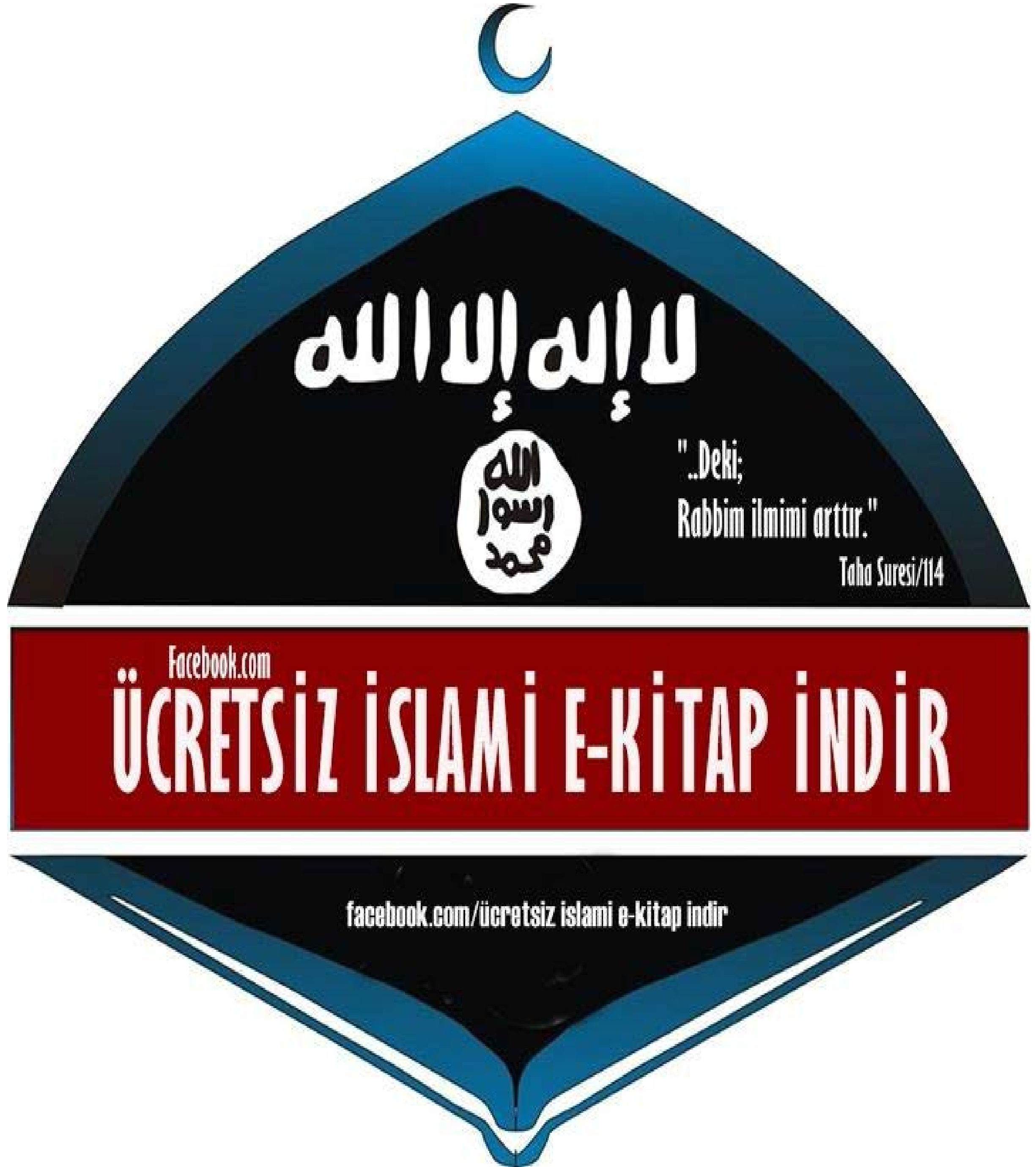

DUALARINIZDA BİZLERİ UNUTMAYIN

https://www.facebook.com/ÜCRETSİZ İSLAMİ E-KİTAP İNDİR

ŞEYH EBU MUHAMMED EL-MAKDİSİ KULLİYATI

KULLİYATIN İÇİNDE BULUNAN KİTAPLAR

*AKİDEMİZ

*MİLLET-İ İBRAHİM

*OTUZ RİSALE 1

*OTUZ RİSALE 2

ZİNDAN ARKADAŞLARIM 1

ZİNDAN ARKADAŞLARIM 2

*DEMOKRASİ BİR DİNDİR

*FESAD MEDRESELERİ

*ALLAH'A KARŞI HÜSN-Ü ZAN BESLEMEK

AKÎDEMİZ

Ebu Muhammed Asım

www.davetvecihad.com

AKÎDEMİZ

Ebu Muhammed Asım

www.davetvecihad.com

Araştırma Serisi

4. Kitap

İrtibat Adreslerimiz

davetvecihad@gawab.com
davetvecihad@maktoob.com
elhadid@gawab.com

Kitabın Orjinal İsmi

هذه عقيدتنا

من كان له عينان فليقرأ ومن كان له آذان فليسمع

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

MUKADDİME

Şüphesiz ki hamd alemlerin Rabbi, Rahman, Rahim ve din gününün sahibi olan Allah'a aittir. Nebi ve Rasullerin sonuncusu olan Muhammed'e, O'nun âline ve ashabına salât ve selam olsun…

Burada aktardıklarımız, akidemizin ve dinimizin en önemli bazı meselelerinin özetidir. Bize bir takım iftiralarda bulunan bazı insanların, özellikle iman ve küfür konularında söylemediğimiz şeyi bize atfetmeleri üzerine, hapishanede bu kitapçığı hazırladım. Daha önce böyle bir konuda yazmayı düşünmüyordum. Çünkü alimlerimiz bu konuda yeterince söz söylemiş ve açıklamada bulunmuşlardır. Ancak Tevhid ehli olan bazı kardeşlerimiz böyle bir kitapçık hazırlamamızı talep ettiler. Özellikle iman ve küfür konularında söylemiş olduğumuz sözlerimizi yeterince anlayamayan bazı insanlarla karşılaşmamız üzerine, akidemizin ve iman ettiğimiz en önemli şeylerin özetini bu şekilde kaleme almaya çalıştım. Bazı kitaplarımızın, ilim tahsiline yeni başlamış olan ve bu nedenle de bazı meseleleri yeterince kavrayamamış olan kişiler arasında dolaştığını bilmekteyim. Bu tür kişiler tarafından yeterince kavranamayan konular, özellikle tağutlar, onların benzerleri olan diğer kanun koyucular ve bunların yardımcıları niteliğindeki kişiler hakkında kullandığımız genel ifadelerimizdir. Bu ifadelerimizde, mutlak tehdit içeren bazı nassları zahiri hali ile kullanmış olabiliriz. Ya da ilim tahsili konusunda yeterli olmayan bazı kişiler tarafından, amel üzerine bina etmiş olduğumuz mutlak hükümler, bizim kastımızın dışında kullanılarak belli bir şahsa indirgenmiş olabilir. Helak edici günahlar hususunda daima ruhsat ve bir çıkış yolu aramakla uğraşan kişiler üzerinde daha caydırıcı bir etkisinin olması için bazı mutlak ifadeleri hiçbir tafsilata ve yoruma başvurmadan olduğu gibi bırakmamız da bu tür

yanlış anlaşılmalara sebep olmuş olabilir. Tehdit nasslarının, Allahu Teala'nın bırakmış olduğu gibi, yoruma başvurmadan mutlak olarak bırakılması seleften bir çoğunun da metodudur. Zira bu yöntem, sakındırma konusunda daha etkilidir. Allahu Teala'nın lanet ile zikrettiği bir günah, diğer günahlar gibi değildir. Yine Allah ve Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* küfür olarak nitelediği bir amel, diğer ameller gibi değildir. Bununla birlikte selef, muhatapları tarafından yanlış anlaşılması ihtimali bulunması halinde, bu ifadeler hakkında tafsilata başvuruyorlardı. Biz de daha kapsamlı kitaplarımızda meselenin tafsilatına indik.

Yine tekfir konusunda aşırıya kaçan bazı kişilerin, kendi görüşlerini desteklemek maksadı ile bazı ifadelerimizi kullandıklarını da bilmekteyiz. Eğer onlar hakkı isteselerdi ve insaflı davranmış olsalardı böyle bir duruma düşmezlerdi. Ancak onlar bazı sözlerimizi siyakından ayırarak istismar etmişlerdir.

Günümüz Mürcie'sinden bazı hasımlarımızın ve onlara benzeyen kimselerin, kitaplarımızı hakkı aramak maksadıyla değil, bazı alimlerden, imamlardan ve davetçilerden naklettiğimiz genellemeleri bulmak amacı ile araştırdıklarının da farkındayım. Bundan amaçları ise, sözlerimize kasdetmediğimiz manalar yükleyerek ve söylemediğimizi söylemişiz gibi göstererek davetimizi karalamaktır.

Bu kimselere şunu söylüyorum: "Allah'tan korkun. Doğru söz söyleyin. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu hadisini hatırlayın: "Kim bir mü'min hakkında onda olmayan bir şeyi söylerse, bu söylediğinin dayanağını buluncaya kadar Allah, onu irin dolu bir çamur içinde bırakır."[1]

Herhangi bir zorlama olmaksızın şunu ilan ediyorum:

Kitaplarımda yazmış olduğum herhangi bir ifadenin, Kitap ve Sünnet'te bulunan benim bilmediğim bir nassa muhalif

---

[1] Hadisi Ahmed ve Ebu Davud rivayet etmiştir.

olması halinde, bu ifadeden ilk olarak dönecek ve azı dişleri ile nassa sarılacak olan kişi yine ben olacağım.

Okuyucu, bu sayfalardaki sözlerimizin çoğunun, Akidetu't-Tahaviye, Akidetu'l-Vasıtiyye ve buna benzer kitapların üslubu ile aynı olduğunu, hatta bazı cümlelerin bu kitaplardaki ifadelere harfiyyen uyduğunu görecektir. Bunda garipsenecek bir durum yoktur. Zira ilim tahsiline başladığımız ilk dönemlerde bu kitapları çokça okuduk ve onlardan etkilendik.

Alimlerimiz, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'in yolundan ayrılmış olan sapık fırkalara ve yayılmış olan bazı bid'atlara cevap verebilmek maksadı ile kendi dönemlerinde tartışılan bir takım konular üzerinde uzunca durma gereğini duymuşlardır. Dönemlerinde ihtilafın bulunmadığı ve sapmanın az olduğu konular üzerinde ise kısaca durmuşlardır. Ehl-i Sünnet ile bid'at ehlinin arasını tamamen ayırabilmek ve onlardan beri olunmasını pekiştirmek için bazı fıkıh meselelerini akide konuları içerisinde zikrettikleri de görülebilir.

Biz, bu sayfalarda, bu minval üzere devam ettik. Selef alimlerinin bu tür kitaplarında değindikleri bütün itikadi meseleler üzerinde durmadık. Sadece bunlar arasından en önemli olanlarını belirttik. Günümüzde sapmaların ve karıştırmaların yaşandığı veya söylemediğimiz halde bize atfedilmiş olan ya da atfedilme ihtimali olan bazı konular üzerinde yoğunlaştık.

Allahu Teala'dan bu çalışmamızı kabul etmesini, amellerimizi sadece kendi rızasına halis kılmasını, bizleri, Fırkatu'n-Naciye[2] olan Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'in akidesi üzere sabit kılmasını ve Taifetu'l-Mansura'dan eylemesini dileriz. O bizim mevlamızdır, ne güzel bir mevla ve ne güzel bir yardımcı!

Ebu Muhammed Asım
Hicri: Cemadiye'l-Âhir-1418

[2] Kurtuluşa eren fırka

ALLAH'I BİRLEMEK (TEVHİDULLAH)

Tevhidullah konusunda diyoruz ki: Allah tektir. Rububiyetinde, uluhiyetinde, isimlerinde ve sıfatlarında O'nun ortağı yoktur.

O'ndan başka yaratıcı yoktur, O'ndan başka Rabb yoktur, O'ndan başka rızık veren ve Malik yoktur. Tüm alemi evirip çeviren O'ndan başkası değildir. Kendi fiillerimizde O'nu birlediğimiz gibi, kendi fiillerinde de O'nu birleriz.

İbadetimizde, kastımızda ve irademizde O'nu birleriz. O'nun dışında kendisine ibadet edilecek yoktur. Allah'ın zatının, meleklerinin, ilim sahiplerinin, adaleti ayakta tutanların şehadet ettiği gibi, O'ndan başka ilah olmadığına şehadet ederiz ki O aziz ve hakimdir. Bu yüce kelimenin isbat etmiş olduğu, ibadeti yalnızca Allah'a has kılma, bunun gerekleri, vacipleri ve hukuklarına bağlı kalırız. Ve yine bu kelimenin reddettiği şirki ve onun benzerlerini de reddederiz.

İman ederiz ki Allahu Teala'nın canlıları yaratmasındaki gaye, sadece O'na kulluk etmeleridir. Rabbimiz şöyle buyurur:

"Ben cinleri ve insanları ancak bana kulluk etsinler diye yarattım."[3]

Secde, rüku, adak, tavaf, kurban, dua, kanun koyma ve buna benzer bütün ibadet şekillerinde Allahu Teala'yı birlemeye davet ediyoruz. Allahu Teala şöyle buyurur:

"De ki: Şüphesiz benim namazım, ibadetlerim, hayatım ve ölümüm hepsi alemlerin Rabbi Allah içindir. O'nun ortağı yoktur. Bana böyle emrolundu ve ben Müslümanların ilkiyim."[4]

[3] 51 Zariyat/56

[4] 6 En'am/162-163

Rabbimizin emri, hem kevni[5] ve hem de şer'i[6] olan bütün işleri kapsamaktadır. Kainatın kaderi konusunda tek hakim O'dur. O, alemi evirip çeviren ve bu alem üzerinde istediği ve hikmetinin gerektirdiği gibi hükmedendir. Yaratma işinde O'nu birlediğimiz gibi, hüküm konusunda da O'nu birleriz. Hükmünde ve O'na yapılması gereken ibadetlerde de hiç kimseyi O'na ortak koşmayız. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Bilesiniz ki, yaratmak da emretmek de O'na mahsustur. Alemlerin Rabbi Allah ne yücedir!"[7]

Helâl, O'nun izin verdiği, haram da O'nun yasakladığıdır:

"Hüküm Allah'tan başkasının değildir. O size kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir."[8]

Allahu Teala dışında kanun koyucu yoktur. O'nun dışındaki bütün kanun koyuculardan uzak durur, onları terk eder ve reddederiz.. Allahu Teala dışında hiçbirini Rabb olarak kabul etmeyiz, Allahu Teala'dan başkasını veli edinmeyiz. İslam dışında hiçbir dine uymayız. Bu nedenle kim Allahu Teala dışında kanun koyucu ve hakim edinir, Allah'ın şeriatına aykırı olan kanunlarında ona uyar ve onunla birlikte hareket ederse, şüphesiz Allah'tan başkasını Rabb edinmiş ve İslam'dan başka bir din kabul etmiş olur. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Gerçekten şeytanlar dostlarına, sizinle mücadele etmeleri için telkin ederler. Eğer onlara uyarsanız şüphesiz siz de Allah'a ortak koşanlardan olursunuz."[9]

---

[5] Yaratma emri

[6] İnsanların uymaları ve uygulamaları istenen yol

[7] 7 A'raf/54

[8] 12 Yusuf/40

[9] 6 En'am/121

"(Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (Hristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i (İsa'yı) rabler edindiler."[10]

İsimlerinde ve sıfatlarında yüce Rabbimizi birleriz. O'nun adaşı, benzeri ve dengi yoktur. Allahu Teala şöyle buyurur:

"De ki: O Allah birdir. Allah sameddir. O, doğurmamış ve doğmamıştır. Onun hiçbir dengi yoktur."[11]

Allahu Teala, Kitabı'nda ve Nebisi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünnetinde kendisini nitelediği yüce ve mükemmel sıfatlar konusunda tektir. Yarattıklarından hiçbirini O'nun sıfatlarından biriyle nitelendirmeyiz ve isimlerinden biriyle isimlendirmeyiz. Allahu Teala için hiçbir örnek vermeyiz ve yarattıklarından birini ona benzetmeyiz. Rabbimizin isim ve sıfatlarından herhangi birini inkar etmeyiz.

Allahu Teala'nın kendi nefsini vasıflandırdığı ve yine Rasulü'nün O'nu vasıflandırdığı sıfatlara, tahrif[12], ta'til[13], keyfiyetlendirme[14] ve temsile[15] kaçmadan, mecaz manasında değil hakikat manasında iman ederiz. Allahu Teala şöyle buyurur:

---

[10] 9 Tevbe/31

[11] 112 İhlas/1-4

[12] Tahrif; aslında bir şeyi asıl halinden uzaklaştırıp, değiştirmek bozmak hakkında kullanılan, bir şeyi cihetinden, yönünden başka bir tarafa çevirmek demektir. Tahrif kipi mübalağa ifade eder. Sözün tahrif edilmesi ise hatıra gelen ilk anlamdan lafzın ancak zayıf bir ihtimal ile kendisine delâlet ettiği bir başka anlama kaydırmak demektir.

[13] Ta'til; boşluk, boş olmak ve terketmek demek olan âtıl olmaktan gelen bir lafızdır. Yüce Allah'ın: "Sahipsiz kalmış kuyular" (22 Hac/55) buyruğunda da bu kökten gelen lafız kullanılmıştır. Yani sahipleri terketmiş işlevsiz kalmış demektir. Burada bundan kasıt, ilahi sıfatları reddetmek ve bu sıfatların Allah'ın zatı ile kaim olduklarını kabul etmemektir.

[14] Allahu Teala'nın sahip olduğu sıfatların şu keyfiyette olduğuna inanmak yahut ta sıfatlar hakkında bunların nasıl olduğunu soruşturmaktır.

"Göklerde ve yerde bulunan en yüce sıfatlar O'nundur. O, mutlak güç ve Hikmet sahibidir."[16] Rabbimizin kendisini nitelendirdiği sıfatlardan hiçbirini inkar etmeyiz. Kelimeleri, kullanıldığı anlam dışında kullanarak tahrifte bulunmayız. Bu konuda, Allahu Teala'yı tenzih etmek ve yüceltmek bahanesi ile bu sıfatlar hakkında yoruma ve şüpheye kaçmayız. Allah'a ve Rasulü'ne *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* teslim olmayan ve şüphelendiği konuyu kendisinden daha iyi bilen bir kimseye sormayan kişi, dini konusunda şüphelerden kurtulamaz. Kişinin sebatı ancak tam manası ile Allah ve Rasulü'ne teslim olması ile mümkün olur. Kim yasaklanan bir konunun peşine düşer ve Allah ve Rasulü tarafından yapılan açıklamalar ile yetinmezse, sahih iman ve saf Tevhid'den uzak olur.

İman ederiz ki Allahu Teala, Kitabı'nı apaçık bir Arapça ile indirmiştir. Dolayısıyla Allahu Teala'nın sıfatlarının manasını bilir ama keyfiyetini Allah'a havale ederiz. Bu meselede biz, "Ona iman ettik, hepsi Rabbimizin katındandır"[17] deriz. Cehmiyye'nin ta'tilinden ve Müşebbihe'nin temsilinden Allah'a sığınırız. Allahu Teala'nın sıfatları konusunda ne Cehmiyye ve ne de Müşebbihe'yi takip ederiz. Bilakis, Rabbimizin bizden istediği gibi nefy ve isbat arasında orta bir yol tutar ve istikamet üzere oluruz. Allahu Teala şöyle buyurur:

"O'nun benzeri hiçbir şey yoktur."[18]

Kim ta'til ve teşbihten sakınmazsa, ayağı kayar ve Allah'ı tenzih konusunda isabet edemez. Biz bu konuda (diğer konularda olduğu gibi), Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat olan selef-i salihinin usulünü takip ederiz. Bunlardan biri de, Allahu Teala'nın Kitabı'nda

---

[15] Allahu Teala'nın sıfatlarının, yaratılmışların sıfatları gibi olduğuna inanmaktır.

[16] 30 Rum/27

[17] 3 Al-i İmran/7

[18] 42 Şura/11

bildirildiği ve Rasulü'nden *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* mütevatir olarak aktarıldığı gibi, Allah'ın semalar üstünde Arşa istiva etmiş olduğu meselesidir. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Gökte olanın sizi yere batırmayacağından emin misiniz? O zaman yer sarsıldıkça sarsılır."[19]

Bu, Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* aktarılan şu hadiste de geçmektedir: Muaviye bin Hakem es-Sülemi'den şöyle rivayet edilmiştir: "Dedim ki; 'Ey Allah'ın Rasulü, benim bir cariyem var. Ben onu dövdüm'. Bu, Rasulullah'a ağır geldi. Bunun üzerine, 'Onu azad edeyim mi?' diye sordum. Rasulullah, 'Onu buraya getir' dedi. Onu getirdim. Ona, 'Allah neredtogether?' diye sordu; 'Semadadır' karşılığını verdi. 'Ben kimim' diye sordu; 'Sen Allah'ın Rasulüsün' karşılığını verdi. Bunun üzerine Rasulullah şöyle buyurdu: 'Onu azad et; zira O mü'mindir.'"[20] Gerçek budur, bize göre bu konuda şüphe yoktur.

Biz, semanın Allah'ı gölgelediği ya da O'nu taşıdığı gibi ortaya atılan yalan ve batıl düşünceler ile ilgili olarak selefin yaptığını yapar ve bu görüşleri kabul etmeyerek Allahu Teala'yı bu düşüncelerden tenzih ederiz. Selef-i salih tarafından böyle bir konu üzerinde durulmamış olsa da, sapık bid'at ehli tarafından bu tür görüşlerin bize atfedilmesi nedeni ile bu meseleye değindik. Allahu Teala şöyle buyurur:

"O'nun kürsüsü gökleri ve yeri kuşatmıştır."[21]

"Şüphesiz Allah gökleri ve yeri, nizamları bozulmasın diye tutuyor."[22]

---

[19] 67 Mülk/16

[20] Müslim, Ebu Davud ve Ahmed rivayet etmişlerdir. Muaviye bin el-Hakem es-Sülemi hadisinden.

[21] 2 Bakara/255

[22] 35 Fatır/41

"Göğü de, kendi izni olmadıkça yer üzerine düşmekten korur."[23]

"Göğün ve yerin O'nun buyruğu ile durması da O'nun varlığının delillerindendir."[24]

İman ederiz ki Allah *Subhanehu ve Teala* Arş'a istiva etmiştir. Rabbimiz şöyle buyurur:

"Rahman, Arş'a istiva etmiştir."[25]

'İstiva'yı, istila olarak yorumlamayız. Bilakis 'istiva'nın anlamı Arap dilinde olduğu gibidir ki Allahu Teala Kur'an'ı bu dil ile indirmiştir. Allahu Teala'nın istiva etmesini, yarattıklarından birinin istiva etmesine benzetmeyiz. Biz bu meselede, İmam Malik'in dediği şu sözü söyleriz: "İstiva malumdur ve buna iman etmek vaciptir. Bu istivanın keyfiyeti meçhuldür ve bu konuda soru sormak bid'attır."

Allahu Teala'nın nüzûlu, gelmesi ve Kitap ve Sünnet'te haber verilen diğer sıfatları hakkında da anlayışımız budur.

Allahu Teala'nın arşa istiva ettiğine ve semaların üzerinde olmasıyla birlikte kullarına yakın olduğuna iman ederiz. Rabbimiz şöyle buyurur:

"Kullarım sana beni sorarlarsa bilsinler ki ben, şüphesiz onlara yakınım."[26]

Buhari ve Müslim'in ittifak ettikleri bir hadiste şöyle geçer: "Ey insanlar! Kendinize acıyın; şüphesiz siz ne bir sağıra, ne de bir gaibe dua ediyorsunuz! Sadece işiten, gören ve yakın olan bir zata dua ediyorsunuz. Sizin dua ettiğiniz Allah şüphesiz sizden birine, bineğinin boynundan daha yakındır."

---

[23] 22 Hacc/65

[24] 30 Rum/25

[25] 20 Taha/5

[26] 2 Bakara/186

Allahu Teala, nerede olurlarsa olsunlar kullarının ne yaptıklarını bilendir. Rabbimiz şöyle buyurur:

"Nerede olursanız olun, O, sizinle beraberdir. Allah yaptıklarınızı görür."[27]

Allahu Teala'nın, "O, sizinle beraberdir" sözünden, zındıkların anladığı gibi; Allah'ın kullarıyla karıştığı, onlardan bir kısmıyla bütünleştiği veya birleştiği ya da buna benzer küfür ve sapık akidelerde bulunan manalar çıkarmayız. Bilakis bu tür anlayışların tamamından Rabbimize sığınırız.

Allahu Teala'nın kulları ile olan birlikteliği, genel birliktelikten farklı özel bir birlikteliktir. Bu, Rabbimizin buyurduğu gibi yardım, başarı ve hidayet birlikteliğidir. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Allah şüphesiz sakınanlarla ve iyilik yapanlarla beraberdir."[28]

Dolayısıyla Allahu Teala, arş'a istiva etmiş ve semalar üzerinde yükselmiş olması ile birlikte, nerede olurlarsa olsunlar kulları ile de birliktedir ve onların ne yaptıklarını bilir, kendisine dua eden kimseye de yakındır. Allahu Teala, mü'min kullarını korur, destekler ve onları himaye eder. O'nun, kulları ile olan bu yakınlığı ve birlikteliği, yüceliği ve semalar üzerinde yükselmesi ile çakışmaz. Şüphesiz hiçbir yaratık, sıfatları konusunda O'nun gibi değildir. O, yakın olması ile birlikte çok yüce, yüceliği ile birlikte de çok yakındır.

Allahu Teala'nın kulları üzerindeki hakkı olan bu yüce Tevhid'in meyvelerinden birisi, Muaz bin Cebel hadisinde geçtiği gibi, muvahhid kimsenin cenneti kazanması ve cehennemden kurtulmasıdır. Bu meyvelerden birisi de, Allahu Teala'yı, noksan-

---

[27] 57 Hadid/4

[28] 16 Nahl/128

sız ve yüce sıfatları ile bilerek tazim etmek, O'nu, benzerleri ve eşi olmaktan tenzih edip tesbih etmek, Allahu Teala'ya, yaratma konusunda şirk koşmasa da ibadet, hüküm ve kanun koyma konusunda şirk koşan kişilerin akılsızlıklarını ve bu konuda kendilerini Allah'a denk tutan kişilerin çelişkilerini bilmektir. Zira onların yaratma konusunda Allah'a ortaklıkları yoktur. Mülk, rızık veya gözetleme konusunda da hiçbir nasipleri bulunmamaktadır.

Bu meyvelerden birisi de; kalbin ve ruhun, yaratılanların esaretinden kurtulması ve kulun hem dünya ve hem de ahiret hayatında netliğe kavuşmasıdır. Birbiriyle çekişme içerisinde olan bir çok ilaha ibadet eden, onlara dua eden, korku ve ümidinin kaynağı bu ilahlar olan kişi; Rabbini birleyen, yalnız O'ndan korkan, O'ndan ümid eden, kastını, iradesini ve ibadetini sadece O'na has kılan kimse gibi olmaz... Ey İslam'ın ve Müslümanların koruyucusu olan Allahım! Sana ulaşıncaya dek senin Tevhid'in üzere bizleri sabit kıl!

MELEKLER

Allahu Teala'nın meleklerine iman ederiz. Onlar, Allah'ın ikram edilmiş kullarıdır. Allah'a karşı duydukları korkudan dolayı, hiçbir sözle O'nun önüne geçmezler. Durup dinlenmeksizin gece ve gündüz Allah'ı tesbih ederler.

Bu nedenle onları dost edinir ve severiz; çünkü onlar Allah'ın askerlerindendir. Onlar, iman edenlere istiğfar eder, iman edenlere öfke duyanlara ise öfke duyarlar.

Ruhu'l-Emin olan Cebrail, Mikail, sura üfürmekle sorumlu İsrafil bu meleklerdendir. Yine melekler arasında arşı taşımakla sorumlu olanlar, ölüm meleği, Münker ve Nekir, cehennem bekçisi Malik, cennet bekçisi Rıdvan, dağlar meleği ve Kiramen Katibin de vardır. Bunların dışında daha birçok melek bulunmaktadır ve onların sayısını ancak Allahu Teala bilir. Buhari ve Müslim'de, Enes'den *Radıyallahu Anhu* rivayet edilen Miraç kıssasında geçtiğine göre, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Beytu'l-Ma'mur gösterilmiş, oraya her gün yetmiş bin meleğin girip namaz kılıp çıktığını ve oradan çıkan bir meleğin bir daha oraya dönmediğini bildirmiştir.

Sahih-i Müslim'de, mü'minlerin annesi Aişe'den *Radıyallahu Anha* rivayet edildiğine göre Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: "Melekler nurdan yaratıldı. Cinler yalın bir ateşten yaratıldı. Adem ise size vasfedilenden yaratıldı."

Meryem kıssası ve Cebrail'in, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* İslam, iman ve ihsanı sorduğu hadiste belirtildiği gibi melek, Allah'ın emriyle insan şekline girmiştir. Onların gerçek şekilleri hakkında ise Allahu Teala şöyle buyurur:

"Gökleri ve yeri yaratan, melekleri ikişer, üçer, dörder kanatlı elçiler yapan Allah'a hamd olsun. O, yaratmada (istediği-

ne) dilediği kadar fazla verir. Şüphesiz Allah, her şeye gücü yetendir."[29]

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Cebrail'i gerçek şekliyle, ufukları kaplamış bir halde altı yüz kanatlı olarak görmüştür.

Meleklere imanın meyvelerinden biri, Allahu Teala'yı tazim etmektir. Çünkü yaratılanın azameti, yaratanın azametine işaret eder. Kulun, beraberindeki Allahu Teala'nın meleklerinden utanması da bu imanın meyvelerindendir. Yine bu imanın meyvelerinden biri de yalnız kalan bir mü'min kulun sebatını artırmasıdır. Zira yanındaki melekleri hatırlayarak yalnızlık hissi duymaz.

Sahih-i Buhari'de, Ebu Hureyre'den *Radıyallahu Anhu* rivayet edildiğine göre Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: "Şüphesiz Allah bir kulu sevdiğinde Cebrail'e, "Allah falan kulu seviyor, sen de onu sev" der. Bunun üzerine Cebrail de o kulu sever. Sonra Cebrail, semada (ki diğer meleklere), "Allah falanı sevmiştir siz de onu sevin" der. Semadaki melekler de onu sever. Yeryüzündekiler arasında da o kimse için (gönüllere) bir kabul konulur."

Bu nedenle mü'min kulun, Allah'ın, meleklerin ve mü'min kulların sevdiği kimseleri sevmesi ve onları dost edinmesi gerekir. Bununla birlikte Allahu Teala'nın, meleklerin ve mü'min kulların öfkelendiği kimselere öfke duyması, onları düşman edinmesi ve onlardan uzaklaşması gerekir. Şüphesiz bu, imanın en sağlam kulpudur.

[29] 35 Fatır/1

KİTAPLAR

Allahu Teala'nın, Rasullerine indirmiş olduğu kitapların tamamına iman ederiz. Ayrıntılı bir şekilde, Allah'ın "Tevrat, İncil ve Zebur" diye isimlendirdiği kitaplara ve bu kitapların sonuncusu olan yüce Kur'an'a iman ederiz. Şüphesiz bu Kur'an hakiki olarak alemlerin rabbi olan Allah'ın kelamıdır. Kur'an'ı, Ruhu'l-Emin, rasullerden olması için Muhammed'e *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* indirmiştir. Kur'an, Allahu Teala'nın diğer kitapları üzerinde hakimdir. O, Allahu Teala tarafından indirilmiştir ve yaratılmış değildir. Yaratılanlardan hiçbirinin sözleri ona denk olmaz. Kim, "Bu ancak bir insan sözüdür"[30] derse, şüphesiz kafir olur. Eğer bundan geri dönüp tevbe etmezse, Allahu Teala'nın, "Ben onu cehenneme sokacağım"[31] tehdidini haketmiş olur. Yine, Allah'ın Musa ile doğrudan, hiçbir aracı olmadan konuştuğuna da iman ederiz.

İman ederiz ki Allahu Teala, Kitabı'nı, üzerinde herhangi bir değişiklik yapılmasından korumaktadır. Rabbimiz şöyle buyurur:

"Kur'an'ı kesinlikle biz indirdik; elbette onu yine biz koruyacağız."[32]

Allahu Teala, uyarma işini Kur'an'a bağlamıştır: "Bu Kuran bana, sizi ve ulaştığı kimseleri uyarmam için vahyolundu."[33]

İman ederiz ki Allahu Teala'nın Kitabı, kopması mümkün olmayan kulp ve Allahu Teala'nın en sağlam ipidir. Kim ona sıkı tutunursa kurtulmuş olur. Kim de ondan yüz çevirir, uzaklaşır

---

[30] 74 Müddessir/25

[31] 74 Müddessir/26

[32] 15 Hicr/9

[33] 6 En'am/19

ve arkasına atarsa, şüphesiz helak olur, ayağı kayar ve apaçık bir sapıklığa düşer.

Bu imanın meyvelerinden birisi, Allah'ın Kitabı'na kuvvetli bir şekilde tutunmak, emirlerini saygı gösterip uygulamak, bir kısım ayetler ile diğer bir kısım ayetlere itiraz etmemek ve ayetlerinden müteşabih olanlarına iman ederek, bunları muhkem olan ayetlerin ışığında anlamaktır. İlimde sağlamlaşmış olanların yolu budur.

RASULLER VE NEBİLER

Allahu Teala'nın Kitabı'nda ve Rasulü'nün sünnetinde bize bildirilen, haberleri bize anlatılan ve anlatılmayan bütün rasullere ve nebilere iman ederiz. Bunlar arasında hiç ayırım yapmayız.

Allahu Teala, peygamberlerin hepsini, tek bir esas üzerinde birleştirmiştir. Bu esas şudur:

"Andolsun ki biz, "Allah'a kulluk edin ve Tâğut'tan sakının" diye (emretmeleri için) her ümmete bir rasul gönderdik."[34]

"Senden önce hiçbir rasul göndermedik ki ona: "Benden başka ilah yoktur; şu halde bana kulluk edin" diye vahyetmiş olmayalım."[35]

"Müjdeleyici ve sakındırıcı olarak rasuller gönderdik ki, bu rasullerden sonra insanların Allah'a karşı bir hüccetleri olmasın!"[36]

"Biz, bir peygamber göndermedikçe kimseye azap edecek değiliz."[37]

"Her ne zaman oraya bir topluluk atılsa, onun bekçileri onlara: Size, bu azap ile sakındırıcı bir peygamber gelmemiş miydi? diye sorarlar. Onlar: "Evet" derler."[38]

Rasullere düşen, rehberlik ve yolu göstermektir. Kulların kalplerini hidayete ulaştırma onların ellerinde değildir. Çünkü kalpler Rahman'ın parmakları arasındadır, dilediği gibi onları çevirir.

---

[34] 16 Nahl/36

[35] 21 Enbiya/25

[36] 4 Nisa/165

[37] 17 İsra/15

[38] 67 Mülk/8-9

Hidayet iki çeşittir:

Birincisi: Rehberlik ve Yol Gösterme Hidayeti: Rasuller, nebiler ve davetçiler bu konuda çaba gösterirler. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Şüphesiz ki sen doğru bir yolu göstermektesin."[39]

İkincisi: Muvaffak Kılma Hidayeti: Buna sadece Allah güç yetirebilir. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Sen, sevdiğini doğru yola eriştiremezsin, ama Allah, dilediğini doğru yola eriştirir."[40]

"Onları doğru yola iletmek sana ait değildir."[41]

Hidayetin bu türü, Allah'ın bir ihsanı ve adaletidir. Allahu Teala hidayeti, hakkı isteyen ve hakka yönelen kimseye bahşeder. Rabbimiz şöyle buyurur:

"Bizim uğrumuzda cihad edenleri elbette kendi yollarımıza eriştireceğiz."[42]

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: "Kim hayrı isterse, (ona hayır) verilir."

Rasullerin mucizelerine iman eder ve onların haklarını koruruz. Onların ahlakı ile ahlaklanırız. Ne evliyadan, ne imamlardan ve ne de insanlardan hiçbirini onlardan üstün tutmayız. Bununla birlikte onlar, yaratılmış olan birer beşerdir. Onların rablık ya da ilahlık nitelikleri yoktur. Aksine, hastalık, ölüm, yeme ve içme ihtiyacı gibi beşeri niteliklere sahiptirler. Allahu Teala, peygamberi Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle söylemesini emretmiştir:

---

[39] 42 Şura/52

[40] 28 Kasas/56

[41] 2 Bakara/272

[42] 29 Ankebut/69

"De ki: "Ben, Allah'ın dilediğinden başka kendime herhangi bir fayda veya zarar verecek güce sahip değilim. Eğer ben gaybı bilseydim elbette daha çok hayır yapmak isterdim ve bana hiçbir fenalık dokunmazdı. Ben sadece iman eden bir kavim için uyarıcı ve müjdeleyiciyim."[43]

Rasullerin ve nebilerin sonuncusunun, Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* olduğuna iman ederiz. Ondan sonra nebi yoktur. Onun şeriatı, kıyamet gününe kadar diğer şeriatlar üzerinde hakimdir. Kişi, onun şeriatını izlemedikçe ve onun şeriatının hükmüne teslim olmadıkça mü'min olamaz. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Hayır; Rabbine and olsun ki, aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem tayin edip, sonra senin verdiğin hükme, içlerinde hiçbir sıkıntı duymadan tamamen teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar."[44]

İman ederiz ki Allahu Teala, İbrahim'i *Aleyhisselam* kendisine en yakın dost kıldığı gibi, Muhammed'i de *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kendisine en yakın dost kılmıştır. Allahu Teala, peygamberimizi alemlere rahmet olarak göndermiş, ona ve ümmetine, İbrahim'in dinine uymayı emretmiştir. Rabbimiz şöyle buyurur:

"Sonra da sana: "Doğru yola yönelerek İbrahim'in dinine uy, zira o, müşriklerden değildi" diye vahyettik."[45]

Yine Rabbimiz şöyle buyurur: "İbrahim ve onunla beraber olanlarda, sizin için uyulacak güzel bir örnek vardır. Onlar milletlerine söyle demişlerdi: "Biz sizden ve Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız; sizin dininizi inkar ediyoruz; bizimle sizin

[43] 7 A'raf/188

[44] 4 Nisa/65

[45] 16 Nahl/123

aranızda, siz yalnız Allah'a iman edinceye kadar ebedi bir düşmanlık ve öfke başgöstermiştir."[46]

Allahu Teala'ya kavuşuncaya kadar bu yola tabi olup, müşriklerden, onların yardımcılarından ve onların dostlarından uzak durur, onlara buğzeder ve yine onların, Allah'tan başka kendisine ibadet ettikleri şeylerden de uzak dururuz. Onların sistemlerini ve Allah'ın dinine muhalif olan dinlerini inkar ederiz. Onlardan Allah'a küfredenlere, hakka savaş açanlara ve batıllarını izhar edenlere karşı düşmanlık gösterir ve bu düşmanlığımızı ilan ederiz. Bu, onlardan daveti dinleyenlere hakkı ulaştırmamıza ve onlar için hidayet dilememize mani değildir.

Rasullere imanın meyvelerinden birisi, Allah'ın, yarattıklarına verdiği bazı nimetleri tanımak ve bunlara şükretmektir. Bu nimetlerin en büyüklerinden birisi, Allah'ın, doğru yola iletecek ve cennete ulaştıran ve cehennemden kurtaran bilgiyi öğretecek rasuller göndererek insanlara rahmet etmesidir.

Rasulleri sevmek, rasullere salat, selam ve övgüde bulunmak, kavimleri tarafından gördükleri eziyetler ve davetin zorluklarına karşı sabretmeleri nedeniyle onlara dua etmek, metodlarını ve sünnetlerini, yaşamlarını ve Allah'a davetlerini izlemek de bu imanın meyvelerindendir.

Kıyamet gününe kadar Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* temiz ehl-i beytini, ashabını, onu izleyenleri ve yardımcılarını severiz. Onları dost kabul eder, hiçbirinden uzak durmayız. Onlara öfke duyan ve onları iyilikle anmayan kimseye buğzederiz. Onları ancak iyilikle anarız. Bize göre onları sevmek, bizi Allahu Teala'ya yaklaştıran din, iman ve ihsandandır.

Kalplerimizin ve dillerimizin selameti için bid'at ehlinden uzak dururuz. Şöyle dua etmekten usanmayız:

[46] 60 Mümtehine/4

"Rabbimiz! Bizi ve bizden önce gelip geçmiş mü'min kardeşlerimizi bağışla. Kalplerimizde, iman edenlere karşı hiçbir kin bırakma. Rabbimiz! Şüphesiz ki sen çok şefkatli, çok merhametlisin!"[47]

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ashabına buğzeden ve küfreden Rafızilerin ve ehl-i beyti düşman kabul eden Nasıbilerin yollarından Allahu Teala'ya sığınırız.

Ali, Fatıma, Hasan, Hüseyin ve diğer ehl-i beytin hakkını bilir, onları sever ve onları sevmekte aşırı gitmeyiz:

Gereken hukukunu koru Ehl-i beytin,
İyilikle bil Ali'yi.
Ne düşür, ne de arttır onun değerini.
Çünkü bu konuda ateşe yaslanmıştır gruplardan ikisi;
Onu halife olarak kabul etmez, bunlardan biri,
Onu ikinci bir ilah kabul eder, diğeri.[48]

Bununla birlikte, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu söylediğini söyleriz: "…Kimi ameli yavaşlatıyorsa, nesebi onu hızlandıramaz."[49] Nesebi ne olursa olsun, kanun koyarak küfredenlerden veya mürted olup sapıtmış olanlardan uzak dururuz.

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ashabı arasında meydana gelen olaylarda tavrımız şudur: Onların arasında isabet eden müçtehidler de, hata eden müçtehidler de vardır. Bu nedenle onların bir kısmı için bir sevap, diğer bir kısmı için ise iki sevap vardır.

Ahmed'in sahabesi hakkında iyi söz söyle,
Bütün kadınlara ve ailelere.
Terket meydana gelenleri, savaşta sahabe arasında.

---

[47] 59 Haşr/10

[48] Kahtani'nin "Nuniye"sinden.

[49] Müslim, Ahmed, Tirmizi, İbn-i Mace ve Darimi rivayet etmiştir.

Kılıçlarıyla iki topluluk karşılaştığında,
Onlardan ölen onlardandır ve öldüren onlar içindir.
Haşr günü her ikisine de rahmet olunmuştur.
Tarih kitaplarından, kabul etme her ravinin topladığını
Ve her elin yazdığını...[50]

Bununla birlikte onlar masum değillerdir. Ancak Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bildirdiği gibi onlar, nesillerin en hayırlılarıdır. Onlardan birinin vermiş olduğu bir avuç sadaka, onlardan sonra gelenlerin Uhud Dağı miktarınca vermiş olduğu sadakadan daha hayırlıdır.

Kıyamet gününe kadar, yakın olsun veya uzak olsun, kendilerini tanıyalım veya tanımayalım dine yardım eden her kişiyi severiz. Onların hiçbirinden uzak durmaz, düşmanlık yapmaz ya da onlara Müslüman olmayanlara davrandığımız gibi davranmayız. Aksine, onları dost kabul eder, onlar için duada bulunur, onlara yardımcı olur ve onlardan olmak için çalışırız.

[50] Kahtani'nin "Nuniye"sinden.

AHİRET GÜNÜ

Rasulullah'dan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* mütevatir olarak rivayet edilen hadiste geçtiği gibi kabir fitnesine, kabrin mü'minlere olan nimetlerine ve hakeden kimseye kabirde azap olunacağına iman ederiz. Bid'at ehlinin yorumlarına önem vermeyiz. Bu konuda Allahu Teala şöyle buyurur:

"(Azaptan biri de) ateştir ki, onlar sabah akşam buna sokulurlar. Kıyametin kopacağı gün de, "Firavun'un adamlarını azabın en ağırına sokun" denir."[51]

Zeyd bin Sabit'ten rivayet edildiğine göre Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: "…Eğer ölülerinizi defnetmekten kaçınmanız endişesi olmasaydı, kabir azabından benim işitmekte olduğumu, size de işittirmesi için Allah'a dua ederdim…"[52]

İmam Ahmed ve Ebu Davud'un Bera bin Azib'ten rivayet ettikleri uzun bir hadiste geçtiğine göre, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, kabirde iki meleğe cevap veren mü'min hakkında şöyle buyurmuştur: "…Gökyüzünden bir çağırıcı, "Kulum doğru söyledi, onun için cenneti serin, cennetten giydirin, cennete onun için bir kapı açın" der. Daha sonra cennetin kokuları ona getirilir, kabri, ona gözlerinin görebildiği kadar genişletilir."

Kabir fitnesi, Münker ve Nekir meleklerinin, kula rabbinden, dininden ve peygamberinden soru sormasıdır. Allahu Teala, iman edenleri sağlam söz üzere sabit kılar. Ey İslam'ın ve Müslümanların velisi olan Allahım! Dünya ve ahiret hayatında bizi sağlam söz üzere sabit kıl!

Kafire gelince, o şöyle der: "Bilmiyorum." Münafıklar ve batıl dinleri üzere atalarını takip edenler, dini konusunda çoğun-

[51] 40 Mü'min/46

[52] Müslim

lukla şöyle cevap verirler: "Bilmiyorum, insanların bir şeyler dediklerini duydum, ben de aynısı söyledim."

Berzah, ölü dışında kimsenin bilemediği gayb olaylarındandır ve ölümden önce hiçbir kişi tarafından hissedilemez. Dolayısıyla ahirete iman, gayba iman eden mü'min ile, gaybı yalanlayan kafiri birbirinden ayırır.

Allahu Teala'nın, Kitabı'nda ve Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünnetinde bildirdiği kıyamet saati olaylarına hakiki mana üzere iman ederiz ve bid'at ehlinin bu konudaki yorumlarına itibar etmeyiz. Bununla birlikte hakiki Deccal ortaya çıkıncaya kadar her dönemde onun fitnesi bulunacaktır. Hakiki Deccal'i öldürecek olan İsa bin Meryem'in *Aleyhisselam* yeryüzüne ineceğine, güneşin battığı yerden doğacağına, Dabbetu'l-Ard'ın ve Allahu Teala'nın ve Rasulünün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bildirdiği diğer olayların meydana geleceğine iman ederiz.

Ölümden sonra tekrar dirilişe, kıyamet günü amellerin karşılığının verileceğine, bu amellerin, sahiplerine arzolunacağına, hesaba, defterlerin okunmasına ve mizana iman ederiz. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Sonra da şüphesiz, sizler kıyamet gününde tekrar diriltileceksiniz."[53]

İnsanlar, yalın ayak, çıplak, sünnetsiz bir şekilde alemlerin Rabbi olan Allahu Teala huzurunda ayağa kalkarlar. Rabbimiz şöyle buyurur:

"Yaratmaya ilk başladığımız gibi katımızdan verilmiş bir söz olarak onu tekrar var edeceğiz. Doğrusu Biz yaparız."[54]

---

[53] 23 Mü'minun/16

[54] 21 Enbiya/104

"Biz, kıyamet günü için adalet terazileri kurarız. Artık kimseye, hiçbir şekilde haksızlık edilmez. Hardal tanesi kadar olsa bile yapılanı ortaya koyarız. Hesap gören olarak Biz yeteriz."[55]

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Arasat'taki Havuzuna iman ederiz. Havuzun suyu sütten daha beyaz, baldan daha tatlıdır. Kapları, gökyüzündeki yıldızlar sayısıncadır. Uzunluğu bir ay ve genişliği de yine bir aylık yol mesafesindedir. Kim ondan bir yudum içerse, ebediyen bir daha susamaz. Ey İslam'ın ve Müslümanların velisi olan Allahım! Bizi bu Havuzdan mahrum eyleme!

Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmetinden birçok grup bu havuzun başından uzaklaştırılacaktır. Güneşin kulların başlarına yaklaştığı gün, bazıları bu havuza yaklaştırılmayacaktır. Öyle ki insanlardan bazıları, kötü amellerinin miktarınca terleyecektir. Kimisi topuğuna kadar, kimisi dizine kadar, kimisi göğsüne kadar ve kimisi de ağzına kadar.

Bu havuzdan uzaklaştırılacak ve ona yaklaştırılmayacaklar arasında zalim yöneticilerin yardımcıları da vardır. Bunlar zalimlere yardım ettiler, onların yalanlarını doğruladılar, zulümlerine destek oldular. Allah'ın dinini değiştiren ve bid'atler ihdas eden kimse de bu havuzdan uzaklaştırılacaktır. O gün hakkında Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Benden sonra (dini) değiştirene yazıklar olsun."

Cehennem üzerine kurulmuş olan Sırat'a da iman ederiz. Bu Sırat, cennet ile cehennem arasındaki köprüdür ve insanlar, amellerine göre onun üzerinden geçeceklerdir. Göz açıp kapayıncaya kadar onun üzerinden geçenler olacağı gibi, şimşek gibi geçenler, rüzgar gibi geçenler, atlı süvari gibi geçenler, deveye binmiş gibi geçenler, koşarak geçenler, yürüyerek geçenler, sürünenler ve göz açıp kapayıncaya kadar cehenneme düşecek

---

[55] 21 Enbiya/47

olanlar da bulunmaktadır. Bu köprünün üzerinde kancalar vardır, insanları amellerine göre kaparlar. Sıratın üstünden geçenler, cennete girer ve kurtulurlar. Ey İslam'ın ve Müslümanların velisi olan Allahım, bizi cehennemden koru!

Köprünün üstünden geçtiklerinde, cennet ile cehennem arasındaki kemerde dururlar. İnsanların bir kısmı diğer bir kısmından hakkını alacak, birbirlerinden haklarını aldıktan sonra cennete girmelerine izin verilecektir.

Cennetin kapısını açacak olan ilk kişi Muhammed'dir *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*. Cennete ilk girecek olan ümmet de, Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmetidir.

Cennet ve cehenneme iman ederiz. Her ikisi de, yok olmayacaktır ve şu an vardırlar. Ancak muvahhidlerin ateşinin sönmesi istenir. Allahu Teala, hem cennet ve hem de cehennem için topluluklar yaratmıştır. Bu topluluklardan dilediğini ihsanı ile cennete ve yine dilediğini de adaleti ile cehenneme yerleştirir. Takva sahipleri cennetlerde ve ırmakların kenarlarında, güçlü, yüce Allah'ın huzurunda hak meclisindedirler. Cennette, hiçbir insanın görmediği, duymadığı, hayal edemediği ebedi nimet çeşitleri vardır. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Yaptıklarına karşılık olarak, onlar için nice sevindirici ve göz aydınlatıcı nimetler saklandığını hiç kimse bilemez."[56]

Cehennem ise asıl olarak, Allahu Teala'nın kafirler için hazırlamış olduğu azap yurdudur. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Kâfirler için hazırlanmış olan ateşten sakının!"[57]

Cehenneme, günahkar Müslümanlar da girer. Ancak cehennem, asıl olarak onlar için hazırlanmış bir yer değildir. Dolayısıyla Müslümanlardan cehenneme girenler, orada ebedi olarak

[56] 32 Secde/17

[57] 3 Al-i İmran/131

kalmazlar. Günahları nisbetinde azap gördükten sonra, mü'minlerin yurdu olan cennete yerleştirilirler.

Allahu Teala'nın, Rasulü Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* için izin verdiği şefaate de iman ederiz. Kıyamette, Rasulullah'a izin verilmiş olan üç çeşit şefaat vardır:

Birincisi: Adem, Nuh, İbrahim, Musa ve İsa *Aleyhimisselam* şefaatten çekildikten sonra, Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* mahşerde bekleyen insanlar hakkında, aralarında hüküm verilmesi için şefaat edecektir.

İkincisi: Cennet ehlinin, cennete girmesi için şefaat edecektir. Bu ve bir önceki şefaat izni sadece Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* özeldir.[58]

Üçüncüsü: Cehennem ateşini hak eden muvahhidlerin, cehennemden çıkması veya bağışlanarak cehenneme hiç girmemeleri için şefaat edecektir. Bu şefaat hakkı, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, diğer peygamberlere, sıddîklara, şehidlere ve onlar gibi Allah'ın kendilerine izin vermiş olduğu diğer kimselere aittir.

Allahu Teala, şefaat olmaksızın, ihsanı ve rahmetiyle cehennemden bazı toplulukları çıkarır. Cennette fazla bölgeler kalır. Allah, cennet için topluluklar yaratır ve onları cennetteki bu fazla bölgelere yerleştirir. Şefaate iman, büyük günah işleyenlerin cehennemde ebedi olarak kalacaklarını söyleyen Hariciler ile aramızdaki en belirgin farktır.

Allahu Teala'nın buyurduğu gibi, kıyamet günü, cennette mü'minlerin Rablerini göreceklerine de iman ederiz:

"Yüzler vardır ki, o gün ışıl ışıl parıldayacaktır. (Onlar)

---

[58] Rasulullah'a Sallallahu Aleyhi ve Sellem özel olan üçüncü bir şefaat daha vardır ki bu, hadiste geçtiği gibi, amcası Ebu Talib'in azabının hafifletilmesi için yapacağı şefaattir.

Rablerine bakacaklar (O'nu görecekler) dir. Yüzler de vardır ki, o gün buruşacaktır."[59]

Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* mütevatir olarak rivayet edildiği üzere, mü'minler kıyamet günü Rablerini, baktıklarında dolunayı kesin olarak gördükleri gibi göreceklerdir. Burada, görme eylemi tasvir edilmektedir. Yoksa Allahu Teala aya benzetilmemektedir. Bu konuda basireti ve imanı olmayan kişi, bağış günü Allahu Teala'yı görme nimetinden mahrum kalmayı hakeder. Bununla birlikte,

"Gözler O'nu görmez, halbuki O bütün gözleri görür."[60]

Biz, mü'minlerin Allahu Teala'yı görmesi hususunda Allah'ın ve Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bildirdiğine iman ederiz. Bununla birlikte görmek ve idrak etmek ayrı şeylerdir. Bu konuda Allahu Teala'nın hududlarını aşma.. Vahiy nasslarına taşımadığı anlamlar yükleme. Nasslardan hiçbirini reddetme ve ta'til etme, aksi halde helak olursun.

Ahiret gününe imanın meyvelerinden bazıları şunlardır:

• Allahu Teala'nın, mü'minler için hazırlamış olduğu nimetleri elde etmek. Günahkarlar ve kafirler için hazırlanmış olan azaptan kurtulmak maksadı ile ciddi bir çalışmanın içerisine girmek.

• Mü'minin, dünyanın geçici zevklerinden kaçırdığı şeyler için üzülmemesi ve imanı, daveti ve cihadı nedeniyle karşılaştığı eziyet, bela ve musibetlere isyan etmemesi. Zira o, dünyanın geçici zevklerinden kaçırdıklarının ve imanı, daveti ve cihadı nedeniyle başına gelenlerin ahiretteki karşılığını, bunlar nedeni ile kendisine verilecek olan ahiret nimetlerini, ahiret sevabını ve daha birçok faydayı ummaktadır. Böyle bir iman, birçok insanın düşündüğü gibi salt bir bilgi değildir. Bilakis bu, kişiyi amel etmeye sevkeden bir iman, tasdik ve ikrardır.

---

[59] 75 Kıyamet/22-24

[60] 6 En'am/103

KADER

Kaderin hayrına ve şerrine iman ederiz. Allahu Teala, mahlukatı yarattı, onlar için kader tayin etti ve onlara zaman verdi. Onları yaratmadan önce, nasıl amel edeceklerini, olanı ve olacağı, olmayanı ve olsa nasıl olacağını bilir.

İnsanlara doğru ve eğri olan iki yol gösterdi. Kendisine ibadet edilmesini emretti, isyan edilmesini yasakladı. Her şey, Allah'ın takdirine ve dilemesine göre hareket eder. Allahu Teala'nın dilediği olur. Kulların dilemesi ise, Allahu Teala'nın dilemesi iledir. Allahu Teala'nın dilediği olur, dilemediği olmaz. Dilediğini doğru yola ulaştırır. Bir ihsanı olarak onu korur ve kurtarır. Dilediğini saptırır. Adaleti gereği onu asi kılar ve onu yardımsız bırakır. Onun hükmünü reddedecek, Allah'ın kaderi hükmü dışında hüküm verecek ve O'nun emrine üstün gelecek kimse yoktur.

Kulların Allah'ın üzerinde zorlamaları olamaz,
Hayır, O'nun katında çaba kaybolmaz.
Kendilerine azap edilirse bu O'nun adaleti iledir.
Kendilerine nimet verilirse bu O'nun ihsanıyladır.

Hayır ve şer, kullar üzerine takdir edilmiştir. Allahu Teala, kullarına kaldıramayacaklarını yüklemez. Allah'ın dilemesi dışında hiçbir güç ve kuvvet yoktur. Allah'ın yardımı dışında, kişinin günah işlemesine engel olacak hiçbir güç yoktur. Yine Allah'ın başarı vermesi dışında, Allah'a itaat ve sebat üzere kalma konusunda kimsenin gücü yoktur. Sonuçlar Allahu Teala'nın yazmış olduğu kaderinden olduğu gibi, sebepler de yine Allahu Teala'nın yazmış olduğu kaderindendir.

Kadere iman iki derecedir. Bunlar:

Birinci Derece: Allahu Teala'nın, yarattıklarının ne yapacağını bildiğine iman. Gelecekte olacak herşeyin bilgisi, bu şeyler gerçekleşmeden önce Allah'ta vardır. Allahu Teala, meydana gelecek herşeyi muhkem bir takdir ile takdir etmiştir. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Yerde ve gökte hiçbir zerre Rabbinden gizli değildir. Bundan daha küçüğü veya daha büyüğü şüphesiz apaçık bir Kitap'tadır."[61]

"Her şeyi yaratıp ona bir nizam vermiştir."[62]

"Allah'ın emri şüphesiz gereği gibi yerine gelecektir."[63]

Sonra bunu Levh-i Mahfuz'a yazdı. Bütün yaratılanların kaderi burada yazılıdır. Ubade bin Samit *Radıyallahu Anhu* oğluna ölümü sırasında şöyle demiştir: "Ey oğlum, başına gelecek olan şeyin asla atlatılamayacağını, kaçırdıklarını da yakalayamayacağını bilmedikçe sen, imanın hakikatını asla bulamazsın. Zira ben, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle söylediğini işittim: "Allah'ın ilk yarattığı şey kalemdir. Kalemi yarattı ve: "Kıyamete kadar olacak herşeyin kaderini yaz!" dedi. "Ey oğlum, Rasulullah'dan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şunu da işittim: "Kim bu gerçeğe imanı taşımadığı halde ölürse, benden değildir."[64] Allahu Teala şöyle buyurur:

"Gökte ve yerde olanı Allah'ın bildiğini bilmez misin? Bunlar hiç şüphesiz Kitap'tadır ve şüphesiz bunlar Allah'a kolaydır."[65]

---

[61] 10 Yunus/61

[62] 25 Furkan/2

[63] 33 Ahzab/38

[64] Ahmed ve Ebu Davud rivayet etmiştir. Lafız, Ebu Davud'a aittir.

[65] 22 Hac/70

Allahu Teala Levh-i Mahfuz'a dilediğini yazmıştır. Cenini yarattığında, ruh üflenmeden önce ona bir melek gönderir ve o melek şu dört kelimeyi yazmakla emrolunur: Rızkı, ölümü, ameli, cennetlik ya da cehennemlik olacağı.

Eğer bütün kainat, Allahu Teala'nın, olmasını yazdığı bir şeyi değiştirmek için biraraya gelse, Allah'ın kaderinden herhangi bir şeyi değiştirmeye güç yetiremez. Yine eğer bütün kainat, Allahu Teala'nın, olmamasını yazıdığı bir şeyi değiştirmek için biraraya gelse, Allah'ın kaderinden herhangi bir şeyi değiştirmeye güç yetiremez. Kıyamet gününe kadar olacak herşeyin kaderinin yazılması ile ilgili olan kalem, kurumuştur. Kula isabet etmeyecek bir şey, ona isabet edecek ve isabet edecek bir şey de, ona isabet etmeyecek değildir.

İkinci Derece: Allahu Teala'nın, kimsenin engel olamayacağı dilemesine, kapsayıcı kudretine, Allah'ın dilediğinin olacağına ve dilemediği şeyin de olmayacağına, göklerde ve yerde Allah'ın dilemesi dışında hiçbir hareketin ve hareketsizliğin gerçekleşmeyeceğine ve Allah'ın mülkünde, ancak Allah'ın dilediğinin olacağına iman.

Bununla birlikte Allahu Teala kullarına, kendisine ve rasullerine itaat edilmesini emretmiş, kendisine ve rasullerine isyan edilmesini ise yasaklamıştır. Allahu Teala, kendisinden sakınanları, iyilik ve adalet sahiplerini sever. Kafirleri sevmeyen, iman edip salih amel işleyenlerden de razı olur. Fasık topluluklardan razı değildir; kötülüğü emretmez. Kulları için küfürden hoşnut olmaz ve bozgunculuğu sevmez.

Allahu Teala'nın iki dilemesi vardır: Bunlar, Allah'ın yaratması ve emretmesidir. Yani O'nun kudreti ve şeriat belirlemesi. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Bilesiniz ki, yaratmak da emretmek de O'na mahsustur."[66]

Birincisi: Şer'i dilemedir ki bu, Allahu Teala'nın şer'i emretme fiili olup, insanları bu emre uyup uymama konusunda iradelerine bırakmıştır. İsteyen itaat eder ve isteyen isyan eder.

İkincisi: Kaderi dilemedir ki bu, hiç kimsenin değiştirmeye gücü yetmediği ve engel olamayacağı Allah'ın dilemesi ve sünnetidir. Dolayısıyla Allah'ın kaderi ve yaratma emrine kimse isyan edemez.

Birincisi, Allahu Teala şeriatına ve emrine taalluk eden sünneti, ikincisi ise, kaza ve kaderine taalluk eden sünnetidir.

Kulların fiillerini Allahu Teala yaratmaktadır, ancak bu fiilleri kullar işlemektedir. Kullar bu fiileri hakiki olarak işlemektedirler. Allahu Teala, onların bu fiillerini yaratandır. İman eden, küfre giren, namaz kılan, oruç tutan, hayrı işleyen veya günahı işleyen ise kulun kendisidir. Kulların bu fiilleri yerine getirme konusunda güçleri ve iradeleri vardır. Bununla birlikte gerek kulları ve gerekse bu kulların güç ve iradelerini yaratan Allahu Teala'dır. Rabbimiz şöyle buyurur:

"Sizi de, yaptıklarınızı da Allah yaratmıştır."[67]

"O, başka bir şey değil ancak cümle alem için, aranızdan düzelmek isteyen için bir öğüttür. Alemlerin Rabbi olan Allah dilemedikçe sizler bir şey dileyemezsiniz."[68]

---

[66] 7 A'raf/54. Dileme (Meşiet) iki anlamda kullanılır. Birincisi: İster razı olsun, ister razı olmasın, ister sevsin, ister sevmesin, takdiri ve yaratmayı gerektiren dileme. Örnek: Allahu Teala, yeryüzünü ifsad etmeye razı olmadığı halde bu fiili insanlar için yaratmaktadır. İkincisi: Yaratması ve takdiri olmadan, rıza ve sevmeyi gerektiren dileme. Örnek: Allahu Teala, imana razıdır ancak herkes için bunu takdir edip yaratmamaktadır. Bu konuda kendi iradelerine bırakmıştır.

[67] 37 Saffat/96

[68] 81 Tekvir/27-29

Kadere imanın bu derecesini, Kaderiyye'nin geneli yalanlamış, kaderi kabul edenlerden bazıları ise kaderin bu derecesi konusunda aşırıya gitmişlerdir. Öyle ki, bir takım fiilleri yerine getirme konusunda kula verilen gücü ve iradeyi yok saymışlardır ve Allahu Teala'nın fiillerindeki ve hükümlerindeki hikmet ve maslahatları kabul etmemişlerdir.

Biz, kader konusunda Cebriye ile Kaderiyye arasında orta bir yol tutarız. Fiillerimiz ve isteklerimizin yaratılmış olduğuna iman ederiz. Kullar bu fiileri hakiki olarak işlemektedirler. Bu fiiller arasında seçim yapma hakkına sahiptirler ve iradeleri bulunmaktadır. Kader konusunda bu aktardıklarımız, Allahu Teala'nın, kalbini aydınlattığı dostları için yeterli olacak bir özet niteliğindedir.

Kaderin aslı, Allahu Teala'nın, yarattıklarında var olan bir sırrıdır. Allahu Teala, kader ilminin ayrıntılarını kullarından gizlemiştir ve bu konuda derine dalmalarını yasaklamıştır. Rabbimiz, Kitabı'nda şöyle buyurur: "Allah, yaptığından sorumlu tutulmaz; onlar ise sorguya çekileceklerdir."[69]

Bu nedenle bir kimse "Allah neden böyle yaptı?" diye sorarsa, Allah'ın Kitabı'nın hükmünü reddetmiş olur. Kim Kitap'ın hükmünü kabul etmezse, şüphesiz küfre ve ziyana düşmüştür ve helak olmuştur. Zira ilim iki çeşittir:

Birincisi: Allahu Teala'nın, yarattıklarına indirdiği ilim.

İkincisi: Allahu Teala'nın, kullarından gizlediği ilim.

Allahu Teala'nın, yarattıklarına indirdiği ilmi inkar etmek küfürdür[70]. Yine kişinin, Allahu Teala'nın kullarından gizlediği ilmi bildiğini iddia etmesi de küfürdür. Birinci tür ilmi kabul etme-

---

[69] 21 Enbiya/23

[70] Mesela, Kur'an'ın inkar edilmesi gibi

dikçe ve ikinci tür ilmi araştırmayı terkedip, bunu Allah'a havale etmedikçe iman gerçekleşmez.

Kadere imanın meyvelerinden bazıları şunlardır:

• Bu iman, mü'minin gerçek anlamda Allah'a tevekkül etmesine neden olur. Sebepleri Rab olarak kabul etmez, onlara bağlanmaz. Aksine, tevekkülünü sadece Allah'a has kılar. Çünkü her şey O'nun takdiriyledir.

• Mü'minin kalbinin huzur bulması, Allahu Teala'nın takdiriyle başına gelen şeylerden dolayı isyan etmemesi ve karamsar olmaması. Sevdiği bir şeyi kaçırması veya sevmediği bir şey ile karşı karşıya kalması nedeni ile ümitsizliğe kapılmaması. Çünkü bütün bunlar Allahu Teala'nın takdiriyle meydana gelmektedir. Kula isabet etmeyecek bir şey, ona isabet edecek ve isabet edecek bir şey de, ona isabet etmeyecek değildir.

İMAN

İman; amel, söz ve niyettir. Dolayısıyla iman; kalp ile itikad, dil ile ikrar ve organlarla amel etmektir. Kalbin itikadı; kalbin sözü ve amelini kapsar. Rıza, teslimiyet, muhabbet, boyun eğmek, huşu ve buna benzer şeyler kalbin ameli ile ilgilidir.

Söz; kalbin ve dilin sözü olarak iki kısma ayrılır. Amel ise; yine kalbin ve organların ameli olarak iki kısma ayrılır.[71] Tasdik, kalp ile, dil ile ve organlar ile olur.

İman, itaatle artar, günahla azalır. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bildirdiği gibi, imanın şubeleri vardır. Bu şubelerin en üstünü "La İlahe İllallah" sözü ve en alt derecesi ise, eziyet verici şeyi yoldan kaldırmaktır. Yine imanın birçok kulpları vardır. Bu kulpların en sağlamı; Allah için sevmek, Allah için buğzetmek, Allah için dostluk ve Allah için düşmanlıktır.

İmanın şubelerinden bazıları, imanın aslına girer ve yokluğu imanın da yok olmasını gerektirir. Kitap ve Sünnet'te, terkedilmesi halinde imanın da yok olacağı belirtilen Tevhid, namaz ve buna benzer ameller bu kısma girer.

Yine bu şubelerden bazıları imanın vaciplerindendir. Bu kısma giren amellerin ortadan kalkmasıyla kişinin imanı azalır. Allah için sevmek ve Allah için buğzetmek, komşusunun kendisinden emin olması bu kısma giren amellerdendir. Bu tür fiilleri terk eden kimse günahkar olur. Zina, faiz, hırsızlık ve buna benzer işlenmesi halinde azapla korkutmanın söz konusu olduğu, ancak işleyenin tekfir edilmediği amellerin terki de vacip olan imandandır.

İmanın şubelerinden bazıları ise imanın müstehap olan kısmına girer. Eziyet veren bir şeyi yoldan kaldırmak, sılah-i

---

[71] Sahih hadiste geçtiği gibi: "…Avret bölgesi bunu doğrular ya da yalanlar."

rahim, ihsan ve buna benzer bazı ameller müstehap olan imanı tamamlayan amellerdir. Bunları gerçekleştirmeyen kimse günahkar sayılmaz..

Dolayısıyla iman, yokluğu halinde imanın olmayacağı bir asıldan, işlenmediği taktirde imanın eksileceği ve sahibinin cezayı hak edeceği bir vacip kısımdan ve bir de yapılmadığında kişinin derecesinin düştüğü müstehap kısımdan oluşur. Bazı nasslarda imanın nefyedilmesinden (yok sayılmasından) kasıt, ya imanın aslının nefyidir ki bu durumda sahibi kafir olur. Allahu Teala'nın şu ayeti bu nasslardandır:

"Hayır; Rabbine andolsun ki, aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem tayin edip, sonra senin verdiğin hükmü içlerinde hiçbir sıkıntı duymadan tamamen teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar."[72]

Ya da vacip olan iman kastedilir ki bu durumda sahibi kafir değil günahkar ya da fasık olur. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu hadisleri bu kabildendir:

"Komşusu, kötülüğünden emin olmayan kişi cennete giremez."[73]

"Zani bir kimse, zina yaptığı sırada mü'min olarak zina yapmaz."[74]

"Hiçbiriniz kendisi için sevdiğini kardeşi için de sevmedikçe iman etmiş olmaz."[75]

Zira imanın nefyi, tehdit ifadesidir. Tehdit ifadesi ise, ancak bir haramı işleyen veya bir vacibi terkeden hakkında gerçekleşir. Dolayısıyla imanın aslı ya da vacip olan kısmını kapsar. Bu

---

[72] 4 Nisa/65

[73] Müslim rivayet etmiştir.

[74] Buhari, Müslim, Ebu Davud ve diğerleri rivayet etmişlerdir.

[75] Muttefekun Aleyhi

ifadenin küfre mi yani imanın aslının yok olmasına mı, yoksa fasıklığa mı yani imanın vacip olan kısmının yok olmasına mı delalet ettiğini anlamak için, bizzat o nassın kendisine ya da Kitap ve Sünnet'te, o mesele ile ilgili olan diğer nasslara bakılır.

Kim imanın aslını ortadan kaldıran fiillerden birini işleyerek imanını bozarsa küfre girer. Kendisinde imanın bazı şubeleri bulunsa da artık ona fayda vermez. İmanın vacip olan kısmına giren ameller konusunda ihmalkar davranan kişinin durumu ise Allahu Teala'nın dilemesine kalmıştır. İmanın aslına sahip olduğu sürece Allahu Teala dilerse ona azap eder, dilerse bağışlar.

Allahu Teala'nın tehdidi konusunda Mürcie ve Haricilere meyletmeyiz. Yine iman ve dinin isimleri kanusunda Harurilere ve Mutezile'ye meyletmediğimiz gibi Mürcie ve Cehmiyye'ye de meyletmeyiz.

İtaat konusunda hırslı olmak, salih amel işlemek için çaba sarfetmek ve imanın aslını sürekli korumakla birlikte, imanımızın artması için iyiliklere koşmak bu bölümün sağladığı faydalardan bazılarıdır. Çünkü iman, ana sermayemiz ve sağlam kurtuluş ipimizdir.

KÜFÜR

Çağın Mürcie'sinin sapıklığından ve küfrü sadece kalben inkar ve yalanlama olarak gören zamanın Cehmiyye'sinden Allah'a sığınırız. Onlar böyle yapmakla küfrü önemsizleştirdiler ve basitleştirdiler. Küfrü sadece inkarcı kafirlere yamadılar. Böylece, Allahu Teala'nın şeriatından başka kanun koyan ve küfrü yayan tağutların bu yaptıklarını meşru gösterecek bir çok şüpheler ortaya attılar.

Onların "Kişi ancak kalben inkar ederse kafir olur" sözünün bid'at olduğuna iman ederiz. İnkar, muhakkik alimlerimizin belirlediği üzere, kalple olabileceği gibi söz ve amel ile de olur. Tasdik de böyledir.

Küfrün çeşitleri vardır. İnkar küfrü, cehalet küfrü ve yüz çevirme küfrü bunlardan bazılarıdır.

Kişinin İslam'ını bozan ve onu dinden çıkaran birçok şey vardır. Kişinin küfre düşmesi, İslam'a girmesinden daha hızlıdır. Bize göre iman; itikad, söz ve amel olduğu gibi küfür de bazen itikad ile, bazen de söz veya amel ile gerçekleşir.

Küfür, zulüm ve fasıklığın büyüğü de, küçüğü de vardır. "Ameli küfür, şüphesiz küçük küfürdür. İtikadi hata, mutlak olarak büyük küfürdür" sözü bid'attır. Bilakis, ameli küfrün küçüğü olduğu gibi, büyüğü de vardır. Aynı şekilde itikadda hata ve sapma, büyük küfür olabileceği gibi küçük küfür de olabilir.

Allahu Teala, organlarla yapılan bazı amellerin büyük küfür olduğunu bildirmiş ve bu amelin küfür sayılabilmesi için itikadı[76], inkarı veya helal kılmayı şart koşmamıştır. Allahu Teala'nın izin vermediği konularda kanun koymak, güneşe ve

[76] Allahu Teala'nın küfür olduğunu bildirdiği herhangi bir amelin, kişinin küfrüne sebep olabilmesi için, o kişinin, yapmış olduğu bu ameli kalbi ile kabul ediyor olması ile olmaması arasında fark yoktur.

putlara secde etmek, Allah'a, dine ve Rasul'e sövmek, dinin herhangi bir konusuyla alay etmek ve küçümsemek bu kabildendir.

Kişiyi, helal kabul etmedikçe sadece işlemesi sebebiyle İslam dairesinden çıkarmayan, küfre düşürmeyen günahlar da vardır. Zina etmek, hırsızlık, içki içmek bu amellerdendir.

"Günah imana zarar vermez" demeyiz. Bilakis, imanı azaltan günahlar olduğu gibi, imanı ortadan kaldıran günahlar da vardır. Mürcie'nin, Allahu Teala'nın tehdit ayetlerini yalanlamaya sevkeden görüşlerinden ve fasıklar, kafirler, müşrikler ve mürtedler hakkında söyledikleri sözlerden kaçınırız.

Allahu Teala'nın Adem ve zürriyetinden aldığı sözün[77] hak olduğuna iman ederiz. Yine şuna da iman ederiz ki, şüphesiz Allahu Teala, kullarını hanif olarak yaratmış ancak insan ve cinlerden olan şeytanlar onları dinlerinden uzaklaştırmış ve Allahu Teala'nın izin vermediği konularda kanunlar koymuşlardır. Doğan her çocuk, fıtrat üzere doğar. Sonra anne ve babası onu Yahudileştirir, Hristiyanlaştırır, Mecusileştirir ya da müşrikleştirir.

Bu nedenle, İslam dışında bir din edinen kimsenin kafir olduğuna iman ederiz. İster ona risalet ulaşmış olsun ister ulaşmamış olsun aynıdır. Kendisine risalet ulaşan kafir kimse, inatçı veya yüz çeviren bir kafirdir. Kendisine risalet ulaşmayan kafir ise, cahil kafirdir. İmanın dereceleri olduğu gibi, küfrün de dereceleri vardır.

Bununla birlikte, Allahu Teala kulları üzerindeki misak ve fıtrat hücceti ile yetinmemiştir. Onlara, kendilerinden almış olduğu misakı hatırlatmak üzere rasuller göndermiş ve kitaplar indirmiştir. Bu kitapların sonuncusu, kendisinden önce gönderilmiş olan bütün kitaplar üzerinde hakim olan Kur'an-ı Kerim'dir. Ona önünden de, ardından da batıl gelemez. Allahu Teala, onu

[77] Misak

değiştirilmekten korumuştur. Kendisine Kur'an ulaşan herkes için onu, açık ve anlaşılır bir hüccet kılmıştır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Bu Kur'an bana, kendisiyle sizi ve ulaştığı herkesi uyarmam için vahyolundu."[78] Bu nedenle gökyüzünde ve yeryüzünde Allah'ın dini tektir, o da İslam'dır. Rabbimiz şöyle buyurur:

"Şüphesiz Allah katında hak din İslam'dır."[79]

"Sizin için din olarak İslam'ı beğendim."[80]

Biz, onu din olarak kabul ederiz. Ona muhalif olan her şeyden kaçınırız. Ona ters düşen ve ona aykırı olan küfür yollarını, bozuk mezhepleri ve batıl fırkaları reddederiz. Asrın küfrü olan 'demokrasi' de bu sistemlerden biridir… Kim ona tabi olur ve onu isterse, şüphesiz İslam dışında bir din edinmiş olur. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Kim İslam'dan başka bir dine yönelirse, bilsin ki kendisinden (böyle bir din) asla kabul edilmeyecek ve o, ahirette ziyan edenlerden olacaktır."[81]

Bu nedenle, demokrasi dinine[82] uygun olarak kanun koyan kimseyi tekfir ederiz. Onları, Allahu Teala'nın indirdikleri dışında kanun koymaları için seçen, vekil ve üye tayin edenleri de tekfir ederiz. Çünkü o kimse, Allah dışında bir hakim, rab ve kanun koyucu istemiştir. Rabbimiz şöyle buyurur:

"Yoksa onların, dinden Allah'ın izin vermediği şeyleri dini kaide kılan ortakları mı var?"[83]

---

[78] 6 En'am/19

[79] 3 Al-i İmran/19

[80] 5 Maide/3

[81] 3 Al-i İmran/85

[82] halk için halkın kanun koyması

[83] 42 Şura/21

"(Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (Hristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i (İsa'yı) rabler edindiler."[84]

Bununla birlikte, seçimlere katılan insanların tamamını tekfir etmeyiz. Çünkü onların hepsi bu katılımlarıyla birlikte, kanun koyucu rabler istememektedirler. Aksine, onlar bu seçimlere dünyevi bazı hizmetlerin gerçekleştirilmesi maksadıyla katılmaktadırlar. Bu, günümüzde çok yaygın bir musibettir ve insanların maksatları farklı farklıdır. Bu nedenle, kanun koyarak açık bir şekilde küfür işleyen milletvekillerinin aksine oy kullananların tamamını muayyen olarak tekfir etmeyiz.

Bu konuda biz şöyle diyoruz: Yasama seçimlerine katılmak, küfür olan bir ameldir. Ancak bu seçimlere katılanların tamamını tekfir etmiyoruz. Kişinin, küfür olan bir ameli işlemesi ile o kişi hakkında küfür hükmünü vermeyi ve yine insanlar için işlerin karışık hale gelmesi nedeniyle hüccet ikamesinin gerektiği ve kastın bulunmama ihtimalinin olduğu durumları birbirinden ayırıyoruz.[85]

"Ehl-i kıbleden hiçbir kimseyi işlediği bir günah nedeniyle tekfir etmeyiz" sözünü şu ilave ile kayıtlarız: "Bu günahını helal kabul etmediği ya da bu günahı bizzat küfür olmadığı sürece." Her tür günah ile tekfir etmeyip, bu günahlardan küfür olanı ile olmayını birbirinden ayırırız.

Kıble ehlini Müslümanlar ve mü'minler olarak isimlendiririz. Bizim katımızda onlar hakkında asıl olan, İslam'larını bozacak bir sebep işlemedikleri sürece İslam üzere olduklarıdır.

---

[84] 9 Tevbe/31

[85] Bu konuyu, "Es-Selasiniyye fi't-Tahzir min Ahtai't-Tekfir" isimli kitabımızda açıkladık. Bu kitabın Türkçeye tercemesi Allahu Teala'nın lütfu ile tamamlanmıştır. Yayıncı.

Hariciler ve onları izleyen sapık fırkaların aksine, Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmetinden büyük günah işleyen kimselerin, muvahhidler olarak öldükleri sürece, günahlarından tevbe etmemiş olsalar dahi cehennemde ebedi olarak kalacaklarını söylemeyiz. Bilakis şöyle deriz: Onlar, Allah'ın dilemesi ve hükmü altındadır. Allah dilerse onları bağışlar ve ihsanıyla ödüllendirir. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Allah kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz. Bundan başkasını dilediği kimse için bağışlar."[86]

Ve yine dilerse, onlara adaletiyle azap eder. Sonra onları, rahmetiyle veya Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şefaatiyle ya da Allahu Teala'ya itaat eden ve Allahu Teala'nın da kendilerinden razı olduğu kimselerin şefaatiyle cehennemden çıkarır.

Bu nedenle biz, Allahu Teala'nın vaadi ve vaidi konusunda Mürcie ve Hariciler arasında orta bir yol tutarız. Allah'ın vaadi ve vaidi haktır. İman kardeşliği, Allahu Teala'nın, Kitabı'nda buyurduğu gibi, günahları da olsa bütün kıble ehli için sabittir:

"Müminler ancak kardeştirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin."[87]

"Ancak kim kardeşi tarafından affedilirse kısas düşer. Bundan sonra iyiye uymak, öldürülenin velisine (gereken diyeti) güzel bir şekilde ve tam olarak ödemek gerekir."[88]

Haricilerin söylediği gibi, fasık kimsenin İslam'dan tamamen çıktığını ve yine Mu'tezilenin söylediği gibi, o kimsenin cehennemde ebedi olarak kalacağını söylemeyiz. Bununla birlikte

---

86 4 Nisa/48

87 49 Hucurat/10

88 2 Bakara/178

o kimsenin imanının azalmadığını ve kamil bir imana sahip olduğunu da söylemeyiz. Bize göre böyle bir kişi, imanı eksik bir mü'mindir ya da imanın aslına sahip olması nedeni ile mü'min, günahları nedeni ile de fasıktır.

İyilik sahibi mü'minleri Allah'ın bağışlayacağını ve onları rahmetiyle cennete koyacağını ümit ederiz. Ancak onlar hakkında kesin bir söz söylemeyiz. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şahitlikte bulunmadıkça ve bildirmedikçe, hiçbir mü'min hakkında cennetlik veya cehennemlik olduğuna şahitlikte bulunmayız. Onların günahkarları hakkında istiğfarda bulunur, haklarında korkarız. Allahu Teala'nın rahmeti konusunda onları ümitsizliğe sevketmeyiz. Allahu Teala'nın rahmetinden ümit kesmek ya da kesin olarak rahmet olunacağına inanmak, kişiyi İslam milletinden çıkarır. Hak ehlinin yolu ümit ile korku arasındadır. Allahu Teala bizi onlardan eylesin...

Kıble ehlinden olan Müslümanların halk tabakasına merhamet eder, güçlerinin yetmeyeceği şeylerle onları sorumlu tutmayız. Onlar hakkında Müslüman hükmünü vermek için, İslam'ı bozan halleri bilmelerini, bunları ezberlemelerini ve "La İlahe İllallah"ın gereklerini saymalarını şart koşmayız. Aksine, Tevhid aslına sahip oldukları, şirk ehlinden uzak durdukları ve bunun aksini izhar etmedikleri sürece onların Müslüman olduklarına hükmederiz. Tekfirin şartlarına ve engellerine riayet eder, İslam devletinin bulunmaması nedeni ile yaşanan müstaz'aflık durumunu ve cehalet halini, ilmin ve rabbani alimlerin yokluğundan dolayı ortaya çıkan şüphelerin genele yayılmasını göz önünde bulundururuz.

Buna binaen, günahkar mü'minlerden, kafirler, müşrikler ve mürtedlerden uzak durduğumuz gibi, uzak durmayız. Bilakis, günahkar mü'minler, imani dostluğun dairesi içindedirler. Müslüman olarak kaldıkları sürece onları o daireden çıkarmayız. Ancak onların isyanları, fıskları ve günahlarından uzak dururuz.

Onlara kafirlere davrandığımız gibi davranmayız. Tekfirde aşırıya kaçanların yaptıkları gibi, Müslümanlardan olup, küfür hükümetleri bünyesinde çalışan her kişiyi tekfir etmeyiz. Bu hükümetler bünyesinde, küfür kanunu ve tağuti hükümler koymaya ortaklık etmek, müşrikleri ve kafirleri dost edinmek ya da muvahhidlere karşı kafir ve müşriklere yardım etmek gibi, küfür ve şirk türü bir görevde bulunan kişiyi tekfir ederiz. Kafirlerin yanında çalışmayı kısımlara ayırırız. Bütün işlerin küfür ya da haram olduğunu söylemeyiz. Bu işler içinde küfür olanlar olduğu gibi, haram olanlar ve bundan daha aşağıda olanlar da vardır. Her iş kendi konumuna göre değerlendirilir.

Dünya hükümlerinde yalnızca zahirle hükmederiz. Gizli olanları ise ancak Allah bilir ve gizli olanlar konusunda hesaba çekecek olan da ancak Allah'tır. İnsanların kalplerindeki ve göğüslerindekini araştırmak gibi bir görevimiz yoktur. Özellikle tartışma konusunun lafzî olduğu ya da muhalif olan kimsenin cehaleti nedeni ile mazur olarak kabul edilebileceği ilmi konularda, hayır sahibi alimlerimizin yolunu takip ederek, te'vil ehlinin tekfirinden kaçınırız.

Tekfir ve tekfirin gerektirdiği hükümleri uygulama konusunda, gerekli araştırmayı yapmadan acele davranmayız. Muvahhid Müslümanların kanını mübah kılmak, büyük bir hata ve tehlikedir. Bin kafiri terketmede yanılmak, yanlışlıkla bir Müslümanın bir damla kanını haksız yere dökmekten ehvendir.[89]

Tekfir meselesinde, küfür çeşidi ile kişiyi küfre sokan amel ve muayyen bir kişinin tekfiri konularının arasını ayırırız. Harhangi bir küfür sebebini işleyen kişi hakkında, tekfirin şartlardan birinin eksik olması yada tekfirin engellerinden birinin bulunması durumunda küfür hükmünü vermeyiz ve o kişiyi küfür ile isimlendirmeyiz. Müslüman olduğunu bildiğimiz bir kişiyi, şüphe-

[89] Bu güzel cümle, Kadı İyad'ın "Kitabu'ş-Şifa" isimli eserinden alınmıştır, 2/277.

ler veya zanna dayanarak İslam'dan çıkarmayız. Zira kesin olan şey, şüphe ile ortadan kalkmaz.

Bid'atların tamamı aynı seviyede değildir. Aksine, bu bid'atlar arasında demokrasi ve Allah dışında kanun koyucu rabler edinmek gibi küfür olanları olduğu gibi bundan daha alt seviyede olan ve küfür derecesine ulaşmayan bid'atler de vardır.

İmamlarımız tarafından, "Kafiri tekfir etmeyen, kafir olur" kuralının, insanları küfür çeşitlerinin bazılarından nefret ettirmek ve suçun ağırlığını belirtmek için kullanıldığına inanırız. İmamlarımız bu kuralı, tekfirde aşırıya kaçan bazılarının yaptığı gibi, silsile halinde insanları tekfir etmek için kullanmamışlardır. Bu, mutlak bir şekilde kayıtsız olarak kullanılacak bir kural değildir. Bu kural ancak, kafiri tekfir etmemesinden dolayı delaleti ve sübûtu kat'i olan bir nassı yalanlamış veya reddetmiş olan kimse hakkında geçerlidir. Ancak Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen yöneticiler ve onların askerleri olan kimseler gibi tekfir edilebilmeleri için bir takım şartlara, engellere ve şer'i delillere bakılmaya ihtiyaç duyulan kişileri, bir takım şüphelerden dolayı tekfir etmekten kaçınan kimseleri tekfir etmeyiz ve bu kuralı bu tür kişiler hakkında uygulamayız. Çünkü o kimse şer'i nassı yalanlamamış ve reddetmemiştir. Deliller arasında bir uzlaşma sağlayamamış veya delillerden birini, bir diğerinin önüne geçirmiş ya da içtihad konusunda yeterince ilme sahip olmayan kişilerin düşeceği türden bir hataya düşmüştür. Böyle bir kişi, bizimle olan ihtilafı isimler ve lafızlar olduğu sürece bize göre kafir değildir. Ancak bu, o kimseyi, kafirlerin dinine girmeye veya onlara yardım etmeye ya da onları dost edinme ve muvahhidlere karşı onlara destek olmaya götürürse durum farklıdır.

Müteşabihlere uyup muhkemi terk etmenin, bid'at ehlinin özelliklerinden biri olduğuna inanırız. Ehl-i sünnet'ten ilimde derinleşmiş olanların yolu, müteşabihi muhkeme arzetmektir.

Sözün gerektirdiği ile veya meali ile tekfir etmekten kaçınırız. Bir mezhebin gerektirdiği, bize göre mezhep değildir. İmanın ve küfrün tarifinde olduğu gibi, aramızdaki ihtilaf ve onların sapmaları teoride kaldığı sürece, bid'atları küfre ulaşmayan bid'atçılardan bize muhalif olan ve bize haksızlık etmiş olan günümüz Mürcie'sini ve benzerlerini tekfir etmeyiz.

Onlar bize iftirada bulunsalar, söylemediğimizi bize atfetseler ve kendisinden beri olduğumuz şeyleri bize nisbet etseler de onları tekfir etmeyiz. Onlar bunu yaparak bizim hakkımızda Allah'a isyanda bulunsalar da, biz, onlar hakkında Allah'a isyanda bulunmayız. Bizimle olan ihtilafları teoride kaldığı sürece, fakihlerin ircasına benzer ircalarından dolayı onları tekfir etmeyiz. Ancak ircaları onları Tevhidi ve farzları terk etmeye, küfre, şirke ve bunları caiz kılmaya, tağutları dost edinmeye ve onlara yardım etmeye, tağutların kanun koymasında onlarla ortaklığa ya da muvahhidlere karşı onlara destek olmaya sevkederse onları tekfir ederiz.

Dini sulandıran, Allah'ın indirdiği dışında bir şey ile hükmetmeyi ve demokrasi yoluyla kanun koymayı caiz kılan veya buna ortak olan ya da mürtedlere yardım eden irca cemaatlerine buğz ederiz. Biz onların yolundan uzak dururuz. Onları, bid'at ve dalalet cemaatlerinden olarak kabul ederiz. Onlar saptılar ve saptırdılar. Onların önderlerinin cehennem kapılarının üzerindeki davetçiler olduğuna inanırız. Bu cemaatlerden küfür işleyen, küfre yardım eden veya onu caiz kılan ve muvahhidlere karşı küfre yardım eden kişileri tekfir ederiz. Ancak bu cemaatlerin herbir ferdini genelleme ile tekfir etmeyiz.

İlmiyle amel eden alimlerimizin haklarını koruruz. Aynı şekilde Allahu Teala'nın risaletini ulaştıran ve Allah dışında kimseden korkmayan mücahid davetçilerimizi de korur ve haklarını yerine getiririz. Şer'i ilim tahsili ile gözlerimiz aydınlanır ve bu ilmin talebelerini severiz. Heva ehline, bid'at sahiplerine, aklı

naklin önüne geçiren kelamcılara ve maslahatı ve ve istihsanı vahiy nasslarının önüne geçiren kimselere buğz ederiz.

Tağutların okullarına buğzeder, onlardan uzak durmaya çağırırız. Eğitim ve öğretim olarak bu okullara giden kimseleri tekfir etmeyiz. Ancak bu kurumlara giden kimse küfre ortaklık eder veya onu caiz kılar ya da küfre çağırırsa, onu tekfir ederiz. Şeriatın yasakladığı bir durum olmadığı sürece, faydalı dünyevi ilmin öğrenilmesine engel olmayız. Vesileleri terk etmeye çağırmayız. Nesilleri Tevhid üzere terbiye etmeye ve Allah'ın dininin sadık askerleri ve yardımcıları olmaları için, din ve dünya işlerinde onları bilinçlendirmeye teşvik ederiz.

DARU'L-İSLAM, DARU'L-KÜFR VE BURALARDA YAŞAYANLARIN HÜKÜMLERİ

Memleketler konusunda, fakihlerin görüşlerine tabi olur ve şunu söyleriz: Eğer ki bir memlekette küfür kanunları hakim ve o memlekette üstünlük kafirlerin ve kanunlarının ise, o memleket Daru'l-küfürdür. Ancak bu terim, İslam devletinin bulunmadığı dönemde ve mürtedlerin yönetime hakim olduğu memleketlerde yaşayanlar ile ilgili bir hüküm değil, bizzat memleketler ile ilgili bir hükümdür. Çünkü bu terim, halkının çoğu Müslüman dahi olsa, küfür hükümlerinin hakim olduğu ülke için kullanılır. Halkının çoğu kafir olsa da, İslam hükümlerinin hakim olduğu memlekete Daru'l-İslam adının verildiği gibi...

Bu terimler üzerine, "Bugün insanlar hakkındaki asıl hüküm mutlak olarak küfürdür" sözüne benzer bozuk usüller bina etmeyiz. Aksine, herkes hakkında zahirine göre muamelede bulunur ve o kimsenin gizli yönlerini Allah'a bırakırız. İslam'ını izhar eden kişi hakkında Müslüman hükmünü verir ve şöyle deriz: "İslam şeriatını izhar eden kişi için asıl olan, İslam'ını bozan bir şeye bulaşmadığı sürece Müslüman olduğudur." Aynı şekilde küfrü ve şirki izhar eden, müşrikleri dost edinen, muvahhidlere karşı onlara yardım eden kimseyi de, bir olan Allah'a iman edinceye, ibadetinde Allah'ı birleyinceye ve küfürden kaçınıp içinde bulunduğu durumu tamamen terkedinceye kadar zahirine göre değerlendiririz. Günümüzde yayılmış ve musibetin genelleşmiş olması nediyle sakalı kazımak, görünüşte kafirlere benzemek ve bunun gibi günahlar, tekfir için yeterli bir sebep değildir. Tekfirde aşırıya kaçanların yaptığı gibi, bu gibi sebeplere binaen kanları ve malları helal kılmayız. Muvahhid Müslümanların kanını mübah kılmak, büyük bir hata ve tehlikedir. Bin kafiri terketmede yanılmak, yanlışlıkla bir Müslümanın bir damla kanını haksız yere dökmekten ehvendir.

NAMAZ

İslam'ını bozan bir şeyi izhar etmediği veya tekfir edilmesine engel olacak bir manisi bulunduğu sürece, kıble ehlinden olan her iyi ve günahkar kişinin arkasında namaz kılar ve onun cenaze namazını da kılarız. Onlardan hiç birisi hakkında cennetlik veya cehennemlik olduğuna dair kesin bir hüküm vermeyiz. Bunu izhar etmedikleri sürece, onlardan hiç birisi hakkında küfür, şirk veya nifak ile şahitlik etmeyiz.

Tağutların görevlendirmiş olduğu imamları şöyle değerlendiririz:

Birinci Kısım: Tağutları dost edinenler. Bunlar, tağutların askerleri gibidirler. Onların demokrasilerini meşru görerek, şirklerine yardım eder ve savunurlar. Bu türden olan imamların arkasında namaz kılmayı caiz görmüyoruz. Onların arkasında namaz kılmaktan nehyediyoruz ve onların arkasında kılınan namazın iade edilmesi gerektiğini söylüyoruz. Çünkü bu imamlar bizden değil, tağutlardandır. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Allah kafirlere, iman edenler aleyhinde asla fırsat vermeyecektir."[90]

İkinci Kısım: Dünyalık elde etmek ve maaş için tağutların kurumlarına ve batıl velayetlerine bağlı kalarak onlara yalakalık yapanlar. Bu kimsenin arkasında kılınan namazı batıl olarak görmeyiz. Onların arkasında namaz kılmanın hükmü, fasığın ya da küfre düşürmeyen bid'at ehlinin arkasında namaz kılmanın hükmü gibidir. Bu nedenle biz onların arkasında namaz kılmayı uygun görmemekle beraber, batıl saymayız. Şirk ehlinden uzak olan ve sünnete bağlılığını izhar eden sünnet ve Tevhid ehlinin arkasında namaz kılmak bize daha sevimlidir.

[90] 4 Nisa/141

Kafir ya da Müslüman olsun, yöneticiler ve sultanlar için duada bulunmak bize göre cuma namazının bid'atlarından ve onların itaati altına girmenin işaretlerindendir. Biz bunu hoşgörmez ve reddederiz. Bu bid'ati terk edip Ehl-i Sünnet'e uyan bir kimse bize göre daha iyidir. Bununla birlikte, bu duadan dolayı namazı batıl saymayız. Dua, açık bir şekilde tağutlara ya da onların şirk olan dinine yardımı içermedikçe namazın iade edilmesini şart görmüyoruz. Açık bir şekilde tağutlara ya da onların şirk olan dinine yardım içerikli dua eden kimseler, tağutların yardımcıları ve orduları hükmündedir. Bu durumda, dili ile tağutlara destek olmuş olur.

Kanun koyucu tağutlara bey'at eden, onlara elini ve kalbini veren veya onlara yardım edip, onları dost edinen ve bu tağutların her işine olumlu fetva veren kişinin, kafir ve mürted olduğuna inanırız. Küfür hükümetlerinden görev alan alimler ve şeyhler, tağutlardan aldıkları bu görevlerine göre değerlendirilirler. Eğer bu görevin içeriğinde küfür bulunmakta ise veya küfre yardım varsa veya küfür kanunlarının çıkarılmasına katkıda bulunuluyorsa ya da muvahhidlere karşı müşriklere yardım gibi bir durum sözkonusu ise, bu görevin sahibi kafir olur. Bu kişinin sakalının uzun olması ya da sarığının büyüklüğü, hakkındaki bu hükmü değiştirmez. Kişinin almış olduğu bu görevin içeriğinde küfür bulunmuyor ancak batılın sayısını artırıyor ve hakkı bulandırıyorsa, bu kişi, sapan ve saptıran cehalet önderlerinden olarak kabul edilir.

CİHAD VE YÖNETİCİYE KARŞI AYAKLANMA

Cihad, Müslümanlardan olan her toplulukla birlikte yerine getirilir. Kişi, tek başına ya da facir veya salih her komutanla birlikte kıyamet gününe kadar bu cihadı yerine getirebilir. Allah'a isyan konusunda yöneticilere itaat caiz değildir. Ancak ihtiyaç anında, iki mefsedetten büyük olanının küçük olanı ile defedilmesi kuralına binaen, Allah'a isyan eden kimseyle birlikte Allah'a küfreden kimseye karşı savaşılabilir.

Cihad, Ehl-i Sünnet menhecine sahip olan kimseler ile birlikte yapılır. Faziletli olan bir menhec, bize göre daha sevimli, daha üstün ve uyulması öncelikli olandır. Cihad, Allahu Teala'nın farzlarından biridir. Müslümanların imamının bulunmaması veya İslam devletinin yokluğu cihadı işlevsiz bırakmaz.

Kesin bir delil olup hakkında kılıç hükmü verilmediği sürece, kıble ehlinden herhangi bir muvahhide karşı kılıç çekilmeyeceğine inanırız. Dokunulmazlık, onlar hakkında kesin bir şekilde sabittir. Bu dokunulmazlıklarının kalkması da ancak kesin bir delil ile sabit olur. Muvahhid Müslümanların kanını mübah kılmak, büyük bir hata ve tehlikedir. Bin kafiri terketmede yanılmak, yanlışlıkla bir Müslümanın bir damla kanını haksız yere dökmekten ehvendir.

Haksızlık yapsalar dahi, Müslüman halifelere ve emir sahiplerine karşı isyan edilmemesi gerektiğine inanırız. İyiliği emrettikleri sürece onlara itaat etmekten el çekmeyiz. Günahı emretmedikleri sürece onlara itaatın farz olduğuna ve onları hidayet ve iyiliğe çağırmanın gerekliliğine inanırız.

Müslümanların boyunlarına musallat olan kafir yöneticilere karşı ayaklanılmasının vacip olduğuna inanırız. Şüphesiz onlar, şeriatı değiştirmekle, Allahu Teala'nın izin vermediği konu-

larda kanunlar koymakla, doğu ve batının tağutlarından hüküm istemekle, Allah düşmanlarını dost edinmek ve Allah'ın dinini ve dostlarını düşman edinmekle dinden çıkmışlardır.

Onları değiştirmek için davet etmek, amel etmek ve çaba sarfetmek, Müslümanlar üzerine farzdır. Herkes gücü yettiğince bu farzı yerine getirir. Silah taşımaktan aciz olan kimse, silah taşıyabilen kimseye, dua ile de olsa yardım etmekten geri durmamalıdır. Bunun için maddi ve manevi hazırlık yapmak, dinin farzlarından biridir.

Mürted yöneticilere karşı savaşmanın, diğer kafirlere karşı savaşmaktan daha öncelikli olduğuna inanırız. Çünkü riddet küfrünün, asli küfürden daha ağır olduğu icma ile sabittir. Zira sermayeyi korumak, kârdan; savunma cihadı da, saldırı cihadından önce gelir. Bize yakın olan kafirlere karşı cihada başlamak, bize uzak olan kafirlere karşı cihada başlamaktan daha önceliklidir..

Müslümanların topraklarına yerleşip Müslümanların mallarını yağmalayan Yahudi, Hristiyan ve diğer kafirler, ancak bu mürtedler sayesinde bu imkanı elde etmişlerdir.

Biz, Müslümanların bir imamının bulunmaması, Müslümanlar ile kafirlerin saflarının ayrışmaması ya da hicret edilememesi nedeni ile cihadı işlevsiz kılan kimseleri, cehalet ve sapıklık ehli olarak görürüz. Onlar bilgisizce fetva vererek saptılar ve saptırdılar.. Dini ve dine yardımı terk ettiler. Dinin tamamı Allah'ın oluncaya kadar, her durumda, bu mürtedlere karşı savaşmanın ve onları, sahip oldukları konumdan indirmenin, en önde gelen farzlardan biri olduğuna inanırız. Bunun için gereken hicret, Allah'a, O'nu birleyerek yapılan hicrettir ve Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, O'nu izleyerek yapılan hicrettir. Bu cihadı yerine getirmek için yapılan ciddi ve eksiksiz bir hazırlık, bize göre farzdır. Bu iş, dağınık olarak yapılan bütüm çaba ve bireysel faaliyetlerden daha üstündür.

Bu mürtedlere karşı kıyamda bulunmak ve onları değiştirmeye çalışmak, buna güç yetiren kimseler içindir. Ancak gücün yetmemesi, bunun caiz olmamasını gerektirmez. Kişinin, tek başına da olsa onlara karşı ayaklanması caizdir. Galip gelemeyeceğini ve şehid olacağını bilse dahi onlara karşı savaşabilir. Cihad, kıyamet gününe kadar meşru olan bir farzdır ve hiçbir şey onu iptal etmez. Dolayısıyla cihadın, her vakitte ve dönemde yapılması caizdir. Cihad, bu dinin ayakta kalmasını sağlayacak olan güçlü önderlerin, kendisi ile olgunlaşacağı ve geniş tabanın, kendisi ile yetişeceği bir medresedir.

TAİFETU'L-MANSURA

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Taifetu'l-Mansura hakkında bildirdiklerine iman ederiz. Şu hadisler bu kabildendir:

"Ümmetimden bir grup kıyamet gününe kadar hak üzere savaşmaya devam eder. Meryem oğlu İsa iner, onların emiri, "Bize imamlık yap" der. O ise; "Hayır, birbirinize emir olmanız Allah'ın bu ümmete bir ikramıdır" der."[91]

"Ümmetimden bir taife hak üzere üstün olmaya devam eder. Onları yardımsız bırakanlar, onlara zarar veremezler ve Allah'ın emri gelinceye kadar onlar bu hal üzere devam ederler."[92]

Seleme bin Nufeyl el-Kindi'den şöyle rivayet edilmiştir: "Ben Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yanında oturuyordum. Bir adam; "Ey Allah'ın Rasulü, insanlar silahları bıraktılar ve: "Artık cihad yok, savaş sona erdi" diyorlar" dedi. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* adamın yüzüne baktı ve şöyle buyurdu: "Yalan söylediler, asıl şimdi savaşın zamanı geldi. Ümmetimden bir taife, hak üzere savaşmaya (hiç ara vermeden) devam edecek, Allah da, onlar ile bazı kavimlerin kalplerini saptıracak ve bunlardan (alınanlarla) onların rızkını sağlayacaktır, bu hal kıyamet gününe, Allah'ın va'dinin gelme anına kadar devam edecektir. Kıyamete kadar atın alnında hayır bağlıdır. Rabbim bana, aranızda kalıcı değil, gidici olduğumu, ruhumu kabzedeceğini, sizin de beni birbirinizin boynunu vuran gruplar olarak takip edeceğinizi bildirdi. Mü'minlerin (fitne sırasında emniyette olacakları) asıl yerleri Şam'dır."[93]

---

[91] Müslim, Kitabu'l-İman, 2/193

[92] Müslim

[93] Sahih-u Sünen-i Nesai: 3333.

Bu taife, bütün dönemlerde dinin yardımcılarını temsil etmektedir. Yine bu taife, cihad eden, savaşan ve bütün yardım unsurları ile dine destek olmaya çabalayan bir topluluktur. Allahu Teala'nın bizi onlardan kılmasını ve bizi bu yolda şehadet ile nasiplendirmesini dileriz.

İşte bu, açık ve gizli olarak dinimiz ve itikadımızdır. Bizim dinimiz, aşırılık ve ihmalkarlık, teşbih ve ta'til, cebr ve kader, ümit ve korku arasında orta bir yoldur. İfrat ehline meyletmediğimiz gibi, tefrit ehline de meyletmeyiz. İslam'dan başka bütün din, millet ve yollardan Allah'a sığınırız. Allahu Teala'dan bizi iman üzere sabit kılmasını, bu şekilde ölüme ulaştırmasını ve reddedilmiş mezheplerden, farklı görüşlerden ve isteklerden uzak tutmasını dileriz.

Hamd, alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur..

Salat ve selam, Muhammed'in, onun âlinin ve ashabının üzerine olsun..

İÇİNDEKİLER

DAVET SERİSİ – BİRİNCİ ADIM		
1.	Müslümanların Birliğini Sağlayacak Temel Esaslar	Abdu'l-Mun'im Mustafa
2.	Taifetu'l Mansura'nın Özellikleri	Abdu'l-Mun'im Mustafa
3.	Ehl-i Sünnet'in Menheci ve Cihadın Esasları	Abdulkadir bin Abdulaziz
4.	Millet-i İbrahim	Ebu Muhammed Âsım
DAVET SERİSİ – İKİNCİ ADIM		
1.	İman ve Küfür	Abdulkadir bin Abdulaziz
2.	Cehalet Özrü	Abdulkadir bin Abdulaziz
3.	Demokrasi Dindir	Ebu Muhammed Âsım
4.	Tağut ve Destekçileri	Abdulkadir bin Abdulaziz
5.	Tağutların Destekçileri Hakkındaki Şüphelerin Aydınlatılması	Ebu Muhammed Âsım
6.	Dostluk ve Düşmanlık	Abdulkadir bin Abdulaziz
7.	Ülkelerin Hükümleri	Abdulkadir bin Abdulaziz
8.	Cihada Teşvik	Ebu Kuteybe eş-Şâmi
9.	İslam Erlerine Nasihatler	Süleyman Davud
ARAŞTIRMA SERİSİ		
1.	El-Umde Fi İ'dadi'l-Udde	Abdulkadir bin Abdulaziz
2.	El-Cihad ve'l-İctihad	Ebu Katade
3.	Tekfirde Aşırılıktan Sakındırma Konusunda Otuz Risale 1-2	Ebu Muhammed Âsım El-Makdisi
4.	Akidemiz	Ebu Muhammed Âsım
5.	İslam'da Şehadet Operasyonları	Derleme

NOTLAR

NASİHAT

Müslüman kardeşim! Bu kitapçık, Allahu Teala'nın izniyle faydalı bilgiler içermektedir. Allah'a hamd olsun ki biz, şer'i delili olmayan hiçbir söz söylemiyoruz. Senden de, şer'i bir delili olmadıkça hiçbir sözü kabul etmemeni istiyoruz. Böylece yol kesen eşkıyaların, Allah'a davet adı altında seni aldatmasına izin verme. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Bir ayet dahi olsa benden ulaştırın"[94] ve yine "Şahit olanlar, olmayanlara duyursun"[95] vasiyeti gereğince bu kitapçığın, kardeşlerinin, tanıdıklarının ve diğer Müslümanların arasında yayılması için gayret et. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Allah'ın senin elinle bir kişiyi hidayete ulaştırması, kızıl develere sahip olmandan daha hayırlıdır."[96]

Kardeşim, bil ki bu ve buna benzer yayınları Müslümanlar arasında yayman, Allahu Teala'nın yolunda bir cihaddır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Müşriklere karşı mallarınız, canlarınız ve dillerinizle cihad edin."[97]

Allahu Teala, bu ve buna benzer yayınların Müslümanlar arasında yayılması için gayret eden herkesi birçok hayır ile mükafatlandırsın, Allahumme Amin.

www.davetvecihad.com

[94] Buhari

[95] Müttefekun Aleyhi

[96] Müttefekun Aleyhi

[97] Ebu Davud, sahih bir senedle rivayet etmiştir.

Burada aktardıklarımız, akidemizin ve dinimizin en önemli bazı meselelerinin özetidir. Bize bir takım iftiralarda bulunan bazı insanların, özellikle iman ve küfür konularında söylemediğimiz şeyi bize atfetmeleri üzerine, hapishanede bu kitapçığı hazırladım. Daha önce böyle bir konuda yazmayı düşünmüyordum. Çünkü alimlerimiz bu konuda yeterince söz söylemiş ve açıklamada bulunmuşlardır. Ancak Tevhid ehli olan bazı kardeşlerimiz böyle bir kitapçık hazırlamamızı talep ettiler. Özellikle iman ve küfür konularında söylemiş olduğumuz sözlerimizi yeterince anlayamayan bazı insanlarla karşılaşmamız üzerine, akidemizin ve iman ettiğimiz en önemli şeylerin özetini bu şekilde kaleme almaya çalıştım. Bazı kitaplarımızın, ilim tahsiline yeni başlamış olan ve bu nedenle de bazı meseleleri yeterince kavrayamamış olan kişiler arasında dolaştığını bilmekteyim. Bu tür kişiler tarafından yeterince kavranamayan konular, özellikle tağutlar, onların benzerleri olan diğer kanun koyucular ve bunların yardımcıları niteliğindeki kişiler hakkında kullandığımız genel ifadelerimizdir...

MİLLET-İ İBRAHİM

EBU MUHAMMED ASIM

www.davetvecihad.com

MİLLET-İ İBRAHİM

Ebu Muhammed Asım

www.davetvecihad.com

D a v e t   S e r i s i

B i r i n c i   A d ı m

4. Kitap

İrtibat Adreslerimiz

davetvecihad@gawab.com
davetvecihad@maktoob.com
elhadid@gawab.com

Kitabın Orjinal İsmi

ملّة إبراهيم

ودعوة الأنبياء والمرسلين

وأساليب الطغاة في تمييعها وصرف الدعاة عنها

بِسْــــــــــــــــمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيــــــــــــــــم

KİTAP HAKKINDA BİR AÇIKLAMA

Şüphesiz ki hamd Allah'a aittir. Allahu Teala'nın salat ve selamı son peygamber olan Muhammed'in, onun âlinin ve ashabının üzerine olsun.

Bizlere İbrahim *Aleyhisselam* gibi, Muhammed *Aleyhisselam* gibi ve onlarla birlikte olan mü'minler gibi tertemiz örnekler ve önderler kılan Rabbimiz ne yücedir. Bu örnekler ve önderlerin farkına varıp, başkasına kulak asmayanlar selamete ermişlerdir. Şüphesiz salih amellerin başı imandır. İmanın başı ise İbrahim Milleti'ni gerçekleştirmektir. İbrahim Milleti, "La İlahe İllallah" kelimesinin manasıdır. Bu serinin dördüncü kitabı[1] olan bu çalışmadaki gayemiz, İbrahim Milleti'ni izah edebilmek ve yayılmasına vesile olabilmektir.. Şüphesiz ameller imandandır... Yani uygulama olmaksızın İbrahim Milleti'nin ve dolayısıyla da "La İlahe İllallah" kelimesinin gerçekleştirilmiş olmasının imkanı yoktur.. Amacımız; sadece teori üzerinde durmak değildir.. Ancak neticede kimsenin, kimseye hidayet edebilme kudreti de bulunmamaktadır.. Şüphesiz hidayet ancak ve ancak Rabbimiz, mevlamız ve tek İlahımız olan Allahu Teala'dandır. Rabbimiz hidayeti isteyenin işini kolaylaştırır, hidayet üzere sabredenin sabrını artırır.

Müslümanların tek bir vücud haline gelmeleri için ittifak edilmesi gereken ilk konu, Taifetu'l-Mansura'dan olabilmek için taşınması gereken ilk sıfat, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'e tabi olmak için uyulması gereken ilk kural ve hakkı ile cihad edebilmek için bulunması gereken ilk esas, İbrahim Milleti'dir...

[1] Birinci kitap; Müslümanların Birliğini Sağlayacak Temel Esaslar, ikinci kitap; Taifetu'l-Mansura'nın Özellikleri, üçüncü kitap; Ehl-i Sünnet'in Menheci ve Cihadın Esasları. Bu ve diğer kitaplara ulaşmak için internet sitemizi ziyaret edebilirsiniz.

Şüphesiz bu ümmet vasat olmakla övülmüştür. Ne ifrata ne de tefrite kaçanlar doğru yoldadır. Mü'minler birbirlerinin velileri kılınmıştır. Birbirimizi hakka ve sabra tavsiye etmekle sorumluyuz ve kurtuluşa ermenin yolu da budur... Dolayısıyla birimizin vasat olan yoldan ayrıldığını görmemiz halinde yapmamız gereken şey, onu hakka ve sabra davet etmek yani hatırlatmaktır.. Çünkü şüphesiz hatırlatmak mü'minlere fayda verir. Yoksa birbirimize karşı takınmamız gereken tavır, birbirimizin hataları ile sevinmek olmadığı gibi, birbirimize karşı haksız yere düşmanca davranmak da değildir. Allah için hakkı isteyen kul, hakkı araştırır ve kardeşlerine ulaştırır... Zira mü'minler arasında meydana gelen haksız ayrışmalar ve çekişmeler, şüphesiz gücümüzün dağılmasına ve dolayısıyla da Allahu Teala'nın yardımının ve bereketinin kalmamasına neden olur.. Bundan Rabbimize sığınırız.. Bu nedenle amacımız ifrat ya da tefrit olmayıp vasat olmaktır. Vasat olan ise Hak olandır. Allah için, gelin bu hak konusunda birbirimizi teşvik edelim ve birbirimize kenetlenelim.. Şüphesiz Allah insanı, anlayış ve kavrayış yönünden de farklı seviyelerde yaratmıştır. Bilmediğimizi, hakkında kesin bir hüküm vermeden önce araştıralım. Bu araştırma tek yönlü değil, muhalif tarafı da dinleyerek ve her iki tarafın da delillerini kıyas ederek olsun.. Ki mü'minlerin nasıl bir araya gelebileceklerini bu serinin birinci kitabında özet olarak ortaya koymaya çalışmıştık. Dileyen kardeşlerimiz o kitaba müracaat edebilir. Tabi ki bunları yapabilecek olanlar ancak haktan nasibi olanlardır. Haktan nasibi olmayanlar için ise, ne yapılsa faydasız...

Allahu Teala'dan yardım ve korumasını diliyoruz. O bizim Hasbimiz ve Mevlamızdır... Başarı Allah'tandır.

MUKADDİME

Hamd müttakilerin velisi olan ve din düşmanlarını yenik düşüren Allahu Teala'ya aittir. Salatın en güzeli ve selamın en mükemmeli, "Allah İbrahim'i en yakın dost edindiği gibi, beni de en yakın dost edindi"[1] diyen Nebimiz ve önderimizin üzerine olsun.

Tam olarak basıma hazır hale gelmeden önce bir çok defa fotokopi edilmiş ve bir çok yerde gençler arasında yayılmış olan bu kitabımı en son şekli ile değerli okuyucularıma takdim ediyorum. El yazım ile hazırlamış olduğum bir nüshayı Pakistan'da bazı kardeşlere hediye etmiştim. O dönemde bu kitap, sürekli yer değiştirdiğim bir sırada hazırlamakta olduğum "Davete ve Davetçilere Tuzak Kurmada Tağutların Metodları" isimli kitabın bölümlerinden biri idi. Bu kardeşler kendi mütevazi imkanları ile bu bölümü basıp dağıttılar. İşte kitabın ilk çıkışı ve basılması böyle oldu.

Daha sonra Allahu Teala, nimeti ve ihsanı ile beni esaretten kurtarınca, bilhassa tutuklu olduğum dönem boyunca Allah'ın düşmanlarının bu kitaba karşı duydukları öfkeye bizzat şahid olmam nedeniyle kitabı yeniden hazırlamaya başladım.

Bu kitabı, Tağutların ve onların destekçilerinin boğazlarında diken, göğüslerinde acı ve ciğerlerinde yara yapan Allahu Teala'ya hamd olsun. Allahu Teala'dan, bu kitabı bizim için mutluluk sebebi, tağutlar için ise içi sadan[2] ile dolu bir otlak kılmasını dilerim.

Özellikle kitap basıldığından beri bize ve bizim davetimize dillerini uzatmış ve hiç bir zaman bizden sadır olmamış şeyleri

---

[1] Müslim'in merfu olarak, Cundub bin Abdullah'tan rivayet ettiği hadisten bir bölüm.

[2] Sadan tanınmış bir bitki olup bazı hadislerde cehennem kancalarının bu bitkiye benzediği geçmektedir.

bize iftira atan kimselerden nasihat veya uyarılarını bekliyor ve bir takım eleştirilerin olacağını tahmin ediyordum. Nitekim bu insanlardan biri, Kuveyt'deki bir mescitte Cuma hutbesi verirken, bütün insanları tekfir ettiğimiz ve sadece kendimizi İbrahim Milleti üzere gördüğümüz yönünde iftiralarda bulundu. Ancak vahyin aydınlığı ile basiretleri aydınlanmış olup hakkın peşinde olanlar, benim ile onların arasındaki durumun şairin şu sözünde geçtiği gibi olduğunu bilirler:

Allah unutulmuş bir fazileti yaymak istediğinde,

Kıskanç bir dili ona musallat eder.

İbrahim Milleti'ni bu kitapta ayrıntılı bir şekilde izah etmeye gayret ettik. Onu iyice anlamaya çalış ve karşı çıkanların gürültüsüne aldırış etme!

Allahu Teala'dan dinine yardım etmesini ve düşmanlarını sindirmesini diliyorum. Hayatta olduğumuz müddetçe bizi İbrahim Milleti'ne yardımcı kılmasını ve ona asker yapmasını, bizden bu amelleri kabul etmesini ve hayatımızı onun yolunda şehadet ile sonlandırmasını istiyorum. Şüphesiz Allahu Teala kerimdir.

Allahu Teala'nın salat ve selamı, O'nun nebisi olan Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, O'nun âlinin ve bütün ashabının üzerine olsun.

Ebu Muhammed Asım

1405 Hicri

Allahu Teala'nın adı ile...

O bana yeter ve o ne güzel bir vekildir...

BİRİNCİ BÖLÜM

İBRAHİM MİLLETİ'NİN AÇIKLAMASI

Allahu Teala İbrahim Milleti hakkında şöyle buyurur: "Ancak nefsini akılsız hale getiren kimse İbrahim Milleti'nden (dininden) yüz çevirir. Andolsun ki, biz onu dünyada elçi seçtik, ahirette de, o iyilerdendir."[1] Yine Allahu Teala nebisi Muhammed'e *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hitaben şöyle buyurur: "Sonra da sana: "Doğru yola yönelerek İbrahim Milleti'ne (dinine) uy! O müşriklerden değildi" diye vahyettik."[2]

Tüm bu netliği ve saflığı ile Allahu Teala bize takip edilecek yolu ve menheci açıklamıştır. Doğru yol ve hak olan menhec İbrahim Milleti'dir. Bunda hiçbir kapalılık ve hiçbir karışıklık yoktur. Kim, şeytanın imanı zayıf kimselerin kalbine attığı boş söylemlerden olan "davetin maslahatı" veya bu yolu takip etmenin Müslümanlar aleyhinde bir çok fitneye ve kötülemeye neden olacağı gibi bir takım gerekçelere dayanarak bu yoldan yüz çevirirse o sefihtir, aldanmıştır ve davet konusunda kendisini İbrahim'den *Aleyhisselam* daha bilgili zannetmiştir. Halbuki Allahu Teala İbrahim'i şu ayetleri ile övmüştür: "Andolsun biz daha önce İbrahim'e de hidayet, dürüstlük ve ilim gücü vermiştik. Biz onu iyi tanırdık."[3] "Andolsun ki, biz onu dünyada elçi seçtik, ahirette de, o iyilerdendir."[4] Allahu Teala, İbrahim'in davetini bize övmüş, nebilerin ve rasullerin sonuncusu olan Muhammed'e de *Sallallahu*

[1] 2 Bakara/130
[2] 16 Nahl/123
[3] 21 Enbiya/51
[4] 2 Bakara/130

Aleyhi ve Sellem, onun davetine tabi olmayı emretmiş, yolundan ve menhecinden yüz çeviren her kimseyi sefihlikle nitelemiştir.

İbrahim Milleti şudur: İbadeti, kapsamış olduğu tüm anlamları ile birlikte yalnızca Allahu Teala'ya yapmak[1] ve şirkten ve şirk ehlinden -beraat- uzak olmak.

İmam Muhammed bin Abdulvehhab şöyle der: "İslam dininin iki temel kaidesi vardır. Bunlar:

Birincisi: İbadeti Allahu Teala'ya has kılmak, O'na hiçbir şeyi ortak koşmamak, insanları buna teşvik etmek, bu esasa göre dost edinmek ve bunu terkedeni tekfir etmek.

İkincisi: İbadet konusunda, Allahu Teala'ya şirk koşulmasına karşı insanları uyarmak, bu konuda tavizsiz davranmak, bu

[1] Kul, Allahu Teala'ya gerektiği gibi ibadet etmedikçe hiçbir şekilde şirk ve müşriklere karşı koyamaz ve onlardan uzak durmaya, onların batıllarına karşı düşmanlığını göstermeye güç yetiremez. Hiç şüphe yok ki Allahu Teala Mekke'de iken Rasulullah'a Sallallahu Aleyhi ve Sellem Kur'an okumayı ve gece namazı kılmayı emretmişti. O'na, bu ağır davetin yükünü taşıyabilmesi için yardımcı olacak azığın bu olduğunu bildirmişti. Bu nedenle Allahu Teala, "Doğrusu biz sana (taşıması) ağır bir söz vahyedeceğiz" (73 Müzzemmil/5) ayetinden önce, şu ayetleri indirmiştir: "Ey örtünüp bürünen (Rasulüm)! Geceyi, tamamen değil de, yarısını yahut yarıdan az eksiğini veya fazlasını yatmadan (ibadetle) geçir ve Kur'an'ı tane tane oku." (73 Müzzemmil/1-4) Bunun üzerine Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem ve O'nun ashabı gece namazına kalktılar. Ta ki bu surenin sonundaki kolaylaştırma ayeti ininceye kadar bu böyle devam etti. Şüphesiz Allahu Teala'nın ayetlerini okuyarak ve onun sözünü düşünerek gece namazı kılmak, davetçi için en hayırlı azık ve yardımcıdır. Davetin zorluklarına ve engellerine karşı onu sabit kılar. Allahu Teala'ya karşı ihlasla ibadet etmeden ve O'nu çokça zikir ve tesbih etmeden tüm ağır yüküyle bu büyük daveti taşıyabileceklerini zanneden kişiler hata etmektedirler. Onlar birkaç adım ileri gitseler bile azıksız dosdoğru yolu takip etmeyi sürdüremeyeceklerdir. Çünkü kuşkusuz azığın en hayırlısı takvadır. Allahu Teala Kur'an'da, bu davetin ehlini, Rablerinin rızasını isteyerek sabah akşam dua etmek, geceleri pek az uyumak, korkarak ve ümid ederek Allahu Teala'ya dua etmek ve buna benzer diğer sıfatlarla nitelemiştir. Bu davete ve yükünü taşımaya uygun olanlar, ancak bu niteliklere sahip olan kişilerdir. Allahu Teala bizi ve seni onlardan kılsın. Buna dikkat et...!

esasa göre düşmanlık yapmak ve bu konuda Allahu Teala'ya şirk koşanı tekfir etmek."

İşte bu, tüm Rasullerin -Allah'ın salat ve selamı üzerlerine olsun- kendisine çağırdıkları Tevhid'dir. Ve bu, "La İlahe İllallah" kelimesinin anlamıdır, Allahu Teala'yı ibadette birlemek[1] ve ihlastır[2], Allahu Teala'nın dinine ve O'nun dostlarına dostlukta bulunmaktır. Yine bu, Allahu Teala'dan başka kendisine ibadet edilenlerin tümünü inkar etmek, onlardan uzak olmak ve Allah'ın düşmanlarına karşı düşmanlıkta bulunmaktır.

Bu aynı anda hem itikati Tevhid'in ve hem de ameli Tevhid'in tezahürüdür. İhlas Suresi itikadi Tevhid'in delili iken, Kafirun Suresi de ameli Tevhid'in delilidir. Nitekim Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, öneminden dolayı bu iki sureyi çokça tekrar eder ve özellikle sabah ve diğer namazların sünnetlerinde sürekli olarak bu ikisini okurdu.

---

[1] İster kalp ile yapılan olsun isterse azalar ile yapılan olsun, ibadet kapsamına giren bütün amelleri, yalnızca Allahu Teala için yapmaktır. Mesela rızkı sadece Allahu Teala'dan istemek ve yine yalnızca Allahu Teala'nın hükmüne boyun eğmek gibi. (Yayıncı)

[2] İhlas: Yani ibadeti katıksız, saf bir şekilde yapmaktır. Mesela yanlız Allahu Teala'nın hükmüne boyun eğmek ve ondan başka herhangi bir hükme boyun eğmemek gibi. (Yayıncı)

ÖNEMLİ BİR UYARI

Günümüzde bazı kimseler İbrahim Milleti'nin; batıl ehli hakkında susarak ve onların batıllarından uzak olmayı ilan edip ortaya koymadan sırf teorik olarak Tevhid'in, Tevhid'in kısımlarının, üçe ayrıldığının[1] ve bunların tafsilatının öğrenilmesi ile gerçekleşeceğini sanabilir. Bu kimselere şunu söylemek isteriz: Eğer İbrahim Milleti, sadece bununla gerçekleşmiş olsaydı kavmi İbrahim'i *Aleyhisselam* ateşe atmazdı. Belki de onlara bu konuda tavizkar davransaydı, batılları hakkında sussaydı, ilahlarının aleyhinde konuşmasaydı, onlara düşmanlığını ilan etmemiş olsaydı ve Allah için dost edinme ve uzak durma, Allah için sevme, buğzetme ve düşmanlıkta bulunma şeklinde pratiğe dönüştürmeden, sırf kendisine tabi olanlarla birlikte ders olarak işleyeceği teoriye yönelik bir Tevhid'i ortaya koysaydı ona tüm kapılarını açarlardı. Hatta belki de günümüzde olduğu gibi sırf teoriye yönelik bir Tevhid'in ders olarak işlendiği okullar ve üniversiteler açarlardı, bu okulların ve üniversitelerin giriş kapılarının üstüne "Tevhid Okulu", "Tevhid Enstitüsü" veya "Davet ve Din Usulü Fakültesi" gibi yazıların bulunduğu büyük tabelalar koyarlardı. Bu okullar, üniversiteler ve fakülteler, davet, Tevhid ve ihlas konusu ile ilgili binlerce tez, inceleme, mastır ve doktora tezi hazırlarlar, onlar hiçbir şekilde bundan rahatsızlık duymazlardı. Hatta onlar, kendi batıllarına, durumlarına ve gerçek yüzlerine değinmediği ve bu silik durumlarını devam ettirdikleri sürece bu çalışmaları övüp sahiplerine ödüller, diplomalar ve önemli ünvanlar bahşederlerdi. Çünkü pratik hayata, tatbik sahasına çıkmadıkça bu tür şeylerin tağutlar ve onların batıl sistemleri üzerinde hiçbir olumsuz tesiri ve zararı sözkonusu olmaz.

Şeyh Abdullatif bin Abdurrahman şöyle der: "Tevhid'i bilip onunla amel eden kimsenin müşriklere düşmanlık etmemesi

---

[1] Uluhiyet Tevhidi, Rububiyyet Tevhidi ve İsim ve Sıfatlar Tevhidi. (Yayıncı)

düşünülemez. Onlara düşmanlık etmeyen kişi hakkında "Tevhid'i biliyor ve onunla amel ediyor" denilemez."[1]

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* başlangıçta Kureyşlilerin akıllarının cahilliğini ortaya koymamış, ilahlarına değinmemiş, onları ayıplamamış olsaydı, Lat, Uzza ve Menat gibi ilahlarını kötüleyen, Ebu Leheb'e, Velid'e ve diğerlerine değinen ayetleri ve yine Kafirun ve diğerleri gibi içinde müşriklerden, onların ilahlarından ve dinlerinden uzak olmayı içeren ayetleri bulunduran sureleri gizlemiş olsaydı (ki Rasulullah'ı bundan tenzih ederiz) kuşkusuz Kureyş müşrikleri onunla oturur, ona ikram eder, o secdede iken üzerine deve işkembesini koymazlar ve siyer kitaplarında sabit olan işkenceleri ona ve ashabına karşı uygulamazlardı. Böylece hicrete, zorluğa, sıkıntıya ve yorgunluğa da gerek duyulmazdı. Allahu Teala'nın dinini ve Müslümanları dost edinip, batılı ve batıl ehlini düşman edinme davası; namaz, zekat, oruç ve hac farz kılınmadan önce Müslümanlara, daha davetlerinin başında farz kılınmıştı. Onlar daha başlangıçta sadece bu davadan dolayı işkenceye, eziyete ve musibetlere maruz kalmışlardı.

Şeyh Hamd bin Atik şöyle der: "Akıllı ve kendisine karşı samimi olan bir kişi, Kureyş müşriklerini, Rasulullah'ı *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yeryüzünün en şerefli yeri olan Mekke'den çıkarmaya iten nedenin ne olduğu hakkında yeterince düşündüğünde, Kureyş müşriklerinin, ancak dinlerinin yanlışlığını ve atalarının sapmış olduğunu açıkça söyledikten sonra Rasulullah'ı *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve onunla beraber iman edenleri Mekke'den çıkardıklarını tesbit eder. Kureyş müşrikleri Rasulullah'dan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bundan vazgeçmesini istediler ve gerek Rasulullah'ı *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* gerekse de ashabını, bunu terketmemeleri halinde kendilerini Mekke'den çıkarmakla tehdit ettiler. Müşriklerin eziyeti o kadar şiddetlendi ki sahabe dayana-

[1] Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 167

mayıp Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şikayette bulundular. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onlara sabretmelerini tavsiye edip, kendilerinden önce eziyete uğramış ümmetleri örnek almalarını istedi. Bütün bu zorluklara rağmen Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, ashabına, müşriklerin dinini kötülemeyi ve cahilliklerini ortaya koymayı bırakmalarını söylememiştir. Aksine o, ashabıyla birlikte, yeryüzünün en şerefli bölgesi olmasına rağmen, memleketini terk etmeyi tercih etti. Allahu Teala şöyle buyurur: "Andolsun ki sizin için, Allah'ı ve ahiret gününü ümit eden ve Allah'ı çokça anan kimseler için, Allah'ın Rasulü'nde güzel bir örnek vardır."[1]

İşte böyle! Tağutlar, gerçek durumlarını anlatmaktan, mü'minleri dost edinmekten, bu dinin düşmanlarından beri olmaktan, onlara, onların sahte ilahlarına ve batıl sistemlerine karşı düşmanlık göstermekten uzak, iki kanadı kesilmiş, topal ve eğri bir halde olmadığı sürece, hiçbir zaman ve hiçbir yerde İslam'a rıza göstermezler, İslam ile barış yapıp İslam için enstitü veya üniversiteler açmazlar, konferanslar düzenlemezler ya da kitaplarda ve dergilerde İslam'dan bahsedilmesine izin vermezler.

Bu durumu tüm açıklığı ile "Suudi Arabistan" isimli devlette görmekteyiz. Şöyle ki bu devlet, Tevhid'e ve Tevhid ile ilgili kitaplara teşvik etmesiyle, ölülerden medet umma, sufiler, nazarlık, ağaç ve taşlarla ilgili şirk ile mücadele konusunda alimlere müsade vermesiyle ve hatta teşvik etmesiyle insanların gözünü boyamaktadır. Bu bölünmüş ve eksik olan Tevhid ve bu eksik Tevhid'in davetçileri, yöneticilerden ve kafir düzenlerinden uzak durdukları müddetçe mutlaka onlardan destek, dayanışma ve teşvik görmeye devam edeceklerdir. Halbuki Cüheyman'ın *Rahimehullah* ve onun gibilerinin Tevhid ile dolup taşan yazıları neden destek görmemekte hatta saldırıya uğramaktadır? Neden Suudi hükümeti bu tür yazıları desteklemedi ve teşvik etmedi?

---

[1] 33 Ahzab/21; Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 199

Şeyh Hamd bin Atik *Rahimehullah* şöyle der: "İnsanların çoğu, şehadet kelimesini açıkça söylemeye ve namaz kılmaya güç yetirebildiğinde ve yine mescitlerden alı konulmadığında, müşriklerin veya mürtedlerin arasında yaşıyor olsa dahi dinini açıkça ortaya koymuş olduğunu zanneder. Halbuki bu zanları nedeni ile çok çirkin bir hatanın içine düşmüşlerdir. Şunu iyi bil ki! Küfre götüren nedenlere göre küfrün bir çok nedeni ve çeşidi vardır. Her kafir topluluğun da kendisine göre mutlaka yaygın olan bir küfür çeşidi bulunmaktadır. Müslüman, her kafir toplumunda yaygın olan bu küfür çeşitlerinin tümüne karşı çıkıncaya, onlara karşı düşmanlığını ve onlardan beraatini açıkça gösterinceye kadar dinini ortaya koymuş olmaz."[1]

Yine şöyle der: "Dini açıkça ortaya koymak, kafirleri tekfir etmek, onların dinlerini kötülemek, onların aleyhinde konuşmak, onlardan uzak durmak, onlara karşı sevgi göstermemek ve onlara meyletmemek ve yine onlardan ayrılmak ile olur. Sırf beş vakit namaz kılmak dini açıkça ortaya koymak değildir."[2]

Şeyh İshak bin Abdurrahman şöyle der: "Allah'ın basiretini aldığı kimselere ait olan, kafirlerin ibadete ve eğitime engel olmamalarının dini açıkça ortaya koyma olduğu yönündeki söylem, batıl bir iddiadır. Bu söylemi hem şeriat ve hem de akıl reddeder."[3]

Ebu'l-Vefa bin Akil *Rahimehullah* şöyle der: "Eğer günümüz insanları içinde Müslümanların konumunu tespit etmek isterseniz, cami kapılarındaki kalabalıklara ve 'Lebbeyk' diye haykıran yığınlara bakmayın. Asıl olarak, şeriat düşmanlarının peşinden giden ayak izlerine bakın! Asıl sığınma Allah'ın kalesine olan sığınma ve O'nun sağlam ipine sarılmadır. Bu dinin dostlarına bağlılıktır. Bu dine muhalif olan düşmanlara karşı çok dikkatli ol. Kişiyi Allahu

[1] Sebilu'n-Necat
[2] Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 196
[3] Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü.

Teala'ya yaklaştıran en faziletli amel, Allah ve Rasülü'ne karşı çıkmış olanlardan nefret etmek ve onlara karşı el, dil ve kalp ile mümkün olduğunca cihad etmektir."[1]

[1] Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 238

İKİNCİ UYARI

Şirkten ve müşriklerden uzak durmanın yanında, Allah'ın dinini ve dostlarını dost edinme, onlara yardım etme, destek olma, nasihat etme ve bunları açıkça yerine getirmenin bulunuyor olması gerekir. Böylece kalpler ve saflar bir olur. Doğru yoldan sapmış muvahhid kardeşlerimizi azarlasak da, onlara şiddetli bir üslupla nasihat etsek de ve Nebilerin yoluna aykırı olan yollarını eleştirsek de Şeyhu'l-İslam'ın dediği gibi Müslüman Müslümana karşı vücuttaki iki el gibidir. İkisinden birisi diğerini temizler. Ve bazen kiri yok edebilmek için neticesi güzel olan şiddete ihtiyaç vardır. Çünkü bu şiddetten amaç iki eli selamete kavuşturup temiz olmasını sağlamaktır. Hiçbir şekilde bir Müslümanın, başka bir Müslümandan tamamen uzak durmasını caiz görmüyoruz. Çünkü Müslümanın, kardeşi üzerinde ancak riddet ve İslam'dan çıkma durumunda kesilecek olan dostluk hakkı vardır. Allahu Teala bu hakkın önemini şu ayetiyle yüceltmiştir: "Eğer siz bunu yapmazsanız (aranızda dost olmazsanız) yeryüzünde bir fitne ve büyük bir fesat çıkar."[1] Dostluğun aslının kalmasıyla birlikte, doğru yoldan sapmış Müslümanın ancak savunmuş olduğu batılından, bid'atından ve sapmasından uzak durulur. Bağî ve benzerleri ile ilgili hükümlerin mürtedlere karşı yapılan savaş hükümlerinden farklı olmasının nedeni de budur. Günümüzde İslam'a mensup olduğu halde dostluk ve düşmanlık ölçüsünü dikkate almayan bir çok kişinin yaptığı gibi hiçbir zaman yukarıda belirttiğimizin dışına çıkarak tağutları neşelendirip sevindirmeyiz. Dostluk ve düşmanlık ölçüsünü dikkate almayanlar, muvahhid muhaliflerinden uzaklaşma, bu muhaliflerinin başlarına gelenlerden dolayı kendileriyle alay etme, diğer insanları onlardan ve hatta onlarda bulunan bir çok haktan sakındırma konusunda aşırıya gittiler. Maalesef, kendisine muhalif olan Müslümanların tağutun eline düşmesinden

[1] 8 Enfal/73

dolayı sevinen ve belki de hiç aklına gelmeyecek şekilde kendisini yetmiş senelik cehennem çukuruna yuvarlayacak sözler söyleyen bir çok kimseyi tanıyorum.

İbrahim Milleti'nin ilkelerinden ve özelliklerinden olan, ancak günümüz davetçilerinin genelinin ihmal ettiği hatta çoğunun tamamen terk ettiği hususlardan bazıları şunlardır:

Birincisi: Müşriklerden ve batıl ilahlarından uzak durmayı açık bir şekilde yerine getirmek.

İkincisi: Müşrikleri, sahte ilahlarını, sistemlerini, kanunlarını, şirk düzenlerini ve yasalarını açık bir şekilde inkar etmek.

Üçüncüsü: Müşriklere, küfür ile ilgili tutumlarına ve durumlarına düşmanlığı ve buğzu açığa vurmak. Ta ki onlar, Allah'a dönünceye, bu yaptıklarının tamamını terkedinceye, bunlardan uzak duruncaya ve hepsini inkar edinceye kadar.

Allahu Teala şöyle buyurur: "İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: "Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir."[1]

İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* şöyle der: "Allahu Teala mü'minleri kafirlerle dostluk bağı kurmaktan nehyettiğinde aynı zamanda onları düşman edinmelerini, onlardan ayrılmalarını ve safları belirginleştirmelerini istemiştir."[2]

Şeyh Hamd bin Atik *Rahimehullah* şöyle der: "Ayette geçen "ve bede'a" sözcüğü, "ortaya çıktı" ve "belirdi" anlamındadır. Düşmanlığın öfkeden önce belirtilmesine dikkat edilmelidir. Şöyle ki birincisi, ikincisinden daha önemlidir. Çünkü insan, müşriklere öfke duyduğu halde onlara düşmanlık göstermeyebilir. Dolayısıy-

[1] 60 Mümtehine/4
[2] Bedaiu'l-Fevaid, 3/69

la onlara karşı düşmanlık gösterinceye ve onlardan nefret edinceye kadar üzerine vacip olanı yerine getirmiş olmaz. Aynı zamanda bu düşmanlık ve nefretin aşikar, açık ve net olması gerekir. Şu da bilinmelidir ki, her ne kadar nefret kalp ile ilgili olsa da, etkileri ve alametleri ortaya çıkıncaya kadar kişiye bir fayda sağlamaz. Bu etkilerin ve alametlerin ortaya çıkması ise ancak düşmanlık besleme ve ilişkiyi kesme ile meydana gelebilir. İşte o zaman düşmanlık ve nefret açık bir şekilde ortaya çıkmış olur."[1]

Şeyh İshak bin Abdurrahman şöyle der: "Kafirlere karşı nefretin sadece kalp ile olması tek başına yeterli değildir. Mutlaka düşmanlığın ve nefretin açıkça ortaya konması gerekir. Allahu Teala şöyle buyurur: "İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: "Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir."[2] Söylediğimiz konusunda bundan daha net bir açıklama olabilir mi? Şöyle ki, ayette geçen "ve bede'a" sözcüğü "ortaya çıktı" anlamındadır. İşte dini ortaya koymak budur. Yani düşmanlığı açık bir şekilde ifade etmek, onları alenen tekfir etmek, beden ile onlardan ayrı durmak gerekir. Düşmanlığın asıl anlamı senin bir tarafta ve muhaliflerinin de diğer tarafta olmasıdır. Uzak durmanın (beraat) asıl anlamı da kalp, dil ve beden ile ayrılmaktır. Mü'minin kalbinde mutlaka kafire karşı düşmanlığı vardır. Ancak bizim burada üzerinde durduğumuz mesele, bu düşmanlığın açıkça ortaya konmasıdır."[3]

Şeyh Abdurrahman bin Hasan[4] *Rahimehullah*, Mümtehine Suresi'ndeki ayetler ile ilgili olarak şunları söyler: "Bu ayetler

---

[1] Sebilu'n-Necat isimli eserden alıntı.
[2] 60 Mümtehine/4
[3] Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 141
[4] Fethu'l-Mecid isimli eserin müellifi.

üzerinde dikkatle düşünen kişi, Allahu Teala'nın, Rasullerini kendisiyle göndermiş olduğu ve kitaplarını kendisiyle indirmiş olduğu Tevhid'i tanıdığı gibi, Rasullerin ve Rasullere tabi olanların üzerinde bulundukları duruma karşı çıkan ve böylece de hüsrana uğramış olan aldanmış cahillerin durumunu da tanımış olur. Hocamız İmam Muhammed bin Abdulvehhab[1] *Rahimehullah*, Kureyş'in, Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Tevhid'e davetini ve onlara ilahlarının fayda ve zarar veremeyeceğini söylemesini bir sövme olarak kabul ettiklerini anlattığı bölümde şöyle der: "Eğer bu hususu anlamışsanız şunu da anlamışsınız demektir: Kişi Allah'ı birleyip şirki terk etse de müşriklere düşmanlık beslemedikçe ve Allahu Teala'nın, "Allah'a ve ahiret gününe iman eden bir toplumun -babaları, oğulları, kardeşleri, yahut akrabaları da olsa- Allah'a ve Rasulü'ne düşman olanlarla dostluk ettiğini göremezsin"[2] ayetinde de beyan ettiği gibi onlara olan düşmanlık ve kinini ortaya koymadıkça İslam'ı dosdoğru olmaz.

Bunu iyi kavraman halinde, Müslüman olduğunu iddia eden bir çok kimsenin dini bilmediğini de anlamış olursun. Eğer böyle olmasaydı Müslümanların işkence görmesinin, esir düşmelerinin ve Habeşistan'a hicret etmelerinin nedeni ne olabilirdi ki? Halbuki Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* insanların en merhametlisidir. Eğer işkence gören ashabı için bir ruhsat bulmuş olsaydı, mutlaka onlara bu ruhsatı haber verirdi. Ancak Allahu Teala ona şu ayeti indirmiştir: "İnsanlardan kimi vardır ki: "Allah'a iman ettik" der; fakat Allah uğrunda eziyete uğratıldığı zaman, insanların işkencesini Allah'ın azabı gibi görür."[3] Bu ayet, kafirlere sadece dilleriyle uyum gösterenler hakkında olduğuna göre bunların dışındakilerin hali nice olur?" Yani günümüzde olduğu gibi bizzat eziyet görmediği halde onlara söz ve fiil ile uyum gösterip,

---

[1] Yani dedesi
[2] 58 Mücadele/22
[3] 29 Ankebut/10

onlara destek olan, yardım eden, onları ve onların dostlarını müdafa edenler ve onlara muhalif olanlara karşı çıkanların durumu acaba nedir?"[1] Ben de ona şunu demek isterdim: Allah senin hayrını arttırsın, sanki sen günümüz hakkında konuşuyorsun.

Şeyh Muhammed bin Abdullatif şöyle der: "Şunu iyi bil ki (Allah bizi de seni de sevdiği ve razı olduğu şeylere muvaffak kılsın) Allah'ın ve Rasulü'nün düşmanlarına düşmanlık yapmadıkça ve Allah'ın ve Rasulü'nün dostlarına dostluk yapmadıkça kişinin Müslümanlığı ve dini düzgün olmaz.[2] Allahu Teala şöyle buyurur: "Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ediyorlarsa, babalarınızı ve kardeşlerinizi (bile) veli (dost) edinmeyin"[3]

İşte tüm Rasüllerin dini budur... Onların daveti ve yolu budur... Kur'an ayetlerinin genelinin ve Nebi'den *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* gelen haberler açık bir şekilde bunu gösterir. Mümtehine Suresi'nde geçen ayetteki, "ve onunla beraber olanlarda" cümlesinde de buna işaret vardır. Yani onun dini ve milleti üzere olan Rasuller manasındadır. O cümleyi bu şekilde tefsir eden bir çok müfessir bulunmaktadır.

Şeyh Muhammed bin Abdullatif şöyle der: "İşte dini açığa çıkarmak budur. Yoksa cahillerin zannettiği gibi kafirler kişiyi

---

[1] Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 93

[2] Burada kastedilen düşmanlığın aslı ise; ifade geneldir ve bu hali ile alınır. Ancak kastedilen, genel manadaki düşmanlık, bunun ayrıntıları ve açığa vurulması ise kişinin İslam'ının aslının yokluğunu değil istikamet üzere olmadığını belirttiği söylenir. Şeyh Abdullatif'in "Misbahu'z-Zalam" isimli kitabında bu konunun ayrıntılı açıklamaları bulunmaktadır. İsteyen oraya müracaat edebilir. Bu açıklamalarının birinde şöyle der: "İmam'ın (Muhammed ibn-i Abdulvehhab) sözlerinden kafirlere olan düşmanlığını izhar etmeyen kişilerin tekfir edildiğini anlamak, yanlış ve geçersiz olur..." Günümüz davetçilerinin çoğunun niteliklerini unuttuğu bu temelin önemini açıklamak maksadı ile, onların bu mesele ile ilgili olan sözlerini burada aktardık. Aslında söz açıktır. Ancak, bulanık suda avlanmaya çalışan bazı kişilerin, bizi Haricilikle suçlamalarına engel olabilmek için ilave açıklamada bulunmayı istedim.

[3] 9 Tevbe/23; Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 208

serbest bıraktığı ölçüde namaz kılmak, Kur'an okumak ve dilediği nafilelerle meşgul olmakla din açığa çıkarılmış olmaz. Bu çok hatalı bir anlayıştır. Çünkü müşriklere açıkça düşmanlığını ve onlardan uzak olduğunu ilan eden kimseyi müşrikler rahat bırakmazlar. Bilakis fırsat bulduklarında ya onu öldürürler veya yaşadıkları yerden kovarlar. Çünkü Allahu Teala kafirlerin böyle yaptıklarını haber vermektedir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Kafir olanlar peygamberlerine dediler ki: "Elbette sizi ya yurdumuzdan çıkaracağız, ya da mutlaka dinimize döneceksiniz!"[1] Allahu Teala, Şuayb'ın *Aleyhisselam* kavminin şöyle dediğini haber verir: "Ey Şuayb! Seni ve seninle beraber iman edenleri memleketimizden kesinlikle çıkaracağız veya dinimize döneceksiniz."[2] Ashab-ı Kehf hakkında da Allahu Teala şöyle buyurur: "Çünkü onlar eğer size muttali olurlarsa, ya sizi taşlayarak öldürürler veya kendi dinlerine çevirirler ki, o zaman ebediyyen iflah olmazsınız."[3] Rasuller ile kavimleri arasındaki düşmanlığın şiddetlenmesi, ancak bu Rasuller tarafından dinlerinin sapıklığı, düşüncelerinin akılsızca olduğu ve ilahlarının geçersizliği açıkladıktan sonra olmamış mıdır?"[4]

Şeyh Süleyman bin Sahman, Mümtehine Suresi'ndeki ayet ile ilgili olarak şunları söyler: "İşte Allahu Teala'nın, hakkında "Ancak nefsini akılsız hale getiren kimse İbrahim Milleti'nden (dininden) yüz çevirir."[5] buyurduğu İbrahim Milleti budur. Dolayısıyla Müslümana, Allahu Teala'nın düşmalarına düşmanlık yapması, bu düşmanlığı açığa vurması, tamamıyla onlardan uzak durması, onları dost edinmemesi, yakınlık kurmaması ve onlarla haşır neşir olmaması gerekir."[6]

---

[1] 14 İbrahim/13
[2] 7 A'raf/88
[3] 18 Kehf/20
[4] Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 207
[5] 2 Bakara/130
[6] Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 221

Allahu Teala Hanif olan İbrahim *Aleyhisselam* hakkında şöyle buyurur: "Dedi ki: Gördünüz mü şu sizin ve önceki atalarınızın ibadet ettiklerini? Onlar -alemlerin Rabbi müstesna- benim düşmanımdır."[1]

"Hani İbrahim babasına ve kavmine: Muhakkak ben sizin ibadet etmekte olduğunuz şeylerden uzağım, demişti. Ancak beni yaratan müstesna. Gerçekten O, beni hidayete kavuşturacaktır."[2]

Şeyh Abdurrahman bin Hasan şöyle der: "Allahu Teala şirkten ve müşriklerden uzak durmayı, müşrikleri reddetmeyi, onlara düşmanlık yapmayı, onlardan nefret etmeyi ve onlara karşı cihad etmeyi farz kılmıştır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Fakat zalimler, kendilerine söylenenleri başka sözlerle değiştirdiler."[3] Böylece zalimler olarak nitelenen bu kimseler, müşrikleri dost edindiler, onlara yardım edip destek oldular, mü'minlerin aleyhinde onlardan yardım istediler ve bundan dolayı mü'minlerden nefret edip onları ellerinden geldiğince kötülediler. Bunların hepsi Kitap ve Sünnet'in delalet ettiği gibi İslam'a aykırı olan şeylerdir."

Burada, aceleci olanların çoğunda bulunan bir şüpheye dikkat çekmek istiyoruz. Onlar şöyle diyorlar: "İbrahim Milleti'ne çağrı, davetin en sonuncu merhalesidir. Bu merhaleden önce, hikmetle öğüt ve en güzel şekilde mücadele merhalesi vardır. Davetçi, Allahu Teala'nın düşmanlarından ve onların sahte ilahlarından uzak durma, bunları reddetme ve onlara düşmanlığı ve nefreti açığa vurmaktan ibaret olan bu merhaleye başvurmadan önce, yumuşak ve hikmetli davet üsluplarının tamamını denemelidir."

Bu şüpheye cevap olarak deriz ki: Kuşkusuz böyle bir şüphe, İbrahim Milleti'nin bu kişiler tarafından iyi anlaşılmamış olma-

[1] 26 Şuara/75-77
[2] 43 Zuhruf/26-27
[3] 2 Bakara/59

sından ve kafirlere ilk yapılacak davetin yöntemi ile kafirlerden karşı koyanlara uygulanacak davet yöntemini birbirine karıştırmalarından dolayı ortaya çıkmıştır. Bununla birlikte, kafirlerin batıl olan ilahlarına, düzenlerine, yaşam tarzlarına ve kanunlarına karşı Müslümanın sergilemesi gereken tutumun arasını ayıramamaları nedeni ile böyle bir şüpheyi ortaya atmışlardır. İbrahim Milleti, ibadeti yalnızca Allah'a has kılmaktan ve Allahu Teala'dan başka kendisine ibadet edilenlerin tümünü inkar etmekten ibaret olması nedeniyle asla ertelenemez veya geciktirilemez. Bilakis her şeyden önce, davete bununla başlanılması gerekir. Çünkü bu, "La İlahe İllallah" kelimesinin kabul ve retten oluşan içeriğinin tamamıyla aynısı, dinin esası ve tüm nebi ve rasüllerin davetlerinin eksenidir.

Tüm bu şüphelerin zihinlerden silinebilmesi için İbrahim Milleti'nin iki hususiyeti üzerinde durmak istiyorum. Şöyle ki:

Birincisi: Tağutlardan ve Allah'tan başka kendisine ibadet edilen sahte ilahlardan uzak durmak ve bunları inkar etmek. Bu asla ertelenemez ve geciktirilemez. Bilakis yolun başından itibaren açıkça uygulanması ve ilan edilmesi gerekir.

İkincisi: Eğer üzerinde bulundukları batılda ısrar ederlerse bizzat müşrik toplulukların kendisinden uzak durmaktır.

Bu iki hususiyet ile ilgili açıklamaya gelince, şöyle ki:

Birinci hususiyet, Allah'tan başka kendisine ibadet edilen bütün tağutları inkar etmeyi kapsar. Bu tağutlar ister taştan yapılan putlar olsun, ister güneş, ay, kabirler, ağaç veya beşerin koymuş olduğu kanunlar ve yasalar olsun, bunların tamamından uzak durmak gerekir. İbrahim Milleti ve nebi ve rasullerin daveti, yolun en başından itibaren, kendisine ibadet edilen tüm bu sözde ilahların açık bir şekilde inkar edilmesini, bunlara karşı düşmanlığın ve nefretin açığa vurulmasını, değerlerinin küçümsenmesini, itibarlarının ve konumlarının düşürülmesini, sahteliklerinin, noksanlıklarının ve kusurlarının ortaya çıkarılmasını gerektirmektedir. Bütün nebiler, topluluklarını davete şu sözlerle başlamışlardır:

"Allah'a kulluk edin ve Tağut'tan sakının."[1] Allahu Teala Hanif olan İbrahim *Aleyhisselam* hakkında şöyle buyurur: "Dedi ki: Gördünüz mü şu sizin ve önceki atalarınızın ibadet ettiklerini? Onlar -alemlerin Rabbi müstesna- benim düşmanımdır."[2]

"Ey kavmim, ben sizin ortak koştuğunuz şeylerden tamamen uzağım."[3]

"Hani İbrahim babasına ve kavmine: Muhakkak ben sizin ibadet etmekte olduğunuz şeylerden uzağım, demişti. Ancak beni yaratan müstesna. Gerçekten O, beni hidayete kavuşturacaktır."[4]

Allahu Teala'nın, İbrahim'in *Aleyhisselam* kavmi hakkındaki şu sözü de dikkat çekicidir: "Bunu ilahlarımıza kim yaptı? Muhakkak o, zalimlerden biridir, dediler. (Bir kısmı:) Bunları diline dolayan bir genç duyduk; kendisine İbrahim denilirmiş, dediler."[5] Müfessirler "diline dolayan" sözünü, "onları kötüleyen, küçümseyen ve değerlerini düşüren" olarak tefsir etmişlerdir.[6] Kitap ve Sünnet bununla ilgili delillerle doludur. Bu deliller içerisinden, Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Mekke'de iken takınmış olduğu tavrı ve davranışı, Kureyş'in ilahlarını küçümsemesi, onlardan uzak duruşu, onları inkar edişi, bütün bunları açıkça yapması ve bundan dolayı da müşrikler tarafından kendisine "Sabi" (dininden dönen) lakabının verilmesi bile bize yeterlidir.

Eğer bu anlattıklarımız konusunda daha da emin olmak istersen, bir kaçı iner inmez doğu ve batıya, kuzey ve güneye hızlı bir şekilde yayılan, sokaklarda, sohbet meclislerinde ve toplantılarda dilden dile dolaşan Mekki ayetlere başvur ve onlar üzerinde gereğince düşün. Bu ayetler Araplara son derece açık ve anlaşılır

---

[1] 16 Nahl/36
[2] 26 Şuara/75-77
[3] 6 En'am/78
[4] 43 Zuhruf/26-27
[5] 21 Enbiya/59-60
[6] İbn-i Kesir, el-Bidaye ve'n-Nihaye, 3/64-70

bir şekilde hitap ediyor, başta Lat, Uzza ve Menat olmak üzere o dönemde Arapların en büyük ilahlarını küçümsüyor ve onlardan uzak durmaya çağırıyordu. Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* asla bunlardan herhangi bir şey gizlememiştir. Şüphesiz o yalnızca bir uyarıcıydı.

Günümüzde kendilerini davet için öne atan kişilerin bu gerçeği iyi bir şekilde düşünmeleri ve sürekli olarak kendilerini bu gerçeğe göre hesaba çekmeleri gerekir. Çünkü Allahu Teala'nın dinine yardım etmek için yola koyulan ve sonra da bu en temel ilkeyi arkasına atan bir davetin, nebi ve rasullerin yolu üzere olması mümkün değildir. Günümüzde beşeri kanunların ve yasaların ne kadar yaygın hale geldiğine hepimiz şahit olmaktayız. Dolayısıyla davetçilerin, bu kanunları ve yasaları küçümsemek, bunların kusurlarını insanlara anlatmak, açıkça bunları inkar etmek, bunlara düşmanlığı ilan etmek, insanları bu kanunlardan uzaklaşmaya davet etmek, rejimlerin aldatmalarını ve insanlarla alay etmelerini onlara izah etmek suretiyle İbrahim Milleti'ne tabi olma konusunda Nebi'yi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* örnek almaları gerekir. Eğer böyle yapılmazsa hak ne zaman ortaya çıkacak? Ve insanlar dinlerini hakikati ile nasıl öğrenecek, hak ile batıl ve düşman ile dost arasını nasıl ayırabilecekler? Bazıları davetin maslahatı ve fitneyi bahane olarak ileri sürebilirler. Tevhid'i gizlemekten ve insanlara dinlerini karışık hale sokmaktan daha büyük bir fitne olabilir mi?! İbrahim Milleti'ni gerçekleştirmekten, Allah'ın dinine olan dostluğu ve Allah'tan başka kendisine ibadet edilen, boyun eğilen tağutlara karşı düşmanlığı açıkça ortaya koymaktan daha büyük bir maslahat olabilir mi?! Eğer Müslümanlar bunun için sıkıntıya uğramayacaklarsa ve bu yolda fedakarlık göstermeyeceklerse daha neyin uğruna sıkıntı çekecekler?! Tüm tağutları inkar etmek, kelime-i şehadetin ilk yarısına teslim olmuş herkesin üzerine vaciptir. Yine bunun açıkça ifade edilmesi ve ortaya konması da en önemli vacipler arasındadır. Mutlaka Müslüman cemaatlerin veya en azından her cemaatten bir grubun

bunu açıkça haykırması gerekir. Ta ki bu, tanınıp yaygınlaşsın ve böylece, sırf güçlü olduğu dönemde değil bilakis kendisine parmaklarla işaret edildiği, kendisinden sakındırıldığı ve sahte ilahlara düşmanlık yapmakla nitelendirildiği güçsüz dönemlerde de, Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* durumunda olduğu gibi, bu cemaatlerin davetlerinin en belirgin özelliği ve ayırdedici alameti olsun.

Bazı davetçilerin, "maslahat" adı altında yerine getirdikleri davet, nasıl bir davettir?! Gerçekleştirmek istedikleri din, nasıl bir dindir?! Zira onların çoğunluğu, beşeri kanunlardan övgüyle bahsetmekte ve bu kanunların tarafsız olduklarına şahitlik etmektedirler. İbrahim Milleti'nin tam aksine davranarak, bu beşeri kanunlara karşı saygılı olacaklarına ve tağutların anayasasına bağlı kalacaklarına dair yemin etmektedirler. Onlara karşı açıkça inkarı ve düşmanlığı izhar etmesi gerekirken, onlara karşı rıza ve dostluğu izhar etmektedirler. Bu kimseler mi Tevhid'i yayacak veya dini gerçekleştirecek olanlar?! Onlar, dinin açıkça ortaya konulması, yönetici tağutların tekfir edilmesi veya Rahman'ın şeriatının değiştirilmesi ve beşeri kanunlar ile hükmedilmesi konuları üzerinde hiç durmazlar. Zira bu, bizzat kendilerinin de saygı duyacaklarına dair yemin ettikleri şirk kanunlarını inkar etmeyi gerektirmektedir.

İkinci hususiyete gelince; bu, müşriklerinden uzak durmayı, onları inkar etmeyi ve bizzat bu müşriklerin şahıslarına karşı buğz ve düşmanlığı açıkça ortaya koymayı kapsar.

İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* şöyle der: "Tevhid'i ancak Allah'a has kılan ve Allah için müşriklerden nefret etmekle Allah'a yaklaşan kimseler dışında, büyük şirkten kimse kurtulamamıştır."[1] Bu söz Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye'ye de nisbet edilir. Müşrikler-

---

[1] İğasetu'l-Lehfan

den uzaklaşmak, onların sözde ilahlarından uzaklaşmaktan daha önemlidir.

Şeyh Hamd bin Atik *Rahimehullah*, "Sebilu'n-Necat ve'l-Fikek" isimli eserinde şöyle der: "Bu ayetteki, "biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız"[1] sözünde çok güzel bir nükte vardır. Allahu Teala kendisinden başka şeylere tapan müşriklerden beri olmayı, müşriklerin taptıkları şeylerden beri olmanın öncesinde belirtmiştir. Çünkü birincisi, ikincisinden daha önemlidir. Kişi putlardan beri olabilir ama onlara tapanlardan beri olmayabilir. Bu durumda görevi yerine getirmemiş olur. Ama müşriklerden uzaklaşırsa, bu uzaklaşması, onların taptıkları şeylerden de uzaklaşmayı gerektirir. Bu, Allahu Teala'nın şu ayette buyurduğu gibidir: "Sizden de, Allah'ın dışında taptıklarınızdan da uzaklaşıyor ve Rabbime yalvarıyorum. Umulur ki (senin için) Rabbime dua etmemle bedbaht olmam."[2] Allahu Teala, onlardan beri olmayı, putlarından beri olmanın öncesinde belirtmiştir. Şu ayetlerde bunun misallerindendir: "Nihayet İbrahim onlardan ve Allah'tan başka taptıkları şeylerden uzaklaşıp bir tarafa çekildiği zaman.."[3] "Madem ki siz onlardan ve onların Allah'ın dışında tapmakta oldukları varlıklardan uzaklaştınız.."[4] Bu inceliğe dikkat etmek gerekir. Çünkü bu, Allahu Teala'nın düşmanlarına düşman olmanın kapısını açar. Nice insan vardır ki kendisi Allahu Teala'ya ortak koşmaz, ama müşrikleri düşman bilmez ve bütün peygamberlerin dininde olan bu emri yerine getirmediği için Müslüman da olamaz."[5]

---

[1] 60 Mümtehine/4
[2] 19 Meryem/48
[3] 19 Meryem/49
[4] 18 Kehf/16
[5] Sebilu'n-Necat. Şeyhin maksadı -Allahu Teala daha iyi bilir-, kalben dahi olsa hiçbir şekilde onlara düşmanlık ve nefret duymayarak, bilakis onlara karşı sevgi ve muhabbet beslemektir. Şüphesiz böyle bir kimse imanını bozmuş ve tüm Rasullerin dinini terk etmiş olur. Allahu Teala şöyle buyurur: "Allah'a ve ahiret

Şeyh Abdullatif bin Abdurrahman *Rahimehullah* şöyle der: "Kişi bazen şirkten kurtulur ve Tevhid'i sever. Ancak, müşriklerden uzak durmaması, Tevhid ehline dostlukta bulunmaması ve onlara yardım etmemesi bakımından kendisinde eksiklik meydana gelir. Böylece hevasına tabi olmuş, dinini ve üzerine dinini bina ettiği temelleri yıkan şirkin bazı şubelerine girmiş ve kendisinin kabul etmiş olduğu imanın ancak kendisiyle düzgün olacağı Tevhid'in temellerini ve şubelerini terk etmiş olur. Bu kişi Allah için sevmez ve Allah için buğzetmez, kedisini yaratmış ve biçim vermiş olanın yüceliği için düşmanlık ve dostlukta bulunmaz. Halbuki bunlar "La İlahe İllallah" kelimesinde bulunmaktadır."[1]

Yine şöyle der: "Kişiyi Allahu Teala'ya yaklaştıran en faziletli amel, Allahu Teala'ya şirk koşmuş olan Allah düşmanlarından nefret ederek, onlara karşı düşmanlık ve cihad etmektir. Bir kul ancak bu şekilde onları dost edinmekten kurtulur. Bunu terkettiği oranda, kendisi ile onlar arasında dostluk meydana gelir. Bu nedenle, İslam'ı yıkacak ve kökünden kazıyacak hareketler ve ilişkilerden şiddetle sakınılmalıdır."[2]

Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab *Rahimehullah* şöyle der: "Müslümanın, mutlaka Müslüman taifesinden olduğunu açıkça söylemesi gerekir. Böylece onları güçlendirir, onunla güçlenir ve kendisine düşmanlık gösterecek olan tağutları ancak bu yolla korkutur."[3]

Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab'ın oğulları olan Şeyh Hüseyin ve Şeyh Abdullah, bu dine giren, dini ve Müslümanları seven ancak müşriklere düşmanlık etmeyen veya düşmanlık edip

---

gününe iman eden bir toplumun -babaları, oğulları, kardeşleri, yahut akrabaları da olsa- Allah'a ve Rasulü'ne düşman olanlarla dostluk ettiğini göremezsin." (58 Mücadele/22)

[1] Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 681

[2] Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 842

[3] Mecmuatu't-Tevhid isimli eserden alıntı.

onları tekfir etmeyen kişi hakkında kendilerine sorulan bir soruya şu yanıtı vermişlerdir: "Ben müşriklere düşmanlık etmem" veya "Düşmanlık ederim ancak onları tekfir etmem" diyen kişi Müslüman değildir. Bu kişi, Allahu Teala'nın, haklarında şöyle buyurduğu kimselerdendir: "Allah'ı ve Peygamberini inkar edenler ve Allah ile Peygamberini birbirinden ayırıp: "Bir kısmına iman ederiz ama bir kısmına inanmayız" diyenler ve bunlar (iman ile küfür) arasında bir yol tutmak isteyenler yok mu; işte gerçekten kafirler bunlardır. Ve biz kafirlere alçaltıcı bir azap hazırlamışızdır."[1]

Açıktır ki bizler, şirkinden tamamen temizleninceye kadar her müşriğe karşı kalben buğzun olmasının vacip olduğunu belirtmekle beraber, müşriklerden uzak olmanın ve onlara karşı düşmanlığın aleni olarak ortaya konmasının, İslam'a meyilli oldukları gözlenen kimseleri (müellefetü'l-kulub) veya Allah'ın dinine düşmanlık göstermeyen kimseleri de kapsadığını söylemiyoruz. Burada üzerinde durduğumuz konu, düşmanlığın ve buğzun açıkça ortaya konması ve bunun ilan edilmesi ile ilgilidir. Yoksa sadece bu kimseler değil, zorbacı ve zalimler bile başlangıçta, Allah'a itaat etmeye, hikmet ve güzel nasihat ile davet edilirler. Eğer bu davete icabet ederlerse kardeşlerimiz olurlar. Allahu Teala'ya itaatları oranında onları severiz. Bizim için geçerli olan her türlü hak ve hukuklar onlar için de geçerli olur. Ancak kendilerine iletilen hücceti, açık olmasına rağmen kabul etmez ve üzerinde oldukları batıl ve şirkte ısrar ederek, Allah'ın dinine düşman olan karşı safta yer almaya devam ederlerse, onlara karşı yumuşak ve nazik davranmak artık sona erer. Böyle bir durumda onlardan uzak durmayı açık ve net bir şekilde ortaya koymak vacip olur. Müşriklerin ve kafirlerin hidayet bulmalarını ve dine destek olacak kimseleri kazanmayı arzu etmek, tebliğde yumuşak ve hikmetli davranarak en güzel şekilde nasihat etmek ile Allah

---

[1] 4 Nisa/150-151; Ed-Düreru's-Seniyye'den alıntı.

için sevgi, buğz, dostluk ve düşmanlık meselesinin arasını ayırmak son derece önemlidir. Çünkü insanların çoğu bunları birbirine karıştırdığı için, "Ey Allah'ım kavmimi hidayete erdir, zira onlar bilmiyor" gibi bir takım nasslar konusunda çelişkiye düşmektedirler.

İbrahim *Aleyhisselam*, kendisine en yakın kişi olan babasından, küfründe ve şirkinde ısrar etmesi üzerine uzaklaşmıştır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Ne var ki, onun Allah'ın düşmanı olduğu kendisine belli olunca, ondan uzaklaştı."[1] Bu uzaklaşma, hikmet ve güzel öğüt ile davetten sonra gerçekleşmiştir. İbrahim'in ona nasıl hitap ettiğini şu ayette görüyoruz: "Babacığım! Hakikaten sana gelmeyen bir ilim bana geldi."[2] "Babacığım! Allah tarafından sana azap dokunup da şeytanın yakını olmandan korkuyorum."[3]

Yine Musa da *Aleyhisselam*, Allahu Teala'nın "Ona yumuşak söz söyleyin, belki o, aklını başına alır veya korkar"[4] şeklindeki emrine binaen, elçi olarak gönderildiğinde Firavun'a bu şekilde muamele etti ve davetine yumuşak sözlerle başladı. Şöyle dedi: "Arınmağa gönlün var mı? Seni Rabbimin yoluna iletmemi ister misin? Böylece ondan korkarsın."[5] Ona ayetler ve mucizeler gösterdi. Buna karşılık Firavun yalanlayıp, batılda inat ve ısrar gösterince, Allahu Teala'nın haber verdiği şekliyle Musa *Aleyhisselam* şöyle dedi: "Andolsun bunları görülecek ibretler olarak göklerin ve yerin Rabbinden başkasının indirmediğini sen de biliyorsun! Gerçekten ben de seni yıkılmış, harab olmuş bir kişi olarak görüyorum."[6] Hatta onlara beddua ederek şöyle dedi: "Ey Rabbimiz! Şüphe yok ki, sen Firavun'a ve onun çevresine dünya

---

[1] 9 Tevbe/114
[2] 19 Meryem/43
[3] 19 Meryem/45
[4] 20 Ta-ha/44
[5] 79 Naziat/18-19
[6] 17 İsra/102

hayatında ziynet ve mallar verdin. Ey Rabbimiz! Senin yolundan sapıtsınlar diye. Ey Rabbimiz! onların mallarını mahvet ve kalpleri üzerini şiddetle mühürle. Ta ki onlar acıklı azabı görünceye kadar iman etmesinler."[1] Yumuşak olma, nazik davranma ve kolaylaştırma ile ilgili nassları genelleştirerek hiç ağızlarından düşürmeyen, ancak bu nassları yerli yerince kullanmayanların, eğer davet konusunda gerçekten samimi iseler, bu husus hakkında uzunca düşünmeleri ve bu hususu çok iyi kavramaları gerekir.

Çoğu yumuşak ve nazik olan çeşitli yöntemler ve bir çok davetçi yoluyla kendisiyle konuşulmuş, Allahu Teala'nın indirdiği hükümlerin dışındaki hükümlerle hükmetmenin küfür olduğu kendisine açıklanmış ve böylece de Allahu Teala'nın şeriatının dışındakilerle hükmetmenin caiz olmadığını bilmiş olan bir kişi, bütün bu çabalara rağmen ısrar edip kibirleniyorsa, tabi ki davetin üslubu değişmelidir. Bu tür kişiler görünüşleri itibariyle, boş ve yalan vaadleriyle, tatlı söz ve sahte bahaneleriyle her fırsatta zavallıları aldatmaktadırlar. Halbuki bunların lisan-ı halleri, sözlerini yalanlar. Çünkü günden güne insanların arasında küfrün ve fesadın artmasını onaylamakta ve suskun kalmaktadırlar. Davetçilere ve mü'minlere baskıyı artırmakta, toplumu ve devleti ıslah etmek isteyenlerin hareket alanını daraltmakta, onları, istihbaratı ve polisleriyle takip etmektedirler. Bununla birlikte Allahu Teala'nın dinine harp açmış olan her kişiye çalışma alanları sağlamakta, Allahu Teala'nın düşmanlarına fesat ve ifsat araçlarını kolaylaştırmakta, hatta yayın araçlarını, fesatları ve küfürleri için hizmetlerine sunmaktadırlar. Şirk olan kanun ve yasalarına karşı çıkan veya onu inkar edip uzak olduğunu ilan eden, onu eleştiren, insanlara onun batıl olduğunu anlatan herkesi cezalandıracak kanunlar ve kararnameler çıkarmaktadırlar. Vacip olduğunu bilmelerine ve ıslahçıların talebine rağmen, Allahu Teala'nın şeriatına ve şeriatını yürürlüğe koymaya teslim olmuyorlar... İşte

[1] 10 Yunus/88

bu gibi kimselere yumuşak davranmak, onlarla barış yapmak, onlara nazik davranmak ve saygı göstermek, bayramlarda onları kutlamak ya da onlara ve sistemlerine dostluk göstermek caiz değildir. Bilakis onlara, ancak İbrahim ve kendisiyle beraber iman etmiş olanların, kavimlerine dedikleri gibi şöyle deriz: Bizler sizden, sizin anayasanızdan, şirk olan kanunlarınızdan ve küfür olan yönetiminizden uzağız. Sizi inkar ediyoruz ve siz, Allah'a dönünceye, ona teslim oluncaya ve yalnız onun şeriatı ile hükmedinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir. Bununla birlikte, onları dost edinmekten, onların itaati altına girmekten ve izinden gitmekten, onlara güven duymaktan, askerlik, polislik ve istihbaratçılık gibi, onların batıllarına yardımcı olacak, hükümetlerini sabit kılacak ve koruyacak olan bütün görevlerden uzak durarak, kalabalıklarını artırmaktan sakınırız.

Selef alimlerinin, günümüz tağutları ile kıyaslanamayacak derecede aralarında fark bulunmasına rağmen, kendi dönemlerindeki yöneticilere karşı takındıkları tavır son derece açık, kararlı, net ve temizdir. Peki günümüz davetçilerinin çoğunun, yöneticilere karşı olan tavırları nerede? Selef, siyasi bilimler fakültelerinden veya hukuk fakültelerinden mezun değildi. Düşmanlarının planları konusunda basiret sahibi olma bahanesiyle kokuşmuş gazeteleri ve dergileri de takip etmiyorlardı. Bununla beraber onlar, değil yöneticilerden, onların kapılarından bile uzak duruyorlardı. Ama bugün şeytanın dinleriyle oynadığı, selefe bağlıların(!) çoğu, dinlerinin ifsad olması uğruna dünyalarının menfaatini arzu ediyorlar ve kendilerini hor görüp umarsamadıkları halde yöneticilerin kapılarının eşiğinden ayrılmıyorlar. Selef *Radıyallahu Anhum* zalim yöneticilerin yanına girmeyi yasaklıyordu. Hatta, ikramlarından dolayı fitneye düşerek onlara karşı yumuşama veya bazı hataları hakkında suskun kalma gibi bir takım ihtimaller korkusuyla, iyiliği emretme ve kötülüğü nehyetme amacıyla onların yanına gitmek isteyen kişiyi dahi engelliyorlardı. Onlardan uzak durmayı; yaptıklarından beri olmak ve durumlarını kınamak için onlara

karşı alınacak en iyi tavır olarak kabul ediyorlardı. Allahu Teala Süfyan-i Sevri'ye rahmet etsin. Dostlarına ve yakınlarına, yönetimdeki idareyi ve idarecileri övmemelerini ve onlara yaklaşmamalarını, meclislerine katılmamalarını tavsiye eder ve şöyle derdi; "Emirleriniz konusunda dikkatli olunuz. Onlara yaklaşmayın ve hiçbir meselede onlarla birlikte olmayın. Size karşı, yönetime yaklaşmanız ve yönetimin işlerine ortak olmanız durumunda, mazlumun hakkının mazluma iadesinin kolaylaşacağı yönünde söylenen hileli sözlere karşı dikkatli olunuz. Ki bu İblis'in tuzağıdır."[1] Zulmü azaltmak ve fesadı önlemek gerekçesiyle yöneticilerin yanında bulunmanın ve onlara yakın olmanın yararlı olacağını söylemenin nasıl red edildiği ve buna "İblisi'in tuzağı" adının verildiği üzerinde düşünmek gerekir. O, ömürlerini davetin maslahatını ve dinin hakim olmasını, Allah'ın düşmanlarının düzeninde aramakla zayi eden günümüz davetçilerinin bir çoğunun söylediği şu sözü söylemedi: "Ey Kardeşim! Yöneticilere yaklaş ve varlığını hissettir. Böylece bakanlar kurulunda veya millet meclisinde bir koltuğa sahip olup zulmü azaltabilir ya da kardeşlerine faydalı olabilirsin. Bu makamı, istismar etmeleri için günahkarlara ve asilere bırakma..." Bilakis o, yöneticilere yaklaşmayı, Kur'an'ı okuyup duran bazı facirlerin, dünyalık bazı menfaatler elde edebilmek için edindikleri bir yol olarak tanımlamaktadır. Süfyan-ı Sevri *Rahimehullah* bu sözünü bid'atlarını ortaya çıkaran ve insanları mihnetten mihnete düşüren Me'mun ve Mu'tasım'dan önce Abbasi hilafetinin başlarında söylemiştir. O dönemde hilafetin izzet ve heybeti yerinde, Müslümanlar fetihler yapıyor ve orduları doğuda ve batıda küfrün kalelerini dövüyordu. Buna rağmen o, kendi dönemindeki yöneticilere yakın olmayı bu şekilde vasfediyorsa, acaba günümüz yöneticilerine yakın olmanın durumu nasıl olur? Allahu Teala bizi, bundan korusun.

---

[1] Siyer-i Alami'n-Nubela, 13/582; Camiu Beyani'l-İlm ve Fadlihi, 1/179

Muhammed bin Abdulvehhab, şu sözünde de olduğu gibi, Süfyan es-Sevri'nin bahsettiği bu meseleyi sık sık dile getirmektedir: "Bid'at sahibi kişiyle oturan bir kimse şu üç halden birini üzerinde mutlaka taşır:

Onunla oturmakla, başka kimselerin bu bid'at sahibine rağbet etmelerine sebep olabilir. Nitekim bir hadiste şöyle geçmektedir: "Kim İslâm içinde güzel bir çığır açar ve bu güzel çığır kendisinden sonra da tatbik edilip sürdürülürse, kendi sevaplarından hiçbir şey eksilmeksizin onu sürdürenlerin sevaplarının benzeri kendisi lehine yazılır. Ve her kim de İslam içinde kötü bir adet çıkarır ve bu kötü adet kendisinden sonra da sürdürülürse kendi günahlarından hiçbir şey eksiltilmeksizin onu sürdürenlerin günahlarının benzeri de o kimse üzerine yazılır."[1]

Veya kalbinde ona karşı bir miktar hoşgörü oluşabilir. Bu nedenle ayağı kayar ve Allahu Teala onu ateşe sokar.

Ya da şöyle diyebilir: "Vallahi onların konuştukları beni ilgilendirmez ve ben kendimden eminim." Halbuki kim bir an bile olsa dini konusunda Allah'a karşı emin oluyorsa, Allah ondan o dini alır."[2]

Eğer, sözlerinden de anlaşıldığı üzere küfre götürmediği halde bid'at ehli ile oturma hakkında bunları söylüyorlarsa, beşeri kanunların kölelerinden ve diğer müşriklerden oluşan mürtedler ile oturma hakkında acaba ne söylenir? Üçüncü durumda geçen "Ben kendimden eminim" gibi sözlerden dolayı zamanımızın nice davetçilerinin ayağı kaymıştır. Dolayısıyla bu gibi durumlara düşmekten son derece sakınılması gerekir.

---

[1] Müslim

[2] Yani kim Allahu Teala'nın, kendisinin imanını ve dinini sabitleştirdiğini ve yukarıda geçen amele benzer amellerin imanına zarar veremeyeceğini kabul ederse, Allahu Teala ondan dinini ve imanını alır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Artık kendinizi temize çıkarmayın. Çünkü O, kimin sakındığını daha iyi bilir." (53 Necm/32) (Yayıncı)

Her halukarda Allahu Teala, taraftarlarının dine yardım olarak gördükleri bu tür çarpık yolları iptal etmiş, zalimlere yaklaşma durumunda umulan bir yardımın ve dini bir maslahatın asla gerçekleşmeyeceğini beyan etmiştir. Allahu Teala, Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* saçını ağartmış olan Hud Suresi'nde şöyle buyurur: "Zulmedenlere meyletmeyin. Aksi halde size ateş dokunur. Zaten sizin Allah'tan başka yardımcınız yoktur. Sonra size yardım da olunmaz."[1] Kafirlere ve onların meclislerine bu tür yakınlaşmalarda elde edilecek hiçbir maslahat olmadığı gibi, Allahu Teala'nın dinine yardım da söz konusu değildir. Ancak kendilerine ateşin dokunmasını maslahat olarak nitelendiriyorlarsa orası başka..! Uykundan uyanmalısın ve her çıkan sese kulak vermemelisin.

Müfessirler, Hud Suresi'ndeki bu ayette geçen "meyletmeyin" sözcüğü hakkında şunu söylemişlerdir: "Ayette geçen "Rükun" yani "meyletme" sözcüğü "biraz meyletmek" anlamındadır."

Ebu A'liye şöyle der: "Bu, sevgi ve yumuşak sözle onlara herhangi bir şekilde meyletmeyin, anlamındadır."

Süfyan es-Sevri şöyle der: "Bu ayetin kapsamına, onların diviti için mürekkep hazırlayanlar veya onların kalemini açanlar ya da onlara kağıt uzatanlar girer."

Şeyh Hamd bin Atik şöyle der: "Allahu Teala, yumuşak söz ile dahi olsa düşmanlarına meyledeni, ateşin dokunması ile tehdit etmiştir."

Şeyh Abdullatif bin Abdurrahman[2], Hud Suresi'ndeki ayette geçen "meyletme" sözcüğü ile ilgili olarak müfessirlerin görüşlerini aktardıktan sonra şöyle der: "Şöyle ki, farklı dereceleri bulunmasıyla birlikte, kendisiyle Allahu Teala'ya karşı işlenebilecek

---

[1] 11 Hud/113

[2] Kendisi Necd bölgesinin davet önderlerindendir.

en büyük günah; şirktir. Buna, Allahu Teala'nın ayetleri ile alay etmek, hükümlerini ve emirlerini yürürlükten kaldırmak ve Allah'ın hükümleri haricindeki yasa ve kanunları adalet ile nitelemek gibi, daha fahiş olan şeyler eklendiğinde durum daha da ağırlaşır. Allahu Teala, Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve mü'minler, bunun küfür olduğunu bilirler. Kendisinde biraz izzet ve kalbinde biraz hayat bulunan bir kimse, Allah, Rasulü, dini ve Kitabı için, her yerde ve her mecliste bütün bunlara karşı çıkar ve bunlardan uzak durur. Düşmanla cihadın ancak kendisiyle meydana gelebileceği şey de budur. Bu mücadele ile elde edilecek olan ganimet ise, Allah'ın dinini açıkça ortaya koymak, onu dava edinmek, ona aykırı olan şeyi kötülemek, ona aykırı olan şeyden ve onu savunanlardan uzak durmaktır. Ey kardeşim! Büyük fesada götürecek vesileleri ve yine şeriatı indirmiş olan Allahu Teala'nın, fesada yol açan vesileleri ve nedenleri ortadan kaldıran emirlerini ve hükümlerini iyice kavramaya çalış. Kendisinden yardım istenecek olan yalnızca Allahu Teala'dır."[1]

Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab şöyle der: "Ey kardeşlerim Allahu Teala'dan son derece sakının ve dininizin temel esası ve başı olan "La İlahe İllallah" kelimesine sımsıkı sarılın. Bu kelimenin anlamını bilin ve onu benimseyin. Nesep olarak sizden uzak olsalar da, ona iman etmiş olanları sevin ve onları kardeş edinin. Tağutları reddedin, onlara düşmanlıkta bulunun, onlardan nefret edin ve onları sevenden, onları savunandan, onları tekfir etmeyenden, "onların durumu beni ilgilendirmez" diyenden ya da "Allahu Teala beni onlardan sorumlu tutmadı" diyenden nefret edin. Çünkü bunları söyleyen kişi, Allahu Teala hakkında yalan konuşup, O'na apaçık bir iftirada bulunmuştur. Şüphesiz Allahu Teala tüm Müslümanları kafirlerden nefret etmekle sorumlu tutmuştur. Babaları, çocukları veya kardeşleri dahi olsa onlara düşmanlık yapmayı, onları tekfir etmeyi ve onlardan uzak durma-

[1] Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 161

yı tüm Müslümanlar üzerine farz kılmıştır. Allahu Teala'dan son derece sakının. Buna sımsıkı sarılın. Umulur ki Rabbinize, hiçbir şeyi O'na ortak koşmamış olarak kavuşursunuz."[1]

[1] Mecmuatu't-Tevhid isimli eserden alıntı.

ÖNEMLİ BİR UYARI

İbrahim Milleti'ni yerine getirmek ile dine yardımcı olabilmek amacıyla ciddi bir takım faaliyetleri, gizlilik içerisinde yürütmek arasında herhangi bir çelişki yoktur. Yukarıda işlemiş olduğumuz konu, Nebi'nin de *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* uygulamış olduğu gizlilik yöntemini iptal etmez. Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hayatında böyle bir yöntemin varlığını gösteren birçok delil vardır. Ancak bu gizliliğin doğru yerde uygunlanması gerekir. Onun uygulanacağı yer ise, planlama ve savaş hazırlığıdır. Ancak İbrahim Milleti'ne davet ve tağutları, onların sistemlerini ve batıl ilahlarını reddetmek, alenen uygulanması gereken davetin kapsamına girer. Yani önceden de vurguladığımız gibi daha yolun başında bunların ilan edilmesi gerekir. Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Ümmetimden bir taife hak üzere üstün olmaya devam eder"[1] sözünü de bu yönde anlamak gerekir. Tağutlara dalkavukluk yapmak, aralarına girebilmek ve onların makamlarında yükselebilmek için dinin esaslarını gizlemek, Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* uygulaması olmayıp, bilakis "O halde sizin dininiz size, benim dinim bana"[2] ayetinin kapsamına giren, beşeri ideoloji kaynaklı teşkilatlanmayı esas alan insanların uygulamasıdır. Özet olarak savaş hazırlığında ve planlamada gizlilik esastır. Ancak davette ve tebliğde esas olan aleniliktir.

Böyle bir uyarıda bulunmamızın nedeni, ister yoldan alıkoyucu kimselerden olsun, ister hakikati ile nebilerin davetini anlamamış kimselerden olsun, insanlardan birçoğunun, cahilliklerinden dolayı söylemiş oldukları şu tür sözlerdir: "Kendisine çağırmış olduğunuz bu yol, bizi ve planlarımızı deşifre ederek, davetin ve meyvelerinin yok olmasını hızlandırır."

[1] Müslim ve diğerleri rivayet etmişlerdir.
[2] 109 Kafirun/6

Bu sözün sahiplerine söylenecek ilk şey şudur: Netice vereceğini iddia etmiş olduğunuz bu meyveler hiçbir zaman olgunlaşıp yenebilir hale gelmeyecektir. Ta ki bunların ekimi, Nübüvvet yöntemine uygun olarak yapılıncaya kadar... Yukarıda aktarmış olduğumuz İbrahim Milleti ve peygamberlerin -Allah'ın salat ve selamı hepsinin üzerine olsun- davetleri konusundaki şer'i delillerden sonra bunun en büyük şahidi ve delili günümüzdeki davet çalışmaları ile ilgili olan vakıadır. Şöyle ki, bugün Müslüman evlatların cahil kalmasının, zihinlerinde hakla batılın birbirine karışmış olmasının ve dostluk ve düşmanlık konusunda tutumun belirsizliğinden dolayı yaşamış olduğumuz sıkıntının ana nedeni; bu hakkın alimler ve davetçiler tarafından gizlenmiş olmasıdır. Şayet onlar bu hakkı açıkça ve haykırarak söylemiş olsalardı ve nebilerde olduğu gibi sıkıntıya uğramış olsalardı, insanlar için hak, açık ve net olacaktı. Böylece Hak ehli ile batıl ehli arasındaki saflar ayrılmış ve Allahu Teala'nın mesajı, insanlara ulaşmış olacaktı. "Alim takiyye yapar ve cahil de cahilce konuşursa, hak ne zaman ortaya çıkacak" sözünde de ifade edildiği gibi, Allahu Teala'nın dini ve Tevhid'i insanlara açıkça ulaştırılmıyorsa, acaba bu davetçilerin umduğu ve beklediği meyve nedir?

Yoksa onların beklemiş oldukları bu meyve "İslami Devlet" midir? Kuşkusuz, davetten dolayı eziyet çekilse ve davetçiler musibete uğrasalar da, insanlara hak olan Tevhid'i açıkça göstermek ve onları, şirk karanlıklarından Tevhid aydınlığına çıkarmak en büyük amaç ve en önemli hedeftir.

Din, ancak onu müdafa etmek ve bu yolda musibete uğramak ile ortaya çıkarılabilir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Eğer Allah insanların bir kısmını diğer bir kısmıyla defetmeseydi, yeryüzü muhakkak fesada uğrardı."[1] Allahu Teala'nın dininin yüceltilmesi ve insanların, şirkin her türünden kurtarılması ancak böyle olur. Uğrunda musibetlere katlanılacak ve kurbanlar verilecek

---

[1] 2 Bakara/251

gaye budur. İslam devleti de, bu büyük gayeyi gerçekleştirecek olan vesilelerinden birisidir. Ashab-ı Uhdud kıssasında akıl sahipleri için önemli bir ibret vardır. Zira sadık bir davetçi olan genç, ne bir devlet ne de bir güç oluşturamamıştı. Ancak Tevhid'i son derece açık bir şekilde ortaya koydu, hak olan dine yardım etti ve şehadete nail oldu. Davetçi için en büyük başarı olan bu hedeflere ulaştıktan sonra, öldürülmenin, yakılmanın ve işkencenin hiçbir değeri yoktur. Çünkü onlar şüphesiz üstün gelmiş olanlardır. Ne mutlu onlara...

Böylelikle, "Kendisine çağırmış olduğunuz bu yol, bizi ve planlarımızı deşifre ederek, davetin ve meyvelerinin yok olmasını hızlandırır" şeklindeki sözün cahilce olduğu ve herhangi bir asla dayanmadığı ortaya çıkmaktadır. Çünkü bu davet, müşrikler istemese de, her dinin üzerine hakim kılınacağı bildirilen Allahu Teala'nın dinidir. Hiç şüphe yok ki bu hakimiyet gerçekleşecektir. Allahu Teala'nın dinine yardım ve onun yücelmesi, asılsız sözler çıkartarak Allah'ın yolundan alıkoyan bu gibi kimselere bağlı değildir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Eğer O'ndan yüz çevirirseniz, yerinize sizden başka bir toplum getirir, sonra da onlar sizin benzerleriniz olmazlar."[1]

"Ey iman edenler içinizden kim dininden dönerse, Allah, mü'minlere karşı alçak gönüllü, kafirlere karşı onurlu ve şiddetli, kendisinin onları seveceği, onların da kendisini seveceği bir topluluk getirir ki, Allah yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar. Bu Allah'ın lütfudur ki, onu dilediği kimseye verir. Allah, lütfu bol olandır, her şeyi en iyi bilendir."[2]

"Kim yüz çevirirse şüphesiz ki Allah zengindir, hamde layıktır."[3]

---

[1] 47 Muhammed/38
[2] 5 Maide/54
[3] 57 Hadid/24

Rasullerin, nebilerin ve onlara iman etmiş olanların davetleri, yukarıda belirtmiş olduğumuz gerçeğe açık bir şekilde tanıklık eder. Onlar insanlar arasında musibetin ve imtihanın en şiddetlisiyle karşılaşmışlardı. Ama bu musibet ve imtihanlar, hiçbir şekilde onların davetlerindeki nura etki etmemişti. Bilakis bunlar, davetlerinin daha çok yayılmasını ve insanların kalplerine ve aralarına nüfuz etmesini sağladı. Hatta günümüzde de, Allah'a davet yolunda gidenlere hidayet veren bir nur olmaya devam etmektedir.

Bu mesele ile ilgili son olarak şunu da söylemek istiyoruz: İnatçı kafirlere düşmanlığı ve onlardan beraati açık bir şekilde ortaya koymak ve zamana göre değişebilen sahte ilahlarını ve batıllarını reddetmeyi ilan etmek, her ne kadar Müslüman davetçinin tutumunda asıl olan bir ilke olsa da, bunu, Müslümanlardan hak üzere bir grup ilan ettiğinde, diğerlerinin üzerinden düştüğü söylenir. Tabi ki bu durumda, müstaz'afların üzerinden düşmesi öncelikle geçerlidir. Ancak burada kastedilen, kalben buğzetme ve düşmanlık besleme değil, bu düşmanlığın açıkça ilan edilmesi meselesidir. Asıl itibari ile düşmanlık, buğz, uzak durma ve reddetme her yerde ve her zaman Müslümanın üzerine vaciptir. Çünkü önceden de belirttiğimiz gibi bunlar, kişinin müslümanlığının yalnız kendisiyle geçerli olacağı "La İlahe İllallah" kelimesinin gereklerindendir. Enbiyanın davetlerinde temel bir esas olan düşmanlığın açıkça ilan edilmesi uygulamasının, günümüz davet programlarında olduğu gibi, ihmal edilip tümüyle rafa kaldırılması, sonradan ortaya çıkarılmış olan garip bir uygulamadır. Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* takip ettiği yolun dışındaki bir takım yollarla davet eden sözde davetçilerin bu uygulaması, her halukarda takiyye yapmayı din edinmiş, iki yüzlülüğü önemsemeyen, münafıklık yapmaktan hiç çekinmeyen ve beşeri ideolojileri benimsemiş olan parti ve bu partilerin yöntemlerine dayanmaktadır.

Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Müslümanların güçsüz olduğu dönemdeki uygulamaları üzerinde dikkatlice düşünen kimse, bu hakikati açıkça görecektir. Fazla ayrıntıya girmeden örnek olarak, Sahih-i Müslim'de bulunan Amr bin Abese es-Sülemi'nin kıssasına bir göz atalım. Kıssadaki konumuzla ilgili bölüm şöyledir: "Dedim ki (yani Amr bin Abese): "Ben sana tabi olmak istiyorum." Dedi ki (yani Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*): "Bu günlerde sen buna güç yetiremezsin. Benim ve diğer insanların durumunu görüyorsun. Ailene geri dön ve benim güç kazandığımı duyduğunda bana gel."

Nevevi *Rahimehullah* bu hadis ile ilgili olarak şöyle der: "Bunun anlamı şudur: "Amr bin Abese dedi ki: "Burada müslümanlığımı ilan etmek ve seninle kalmak üzere sana tabi olmak istiyorum." Bunun üzerine Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ona şöyle cevap verdi: "Şu an Müslümanların gücü zayıf olduğu için buna güç yetiremezsin. Kureyş kafirlerinin sana eziyet vermesinden korkuyoruz. Ancak İslam üzere kal ve kavmine geri dönüp, İslam üzere yaşamaya devam et. Benim güç kazandığımı öğrendiğinde de bana gel." Görüldüğü gibi Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu sahabiye dini ilan etmeme konusunda izin vermiştir. Halbuki o dönemde Allahu Teala'nın dini ve Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* daveti, açık bir şekilde duyulmuş, yayılmış ve tanınıyordu. Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu sözü buna delalet eder: "Benim ve diğer insanların durumunu görüyorsun."

Bu örneklerden biri de, Ebu Zer'in Müslüman oluşu ile ilgili olarak Sahih-i Buhari de geçen kıssadır. Kıssadaki konumuzla ilgili bölüm, Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Ebu Zer'e söylemiş olduğu şu sözdür: "Ey Ebu Zer! Bu işi gizle ve memleketine dön. Bizim güç kazandığımız sana ulaştığında bize gel." Buna rağmen Ebu Zer, Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kafirlere karşı takınmış olduğu tavra ve izlemiş olduğu yola uymak maksadı ile kafirlerin arasında Müslümanlığını ilan etti. Hadiste belirtildiği gibi ağır bir saldırıya uğramasına, ancak yine de bu ilanını tekrarla-

maya devam etmesine rağmen Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onun yapmış olduğu bu işi eleştirmemiş, ona olan desteğini kesmemiş ve ona, günümüzün davetçilerinin söylemiş oldukları şu sözü söylememiştir: "Kendisine çağırmış olduğun bu yol, bizi ve planlarımızı deşifre ederek, davetin ve meyvelerinin yok olmasını hızlandırır." Şüphesiz Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, böyle bir sözü söylemekten münezzehtir. O, davet konusunda, kıyamet gününe kadar tüm insanlar için bir örnektir. Müslümanlardan bazı müstaz'afların gizlenmeleri ile dinin izhar edilip ilan edilmesi meseleleri birbirinden farklı şeylerdir. Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* daveti açık idi. Herkes, O'nun davetinin temel ilkesinin ve ekseninin; tağutları reddetmek ve kapsamış olduğu bütün çeşitleriyle ibadeti yalnızca Allahu Teala'ya has kılmak olduğunu biliyordu. Aslında müstaz'afların gizlenmeye ve hicrete ihtiyaç duymalarının ve işkenceye maruz kalmalarının tek nedeni, davetin ve temel ilkesinin açık ve yayılmış olmasıydı. Belki de günümüzde bazı insanlarda var olan iki yüzlülüğün birazı onlarda bulunsaydı tüm bunlara maruz kalmazlardı. Ancak biz onları, bundan tenzih ederiz.

Bu ayrıntı anlaşılırsa, din aşikar olduğunda ve davetin temel ilkesi yayıldığında, kafirleri aldatmanın ve savaş esnasında Müslümanlardan bir grubun onların safları arasında gizlenmelerinin de caiz olduğu anlaşılmış olur. İşte bu şartlar altında, Kab bin Eşraf ve benzerlerine düzenlenen suikast hadisesi ile delil getirilmesi doğru olur. Yoksa birçok kişinin, davet ve dine destek olma bahanesiyle, tağutların ordusunda ömürlerini zayi etmeleri, dini karıştırmak ve Tevhid'i toprağa gömmekten başka bir şey değildir. Bu tür yollar batının en uç noktasında, Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* daveti ve uygulaması ise doğunun en uç noktasındadır.

İşte İbrahim Milleti, kendisinde dostlardan ayrılmanın ve ilişkilerin kesilmesinin bulunduğu tek doğru davet yoludur. Resmi kurum ve makamlardan uzak durmadan, şirk yönetimlerine

buğzetmeden, sarayları, eşleri ve rahatı kaybetmeden Allah'ın dinini hakim kılmayı isteyen kimselerin savunduğu diğer eğri yollar, metodlar ve sapık yöntemler, asla İbrahim Milleti'nden değildir. Bu tür yolların taraftarları, kendilerinin peygamberler ve selefin yolu üzere olduklarını iddia etseler de durum değişmez. Onların ne halde olduklarını bilmekteyiz. Münafıklara, zalimlere ve hatta Allah'a ve Rasülü'ne karşı düşman olan kafirlere bile nasıl güler yüzle davrandıklarını gördük. Bu güler yüzün nedeni, onları dine davet etmek ve hidayet bulmalarını istemek değildir. Bilakis onlara dalkavukluk yapmak ve batıllarını onaylamak için onlarla otururlar, onlar için alkış tutarlar ve onlar, İslam ve Müslümanlara karşı savaş açtıkları halde[1], "Sayın Kral", "İmanlı

---

[1] Hükümete Bağlı Sözde Alimlerin Hakikatlerine Dair Önemli Bir Not: Kendilerine şeyhlik veya selefilik vasıfları verilen bu cahiller, günümüz bir çok tağutu için "Mü'minlerin emiri" veya "Müslümanların imamı" ünvanını kullanmaları ile, imamlık konusunda Kureyşli olma şartını itibara almayan Hariciler'in ve Mutezile'nin yolunu takip etmiş olmaktadırlar. Konuyla ilgili olarak Sahih-i Buhari'nin Ahkam bölümünde, "Emirler Kureyş'tendir" isimli bölüme ve diğer hadis ve fıkıh kitaplarına müracaat edilebilinir. Hafız İbn-i Hacer, Kadı İyad'dan şunu aktarır: "İmamın Kureyş'ten olmasının şart koşulması tüm alimlerin mezhebi olup, bunu kendisinde icma edilen meselelerden sayarlar. Bu konuda hiçbir selef aliminden farklı bir görüş aktarılmamıştır. Kendilerinden sonra gelmiş olan ve tüm şehirlerde yaşayan alimlerdeki durum da böyledir. Bu konuda Hariciler'in ve Mutezile'nin görüşlerine itibar edilmez." Necd bölgesinin davetçi alimlerinden olan Şeyh Abdullah Ebu Bıttin şöyle der: "Muhammed bin Abdulvehhab Rahimehullah, ümmetin imamı olduğu iddiasında bulunmamıştır. O ancak hidayete çağıran ve bunun için savaşan bir alimdi. O ve Muhammed bin Abdulaziz, böyle bir ünvan kullanmamışlardır. Başa gelen kimseye imam denilmesi, ölümlerinden sonra ortaya çıkmıştır." (Bkz: Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 240) Hidayete çağıran davetçilerden olmalarına rağmen, bu Rabbani alimlerin bundan nasıl kaçındıklarına ve tağutlarına, İmam ve Emiru'l-Mü'minin gibi ünvanların verilmesinde ısrar eden günümüz bir çok hükümet şeyhlerinin kibirlenmeye kalkıştıkları gibi kibirlenmeye kalkışmadıklarına dikkat edilmelidir. Tüm bu söylenenler, sadece İmamın Kureyş'ten olmasının şart koşulması ile ilgili şeylerdir. Buna bir de İmamlığın şartlarından olan adalet, ilim, hikmet ve diğer vasıfların bulunmamasını eklersek acaba durum nasıl olur? Ve yine acaba bir de İslam ve İman şartlarını eklersek durum nasıl olur?

Başbakan" veya "Mü'minlerin Emiri" gibi ünvanlarla hitap edip onları yüceltirler. Evet, Allah'a yemin olsun ki onlardan birinin sabah evinden çıkıp, sineğin kanadından daha değersiz bir dünya metaı karşılığında nasıl dinini satmış olarak akşam evine geri döndüğünü, Tevhid'i araştırıp ve bazen de Tevhid dersi verip, sonra da içerdiği küfür kanunlarıyla birlikte anayasaya bağlı kalacağına dair nasıl yemin ettiğini, beşeri kanunların tarafsızlığına nasıl şehadet ettiğini, zalimlerin kalabalığını nasıl artırdığını gözlerimizle gördük. Halbuki onlar, zalimlere meyletmeyi, onların bir takım batıllarına itaat etmeyi ve razı olmayı yasaklayan Allah'ın ayetlerini sürekli olarak okumaktadırlar. Bu ayetlerden bazıları şunlardır: "Zulmedenlere meyletmeyin. Aksi halde size ateş dokunur. Zaten sizin Allah'tan başka yardımcınız yoktur. Sonra size yardım da olunmaz."[1]

"O, size Kitap'da şunu indirdi: Allah'ın ayetlerinin inkar edildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğiniz vakit onlar başka bir söze dalıncaya kadar yanlarında oturmayın. Çünkü o zaman siz de onlar gibi olursunuz."[2]

Şeyh Süleyman bin Abdullah, bu ayet ile ilgili olarak şöyle der: "Ayet, zahiri anlamına göre değerlendirilir. Buna göre, Allahu Teala'nın ayetlerinin inkar edildiği ve alay edildiğini işittiği halde, ikrah altında olmaksızın, onların söylediklerini reddetmeksizin veya onların meclislerinden ayrılmaksızın kafirlerle birlikte oturmaya devam eden kişi, onların işlediği fiili işlemese dahi aynen onlar gibi kafir olur. Zira bu, küfre rızayı içerir; küfre rıza ise küfürdür. Alimler, herhangi bir günahtan razı olan kişinin, aynen o günahı işleyen gibi olduğu konusunda bu ayetler ile delil getirmişlerdir. Kişi, kalben bundan hoşlanmadığını iddia etse dahi bu

[1] 11 Hud/113
[2] 4 Nisa/140

kabul edilmez; çünkü hüküm zahire göre verilir. Küfrü izhar eden kişi, kafir olur."[1]

Yine onlar şu ayeti okuyorlar: "Ayetlerimiz hakkında (ileri geri konuşmaya) dalanları gördüğünde, onlar başka bir söze geçinceye kadar kendilerinden uzak ol (meclislerini terket)."[2] Hasan el-Basri şöyle der: "İster Allah'ın ayetleri hakkında ileri geri konuşsunlar, ister konuşmasınlar; onlarla oturmak caiz değildir. Allahu Teala'nın şu sözü buna delildir: "Eğer şeytan sana unutturursa, hatırladıktan sonra (hemen kalk) o zalimler topluluğu ile oturma."[3]

Yine onlar şu ayeti okuyorlar: "Eğer seni sebatkar kılmasaydık, gerçekten, neredeyse onlara birazcık meyledecektin. Ama o zaman, hiç şüphesiz sana hayatın ve ölümün sıkıntılarını kat kat tattırırdık; sonra bize karşı kendin için bir yardımcı da bulamazdın."[4] Şeyh Süleyman bin Abdullah şöyle der: "Bu hitap yaratılmışların en şereflisine -Allah'ın salat ve selamı onun üzerine olsun- yönelik ise, acaba onun dışındakilerin durumu nasıl olur?"[5]

Yine onlar Allahu Teala'nın, mü'minlerin niteliklerini belirttiği şu ayetleri de okuyorlar: "Onlar ki, boş ve yararsız şeylerden yüz çevirirler."[6]

"Onlar ki, yalan şahitlik etmezler, boş şeylere rastladıklarında da şereflice yüz çevirip geçerler."[7]

Kendileri hakkında konuştuğumuz bu kişiler, selefin yolunu takip ettiklerini söylemektedirler. Halbuki selef, sadece zulüm ve

---

[1] Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 79
[2] 6 En'am/68
[3] 6 En'am/68
[4] 17 İsra/74
[5] Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 47
[6] 23 Mu'minun/3
[7] 25 Furkan/72

haksızlığın var olduğu dönemlerde değil, şeriata bağlı ve hidayet üzere olan yöneticilerin var olduğu dönemde bile yönetimin kapılarından ve makamlarından kaçınıyordu. Allah'a yemin olsun ki, küfür meclislerine katılma konusunda bu kimselerin boyunlarına kılıç koyulmadı ve ayaklarından da asılmadılar. Bilakis onlar bunu isteyerek yaptılar ve karşılığında kendilerine yüklü miktarda mallar ve diplomatik dokunulmazlıklar bahşedildi. Nefislerin hevasından ve basiretin kaybolmasından Allahu Teala'ya sığınırız. Keşke bunu itiraf edip de "Biz bunu dünyaya olan hırsımızdan dolayı yaptık" deselerdi. Halbuki bunu, davetin maslahatı ve dine yardım amacıyla yaptıklarını söylüyorlar. Ey zavallılar, kiminle alay ediyorsunuz? Bizim gibi acizlerle mi? Şüphesiz biz ve bizim gibiler, size zarar veya fayda verme gücüne sahip değiliz. Yoksa sizler, gökyüzünü ve yeryüzünü egemenliği altında tutan, kendisine hiçbir şeyin gizli olmadığı ve gizlediklerini bilen Allah ile mi alay ediyorsunuz?

Kendilerine muhalif olanları veya bu yaptıkları konusunda kendilerini eleştirenleri, dar düşünmek ve tecrübesizlikle, davet konusunda hikmetsizlik ve meyveleri toplamada acelecilikle, vakıa ve Allahu Teala'nın kevni sünnetleri konusunda basiretsizlikle ve siyaset konusunda bilgisizlikle suçlamaktadırlar. Halbuki bu zavallılar bu niteliklerle sadece belli bir kesimi suçlamış olmayıp, aynı zamanda tüm Rasüllerin dinini ve İbrahim Milleti'ni de bu niteliklerle suçlamış olduklarının farkında bile değillerdir. Çünkü Rasullerin ve İbrahim Milleti'nin en önemli meselesi, Allah'ın düşmanlarından açıkça uzak olmak, onları ve onların yollarını reddetmek ve kafir sistemlerine karşı düşmanlığı ve nefreti ortaya koymaktır. Bununla birlikte Allahu Teala, İbrahim ve onunla birlikte olan mü'minleri temize çıkarmış ve bize, onlara uymamızı emretmiştir. Allahu Teala şöyle buyurur: "İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: "Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a

iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir."[1]

"İşlerinden doğru olarak kendini Allah'a veren ve İbrahim'in, Allah'ı bir tanıyan dinine tabi olan kimseden dince daha güzel kim vardır? Allah İbrahim'i (kendine) dost edinmişti."[2] Allahu Teala, İbrahim'i akılsızlıktan tenzih edip, doğru yolu bulmakla nitelemiştir.

Allahu Teala şöyle buyurur: "Andolsun biz daha önce İbrahim'e de hidayet, dürüstlük ve ilim gücü vermiştik. Biz onu iyi tanırdık."[3] Önceden de belirttiğimiz gibi Allahu Teala, İbrahim Milleti'nden ancak sefihlerin yüz çevireceğini beyan etmiştir. Sefih olan kişi ise, hikmeti, kavramların açıklığını, yöntemin doğruluğunu ve yolun düzgünlüğünü nereden bilsin?!

---

[1] 60 Mümtehine/4
[2] 4 Nisa/125
[3] 21 Enbiya/51

İKİNCİ BÖLÜM

Allah bizleri ve seni, dosdoğru olan yolunda sabit kılsın. Bil ki İbrahim Milleti'nin küfür ehline ve onların ilahlarına karşı ilanını ve icrasını zaruri gördüğü, 'safları ayırma ve düşmanlık besleme' hususu, birçok zorluğu beraberinde getirmektedir.

Hiç kimse bu yolun güllerle ve reyhanlarla süslenmiş, rahatlık ve sükunetle dolu olduğunu sanmasın. Aksine bu yol zorluklar ve belalarla doludur. Fakat yolun sonunda misk, rahatlık, reyhan ve razı olmuş bir Rabbe ulaşmak vardır. Bizler kendi nefsimiz ve Müslümanlar için bela temenni etmiyoruz. Lakin, bela ve imtihan Aziz ve Celil olan Allah'ın bu yoldaki yasasıdır. Öyle ki onunla temizi pisten ayırır. İşte bu yol, heva ve saltanat ehlinin asla razı olmadığı yoldur. Çünkü bu yol, onların vakıalarına açık bir savaş başlatmakta, ibadet ettikleri batıllarından ve şirklerinden net bir ayrılışı öngörmektedir.

Bu yolun dışındaki yollara gelince, takipçilerinin bolluk içinde yaşayan, sırtını dünyaya dayamış kişiler olduklarını görürsün. Üzerlerinde imtihandan, beladan hiçbir eser yoktur. Çünkü insanlar dinlerine göre, imanları miktarınca imtihan edilirler ve belalara maruz kalırlar. İnsanlar arasında imtihanı en çetin olanlar nebilerdir. Sonra, onlar gibi olanlar, sonra onlar gibi olanlar gelir ve bu böyle devam eder.[1] İbrahim Milleti'nin bağlıları, insanlar içerisinde en çetin imtihanlara maruz kalanlardır. Çünkü onlar, Allah'a davette nebilerin metodunu takip ederler. Tıpkı Varaka bin Nevfel'in Nebi'ye *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* söylediği şu sözü gibi: "Senin getirdiğin şeyi kim getirmişse muhakkak hor görülmüş ve belalara maruz kalmıştır."[2] Bir de günümüzde, Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* davet ettiği şeye davet ettiğini ve onun takip ettiği yolu takip ettiğini, onun metoduyla hareket ettiğini

---

[1] Buhari

[2] Buhari ve Müslim

zannedenlere bakın! Batıl ehlinden ve sultanlardan hiçbir düşmanlık görmemekte, onların arasında mutmain ve huzurlu bir hayat sürmektedirler. Peşine düştükleri hevalarından ve kendi görüşlerini beğenmelerinden ötürü veya Müslümanların aleyhinde yöneticiler için casusluk ve gözcülük yapmaları ile elde edebilecekleri bir dünyalık nedeniyle onların, ya yoldan sapmış bir şekilde, Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* getirdiğiyle alakası olmayan bir davetle ve eğri yollarla ortaya çıktıklarını ya da iddialarında yalancı olup ehil olmadıkları bir işe kalkıştıklarını görürsün.

Varaka'nın Nebi'ye *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* söylemiş olduğu bu söz, sahabeler Nebi'ye *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bey'at ederken, içlerinde yerleşik olan bir gerçekti. Zira, Es'ad bin Zürare *Radıyallahu Anhu* onlara şöyle diyordu: "Ey Yesribliler, iyi düşünün! O'nun, yurdundan çıkarılması bugün Araplar arasında bir ayrılığa sebep olacaktır. En hayırlılarınız öldürülecektir. Muhakkak kılıçlar peş peşe size vuracaktır. Şimdi, sizler ya tüm bunlara sabredeceksiniz, O'nu yanınıza alacaksınız ve ecriniz Allah'a ait olacaktır. Ya da, nefislerinize bir zarar gelmesi korkusuyla O'nu bırakacaksınız. Bunu açıklığa kavuşturun ki O'nun da Allah katında sizden yana bir mazereti bulunsun."[1]

Bu durumu iyice düşünmek gerekir. Zira bizler, günümüzde bu konuyu idrak etmeye büyük ihtiyaç duymaktayız. Bu öyle bir dönemdir ki, önüne gelen herkes dava ve davetçi diye ortaya atılmaktadır.

Vicdanına bir dön ve onu tart! Nefsine bu yolu teklif et ve ona olan tepkisini iyice ölç! Eğer başına gelecek musibetlere sabreden kavimden olmaya meyilli ise bu yola hakkını vererek tabi ol ve karşılaşacağın musibetlere karşı ayağını sağlamlaştırması için Allahu Teala'ya dua et... Eğer nefsine gelecek zarardan çekiniyor, nefsinde bu şekilde bir kıyam ve mücadeleye yetecek

---

[1] İmam Ahmed ve Beyhaki rivayet etmişlerdir.

kudreti hissetmiyorsan davetçi gibi davranmayı bırak... Evine gir, kapıları kapat... Kendi işlerinle uğraş, umumun işlerini bir kenara bırak... Veya sana ait koyun sürüsüyle dağlardan bir dağa çekil... Allah'a yemin olsun ki bu, Es'ad bin Zürare'nin *Radıyallahu Anhu* dediği gibi, Allah katında mazeretinin kabul edilmesi için daha uygun bir davranıştır. Evet bunu yapman, İbrahim Milleti'ne güç yetiremediğin için tağutlara karşı yumuşak davranmandan, onlara ve onların batıllarına düşmanlığı açığa vurmayarak, eğri yollarla davet işine kalkışmandan ve Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* uygulaması dışındaki bir uygulamayla yol almaya çalışarak kendinle ve insanlarla alay etmenden mazaret bakımından daha geçerlidir.

Onların çoğu kez, sapmalarını ve kaypak yollarını görüp bundan dolayı da kendilerinden ve Nebevi metod üzere olmayan yollarından yüz çevirenlerle alay ettiklerini gördük. Kendilerinden uzaklaşan insanlarla alay edip, onları dünyaya bağlılık ve Allah'ın dinine davette kusur etmekle suçlamaktadırlar. Acaba insanları, hakkında kusur etmekle suçladıkları bu davet hangi davettir? Zalimlerin gücünü artıran vazifelerden olan orduya, polis teşkilatına ve millet meclislerine katılmayı kapsayan daveti mi kastediyorsunuz? Yoksa hiçbir şekilde hak dini ortaya koymadığınız ve Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* uygulamasından uzak olan yöntemlere başvurduğunuz daveti mi kastediyorsunuz?

Bu kişiler, İmam Ahmed, Tirmizi ve diğerlerinin rivayet ettikleri şu hadisi delil olarak kullanmaktadırlar: "İnsanların arasına karışıp onların eziyetlerine sabreden bir mü'min, onlara karışmayıp, ezalarına katlanmayandan daha hayırlıdır." Biz diyoruz ki: Eğer bu hadis doğuda ise, sizler de ondan batı kadar uzaktasınız. İnsanların arasına karışma kendi görüşlerinize, heva ve heveslerinize, bid'atten ibaret olan davetinize göre değil, Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yöntemine uygun olarak yapılmalıdır. Eğer sizler gerçekten Nebi'nin yöntemine uygun olarak insanların arasına karışmışsanız, Nebi'ye uğramış olan ezanın bir kısmının

size de uğramış olması gerekmez mi? Halbuki fısk, fücur ve isyan ehline düşmanlık göstermeyenlere, onların şirklerinden ve sistemlerinden uzak olduğunu ilan etmeyenlere hangi eza dokunacaktır ki? Bilakis yumuşak söz, hikmet, güzel öğüt, insanları dinden soğutmamak ve davetin maslahatı gibi bir takım meseleleri kendi hevalarına göre yorumlayarak, fısk, fücur ve isyan ehli ile oturup, onların batıllarını onaylıyor, yüzlerine karşı gülüyor ve onlar, Allah'ın hududlarını ihlal ettiklerinde, bir an dahi olsun onlara karşı sert davranmamakta, böylece dini, hikmet adını verdikleri yıkıcı unsurlarla kısım kısım yıkmaktadırlar.

Abdullatif bin Abdurrahman şöyle der: "Dini açıkça ortaya koyma ve emri bi'l-ma'ruf nehyi ani'l-münkerin, yumuşak davranma, hikmet veya buna benzer bahanelerle terk edilmesi, cahillik nedeni ile bunların terk edilmesinden daha kötü, zarar ve günah bakımından daha büyüktür. Bu geçersiz bahaneler ile bunları terkeden insanlar, böyle bir hareket tarzı olmadıkça yaşamaya imkan bulamayacakları kanaatindedirler. Böylelikle rasullere ve onlara iman etmiş olanlara muhalefet etmekte ve onların yollarından ve metodlarından uzaklaşmaktadırlar. Çünkü bu taife akıllıca davranmanın, insanların rızasını kazanmaktan, onlarla arasını iyi tutmaktan, onların dostluğunu ve muhabbetini kazanmaktan geçtiğini kabul etmektedir. Bu, bir takım nefsani istekleri ve emelleri, sükuneti ve kafir dahi olsa insanlarla iyi ilişkileri, Allah için düşmanlık yapma ve eziyet çekmeyi terk etmeyi tercih etmektir. Ki bunun akıbeti, helaktır. Halbuki kişi Allah için dostluk ve düşmanlık yapmadıkça imanın tadını alamaz. Akıllıca davranmak, Allah ve Rasulü'nün rızasına ulaştıracak amelleri işlemekten başkası değildir. Bu ise, Allah'ın düşmanlarını düşman edinmeyi gerektirir. Allah düşmanlarına duyulan buğz, kalbin zindeliğinin, izzetinin ve yüceliğinin bir ürünüdür. Zindelik, izzet ve yücelik yoksa, buğz yoksa ve muamelede, dostlukta ve

düşmanlıkta pisi temizden ayırma yoksa böyle bir kalpte hangi hayır barınabilir ki?" [1]

Onlardan bazılarının bu davanın genç taraftarlarına, "Biz bu yollardan geçeli çok oldu" dercesine güldüklerini görürsün. Cahiliyye toplumumdan soyutlanmaya, safları ayırmaya karşı kesin bir savaş ilan etmişlerdir. Bu husustaki sabit nassları da reddederler ve Abdullah bin Mübarek'in, Fudayl'a göndermiş olduğu şu şiiri, kendi lehlerinde yorumlayarak sürekli terennüm ederler:

"Ey Harameyn'de ibadet eden, şayet bizi görmüş olsaydın,

İbadetle oyun oynadığının farkına varırdın.

Sizin boyunlarınız boyanırken gözyaşlarıyla,

Bizim boyunlarımız boyanmaktadır kanlarımızla."

Halbuki onların yaptıkları ve yöntemleri ile Abdullah bin Mübarek'in ve diğer salihlerin cihadı arasında dağlar kadar fark vardır. Eğer Abdullah bin Mübarek, onların halini görmüş olsaydı belki de şöyle söylerdi:

"Ey Harameyn'de ibadet eden, şayet onları (yani günümüz sözde davetçilerini) görmüş olsaydın,

Yapmış olduğun ibadet konusunda Rabbine hamd ederdin.

Kim davet konusunda Nebi'nin uygulamasını terkederse,

Diniyle oynayan bir cahildir."

---

[1] Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 35

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Evet... İbrahim Milleti, birçok zorluğu beraberinde getirmektedir. Fakat Allah'ın yardımı ve büyük başarı bu yola girmeye bağlıdır. Bu yol sayesinde insanlar iki fırkaya ayrılır. İman fırkası ve küfür, fısk, isyan fırkası... Ve yine bu yol sayesinde Rahman'ın dostları, şeytanın dostlarından ayrılır. Zira nebi ve rasullerin daveti de bu şekilde idi. Onların döneminde, bizlerin bugün yaşadığı gibi, her şeyin birbirine girdiği, salihlerle günahkarların birbirine karıştığı hastalıklı bir durum söz konusu değildi. Sakallıların fısk ve fücur ehliyle iyi ilişkiler kurmaya çalışması, onlara ikram ve hürmette bulunması, onları takva ehlinden ve salihlerden daha üstün tutmaları gibi bir durum da söz konusu değildi. Bilakis nebi ve rasullerin daveti, Allah'ın şeriatından yüz çevirmiş olan kavimlerinden açık olarak ayrılıp, onların batıl ilahlarına açıkça düşmanlık yapmak şeklinde olmuştur. Yoksa orta bir yolda(!) birleşmek veya Allah'ın şeriatını tebliğ hususunda onu şirin gösterme bahanesi ile kaypaklıkta bulunmak şeklinde değil...

Nuh *Aleyhisselam*, yönetimlerinden ve azgınlıklarından çekinmeden, tek başına kavmine şöyle sesleniyordu: "Ey kavmim, eğer benim (aranızda) durmam ve Allah'ın ayetlerini hatırlatmam size ağır geldiyse, ben yalnız Allah'a dayanıp güvenirim. Siz de ortaklarınızla beraber toplanıp yapacağınızı kararlaştırın, sonra işiniz başınıza dert olmasın, bundan sonra (vereceğiniz) hükmü bana uygulayın ve bana mühlet de vermeyin."[1]

Maslahatçı, dalkavuk bir adam, kavmine böyle şeyler söyleyebilir mi? Seyyid Kutub *Rahimehullah*, Nuh'un *Aleyhisselam* durumunu şöyle tasvir ediyor: "Meydan okuyucu, samimi, net, heyecanlandırıcı... Öyle ki, kendisinde üstün bir kuvvet hissetmeyen ve herkesin güveneceği, güven veren bir topluluğu arkasına

---

[1] 10 Yunus/71

almayan hiç kimse bu sözleri söyleyemez. Zira, kendine karşı düşmanlarını kışkırtmakta, adeta onları kendisine hücum etmeye teşvik etmektedir. Peki Nuh'un arkasındaki bu kuvvet ve topluluk kimdi?" Elbetteki onunla birlikte olan Allah idi. Şüphesiz hidayet edici ve yardımcı olarak Allahu Teala yeter. Allahu Teala Nebisi Muhammed'e *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, bu ayetlerin başlangıcında, onu kavmine okumasını emrederek şöyle diyor: "Onlara Nuh'un haberini oku. Hani o, kavmine şöyle demişti."[1]

Hud da *Aleyhisselam*, kuvvet bakımından insanların en güçlüsü olan kavmini karşısına almış ve onlara karşı tek başına çetin bir mücadeleye girişmişti. Dağlar gibi bir sebatla veya daha da çetin... O, şirklerinden ayrılışını açık ve net bir şekilde ilan ederek kavmine şöyle demiştir: "Ben Allah'ı şahid tutuyorum, siz de şahid olun ki, ben sizin ortak koştuklarınızdan uzağım. O'ndan başka (taptıklarınızın hepsinden) uzağım. Haydi hepiniz bana tuzak kurun. Sonra da bana mühlet vermeyin, (elinizden geleni yapın)."[2] Sadece bir tek kişi olduğu halde onlara böyle diyordu. Adamlarınızla, askerlerinizle, batıl ilahlarınızla bana tuzak kurun!... "Ben, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a dayandım. (Çünkü) yürüyen hiçbir varlık yoktur ki, onun perçeminden tutmuş olmasın. (Hepsinin hükmü, tasarrufu ve yönetimi O'nun elindedir). Şüphesiz Rabbim doğru bir yol üzerindedir. (Kimseye haksızlık ve zulüm etmez)."[3]

Bir de Seyyid Kutub'un sözlerini, işlerine geldiği zaman ağızlarından düşürmeyen şu zavallılara bakın! Peygamberlerin tam aksine Allah'ın şeriatından yüz çevirmiş olan tağutlara yaranma yarışındadırlar. Halbuki Seyyid Kutub *Rahimehullah*, Hud Suresi'ndeki bu ayetler ile ilgili şunları söylemektedir: "Bu sözler Hud'un soydaşları ile arasındaki tüm köprüleri atan bir başkaldırı

---

[1] 10 Yunus/71
[2] 11 Hud/54-55
[3] 11 Hud/56

bildirisidir. Oysa o güne kadar kendini onlardan biri, onların kardeşi sayıyordu. Fakat bu son sözleri ile onlara karşı kesinlikle başkaldırıyor. Allahu Teala'nın yolundan başka bir yolu kesin olarak benimsedikleri için aralarında kalmaktan korkuyor. Aralarındaki akide bağı tamamen koptuğu için, başka hiçbir bağın birarada tutamayacağı bu iki karşıt grup arasında bütün iplerin koptuğunu dile getiriyor bu erkekçe sözler...

Bu arada Hud *Aleyhisselam*, bu meydan okuyuşunu bir ileri adımla daha pekiştiriyor. Sapıtmış soydaşları ile ilişkilerini kestiğine, onlardan koptuğuna, onlarla hiçbir ilgisinin kalmadığına dair Allahu Teala'yı şahit tutuyor. Arkasından da yüzlerine vurduğu bu ilişki kesme kararına; soydaşlarının kendilerini de tanık tutuyor. Böylece artık onlardan biri olarak yaşamak istemediğini; bunun akıbetinden korktuğunu kesinlikle bilmelerini istiyor.

Hud'un *Aleyhisselam* bu meydan okuyuşu insanı hayrete ve dehşete sürüklüyor. Sebebine gelince, kendisi tek başınadır. Bu yalnızlığına rağmen sert, kaba ve sözden anlamaz bir topluma karşı koyuyor. Karşısındakiler o kadar cahildirler ki, düzmece ilahlarının birinin, Hud'u çarpabileceğine ve bu yüzden akli dengesinin bozulabileceğine inanıyorlar. Bunun yanısıra insanları tek Allah ilkesine çağırmanın çarpılma sonucu ortaya çıkan bir saçmalama olabileceğini düşünüyorlar. İşte uydurma ilahlarına bu denli güvenen bir toplumun karşısına tek başına dikilerek, inançlarının budalaca bir saplantı olduğunu haykırmak, onları paylamak, azarlamak, meydan okuyarak bam tellerine basmak hayret verici, dehşete düşürücü bir yiğitliktir. Onlara karşı hazırlık yapmak üzere kendisine mühlet vermelerine razı olmadığı gibi, kendileri ile başbaşa kalıp öfkelerinin yatışmasına da fırsat tanımıyor. Bilakis üzerlerine üzerlerine gidiyor.

Her dönemde ve her yerde insanları Allahu Teala'nın dinine çağıran davetçilerin, bu göz kamaştırıcı sahnenin önünde uzun uzun durup düşünmeye ihtiyacı vardır. Düşünelim ki, Hud bir tek

adamdı. Çevresindeki mü'minlerin sayısı parmakla sayılacak kadar az. Karşısında yeryüzünün o dönemdeki en şımarık, en zengin ve maddi uygarlık alanında en gelişmiş toplumu var. Bu adamlar şımarık zorbalardır. Yakaladıkları insanlara karşı acımasızdırlar. Ellerindeki nimetler onları baştan çıkarmış. Hep dünyada kalacaklar, hiç ölmeyecekler hayali ile koca; koca köşkler yapmışlar.

Bu cesaretin ardında iman, güven ve gönül rahatlığı yatar. Bu yiğitlik yüce Allah'a iman etmekten, O'nun vaadine umut bağlamaktan ve desteğine güvenmekten kaynaklanıyor. "Ben, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a dayandım. (Çünkü) yürüyen hiçbir varlık yoktur ki, onun perçeminden tutmuş olmasın. (Hepsinin hükmü, tasarrufu ve yönetimi O'nun elindedir). Şüphesiz Rabbim doğru bir yol üzerindedir. (Kimseye haksızlık ve zulüm etmez)."[1] Şu kaba ve sert soydaşları da Allahu Teala'nın perçemlerini avucu içine alarak üstün gücü ile kahredebileceği canlıların bir bölümünü oluştururlar. O halde onlardan niye korksun ki, onları niye umursasın ki? Eğer onlar başına musallat olacaklarsa, ancak Allahu Teala'nın izni ile başına musallat olabilecekler. Onlar ile yolu ayrı düştüğüne göre artık aralarında barınamaz."[2]

İşte rasullerin (Allah'ın salat ve selamı onların üzerine olsun) inatçı ve inkarcı kavimlerine karşı olan tutumları bu şekilde idi. Davetlerinde de işte böyle bir yol izliyorlardı. Batıla karşı ömür boyu süren amansız bir mücadele... Davette tam bir netlik ve açıklık... Kafirlere olan düşmanlığın ilanı ve safların ayrılması... Onların davetlerinde dalkavukluğa, edebiyata veya batıl olan bir takım şeylere göz yummaya ya da batılla orta bir yolda birleşme gibi bir eğilime asla yer yoktu...

[1] 11 Hud/56
[2] Fizilali'l-Kur'an'dan özet olarak.

Hak ehlinin, batıla ve batıl ehline karşı olan düşmanlığı ve onlardan ayrılması Allahu Teala'nın, Adem'i *Aleyhisselam* yeryüzüne indirdiğinden beri farz kılmış olduğu çok eski bir davadır. Bu düşmanlık ve ayrılış, Allahu Teala'nın hem kaderi ve hem de şer'i bir yasasıdır. Allahu Teala böylece dostlarını, düşmanlarından; kendi tarafında olanları, kendisine savaş açmış olanlardan; pis olanı, temiz olandan ayırmayı ve mü'minlerden de şehidler edinmeyi dilemiştir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Kiminiz kiminize düşman olarak inin, sizin için yeryüzünde bir süreye kadar yerleşip kalma ve yaşayıp faydalanma vardır."[1] Tüm Rasuller kafilesi bu esas üzere yoluna devam etmiştir ve bu, bizzat onların dinidir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Böylece Biz, her peygambere insan ve cin şeytanlarını düşman kıldık."[2]

"İşte Biz böylece her peygamber için günahkarlardan düşman(lar) kıldık."[3] Onlardan bazılarının, düşmanları ile aralarında geçen kıssayı Allahu Teala bize bildirmiş, bazılarını ise bildirmemiştir. Bu gerçeği Ebu Hureyre'nin, Nebi'den *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* rivayet etmiş olduğu şu hadis destekler: "Tüm nebiler (babaları bir ama) anneleri farklı olan evlatlar (gibidirler)." Hadiste "A'llat" kelimesinin tekili olan "A'lle" kelimesi "Kuma" anlamında olup, ikinci defa içmek anlamındaki "A'lel" kökünden türemiştir. Bir nevi, ilkinden doyduktan sonra ikincisinden içmeye başlamak manasındadır. "Evladu'l-A'llat" terkibi babaları bir ama anneleri farklı olan çocuklar anlamındadır. Böylece bu hadis, ayrıntı kapsamına giren bazı hükümlerde farklılığın olması ile birlikte, Nebi'lerin dinlerinin, davetlerinin ve yollarının temel esasının bir olduğu gerçeğini desteklemektedir.

Buhari'nin rivayet ettiği bir hadiste, "insanların arasını ayırt eden" olarak ve yine başka bir rivayette, "İnsanları birbirinden

[1] 7 A'raf/24
[2] 6 En'am/112
[3] 25 Furkan/31

ayıran" olarak vasıflandırılan ve nebi ve rasullerin sonuncusu olan Muhammed de *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu esasa göre hareket etmiştir. Allahu Teala'nın İbrahim Milleti'ne tabi olunması yönündeki emre icabet etmiş, şirk ve şirk ehli karşısında asla susmamış, onlara yaklaşmamış ve onlara karşı hoş görünmeye çalışmamıştır. Bilakis, Mekke'de kendisine bağlı olanların sayısı oldukça az olmasına ve Mekke'nin en zayıfları konumunda olmalarına rağmen, kafirlerden ve onların batıl ilahlarından uzak olduğunu ilan ediyor, onları kötülüyor ve Allahu Teala'nın, kendisine emrettiği gibi onlara şöyle söylüyordu: "De ki: Ey kafirler, ben sizin ibadet ettiklerinize ibadet etmem, sizler de benim ibadet ettiğime ibadet etmiyorsunuz. Ben sizin ibadet ettiklerinize ibadet edecek değilim, sizler de benim ibadet ettiğime ibadet edecek değilsiniz. O halde sizin dininiz size, benim dinim de banadır."[1]

Müşriklere, kendisinin bu yol üzerinde sabit ve kararlı, bu yola muhalefet edenlerden ise uzak olduğunu şu sözlerle beyan ediyordu: "Ey insanlar! Eğer benim dinimden yana bir kuşku içindeyseniz; ben, sizin Allah'tan başka ibadet ettiklerinize ibadet etmiyorum. Ancak ben, sizin hayatınıza son verecek olan Allah'a ibadet ederim. Ben mü'minlerden olmakla emrolundum."[2] Allahu Teala, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hitaben şöyle buyurur: "Eğer seni yalanlarlarsa de ki: "Benim yaptıklarım bana, sizin yaptıklarınız da sizedir. Siz benim yaptıklarımdan uzaksınız, ben de sizin yaptıklarınızdan uzağım."[3]

Allahu Teala mü'minlere şöyle söylemelerini öğretmektedir: "Allah bizim de sizin de Rabbinizdir. Bizim yaptıklarımız bize, sizin yaptıklarınız da sizedir."[4]

---

[1] 109 Kafirun/1-6
[2] 10 Yunus/104
[3] 10 Yunus/41
[4] 42 Şura/15

Ebu Davud ve diğerlerinin rivayet ettikleri sahih bir hadiste Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğu geçmektedir: "Uyumadan önce, "De ki: Ey kafirler" (yani Kafirun) Suresi'ni oku. Çünkü bu, şirkten uzaklaştırır."

"Risaletu Esbab Necatu's-Suul Mine's-Seyfi'l-Meslul" isimli eserde özet olarak şöyle geçmektedir: "Şüphesiz ihlas kelimesi olan "La İlahe İllallah", ağır kayıtlarla kayıtlanmıştır. Haniflerin imamı olan İbrahim *Aleyhisselam* sırf bu kelimeyi söylemekle yetinmeyip, bu kelimeye olan sevgisini ve dostluğunu da kafirlere ve onların sahte ilahlarına düşmanlık yaparak göstermiştir. Allahu Teala bunu şöyle haber verir: "Dedi ki: Gördünüz mü şu sizin ve önceki atalarınızın ibadet ettiklerini? Onlar -alemlerin Rabbi müstesna- benim düşmanımdır."[1] İşte bu "La İlahe İllallah" sözünün anlamıdır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Hani İbrahim babasına ve kavmine: Muhakkak ben sizin ibadet etmekte olduğunuz şeylerden uzağım, demişti. Ancak beni yaratan müstesna. Gerçekten O, beni hidayete kavuşturacaktır."[2]

Böylece Haniflerin imamı olan İbrahim *Aleyhisselam* bu kelimeyi kendisine tabi olanlara miras olarak bıraktığı gibi, kendisinden sonra gelen tüm nebiler de bu kelimeyi birbirlerine miras olarak bırakmışlardır. Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* gönderilince, Allahu Teala ona, aynen babamız İbrahim'in söylediği gibi bu kelimeyi söylemesini emretti ve bu kelimenin anlamını içeren Kafirun Suresi'ni indirdi."[3]

Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu kelimeyi haykırdı ve ilan etti. O ve ashabı, bundan dolayı kendilerine isabet eden eziyetlere katlandılar. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* asla müşriklere dalkavukluk yapmadı. O'nu böyle bir şeyden tenzih ederiz. Bilakis Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, mü'minlerin gönüllerini

---

[1] 26 Şuara/75-77
[2] 43 Zuhruf/26-27
[3] Mecmuatu't-Tevhid isimli eserden alıntı.

sağlamlaştırıyor, onlara Allahu Teala'nın vaadini ve cennetini hatırlatıyor, kendilerinden öncekiler gibi bu yolda sebat edenlerin de varacakları yeri şu sözleriyle ifade ediyordu: "Sabır ey Yasir ailesi! Muhakkak varacağınız yer cennettir."[1]

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Habbab'a da şöyle diyordu: "Sizden önce, adam alınır, kendisi için kazılmış olan çukura konur, sonra testere getirilip başına konur ve vücudu ikiye ayrılırdı. Yine demirden taraklarla eti kemiğinden ayrılıncaya kadar taranırdı. Fakat bu işkenceler onu dininden döndürmezdi. Allah'a yemin olsun ki Allah bu işi tamamlayacaktır. Öyle ki, bir kişi San'a'dan Hadramut'a kadar yalnızca Allah'tan ve koyunları için de kurttan başka hiçbir şeyden korkmadan yolculuk yapacaktır. Fakat sizler acele ediyorsunuz."[2]

Aynı zamanda Kureyş'e de Allah'ın emrettiği şu sözleri söylüyordu: "De ki: "Ben de ancak sizin gibi bir beşerim. Bana, sizin ilahınızın ancak bir tek ilah olduğu vahyolunuyor. Öyleyse O'na dosdoğru yönelin ve O'ndan mağfiret dileyin. Vay haline o müşriklerin!"[3]

---

[1] Bu hadisi Hakim ve diğerleri rivayet etmişlerdir.

[2] Bunu Buhari ve diğerleri rivayet etmişlerdir. Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem bu şekilde ashabının gönüllerini sağlamlaştırıyor ve onlara sürekli kendilerinden önceki kavimlerden bu yolda sebat edenlerin haberlerini aktarıyordu. İçlerinden birine Allah yolunda tahammül edemeyeceği şiddetli bir eza isabet edip Ammar'ın düştüğü duruma düşünce de ona, Allahu Teala'nın onu affedeceğini, onu mükafatlandıracağını ve bu beladan onu kurtaracağını hatırlatıyordu. Yoksa, bütün hayatlarını ve hergünlerini, konumları ile ilgili olmayan ikrah, zaruret ve ruhsatla ilgili hadisleri mırıldanıp onlara sarılmakla tüketen, bu bahane ile her batıla dalan ve küfür ve şirk hükümetlerinin kalabalığını artıran günümüz davetçilerinin çoğunun yaptığını yapmıyordu. Ki biz Rasulullah'ı Sallallahu Aleyhi ve Sellem bundan tenzih ederiz. Üstelik bu davetçilere yönelik gerçek bir ikrah da söz konusu değildir. Peki onlar bu dini ne zaman açık bir şekilde ortaya koyacaklar?

[3] 41 Fussilet, 6

"Ortak koşmakta olduklarınızı çağırın, sonra bir düzen kurun da bana göz bile açtırmayın. Hiç şüphesiz benim velim Kitap'ı indiren Allah'tır ve O, salihleri dost edinir. Allah'ın dışında taptıklarınızın ne size yardıma güçleri yeter ne de kendilerine yardım edebilirler."[1] Bu ayetlerin tamamı Mekke'de inmiştir.

İşte daveti bu şekilde olduğu için zalimler, bir gün bile O'ndan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* razı olmamışlardır. Bu davet nefislerinin hoşuna gitmemiş, asla bu davetten dolayı gönülleri ferahlamamıştır. Tam aksine, öfkeleri daha bir kabarmış, köpürdükçe köpürmüşlerdir. Nice defalar O'nunla pazarlık masasına oturmak istediler. Fakat O, zalimlerin karşısında alnı açık, gururla durmuş onların batıllarına ve kendisine tuzaklar kuran kalabalık topluluklarına nefretle bakmıştır. Onlara hidayeti ulaştırmanın şiddetli arzusunu taşımakla beraber, batıllarıyla yolun ortasında bir yerlerde birleşmekten veya batıllarının en ufak bir zerresine dahi sempati duymaktan ve gönlünün meyletmesinden sakınmıştır. Onların batıl yaşantılarının çok az bir parçasını benimsemek şöyle dursun, tam aksine, onlara daima Allah'ın kendisine tebliğini emrettiği şu sözleri söylemiştir: "Yakında yenilgiye uğratılacaksınız ve toplanıp cehenneme sürükleneceksiniz. Ne kötü yataktır o!"[2]

Şeyh Abdurrahman bin Hasan, sahabelerin hakkı haykırmalarına ve sebat etmelerine örnek teşkil eden birkaç hadiseyi naklettikten sonra şöyle der: "Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ashabının durumu işte böyle idi. Müşriklerden gördükleri ezanın şiddeti, onları yollarından alıkoymuyordu. Onlar ile günümüzün fitneye düşmüş sözde davetçileri arasında büyük farklar vardır. Günümüzdekiler batıla doğru üşüşüyorlar. Batıla aktif olarak katılıyorlar. Batıla mekik dokuyorlar. Bu dinin düşmanlarına kibar ve nazik davranmaya çalışıyor, onlara dayanıp güveni-

[1] 7 A'raf/195-197
[2] 3 Al-i İmran/12

yor, onları yüceltip methediyorlar. Bu halleri ile onlar, Allahu Teala'nın şu sözle yerdiği kişilere benziyorlar: "Eğer onlara şehrin her yanından girilseydi, sonra da kendilerinden fitne istenmiş olsaydı, hiç şüphesiz buna yanaşır ve bunda pek az zaman dışında tereddüt etmezlerdi."[1]

Allahu Teala'dan, bizlere İslam yolunda sebat ihsan etmesini diliyoruz. Açık ve gizli, yoldan çıkaran tüm fitnelerden O'na sığınıyoruz. Şurası bir gerçektir ki, Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve O'nun getirdiklerine teslim olup iman edenler, müşriklerden ve şirkten ayrılıp uzak durmasalardı, sahte ilahlarının acizliğini açıkça ilan etmeselerdi, müşriklerin çeşit çeşit eziyetlerine maruz kalmazlardı."[2]

Hamd bin Atik, Kafirun Suresi ile ilgili sözlerinde şöyle der: "Böylece Allahu Teala, Rasulü'ne *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, kafirlere şöyle söylemesini emretti: "Sizlerin yaşadığınız dinden (yani hayat tarzından) ben uzağım. Sizler de benim yaşadığım dinden uzaksınız." Bunu onlara açıklamaktan maksat, onların, küfür üzere olduklarını açıkça bildirmek ve onlardan ve onların yaşadıkları dinden uzak olduğunu ilan etmektir. Nebi'ye *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* tabi olan herkesin bunu söylemesi gerekir ve dinini ancak bu şekilde ortaya koymuş olur. İşte bu nedenle sahabeler bu tarzda hareket ettikçe müşrikler onlara eziyet etmiş, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Müslümanların Habeşistan'a hicret etmelerini emretmiştir. Yoksa müşrikler karşısında susabileceklerine dair herhangi bir ruhsat verip, Müslümanların hiç bilmedikleri gurbet topraklarına hicret etmelerini emretmeyebilirdi."[3]

Bu hususta İbrahim Milleti'ni anlamayan ve neler ihtiva ettiğini bilmeyen bir takım kimseler, bizim şeriatımızda, İbrahim

[1] 33 Ahzab/14
[2] Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 124
[3] Sebilu'n-Necat ve'l-Fikek, 67

Milleti'nin geçerliliğinin kalktığı, nesh olduğu yönünde bazı şüpheler ileri sürmektedirler. Bu iddialarına delil olarak, Kabe ve çevresinde birçok putun bulunduğunu, fakat Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Müslümanların Mekke'de zayıf olduğu filizlenme devresi boyunca putlara ilişmediğini, onları kırmadığını ileri sürmektedirler. Hatta ben, te'lif ettiği kitaplar çarşıları dolduracak kadar çok olan, tanınmış şeyhlerden birinin kaydedilmiş bir konuşmasında şunları söylediğini işittim: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, sizlerin söz konusu ettiğiniz şu İbrahim Milleti'nden yüz çeviren ilk kişidir. Çünkü Mekke'de putlar arasında ve onları kırmadan on üç yıl mücadele etmiştir." Buna ve bunun gibi olanlara bizim sözümüz şudur: Sizlerin İbrahim Milleti'ni anlamanıza ve kavramanıza engel olan neden, onu sırf taştan yapılmış olan putları kırma biçimiyle sınırlamanızdan ibaret olan kıt anlayışınız ve zihninizin sahip olduğu dar ufuklarınızdır. Ayrıca sizlerin, bizim kastetmiş olduğumuz İbrahim Milleti'nin, kavminin putlarını bir bir kırıp onları parça parça ederken en büyüklerini belki ona müracaat ederler de böylelikle batıl akideleri kendiliğinden ortaya çıkar diye kırmamış olan İbrahim'in *Aleyhisselam* sırf bu fiilinden ilham alınmış olduğunu zannetmenizden kaynaklanmaktadır. Buna, sizin katınızda, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, bu muamelenin aynısını kendi kavminin putlarına karşı uyguladığı ile ilgili bir bilgi sabit olmaması da eklenince, İbrahim Milleti, sizin dar görüşlerinize göre hepimizin hakkında mensuh oluverdi. Dolayısıyla bu sözünüzün bir gereği olarak; ayetlerde geçen İbrahim Milleti'ne uymaya teşvik, ondan yüz çevirme konusundaki ikazlar, İbrahim'in *Aleyhisselam* ve ona iman edenlerin davetleri, nebilerin ve diğerlerinin kavimlerine karşı olan tutumlarının detayları, Allah'ın Kitabı'nda bulunan boş, hiçbir faydası olmayan, hiçbir hikmet içermeyen şeylerdir. Ey Rabbimiz! Seni tenzih ederiz. Bu büyük bir iftiradır.

Allahu Teala boş işlerden ve abesten münezzehtir. Kitabı'nda zikrettiği şeylerin hiçbir işe yaramayan faydasız şeyler

olmasından da münezzehtir. Bu gibi demogojiler uzun ve tafsilatlı cevap vermeyi gerektiren samimi reddiyeler değildir. Olsa olsa bu büyük Milleti anlamalarına engel olan zihinlerindeki çelişkilerdir. Özellikle kitabımda anlatmaya çalıştığım şekliyle İbrahim Milleti'nin ve içeriğinin ne olduğunu, kendisinden ne amaçlandığını, bunun, İslam'ın temel esası ve "La İlahe İllallah" kelimesinin anlamı olduğunu ve bu kelimenin içermiş olduğu red ve isbatı içinde barındırdığını (ki bunlar şirkten ve müşriklerden uzak durmak, onlara düşmanlık göstermek, ibadeti yalnızca Allah'a has kılmak ve dostlarını dost edinmektir) bildin. İşte bunlar, bu dinin temeli ve aslıdır. Bu, muhkem bir şeriattır ki, onu deliller ile reddetmek için yeryüzünün tüm alimleri ve cahilleri bir araya gelseler buna asla güç yetiremezler. Allahu Teala, İbrahim Milleti'ne tabi olanların durumunu zikretmeden önce şöyle buyurmaktadır: "İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır."[1] Sonra yine şöyle buyurmaktadır: "Andolsun, onlarda sizin için, Allah'ı ve ahiret gününü arzu edenler için güzel bir örnek vardır."[2] Daha sonra da şöyle buyurarak ikazda bulunmaktadır: "Kim yüz çevirirse şüphesiz Allah, zengindir, hamde layık olandır."[3]

İşte bu, bizim kastettiğimiz ve kendisine çağırdığımız birçok insanın ihmal etmiş olduğu İbrahim Milleti'nin aslıdır. Bu, Aziz ve Celil olan Allah'ın, kendisi ile zaferi müyesser kılacağı, dinini güçlendirip, şirki ve şirk ehlini paramparça edeceği yoldur. Hal böyle olunca, Rasulullah'ın, İbrahim Milleti'nden uzak olduğunun iddia edilmesi şu manaya gelir: "Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Mekke'de putların arasında on üç yıl boyunca onlardan kaçınmadan, onlara karşı olan inkarı açığa vurmadan ve onlara düşmanlık göstermeden kalmıştır." Dolayısıyla bu iddianın sahibine şöyle

[1] 60 Mümtehine/4
[2] 60 Mümtehine/6
[3] 60 Mümtehine/6

demek gerekir: "Kendini ister Hristiyan, ister Yahudi, ister Mecusi, istersen de dilediğin başka bir dinden say, ama asla İslam dininden sayma!"

İbrahim'in *Aleyhisselam* yaptığı gibi putları kırma hadisesi Nebi'ye *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* dayanan bir haberle de sabittir. Kureyşli kafirlerin bir gafletinden faydalanıp böyle bir şeyi gerçekleştirmiştir. Fetih'ten sonraki dönemi kastetmiyorum, bilakis bunu Mekke'de Müslümanların zayıf oldukları dönemde yapmıştır. İmam Ahmed, Ebu Ya'la ve Bezzar, hasen bir isnadla Ali bin Ebi Talib'den *Radıyallahu Anhu* şöyle rivayet etmektedirler: "Ben ve Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Kabe'ye geldik. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bana "otur" dedi ve omuzuma çıktı, ben de kalkmaya çalıştım ancak benim güç getiremeyeceğimi görünce Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* oturup "omuzuma çık" dedi, ben de omuzuna çıktım ve beni öyle kaldırdı ki sanki göğün ufkuna ulaşabileceğimi zannettim. Böylece Kabe'nin üzerine çıktım. Kabe'nin üzerinde bakırdan bir heykel vardı. Yerinden çıkartana kadar sağa sola ve öne arkaya doğru salladım. Sonra Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* "onu aşığa at" dedi. Ben de onu aşığa atınca camın kırıldığı gibi kırıldı. Sonra indim ve birisinin bizi görmesinden korkarak aceleyle ben ve Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* evlerin arasında kaybolana kadar oradan uzaklaştık." Heysemi "Mecmau'z-Zevaid" isimli eserinde bu konu için "Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Putları Kırması" adı ile bir bab ayırmıştır. Başka bir rivayette, "Bu olaydan sonra Kabe'nin üzerine put konulmadı" şeklinde bir ilave geçmektedir.

Bu nedenle bizler, gerek zayıf olduğumuz ve gerekse olmadığımız diğer dönemlerde gücümüz yetmesi halinde bunun yapılmasının bizden de istenildiğini söylemekten asla çekinmeyiz. Bu put, herhangi bir yerde veya herhangi bir zamanda değişik biçimlerde ortaya çıkan bir heykel veya bir kabir veya bir tağut ya da bir sistem ve daha başka şeyler de olabilir. Bununla kastım, Allah düşmanlarına karşı ortaya konması gereken kin ve düşman-

lığın pratiğe dönüşmesindeki en yüksek mertebe olan cihad ibadetidir.

Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Mekke'de zayıflık yıllarında putları kırmadığı düşünülse dahi şu bir gerçektir ki O *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, İbrahim Milleti'ne son derece güçlü bir şekilde tabi olmuş ve ona var gücüyle sarılmıştı. Kafirlere asla dalkavukluk yapmamıştı, onların batılları ve sahte ilahları karşısında susmamıştı. Tam tersine onüç yıl boyunca tüm tasası ve meşguliyeti kavmine, "Allah'a ibadet edin ve tağuttan sakının"[1] düsturunu iletmek olmuştu.

O'nun, onüç yıl boyunca kavmi arasında bulunması, zamanımızda kendisini İslami davete nispet eden birçok cahilin asrımızın tağutu olan yasaya karşı yaptığı gibi, kavmini övmesi veya yüceltmesi ya da onlara saygıyla hürmette bulunması anlamına gelmez. Bilakis kendisinin ve ashabının zayıf durumda olmasına rağmen, müşriklerden ve onların şirk dolu amellerinden uzak olduğunu ilan ediyor, kavminin sahte ilahlarını tanımadığını, onları inkar ettiğini açıkça ortaya koyuyordu. Mekki ayetlere dikkatle bakıldığında bu meseleye ait birçok izahat olduğu görülür. Şu ayet bu kabildendir: "Küfre sapanlar seni gördüklerinde, seni yalnızca alay konusu edinmektedirler ve "Sizin ilahlarınızı diline dolayan bu mu?" derler. Oysa Rahman olan Allah'ın sözünü inkar edenler kendileridir."[2]

İbn-i Kesir *Rahimehullah* bu ayet hakkında şöyle der: "Yani, "İlahlarınıza dil uzatan ve aklınızı küçümseyen kişi bu mu?" demek istiyorlardı."

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Mekke'de, zayıflık dönemdeki durumu ve hareket tarzı hakkında İmam Ahmed ve diğerlerinin sahih bir isnadla rivayet ettikleri de bu hususta önemli

---

[1] 16 Nahl/36
[2] 21 Enbiya/36

bilgiler içermektedir. Bu bilgileri dikkatle inceleyin ve iyice bir düşünün. Bakın bakalım kafirler, ilahlarına dil uzattı diye Nebi'yi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* nasıl nitelendiriyorlar. O'nu tek başına iken kıstırıp etrafını çeviriyorlar ve "İlahlarımız ve atalarımız hakkında böyle böyle diyen sen misin?" diye soruyorlar. O ise karşısındakilere dalkavukluk yapmadan, yaranmaya çalışmadan, onlardan korkmadan ve çekinmeden bilakis tüm sertliği ve kararlılığıyla, tüm açıklığıyla, "Evet" diyor, "O kişi benim!..."

Abdullah bin Ahmed bin Hanbel, kendisine babasının şöyle dediğini rivayet eder: "Yakub dedi ki: "Bana babam, İbn-i İshak'tan şöyle nakletti: "Bana Yahya bin Urve bin ez-Zübeyr, babası Urve'den o da Abdullah bin Amr bin el-As'dan şöyle nakletti: "Ona, "Kureyş'in Rasulullah'a karşı gösterdiği düşmanlıklar içerisinde senin gördüklerinin en şiddetlisi hangisidir?" dedim. Şöyle cevap verdi: "Onların arasındaydım. Birgün Kureyş'in ileri gelenleri Hicr'de toplanmışlardı. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hakkında konuşuyorlardı. Şöyle diyorlardı: "Bu şekilde kendisine tahammül ettiğimiz bir adam daha görmedik. Dinimiz ve atalarımız hakkında ileri geri konuşuyor. Dinimizi kötülüyor. Toplumu böldü, ilahlarımız hakkında kötü konuştu. Ona karşı gerçekten çok sabırlı davrandık." Veya buna benzer şeyler söylüyorlardı. Onlar bu halde iken Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* çıkageldi ve onlara doğru yaklaştı. Sonra Kabe'yi tavafa başladı. Onların yanından geçtiği zaman söylediği bazı sözlerle alay ederek O'na sataştılar. Ben bunu O'nun *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yüz ifadesinden anlıyordum. Sonra yanlarından geçti, tavafa devam etti ve ikinci kez yanlarından geçti. Tekrar ilk seferki gibi bir takım sözlerle O'na sataştılar. Bunu da yüz ifadesinden anlamıştım. Sonra geçip gitti. Sonra üçüncü kez yanlarından geçti. Yine aynı şekilde sataştılar. Bu sefer durdu ve şöyle dedi: "Dinleyin ey Kureyş topluluğu! Muhammed'in nefsi elinde olana yemin ederim ki muhakkak ben sizlere boğazlamak ile geldim!" Bu sözler orada bulunanları oldukça sarstı. Her biri sanki kafasının

üstünde bir kuş varmış gibi başlarını önlerine eğdiler. Daha önce aleyhinde en azgınca konuşanlar, O'nu en güzel sözlerle teskin etmeye çalıştılar. "Ey Ebu'l-Kasım, geç git, doğru yolda olduğun halde git. Allah'a yemin olsun ki sen cahil birisi değilsin" dediler. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onları kendi halleriyle baş başa bırakıp oradan ayrıldı. Ertesi gün yine Hicr'de toplandılar. Ben de onlarla beraberdim. Bir kısmı diğer kısmına, "Sizin ne dediğinizi ve O'nun ne dediğini hatırladınız mı? Sizin hoşunuza gitmeyen bir şekilde size karşılık verdi. Siz ise O'nu bıraktınız!" dediler.

Onlar bu hal üzere iken, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* çıkageldi. Bir anda üzerine çullanıp etrafını sardılar. O'na şöyle diyorlardı: "Böyle böyle diyen sensin ha!" Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ilahları ve dinleri hakkında söylediği şeylerden kendilerine ulaşanları kastediyorlardı. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle dedi: "Evet! Bunları söyleyen benim!" Hatta onlardan biri Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yakasına yapıştı. Derken Ebu Bekir es-Sıddik *Radıyallahu Anhu* göründü. Bir taraftan ağlıyor bir taraftan da şöyle diyordu: "Rabbim Allah dedi diye mi bir adamı öldüreceksiniz?" Bunun üzerine O'nu bıraktılar. İşte benim gördüğüm, Kureyş'in O'na karşı olan kötü davranışları içerisinde en şiddetlisi bu olmuştur."[1]

Yine Müsned'deki bir başka hadiste[2] şöyle geçmektedir: "Bir keresinde Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Kabe'de namaz kılıyordu. Derken Ukbe bin Ebi Muayt geldi. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* omuzundan tuttu ve elbisesini boğazına doladı. Sonra kuvvetlice sıkarak boğmaya başladı. O sırada Ebu Bekir *Radıyallahu Anhu* yetişti. Ukbe'yi omuzundan tutup çekti ve Rasulullah'tan uzaklaştırdı. Sonra şöyle dedi: "Bir adamı, "Rab-

---

[1] Müsned, 2/204; Ahmed Şakir bu rivayetin isnadının sahih olduğunu belirtmiştir.
[2] 2/204

bim Allah'tır" dedi diye mi öldüreceksiniz? Üstelik o size Rabbinizden bir takım beyanat getirmişken!"

Sahih-i Buhari'de geçtiği üzere, meleklerin kendisini, "İnsanların arasını ayırt eden" şeklinde vasıflandırdıkları Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* durumunu bir düşünün... O'nun, zamanının kafirleriyle arasında geçen bu hali ve dinin düşmanlarına karşı sergilemiş olduğu açık ve net tavrı, bir düşünün... Yolların farklılaşmasını, safların ayrılmasını bir düşünün.. Bununla birlikte bir de, günümüz davetçilerinin, din ehlinin batıl ehline meyletmesinden ibaret olan tutumlarını düşünün... Günümüz davetçilerinin birçoğu, batıl ehline karşı dalkavukluk yapmakta, onlara yumaşak davranmakta ve hatta onlara destek olup, yardım etmektedir. Öyle ki artık mesele düşmanlık ve safların ayrılması değil birbirini destekleme, yardımlaşma, vatanın ve milletin selameti için omuz omuza verme(!) meselesi haline gelmiştir. Onların bağrında oturup onların sütünü emiyorlar! Yardım istenecek olan ancak Allahu Teala'dır.

Abdurrahman bin Hasan *Rahimehullah*, durumu bu olan kişiler hakkında şöyle der: "Günaha sürükleyen mücadelelerin içine daldılar. Kalpleri zalimlere ve kendilerine düşman olanlara ısındı. Birçoğu isteyerek ve kendi rızaları ile onlara yaklaştılar. Onların sahip olduğu dünyalıklara özendiler, ilgi duydular. Sonuçta mücadeleden ve cihaddan uzak kaldılar. Sahibi her türlü hevanın peşinden koşan bir kalp nasıl imanla dolu olabilir? Bu gibilerin durumu Allame İbnu'l-Kayyım'ın *Rahimehullah* misal getirdiği kişilerin durumuna ne de çok benziyor ve bu kişiler Allahu Teala'nın şu kavlinden de nasiplerini fazlasıyla alıyorlar: "Getirdikleriyle sevinen ve yapmadıkları şeyler nedeniyle övülmekten hoşlananları kazançlı sayma. Ve onların azaptan kurtulacaklarını da sanma. Onlar için acı bir azap vardır."[1] Bid'at ve sapıklık olarak getirdikleri şeylerle sevinirler. Güya bir meseleye çözüm

[1] 3 Al-i İmran/188

getirmiş olurlar. Sünnete bağlılıkları(!) ve ihlaslı olmaları(!) ile de övülmekten hoşlanırlar. Bu durum, ilme ve ibadete nisbet olunan kimselerden doğru yoldan sapmış olanlarda çokça görülmektedir."[1]

Bazıları tarafından müşkil haline getirilen bir diğer mesele de Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* müşriklerin ilahlarını ve dinlerini yermesi durumu ile Allah'u Teala'nın, "Allah'tan başka yalvarıp yakardıklarına sövmeyin, sonra onlar da haddi aşarak bilmeksizin Allah'a söverler"[2] ayet-i kerimesi arasında çelişki varmış gibi görünen durumun hallidir.

Allahu Teala'nın da yardımıyla deriz ki: Buraya kadar tafsilatlı olarak açıkladığımız İbrahim Milleti'nin batıl ilahları yermesi ve aşağılaması, onların gerçek değerini ortaya koyması, bazılarının anladığı gibi sövme niteliğinde değildir. Buradaki hedef mücerred olarak onların ilahlarına sövmek değil, bilakis insanlara Tevhid'i beyan etmektir. Şöyle ki:

Birinci Olarak: Rablığı sadece zanna dayalı olan bu sahte ilahların, geçersiz kabul edilmesi, onların inkar edilmesi ve sahteliklerinin ortaya konması. Allahu Teala şöyle buyurur: "(Ey Kafirler) Allah'ı bırakıp da kendisine ibadet ettiğiniz kimseler, sizler gibi kullardır. (Onların ilahlığı hakkında iddianızda) doğru iseniz, onları çağırın da size icabet etsinler. Onların yürüyecekleri ayakları mı var, yoksa tutacakları elleri mi var veya görecekleri gözleri mi var yahut işitecekleri kulakları mı var? De ki: Ortaklarınızı çağırın, sonra bana (istediğiniz) tuzağı kurun ve (elinizden geliyorsa) bana göz bile açtırmayın! Hiç şüphesiz, benim velim o Kitap'ı indiren Allah'tır. Ve O bütün salihlere de velilik eder. Allah'ın

[1] Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 127
[2] 6 En'am/108

dışında kendisine ibadet ettiklerinizin ise ne size yardıma güçleri yeter ne de kendilerine yardım edebilirler."[1]

Allahu Teala İbrahim'in şöyle söylediğini bildirir: "Bir zaman o, babasına demişti ki: Babacığım, işitmeyen, görmeyen ve sana herhangi bir fayda sağlamayan şeylere niye ibadet ediyorsun?"[2] Yine Allahu Teala Necm Suresi'nde de şöyle buyurur: "Gördünüz mü o Lat ve Uzza'yı? Ve üçüncüleri olan öteki Menat'ı. Demek erkek size, dişi Allah'a mı? O halde bu, insafsızca bir taksim! Bunlar (putlar), sizin ve atalarınızın taktığı isimlerden başka bir şey değildir. Allah onlar hakkında hiçbir delil indirmemiştir. Onlar ancak zanna ve nefislerinin arzusuna uyuyorlar. Halbuki kendilerine Rableri tarafından yol gösterici gelmiştir."[3] Allahu Teala'dan başkasının ibadete müstehak olmadığını açıklayan veya kendisine ibadet edilen ve bundan dolayı da hoşnut olan şeyleri tağut olarak isimlendiren ya da tağutun ve tağuta itaat edenlerin cehennemin yakıtı olduğunu belirten diğer ayetler gibi sahte ilahları nitelendiren ayetlerin tümü bu kabildendir.

İkinci Olarak: Bu sahte ilahlara karşı düşmanlığı, nefreti, onlardan uzaklaşmayı ve onları inkar etmeyi açıkça yerine getirerek, ameli olarak bu Tevhid'i uygulamak da bunun gibidir. Allahu Teala, İbrahim'in *Aleyhisselam* şöyle dediğini bildirmektedir: "Dedi ki: Gördünüz mü şu sizin ve önceki atalarınızın ibadet ettiklerini? Onlar (alemlerin Rabbi müstesna) benim düşmanımdır."[4]

"Dedi ki: Ey kavmim, ben sizin ortak koştuğunuz şeylerden tamamen uzağım."[5] Ayrıca Kafirun Suresi ve bunun haricinde yukarıda aktarmış olduğumuz bazı nasslar da bu kabildendir.

---

[1] 7 A'raf/194-197
[2] 19 Meryem/42
[3] 53 Necm/19-23
[4] 26 Şuara/75-77
[5] 6 En'am/78

Dolayısıyla aktarmış olduğumuz bu şeylerin hiçbiri Allahu Teala'nın, "Allah'tan başka yalvarıp yakardıklarına sövmeyin, sonra onlar da haddi aşarak bilmeksizin Allah'a söverler"[1] ayetinde yasaklanan sövme kapsamına girmez. Bilakis buraya kadar anlattığımız hususlardan da anlaşılacağı üzere, batılın bu hallerinin açıkça gözler önüne serilmesi, ifşa edilmesi ve herkese duyurulması zaruridir. Onların sistemlerine, hükümlerine, yaşayış tarzlarına, belli bir gaye gütmeksizin açıkça küfretmek ise sadece kışkırtıcı bir eylem olmaktan öteye geçmez. Böylece karşı taraftaki kişi de düşmanca ve cahilce Allah'a sövecektir. Hatta bunu bazen kasıtsız olarak, sırf kızgınlığından dolayı da yapabilir. Nitekim şirk yasalarının kullarının durumları aynen böyledir. Bununla birlikte İbrahim Milleti'nden olmak, onları düşman edinmeyi, onlardan nefret etmeyi, insanları onların yasalarından sakındırmayı ve o yasaları reddetmeye, o yasalardan, onları dost edinenlerden ve onları yürürlüğe koymada ısrar eden yasa kullarından uzak olmaya çağırmayı gerektirmektedir. Şirk yasa ve kanunlarının noksanlıklarını, sahteliklerini, hükümlerinin batıllığını açıkça ortaya koymak gerekir. Nitekim bu kanunların tamamı Allahu Teala'nın dinine karşı açık bir başkaldırı niteliğindedir. Bunların tümü, şirk yasalarının kulları bunu sövgü olarak kabul etselerde, En'am Suresi'ndeki ayette yasaklanmış olan sövme kapsamına girmez. Bilakis yukarıda izah edilenlerden de anlaşılacağı gibi bunların tamamı, davetçilerin açıkça ortaya koyması ve bunu açıkça söylemeleri gereken hususlardır. Ancak onlara, yönetimlerine, yöneticilerine, anayasalarına ve buna benzer diğer batıllarına sırf onları tahrik etmek için sövmek, ayette yasaklanan sövmenin kapsamına girer ve bu durum, kendisini Müslüman olarak görseler, Allahu Teala'nın Rububiyetine şahidlik etseler ve yasama dışındaki Uluhiyyet ile ilgili sıfatlar konusunda Allahu Teala'yı birleseler de bazı cahillerin, dine sövmesine sebep olur. Müfessirlerin de zikret-

[1] 6 En'am/108

tiği gibi, sırf tahrik içerikli bir tutum neticesinde onlar "Allah'a söverler" yani büyük bir cahillik ve düşmanlıkla Allah'a söverler. Tıpkı bir adamın bir diğerinin babasına sövdüğünde, diğerinin de onun babasına sövmesi gibi... Belki ikisi de aynı babadan olma kardeşlerdir... Ancak öfke, kızgınlık, hırs ve apaçık kışkırtma hasmın sağlıklı bir şekilde düşünmesine engel olmuş ve sonuçta o da sövmüştür, yani sövmeye sürüklenmiştir. Muhammed Reşid Rıza tefsirinde şöyle der: "Bu sövgüye iten neden, sövülen kimseye sırf hakaret etmek maksadıyla sövülmesidir." Halbuki batıl ehlini, batılı hakkında düşünmeye sevk etmek ve sözde ilahların sahteliğine, onların işitmediklerine, duymadıklarına, kişiyi Allah'a yaklaştırmadıklarına, şefaat edemeyeceklerine, kendilerine ve kendilerine ibadet edenlere fayda veya zarar veremeyeceklerine dikkatlarini çekmek ise bunun tam zıddı olan bir durumdur.

İbrahim'in *Aleyhisselam* kavmi ile arasında geçen durumu düşünün! Onların dikkatlerini, o sahte ilahların zayıflığına ve bir işe yaramayışlarına nasıl çekmişti... Sırf onları tahrik etmek veya onlara hakaret etmek için değil, bilakis düşünmeleri ve bu konuda akıllarıyla ne şekilde çelişkiye düştüklerini görmeleri için onlarla tartışıyordu. Böylece kötü durumları ve çelişkileri ortaya çıkınca, İbrahim *Aleyhisselam* onları azarlayarak şöyle dedi: "Yuh size ve Allah'tan başka ibadet ettiklerinize! Hala aklınızı başınıza almayacak mısınız?"[1]

Yukarıda zikrettiğimiz hadisin ravisi olan Abdullah bin Amr'ın sözünü düşünün! Kureyş'in, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* söylemiş olduğu "Böyle böyle diyen sensin ha!" sözünü açıklama babından şöyle demektedir: "Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ilahları ve dinleri hakkında söylediği şeylerden kendilerine ulaşanları kastediyorlardı." Kınamak, zemmetmek Araplar arasında sövmek veya sövmeye yakın bir ifadedir. İbn-i Teymiyye de *Rahimehullah* bu şekilde kabul etmekte ve "Sarimu'l-

[1] 21 Enbiya/67

Meslul" isimli eserinde bu konuyu zikretmektedir.[1] Ancak bilindiği gibi buradan kasıt sırf tahrik amaçlı olmayan sövme değildir. Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Allahu Teala'nın onu, kendisi ile göndermiş olduğu Tevhid davetini ve ona, kendisine tabi olmasını emretmiş olduğu İbrahim Milleti'ni bizzat yerine getiriyordu. Müşriklere göre ise bu davet, kendilerine ve ilahlarına sövme idi. Çünkü Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onların dinlerini geçersiz kılmış, ilahlarının acizliğini ve o sahte ilahları, sahip olduklarını iddia ettikleri uluhiyyet sıfatlarından soyutlayarak hakikatlerini gözler önüne sermiş, böylece onları küçük düşürmüştür. Aynı şekilde atalarının batıl bir yolda olduklarını, onları kışkırtmak maksadıyla değil, onların yolundan gitmelerini engellemek ve onlara itaatten kurtulmalarını sağlamak amacıyla sürekli vurgulamıştır. El-Kasımi tefsirinde, er-Razi'den şöyle nakleder: "Ayette, dine davet eden kişilerin, kendisine bir faydası olmayan şeylerle uğraşmaması gerektiği hususuna dikkat çekilmektedir. Bu putların, zarar ve fayda vermeye güç yetiremeyen bir takım cansız şeyler olduklarını söylemek, onların ilahlığının eleştirilmesi konusunda yeterlidir. Dolayısıyla kalkıp bir de onlara sövmeğe gerek yoktur." Ancak yasaklanan bir sövme olmasa da kafirler, ilahları hakkında konuşulmasından razı olmayacaklardır. Çünkü her halukarda bu davet, onların ilahlarını kökten yıkmak ve reddetmektir. İşte bundan dolayıdır ki, atalarının dalalet üzere olduklarının söylenmesini sövme olarak kabul ettikleri gibi bunu da sövme olarak kabul ederler. Ki onlar şöyle söylemişlerdi: "Bu şekilde kendisine tahammül ettiğimiz bir adam daha görmedik. Dinimiz ve atalarımız hakkında ileri geri konuşuyor. Dinimizi kötülüyor. Toplumu böldü, ilahlarımız hakkında kötü konuştu."

Muhammed bin Abdulvehhab, Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* siretini ele aldığı altı bölümlük eserinin ikinci bölümünde şöyle der: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* açıkça kavminin

---

[1] s: 528

dinini yerdiği ve bilginlerini cahil durumuna düşürdüğü zaman ona düşmanlık yapmaya başladılar ve şöyle dediler: "Düzenimizi aşağılıyor, dinimizi ayıplıyor, ilahlarımıza sövüyor." Halbuki Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ne onların ilahlarına, ne Meryem oğlu İsa'ya, ne Meryem'e, ne meleklere, ne de salihlere sövmediği gün gibi ortadadır. Fakat bunlara ibadet etmenin batıl olduğunu, bunların ne bir fayda sağlamaya ne de bir zarar vermeye güçlerinin yetmediğini kavmine ilan ettiği zaman, kavmi bu sözleri küfür, sövgü ve hakaret olarak kabul etmiştir."

Sonuç olarak diyebiliriz ki, yukarıdan beri sıraladığımız bu fiillerin hiçbirisi, Allahu Teala'nın ayetinde yasak etliği "sövme" kapsamına girmezler. Zira bu fiillerden amaç sövmek değildir. Hatta bu davranış tarzı kafirin Allah'a ve dine düşmanca sövmesine neden olsa dahi, hiçbir Müslümanın bu yüzden, Allah'ın vacip kılmış olduğu Tevhid'i açıkça söylemekten ve dini açıkça ilan etmekten uzak durması caiz değildir. Çünkü bu, hüccet ve beyan getirilince düşmanca yapılan bir sövmeden ibarettir. Biz ise dinimizi kafirlerin kara kaşı, kara gözü için terk etmeyiz ve onun en ufak bir rüknundan dahi uzaklaşmayız. Bu dinin tamamı Allah'a iman ve bütün tağutları reddetme esasına dayanmaktadır. Dolayısıyla bu konuya dikkat edin! Yasalardan, düzenlerden, kanunlardan, yöneticilerden ve diğer şeylerden ibaret olan asrımızın tağutları hakkında söylenenler ile bu durumu kıyas edin. "Tağut" kavramını sırf taştan yontulmuş olan putlarla sınırlamayın!. Zira "Tağut" kavramı sırf taştan yontulmuş olan putlarla sınırlanması halinde, kapsamlı bir kavram, son derece daraltılmış olur.

Dolayısıyla "kafirlerin düşmanca dine sövmelerine neden olan bir ameli yapmamak" kuralı ancak mübahlar ve müstehablar için geçerli olup, vacipler konusunda geçerli değildir. Tevhid'i açıklamak ve müşriklerin dininin geçersizliğini ortaya koymak gibi dinin vaciplerinden herhangi bir vacibin, kafirlerin dine düşmanca sövmelerinin önüne geçmek maksadı ile terkedilmesi asla söz

konusu değildir. Eğer bu kuralı, vacipleri de kapsayacak şekilde genişletirsek, dinimizin büyük bir kısmını zayi etmiş oluruz. Bunun içindir ki Ebu Bekir bin el-Arabi, "Ahkamu'l-Kur'an" isimli eserinde şöyle der: "Bu, hak sahibi kimsenin dinde meydana gelecek bir zararı önlemek maksadı ile kendi hakkından vazgeçebileceğine delalet eder. Bu konu geniş olarak ele alınması gereken bir konudur. Özet olarak şunu söyleyebiliriz ki, hak vacip ise her halukarda alınır. Eğer vazgeçilmesi caiz olan bir şey ise, belirtmiş olduğumuz söz bunun için uygulanır. Allahu Teala en doğrusunu bilir."[1] Muhammed Reşid Rıza şöyle der: "Ebu Mansur der ki: "(Şöyle bir soru sorulsa:) Allahu Teala hak etmeyenin sövülmesine neden olacağı için, hak edene sövülmesini yasaklamıştır. Bununla birlikte bize, onlara (kafirlere) karşı savaşmayı emretmiştir. Onlarla savaştığımızda, onlar da bizimle savaşıyorlar. Halbuki mü'minin haksız yere öldürülmesi münker değil midir? Aynı şekilde onların yalanlamalarına rağmen Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, onlara tebliğ etmekle ve onlara Kur'an'ı okumakla emrolundu. (Bu durumları birbiri ile nasıl uzlaştıracağız?)

Şöyle cevap verilir: İlahlara sövmek farz olmayan bir mübahtır. Kafirlere karşı savaşmak ve tebliğ ise farzdır. Eğer mübah olan bir fiil nedeni ile fesat meydana gelirse, o mübahın işlenmesi yasaklanır. Ancak farz olan bir fiil konusunda durum böyle değildir." Buraya kadar yapmış olduğumuz izah, Buhari'nin Sahih'inde Allahu Teala'nın, "Namazında sesini çok yükseltme, çok da kısma, bu ikisi arasında orta bir yol benimse"[2] buyruğu ile ilgili rivayet ettiği hadisi delil olarak öne sürüp, dini açıkça ortaya koymanın vacip olduğunu reddetmek isteyenler için de bir cevap niteliğindedir. Ki Buhari özet olarak şunları söylemektedir: "Bu ayet Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Mekke'de iken ve henüz gizlendiği dönemde nazil olmuştur. Eğer sesini yükseltecek

---

[1] s: 473
[2] 17 İsra/110

olsa müşrikler onu duyacak ve Kur'an'a, O'nu indirene ve tebliğ edene söveceklerdi. Bu nedenle Allahu Teala, "Namazında sesini çok yükseltme, çok da kısma" buyurmuştur. Yani sesini çok yükseltme ki müşrikler duymasın. Çok da kısma ki bu sefer ashabın seni işitemez. Bu ikisinin arasında orta bir yol tut."

Allah'a davet dimdik ayakta, Müslümanların dini apaçık ortada ve putların reddedildiği meselesi bütün Mekke halkı tarafından bilinmekte idi... Allah Rasulü'nün ve ashabının, putlardan uzak oldukları apaçık ortada idi... Hal böyle iken, sövme mefsedetini defetmek için Kur'an'ın yüksek sesle okunmasının terk edilmesi, davetin nurunu asla söndürmez ve bu daveti asla olumsuz bir yönde etkilemez. Çünkü Kur'an, müşrikler istemeseler de her yerde dalga dalga yayılıyordu. 'İbrahim Milleti' o derece ilan ediliyordu ki kendisinin Müslüman olduğunu söyleyen herkes, sabiilikle yani dinine ve ilahlarına küfretmekle itham ediliyordu. Dolayısıyla davet son derece açıktı. Hiçbir tereddüde veya karışıklığa mahal yoktu.

Buna ilaveten namazda, namaz kılanların haricindeki kişilerin de duyabileceği derecede, kıraatte sesi yükseltmek namazın vaciplerinden değildir. Dolayısıyla bu şekilde bir sonucu engellemek için, özel durumlarda, vacipler müstesna olmak üzere mübah ve müstehapları terk etmenin caiz olduğu kaidesine uygun olarak, bunu terk etmek caizdir. Bu, bir vacibi terk etmek kabilinden değildir. Şu halde imamın, okuduğunu arkasında namaz kılan kişilere işittirmesi yeterlidir. Nitekim Allahu Teala Rasulü'ne, "çok da kısma"[1] yani en azından beraberinde namaz kılan ashabın duysun diye emretmiştir.

Burada, bazılarının ileri sürdükleri başka bir şüphe daha vardır. Bu, Allahu Teala'nın Kur'an'da, "Seni yetim bulup da barındırmadık mı?"[2] ayetiyle bahsettiği, Ebu Talib'in Nebi'ye

[1] 17 İsra/110
[2] 93 Duha/6

Sallallahu Aleyhi ve Sellem yardım etmesi ve kafirin bir Müslümanı koruma altına alıp, eman vermesi meselesidir. Bunun örnekleri çoktur. Mesela, Buhari'nin Sahih'inde naklettiği İbnu'd-Dağine'nin Mekke'de Ebu Bekir'i himaye etmesi ve ona gösterdiği yakınlık, aynı şekilde Necaşi'nin önceleri bir Hristiyan olmasına rağmen Müslümanlara yaptığı yardımlar ve benzerleri bu örnekler arasında sayılabilir.

Şüphenin özeti şudur: Bir Müslüman kendi akidesine ve yaşayış tarzına muhalif olan bir kafirin yardımını, barındırmasını veya himayesini nasıl kabul edebilir? Müşriklerden uzaklaşma ve safları ayırma noktasında, bu durum İbrahim Milleti ile bir çelişki teşkil etmez mi?

Allah'ın da yardımıyla bu soruya şöyle cevap veririz: Belirtilen bu örnekler ile İbrahim Milleti veya nebi ve rasullerin davetleri arasında herhangi bir çelişki yoktur. Zira daha önce de söylediğimiz gibi, olayın iki yönü bulunmaktadır:

Birinci yön, onların batıl ilahlarından uzaklaşmak ve Allah'tan başka ibadet ettikleri tüm tağutlarını reddetmek.

İkinci yön ise, batılları üzerinde ısrar eden inatçı müşriklere düşmanlıkta bulunmak.

Yine başta da söylediğimiz gibi birinci yön, Müslüman olan kişiden, İslam'a adımını attığı ilk andan itibaren, savsaklamaksızın ve geciktirmeksizin yapması istenen bir olaydır. Hatta Müslümanlardan bir grubun bunu ilan etmesi, ortaya koyması ve açığa çıkarması vaciptir. Ta ki insanlar davetin aslını kavrasın, dinin esası yayılsın ve bu davranış tarzı Müslümanların şiarı haline gelsin. İkinci yöne gelince, batılda ısrar edilmediği ve hakka, hak ehline karşı düşmanlıkta bulunulmadığı sürece uygulanmaz. Mesela Ebu Talib.. Küfrü üzere kalmasına rağmen hakka ve hak ehline düşmanlık ve nefret göstermiyordu. Bilakis hak sahibini ve Rasulullah'ı *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* müdafa edip, ona destek oluyordu. Buhari'nin rivayet etmiş olduğu bir hadiste Abbas

Radıyallahu Anhu, Nebi'ye *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* söylemiş olduğu bir sözünde Ebu Talib'i şöyle vasıflandırır: "Amcana hiçbir fayda veremedin. Halbuki o, seni himaye ediyordu, sana destek oluyordu ve senin için kızıyordu." Velev ki Ebu Talib'in bu yaptığı, asabiyetten ve akrabalık bağından kaynaklanan ilişkilerden dolayı olsa da durum değişmez. Bu konu hakkında Allame Şenkıti'nin "Edvau'l-Beyan" isimli eserinde zikretmiş olduğu şeylere müracaat edilebilinir.[1] Şenkıti kitabında, dinin facir bir adam veya asabiyet bağları ile de (bu bağların ve sırf bu bağların esası üzerine sevginin kurulmasının batıl olması ile birlikte) destekleneceği konusu üzerinde durmaktadır. Buradan alacağımız ders, bu gibi destekçi veya himayeci kimseler için son anlarına kadar hidayetleri ve hakka tabi olmaları yönündeki ümidin kaldığıdır. Bunun içindir ki Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, kendisine şöyle diyen amcası hakkında, son nefesini verinceye kadar ümid kesmemiştir: "Allah'a yemin olsun ki kalabalık olsalar da sana elleri ulaşamayacaktır. Ta ki ben toprağın içinde yatıncaya kadar. Sen davanı haykır, hiçbir zorluk duyma."

Burada konumuzla ilgili önemli bir noktaya dikkat çekmek yerinde olacaktır. Şöyle ki: Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* amcası ile beraber olduğu ve ondan yardım gördüğü süre zarfında dinin ve davanın menfaati bahanesi ile amcasına dalkavukluk yapmak gibi bir duruma asla düşmemiştir. Bilakis amcası da zaten O'nun *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* davetinin mahiyetini, dinlerini küçük gördüğünü, ilahlarını yerdiğini biliyordu. Hatta Kureyş müşrikleri Ebu Talib'i, davetinden, ilahlarını ve akıllarını eleştirmesinden vazgeçmesi için Nebi'nin üzerine baskı kurması yönünde aracı kılmışlardır. Bu durum karşısında Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kendisini koruyan ve kendisine destek olan amcasını razı etmek için dinin herhangi bir şeyinden taviz vermemiş ve meşhur olan şu sözünü söylemiştir: "Allah'a yemin olsun ki, sizden her-

[1] 3/41-43, 406-407

hangi birisinin şu güneşten bir ateş parçası almaya güç yetiremeyeceği gibi, benim de kendisi ile gönderilmiş olduğum herhangi bir şeyi bırakmaya güç yetirmem mümkün değildir."[1] Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* başından sonuna kadar, kafir olmasından dolayı amcasına karşı bir sevgi ve bağlılık duymamıştır. Nitekim O, Allahu Teala'nın şu ayetini uygulama konusunda bizim en yüce örneğimiz ve önderimizdir: "Allah'a ve ahiret gününe iman eden bir toplumun -babaları, oğulları, kardeşleri, yahut akrabaları da olsa- Allah'a ve Rasulü'ne düşman olanlarla dostluk ettiğini göremezsin."[2] Bununla birlikte onun hidayete ermesi konusunda çok istekliydi. Ancak onun hidayetini istemek ile ona sevgi duymak birbirinden farklı şeylerdir. Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, kendisine olan tüm desteğine, korumasına ve savunmasına rağmen, öldüğü zaman amcasının namazını kılmamıştır. Bilakis Allahu Teala Rasulü'nü, onun için istiğfarda bulunmaktan nehyetmiş ve şöyle buyurmuştur: "(Kafir olarak ölüp) cehennem ehli oldukları onlara açıkça belli olduktan sonra, akraba dahi olsalar (Allah'a) ortak koşanlar için af dilemek ne peygambere yaraşır ne de iman edenlere."[3] Ali *Radıyallahu Anhu* yanına gelip de, "Dalaletteki yaşlı amcanız öldü. Onu kim defnedecek?" dediğinde, "Git ve onu göm" demekten başka hiçbir şey yapmamıştır.[4]

Bunun aynısı, Şuayb'ı *Aleyhisselam* kafirlere karşı savunmuş olan insanlar hakkında da söz konusudur. Nitekim Allahu Teala, Şuayb'ın düşmanlarının şöyle dediklerini haber vermektedir: "Ey Şuayb! Söylediklerinin çoğunu anlamıyoruz ve içimizde seni gerçekten zayıf (aciz) görüyoruz! Eğer yakın çevren (kabilen) olmasa seni mutlaka taşlayarak öldürürüz."[5] Halbuki bu 'yakın

---

[1] Taberani ve diğerleri rivayet etmişlerdir.
[2] 58 Mücadele/22
[3] 9 Tevbe/113
[4] İmam Ahmed, Nesei ve diğerleri rivayet etmişlerdir.
[5] 11 Hud/91

çevre' kafir idi... Yine, Allahu Teala Salih *Aleyhisselam* ve kafirlerin, kendisinden sakınmış oldukları velisi hakkında şöyle haber vermektedir: "Allah'a and içerek birbirlerine şöyle dediler: Gece ona ve ailesine baskın yapalım (hepsini öldürelim); sonra da velisine, "Biz o ailenin yok edilişi sırasında orada değildik, inanın ki doğru söylüyoruz" diyelim."[1]

Buna ek olarak kafirin bir Müslümanı (Müslümanın ona sığınması, ona karşı minnet duygularına kapılması veya dostluğunu kazanmaya çabalaması olmaksızın) kurtarmak istemesi, yardım etmesi, kollaması ve desteklemesi ile -ki bir kafir böyle bir şeyi yapsa yapsa kabilecilik, kavmiyetçilik veya akrabalık gibi bağlardan dolayı yapar-, bir Müslümanın aynı şeyleri bir kafirden talep etmesi ve bu tür yardımları dolayısıyla ona karşı minnet duyması, ona dalkavukluk yapması, batıl yaşantısı karşısında susarak batılını ikrar etmesi, ses çıkarmaması veya onun şirkine rıza göstermesi arasında açık bir fark olduğunda şüphe yoktur. Ebu Cafer et-Tahavi'nin "Müşkilu'l-Asar" isimli eserinde bu konuyla ilgili güzel açıklamalar bulunmaktadır.[2] Ebu Cafer et-Tahavi kitabında, savaşta müşriklerden yardım istemek ile -ki Allahu Teala bunu, "Ey iman edenler! Kendi dışınızdakileri sırdaş edinmeyin. Çünkü onlar size fenalık etmekten geri kalmazlar; size sıkıntı verecek şeyleri isteyip dururlar. Gerçekten, kin ve düşmanlıkları ağızlarından (dökülen sözlerinden) belli olmuştur. İçlerinde sakladıkları (düşmanlıkları) ise daha büyüktür. Eğer düşünüp anlıyorsanız herhalde ayetlerimizi size açıklamış oluyoruz"[3] ayetinde nehyetmiştir- onların kendi istekleriyle Müslümanların düşmanlarına karşı koymaları ve bunu Müslümanlardan dinleri hususunda hiçbir tavizde bulunmalarını beklemeden yapmaları arasında fark olduğunu izah etmektedir. Aynı şekilde, İbnu'd-Dağine'nin Mek-

---

[1] 27 Neml/49
[2] 3/239
[3] 3 Al-i İmran/118

ke'de Ebu Bekir'i *Radıyallahu Anhu* himaye etmesi ve ona gösterdiği yakınlık da bu kabildendir.

Yine aynı konuyla ilgili olarak müşrik ana-babayla olan iyi ilişkilerin sürdürülmesi, sıla-i rahim, onlara ma'rufa uygun bir şekilde davranılması da örnek olarak verilebilir. Zira anne ve babanın, çocuklarından etkilenme ve çocuklarının kendilerini davet ettikleri hakka tabi olmaları ümidi, çocuklarına karşı ilgi duydukları müddetçe daima vardır. Onlar, açıkça Allah yolunun düşmanlarının safında yer almadıkça, çocuklarına Allah'a şirk koşmaları hususunda baskı yapsalar dahi bu durum değişmez. Ancak, bu düşmanlığı gösterirlerse o zaman babasının Allah düşmanı olduğu kendisine açıkça belli olduktan sonra İbrahim'in *Aleyhisselam* yaptığı gibi, onlardan uzaklaşmak gerekir. Hatta Ebu Ubeyde ve sahabelerden diğerlerinin Bedir günü yaptıkları gibi onlara karşı düşmanlık beslenmesi ve savaşılması gerekir.

Daha önce de bahsettiğimiz gibi İbrahim *Aleyhisselam* babasına karşı son derece yumuşak kalpli idi. Onu güzellik ve yumuşaklıkla hidayete davet ediyor, onun hidayet bulmasını arzuluyor ve Allah'ın şeytanın dostlarına vereceği azabın, babasının da başına gelmesinden korkuyordu. Fakat babasının Allah düşmanı olduğu ona açıkça belli olduktan sonra ondan ayrıldı, onu terk etti. Allahu Teala Mümtehine Suresi'nde İbrahim ve beraberinde olanlarda bulunan ve uymamız emredilen şeyler arasından, İbrahim'in *Aleyhisselam*, babasının affı için yaptığı duayı istisna etmiştir. Yine Tevbe Suresi'nde de mü'minleri, en yakınları dahi olsa, müşrikler için af dilemekten nehy etmiş ve İbrahim *Aleyhisselam* hakkında da şöyle buyurmuştur: "İbrahim'in babası için af dilemesi, sadece ona verdiği sözden dolayı idi. Yoksa onun Allah düşmanı olduğu kendisine belli olunca, (af dilemekten

vazgeçip) ondan uzaklaştı. Şüphesiz ki İbrahim çok yumuşak huylu ve pek sabırlı idi."[1]

Allahu Teala'nın şu sözü de bu kabildendir: "İçlerinde zulmedenleri bir yana, ehl-i kitapla ancak en güzel yoldan mücadele edin ve deyin ki: Bize indirilene de, size indirilene de iman ettik. Bizim ilahımız da sizin ilahınız da birdir ve biz O'na teslim olmuşuz."[2] Dikkat edilirse ayette, "içlerinde zulmedenler hariç" demek suretiyle zulmedenler müstesna kılınmaktadır.

Yine Necaşi'nin muhacirlere eman vermesi de bu konuya örnek teşkil etmektedir. Cafer'in *Radıyallahu Anhu* ve beraberindeki muhacirlerin Necaşi'ye karşı tutumları, orada sığınmacı oldukları halde Hristiyanların hiç de hoşuna gitmeyen İsa'nın *Aleyhisselam* Allah'ın oğlu değil elçisi ve kulu olduğu gerçeğini açıkça söylemelerine, tüm zayıflıklarına ve şartların olumsuzluğuna rağmen herhangi bir tavize yönelmeden, dalkavukluğa kalkışmadan, durumu idare edecek maslahatvari sözler sarf etmeden gerçeği apaçık ilan etmelerine dikkat edilmelidir. Onların bu tutumu sonucu, karşısında mertçe gerçeği haykıran bu insanları gören Necaşi, duyduğu hak sözler karşısında kendisini ağlamaktan alıkoyamamıştır. Müslümanlara itimat etmiş, onları kendi ülkesine kabul etmiş, hatta neticede o ve bazı Habeşliler de Allah'ın yardımı ve hidayeti sonucu İslam'la şereflenmişlerdir. Müslümanların, dinlerini tavizsiz yaşamaya gösterdikleri özenin sonucu olarak Allahu Teala onlardan razı olmuş ve onları böyle bir hususta başarılı kılmıştır. Bu ve buna benzer diğer örnekleri de görme açısından Abdurrahman bin Hasan'ın eserlerine müracaat edilebilir.[3]

Bu konuyu özetleyecek olursak şöyle diyebiliriz: Batıl ehline düşmanlık beslemek, onlardan ayrılmak, safları belirginleştirmek,

---

[1] 9 Tevbe/114
[2] 29 Ankebut/46
[3] Ed-Düreru's-Seniyye, Reddiyeler Bölümü, 124, 197 ve 212

onların hiçbir şeye gücü yetmeyen ilahlarını reddetmek, batıl dinlerini terk etmek ve çürümüş kanunlarını tanımamak, nebilerin ve rasullerin davetinde var olan büyük bir temel ve sağlam bir rükundur. Yine bu husus, İslam dininin aslına ve kaidesine dayanan muhkem bir kanundur. Yeryüzünün tüm varlıkları bir araya gelseler ve bu kanunun iptali ve geçersizliği için bir yol bulmaya çalışsalar yine de böyle bir şeye asla güç yetiremezler. Senin de gördüğün gibi bu temel esas konusunda muhalefet edenler, tüm usulcüler katında umumu olmayan özel bir takım olaylarla ilgili örneklerden başka bir şeyle delil getirememektedirler. Hatta bizzat bu örneklerin kendileri, kayıtlamaya ve tahsise açık olan şeylerdir. Bu yolun muhkem ve büyük bir temel esas olduğu sabit olduğuna göre, muhaliflerin, bu temel esasa ters düştüğünü zannettikleri bu cüz'i deliller ve diğerleri, muteşabih kabilinden olup muhkem nasslara götürülmeleri ve bu muhkem nasslar ışığında değerlendirilmeleri vaciptir. Yoksa yapılması gereken Allah'ın Kitabı'nın bir kısmı ile diğer bir kısmına itiraz edilmesi değildir... Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünneti konusunda yapılması gereken de budur. Buna dikkat et ve meseleyi karıştıranların şüphelerine aldanma...

Seyyid Kutub *Rahimehullah* şöyle der: "İşte böyle! Davetçilerin kavimlerine karşı tam bir ayrışımla ayrışmaları gerekir. Bu ayrışımın gerçekleştiği gün, Allah'ın dostlarına olan zafer vaadi ve düşmanlarına olan helak vaadi gerçekleşecektir. Tarih boyunca Allah'a yapılan davet sürecinde Allahu Teala, dostları ve düşmanları arasını ancak dostları, akide esası üzerine ayrıldıktan ve böylece yalnız Allah'ı tercih ettikten sonra ayırmıştır. Allah yoluna çağrıda bulunan Müslümanlar için Allah'ın elçileri en güzel örneklerdir... Buna bağlı olarak, dava sahibi Müslümanların kalplerini dolup taşıncaya kadar bu güvenle doldurmaları gerekir. Yeryüzünün gayrımeşru bütün otoritelerine karşı yalnız Allah'a dayanmaları zorunludur. Yeryüzünün gayrımeşru otoriteleri onlara işkenceden ve eziyetten başka bir zarar veremezler. Bu eziyetin ise bir

imtihan vesilesi kabul edilmesi gerekir. Yoksa yüce Allah, dostlarına yardım etmekten aciz değildir. Bu, kendi dostlarını, düşmanlarının ellerine teslim etmesi anlamına da gelmez. Zira, sadece bir sınamadır. Kalpleri ve safları belirleyen bir sınama... Bundan hemen sonra, atak sırası mü'minlere gelir. Ve Allahu Teala'nın onlara söz verdiği zafer ve egemenlik gerçekleşir."[1]

Sonuç olarak diyebiliriz ki bu gerçekler doğrultusunda insanlar şu kısımlara ayrılırlar:

Birinci Kısım: İbrahim Milleti'ne ve tüm peygamberlerin getirdiği İslam şeriatına bağlı, sadık ve bu yolda sabit, bu uğurda hiçbir kınamadan ve tehditten çekinmeyen kişi. Bu kimse, Taifetu'l-Mansura'dandır ve yine dünya ve ahirette de ikrama mazhar olacaklar arasındadır. İnsanların arasına karışarak ve onların ezalarına sabrederek o insanları hakka çağırır. Allahu Teala bu tür insanlar hakkında şöyle buyurur: "(İnsanları) Allah'a çağıran, salih amelde bulunan ve "Ben Müslümanlardanım" diyenden daha güzel sözlü kim vardır?"[2] Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "İnsanların arasına karışıp onların eziyetlerine sabreden bir mü'min, onlara karışmayıp, ezalarına katlanmayandan daha hayırlıdır."

Bu kimsenin eziyete maruz kalması, Rasullerin *Aleyhimisselam* yaptığının aynısını yapması nedeniyledir. Batıl ehline dalkavukluk yapmamakta, onların batıl yaşantılarına rıza göstermemektedir. Bilakis onlardan ayrılmakta, onlara karşı düşmanlık beslemekte, onların batıllarına destek olabilecek her türlü makam, görev ve vazifeden kaçınmakta, kendisini onlara yaklaştıracak, onlara sevgi duymasına sebep olacak her türlü yoldan uzak durmaktadır. Durumu böyle olan bir kişinin, kafirlerin arasında yaşaması günah olmaz. Bulunduğu beldeden hicret etmesi onun üzerine vacip değildir. Şeyh Hamd bin Atik

---

[1] Fizilal'den Özetle
[2] 41 Fussilet/33

Rahimehullah, Allahu Teala'nın, "Siz bir tek Allah'a iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir"[1] ayeti ile ilgili olarak şöyle der: "Ayette geçen "belirmiştir" sözcüğü, ortaya çıktı, apaçık belli oldu manasındadır. Bundan amaç Rabbini birleyen kimse için, kafirlere olan düşmanlık ve nefretin devamlı olacağının ilan edilmesidir. İşte bunu ilmen ve amelen hakkıyla yerine getiren ve memleketindeki insanlar bilecek şekilde ilan eden kişinin bulunduğu yerden hicret etmesi vacip değildir. Durumu bu şekilde olmadığı halde, namaz kılmaya, oruç tutmaya ve hac etmeye engel bulunmaması nedeni ile kendisinden hicretin düşeceğini zanneden kişi, dini bilmeyen ve Rasullerin davalarının özünden gafil olan bir kimsedir."[2]

Bu kısım insanlar gerçekleri apaçık söyledikleri zaman öldürülmekle ve işkenceyle tehdit olunurlar. Bu konuda Ashab-ı Kehf güzel bir örnek teşkil etmektedir. Onlar dinlerinden taviz vermemişler ve dağa sığınmışlardı. Yine Ashab-ı Uhdud da bu konuda güzel bir örnektir. Onlar akideleri ve Tevhid'leri yolunda ateşe atılmayı göze almışlardı. Yine, Allah yolunda hicret eden, cihad eden, öldüren ve ölen Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ashabı da bizler için güzel bir örnektir. Muhakkak hidayet edici ve yardımcı olarak Allah yeter.

İkinci Kısım: Birinci kısımdakinden daha aşağı derecede olan kişidir. Zorluklarla dolu olan bu çetin yola güç yetiremez, dininden dolayı korkar ve bu nedenle de onu açıkça haykıramaz. Böylece kendisine ait olan koyun sürüleriyle dağlarda uzlete çekilir, Allah'a ibadet eder, dinini kurtarmak için fitnelerden kaçınır, Allahu Teala'ya gereğince kul olabilmek için toplumdan kaçar, hicret eder.

Üçüncü Kısım: Bu, müstaz'af olan kişidir. Evine kapanmış ve sırf kendi ev halkı ile meşguldür. Gerek kendisini ve gerek-

---

[1] 60 Mümtehine/4
[2] Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 199

se de ev halkını şirkten, şirk ehlinden ve yakıtı insanlarla taşlar olan ateşten korumaya çalışıyor, kafirlerden uzak duruyor, onların batıl yaşantılarına rıza göstermiyor ve hiçbir şekilde küfre destek olmuyordur. Bu kimsenin Tevhid'inin selamette kalması için mutlaka kalbinin, şirk ve müşriklere karşı düşmanlık ve buğz ile mutmain olması gerekir. Bazı şeyleri açıkça ortaya koymasına engel olan unsurların ortadan kalkması ve dinini daha rahat yaşayabileceği beldelere hicret edebilmek için fırsatları kollaması gerekir. Tıpkı muhacirlerin Habeşistan'a hicret etmeleri gibi...

Dördüncü Kısım: Bu ise, batıl ehline rıza gösteren ve onların yalanlarına ve sapıklıklarına dalkavukluk yapan kişidir. Bu tür kimseler için üç durum söz konusudur. Hamd bin Atik *Rahimehullah* bunları şöyle izah eder:

Birinci Durum: Zahirde ve batında kafirlere muvafık olan kimse. Bu kimse, ister ikrah altında olsun ister olmasın, İslam'dan çıkmış bir kafirdir. Allahu Teala, bu kimseler hakkında şöyle buyurur: "Ama kim, kafirliğe göğüs açarsa, onlar üzerine Allah'tan bir gazap ve onlar için büyük bir azap vardır."[1]

İkinci Durum: Zahiren kafirlere muhalif olmakla birlikte, batınen onlara muvafık olup, onlara meyleden kimse. Bu kimse de aynı şekilde kafirdir ve münafıklardan sayılır.

Üçüncü Durum: Batınen kafirlere muhalefet etmekle birlikte, zahiren onlara muvafık görünen kimse. Bu kişi için iki durum söz konusudur. Bu durumlardan birincisi: Bu halde olmasının sebebi dininden dolayı zulüm görmesi, bu zulmün ölümle tehdide kadar varması ve kafirlerin egemenliği altında bulunmasıdır. Böyle bir durumda zahiren müşriklerden yanaymış gibi görünmek caizdir. Bununla birlikte kalp imanla mutmain olmalıdır. Tıpkı Ammar hadisesinde olduğu gibi. Allahu Teala şöyle buyurur:

---

[1] 16 Nahl/106

"Kalbi iman ile mutmain olduğu halde (dinden dönmeye) zorlanan hariç.."[1]

Bu durumda olan kişinin yapması gereken şey, Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ashabından, müstaz'af olanların yaptığı gibi; dinini kurtarabilmek için çaba göstermek ve daima şöyle dua etmektir: "Rabbimiz bizi, halkı zalim olan bu memleketten çıkar, bize tarafından bir sahip gönder, bize katından bir yardımcı yolla."[2]

Şeyh Hamd bin Atik şöyle devam eder: "Bu durumlardan ikincisi ise: Bu halde (batında kafirlere muhalif olmasına rağmen, zahirde onlara muvafık) olmasının sebebi dünyalık bir mevki, makam ya da mal elde etme çabasıdır. Sözde, vatanın, milletin, ev halkının ve malının selameti için zahiren kafirlere dost gibi görünmektedir. Bu durumda olan kişi mürteddir. Kalben küfre rıza göstermemesi ona hiçbir fayda sağlamaz. Allahu Teala bu tür insanlar hakkında şöyle buyurmaktadır: "Bu da onların dünya hayatını ahirete tercih etmelerinden ve Allah'ın kafirler topluluğunu hidayete erdirmemesinden ötürüdür."[3] Allahu Teala bu ayetinde, onları küfre iten nedenin, cahillik veya dine olan buğz ya da batılı sevmeleri değil, dünya hayatını ahirete tercih etmeleri olduğunu bildirmektedir." Sözünün sonunda şöyle der: "Bu, Şeyhu'l-İslam Muhammed bin Abdulvehhab'ın sözünün içeriğidir."

Hamd bin Atik'in işaret etmiş olduğu Muhammed bin Abdulvehhab'ın sözünün içeriği, kitaplarının ve risalelerinin birçok bölümlerinde bulunmaktadır. Bu sözlerden birisi de şudur: "Bil ki; Allah'a şirk koştuğunda veya şirk koşmadıkları halde muvahhidler aleyhinde, müşriklerle birlikte hareket eden bir Müslümanın tekfir edilmesi ile ilgili deliller Allah'ın, Rasulü'nün ve

---

[1] 16 Nahl/106; Sebilu'n-Necat ve'l-Fikek, 23
[2] 4 Nisa/75
[3] 16 Nahl/107

alimlerin sözlerinde sayılmayacak kadar çoktur. Ben size tüm alimlerin, tefsiri üzerinde ittifak ettikleri ve hangi zamanda olursa olsun, söyleyenin kafir olacağı sözü açıklayan şu ayeti aktaracağım: "Ama kim, kafirliğe göğüs açarsa, onların üzerine Allah'tan bir gazap ve onlar için büyük bir azap vardır."[1] Ayet, o kişilerin dünya hayatını ahirete tercih ettiklerini ifade etmektedir. Alimler bu ayetin, sahabeler Mekkeliler tarafından işkenceye uğratıldıkları zaman nazil olduğunu, buna göre sahabeden birinin, nefret duyduğu ve düşmanlık beslediği halde (ikrah derecesinde olmayan) bir korku nedeniyle, diliyle şirk ihtiva eden sözler söylemesi halinde, imanından sonra kafir olacağının bildirildiğini izah etmişlerdir."[2]

Bu, yukarıda aktarmış olduğumuz Hamd bin Atik'in sözü ile uyum içindedir. Gerçekten bu sözler çok önemlidir. Bununla birlikte şundan da eminim ki, bu sözler büyük ilim sahibi olan imamların sözü değil de bizim sözümüz olsaydı muhakkak Haricilik ve tekfircilikle suçlanırdık. Halbuki Nahl Suresi'ndeki ayet[3], bunu ifade etme konusunda açık bir nasstır. Bu durum, sahibinin mazur kabul edildiği türden bir ikrah nedeniyle küfür sözünü söylemeye zorlanan kişinin durumundan farklıdır. Bizim burada bahsettiğimiz kişiler, hiçbir şekilde ikraha, dövülmeye ve işkenceye maruz kalmamış olan kimselerdir. Onları müşriklerle dostluk ve muvafakata iten sebep dünya sevgisi, dünya metaının kaybedilmesi endişesi ve mala, güzel evlere ve makamlara olan düşkünlüktür. Böylece dünyayı ahirete tercih etmekte, din, Tevhid ve akidenin karşılığında değersiz dünya metaını satın almaktadır. Bunu yaparken de gerçekte öyle bir durum söz konusu olmadığı halde, ikrah bahanesine sarılmakta ve zaruretleri mazeret olarak göstermektedirler. Bunun içindir ki Allahu Teala Al-i İmran Sure-

---

[1] 16 Nahl/106
[2] Mecmuatu'r-Resail, 42
[3] 16 Nahl/106

si'nde, düşmanlarını dost edinmekten nehyettikten ve gerçekten ikrah altında olan kimse için takıyyeyi mübah kıldıktan sonra şöyle buyurmuştur: "Allah, kendisine karşı gelmekten sizi sakındırıyor. Dönüş yalnızca O'nadır. De ki: İçinizdekileri gizleseniz de, açığa vursanız da Allah onu bilir."[1] Allahu Teala, bu ayetlerin hemen peşinden gelen ayette de şöyle buyurur: "Herkesin, iyilik ve kötülük olarak yaptığı her şeyi karşısında hazır bulduğu günde (insan) isteyecek ki kötülükleri ile kendisi arasında uzun bir mesafe bulunsun. Allah, kendisine (karşı gelmekten) sizi sakındırıyor. Allah kullarına oldukça şefkatlidir."[2] İşte bunlar Allah'ın Kitabı'nı akledip düşünebilen kimseler için büyük tehditlerdir. Ancak Allah'ın fitneye düşürmek istediği kimse için sen, Allah'a karşı hiçbir şey yapamazsın. Alimler, dini konusunda umursamaz olan birçok kişinin mazeret olarak beyan ettikleri ikrah hakkında bir takım hudutların olduğunu belirtmişlerdir. Hafız İbn-i Hacer *Rahimehullah* bunlardan bazılarını şöyle izah eder:

"***Birincisi:*** Kişiyi zorlama altında tutan kişinin yapmak istediğine güç yetirebilir olması, zorlanan kişinin ise bundan kurtulma imkanının bulunmaması.

İkincisi: Zorlanan kişinin istenen şeyi yapmadığı taktirde tehdit edildiği şeyin başına geleceğine kanaat getirmesi.

Üçüncüsü: Belayı defedecek miktar dışında zorlandığı şeyi yapmaya veya söylemeye devam etmemesi."[3]

Dördüncüsü: Küfür olan sözü söylemediği taktirde kişinin tehdit edilen cezaya katlanma gücünün olmaması. Şiddetli işkence, organlarının kesilmesi, ateşte yakılma, öldürülme gibi cezalar güç yetirilemeyen cezaların misalleridir. Bilindiği gibi, bu konuda kişinin mazur sayılacağı ile ilgili ayet Ammar bin Yasir

[1] 3 Al-i İmran/28-29
[2] 3 Al-i İmran/30
[3] El-Feth

hakkında inmiştir. O, anne ve babası öldürülüp, kendisinin de Allahu Teala yolunda işkenceye maruz kalması neticesinde, kendisinden istenilen sözü söylemiştir.

Beşincisi: Zorlama bittiği andan itibaren Müslümanlığını zahiren göstermesi gerekir. Müslümanlığını izhar ederse, İslam üzere olduğu kabul edilir. Ancak küfrü izhar ederse küfür fiilini işlediği ve küfür sözünü söylediği andan itibaren kafir olduğuna hükmedilir.[1]

Yine alimler, zorlamaya maruz kalan kişinin tehdit edildiği ve korkutulduğu unsurlar hakkında günah üzere ikrah ile küfür sözünü söyleme veya kafirlerle dostluk kurma ve benzer şekillerdeki ikrahın farklı olduğunu bildirmişler ve ikincisini ancak takatının kalmayacağı şekilde işkenceye uğrayan kimse için caiz görmüşlerdir. Buna örnek olarak ise, kişinin güç yetiremeyeceği ölçüde, takatini aşan işkenceye uğraması veya bir uzvunun kesilmesi ya da uzun süreli hapsedilmesi gibi durumları aktarmışlardır. Başına gelen hadise sebebiyle takiyye ayetinin nazil olduğu Ammar'ın *Radıyallahu Anhu*, ancak anne ve babasının ölümünü gördükten, kendisi de şiddetli bir işkenceye maruz kalıp artık öldürüleceğini anladıktan, kaburga kemikleri kırıldıktan ve Allah yolunda büyük bir zorluk ile karşı karşıya kaldıktan sonra küfür sözünü söylediği bilinmektedir. Fitnenin içinde helak olmuş, boğazlarına kadar batıl ve şirk bataklığına saplanmış ve bütün bu yaptıkları için takıyyeyi bahane olarak ileri sürmüş olan kimselerin çoğunun başlarına gelenler ise, Ammar'ın başına gelenlerin yüzde biri derecesine bile ulaşmamıştır. Daha önce de belirttiğimiz gibi, Allah'ın fitneye düşürmek istediği kimse için sen, Allah'a karşı hiçbir şey yapamazsın.

Buna ek olarak, ilim ehli, küfür sözünü söylemeye zorlanma meselesiyle ilgili olarak azimeti, görülen ezaya karşı sabrı ve Allah

[1] Bknz: İbn-i Kudame, el-Muğni, Kitabu'l-Mürted, "Küfre Zorlanan Kişi" Bölümü.

katındaki ecri tercih etmenin, daha efdal olduğu görüşündedirler. Ayrıca bu, sahabenin, tabiinin ve ümmetin önde gelen imamlarının tutumudur. Bu tutum sayesinde dinin aslı apaçık ortaya konmuş ve din yüceltilmiştir.[1] Bu konuda daha pek çok delil vardır. İmam Ahmed'in Kur'an'ın mahluk olduğu yolunda büyüyen fitne karşısındaki açık ve net tutumu gibi imamların bu davranış tarzına örnek gösterilecek tutumları sayılamayacak kadar çoktur. Bu alimler Allahu Teala'nın şu sözünü zikrederler: "İnsanlardan kimi de vardır ki, "Allah'a iman ettik" derler; fakat Allah uğrunda eziyete uğratıldığı zaman, insanların işkencesini Allah'ın azabı gibi tutar."[2]

Yine alimler, Şuayb *Aleyhisselam* ile kavmi arasında cereyan eden durumda olduğu gibi, kişiye değişik seçenekler sunulmasının da ikraha ters düştüğünü söylemişlerdir. Şöyle ki, küfre dönmek veya yurtlarını terk etmek hususunda muhayyer bırakıldığı zaman Şuayb *Aleyhisselam* hicreti tercih etmiştir. Alimler sunulan bu tür seçenekler arasından küfrü tercih etmenin kesinlikle caiz olmadığı görüşündedirler. Bizim tüm bunları zikretmemizdeki maksadımız ise, Allahu Teala'nın kendilerine akıl nimetini verdiği kişilerin, günümüzde Tevhid'in, dinin ve onu hakkıyla yaşayan davetçilerin garipliğini bilmelerini sağlamaktır. Yine şunun da bilinmesini istedik ki, günümüzde insanların çoğu gerçek bir ikrah durumu söz konusu olmaksızın hükümetlerin ve tağutların dinine girmektedirler. Dünya hayatını, dünyaya ait mekanları, dünyalık malları ve dünyalık mertebeleri Allah'ın dinine tercih etmekte ve Allah'ın dinini bu basit dünyalıklar için az bir değere satmaktadırlar. Bu kimselerden olmaktan son derece sakının... Yoksa pişman olanlardan olursunuz!.

---

[1] Bu konu ile ilgili olarak Sahih-i Buhari'nin, "Kafir Olmak Üzere Zorlanmakta Horlanmayı, Dövülmeyi ve Öldürülmeyi Tercih Eden Kimse" babına müracat edilebilinir.

[2] 29 Ankebut/10

Bu ve buna benzer örnekler ile insanların çoğunun Şeyh Hamd bin Atik'in; "Yahut bu halde (batında kafirlere muhalif olmasına rağmen, zahirde onlara muvafık) olmasının sebebi dünyalık bir mevki, makam ya da mal elde etme çabasıdır. Sözde, vatanın, milletin, ev halkının ve malının selameti için zahiren kafirlere dost gibi görünmektedir. Bu durumda olan kişi mürteddir" şeklindeki sözünü yadırgamaları ortadan kalkacaktır. "Batında kafirlere muhalif olmasına rağmen" sözüyle -Allahu Teala en doğrusunu bilir-, yani "kişinin kendi iddiasına göre" demek istemektedir. Yoksa vahiy ile bildirilmesi haricinde, bu kişinin batınını bilebilme imkanımız bulunmamaktadır. Hatıb bin Ebi Belta'nın kıssasında olduğu gibi vahiy yolu dışında bizler bir kişinin batınını nasıl bilebiliriz ki? Muhakkak ki Allahu Teala, bizleri batınları araştırmak ile mükellef kılmamış, bilakis zahir ile hükmetmekle mükellef kılmıştır. Nasıl ki bizler nifağını gizleyen ve İslam'a dost gibi görünüp onun şiarlarını gösteren kişilerden kılıcımızı çekiyorsak aynı şekilde, zahiren küfre dostluk gösteren, onların şiarlarını taşıyan kelleler için de -her ne kadar batınen İslam'dan yana olduklarını söyleseler de- o kılıçları işletiriz. Allahu Teala bizleri, dünya hükümleri konusunda zahir ile sorumlu tutmuştur. Gizli ve açığı bilen, doğruyu yalandan ayıran ve insanları amellerine göre hesaba çekip niyetlerine göre diriltecek olan ise Allahu Teala'dır. Nitekim Aişe'den *Radıyallahu Anha* rivayet olunan hadiste geçtiği gibi Allahu Teala içerisinde kendi istekleri ile çıkmış olanların ve zorla çıkarılmış olanların bulunduğu bir orduyu yerin dibine batırarak helak edecek, fakat kıyamet günü onları niyetlerine göre haşredecektir.[1] Yine bu, Ömer bin Hattab'ın *Radıyallahu Anhu*, Sahih-i Buhari'de geçen şu sözünün de manasıdır: "İnsanlar, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* döneminde vahiy alıyorlardı, daha sonra vahiy kesildi. Şimdi ise

[1] Muttefekun Aleyhi

amellerinizden gördüğümüzü alıyoruz. Kimin hayırlı bir iş yaptığını görürsek, onu korur ve ona yaklaşırız, onun gizledikleri bizi ilgilendirmez. Gizlediklerinden dolayı onu hesaba çekecek olan Allahu Teala'dır. Kimin bir kötülük işlediğini görürsek, gizlediği şeylerin iyi olduğunu söylese dahi ona inanmayız ve onu korumayız."

Nitekim Nebi de *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* savaşlarda ve diğer durumlarda insanlara bu kaideye göre muamele edilmesini emretmiştir. Mesela Abbas bin Abdulmuttalib... İslam'a davet edilmiş ve bu daveti kabul etmişti.[1] Fakat o dönem daru'l-küfr olmasına rağmen Mekke'de kalmış, daru'l-İslam olan Medine'ye hicret etmemişti. Bedir günü müşriklerle beraber o da savaşa çıkmıştı. Sonra Müslümanlar onu esir aldılar. Ona, iddia etmiş olduğu batıni durumuna göre değil, görünen zahiri durumuna göre muamele ettiler. Zira o, müşriklerin safında bulunuyordu. Bazı rivayetlerde müşriklerle beraber savaşa çıkması konusunda ikrah olunduğunu iddia ettiği geçmektedir. Yine bazı rivayetlerde de Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, onun, ikrahı özür olarak ileri sürmesi üzerine şöyle dediği geçer: "Söylediğin şeyi Allah daha iyi bilir. Eğer söylediğin doğruysa, Allah karşılığını verecektir. Ancak görünürdeki durumun bize karşı olduğundur."[2] Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onun yaptığı fiili zahirine göre değerlendirmiş, müşrik esirlere yaptığı gibi, ancak fidye karşılığında onu serbest bırakmıştır. Yine Sahih-i Müslim'de, İmran bin Husayn'ın, Ukayl oğullarından bir adamla ilgili rivayet ettiği hadis de bu kabildendir. Bu şahıs esir alınmıştı ve Müslüman olduğunu iddia etmesine rağmen Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onu serbest bırakmamıştı.

[1] Bkz: Mecmau'z-Zevaid, 6/88, 89 ve 91; Müşkilu'l-Asar, 4/242-246

[2] Bunu İmam Ahmed rivayet etmiştir. Her ne kadar ravilerinden birinin ismi belli olmasa da ricali sikadır. Bunun dışında Sahih-i Buhari'de ve diğerlerinde geçen bu konuyla ilgili hadisler de bizler için yeterlidir.

Bütün bu aktarılanlardan şu anlaşılmaktadır ki bizler, dünya hayatında batınlardan değil zahirlerden sorumluyuz. Muhakkak ki bu, Allahu Teala'nın bize olan bir ihsanıdır. Şayet bu böyle olmasaydı İslam ve Müslümanlar her kötü niyetli ve zındık için alay ve eğlence konusu haline gelirdi. Hatıb'ın olayı bunun güzel bir örneğidir. Asıl olan onun fiiline benzer bir fiil işleyen kişinin zahirine göre kafir olduğuna hükmetmek ve Müslümanların da böyle bir durumda onun fiilinin zahirinin gerektirdiği, öldürmek veya esir etmek gibi, dünyaya ait bir karşılıkla karşılık vermeleridir. Mürtedlerin durumunu, kısımlarını, öne sürdükleri delillerini ve te'villerini, Müseyleme'nin peygamberliğine şahitlik edenlerin ve ona aldananların hüccetlerini, Sümame ve Yeşhuri'nin kıssalarını ve Ebu Bekir'in *Radıyallahu Anhu*, bunların tümüne zahiri durumlarına göre muamele ettiğini gözden geçiren bir kimse, kastetmiş olduğumuz şeyin doğruluğunu anlar.

Bu konuda Muhammed bin Abdulvehhab'ın *Rahimehullah* sözlerine müracaat edilebilinir. O bu hususta pek çok açıklamalarda bulunmuştur. Hatıb konusunda Ömer'in tutumu da bu yöndedir. Ömer, Hatıb hakkında ağır konuşmasına rağmen Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Ömer'i bu anlayışından dolayı reddetmemiş ve ona, "Eğer bir kişi din kardeşine 'Ey kafir' derse bu itham birinden birine döner" de dememiştir. Bununla birlikte Hatıb'ın batınının doğruluğunu belirterek onun hakkında şöyle buyurmuştur: "Belki Allah Bedir ehline muttali olmuş ve şöyle buyurmuştur: "İstediğinizi yapın, cennet sizlere vacip olmuştur" yahut "Ben sizlere mağfiret etmişimdir." Hatıb *Radıyallahu Anhu* ise şöyle demiştir: "Ben bu işi küfür kasdıyla veya irtidat etmek için ya da İslam'dan sonra küfre rıza göstermek için yapmadım." Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Muhakkak size doğruyu söyledi" diyerek onu temize çıkarmıştır. Ebu Ya'la ve İmam Ahmed'den gelen bir rivayete göre Hatıb şöyle demiştir: "Muhakkak ben bu işi Allah Rasulü'nü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*

aldatmak için veya nifaktan dolayı yapmadım. Ben kesin olarak Allahu Teala'nın, Rasulü'nü üstün kılacağını ve nurunu tamamlayacağını biliyorum." Yine Ebu Ya'la ve İmam Ahmed'den gelen bir başka rivayette ise şöyle geçmektedir: "Allah'a yemin olsun ki ey Allah'ın Rasulü! Kalbimde iman değişmemiştir."[1] Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Buhari'nin rivayetinde geçen "Muhakkak size doğruyu söyledi" şeklindeki ifadesine dikkat edilmelidir. Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Bedir'e katılan bu sahabiyi müstesna kılmış, onun hakkındaki şüpheleri temizlemiş, onun doğruluğunu tasdik etmiş ve onun bu fiili küfür veya riddetten dolayı yapmadığına şahitlik etmiştir. Onun yaptığının büyük günahlardan bir günah olduğunu, ancak Bedir Savaşı'na katılmış olması karşılığında onun bağışlanmış olduğunu söylemiştir. Acaba günümüzde kafirleri dost edinme suçunu hafife alan ve işlemiş olduğu bu suç konusunda Hatıb'ın kıssasına dayanmaya çalışanların içinde Bedir ehlinden olup da Allahu Teala'nın, kalbine baktığı kimseler mi vardır? Yoksa bu nedenden dolayı mı bu büyük suç konusunda bu kadar rahat davranmaktadırlar?

Biz bu soruyu, onların gizlediklerinin doğruluğunu ve yaptıklarının riddet ve küfürden dolayı kaynaklanmadığını bilsek dahi soramayız. Zira Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* vefatı ile vahiy kesildikten sonra onların batıni hallerini nasıl bilebiliriz ki? Rasulullah da *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* artık aramızda olmadığına göre, onların doğru olduklarına dair kim şahitlik yapabilir ki?

Bu yüzden, kafirlere yakınlık gösteren, onları dost bilen, onlarla düşüp kalkan kişiler hakkında zahirlerine bakarak hükmederiz. Şayet zahiri görüntüsünün dışında başka bir durumu varsa onu da Allah'a havale ederiz. Eğer kafirlerin saflarında olması nedeniyle Müslümanlar onu öldürmüşse niyeti üzere diriltilir, eğer esir alınırsa, önceden belirttiğimiz gibi kafirlerin hükmü onun

[1] Mecmau'z-Zevaid, 9/306

üzerine uygulanır. Müslümanlar, kalbi ile Müslüman olduğunu ve Müslümanlara karşı dost olduğunu iddia etse de bu türden bir fiili işleyen kimseyi öldürme konusunda mazurdurlar.[1]

Hafız İbn-i Hacer, Hatıb'ın mektubunda bulunan ifadeler hakkında şunları aktarır: "Ey Kureyş topluluğu, muhakkak Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* size gecenin karanlığı gibi çok kalabalık bir orduyla ve selin akışı gibi gelmektedir. Allah'a yemin olsun ki O size tek başına da gelse Allah O'na muhakkak yardım eder ve O'na verdiği vaadi yerine getirir. Nefislerinizi kurtarın, vesselam."[2] Suheyli de bu şekilde nakleder.

Akıl sahibi herhangi biri Hatıb'ın bu mektubunu dikkatlice okusa, onda Allah'ın Nebisi'ne *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yardım edeceğine olan güvenini ve ona karşı olan saygısını görür. Bununla birlikte Allahu Teala bu fiil sebebiyle, iman edenlerin tüylerini ürperten şu ayeti indirmiştir: "Ey iman edenler! Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları dost edinmeyin. Onlar size gelen gerçeği inkar etmişken, onlara sevgi gösteriyorsunuz. Halbuki onlar Rabbiniz olan Allah'a iman etmenizden dolayı, Peygamber'i ve sizi yurdunuzdan çıkarıyorlar. Eğer siz benim yolumda ve rızamı kazanmak için çıkmışsanız, onlara nasıl sevgi gösterirsiniz? Oysa ben sizin gizlediğinizi de açığa vurduğunuzu da

---

[1] Bu konu ile ilgili İbn-i Teymiyye'nin Rahimehullah, Kabe'ye doğru ilerleyen ve yerin dibine batırılan ordu ve Abbas'ın Bedir'de esir alınması konusundaki sözlerine bakınız; Mecmuu'l-Feteva, 28/537; İbn-i Kayyım, Zadu'l-Mead, 3/422; Allahu Teala'nın, "Kendilerine yazık eden kimselere melekler, canlarını alırken: "Ne işde idiniz" dediler. Bunlar: "Biz yeryüzünde çaresizdik" diye cevap verdiler. Melekler de: "Allah'ın arzı geniş değil miydi? Hicret etseydiniz ya!" dediler. İşte onların barınağı cehennemdir; orası ne kötü bir gidiş (yeri)dir" (4 Nisa/97) ayetinin nüzul sebebi ile ilgili olarak Sahih-i Buhari ve diğer kaynaklara bakınız. Zira bu konu oldukça önemlidir. Bu konuda çabalarınızı artırın, gözlerinizden uyku sarhoşluğunu silkeleyin ve taklitçi tembellerden olmamaya gayret edin.

[2] Fethu'l-Bari, 7/521

bilirim. Sizden kim bunu yaparsa doğru yoldan sapmış olur."[1] Eğer bunu iyice düşünüp dikkate alırsanız Allah size hidayet eder. Allahu Teala bunu nasıl düşmanlarına karşı dostluk ve sevgi beslemek olarak kabul ediyor anlarsınız. Sonra da, kendisini İslam ve davete nisbet eden birçok zamane insanının durumuna bir bakın, güya İslam'a hizmet için nasıl onların düzenlerine, kanunlarına, meclislerine saygı gösteriyorlar, onlara nasıl yaranmaya çalışıyorlar! Böylece hakiki dinin ve onu hakkıyla bilen din ehlinin garib halini ve sayılarının azlığını kavramış olursun. Ey kardeşim! Din konusunda gevşek davranmaktan son derece sakın. Buna çok dikkat et...

Şeyh Hamd bin Atik şöyle der: "İnsanlardan bir çoğunun özür olarak kabul ettikleri şeye gelince, muhakkak bu, şeytanın süsleyip şirin gösterdiği işlerdendir. Bu durum -şeytanın dostları, aslında gerçek olmayan şeylerle kişiyi korkutup endişeye düşürdüklerinde- müşriklere muvafakat göstermesi gerektiğinin caiz olduğu zannına kapılmasıyla ortaya çıkmaktadır." Sonra, Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* küfür kelimesini söylemeye dair ikrahın sıfatını izah ettiğini ve bunun ancak darb, işkence veya öldürme gibi durumlar karşısında olabileceğini, sadece sözle yapılacak tehditlerde veya şahsına, eşine, çocuklarına ya da malına yönelik korkutmalarda böyle bir durumun söz konusu olmayacağına dair açıklamalarını zikreder ve şöyle devam eder: "Eğer bunu ve bunun birçok insanda meydana geldiğini anlamışsan, Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu sözünü de anlamış olursun: "İslam garip olarak başladı ve yine başladığı zamanki gibi garipliğe dönecektir." Muhakkak ki bu din garipliğe dönmüştür. Ve gerçeği görenler o garipliği yaşamaktadırlar. Yardım Allah'tandır."[2]

---

[1] 60 Mümtehine/1
[2] Sebilu'n-Necat

Şeyh Süleyman bin Abdullah şöyle der: "Allah sana rahmet etsin, şunu bil ki, bir insan müşriklere veya onların dinlerine, onlardan korkup çekindiği için veya şerlerini defetmek ya da vaziyeti idare etmek için muvafakat gösterirse, o insan tıpkı muvafakat gösterdiği o topluluk gibi kafir olmuştur. Onların dinlerini kerih görse, onlara kalben buğz etse, İslam'ı ve Müslümanları sevse bile onun durumu böyledir."[1] Daha sonra müşriklere malla ve dostluğun icap ettirdiği değişik biçimlerde yardım etmek ve Müslümanlarla olan dostluğu kesmek gibi daha şiddetli durumları zikreder ve şöyle der: "Ancak zorlama altında olan, müşrikler tarafından ele geçirilmiş kişi bu durumdan müstesnadır. Ona, "küfret" veya "şunu yap" derler. "Eğer dediğimizi yapmazsan sana şöyle şöyle yaparız, seni öldürürüz" derler. İsteklerine ulaşıncaya kadar işkence ederler. İşte bu durumdaki kişinin, kalbi imanla mutmain olarak, dili ile onlara muvafakat göstermesi caizdir. Alimler, şaka yollu bile olsa küfür kelimesini söyleyen kişinin kafir olacağı hususunda fikir birliği içinde iken sadece korktuğu için ve dünyaya olan düşkünlüğünden ötürü küfür olan fiiller sergileyen, küfrü icap ettiren sözler sarf eden insanların hali nice olur?" Şeyh Süleyman bin Abdullah bu sözünden sonra bu hususta yirmiden fazla delil sıralamaktadır. Bu nedenle onun bu kitabı "ed-Delail" (Deliller) olarak isimlendirilmiş ve bu isim ile meşhur olmuştur.

Buraya kadar aktardıklarımızı özellikle müşriklere dostluk gösterip, onlarla uyum içinde yaşayıp, kanunlarını, yönetimlerini, ordularını savunup bir de kendilerini İslam'a nisbet edenlerin iyice düşünmeleri ve bunları kavramaya çalışmaları gerekir... Bu onlar için gerçekten çok önemlidir... Bilhassa aktardıklarımızın tamamı Şeyh Hamd bin Atik ve Şeyh Süleyman'ın dönemlerinde Necd'e giren Mısır devletinin askerlerine yöneliktir. Şöyle ki Şeyh Hamd bin Atik ve Şeyh Süleyman, "Sebilu'n-Necat" ve "ed-

---

[1] Teysiru'l-Azizu'l-Hamid

Delail" isimli kitablarını o dönemde birçok bid'atler, hurafeler ve kabir şirklerine bulaşmış olan bu askerlere dostluk yapmaktan insanları sakındırmak için kaleme almışlardır.[1] Bilinmektedir ki, Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab'ın çocukları ve ona tabi olanlardan olan Necd alimlerinin meşhurları, Türk devletine tabi olan Mısır devleti ve askerlerini tekfir ediyorlardı. Bu mesele onların birçok risalelerinde sabittir. Hatta onlara dost olanları ve onların itaati altına girenleri, onlardan hoşnut olup onları mü'minlerin dışında sırdaş edinen herkesi de tekfir etmişlerdir. Bu durumda insanın aklına ısrarla şöyle bir soru gelmektedir: Meşhur imamların, günümüzdeki birçok Müslümanın kendisi için ağıt yaktıkları bu devlete tabi olan askerler hakkındaki hükümleri bu ise, "Asrın Yasa Köleleri" ile ilgili sözleri acaba nasıl olurdu? Acaba günümüzde evler, makamlar ve itibarlar gibi dünyanın süsü ve metaından mahrum kalma endişesiyle onlara, onların ordularına ve polislerine karşı gösterilen dostluk hakkında nasıl hüküm verirlerdi? Acaba onlara samimiyetle hizmet edeceklerine ve kanunlarına saygı göstereceklerine dair yemin edenler hakkında nasıl hüküm verirlerdi? Eğer günümüzde yaşamış olsalardı o alimler, acaba ne derlerdi?

"Ey akıl sahipleri bu durumlardan sakının! Ey gafiller bu yaptıklarınızdan tevbe edin! Çünkü bu yaptıklarınız ile fitne, dinin furu' olan meselelerinde değil, bizzat aslında meydana gelmiştir. Dinin muhafazası için aşiretlerin, eşlerin, malların, ticaretlerin ve meskenlerin feda edilmesi gerekir. Yoksa din onlar için feda edilmez. Nitekim Allahu Teala şöyle buyurur: "De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız, elinize geçirdiğiniz mallar, durgunluğa uğramasından korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden meskenler, size Allah'tan, Rasulü'nden ve Allah yolunda cihad etmekten daha sevimli ise, o halde Allah'ın

---

[1] Bkz: Ed-Düreru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 309

emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah fasıklar topluluğunu hidayete erdirmez."[1] İyice düşünün ve anlamaya çalışın. Allahu Teala, kendisinin, Rasulü'nün ve kendi yolunda cihad etmenin yukarıda sayılan dünyalık menfaatlerden daha önce gelmesi gerektiğini, daha sevimli olması gerektiğini beyan ediyor. Öyle ki, sizin nazarınızda dininiz, sahip olduğunuz şeylerin en kıymetlisi ve en yücesi olmalıdır."[2]

[1] 9 Tevbe/24
[2] Ed-Dürerü's-Seniyye, Cihad Bölümü, 127

TAĞUTLARIN, İBRAHİM MİLLETİ'Nİ SULANDIRMAK VE DAVETÇİLERİN KALPLERİNDEN YOK ETMEK İÇİN BAŞVURDUKLARI METODLAR

Şayet İbrahim Milleti'ni iyice anladıysanız, İbrahim Milleti'nin rasullerin ve onlara tabi olanların metodu olduğunu fark ettiyseniz ve bu metodun dinde yardım, başarı ve saadetin tek yolu olduğunu idrak ettiyseniz, o zaman şunu da yakinen bilmelisiniz ki tüm zamanlarda ve mekanlarda tağutlar kesinlikle İbrahim Milleti'nden hoşnut olmamışlardır ve olmayacaklardır da... Onlar bu şerefli hareketten hep çekinmişler ve korkmuşlardır. Bu yüzden de sürekli İbrahim Milleti bilincini yok etmenin ve onu davetçilerin gönüllerinden söküp atmanın yollarını büyük bir hırsla aramışlardır. Allahu Teala ilk dönemlerden beri bunun böyle olduğunu bize haber vermektedir. Mekke'de inmiş olan Kalem Suresi'nde şöyle buyurur: "Onlar senin kendilerine yumuşak davranmanı arzu ettiler; kendileri de bunun üzerine yumuşak davranacaklardı."[1]

Onlar, davetçilerin bu yoldan başka, çarpık yollara dalmalarını ve nebilerin o sarsılmaz ve dosdoğru davet metodlarından sapmalarını temenni ederler ve bunun için planlar yaparlar. Davetçileri, birçok batılları hakkında susmaya veya kendileri ile ortak bir noktada birleşmeye götürecek yollara saptırmak istiyorlar. Ta ki davet ölünceye ve asıl çizgisinden, açık, net, anlaşılır ve dosdoğru olan amacından sapıncaya kadar da bunun için uğraşmaya devam ederler. Tağutlar çok iyi bilirler ki ilk taviz, geriye doğru atılan ilk adımdır. Sonra bu basit adımı diğer adımlar izler... Adımlar, adımlar... Öyle adımlar ki davetçi o adımları atarken davanın asli metodunu yitirir ve kesin olarak bu bozul-

[1] 68 Kalem/9

manın neticesinde batıl ehli ile birçok batıl veya bazıları konusunda ortak bir noktada buluşur. İşte davetçinin vardığı bu nokta tağutların ta başından beri varmak istedikleri hedeftir. Bu yüzden eğer onlar davetçilerde bir inişe geçme, bozulma veya yelkenleri suya indirme hali görmüşlerse bu durumdan pek hoşnut olurlar. Bu davetçileri ve böyle bir daveti artık bu noktadan sonra desteklemeye başlarlar. Onlara yakınlaşır, onları över, çabalarını takdir eder ve onlara karşı muhabbet duyarlar. Allahu Teala şöyle buyurur: "Müşrikler, sana vahyettiğimizden başka bir şeyi yalan yere bize isnad etmen için seni, nerdeyse, sana vahyettiğimizden saptıracaklar ve ancak o takdirde seni candan dost kabul edeceklerdi."[1]

Seyyid Kutub *Rahimehullah* bu ayeti tefsir ederken, müşriklerin Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile din ve davetle ilgili birçok meselelerde pazarlığa girişmelerinden bahseder ve şöyle der: "Allahu Teala'nın peygamberini etkisinden kurtardığı bu girişimler, her zaman iktidar sahiplerinin dava adamlarını, yoldan çıkarmak için başvuracağı girişimlerdir. Az da olsa onları davanın doğru yolundan ve sağlam metodundan saptırma girişimleri sürekli sözkonusudur. Dava sahiplerini yoldan saptırma uğruna ufak bir taviz için büyük servetleri feda ederler. Bazı dava sahipleri bu tekliflere kanabilirler. Zira bunun çok basit bir ödün olduğunu görürler. Yani iktidar sahipleri dava adamlarının davalarını bütünü ile bırakmasını istemezler. Tüm istedikleri, ufak tefek birtakım değişikliklerdir. Böylece her iki tarafın da yolun ortasında bir yerlerde buluşma imkanını bulurlar. Şeytan dava sahiplerine, bu kanaldan sokularak davanın istikbali için bir takım ödünler verme karşılığında iktidar sahiplerini kazanmaları gerektiğini düşündürebilir.!

Halbuki, yolun başında ufak bir ödün, küçük bir sapma yolun sonuna varıncaya kadar köklü, büyük bir sapmaya dönü-

---

[1] 17 İsra/73

şür. Küçük de olsa davanın bir parçasından vazgeçmeyi, basit de olsa davanın bir tarafını gözden çıkarmayı kabul edebilen bir dava adamı daha önce vermiş olduğu bu ödünü durdurma imkanını kaçırmış olur. Zira bir adım geri çekildikçe teslim olma eğilimi daha da artar. Burada sorun davaya bir bütün olarak inanma sorunudur. Ne kadar küçük de olsa, davanın bir parçasından vazgeçebilen, ne kadar önemsiz de olsa davanın bir tarafını gözden çıkarabilen bir kişinin davasına gerçek anlamda iman ettiği söylenemez. Davanın her tarafı, her yönü iman etmiş olan insanın gözünde aynıdır. Bu tarafı da diğer tarafı gibi gerçektir. Davanın içinde "olmasa da olur" diye bir bölüm yoktur. Dava her yönü ile birbirini tamamlayan bir bütündür. Bir parçasını yitirdiğinde tüm özelliklerini yitirmiş olur. Herhangi bir bölümünü yitiren dava, bir elementini yitiren bir bileşim gibi hiçbir özelliğini koruyamaz.!

İktidar sahipleri, dava sahiplerine, dava erlerine yavaş yavaş sokulurlar. Dava erleri herhangi bir noktada ufak bir taviz verdiklerinde saygınlıklarını ve sağlamlıklarını yitirirler. Artık iktidar sahipleri pazarlığın sürmesi ve fiyatın arttırılmasıyla davanın tamamını teslim alabileceklerini öğrenmiş olurlar.

Basit ve değersiz de olsa davanın herhangi bir tarafını, iktidar sahiplerini kendi safına çekmek amacı ile gözden çıkarmak davanın zafere ulaşmasında iktidar sahiplerine dayanma ihtiyacı duymak ruhsal (psikolojik) bir bozgundur. Mü'minler ise davalarında yalnızca Allah'a tevekkül etmek durumundadırlar. Bir kere mağlubiyet gönüllerin derinliklerine kadar indi mi, artık bu mağlubiyet asla zafere dönüştürülemez."[1]

Evet... Günümüz davetçilerinden birçoğunun, tağutlar tarafından dost edinildiklerini görmekteyiz. Onlara hiçbir zarar vermemekte ve düşman da edinmemektedirler. Zira bu davetçiler

[1] Seyyid Kutub, Fi Zılali'l-Kur'an

onların birçok batılına rıza göstermektedirler. Dolayısıyla hükmü ellerinde tutanlarla yolun ortasında bir araya gelmekte, birleşmektedirler. Onlarla aynı toplantı salonlarında bir araya gelmekte, aynı kutlamalara katılmakta, aynı helake doğru sürüklenmektedirler.

Tağutların uyguladıkları bu metodların günümüzdeki örneklerini şöyle sıralayabiliriz:

Bunlardan birincisi, birçok tağutun parlamentolar, meclisler ve benzeri müesseselerin kapılarını bu davetçilerden ve diğerlerinden oluşan hasımlarına açarak, buralarda toplanmalarını sağlamasıdır. Bu hasımlarıyla aynı çatı altında toplanırlar, onlarla çeşitli toplantılar düzenlerler, onların içine karışırlar. Hasımların davalarını sulandırıncaya kadar bu, böyle devam edip gider. Böylece hasımları ile aralarındaki dava, kafirlerden ayrılma, onların kanunlarını reddetme, onların metodlarını tanımama, batıllarından uzak durma gibi asıl meseleler olmaktan çıkıp, vatanın ve milletin selameti için(!) iktisadi kalkınma, güçlenme, yardımlaşma ve buna benzer davalar haline gelir. Tüm bunlar tağutların kendi heva ve heveslerine göre, küfür ile yönettikleri vatanlar içindir.! Şüphesiz tağutların bu tuzağı, ayakların en fazla kaydığı bir meseledir. Bu tuzağa düşenlerin bir çoğunun kendilerini selefi harekete nisbet ettiklerini veya Seyyid Kutub ve benzerlerinin sözlerini ağızlarından düşürmediklerini görmekteyiz. Bununla birlikte ayakların kaydığı bu tuzağa düştükten sonra tağutlar için alkış tuttuklarına, saygı göstermek maksadı ile onlar için ayağa kalktıklarına, onlara ünvanları ile hitap ettiklerine, hatta yönetimlerine, askerlerine ve emniyet teşkilatlarına karşı dostluğu ilan ettiklerine, kanunlarına ve anayasalarına bağlı kalmaya yemin ettiklerine şahit olmaktayız. Bundan da geriye zaten ne kalmaktadır ki? Sapıklıktan Allahu Teala'ya sığınırız.

Yine tağutların sık sık başvurdukları yollardan birisi de alimleri bir takım hizmetlere tabi tutarak kendi hasımlarına ve sosya-

lizm, faşizm ve diğerleri gibi nüfuzundan çekindikleri sistemlere karşı mücadele vermelerini sağlamak suretiyle bu alimlerin vakitlerini öldürmeleridir. Yine bu tağutlar kendi çıkarlarına olacak bazı milliyetçi akımları ayakta tutma hususunda bazı alimlerin tutuculuğunu kullanmakta ve onları ortak olan düşmanları üzerine yönlendirmektedirler. Bu alimleri, dine ve din ehline gösterdikleri sözde ihtimamla, din düşmanlarının saldırılarından korktukları(!) gerekçesiyle ve dine hürmetkar görünmekle kandırırlar. Böylece bu alimleri, aynı zamanda kendi düşmanları olan unsurlarla savaşılması için halkı manevi yönden motive etmeye yönlendirirler. Bu miskin alimler de onların ağına düşerler. Tüm enerjilerini ve vakitlerini bu yolda harcarlar. Mücadele azimlerini, davalarını tağutlar tarafından kendilerine gösterilen düşmanlar uğrunda tüketirler. Sonuçta birçoğu tağutlara karşı gösterilmesi gereken düşmanlık hislerini kaybetmiş durumda, onların sadık bekçileri ve bel'amları halini alırlar. Hatta günün birinde bir de bakarsınız ki bu kişiler tağutların ve onların sistemlerinin birer askeri, hizmetçisi ve sadık birer destekçisi oluvermişlerdir. Tüm hayatlarını içinde bulundukları batıl sistemin idamesi için tahsis edecek bir düzeye gelivermişlerdir... Bilerek veya bilmeyerek bu zillete yuvarlanmışlardır... Keşke onlar salih kulun şu sözünü akletmiş olsalardı: "Rabbim, bana lutfettiğin nimetlere andolsun ki, artık suçlulara asla arka olmayacağım."[1]

Kurtubi bu ayet hakkında şunları nakletmektedir: "Musa'dan *Aleyhisselam* yardım isteyen İsrailoğullarına mensup olan o kişi kafir idi. Ona Musa'nın *Aleyhisselam* taraftarlarından denilіş sebebi, İsrailoğullarına mensup olması idi, yoksa din bakımından ona uygunluk kastedilmiş değildir. Buna göre Musa *Aleyhisselam* pişman olmuştur. Çünkü o kafire karşı bir diğer kafire yardımcı olmuştur. O bakımdan: Artık bundan sonra hiçbir zaman kafirlere yardımcı olmayacağım, demiştir."

---

[1] 28 Kasas/17

Keşke bugünküler Allahu Teala'nın şu sözünü akletseler: "Ey iman edenler! Kafirlerden size yakın olanlara karşı savaşın ve onlar sizde bir sertlik bulsunlar, (onlara karşı şiddetli ve çetin olun, sakın gevşeklik ve korkaklık göstermeyesiniz). Biliniz ki Allah (korkaklıktan) sakınanlarla beraberdir."[1] Eğer onlar bu ayetleri akletmiş olsalardı, içine düşmüş oldukları durum üzere olmazlardı. Çünkü bu komünistler veya diğerleri, İslam'a ve Müslümanlara düşman olsalar da ve yine onlara düşmanlık yapmak, onlardan uzak olmak ve onların batıllarını reddetmek istenilen bir şey olsa da, en önemli ile mücadeleyi öne alıp, ikinci derecede önemli olanı bir sonraki merhaleye ertelemek ve yine mücadeleye en yakından başlayıp, daha sonra diğerleri ile ilgilenmek Nebi'miz olan Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* uygulamalarından biridir. Selim akıl sahiplerinden hiç kimse buna itiraz etmez. Çünkü en yakın olan düşmanın tehlikesi, fesadı ve fitnesi, uzakta olan düşmanın tehlikesinden, fesadından ve fitnesinden daha şiddetlidir. Bunun içindir ki heva ve şeytan ile mücadele etmek genel olarak düşmanlarla mücadele etmekten daha önce gelir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, savaşa ilk olarak Fars, Rum veya Yahudiler ile başlayarak, yakın olan düşmanı ihmal etmemiştir.

Birçok tağut bu tehlikeli tuzaktan fayda elde etmiş ve hala da etmektedir. Onlar, bu cahil alimlerle çokça alay etmekte, onları kendi işlerinde kullanmaktadırlar. Birçok davet adamının davetine engel olmak, İslami cemaatleri itici göstermek ve insanları onlardan uzaklaştırmak, onların yollarından ve metodlarından tavizler vermelerini sağlamak gibi çirkin emellerinde bu alim geçinen cahilleri kullanmaktadırlar. Onlardan fetvalar alarak, İslami çalışmaları kontrol altında tutmakta ve gerektiğinde davetçilerin aleyhlerine hükümler verdirmektedirler. Hatta tağutlar birçok defa gerçek davetçileri ve İslami cemaatleri sindirmek ve davetlerini

[1] 9 Tevbe/123

yok etmek için, onların Hariciler veya yeryüzünde fesat çıkaran ve dinlerini bırakmış olan bağiler oldukları bahanesi ile bu cahillerden fetvalar koparmışlardır. "Dikkat edin! Gerçekten onlar bozgunculuk edenlerin ta kendileridirler."[1] Onlar, bu durumu bildikleri ve doğru olanı hissettikleri halde böyle davranmaya devam ederler. Bizler zamane alimleri arasında bu zillete düşen birçoklarını görmekteyiz.

Yine tağutların başvurduğu yollar arasında şunu da sayabiliriz: Tağutlar mü'minleri ve davetçileri bir takım mevkiler, makamlar, rütbeler, ünvanlar vererek ayartmaya çalışırlar. Bunlar arasında, bir takım imtiyazlar, evler, yatlar, katlar ve bunun benzerleri de sayılabilir. Tüm bunları, onları elleri altında tutabilmek ve ağızlarını kapamalarını sağlamak için yaparlar. Böylece, "Süt emdiğin memeyi ısırma" sözünü onlar üzerinde gerçekleştirmiş olurlar. Ta ki, bu davetçiler veya bu cahil alimler, onlar ve onların yönetimleri konusunda fitneye düşene kadar bu böyle devam eder. Hatta durum, değişik fetvalarla bu tağutların batıllarını onaylamaya, onların faziletlerini sayıp dökmeye, gece ve gündüz onları övgüyle tesbih etmeye kadar varır...

İbnu'l-Cevzi şöyle der: "İblis'in fakihlerin başına ördüğü çoraplardan biri de; onları emir sahipleri ve sultanlarla birlikte oturmaya sürüklemek, onlara karşı dalkavukluk yapmaya teşvik etmek ve onlardan gördükleri itibarı kaybetmemeleri için onları eleştirmekten ve kötülüklerini inkar etmekten vazgeçmeyi sevimli göstermektir... Özet olarak yöneticilerin yanında bulunmak, onlarla içli dışlı olmak, son derece tehlikelidir. Her ne kadar ilk etapta iyi niyetlerle onlara yakınlaşmaya çalışılsa da, sonraları onlardan görülen ikram, mükafatlar, çeşitli nimetler kişinin onlara karşı olan özentisini ve meylini artırmakta, kişi kendini onlara dalkavukluk yapmaktan alıkoyamamakta ve onların kötülüklerini

---

[1] 2 Bakara/12

inkar etme ameliyesini terk etmektedir."[1] Süfyan es-Sevri de şöyle der: "Onların (idarecilerin) bana hainlik etmelerinden korkmuyorum. Benim asıl korktuğum, onların bana ikramda bulunmaları ve böylece kalbimin onlara meyletmesidir."

Akıllı bir kimse, Süfyan'ın, kendilerine meyletmekten çekindiği o kişileri düşündüğünde, günümüz tağutlarıyla onlar arasında büyük bir fark olduğunu görecektir. Buna rağmen bazıları onlara yakın olma konusunda ne de çok gayret sarfetmektedir. Yardım ancak Allahu Teala'dandır.

Yine tağutların başvurduğu yollar arasında, ihlaslarından ve halkın onlara karşı olan sevgi ve bağlılıklarından çekindikleri birçok davetçi ve alimi kendi kontrolleri altına alabilmek için dinin bazı yönlerine ve furu' meselelerine destek vermek ve bu sözde iyiliksever tutumu açıkça sergilemek sayılabilir. Bu alimler ve davetçiler için fakülteler açarlar, yayınevleri kurarlar, onlara Diyanet İşleri ve Kültür Bakanlıklarında gösterişli görevler verirler. Kısaca bu tağutlar, kendi azgınlıklarına ve fesatlarına dokunmadıkları sürece bu insanlara her türlü desteği -sırf kendi çıkarlarını gözettikleri için- sus payı olarak verirler.

Bu tağutların kurmuş oldukları ve asıl olarak Müslümanlara zarar verme amacını güden çeşitli kurum, dernek ve vakıflar da bu kabildendir. Mesela, genel olarak birçok fasit hükümetlere ve özel olarak da Suud hükümetine ve onun tağutuna olan dalkavuk çizgisine rağmen, birçok zavallı alimin kendisi ile aldanmış olduğu "Rabıtatu'l-Alemi'l-İslami" (İslam Dünyası Birliği) teşkilatı bunlardan biridir. Hatta bu teşkilat tarafından basılan broşür veya kitaplarda, Suud devletine karşı münafıkça tavırlar açıkça yer almaktadır. Bu kurumun şüpheli yöneticilerinin, diğer devletlerin tağutlarıyla ne kadar da mükemmel bir ilişkileri ve dostlukları vardır! Ancak bununla birlikte bir takım devletlere olan muhalefeti

[1] Telbisu İblis, 121

ve eleştirisi, ancak anavatan hükümetinin (Suud) isteğine göre şekillenir. Tağutlar arasında herşey yolunda gittiği müddetçe bu devletler asla eleştirilmez. Ama mesela Kaddafi gibi tağutun biri, devletlerine veya tağutlarına ya da sistemlerine hücum edecek olursa; işte o zaman fetvalar, inkarlar ve nefretler birbirini takip eder. Sonra, şayet tağutlar arasındaki mesele halledilip, işler önceki seyrine dönerse işte o zaman, önceleri aleyhlerinde verilmiş fetvalar adeta dumura uğramış hisler gibi sağır, dilsiz ve sessiz kalakalır. Halbuki tağut aynı tağuttur ve hiçbir vasfını değiştirmemiştir. Herhalukarda bu müessese ve benzerleri, hükümete ait bir kuruluş olmaktan öteye geçemezler...

Yine tağutların başvurduğu yollar arasında, davetçilere davetlerini sürdürmeleri için -kendi menfaatlerini de gözeterek- davet ve konferans verme, heyet kurma ve buna benzer bir takım çalışmalar için ruhsatlar bahşetmeleri gelmektedir. Bu tür etkinlikler, hamasetli davetçileri, yönetimin münkerlerinden, siyasetinden, batıl işlerinden ve tağutlarının fesatlarından uzak tutmayı amaçlamaktadır. Böylece bu organizasyonlar, birbirinin hatalarını araştıran fitne müesseseleri haline getirilir. Özellikle devletin emniyetini ve tağutların otoritelerinin istikrarını tehdit eden konularda oldukça duyarlıdır. Bu tür girişimleri asla zararlı olacak seviyeye çıkarmaz ve toplum içerisinde fren vazifesi görürler.

Yine tağutların başvurdukları yollardan biri de okullar, fakülteler, değişik basın-yayın organları ve muhtelif tağuti kuruluşlar sayesinde, yeni yetişen genç nesillerin kalp ve kafalarından İbrahim Milleti'ni tamamen çıkarmak, yok etmek, parçalamak ve öldürmektir. Bu nedenle bunlar Firavun'dan daha pis ve hileleri de onun hilesinden daha büyüktür. Zira, bunlar oğulların öldürülmesi, yok edilmesi hususunda Firavun'un metodunu ancak diğer metodları işe yaramadığında, son çare olarak kullanırlar. İlk önce İbrahim Milleti bilincini kalplerde, nefislerde yok ederek, bu nesilleri gerçek bir ölüme ve yok oluşa iterler. Nesilleri Firavun'un yaptığı şekilde yok etmek yerine öncelikle onlardaki bu bilinci yok

etmek için uğraşırlar ve bunu başarmak için de her yola başvururlar. Nesilleri, kendilerini ve batıl düzenlerini sevecek, onlarla dostluk kuracak, kanunlarına ve hükümetlerine saygı duyacak bir zihniyetle terbiye ederler. Bu iş için birçok cahilin evlatlarını gözü kapalı gönderdikleri, fesat saçan okullarını ve neredeyse her eve yayılmış olan basın-yayın organlarını kullanırlar. Evet, insanların gözlerini boyamak ve hakkı görüp kendilerine karşı çıkmalarını engelleyebilmek için, Firavun'un yaptığı gibi bedenleri katletmek yerine, yüreklerden İbrahim Milleti bilincini yok ederek ruhları katlederler. Böylece ruhları katledilmiş insanlar, bilgi ve medeniyeti yaydıkları iddiası ile onları övmeye başlarlar. Bunun hepsinden de acı olanı, Müslümanların zürriyetlerinden yönetimlerine ve kanunlarına ihlasla bağlı olan yetenekli taraftarlar ve hizmetçiler edinirler. Yahut da en azından batıl ehline dalkavukluk yapan, bu sağlam davete ve dosdoğru Millet'e rağbet etmeyen cahil ve sapık bir nesil yetiştirmiş olurlar... Onlara karşı gelmeye güç yetiremeyecek ve hatta bunu asla düşünmeyecek bir nesil...[1]

Maalesef bu tuzaklara nice davetçiler düşmektedir... Bugün insanların İslami önderlere ve alimlere güveninin kaybolmasının nedeni bu tuzaklar ve bu tuzaklara düşmüş olanların sefih durumlarıdır. Bu hareket tağutların gözünde davetçiyi nasıl da küçültmekte, onların kalplerinde yer etmiş olan heybetini nasıl da söküp atmaktadır. Tabi ki böyle bir tavırla karşılaşan tağutlar artık davetçiden ve onun davetinden çekinmemektedirler. Fakat iş değişir de, davetçide bir sertlik, dağlar gibi bir sebat, bir ayrılış hareketi, nerede olursa olsun kendi davasını yüceltip onun gereklerini yerine getirmeye azmettiğine dair bir iki işaret görürlerse, işte bu noktada binlerce ince hesabın içine dalarlar. Allah da o zaman o tağutların kalplerine korku verir. Tıpkı Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve*

[1] Bu konuyu ve onların bu şeytanca metodlarını "İ'dadu'l-Gadetu'l-Fevaris Bi Hecr Fesadi'l-Medaris" isimli kitabımızda tafsilatlı olarak ele aldık. Dileyen kardeşlerimiz o kitabımıza müracaat edebilirler.

Sellem kafirlerin gözündeki heybeti ve bir aylık mesafeden kafirlerin kalbine oturan o müthiş korku ile yardım olunması gibi... Dikkat edin! Zamanın tuzaklarına ve tağutların oyunlarına düşmeye karşı uyanık olun!

Son olarak aktarmak istediklerimiz ise şunlardır: Allahu Teala tüm bu habis planları bize izah etmiş, bu habis planlara vâkıf olmamızı bize nasip etmiş ve bunlara karşı daima uyanık ve tetikte olmamızı öğütlemiştir. Üstelik bunlara karşı koymanın yollarını ve tedavilerini de bize bildirmiştir. Bize dosdoğru olan yolu tarif etmiş ve "Onlar senin kendilerine yumuşak davranmanı arzu ettiler; kendileri de bunun üzerine yumuşak davranacaklardı"[1] ayetinden önce şöyle buyurmuştur: "Artık yalanlayanlara itaat etme!"[2]

Evet! Onlara itaat etme! Onlara meyletme! Onların karşılıklı tavize dayanan çözümlerini kabul etme! Muhakkak Rabbin sana hak dini vermiştir. Dosdoğru yolu sana göstermiştir ve seni, İbrahim Milleti'ne hidayet etmiştir.

Allahu Teala'nın, Mekke'de inmiş olan İnsan Suresi'ndeki şu sözü de bu kabildendir: "Hiç şüphesiz ki Kur'an'ı sana kısım kısım Biz indirdik. O halde Rabbinin hükmüne sabret ve onlardan günahkar veya nankör hiçbir kimseye itaat etme!"[3] Günahkar kafirlere itaat etmenin nehy edilmesinden önce Kur'an'ın belirtilmiş olması ve Allah'ın o Kur'an'ı, Nebi'si üzerine indirilmiş olmakla övmesi doğru davet yolunun beyanını içermektedir. Bu öyle bir yoldur ki davetçiler onu kendi kafalarına göre ortaya koyamazlar. Hevalarına göre davet yolunun planını çizemezler veya onda atılacak adımları belirleyemezler... Buna hakları yoktur... Bu yol ancak, Kur'an'da tafsilatlı bir şekilde belirtilmiş olan nebilerin ve rasullerin daveti ve İbrahim Milleti'dir.

---

[1] 68 Kalem/9
[2] 68 Kalem/8
[3] 76 İnsan/23-24

Yine Mekke'de inmiş olan Furkan Suresi'ndeki Allahu Teala'nın şu sözü de bu kabildendir: "O halde kafirlere itaat etme ve onlara karşı bununla büyük bir cihad yap."[1] "Onlara karşı bununla büyük bir cihad yap" yani Kur'an-ı Kerim ile... Dolayısıyla Kur'an'da emredilen yolun dışında, davet ile ilgili metod ve üsluplara kapılma. Onları bu Kur'an'la uyar... İçerisinde kafirlere itaatin veya onların batılları karşısında sükutun olduğu kaypak ve dengesiz yollardan hiçbirine uyma.

Yine Allahu Teala Nebi'sine *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Kitabı'nı tilavet[2] etmesini emrettikten[3] sonra şöyle buyurur: "Kalblerine Bizi anmaktan yana gaflet verdiğimiz heva ve heveslerine uymuş, işinde haddini aşmış kimselere de itaat etme. De ki. O Rabbinizden gelen haktır. Artık dileyen iman etsin, dileyen kafir olsun."[4] Bu ayetler de Mekke'de inmiştir.

Allahu Teala, Şura Suresi'nde, bize ve bizden önceki peygamberlere, Nuh'a, İbrahim'e, Musa'ya ve İsa'ya emrettiği şeriatı zikrettikten sonra şöyle buyurur: "İşte bundan dolayı sen, davet et. Emrolunduğun gibi dosdoğru ol. Onların arzularına uyma."[5] Allahu Teala daha sonra da Nebi'sine *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kafirlere şöyle demesini emrediyor: "Bizim amellerimiz bizim, sizin amelleriniz de sizindir."[6] Bu, kafirlerden, onların heva ve hevesle-

---

[1] 25 Furkan/52

[2] Tilavetin manalarından biri de okunan şeye tabi olmaktır. Şunda şüphe yoktur ki Allahu Teala'nın Kitabı'nı tilavet etmek, onu okumak, öğrenmek, ona bağlanmak ve onun emirlerine tabi olmakla olur. Bu yolda sebat gösterebilmenin en büyük sebebi işte budur. Allahu Teala'yı sürekli zikretmek ve geceleri namaz kılmak da buna ilave edilir. Nitekim Allahu Teala İnsan Suresi'nde şöyle buyurur: "Sabah ve akşam Rabbinin ismini zikret. Gecenin bir kısmında O'na secde et. Gecenin uzun bir bölümünde de O'nu tesbih et." (76 İnsan/25-26)

[3] 18 Kehf/27

[4] 18 Kehf/28-29

[5] 42 Şura/15

[6] 42 Şura/15

rinden, sistemlerinden ve kokuşmuş yollarından net bir ayrılış ve uzaklaşmadır...

Yine Allahu Teala'nın, Mekke'de inmiş olan Casiye Suresi'nde Nebi'sine *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* söylemiş olduğu şu söz de bu kabildendir: "Sonra Biz seni dinden bir şeriate sahip kıldık. Sen de artık ona uy, bilmeyenlerin hevalarına uyma. Çünkü onların Allah'a karşı sana hiçbir faydaları olamaz. Şüphesiz ki zalimler birbirlerinin velileri (dostları)dır. Allah ise takva sahiplerinin velisidir."[1]

İşte böyle! Eğer bizler Kur'an ayetlerini araştırırsak, bu mühim meseleye delil teşkil edecek onlarca, hatta yüzlerce ayet buluruz. Muhakkak ki Allahu Teala kullarını boşuna yaratmadığı gibi, onu başıboş da bırakmamıştır... O halde davetçilere, "davetçiyim", "dava ehliyim" diyenlere bu metodun yani İbrahim Milleti'nin açıklığı ve doğruluğu yetmez mi? Yoksa Rasulullah'a ve O'ndan önceki nebilere yeterli olan, onlara yeterli gelmiyor mu? Onlar için artık gafletten uyanma zamanı değil midir? Azgınların azgınlıkları karşısında susmak, hakkı gizlemek, insanları aldatmak, mücadele azmini ve ömürleri bu şekilde boşa harcamak yetmedi mi?

"Böylece mesele net biçimde ortaya konuyor. Ya Allah'ın şeriatı ya da cahillerin hevaları... Üçüncü bir şık sözkonusu değildir. Dosdoğru şeriat ile değişken hevalar arasında orta bir yol da yok.

Bu ayetler, davetçinin yolunu belirliyor, hareket metodunun sınırlarını çiziyor. Bu konuda söylenen tüm sözlere, yapılan tüm yorumlara, tüm açıklamalara bir çizgi çiziyor.

Bu nitelikleri hak eden tek bir şeriat vardır. Onun dışındaki hayat düzenleri cahillikten kaynaklanan hevalardır, ihtiraslardır. Dava adamı, sadece şeriata uymalı ve bütün hevaları, ihtirasları bir kenara bırakmalıdır. Kesinlikle en ufak bir meselede bile

---

[1] 45 Casiye/18-19

Allahu Teala'nın şeriatından sapıp hevalara, ihtiraslara uymamalıdır. Çünkü hevalarına, ihtiraslarına uyan kimseler, şeriatın sahibine karşı birbirleri ile dayanışma içindedirler. Bunun için şeriatı benimseyen birisi, onların yardımını ummamalıdır. Çünkü onlar birbirlerine yardım eden birleşik bir cephedir. Üstelik onlar dava adamına zarar veremeyecek kadar zayıftırlar, güçsüzdürler. Ona verebilecekleri tek şey bazı eziyetlerdir... Çünkü Allahu Teala onun velisi ve yardımcısıdır. Allahu Teala'nın dostluğu ile heva ve heveslerine göre hareket edenlerin dostluğu bir midir? Birbirlerinin dostu olan zayıf, cahil ve basit kimseler nerede, muttakilerin dostu olan Allah'ı dost edinen şeriat izleyicisi nerede?"[1] "Şüphesiz Allah, takva sahiplerinin velisidir."[2]

İşte yol budur... Var mı yürüyecek yiğit?!

[1] Fi Zılali'l-Kur'an'dan özet olarak
[2] 45 Casiye/19

İÇİNDEKİLER

DAVET SERİSİ – BİRİNCİ ADIM		
1.	Müslümanların Birliğini Sağlayacak Temel Esaslar	Abdu'l-Mun'im Mustafa
2.	Taifetu'l Mansura'nın Özellikleri	Abdu'l-Mun'im Mustafa
3.	Ehl-i Sünnet'in Menheci ve Cihadın Esasları	Abdulkadir bin Abdulaziz
4.	Millet-i İbrahim	Ebu Muhammed Âsım
DAVET SERİSİ – İKİNCİ ADIM		
1.	İman ve Küfür	Abdulkadir bin Abdulaziz
2.	Cehalet Özrü	Abdulkadir bin Abdulaziz
3.	Demokrasi Dindir	Ebu Muhammed Âsım
4.	Tağut ve Destekçileri	Abdulkadir bin Abdulaziz
5.	Tağutların Destekçileri Hakkındaki Şüphelerin Aydınlatılması	Ebu Muhammed Âsım
6.	Dostluk ve Düşmanlık	Abdulkadir bin Abdulaziz
7.	Ülkelerin Hükümleri	Abdulkadir bin Abdulaziz
8.	Cihada Teşvik	Ebu Kuteybe eş-Şâmi
9.	İslam Erlerine Nasihatler	Süleyman Davud
ARAŞTIRMA SERİSİ		
1.	El-Umde Fi İ'dadi'l-Udde	Abdulkadir bin Abdulaziz
2.	El-Cihad ve'l-İctihad	Ebu Katade
3.	Tekfirde Aşırılıktan Sakındırma Konusunda Otuz Risale 1-2	Ebu Muhammed Âsım El-Makdisi
4.	Akidemiz	Ebu Muhammed Âsım
5.	İslam'da Şehadet Operasyonları	Derleme

NOTLAR

....
....
....
....
....
....
....
....
....
....
....
....
....
....
....
....
....
....
....
....
....
....
....
....

NASİHAT

Müslüman kardeşim! Bu kitapçık, Allahu Teala'nın izniyle faydalı bilgiler içermektedir. Allah'a hamd olsun ki biz, şer'i delili olmayan hiçbir söz söylemiyoruz. Senden de, şer'i bir delili olmadıkça hiçbir sözü kabul etmemeni istiyoruz. Böylece yol kesen eşkıyaların, Allah'a davet adı altında seni aldatmasına izin verme. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Bir ayet dahi olsa benden ulaştırın"[1] ve yine "Şahit olanlar, olmayanlara duyursun"[2] vasiyeti gereğince bu kitapçığın, kardeşlerinin, tanıdıklarının ve diğer Müslümanların arasında yayılması için gayret et. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Allah'ın senin elinle bir kişiyi hidayete ulaştırması, kızıl develere sahip olmandan daha hayırlıdır."[3]

Kardeşim, bil ki bu ve buna benzer yayınları Müslümanlar arasında yayman, Allahu Teala'nın yolunda bir cihaddır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Müşriklere karşı mallarınız, canlarınız ve dillerinizle cihad edin."[4]

Allahu Teala, bu ve buna benzer yayınların Müslümanlar arasında yayılması için gayret eden herkesi birçok hayır ile mükafatlandırsın, Allahumme Amin.

[1] Buhari
[2] Müttefekun Aleyhi
[3] Müttefekun Aleyhi
[4] Ebu Davud, sahih bir senedle rivayet etmiştir.

ALLAHU TEALA'NIN DİNİNE YARDIM ETMEK İÇİN YOLA KOYULAN VE SONRA DA BU EN TEMEL İLKEYİ ARKASINA ATAN BİR DAVETİN, NEBİ VE RASULLERİN YOLU ÜZERE OLMASI MÜMKÜN DEĞİLDİR. GÜNÜMÜZDE BEŞERİ KANUNLARIN VE YASALARIN NE KADAR YAYGIN HALE GELDİĞİNE HEPİMİZ ŞAHİT OLMAKTAYIZ. DOLAYISIYLA DAVETÇİLERİN, BU KANUNLARI VE YASALARI KÜÇÜMSEMEK, BUNLARIN KUSURLARINI İNSANLARA ANLATMAK, AÇIKÇA BUNLARI İNKAR ETMEK, BUNLARA DÜŞMANLIĞI İLAN ETMEK, İNSANLARI BU KANUNLARDAN UZAKLAŞMAYA DAVET ETMEK, REJİMLERİN ALDATMALARINI VE İNSANLARLA ALAY ETMELERİNİ ONLARA İZAH ETMEK SURETİYLE İBRAHİM MİLLETİ'NE TABİ OLMA KONUSUNDA NEBİ'Yİ SALLALLAHU ALEYHİ VE SELLEM ÖRNEK ALMALARI GEREKİR. EĞER BÖYLE YAPILMAZSA HAK NE ZAMAN ORTAYA ÇIKACAK? VE İNSANLAR DİNLERİNİ HAKİKATİ İLE NASIL ÖĞRENECEK, HAK İLE BATIL VE DÜŞMAN İLE DOST ARASINI NASIL AYIRABİLECEKLER? BAZILARI DAVETİN MASLAHATI VE FİTNEYİ BAHANE OLARAK İLERİ SÜREBİLİRLER. TEVHİD'İ GİZLEMEKTEN VE İNSANLARA DİNLERİNİ KARIŞIK HALE SOKMAKTAN DAHA BÜYÜK BİR FİTNE OLABİLİR Mİ?!

DEMOKRASİ BİR DİNDİR

Şeyh Ebu Muhammed el-Makdisi

Şeyh Ebu Muhammed el-Makdisi Kimdir?

Tam olarak ismi, Ebu Muhammed Asım b. Muhammed b. Tahir el-Berkavi olup, Ebu Muhammed el-Makdisi ismiyle tanınmaktadır. Şeyh Ebu Muhammed, Hicri 1378 (Miladi 1958) yılında, daha önce Ürdün'ün bir parçası halinde iken 1967 savaşlarından sonra İsrail tarafından işgal edilen Nablus'un Berka köyünde dünyaya gelmiştir. 3-4 yıl gibi kısa bir süre sonra ailesiyle birlikte Kuveyt'e geçmiş ve daha sonra da babasının arzusuyla Irak'ın kuzeyinde bulunan Musul Üniversitesi'nde okumuştur. Bu dönemde bir çok İslamî Hareket Mensubu olan kimselerle bağlantıya geçmiştir. Daha sonra Kuveyt ve Hicaz arasında bir yerde ilim tahsiline devam etmiştir. Özellikle Şeyhu-l İslam İbn-i Teymiye, talebesi İbn-i Kayyim el-Cevziyye, Şeyh Muhammed b. Abdulvehhab ve torunlarının kitaplarını tekrar tekrar gözden geçirmiştir.

Dünya genelinde İslami çalışmalarla ilgisini kesmeme adına defalarca Pakistan ve Afganistan'a gitmiş, orada davet derslerine katılmış ve ilk kitabı olan "Millet-i İbrahim'i" yazmıştır.

Şeyh 1992 yılında Ürdün'e yerleşmiş, orada Afgan cihadına katılan bir çok mücahide dersler vermeye başlamıştır. Elbette kendisinden önce bir çok sıkıntıya maruz kalan davetçilerin başına gelen imtihanların Şeyh'inde başına gelmesi kaçınılmaz olmuştur.

1994 yılında Filistin'de siyonistlere karşı operasyonlara katılmanın caiz olduğu yönünde verdiği fetvasından dolayı bir çok arkadaşı ile birlikte tutuklanmıştır.

Senelerce Ürdün zindanlarında esir kalmış, daha sonra ise serbest bırakılmıştır. Ancak özgürlüğü uzun sürmemiş Amerika ordusuna karşı operasyon yapılmasının caiz olduğu yönündeki fetvaları sebebiyle zindana atılmıştır.

Şu an itibarıyla Ürdün zindanlarında esir olan Şeyh Ebu Muhammed, sitesinde yapılan son açıklamaya göre inandığı esaslardan dönmesi ve yazdığı kitapları reddetmesi için büyük işkencelere maruz kalmaktadır.

Şeyh Ebu Muhammed'in ihlasla Allah'ın dinine davet etmesi kısa sürede semeresini vermiş, bugün dünyanın dört bir tarafında kitapları, risaleleri okunmaya başlanmıştır. Bugün itibarıyla "*www.tawhed.ws*" isimli sitesinde 18 kitabı, 200'e yakın risalesi bulunmaktadır.

Şeyh Ebu Muhammed kendisini hiçbir zaman tek bir konuya hasretmemiş ve ilmi nispetinde bir çok konularda kitap ve makaleler yazmıştır. Kitaplarından bazıları şunlardır:

Milletu İbrahim ve Da'vetu-l Enbiyai ve Murseliyn[1]

El-Kevaşiful Celile fi Kufri Devleti-s Suudiyye[2]

İmtau-n Nazar fi Keşfi Şubuhati Murcieti-l Asr[3]

Keşfu Şubuhatu-l Mucadiliun an Asakiri-ş Şirk...[4]

Tabsıru-l Ukala bi Telbisati Ehlu-t Tecehhum ve İrca[5]

Er-Risaletu-s Selasiniyye...[6]

---

[1] Vela ve Bera akîdesine dair bir kitaptır.

[2] Suud Devletinin küfrüne dair bir çok konuyu ele alan bir kitaptır. Özellikle şu günlerde Suud hükümetinin büyük baskısı sonucu zindanda bu kitabındaki fikirlerinden dönmesi istemiyle Şeyh'e büyük bir zulüm yapılmaktadır.

[3] Muasır Mürcie'nin ortaya attığı şüphelere dair yazılmış bir kitaptır.

[4] Muasır Mürcie'nin ortaya attığı şüphelere dair yazılmış bir kitaptır.

[5] Günümüz tağutlarının küfrüne İslam elbisesi giydirme adına bütün ömrünü vakfeden Ali Halebi'nin "et-Tahzir min Fitneti-t Tekfir" isimli kitabına reddiyedir.

En-Nuketu-l Levamia fi mulahazati-l Camia[7]

İ'dadu-l Kadeti-l Fevaris bi-Hecri Fesadi-l Medaris[8]

Şeyh'in Türkçe'ye çevrilen ilk kitabı vela ve bera akıdesine dair yazmış olduğu Milleti İbrahim'dir. 1997 yılında Ebabil Yayınları tarafından ilk baskısı yapılan kitabın daha sonra yeni bir baskısı aynı yayınevi tarafından yapılmamıştır.

Son birkaç yılda ise Şeyh'in "Milleti İbrahim", "Demokrasi Dindir", "Tağutların Destekçileri Hakkında Şüphelerin Aydınlatılması", "Tekfirde Aşırılıktan Sakındırma Konusunda Otuz Risale" isimli eserleri ilk önce *"www.davetvecihad.com"* isimli siteyi hazırlayan kardeşlerimiz tarafından internet ortamında yayınlanmış ve daha sonra da bu kitaplardan ilk üçünün baskısı site sahipleri tarafından yapılmıştır.

Allah'ın izni ile Şeyh Ebu Muhammed'in kitap ve risaleleri yayınevimiz tarafından belirli zaman aralıklarında okuyucula-rımıza sunulacaktır. Bu vesileyle tekrar Yüce Allah'tan Şeyh'in ayaklarını sabit kılmasını, kendisinin yar ve yardımcısını olmasını ve esaretten kurtarmasını dileriz.

---

[6] Tekfirde aşırılıktan sakındırmaya dair yazılmış bir eserdir.

[7] Şeyh Abdulkadir b. Abdulaziz'in "El'Camiî..." isimli eserinin bazı bölümlerine yapılmış mulahazalardır.

[8] Tağutların eğitim kurumlarının fesad medreseleri olarak isimlendirildiği bu kitap Müslümanları böyle kurumlara çocuklarını teslim etmekten sakındırmaktadır.

İkinci Baskının Önsözü

Hamd, ezelden ebede dek yalnızca Allah'a özgüdür. O'nu över ve O'ndan Peygamber Efendimizi, O'nun ehli beytini ve sahabilerini rahmetiyle kuşatmasını dileriz. Allah Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Allah'tan sakınılması gerektiği gibi sakının. Sizler, kesinlikle Müslüman olarak ölün." (3/Ali İmran 102)

"Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve o ikisinden bir çok erkekler ve kadınlar vücuda getirip (dünyanın dört bir tarafına) yayan Rabbinizden (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının. Adını anarak birbirinizden dilekler dilediğiniz Allah'tan ve sıla-i rahmi kesmekten korkun. Hiç şüphesiz ki O, sizin üzerinize Rakîb'tir. (En ince ayrıntısına kadar her halinizi daima gözetendir.)" (4 Nisa/1)

"Ey iman edenler! Allah'tan (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının ve doğru olan sözü söyleyin ki, Allah, yaptığınız amelleri kabul etsin ve günahlarınızı affetsin. Allah ve Resulüne itaat eden, elbette ki bütün büyük emel ve beklentilerini elde etmiştir." (33 Ahzab/71)

Bütün hitap ve kitapların başında ifade edilmesi sünnet olan "hamd ve salat" fasılasını ifa ettikten sonra...

En doğru söz, Allah'ın kelamı ve en mustakim yol, Muhammed'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)* rehberlik ettiği yoldur. Yoldan saptıran en şerli şeyler, dinde sonradan çıkartılan şeylerdir. (Din adına başlı başına bir ibadet olması amacıyla) dinde sonradan çıkartılan her şey bid'attir. Her bid'at sapkınlıktır. Ve hiç şüphesiz ki, her sapkınlık azaba mustehaktır.

İnsanların topyekün bir halde demokrasi fitnesiyle şirk uçurumuna düştükleri böyle bir günde "demokrasinin Allah'ın dininden başka bir din, Tevhid Milletinden başka bir millet, demokrasi ile hareket eden parlamentoların da ancak ve ancak şirkin köşkleri, putperestliğin barınakları" olduğunu anlatan "Demokrasi Bir Dindir" isimli kitabımızın ikinci baskısını yapmamızı nasip eden Rabbimize şükürler olsun...

Kitabımızın ikinci baskısının, Şeyh Ebu Muhammed el-Makdisi'nin (Allah kendisini esaretten kurtarsın) zindanda, iman ettiği esaslardan dönmesi adına büyük bir işkenceye tabii tutulduğu şu günlerde olması münasebetiyle yazmış olduğu bu nefis kitabından dolayı Rabbimizden ayaklarını sabit kılmasını, O'nun yar ve yardımcısı olmasını, sıkıntılarını hafifletmesini, acılarını dindirmesini dileriz...

Kitabımızın bu ikinci baskısında ilk baskıya aynen sadık kalınmış, yer yer yazım hataları düzeltilmiştir. İlk baskıda bulunan "Şüphelerin Giderilmesi" isimli bölüm pek yakında bu konuda daha detaylı bir kitabımızın çıkacak olmasından dolayı bu baskıda kaldırılmıştır. Buna karşılık bu bölümün yerine kısa bir süre önce demokratik seçimlere katılmanın hükmüne dair, davet ve tebliğ içerikli "Demokrasi Dini" isimli çalışmamız eklenmiştir. Allahu Teala mü'minlerin mevlası ve yardımcısıdır. Galip gelecek olan da Allah'ın ordusudur.

"Bu böyledir. Çünkü Allah iman edenlerin velisidir, kafirlerin ise velisi yoktur." (47, Muhammed/11)

"Muhakkak Allah mü'minleri savunur. Çünkü Allah hainlik ve nankörlük edenlerin hiçbirisini sevmez." (22, Hacc/38)

"Biz ancak Allah'a güvenip dayandık. Rabbimiz, bizimle kavmimiz arasında Sen hak ile hükmet. Sen hükmedenlerin en hayırlısısın." (7, A'raf /89)

"Bu, yeterli bir tebliğdir. Fasıklar topluluğundan başkası helak edilir mi ki?" (46, Ahkaf/35)

Amel sayfalarımızda şirkten beraati bizim için yaz...

M. Yasir Sevim
16 Recep 1428/30 Temmuz 2007
Konya

Yazarın Önsözü

Şüphesiz ki hamd Allah'a mahsustur. O'na hamdeder, O'ndan yardım ister, O'ndan bizi bağışlamasını dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allahu Tealâ kimi hidayete erdirirse onu saptıracak yoktur. Kimi de saptırırsa O'nun için ne bir dost, ne de bir yol gösterici bulamazsın. Şehadet ederim ki, Allah'tan başka ilah yoktur. O tektir ve ortağı yoktur. O bize yeter ve O ne güzel vekildir. Ve yine şehadet ederim ki; Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)* O'nun kulu ve Resulüdür. O önderimiz ve bizim için en güzel örnektir. Allahu Tealâ O'na, ailesine, ashabına ve kıyamet gününe kadar O'na tabii olanlara salât ve selam eylesin.

Bu çalışma, yasama görevini icra eden şirk parlamentoları seçimleri öncesinde kağıt parçalarına aceleyle yazmış olduğum notlardır. Bu dönemde, Allah'ın dininden tamamen uzaklaşmış tağutlar ile din adamı ve davetçi kisvesine bürünmüş bazı kimselerin mücadeleleri sonucu, insanlar müthiş bir şekilde demokrasi fitnesine kapılmışlardır. Bu zavallı kişiler kimi zaman demokrasi dinine özgürlük ve şura ismini takmışlar, kimi zaman Hz. Yusuf'un Mısır Melik'i yanında görev almasını ve aynı şekilde Necasi'nin durumunu öne sürerek demokrasi ile amel etmenin caiz olduğunu söylemişler, kimi zaman da maslahat ve istihsan delilleriyle delil getirmeye kalkmışlardır. Bu kimseler hakkı batıl ile, apaçık aydınlığı karanlıklarla, Tevhid ve İslam'ı şirk ile karıştırarak insanlara sunmaktadırlar.

Biz bu kitapta Allah'ın izni ile ortaya atılan bütün bu şüphelere cevap verdik. Demokrasinin Allah'ın dininden başka bir din ve Tevhid Milletinden başka bir millet olduğunu, demokrasi ile amel eden parlamentolarında ancak ve ancak şirkin köşkleri ve putperestliğin sığınakları olduğunu açıkladık. Allahu Tealâ'nın kulları üzerinde yegâne hakkı olan Tevhidi layıkıyla yaşayabilmek için, bu parlamentolardan kaçınmak gerekir. Hatta bunları yıkmak, sempatizanlarına düşmanlık beslemek, buğzetmek ve onlarla cihad etmek gerekir. Bilinmelidir ki, konuyu bulandırmak isteyen bazı kimselerin zannettiği gibi bu mesele kesinlikle ictihadi bir mesele değildir. Bilakis bu parlamentolara katılıp demokrasi ile amel etmek, apaçık bir şirk ve ayan beyan küfürdür. Allahu Tealâ, muhkem ayetlerinde bizleri böyle bir fiil işlemekten sakındırmış, Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hayatı boyunca bu kimselerle savaşmıştır.

Ey muvahhid kardeşim! Şirkten ve şirk ehlinden kaçınan Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e ve O'na yardımcı olanlara tabii olmak için gayret et. Allahu Tealâ'nın dinini ikame etmek için çalışan kafilenin kervanına hemen katıl. Zira Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bu kimseler hakkında şöyle buyurmaktadır.

"Ümmetimden bir taife vardır ki Allah'ın dinini devamlı üstün tutmaya çalışırlar. Allah'ın emri gelene dek ne onları yardımsız bırakanlar, ne de onlara muhalefet edenler bu kimselere zarar veremezler."[9]

Allahu Tealâ'dan dilerim ki; beni ve sizleri bu taifeden kılsın. Başında ve sonunda hamd âlemlerin Rabbi olan Allahu Tealâ'ya mahsustur.

Ebu Muhammed Asım el-Makdisi

---

9 Buhari, İtisam, 10; Müslim, İmanet, 171/1921.

BİRİNCİ BÖLÜM
Temel Esas[10]

Allah sana rahmet etsin. Ey kardeşim! Bil ki; Allahu Tealâ'nın insanoğluna öğrenmesini ve uygulamasını farz kıldığı ilk esas tağutu inkâr etmek, ondan kaçınmak ve Allah'ı birlemektir. Bu esas bütün işlerin başı, aslı ve direği olup, Allahu Tealâ namaz, zekât ve diğer ibadetlerden önce bunu emretmiştir. Allahu Tealâ insanları ancak tağutu inkar etmeleri ve Allah'a ibadet etmeleri için yaratmış, bu esas üzerine Peygamberler gönderip, kitaplar indirmiştir. Tağutu inkar etme ve Allah'a ibadet etme esası üzerine cihad etmeyi ve bu uğurda şehit olmayı meşru kılmıştır. Allah'ın dostlarıyla şeytanın dostları arasında düşmanlığın temel sebebi bu esas olmakla beraber, İslam devleti ve Raşidi Hilafet'te bu esas üzerine kurulmuştur. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır.

"Ben cinleri ve insanları ancak bana kulluk etmeleri için yarattım" (51, Zariyat/56)

Yine Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır: *"Andolsun ki biz, 'Allaha'a kulluk edin ve tağuttan sakının' diye (emret-*

[10] Konunun başlığı "İslam Dininin En Temel Esası, Yaratılışın Ve Kitapların İndiriliş Gayesi, Resullerin Daveti, İbrahim (a.s)'ın Milleti Ve Kopmak Bilmeyen Sağlam Kulpun Beyanı" şeklindedir.

meleri için) her ümmete bir Peygamber gönderdik." (16, Nahl/36)

Tağutu inkar etme ve Allah'a ibadet etme esası İslamın en yüce kulplarından biridir. Bu kulp olmadan davet, cihad, namaz, oruç, zekât ve hac kesinlikle kabul olunmaz. Bu kulpa sarılmadan ateşten kurtulmakta kesinlikle mümkün değildir. Bu, Allahu Tealâ'nın boynumuza görev olarak yüklediği ilk görevdir. Dinin diğer kulplarına gelince, tağutu reddedip sadece Allah'ı birlemeden bunlar tek başlarına kurtuluşa ermek için asla yeterli değildirler. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"...Artık doğruluk sapıklıktan ayrılmıştır. Kim tağutu inkâr eder ve Allah'a iman ederse kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah her şeyi işitir ve bilir" (2, Bakara/256)

Yine Allahu Tealâ bir başka ayette şöyle buyurur: *"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp Allah'a yönelenlere müjdeler vardır. O halde (Ey Muhammed) sözü dikkatlice dinleyip onun en güzeline uyan kullarımı müjdele" (39, Zümer/17)*

La ilahe illallah Tevhid kelimesinde, nefyin (yani La ilahe diyerek Allah'tan başka ilahların reddedilmesinin), ispattan (yani sadece Allahu Tealâ'nın ilahlığının kabul edilmesinden) önce zikredildiği gibi, bu ayetlerde de tağutu inkâr edip ondan kaçınmak, Allah'a iman etmek ve O'na yönelmekten önce zikredilmiştir. Bu husus üzerinde inceden inceye düşünmek gerekir. Çünkü kopmak bilmeyen sağlam kulpa sarılmanın en önemli şartı, tağutları inkâr etmektir.

İşte öneminden dolayı ayette inkâr, kabulden önce zikredilerek dikkat çekilmiştir. Dolayısıyla öncelikle tağutlar inkâr edilmedikçe Allah'a iman etmek söz konusu değildir. Aynı şekilde tağutları bütünüyle inkâr etmeyen bir kişiye imanının fayda vermesi de mümkün değildir.

Tağutun Tanımı

Ebedi kurtuluşun sağlam kulpuna yapışman için inkâr etmen ve ona ibadet etmekten kaçınman gereken tağut, sadece dua, adak, tavaf ya da secde etmek suretiyle kendisine ibadet edilen taşlar, putlar, ağaçlar ve kabirlerden ibaret değildir.[11]

Aksine tağut kavramı bütün bunlardan daha geneldir ve ibadet çeşitlerinden herhangi birisiyle Allahu Tealâ dışında kendisine ibadet edilen ve kendisine yapılan bu ibadeti de inkâr etmeyen her mabudu kapsar.[12] Tağut kelimesi tuğyandan türemiştir. Bu da yaratılanın Allahu Tealâ'nın kendisi için tayin etmiş olduğu sınırı aşmasıdır. Mücahid *(rahimehullah)* şöyle demektedir: "Tağut, insanların emir sahibi olup, hakemliğine başvurulan insan suretine bürünmüş şeytanlardır."

---

[11] Tağut Kavramı hakkında daha detaylı bilgi için "Hakimiyet Mefhumu" isimli kitabımızın 76. sayfasına ve devamına bakınız. -Yayıncı-

[12] "...kendisine yapılan bu ibadeti de inkâr etmeyen..." kaydı ile, kendisine ibadet edilen melekler, nebiler ve salih kimseler, tağut kavramının içerisinden çıkarılmıştır. Çünkü onlar kendilerine yönelik ibadet eyleminden razı değildirler. Bundan dolayı onlar tağut olarak isimlendirilemeyeceği gibi doğal olarak onlardan beri olmak gerekmemekte, buna karşılık onlara ibadet etmekten kaçınmak, onlara ibadet edenlerden uzak durmak gerekmektedir.

İbn-i Teymiye *(rahimehullah)* şöyle demektedir: "Allah'a isyanı gerektiren hususlarda, hidayet ve hak dine uymama noktasında, kendisine itaat edilen her şey tağuttur. İşte bundan dolayıdır ki; Allah'ın kitabı dışında, hükmeden ve hükmüne başvurulan kimseye tağut ismi verilmektedir."[13]

İbn-i Kayyım el-Cevziyye *(rahimehullah)* şöyle demektedir: "Tağut, ibadet edilen, tabi olunan veyahut da itaat olunan olsun, kulun haddini aşmasına vesile olan her şeydir. Her kavmin tağutu, Allah ve Resulü dışında hükmüne başvurdukları, Allah'ı bırakıp ibadet ettikleri, basiretsizce Allah'ın dışında tabi oldukları, Allah'tan başka itaat ettikleri kimselerdir. Kim Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in getirdiği hükümler dışında başka bir şeyin hükmüne başvurur veya onunla hükmederse tağutun hükmü ile hükmetmiş ya da tağuta muhakeme olmuş demektir."[14]

Bilinmelidir ki; ibadetin birçok çeşidi mevcuttur. Nasıl ki secde etmek, rukûda bulunmak, dua etmek, adak adamak ve kurban kesmek ibadet çeşitlerinden bir tanesi ise aynı şekilde teşri (yasama) noktasında itaat etmekte bir ibadettir. Allahu Tealâ Hıristiyanlar hakkında şöyle buyurmaktadır:

"Onlar Allah'ı bırakıp hahamlarını ve rahiplerini rabler edindiler." (9, Tevbe/13)

Bilindiği üzere onlar rahiplerine rukûu ve secde etmiyorlardı. Ancak onlar haramları helalleştirme, helalleri de haramlaştırma noktasında rahiplerine itaat ve muvafakat ettiler. İşte bundan dolayı Allahu Tealâ onların bu tavrını din

---

[13] İbn-i Tevmiye'nin tağut tanımı üzerine bu cümlesi kitabın orjinalinde yoktur. Ancak Makdisi'nin İbn-i Tevmiye'den yapmış olduğu nakil "...işte bundan dolayıdır ki..." diye başladığı için İbn-i Tevmiye'nin tağut tanımı üzerine sözünün baş kısmını da buraya eklemeyi uygun gördük. Bkz. Mecmu'ul Feteva: 28/201

[14] İlamu-l Muvakkıyn, 1/50

adamlarını rabler edinmek olarak isimlendirmiştir. Çünkü teşri (haram ve helal koyma) noktasında yapılan bir itaat ibadetin kendisidir ve asla bu hususta Allah'tan başkasına yönelmek caiz değildir. Şayet kişi tek bir hükümde dahi olsa Allah'tan başkasına itaat ederse müşrik olur.

Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* zamanında Rahman'ın dostlarıyla, şeytanın dostları arasında, meytenin durumu ve haram kılınması hususunda ortaya çıkan münakaşa, bu anlattığımız konuya apaçık bir şekilde delalet etmektedir. Müşrikler, meytenin (şer'i yollar dışında ölen bir hayvanın) Allahu Tealâ tarafından öldürüldüğünü delil olarak getiriyorlar ve bu şekilde ortaya bir şüphe atıyorlardı. Onlar Müslümanlar tarafından kesilen bir hayvan ile herhangi bir nedenle ölen hayvan arasında fark olmadığını ileri sürerek Müslümanları kendilerine uydurmaya çalışıyorlardı. Allahu Tealâ bu olay hakkında hükmünü yedi kat semanın ötesinden indirerek şöyle buyurmaktadır:

"Eğer onlara itaat ederseniz şüphesiz sizde müşriklerden olursunuz." (6, Enam/121)

Bilinmelidir ki; tağut ismi kapsamına Allahu Tealâ ile birlikte kendisinin de hüküm koyup yasalar çıkarabileceğine yetkili zanneden herkes girmektedir. İster hükmeden olsun, isterse hükmolunan... İster yasama organında bulunan bir vekil olsun, isterse de onu seçenlerden bir seçmen olsun... Durum değişmemektedir. İnsan Allahu Tealâ'ya ibadet etmek için yaratılmış ve mevlası ona, Allah'ın şeriatine teslim olmasını emretmiştir. Ancak o, bu tavrıyla yüz çevirmiş, büyüklenmiş, azmış ve Allahu Tealâ'nın sınırlarını çiğnemiştir. Kanun çıkarma, hüküm ve yasa koyma noktasında, kendisini Allah'a denk kılmak isteyerek O'na ortak koşmuştur. Hâlbuki Allah'tan başkasının kanun koyucu olarak vasıflandırılması kesinlikle caiz değildir. İşte her kim bu şekilde hareket ederse, kendisini kanun koyucu bir ilah olarak tayin etmiş

olur. Böyle davrananlar tağutun başıdırlar. Tüm bu tağutlardan uzaklaşıp kaçınmadıkça ve yine aynı şekilde tağutlara kulluk edip destekçi olanlardan tamamıyla beri olunmadıkça kişinin Tevhidi ve İslam'ı asla sahih olmayacaktır. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"...Tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Hâlbuki onu inkâr etmekle emrolunmuşlardı..." (4, Nisa/60)

Günümüzde, Allahu Tealâ dışında kendisine ibadet edilen rab olduğu zannedilen bu sahte ilahlardır. Öyle ki; insanların çoğu teşri noktasında kanun koyucu olarak bunları Allah'ın dışında ortak edinmişlerdir. Ancak tüm Tevhid ehlinin sağlam kulpa sarılabilmeleri ve ateşten kurtulmaları için bu sahte ilahları inkâr etmeleri, bu tağutlardan ve tabiilerinden uzaklaşmaları gerekmektedir. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Yoksa onların Allah'ın izin vermediği şeyleri kendilerine dinden şeriat yapan ortakları mı vardır? Eğer ayırdedici söz olmasaydı, muhakkak onlar arasında hüküm verilmişti bile." (42, Şura/21)

Günümüz insanlarına gelince, onlar teşri yetkisini (yani kanun ve hüküm belirleme hakkını) parlamentolarına, uluslararası ve bölgesel egemen kurullarına vermek ve onlara itaat etmek suretiyle Allah'a şirk koşmuşlardır. Teşri yetkisinin, kanun ve yasa çıkarma vazifesinin parlamentolarının ya da egemen kurullarının hakkı olduğu gerçeği, onların kanunlarında ve anayasalarında açık olarak belirtilmiştir. Ve bu nokta kendileri tarafından malum ve meşhurdur. Örnek olarak, Kuveyt anayasasının 51. maddesi şu şekildedir:

"Yasama yetkisini, anayasaya uygun olarak emir ve millet meclisi üstlenir"

Ürdün anayasasının 25. maddesi ile Mısır anayasasının 8. maddesi ise şu şekildedir:

“Yasama yetkisi Kral’a ve millet meclisine aittir. Millet meclisi yasama yetkisini üstlenir.”[15]

İşte bu şekilde yasama yetkisini kendi vazifesi olarak gören idarecilere tabii olan, itaat eden, bu küfürde ve katıksız şirkte onlarla mutabakat sağlayan ve bu şekilde yöneticilerini rabler edinen kimselerin hükmü, tıpkı hahamlarına ve rahiplerine tabii olan Hıristiyanlar aleyhinde Allahu Tealâ’nın vermiş olduğu hükmün aynısıdır. Hatta bunların durumu daha kötü ve daha çirkindir. Çünkü ehli kitabın din adamları, haramları helal, helalleri de haramlaştırmışlar ancak bunu ne kanunlaştırmışlar ne de sistemleştirmişlerdir. Ortaya attıkları bu kanunlar hususunda anayasalar, kitaplar ve merasimler düzenlememişlerdir. Ancak bugün beşeri sistemlerin kanunlarına karşı çıkan ya da dil uzatan hemen cezaya çarptırılmaktadır. Günümüz idarecileri, kendi kitaplarını Allah’ın kitabına denk tutmaktadırlar. Hatta bu anayasalar tamamen Allah’ın kitabına egemendir ve O’na hükmeder. İşte günümüz idarecilerinin hali budur.

---

15 Türkiye Cumhuriyeti’nin Anayasasında ise şöyle geçmektedir: “Egemenlik kayıtsız ve şartsız milletindir. Türk milleti egemenliğini, Anayasa’nın koyduğu esaslara göre yetkili organları eliyle kullanır. Yasama yetkisi Türk milleti adına Türkiye Büyük Millet Meclisinindir.” (Mad. 6-7) –yayıncı-

Tağuttan Kaçınmanın En Üstün Ve En Aşağı Mertebeleri

Buraya kadar yaptığımız izahlar anlaşıldıktan sonra bilinmelidir ki; bu sağlam kulpa tutunmanın en yüce mertebesi, tağutu inkâr etmenin en yüksek derecesi, İslam'ın zirvesi olan cihaddır. Tağutların dostlarıyla, tabiileriyle cihad etmek, tağutları yok etmek için gayret göstermek, insanları bu tağutlara kulluktan kurtarıp bir olan Allah'a kulluğa sevk etmek…

İşte bütün Peygamberlerin durumu ve takip ettikleri yol, bu hakikati açıkça ifade ve ilan etmekten ibarettir. Allahu Tealâ bizlere İbrahim *(aleyhisselam)*'ın milletine ve davetine uymamızı emrederken bu gerçeği en güzel şekilde beyan ederek şöyle buyurmaktadır:[16]

"İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda[17] sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: "Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a iman edinceye

---

[16] Bu konu hakkında daha detaylı bilgi için "Vela ve Bera Akıdesi" isimli kitaplarımıza bakabilirsiniz.

[17] Bazı müfessirler, "onunla beraber olanlarda" ifadesini, "ona tabi olanlar" ya da "onun yolu üzerindeki Peygamberler" diye tefsir etmişlerdir.

kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir.” (4, Mümtehine/4)

Ayette geçen “*beda*” lafzı “*ortaya çıktı, apaçık belirginleşti*” demektir. Burada düşmanlık (adavet) kelimesinin kin ve öfke (buğz) kelimesinden önce zikredilmesinin hikmeti düşünülmelidir. Çünkü düşmanlık duymak, kin ve öfke beslemekten daha önemlidir. Bazen insan, tağutların dostlarına karşı kin ve öfke besler ama onlara düşmanlıkta da bulunmaz. Bundan dolayı düşmanlık ve kin apaçık bir şekilde ortaya konmadığı sürece kişi üzerine düşen görevi yerine getirmiş olamaz.

Yine bu ayette, İbrahim ve onunla beraber olanlar, müşrik kavimlerinin ibadet ettikleri şeylerden önce, bizzat müşriklerin kendilerinden uzaklaşmışlardır. Allahu Tealâ’nın bu hususu özellikle zikretmesi üzerinde düşünmek gerekir. Çünkü müşriklerden uzaklaşmak, onların ibadet ettikleri ilahlardan uzaklaşmaktan daha önemlidir. İnsanlardan birçoğu putlardan, tağutlardan, beşeri anayasalardan uzak durur fakat onların yardımcılarından ve taraftarlarından beri olup uzaklaşmaz. Dolayısı ile üzerine düşen görevi yerine getirmiş olmaz. Buna karşılık tağutlara kulluk yapan müşriklerden öncelikle beri olup uzaklaşılırsa bu durum onların ilahlarından ve batıl dinlerinden de uzaklaşmayı gerektirir.

Tağutu inkâr etmenin en aşağı derecesi ise -ki bu her mükellef üzerine vaciptir ve kişi ancak bununla kurtuluşa erer- tağutlardan uzaklaşmak, ona ibadet etmemek, şirkinde ve batıl yollarında onlara tabii olmamaktır. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

“Andolsun ki biz her ümmete Allah’a kulluk edin ve tağuttan sakının diye (emretmeleri için) bir Peygamber gönderdik.” (16, Nahl/36)

“O halde pislikten ve putlardan sakının” (22, Hacc/30)

Allahu Tealâ, bir başka ayette İbrahim *(aleyhisselam)*'ın şu şekilde dua ettiğini bizlere haber vermektedir:

"Beni ve oğullarımı putlara ibadet etmekten uzak tut" (14, İbrahim/35)

Kişi tağutlardan, onlara ibadet etmek ve tabii olmaktan bu dünyada kaçınmaz ise mutlak surette ahirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır.

Eğer bu şerefli asılda kusurlu davranırsa dinin diğer kısımlarını yerine getirmesi ona fayda vermez ve ateşten uzak kalamaz. Bu kimse pişmanlığın fayda vermeyeceği bir günde pişman olacaktır. Bu büyük esası gerçekleştirmek, bu sağlam kulpa sarılmak ve bu muazzam millete uymak için dünyaya tekrar dönmeyi temenni edecektir. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Nitekim kendilerine uyulanlar, azabı görünce uyanlardan uzaklaşacaklar ve aralarındaki bağlar kopacaktır. Uyanlar: 'Keşke bizim için dünyaya bir dönüş olsa da, bizden uzaklaştıkları gibi biz de onlardan uzaklaşsak' derler. Böylece Allah onlara, hasretini çekecekleri işlerini gösterir. Onlar cehennemden çıkmayacaklardır." (2, Bakara/166-167)

Fakat heyhat! Çok uzak! Artık vakit geçmiş dünyaya ne tekrar gidiş var, ne de dönüş. Ey Allah'ın kulu! Eğer sen kurtuluşu istiyorsan ve muttekiler için rabbinin bahşettiği rahmeti umuyorsan hemen şimdi bütün tağutlardan uzaklaş ve onların şirkinden sakın. Çünkü dünyada onlardan uzak durup, sakınanlar dışında hiç kimse kıyamet gününde onlardan kaçınamaz ve ahirette de onların kötü akıbetinden kutrulamaz. Ama kim onların batıl dinlerine rıza gösterir ve onlara uyarsa, kıyamet gününde arasatta bir münadi şöyle seslenir:

"Kim neye ibadet ediyorsa ona tabi olsun."

Onlardan, güneşe ibadet edenler güneşe, aya ibadet edenler aya, tağutlara ibadet edenler tağutlara tabii olurlar. Bu hadis müminlere söylenilen şu söze kadar devam etmektedir:

"İnsanlar gittiği halde sizi burada tutan nedir?" Onlar şöyle derler:

"Bizler, çok daha fazla muhtaç durumda iken onlardan ayrıldık. (Bugün neden ayrılmayalım). Biz, bir münadinin 'her kavim ibadet ettiği mabudun peşine takılsın' diye seslendiğini duyduk ve biz ancak rabbimizi beklemekteyiz."[18]

Hadiste geçen, müminlerin *"Biz çok daha fazla muhtaç durumda iken onlardan ayrıldık."* sözü üzerinde düşünmek gereklir. Yani biz onlardan daha dünyada iken ayrıldık. Hâlbuki o zaman onların parasına, puluna, dünya işlerine çok daha fazla muhtaç idik. Şu muazzam makamda onlardan nasıl olurda ayrılmayız. İşte bu sözde bazı yol işaretleri vardır. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Toplayın zulmedenleri ve onların eşlerini, Allah'tan başka ibadet ettiklerini de. Onlara cehennemin yolunu gösterin." (37, Saffat/22)

Ayette geçen "*onların eşleri*" (ezvacuhum) ifadesinde kastedilen, onların emsali, akranı, yardakçıları ve batıl yollarında yardımcıları demektir. Daha sonra Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Muhakkak onlar bugün azapta ortaktırlar. İşte biz günahkârlara böyle yaparız. Çünkü onlara 'Allah'tan başka ilah yoktur' denildiği zaman büyüklük taslıyorlardı." (37,Saffat/33-35)

---

[18] Hadis müttefekun aleyh olup, müminlerin kıyamet gününde rablerini göreceğine dair rivayet edilen hadisin bir kısmıdır.

Ey Allah'ın kulu! Tevhid kelimesinden yüz çevirmekten, Tevhid kelimesinin inkâr etmeni istediği şeyleri inkâr etme ve kabul etmeni istediği şeyleri kabul etme hususunda gevşek davranmaktan, hakka tabi olma noktasında kibre kapılmaktan, tağutlara yardımcı olmakta ısrarlı davranmaktan sakın! Aksi halde helak olanlarla birlikte sende helak olursun ve onlarla aynı kötü sonu paylaşırsın.

Sonra bil ki; Allahu Tealâ bu katıksız Tevhidi, bu şerefli aslı, İslam Dinini boynumuza yüklemiş, Tevhid ehli kulları için bu dini seçmiştir. Kim bu din ile Allah'ın huzuruna gelirse ondan kabul edilir. Kim de ondan başka bir din üzere gelirse bu din onun yüzüne atılır ve o hüsrana uğrayanlardan olur. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"İbrahim bunu kendi oğullarına da vasiyet etti, Yakub da öyle: 'Oğullarım! Allah sizin için bu dini (İslâm'ı) seçti. Siz de ancak Müslümanlar olarak ölün' dedi." (2, Bakara/132)

"Şüphesiz Allah katında din İslam'dır." (3, Ali İmran/19)

"Kim İslam'dan başka bir din ararsa, (bilsin ki o din) ondan kabul edilmeyecek ve o ahirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır." (3, Ali İmran/85)

Din kavramını sadece Yahudilik, Hıristiyanlık ve benzeri ile sınırlı tutmaktan sakın. Çünkü din kavramı her bir yöntemi, metodu, idare şeklini ve insanların tabii olduğu, adeta kendilerine din edindiği kanunlardan her bir kanunu içine almaktadır.[19] İşte bu saydıklarımızın hepsi birer din olup, tüm bu dinlerden uzaklaşmak, kaçınmak, bunları reddedip tabiilerinden beri olmak gerekmektedir. Tevhid Milleti ve İslam Dini tabi ki bunun dışındadır. Allahu Tealâ dinleri ve

---

[19] Konu hakkında detaylı bilgi için "Hakimiyet Mefhumu" isimli kitabımızın 104-109. sayfalarına bakabilirsiniz.

yöntemleri ne kadar farklı olursa olsun kâfirlerin tamamına şöyle dememizi emretmektedir.

"De ki: Ey Kâfirler! Ben sizin kulluk ettiklerinize kulluk etmem. Siz de benim kulluk ettiğime kulluk edecek değilsiniz. Ben sizin kulluk ettiklerinize kulluk edecek değilim. Siz de benim kulluk ettiğime kulluk edecek değilsiniz. Sizin dininiz size, benim dinim de banadır." (109, Kâfirun/1-6)

Küfür milletinden her bir millet, İslam Dinine muhalif ve aykırı bir sistem ve metot üzerinde birleşmişlerdir. Bu sistem ve metotlardan her biri, onların kendisinden razı oldukları birer din konumundadır. Bunun kapsamına komünizm, sosyalizm, laiklik, baascılık ve bunun gibi insanların kendi muhalif görüşleriyle oluşturdukları ve kendileri için din olarak benimsedikleri ilkeler ve metotlar girmektedir.

Demokrasi de bu dinlerden bir tanesi olup Allah'ın dini dışında bir dindir. İşte sana, insanlardan çoğunun hatta İslam'a mensup olduğunu iddia edenlerden büyük bir kısmının, kendisiyle fitneye düştüğü bu uydurma dinin, sapık yönlerini gösterme adına ibretli açıklamalarda bulunacağım.

Demokrasinin Tevhid Milletinden başka bir millet olduğunu, her kapısının başında şeytanların durup insanları ateşe çağırdığı sapık yollardan bir yol olduğunu bilmen, ondan uzaklaşman ve insanları da bu sapık dinden uzak olmaya davet etmen için demokrasi dini hakkında gerekli açıklamaları yapacağım.

Müminlere bir hatırlatma olması için...

Gafillere bir tembih olması için...

İnatçı kimselere karşı bir hüccet olması için...

Âlemlerin Rabbine karşı bir mazeret olması için...

Demokrasi Bir Dindir[20]

Bilindiği üzere bu habis kelimenin aslı Yunanca olup "*Demos*" (halk) ve "*Kratos*" yani yönetim, yetki ve yasama anlamına gelen iki kelimenin birleşmesinden meydana gelmektedir. Dolayısı ile demokrasi kelimesinin tercümesi, harfiyen "halkın idaresi" "halkın otoritesi" ya da "halkın yasama yetkisi" anlamına gelir.

Demokrasi'nin halkın egemenliğine dayandığına dair bu tanım demokratlara göre onun en büyük özelliklerindendir. İşte bundan dolayı da devamlı, demokrasiyi övüp dururlar. Ancak bilinmelidir ki, onların övüp durdukları bu özellik (yani demokrasilerde egemenliğin insana ait olması) küfrün, şirkin, İslam Dinine ve Tevhid Milletine son derece ters düşen batılın özelliklerinden bir özelliktir. Geçtiğimiz satırlarda da belirttiğimiz gibi insanların yaratılmasında, kitapların indirilmesinde, Peygamberlerin gönderilmesindeki en yüce esas, İslam'daki en sağlam kulp, ibadetlerde Allahu Tealâ'yı birlemek ve O'ndan başkasına ibadet etmekten kaçınmaktır. Teşri, yani yasama noktasında Allah'ı birleyerek O'na itaat

---

[20] Bölümün başlığı "Demokrasi Sonradan Ortaya Çıkmış Bir Küfür Dinidir. Demokratlar Kanun Koyucu Rabler Mesabesindedir, Tabiileri İse Onların Kullarıdır" şeklindedir.

etmekte işte bu ibadetlerden bir tanesidir. Yoksa insan helak olanlarla birlikte müşrik olur.

Demokrasinin uygulanmasında iki durum söz konusudur ve bu iki durum arasında hiç bir fark yoktur. Demokrasi, ya hakikatine uygun bir şekilde tatbik edilir ve yönetim halkın yahut halkın çoğunluğunun eline geçer. Demokrasinin bu şekilde aslına uygun olarak tatbik edilmesi, laiklerin ve demokrasi dininin mensuplarının en büyük arzularıdır. Demokrasi ya da günümüz realitesinde olduğu gibi yöneticilerin, onlara yakın aile çetelerinin, ileri gelen işadamlarından, sermaye ve medya sahibi zenginlerden bir gurubun iktidarıdır. Bunlar ellerindeki imkânlar vasıtası ile ya bizzat kendileri demokrasinin köşkü olan parlamentolara girerler ya da istedikleri kişileri gönderirler. Onların efendileri ve rableri de -ki bu melik ya da kraldır- parlamentoyu keyfince dilediği zaman göreve açar, dilediği zamanda kapatır. İşte her iki durumda da demokrasi, Allah'ı inkâr etmek, yerin ve göklerin rabbine şirk koşmak, Tevhid Milletine ve Peygamberlerin dinine muhalefet etmektir. Bunun pek çok sebebi vardır:

Birincisi: Öncelikle demokrasi Allah'ın hükmü olmayıp halkın yasamada bulunması ya da tağutun hükmüdür. Allahu Tealâ Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e kendisine indirilmiş olan şeriatla hükmetmesini emretmiş ve O'nu milletin, çoğunluğun, halkın keyfi arzularına uymaktan nehyetmiştir. Yine aynı şekilde indirmiş olduğu hükümleri uygulama noktasında insanların kendisini saptırmasından sakındırmıştır. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Onların arasında Allah'ın indirdikleri ile hükmet. Onların arzularına uyma ve Allah'ın sana indirdiği şeylerin bir kısmından seni saptırmalarından sakın" (5, Maide/49)

İşte Tevhid Milletinin ve İslam Dininin esası budur. Bununla birlikte, demokrasi dinine ve şirk milletine gelince; demokrasinin kulları şöyle demektedirler:

"İnsanların arasında onların hoşnut olacağı bir şekilde hükmet. Onların arzularına uy. Onların isteklerini, arzularını ve yasalaştırdıkları şeyleri uygulama noktasında seni saptırmalarından sakın."

Onların bu tip sözleri ile demokrasi işlevini sürdürmektedir. Bu şekilde demokrasi kendi gerçeğine uygun bir şekilde tatbik edilse dahi onunla hareket etmek apaçık bir küfür, aleni bir şirktir. Bununla beraber onların gerçek yüzü daha kokuşmuştur. Çünkü fiili olarak onların uygulamaları şu şekildedir:

"İnsanların arasında tağutlarının ve dostlarının isteklerine göre hüküm ver. Tağutların onay ve onuru olmadan ne bir kanun çıkar, ne de bir yasa."

İşte bu açık seçik bir sapıklık, üstelik zalimane bir şekilde Allahu Tealâ'ya şirk koşmaktır.

İkincisi: Demokrasinin apaçık bir şekilde şirk dini olmasının ikinci sebebi ise, onun Allah'ın hükmü olmayıp anayasaya uygun olarak çoğunluğun veya tağutun hükmü olmasıdır. Allah'ın kitabından çok daha fazla değer verdikleri ve kutsal saydıkları anayasalarında, kendi koydukları hükümlerin Allahu Tealâ'nın hükümlerinden önce gelmesi gerektiği ve yine kendi kanunlarının da Allahu Tealâ'nın kanunlarına egemen olduğu açıkça geçmektedir. Örnek olarak Kuveyt anayasasının 6. ve 51. maddeleri şöyledir:

"Millet bütün yetkilerin kaynağıdır."

"Yasama yetkisini, anayasaya uygun olarak emir ve millet meclisi üstlenir."

Ürdün anayasasının 24. maddesi ise şöyledir:

“Millet yetkilerin kaynağıdır. Millet yetkilerini en açık şekilde bu anayasada icra eder.”

Demokrasi dininde anayasaların metinlerine bağlı kalınmadığı ve onun maddelerine uygun olmadığı sürece çoğunluğun hükmü ve yasası asla kabul edilemez. Çünkü onlara göre anayasa, çıkarılacak olan kanunların temeli ve mukaddes kitabıdır.

Demokrasi dininde Allahu Tealâ’nın Kitabının ve Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’in hadislerinin hiçbir itibarı yoktur. Kendi mukaddes kitapları olan anayasanın temel maddelerine uygun olmadığı sürece bir tasarının veya kanunun Kur’an ve Sünnete uygun olarak yasalaştırılması mümkün değildir. Eğer bu noktada bir şüpheniz varsa bunu demokrasinin fakihlerine sorunuz... Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

“Eğer bir konuda ihtilafa düşerseniz Allah’a ve ahiret gününe iman ediyorsanız onu Allah’a ve Resulüne götürün. Bu hem hayırlı, hem de netice bakımından daha iyidir.” (4, Nisa/59)

Demokrasi dininde ise durum şu şekildedir: “Eğer bir konuda ihtilafa düşerseniz onu uydurma anayasaya ve yerden bitme kanunlara uygun olarak halka, meclise ve Kral’a götürün.”

“Size de, Allah’tan başka taptıklarınıza yuh olsun! Hala akıllanmayacak mısınız?” (21, Enbiya/67)

Demokraside ortaya konulacak her bir tasarının kutsal kitapları anayasaya uygun olması zorunluluğundan dolayıdır ki; şayet insanların çoğunluğu demokrasi yoluyla ve yasama yetkisini elinde bulunduran şirk meclisi aracılığı ile Allah’ın şeriatı ile hükmetmeyi isterse (tağutlar buna izin verse dahi) bu mümkün değildir.

Bunun gerçekleşmesi ancak anayasaya ve onun maddelerine uygun olması şartıyla mümkün olur. Çünkü anayasa demokrasinin mukaddes kitabıdır. Ya da sen onların anayasalarına, arzu ve isteklerine uygun olarak tahrif edilmiş demokrasinin Tevrat ve İncil'i desende olur.

Üçüncüsü: Demokrasi kokuşmuş laikliğin meyvesi ve onun gayri meşru kızıdır. Çünkü laiklik, dini gündelik hayattan soyutlayan yahut dini devletten ve yönetimden ayıran bir küfür mezhebidir. Demokrasi ise, halkın ya da tağutların yönetimidir. Kesinlikle hiçbir yönüyle Allahu Tealâ'nın hükmü ve egemenliği değildir.

Demokrasi küfür ve inkâr toprağında büyümüş, dini hayattan ayıran Avrupa'nın şirk ve fesat yurtlarında gelişmiştir. Demokrasi, bütün zehirleri ve fesatları taşıyan o ortamlarda gelişmiş olup, köklerinin iman toprağıyla yahut inanç ve ihsan suyuyla hiç bir ilişkisi yoktur. Demokrasinin varlığını ancak dinin devletten ayrılması ilkesinin kabulünden sonra görebilirsin. Demokrasi, halklarına livatayı, zinayı, içki içmeyi, soy sopun karışmasını ve bunun dışında gizli açık bütün kötülükleri, mübah kılmaktadır. Bundan dolayıdır ki, demokrasiyi ancak ve ancak iki sınıf savunmaktadır. Bunların bir üçüncüsü yoktur. Bu iki sınıf ya kâfir bir demokrat ya da bütün anlam ve içeriğiyle cahil bir alçak...

Dolayısı ile demokrasinin özgürlük anlayışı Allah'ın dininden, hükümlerinden ayrılmak, Allahu Tealâ'nın koymuş olduğu sınırları aşmaktan ibarettir. Ancak yerden bitme anayasaları ve uydurma kanunlarının koymuş olduğu sınırlar kutsaldır, koruma altına alınmıştır. Bütün bunlar kokuşmuş demokrasileri tarafından muhafaza altına alınmıştır. Bununla beraber bu anayasa ve kanunların sınırı aşan, onlara muhalefet eden ve ters düşen kim olursa olsun hemen cezalandırılır.

Demokrasi, anayasanın temel maddelerine, halkın arzu ve isteklerine uygun olmadığı sürece, Allahu Tealâ'nın muhkem dinine, O'nun şeriatının herhangi bir hükmüne asla itibar etmez. Bütün bunlardan önce de (yani anayasanın temel maddelerinden, halkın arzu ve isteklerinden önce) tağutların ve seçkin kişilerin arzu ve istekleri önceliklidir.

Halkın tamamı tağutlara ve demokrasinin efendilerine "Bizler Allah'ın indirdiği hükümler ile muhakeme olmak istiyoruz, kesinlikle ne halkın, ne halkı temsil eden vekillerin ne de idarecilerin hiçbir şekilde kanun koyma hakkı yoktur. Dininden dönen, zina eden, hırsızlık yapan, içki içen vs. kimseler hakkında Allahu Tealâ'nın hükümlerinin uygulanmasını istiyoruz. Kadının süsünü göstermesinin, çıplaklığın, fuhşun, zinanın, livatanın (erkeğin erkek ile ilişkisinin) ve bunun gibi bütün kötülüklerin yasaklanmasını istiyoruz..." deseler derhal onlara şöyle cevap verilir.

"Bu talepleriniz demokrasi dinine ve özgürlüklere aykırıdır."

Yazıklar olsun size... Yazıklar olsun size... Yazıklar olsun size... Dilim kuruyuncaya kadar yazıklar olsun size...

Dördüncüsü: Demokrasinin terazisi ve ilahı çoğunluktur. Çoğunluk, bütün otoritelerin kaynağıdır. Allahu Tealâ ise çoğunluk hakkında açık bir şekilde Kitab'ında şu şekilde hükmetmektedir:

"Şüphesiz Allah insanlar üzerinde ikram sahibidir. Lakin <u>insanların çoğu</u> buna şükretmezler." (2, Bakara/243)

"Yeryüzünde bulunanların <u>çoğuna</u> uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan saptırırlar. Onlar zandan başka bir şeye tâbi olmaz, yalandan başka (söz) de söylemezler." (6, En'am/116)

"Allah, emrini yerine getirmeye kadirdir. Fakat <u>insanların çoğu</u> (bunu) bilmezler." (12, Yusuf/21)

"Fakat insanların çoğu bilmezler."(Yusuf Suresi: 12/40)

"Sen (iman etmelerine) düşkün olsan bile yine de insanların çoğu iman edecek değillerdir." (12, Yusuf/103)

"Onların çoğu, ancak ortak koşarak Allah'a iman ederler." (12, Yusuf/106)

Öyleyse ey muhavvid kardeşim! Bil ki; Demokrasi Allah'ın dininden başka bir dindir. Demokrasi tağutların egemenliğidir... Kesinlikle Allah'ın egemenliği değildir... O birbirine muhalif ayrı ayrı ilahların dini olup tek ve kahhar olan Allahu Tealâ'nın dini değildir. Demokrasiyi kabul eden ve onunla mutabakat sağlayan bir kimse aslen yasama yetkisini anayasanın maddelerine uygun bir şekilde kendi üzerinde görmüş ve bu yasaların tek ve kahhar olan Allahu Tealâ'nın yasalarına tercih edilmesini kabul etmiş demektir. Bunu kabul ettikten sonra ister kanun yapsın, ister yapmasın... İster şirk seçimlerini kazansın, ister kazanmasın... Durum değişmemektedir. Onun demokrasi dini üzerinde müşriklerle uyum içerisinde olması, egemenliğin ve yasama yetkisinin kendisine ait olduğunu kabul etmesi, insanların egemenliğinin Allah'ın egemenliğinden, O'nun dininden ve kitabından üstün olduğunu benimsemesi bizzat küfürdür, apaçık bir sapıklıktır, yaratana karşı düşmanca şirk koşmaktır.

Demokrasi dininde halk kendi içinden vekillerini seçmektedir. Her bir topluluk, cemaat ya da kabile anayasa maddelerine uygun olarak ve anayasanın sınırlarını aşmadan, istek ve arzularına göre kanun çıkarmaları için o ayrı ayrı rablerden birini seçer. Seçmenlerden bazıları düşünce ve ideolojisine uygun rabbini ve kanun koyucusunu seçer. Bu ya filanca partiden bir rabdir ya da başka partiden bir ilahtır. Seçmenlerden kimisi kabile ve milliyetçilik anlayışı doğrultusunda bir rab seçer. Kimileri ise kendi kuruntusuna göre,

kendisine en yakın olan ya da Müslüman olduğunu zannettiği bir mabudu seçer... Hâlbuki Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Yoksa onların Allah'ın izin vermediği şeyleri kendilerine dinden şeriat yapan ortaklarımı vardır? Eğer ayırt edici söz olmasaydı, muhakkak onlar arasında hüküm verilmişti bile." (42, Şura/21)

Aslında seçilen bu vekillerin hepsi putperest barınaklarında yani parlamentolarda belirli bir mevkide bulunan putlar, ibadet edilen mabudlar, kabul görmüş sahte ilahlar konumundadırlar. Gerek bu vekiller gerekse onları seçenler demokrasiyi ve anayasayı onun hükümleri ile muhakeme olarak, onun maddelerine uygun kanun ve yasa çıkararak din edinmektedirler. Her şeyden önce de onların bu kanunlarını onaylayan, doğrulayan, reddeden veya kabul eden büyük putlarına, ilahlarına ve efendilerine başvururlar. Bu büyük putun ismi bazen Kral olur bazen de Cumhurbaşkanı olur.

Bugün öyle bir zamanda yaşamaktayız ki, bütün terimler birbirine karışmış, zıt kavramlar bir araya getirilmiştir. Şeytanın dostlarından birçoğunun bu gibi küfür mezheplerinin şarkısını söylemesi tuhaf değildir. Tuhaf olan esas nokta, kendisini İslam'a nispet eden kimselerin demokrasiye şer'i bir boyadan bolca çalarak, şeytanın dostlarını cesaretlendirmeleri ve onların işlerini kolaylaştırmalarıdır. Dün insanlar sosyalizmle kandırılırlarken İslam sosyalizmi bid'atıyla karşımıza çıkmışlardı. Daha önceleri de milliyetçilik ve Arapçılık cereyanı vardı, bunları İslam'a yamamışlardı. Bugün onlardan birçoğu yerden bitme anayasaların şarkısını söylemektedirler.

İlme ve âlimlere yazık... Din'e ve samimi, rabbani davetçilere yazık... Vallahi günümüzde bunlar, daha önce hiç olmadığı kadar gariptirler. Bugün halkın sadece avamı değil,

İslam'a bağlı olduğunu iddia eden kişilerin de çoğu La İlahe İllallah'ın anlamını düşünmüyorlar. Bu kelimenin gereklerini, şartlarını ve onu ortadan kaldıran şeyleri bilmiyorlar. Üstelik onların çoğu, asrın şirki olan demokrasi ve onun araçlarına bulaşmış olmalarına rağmen kendilerinin muvahhid olduklarını, Tevhide çağıran birer davetçi olduklarını iddia ediyorlar. Onlara tavsiyemiz şudur: Nefislerinize bir bakın ve La İlahe İllallah'ın hakikatini öğrenmeye çalışın. O, Allahu Tealâ'nın, öğrenilmesi için Âdemoğluna emrettiği ilk şeydir. Abdesti ve namazı bozan şeylerden önce, Tevhidin şartlarını ve onu bozan şeyleri öğrenmek gerekir. Çünkü Tevhidi bozulan kimsenin abdesti de, namazı da geçerli değildir...

Ey Muvahhide Kardeşim! İşte demokrasinin ve demokrasi dininin aslı astarı budur. O Allah'ın dini olmayıp tağutların dinidir. Müşriklerin yoludur. Nebi ve Resullerin yolu değildir... Birbirleriyle sürtüşme içerisinde olan ayrı ilahların ve rablerin dinidir. Tek ve kahhar olan Allah'ın dini değil...

"Ey zindan arkadaşlarım! Ayrı rabler mi daha iyidir, yoksa mutlak hâkimiyet sahibi olan tek Allah mı? Siz Allah'ı bırakıp; sadece sizin ve atalarınızın taktığı bir takım isimlere (düzmece ilahlara) tapıyorsunuz. Allah onlar hakkında hiçbir delil indirmemiştir. Hüküm ancak Allah'a aittir. O, kendisinden başka hiçbir şeye tapmamanızı emretmiştir. İşte en doğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler." (12, Yusuf/39–40)

"Allah ile birlikte başka bir ilah mı var! Allah onların ortak koştuklarından yücedir." (27, Neml/63)

Ey Allah'ın kulu! Artık tercih sana ait. Ya Allah'ın dinini, tertemiz şeriatını, aydınlatan lambasını, dosdoğru yolunu seç... Ya da demokrasi dinini, şirkini, küfrünü dolam-

baçlı yolunu seç. Ya tek ve kahhar olan Allah'ın hükmü ya da tağutların hükmü...

"Dinde zorlama yoktur. Çünkü doğruluk sapıklıktan iyice ayrılmıştır. O halde kim tâğûtu inkâr edip Allah'a iman ederse, kopmak bilmeyen sapasağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir." (2, Bakara/256)

"De ki: Hak, Rabbinizdendir. Artık dileyen iman etsin, dileyen inkâr etsin." (18, Kehf/29)

"Kim İslam'dan başka bir din ararsa, (bilsin ki o din) ondan kabul edilmeyecek ve o ahirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır." (3, Ali İmran/85)

İKİNCİ BÖLÜM

Bu Fitneden Çıkış Yolu[21]

Buraya kadar aktarılanlara binaen şöyle bir soru yöneltilebilir: "Bu hükümetlerin orduları, polisleri, istihbaratı ve bize karşı kullanabileceği araç ve gereçleri var... İnsanların neredeyse çoğu onlara boyun eğmiş durumda, onlarla birlikte yürümekteler ve onların batıllarına tabi olmaktalar. Bu büyük batıl karşısında ben tek başıma bu din için ne yapabilirim?..."

Bu bölümde çıkış yolu ve bu yolun işaretleri üzerinde durmaya gayret edeceğiz. Tarif edeceğimiz bu yol, nebi ve Resullerin, zafer ve kurtuluşun dosdoğru yoludur... Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

---

[21] Bu bölüm, müellifin "Keşfu'n-Nigab an Şeriati'l-Ğab" isimli kitabının son kısmından bazı konu başlıklarıdır. Tercümesi "davetvecihad.com" sitesi sahipleri kardeşlerimiz tarafından yapılmış ve siteden kendi izinleri dahilinde alınmıştır. Müellifin yukarıda ismini verdiğimiz kitabının bir bölümü "Hak Yayınları" tarafından tercüme edilmiş ve "Asrımızın Yesağı" ismiyle basılmıştır. Ancak bu kitapta, kitabın yazarı Şeyh Ebu Muhammed olarak gösterilmemiş bilakis kitap Ziyaeddin el-Kudsi tarafından yazılmış gibi gösterilmiştir. Aynı yayınevi yine Şeyh Ebu Basir'in "Tağut" isimli eserinide (ç)alıntılamış ve yine Ziyaeddin el-Kudsi tarafından yazılmış göstererek "Tağutu Reddetmek Tevhidin Gereğidir" ismiyle basmıştır. Yayınevi sahipleri bu şekilde davranarak isimlerinin gereği gibi hak ile amel etmemişler, bilakis büyük bir batıla saplanmışlardır. Biz bu vesileyle gerek yayınevi sahiplerini gerekse kitapların yazarı olduğu iddia edilen Ziyaeddin el-Kudsi'yi tevbe etmeye, bu büyük cürümlerini beyan etmeye ve kendilerini ıslah etmeye davet ediyoruz. Hiç şüphesiz Allah tevbe edenlerin tevbesine en güzel şekilde cevap verendir. (Şehadet Yayınları)

"Kâfirler topluluğundan başkası Allah'ın rahmetinden ümit kesmez." (12, Yusuf/87)

Öncelikle ümitsizliği bırakmak ve Allahu Teala'nın, mü'minleri zafere ulaştıracağına kesin olarak iman etmek gerekir. Rabbimiz şöyle buyurur:

"Mü'minlere yardım etmek ise üzerimize bir haktır." (30, Rum/47)

Helak olanların çokluğuna ve hak üzere olanların azlığına aldırış etme. Mü'minlerin zafer kazanması sayılarının çokluğu ile değildir. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Nice az bir topluluk daha fazla bir topluluğu Allah'ın izniyle yenmiştir. Allah sabredenlerle beraberdir." (2, Bakara/249)

"Sen ne kadar hırs göstersen de insanların çoğu iman etmezler." (12, Yusuf /103)

Bil ki ey kardeşim! En büyük zafer ve başarı, şirkten uzaklaşıp Tevhidi gerçekleştirmek ve böylece gerek kendi nefsini ve gerekse de aileni, yakıtı taş ve insanlar olan cehennem ateşinden kurtarıp, yalnız muttakiler için hazırlanmış olan cennetlere kavuşmaktır. Allahu Teala şöyle buyurur:

"*O vakit kim ateşten uzaklaştırılır da, cennete sokulursa, artık o kurtulmuştur." (3, Ali İmran/185)*

Buhari ve diğerlerinde aktarıldığı üzere, Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bize, kıyamet gününde bazı Peygamberlerin, yanlarında sadece bir veya iki kişi olduğu halde getirileceğini ve yine onlardan bazılarının yanında ise bir kişinin dahi olmayacağını haber vermektedir. Davet etmelerine, sabretmelerine ve cihad etmelerine rağmen, kendilerine ancak birkaç kişinin tabi olduğu bu Peygamberler zarar mı ettiler, bu yaptıklarından pişman mı oldular?

Onlar cennete kavuştukları halde neden zarar görmüş olsunlar ve neden pişmanlık duysunlar ki? Allahu Teala şöyle buyurur:

"Cennet ehli kurtularak isteklerine erişenlerdir."(59 Haşr/20)

Kendi kavimleri içerisinde Tevhidi yücelttikleri halde neden pişman olsunlar ki? Bu söylediğimiz üzerinde hakkı ile düşünmek gerekir. Zira bizim için oldukça önemlidir.

Ey Allah'ın dinine iman eden, Allah'tan başka kendisine ibadet edilen ve Allah'tan başka yasa koyan bir ilahın olmadığına şahitlik eden, egemenliğin kayıtsız ve şartsız Allah'a ait olduğunu ikrar eden ve cenneti kazanmak, cehennemden kurtulmak için mücadele veren Allah'ın kulu! Bil ki, aciz olmana rağmen, aslında dinin için çok şey yapmaya gücün yeter. Senin için başka bir seçenek de bulunmamaktadır. Bilakis bu aktaracaklarımız senin ve her kişinin üzerine, güç yetirildiği oranda vacip olan emirlerdir.

İnkar Tevhidin Yarısıdır[22]

Bu anayasa ve kanunlar da bizatihi tağutturlar. Dolayısıyla her şeyden önce üzerimize vacip olan, bu tağutu (anayasa ve kanunları) inkâr etmek, onlara buğz etmek, düşmanlık etmek, onlardan uzaklaşmak ve sadece Allahu Teala'nın hükmüne razı olup, ona teslim olmaktır. *"La İlahe İllallah"* şehadetinin anlamını gerçekleştirmiş olmak buna bağlıdır. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Her kim tağutu inkâr eder ve Allah'a iman ederse, muhakkak o kopması olmayan sapasağlam kulpa yapışmış

---

[22] Konunun başlığı "Tağutların Anayasalarını, Kanunlarını Reddetmek ve Onlardan Uzaklaşmak Tevhidin Yarısıdır" şeklindedir.

olur. Allah Semi'dir, Alimdir. Allah iman edenlerin velisidir. Onları karanlıklardan nura çıkarır." (2, Bakara/256)

Allahu Teala Hanif olan İbrahim *(aleyhisselam)* hakkında şöyle buyurur:

"Dedi ki: Gördünüz mü şu sizin ve önceki atalarınızın ibadet ettiklerini? Onlar (âlemlerin Rabbi müstesna) benim düşmanımdır." (26, Şuara/75-77)

"Ey kavmim, ben sizin ortak koştuğunuz şeylerden tamamen uzağım." (6, En'am/78)

"Hani İbrahim babasına ve kavmine: Muhakkak ben sizin ibadet etmekte olduğunuz şeylerden uzağım, demişti. Ancak beni yaratan müstesna. Gerçekten O, beni hidayete kavuşturacaktır." (43, Zuhruf/26-27)

Allahu Teala, bize ve nebimiz Muhammed'e *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, İbrahim'in Milleti'ne (dinine) tabi olmamızı emretmiştir. Allahu Teala şöyle buyurur:

"De ki: Allah doğru buyurmuştur. O halde Hanif olarak İbrahim'in dinine uyun. O, müşriklerden değildi." (3, Al-i İmran/95)

Nebi *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, İbrahim'in Milleti'ne sıkıca bağlı kalmış ve en güzel şekilde tabi olmuştur. Ashabından da bu millet üzere bey'at alıyor ve şöyle diyordu:

"Yalnız Allahu Teala'ya ibadet etmen ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmaman, namazı kılman, zekâtı vermen, Müslümana nasihatte bulunman ve müşrikten uzak olman üzere senden bey'atını kabul ediyorum."[23]

Bu hadis başından sonuna kadar, buraya kadar söylediklerimize delil niteliğindedir.

---

[23] Bu hadisi İmam Ahmed ve diğerleri Cerir'den *(radıyallahu anhu)* rivayet etmişlerdir. Hadis, sahihtir. Bu anlamda daha birçok hadisler bulunmaktadır.

Müşriklerden Uzaklaşmak Tevhidin Gereklerindendir[24]

Bu tağuttan (anayasa ve kanunlardan) uzak durulması gerektiği gibi, bu tağutu savunan, onunla hükmetme konusunda ısrarlı olan, kulları, ona kul yapan, onun için buğzeden ve onun için düşmanlık gösteren partilerinden de uzak durulması ve onlar, bu tağuttan uzaklaşıp, Allahu Teala'nın hükmüne dönünceye, Allahu Teala'nın hükümlerine tam teslim oluncaya ve bu hükümlerden dolayı içlerinde hiçbir sıkıntı duymayıncaya kadar onlara yaklaşmamak gerekir. İmanın en sağlam kulpu, Allah için dostluk, Allah için düşmanlık, Allah için sevmek ve Allah için buğzetmektir. Bu konuda senin ve nebin *(sallallahu aleyhi ve sellem)* için en güzel örnek, Halilu'r-Rahman ve davetinde, yolunda onunla beraber olanlardır. Allahu Teala şöyle buyurur:

"İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: "Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir." (60, Mümtahine/4)

Şeyh Hamd bin Atîk, "Sebîlu'n-Necat ve'l-Fikâk" isimli eserinde şöyle der:

"Bu ayetteki, *'biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız'* sözünde çok güzel bir nükte vardır. Allahu Teala kendisinden başka şeylere tapan müşriklerden beri olmayı, müşriklerin taptıkları şeylerden beri olmanın öncesinde belirtmiştir. Çünkü birincisi, ikincisinden daha önemlidir.

---

[24] Konunun başlığı "Demokrasi Taraftarlarından Uzaklaşmak ve Onları Düşman Edinmek La İlahe İllallah Şehadetinin Gereklerindendir" şeklindedir.

Kişi putlardan beri olabilir ama onlara tapanlardan beri olmayabilir. Bu durumda görevi yerine getirmemiş olur. Ama müşriklerden uzaklaşırsa, bu uzaklaşması, onların taptıkları şeylerden de uzaklaşmayı gerektirir. Bu, Allahu Teala'nın şu ayette buyurduğu gibidir:

"Sizden de, Allah'ın dışında taptıklarınızdan da uzaklaşıyor ve Rabbime yalvarıyorum. Umulur ki (senin için) Rabbime dua etmemle bedbaht olmam." (19, Meryem/48)

Allahu Teala, onlardan beri olmayı, putlarından beri olmanın öncesinde belirtmiştir. Şu ayetler de bunun misallerindendir:

"Nihayet İbrahim onlardan ve Allah'tan başka taptıkları şeylerden uzaklaşıp bir tarafa çekildiği zaman.." (19, Meryem/49)

"Madem ki siz onlardan ve onların Allah'ın dışında tapmakta oldukları varlıklardan uzaklaştınız." (18, Kehf/16)

Bu inceliğe dikkat etmek gerekir. Çünkü bu, Allahu Teala'nın düşmanlarına düşman olmanın kapısını açar. Nice insan vardır ki kendisi Allahu Teala'ya ortak koşmaz, ama müşrikleri düşman bilmez ve bütün Peygamberlerin dininde olan bu emri yerine getirmediği için Müslüman da olamaz."

Allahu Teala, bu sağlam rüknûn ihmal edilmesinin sonucu hakkında şöyle buyurmaktadır:

"Eğer siz onu yerine getirmezseniz yeryüzünde bir fitne ve büyük bir fesad olur." (8, Enfal/73)

"Yerine getirmezseniz", yani iman ehline dostluk, batılları konusunda ısrar eden şirk ehlinin tamamına düşmanlık göstermez ya da şirk ehlini dost, iman ehlini düşman edinirseniz... *"Yeryüzünde bir fitne ve büyük bir fesad olur."* Bu, hakkın batıl ile ve iman ehlinin şirk ehliyle karıştırılmasından, Allahu Teala'nın şeriatının ve dininin kaidelerinin çoğu-

nun iptal edilmesinden ve dostluğu sadece mü'minlere has kılmamaktan kaynaklanır.

Şeyh Muhammed bin Abdullatif bin Abdurrahman, ilim ehlinden bazılarının bu ayet hakkındaki görüşlerini naklederek şöyle der:

"Yeryüzünde fitne, şirktir. En büyük bozgunculuk ise, Müslümanın kafirle, itaat edenin de asiyle karıştırılmasıdır. Bu yapıldığında İslam nizamı karışır, Tevhidin hakikati yok olur ve büyüklüğünü ancak Allahu Teala'nın bilebileceği bir şer ortaya çıkar. Kişinin İslam'ının istikamet üzere olması, iyiliği emir ve kötülüğü yasaklama emrinin yerine getirilmesi ve cihad sancağının yukarıya kaldırılması ancak Allah için sevmek, Allah için buğzetmek, Allah'ın dostlarını dost edinmek ve düşmanlarını da düşman edinmekle mümkündür. Buna işaret eden birçok ayet bulunmaktadır."[25]

Allah'a yemin ederim ki, dünya'da bu batıldan ve onun ehlinden uzak olmayan, kıyamet günü bu batıl ve ehlinden uzak olmak isteyecek, bunun için dünyaya yeniden dönmeyi talep edecek ancak bu, mümkün olmayacaktır. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Yüzlerinin ateşte evirilip çevrileceği o günde diyecekler ki: Eyvah bize! Keşke Allah'a ve Resul'e itaat etseydik. Ey Rabbimiz! Gerçekten biz yöneticilerimize ve büyüklerimize itaat ettik. Onlar da bizi yoldan saptırdılar. Rabbimiz! Onlara azaptan iki kat ver ve onları büyük bir lanet ile lanetle." (33, Ahzab/66-68)

"Nitekim kendilerine uyulanlar, azabı görünce uyanlardan uzaklaşacaklar ve aralarındaki bağlar kopacaktır. Uyanlar: "Keşke bizim için dünyaya bir dönüş olsa da, bizden uzaklaştıkları gibi biz de onlardan uzaklaşsak" derler.

[25] Ed-Dureru's-Seniyye, 213

Böylece Allah onlara, hasretini çekecekleri işlerini gösterir. Onlar cehennemden çıkmayacaklardır." (2, Bakara/166-167)

Rahman'a bağlı olan herkesin, beşeri anayasaların kullarından uzaklaşmakla birlikte, onların putlarından, kanunlardan oluşan tağutlarından, kötü sistemlerinden ve necis dinlerinden de uzaklaşması gerekir.

İşte bu, İbrahim'in milleti, Peygamberlerin ve Resullerin davetidir. İçermiş olduğu bütün manaları ile ibadeti tek olan Allah'a halis kılmak ve bütün çeşitleriyle şirk ve şirk ehlinden uzaklaşmak...

Resullerin Yolu[26]

Bu dinin en yüksek derecesi ve zirvesi, bu tağutu değiştirmek ve yok etmek için cihad etmek, bunun için çaba sarfetmek, insanları onun karanlığından, Allahu Teala'nın şeriatının nuruna çıkarmaktır.

Bu yolun ilk ve en önemli aşaması, insanlara onların aşağılığını, sahteliğini ve kötülüklerini anlatmak, onlara karşı insanları uyarmak ve insanları, bu tağutu inkâra ve bu tağutun dostlarından uzaklaşmaya çağırmaktır. İşte bu Tevhid dini ve Resullerin davetidir. Yasaların kullarının yüzüne şunu haykırmak gerekir:

"Sizi, tağutlarınızı, anayasanızı, küfür kanunlarınızı inkar ediyoruz. Sizler Allah'ın dinine dönünceye, O'nun hükmüne ve tek olan şeriatına teslim oluncaya kadar bizimle sizin aranızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir..."

İbrahim ve beraberindekiler de kavimlerine böyle demişlerdi. Yine onların yüzüne şunu haykır:

---

[26] Konunun başlığı "Buna Davet, Bunun İçin Cihad, Bu Yolda Sabır ve Sebat Resullerin Yoludur" şeklindedir.

"Muhakkak ben sizin ibadet etmekte olduğunuz şeylerden uzağım. Ancak beni yaratan müstesna. Gerçekten O, beni hidayete kavuşturacaktır." (43, Zuhruf/27)

Ve şunu haykır...

"Sizin dininiz size, benim dinim bana." (109, Kafirun/6)

İnsanların sana destek vermemeleri seni aldatmasın. Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur:

"Şehitlerin en üstünü Abdulmuttalip oğlu Hamza ile zalim sultanın yanında hak bir söz söylediği için o sultan tarafından öldürülen kişidir."[27]

Kulu, Allahu Teala'ya yakınlaştıran en faziletli ibadetler, şirk ve müşriklere karşı cihad etmek ve tağutların sefihliğini açıklamaktır.

Allahu Teala'nın tertemiz dini, bu dinin düşmanlarının aleyhinde konuşmadan, onların şirkini ortaya çıkarmadan ve insanları onların küfrüne karşı uyarmadan nasıl ayakta kalabilir ki? Batıl yerilmeden, hak nasıl ortaya çıkar ki?

Yaratılanlardan korkan ve bu korkusu nedeni ile Allahu Teala'nın dininden uzaklaşan kimsenin, kıyamet günü söyleceği şu sözlere kulak ver:

"Allah'a yemin olsun ki biz gerçekten apaçık bir sapıklıkta idik. Çünkü sizi alemlerin Rabbi ile bir tutmuştuk. Bizi günahkârlardan başkası saptırmadı. Artık size şefaat edecek bir kimse de yoktur. Candan bir dostunuz da yok. Ne olurdu? Bir kere dönme imkânımız olsaydı da mü'minlerden olsaydık." (26, Şuara/97-102)

Şeyh Hamd bin Atîk *Rahimehullah* şöyle der: "Allahu Teala şöyle buyurur:

---

[27] Hakim ve diğerleri rivayet etmişlerdir. Hadis, Hasendir.

"Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir." (60, Mümtehine/4)

Burada, buğzetmekten önce düşmanlığın getirilmesine dikkat etmek gerekir. Çünkü birincisi ikincisinden daha önemlidir. İnsan müşriklere buğzedebilir ama onları düşman tanımayabilir. Ancak hem düşmanlığın ve hem de buğzutmenin mutlaka açıkça olması ve belirtilmesi zaruridir.

Buğzetmek, kalpte mevcut olsa bile, açığa vurulmadıkça, belirtileri, düşmanlık ve ilişkileri kesmek ile ortaya çıkmadıkça fayda sağlamaz. Ancak bunlar ortaya çıktığında, düşmanlık ve buğzetmek açığa çıkmış olur. Karşılıklı dostluk ve ilişkilerin sürmesi, buğzun olmadığını gösterir. Bu konuyu iyice düşünmek gerekir. Çünkü insanı birçok şüpheden kurtarır."[28]

Resullerin yolunu takip etmek isteyen her kişinin, bunu yapması ve insanları buna çağırması gereki Bu, günümüzdeki en büyük cihaddır.

Bu cihadı yerine getirenler, Resul'e gerçekten tabi olanlardır. Onlar, Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* övdüğü gariplerdir ve onlar Taifetu'l-Mansura'dır. Dolayısıyla ey Allah'ın kulu! Önemsiz ya da fanî olan şeyler ile uğraşarak, kafileyi kaçırma, arkada kalanlardan olma.

Bu yolda başına gelecek olan, bela ve eziyetlere sabret. Çünkü bunlar Allahu Teala'nın, kötü olanı iyi olandan ayırdığı Sünnetidir. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Elif, Lâm, Mîm. İnsanlar 'İman ettik' demeleri ile bırakılıverileceklerini ve imtihan edilmeyeceklerini mi sandılar. Andolsun onlardan önce geçenleri biz imtihan etmi-

[28] Sebîlu'n-Necat ve'l-Fikak

şizdir. Elbette Allah, doğruları ortaya çıkaracak, yalancıları da mutlaka ortaya koyacaktır.” (29, Ankebut/1-3)

Sözün özü, Allahu Teala’nın şu buyruğundadır: *“Asra yemin ederim ki insan gerçekten ziyan içindedir. Bundan ancak iman edip salih ameller işleyenler, birbirlerine hakkı tavsiye edenler ve sabrı tavsiye edenler müstesnadır.” (100, Asr/1-3)*

Davetten Aciz Olman Nefsini ve Aileni Terbiye Etmekten Aciz Olmanı Gerektirmez[29]

Kötülüğü değiştirmenin ve onu reddetmenin bir takım dereceleri vardır. Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur:

“Sizden kim bir kötülük görürse, onu eliyle değiştirsin. Eğer buna güç yetiremezse diliyle, buna da güç yetiremezse kalbiyle değiştirsin. Bu ise, imanın en zayıf derecesidir.”[30]

Kişi, Tevhid’i ilan etmeye, bunu ortaya çıkarmaya ve insanları bu Tevhid’e davet etmeye güç yetiremiyorsa, gücünün yettiğini yerine getirir. Güç yetiremediği şey nedeni ile güç yetirebildiği şey kişi üzerinden düşmez.

Bu tağutları elin ile değiştirmekten, onlardan uzaklaşmaktan, onların kanunlarını inkar ettiğini izhar etmekten ve insanları bu kanunlardan uzaklaşmaya çağırmaktan aciz isen, yukarıdaki hadiste belirtildiği gibi bir alt derece ile sorumlu olursun. Böyle bir acizlik durumunda, Allahu Teala’nın, kulları üzerindeki hakkı olan Tevhid’in gerçekleşmesi için, bu tağutları kalben inkâr etmen, onun çevresinden ve dostlarından uzak olman gerekir. Çocuklarına onları inkâr etmelerini

[29] Konunun başlığı “Kişinin, Hakkı Haykırmaktan, Davetten ve Cihaddan Aciz Kalması, Kendisini ve Ailesini Bu Yöntem Üzere Terbiye Etmekten de Aciz Kalmasını Gerektirmez” şeklindedir

[30] Müslim rivayet etmiştir.

ve onlara öfke duymalarını, Allah'a, Resulü'ne, Allah'ın şeriatına, hükmüne ve mü'minlere dost olmalarını, akrabalarından olsalar dahi, bu tağuta hüküm için başvuran her kişiden, tağutun yönetiminden, yöneticisinden, ordusundan ve bunlara benzer tağutun bütün dost ve yardımcılarından uzak olmalarını öğretmelisin. Bu çocukları, hakiki Tevhid ve günümüzde birçok insanın yitirmiş olduğu *"La İlahe İllallah MuhammedurResulullah"* akidesi üzerinde yetiştirmen gerekir. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Ey iman edenler! Kendinizi ve ailenizi, yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten koruyun. Onun başında, iri gövdeli, sert tabiatlı, Allah'ın kendilerine buyurduğuna karşı gelmeyen ve emredildiklerini yapan melekler vardır." (66, Tahrim/6)

Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur: "Hepiniz çobansınız ve hepiniz idare ettiklerinizden sorumlusunuz."[31]

"Kişi, ailesi konusunda çobandır ve güttüklerinden sorumludur."[32]

"Allah bir kimseyi başkaları üzerine çoban yapmış, o da idaresi altındakilere hile yapmış olarak ölmüş ise, Allah ona cennetini kesinlikle haram kılar."[33]

Allahu Teala seni ailene ve elinin altındakilere çoban kıldı, onlara halife yaptı. Kıyamet günü hain olarak ve dininde oyun oynamış olarak Allahu Teala ile karşılaşmaktan sakın... Bu mesele, birçok umursamaz kişinin düşündüğü ve zannettiği gibi değildir ve son derece önemlidir.

---

[31] Muttefekun Aleyhi

[32] Müttefekun Aleyhi

[33] Buhari ve Müslim, Ma'kil bin Yesar hadisinden rivayet etmişlerdir.

Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab *(rahimehullah)* şöyle demektedir:

"Kişinin, ailesine abdesti ve namazı öğrettiği gibi, Allah için sevmeyi, Allah için buğzetmeyi, Allah için dostluğu ve Allah için düşmanlığı da öğretmesi vaciptir. Zira kişinin İslam'ı, namaz olmadığı sürece geçerli olmayacağı gibi, Allah için dostluk ve Allah için düşmanlık olmadığı sürece de geçerli olmaz."[34]

Yolda Ümitsizlik Veren ve Yoldan Alıkoyan Kimseler Var

Müslümanın, çağdaş şirk yasalarının kullarını düşman edinmesi ve onlar bu yasalar ile hükmetme konusunda ısrar ettikleri sürece, onlardan uzaklaşması gerekir. Onlar, Allahu Teala'nın şeriatına ve O'nun adil hükmüne dönünceye ve şirk yasalarını terkedinceye kadar bu düşmanlık ve uzaklaşma devam etmelidir.

Ey Allah'ın kulu! Bütün bu aktarılanlardan sonra, nebevi hadislerden yüz çevirip, falan ya da filanın sözlerine önem verme. Bu hadisleri bırakmaktan ve şeytanın vahyettiği, imanı zayıf kimselerin çoğunun kalbine attığı maslahat, zaruret ve buna benzer hakkı batıla karıştıran alıkoyucu sözlere aldanmaktan son derece sakın. Bilakis Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hidayetine ve emrine tutun, O'nun davetinin yolunda yürü. Bu davete icabet edenlerin azlığına ve helak olanların çokluğuna önem verme...

Sadece rızık endişesi, sürgün ve buna benzer bir takım dünyevi menfaatlerin elden çıkması gibi nedenlerden dolayı beşeri yasaların kullarına dostlukta bulunulması, onların batıllarına ve şirklerine ortak olunması kesinlikle caiz değildir. Şüphesiz Allahu Teala, kuvvet sahibidir, Rezzak'tır.

---

[34] Er-Resâilu'ş-Şahsiyye, 322

Müslümanın bu durumlarda, Allahu Teala'nın Peygamberlerini örnek alması gerekir. Şuayb *(aleyhisselam)*, kavmi tarafından, dinini terketmemesi halinde beraberindekilerle birlikte memleketlerinden çıkarılmakla tehdit edilmişti. Buna rağmen o, insanların çoğunun mazeret olarak ileri sürdüğü şeylerden hiçbirini, Tevhidi Allah'a has kılmaya tercih etmedi ve onlara açık bir şekilde şöyle cevap verdi:

"Kavminden büyüklük taslayan, ileri gelenler: '*Ey Şuayb! Seni ve seninle beraber iman edenleri muhakkak memleketimizden çıkaracağız yahut mutlaka bizim dinimize döneceksiniz' dediler.* O '*İstemesek de mi?' dedi. Allah bizi ondan kurtardıktan sonra yine sizin dininize geri dönersek, doğrusu Allah'a karşı yalan uydurmuş oluruz. Ona dönmemiz bizim için olacak şey değildir. Meğerki Rabbimiz olan Allah dileye. Rabbimizin ilmi her şeyi kuşatmıştır. Biz, ancak Allah'a güvenip dayandık. Rabbimiz, bizimle kavmimiz arasında Sen hak ile hükmet. Sen hükmedenlerin en hayırlısısın." (7, A'raf/88-89)*

Ey Allah'ın kulu! Allahu Teala'nın, şu ayetlerini hatırla:

"Elif, Lâm, Mîm. İnsanlar 'İman ettik' demeleri ile bırakılıverile-ceklerini ve imtihan edilmeyeceklerini mi sandılar. Andolsun Biz onlardan önce geçenleri imtihan etmişizdir. Elbette Allah, doğruları ortaya çıkaracak, yalancıları da mutlaka ortaya koyacaktır. Yoksa o kötülükleri işleyenler Bizden kurtulabileceklerini mi sanırlar? Ne kötü hüküm veriyorlar. Kim Allah'a kavuşmayı ümid ediyorsa, muhakkak Allah'ın belirlediği vâde elbette gelicidir ve O, her şeyi işitendir, bilendir. Kim cihad ederse, ancak kendisi için cihad eder. Şüphesiz Allah âlemlere muhtaç değildir." (29, Ankebut/1-6)

"İman edip salih amel işleyenleri, Biz elbette salihler arasına katacağız." (29, Ankebut/9)

Şeyh Hamd bin Atîk şöyle demektedir: "Allahu Teala dünyayı, kendisiyle mazeret ileri sürülebilecek bir özür kılmamıştır. Allahu Teala şöyle buyuruyor:

"De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız, elinize geçirdiğiniz mallar, durgunluğa uğramasından korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden meskenler, size Allah'tan, Rasûlü'nden ve Allah yolunda cihad etmekten daha sevimli ise, o halde Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah fasıklar topluluğunu hidayete erdirmez." (9, Tevbe/24)

"Kim ahiret kazancını isterse, onun kazancını arttırırız. Kim de dünya kazancını isterse, kendisine ondan bir şeyler veririz. Ahirette ise onun hiçbir payı yoktur." (42, Şura/20)

"Her kim bu çarçabuk geçen dünyayı isterse, Biz de burada istediğimiz kimseye dilediğimizi çabucak veririz. Sonra da onu, kınanmış ve kovulmuş olarak gireceği cehenneme sokarız. Kim de mü'min olarak ahireti diler ve bunun için gereği gibi çalışırsa, işte onların çalışmaları makbul olur." (17, İsra/18-19)

Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem),* Rabbinden şunu rivayet eder: "Şeytan, rızkın yavaş gelmesinden dolayı sizi, o rızkı Allah'a günah işleyerek talep etmenize sürüklemesin."[35]

Allahu Teala, müşriklerin Kabe'ye girmelerini yasakladığında, ihtiyaç özrünün ileri sürüleceğini bildiği için şöyle buyurdu:

"Eğer fakirlikten korkarsanız, Allah dilerse sizi yakında kendi lütfundan zenginleştirir." (9, Tevbe/24)

---

35 İbn-i Mace, Taberani ve Hakim rivayet etmiştir. Hadis, diğer rivayetleri ile sahihtir.

Allahu Teala, fakirlik bahanesi mazeret olarak kabul etmedi ve kendisinin güç ve kuvvet sahibi, rızık verici olduğunu bildirdi."[36]

Şeyh Abdullatif bin Abdurrahman bin Hasen şöyle demektedir: Allahu Teala şöyle buyuruyor:

"De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız, elinize geçirdiğiniz mallar, durgunluğa uğramasından korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden meskenler, size Allah'tan, Rasûlü'nden ve Allah yolunda cihad etmekten daha sevimli ise, o halde Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah fasıklar topluluğunu hidayete erdirmez." (9, Tevbe/28)

"Bu ayetten anlaşılmaktadır ki, dünyevi amaçlardan birine yönelme, şer'i bir mazeret olamaz. Aksine onu bahane ederek Allahu Teala'nın emrettiğini yerine getirmeyen kişi fasıktır. Ayette belirtildiği gibi Allahu Teala böyle bir kişiyi doğru yola ulaştırmaz."[37]

Allahu Teala, insanların gizlediklerini ve izhar ettiklerini, gerçekten ikrah altında olan ile olmayanı bilir, doğru söyleyeni yalancıdan ayırır.

Alimler, dini konusunda umursamaz olan birçok kişinin mazeret olarak beyan ettikleri ikrah (zorlama) hakkında bir takım hudutların olduğunu belirtmişlerdir. Hafız İbn-i Hacer bunlardan bazılarını şöyle belirtir:

"**Birincisi:** Kişiyi zorlama altında tutan kişinin yapmakla tehdit ettiği şeye güç yetirebilir olması, zorlanan kişinin ise bundan kurtulma imkânının bulunmaması.

İkincisi: Zorlanan kişinin istenen şeyi yapmadığı taktirde tehdit edildiği şeyin başına geleceğine kanaat getirmesi.

---

[36] Ed-Dureru's-Seniyye, sy: 117

[37] Mecmuatu'r-Resail ve'l-Mesaili'n-Necdiyye, 3/24

Üçüncüsü: Belayı defedecek miktar dışında zorlandığı şeyi yapmaya veya söylemeye devam etmemesi."[38]

Dördüncüsü: Küfür olan sözü söylemediği takdirde, kişinin tehdit edilen cezaya katlanma gücünün olmaması. Şiddetli işkence, organlarının kesilmesi, ateşte yakılma, öldürme gibi cezalar güç yetirilemeyen cezaların misalleridir. Bilindiği gibi, bu konuda kişinin mazur sayılacağı ile ilgili ayet Ammar bin Yasir hakkında inmiştir. O, anne ve babası öldürülüp kendisinin de Allahu Teala yolunda işkenceye maruz kalması neticesinde kendisinden istenilen sözü söylemiştir.

Beşincisi: Zorlama bittiği andan itibaren Müslümanlığını zahiren göstermesi gerekir. Müslümanlığını izhar ederse, İslam üzere olduğu kabul edilir. Ancak küfrü izhar ederse küfür fiilini işlediği ve küfür sözünü söylediği andan itibaren kâfir olduğuna hükmedilir.

Bilindiği gibi zaruretler derecelerine göre değerlendirilirler. Kolay olan, zor olan sebebiyle kişi üzerinden düşmez. Her insan gerçek zaruret ile sahte zarureti birbirinden ayırt edebilir. Bugün sana hesap sorucu olarak kendi nefsin yeter ve Rabbin senin üzerinde gözeticidir...

Bilinmektedir ki, küfre, kâfirleri dost edinmeye ya da tağuta hüküm için başvurmaya zorlanmak, diğer günahları işlemeye zorlanmak gibi değildir. İkrah ayetlerinin inmesinin sebebi, Ammar'ın *(radıyallahu anhu)*durumudur. Ammar *(radıyallahu anhu)*, işkencenin birçok türünü tatmadıkça, Allah yolunda şiddetli bir eziyete katlanmadıkça o sözü söylememişti. Kaburga kemiği kırılmış, anne ve babası öldürülmüştü. Onun kıssasını delil getiren kimsenin, bütün bunları

---

[38] El-Feth. Ayrıca Bknz: İbn-i Kudame, el-Muğni, Kitabu'l-Mürted, "Küfre zorlanan kişi" bölümü.

hatırlaması ve insaf sahibi ise bunları göz önünde bulundurması gerekir…

Şeyh Abdurrahman bin Hasen, Ammar'ın durumunu öne sürerek, geçerli bir ikrah olmadığı halde kötülükleri işleyenler hakkında şöyle der:

"Allahu Teala, müşriklerden uzak olan Ammar'dan ve müşriklere, müşriklerin dinine ve mabudlarına sövenlerden razı olsun. Müşrikler tarafından, Ammar ve ailesine bu nedenle şiddetli düşmanlık gösterildi. O dönemde İslam'ı kabul etmiş olan bir köy veya kabile yoktu. Ona şiddetli bir şekilde vurmaya, şiddetli bir şekilde işkence etmeye başladılar ve onu Meymun kuyusunda hapsettiler. Anne ve babasını öldürdüler. Resulullah onların yanından geçerken şöyle buyurdu:

"Sabredin ey Yasir ailesi, sizin buluşma yeriniz cennettir."[39]

Bununla birlikte, Ammar'dan sadece söz sadır olmuş, fiil sadır olmamıştır. Siz ise zorlanmadan, müşriklere yakın olmak için hem söz söylüyor ve hem de fiil işliyorsunuz. Halbuki bu sözü söylemeye kesinlikle zorlanmıyorsunuz. Şüphesiz siz ve Ammar farklı yollardasınız."[40]

Şeyh Abdurrahman bin Hasen, Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sahabesinin dindeki sebatlarına dair bazı olayları zikrettikten sonra şöyle der:

"Resulullah'ın sahabesinin durumu ve onların müşriklerden gördükleri şiddetli eziyetler böyleydi. Günümüzde, batıla koşan, onu kabul eden, ona sevgi duyan, saygı gösteren ve yücelten kişiler, Allahu Teala'nın şu ayetinde belirttiği kimselerdir:

---

[39] Hakim ve diğerleri rivayet etmiştir. Diğer Senetleriyle hadis, sahihtir.

[40] Ed-Durer u's-Seniyye, 122

"Eğer (Medine'nin) etrafından üzerlerine girilmiş olsa idi, sonra da onlardan fitne istense idi, (bu hususta gecikecekleri az bir süre müstesna) elbette ona giderlerdi." (33, Ahzab/14)

Allahu Teala'dan bizi, İslam üzere sabit kılmasını dileriz."

Belki İslam'ın uğradığı musibetleri, küfür kanunlarının sapıklığını ve fitnesini bilmeyen birisi, bu meseleyi abarttığımızı söyleyebilir. Aksine, Allahu Teala'ya yemin olsun ki olay, sizin hesapladığınızdan ve işittiğinizden daha büyüktür. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Bunu basit bir şey sanıyorsunuz. Hâlbuki o Allah katında çok büyüktür." (24, Nur/15)

Allahu Teala'nın katında Tevhid'in değerini ve büyüklüğünü, şirkin tehlikesini, kötülüğünü, vasıtalarının çokluğunu ve günümüzde bu sebepten dolayı helak olanların sayısını bilen, kalbinde hayat ve iman bulunan, Allah için, O'nun şeriatı ve hudutları için öfke duyabilen bir kişi, İslam ve Müslümanların başına gelen büyük musibetleri ve tehlikeleri de bilir. Ancak maalesef, insanların çoğunun kalbi ölmüş, batıl, onların kalplerine ve hayatlarına işlemiş ve bunu alışkanlık haline getirmişlerdir.

Bu insanlardan birçoğu ikrah altında olduğunu öne sürmektedir. Hâlbuki hapsedilmediler, tutuklanmadılar, Ammar'ın uğradığı işkencenin onda birine dahi uğramadılar. Bununla birlikte onların, dinin aslını yok eden her çukura boyunlarını istekle uzattıklarını görüyoruz. Dünyanın önemsiz menfaatlerini ve meskenlerini kaybetmekten korktukları için, Tevhidi ve akideyi boğazlamayı mübah görüyorlar. Halbuki ilim ehli, hakiki ikrah ile mücerred korkunun arasını ayırmışlardır.

Yahya bin Main, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'in imamı olan Ahmed'in yanına gelerek, yapılan işkenceler nedeni ile ikrah altında olduğunu ve kendisinden istenileni[41] söylemesini önerdi ve ona Allahu Teala'nın, *"Kalbi imanla dolu olduğu halde zorlanan müstesna" (16, Nahl/106)* ayetini okudu. Bunun üzerine İmam Ahmed yüzünü ondan çevirdi ve İbn-i Main odadan ayrıldığında şöyle dedi:

"Ammar'ın hadisini ve Ammar'ın olayını delil olarak getiriyor, halbuki Ammar'ın hadisi şöyle diyor: Onlar söverken yanlarına uğradım ve onları bu yaptıklarından nehyettim. Bunun üzerine bana vurdular. Hâlbuki bize vurmadılar ve sadece vurmak ile tehdit ettiler. Yahya ibn-i Main bunu duyduğunda dedi ki:

"Vallahi insanlar arasında, Allah'ın dininde ondan daha fakihini görmedim."[42]

İlim ehli, ikrah konusunu işlerken, azimete tutunmanın ve Allah'ın dini üzere sebat etmenin daha hayırlı olduğunu daima zikretmektedir. Bu konuda sahabe ve selef imamlarının hayatlarından birçok ibret verici kıssalar bulunmaktadır. Örnek olarak, Sahih-i Buhari'nin bu konu ile ilgili bölümüne bakılabilir.

İbn-i Kesir şöyle demektedir: "Efdal olan, kendisini ölüme götürse dahi, Müslümanın dini üzere sebat etmesidir."

Bu böyledir, çünkü bu dinin; kendisi için kurban olacak, Allah'a karşı samimi olup, değerli olan karşılığında ucuz olanı, baki karşılığında fani olanı satacak kişilere ihtiyacı bu-

---

[41] Kur'an'ın mahluk olduğunu kabul etmesini

[42] Mecmuatu't-Tevhid ve ed-Dureru's-Seniyye'den nakledilmiştir. Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye'nin buna benzer sözleri ve İmam Ahmed'den yapmış olduğu nakiller vardır. Bunların bir kısmını Allame İbn-i Atîk, "Sebîlu'n-Necat ve'l-Fikak min Muvalati'l-Murteddîn ve Ehli'l-İşrak" isimli kitabında nakletmiştir.

lunmaktadır. Resullere tabi olanlar bu kimselerdendir. Zira onlar testerelerle doğranmış ve işkencenin türlü çeşitlerini tatmış olmalarına rağmen dinlerinden ve akidelerinden dönmemişlerdir. Bu, nebilerin Sünneti ve Resullerin davetidir.

Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bizi sabit kılmak ve öğretmek için şunu haber vermektedir:

“Sizden önce öyleleri vardı ki, kişi yakalanıyor, onun için hazırlanan çukura konuyor, sonra getirilen bir testere ile başının ortasından ikiye bölünüyordu. Bazısı vardı, demir taraklarla taranıyor, vücudunda sadece et ve kemik kalıyordu. Bu yapılanlar onları dininden çeviremiyordu. Allah'a kasem olsun Allah bu dini tamamlayacaktır. Öyle ki, bir yolcu devesine bindi mi San'a'dan kalkıp Hadramevt'e kadar gidecek, Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmayacak. Koyunu için de sadece kurttan korkacak. Ancak siz acele ediyorsunuz.”[43]

Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, bunu sahabesine anlatıyor, sebat ehlinin haberleriyle onların sebatını arttırıyor ve devamlı olarak buna teşvik ediyordu. Bununla birlikte onlardan biri Ammar’ın *(radıyallahu anhu)* düştüğü konuma düşünce, kalbi imanla dolu olan kimseye verilmiş olan ruhsatı hatırlatıyor ve Allah’tan mağfiret diliyordu. Günümüzde davetçileri ise daima ruhsatları, ikrahı ve zaruret olarak gördükleri şeyleri gevelemektedirler. Acaba Allahu Teala’nın dinini ne zaman izhar edecekler?

Ey Allah’ın kulları! Sebat üzerine sebat edin... Vallahi, önceki günlerde olduğu gibi, kalan birkaç gün de çabucak geçecektir... Bu günler geçtikten sonra, yorulan sanki yorulmamış, işkence gören sanki hiç işkence görmemiş, nimet ve bolluk içerisinde yaşamış olan da sanki hiç nimet ve bolluk içerisinde yaşamamış gibi olur. Sonra hepsi rablerine döndü-

---

43 Buhari

rülürler. Rableri ise onlardan kötülük işleyenlere kötülükle, iyilik işleyenlere ise iyilikle karşılık verir.

"Davetin maslahatı" kavramı, günümüzde ayakların kaydığı tehlikeli bir konu haline gelmiştir. Bu konuda, kafirlere müdahane[44] de bulunarak ve helak edici şeylere dalarak, dinlerini ve Tevhid'lerini bozmuş olan bir çok davetçinin ayağı kaymış ve daha sonrada bir takım şüpheler ile deliller getirmeye başlamışlardır.

Bu şüphelerin en meşhuru ise, Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, Mekke'de, onüç yıl boyunca putların arasında kalmasıdır. Dininde ve Resul'ün *(sallallahu aleyhi ve sellem)* daveti hakkında birazcık basireti olan kimse, onların bu mazeretlerinin bozukluğunu ve geçersizliğini bilir. Onlar, böyle bir şüphenin arkasına sığınarak, yasa kullarının ordusuna, emniyet teşkilatına, kanun koyan şirk meclislerine ve muhtevasında şirk ve küfür olan buna benzer diğer kurumlara katılmayı mübah kılmakta ve bizzat kendileri de bu tür görevleri üstlenmektedirler. Onlara, ısrarla sorulması gereken soru şudur: Mekke dönemindeki bu durum, bütün bu batıl kurumlara katılmanın mübah olduğu konusunda nasıl delil olabilir ki?

Resulullah o dönemde putları övdü mü, ya da onlara saygı göstereceğine ve onlara karşı samimi olacağına dair yemin etti mi, onlara kulluk yapanlara dost oldu mu? Yoksa Resulullah'ın daveti, bu putları inkâr, aşağılama, sahteliklerini ortaya çıkarma, açık olarak onlardan, onlara kullukta ısrar edenlerden ve onlara dost olanlardan uzaklaşma esası

[44] Müdahane, "dihân" (ikiyüzlülük)'dan alınmadır. Bunun anlamı ise, farklı bir görüntü vererek işin aslını gizlemektir. Buna göre alimler müdahaneyi, kendisine karşı çıkmaksızın, fasıkla yakınlık kurmak ve onun içinde bulunduğu durumdan hoşnut görünmek olarak yorumlamışlardır. (Yayıncı)

üzerine mi kuruluydu? Şirke, ona ve onun ehline dostlukta bulunmaya suskun kalarak insanlar şirkten uzaklaştırılabilir mi? İfsad ederek fesad düzeltebilir mi?[45] Bu soruların cevabını, bunu bahane olarak öne sürenlere bırakıyoruz...

Bu kişilerden bazıları ise, zarara daha büyük olan kötülüğün, zararı daha küçük olan başka bir kötülük ile defedilmesi kuralını bahane etmektedir. Hâlbuki şirkten daha büyük bir kötülük yoktur. Allah Teala şöyle buyurur:

"De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız, elinize geçirdiğiniz mallar, durgunluğa uğramasından korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden meskenler, size Allah'tan, Rasûlü'nden ve Allah yolunda cihad etmekten daha sevimli ise, o halde Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah fasıklar topluluğunu hidayete erdirmez." (9, Tevbe/24)

Allah'ın, Allah Resulü'nün ve Allah yolunda cihadın, ayette sayılan sekiz şeyden daha fazla sevilmesini Allahu Teala vacip kılmıştır. Din, senin için en değerli ve en üstün şey olmayı hak etmektedir.

Muvahhid kimsenin, yolu değiştirmemesi, kendisini yalnız hissetmemesi, bu yola katılanların azlığı ve karşı çıkanların çokluğundan dolayı usanmaması ve şöyle dememesi

---

45 Bu konuda, "el-Kavlu'n-Nefis fi Hadiati İblis" isminde bir risalemiz bulunmaktadır. Bu risalede İbn-i Teymiyye'nin bir fetvasını naklettik. Ehl-i Sünnet'ten bir kişi yol kesenlerden bir guruba hidayet yolunu göstermek istemiş ve bu maksad ile def kullanarak onlara daveti şiir olarak yapmıştır. Bunun üzerine guruptan bazıları hidayet bulmuş ve büyük günahlardan sakınmazken küçük şeylerden bile kaçınır olmuştur. İbn-i Teymiyye'ye bu kişinin yaptığı ile ilgili sorulmuştur. Bunun üzerine İbn Teymiyye görünürdeki yararına rağmen, bu yolun bid'at ve batıl olduğunu söylemiş ve daveti bu şekilde yapan şahsın şer'i yolları bilmediğini veya onlardan aciz olduğunu bildirmiştir. Bu fetva için bakınız: Mecmuu'l-Fetava, 11/337.

gerekir: "İnsanlar nereye gidiyor, yolu terk etmeye önem vermiyorlar, onlar benim için bir örnek değil mi?"

Şüphesiz bu, insanların çoğunun helak olmasının ve tökezlemesinin nedenidir…

Ey Allah'ın kulu! Kendini ve aileni kurtar, dinin ve akidende hiçbir şeyde taviz verme. Sahabeden bazıları musibetler karşısında şöyle söylemişlerdir:

"Başına bela geldiğinde, canını kurtarmak için malını feda et, bela şiddetlendiğinde, dinini kurtarmak için canını feda et. Mahrum olan, dini konusunda mahrum olan; gaspedilen, dini konusunda gasbedilendir."[46]

Hak ehlinin daha önce olduğu gibi, az olacağını bil! Onlar, insanların az bir bölümünü oluşturur, özellikle hakkın garip olduğu bu son dönemlerde… Basiretli muvahhid, kalbinin Allah ile birlikte olduğunu hissettiğinde, yoldaşının azlığından dolayı kendisini yalnız hissetmez. Allah'ın kendilerine nimetler verdiği Peygamberler, sıddıklar, şehidler ve salihlerden oluşan bu yolun ilk yolcularını hatırla… Bil ki hak, kendisine tabi olan kişilerin sayısıyla bilinmez… Ancak kişiler, hak ile bilinir… Hak mü'minin yitik malıdır ve aradığıdır. Paçalarını sıyır ve yürü. Allah, sakınanların dostudur.

Davetçi Kardeşlerimize

Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

"İman edenlerin Allah'ı anma ve O'ndan inen Kur'an sebebiyle kalplerinin ürpermesi zamanı daha gelmedi mi? Onlar daha önce kendilerine kitap verilenler gibi olmasınlar. Onların üzerinden uzun zaman geçti de kalpleri katılaştı. Onlardan birçoğu yoldan çıkmış kimselerdir." (57, Hadid/16)

[46] İbn-i Hacer, el-Metalibu'l-Âliye'de bunun sahih, mevkuf olduğunu söyler.

Biz bu zamanda garipleriz... Hep birlikte bütün yeryüzü insanlarının yolumuza karşı olduğunu iyi biliyoruz... Ancak biz, yeryüzündeki insanların bizlerden ve davetimizden razı olmasına hırs göstermiyoruz. Çünkü biz, Rabbimizin şu sözüne iman ettik:

"Sen ne kadar hırs göstersen de insanların çoğu iman etmezler." (12, Yusuf/103)

Davetçi kardeşlerimize gelince... Vallahi onlarla birlikte bir arada olmayı, onlarla tek bir caddede yürümeyi ne kadar çok istiyoruz. Biz bunun için çabalıyor ve sırat-ı müstakim'in üzerinde bulunmaya çağırıyoruz... Nefislerimizin kolay ve hevalarımızın uygun gördüğüne değil... Allahu Teala şöyle buyurur:

"Artık sen de, beraberindeki tevbe edenler de emrolunduğun gibi dosdoğru ol ve aşırı gitmeyin. Şüphesiz O, bütün yaptıklarınızı çok iyi görür. Bir de zulmedenlere meyletmeyin. Sonra size ateş dokunur. Zaten sizin Allah'tan başka yardımcılarınız yoktur. Sonra size yardımcı da olunmaz." (11, Hud/112-113)

Ümmetin Alimlerine ve Samimi Davetçilere Çağrı

Allame Ahmed Şakir şöyle demektedir: "Sonradan konulan bu kanunlar hakkındaki durum, güneşin açıklığı kadar açıktır. İslam'a bağlı olan kimselerin (kim olursa olsun) onlarla amel etme, ona itaat etme ya da onu onaylama konusunda özrü kabul edilmez. Alimler, korku duymadan hakkı haykırsınlar, kendilerine ulaştırmaları emredileni eksiltmeden ve arttırmadan duyursunlar."[47]

Alimler ve davetçiler, insanları modern putperestliğe ve Müslüman ülkelerinde putperest Avrupa'yı taklit olarak ya-

[47] Umdetu't-Tefsir

yılan çağdaş şirke karşı uyarsınlar. Selef-i salihimizin eski putperestliğe ve eski şirke karşı savaş açtıkları gibi, onunla savaşsınlar. Müslümanların sırtına vurulan zilleti ve bu batıl kanunların ortaya konulmasıyla şeriatlarına karşı yapılmış olan ihaneti kaldırsınlar... Allahu Teala şöyle buyurur:

"Muhakkak ki indirdiğimiz apaçık ayetlerimizi ve hidayeti insanlara Kitap'ta apaçık bir şekilde bildirdikten sonra gizleyenlere; işte onlara hem Allah lanet eder, hem de lanet edebilecekler lanet eder. Ancak tevbe edenler, ıslah edenler ve açıklayanlar müstesna. Artık onların tevbelerini kabul ederim. Ben tevbeleri pek çok kabul eden, pek çok rahmet edenim." (2, Bakara/159-160)

Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyuruyor:

"Kimseyi, insanların korkusu, bildiği bir hakikati söylemekten alıkoymasın! Onu gerçek anlamıyla söylemesi ya da hatırlatması ne ölümü yaklaştırır, ne de rızkını uzaklaştırır."[48]

Allahu Teala şöyle buyuruyor:

"Onlar Allah'ın gönderdiklerini tebliğ ederler, O'ndan korkarlar. Allah'tan başka bir kimseden de korkmazlar. Hesap gören olarak Allah yeter." (33, Ahzap/39)

Buna güç yetiremeyip de, nefsinde zayıflık ve korku hisseden varsa, en azından sussun. Allah'ın yoluna engel olan sözde alimlere ve bulanıklıklarına ortak olmasın...

Münafıklar Çoktur

Şirk yasalarının kulları, korumaları ve destekçileri bizim hakkımızda birçok şey söyleyecekler ve bir takım hileler kuracaklar. Onlar ve onların dostları adetleri gereği, insanları

---

[48] İmam Ahmed ve Ebu Ya'la, Ebu Said'den sahih olarak rivayet etmişlerdir.

haktan ve nurdan uzaklaştırmak için, bizim Harici olduğumuzu, tekfirci olduğumuzu veya gerici olduğumuzu söyleyecekler... Biz, Haricilerin akidelerinden ve Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'e muhalif olan bütün akidelerden uzağız. Biz söylenmesi gerekeni söyledik... Rabbimiz bizden razı ise, hiçbir şeye önem vermeyiz...

Firavun, Musa hakkında şöyle demişti:

"Ben onun dininizi değiştirmesinden veya yeryüzünde bozgunculuk çıkarmasından korkuyorum." (40, Mü'min/26)

Allahu Teala'nın bütün Peygamberleri hakkında buna benzer sözler söylenmiştir.

Ey değerli kardeşim! Bu sayfalardaki sözlerimizin muhkem ayetlerin, sahih hadislerin, sahabe, tabiin ve din imamlarının sözlerinden dışarıya çıkmadığını görmektesin. Hassan *(radıyallahu anhu)* şöyle der:

Şüphesiz babam, annem ve namusum... Muhammed'in dinine feda olsun...

Biz Rabbimizin şu sözüne yakinen iman ediyoruz:

"Sabreder ve sakınırsanız onların hilesi size hiçbir zarar veremez. Şüphesiz ki Allah, onların yaptıklarını kuşatandır." (3, Al-i İmran/120)

Allahu Teala, şeytanın ordusunun mutlaka hüsrana uğrayacağını şöyle belirtir: "Allah'a ve Peygamberine düşman olanlar, işte onlar en alçak kimseler arasındadırlar." (58, Mücadele/20)

"Allah kuluna yetmez mi? Halbuki onlar seni ondan başkaları ile korkutuyorlar. Allah kimi saptırırsa, onu doğru yola ileten bulunmaz." (39, Zümer/36)

"Yoksa o kötülükleri işleyenler Bizden kurtulabileceklerini mi sanırlar? Ne kötü hüküm veriyorlar!" (29, Ankebut/4)

"Onlar ki, insanlar kendilerine: "İnsanlar size karşı kuvvet topladılar, onlardan korkun" dedikleri zaman bu, onların imanını artırdı da: "Allah bize yeter, O ne güzel vekildir" dediler. Sonra da kendilerine hiçbir kötülük dokunmadan Allah'tan bir nimet ve lütufla geri döndüler. Allah'ın rızasına uydular. Allah çok büyük bir lütuf sahibidir. O şeytan ancak kendi dostlarını korkutur. O halde eğer mü'min iseniz, onlardan korkmayın Benden korkun," (3, Al-i İmran/173-175)

Dağların sağlamlığı kadar kuvvetli bir sebata sahip olan Hud'da *(aleyhisselam)* bizim için güzel bir örnek vardır. O, zulümde ileriye gitmiş ve ebedi olarak yaşayacakmış gibi evler edinmiş kavmine şöyle söylemişti:

"(Kavmi dedi ki) Biz ancak şunu deriz: "İlahlarımızdan biri seni fena çarpmış." Dedi ki: "Gerçekten ben Allah'ı şahid gösteriyorum. Siz de şahid olun ki ben sizin Allah'ı bırakıp O'na ortak tuttuğunuz şeylerden uzağım. Artık hepiniz bana tuzak kurun. Bundan sonra bana bir mühlet de vermeyin. Şüphesiz ki ben, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a güvenip dayandım. Hareket eden ne kadar canlı varsa, hepsinin alnından tutan O'dur. Benim Rabbim gerçekten dosdoğru bir yol üzeredir. Eğer siz yüz çevirirseniz; işte ben, benimle size gönderileni size tebliğ ettim. Rabbim sizin yerinize başka bir kavim getirir ve siz ona hiçbir zarar veremezsiniz. Şüphesiz ki Rabbim herşeyin üstünde gözetleyicidir." (11, Hud/54-57)

Allahu Teala mü'minlerin mevlası ve yardımcısıdır. Galip gelecek olan da Allah'ın ordusudur. Rabbim şöyle buyuruyor:

"Bu böyledir. Çünkü Allah iman edenlerin velisidir, kafirlerin ise velisi yoktur." (47, Muhammed/11)

"Muhakkak Allah mü'minleri savunur. Çünkü Allah hainlik ve nankörlük edenlerin hiçbirisini sevmez." (22, Hacc/38)

"Kendilerinden öncekiler de tuzak kurmuşlardı. Nihayet Allah binalarını temelinden yıktı; üstlerindeki tavan başlarına yıkıldı ve azap onlara farkedemeyecekleri bir taraftan geldi." (16, Nahl/26)

Biz, Rabbimiz olan Allah'a tevekkül ettik... Allahu Teala, tuzaklar kuranları alınlarından mutlaka yakalayacaktır:

"Bu, yeterli bir tebliğdir. Fasıklar topluluğundan başkası helak edilir mi ki?" (46, Ahkaf/35)

"Ortak koşanlar dediler ki: "Eğer Allah dileseydi biz de, babalarımız da kendisinden başka hiçbir şeye ibadet etmez, O'nun emrine aykırı olarak hiçbir şeyi haram kılmazdık." Kendilerinden öncekiler de böyle yapmışlardı. Peygamberlere apaçık tebliğden başka bir görev mi var? Andolsun ki Biz her ümmet arasında: "Allah'a ibadet edin ve tağuttan kaçının" diye bir Peygamber göndermişizdir. Allah içlerinden kimilerine hidayet verdi. Kiminin aleyhine olmak üzere sapıklık hak oldu. Şimdi yeryüzünde gezinin de yalanlayanların sonu nasıl oldu, görün." (46, Ahkaf/35)

Bizim için İbrahim'de güzel bir örnek vardır. Kavmi onunla tartıştığında, onlara dedi ki:

"Beni doğru yola iletmişken benimle, Allah hakkında mücadele mi ediyorsunuz? Ben ise O'na ortak koştuğunuz şeylerden korkmam. Meğerki Rabbim bir şey dilemiş olsun. Rabbimin ilmi herşeyi kuşatmıştır. Hala düşünüp öğüt almayacak mısınız? Allah üzerinize O'na dair bir delil ve belge indirmediği şeyi, siz O'na ortak koştuğunuz halde korkmuyorsunuz da, ben sizin ortak koştuklarınızdan nasıl korkarım? Şimdi bu iki gruptan hangisi güven duymaya

daha layıktır? Eğer biliyorsanız (söyleyin).” (6, En’am/80-81)

Cevap, Allahu Teala tarafından kesin ve açık bir şekilde verildi:

“İman edenler ve imanlarına zulüm karıştırmayanlara gelince; işte onlaradır güvenlik, onlardır hidayete ermiş olanlar.” (6, En’am/82)

Resulullah’ın (s.av) sahabesinde de bizler için güzel bir örnek vardır:

“Mü’minler ise Ahzab’ı gördüklerinde: “Allah’ın ve Resulü’nün bize vaadettiği budur. Allah da, Resulü de doğru söylemiştir” dediler ve (bu) onların ancak imanlarını ve teslimiyetlerini arttırdı. Mü’minler arasında Allah’a verdikleri sözde içtenlikle sebat gösteren nice yiğitler vardır. Onlardan kimisi adağını yerine getirdi, kimisi de beklemektedir. Onlar hiçbir şeyi değiştirmemişlerdir.” (33, Ahzab/22-23)

Allah’ım bizi onlardan kıl...

Allah’ım bizi onlardan kıl...

Allah’ım bizi onlardan kıl...

Allah’ım kabul et...

Amel sayfalarımızda şirkten beraati bizim için yaz...

“Biz ancak Allah’a güvenip dayandık. Rabbimiz, bizimle kavmimiz arasında Sen hak ile hükmet. Sen hükmedenlerin en hayırlısısın.” (A’raf Suresi: /89)

DEMOKRASİ

LAİKLİĞİN BOZUK MEYVESİ

Ebu Seyyaf Hamid El'Mukri

Giriş

Hamd âlemlerin rabbi, Rahman ve Rahim olan, din gününün sahibi Allah'a mahsustur. O insanoğlunu yaratmış, O'na en güzel kıvamda suret vermiş ve insanı yeryüzüne ancak kendisine ibadet, itaat etmesi ve şeriatini hâkim kılması için göndermiştir.

Salât ve selam Allah'ın kulu ve Resul'ü, O'nun son elçisi, şeriatinin tebliğcisi, ahkâmının pratik tezahürü Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e, O'nun ailesine, arkadaşlarına ve yaratılışlarının gayesi gereği sadece ve sadece Allah'a ibadet ve itaat eden, İslam şeriatini yeryüzünde ikame etmek için mücadele veren davet erlerinin üzerlerine olsun.

Allahu Tealâ Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i hak dinle ve hidayetle, insanları Rablerinin izniyle, karanlıklardan aydınlığa çıkarması için son Resul olarak göndermiştir. Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)* insanlara Tevhidi emretmiş, onları Allah'a şirk koşmaktan nehyetmiştir. Ve yine aynı şekilde insanlara Allah'ın rızasına vesile olacak bütün iyiliklerin kapısını göstermiş ve onları Allah'ın gazabına sebep olacak bütün kötülüklerden de sakındırmıştır. Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in bu davetine insanların en faziletlileri ve hayırlıları koşmakta gecikmemiş,

O'na tabii olmuşlardır. Allah'ın yardımıyla çok kısa bir süre sonra İslam ordusu güç bulmuş, zaferler kazanmış, doğuda ve batıda birçok toprak üzerinde İslam şeriati bilfiil icra edilmeye başlanmıştır. Ancak bu parlak yılların ardından Müslümanların dinlerine karşı gereken ihtimamı göstermemeleri, dünya ve ziynetine göz dikip onu tercih etmeleri, kalplerinde Allah korkusunun azalmasına, dolayısıyla ellerindeki güç ve kuvveti kaybetmelerine neden olmuştur. Kâfirler bir taraftan kılıç gücüyle Müslümanlara saldırırlarken diğer taraftan Müslümanları dinlerine bağlayan en önemli bağlarından yoksun bırakma mücadelesi vermişlerdir. Ve bu amaçla öncelikle Müslümanların itikadi yapılarını bozmak için her türlü hileli yollara başvurmuşlar, birçok küfür ve şirk ideolojisini süslü göstererek Müslümanların arasında yaymaya çalışmışlardır. Üzülerek belirtmekte fayda vardır ki, bu çalışmalarında başarılı da olmuşlardır.

Kafir haçlıların son 3 asırda Müslümanları kendi dinlerinden koparma adına ortaya attıkları şirk ve küfür ideolojilerinin başında laiklik ve onun bozuk meyvesi demokrasi gelmektedir. Onların yapmış olduğu sinsi çalışmaların sonucunda bu şirk mezhebi tüm İslam topraklarına girmiştir. Ve bugün Allah'ın dinini yok etme adına yapılan bu çalışmalar zirveye ulaşmıştır. Kafir ABD, batı haçlılarını da arkasına alarak demokrasi maskesi ile İslam topraklarının her bir karışına el atmakta, işgal ettiği topraklarda alternatifsiz olarak demokrasi dinini hâkim kılmaktadır. Sonuçta bugün demokrasi, insanların akıllarını başlarından alan, Müslüman olduğu vehmine kapılan birçok idareci, ilim adamı ve halk topluluklarının kendisine sıkı sıkıya bağlandıkları bir küfür mezhebi ve şirk ideolojisi olarak hüküm sürmektedir.

Bugün kafirler kendi dinlerini hakim kılmak için kalem ve kılıç yoluyla büyük bir mücadele sergilemektedirler. Bununla beraber dünyanın dört bir tarafında şeytan ve dostla-

rına karşı kardeşlerimiz kılıçlarıyla cihad etmektedirler. Allah onların ecrini elbette kıyamet gününde bütün ecirlerin üstünde tutacaktır. İşte bu noktada kılıçlarıyla kâfirlere karşı duran kardeşlerimize bütün âlimlerin sahip çıkması, bir taraftan çevrelerindeki gençleri cihad bilinci ile yetiştirmeleri, diğer taraftan ise kalemlerine sarılarak kafirlerin ortaya attıkları küfür ve şirk mezheplerine karşı toplumlarını uyarmaları birinci vazifeleridir. İşte elinizdeki kitap; bu kutsal görev adına kaleme alınmıştır. Acaba demokrasi denilen şey neyin nesidir? Demokrasinin uygulanması mümkün müdür? Demokrasi girdiği toplumlara neler kaybettirmiştir? Ve İslam'ın bu küfür ve şirk mezhebine karşı tutumu nedir?

Ey okuyucu kardeşim! Bil ki; ben bu çalışmamı, kendim için bir öğüt, ölüm günüm için bir azık, ölümümden sonrası için salih bir amel olsun diye yapıyorum.[49] Ey Kardeşim! Benim bu çalışmam senin önündedir. İçerisinde mevcut olan tüm doğrular Allah'tan, hatalar ise sadece bana aittir. Senden isteğim çalışmamı değerlendirmen, hatalarımı hemen bana bildirmen, bana ve tüm Müslümanlara duacı olmandır. Ben bu çalışmamı İslam ümmetine vakfediyorum. Yüce Mevla'dan beni başarılı kılmasını niyaz ediyorum. Allahumme Amin.

Başında ve sonunda hamd ancak âlemlerin
Rabbi olan Allah'a mahsustur.

Ebu Seyyaf Hamid El'Mukri

---

[49] Bu ifade büyük müfessir İmam Kurtubi'nin tefsirini yazmaya başlarken kullandığı bir ifadedir. Ben gençlik yıllarımda bu muhteşem eseri okumaya başladığımda bunu görmüş ve çok etkilenmiştim. Daha sonra her çalışmamda bu ifadeyi kullanmaya başladım. Rabbimden beni bu sözlerimde yalancı çıkarmamasını niyaz ederim. Allahumme amin.

Birinci Bölüm
Demokrasinin Tanımı

Aslı kendi dilimize ait olmayan bir kelimenin anlamını tespit edebilmek için en uygun ilmi metot, o kelimenin ortaya çıktığı ilk yerdeki aslına dönmemizdir. Böylece hiç kimse kelimelere ve kavramlara keyfi anlamlar verme cüretine kalkışmasın.

Demokrasi kelimesi aslen Yunanca bir kelime olup, "*Demos*" yani halk kelimesi ile "*Kratos*", otorite, yönetim, idare kelimelerinin birleşmesinden meydana gelmektedir. Bu iki kelimeden ise, halkın yönetimi, halkın idaresi, halkın otoritesi ve egemenliği anlamına gelen demokrasi kelimesi türemiştir.

Bilindiği üzere Fransız İhtilaline kadar batı dünyasında halkın üzerinde tek egemen güç, kiliseler ve rahiplerdi. Batılı idareciler arkalarına aldıkları kilise desteği ile kendilerinin yeryüzünde Allah'ın birer vekilleri olduklarını iddia ediyorlardı. Bu iddia ile insanların ağızlarını kapatıyorlar, onların üzerlerinde tam anlamıyla tahakküm kurarak, büyük bir zulümle zulmediyorlardı. İnsanların mallarına, topraklarına, kadınlarına ve evlatlarına göz dikerek onları bütün değerlerden yoksun bırakıyorlardı.

Elbette ki bu zulüm bir müddet sonra büyük bir tepkiye neden oldu ve yönetim ile halklar arasında çatışmalar ve hatta savaşlar başladı. İşte tam bu noktada filozoflar ve düşünürler kendilerince insanlar için en ideal yönetim sistemini belirleme adına işe koyuldular ve insanların yönetimi için kendisine demokratik düzen denilen bir sistemi ortaya attılar. İşte demokrasinin ilk ortaya çıkış öyküsü kısaca bu şekilde gerçekleşmiştir.

Demokrasiyi Hayatta Uygulama Metotları

Demokrasi, zaman ve mekân farklılıklarına göre tek bir temel esasa, yani halkın otoritesi esasına dayanmak koşuluyla farklı şekillerde uygulanmaya çalışılmıştır.

a- Doğrudan Demokrasi: Bu demokrasinin en eski hali olup, ne geçmişte ciddi bir şekilde uygulama alanı bulabilmiştir, ne de günümüzde uygulanması mümkündür. Doğrudan demokrasilerde yasama, yürütme ve yargı gibi yönetim alanlarının hepsinde halk, hiçbir aracı olmadan görev almaktadır. Ancak bu iş gerçekten son derece meşakkatlidir. Zira insanların hepsinin ihtiyaç duyulan her meselede bir araya gelip görüş bildirmeleri, halkın tamamının yetki kullanması mümkün değildir. Ancak fertlerin sayısı son derece sınırlı ise bu yetki kullanılabilir. Bundan dolayı, demokrasinin bu şeklinin günümüz dünyasında artık bir değeri yoktur.

b- Temsili Demokrasi: Bugün demokrasi ile idare edilen hemen hemen tüm ülkelerde demokrasinin bu şeklini görmek mümkündür. Temsili demokrasilerde, doğrudan demokrasinin tersine halk yönetimi ve yetki kullanımını bir aracı yoluyla sadece bir kere, belirli dönemlerde yapılan seçimlerde kullanarak yapmaktadır. Seçimlerden sonra artık yetki kullanımı halkın adına seçilen parlamenterler ve parlamento olarak bilinen kurul vasıtasıyladır.

c- Yarı Doğrudan Demokrasi: Demokrasinin bu şekli ise kısmen doğrudan demokrasi ile temsili demokrasinin bazı noktalarda birleşmesinden oluşur. Yarı doğrudan demokrasilerde, temsili demokrasilerde olduğu gibi bir temsil kurulu olmakla beraber, halkın da doğrudan demokrasilerde olduğu gibi aracısız olarak kullanabileceği bazı yetkileri mevcuttur.

Demokrasi bölgeden bölgeye, zaman değişmesine nispetle uygulama alanında farklılıklar gösterse de genel olarak onun tatbik edilmesi bu şekildedir.

Demokrasi ve Laiklik İlişkisi

Laiklik ve demokrasi arasındaki ilişki dalın köküyle ya da kötü meyve veren bir ağacın meyvesiyle ilişkisi gibidir. Bilindiği üzere laiklik dinin emir ve nehiylerini bir kenara atarak, siyasi içtimai, iktisadi, ahlaki vs. alanlarının hepsinde dünyaya komuta etmeye çalışan küfür mezhebidir. Demokrasi ise devlet işlerinde, siyasi alanların hepsinde dinin emir ve nehiylerini dışlayarak, vahyi esasları görmezden gelerek egemenliği, yüksek otoriteyi, beşer üzerine tesis etme esasına dayanmaktadır. Bu noktada kapitalizm nasıl laikliğin iktisadi bir ifadesi ise, aynı şekilde demokraside küfür mezhebi olan laikliğin siyasi ifadesi ya da siyasi yüzüdür.

Demokrasinin Uygulanması Mümkün müdür?

Hemen belirtmekte fayda var ki, demokrasi hiçbir zaman uygulanma imkanı olmayan, tamamen hayali bir sistemdir. Öncelikle demokrasinin asli uygulaması doğrudan demokrasi şeklinde, yani yasama, yürütme ve yargı hususlarında halkın tamamının yetkili olmasıdır ki, bunun mümkün olmadığını gördük. Bu imkânsızlıktan dolayı da hemen demokrasiyi tevil ettiler ve karşımıza halkın elinde bulundurduğu yetkiyi kendilerini temsil edecek bir heyete vererek, yö-

netimde söz sahibi olması esasına dayanan temsili demokrasiyi çıkardılar. Ancak bu haliyle demokrasinin pratikte uygulanması mümkün değildir ve mümkün olmamıştır. Demokrasinin halkın iradesini yansıtabilmesi için halkın büyük bir çoğunluğunun ya da en asgari şekliyle yarısından fazlasının iradesini yansıtması gerekmektedir. Zira bir topluluğun sadece küçük bir kısmının iradesi hiçbir zaman o topluluğun iradesi olarak isimlendirilemez. Bu demokratların da kabul ettiği bir husus olup aklında pratiğinde gereği budur. Nitekim bu asla dayanarak demokratların her daim dillerine doladıkları, demokrasinin nimetlerinden bahsederken tekrarlayıp durdukları birkaç esas vardır ve bu esaslar demokrasinin tanımıyla da birebir örtüşmektedir. Demokratlara göre;

Demokratik memleketlerde parlamentolar çoğunluğun görüşünü temsil ederler;

İdareciler halkın çoğunluğu tarafından seçilir ve otoritelerini halktan alırlar;

İdareciler, halkın genel iradesini temsil eden parlamento önünde sorumludurlar.

Demokratların her zaman kendisiyle övünüp durdukları, parıltılı bir şekilde süsleyip insanlara sundukları bu teoriler, aslen hiçbir zaman uygulanması mümkün olmayan boş tekerlemelerden ibarettir. Şöyle ki; demokrasi ile idare edilen memleketlerde parlamentoda mevcut bir sandalye için birden çok aday çıkmaktadır. Bazı zamanlarda seçime 8-10 partinin dahi katıldığı görülmektedir. Yapılan seçimler sonucunda ise belirli bir oy barajının üzerine çıkan partiler parlamentoya girebilmektedir. Parlamentoya giren partiler kendi bölgelerinde oy barajını geçemeyen partilerin oylarını da almaktadırlar. Sonuçta parlamentoya giren partiler arasında en çok oyu alan parti iktidar olmakta ve yönetim işini üstlenmektedir. Burada seçimi kazanan parti hiçbir zaman oyların çoğunluğunu yani

en azından yarısından fazlasını almamış, bilakis sadece diğer partilerden daha çok oy almıştır. Dolayısıyla da halkın çoğunluğunu değil azınlığını temsil etmekte, böylece de bu azınlığın vekilleri olmaktadırlar. Çok istisnai durumlar hariç hiçbir zaman halkın çoğunluğunun ya da diğer bir ifade ile yarısından fazlasının temsilcileri ve vekilleri olamazlar.[50]

Yine demokratik sistemlerde ileride görüleceği üzere kapitalist bir ekonomi uygulanmaktadır. Kapitalist ekonomilerde ise güç ve kuvvet bütünüyle sermaye sahiplerinin elindedir. Genelde bu sermaye sahiplerinin büyük çoğunluğunu da medya patronları ve onların yakınları oluşturmaktadır. Her seçim döneminde partiler bu sermaye sahiplerine ve medya patronlarına yakın olmak zorundadırlar. Özellikle medya gücünü arkasına alamayan bir partinin seçim kazanması pek mümkün gözükmemektedir. Zira halkı yönlendiren, bu noktada medya olmaktadır. Yine aynı şekilde sermaye sahipleri tarafından ciddi boyutta destek almayan partiler içinde, seçimler bir hüsran olmaktadır. Sonuçta iktidarı ele geçiren parti ancak sermaye sahiplerinin ve medyanın desteği ile yönetime sahip olmaktadır. Elbette iktidar süresince de kendisine verilen bu hediyenin karşılığını bir şekilde ödeyecektir.

Demokrasi ile yönetilen hiçbir ülke de medya patronları ve sermaye sahipleri ile arası bozulan bir liderin iktidarda durması mümkün değildir. Sermaye sahiplerinin ve medya patronlarının desteği ile iktidara sahip olan parti şayet bu çevrenin isteklerini yerine getirmez ve onları memnun etmezse işte o zaman büyük bir kaos başlar. Sermaye sahipleri ellerindeki güç ile bankalardan ve borsadan sermayelerini

---

50 Bunun en açık örneği bugün T.C'de idareyi elinde bulunduran AKP yönetiminde görülmektedir. AKP iktidarı halkın sadece %34'ünün oylarına sahip olarak halkın çoğunluğunu (% 66'sını) değil, azınlığını temsil etmektedir.

çekerek büyük bir manipülasyona sebep olurlar. Faizler bir anda yükselir. Ülke ekonomisi neredeyse felçli hasta konumuna düşer. Diğer taraftan medya patronları ise gazete ve televizyonlarında büyük yaygaralar koparark hükümet aleyhinde bir kampanya başlatırlar. Ve sonuçta hükümet istifa ederek görevini terk etmek zorunda kalır.

Bu anlattığımız şeyler demokrasi ile idare edilen ülkelerde sıkça yaşanılan hadiselerdir. Demokrasinin beşiği olarak bilinen İngiltere'de idare genellikle muhafazakarların elindedir. Muhafazakârlar, büyük sermaye sahiplerinin, medya patronlarının, lortların tabakasını temsil etmektedirler. Muhafazakarların yönetimden uzaklaşmasını gerektirecek büyük bir siyasi durum olmadıkça, İşçi Partisi hiçbir zaman iktidara gelemez.

İşte bu saymış olduğumuz birkaç sebepten ve burada dile getirmediğimiz birçok sebepten dolayı demokrasilerde, parlamentolarda çoğunluğun görüşünün temsil edildiği, idarecilerin halkın çoğunluğu tarafından seçildiği ve otoritelerini halktan aldıklarına dair ortaya atılan tüm sözler yalan ve aldatmacadan ibarettir.

Aynı şekilde demokrasilerde idarecinin parlamento önünde sorumlu olduğu iddiası da tamamen içi boş bir yalandır. Çünkü demokratik ülkelerde parlamenterlerin çok üst düzey bir dokunulmazlıkları vardır. Bu dokunulmazlık zırhı içinde idareciler her türlü suçu göz göre göre işlerler. Halkın malını ve mülkünü sorgusuz sualsiz harcarlar. Ya da kendilerine destek veren sermaye sahiplerine ve medya patronlarına peşkeş çekerler. Birçok suç dosyaları olmasına karşılık hiçbir kurul onlara hesap soramaz. Tabi ki bu suç dosyaları içinde demokrasiye ihanet yok ise...

Demokrasilerde Yönetim Bozuklukları

Demokrasi ile yönetilen memleketlerde yönetim bozukluğunun ilk adımı daha işin başında, halkın elinde bulundurduğu egemenlik yetkisini temsilcilerine verme adına yapılan seçimlerde karşımıza çıkmaktadır. Şöyle ki; bu seçimlerde her bir seçmenin oyu eşit ağırlıktadır. İhtisas sahibi, âlim, araştırmacı, ekonomist bir kimse ile cahil, bedevi, hiçbir şey bilmeyen bir kimsenin oyu eşittir. Ülkeyi yıllarca yönetecek, ülke insanlarının yaşamlarına dair tek söz sahibi olacak, iç ve dış siyaseti belirleyecek, sosyal yaşama dair emir ve yasaklar koyacak bir temsil heyetinin seçilmesi için, okumuş, yazar, âlim, ekonomist, siyasetçi, ihtisas sahibi bir kimse ile hiç okuma yazması olmayan, cahil bir kimsenin oylarının eşit sayılması öncelikle adalet ilkesine aykırıdır. Öyle ki demokrasilerde ülke idaresine talip olan bir başbakan ile hiçbir şeyden haberi olmayan cahil bir kimsenin oyları eşit ağırlıktadır. Bu saçma sapan durum bile sana demokrasinin nasıl bir sistem olduğunu, böyle bir uygulamanın ne şekilde büyük bir yönetim bozukluğuna yol açacağını göstermektedir.

Diğer taraftan demokratik ülkelerde kanunlar genelde hükümetler tarafından kanun tasarıları olarak hazırlanırlar. İlgili komisyonlar bunları inceleyip, tasarılar hakkında görüşlerini bildirdikten sonra parlamentoya onaylaması için sunarlar. Bu parlamenterlerin büyük bir kısmının bu kanunların içeriğinden bile haberleri yoktur. Çünkü önlerine sunulan birçok kanun hakkında onların ihtisasları ve bilgileri mevcut değildir. Siyasi liderleri bu tasarının onaylanmasını isterse yasa onaylanır ve kanun maddesi haline dönüşür. Şayet lider istemezse yasa reddedilir ve rafa kaldırılır. Bu anlamda, demokrasilerde halk, yetkisini parlamenterlere ver-

miş, parlamenterler de bu yetkiyi liderlerinin nefsi arzularına vermişler ve ortaya bu şekilde komik bir tablo çıkmıştır.

Demokratik sistemin yönetim bozuklukları ile ilgili en belirgin hususlardan bir tanesi de, demokrasi ile yönetilen ülkelerde siyasi idareye sahip olacak, mutlak çoğunluğu tek başına elde edebilecek partiler olmadığı zaman meydana gelen istikrarsızlıklardır. Böyle durumlarda en çok oyu alan partinin, hükümet olmasına karşın mutlak çoğunluğa sahip olamadığı için parlamentoda güvenoyu alarak görevine başlaması söz konusu değildir. Bazen bu parti, bakanlar kurulunu kurar ve Kral'ın ve diğer partilerin onaylamasını bekler. Ancak kurulan bakanlar kurulu çoğu zaman Kral ve diğer partiler tarafından onaylanmayınca istifaya mecbur kalır. İstifaya mecbur kalan hükümetin yerine yeni bir hükümetin atanması aylar alır. Bunun gereği yönetimin felç olması, çalışamaz hale gelmesidir. Hatta iş o hale gelir ki, Kral ya da Cumhurbaşkanı meclisi feshederek yeni seçim yaptırmaya gider. Bunun sebebi ise yeni hükümet oluşturabilme niyetidir. İşte böylece memleketlerde yönetim iktidarsız bir şekilde devam edip gider.

Bazı zamanlarda ise mutlak çoğunluğu elde edebilme adına partiler arası pazarlıklar başlar, koalisyonlar oluşturulur. Büyük partiler kendilerine katılmaları için küçük partilerle ortak olmaya kalkarlar. Bunu kendileri için bir nimet zanneden küçük partiler ise ağır şartlar getirerek büyük partilere tahakküm kurmaya çalışırlar. Ya da iki büyük parti şayet mutlak çoğunluğu sağlayabiliyorlarsa o zaman bu iki parti arasında koalisyon kurulur. Bu durumda da, siyasi bakış açısı, iç ve dış ilişkiler konusundaki düşünceleri farklı, her yönden ilkeleri uyumsuz birden fazla parti, yönetimde söz sahibi olur ki, bu durumda ülke birden çok kaptanı olan bir gemi gibidir.

“Ey zindan arkadaşlarım! Birbirinden ayrı birçok rabler mi hayırlıdır yoksa tek ve kahhar olan Allah’mı daha hayırlıdır.” (12, Yusuf/39)

Bu şekilde bir yönetim sürüp giderken şayet koalisyonlar arasında bir uyumsuzluk ve anlaşmama durumu meydana gelirse yine bu durumda da koalisyon bozulur ve ülke iktidarsız kalır. Yeni koalisyonların kurulması yada koalisyon kurulamıyorsa yeni seçimlerin yapılması bazen çok uzun süreler alabilir. Bunun neticesinde de ülke yine yönetimsiz ve iktidarsız kalır.

İşte burada kısaca değindiğimiz bu hususlar bile demokratik sistemin yönetimsel alanda bozukluklarını ortaya koymaktadır.

Demokrasinin İntiharı

Bilindiği üzere demokrasinin temel esası, olmazsa olmaz düsturu halkın egemenliğine dayanması, tek yetki ve sulta sahibinin halk olmasıdır. Peki, halkın çoğunluğunun ya da hepsinin demokratik bir sistemi istemedikleri, bunun yerine komünist bir sistem ya da İslam nizamını istedikleri düşünülürse demokrasi acaba bu durumda kendi koymuş olduğu temel esasa bağlı kalarak “Egemenlik tamamen halkındır” diyerek aradan çekilecek midir?

Demokrasiden böyle bir şey beklemek biraz fazla iyimserliktir. İşte böyle bir durumda demokrasi kendi temel esaslarına karşı münafıkça bir tutum sergileyerek intihar eder ve halkın çoğunluğunun ya da tamamının isteğine olumsuz cevap verir. Burada hemen görünmez güçler devreye girer, demokrasiyi intihar etmeye zorlayan seslerin kesilmesini sağlarlar. Elbette ki bu görünmez güçler, demokrasi adıyla ülkenin maddi ve manevi değerlerini sömüren küçük azınlıktır.

Bunun birçok canlı örneği yaşanmıştır. Özellikle son zamanlarda Cezayir’de ve Türkiye’de demokrasinin kuralları

içerisinde yönetime sahip olan siyasi partiler, demokrasi için bir tehlike olarak görüldükleri andan itibaren zorla yönetimden uzaklaştırılmışlar, taraftarları zindanlara atılmıştır. Tüm bu yapılanlar ise demokrasinin korunması adınadır.

Bu noktada demokrasi kendi kutsal değerlerine ve kendi temel felsefesine dahi samimi davranamayan bir yönetim şekli olarak karşımıza çıkmaktadır.

Demokrasinin İslam Pazarında Yer Bulması [51]

Burada üzerinde durulması gereken konulardan bir tanesi de şudur:

Acaba kâfir batı, İslam ahkâmıyla ilgisi olmayan ve küfür olan demokratik fikirleri için İslam memleketlerinde nasıl bir pazar kurabildi?

Bu sorunun cevabı şöyledir: İslam'a ve Müslümanlara şiddetli düşmanlık yapan, İslam'a ve Müslümanlara karşı kin ve öfke taşıyan kafir Avrupa devletleri, Müslümanların gücünün sırrının İslam akidesi olduğunu idrak ettikten sonra misyonerlik ve kültürel saldırıyla İslam dünyasına saldırmak için cehennemi planlar çizmişlerdi. Bu saldırılarla kendi kültürlerini, fikirlerini -ki demokrasi de bunlardan bir tanesidir- düşünce sistemlerini ve hayata bakış açılarını yaymaya ve Müslümanları da bu şeylere davet etmeye başladılar. Ta ki, Müslümanlar bunları kendi düşünceleri için esas olarak kabul etsinler. Böylece, bu fikirler Müslümanları İslam'dan saptırsın, onları İslam ile kayıtlı olmaktan, onun ahkâmını uygulamaya bağlılıktan uzaklaştırsın, böylece Hilâfet Devleti olan İslam Devleti'ni yok etme işi kolaylaşsın ve daha sonra da İslam'ın ve ahkâmının uygulanması hayattan, devletten ve toplumdan tamamen uzaklaştırılıp yok edilsin. Bu şekilde Müslümanlar,

---

[51] Bu bölüm Abdulkadir Zellum'un "Demokrasi Küfür Nizamıdır" isimli kitabından alınmış olup, tarafımızdan eklenmiştir. –yayıncı-

Avrupa'nın küfür fikirlerini, düzenlerini ve kanunlarını alsınlar, İslam'ın yerine onları uygulamaya başlasınlar ve yürürlüğe koysunlar, Müslümanların İslam'dan uzaklaşmasıyla onlar Müslümanlara hakim olma imkanı elde etsinler. Allahu Tealâ ne kadar doğru söylüyor:

"Sen onların dinlerine uymadıkça, Yahudiler ve Hıristiyanlar senden razı olmazlar. De ki; Hidayet (doğru yol) Allah'ın hidayetidir (Allah'ın dini olan İslam'dır). Sana gelen ilimden sonra eğer onların arzularına uyacak olursan, senin için Allah yanında ne bir dost ne de bir yardımcı olur." (2, Bakara/120)

On dokuzuncu yüzyılın yarısında, Osmanlı Devleti'nin son günlerinde, Müslümanların fikri ve siyasi gerilemesinin arttığı vakitte, bu misyonerlik ve kültürel saldırılar daha da şiddetlenmişti. Aynı vakitte kuvvetler dengesi, Avrupa devletleri lehine değişmişti. Çünkü Avrupa'da fikri ve endüstriyel devrimler gerçekleşti. İlmi icat ve keşifler ortaya çıkartıldı. Bu sebeple, Avrupa yükselme ve ilerleme yolunda hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı. Hâlbuki Osmanlı Devleti, donukluk içerisinde kaldı ve her gün zaaf üstüne zaafla karşılaşmaktaydı. Bu durum, batı fikirleri ve düzenlerinin Müslüman memleketlerine girmesine yol açtı.

Avrupa devletleri, İslam beldelerine kültürel ve misyonerlik saldırılarında İslam'ın şanını ve değerini aşağılamak, ahkâmını kötülemek, Müslümanların ona (İslam'a) güvenini sarsmak, Müslümanları İslam'dan nefret ettirmek için, İslam'ı onların geri kalmalarının ve aşağıya doğru yuvarlanmalarının sebebi olarak gösterdiler. Aynı zamanda da batıyı ve kültürünü de yüceltmek, fikirlerinin ve demokratik düzeninin değerini yükseltmek, batı kanunları ve nizamlarını büyük gösterip övmek üsluplarını benimsediler.

Yine batı devletleri bu saldırılarında, saptırma ve şaşırtma üslubunu kullanıyorlardır. Nitekim (batı) kendi düşüncesinin ve kültürünün, İslam düşüncesi ve kültürü ile çelişmediğini, çünkü batı düşüncesinin İslam'dan alındığı, batı kanun ve nizamlarının İslam hükümleriyle uygun olduğu yalan ve iftiralarıyla Müslümanları vehme (şüpheye) düşürdüler.

Demokrasi fikirlerine ve demokrasi düzenine İslam sıfatını izafe ettiler. "Demokrasi ve demokratik fikirler İslam'a aykırı değildir, onunla çelişmez, tersine demokrasi İslam'dandır. Çünkü o, şuranın ta kendisidir. O aynı anda marufu emretmek, münkeri nehyetmek ve idarecileri hesaba çekmektir" şeklinde fikirlerini Müslümanlar arasında yaydılar. İşte bu yalan ve saptırma dolu iddialar, Müslümanları müthiş bir şekilde etkiledi. Öyle ki, bu durum batı fikirleri ve kültürünün Müslümanlara tahakküm etmesine yol açtı.

Nitekim böyle yalan iddialar, kültürlü kesimi, siyaset adamlarını, hatta İslam kültürünü taşıyanları, Müslümanların topluluklarını ve İslam davetini yüklenenlerin bir kısmını dahi etkiledi.

Kültürlü kesim batı kültüründen etkilendi. Çünkü ister batıda okuyanlardan olsun isterse de İslam beldelerinde okuyanlardan olsun; onlar, batı kültürü esası üzerine eğitim gördüler. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra bütün ülkelerde eğitim ve öğretim programları batı felsefesi ve batının hayata bakış açısı esası üzerine kuruldu. Hatta birçok kültürlü kişi, batı kültürünü güzel görmeye başladı. Daha da ileri giderek ona adeta aşık olup batıyı yücelttiler. Bunun yanı sıra İslam, batı kültürü, kanunları ve nizamlarıyla çeliştiğinde İslam kültürü ve ahkâmını çirkin gördüler. Üstelik onlar, İslam'dan, kâfir Avrupalıların nefret ettikleri gibi nefret etmeye, kâfir Avrupalıların İslam'a saldırdıkları gibi onlar da, İslam'a, kültürüne, ahkâmına alçakça düşmanlığa yöneldiler. Öyle ki

bu kültürlü kesim, adeta batının fikirlerinin ve düzenlerinin yücelmesi ve İslam düşüncesinin değerinin ve şanının alçalması için batının birer propaganda hoparlörleri oldular.

Siyaset adamları ise; batıya ve onun nizamına tam teslim oldular. Kendilerini batıya tamamen bağladılar. Batıyı kendi bakışlarının kıblesi kıldılar. Ondan yardım istediler ve ona dayandılar. Onun bakış açısı ile hareket ettiler ve onun bakış açısına dayanarak konuştular. Kendi kendilerini batının kanunları ve nizamları için birer bekçi ve batı çıkarlarını korumak, entrikalarını yerine getirmek için ücretsiz, kendiliğinden boyun eğen birer hizmetçi kıldılar. Bu adamlar, Allah'a ve Resulü'ne düşmanlıklarını ilan ettiler. Siyasi İslam'a daveti samimi olarak yüklenenlere karşı savaş açtılar. Hilâfetin kurulmasını ve Allah'ın indirdikleriyle hükmetmenin tekrar gelmesini engellemek için bütün güçlerini kullanmaya başladılar. Allah onları kahretsin! Ne kadar çok yalanlıyorlar ve iftira ediyorlar.

İslam kültürünü taşıyanlara gelince; bunlar, İslam'ı berrak bir şekilde anlamadıkları ve şer'i ahkâmın hakikatini, batının kültürünün, fikirlerinin gerçeğini, batının fikirlerinin ve bakış açısının İslam akidesiyle, ahkâmıyla, düşünce tarzıyla ve bakış açısıyla ne kadar çeliştiğini idrak edemedikleri için bu duruma düştüler. Demokratik fikirler ve demokratik düzen, kendilerini etkiledi. İslam'ı ve ahkâmını anlama konusunda Müslümanların zihinlerinde şiddetli zaaf meydana geldi ve İslam şeriatini topluma uygulamakla ilgili anlayışta yanılma olduğu için bu duruma uğradılar. Bu nedenle İslam, nasslarının taşımadığı manalarla tefsir edilmeye (açıklanmaya) başlandı. Hakim olan şartları, İslam ahkâmına uygun bir şekilde değiştirmek için değil de İslam ahkâmını, hakim şartlara uydurulmak için tevil etmeye başladılar. Öyle ki kişiler, şeriattan bir senedi (dayanağı) olmayan veya senedi (dayanağı) zayıf olan hükümleri benimsediler. Bunu da; "Zama-

nın değişmesiyle ahkâmın değişmesi inkar edilmez" diye ortaya attıkları kaideyi hatalı bir şekilde delil getirerek yaptılar.

İslam'ın tevili herkes tarafından yapılmaya başlandı. Her mezhebe, her fikre ve her ideolojiye uysun, velev ki İslam ahkâmına ve bakış açısına aykırı olsa da. Nitekim dediler ki; "Batı düşüncesi ve fikirleri, İslam düşüncesi ve ahkâmıyla hiç çelişmez. Çünkü onlar İslam düşüncesinden alınmıştır." Ve yine dediler ki; "Yönetimle ilgili demokratik sistem ve ekonomiyle ilgili kapitalist sistem, İslam ahkâmıyla çelişmez." Hâlbuki bu iki sistemin gerçeği, onların birer küfür sistemi olmalarıdır. Ve yine dediler ki; "Demokrasi İslam'dan, genel hürriyetler de İslam'dandır." Hâlbuki bunlar tamamen İslam'la çelişmektedir.

Böylelikle tıp, eczacılık, mühendislik, kimya, ziraat ve sanayi ilimleri, trafik kuralları, ulaşım sistemleri vb. gibi İslam'la çelişmediği müddetçe Müslümanlar için alınması caiz olan ilimler ile akait ve şer'i ahkâmla alakalı olan ve Müslümanlar için alınması caiz olmayan ilimler ve fikirler arasında karıştırma yaptılar. Zira akideyle ve şer'i ahkâmla ilgili fikirler ancak, Resullullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in beraberinde getirdiği Kitap, Sünnet; Kitab'ın ve Sünnettin gösterdiği şer'i kıyas ve sahabe icmasından alınır. Bunların dışından hiç bir fikrin ve ahkâmın alınması caiz değildir.

İşte böylece kâfir batı; düşüncesini, bakış açısını, demokratik sistemin fikirlerini, ekonomik ve genel hürriyetlerle ilgili esaslarını Müslümanların yaşadıkları memleketlerin piyasasına sürebildi.

Demokraside İnsanlar İçin Çıkarılmış En Hayırlı Ümmetin Muhtaç Olduğu Hiçbir Hayır Yoktur

Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Siz insan için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten nehyeder, Allah'a iman edersiniz." (3, Ali İmran/110)

İslam ümmeti insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmettir. Akidesiyle, düşünce yapısıyla, egemenlik anlayışıyla, temel hak ve özgürlüklere getirmiş olduğu sınırlamalarla, ahlaki, iktisadi ve siyasi boyutuyla her türlü hayrı, iyiliği ihtiva eden, bütün kötülüklerden sakındıran hayat metodu, bu ümmetin dininde bizzat mevcuttur. Birtakım insanlar şöyle mırıldanmaktadırlar:

"Bizler demokrasinin batı medeniyetinin bir ürünü olduğunu ve İslam'da mevcut olmadığını biliyoruz. Fakat halkın liderlerini seçmesi, diktatörlüğe engel olması, fikir ve düşüncelerin açığa vurulması gibi iyilikleri demokrasiden almak ve ondaki kötülükleri bırakmaktan bizi engelleyen şey nedir?"

Bu ve benzeri iddialar, aslında şuan mevcut aşırı cehaletten ve kötü zandan kaynaklanmaktadır. Biz bu tip şarkılar söyleyen kimselere öncelikle demokraside iyi olan şeyleri araştıracaklarına, tabii olduklarını iddia ettikleri dinlerini öğrenip cehaletten kurtulmalarını tavsiye ediyoruz. Bu tip cahilce bir söze karşı, özetle şunları söyleyebiliriz:

Birinci olarak; Allahu Tealâ bu ümmeti en hayırlı ümmet olarak vasıflandırmıştır. Bütün hayırlar bu ümmetin gerek itikadi, gerekse ahlaki yapısında mevcuttur. Dinimiz bizlere bütün hayır kapılarını göstermiş, bütün şer kapılarından bizi nehyetmiştir. Öyle ki bu ümmetin dininde yönetimle ilgili meselelerden tuvalet adabına, ferdi ilişkilerden, toplum-

sal ilişkilere kadar bütün hayırlar mevcuttur. O halde böyle bir ümmet, dininin bir parçası olan siyaset ve otoriteyle ilgili konularda veya diğer alanlarda şirk ve küfür mezhebi olan demokrasinin neyine muhtaç olsun ki?

İkinci olarak; Bu ümmetin hayır üzerinde olmasının gereği insanlara iyiliği emretmesi, kötülüğü nehyetmesi ve bunu şiar edinmesidir. Bu ümmet diğer ümmetlere komutanlık yapmak için gönderilmiştir. Diğer ümmetlerin askeri olması için değil. Bu ümmetin görevi, kendi dininde mevcut bütün hayır kapılarını diğer ümmetlere öğretmesi, ona çağırması ve davet etmesidir. Yoksa bu ümmetin görevi kendi hayır kapılarını bırakıp başka ümmetlerden hayır dinlemesi değildir.

Üçüncü olarak; Demokrasinin aslı, üzerine kurulduğu temeller, yani egemenlik anlayışı, temel hak ve özgürlükler düşüncesi ilerleyen sayfalarda da görüleceği gibi şirk ve küfür asılları üzerine tesis edilmiştir. O halde "demokraside kötü olan şeyleri bırakalım" demek demokrasinin asıllarını terk edelim demektir ki, bu asıllar bir kenara atılınca ortada demokrasi denilen bir şey kalmaz. İçerisinde temel özelliklerinin olmadığı bir sistemi demokrasi olarak isimlendirmek mümkün müdür? Eğer demokrasi de kötü olanlar atılacaksa önce onun kendisini bir kenara atmaktan işe başlamak gerekir. Tüm bunlar ortada olduğu halde niçin aslı astarı olmayan sözler üzerinde ısrar ediliyor ki?

Dördüncü olarak; Demokraside iyi olan ile kötü olan tamamen birbirine karışmıştır. Demokraside iyi olan ile kötü olanın arasını nasıl ayıracağız? Eğer burada ölçü akıl olacaksa biz bundan uzağız. Çünkü bizim dinimiz akla değil vahye dayanmaktadır. Eğer demokraside iyi olan ile kötü olanı ayırma noktasında ölçümüz vahiy olacaksa, o zaman bu hayır zaten bizim dinimizde mevcuttur. O halde neden en mükemmel

hali ile bizim dinimizde olan bir hayrı demokraside aramaya ihtiyaç hissedelim ki?

Sonuç olarak; bizim dinimiz bütün hayırları ihtiva etmektedir ve bizlerin hayatla ilgili bütün alanlarda ne demokrasiden ne de diğer şirk ve küfür mezheplerinden alacağımız hiçbir hayır yoktur.

Demokrasi İslam Sisteminin Önünü Kesmektedir

Bugün yer yer halklarına her türlü zulmü ve adaletsizliği reva gören, toplumlarına karşı acımasızca bir iktidar süren zorba diktatör rejimlere karşı bu zulümlerinden dolayı batılı devletlerin siyasi ve ekonomik ambargolar uyguladıklarına şahit olmaktayız. Yine aynı şekilde batılı devletlerin liderleri ve yazarları, halklarına karşı zulmeden diktatörleri bundan dolayı şiddetli bir şekilde eleştirmekte, insanlara karşı bu şekilde kötü muamelelerde bulunulmaması gerektiğini bildirmekte, zorba diktatör idarecileri bu yaptıklarından vazgeçirmeye çalışmaktadırlar. Acaba batılılar, zalim yöneticilerin baskı ve şiddet uygulamalarına karşı neden mazlum insanların yanında yer almaktadırlar? Şefkat ve merhamet duygularımı kabardı ki, böyle bir tutum sergiliyorlar?

İşin içyüzünü bilmeyen kimseler dikta rejimlerin sergiledikleri zulme karşı batılı devletlerin tepkisine müspet birçok sebep bulabilirler. Ancak durumun aslı çok daha farklıdır.

Batı çok iyi bilmektedir ki, hiçbir zorba diktatör tahtında uzun süre kalamaz. Zira ezilen halklar bir müddet sonra mutlaka bir isyan ve başkaldırıda bulunacaklardır. Bu isyan ve başkaldırının Müslümanlarca kontrol edilmesi ister istemez idarenin de Müslümanların eline geçmesine neden olacaktır. Bunu çok iyi bilen batılı devletler, ellerindeki gücüde kullanarak zorba dikta rejimlerin bir alternatifi olarak halkın önüne demokrasiyi getirmekte ve böylece İslami hare-

ketin önüne set çekmektedirler. Özellikle ezilen halkların İslami bilince sahip olmaması, demokrasinin özgürlük olarak sunulması bu noktada çok büyük rol oynamaktadır. Batılılar kapıyı içeriden kolayca açma adına kendi düşünce ve felsefelerinin bayraktarlığını yapan, bununla birlikte toplum içerisinde alim ve fakih olarak tanınan kimseleri de kullanarak bu oyunu istedikleri gibi oynayabilmekte, toplumları ve hatta İslami uyanışın müntesiplerini dahi kolayca kandırabilmektedirler.

Bu anlattıklarımızın en güzel örneklerini yakın tarihimizde Mısır'da yaşadık. Orada ne zaman ki İslami hareket köklenip güçlendi, işte o zaman bu oyunlar sahnelendi. Bugün bundan elli yıl öncesinin şeriat taraftarları, Mısır'da demokratik sistemin arzu ve isteklerine göre hareket ederek İslami kimliklerini kaybetmişlerdir.

Yine bugün işgalci Siyonistler, Filistin'de cihad hareketlerine karşı devamlı surette demokratik sistemin gereklerine göre hareket etme nasihatinde bulunmaktadırlar. Ve ne yazık ki, bugün Filistin'de cihad hareketlerinin liderleri dahi bu tuzağa kapılmışlar, en azından mevcut zulmü savabilme adına demokrasi çağrılarına kulak asmaya başlamışlardır.

Bu şekilde bir oyunla demokrasi her zaman için İslami uyanışın karşısına bir engel olarak çıkmaktadır. Nerede bir İslami uyanış varsa demokratlar bu uyanışın karşısına demokratik sistemin araçlarını çıkarmışlar, İslami uyanışı parti gibi demokrasinin araçlarıyla hareket etmeye ikna etmeye çalışmışlardır. İslami uyanışın mensuplarının bu tuzağa karşı çok dikkatli hareket etmeleri gerekmektedir. İslami hareketin oluşumu ve seyri tamamen Kur'an ve Sünnet ölçüleri içinde olmak zorundadır. Allahu Tealâ bize yolumuzu aydınlatacak nuru vahyetmiş, Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i de bizler için en güzel örnek olarak göndermiştir. Bizlerin yap-

ması gereken kâfir ve müşriklerin yönlendirmelerine aldırış etmeden bu en güzel örnekliğe sahip çıkmaktır.

İkinci Bölüm
Demokratik Sistemin Temel Özellikleri

Demokratik sistemin kendine has birtakım özellikleri mevcuttur ki, bunlar olmadan demokrasiden bahsetmek mümkün değildir. Bu temel özelliklerden en meşhurları şunlardır:

1- Halkın Egemenliği

2- Temel Hak ve Özgürlüklerin Kabulü

Bu iki husus demokrasinin belli başlı en belirgin özellikleri arasındadır. Halkın otoritesine dayanmayan bir demokrasiden söz etmek mümkün olmadığı gibi, belli başlı temel hak ve özgürlükleri ihtiva etmeyen bir demokrasiden bahsetmekte mümkün değildir.

1- Egemenlik Kavramı ve Demokrasilerde Egemenlik Hakkı

Egemenlik kavramının çıkış menşei olarak birçok görüşler ileri sürülse de, genel olarak kabul edilen nokta, bu kelimenin Fransa menşeli olup "*Souveraitane*" kelimesinin eş anlamı olduğu yönündedir. Anlam olarak ise, kendisinden daha üstün bir otoritenin olmadığı en yüksek sulta demektir.

Egemenlik kelimesinin dilimizdeki[52] karşılığı olan "*Ha-Ke-Me*" olup lügatte, bilgi, ince anlayış, men etme, mani olma, bütünüyle kontrol altına alma anlamlarına gelmektedir.

Kavram olarak ise egemenlik, yasama, ilişkileri düzenleme, emretme, nehyetme, Kur'ani anlamıyla helal ve haram sınırlarını belirleme noktasında kendisinden başka hiçbir yüksek otoritenin bulunmadığı sulta, yetki anlamına gelmektedir.

Üzerinde hiçbir tartışmanın ve ihtilafın olmadığı gerçek şudur ki; demokrasilerde egemenlik yani hakimiyet hakkı tamamen halka ait olmak zorundadır. Demokratik sistemlerde (onların iddialarına göre) irade tamamen halkın elinde olup, halk iradesini dilediği şekilde bilfiil yürütür. Halkın üzerinde hiçbir sulta ve güç yoktur. Halk kendi kendisinin efendisi olup kendi idaresinin ipi yine kendi elindedir. Kendi otoritesi dışında da başka hiçbir otorite karşısında sorumlu değildir. Halk, egemenliğe sahip olması itibarıyla, seçtiği vekiller vasıtasıyla yasa ve kanunlar yapar, otoritenin kaynağı olması itibarı ile de kendisi tarafından seçilen ve tayin edilen idareciler eliyle kanunların düzenlenmesini ve uygulanmasını sağlar. Bu anlamda yasama, yürütme ve yargı halkın egemenliği ve otoritesi altındadır. Devleti meydana getirme, yöneticileri seçme, kanun ve yasalar çıkarma noktasında her fert diğer fertlerin haklarına sahiptir. Kanunların ve yasaların çıkarılması ve uygulanması açısından doğrudan demokrasilerde olduğu gibi halkın bir araya toplanması mümkün olmadığı için, halk bu noktada yetkisini yasama heyetini oluşturarak vekillere devreder. İşte bu vekillerin oluşturduğu yapıya parlamento adı verilir. Demokratik sistemlerde parlamento genel iradeyi temsil eder ve otoritesini kendisini seçen halktan alır.

---

[52] Yani Arapçada

İslam'da Egemenlik Hakkı

Burada demokrasilerde egemenlik anlayışını belirttikten sonra, İslam'da egemenlik hakkı üzerinde durmakta fayda vardır. Nasıl ki, demokrasilerde egemenlik, hakimiyet hakkının beşere ait olduğu noktasında hiçbir ihtilaf, şek ve şüphe yok ise, İslam'da da bu yetkinin ancak ve ancak Allahu Tealâ'ya ait olduğu hususunda hiçbir şek ve şüphe olmayıp, tüm ümmet arasında ittifak vardır. İslam'da en yüksek otorite, kendisinden başka hiçbir otoritenin bulunmadığı tek sulta sahibi Allahu Tealâ'nın bizzat kendisidir. O'nun hükmünü bozacak hiçbir mercii, O'nun sözünün üzerinde hiçbir söz sahibi yoktur. Bu Tevhid kelimesine şahitlik eden her Müslümanın zihninde güneş gibi açık bir meseledir. Allahu Tealâ şöyle buyuruyor:

"Hüküm ancak Allah'a aittir." (12, Yusuf/40)

Ayetin bu üslubu, Arap edebi sanatının kasr üslubu ile gelmektedir. Burada hüküm ancak Allah'a kasredilmiştir. Yani ondan başka hiçbir hüküm, yetki ve otorite sahibi yoktur. Aynı üslup Yusuf Suresi'nde, 68. ayette, Yakup *(aleyhisselam)*'ın diliyle oğullarına vasiyeti esnasında zikredilmektedir. Yine birebir En'am Suresi'nin 57. ayetinde Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'ın müşriklerle mücadelesinde zikredilmekte olup, Allahu Tealâ, Resulune müşriklere hitaben "*Hüküm ancak Allah'ındır*." demesini emretmiştir. Buna çok yakın "*Lehu'l hukm*" şeklinde bir ifade ile egemenlik, yani hakimiyet yetkisini ancak Allahu Tealâ'ya tahsis eden birçok ayet mevcuttur.

Diğer taraftan Allahu Tealâ yaratmanın sadece kendisine ait olduğu gibi emretmenin, yani kulları üzerinde yegâne söz sahipliğinin de kendisine ait olduğunu şu şekilde bildirmektedir:

"Dikkat edin! Hem yaratmak, hem de emretmek sadece O'na mahsustur." (7, Araf/54)

Allahu Tealâ, hükmün ve otoritenin tek sahibi olması dolayısıyla, kullar arasında ancak kendi hükümleri ile hükmedilmesini emretmekte, buna karşılık Allah'ın hükümleriyle hükmetmeyenlerin kâfirler, zalimler ve fasıklar olduğunu bildirmektedir:

"Onlar arasında Allah'ın indirdiği ile hükmet." (5, Maide/49)

"Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmeyenler, kâfirlerin, zalimlerin ve fasıkların ta kendileridir." (5, Maide/44-45-47)

Allahu Tealâ, kulların arasında meydana gelebilecek bütün ihtilaflara dair yetkinin sadece kendisine ait olduğunu bildirmiş, hakkında ihtilafa düşülen bütün meselelerde O'nun hakemliğini tanımayı emretmiştir:

"Eğer bir şey hakkında ihtilafa düşerseniz, onun çözümünü Allah'a ve Resulü'ne götürün." (4, Nisa/59)

"Hakkında ihtilafa düştüğünüz bir şeyin hükmü Allah'a aittir." (42, Şura/10)

Bununla beraber Allahu Tealâ, ihtilafların ve anlaşmazlıkların çözümünü Allah'tan başkasının hükümlerine götüren kimselerin iman iddialarını ise reddetmektedir:

"Sana indirdiğimize ve senden önce indirdiklerimize iman ettiği edenleri görmedin mi? Tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Ancak onun hükmünü inkâr etmekle emrolunmuşlardı. Şeytan, onları derin bir sapıklığa düşürmek istemektedir." (4, Nisa/60)

Ve nihai olarak Allahu Tealâ hükmüne hiç kimseyi ortak tanımadığını beyan ederek, kendi hükmü dışında kalan

bütün hükümlerin cahiliye hükümleri ya da tağutun otoritesi olarak isimlendirmiştir.

"O hiçbir kimseyi hükmünde ortak kabul etmez." (18, Kehf/26)

"Onlar cahiliyenin hükmünü mü istiyorlar. Gerçekten inanan bir topluluk için Allah'tan daha iyi hüküm veren kim vardır." (5, Maide/50)

Demokrasinin Gerçek İsmi

Demokratlar halkın egemenliğine dayalı bir idare sistemine demokrasi ismini vermişlerdir. Elbette ki bu, kendi düşünce yapıları içinde doğru bir isimlendirme olarak kabul edilebilir. Ancak İslam kimliğine sahip olan bir fert için asıl olan husus eşyaya ve kavramlara dair Allah'ın isimlendirmesinin önemidir. Ve bu noktada Allahu Tealâ, yukarıda vermiş olduğumuz ayetlerde de görüleceği üzere kendi hükmü ve otoritesine dayanmayan tüm sistemleri, yönetimleri ve hükümleri cahiliye hükümleri, tağutun hükümleri olarak isimlendirmektedir. Demokrasinin Allah'ın hükmü, Allah'ın sultası olmadığı, bilakis beşerin sultası, otoritesi ve hükmü olması hasebiyle her ne kadar demokratlar buna demokrasi ismini verseler de, bizler için demokrasinin gerçek ismi tağutun hükmü ya da cahiliye hükümleridir.

Burada taaccüb uyandıran diğer bir nokta ise kendini bilmez cahillerin dillerine doladıkları "Demokrat Müslüman", "İslam Demokrasisi", "Demokrasi İslam'dandır" gibi cümlelerdir. Öncelikle gerçekten habis bir kelime olan demokrasi ile İslam kelimesini birleştirmeleri çok büyük bir çirkinliktir. Bununla beraber demokrasinin gerçek ismini öğrendikten sonra yukarıda kullanılan cümlelerin gerçek içeriği de belirmektedir. "Tağuti Müslüman", "Cahili Müslüman", "İslam Tağutluğu ya da Cahiliyyesi", "İslam'ın Cahili Yönetim Şekli"... Herhangi bir Müslümanın bütün bunları kabul et-

mesi nasıl mümkün olur? Ya da aklı başında, ne dediğini bilen bir kimsenin bu tip şeyleri diline dolayıp durması mümkün müdür?

Demokrasinin Egemenlik Anlayışına Karşı İslami Tavır

Demokrasilerde beşerin egemenliği ve sultası esas temel kabul edilirken, İslam'da ise egemenlik ve sulta sadece Allahu Tealâ'ya aittir. Ve bu noktada İslam ile demokrasi temel esasları itibarı ile birbirine muhalif iki ayrı dini temsil etmektedirler.

İslam Dini otorite ve teşriyi alemlerin tek sahibi olan Allahu Tealâ'ya verdiği için Tevhid temeline dayanmaktadır. Buna karşılık demokrasi ise yetki ve otorite noktasında teklik esasına değil çoğunluğun prensibine bağlı kaldığı için şirk temeline dayanmaktadır. Bu açıdan demokrasinin Tevhid dini ile hiçbir ilgisi yoktur ve o bütünüyle şirk dinidir. Her Müslüman için Allah'ı razı etmenin yegane yolu ise, O'nu Tevhid etmek ve şirkten kaçınmaktır. Zira şirk bütün amelleri iptal etmekle birlikte Allahu Tealâ tarafından asla bağışlanması mümkün olmayan bir suçtur.

"Doğrusu Allah kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamaz." (4, Nisa/48)

"Andolsun sana ve senden önceliklere 'Allah'a şirk koşarsan bütün amellerin boşa gider ve hüsrana uğrayanlardan olursun' diye vahyolundu." (39, Zümer/65)

Allahu Tealâ, otoritenin ve yetkinin sadece kendisine ait olduğunu belirtirken diğer taraftan da kendi otoritesine dayanmayan tüm hükümleri tağutun hükümleri olarak isimlendirmiş ve kullarından tağutlara ve otoritelerine karşı açıkça red ve inkar cephesinde yer almalarını istemiştir. Allahu Tealâ, imanın ve İslam'ın ilk şartı olarak tağutun reddedilmesi gerekliliğini bildirmiş, buna karşılık tağutların

otoritelerine meyleden kimselerin iman iddialarını yalanlamıştır.

"Artık kim tağutu inkar eder ve Allah'a iman ederse kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa tutunmuştur. Allah işitir ve bilir." (2, Bakara/256)

"Sana indirdiğimiz ve senden önce indirdiklerimize iman ettiğini iddia edenleri görmedin mi? Tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Halbuki onu inkar etmekle emrolunmuşlardı. Şeytan onları derin bir sapıklığa düşürmek istemektedir." (4, Nisa/60)

Demokratik düzen otorite ve yetkisini Allah'a değil de beşere dayandırdığı için tağuti bir düzen ya da tağutun hükmüdür. Ve bu noktada Müslüman bir kimsenin tavrı, hayatının bütününde tağuti bir düzen ve tağutun hükmü olan demokrasiyi inkâr etmek, onun otoritesini tanımamak, demokrasinin savunucularına, dostlarına ve yardımcılarına karşı açık bir şekilde buğz, kin, öfke beslemek ve düşmanlık göstermek şeklinde olmalıdır. Tağuti bir düzen olması sebebiyle demokrasinin Müslümanlar üzerinde hiçbir meşru velayet hakkı yoktur. Diyarlarında ve memleketlerinde Allah'ın hükümlerinin terk edilip, demokratik sistemin hükümlerinin yükseldiği zaman Müslümanların İslam sisteminin hükümlerinin yükseltilmesi ve beşeri hükümlerin giderilmesi için büyük bir mücadele vermeleri boyunlarının borcudur.[53]

Burada son olarak tüm Müslüman kardeşlerime önemli bir hususu hatırlatmak isterim. Demokrasi daha işin başında halkın egemenliği olarak tanımlanmaktadır. Demokraside iki temel unsur "Egemenlik halkındır" ve "Halk otoritelerin kay-

---

53 Bu konuya dair sana İmamül Harameyn El'Cuveyni'nin, "Ğiyasul Umam Fi İltiyasi'z Zulam" isimli kitabında, Müslümanların meşru bir yöneticileri olmadığı zaman yapmaları gerekenlere dair yazmış olduğu uzunca bölümü tavsiye ederim.

nağıdır" düşüncesidir. Halk olmadığı zaman demokrasinin varlığı düşünülemediği gibi, halkın egemenliği olmadan da demokrasinin yaşaması mümkün değildir. Zira daha işin başında demokrasi kelime anlamıyla dahi insanın otoritesi olduğu için, insanların olmadığı bir yer de demokrasiden bahsedilemez. Bunun için demokratik memleketlerde belirli dönemlerde seçimler yapılarak, halkların özellikle seçime katılmaları sağlanır, seçime katılan kişilerin sayısının çokluğu ile de övünülür. Bu hususta, seçimlere katılarak yetkiyi temsil heyetine vermeden demokrasinin yaşaması imkan dahilinde değildir. Demokrasi ancak insan vasıtasıyla yaşayabilen bir dindir.

Ey din kardeşim! Sen hiçbir zaman demokrasinin yaşaması için araç olma. Halkın egemenliğini parlamenterlere devrettiği seçimlere katılma ki, Allah'ı hakkıyla Tevhid edebilesin. Şayet aksi bir tutum sergilersen, bir taraftan otoritenin ve yetkinin tek kaynağı olarak kendi şahsını görmüş olursun ki, bu senin kendini Allahu Tealâ'nın yerine koymandır. Diğer taraftan ise, elinde bulundurduğunu iddia ettiğin egemenliği, temsil heyetine vermekle de onları Allahu Tealâ'nın yerine koymuş olursun. Yine bununla beraber Allahu Tealâ'nın dininden başka bir dine, şirk ve küfür mezhebi olan demokrasiye güç ve kuvvet vermiş, onun yaşaması için gayret göstermiş olursun. Bu senin Allah'ın Tevhid dini ile amel etmemen, buna karşılık birçok ilahların dini olan demokrasi ile amel etmendir. Sen böyle bir hareketle kendin için Allah'ın dininden başka bir din edinmiş olursun. İşte o zaman hiçbir dost, hiçbir yardımcı bulamazsın. Allah beni ve sizleri bundan korusun. Allahumme amin.

Burada konuyu son olarak Pakistan Cemaati İslami'nin lideri Sayın Ebu'l Ala El'Mevdudi'nin şu sözleriyle kapatmak istiyorum. O şöyle demektedir:

"Demokrasi insanın ilahlaştırılması, kitlelerin egemenliğidir. Demokraside yasama halkındır. Halk parlamentoda milletvekillerinin çoğunluğu ile temsil edilir. Parlamentonun yaptığı kanunlar bütün halk için bağlayıcıdır. Bu nedenle demokrasi, Allah'a şirk koşmaktır ve açık bir küfürdür. Çünkü Allah'ın yasama hakkını elinden alıp insanlara vermektedir. Halbuki Allahu Tealâ "*Hüküm ancak Allah'ındır. O size ancak kendisine ibadet etmenizi emretti." (Yusuf Suresi: 12/40)* buyurmaktadır. Parlamento kararlarının Allah'ın adıyla değil de insanların adıyla çıkmış olması, demokrasinin küfrünü göstermeye yeterlidir. Demokratlar bu yaptıklarıyla halkı Allahu Tealâ'nın yerine koymaktadırlar. Bu nedenle demokrasi, Allah'ı bırakıp insanları ilahlaştırmanın bir şeklidir. Allahu Tealâ, *"Allah'ı bırakıp ta kimimiz kimimizi rabler edinmeyelim" (3, Ali İmran/64)* buyruğu ile onu haram kılmıştır."[54]

2- Temel Hak ve Özgürlüklerin Kabulü ve Garanti Altına Alınması

Demokratik sistemlerin temel özelliklerinden bir tanesi de, en azından yasal olarak bir takım temel hak ve özgürlükleri ihtiva etmesi, ya da kendilerince bunu iddia etmeleridir. Demokrasilerin halklarına garanti ettiği bu temel hak ve özgürlükler şunlardır.

a- İnanç ve Fikir Hürriyeti

b- Mülk Edinme Hürriyeti

c- Şahsi Hürriyet (Kişilik Özgürlüğü)

Demokratik sistem, içerisinde bu gibi temel hak ve hürriyetleri ihtiva etmesi sebebiyle totaliter dikta rejimlere muhalif görünmektedir. Yine bu tip özgürlükleri barındırması sebebiyle de insanların gönlünde taht kurmuş, İslam'ı hak-

---

54 El İslam ve'l Medeniyyetül Hadise, sy:33

kıyla bilmeyen cahillerin gözünde yıldızı parlamıştır. Bunun sebebi ise, İslam topraklarında hiçbir hak ve hukuk gözetmeyen, emniyet sağlamayan zorba, zalim diktatör sistemlerin hüküm sürmesidir. Bu zalim sistemlerin idarecileri kendilerine muhalif bir tutum sergileyen herkesi yaka paça yakalayıp sert bir şekilde cezalandırmaktadırlar. Demokratik ülkelerde bu tip tutum ve davranışları görmeyen cahil insanlar ister istemez demokrasiye sevgi göstermektedirler. Diğer taraftan ise demokrasinin sağlamış olduğu bu temel hak ve özgürlüklerin getirileri kavranamadığı için demokrasi cahillerin kalbinde yer bulmuştur. Bu noktada bizim temel hak ve özgürlükler adı altında olup bitenleri açıklamamız gerekmektedir.

Demokrasinin insanın başına sardığı en büyük bela ve musibetlerden bir tanesi de onun getirmiş olduğu sınırsız temel hak ve hürriyetlerdir. Toplumlara tanınan bu şekilde sınırsız hak ve özgürlükler, insanın hayvanlardan daha aşağı bir seviyeye düşmesine neden olmuştur.

Temel hak ve özgürlükler düşüncesi, demokrasinin getirdiği en bariz fikirlerdendir. Aynı zamanda demokrasinin işlevi için en önemli esaslardır. Demokrasilerde (onların iddialarına göre) temel hak ve özgürlükler düşüncesi, insanın kendi iradesini, baskı ve zorlama olmadan istediği şekilde kullanmasını sağlamaktadır. Halkın bütün fertleri için temel hak ve özgürlükler sağlanmazsa, halkın iradesinden söz edilemez.

Demokrasinin tanıdığı en temel hak ve özgürlüklerden ilki inanç ve fikir hürriyetidir. Demokrasiye göre fertler istediği inanca sahip olabilir. Her fert istediği dini tercih etmekte serbest olduğu gibi dinini değiştirmekte de özgürdür. Ya da kişi hiçbir dine inanmayabilir. Bir Hıristiyanın zorla Müslümanlaştırılması söz konusu olmayacağı gibi, bir Müslümanın da zorla Hıristiyanlaştırılması söz konusu değildir. Her fert istediği görüş ve fikri savunmakta, dile getirmekte, ilan et-

mekte ve ona çağırmakta serbesttir. Hiç kimsenin kişilerin inançları konusunda baskı yapması düşünülemez. Kişiler başkalarının özgürlüğüne zarar vermedikleri müddetçe, istedikleri inanç, görüş ve fikri taşımakta serbesttirler. Fertlerin inanç ve fikir özgürlüklerine müdahale etmek, demokrasinin sağlamış olduğu en temel hak olan inanç ve fikir özgürlüğüne saldırmak demektir.

Burada üzerinde durulması gereken önemli bir nokta şudur: Demokrasinin Müslümana sağladığı inanç ve fikir özgürlüğü düşüncesi soyut bir nazariyeden ibarettir. Demokrasi Müslümanın hürriyetini sadece kişisel ibadet ve Allah'a iman ile sınırlı tutmaktadır. Ancak fertlerin sosyal ilişki ve muameleleri konusunda demokrasilerde Müslümana tanınmış sınırsız bir özgürlük asla yoktur. Bu söylediklerimizin doğruluğunu anlamak için demokrasinin uygulandığı ülkelere bakmak yeterlidir. Bugün Müslümanlar bu ülkelerde dinlerini yaşamak için büyük zorluklarla karşılaşmaktadırlar. Bununla beraber sadece inandığı dini yaşadığı için birçok Müslüman terörist olarak yakalanmış, işkenceler görmüş ve zindanlara atılmıştır. Aslen bu demokrasinin özellikle eleştirilecek bir yönü de değildir. Zira Müslüman bir kimseye dini, Allah'ın hükmüne dayanmayan cahili düzenleri reddetmesini, onu tanımamasını, ona ve taraftarlarına düşmanlık yapmasını emretmektedir. Elbette demokrasi de kendisine düşmanlık eden Müslümanları bu şekilde kendini koruma adına cezalandıracak, onlara böyle sınırsız bir hak tanımayacaktır.

Demokrasilerde tanınan temel hak ve özgürlüklerin bir diğeri ise mülk edinme hürriyetidir. Fertler istediği yoldan hiçbir kayıt ve kurala bağlı kalmaksızın mülk ve servet edinebilir ve malını istediği şekilde kullanabilir. Kişiler dilediği gibi kazanma, dilediği gibi harcama salahiyetine sahip olup, faizcilik, vurgunculuk, tefecilik yaparak, kumar oynayarak, içki içip zina yaparak, istedikleri yoldan kazanabilir, kazandıkla-

rını da istedikleri bir şekilde harcayabilirler. Bir kadının kendisini satarak para kazanması, kazandığı parayı da faiz ile çoğaltması demokrasinin sağladığı temel hak ve özgürlüklerdendir. Devletin, fertlerin ekonomik faaliyetlerine müdahalesi söz konusu değildir. Devletin görevi sadece kendi hakkını aldıktan sonra fertlerin mallarına bekçilik yapmaktır.

Demokrasilerde mal ve mülk edinme özgürlüğü kapitalizmi doğurmuştur. Demokrasi mal ve mülk edinme özgürlüğü ile dünya metasını tek hedef haline getirmiş, kişilerin mallarını diledikleri gibi kullanma özgürlüğüyle de kazanmanın ardından gerçekleşebilecek her türlü sosyal hedef ve bağı kopartmıştır. Fakir ve ihtiyaç sahibi kimselerin, zenginlerin malında hiçbir hakları yoktur. Bunun doğal sonucu olarak da demokratik toplumlarda insanlar mal ve mülk sahibi zenginler ve açlık içerisinde yaşayan fakirler olmak üzere iki tabakadan oluşmaktadır.

Aklımdan hiç gitmeyen bir portre vardır. Böyle demokratik bir memlekette trafik ışığında bekleyen, değeri yüz bin euronun üzerinde olan BMW marka bir arabanın sahibinden, karnını doyurmak için dilenmeye çalışan, araba sahibinin sadece birkaç km'de harcayacağı benzin parasını karnını doyurmak için isteyen bir dilenci... Ancak araba sahibi aracının camını dahi indirmeden kendisine yeşil ışığın yanmasıyla hızla oradan uzaklaşıyor. İşte toplumu bu şekilde iki farklı tabakaya ayıran ve birbirine karşı umursamaz ve kayıtsız kılan şey demokrasinin kapitalist felsefesidir.

Sen dilediğin gibi kazan... Helal, haram, hak, hukuk ilkelerine aldırış etme ve dilediğin gibi ye. Hayvanlar bile paylaşırken sen kimseyle paylaşmak zorunda değilsin. Sen kazandın, dolayısıyla yeme hakkı sadece sana aittir...!!!

Diğer taraftan devletler seviyesinde ise durum bu anlattıklarımızdan çok daha üzücü ve çirkindir. Demokratik

sistemlerin sağlamış olduğu bu özgürlük, menfaatçiliğin asıl ölçü olmasına, bunun doğal sonucu olarak da büyük varlıklı sermaye sahiplerinin ortaya çıkmasına neden olmuştur. Bu varlıklar, bir taraftan fabrikalarını çalıştırmak için hammaddelere, diğer taraftan ise ürettiklerini satmak için tüketici pazarlarına ihtiyaç duydular. Bu durum ister istemez, kapitalist devletlerin, geri kalmış ülkeleri sömürmesine, servetlerini istila etmesine, mallarını gasp etmeye sevk etmiştir. Oburluk ve tamahkârlığın şiddeti artmış, haram kazancı biran önce elde etme yarışı başlamıştır.

İşte sana örnek Filistin, Afganistan, Irak, Asya, Latin Amerika ve Afrika... Bu memleketleri sömüren, gelirlerini yiyen, servetlerini yağmalayan, çocuklarını öldüren, ırz ve namuslarına el uzatanlar kimlerdir? Tüm bunlar, onların suratlarına çarpılacak en iyi örneklerdendir. Amerika, İngiltere, Fransa gibi sömürgeci demokratik devletlerin utanmaz bir şekilde demokratik değerlerden, insan haklarından bahsederek söz ebeliği yapmaları ne kadar komik ve tiksindirici bir şeydir. Bu sözde değerlerden bahsederlerken, insani ve ahlaki değerleri ayaklar altına alanlar bunlar değil midir?

Ey okuyucu kardeşim! İşte tüm bunlar bir taraftan demokrasinin, diğer taraftan demokrasi ile yönetilen ülkelerin gerçek yüzünü sana gösteren ibretlerdir.

Demokrasinin belirlediği temel hak ve özgürlüklerden şahsi özgürlük (kişilik özgürlüğü) düşüncesine gelince, durumun çok daha vahim, mide bulandırıcı ve tiksindirici olduğunu görürüz. Şahsi hürriyet düşüncesi demokratik memleketlerdeki toplumları hayvanlardan daha düşük bir hale getirmiştir.

"Onlar hayvanlar gibidirler. Hatta seviyece daha da aşağı..." (25, Furkan/44)

Şahsi özgürlük düşüncesi, kişinin her türlü bağdan kurtulma özgürlüğüdür. İnsana yaşantısında dilediği gibi hareket etme imkanı tanır. Ne devletin, ne bir başkasının, insanın kendi hayatıyla ilgili kararlarına müdahale etmesi söz konusu değildir. Bir kadın kendini satmak istiyorsa onun bu özgürlüğü demokratik sistemin ona sağladığı en temel hakkıdır. Devlet ona yasal yollardan kendini satması için genelevler açarak imkanlar dahi sunar. Kişiler eşcinsel olmak istiyorsa bunda tam anlamı ile hak sahibidirler ve demokratik sistem onları koruma adına "eşcinselleri koruma kanunu" bile çıkarır.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi demokratik sistemlerdeki şahsi özgürlük düşüncesi, insanı hayvanlardan daha aşağı bir konuma getirmiştir. Şahsi hürriyet kapsamında zina, homoseksüellik, çıplaklık toplumlarda yaygınlık kazanmıştır. En aşağı ve en çirkin ilişkiler insanların gözü önünde yapılmaya başlamış, daha da kötüsü herkes bu tip sapık ilişkileri normal bir tavırla karşılamıştır.

"Kanunla garanti altına alınmış şahsi özgürlük, her türlü cinsel sapıklığı beraberinde getirmiştir. Bu, kanunların hiçbir şekilde müdahale edemeyeceği son derece özel bir meseledir. Kanun ancak tek bir durumda buna karışır. Oda tecavüzdür. Çünkü tecavüz zorla olmaktadır, anlaşarak değil. Ama herhangi bir ilişki anlaşarak oluyorsa ne kanunun, ne toplumun ne de insanların buna müdahalesi mümkün değildir. Bu ister normal bir ilişki olsun, isterse de ters bir ilişki (erkeğin erkekle ya da kadının kadınla ilişkisi) farketmez. Bu ilişkiye giren tarafları ilgilendirir. Başkalarını değil...

Bundan sonra artık evler, lokaller, kulüpler, ormanlar, parklar her çeşit cinselliğin yapıldığı mekânlardır. Bunların hepsi kanunun koruduğu, fesatla dolup taşan birer genelevlerdir.

Yıllar önce Hollanda Kilisesinde iki erkek delikanlı arasında yasal nikâh akdi düzenlenmiştir. Yine yıllar önce saygın(!) İngiliz parlamentosu, ters cinsel ilişkilerin serbest olduğuna karar vermiştir. Nitekim İngiltere başpiskoposu Kantberi bunların meşru ilişkiler olduğunu ilan etmiştir."[55]

"Demokrasi sloganı atan Arap ülkelerinde de durum aynıdır. Bu ülkelerin kanun maddelerinin birinde şöyle denmektedir:

"Kız ergenlik çağında ise ve ilişki kendi rızasıyla olmuşsa kanun onu bundan dolayı cezalandırmaz."

Bir başka kanun maddesinde ise şöyle geçmektedir:

"Kocası kadının evinde zina yaparsa, kadının istediği birisi ile zina yapma hakkı vardır. Eğer bunu yaparsa hiçbir kınama gerekmez."

Bütün bunlar ne adına olmaktadır. Özgürlük ve demokrasi adına değil mi?"[56]

"Şahsi özgürlük düşüncesinden sonra, sapık ve garip cinsel ilişkiler bu aşağı yuvarlanmış demokratik toplumları doldurmuştur. Erkeklerin kendi aralarında ilişkileri, hayvanlarla ilişkiler, aynı anda birkaç erkekle birkaç kadın arasında yaşanan ilişkiler çoğalmıştır. Buna benzer ilişkiler hayvanların ahırlarında dahi bulunmamaktadır.

Amerikan gazetelerinin birinde bir istatistik yayınlandı. Bu istatistiğe göre; Amerika'da kendi aralarında ters ilişkilerin (aynı cinsin beraberliği) yasal olarak tanınmasını ve normal evli kişilere tanınan yasal hakların kendilerine de tanınmasını isteyen 25 milyon kişi vardır. Yine aynı istatistiğe göre; Amerika'da yaşayan bir milyon kişinin kendi annesi, kızı, kız kardeşi ve yakın akrabası ile cinsel ilişki kurduğu geç-

---

55 Muhammed Kutub, Mezahibu Fikriye Muasıra sy: 216

56 Mahmud Şakir Eş'Şerif Demokrasinin Hakikati, sy: 17

mektedir. İşte bu hayvansal serbestlikten, cinsel hastalıkların en şiddetlisi olan AİDS yayılmıştır.

İşte tüm bunlar demokrasinin değerlerinin türettiği ve durmadan şarkısı söylenilen o genel özgürlüklerin birer örnekleridir. Bu özgürlükler demokrasi düşüncesinin bir yüzüdür. Demokratlar ise bu özgürlüklerle övünmekte, dünya onların bu çirkin yüzüne ortak olsun diye ona davet etmektedirler. Bu özgürlükler şayet bir şeye delalet ediyorsa, bunlar ancak, demokrasinin bozukluğunun ne kadar büyük olduğuna, çürüklüğüne ve pis kokusuna delalet etmetedir."[57]

Demokrasinin Asılları Üzerine Kur'ani Bakış

Geçtiğimiz bölümlerde demokrasinin en temel iki aslının olduğunu söylemiştik. Bunlar; "Egemenlik halkındır" ve "Temel hak ve özgürlükler" düşüncesi idi. Yine geçtiğimiz sayfalarda demokrasinin egemenlik düşüncesi üzerine, İslam'da egemenlik kavramını izah etmiştik. Bu bölümde ise genel hatları ile kısaca demokrasinin "temel hak ve özgürlükler" düşüncesine Allahu Tealâ'nın ayetleri doğrultusunda bakmak istiyoruz.

Burada amacımız kesinlikle demokrasi ile İslam'ı kıyaslamak değil, bilakis demokrasinin bütün asıllarının, Allahu Tealâ'nın insanlar için seçmiş olduğu İslam Dininde hiçbir şekilde yerinin olmadığını okuyucuya göstermektir.

Öncelikle hemen belirtmekte fayda vardır ki; İslam Dini kendi müntesiplerine yani Müslümanlara bu tip özgürlükleri bütünüyle yasaklamıştır. Fert Müslüman olmakla bütün hürriyetini Allahu Tealâ'ya adamış, adı gereği kendini Allah'a teslim etmiş, sadece O'nun kölesi olmuştur. Efendisinin izni ve rızası olmadan hiçbir söz söyleyemez, fiilde bulunamaz. Bütün hayatı biricik efendisi, göklerin ve yerin

[57] Abdulkadim Zellum, Demokrasi Küfür Nizamıdır sy: 21

tek sahibi Allahu Tealâ tarafından kayıt altına alınmış, daha açık bir ifade ile kişi Müslüman olmakla bu temel ilkeyi peşinen kabul etmiş demektir.

İslam sisteminde Müslümanın dilediği gibi düşünmesi, inanması mümkün değildir. Düşünce yapısında değişiklik yapan, inancını terk eden, başka bir dini tercih eden kimse önce tevbe etmeye davet edilir. Tevbe edip dinine geri dönmez ise öldürülür, malına ve mülküne el konulur.

Zeyd b. Eslam'den *(radıyallahu anhu)* rivayetle Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmaktadır: "Dinini değiştiren kimsenin boynunu vurun"[58]

İslam topraklarında bir grup inancını değiştirir, dininden dönerek irtidat ederlerse, onlar tekrar İslam'a dönünceye kadar ya da yok olup gidinceye kadar onlarla savaşılır.

Yine aynı şekilde İslam'da kişilerin diledikleri gibi düşünme ve diledikleri gibi söz söyleme hakları yoktur.

Ebu Hureyre'den *(radıyallahu anhu)* rivayetle Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmaktadır: "Allah'a ve ahiret gününe iman eden kimse ya hayır konuşun ya da susun."[59]

Hadiste geçen "*hayır*" şer'i delillerin belirlemiş olduğu sözlerdir. Müslümanın şer'i delillerde geçmedikçe hiçbir söz söylemesi ve fiilde bulunması caiz değildir. Kur'an ve Sünnetin delilleri, bir fikrin oluşmasına, ifade edilmesine ve ona davet edilmesine cevaz verirse, Müslüman o zaman böyle bir düşünceye sahip olabilir, onu ifade edebilir ve ona davette bulunabilir. Aksi halde ise cezalandırılır. Çünkü Müslüman, istediği görüşe sahip olma, istediği fikri dile getirme ve ona

---

[58] Muvatta, Akdiye, 15-2/736
[59] Buhari, Edeb 31 Müslim: İman 74-47

çağrıda bulunma hakkına sahip değildir. Böyle bir özgürlüğü yoktur.

Mülk edinme hürriyetine gelince; İslam'ın bu noktadaki anlayışı demokrasinin tanıdığı mülk edinme hürriyeti ile taban tabana zıttır. İslam'da kişi istediği yoldan mal edinemeyeceği gibi, elde ettiği malı da kendi arzusuna göre harcayamaz. Kazanmak için haram yolların vesile edinilmesi kesinlikle yasaklanmıştır. Bu noktada İslam faizcilik, tefecilik, vurgunculuk, kumar ve şans oyunlarını haram kılmıştır. Hiç kimsenin bu ve buna benzer yollarla kazanma hakkı yoktur. Her Müslüman bu noktada Allahu Tealâ'nın koymuş olduğu sınırlara mutlak surette bağlı kalmak zorundadır. Allah'ın koymuş olduğu sınırları aşmak hiçbir Müslümanın hakkı değildir.

İslam aynı şekilde kazanılan malın tasarrufunda da çok ciddi sınırlamalar getirmiştir. Hiç kimsenin, dünya malını kendine ait kılarak dilediği gibi harcama hakkı ve yetkisi yoktur. Bu noktada İslam öncelikle israfı haram kılmış, saçıp savurmayı yasaklamıştır. Kişinin malı ile haram yollara tevessül etmesi kesinlikle haramdır. Bununla beraber İslam zekât, sadaka ve infak müesseseleri ile zenginlerin mallarında fakirler için bir hak tanımıştır.

İslam'da mal ve mülk sahibi olmak hiçbir zaman asıl amaç olmayıp sadece birer araçtırlar. Dünya malının sahibi hiçbir zaman fertler değildir. Fertler bu noktada sadece birer emanetçi konumundadırlar. Onun esas sahibi ise Allahu Tealâ'nın kendisidir.

Şahsi hürriyet noktasında da durum aynıdır. İslam Dini Müslümanlara hiçbir zaman ve hiçbir şekilde kendi istediğince ve arzusuna göre yaşama hakkı tanımaz. Kul din olarak, yaşam tarzı olarak Allah'ın koymuş olduğu kurallara sıkı sıkıya bağlı kalmak zorundadır. Kulun bütün hayatına Allah'ın

hükümleri yön vermelidir. Bundan dolayıdır ki; Müslüman bir fert istediği kimseyi dost, istediği kimseyi de düşman edinemez. Çünkü Allahu Tealâ kâfirleri dost edinmeyi haram kılmış, buna karşılık mü'minleri dost ve veli edinmeyi emretmiştir.

Müslüman bir fert dilini istediği gibi kullanamaz. Çünkü Allahu Tealâ yalan, gıybet, dedikodu, koğuculuk ve iftira etmeyi yasaklamış, buna karşılık hayır konuşmayı, zikir, dua, tesbih ve davet ile iştigal etmeyi emretmiştir.

Müslüman bir fert gününü istediği gibi değerlendiremez. Zira en azından namaz vakitlerinde Allah'a ibadet etmekle mükelleftir. Bununla birlikte boş şeylerle, faydasız amellerle uğraşmak yasaklanmıştır.

Bu ve buna benzer örnekleri çoğaltmak mümkündür. Özgürlükler noktasında temel prensip konunun giriş bölümünde de söylediğimiz gibi, kul Müslüman olmakla bütün iradesini Allah'a teslim etmiştir. Her Müslümanın Allah'ın emir ve nehiylerine mutlak surette bağlı kalması vaciptir. Kul Müslüman olmakla, düşünce yapısını, itikadi oluşumunu, yaşam şeklini Allah'ın istediği şekilde yönlendirme noktasında Allah'a söz vermiştir. Ve bu sözüne de bağlı kalmak boynunun borcudur.

İslam Hayat Nizamının Toplum Üzerindeki Etkisi

Demokratik sistemin ortaya koymuş olduğu temel hak ve özgürlükler düşüncesinin insanlığın başına ne büyük bir felaket getirdiğini, insanı insan olmaktan çıkarıp hayvanlardan daha aşağı bir seviyeye düşürdüğünü geçtiğimiz bölümde izah etmiştik.

Temel hak ve özgürlükler düşüncesine dair İslam'ın prensiplerini açıkladıktan sonra bu esasların toplum üzerindeki etkisini dile getirmekte fayda vardır.

Öncelikle İslam getirmiş olduğu inanç ve fikir hürriyeti noktasındaki sınırlamalar ile toplum içerisinde her türlü sapık fikir ve görüşlerin yer etmesine, insanların dalalet ihtiva eden düşünce yapılarına kapılarak hayatlarına yanlış yön tayin etmelerine engel olmuştur. Bu şekilde bağlılarının akıl emniyetlerini sağlamıştır.

Yine aynı şekilde mülk edinme hürriyetine getirmiş olduğu sınırlamalarla, toplumun zenginler ve ihtiyaç sahibi fakirler olmak üzere iki tabakaya bölünmesine engel olmuş, faiz, kumar, şans oyunları, vurgunculuk, tefecilik gibi şeytanın amellerini yasaklayarak fertlerin fertlere zulmetmesine imkan sağlamamıştır. Zekât, sadaka ve infak gibi emirleri ile bir taraftan mal sahiplerinin kazandıkları servette başkalarının da hakları olduğunu onlara hatırlatmış, diğer taraftan ise bu şekilde ihtiyaç sahiplerinin ihtiyaçlarını gidererek demokratik toplumlarda olduğu gibi insanı bir dilim kuru ekmeğe muhtaç etmemiştir. Yine bununla beraber bu tip emirlerle ile topluma sorumluluk bilinci vermiş, bunun doğal neticesinde toplum içinde şefkat, merhamet duyguları hep hakim olmuştur. Burada İslam Dininin birkaç ana prensibini anlatan, gerek demokratik toplumlarda gerekse diğer cahili toplumlarda kesinlikle görmeye alışkın olmadığımız toplumsal bağa ilişkin Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in hadislerinden alıntılar sunmak istiyorum.

Abdullah b. Mesud'dan *(radıyallahu anhu)* rivayetle Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Müslüman'a sövmek fısk, onunla savaşmak küfürdür."

Ebu Musa El Eşari'den *(radıyallahu anhu)* rivayetle Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Müslüman, Müslüman'ın elinden ve dilinden selamette olduğu kimsedir."

Enes b. Malik'ten *(radıyallahu anhu)* rivayetle Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Hiç biriniz kendisi için arzu ettiğini kardeşi için arzu etmedikçe iman etmiş olmaz."

Yine Enes b. Malik'ten *(radıyallahu anhu)* rivayetle Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Ey Müslümanlar! Zandan sakınınız. Çünkü zan sözlerin en yalanıdır. Birbirinizin eksikliğini görmeye çalışmayınız. Özel ve mahrem hayatınızı araştırmayınız. Birde alamayacağınız bir malı alıcıyı zarara sokmak için artırmayınız. Birbirinize haset etmeyiniz. Ey Allah'ın kulları! Birbirinize kardeş olunuz."

Ebu Musa Abdullah bin Kays'dan *(radıyallahu anhu)* rivayetle Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "Müminler bir duvarı oluşturan tuğlalar gibidirler. Birbirini sımsıkı tutarlar" buyurduğu ve bunu söylerken parmaklarını birbirine geçirip kenetlediği rivayet edilmiştir.[60]

İşte İslam toplumunun temel özellikleri... İnsanların birbirlerine kardeş oldukları, sımsıkı, sıcacık bağlar kurarak kardeşlik örneği sergiledikleri bir toplum. Kardeşlerin hepsi birbirine karşı emin ve güvendedir. Hiçbir fert eliyle ve diliyle kardeşine zarar veremez. Müslüman fert kendi nefsi için ne hayır diliyorsa, kardeşi içinde onu ister ve kendi nefsini koruduğu kötülüklerden kardeşini de korur. Onu hakir görmez. Ona küfretmez ve onunla savaşmaz. Düşmanlık yapmasını gerektiren bir durum olsa dahi haddi aşmaz. İşte İslam getirmiş olduğu bu prensiplerle tarihte eşi ve benzeri görülmemiş bir nesil yaratmıştır. Hiçbir cahili düzen ve sistemin oluşturamadığı bir toplum... Allah'tan böyle örnek bir neslin oluşmasında bizlerin yar ve yardımcısı olmasını diliyorum.

---

[60] Hadislerin hepsi Muttefekun Aleyhtir.

Şahsi hürriyetler meselesine gelince, bu kısma kadar yazdıklarımızdan da anlaşılmıştır ki; İslam fertlerini hayvanlar gibi istedikleri şekilde yaşamalarına mani olarak insanı en üstün bir seviyeye çıkarmıştır. Getirmiş olduğu yasaklar, insana onurunu kazandırmıştır. Zinayı, homoseksüelliği haram kılarak nesli ve ırzı korumuştur. Bundan dolayı İslam toplumunda etini satan kadınların iğrençliğini görmek mümkün değildir. Sarhoşluk verici şeyleri yasaklayarak insanın aklını ve nefsini korumuştur. İslam toplumunda gençleri bu yüzden böyle aşağılık bir çöplükte görmek asla mümkün olmaz.

Bu örnekleri burada sayfalarca çoğaltmak mümkündür. Ey okuyucu! Şayet sen İslam'ın prensiplerinin toplum üzerindeki etkilerini görmek istiyorsan, bundan yaklaşık 14 asır öncesine git ve Mekke cahiliyesine bak. Daha sonra 23 yıl gibi kısa bir zamanda meydana gelen, Seyyid Kutub'un ifadesiyle "Örnek Kur'an nesline" bak. Bu, meseleyi anlamanda sana kâfi gelecektir.

Demokrasi İnsanın İnsana Köleliğidir

Ey okuyucu! Demokrasinin getirmiş olduğu sözde özgürlükler senin aklını almasın sakın. Çünkü demokratik sistemin aslı, beşerin beşere kulluk ve köleliğidir. Bununla beraber insan bu sistemde, mala, mülke, kendi hevasına ve dünya ziynetine kölelik yapmaktadır.

Demokrasi getirmiş olduğu egemenlik anlayışı ile daha işin başında insana, kendi gibi diğer insanlara kulluk yaptırmaktadır.

Ey kardeşim! Bil ki, kulluğun en temel özelliklerinden bir tanesi itaat etmek ve boyun eğmektir. Hüküm sahibi, tek otorite, egemenlik ve yasama hakkı kimin ise ilah ve rabde odur. Kimin kanunlarına, yasalarına ve otoritesine boyun eğiyorsan, itaat ediyorsan, O'na kulluk ve kölelik ediyorsun demektir. Bu nokta da demokratik sistemlerde hüküm sahibi,

tek otorite, egemenlik ve yasama hakkı beşere tahsis edildiği için, kulluk ve kölelik insana sunulmaktadır. Yine aynı şekilde demokratik sistemlerde yasama yetkisini elinde bulunduran parlamenterler birer rab, onları o noktaya getiren ve onlara itaat eden kimselerde onların kulları ve köleleri konumundadırlar. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Onlar (yani Yahudi ve Hıristiyanlar) Allah'ı bırakıp hahamlarını ve rahiplerini rabler edindiler." (9, Tevbe/31)

Bu ayete dair, tefsir kitaplarının hemen hemen hepsinde çok meşhur bir rivayet vardır. Bu rivayetin sonunda Allah Resul'ü *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle demektedir:

"Din adamları onlara haramı helal, helali de haram kıldılar. Onlarda din adamlarına uydular. İşte Yahudi ve Hıristiyanların din adamlarına ibadet etmeleri bu şekilde olmuştur."

Allahu Tealâ, ayetinde ehli kitabın din adamlarını rabler edindiklerini bildirmiş, Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'de onların bu tavırlarını din adamlarına ibadet etmeleri, kulluk ve kölelik yapmaları olarak değerlendirmiştir.[61]

Bakınız Seyyid Kutup şöyle demektedir:"Hüküm koyma yetkisi, sadece ve sadece Allah'ın olmalıdır. İlahlığının her şeye egemen olması gereğince hüküm, sadece Allah'a özgüdür. Zira egemenlik ilahlığın niteliklerindendir. Egemenliğin kendisine ait olduğunu ileri süren, ister bir birey, bir sınıf, bir parti, ister bir grup, bir ulus, isterse uluslararası bir örgüt şemsiyesi altında tüm insanlar olsun- tanrılığın nitelikleri noktasından herkesten önce Allah'a savaş açmış demektir. İlahlığın baş niteliği durumundaki egemenlik noktasında yüce Allah'a savaş açan ve egemenliğin kendisine ait olduğunu ileri süren, yüce Allah'ı apaçık bir biçimde inkar etmiş-

[61] Konu hakkında detaylı bilgi için Hakimiyet Mefhumu isimli kitabımızın 115-130 sayfalarına bakınız.

tir. Böyle bir kimsenin kâfir olduğu noktasında dinin kesin hükmü için, sadece bu ayetteki ifade bile yeterlidir.

Kişiyi dosdoğru dinin çerçevesinin dışına çıkaran, ilahlığın baş niteliği konusunda Allah'a savaş açmış bir konuma getiren böylesi bir iddia için, sadece putperestlikte tek bir kalıp yoktur. Bir başka deyişle böylesi bir iddiaya kalkışan kişinin ille de, *"Sizin için, kendimden başka bir tanrı tanımıyorum!"* ya da -tıpkı Firavun gibi açıkça- *"Sizin en yüce rabbiniz benim!"* demiş olması şart değildir. Sadece, Allah'ın şeriatını egemen kılmayıp, bir kenara iterek, yasaları başka bir temele dayandırmak ya da sadece Allah dışında egemen konuma gelmiş makamdakileri, otoritenin kaynağı olarak görmek bile bu türden bir iddiaya kalkışmış bir konuma sürüklenmeye yeterlidir. Bunu yapan, tüm uluslar ya da bir grup insan bile olsa, durum değişmemektedir... İslam sisteminde ümmet, kendisine bir yönetici seçerek ona Allah'ın şeriatının hükümlerini uygulama yetkisini verir. Ancak bu, yasalara meşruluk kazandıran egemenliğin temelinde ümmetin bulunduğu anlamına gelmez. Tam tersine egemenliğin kaynağı sadece Allah'ındır. Ne var ki, İslam araştırmacılarından bile pek çok kimse, hükümet eden yani yöneten ile otorite kaynağını birbirine karıştırmaktadır. İnsanlar bir bütün olarak, egemenlik yani hüküm koyma hakkına sahip değildirler. Bu hak sadece, bir olan Allah'a aittir. İnsanlar sadece, Allah'ın şeriatında bildirdiği hükümleri uygulamak durumundadırlar. Allah'ın şeriatında yer almamış bir hükmün ne doğruluğu söz konusudur, ne de meşruluğu! Doğru olan, sadece Allah'ın koyduğu hükümlerdir...

Hz. Yusuf, hüküm koyma hakkının sadece Allah'a ait olduğunu açıklamasının ardından şöyle diyor:

"O yalnız kendisine kulluk sunmanızı emretmiştir."

Bu açıklamayı Arap insanının anladığı biçimiyle anlayabilmemiz için öncelikle, sadece bir olan Allah'a özgü kılınan "tapmanın, kulluk etmenin" anlamını iyice kavramamız gerekmektedir...

Ayette bunu ifade için kullanılan "*a-be-de*" fiilinin sözlük anlamı, itaat etmek, boyun eğmek, onurunu yenip alçakgönüllü olmaktır... Başlangıçta bu fiilin, İslam'daki terminolojik anlamıyla dinin gereklerini yerine getirmeyi içermesi söz konusu değildi. Sadece, sözlük anlamıyla alınması söz konusuydu... Zaten bu ayet ilk indiği sırada, dinin gerekleri tümüyle henüz bildirilmediğinden, söz konusu fiilin o anda terminolojik anlamını da içerebilmesi mümkün değildi. Dolayısıyla bu fiille ifade edilmek istenen, o an için sözlük anlamındaki kapsamdır. Ki bu aynı zamanda, terminolojik anlamda da aynen yer alacaktır. Bununla anlatılmak istenen; gerek kulluk noktasında, gerek yasalar ve ahlaki davranışlar noktasında, sadece Allah'a itaat etmek, sadece O'na boyun eğmek, sadece O'nun buyruklarını benimsemektir. Dolayısıyla kulluğun gerçek göstergesi, tüm bu konularda sadece Allah'a boyun eğmektir. Zira Allah, yaratıklarından herhangi bir kimseye değil, sadece kendisine kulluk edilmesini istemiştir.

Tapınmanın, kulluk etmenin anlamını bu şekilde kavramamızın ardından Yusuf'un, hükmü sadece Allah'a özgü kılmayı, neden sadece yüce Allah'a kul etmekle açıkladığını da daha iyi anlıyoruz. Zira hüküm yüce Allah'tan başkasına ait olması durumunda, O'na kulluk edebilmek, O'na boyun eğebilmek gerçek anlamda mümkün değildir. Yüce Allah'ın, gerek insanların yaşamı, gerekse varlıklar düzeni için kaderde belirlediği karşı konulamaz hükümlerinde de; insanların yaşamlarına ilişkin belirlediği ve seçimi onların iradesine bıraktığı şeriatındaki hükümlerinde de aynı olgu geçerlidir.

O'na boyun eğmek, ancak O'nun tüm hükümlerinin benimsenmesiyle gerçekleştirilebilir.

Burada bir kez daha yineliyoruz: Hüküm noktasında Allah'la çekişmeye kalkışmak, buna cüret edenin Allah'ın dininden çıkması demektir. -Bu, dinin mutlak ve açık bir hükmüdür!- Çünkü böylesi bir eylem kişiyi, sadece Allah'a kulluk etme çizgisinin bütünüyle dışına çıkarmaktadır... Hüküm noktasında Allah'la çekişmeye kalkışmak, buna cüret edenlerin Allah'ın dininden kesinkes çıkmasına neden olan düpedüz bir şirktir! Buna cüret edenin iddiasında haklı olduğunu düşünenler; böyle bir kimseye itaat edenler; onun Allah'a ait otorite ve nitelikleri gasp etmesini yüreklerinde de olsa kınamayanlar da, onunla aynı akıbete düşmüşlerdir! Allah'ın tartısına vurulduklarında, sonuçta hepsinin durumu aynıdır!”

İşte bu anlamıyla demokrasi, halkların liderlerine kulluk ve kölelik yapması, Allah’a kulluktan yüz çevirip, liderlerin rab edinilmesidir.

Demokrasi getirmiş olduğu temel hak ve özgürlükler prensibiyle de insanı insana kul ve köle yapmaktadır. Özellikle şahsi hürriyet düşüncesi insanı nefsine köle yapmış, kişi sadece nefsinin arzu ve isteklerine tabii olarak, nefsinin emirlerine boyun eğerek, nefsin isteklerine karşı hiçbir engel tanımayarak heva ve hevesinin kölesi olmuştur.

“Heva ve hevesini kendisine ilah edineni gördün mü? Sen mi onun vekili olacaksın? Yoksa onların çoğunun işittiğini ve aklını kullandığını mı zannediyorsun? Onlar ancak hayvanlar gibidirler. Hatta yol bakımından daha da sapıktırlar.” (25, Furkan/43-44)

Aynı zamanda demokratik sistem getirmiş olduğu mülk edinme hürriyetiyle, tabiileri için dünyada tek hedef olarak mal ve mülk edinme düşüncesini hakim kılmış ve toplumlarını dünya malının peşinden koşar hale getirmiştir. Bu anla-

mıyla da demokratik sistemin fertlerini dünya hayatına, onun geçici süsüne kulluk ve kölelik eder hale gelmişlerdir.

Sonuç olarak demokrasinin getirmiş olduğu bütün temel prensipler aslında insanın insana kulluk ve köleliğini tesis etmekte olup asla insana haysiyetini, onurunu ve hürriyetini vermemektedir. Bu onun vahiy kaynaklı olmayıp tamamen beşer esasına dayanmasının doğal bir sonucudur.

Ne Yapmalı?

Ey muvahhit kardeşim! Bu kitabın sayfaları arasında yaptığın yolculuktan sonra, artık biran önce kendi nefsine "Ne yapmalı?" sorusunu yöneltmen ve bu soruya karşı doğru cevabı bulman gerekiyor.

Bugün tüm dünya genelinde siyonistlerin, haçlıların, putperest milletlerin İslam'a ve İslami değerlere saldırıları aklı başında olan herkes için aşikârdır. Onlar ellerine geçirdikleri bütün imkânlarla bu saldırılarını aralıksız olarak devam ettirmektedirler. Gerek fikri planda, gerek ekonomik alanlarda, gerekse silah gücüyle bu saldırılarını her gün daha da arttırmaktadırlar. Artık İslam toprakları bütünüyle onların eline geçmiş, plan ve projelerini başımızdaki kukla idareciler vasıtasıyla yürütmektedirler. İslam topraklarının liderleri Yahudilerin, Hıristiyanların ve Allah düşmanlarının itaatkâr birer uyduları olmuşlardır. Kâfirlerin bu saldırıları sonucunda elimizde bir avuç dahi olsa toprak parçası kalmamış, mallarımız bütünüyle gasp edilmiş, doğal kaynaklarımız ve yeraltı zenginliklerimiz onların kontrolüne geçmiş, en kötüsü de kadın ve kızlarımıza el atarak ırzımıza ve namusumuza dokunmuşlardır.

Bizler topraksız yapabiliriz belki. Elimizde kendimize ait bir avuç toprak olmasa dahi başı dik gezebiliriz. Bizler mal ve mülksüz de yapabiliriz. Zira bizim için dünya malının hiçbir değeri yoktur. Dünya ve içindekiler bizim için ancak Al-

lah'a götüren yolda birer araçtırlar. Hiçbir zaman bizim için asıl birer amaç değildirler. Ancak bizler namusumuza, ırzımıza ve haysiyetimize yönelik bu saldırılar karşısında başı dik gezemeyiz. Bugün Afganistan'da, Filistin'de ve son olarak Irak'ta, bununla beraber dünyanın birçok yerinde Müslüman kadınlar zulüm ve işkence görmekte, ırz ve namuslarına el uzatılmaktadır. İşte böyle bir günde "ben Müslüman'ım" diyen hiçbir kimsenin başı dik, boş vermiş bir hayat sürdürme hakkı yoktur. Artık vakit bu derin uykudan uyanıp çalışma vaktidir. Biraz olsun haysiyeti, onuru, şerefi ve şahsiyeti olan her fert için bütün dünyevi meşgaleleri bırakıp koşma vaktidir. Hepimizin gücümüz yettiğince yapabileceği çok şey vardır.

Öncelikle Muaz Cebel'in *(radıyallahu anhu)* "Yanımıza gel. Bir saat iman edelim."[62] çağrısına icabet edip çevremizdeki Müslümanlarla bir araya gelerek sahih imanın kalbimizde yer etmesini sağlamamız gerekiyor. Biran önce dinimizin asıllarına sarılıp sahih kaynaklardan dinimizi en doğru şekliyle öğrenip onunla amel etmeliyiz. Davet, irşad, tebliğ, çalışmasını düzenli bir şekilde yürütmek, toplumumuza bu dinin gerçeklerini öğretmek, şeytani planlara karşı onları uyanık tutmak nefes aldığımız sürece asli görevlerimizdendir. Alimlerimizin kalemlerine sarılıp bu dinin gerçeklerini anlaşılır ve açık bir dille geniş kitlelere ulaştırmaları ve bu uğurda hiçbir fedakarlıktan kaçınmamaları gerekmektedir.

Ey kardeşim! Vakit fedakarlık, ferağat, cömertlik ve cihad vaktidir. Artık fikri ihtilaflarla, birbirimizle kavga ile zaman öldürmek vakti çoktan geçmiştir. İşi, mevkii, kültürü, öğrenimi ne olursa olsun her Müslümanın dinine bir şeyler vermeye gücü vardır. En azından işe, dünyanın doğusunda ve batısında kafirlere karşı kılıçlarıyla cihad eden mücahidlere

---

[62] Buhari, Kitab'ul İman

dua ederek başlayabilirsin. Müslümanlardan her biri dinini yüceltmek için kendine bir iş bulup kalbini onu meşgul edebilir. Görevini başarıyla tamamladıktan sonra arkasından kendine yeni işler tayin eder ve La ilahe illallah Tevhid sancağının yükselmesi için çalışır durur. Bu devamlı çalışma ve ardı ardına gelen gayret sonucu Allah'ın izniyle tam bir başarı gerçekleşir, bundan önce olduğu gibi yeryüzünün doğusunda ve batısında İslam bayrağı dalgalanır.

"Ey iman edenler! Siz Allah'a yardım ederseniz, O'da size yardım eder ve ayaklarınızı kaydırmaz." (47, Muhammed/7)

"Ey iman edenler! Eğer siz O'na (Muhammed'e) yardım etmezseniz Allah elbette O'na yardım edecektir. Nitekim kâfirler iki kişiden biri olarak O'nu (Mekke'den) çıkardıklarında, her ikisi de mağarada iken arkadaşına –Üzülme! Allah bizimle beraberdir- demişti. İşte Allah O'na o zaman sekineti indirdi ve görmediğiniz askerlerle O'nu desteklemiş, küfredenlerin sözünü de alçaltmıştır. Zira yüce olan ancak Allah'ın sözüdür. Allah Azizdir, hikmet sahibidir." (9, Tevbe/40)

Yüce Allah'tan bizi Allah'ın dinine yardım edenlerden kılmasını, Allah'ın emri gelene kadar kendilerine karşı çıkan ve kendilerinden yardımı kesen kimselerin onlara hiçbir zarar veremeyeceği, Allah'ın dinini ayakta tutan, onu yaşatan kervanın yolcularından eylemesini niyaz ederim.

Ey Allah'ım! Sen güç ve kuvvet sahibisin. Allahumme Amin.

DEMOKRASİ DİNİ

Murat Gezenler

Önsöz

Ölüm… Mutlak olarak hepimizin bir gün karşılaşacağı gerçek… Sadece bir imtihan yeri olmaktan başka bir değeri olmayan dünya hayatı bitecek ve artık insan ait olduğu asıl yerine, ahiret hayatına göç edecektir.

Ahiret Hayatı… Ebedilik diyarı… Ya mutlu bir son ya da sonsuz bir zillet… Bir üçüncüsü olmayan iki seçenekten bir tanesi…

Şayet rabbini hoşnut edebilmişsen, hayatını O'nun istekleri doğrultusunda düzenleyerek O'na ibadet etmişsen, O'na hiç bir şeyi ortak koşmamışsan; İşte o zaman büyük bir kazanç elde edeceksin. Allahu Tealâ senin değersiz ve fani olan bu dünyada yaptıklarının karşılığını kesintisiz ödeyecektir. Sana asla zulmedilmeyecektir. Ve artık sen rabbini hoşnut etmenin karşılığı olarak kazandığın mükafat sonucu rabbinden hoşnut olacaksın. Çünkü artık saadet diyarı cennettesin…

"Ey Rabbine itaat edip huzura eren nefis! Hem hoşnut edici, hem de hoşnut edilmiş olarak Rabbine dön. Kullarımın arasına gir. Cennetime gir." (89, Fecr/27-30)

O cennet ki, hiçbir gözün emsalini görmediği, hiçbir kulağın benzerini işitmediği ve hiçbir aklın muazzamlığını tasavvur edemediği bir nimet… Onun nimetleri ebedi, sevinç ve sadeliği sermedîdir.

Cennet ehli... Onların yüzleri parlaktır. Orada rahik-i mahtumdan içerler, bal ve şarap nehirlerinin kıyısında şöyle gönüllerince yerden yüksekteki somyalarına uzanmışlardır ve etraflarında iri iri gözleri olan huriler vardır. Mercan ve yakut kadar parlak tene, alımlı bir güzelliğe sahip huriler...

"Kuşkusuz takva sahipleri için bir kurtuluş var. Bahçeler var, bağlar var. Memeleri tomurcuklanmış yaşıt kızlar var. Dopdolu kadehler var. Orada ne boş bir söz işitirler, ne de bir yalan. (Bunlar) Rabbinden yeterli bir bağış olarak (verilir)." (78, Nebe/31-36)

Ancak bu dünyada rabbinin hoşnut olduğu amellerden uzak kalmışsan, yanlız O'na ibadet etmemişsen ve O'na şirk koşmuşsan... İşte o zaman ölüm senin için büyük bir felakettir. Sura üflenecek, yerinden kalkacaksın ve izzet ve kuvvet sahibi Melikin huzurunda, kötü amellerinle baş başasın. Dünyada iken Allah'a ortak koştuğun sahte ilahlar, rabler orada sana yardım edemez. Ne bir dost, ne de bir yardımcı bulamazsın...Ve senin için tek bir yer var... Hak ettiğin yer... Cehennem...

O cehennem ki, öfkesinden neredeyse çatlayacak.. Düşün oradaki halini. Cehennemin korkutucu manzarasını düşün. İnsanların o dehşetli hesap gününde ki hallerini düşün... Kıyametin sıkıntısından dolayı mücrimlerin, suçlu günahkarların beli iki büklüm olmuş, herkesi büyük bir keder ve endişe kaplamış ve ansızın günahkarları dalga dalga karanlıklar kuşatıverir... Alev alev yanan, iştahla çatırdayan, öfkesinden çatlarcasına homurdayan cehennemin suçluları kendisine doğru sürükleyişini düşün...

Artık, suçlu günahkarlar harap olacaklarına kanaat getirmişlerdir. Tam diz üstü çökmüşler, pişmanlıklarını haykırırlarken bir zebani çıkar ve şöyle seslenir: "Ey filanın oğlu filan! Ey dünyada bin bir beklenti ve emele kapılıp amel et-

meyi bırakan, Allah'a ibadet etmekten yüz çeviren ve ömrünü kötü amellerle heba eden şaşkın!"

Düşün… Zebanilerin suçlu günahkarları demir zıpkınlarla çekmelerini, işkence ve azaplarla tehdit etmelerini, amansız ateşe sürüklemelerini, *"Hadi tat, hani sendin izzetli ve saygın olan" (44, Duhân/49)* diyerek cehenneme yuvarlamalarını düşün…

Hem düşün ki, suçlu günahkarların yuvarlandığı yer dapdar, ona giden yollar kapkaranlıktır. Orada her yer meçhul, her yer helak doludur. Ve o tutsaktır. Orada ebediyen tutuşturulmuş ve alev alevdir ateşler, içecekler kaynayan irindir, bekçiler zebanidir. Tek temennileri vardır onarın… Helak olmak…. Ama ne mümkün oradan kurtulmak!

Zira Cehennemde zincirlenmiştir onlar tepeden tırnağa, günahların isi kabartmıştır onları ve yüzlerini pişmanlık kurtarmaz, hayıflanmak kâr etmez onlara; aksine zincirlenerek yüzüstü uzatılırlar, üstlerinde ateş, altlarında ateş, sağlarında ateş, sollarında ateş, her taraf ateş… Ateşe boğulurlar orada. Yemekleri ateş, içecekleri ateş, giysileri ateş, yatakları ateş…

Ateşler arasında üzerlerine kaynamış katran yağar lapa lapa; ateş yakıcı, katran kavurucu, zincirler ağır ve darbeler acı verici…

O dapdar yerde yankılanır onların acı çığlıkları, o alev batağında canhıraş çığlıklar atarak yavaş yavaş tükenirler ve yeniden yenilenirler. Tenceredeki suyun fokurdayışı gibi onları kaynatacaktır cehennem. Ölmek isteyecekler; ama nafile, ölümsüzlük diyarıdır orası zira.

Bugün senin için imtihanın hala devam ettiği gündür. Zira sen bugün tercih ehlisin. İki diyardan istediğini tercih edebilirsin. Ya Allah'a ibadet etmek ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmamak üzere süren bir hayatı tercih edersin ve ebedi saa-

dete kavuşursun ya da Allah'ın dininden uzak, O'nun emrettiği amellerden bihaber yaşar ve zillet diyarının sahibi olursun...

İşte bu küçük risalenin kaleme alınmasında ve sana ulaşmasında hedeflenen asıl gaye seni bir tercih ile baş başa bırakma isteğidir. Zira yıllardır üzerinde yaşadığımız bu ülkede insanlar akın akın Allah'a şirk koşmanın en açık örneklerini sergilemektedirler. Ve bugün yaşadığımız şu topraklar üzerinde Allah'a şirk koşmanın en açık ve en belirgin örneği; Allah'ın dininden başka bir din, İbrahim'in *(aleyhisselam)* yolundan başka bir yol olan demokrasi dininin gereklerini yerine getirmektir. Öyle ki; çok kısa bir süre sonra senden demokrasinin partilerinden her hangi bir partiye oy atman istenecektir.

Ve sen... Ya Allah'ın dinini, Muhammed'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)* getirdiği hidayeti tercih ederek demokrasi dininden yüz çevireceksin ya da seçimlere katılmak suretiyle demokrasi dinine olan bağlılığını göstereceksin. İşte o zaman alemlerin Rabbine; Hakim ve Hamid olan Rabbe ortak koştuğun, İslam dininden başka bir din seçtiğin için bütün amellerin heba olup gidecek.

"Yemin ederim ki, eğer şirk koşarsan bütün çalışmaların boşa gider ve mutlaka kendine yazık edenlerden olursun." (39, Zümer/65)

İşte bu risale Allah'a şirk koşarak müşriklerden olmanın en açık örneği olan demokratik seçimlere katılmanın şer'i hükmünü, Rabb Tealâ katında nasıl bir kızgınlığa sebep olduğunu sana anlatmak için kaleme alınmıştır. Amacımız içinde yaşadığımız toplumun fertlerine karşı davet/tebliğ görevimizi ifa etmeye çalışarak Rabbimiz katında mazeret beyan edebilmektir. Apaçık, net ve anlaşılır bir dille sunulan bir davet... Ve

hiçbir ücret istemeden, hiçbir çıkar ve karşılık beklemeksizin yapılan bir davet…

Sonuç olarak işte risalemiz senin elindedir… Davetimiz apaçık olarak sana ulaşmıştır… Ve artık tercih senindir.

"Artık dileyen Rabbine giden bir yol tutar." (78, Nebe/39)

Demokrasi Dini

Allah sana rahmet etsin! Bil ki; Allahu Tealâ bizleri ancak ve ancak kendisine ibadet etmemiz için yaratmış ve sadece bu amaçla yeryüzüne göndermiştir.

"Ben cinleri ve insanları ancak bana ibadet etmeleri için yarattım" (51, Zariyat/56)

Allahu Tealâ bizleri yeryüzüne göndermekle birlikte başıboş bırakmamış, gönderdiği elçiler vasıtasıyla kitaplar indirmiş ve O'na ibadet etmemiz gerektiğini devamlı bir şekilde bizlere hatırlatmıştır.

"Andolsun ki biz, 'Allaha'a ibadet edin ve tağuttan sakının' diye (emretmeleri için) her ümmete bir peygamber gönderdik." (16, Nahl/36)

Allahu Teala'nın gönderdiği bütün resuller toplumlarını sadece Allahu Tealâ'ya ibadet etmeye ve tağutlara ibadet etmekten kaçınmaya çağırmışlardır.

Ey Kardeşim! Allahu Tealâ'nın bizlere yüklediği ilk görev işte tüm resullerin toplumlarını davet ettikleri bu esastır. Yani sadece Allah'a ibadet etmek ve tağutlara ibadet etmekten kaçınmak... Bu çağrı bütün davetlerin temeli ve en başıdır. Öyle ki, namaz, zekat, oruç ve hac gibi bütün ibadetlerden

önce tağutlara ibadet etmekten kaçınmak ve Allah'a şirk koşmaksızın ibadet etmek esası gelmektedir.

Bilinmelidir ki, yeryüzünde her türlü tağutu reddetmek İslam'ın başı, temeli ve aslıdır. Tağutları reddetmek tevhid kelimesi La İlahe İllallah'ın ilk kısmıdır. Yani bir fert "La İlahe" diyerek bütün tağutları inkar etmediği sürece söylediği sözlerin ve yaptığı amellerin kıyamet gününde hiçbir faydasını asla göremeyecektir. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Kim tağutu inkâr eder ve Allah'a iman ederse kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah her şeyi işitir ve bilir" (2, Bakara/256)

Ey Kardeşim dikkat et! Allahu Tealâ, ayetinde kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa yapışmak için öncelikle tağutları inkar etmemizi, onlardan uzaklaşmamızı ve hemen ardından da Allah'a iman etmemizi emretmektedir. Böylece tağutları inkar etmeden yapılan bir imanın sahibine ahirette hiçbir fayda sağlamayacağı açığa çıkmaktadır.

Evet bu nokta çok önemlidir. Zira tarih boyunca yaşayan insanların hemen hemen tamamına yakını Allah'a iman ettiklerini söylemişler, ama tağutları inkar etmedikleri ve Allah'a şirk koştukları için onların bu iddiaları boşa gitmiştir.

Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* kendilerini İslam'a davet ettiği, kendileriyle savaştığı ve öldürdüğü Mekkeli müşriklerde Allah'a iman ettiklerini iddia ediyorlardı. Bakınız Allahu Tealâ Mekkeli müşrikler hakkında ne buyurmaktadır:

"(Resûlüm!) De ki: -Size gökten ve yerden kim rızık veriyor? Ya da kulaklara ve gözlere kim mâlik (ve hakim) bulunuyor? Ölüden diriyi kim çıkarıyor, diriden ölüyü kim çıkarıyor? (Her türlü) işi kim idare ediyor? "Allah" diyecekler. De ki: Öyle ise (O'na âsi olmaktan) sakınmıyor musunuz." (10, Yunus/31)

Andolsun ki onlara: -Gökleri ve yeri yaratan, güneşi ve ayı buyruğu altında tutan kimdir?- diye sorsan, mutlaka, -Allah- derler. O halde nasıl (haktan) çevrilip döndürülüyorlar? Allah rızkı kullarından dilediğine bol bol verir, dilediğine de kısar. Şüphesiz Allah her şeyi hakkıyla bilendir. Andolsun ki onlara: -Gökten su indirip onunla ölümünün ardından yeryüzünü canlandıran kimdir?- diye sorsan, mutlaka, -Allah- derler. De ki: (Öyleyse) hamd da Allah'a mahsustur. Fakat onların çoğu (söyledikleri üzerinde) düşünmezler." (29, Ankebut/61-63)

Evet tarih boyunca yaşayan tüm müşrik toplumlar gibi Mekkeli müşrikler de Allahu Tealâ'nın yegane tek rab olduğuna, gökten su indirip rızıklar verdiğine, diriltenin ve öldürenin tek O olduğuna inanıyorlardı. Misafirperverlik yapıp, fakirlere sahip çıkarlar, sıla-i rahimde (akraba ziyaretlerinde) bulunurlardı. Güneşin doğuşundan batışına kadar oruç tutuyorlardı. Aşure günlerinde oruç tutmak adetleriydi. Zekat verip, itikafa girerlerdi. Hac ibadetini yerine getirirler, haram ayların hürmetine inanırlardı. Üç talakla boşanıyorlar, ihrama girip hac ve umre ibadetini yaptıktan sonra safa ile merve arasında yedi kere say yapıyorlardı. Ölülerini yıkayıp kefenliyorlar, üzerlerine cenaze namazı kılıp öyle defnediyorlardı. Misvak kullanıyorlar, koltuk altı ve diğer temizliklerini yerine getiriyorlar

Ancak onların bu imanı ve yapmış oldukları bu hayır amelleri, kendilerine hiçbir fayda sağlamıyordu. Zira Mekkeli müşrikler Allah'a şirk koşuyorlar ve La İlahe İllallah tevhid kelimesinin gereklerini yerine getirmiyorlardı.

Bil ki; La İlahe İllallah tevhid kelimesinin ilk başı "La İlahe..." diyerek tüm sahte ilahları ve rableri, tüm tağutları inkar etmen, onlardan uzak olmandır.

Evet... Müslüman olmak, İslam'a girmek ve ebedi saadete kavuşmak, sonsuz azaptan kurtulmak için ilk ve öncelikli yapman gereken tüm tağutları reddetmen, inkar etmendir. Tağutları inkar etmediğin, onlardan uzaklaşmadığın sürece yaptığın ve yapacağın amellerinin ne dünya da ne de ahirette sana hiç ama hiç faydası olmayacaktır.

O halde burada senin şöyle bir soru sorman gerekmektedir. Tağut nedir? Ve Tağutları nasıl inkar edeceğim?

Ey kardeşim! Allah sizlerden ve bizden razı olsun. Dosdoğru yolundan ayırmasın. Dünyada ve ahirette hüsrana uğrayanlardan eylemesin. Daha yolun başında, ilk adımda tüm tağutları reddetmen ve onlardan uzaklaşman gerektiğini öğrendikten sonra şimdi sıra "tağut nedir" sorusunun cevabına gelmiştir. Zira tağutların ne olduğunu bilmeden onları inkar etmek ve onlardan uzaklaşmak hiç mümkün olur mu? İnsan bilmediği bir şeyi nasıl inkar eder ve nasıl ondan uzaklaşır? O halde şimdi burada tağut nedir sorusunun cevabını en anlaşılır şekli ile izah etmek gerekmektedir?

İslam alimleri bugüne kadar bu dini bizlere en güzel bir şekilde anlattıkları gibi aynı şekilde tağut kavramının ne demek olduğunu da çok açık, anlaşılır bir şekilde bizlere izah etmişlerdir.

Tağut kelimesi Arapça bir kelimedir. Anlamı ise haddi aşmak, azgınlaşmak demektir. İslam alimleri tağutların en başının şeytan (Allah ona lanet etsin) olduğunu söylemişlerdir. Bununla birlikte, kahinler, putlar, büyücüler ve sapıklığa çağıranlar da tağut olarak isimlendirilmişlerdir.

Tağut kelimesinin en önem arzeden anlamlarından bir tanesi de şudur: Allah'ın kitabı dışında kanun ve yasa koyan, hüküm çıkaran devlet liderleri, Allah'ın kitabına dayanmayan idarî sistemler, Allah'ın kitabıyla hükmetmeyen mahkemeler, Allah'tan başka itaat edilen, hükmüne tabî olunan kullar...

Evet; Allah'ın kitabı ile hükmetmeyen, kendi görüşlerine göre hüküm ve yasa çıkaran tüm yönetici ve idareciler de tağut kelimesinin kapsamı altına girmektedir. Zira İslam alimleri tağut kelimesini açıklarken bu anlamı özellikle vurgulamışlardır. Örnek olarak Resulullah zamanında yaşayan Kab b. Eşref adlı kişinin tağut olarak isimlendirildiği bütün tefsir kitaplarında yazmaktadır. Neden Kab b. Eşref'e tağut denmiştir? Çünkü o insanların kendisine başvurdukları bir hakimdi. İnsanlar aralarında çıkan ihtilaflı meseleleri çözmek için ona başvururlardı. O da Allah'ın kitabına dayanmaksızın insanların arasında kendi görüş ve fikirlerine göre hükmederdi. İşte bu yüzden alimler Kab b. Eşref isimli bu kişiyi tağut olarak isimlendirmişlerdir. Nitekim Nisa Suresi'nin 60. ayetinin iniş sebebine baktığımız zaman bu çok açık görülecektir.

Burada Kur'an-ı Kerim'den çok dikkat çekici bir örnek daha vermek istiyorum. Allahu Teala Hz. Musa'ya şöyle demiştir: "*Haydi, Firavun'a git! Çünkü o azmıştır (haddini aşmış, tağutlaşmıştır.)" (79, Naziat/17)*

Acaba Allahu Tealâ hangi sebepten dolayı Firavun'u "azgınlaşmış, tağutlaşmış" olarak vasıflandırmaktadır. Bakınız bunun cevabını da yine Kur'an-ı Kerim'de geçen şu ayette görmekteyiz:

"Firavun, Ey ileri gelenler! Sizin için benden başka bir ilah tanımıyorum (dedi)." (28, Kasas/38)

"(Firavun) Derhal (adamlarını) topladı ve (onlara) bağırdı: Ben, sizin en yüce Rabb'inizim! dedi." (79, Naziat/23-24)

Görüleceği üzere bu iki ayette Firavun insanlara *"ben sizin en büyük rabbinizim, ben sizin tek ilahınızım"* demektedir. Yani Firavun ilahlık iddiasında bulunduğu için, kendi-

sini insanların rabbi gibi gördüğü için Allahu Tealâ onun azdığını ve tağutlaştığını bildirmiştir.

Peki Firavun "ben sizin rabbinizim, ben sizin ilahınızım" derken ne demek istemiştir acaba? Acaba o; insanları, yeryüzünü, gökyüzünü yarattığını, insanlara rızıklar verdiğini, gökten su indirdiğini mi iddia etmektedir? Hayır o asla bunları iddia etmemektedir. Böyle bir iddia da kim bulunabilir ki? Ve böyle saçma sapan iddialarda bulunan bir kimseye kim inanır ki? O halde tekrar soruyoruz: Firavun *"Ben sizin en büyük rabbinizim. Sizin için benden başka bir ilah yoktur"* derken ne demek istemiştir:

Bakınız Allah kendilerinden razı olsun İslam alimleri Firavun'un bu sözlerini çok güzel açıklamışlardır. Demişlerdir ki; Firavun insanları yönetenlerin en üstünü olduğunu, kanun ve hükümleri ancak kendisinin belirleyebileceğini, onun koyduğu kanunlara uyulması gerektiğini, hükmünü ve idaresini bozacak kimsenin olmadığını, insanların onun idaresine boyun eğmek zorunda olduğunu iddia etmiştir. İşte Firavun'un ilahlık ve rablik iddiasının aslı budur.

O halde ey kardeşim bil ki; yeryüzünün neresinde olursa olsun Allah'ın kitabından ve Resulullah'ın sünnetinden kaynaklanmayan kanun ve hüküm koyan idarecilerin hepsi aynı Firavun gibi ilahlık ve rablik iddiasında bulunmaktadırlar. Her ne kadar Firavun gibi cesaretle ortaya çıkarak *"Ey insanlar sizin en büyük ilahınız en yüce rabbiniz biziz"* diyemeseler de Allah'ın kitabını terk ederek parlamentolarında kanun ve hüküm koymaya kalkıştıkları için onların bu amelleri apaçık olarak Firavun gibi ilahlık ve rablik iddia etmekten başka bir şey değildir. Ve bu yüzden de tağutlaşmış olmaktadırlar.

Sonuç: Bugün yeryüzünde yönetim süren devletlerin tamamı Allah'ın kitabını terk etmişlerdir. Bu devletler, yöne-

ticileri vasıtasıyla parlamentolarında koydukları kanunlarla idare edilmektedir. Onların koydukları bu kanunlar kesinlikle Allah'ın kitabından kaynaklanmamaktadır. Bilakis çıkarılan bütün kanun ve yasalar Allah'ın kitabına, Resulünün sünnetine aykırıdır. Örnek vermek gerekirse, Allahu Tealâ içki içmeyi yasaklamıştır ama bu idareciler içki içmeyi serbest bırakmışlardır. Allahu Tealâ zina etmeyi yasaklamıştır, bu idareciler zinayı serbest bırakmışlardır. Allahu Tealâ faiz ile ticaret yapmayı şeytanın bir ameli olarak isimlendirmiştir. Bu idarecilerin bütün ekonomisi faiz ile yürümektedir. İşte bugün yeryüzünde Allah'ın indirdiği kitabı terk eden ve kendi kafalarından kanun ve hüküm çıkaran tüm yöneticiler birer tağutturlar. Tıpkı Firavun gibi ilahlık ve rablik iddiasında bulunmaktadırlar. Ve tüm bu Firavunlar, sahte rabler ve ilahlar; kısacası tüm tağutlar inkar edilmediği sürece kişinin Müslüman olması, İslam'a girmesi, ebedi saadete ulaşması kesinlikle mümkün değildir.

Demokrasi Bir Tağuttur

Demokrasi Yunanca bir kelimedir. Anlamı ise, halkın idaresi, halkın otoritesi demektir. Demokratlara göre demokrasinin en önemli özelliği halkın egemenliğine dayanıyor olmasıdır. Demokratlar en çok demokrasinin bu özelliği ile öğünüp dururlar ve derler ki: "Demokrasi insanlara özgürlük bahşeden bir sistemdir. Demokrasilerde tek söz sahibi halkın kendisidir. Halk kendi idarecisini belirler, onu seçer ve ondan razı olur. Hiç kimsenin halktan bağımsız olarak hareket etmesi mümkün değildir. Zira demokrasiler de hükmün tek kaynağı halktır."

Evet demokratlar devamlı surette demokrasinin bu özelliğini sanki çok güzel bir nimetmiş gibi anlatıp durmaktadırlar. Ancak onların dillerinden eksik etmedikler demokrasinin bu özelliği haddi aşmanın, tağutlaşmanın, Allah'ı inkar etmenin, göklerin ve yerin rabbine şirk koşmanın, tevhid milletine muhalefet etmenin en açık göstergesidir. Çünkü;

Öncelikle demokrasi adından da anlaşılacağı üzere halkın otoritesi, insanların hükmüdür. O kesinlikle Allah'ın hükmü değildir. İslam'da hakimiyet, otorite ve egemenlik ancak Allah'a aittir. Allahu Tealâ'dan başka kesinlikle yasa koyan, hüküm çıkaran bir ilah yoktur. Bu esas daha ilk başta

tevhid kelimesi La İlahe İllallah'ın anlamının kendisidir. Bütün Müslümanlar hakimiyet hakkının ancak Allahu Tealâ'ya ait olduğu hususunda icma etmişlerdir. Bakınız Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Hüküm ancak Allah'a aittir. O, kendisinden başka hiçbir şeye tapmamanızı emretmiştir. İşte en doğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler." (12, Yusuf/40)

Buna karşılık demokrasilerde egemenlik yetkisi, kanun koyma hakkı Allahu Tealâ'nın hakkı olmayıp insanların hakkıdır. Demokrasi ile yönetilen ülkelerde Allah'ın kitabının yani Kur'an-ı Kerim'in hiçbir söz hakkı yoktur. Demokratik parlamentolarda bir kanun ve hüküm çıkarılacağı zaman Allahu Tealâ'nın o konu hakkındaki emir ve yasakları kesinlikle göz önüne dahi alınmaz. Bakınız demokratların kutsal kitapları olan anayasalarında bu özellik şöyle geçmektedir:

"Egemenlik, kayıtsız şartsız Milletindir. Türk Milleti, egemenliğini, Anayasanın koyduğu esaslara göre, yetkili organları eliyle kullanır. Yasama yetkisi Türk Milleti adına Türkiye Büyük Millet Meclisinindir. Bu yetki devredilemez." (T.C Anayasası, Mad. 6-7)

Nitekim bunun en açık örneğini bizler bugün görmekteyiz. Demokrasi ile yönetilen bu ülkede demokrasinin tapınağı konumunda olan ve millet meclisi adını verdikleri binada toplanan milletvekilleri her gün her hangi bir hususta kanun ve yasa çıkarmaktadırlar. Bu kanun ve yasalar çıkarken ise tek ölçü çoğunluğun görüşüdür. Çoğunluk kendi kıt akıllarınca neyi uygun görürse o kanun yasalaşır ve uygulamaya konulur. Her hangi bir kanun ve yasa çıkacağı zaman kesinlikle Allah'ın kitabına bakılması söz konusu bile değildir. Uygulamaya konulan o kanun Allah'ın kitabına aykırı dahi olabilir. Hatta bunların koydukları kanunların hemen hemen hepsi Allah'ın kanunlarına zıt ve muhaliftir.

Demokrasilerde Allah'ın kitabına zerre kadar değer verilmediği halde çoğunluğun görüşü dahi onların kutsal kitapları anayasaya uygun olmak zorundadır. Şayet tüm vekiller bir kanun üzerinde birleşseler dahi, bu kanun kutsal kitapları anayasaya uygun olmadığı zaman direkt olarak iptal edilir. Demokratlar kutsal kitaplarına bağlı kalmadan Cumhurbaşkanı dahi seçemezler. Bunun en açık örneğini bu satırları yazdığımız şu günde görmekteyiz. Demokrasinin ibadethanelerinde yer alan milletvekillerinin büyük bir çoğunluğu bir kişinin Cumhurbaşkanı olmasını uygun gördüğü halde kutsal kitapları olan anayasaları buna izin vermediği için çoğunluğun görüşü itibara alınmamıştır.

Bakınız bu husus onların kutsal kitaplarında şu şekilde geçmektedir :

"Anayasa hükümleri, yasama, yürütme ve yargı organlarını, idare makamlarını ve diğer kuruluş ve kişileri bağlayan temel hukuk kurallarıdır. Kanunlar Anayasaya aykırı olamaz." (T.C Anayasası, Mad. 11)

Yani, Anayasa'nın koyduğu hükümler herkesin mutlaka uyması gereken tek hükümlerdir. Anayasa'nın hükmü herkesi bağlar. Hiç kimsenin onun hükmüne aykırı söz söylemesi, görüş bildirmesi mümkün değildir. Çoğunluk her hangi bir kişinin Cumhurbaşkanı olmasını uygun görse dahi şayet demokratların kutsal kitapları olan anayasaları o kişinin Cumhurbaşkanı olmasını uygun görmezse işte o zaman çoğunluğun görüşünün hiçbir kıymeti yoktur. Bütün itibar demokratların kutsal kitapları olan anayasayadır.

Ey Demokratlar! Bilin ki ; *"Biz sizden de taptıklarınızdan da beriyiz."* Bizim dinimizde insanları bağlayan, mutlak uyulması gereken tek söz, sadece Allahu Tealâ'nın kitabı ve Resulü'nün sünnetidir. Biz Müslümanlar ancak Allah'ın indirdiği hükümlere itaat eder, tabî oluruz. O'nun indirdiği

esaslara aykırı ne bir görüş ne bir düşünce, ne bir söz ne de bir kanun ve hükme uymayız. Biz sizden de, demokrasi dininizden de, kutsal kitabınız anayasanızdan da beriyiz. Siz sadece Allah'ın hükümlerine dönünceye kadar sizinle bizim aramızda ebedi kin, nefret ve düşmanlık vardır.

"İbrahim'de ve onunla beraber bulunanlarda sizin için güzel bir misal vardır, onlar kavimlerine demişlerdi ki: "Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a inanıncaya kadar sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve nefret belirmiştir." (60, Mümtehine/4)

Demokratların anayasalarına olan bağlılıklarını bakınız şeyhimiz (Allah O'nu esaretten kurtarsın) Ebu Muhammed el-Makdisi nasıl dile getirmektedir:

"Demokrasi dininde anayasaların metinlerine bağlı kalınmadığı ve onun maddelerine uygun olmadığı sürece çoğunluğun hükmü ve yasası asla kabul edilemez. Çünkü onlara göre anayasa, çıkarılacak olan kanunların temeli ve mukaddes kitabıdır.

Demokrasi dininde Allahu Tealâ'nın kitabının ve Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hadislerinin hiçbir itibarı yoktur. Kendi mukaddes kitapları olan anayasanın temel maddelerine uygun olmadığı sürece bir tasarının veya kanunun Kur'an ve sünnete uygun olarak yasalaştırılması mümkün değildir. Eğer bu noktada bir şüpheniz varsa buna demokrasinin fakihlerine sorunuz... Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Eğer bir konuda ihtilafa düşerseniz Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsanız onu Allah'a ve Rasulüne götürün. Bu hem hayırlı, hem de netice bakımından daha iyidir." (4, Nisa/59)

Demokrasi dininde ise durum şu şekildedir:

“Eğer bir konuda ihtilafa düşerseniz onu uydurma anayasaya ve yerden bitme kanunlara uygun olarak halka, meclise, Cumhurbaşkanı’na ya da anayasa mahkemesine götürün.”

“Size de, Allah’tan başka taptıklarınıza yuh olsun! Hala akıllanmayacak mısınız?” (21, Enbiya/67)

Demokraside ortaya konulacak her bir tasarının kutsal kitapları anayasaya uygun olması zorunluluğundan dolayıdır ki; şayet insanların çoğunluğu demokrasi yoluyla ve yasama yetkisini elinde bulunduran şirk meclisi aracılığı ile Allah’ın şeriatı ile hükmetmeyi istese (tağutlar buna izin verse dahi) bu mümkün değildir.

Bunun gerçekleşmesi ancak anayasaya ve onun maddelerine uygun olması şartıyla mümkün olur. Çünkü anayasa demokrasinin mukaddes kitabıdır. Ya da sen onların anayasalarına, arzu ve isteklerine uygun olarak tahrif edilmiş demokrasinin Tevrat ve İncil’i desende olur.

Demokrasi, anayasanın temel maddelerine, halkın arzu ve isteklerine uygun olmadığı sürece, Allahu Tealâ’nın muhkem dinine, O’nun şeriatının herhangi bir hükmüne asla itibar etmez. Bütün bunlardan önce de (yani anayasanın temel maddelerinden, halkın arzu ve isteklerinden önce) tağutların ve seçkin kişilerin arzu ve istekleri önceliklidir.

Halkın tamamı tağutlara ve demokrasinin efendilerine “Bizler Allah’ın indirdiği hükümler ile muhakeme olmak istiyoruz, kesinlikle ne halkın, ne halkı temsil eden vekillerin ne de idarecilerin hiçbir şekilde kanun koyma hakkı yoktur. Dininden dönen, zina eden, hırsızlık yapan, içki içen vs. kimseler hakkında Allahu Tealâ’nın hükümlerinin uygulanmasını istiyoruz. Kadının süsünü göstermesinin, çıplaklığın, fuhşun, zinanın, livatalığın (erkeğin erkek ile ilişkisinin) ve bunun

gibi bütün kötülüklerin yasaklanmasını istiyoruz...” deseler derhal onlara şöyle cevap verilir.

“Bu talepleriniz demokrasi dinine ve özgürlüklere aykırıdır.”

Yazıklar olsun size... Yazıklar olsun size... Yazıklar olsun size... Dilim kuruyuncaya kadar yazıklar olsun size...”[63]

Ey Kardeşim! Allah sana ve bizlere merhamet etsin. Demokrasi dininin ayan beyan şirk ve apaçık küfür dini olduğunun göstergelerinden bir tanesi de şudur:

Demokrasi dininde yargı mensupları, hakimler ve savcılar demokrasinin mabedleri olan meclislerde çıkarılan kanunlarla hükmetmek zorundadırlar ve bu yetki kesinlikle parlamento adına kullanılmaktadır.

“Yargı yetkisi, Türk Milleti adına bağımsız mahkemelerce kullanılır.” (T.C Anayasası, Mad. 9)

Demokratik memleketlerde hakimlerin ve savcıların Kur’an ve sünnet ile hükmetmesi kesinlikle söz konusu değildir. Demokrasinin mabedlerinde yani millet meclisinde çıkarılan kanunlar, hakimler ve savcılar için tek hüküm kaynağıdır. Her hangi bir hakimin bu kanunların dışında başka bir kanunla hükmetmesi, karar vermesi kesinlikle suçtur. Zira demokrasi dini ve onun kutsal kitabı olan anayasa böyle bir davranışa asla izin vermez.

Allah’ın kendisinden razı olduğu tek din olan İslam dininde ise yargı mensupları; hakimler ve savcılar ancak Allah’ın kitabıyla, Resulullah’ın sünneti ile hüküm vermek zorundadırlar. Bir İslam mahkemesine gidildiği zaman hiçbir hakimin Allah’ın kitabını bırakarak başka kanun ve yasalarla hükmetmesi, karar vermesi kesinlikle söz konusu olamaz. Zira;

---

[63] Ebu Muhammed el-Makdisi, Demokrasi Bir Dindir

"Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir." (5, Maide/44)

"Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar zalimlerin ta kendileridir." (5, Maide/45)

"Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar fasıkların ta kendileridir." (5, Maide/47)

Allahu Tealâ bu konuda hiçbir kimseye ve hatta Resulüne dahi muhayyerlik/serbestlik hakkı tanımamış, alemlere rahmet olarak gönderdiği Resulü Muhammed'e *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle emretmiştir:

"Aralarında, Allah'ın indirdiği ile hükmet. Onların arzularına uyma ve Allah'ın sana indirdiğinin bir kısmından (Kur'an'ın bazı hükümlerinden) seni şaşırtmalarından sakın." (5, Maide/49)

Demokrasi dininde insanlar her türlü ihtilafını, aralarındaki hukuki anlaşmazlıkları ve problemleri demokrasi dininin uygun gördüğü mahkemelerde çözüme kavuşturmak zorundadır. İnsanların demokrasi dininin uygun gördüğü mahkemelerin dışında bir mahkemeye gitmeleri, demokrasinin uygun gördüğü mercilerin dışında başka mercilerde muhakeme olmaları demokratik dine göre açık bir suçtur. Hiç kimse kutsal kitap anayasanın tayin ettiği mahkemenin dışında bir mahkemeye gidemez. Demokrasi ile yönetilen ülkelerde bir vatandaşın örnek olarak ölen babasının mirasını kardeşleri ile paylaşması ancak kutsal kitap anayasanın uygun gördüğü mahkemelerde, yine kutsal kitap anayasanın kurallarına göre olmak zorundadır. Hiçbir ferdin bunun dışında bir miras paylaşımına gitmesi mümkün değildir.

"Herkes, meşrû vasıta ve yollardan faydalanmak suretiyle yargı mercileri önünde davacı veya davalı olarak iddia ve savunma ile adil yargılanma hakkına sahiptir. Hiç kimse kanunen tâbi olduğu mahkemeden başka bir merci önüne

çıkarılamaz. Bir kimseyi kanunen tâbi olduğu mahkemeden başka bir merci önüne çıkarma sonucunu doğuran yargı yetkisine sahip olağanüstü merciler kurulamaz." (T.C Anayasası, Mad. 36)

Bizim dinimizde ise durum bambaşkadır. Biz müslümanlar bütün sorunlarımızı ancak ve ancak Allah'ın kitabı ve Resulü'nün sünneti ile hükmeden mahkemelerde çözüme bağlamak zorundayız. Bizim için tek çözüm sadece Allah'ın indirdiği hükümler ve Allah'ın hükmüyle hükmeden mahkemelerdir. Allahu Tealâ bizlere kendi indirdiği hükümlerle hükmetmeyen mahkemelere muhakeme olmamızı kesinlikle yasaklaşmıştır.

İşte bu nokta üzerinde önemle durulması gereken bir konudur. Zira bugün "ben Müslümanım" deyip, namaz kılan ve oruç tutan insanlar, demokrasi dininin mahkemelerinde; Allah'ın kitabı ve Resulullah'ın sünnetinin hiçe sayıldığı mahkemelerde muhakeme olmakta, sorunlarını bu mahkemelerde çözüme kavuşturmaya çalışmaktadırlar. Ya Rabbi! Bu nasıl Müslümanlık iddiasıdır? Bu nasıl bir iddiadır ki bir taraftan "ben de Müslümanım" diyorsun, namaz kılıyor, oruç tutuyorsun, zekat verip hacca gidiyorsun... Diğer taraftan ise tağutların mahkemesinde muhakeme oluyorsun. Sorunlarının, ihtilaflarının çözüm yeri olarak tağutların mahkemelerini görüyorsun. Halbuki Allahu Tealâ senden tağutları reddetmeni istemişti. Tağutları reddetmediğin, onların mahkemelerini inkar etmediğin sürece iman etmen, kopmak bilmeyen sağlam kulpa yapışman ve cennet ehli olman kesinlikle mümkün değildir.

Sana şirk koşmaktan yine sana sığınırız ey Alemlerin Rabbi! Bakınız rabbimiz ne buyurmaktadır:

"Şunları görmüyor musun? Kendilerinin sana indirilene ve senden önce indirilene inandıklarını ileri sürüyorlar

da tağutu inkar etmeleri emrolunduğu halde, tağut önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Şeytan da onları bir daha dönemeyecekleri kadar iyice sapıklığa düşürmek istiyor." (4, Nisa/60)

Yani bir takım insanlar çıkmışlar diyorlar ki: "Bizler Allah'a iman ediyoruz. Bizler mü'min ve Müslüman kimseleriz. Allah'ın indirdiği bütün kitaplara, gönderdiği bütün resullere inanıyoruz."

Evet insanlardan bir kısmı böyle iddialarda bulunuyor. Bu iddiaları ile birlikte namaz kılıyorlar, oruç tutuyorlar. Mescidlere gidip secde ediyorlar, tesbih çekiyorlar. Ve daha sonra...

"...tağut önünde muhakemeleşmek istiyorlar." (4, Nisa/60)

Her hangi bir sorun ya da problemlerinde, muhakeme olmak için Allah'ın kitabı ve Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sünneti ile hükmetmeyen mahkemelere gidiyorlar. Demokrasi dininin mabedlerinde, parlamentolarında çıkartılan kanun ve yasalarla hükmeden mahkemelerden medet bekliyorlar. Ne zaman aralarında bir tartışma ve problem çıksa hemen şirk mahkemelerinin kapılarını aşındırıyorlar. Ne zaman aralarında bir ihtilaf meydana gelse bu ihtilafın çözümü için tağutların mahkemelerini yetkili makam olarak tayin ediyorlar. Hem de;

"tağutu inkar etmeleri emrolunduğu halde..." (4, Nisa/60)

Şu hale bir bak... Ne ilginç bir durum...

Allahu Tealâ onlara tağutları bütünüyle inkar etmelerini emretmişti. Tağutların mahkemelerinde muhakeme olmamaları gerekiyordu. Allah'ın kitabına ve Resulünün sünnetine itibar etmeyen mahkemelerde çözüm aramamaları gerekiyordu. Bütün kanun ve hükümleri Allah'ın vahyine mu-

halif mahkemeleri kabul etmemeleri gerekiyordu... Ama onlar *"Ben Müslümanım"* demelerine rağmen, tağutları inkar etmeleri gerektiği halde, tağutların mahkemelerinde çözüm aradıkları için;

"Şeytan da onları bir daha dönemeyecekleri kadar iyice sapıklığa düşürmek istiyor." (4, Nisa/60)

İşte bu kimseler tağutları inkar etme emrini yerine getirmedikleri için şeytan tarafından büyük bir sapıklığa, derin bir yok oluşa sürüklenmektedirler.

Ey Kardeşim! Bu üzerinde derin derin, uzun uzun düşüneceğin bir konudur. Bugün şu yaşadığımız zamanda insanların hemen hemen hepsi bu konuda büyük bir hata içindedirler. Bu öyle bir hatadır ki, senin yaptığın bütün amellerin boşa gitmesine sebep olacaktır. Sen daha işin ilk başında tağutu inkar etmekle emrolundun. Allahu Tealâ sana tüm tağutları inkar etmeni, onların mahkemelerine gitmemeni, sorun ve ihtilaflarını asla ama asla tağutların mahkemesine götürmemeni emretmektedir.

İşte bu sana Allah'ın apaçık emridir. Sen Allah'ın bu apaçık emrinden yüz çevirirsen bil ki, şeytanın dostu olursun. Bütün amellerin boşa gider de Allah korusun şeytanla olan dostluğun kıyamet gününde de devam eder. Sonsuza kadar dostunla birlikte cehennemin yakıtı olursun. Rabbim seni ve bizleri böyle kötü bir sondan korusun. Allahumme Amin.

Sonuç olarak, Demokrasi bir tağuttur. Allah'ın kitabına itibar etmediği için bir tağuttur. Resulullah'ın sünnetini bir kenara fırlattığı için bir tağuttur. Çoğunluğun görüşü Allah'ın vahyinden daha üstündür dediği için bir tağuttur. Demokrasiye göre kendi kutsal kitapları, yani anayasaları, Allah'ın kitabından daha faziletli, daha kymetli ve uyulması gereken tek kitap olduğu için bir tağuttur. Ve senin Müslüman olabilmen ve ebedi saadete erişebilmenin tek şartı öncelikle demokrasi

tağutunu inkar etmene bağlıdır. Eğer demokrasi tağutunu inkar etmez, onun sana emrettiği şeylerden uzak kalmazsan, kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa sarılman, yani İslam'a girmen ve Müslümanlardan olman kesinlikle mümkün değildir.

"Kim tağutu inkâr eder ve Allah'a iman ederse kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah her şeyi işitir ve bilir" (Bakara Suresi 2/256)

Demokratik Seçimlere Katılmak Şirktir

Ey Kardeşim! Şimdi ise bir başka önemli meselenin üzerinde durmamız gerekiyor. Sen şu ana kadar Allah'ın sana ilk emrinin tüm tağutları reddetmek olduğunu, tağutları reddetmediğin sürece ne imanının, ne "Ben de Müslümanım" iddianın, ne namaz ve oruç gibi diğer ibadetlerinin sana hiçbir fayda sağlamayacağını, tağutların mahkemelerinden kesinlikle uzak kalman gerektiğini, ihtilaf ve problemlerinde tağutların mahkemesine muhakeme olduğun zaman şeytanların dostu olarak ebedi cehennemlik olacağını öğrendin.

Şimdi bir başka önemli konu vardır ki, o da demokratik seçimlere katılarak oy kullanman, hakimiyet yetkisini, yönetme ve idare etme hakkını, kanun ve yasa çıkarma görevini insanlara vermendir.

Bilindiği üzere yıllardır bu ülke de belirli zaman aralıklarında parlamentoya vekil tayin etmek için seçimler yapılmakta, insanlar hafta sonu bir Pazar günü koşarak sandık başlarına gitmekte ve her hangi bir partiye oy vermekte ya da hiçbir partiye oy vermeden boş oy atmaktadırlar. Belirli bir oy oranına sahip olan partilerin milletvekilleri demokrasinin ibadet yeri olan parlamentoya girerek bir müddet orada çı-

kardıkları kanun ve yasalarla tüm ülkeyi yönetmeye çalışmaktadırlar. Görevde kaldıkları sürece bir çok kanun ve yasa çıkarmakta, çıkardıkları bu kanun ve yasalarla insanları yönetmektedirler.

Ey kardeşim bil ki! İster her hangi bir partiye oy vermek suretiyle olsun, isterse de boş oy kullanmak suretiyle olsun bugün yaşadığımız şu ülkede belirli aralıklarla yapılan demokratik seçimlere katılarak oy kullanmak apaçık bir şekilde Allah'a şirk koşmanın ve müşrikliğin kendisidir. İşte şimdi ben sana bu meseleyi en anlaşılır ve en sade haliyle anlatmaya çalışacağım.

Öncelikle yine burada bir defa daha tağut kavramının anlamını hatırlatmak istiyorum. Konumuz açısından tağut kavramının anlamı; Allah'ın indirdiği hükümleri bırakarak kendi kafalarından kanun ve hüküm çıkaran kişi kurum ve kuruluşlardır. O halde daha işin başında bugün demokrasinin parlamentolarında kanun ve hüküm çıkaran, yasa koyan, hüküm vaaz eden bütün parlamenterler birer tağut konumundadırlar. Bu yüzden sana emredilen tağutu inkar etmendir. Yoksa kendin için belirli seçim dönemlerinde yeni yeni tağutlar seçmen, Allahu Tealâ tarafından sana emredilmemiştir. Sana tağutları reddetmen, inkar etmen ve onları tanımaman emredilmiştir. Bu emre rağmen her üç-beş yılda bir kendine yeni tağutlar seçmek üzere demokratik sistemin öngördüğü bir şekilde seçimlere katılman, işte Allah'ı inkar ederek tağutlara iman etmenin en açık göstergesidir.

Diğer taraftan bu seçimlere katılmak hükmetme, yönetme ve idare etme yetkisini Allah'tan başkasına yani milletvekillerine vermek olduğu için sahibini İslam dininden çıkaran bir ameldir.

Bil ki; İslam'da yönetme, idare etme, kanun ve yasa çıkarma hakkı ancak Allahu Tealâ'ya aittir. Allah'tan başka hiç-

bir kimsenin, insanların yaşamlarına dair kanun ve hüküm çıkarma yetkisi yoktur. İnsanı Allahu Tealâ yaratmıştır ve insanoğlunun uyması gereken kuralları ancak O belirleyecektir.

"Hüküm ancak Allah'a aittir. O, kendisinden başka hiçbir şeye tapmamanızı emretmiştir. İşte en doğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler." (12, Yusuf /40)

"Hüküm ancak Allah'ındır. Ben ona tevekkül ettim. Tevekkül edenler de yalnız ona tevekkül etsinler" (12, Yusuf/67)

Hüküm ancak Allah'ındır. Allahu Tealâ bizleri yaratmış ve uymamız gereken kuralları resulleri vasıtasıyla bizlere bildirmiştir. Ve son Resul Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)* aracılığı ile de uymamız gereken emirlerini, kaçınmamız gereken yasaklarını ve bu yasaklara uymayanlara karşı uygulanması gereken cezai müeyyidelerini çok açık bir şekilde bizlere bildirmiştir.

Burada örnek vermek gerekirse Allahu Tealâ bizlere belirli vakitlerde yine belirli rekatlerde namaz kılmamızı, Ramazan ayında oruç tutmamızı ve bunun gibi daha bir çok ameli emretmiştir. Yine Allahu Tealâ içki içmeyi, faizi, zina etmeyi, kumar oynamayı, yetimlerin mallarını haksız bir şekilde yemeyi bizlere yasaklamıştır. Ve bu yasaklara uymayan kimselere de dünya da uygulanmak üzere belirli cezalar tayin etmiştir. Hırsızlık yapanın elini kesmek, zina eden kimseye bekar ise yüz değnek vurulması, evli ise recmedilmesi Allahu Tealâ'nın koymuş olduğu bu cezalardan birer örneklerdir.

Bilindiği üzere bugün yaşadığımız bu ülkede insanların seçmiş olduğu vekiller vasıtasıyla Allah'ın emir ve yasakları bütünüyle bir kenara atılmış ve yine Allah'ın suçlular için öngördüğü dünyevî cezalar hiçe sayılmıştır. Bunun en çarpıcı örneğini bizler bugün türban meselesinde görmekteyiz. Zira Allahu Teala kadınlara örtünmelerini emrederken, bugün bu

emir görmezden gelinerek yasaklanmıştır. Allahu Tealâ içki içilmesini, kumar oynanmasını, faizle alış verişte bulunmayı haram kılarken bugün bu yasakların hepsi bir kenara itilmiş ve serbest bırakılmıştır. Allahu Tealâ'nın suçlular için öngördüğü cezalar hiçe sayılmış, demokrasinin ibadethaneleri olan parlamentoda çıkarılan kanunlarla suçlular için yeni yeni cezalar belirlenmiştir. Allahu Tealâ hırsızın elinin kesilmesini isterken, bugün hırsızlar için belirli sürede hapis cezaları öngörülmektedir. Ve bunun gibi sayamayacağımız nice şeyler bu parlamentolarda yapılmaktadır.

Ey Kardeşim! Allah sana ve bizlere rahmet etsin. Bizleri dininden ayırmasın ve kendisine şirk koşmaktan bizleri sakındırsın. İşte tüm bu cinayetler, tüm bu suçlar senin belirli zamanlarda sandık başına giderek oy atman suretiyle idareye sahip olan vekiller eliyle işlenmektedir. Ve sen bu suçları işleyeceklerini bildiğin halde onlara oy atmak suretiyle suçlarında onlarla ortak olmaktasın.

Yukarıda da söylediğimiz gibi hüküm koyma, kanun çıkarma, suç ve ceza belirleme yetkisi sadece ama sadece Allah'a ait iken, sen bu yetkiyi Allah'tan alıp insanlara vermektesin. Sandık başına giderek oy kullanmak suretiyle adeta şöyle haykırmaktasın:

"Ey şu partinin adayları! Ben sizi, bizleri yönetmeniz için vekil tayin ediyorum. Sizler ülke yönetiminde söz sahibi olarak kendi çıkardığınız kanun ve yasalarla bizleri en iyi şekilde yönetin. Bizler için uymamız gereken kanunlar çıkarın, yasaklar belirleyin ve sizin belirlediğiniz yasaklara uymayanlar içinde cezai müeyyideler tayin ederek onları insanlar üzerinde uygulayın."

İşte ey okuyucu! Senin bu fiilinin Allah'ın kitabında tek bir karşılığı vardır, o da Allah'a ortak koşmaktır ve müşrikliktir. Ve böyle bir amelden, böyle bir fiilden tevbe ederek

uzak kalmadığın sürece yerin ebedi cehennem olacaktır. Böyle bir sondan Allah'a sığınırız.

Pek yakında yine bir seçim var. Belirli partilere mensup vekiller meydanlara çıkarak sizlere seslenecekler. Diyecekler ki: "Sizler için en iyi yöneticiler bizleriz. Sizin daha rahat, daha müreffeh yaşamanız için en uygun kanun ve hükümleri biz çıkartırız. Bizim çıkardığımız kanun ve yasalarla, bizim koyduğumuz hükümlerle çok daha rahat bir hayat yaşayacaksınız. Biz sizin için tüm bu işleri en iyi idare edebilecek kadrolara sahibiz."

Yani aynen kendilerinden önce yaşamış Mısır Firavun'u gibi şöyle seslenecekler:

"Firavun, Ey ileri gelenler! Sizin için benden başka bir ilah tanımıyorum (dedi)." (28, Kasas/38)

"(Firavun) Derhal (adamlarını) topladı ve (onlara) bağırdı: Ben, sizin en yüce Rabb'inizim! dedi." (79, Naziat/23-24)

Belki, açık açık "bizler en iyi ilahlarız ve rableriz" deme cesaretini gösteremeyecekler. Ancak seçim meydanlarında söylemiş oldukları sözler tam anlamıyla Firavun'un ilahlık ve rablik söylemi ile uyum içindedir.

Ve sen.. Evet sen ey okuyucu kardeşim! Bu söylemlere kulak asarak herhangi bir partiye oy vermek suretiyle, oy verdiğin partinin vekillerini kendin için bir ilah ve rab seçme işine girmek mi istiyorsun? Allah'ı bırakarak farklı farklı rablerden mi razı olacaksın? Hüküm koyma, kanun ve yasa çıkarma yetkisi, sadece ve sadece Allah'a ait iken sen kendin için kanun koyacak, hükümler belirleyecek rabler mi tayin edeceksin?

Peki bu küfrün üstünde başka hangi küfür vardır? Bu şekilde bir muhalefetten sonra Muhammed'in *(sallallahu*

aleyhi ve sellem) Allah'ın kulu ve rasulü olduğuna ne şekilde muhalefet edilebilir?

Ey akıllılar topluluğu! Ey zekiler ve ey basiret sahipleri! Sizin gibi insanları nasıl sizler için hükümler koyması, kanunlar çıkarması için sandık başına giderek oy atmak suretiyle rabler edinirsiniz?

Sizler nasıl kanlarınız, canlarınız, mallarınız, aileniz hakkında hüküm belirlemeleri, kanun ve yasa çıkarmaları için bu rablerden razı olabilirsiniz. Halbuki bunlar Hakim ve Hamid olan Allah tarafından indirilen kitabı bir kenara atarak sizleri yönetmek istemektedirler. Bu konudaki sözlerimi büyük alim Şehid Seyyid Kutub'un şu tespitleri ile kapatmak istiyorum:

"Dilleri ile Allah'tan başka ilah olmadığını ve Muhammed'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Allah'ın kulu ve rasulü olduğunu söyleyip bireysel davranışlarda, arınma, evlenme, boşanma ve miras gibi konularda Allah'ın vahyine tabii oldukları için kendilerini müslüman diye isimlendirenler, bununla beraber bunun dışındaki konularda Allah'ın kitabına göre şekillenmemiş kanun ve nizamlara itaat edenler... Allah kitabında izin vermediği halde Allah'ın kitabına muhalif olan yasalara ve kanunlara itaat edenler... İsteyerek veya istemeyerek bu çağdaş putlarının kendilerinden istedikleri görevleri yerine getirme noktasında tüm değerlerini feda edenler.... Bu kutsal değerleri ile çağdaş tağutların istekleri çeliştiği zaman Allah'ın emirlerini kulak arkası yapıp bu çağdaş tağutların emirlerini yerine getirenler... Evet, kendilerini müslüman ve Allah'ın dinine mensup zannedip de tüm bu fiilleri yapanlar, kafalarını yastıklarından kaldırıp bir an önce uyanmak ve ne kadar büyük bir şirk bataklığının içinde olduklarını görmek zorundadırlar.

Şirk ve müşriklik, rabb'lik noktasında Allah'tan başka bir rabb'in yaratan, rızık veren, öldüren vb. varlığına inanmakla ortaya çıkmaz. Allah ile beraber veya Allah'ın dışında başka rabb'lerin hakimiyetine inanmak da şirkin en bariz örneklerindendir.

O halde yeryüzünün doğusunda ve batısında yaşayan tüm insanlar, yaşantılarında yetkiyi kime verdiklerine, kime uyduklarına, kime itaat edip, kime boyun eğdiklerine, kimin emrine uyup sözünü dinlediklerine bir baksınlar... Şayet tüm bu konularda sadece Allah'a itaat ediyorlarsa Allah'ın kendisinden razı olduğu dine, İslam'a mensupturlar. Yok şayet bu konularda Allah'tan başkasına tabii oluyorlarsa Allah korusun onlar tabii oldukları tağutların dinine mensupturlar.“

Demokratik Seçimlere Katılmak İslam'dan Başka Bir Din Edinmektir

Demokrasi ile idare edilen ülkelerde, belirli seçim dönemlerinde kişilerin sandık başına giderek kendileri için yasama yetkisine sahip olacak yöneticilerini seçmeleri açık bir şekilde şirk olduğu gibi, aynı zamanda Allah'ın dininden başka bir dinin, yani demokrasi dininin gereğini yerine getirmektir ki, hiçbir müslüman için böyle bir fiili işlemesi caiz değildir. Zira, kim İslam dininden başka bir dinin gereğini yerine getirirse bu kendisinden asla kabul olunmayacaktır. Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

" Hiç şüphesiz Allah katında din ancak İslam'dır." (3, Ali İmran/19)

"Kim İslam'dan başka bir din ararsa asla ondan kabul edilmez. O ahirette de kayba uğrayanlardandır." (3, Ali İmran/85)

Bu ayetlerde açıkca görülen Allahu Teala'nın razı olduğu tek dinin, İslam dini olduğudur. Allah'ın dininden başka bir dine razı olanlar, Allah'ın dininin dışında diğer dinlerin gereklerini yerine getirenler kınanmış, bu yap-tıklarının onlardan asla kabul edilmeyeceği vurgulanmıştır. Burada me-

selenin daha iyi anlaşılabilmesi için din kavramı hakkında kısaca bilgi vermekte fayda vardır :

Kur'an-ı Kerim'e baktığımız zaman din kelimesinin anlamlarından bir tanesinin şeriat, kanun, yol, mezhep, millet, adet olduğunu görürüz. Bakınız Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

"...İşte Biz Yusuf'a böyle bir plana başvurmayı ilham ettik. Yoksa o ***kralın dinine göre*** *kardeşini alıkoyamazdı." (12, Yusuf/76)*

Bu ayette geçen, "kralın dini" ifadesi ile anlatılmak istenilen; kralın ceza hukuku, kanunları, adetleri, egemenlik hükümleri demektir. Büyük alimlerin tefsirlerine baktığımız zaman bu ayetin açıklamasında din kelimesini bu anlamını çok rahat bir şekilde görmekteyiz.

Bilinmelidir ki; insanların ortaya koymuş oldukları her bir sistem, kural, kanun ve şeriat, bir dindir. Ve bu anlamıyla demokrasi de bir dindir. Ancak o kesinlikle Allah'ın kendisinden razı olduğu bir din değildir. O birbirine muhalif ayrı ayrı ilahların dini olup kesinlikle Kahhar olan Alemlerin Rabbi'nin dini değildir.

Evet demokrasi bir dindir. Kendine özgü kuralları, kanunları, hükümleri olan bir dindir. Ve demokrasi dininin olmazsa olmaz prensiplerinden bir tanesi de halkın egemenliğine dayanmasıdır. Halkın katılımıyla hayat bulan, yaşayan bir din... Demokrasi dininde yasama hakkı insanındır. Hakimiyet kayıtsız ve şartsız milletindir. Millet bu yetkisini, bu egemenliğini belirli seçim dönemlerinde sandık başına giderek kullanmaktadır. Demokratik dinin bağlıları her üç-beş yılda yapılan seçim dönemlerinde, sabahtan akşamlara kadar kuyruklar oluşturarak demokratik dine olan bağlılıklarını ve sandığa attıkları kağıtlarla demokrasi dinine olan imanlarını tazelerler.

Demokrasilerde sandık başına giderek oy atmak çok önemlidir. Zira demokraside asıl olan milletin yetkisini kullanmasıdır. İşte bu öneminden dolayı seçim günlerinden bir gün önce, bütün parti liderleri, vatandaşları “demokratik hakkınızı kullanın” diyerek direkt olarak sandık başına çağırırlar. Aynı şekilde seçim günlerinde gazete başlıkları tüm vatandaşlara sandık başlarına giderek oy atmaları için çağrıda bulunur. Seçimlerden bir gün sonra ise halkın büyük bir kısmının demokratik dinin gereğini yerine getirmelerinden dolayı gazete başlıkları “Demokrasi kazandı” şeklindedir.

“Türkiye'nin kaderini belirleyecek seçim bugün yapılacak. Artık söz millette. 41.5 milyon seçmen bugün sandık başına gidip demokrasiye sahip çıkacak. Kullanılmayan her oy, fayda getirmeyen pişmanlık olacak. Halk demokratik haklarını kullanıp, Türkiye'yi yeni ufuklara taşıyacak, partileri belirleyecek.” (Akşam Gazetesi, 3/11/2002)

Bilinmelidir ki, her seçim döneminde önemli olan sandık başına gitmektir. Demokratik seçimlerde şu ya da bu mezhebe (partiye) oy vermek o kadar önemli değildir. Demokratik dine bağlı olmak kaydı ve koşuluyla bu dinin her hangi bir mezhebine (partisine) oy verilebilir ya da hiçbir mezhebe (partiye) bağlı olmaksızın boş oy atılabilir. Burada önemli olan sandık başına gitmektir. Çünkü sandık başına gitmemek, demokratik dini tanımayıp onu inkar etmektir.

Seçimlerde sandık başına gidip oy vermek, demokratik dine mensup olmanın bir gereği ve bu dinin olmazsa olmaz bir esasıdır. Oy kullanmak, demokratik rejim için hayatiyet ifade eder. İnsan için kan ne kadar önemli ise ve insanın hayatiyetini sürdürmesine neden oluyorsa, oy kullanmak da demokratik rejim için o kadar önemli ve rejimin hayatiyetini devam ettirebilmesi için gereklidir.

Oy kullanmak bir ülkede bulunmanın ve orada yaşamanın bir gereği değil, demokratik dine iman etmenin ve ona kulluk yapabilmenin gereği ve kaçınılmaz sonucudur. Nasıl ki bir müslüman, yüce Allah'a iman ettiğini, yaptığı ibadetlerle gösterip kulluğunu ve bağlılığını yüce Allah'a takdim ediyorsa, aynı şekilde bir demokratta oy kullanarak demokratik dine kulluğunu ve bağlılığını takdim ediyor demektir.

Kur'an'ı ve Peygamberi örnekliği ölçü edinen, hayatını bu esasa göre düzenleyen bir müslümanın seçimlere karşı alacağı tavır bellidir. Zira Allahu Tealâ demokrasi dininden razı değildir. Ve bir müslümanın demokrasi dininin gereği olarak sandık başına gitmesi, boş ve dolu farketmeksizin oy kullanması asla söz konusu olamaz. İkinci bir dinin gereklerini yerine getirmenin şirk olduğunu bilen bir müslüman, mensup olduğu Tevhid dininin gereği olarak "Allah'tan başka ilah yoktur" kelime-i tevhidini söyleyip, şirke bulaşmaktan kaçınacaktır.

Sonuç olarak, demokrasi ile yönetilen ülkelerde yasama meclisine üye seçmek için sandık başlarına gidip oy kullanmak apaçık bir şekilde Allah'ın dininden başka bir din edinmek, tağutlara kulluk yapmak olup şirkin ve müşrikliğin ta kendisidir.

Sonsöz

Ey Okuyucu! İşte sana demokrasinin aslı… Sakın "demokrasilerde tek söz sahibi millettir", "demokrasi insanın egemenliğidir" gibi sözler senin aklını başından almasın. Zira bu ve buna benzer sözler aslında demokrasinin insanın insana köleliği olduğunu ortaya koymaktadır.

Zira kulluğun, köleliğin en temel özelliği hükmüne itaat etmek ve boyun eğmektir. Hüküm sahibi, tek otorite, egemenlik ve yasama hakkı kimin ise ilah ve rabde odur. Kimin kanunlarına, yasalarına ve otoritesine boyun eğiyorsan, itaat ediyorsan, O'na kulluk ve kölelik ediyorsun demektir. Bu nokta da demokratik sistemlerde hüküm sahibi, tek otorite, egemenlik ve yasama hakkı beşere tahsis edildiği için, kulluk ve kölelik insana sunulmaktadır. Yine aynı şekilde demokratik sistemlerde yasama yetkisini elinde bulunduran parlamenterler birer rab, onları o noktaya getiren ve onlara itaat eden kimselerde onların kulları ve köleleri konumundadırlar.

Sonuç olarak bil ki; Demokrasi bir dindir. O Allah'ın kendisinden razı olduğu bir din değildir. Bilakis demokrasi birbirinden ayrı bir çok rabbin dinidir.

Belirli zamanlarda yapılan seçimlere katılmak ve oy vermek demokratik bir görevdir. Yani demokrasi dininin fertlerine yüklediği bir sorumluluktur.

Bir demokrat için, Müslüman olmayan bir kimse için sandık başına gitmek ve oy kullanmak gayet normaldir. Ancak Müslüman olduğunu iddia eden bir kimse için sandık başına gitmek ve oy kullanmak demokrasi dininin fertlerinden istediği görevi yerine getirmektir ki; bu Allah'ın dininden başka bir din edinmek, Alemlerin Rabbine karşı açıkça şirk koşmaktır. Zira yeryüzünde tüm tağutları reddetmekle mükellef bir Müslüman için demokrasi tağutunun istek ve arzularını yerine getirmesi asla söz konusu değildir.

Bu küçük risalemiz burada son bulmuştur. Artık tercih senindir... Ya Allah'ın dinini; İslam'ı seçersin ya da birden çok rablerin dinini, demokrasiyi seçersin. Ya Allah'ın kitabına, Resulü'nün sünnetine itibar edersin ya da demokratların kutsal kitaplarının maddelerine, anayasaya itibar edersin. Ya sadece ama sadece Allah'a ibadet etme yolunu tercih edersin, ya da Allah'ın kanun ve hüküm koyma yetkisini kendi tekellerinde gören 550 milletvekilini Allah'a şirk koşarak hem dünyanı hem de ahiretini rezil ve rüsva edersin.

Artık karşında iki yol var... Bize düşen ancak apaçık bir duyurmadan ibadettir. Ve elimizden geldiğince en sade ve en anlaşılır bir dille sana demokrasi dininin şirk ve küfür dini olduğunu, *"Ben Müslümanım"* diyen bir kimsenin kesinlikle demokrasi dininin bir gereği olarak oy atmaya katılamayacağını, böyle bir fiilin Alemlerin Rabbine açık bir şekilde şirk koşmak olduğunu anlatmaya çalıştık. Senden hiçbir ücret, hiçbir karşılık ve hiçbir çıkarda beklemedik. Rabbimizin bizlere yüklediği uyarı ve davet görevini yapma ve Rabbimize bir mazeret beyan etme adına...

"Ey Rabbimiz, bizden kabul buyur, hiç şüphesiz işiten sensin, bilen sensin." (2, Bakara/127)

“Rabbimiz! Sen kimi cehennem ateşine sokarsan onu rezil etmişsindir. Zalimlerin hiç yardımcıları yoktur.

“Rabbimiz! Biz, 'Rabbinize iman edin' diye imana çağıran bir davetçi işittik, hemen iman ettik. Rabbimiz! Günahlarımızı bağışla, kötülüklerimizi ört, bizleri sana ermiş kullarınla beraber yanına al.”

“Rabbimiz! bize peygamberlerine vaad ettiğini ver, kıyamet günü bizi rezil etme. Muhakkak sen verdiğin sözden dönmezsin.” (3, Ali İmran/192-194)

PEK YAKINDA

Hakimiyet Mefhumuna Dair

Şüphelerin Giderilmesi

<u>Hazırlayan</u>
Murat Gezenler

Ebu Talal el-Kasımî, Ebu İsar, Ebu Muhammed el-Makdisi, Abdulkadir b. Abdulaziz, Ebu Basir et-Tartusi, Salah es-Savi, Ebu Suheyb el-Maliki, Ebu Meryem, Ebu Katade el-Filistini, Ali b. Hudayri, Ömer Abdurrahman, Ebu İsra el-Asyuti....

Günümüz Mürciesi'nin; Allah'ın indirdiği hükümleri terk eden, kendi uydurdukları kanun ve yasalarla kullara hükmeden azgın idarecilerin küfrüne dair ortaya attıkları 30 şüpheye cevap niteliğinde hazırlanmış bir çalışmadır.

Kitapta muasır Mürcie'nin şüpheleri tek tek ayrı başlıklar altında ele alınmış ve bu şüphelere dair yukarıda isimlerini vermiş olduğumuz muasır alimlerimizin değerlendirmeleri sunulmuştur. Bu anlamıyla kitap, uzun bir çalışmanın ürünü olarak ortaya atılan şüphelere dair tam bir ansiklobedik çalışma olmuştur. Allah'ın izniyle Ağustos ayı içerisinde okuyucularımızın istifadesine sunulacaktır.

Çıkan Kitaplarımız

1- Hakimiyet Mefhumu

Murat Gezenler

2- Demokrasi Bir Dindir 1 ***(2. Baskı)***

Ebu Muhammed el-Makdisî

3- Taifetu-l Mansura'nın Özellikleri

Ebu Basir et-Tartusî

4- Müslümanların Birliğini Sağlayan Temel Esaslar

Ebu Basir et-Tartusî

5- İslam Erlerine Nasihatler

Nacih İbrahim

6- Cihada Teşvik

Ebu Kuteybe eş-Şamî

7- İslam'da Şehadet Operasyonları

Derleme

8- Demokrasi Dini

Murat Gezenler

9- İslam Dininden Çıkaran Ameller

Ebu Basir et-Tartusi

10- el-Cihad ve-l İctihad

Ebu Katâde el-Filistinî

PEK YAKINDA

Demokrasi Bir Dindir 2

Ebu Basir et-Tartusî
Ebu Süheyb el-Malikî

Şeyh Ebu Basir et-Tartusi'nin "Hukmu'l İslam Fi'd Demokratiyye..." isimli eseri ile Ebu Suheyb el-Maliki'nin "Akvalu-l Eimme ve-Duaat..." isimleri eserlerinin ihtisarıdır.

Kitapta öncelikle Ebu Basir'in demokrasi ve onunla amel etme noktasında açıklamaları Şeyh'in kitabından ihtisar edilmiş ve arkasından da Şeyh Ebu Suheyb el-Maliki'nin azgın yöneticilerin küfrüne dair toplamış olduğu gerek selef gerekse de muasır alimlerimizin 200'e yakın fetvalarının bir kısmı sunulmuştur.

Kitap bu anlamıyla "Hakimiyet Mefhumu" hakkında tam bir kaynak çalışması özelliği arzetmektedir. Bu mükemmel çalışma pek yakında okuyucularımızın istifadesine sunulacaktır.

بسم الله الرحمن الرحيم

Ey Zindan Arkadaşlarım

ŞEHADET

Dile Getirilen Şahitlik
Yayın No: 12

Kitabın Adı: *Ey Zindan Arkadaşlarım*
Yazarı: *Ebu Muhammed el-Makdisî*
Tercüme: *Hülya Afacan*

Tashis&Redakte: *Abdullah Yıldırım*
Son Okuma: *Oğuz Sergüven*

Teknik Hazırlık: *Derya Hizal*
Kapak Tasarım: *Prestij Ajans*
Dizgi: *Alize Grafik*
Cilt: *Göksu*
Baskı: *Nokta*

İLETİŞİM
Esentepe Mimar Sinan Cd. No: 19
Web : www.sehadet.info
msn : admin@sehadet.info
Tel : 0 332 246 44 13
0 506 226 14 49
Konya

EY ZİNDAN ARKADAŞLARIM 1

Ebu Muhammed el-Makdisî

Şehadet Yayınları
www.sehadet.info
KONYA

Hutbetu'l Hace

Hamd, ezelden ebede dek yalnızca Allah'a özgüdür. O'nu över ve O'ndan Peygamber efendimizi, O'nun ehli beytini ve sahabilerini rahmetiyle kuşatmasını dileriz. Allah Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Allah'tan sakınılması gerektiği gibi sakının. Sizler, kesinlikle Müslüman olarak ölün." (3/Ali İmran 102)

"Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve o ikisinden birçok erkekler ve kadınlar vücuda getirip (dünyanın dört bir tarafına) yayan Rabbinizden (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının. Adını anarak birbirinizden dilekler dilediğiniz Allah'tan ve sıla-i rahmi kesmekten korkun. Hiç şüphesiz ki O, sizin üzerinize Rakîb'tir. (En ince ayrıntısına kadar her halinizi daima gözetendir.)" (4 Nisa/1)

"Ey iman edenler! Allah'tan (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının ve doğru olan sözü söyleyin ki, Allah, yaptığınız amelleri kabul etsin ve günahlarınızı affetsin. Allah ve Resulüne itaat eden, elbette ki bütün büyük emel ve beklentilerini elde etmiştir." (33 Ahzab/71)

Bütün hitap ve kitapların başında ifade edilmesi sünnet olan "hamd ve salât" fasılasını ifa ettikten sonra...

En doğru söz, Allah'ın kelamı ve en mustakim yol, Muhammed'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)* rehberlik ettiği yoldur. Yoldan saptıran en şerli şeyler, dinde sonradan çıkartılan şeylerdir. (Din adına başlı başına bir ibadet olması amacıyla) dinde sonradan çıkartılan her şey bid'attir. Her bid'at sapkınlıktır. Ve hiç şüphesiz ki, her sapkınlık azaba mustehaktır.

Takdim

Hamd *"İnsanlar onlara -düşmanlarınız size karşı ordu topladı, onlardan korkun- dediklerinde; bu onların imanını artırdı ve şöyle dediler: Allah bize yeter. O ne güzel vekildir" (3, Ali İmran/173)* diye buyuran Allah'a özgüdür. Salât ve selam "Şaşarım o mü'minin haline ki her halde kazançlıdır. Kendisine bir hayır isabet etse şükreder ve kazançlı çıkar. Kendisine bir musibet isabet etse bu sefer sabreder de yine kazançlı çıkar" diye buyuran Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem),* O'nun ailesinin, ashabının ve kıyamet gününe kadar O'nun yolundan ayrılmadan mücadele eden tüm mü'minlerin üzerine olsun.

Hiç şüphesiz ki tarih, tevhid ve şirk mücadelesiyle sürüp gitmektedir. Tevhid erleri ile şirk ehli arasında sürüp giden bir savaş... Bir tarafta sadece ama sadece Allah'a ibadet etme ilkesini haykıran, insanları azgın tağutların otoritesinden kurtarıp "*Bir*" ve "*Kahhar*" olan Allah'ın kulluğuna davet eden tevhid ehli, diğer tarafta ise ellerinde bulundurdukları sahte güç ile insanların üzerinde sulta iddiasında bulunan Firavunlar...

Nice davetçiler bu yolda büyük sıkıntılara maruz kalmışlar, işkence görmüşler, yurtlarından çıkarılmışlar ve öldürülmüşlerdir. Sadece "*Aziz ve Hamid olan Allah'a iman ettikleri için*" kendilerinden intikam alınmıştır. Bu hiç şüphesiz *"İnsanlar iman ettik demekle imtihan edilmeden bırakılacaklarınımı zannetiler. Andolsun biz onlardan öncekileri de imtihan ettik. Allah doğru söyleyenleri de mutlaka bilir, yalancılar da mutlaka bilir" (29, Ankebut/2-3)* diye buyuran Allah'ın *(Subhanehu ve Tealâ)* bir sünnetidir. Zira imtihanlar sözünde doğru olanlar ile sadece dilde iman edenler arasında farkı ortaya çıkaran bir ayraçtırlar.

Tağutların, yeryüzünün neredeyse tamamına yakın bir bölümünde hüküm sürdüğü şu günümüzde bu davet kervanının önde gelen davetçilerinden bir tanesi de Şeyh Ebu Muhammed

Asım el-Makdisî'dir. Kendisi neredeyse ömrünün büyük bir kısmını tağutların zindanlarında geçirmiş, zindanda oluşu ise asla davet görevini ihmal etmesine neden olmamıştır. Nasıl ki yeryüzünün Firavunlarına esir düşmeden önce diliyle ve kalemiyle hak daveti sürdürmüş ise aynı şekilde zindanda da bu görevi asla ihmal etmemiş ve eline geçirdiği her fırsatta bu görevi ifa etmeye çalışmıştır.

İşte elinizdeki bu kitap Ebu Muhammed el-Makdisî'nin *(rahimehullah)* zindanda kaleme aldığı makaleleri toplayan serinin ilkidir. Allah izin verirse "*Ey Zindan Arkadaşlarım*" ismiyle üç kitap halinde çıkacak bu seride Şeyh'in farklı konularda ele aldığı bütün makaleleri okuyucularımıza sunulacaktır.

Bu uzun ve yorucu çalışmada emeği geçen tüm kardeşlerimden yüce Allah'ın razı olmasını ve kendilerini mutlu sona eriştirmesini dilerim. Hiç şüphesiz O kullarına karşı rahmet sahibi olandır.

"Allahım! Bize dünyada bir iyilik ve ahirette de bir iyilik ver. Ve bizi ateşin azabından koru." (2, Bakara/201)

Murat Gezenler
Mart/2008
Konya

"Bana değil ey anam, şu kara güne ağla,
Ağlayanı kalmamış yaralı dine ağla.
Şu karanlık zindanlar diz çöktüremez bana,
Ben ki tüm hayatımı adamışım Rahman'a."

Zindandan Mektup Var...

Ağlayanı Olmayan Bir Din İçin Ağla Ana

Unutmak mı? Asla... Tutuklandığımdan beri döktüğün gözyaşlarını asla unutmayacağım...

Ve beni ziyaret ettiğin her defada zindanın parmaklıkları önünde daha da artan gözyaşlarını... Seni her görüşümde yüzümden eksik olmayan gülümsememe rağmen...

Anacığım! Sakın bir an bile gözyaşlarının benim nazarımda önemsiz ve değersiz olduğunu aklından geçirme... Asla...

Sana olan sevgimi ve hürmetimi uzak yakın herkes bilir...

Ancak sana defalarca söylemiştim ya anacığım! Allah'ın dini bizim için her şeyden daha değerlidir... Ve Allah'ın tevhidi bize herkesten daha sevgili... Eğer üzüntünün ve gözyaşlarının artmasına sebep olduysam, bil ki mazeretim budur anacığım... Sabret... Sana daha önce tekrar tekrar söylediğim gibi zindanda oluşumun sebebi yüce bir amaç uğrunadır... O da Allah'ın dini ve tevhididir. Bu onur payesini alnında gururla taşı anacığım...

"Neden korkuyoruz anne!
Diyeceğimizi dedik...
Sen yine de gülümse,
Gözyaşlarının arasından...
Şu sevgili esir oğlunu,
Bir gün onu sana getirecek olan
Akşamlara emanet et..."

Zaman zaman uzun mesafeler katederek beni ziyaret ediyorsun... Zindanın duvarları ardında görüşme vaktinin gelmesini beklerken başka annelerin konuşmalarını duyuyorsun. Çocuklarının, eşlerinin, kardeşlerinin suçları ile ilgili... Çoğunluğu hırsızlık, tecavüz, gasp, uyuşturucu, cinayet vb. suçlar. Düşünsene dünya hayatı uğruna, faillerini yıllar yılı zindan

duvarları ardına kilitleyen bu suçlar ne kadar onur kırıcı ve utanç verici... Akrabalar arasındaki bağların kopmasına sebep olan, dostlukları bozan, büyük fitnelere sebep olan suçlar... Üstelik fani dünya uğruna... Alçaltan ve utanç veren bir şehvet uğruna...

Ama biz anacığım... Daha önceleri de sana defalarca anlattığım gibi biz, insanların çoğunun Allah'ın dinine yardım etmekten yüz çevirdiği bir zamanda bizce çok değerli ve gurur veren bir suçla suçlanıyoruz... İnsanlar tağutun darbelerine boyun eğmiş, zillet içinde bir hayata razı olmuşlar... Kendilerini bu yolda sıkıntılardan kurtaracak bir sessizliği seçmişler... Allah'ın bize layık görmüş olduğu bu değerli armağandan dolayı gurur duymalı ve mağrur olmalısın... Ve O'ndan bu yolda sebat edip bu yolda hayatımızı sonlandırmasını istemelisin. Davamızın (suçumuzun) *"La İlahe İllallah"* demek olduğunu sana anlatmıştım... Artık bundan öteye söyleyecek sözümüz yok!

Bunu anlatmak için çok uğraşıyoruz... Hücremizin kapılarına, zindandaki notlarımıza ve kartlarımıza hep bunu yazıyoruz... Bunu bilmeyenler için bir başlangıç, bir giriş olur ümidi ile... Ne zaman bunu haykırsak zindandaki polisler ve askerler "La İlahe İllallah demek de suç mu olurmuş?" diyerek bizi küçümsüyorlar...

"Her birimiz La İlahe İllallah diyoruz" diyorlar... Öyle zannediyorlar...

Onlara bu yüce kelimenin kişiye büyük sorumluluklar yüklediğini, bu kelimenin şartları olduğunu açıklıyoruz. Bu kelimenin onu ikrar eden kişiye yapması ve yapmaması gereken çok önemli sorumluluklar yüklediğini... Meselenin onu söylemekte değil, uygulamakta olduğunu açıklıyoruz.

Sonra onlara nasıl gece gündüz demeden bu sözü ve onun yüce değerlerini yıkmak için çalıştıklarını anlatıyoruz... Kelime-i tevhidin düşmanlarına nasıl askerlik ettiklerini... Kelime-i tevhide, dostlarına ve ehline savaş açan... Bu sözü telaffuz etmelerine rağmen nasıl ona karşı savaş açtıklarını anlatıyoruz...

Bu çok yüce bir sözdür… Bu kelimenin yücelmesi için savaşan, onun uğruna can veren askerleri vardır… Ömürlerini onun uğruna tüketen… O yolda eziyetlere katlanan… Biz de Allah'ın bizi onlardan kabul etmesini diliyoruz… *(Allahumme Âmin)*

Ve karşı safta… Kelime-i Tevhidin yücelmesi için savaşanlar olduğu gibi, ona düşmanlık edenler… Tevhid kelimesine muhalefet eden, kâfirlerin dinine, tağutların yasalarına yardım edenler…

İşte bu iki saf, Allah'ın kâinatı yarattığı günden bugüne kadar birbirine karşı savaşan iki saftır. İşte bu iki taife… Birbirine düşman iki taife… Her biri rabbini razı etmek için birbirine düşmanlık eden iki taife…

Bu anlattıklarımızı dinleyip onu kabullenenler de oluyor. Acı gerçeği itiraf ediyorlar… Ama sonra rızk, evlat ve buna benzer mazeretler ileri sürüyorlar. Uğruna şirk işleyip, müşriklere yardımcı oldukları bu özürlerin hiç birinin geçerli olmadığını söylüyoruz… Bu konuda Allahu Teala şöyle diyerek uyarmıyor mu bizleri:

> *"Ey iman edenler! Eşlerinizden ve çocuklarınızdan size düşman olanlar da vardır. Onlardan sakının." (64, Tegabun/14)*

Ve yine şöyle demiyor mu Rabbimiz:

> *"Ey inananlar! Kendinizi ve ailenizi bir ateşten koruyun ki onun yakıtı insanlar ve taşlardır. Onun başında gayet katı, şiddetli, Allah'ın kendilerine buyurduğuna karşı gelmeyen ve emredildikleri şeyi yapan melekler vardır." (66, Tahrim/6)*

Bazıları da kibirlenerek günahında ve batılında ısrar ediyor. Ama biliyoruz ki Allah düşmanlarının hem kendilerini ve hem de rablerini sıkıntıya sokan bu sözlerimize tahammül edememeleri hiç de garip değil..

> *"Böyle iken, Allah bir olarak anıldığı zaman ahirete inanmayanların yürekleri burkulur da, O'ndan başkaları anıldığı zaman derhal yüzleri güler." (39, Zümer/45)*

Suçumuzun bu olduğunu anlattığımızda sinirlenmelerinde,

büyüklük taslamalarında şaşılacak bir şey yok. Allahu Teala şöyle buyurmuyor mu?

> *"Çünkü onlar, kendilerine "Allah'tan başka ilâh yoktur" denildiği zaman kafa tutuyorlardı." (37, Saffat/35)*

Mübarek kurban bayramında bana veda ederken döktüğün gözyaşlarını asla ama asla unutmayacağım... Zindanın penceresi ardında... Zannetmeki anacığım ben her zaman gülümsüyorum... Zannetmeki senin kederini ve üzüntünü anlayamıyorum... Asla... Bu doğru değil...

Aksine ben sana mahkûmiyetimi unutturmak istiyorum. Ve bu gözyaşlarını, bu kederini daha yüce değerler için saklamanı istiyorum. Sana hapishanenin üzüntüsünü unutturmak için oradan buradan sorular soruyorum. Kâh babamdan ve arkadaşlarımdan, kâh çocuklardan ve kavgalarından vs. vs... Zaman zaman tağuta sinirlenip onun yandaşları hakkında konuştuğun zaman sessiz olmanı işaret ediyorum... Seni duymasınlar diye! O gün sana şöyle başlayan bir kaside yazdım:

"Bana değil ey anam, şu kara güne ağla,
Ağlayanı kalmamış yaralı dine ağla.
Şu karanlık zindanlar diz çöktüremez bana,
Ben ki, tüm hayatımı adamışım Rahman'a.
Hapishane dediğin daha evla zilletten,
Zillete boyun eğen, diz çökmüş bir milletten.
Benim yüce davamı zindanlar hapsedemez,
Onun sönmez nurunu hiç bir güç söndüremez.
Bak yine özgürüm ben zincirler arasında,
Ruhumu kamçılayan, hizmete Hak uğrunda
Ben özgürüm anacığım! Zincir, pranga neymiş,
Sen sakla gözyaşını, halkıma boyun eğmiş...
Selam senin üzerine olsun anacığım..."

Sana bu yolun mahiyetini, resullerin, onlara tabi olanların ve dostlarının yolu olduğunu açıklamaya çalıştım. Öyleyse bu ağlayışlar neden...? Neden bu gözyaşın...?

Belka Hapishanesi

1418 h.

Oğlum!
Yakında Sana Kartal Nasıl Avlanır Öğreteceğim...

Saniyeler... Ve Ramazanın ilk akşam ezanı okunuyor...

Dünyadan kopuk bir mekânda, hüzün dolu dakikalar... Bu hapishanede bizi ziyaret eden dördüncü Ramazan...

Böyle zamanlarda hatıralara ve hüzünlere teslim olmamak için kendime yönelir, zikirle ya da başka faydalı işlerle meşgul olurum. Özellikle böyle günlerde ve böyle zamanlarda...

Her Ramazan ayının ilk günü daima gözümde aynı hatıra canlanır...

Çocukluğum... Çocuklar iftar sofrasının etrafında toplanmış ezanı bekliyorlar... Anne, aceleyle gidip gelerek onlara iftar hazırlıyor. Aslında hiç biri oruç tutacak yaşta değil... Ama yine de oruç tutmak için can atıyorlar... Özellikle de Ramazan'ın bu ilk gününde...

Her defasında aynı şekilde... Çocukluk onu karşılar ve esir alır... Çoğunlukla şevk, heves ve sevgi ile...

Ancak sadece gayret bazen yolları kavuşturmak için tek başına yeterli olmuyor... Öyle değil mi?

Hapishanenin küçük penceresinden dışarıya bakıyorum... Kıraç çölün ortasında batan güneşin, huşu veren muhteşem manzarasını görebilmek için... Güneş garip bir işveyle, haylaz bir telaşla ardında bıraktığı her şeyi sürüklüyor... Akşam ezanı okunuyor... Ah! Hayat ne kadar da kısa... Kan kırmızı ufukta bir kuş sürüsü.. Karanlık basmadan yuvalarında kendilerini bekleyen yavrularına ulaşma telaşında...

Çocuk sevgisi beşeriyetin doğasında, insanın tabiatında vardır. Rahman'ın beşeriyetin kalbine ekmiş olduğu merhametin bir eseridir. İnsanlar çocuklarına merhamet ederler. Ne

kadar sert, sabırlı ve katı olsa da zaman zaman insana bu duygu hakim olur...

Bütün bu düşüncelerden kendimi kurtarıyorum.. Onlara aldırmıyorum. Geçtiğimiz günlerde küçük hücremin duvarları arasında kaleme aldığım bir şiirim aklıma geliyor.

"İlahi va'd hakkında şüphe etmedik bir an,
Kelepçe ve hapisle perçinleniyor iman.
Ne kardeşimizin hapsi, ne yüzlerce şüheda,
Olmadı olmayacak, engel bu yüce davada.
Eğer Rabbim razıysa, o bizden hoşnut ise,
En güzel yer zindandır, acılar tatlı bize.
Yeter ki Rabim memnun, O bizden razı olsun,
Hayatım ve onlarca oğul, uğruna feda olsun."

İşte bu dakikalarda bir Ramazan ayında annesine şöyle diyen küçük oğlum Ömer'in şu sözlerini hatırlıyorum:

"Biliyorum benim babam çok iyi bir şeyh ve ben onu çok seviyorum, onunla gurur duyuyorum. Ama onun burada, bizimle beraber olmasını istiyorum. Hapishanede değil..."

Annesi heyecanla ona bu yolun işaretlerine dair bazı şeyleri öğütler. Akşamın sessizliğinde yankılanan sesini duyar gibiyim:

"Bu ne demek Ömer? Neler saçmalıyorsun? Sana defalarca babanın Allah'ın dini için hapsedildiğini söylemedim mi? Davası için... Tevhidi için... Sana İbrahim peygamberin davası uğruna nasıl ateşe atıldığını anlatmadım mı? Musa'yı *(aleyhisselam)*, Ashab-ı Kehf'i ve ateş dolu hendeklere atılanların kıssasını..."

Ah Ömercik ! Sanırım sen geçen bayramı hatırladın. O zaman siz babanla beraberdiniz. Baban da sizinle beraberdi... Peki Ömercik! Hatırla... Zindan'a girişimin ilk günleri idi. Benim hakkımda ileri geri konuşan birilerini duymuş ve annene yönelerek "Bende babam gibi olmak istiyorum... Büyüdüğüm zaman onun gibi yapacağım ve tağutlarla mücadele edeceğim." demiştin.

Bu sözlerini unuttun mu küçüğüm... Bu gün ne oldu sana?

Günler ve geceler uzun mu geliyor yoksa? Ancak bu daha yolun başı küçüğüm... Yoksa küçük omuzlarına hapishane yükü ağır mı geldi? Zaferi ve mutlu sonu beklemekten vaz mı geçtin? Bu yol sana çok çetin mi geldi?

Bir gece yarısı Allah düşmanlarının evimize yaptığı baskın sırasında senin gözlerinde gördüğüm o parıltıyı hala hatırlıyorum. Hani o kış gecesi onların çirkin sesleri ile korkuyla uyanmıştın. Evin her tarafına dağılmış, her köşeyi araştırıyorlardı. İçlerinde bulunan dinsizin biri sana boğuk bir sesle "Baban nerede?" diye sormuştu da yatağında doğrulmuş, gözlerini ovuştururken ona tereddüt etmeden cevap vermiştin: "Bilmiyorum." Oysa sen o gece babanın nerde olduğunu çok iyi biliyordun.

Oğlum! Sizden ayrıldığım son gecede gözlerini dikerek, bana doğru bakışını hatırlıyorum... Asla unutmayacağım... Dört yıl önce beni tutukladıkları geceydi. Ellerimi kelepçelemişler, etrafımı sarmışlardı. Ellerinde silahları ve copları ile beni almış götürüyorlardı. O an gecenin karanlığında balkondan bana baktığını farketmiş ve sana şöyle seslenmiştim:

"Onlardan korkmayın! Onlardan çekinmeyin! Onlar böcektirler... Onlar sadece sinektirler..."

Altı ay sonra beni ziyaret ettiğinde bu sözlerimin zihnine nasıl kazınmış olduğunu gördüm. Sana o geceyi hatırlatmıştım. Beni zindana götürdükleri geceyi... Hemen hatırlamıştın ve bana demiştin ki:

"Evet babacığım! Çok iyi hatırlıyorum. Onlardan korkmayın! Onlar böcektirler... Onlar sadece sinektirler... diyordun."

O gece karanlıkları delen feryatlar ve onca gürültü patırtı arasında sözlerimin bu derece aklında kalmış olmasına hiç şaşırmadım.

O gün sana, hapishaneden gönderdiğim mektuplarda da yazdığım İbn-i Kayyim'in şu beytini hatırlattım:

"Sayılarının çokluğu sizi korkutmasın,
Hiç sineklerden korkulur mu?"

Bunu hatırlıyorum Ömercik... Allah düşmanları bu sözleri-

mize nasılda öfkelenmişlerdi. Onlara inat bunu daima sana hatırlatmak istiyorum:

“Onlardan korkmayın... Onlardan çekinmeyin... Onlar böcektirler. Onlar sadece sinektirler...”

Bu gün sana ne oldu ki aranızda olmam için sabırsızlanıyorsun? Ancak şunu da biliyorum ki bunda şaşılacak bir şey yok... Sen henüz küçüksün...

Bu yol uzun ve meşakkatlerle dolu... Büyüklerin omuzlarını bile çökertiyor...

Pek çok kişi yarı yolda vazgeçiyor...

Sana ve diğerlerine defalarca söylediğim gibi, bizim zindan hayatımız diğer ülkelerdeki kardeşlerimizle kıyaslanınca gerçekten çok kısa...

Bu daha başlangıç küçüğüm... Bunlar bu değerli dava uğrunda attığımız ilk adımlar daha... Candan başka bir bedel kabul etmeyen, uğrunda feda olacak adamlar olmadan ilerlemeyecek bir dava...

> *“Mü’minlerden öyle erler vardır ki, Allah ile yaptıkları ahide sadakat gösterdiler; böylece onlardan kimi adağını gerçekleştirdi. Kimi de beklemektedir...”* (33 Ahzab/23)

İbni Kayyim *(rahimehullah)* şu sözleriyle bu erleri ne kadar da güzel tasvir etmiştir:

“Sevginin ve cennetin bedeli mü’minlerden canlarını ve mallarını satın alan, sevginin ve cennetin sahibi olan Allahu Tealâ için canları ve malları feda etmektir. İflas etmiş ve yüz çevirmiş bir korkak bu malın ticaretini nasıl yapsın ki. Vallahi bu mal o kadar ayağa düşmedi ki, iflas edenler onun fiyatını sorsun... O kadar değerini yitirmedi ki züğürtler veresiyeyle satın alsın... Bu mal, arayıp soranların çarşısında pazara çıkarıldı. Malın sahibi bedel olarak canları feda etmekten başka bir şeye razı olmamakta... Bu yüzden tembeller geride kaldı da satılan bu mal karşılığında bedel olarak canlarını feda edebilecek âşıklar öne çıktılar. Mal bu kimselerin arasında döndü dolaştı ve *“müminlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı izzetli”* (5,Mide/54) olanların eline düştü.

Allah'a karşı muhabbet beslediğini iddia edenler çoğalınca kendilerinden iddialarının doğruluğuna dair delil getirmeleri istendi. Şayet insanlara salt iddia karşılığında bir şeyler verilecek olsaydı boş adam meşgul adamın sanatını icra ederdi. Bu yüzden kendilerine "bu dava delil olmadan ispat edilmez" denildi. Bu sefer muhabbet iddiasında bulunanlar iddialarında samimi olduklarını ortaya koyma adına türlü türlü deliller getirdiler.

"De ki, siz gerçekten Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve suçlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok esirgeyici ve bağışlayıcıdır." (3, Ali İmran/31)

Bunun üzerine bütün insanlar geride kaldı da, fiillerinde, sözlerinde, tavırlarında ve ahlaklarında Resulullah'ı *(sallallahu aleyhi ve sellem)* izleyenler öne çıktılar. Onların iddiaları kabul edildi.

Sonra bu kimselerden iddialarının kabul edilebilmesi için adil şahitler getirmeleri istendi. Ve kendilerine şöyle denildi:

Adalet ancak *"Allah yolunda mücahede eder, hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar" (5, Maide/54)* ayetinin tezkiyesiyle kabul edilir. Bunun üzerine muhabbet iddiasında bulunanların çoğu geride kaldı da mücahitler yerlerinde sağlam bir şekilde durdular. Onların getirdikleri şahitler kabul edildi.

Bu sefer mücahidlere denildi ki: "Âşıkların ne canları ne de malları kendilerine ait değildir. Akit konusu olan şeyi teslim edin. Çünkü Allah, inananlardan canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır."

Alışveriş akdi, her iki tarafında üzerine düşeni teslim etmesini gerektirir. Tüccarlar, müşterinin azametini, bedelin miktarını, alışveriş akdi elinde gerçekleşecek zatın kadrinin yüceliğini ve bu akdin yazılı olduğu kitabın değerini görünce, satışa çıkarılan malın, başka mallarda bulunan bir değere haiz olmadığını anladılar. Bu malı lezzet ve zevki gidecek, geriye kötü neticesi ve üzüntüsü kalacak sayılı dirhemler karşılığında düşük bir pahaya satmanın apaçık bir ziyan ve aldanma olduğunu bildiler. Bunu ancak aklı eksik ahmakların razı olacağını

gördüler. Bundan dolayı da muhayyerlik şartı ileri sürmeksizin, gönül rızası ve hoşnutluğu ile alışverişlerini (Beyatu-r Rıdvan) gerçekleştirdiler:

"Allah'a yeminler olsun ki, ne sen istediğin için bu alışverişi bozarız, ne de senden bozmanı talep ederiz" dediler.

Akit tamamlanıp malı alıcıya teslim ettikleri vakit kendilerine denildi ki: "Canlarınız ve mallarınız artık bizim oldu. Şimdi onları size olduğundan daha bol bir şekilde, mallarınıza kat kat mal katarak geri iade ediyoruz."

> *"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölüler sanma. Bilakis onlar diridirler, Rab'leri katında rızıklanmaktadırlar." (3, Ali İmran/169)*

Bu yolun gerçekte nasıl bir yol olduğunu ve ne denli zorluklarla dolu olduğunu öğrenmen için bu satırları çok iyi anlaman ve asla unutmaman gerekir küçüğüm. Anla ki bu günden sonra artık bu yol sana uzun gelmesin ve yaşadığın sürece engebeli olmasın.

Beni son ziyaretini hatırla. Ziyaretçi penceresinin ardından sevinç ve mutlulukla parlayan gözlerine bakıyordum... Sen bana "Babacığım dün dedemle ava çıktım... Ve ilk defa tüfekle güvercin avladım" demiştin.

"Evet babacığım... İlk defa tüfekle güvercin avladım..."

Harika oğlum! Gerçekten mükemmel... Artık sıra kartallara geldi...

İnşaallah çok yakında, sana kartallar nasıl avlanır öğreteceğim...

Ezan okunuyor... Hatıralardan sıyrılıyorum... Gözlerim yaşla dolu... Gözyaşlarımı çabucak siliyorum... Ve bir dua mırıldanıyorum:

Ya Rabbi! Bu gelen geceler ve giden günler... Ve davetçilerinin sesleri... Beni bağışla...

Suvaka Hapishanesi
Muhammed'in hicretinin 1417. yılı
Ramazanın ilk günü...

Kurban Bayramı Öncesi Aileme Mektup

Allah'ın adıyla...

Bütün hamdler Allah'a mahsustur... Salât ve selam Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in üzerine olsun...

Allahu Tealâ buyurur ki:

> *"Allah sana bir zarar dokundurursa, onu yine kendisinden başka açacak yoktur. Ve eğer sana bir hayır dokundursa, kuşkusuz O, her şeyi yapabilendir." (6, En'am/17)*
>
> *"Ve eğer Allah, sana bir zarar dokunduracak olursa, onu O'ndan başka giderecek yoktur. Ve eğer sana bir hayır dilerse, o zaman da O'nun hayrını engelleyebilecek kimse yoktur. O, lütfunu dilediği kuluna nasip eder. Allah çok yarlığayıcı, çok esirgeyicidir." (10, Yunus/107)*

Değerli babacığım, anneciğim, eşim ve çocuklarım! Allahu Tealâ'dan her birinizi korumasını temenni ediyorum.

Esselamu aleykum ve rahmetullahi ve berakatuhu

Size mektup yazma fırsatı elime geçtiğinde tereddüt ettim. Allah'ın bahşedeceği ferahlığın yakın olduğu konusunda şüpheniz olmasın. Mektubumdan dolayı kurtuluşum konusunda ümitsizliğe kapıldığımı zannetmenizden korktum. Asla... Allah'a andolsun ki çok kısa zamanda bu gerçekleşecek. Hatta Allah dilerse her an gerçekleşebilir. Ancak dilemezse elbette olmaz...

Ancak Kurban Bayramı arefesinde size bayramın ne denli önemli manalar taşıdığını hatırlatmak için bu fırsatı değerlendirmek istedim. Aynı zamanda Allah'ın bana Zilhicce'nin onunda bağışlamış olduğu şu halvet halinde bu derin manaları kendime de tekrar ediyorum. Allahu Teala'nın bana bahşettiği bu halvet olmasaydı O'na böylesine ibadet etmeyi, onu anmayı

ve şükretmeyi başaramazdım. Eğer Allahu Tealâ bana bayramı sizlerle birlikte geçirmeyi nasip ederse, o zaman tüm bunları sizinle yüz yüze konuşurum. Eğer bu olmazsa yine de Allah'a şükrederim. Çünkü Allah'ın mü'minler için takdir ettiği her şey onlar için hayırlıdır. Karşılığında bir ecir olmaksızın mü'minin ayağına diken bile batmaz. Bu sadece mü'minler içindir.

Çok yüce ve değerli bir günü karşılamak üzereyiz. Müslümanların kurban kesmeyi adet haline getirdikleri bu mübarek günü bir hatırlayın. İbrahim *(aleyhisselam)* ve tabi olmakla emrolunduğumuz onun yüce ümmeti hatırlayın. Onun nasıl bu değerli mertebeye ulaştığını ve gerçekten Rahman'ın dostu olduğunu... O, "*Allahu Ekber*" lafzını tam anlamıyla gerçekleştirdiği için bu mertebeye ulaştı.

Bayram sabahı hep beraber tekbir getiririz...

Allahu Ekber, Allahu Ekber, Lailahe İllallahu Allahu Ekber, Allahu Ekber Velillahil Hamd....

Hayatımızda bu tekbiri pratiğe aktarmadığımız sürece sözlerimiz dervişlerin mırıltılarından ileri gitmez. Sadece dilde kalan bu kelimeler Müslümanı Allah'ın sevdiği ve sadece kendisinden razı olduğu İbrahim'in *(aleyhisselam)* ümmetinden yapmaz... Kişi ne zaman "Allahu Ekber" lafzının manasını hayatına aktarır ve onu yaşarsa işte o zaman Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onun nazarında her şeyden daha büyük olur. Babadan, anneden, eşten, aileden, aşiretten ve bütün dünyadan daha değerli... İşte bu; insanlara imam olan, kavminin dininden, milletinden teberri ederek Allahu Teala'yı tercih eden, O'nu babasından ve aşiretinden üstün tutan İbrahim'in *(aleyhisselam)* milletidir. Hatırlayın O şöyle demişti:

> *"Ben, sizden ve Allah'tan başka taptığınız şeylerden çekilip ayrılırım da Rabbime dua (ibadet) ederim. Rabbime yalvarışımda mahrum kalmayacağımı umarım." (19, Meryem/48)*

Yine İbrahim *(aleyhisselam)* yanında bulunan mü'minlerle beraber kavimlerine şöyle demişlerdir:

> *"Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan*

uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a inanıncaya kadar sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve nefret belirmiştir." (60, Mümtehine/4)

Gerçekten İbrahim *(aleyhisselam)*, kendisine "İbrahim! Ey İbrahim" diye seslenen eşini ve küçücük yavrusunu ekinsiz/kurak bir arazide bırakarak arkasına dahi bakmadan gittiğinde O'nun nazarında Allah her şeyden daha büyüktü.

"Allahu Ekber" diyerek Allahu Tealâ'nın en büyük olduğuna kalbiyle iman etmişti. Çünkü bu O'na Allah'ın emri idi. Allah'ın emri ise İbrahim'in *(aleyhisselam)* nazarında, duygularından, hislerinden ve her şeyden daha üstündü. Eşi İbrahim'in gideceğinden emin olup onun tekrar geriye döneceğinden ümidinin kestiğin de O'na "bizi ne bir suyun ne de bir yiyecek ve içeceğin olmadığı bu kurak yerde bırakmanı sana kim emretti?" diye sormuş İbrahim'de "Rabbim" demişti. O zaman eşi "Öyleyse O bizi helak etmez" dedi.[1]

Düşünün bir... Eşi de bunun Allah'ın emri olduğunu öğrendiği zaman, bir yandan çocuğu ağlarken, ne suyun ne de bir insanın bulunmadığı bu çölün ortasında yapayalnız kalmayı önemsemeyerek *"Allahu Ekber"* sözünü nasıl pratiğe aktardığını bir düşünün. Çünkü o Allah'ın her şeyden büyük olduğuna emindi. Bunu hayatına uyguladığı sürece ne onu ne de çocuğunu Allah'ın helak etmeyeceğinden emindi...

Ve yine... İbrahim *"Allahu Ekber"* diyerek Allah'ın en bü-

---

[1] Hz. Hacer onun arkasından gidip "Ey İbrahim! İçinde hiçbir insanın ve hiçbir şeyin bulunmadığı bu vadide bizi bırakıp nereye giiyorsun?" dedi. İsmail'in annesi bu sözleri ona defalarca tekrarladığı halde İbrahim ona dönüp bakmıyordu bile. Bu sefer ona "Bunu sana Allah mı sana emretti? diye sorunca, o "Evet" dedi. Bunun üzerine "O halde O bizi perişan etmez" diyerek geri döndü. İbrahim'de yoluna koyulup gitti. Nihayet kendisini görmeyecekleri tepenin yanına geldiğinde yüzünü Beyt'e dönerek ve ellerini kaldırarak şöyle dua etti: "Rabbimiz! Ben çocuklarımdan bir kısmını namazı dosdoğru kılmaları için, senin Beyt-i Haram'ının yanında, ekinsiz bir vadiye yerleştirdim. Artık sen de insanlardan bir kısmını onlara meylettir. Ve onları bazı meyvelerle rızıklandır ki şükretsinler." (Buhari, Ehadisu-l Enbiya, 9) –*yayıncı-*

yük olduğuna kalbiyle iman etmişti. Oğluna şöyle dediği zamanda İbrahim'in nazarında Allah en büyüktü:

> *"Oğlu, yanında koşacak çağa gelince: "Ey oğlum! Ben seni rüyamda boğazladığımı görüyorum. Artık bak, ne düşünürsün?" dedi. Çocuk da: "Babacığım sana ne emrediliyorsa yap, inşaallah beni sabredenlerden bulacaksın" dedi."* (37, Saffat/102)

Hangisi daha ilginç bilemiyorum. İbrahim'in Rabbine itaati mi? Yoksa babasına, onu kurban edeceği zaman yüzüstü yatırmasını, çünkü kendi yüzüne baktığı zaman duyacağı merhametin Allah'ın emrini uygulamasına engel olmasından çekindiğini söyleyecek kadar Allah'ın emrine boyun eğen İsmail'in sabrı mı?

Ve yine düşünün... Hacer'in imanını... İblis'in ona gelip de "İbrahim, Allah'ın emri olduğunu iddia ederek oğlunu boğazlayacak" dediği zaman; "Eğer Rabbi bunu emrettiyse teslim olmaktan başka yapacak birşey yok" diyerek "*Allahu Ekber*" lafzını hayatına nasıl tatbik ettiğini bir düşünün...

Ne kadar hayran olunacak mübarek bir aile. Karı-koca ve oğul.... Gerçekten Allah onların nazarında her şeyden daha büyüktü. Bu yüzden de Allah onların zikrini sonsuz kıldı. Çünkü Müslümanlar her zaman hacda, kurban bayramında onları anıyorlar ve -Allah'ın (oğluna fidye olarak) koç gönderdiği zaman imamlarının yaptığı gibi- kurban kesiyorlar. Hayatımızın her alanında "*Allahu Ekber*" lafzını uygulamamız gerektiğini bize hatırlatan bu günün ne denli önemli olduğu ve bu yolda başımıza gelen musibetlere karşı sabırlı olmamız konusunda sözü uzatmak istemiyorum... Eğer İbrahim *(aleyhisselam)* Allah'a itaat etmek uğruna oğlunu kurban etmeyi göze aldıysa bizim cihad yahut hapsedilmekten dolayı çocuklarımızdan ayrı kalmayı rahatlıkla kabullenmemiz gerekir. Bu ayrılık Allah için ve onun yolunda olduğu sürece... Ve siz de biliyorsunuz ki ben buraya dinim, İbrahim Ümmetine davetim, bu konuda yazdıklarım yüzünden girdim. Eğer bayramı burada geçirirsem, bundan dolayı size sabırlı olmanız gerektiğini hatırlatmak

istiyorum. Çünkü Allah'ın takdir ettiği her şeyde Müslüman için hayır vardır...

Sözlerimden bu değerli ve yüce tekbirin sadece kurban bayramına has olduğu anlamını çıkarmayın. Aksine bir Müslümanın onu her an her yerde uygulaması gerekir. Müezzinler her gün defalarca bize bu tekbiri duyurmuyor mu? Ve namazımızı onunla açmıyor muyuz? Her rükünde onu tekrar edip, namazın ardından selam verdiğimiz zaman da tekbir getirip, tesbih ediyor ve Allah'a şükretmiyor muyuz? Namazın tekbirle açılması daima Müslümana bu yüce manaları hatırlatır. İbni Kayyim'in *(rahimehullah)* dediği gibi namaz esnasında kişinin hem bedeni hem de kalbi ile Allah'ın huzuruna duranlardan olabilmesi için bu tekbirin manasını namazı esnasında sürekli hatırlaması gerekir. Kul, Allahu Teala'nın huzuruna durduğu zaman bilir ki, O'ndan ve O'nun emirlerinden büyük hiç bir şey yoktur. Bütün işler onun elindedir. Kalp böyle bir bilince sahip olunca Allah'tan, O'nun azametinden ve ihtişamından çekinerek başkasından yardım istemez, O'ndan başkasına sığınmaz ve O'ndan başkası ile meşgul olmaz.

> *"Allah hakkı yerine getirir. Onların O'ndan başka yalvardıkları ise hiçbir şeyi yerine getiremezler. Çünkü hakkıyla işiten ve gören ancak Allah'tır." (40, Mü'min/20)*

Eğer kişi tekbir'in hakkını bu şekilde yerine getirmezse Rabbinin huzurunda sadece bedeni ile duruyor, ruhu ise, Allah'tan başka kişiler, işler ve vesveseler arasında dolaşıyor demektir. Eğer Allah gerçekten kişinin nazarında her şeyden büyük ise, O'ndan başkası ile meşgul olmaz, kalbi ondan başkasına meyletmez.

Belki de namazın her rekâtında tekbir getirmek, tekbirin bu önemli anlamını namaz kılan kişi her rükünde hatırlasın ve unutmasın diyedir. Bir rükünden diğerine geçerken tekbir ile yapılan bir hatırlatma... Bu hayatının diğer yönlerinde de aynı şekildedir... Umarım hayatımızın her alanında ve her zaman tekbiri bu şekilde uygulayana kadar kalplerimizi bu şekilde

terbiye edebiliriz... Allahu Ekber Ve Lillahil Hamd...

Son olarak değerli anneciğim, babacığım ve ailem! Size Allahu Teala'nın şu sözünü hatırlatmak istiyorum:

"Olabilir ki siz, bir şeyden hoşlanmazsınız; oysaki o sizin için bir hayırdır. Yine olabilir ki, siz bir şeyi seversiniz, oysaki o sizin için bir kötülüktür. Allah bilir, siz bilmezsiniz." (2, Bakara/216)

Allah'a yemin olsun ki, ben büyük bir nimet içindeyim. Bu halvet halinde Allah'ın kitabı ile beraberim. Dualarınızda beni unutmayın. Kardeşlerime, dostlarıma selam söyleyin. Sakın ola ki, Allahu Tealâ'nın şu ayetini bir an bile olsa aklınızdan çıkarmayın:

"Allah sana bir zarar dokundurursa, onu yine kendisinden başka açacak yoktur. Ve eğer sana bir hayır dokundursa, kuşkusuz O, herşeyi yapabilendir." (6, En'am/17)

Allah'tan fazlını diliyorum... O bizim mevlamızdır.. Ne güzel mevla ve ne güzel bir yardımcıdır... Selam peygamberimiz Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ailesinin ve ashabının üzerine olsun...

Allah'ın selamı rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

15 Rebiulevvel 1423
Özel İstihbarat Hücresi

Ramazan; Zafer Ve Değişim Ayı

Yaşam yolculuklarında kullarına öğüt almaları ve düşünmeleri için konaklar var eden, içinde kat kat sevapların ve mükâfatların olduğu mübarek mevsimler nasip eden ve bu mevsimleri de duaların kabul olunması için beklenilen günler kılan Allah'a hamdolsun. Salât ve selam "Kim Ramazan'da iman ederek ve sevabını yalnızca Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan bekleyerek oruç tutarsa geçmiş günahları bağışlanır" diye buyuran Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ailesinin, ashabının ve kıyamete kadar ona tabi olacakların üzerine olsun.

"O Ramazan ayı ki, insanları irşad için, hak ile batılı ayıracak olan, hidayet rehberi ve deliller halinde bulunan Kur'ân onda indirildi. Onun için sizden her kim bu aya şahit olursa onda oruç tutsun." (2, Bakara/185)

Yüce bir mevsimin, cömert bir ayın gölgesindeyiz. Hayır ve bereket, Kur'an ve furkan, zafer ve fetih ayı...

Ramazan ayı içinde tarihte eşi benzeri görülmemiş olaylar yaşanmıştır. Müslümanların yükselişinin (izzetinin) başladığı büyük Bedir Gazvesi... Şeytanın dostlarıyla Rahman'ın dostlarının aralarında akidevi bakımdan ayrılışın gerçekleşmesinden sonra bilfiil birbirilerinden apaçık bir şekilde ayrıldıkları gün...

"O vakit siz vadinin yakın bir yamacında idiniz, onlarsa uzak yamacında idiler. Kervan da sizden daha aşağıda idi. Öyle ki, şayet onlarla sözleşmiş olsaydınız, öyle bir buluşma yeri için mutlaka anlaşmazlık çıkarırdınız. Fakat olması gereken (zafer)in olması için Allah böyle takdir etti. Tâ ki, helak olan apaçık bir delil gördükten sonra helak olsun, sağ kalanlar da yine apaçık bir delilden sonra yaşasın. Kesindir ki Allah, işitendir, bilendir." (8,

Enfal/42)

Hicretin ikinci senesi, mübarek Ramazan ayının yirmi beşinci gecesi ve bir Cuma günü... Babalar ve oğullar ellerinde mızraklar... Karşı karşıya gelmişler... O gün Allahu Tealâ'nın kendi dostlarını yücelttiği, düşmanlarından ise yüz çevirdiği ve *"Andolsun, sizler güçsüz olduğunuz halde Allah size Bedir'de yardım etmişti. Allah'tan sakının ki, O'na şükretmiş olasınız." (3, Ali İmran/123)* buyurarak dostlarının üstünlüğünü sağlamlaştırdığı gün...

Hicretin sekizinci yılı ve yine bir Ramazan ayı. Allahu Tealâ'nın kendi ordusuna yardım edip, dinini yücelttiği büyük fetih günü... Bu zaferle mukaddes evini necis putlardan ve müşriklerden temizliyor. Ve insanlar Allah'ın dinine fevc fevc (grup grup) giriyorlar.

Sene hicrî 658... Yine mübarek bir Ramazan ayı ve günlerden Cuma... Müslümanlar muzaffer komutan "Kutuz" önderliğinde Moğollarla savaşmaya başlıyorlar. Müslümanların ülkelerine saldıran, hilafeti deviren, İslam Devleti ile harbe girişen, Müslümanların topraklarını işgal eden ve onları darmadağın eden Moğollar... Ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu ümmete onurlarına tekrar kavuşmaları, şerefli ve asil günlerini hatırlamaları için, bu kahraman, cengâver ve cesur komutanı bağışlıyor. İki ordu "Ayn-ı Calut" denilen yerde karşılaşıyor... Rüzgâr esiyor... Hatipler minberde... İnsanlar duada... Ve zafer Müslümanların... Kâfirler helak olup yok oluyorlar. Alemlerin rabbi olan Allah'a şükürler olsun.

Bu örnekler, denizdeki damla misalidir. Eğer anlatmaya devam edersek tarih boyunca Müslümanların Ramazan ayında kazanmış olduğu nice zaferler buluruz. Buna sayfalar yetmez.

Biz bu büyük günleri, Mübarek Ramazan ayının bizi her ziyaret edişinde anıyoruz ki, şu yaşadığımız günlerde; Müslümanların içinde yaşadığı köleliğin gölgesinde, kâfirlerin, tağutların tahakkümü altında, şanlı günlerimize duyduğumuz özlem ve bu günlere tekrar kavuşma çabalarımız çoğalsın.

Bu yıl, bu mübarek ay bize, Amerikalı haçlılar önderliğinde

İslam'a, Müslümanlara ve mücahidlere karşı dünyadaki bütün tağutların birleşip gerçekleştirdikleri dünya savaşından sonra geçen bir yılın ardından geliyor... Evet! İslam'a karşı dünya savaşı... Her ne kadar İslam düşmanları bunu başka isimlerle isimlendirseler ve terörle mücadele kisvesi altında sunsalar da, bu bütün Müslümanların dile getirmesi gereken bir gerçektir. Bu yolda elinden geldiğince Allah düşmanları ile mücadele etmek, bütün Müslümanlar üzerine farzdır.

"Siz de gücünüzün yettiği kadar onlara karşı her çeşitten kuvvet biriktirin ve cihad için atlar hazırlayın ki, onlarla hem Allah'ın düşmanlarını, hem de kendi düşmanlarınızı, ayrıca Allah'ın bilip de sizin bilmediğiniz daha başkalarını korkutasınız. Allah yolunda her ne harcarsanız onun sevabı size eksiksiz ödenir ve asla haksızlığa uğratılmazsınız." (8, Enfal/60)

"Onlarla savaşın ki Allah, sizin ellerinizle onların cezasını versin ve onları rezil ve rüsvay etsin, yardımıyla sizi onlara muzaffer kılsın. Ve mümin bir kavmin yüreklerini ferahlandırsın." (9, Tevbe/14)

"Ey iman edenler! Önce yakın çevrenizdeki kâfirlerle savaşın ki, sizde bir güç ve kuvvet olduğunu görsünler. Ve iyi bilin ki, Allah müttakilerle beraberdir." (9, Tevbe/123)

Bununla beraber fitne ortadan kalkıp din yalnız Allah için oluncaya kadar kâfirlerle savaşmayı Müslümanlara farz kılan pek çok ayet, sayısız hadisi şerif mevcuttur. Hatta Allah'ın kitabında ismi Kıtal (savaş) olan başlı başına bir sure vardır. Allah Tealâ bu surede şöyle der:

"İman edenler: "Keşke cihad hakkında bir sûre indirilse." derlerdi. Ama hükmü açık bir sûre indirilip de, içerisinde savaş zikredilince kalplerinde hastalık olanların ölüm korkusuyla baygınlık geçiren bir kimsenin bakışı gibi sana baktığını görürsün. Oysa onlar için ölüm yaşamaktan daha uygundur." (47, Muhammed/20)

Bu farz dinin kat'i farzlarından bir tanesidir. Her hangi bir kimsenin Müslümanların dininde bulunan bu farzı iptal etmesi

ya da ortadan kaldırması (geçersiz sayması) mümkün değildir. Buna bu şekilde iman edip teslim olmayan kişi boynundaki İslam bağını çözmüş demektir. Eğer dilerse Yahudi, Hıristiyan, mürted ya da başka herhangi bir dinden olabilir!

Bugün Amerika ve müttefiklerinin terörizm diye isimlendirdikleri durumu Müslümanlar eğer doğru okuyacak olurlarsa göreceklerdir ki, bu savaş aslında İslam'a, O'nun emirlerine ve hükümlerine yönelik bir savaştır. Bu savaşı teröristlere yönelik bir savaş olarak isimlendirenler ise kesinlikle Mücahid Müslümanlar değillerdir. ABD ve müttefikleri bu şekilde davranarak Müslümanları uyutmak ve boş sözlerle meşgul etmek istiyorlar. İşin aslı Müslümanların bu duruma kayıtsız kalmaları, Allah'ın dininden ayrılmaları ve farzları ihmal etmeleri demektir. Müslüman gafletten uyandığı, dinine döndüğü, yerine getirmesi gereken sorumlulukları bir an önce hatırlayarak çalışmaya başladığı zaman... İşte böyle Müslümanlar düşmanların nazarında gaflet uykusundan uyanmış ve bir an önce yok edilmesi gereken Müslümanlardır. Günümüzde Amerika ve onun doğu ve batıdaki tağut müttefikleri olan kâfir güçlerle, İslam'a bağlı, Kur'an'a iman eden Müslümanlar arasında meydana gelen savaşın iç yüzü işte budur.

Evet bu günler, insanlığın iki kısma ayrıldığı nihai günlerdir. Bu günlerde inşallah Allahu Teala Müslümanlar için yeni sayfalar açacak ve onları içinde bulundukları eli kolu bağlı durumdan kurtaracaktır.

Bu zamanda bir Müslümanın dini için mücadele etmemesi ve dinine yardım etme hususunda negatif tutum takınması kesinlikle caiz değildir.

> *"Neden siz Allah yolunda harcamayasınız ki? Göklerin ve yerin mirası zaten Allah'ındır. Elbette içinizden, fetihten önce harcayan ve savaşan bir olmaz. Onların derecesi, sonradan infak eden ve savaşanlardan daha büyüktür. Bununla beraber Allah hepsine de en güzel sonucu vaad etmiştir. Allah yaptıklarınızdan haberdardır." (57, Hadid/10)*

Bütün Müslümanların dine yardım edenler saflarında ye-

rini alması, onlara katılması, eylemlerini ve beklentilerini dinin kendisine yönelik farzlarına göre gerçekleştirmesi, dini için canı ile malı ile çalışması gerekir. Çünkü onun dini -kabul etsin ya da kabul etmesin- düşmanlar için hedef tahtası durumundadır.

"Bu öyle bir savaştır ki, acılarını paylaşmayan,
Daha sonra pişman olacaktır."

Müslümanlar ramazan ayını, bu ay içinde daha önce yaşadıkları sahte değil, gerçek zaferlere, şereflere tekrar kavuşmak yönünde çabalamak için, yapılacak işleri tekrar gözden geçirmek, safları düzenlemek, planlamak ve önemli işlerin listesini yapmak için bir fırsat kabul etmeli.

Bu mübarek ay, bizden önceki salihler nazarında fetih, cihad ve çalışma ayı olduğu gibi bizim nazarımızda da her hangi bir ziyaretçi gibi olmamalıdır. Bu ay itaat ve hayır ayıdır. Allah onu diğer aylardan daha üstün kılmıştır. Onda tutulan orucu ve namazı günahların ve hataların bağışlanması ve cehennemden kurtulmak için bir sebep kılmıştır. Kullar bu ayda kendilerini gözden geçirir, hayır işlerini arttırır ve takvalı olurlar. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Ey iman edenler! Oruç sizden öncekilere farz kılındığı gibi size de farz kılındı. Umulur ki sakınırsınız."(2, Bakara/183)

Bu aydaki yüce hikmet Allahu Teala'nın da buyurduğu gibi sakınmak, takvaya erişmektir.

"Umulur ki sakınırsınız."

Umulur ki Allah'tan sakınır ve hukukunu yerine getirirsiniz, onu şirkten tenzih eder ve tevhidi gerçekleştirirsiniz, bu yolda gerçekten cihad edersiniz.

Umulur ki, Allah'tan sakınır, onun öfkesinden kaçınırsınız, ona daha çok itaat eder, ayıplarınızı takva elbisesi ile örtersiniz. Takva elbisesi... En hayırlı olan işte budur...

"Eğer kişi takva elbisesi giymedi ise,
Giyinik de olsa çıplaktır.
Kişinin en önemli özelliği Rabbine itaattir,
Allah'a asi olarak itaat edende hayır yoktur."

Ömer, Übey bin Kaab'a "takva nedir" diye sordu. Übey "Ey mü'minlerin emiri! Sen hiç dikenli bir yolda yürüdün mü" dedi. Hz. Ömer "Evet" deyince Übeyy tekrar "Dikenli yolda yürürken ne yaptın" diye sordu. Hz. Ömer "Elbisemi topladım ve dikenlerin bana dokunmaması için gayret ettim" dedi. Bunun üzerine Übey "İşte takva budur" diye cevap verdi.

Takva; Müslümanın fitnelere, günahlara ve hatalara karşı dikkatli olması, Allah'ın emirlerine muhalefet etmekten sakınması, Onun hukukunu yerine getirememek ya da eksik yapmaktan kaçınması ve yolu üzerindeki, şüphe, fitne, şehvet, büyük günahlar gibi dikenlerden sakınmaya çalışmasıdır.

Hz.Ali *(radıyallahu anhu)* takva ile ilgili şöyle der: "Takva Allah'tan korkmak, tevazu ile ibadet etmek, aza kanaat etmek ve ölüme hazırlanmaktır."

Seleften bazıları da takva hakkında buna benzer sözler söylemişlerdir. Hepsi aynı minval üzere konuşmuş, aynı eşsiz tatlı kaynaktan doğup aynı yere dökülmüşlerdir.

Bütün Müslümanların, bu mübarek ayda imanlarını yenilemek için çalışması gerekir. Çünkü iman, kâfirlerin entrikalarına karşı Müslümanın kendini savunabileceği ilk silahıdır. Müslüman bu ayda takvaya bürünmeli, namaz, oruç ve zikirle doyasıya beslenmeli, hayatına ve davranışlarına da yansıtacağı bir tevbe ile dinin yardımcılarından olma isteğini yeniden canlandırmalıdır.

Bu mübarek ay, ilim ehli ve ulema için de dine karşı sorumluluklarını nasıl eksik yerine getirdiklerini görmek, dini, yöneticilerin emrine amade kılmaktan vazgeçmek, onu tağutların menfaatine olacak şekilde yorumlamaktan kaçınmak için bir fırsattır. Yöneticilerin işlerini yüklenmekten vazgeçmeli, bulundukları mevkide Müslümanları gözetmeli ve tevbe etmelidirler. Müslümanları da kandırılmaya karşı uyarmalıdırlar.

Ebu Hüreyre *(radıyallahu anhu)* Resulullah'tan *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle rivayet eder: "Yalan söylemeyi ve yalanla

amel etmeyi terketmeyen kimsenin yemeyi ve içmeyi bırakmasına Allah'ın ihtiyacı yoktur."

Bu ay davetçiler için de eksiklerini, davetlerini ve takvalarını gözden geçirmek için bir fırsattır. Bu ayda davetlerindeki şüpheleri temizlemeli, iftira, dedikodu gibi cihadı ve mücahitleri engelleyen şeyleri davetlerinden ayıklamalıdırlar.

"Yalan söylemeyi ve yalanla amel etmeyi terketmeyen kimsenin, yemeyi, içmeyi terketmesine Allah'ın ihtiyacı yoktur."

Bu ay bolluk içinde yaşayan Müslüman zenginler için de dünyanın her yanındaki mücahid kardeşlerine karşı olan sorumluluklarını gözden geçirmeleri açısından bir fırsattır. Çünkü malla cihad, canla cihadın kardeşidir. Oruçta çektikleri açlıkla; sıkıntıda olanları, fakirleri, miskinleri ve mustaz'afları hatırlarlar. Erkekler... Kadınlar... Mahkûmlar... Esirler... Ve dünyanın dört bir yanında Allah düşmanları tarafından gözetlenenler... Elbetteki eğer gerçekten mü'minlerden iseler, onların başına gelen felaketi hisseder, hüzünleri ile hüzünlenir, endişelerini paylaşırlar. Müslümanları umursamayan, onlardan değildir. Müslümanlar birbirlerine karşı besledikleri sevgi, muhabbet ve merhamette tek bir vücut gibidirler. Uzuvlardan herhangi biri bir sıkıntı, acı hissettiğinde, diğer bütün uzuvlar onun bu acısını paylaşırlar. Bu muhtaçları hatırlamakla olur. Onlara dua ederek, ailelerine sahip çıkarak, çocuklarına merhamet ederek, şefkat göstererek, Allah'ın verdiği nimetleri onlarla paylaşarak, felaketlerini ve acılarını hafifletmek için çalışarak olur.

İbn-i Abbas *(radıyallahu anhuma)* şöyle demiştir: "Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* insanların en cömerti idi. Ramazan ayında Cebrail ile buluştuğu zaman daha da cömert olurdu. Kendisi her gece Ramazan'da Cebrail ile buluşur, karşılıklı olarak onunla Kur'an okuyup mütalâ ederdi. Şu bir gerçek ki, Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hayır konusunda sürekli esen rüzgârdan daha cömert idi."

Bu fırsat sayesinde Müslümanlar kendilerini Kur'an'a göre gözden geçirmelidirler. Çünkü Ramazan, Kur'an ayıdır.

"O Ramazan ayı ki, insanları irşad için, hak ile batılı ayıracak olan, hidayet rehberi ve deliller halinde bulunan Kur'ân onda indirildi." (2, Bakara/185)

Buna karşılık Allahu Tealâ kitabını terk edenleri ise şöyle kınamaktadır:

"Peygamber dedi ki: "Ey Rabbim! Kavmim bu Kur'ân'ı terkedilmiş (bir şey yerinde) tuttular." (25, Furkan/30)

Kur'an'a yönelişin en güzeli ise, genel olarak Müslümanların hayatlarında, siyasetlerinde, ilişkilerinde, hükümlerinde onu uygulamak, onun hükümlerine ve kanunlarına başvurmaktır.

Bu mübarek ayın sunmuş olduğu fırsat aynı zamanda yeryüzünde rahatlık ve bolluk içinde yaşayanlar için de kendilerini gözden geçirme vesilesidir. Kendilerini cihada, din uğruna sıkıntı ve zorluklara katlanmak için hazırlamalıdırlar. Çünkü Allahu Teala bu ayı Müslümanın irade ve sabrı öğreneceği bir okul yapmıştır. Müslüman bu ayda sıkıntılara tahammül etmeyi, nimetleri terketmeyi öğrenir. Çünkü nimete nimetle ulaşılmaz, rahatı isteyen kişi önce rahatı terketmelidir. Allah'ın dinine yardım etmek, ciddiyet, çaba ve sabır işidir.

Son olarak Ramazan ayı, sevabını Allah'tan umarak tutulan oruç, samimi teveccüh ve tevbe ile şüphesiz tam bir duaya icabet mevsimidir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* oruç ayetinin sonunda şöyle buyurur:

"Şayet kullarım, sana benden sordularsa, gerçekten ben çok yakınımdır. Bana dua edince, duacının duasını kabul ederim. O halde onlar da benim davetime koşsunlar ve bana hakkıyla iman etsinler ki, doğru yola gidebilsinler." (2, Bakara/186)

Kendiniz ve aileniz için ettiğiniz duada davetçi kardeşleriniz ve mücahidler için cimrilik etmeyin. Bu mübarek yüce mevsimde yer duadır, gök duadır... Müslümanların zaferi, kâfirlerin helak olması, müşriklerin zilleti, mustaz'afların kurtulması, esirlerin serbest kalması için sürekli dua edin. Bu kardeşlerinizin sizin üzerinde bulunan en küçük hakkıdır.

Müslüman, Müslümanın kardeşidir. Birbirlerinden ne koparlar ne de ayrılırlar. Eğer silah ve güç ile yardım etmekten acizseniz, dua ile dininize ve kardeşlerinize yardım edin. Ki dua en büyük silahtır.

Allahım! Bu ümmete, senin dostlarının izzete eriştiği, senin düşmanlarının zelil olduğu, senin kitabınla hükmedildiği dosdoğru yolda olmayı nasib et.

Salât ve selam peygamberimiz Muhammed'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, ailesinin ve ashabının üzerine olsun.

1423 h.
Şaban ayının bitimine
üç ya da dört gün kala

Allah'a Karşı Hüsnü Zan Beslemek

"O, (insanlar) umutlarını kestikten sonra, yağmuru indiren, rahmetini her tarafa yayandır. O, hakiki dosttur, övülmeye layık olandır." (42, Şura/28)

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla...

Şu ayeti kerime, Kur'an-ı Kerim'de üzerinde en çok durduğum ve düşündüğüm ayetlerdendir... Üzerinde durmakta haklı olduğumu sanıyorum. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"O, (insanlar) umutlarını kestikten sonra, yağmuru indiren, rahmetini her tarafa yayandır. O, hakiki dosttur, övülmeye layık olandır." (42, Şura/28)

İnsanların durumunu hayal ediyorum... Nefisleri, nesilleri, nimetleri ve ekip biçtikleri her şeyle ilgili endişeye düşmüşler... Hayvancılık bitmiş, toprak güneşten yanmış kavrulmuş, şiddetli ve ölümcül bir kuraklık...

Haykırarak Allah'a yalvarıyorlar. Tâ ki ümitleri tükeniyor... Helak olacaklarına inanmışlar... Birden bire gökyüzünden, Allah'ın rahmetini yeryüzünün her tarafına yayan bir sağanak başlıyor. Ümitsizlik ve ölümün ardından toprağı, ruhları ve canları diriltmek için yağan bir sağanak...

Ayeti Kerime'nin Allah'ın *(Subhanehu ve Tealâ)* "*Veli*" ve "*Hamid*" isimleri ile bitmesi ne kadar da anlamlı. Evet... Çünkü kulların velisi olan sadece O dur. O ki kullarının her işini her an yönetir ve onları gözetir. Bu yüzden de her durumda hamdedilmeye layık olan sadece ve sadece O'dur.

Onun dışındaki bütün dostlar unutur, yanlış yapar, gaflete ve tefrite düşer.

"*Veli*" ve "*Hamid*" olana gelince; Benim Rabbim yanılmaz ve unutmaz. O'nu ne bir uyku, ne de uyuklama tutar... O diridir, kayyumdur... Bu yüzden O'nu dost edinen herkes –hiç şüphesiz-

O'nu en güzel dost ve en güzel yardımcı olarak bulacaktır... Her an, her yerde dostlarının üstüne rahmetini yağdıran bir dost... Hatta en sıkıntılı anlarda, en dar mekânlarda bile...

Zamanın derinliklerinde yol almış olan bir kervan (salihler kervanı) gözlerimin önünden geçiyor...

Ve Allah'ın dostu İbrahim'i *(aleyhisselam)* hatırlıyorum... Kavmi her taraftan etrafını sarmış, onu ilahlarını kırmakla suçluyor, yaptığı suçu itiraf etmeye zorluyor ve korkutuyorlar... O dostuna kaşı hüsnü zan besleyen bir kişinin metaneti ile cevap veriyor... Sarsılmaz dağlar misali... Hatta onlardan bile daha güçlü...

> *"Siz Allah'ın, size hakkında hiçbir delil indirmediği şeyleri O'na ortak koşmaktan korkmuyorsunuz da, ben sizin ortak koştuğunuz şeylerden ne diye korkayım? Öyle ise iki taraftan hangisi daha güvende olmaya layıktır. Eğer biliyorsanız söyleyin." (6, En'am/81)*

Mevlaya karşı hüsnü zanda bulunmaya, güven ve iç huzuruna en çok hak sahibi olan hangi fırkadır? Her şeyin mülkü elinde olan, göklerin ve yerin Rabbi'ni dost edinen fırka mı yoksa ne kendilerine ne de başkalarına yararı ya da zararı dokunmayan rableri dost edinen fırka mı? Cevap net ve açık olarak geliyor...

> *"İman edip de imanlarına zulüm karıştırmayanlar var ya; işte güven onların hakkıdır. Doğru yolu bulmuş olanlar da onlardır." (6, En'am/82)*

İç huzuru, güvenlik ve emniyet, Allah hakkında hüsnü zan beslemenin bir eseridir. Her biri tevhidin ürünüdür. İbrahim'in *(aleyhisselam)* kavmini hayal ediyorum. Onu elleri ile ateşin tam ortasına atmak için götürüyorlar. Böyle bir durumda dahi onun kalbinde Mevlasına duyduğu güvenden hiçbir şey eksilmiyor. Ve sadece "*Allah bize yeter, O ne güzel vekildir*" diyor.

Sonra zevcesini bebeği ile ekinsiz bir vadinin orta yerinde bırakışını hatırlıyorum. Zevcesi ona "Ey İbrahim! Ey İbrahim! Bizi burada kime bırakıyorsun?" diye seslenirken o arkasına dahi bakmadan gidiyor. Kocasının arkasına bakmaksızın

gidişine şaşıran zevcesi bu gidişin aslını idrak ederek "Bunu sana Allah mı emretti?" diyor. "Evet" diyor İbrahim *(aleyhisselam)*. Bunun üzerine Allah'a karşı duyduğu hüsnü zan ve güvenle şöyle diyor zevcesi: "Öyleyse O bizi perişan etmez." Eşinden ve O'ndan Allah razı olsun...[2]

Zamanın derinliklerindeki bu kutlu kervanın içinden Nuh'u *(aleyhisselam)* hatırlıyorum. Kavminin karşısında yapayalnız bir şekilde duruyor ve bu yalnızlığına rağmen onlara meydan okuyor... Nuh'un *(aleyhisselam)* rabbine karşı güven duygusunu ve Rabbi hakkındaki hüsnü zannını ancak onun şu sözlerini iyiden iyiye düşünen kimseler anlayabilir:

> *"Bir de onlara Nuh'un kıssasını oku: Hani o bir zamanlar kavmine demişti ki: "Ey kavmim! Eğer benim aranızda duruşum ve Allah'ın ayetleriyle öğüt verişim size ağır geliyorsa, şunu bilin ki, ben yalnızca Allah'a dayanmışımdır, artık siz ve ortaklarınız her ne yapacaksanız toplanıp bütün gücünüzle karar veriniz. Sonra bu işiniz size dert olmasın. Sonra bana ne yapacaksanız yapın, bana mühlet de vermeyin." (10, Yunus/71)*

Sonra Hud *(aleyhisselam)*'ı hatırlıyorum... Yeryüzünün en serkeş, inatçı tiranları ile karşı karşıya... Allah onları "güçlü" olarak vasıflandırmış... Karşılarına çıkıyor ve dostunun ona yardım edeceğine dair duyduğu hüsnü zan ve büyük bir güvenle şöyle diyor:

> *"Allah'ı şahit tutuyorum, siz de şahid olun ki ben, Allah'a koştuğunuz ortaklardan uzağım. O'ndan başka herşeyden uzağım, artık hepiniz toplanın bana istediğiniz tuzağı kurun, sonra hiç bekletmeyin. Ben muhakkak ki, hem benim Rabbim, hem de sizin Rabbiniz olan Allah'a dayanmaktayım. Yeryüzünde hiçbir canlı yoktur ki, idaresi ve yönetimi O'nun elinde olmasın. Benim Rabbim, hiç şüphe yok ki, doğru yoldadır." (11, Hud/54-56)*

---

[2] 23. sayfadaki 1 nolu dipnota bakınız.

Allah'ın rızasına ulaşmak için yakın, uzak herkese karşı çıkan bir yüce topluluğu daha hatırlıyorum. Şirkten, fısktan ve isyandan dostlarına firar ediyorlar... Onun rızası için müreffeh ve bolluk içinde bir hayata karşılık, daracık bir mağarayı tercih ediyorlar. Ellerinde Allah'ın onlara bağışladığı rahmetinden başka hiçbir şey olmaksızın...

> *"(İçlerinden biri şöyle demişti:) "Mademki siz, onlardan ve Allah'tan başka taptıkları putlardan ayrıldınız, o halde mağaraya sığının ki, Rabbiniz sizin için rahmetini yaysın ve işinizi rast getirip kolaylaştırsın." (18, Kehf/16)*
>
> *"...Rabbiniz sizin için rahmetini yaysın..".*

Biliyorum ki Allah'ın rahmeti geniştir. Onun bir parçası bile bu mağarayı, bu hapishaneyi ya da şu zindanları cennet bahçelerinden bir bahçeye çevirmeye yeter. Tekrar ilk sözünü ettiğim ayeti hatırlıyorum. Ve kullar ümidini kestikten sonra nasıl gökten rahmetini indirdiğini... Ve daracık, karanlık mağaradaki o grubun üzerine nasıl rahmetini indirdiğini ve o mağarayı olabildiğince geniş, ferah bir gökyüzüne çevirdiğini düşünüyorum... Rabbimi tesbih ediyor ve yüceltiyorum...

Dostlarına karşı rahmetini olabildiğince yayması övülmeye değer olan bir dostun, kendisine en iyi duygularla güven besleyen dostlarına verdiği bir karşılıktır. Töhmet altında bırakmayan, sözünü doğrulayan, verdiği güvenceye inanan, ona duyduğu güvenle kalbi huzur bulan dostlara karşı...

Bu yüzden Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Buhari ve Müslim'in rivayet ettiği bir kudsi hadiste şöyle diyor:

"Ben, kulumun hakkımdaki zannı üzereyim. O, beni andıkça ben onunla beraberim. O, beni içinden anarsa ben de onu içimden anarım. O, beni bir cemaat içinde anarsa, ben de onu daha hayırlı bir cemaat içinde anarım. O, şayet bana bir karış yaklaşacak olursa, ben ona bir zir'a yaklaşırım. Eğer o, bana bir zir'a yaklaşırsa ben ona bir kulaç yaklaşırım. Kim bana yürüyerek gelirse ben ona koşarak giderim. Kim bana şirk koşmaksızın bir arz dolusu günahla gelse, ben de onu bir o

kadar mağfiretle karşılarım."[3]

Kim ki Rabbine karşı sui zanda bulunursa Rabbi'de onu yardımsız bırakacak ve bu zannından dolayı kendisini hüsrana uğratacaktır.

Kişinin Allah'ı *"en güzel dost ve en güzel yardımcı"* olarak bilmesi Rabbi hakkında hüsnü zannından kaynaklanır. Rabbini diğer dostlara benzemek gibi bir noksanlıktan tenzih eder. O dostlar ki kendilerini izleyenleri terkeder, onları unutur ve saptırırlar. Bunların her biri ne kadar da kötü dosttur.

Dostunu (Allah'ı) noksanlıklardan tenzih eden, onu yücelten, onun hakkında hüsnü zan besleyerek ona tevekkül eden kişi için Allah yeterlidir.

"Kim Allah'a güvenirse O, ona yeter." (65, Talak/3)

Kul Rabbine duyduğu hüsnü zan miktarınca ümit var olur. Ona tevekkül eder. Çünkü Allah amel edenlerin amellerini boşa çıkarmadığı gibi, ümit bağlayanların da ümitlerini boşa çıkarmaz. Bu yüzden Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Hira'da vahiy meleğini gördüğünde kalbi titreyerek döndüğü zaman Hatice *(radıyallahu anha)* annemiz, O'na şöyle demişti:

"Asla korkma! Vallahi Allah seni ebediyen mahcup etmeyecektir. Zira sen, sıla-i rahimde bulunursun, doğru konuşursun, işini göremeyenlerin yükünü taşırsın. Fakire kazandırırsın, misafire ikram edersin, Hak yolunda zuhur eden hadiseler karşısında (halka) yardım edersin."[4]

Hatice *(radıyallahu anha)* annemiz Allah'ın ihsan sahibi kullarına karşı muamelesi hakkındaki hüsnü zannından dolayı Allah'ın onu mahcup etmeyeceğine dair yemin etmişti.

"Kâfirler topluluğundan başkası Allah'ın rahmetinden ümit kesmez." (12, Yusuf/87)

Kâfirler gibi bir yol tutmayı kendi nefsi için hoş görmeyen ve Allah'a karşı dünya ve ahiret işlerinde hüsnü zan besleyen mü'minler için bu bir haktır... Bu ayetin zahiri dünya hayatına

---

[3] Müttefekun Aleyh

[4] Müttefekun Aleyh

yöneliktir. Ahiret hayatına yönelik ise Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

“De ki: Ey haddi aşarak nefislerine karşı israf etmiş olan kullarım! Allah'ın rahmetinden ümid kesmeyin. Çünkü Allah, bütün günahları bağışlar. Şüphesiz ki O, çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir.” (39, Zümer/53)

Bu ayet alimlerinde belirttiği gibi büyük bir müjde içermesinden dolayı Allah’ın kitabındaki en ümit verici ayettir. Ve bu ayeti kerimede Allahu Tealâ kullarını şereflendirme adına onları kendisiyle beraber zikretmiştir. O kendisine sığınan, kendisine karşı hüsnü zan besleyen kullarını terketmeyen, şükürlere en layık olan dosttur. Bunun hemen arkasından rahmetten ümit kesmeyi yasaklıyor. Sonra kullarına olanca açıklığı ile O’na tevbe eden herkesin bütün günahlarını bağışlayacağını bildiriyor.

Allahu Tealâ’nın, kendisine hüsnü zan ile iltica ederek yönelenleri bağışlaması, onların tevbelerini kabul etmesi hiç şüphesiz mü’min kalplere büyük bir huzur, sadıklara güven verici bir müjdedir.

“Onun için ümidi kesmeyin de başınıza azab gelmeden önce tevbe ile Rabbinize yönelin ve O'na teslim olun. Sonra kurtulamazsınız.” (39, Zümer/54)

Kişinin ölüm kendisine yaklaştığı zaman Allah’a karşı hüsnü zanda bulunması ise kalbinin Allah’ın mü’minlere verdiği söze güvenmesi, kendisini asla yardımsız bırakmayacağını bilmesi ve amellerinin zayi olmayacağına inanmasıyla gerçekleşir. Nitekim Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

“Sizden hiç biriniz Allah’a karşı hüs zan beslemeksizin ölmesin.”[5]

Kişinin yaşarken Allah’a karşı hüsnü zanda bulunması, devamlı surette tevbe etmeyi, O’na sığınmayı ve salih ameller vasıtası ile O’nun rızasına ulaşmayı gerektirir. Ve aynı zamanda

---

[5] Müslim, Ebu Davud

Rabbine isyan ederek O'na karşı sui zanda bulunanları da terketmeyi gerektiri.

Allah'tan birşeyler temenni etmekle, O'nun hakkında hüsnü zanda bulunmak arasında fark vardır. Birincisi O'na isyan edenlerin yoluyken, ikincisi Mü'minlerin yoludur.

Temenni de acziyet, tembellik, hevaya uymak vardır. Temenni, amel etmeksizin tevbe ve çalışmaktan yoksun bir şekilde Allah'tan bir şeyler beklemektir.

Ancak şer'i anlamda reca ve hüsnü zan ile kasdedilen, bütün gücüyle çaba harcamak ve sonrada Allah'a en güzel şekilde tevekkül etmektir.

Birincisi hiç çalışmadan ekip biçeceği bir toğrağa sahip olmak isteyen kişi gibidir. Ya da evliliğin sorumluluklarını yüklenmeden çocuk sahibi olmak isteyen bir kişi gibi. İkincisi ise; toprağı sürer, eker, ondan sonra ürünün yetişmesini umar. Bu yüzden alimler recanın ve hüsnü zannın amel olmadan mümkün olmayacağı konusunda icma etmişlerdir. Mü'minlerin annesinin salih amel işleyenleri Allah'ın asla mahçup etmeyeceğine yönelik tecrübe ve ince idrakine dayalı sözünü daha önce zikretmiştik.

Hüsnü zannın kişiyi sevgililer diyarına götüren, ahiret yurduna ulaşmayı kolaylaştıran bir etken olması için mutlaka amel ile bağlantılı olması gerekir. Salihlerin pek çoğu hüsnü zan ile ilgili bütün sözlerinde bunu şart koşmuşlardır.

Allah'a karşı hüsnü zan beslemenin gereklerinden bir taneside günahlara dalan, sapkınlığı seçen kimselerden uzaklaşmaktır. Ancak dünyada Allah düşmanları ile yollarını ayıran, onların sistemlerinden, kanunlarından uzak duran kimse Rabbinin onu azabtan kurtaracağını ummayı haketmiştir. O nasıl ki dünyada kâfirlerden uzak kalmışsa Rabbi'de onu kıyamet gününde kâfirlerden uzaklaştıracaktır.

Ancak kim de kâfir ve müşriklerden ayrılmaz, onlarla ilişkilerini kesmez, onların batıl kanunlarından uzak durmaz ve onlarla beraber olursa... İşte böyle kimselerin Allah'ın azabından kurtulmayı ummaya hakları yoktur. O nasıl dünyada

kâfirlerle beraber oldu ise Allah'ta kıyamet gününde onu dünyada beraber olduğu kimselerle beraber kılacaktır.

> *"Muhakkak ki Allah, münafıkların ve kâfirlerin hepsini cehennemde toplayacaktır." (4, Nisa/140)*

Kişinin kıyamet gününe dair Rabbi hakkında hüsnü zan beslemesi ancak dünyada iken yaptığı amellerle mümkündür.

Ey Kardeşim! Dürüst olduğun, tevbe ettiğin ve mü'minlerin yolunu takip edip mücrimlerin yolundan yüz çevirdiğin müddetçe Rabbin ile yaptığın alışverişte terk edilmekten, aldatılmaktan, ihmal edilmekten korkma.

Allahım! Biz senin hakkında Nebi'ni kurtardığın gibi bizi de kurtaracağına dair hüsnü zanda bulunuyoruz. Allahım! Bizi rahmetinle dünya ve ahiretin kederlerinden kurtar. Amin...

> *"Allah, müminlerden, canlarını ve mallarını, kendilerine cennet vermek üzere satın almıştır. Allah yolunda çarpışacaklar da öldürecekler ve öldürülecekler. Bu, Tevrat'ta da, İncil'de de Kur'ân'da da Allah'ın kendi üzerine yüklendiği bir ahittir. Allah'dan ziyade ahdine riayet edecek kim vardır? O halde yaptığınız alış-veriş ahdinden dolayı size müjdeler olsun! Ve işte o büyük kurtuluş budur." (9, Tevbe/111)*

Ebu Muhammed
Sulta Hapishanesi
Muhammed Mustafa'nın hicretinin 1419. yılında Allah'ın Musa'yı düşmanlarından kurtardığı günün akşamı...

“De ki: İşte bu benim yolumdur.
Ben ve bana uyanlar bir basiret üzere
Allah’a davet ederiz.
Allah’ın şanı yücedir.
Ben Allah’a ortak koşanlardan değilim.”
(12, Yusuf/108)

Yönteme Dair...

RABLERİ HAKKINDA TARTIŞAN İKİ DÜŞMAN[6]

Biz Kimiz? Suçumuz Ne?

Bütün hamdler alemlerin Rabbi Allah'a özgüdür. Salât ve selam Allah'ın elçisi Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e, O'nun ailesi ve ashabının üzerine olsun.

Hiç şüphesiz ki, Allahu Teala'nın kulları üzerine öğrenmelerini ve amel etmelerini farz kıldığı esasların ilki, en önemlisi ve en yücesi tevhiddir. Yani tağutu inkâr etmek ve Allah'a iman etmek... Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Ben cinleri ve insanları ancak bana kulluk (ibadet) etsinler diye yarattım." (51, Zariyat/56)

Müfessirler bu ayetin tefsirinde şöyle demişlerdir: "Ancak bana ibadet etmeleri için" demek "ibadette beni birlemeleri için" demektir. İşte bu tevhid kelimesi La İlahe İllallah'ın manasıdır."

Bu, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın bütün elçilerini uğruna göndermiş olduğu en yüce amaç, en önemli hedef ve en sağlam kulptur. Bütün kitaplar bu uğurda indirilmiştir.

---

[6] Şeyh Ebu Muhammed bu yazısının başlığını ele aldığı konuya paralel olarak Hac Suresi'nin 19. ayetinden almıştır. Allahu Tealâ şöyle buyurur: *"Şu ikisi Rableri hakkında tartışmaya girmiş iki hasımdır. O'nu inkâr edenler için ateşten elbiseleri biçilmiştir. Başlarının üstünden kaynar su dökülür."* Sahihi Müslim'de rivayet edilen bir hadiste bu ayetin Bedir'de teke tek çarpışmak üzere karşı karşıya gelen iki taraf hakkında nazil olduğu bildirilmektedir. (Hadis No: 5362) İmam Kurtubi, tefsirinde bu iki gurubun "hangi dinden olursa olsun karşı karşıya gelen tüm kâfirler ile tüm mü'minler" olduğu görüşünü zikrettikten sonra şöyle demiştir: "Bu görüş umumi olması itibarıyla hem hakkında nazil olduğu kimseleri hem de başkalarını kapsamaktadır." (el-Camiu Li Ahkam, 12/26) *-yayıncı-*

"Andolsun ki, biz her ümmete: -Allah'a kulluk (ibadet) edin ve tağuttan kaçının- (diye tebliğ etmesi için) bir resul gönderdik." (16, Nahl/36)

"Senden önce gönderdiğimiz bütün resullere, -şüphesiz benden başka ilah yoktur. Öyleyse bana kulluk (ibadet) edin- diye vahyetmişizdir." (21, Enbiya/25)

Allah'ın resulleri ile onların kavimleri arasında başgösteren düşmanlığın asıl sebebi sadece Allah'ı birleme (tevhid etme) ilkesidir.

"And olsun ki biz –Allah'a kulluk (ibadet) edin diye uyarması için) Semud kavmine kardeşleri Salih'i resul olarak göndermiştik. Bir de ne görsün, onlar birbirilerine düşman iki grup olmuşlar." (27, Neml/45)

Ayette geçen *"Allah'a kulluk (ibadet) edin"* ifadesi, ibadetlerinizde Allah'ı birleyin demektir. Çünkü resullerin gönderildiği kavimler, genel olarak diğer tüm müşriklerin adetleri olduğu üzere Allah'a ibadet ediyorlardı. Ancak bununla beraber Allah'tan başka ilahlara da ibadet etmekteydiler. Bundan dolayıdır ki, elçilerin daveti hiçbir zaman mücerred olarak Allah'a ibadet etmeyi içermiyordu. Buna karşılık sadece ve sadece Allah'a ibadet etmeyi içeriyordu.[7]

"Allah'a ibadet edin ve tağuttan kaçının."

İşte bitmek tükenmek bilmeyen düşmanlığın sebebi bu idi. Resullerin takipçileri bu yüzden işkencelere uğradılar, zindanlara atıldılar. Ve bu yüzden insanlar iki fırkaya ayrıldılar. Cennet ehli ve cehennem ehli olmak üzere…

Sadece Allah'a ibadet etme ve tağutlardan kaçınma esası Allahu Teâlâ'nın bu esasa tutunanları kefaleti altına aldığı kopmak bilmeyen sağlam bir kulptur. Allah bunu kurtuluşun yegâne ekseni kılmıştır.

---

[7] Yani davetin içeriği "Allah'a ibadet edin" şeklinde değil, "sadece Allah'a ibadet edin" şeklinde idi. Bu iki davet arasındaki fark aşikârdır. Zira "Allah'a ibadet edin" çağrısı Allah'tan başka ilahlara ibadetten alıkoymaz iken "sadece Allah'a ibadet edin" çağrısı Allah'tan başka bütün ilahlara ibadeti nefyetmektedir. -*yayıncı*-

"Dinde zorlama yoktur. Çünkü doğruluk sapkınlıktan iyice ayrılmıştır. Artık kim tağutu tekfir edip Allah'a iman ederse, kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah işitendir, bilendir." (2, Bakara/256)

Bu esas, Tevhid kelimesi La İlahe İllallah'ın kendisidir. Bundan dolayıdır ki, ateşten kurtulup cenneti kazanmak isteyen herkesin bu kelimenin manasını, sağlam kulpun içeriğini eksiksiz bilmesi gerekir. Tevhid ile amel etmek ve ona basiretle davet etmek için bunun öğrenilmesi kesin bir gerekliliktir. Allahu Teala buyurur ki:

"Bil ki; Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur." (47, Muhammed/19)

"De ki: İşte bu benim yolumdur. Ben ve bana uyanlar bir basiret üzere Allah'a davet ederiz. Allah'ın şanı yücedir. Ben Allah'a ortak koşanlardan değilim." (12, Yusuf/108)

Kişi tevhid kelimesinin içeriğini öğrendiği zaman hangi hedef ve gaye için yaratıldığını da öğrenmiş olur. Elçiler niçin gönderildi? Kitaplar niçin indirildi? Resullerin ve tabilerinin kavimleriyle aralarında baş gösteren düşmanlığın sebebi nedir? Bu soruların hepsinin cevabını bilmek ancak Tevhid kelimesinin içeriğini öğrenmekle mümkündür.

Acaba bizimle bugün Allah'ın şeraitini değiştiren hükümetler arasındaki düşmanlığın gerçek nedeni nedir? Allah'ın indirdiğini bir kenara atan hükümetlerin askerleri ile aramızdaki ihtilafın asıl sebebi nedir? Neden onlara buğzediyoruz, onları tekfir ediyoruz? Hangi gerekçeden dolayı bu hükümetlerin dostları ve yardımcıları ile aramızda bir düşmanlık baş göstermiştir? Niçin onlar bizlere işkence ediyorlar? Bizleri, tevhidin askerlerini, tevhidin yardımcılarını neden zindanlara dolduruyorlar? İşte yukarıda anlattığımız hususlar sana tüm bu soruları açık bir şekilde cevaplandırmaktadır.

Bilinmelidir ki Tevhid kelimesi La İlahe İllallah "red/inkâr" ve "kabul" olmak üzere iki kısımdan oluşur. Kopmak bilmeyen sağlam kulpa tutunmak ancak bu kelimenin

red/inkâr ve kabul noktasında gereklerini eksiksiz yerine getirmekle mümkündür. Tevhid kelimesi neleri reddetmemizi, inkâr etmemizi istiyorsa onları reddetmemiz, neleri kabul etmemizi istiyorsa onları kabul etmemiz gerekmektedir. Bununla birlikte Tevhid kelimesinin kişiye yüklediği sorumlulukları yerine getirmemiz, yine Tevhid kelimesinin yasakladığı şeylerden de kaçınmamız gerekir. Hiçbir zaman kabul edilecek şeyler hakkıyla kabul edilmeden tek başına red/inkâr ile yetinmek yeterli değildir. Yine aynı şekilde reddedilmesi gereken şeyler reddedilmeden tek başına kabul ile yetinmekte yeterli değildir. Bilakis her iki emri de bir arada yerine getirmek gerekir.

Aynı zamanda pek çoğunun zannettiği gibi, anlamını bilmeden, hak ve sorumluluklarını anlamadan sadece bu cümleyi telaffuz etmek de kişi için kâfi değildir. Zira Tevhid kelimesi öyle büyük bir kelimedir ki, yedi kat gök ve yer bir kefeye konulsa, o diğer bir kefeye konulup tartılsa yine de Tevhid kelimesi ağır basar. O cennetin anahtarıdır. Ancak her anahtarın dişleri vardır. Kim dişleri olan bir anahtarla gelirse ona kapı açılır, kim de dişsiz anahtarla gelirse ona kapı açılmaz.

"La İlahe" kelimesi, Tevhid kelimesinin ilk bölümü olan red/inkâr kısmını oluşturmaktadır. Allahu Tealâ "La İlahe" kelimesini sağlam kulpun tarifinde şöyle açıklamaktadır:

"Kim tağutu inkâr ederse..."

Tağutların inkârı önemine ve ciddiyetine binaen Tevhid kelimesinin ikinci kısmı olan "*illallah*" kısmından önce zikredilmiştir. Red/inkâr olmadan kabulün gerçekleşmesi söz konusu değildir. Yani; tağutları inkâr edip onlardan kaçınmadan, Allah'a iman etmenin bir faydası yoktur. Böyle bir iman makbul ve sahih değildir. Allahu Tealâ bunu bütün resullerin davetinde *"tağutlardan kaçının"* diyerek beyan etmiştir.

Tevhid kelimesinin ikinci kısmı ise, "ispat/kabul" olarak isimlendirdiğimiz "illallah" kısmıdır. Bu da sadece Allah'a ibadet etmeyi içerir. Allahu Tealâ bunu bütün resullerin

davetinde *"Allah'a ibadet edin"* diyerek beyan ederken, sağlam kulpun tarifinde de *"ve Allah'a iman ederse"* diyerek açıklamıştır. İşte Tevhid kelimesi La İlahe İllallah tüm resullerin ortak davetidir.

> *"Andolsun ki, biz her ümmete: -Allah'a kulluk (ibadet) edin ve tağuttan kaçının- (diye tebliğ etmesi için) bir resul gönderdik." (16, Nahl/36)*

O kopmak bilmeyen sağlam bir kulptur.

> *"Artık kim tağutu tekfir edip Allah'a iman ederse, kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah işitendir, bilendir." (2, Bakara/256)*

Tağut, ibadet türlerinden herhangi birisi ile kendisine ibadet edilen ve kendisine yönelik bu ibadetten de razı olan her şeydir.[8] İbadetin türleri ve tağutun şekilleri her zaman ve her mekânda farklılık gösterir. Bazen tağut put olur, insanlar onun için namaz kılarlar, secde eder ve kurban keserler. Ona dua ederler. Ondan yardım isterler. Bazen de tağut Allah'ın kanunlarından başka kanunlar olur. İnsanlara onunla hükmedilir. Ya da bazen Allah'ın izin vermediği hususlarda kanunlar koyan, emir ve yasaklar getiren bir hâkim, bir parlamenter, bir kâhin tağut olur. Bununla beraber tüm zaman ve tüm mekânlarda bütün resullerin davet ettikleri esas değişmeksizin hep aynı olmuştur. *"Allah'a ibadet edin ve tağuttan kaçının."* Yani bütün türleri ile tağuta ibadet etmekten kaçının.

Allah ile birlikte tağuta ibadet etmek ve Allah'a şirk koşmak secde, namaz dua ve benzeri eylemlerle olabildiği gibi yine çoğunlukla şu yaşadığımız zamanda olduğu gibi tağutların

---

[8] "...kendisine yönelik bu ibadetten razı olma..." kaydı ile, kendisine ibadet edilen melekler, nebiler ve salih kimseler, tağut kavramının içerisinden çıkarılmıştır. Çünkü onlar kendilerine yönelik ibadet eyleminden razı değildirler. Bundan dolayı onlar tağut olarak isimlendirilemeyeceği gibi doğal olarak onlardan beri olmak gerekmemekte, buna karşılık onlara ibadet etmekten kaçınmak, onlara ibadet edenlerden uzak durmak gerekmektedir. *-yayıncı-*

kanun koyucu olarak kabul edilmesi ya da onların kanunlarına uymakla da olur. Bu noktada günümüzde çeşitli devletlerin koymuş olduğu bu kanunları kabullenmekde Allah'ı bırakıp tağutlara ibadet etmenin bir örneğidir.

Ürdün anayasasının 25. maddesinde şöyle der: "Yasama yetkisi Kral'a ve millet meclisine aittir. Millet meclisi yasama yetkisini üstlenir. Yasama organı yetki ve sorumluluklarını anayasa maddelerine uygun olarak yerine getirir."[9]

Bu sonradan ortaya çıkan dini ve apaçık küfrü kabul eden herkes kanun koyan bu kişileri Allah'tan başka rabler edinmiş, Allah'a şirk koşmuş ve Allah'tan başkasına ibadet etmiş olurlar.

Şirk insanların birçoğunun zannettiği gibi sadece Allah'tan başkasına secde ve ruku ederek ya da kurban keserek onlara ibadet etmek suretiyle gerçekleşmez. Şirk bundan çok daha kapsamlı olup ibadet türlerinden herhangi birini Allah'tan başkası için yapmaktır. Örneğin kanun koyma, helal ve haram belirleme noktasında Allah'tan başkasına itaat etmek apaçık bir şirktir. Buna dair birçok delil getirmek mümkündür. İşte onlardan bazıları...

1- İmam Ahmed, Tirmizi ve İbn-i Cerir'in muhtelif kanallardan olmak üzere Adiyy b. Hatem *(radıyallahu anhu)*'den rivayetlerine göre Allah Resulü'nün daveti ona ulaştığı zaman o Şam'a kaçmıştı. Adiyy, cahiliyye devrinde hıristiyan olmuştu. Adiyy, boynunda gümüşten bir haç olduğu halde Allah Resulü'nün yanına girdi. Allah Resulü *"Onlar Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini rabler edindiler" (9, Tevbe/31)* ayetini okudu. Adiyy b. Hatem der ki:

Ben: "Onlar, din adamlarına ibadet etmediler" dedim. Buna karşılık Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*: "Evet! Din adamları onlara helali haram kıldılar, haramı da helal kıldılar.

---

[9] Türkiye Cumhuriyeti'nin Anayasasında ise şöyle geçmektedir: "Egemenlik kayıtsız ve şartsız milletindir. Türk milleti egemenliğini, Anayasa'nın koyduğu esaslara göre yetkili organları eliyle kullanır. Yasama yetkisi Türk milleti adına Türkiye Büyük Millet Meclisinindir." (Mad. 6-7) -*yayıncı*-

Onlar da kendilerine uydular. İşte onların ibadeti budur." dedi.

Bu hadisten anlaşılması gereken çok önemli faydalar vardır. Şöyle ki; burada din adamlarına teşri, yani kanun koyma noktasında bir itaatin Allah'tan başkasına ibadet etmek ve O'na şirk koşmak olduğu görülmektedir. Bu yüzden Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab (Allah ona merhamet etsin) "Allah'ın Kulları Üzerindeki Hakkı... Tevhid" isimli kitabında bu hadisle ilgili şu şekilde bir bölüm açmıştır:

"Allah'ın helal kıldığını haram, haram kıldığını helal sayan alimlere ve idarecilere itaat eden kişi Allah'tan başkasını rab edinmiş demektir."[10]

Büyük önem arzeden bu konu üzerinde cehalet asla mazeret değildir ve sahibi için özür teşkil etmez. Zira bu konu dinin aslına tealluk eden bir konudur. Allah'ı ibadette birleme... Uluhiyet tevhidi... Bütün resuller insanları ancak ulûhiyet tevhidine davet etmişler ve ona muhalefet etmekten sakındırmışlardır.

Nitekim yukarıda verdiğimiz hadiste de bu noktada cehaletin mazeret olmadığı görülmektedir. Ne Adiy bin Hatem *(radıyallahu anhu)* ne de diğer Hıristiyanların kanun koyma noktasında din adamlarına itaat etmenin Allah'tan başkasına ibadet ve şirk olduğunu bilmemelerine rağmen bu onların tekfir edilmelerine ve müşriklerden olmalarına bir engel teşkil etmedi. Bu insanın fıtratında olan bir şey olduğu için nasıl mazur görülebilir. Yaradan, rızık veren, yediren ve içeren O'dur. Ve ibadetin her türünü sadece O'na has kılmak gerekir. Yaratılış ve rızıkta ona şirk koşmak caiz olmadığı gibi teşri noktasında, hüküm ve emirde de ona eş koşmak asla caiz değildir.

---

[10] Huzeyfe, İbn-i Abbas ve başkaları ehli kitabın, din adamlarına ibadetlerini helal ve haram kıldıkları şeylerde onlara itaat etmek şeklinde tefsir ederlerken, İmam Kurtubi Meanil Kur'an'a dair eser yazanların bu ayeti ehli kitabın alimlerine her hususta itaat etmek suretiyle onları rabler edindikleri şeklinde tefsir ettiklerini nakletmiştir. –yayıncı-

"Dikkat edin! Yaratmakta emretmekte sadece O'na mahsustur." (7, Araf/54)

Allahu Tealâ bütün kitapları ve bütün elçileri bu uğurda göndermiştir.

"Andolsun ki, biz her ümmete: -Allah'a kulluk (ibadet) edin ve tağuttan kaçının- (diye tebliğ etmesi için) bir resul gönderdik." (16, Nahl/36)

Ancak insanların çoğu dünya hayatını ahirete tercih etmişler ve hidayetten uzaklaşmışlardır. Bu yüzden onlardan herhangi birini böylesi bir şirke karşı uyardığın zaman yanlışında ısrar eder ve boş delillerle kendisini savunmaya çalışır. "La ilahe illallah deyip namaz kılan ve oruç tutan kişileri nasıl tekfir edersiniz" diyerek sizinle mücadele ederler. Hâlbuki bilmezler ki bu ayetler namaz kılan, oruç tutan ve diğer ibadetlerde bulunan kimseler hakkında nazil olmuştur. Ancak onlar kanun koyma, yasa çıkarma yetkisini alimlerine, hükümetlerine vermişler, yöneticilerinin koydukları kanunlara ve yasalara itaat etmişlerdir. Bundan dolayı da kıldıkları namaz, tuttukları oruç ve diğer ibadetleri kendilerine hiçbir fayda sağlamamıştır. Nitekim Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab *(rahimehullah)* bu hususta şöyle demiştir:

"Müseylemetu-l Kezzab'ın tabileri de Allah'tan başka ilah olmadığına şahitlik ediyorlardı. Ancak Müseyleme'yi Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile beraber nübüvvet makamına ortak ettiler. Onların müezzinleri ezan okurken "Allah'tan başka ilah olmadığına, Muhammed ve Müseyleme'nin Allah'ın resulü olduğuna şehadet ederim" diyordu. Bundan dolayı onlar namaz kılıp, oruç tutmalarına, ezan okumalarına rağmen tekfir edildiler. O halde nübüvet noktasında Resulullah'a ortak tanıyan kişi La İlahe İllallah demesine, namaz kılıp, oruç tutmasına rağmen küfre girip İslam dininden çıkıyorsa peki uluhiyet makamına bir adamı, bir alimi ya da bir idareciyi vekil tayin ederek Allah'a kanun koyma noktasında şirk koşan kişinin durumu ne olur? Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Yoksa Allah'ın izin vermediği bir dini kendilerine

tutulacak yol kılan ortakları mı var?" (42, Şura/21)

"Ey zindan arkadaşlarım! Ayrı ayrı rabler mi hayırlıdır yoksa Kahhar olan bir tek Allah mı?" (12, Yusuf/39)

Kanun koyma, hüküm çıkarma noktasında Allah'tan başkalarına yapılan bir itaatin şirk olduğu ve sahibini İslam'dan çıkardığının delillerinden bir tanesi de En'am Suresi'nin nüzul sebebine dair Hakim ve diğerlerinin İbn-i Abbas'tan *(radıyallahu anhuma)* sahih bir isnad ile rivayet ettikleri şu hadisedir:

Müşrikler Müslümanlarla meytenin (şer'i bir kesim yapılmaksızın ölen hayvanın) etini yememeleri sebebiyle tartışıyorlardı. "Meyte öldüğü zaman onu öldüren kimdir" diyorlardı. Müslümanlar "onu Allah öldürdü" dedikleri zaman "Nasıl olurda sizin demir bıçak ile kestiğiniz helal de Allah'ın altın bıçağı ile öldürdüğü helaldir?" Bunun üzerine şu ayet nazil oldu:

"Üzerine Allah'ın ismi anılmayan (hayvan)lardan yemeyin. Çünkü bu şekilde davranış fasıklıktır. Bir de şeytanlar kendi dostlarına sizinle mücadele etmeleri için fısıldarlar. Onlara itaat ederseniz şüphesiz siz de Allah'a ortak koşmuş olursunuz." (6, En'am/121)[11]

Bu hüküm cebbar olan göklerin ve yerin rabbinden inen apaçık bir hükümdür. Yani; beşeri kanunlara tek bir konuda dahi olsa itaat eden bir kimse Allah'a şirk koşmuş ve O'ndan başkasını rab edinmiş demektir. Ona secde edip onun için namaz kılmasa bile... Teşri, hüküm çıkarma ve kanun koyma

---

[11] İbn-i Kesir bu ayetin tefsirinde Süddi'nin şöyle dediğini rivayet etmiştir. *"Eğer onlara itaat ederseniz..."* Yani meytenin etinden yerseniz, "muhakkak ki müşrik olursunuz." Daha sonra İbn-i Kesir, Allah'tan başkalarının emirlerini Allah'ın emirlerinin önüne geçirmenin şirk olduğunu söylerek Tevbe Suresi'nin 31. ayetini zikretmiştir. Bu açıklama oldukça hoş bir açıklamadır. Zira bilindiği üzere ölü bir hayvanın etini yemek kişiyi dinden çıkarmayan bir günahtır. Ancak bu Allah'tan başkasının emrine itaat etmek suretiyle olursa sahibini dinden çıkaran bir şirk olur. (Geniş bilgi için bkz. İbn-i Kesir Tefsiri, 3/329) –yayıncı-

hakkı sadece Allah'a has kılınması gereken bir haktır. Kim tek bir konuda dahi olsa Allah'tan başkasının koyduğu kanunlara itaat ederse, itaat ettiği merciyi kendisi için tağut edinmiş, Allah'a şirk koşmuş ve Allah'tan başkasına ibadet etmiş demektir.

Kanun koyma, hüküm çıkarma noktasında Allah'tan başkalarına yapılan bir itaatin şirk olduğu ve sahibini İslam'dan çıkardığının delillerinden bir tanesi de kendilerinin Müslüman olduğunu iddia eden, La İlahe İllallah diyerek namaz kılan oruç tutan, ancak sadece bazı hususlarda kâfirlerin batıl kanunlarına itaat edeceklerini söyleyen kimselerle ilgili olarak nazil olan Muhammed Suresi'nin şu ayetleridir.

> *"Kendileri için hidayet yolu belli olduktan sonra gerisin geriye dönenleri, şeytan aldatıp peşinden sürüklemiş ve kendilerini boş ümitlere düşürmüştür." Bu, onların Allah'ın indirdiklerini beğenmeyen kimselere –bazı işlerde size itaat edeceğiz- demelerindendir. Allah onların gizlice konuşmalarını bilir." (47, Muhammed/25-26)*

Bu kimseler sadece bazı hususlarda kâfirlere itaat edeceklerini söyledikleri için Müslüman olduktan sonra küfre girmişlerdir. Onlara namaz kılmaları, oruç tutmaları, zekat vermeleri, La ilahe illallah demeleri fayda vermemiştir. Öyleyse müşriklerin bütün emir ve nehiylerine, kanunlarına itaat eden kimselerin hali nice olur.

Onlar Allah'ın hükmünü, O'nun şeraitini ve dinini çirkin görenlere "size bazı kanunlarınızda ve batıl hükümlerinizde itaat edeceğiz" dedikleri için iman ettikten sonra küfre düştüler. Öyleyse beşeri kanunların kullarına "size her işinizde itaat edeceğiz" deyip bununla da yetinmeyen, onların kanunlarının sadık, ihlâslı bekçiliğini üstlenenlerin hali nicedir. Şüphesiz onlar bu hitaba çok daha layıktırlar.[12]

---

[12] Bu ayetin tefsirinde, Şeyh Muhammed Emin Şankıti şöyle demektedir: "Bu ayetler Allah'ın indirdiklerinden nefret edenlere itaat edip onların batıl düşüncelerine destekçi olanların kâfir olduklarını ifade etmektedir. Kim bu kâfirlere ayetin ifade ettiği gibi *"bazı*

Bilinmelidir ki, bu konuda deliller çok fazladır ve onları bu kâğıtlara sığdıramayız. Hidayet isteyene bu kadarı da yeterlidir. Eğer bu kısma kadar anlattıklarımızı anladınsa artık Allah'tan başkasını kanun koyucu olarak kabul etmenin apaçık şirk ve küfür olduğunu öğrenmiş olursun. Allah'tan başka kanun koyan ister iser bir alim, ister bir hakim, isterse de bir parlamenter olsun değişmez. O halde burada bilmen gereken Allahu Tealâ'nın bu şekilde kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamayacağıdır:

> *"Hiç şüphesiz, Allah, kendisine şirk koşanları bağışlamaz. Bunun dışında kalanlar ise, (onlardan) dilediğini bağışlar. Kim Allah'a şirk koşarsa elbette o uzak bir sapıklıkla sapmıştır." (4, Nisa/116)*

Buraya kadar anlattıklarımızdan sonra bizimle bu hükümetler arasındaki düşmanlığın hakikati ortaya çıkmıştır. Tevhid ehli ile bu hükümetlerin askerlerinin, dostlarının ve yardımcılarının arasındaki düşmanlığın temel sebebi işte anlattığımız bu hususlardır. Pek çok insanın zannettiği gibi düşmanlığımızın sebebi asla koltuk kapma, mevki edinme, toprak ya da mal sahibi olma meselesi değildir. Açıkça bilindiği üzere Tevhid ehli devlet makamlarına en uzak olan insanlardır. Hatta şayet sen hükümet içinde bir mevki sahibi isen Tevhid ehli kimselerin sana karşı yapacağı ilk çağrı onlardan ve şirklerinden kaçınmak için bulunduğun mevkiyi terk etmen yönünde olacaktır. Allahu Teala'nın *"Allah'a ibadet edin. Tağuttan kaçının"* buyruğu Tevhid ehli kimselerin hayat düsturudur.

Aynı şekilde çatışmanın sebebi asla meyhanelerin, sinemaların, dans alanlarının kaldırılması gibi fer'i şeyleri terk etmek, parçaları ıslah etmek değildir. Bunların bizimle onlar

---

konularda size itaat ederim" derse, bu ayetlerin tehdidinin altına girecektir. Şu andaki beşeri sistemlere itaat edenler şüphesiz bu ayetin kapsamı altına girmektedirler. Dikkat! Dikkat! Bazı konularda size itaat ederim diyenlerden olma." (Edva'ül Beyan, 3/383) –yayıncı-

arasındaki çatışmaların temeli olduğunu zanneden kimseler resullerin davetinin özünü, hakikatini anlamamış, resullerle kavimleri arasında baş gösteren düşmanlığın asli sebebini bilmiyor demektir. Fer'i sorunlarla meşgul olan kimseler ölümcül kansere yakalanmış bir bedeni yüzeysel ilaçlarla tedavi etmekle oyalanan kişi gibidir.

Ey kavmim! Aramızdaki düşmanlık bundan çok daha büyük ve önemlidir. Bu Tevhid ve şirk meselesidir. Küfür ve iman, cennet ya da cehennem de sonsuz kalış meselesidir.

Bu hükümet ve ona şirkinde tabi olanlar, onun dostları ve yardımcıları Allahu Teala'ya kendilerini ortak koştular. En önemli, en hassas sıfatında yani kanun koyma, hüküm çıkarma sıfatında Allah'a şirk koşmakta ısrar ettiler. Anayasalarında geçtiği üzere yasama organları kurdular. Hem kendileri, hem de tabileri demokrasi dedikleri dine uydular ki demokrasinin anlamı, halkın kendisi için kanun koymasıdır. İnsanlar için Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kanun koyması değildir. Demokrasi dininde halk vekilleri ile ya da yasama organının sahibi olan hakimleri, liderleri vasıtasıyla kendileri için kanunlar koymaktadırlar.

> *"Ey zindan arkadaşlarım! Ayrı ayrı rabler mi hayırlıdır yoksa Kahhar olan bir tek Allah mı?" (12, Yusuf/39)*

Bu rejimlerin ve dostlarının din ve metot olarak seçtiği demokrasi işte budur. Kanun koyucu olarak farklı farklı rablerin olduğu bir din. İnsanlar için Allah'ın kanunlarının dışında yeni kanunların uygulandığı din...

Allah'ın dinine gelince... Hiçbir zaman Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan başka bir kanun koyucunun olması caiz değildir. Kim olursa olsun... Hatta Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* için bile teşri; kanun koyma hakkı söz konusu değildir. O sadece uyarıcı ve bir olan kanun koyucunun tebliğcisidir.

Bize gelince... Bizler insanları Allah'ı ibadetin her türünde Tevhid etmeye, birlemeye davet ediyoruz ki kanun koymak da bunlardandır.

Bu hükümetler ve onu askerleri ise insanları işte bu apaçık şirke davet ediyorlar. Bunu insanlar için süslüyorlar. İşte bizimle bu hükümetler arasındaki düşmanlığın asıl nedeni budur. Bu yüzden biz onlara buğzediyoruz, düşman oluyoruz. Onlar da bu yüzden bizlere düşmanlık ederek, bizleri zindanlara atıyorlar. Bu yüzden bizi sürüyor, tutukluyor ve bize işkence ediyorlar.

"Eğer güç yetirirlerse, sizi dininizden geri çevirinceye kadar sizinle savaşmayı sürdürürler; sizden kim dininden geri döner ve kâfir olarak ölürse, artık onların bütün işledikleri (amelleri) dünyada da, ahirette de boşa çıkmıştır ve onlar ateşin halkıdır, onda süresiz kalacaklardır." (2, Bakara/217)

Bizim bu hükümetleri inkâr etmekle işlediğimiz suçun(!) büyüklüğünü anladıysanız, bu suçun kavimlerini bütünüyle inkâr eden resullerin suçunun(!) aynısı olduğunu anlamışsınız demektir. Onlara buğzetmemizin, onlardan uzaklaşmamızın ve kendilerine düşmanlık etmemizin sebebini anlamışsınız demektir. Biz asla bu hükümetin dostlarını, yardımcılarını, askerlerini sevmiyor ve onlarla dostluk kurmuyoruz. Hatta onlarla tokalaşmıyor selamlaşmıyoruz bile... Kendisini yaratan, kendisine rızık veren, Allah'ın birliğine şahitlik eden bir el elbette Allah'a en hassas sıfatlarında kendisiyle şirk koşulan başka elleri sıkmayı reddeder. Elbette Allah'ın düşmanlarına ve şirk ehline destekçi olmak için muvahhidlerin bileklerine kelepçe takan bir el ile tokalaşmak istemeyecektir. Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ne kadar doğru söylemiştir: "Size yaptığınız takdirde birbirinizi seveceğiniz bir amel göstereyim mi? Aranızda selamı yayın."

Yani Tevhid ehli arasında... Şirk ehli arasında değil... Kesinlikle onlarla aramızda bir dostluğun ve sevginin olması söz konusu olamaz. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden hiç bir kavim (topluluk) bulamazsın ki, Allah'a ve elçisine başkaldıran kimselerle bir sevgi (ve dostluk) bağı kurmuş olsunlar;

bunlar, ister babaları, ister çocukları, ister kardeşleri, isterse kendi aşiretleri (soyları) olsun." (58, Mücadele/22)

İmanın en sağlam kulpu Allah için sevmen ve Allah için buğzetmendir. Tevhidi sevenleri, ona yardım edenleri sevmen, şirki ve batıl kanunları sevenlere, onlara yardım edenlere, rıza gösterenlere, insanları kandırmak için onların yaptıklarını gizleyenlere düşmanlık göstermendir imanın en sağlam kulpu…

"Bilerek hakkı batıl ile karıştırmayın, hakkı gizlemeyin." (2, Bakara/42)

Siz ey askerler ve subaylar! Allah'ın şeriati ile hükmetmeyen bu müşriklere açıkça yardım eden, onların uydurdukları kanunları, anayasaları koruyup himaye eden kimseler…

Tevhid ehli Müslümanlar sizden yüz çevirip, sizinle tokalaşmadığı, size selam vermediği zaman şayet aklınız varsa bunun kıymetini anlayın. Onlar böyle yaparak size nasihatlerinde samimi olduklarını gösteriyorlar ve sizleri yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten kurtarmak için gayret sarfediyorlar. Bunu anlamalısınız… Şüphesiz ki size karşı böyle açıkça konumunu belli eden kişi, takiyye yaparak, ruhsatlara sarılarak sizinle selamlaşan, musafaha yapan, sizden korktuğu, şerrinizden çekindiği için, yüzünüze karşı gülen kimselerden daha hayırlıdır. Böyle kimseler kendilerini sizin şerrinizden korurken sizleri ise büyük bir kötülüğün içinde bırakmaktadırlar. Sen ise bunun bedelini kıyamet gününde çok ağır ödeyeceksin. Nefsinin hüsranı ile… Bu ise gerçekten apaçık bir hüsrandır.

Biz sana içinde bulunduğun şirkin hakikatini öğrettiğimiz zaman senin çok derin dipsiz cehennem çukurlarına girmeni engellemeye çalışıyoruz. Orası ne kötü bir yerdir. Sen ise bize düşmanlıkla karşılık veriyorsun, ısrarla işkence etmeye çalışıyorsun. Buna karşılık senin apaçık bir sapkınlıkta olduğunu gördüğü halde senin yüzüne gülen kimseden hoşnut oluyorsun.

Ey anayasa ve kanunların kulları! Ey şirkin yardımcıları!

Allah'a andolsun ki biz sizin için endişeleniyoruz. Bu şirkten kurtulmanızı istiyoruz. Böylece Allah'ın rızasını, iki cihanda da başarı kazanmayı umuyoruz. Özellikle de önceden sizin gibi şirkin yardımcısı iken daha sonra Allah'ın kendilerine hidayet etmesiyle tevbe eden pek çok arkadaşınızı hatırladığımız zaman sevincimiz bir kat daha artıyor. Allahu Tealâ onları şirkin karanlığından tevhidin aydınlığına çıkardı.

Senin de bizim ulaştığımız hayra ulaşmanı istiyoruz. Bütün samimiyetimizle senin yanındayız. Bütün açıklıkla seni kurtuluşa erdirecek şeyler konusunda seni bilgilendirmeye çalışıyoruz. Elinden tutuyor sana eğer bu hal üzere ölürsen Allah katındaki durumunu ve hükmünü beyan ederek gerçek çağrıyı gösteriyoruz. Hakkı ve tevhidi inkâr etme. Çünkü o senin içinde bulunduğun şirkin ve hastalıklarının ilacıdır. Sana biraz acı da gelse onu kabul et. Denilir ki; bu acılığın ardından gelen şey baldan daha tatlıdır. Ve senin için ilk anda karşılaşacağın bu zorluk, ebedi bir hüsran ve ziyandan daha hayırlıdır.

Biz kesinlikle seni kandırmak, sana yalan söylemek gibi bir amaç peşinde değiliz. Çünkü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bize şöyle buyurur:

> *"Bundan önce siz de böyle idiniz; Allah size lütufta bulundu." (4, Nisa/94)*

Biz size karşı samimiyiz. Bu samimiyetimizden dolayıdır ki, sizleri içinde bulunduğunuz bu büyük musibetten ve şirkten kurtarmak istiyoruz. Karşılığında gerek sizden gerekse de dostlarınızdan bir çok eziyete maruz kalsak da....

Ey şirkin yardımcısı! Bu konu gerçekten çok önemlidir. Yakıtı insanlar ve taşlar olan ateş senin hemen ardındadır. Orada Allah'a hiçbir zaman karşı gelmeyen ve kendilerine her emredileni yerine getiren zebaniler var. Biz yaptığımız davet ile seni ve senin gibileri bu ateşten ve bu büyük şirkten kurtarmak için mücadele ediyoruz... Bütün samimiyetimizle sizin hidayete ermenizi diliyoruz.

Bil ki melekler canını alırken sana her şeyden; namaz, oruç, zekat ve diğer ibadetlerden önce hangi safta yer aldığını

soracaklar. Hangi kanunlara yardım ettiğini, hangi hizbe dost olduğunu soracaklar. Şirk ve onun ehlinin saflarında helak olmaktan kaçın. Beşeri kanunların yardımcısı olarak ve şeytanın hizbindeyken ölmekten sakın...

"Melekler, kendi nefislerine zulmedenlerin canlarını alırken derler ki: 'Ne halde idiniz?' Onlar: 'Biz, yeryüzünde zayıf bırakılmışlar (müstaz'aflar) idik.' derler. (Melekler de:) 'Hicret etmeniz için Allah'ın arzı geniş değil miydi?' derler. İşte onların barınma yeri cehennemdir. Ne kötü yataktır o?" (4, Nisa/97)

Bu ayetler Müslüman ve mü'min olduklarını iddia ettikleri halde yaşadıkları meskenleri bırakamamaları ya da maaş ve emeklilik gibi rızık endişesi taşımaları sebebiyle müşriklerin saflarını terk etmeyenler hakkında nazil olmuştur. Allah bu kimseleri *"nefislerine zulmedenler"* olarak vasıflandırmaktadır. Yine bu ayette Allahu Tealâ, meleklerin onların canlarını alırken kendilerine ilk olarak *"Ne halde idiniz?"* diye sorduklarını haber vermektedir. Yani siz hangi safta idiniz? Şeytanın dostlarının, şirk kanunlarının yardımcılarının safında mı yoksa Rahman'ın dostlarının, şeriatinin yardımcılarının safında mı?

Eğer Meleklere verilecek cevap şirk kanunlarının saflarında oldukları şeklinde olursa hemen *"biz yeryüzünde zayıf kalmış kimselerdik"* şeklinde sudan bahanelere sığınacakladır. Nitekim bugün de biz kendilerine bu batıldan uzak durmalarını nasihat ettiğimizde çoğu zaman bizlere de bu şekilde sudan bahaneler ileri sürüyorlar. Ancak o gün melekler onların bahanelerini kabul etmeyecekler ve kendilerine *"Allah'ın arzı geniş değil miydi? Hicret etseydiniz ya"* diyecekler. Biz de bugün şirkin yardımcılarına ve beşeri kanunların askerlerine aynı şeyi söylüyoruz. Hala elinizde cehennem ateşinden kurtulmak için fırsat var. Ve Allah'ın arzı geniş. Rızık kapıları ise çok. Şirkin saflarından hicret edin. Tağutun askerliğini terk edin. Allah onlar hakkında şöyle buyurmuştur.

"Onlar, burada (çeşitli) fırkalardan olma bozguna uğratılmış bir ordu(durlar)." (38, Sad/11)

Şeriat yardımcılarından ve tevhid askerlerinden olun. Allah onlar hakkında şöyle buyurur:

"Ve şüphesiz; bizim ordularımız, üstün gelecek olanlar onlardır." (37, Saffat/173)

Elbette güzel akîbet ve Allah'ın zaferi, O'nun muvahhid askerleri ve muttakî dostları içindir. Ve onlar için en büyük zafer O'nunla karşılaştıkları gün açığa çıkacaktır. Ve o gün... Ey beşeri anayasaların, şirk kanunlarının yardımcıları! O gün muvahhidlerin zaferini ve müşriklerin nasıl hezimete uğradıklarını gördüğünüz zaman en büyük dileğiniz dünyaya geri dönmeyi istemek olacaktır. Namaz kılmak, oruç tutmak, zekât vermek ve diğer ibadetleri yapmak için değil... Bütün bunlardan önce Tevhid kelimesinin haklarını yerine getirmek, tağutlardan uzaklaşmak, namazın, orucun ve diğer ibadetlerin ancak kendisiyle kabul olduğu sağlam kulpa tutunmak için tekrar dünyaya geri dönmeyi isteyeceksiniz. Evet... Gerçekleri görüp, müşriklerin helak olmalarının sebeplerini gördüğünüz zaman beşeri anayasaları tekfir etmek, şirkten ve onun yardımcılarından uzaklaşmak için geri dönmeyi isteyeceksiniz. Ancak artık bir geri dönüş söz konusu bile değildir.

"Öyle ki (o gün) kendilerine tâbi olunanlar, kendilerine tâbi olanlardan uzaklaşıp-kaçmışlardır. (Artık) Onlar azabı görmüşlerdir ve aralarındaki bütün bağlar (ve ilişkiler) de parçalanıp-kopmuştur. O zaman, yönetilip) Uyanlar derler ki: 'Eğer bize bir kere (daha dünyaya dönme) fırsatı verilse(ydi) muhakkak (şimdi) onların bizden uzaklaştıkları gibi, biz de onlardan uzaklaşır (onları yüzüstü bırakır)dık.' Böylece Allah, onlara bütün yaptıklarını onulmaz hasretlerle (pişmanlıkla) gösterecektir. Ve onlar ateşten çıkacak değildirler." (2, Bakara/166-167)

Evet ey beşeri kanunların, yerden bitme anayasaların kulları! Eğer ondan bugün vazgeçmez ve dünyada iken inkâr etmezseniz pişmanlığın fayda vermeyeceği o gün çok pişman olacaksın. Tevhidi gerçekleştirmiş, şirkten uzaklaşmış, tağutlara

yardımdan kaçınmış olmayı dileyeceksiniz.

Allah kitabındaki muhkem ayetlerde insanlara tağuttan kaçınmalarını, onu inkâr etmelerini emretmektedir:

> *"Sana indirilene ve senden önce indirilene gerçekten inandıklarını öne sürenleri görmedin mi? Bunlar, tağutun önünde muhakeme olmayı istemektedirler; oysa onu tekfir etmekle emrolunmuşlardır. Şeytan onları uzak bir sapıklıkla sapıtmak ister." (4, Nisa/60)*

Allahu Tealâ kendilerini tağutları reddetmelerini emrederken *"Zalimler kendilerine söylenen sözü bir başkasıyla değiştirdiler" (2, Bakara/59)* Tağutlardan kaçınıp, ondan uzaklaşmak, onu tekfir etmek yerine onun yardımcısı, destekçisi, sadık askerleri ve bekçileri oldular. Beşeri anayasaların dostları oldular. Onlar kıyamet gününde gerçekleri görüp Allah'ın dininden ne kadar uzaklaştıklarını, Allah'a şirk koşmanın, tağutlara yardım etmenin ne denli iğrenç bir suç olduğunu gördükleri zaman birbirlerine lanet edeceklerdir. Ancak iş işten geçmiştir

> *"Sonra kıyamet günü, kiminiz kiminizi inkâr edip-tanımayacak ve kiminiz kiminize lanet edeceksiniz." (29, Ankebut/25)*

Ey şirk kanunlarının yardımcıları! Acele edin… Çabuk olun… Allah'ın şeraitine yardım etmekte, tağutların anayasalarından, kanunlarından uzaklaşmakta hızlı davranın…

İşte davetimiz budur… Suçumuz da budur… Bizler hür iken davetimizi yüksek bir sesle haykırdık. İstihbaratın zindanlarında sorgu esnasında da davetimizi tüm çıplaklığı ile sunduk. Ve zindanda da ona çağırdık. Onun uğruna yaşar, onun uğrunda ölürüz. Bunu kelepçe, terör ve işkence değiştiremez. Ölümden cellattan ya da zindandan korkarak ondan vazgeçmeyiz Allah'ın izniyle…. Sana gelince… İster dostumuz ol istersen de düşmanımız… İster davetimize yardımcı ol istersen de terk et. Hidayete tabî olanlara selam olsun.

Not: *Allah'ın Musa'yı kurtarıp düşmanlarını helak ettiği gün yazdım.*

İBADET
Manası, Nitelikleri ve Kabul Şartları

İbadet kelimesi sözlük anlamı itibarıyla boyun eğmek, itaat göstermek, mütevazi olmak, kendini küçük görmek demektir. Uysal, itaat eden hayvan ve kolay ulaşımı olan düz yol için de ibadetle aynı kökten gelen "*maabbed*" kelimesi kullanılır. "*Tarîkun maabbedun*" "düz yol" demektir. Aynı şekilde "*bağıyrun maabbedun*" "itaatkâr deve" anlamına gelmektedir.

Şer'i ıstılahta ise ibadet kelimesi, itaatle beraber sevgide en son sınır demektir. Nitekim Şeyhulislam İbni Teymiye *(rahimehullah)* ibadet kelimesini şu şekilde tanımlamaktadır:

"İbadet kelimesi, Allah'ın sevdiği ve razı olduğu gizli ya da açık bütün eylemleri ve sözleri kapsayan bir isimdir."

Bu itibarla ibadet kavramı oldukça geniş bir manaya haizdir. Kesinlikle pek çok kimsenin zannettiği gibi sadece namaz, rükü ve secde gibi ibadetlerle sınırlandırılamaz. Nice kimse vardır ki, şuursuzca yaptıkları çeşitli ibadet şekilleri ile Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan başkasına ibadet ederek şirke düşmektedirler –ki Allahu Tealâ şirk üzere ölen kimseye asla mağfiret etmeyecektir.

> *"Doğrusu Allah, kendisine ortak koşulmasını asla affetmez." (4, Nisa/48)*

Bundan dolayıdır ki, ateşten kurtulmak ve cennete girmek isteyen bir kimsenin bütünüyle Allah'ı birleyebilmesi için ibadetin ne anlama geldiğini ve ibadet çeşitlerini çok iyi bilmesi gerekmektedir. Nitekim Muaz b. Cebel *(radıyallahu anhu)* hadisinde geçtiği üzere insanların Allah'ı birleyerek sadece O'na ibadet etmeleri Allah'ın kulları üzerindeki hakkıdır. Ve insanlar bu hususu hakkıyla eda ettikleri takdirde kulların da rableri

üzerinde olan hakları Allahu Tealâ'nın kendilerini cennete girdirmesidir.[13]

İbadet, aslen anlam olarak bir taraftan namaz, rukû, secde gibi şer'i amelleri kapsarken diğer taraftan da ilah edinme noktasında dua etme, Allah'tan başka hiç kimsenin muktedir olamayacağı hususlarda yardım talep etme ve sığınma gibi amelleri de kapsamaktadır. Tüm bu saydığımız ibadetlerde Allah'tan başkasına yönelmek kesinlikle caiz değildir. Nitekim Allahu Tealâ "İstiaze" (sığınma) hakkında şöyle buyurmaktadır:

> *"Doğrusu insanlardan bazı erkekler, cinlerden bazı erkeklere sığınırlardı da onların şımarıklıklarını artırırlardı." (72, Cin/6)*

Aynı şekilde kurban kesmek ve adakta bulunmak da asla Allah'tan başkasına yöneltilmemesi gereken ibadetlerdendir. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

> *"De ki: Benim namazım, ibadetim, hayatım ve ölümüm hep âlemlerin Rabbi Allah içindir. Onun ortağı yoktur. Bana böyle emrolundu ve ben Müslümanların ilkiyim." (6, En'am/162-163)*

Bir başka ayette ise Allahu Tealâ, *"Rabbin için namaz kıl ve kurban kes" (108, Kevser/4)* buyurarak namaz gibi, kurban ve adak ibadetlerinde de, sadece kendisini birlememizi vacip kılmıştır.

---

[13] Şeyh burada Muaz b. Cebel'den nakledilen şu hadise işaret etmektedir: Muaz bin Cebel *(radıyallahu anhu)* diyor ki: Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bindiği merkebin terkisinde bulunuyordum. Bana dedi ki: "Ey Muaz! Allah'ın kulları üzerindeki, kullarında Allah üzerindeki hakkı nedir biliyor musun?" Ben; "Allah ve Resulü daha iyi bilir" dedim. Bunun üzerine Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu: "Allah'ın kulları üzerindeki hakkı, yalnız O'na ibadet etmeleri ve Allah'a hiçbir şeyi şirk koşmamalarıdır. Kulların Allah üzerindeki hakları ise kendisine hiçbir şeyi şirk koşmayan kullarına azap etmemesidir." Ben; "Ya Resulullah! Bunu herkese müjdeleyeyim mi?" diye sordum. Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Hayır! Sonra buna güvenirler" buyurdu. (Müttefekun Aleyh) –yayıncı-

Dua'ya gelince, Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* duanın bir ibadet olduğunu şu hadisiyle bildirmiştir:

"Dua ibadetin kendisidir."[14]

Tüm bu anlattığımız hususlarla beraber mutlak bir itaat ve boyun eğme de ibadet kavramının kapsamındadır. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

> *"Ey Âdemoğulları! Şeytana ibadet etmeyin, o size apaçık bir düşmandır diye size and vermedim mi?" (36, Yasin/60)*

Ayette "*şeytana ibadet*" ile kastedilenin ona itaat olduğu açıktır.[15] Aynı şekilde Allahu Tealâ'nın, Firavun ve ileri gelenlerinin sözlerine dair şu buyruğunda da bu anlam vardır:

> *"Dediler ki; kavimleri bize ibadet edip dururken bizim benzerimiz olan bu iki adama mı inanacağız?" (Mü'minun 47)*[16]

Burada Firavun ve ileri gelenlerinin söyledikleri "*...bize ibadet edip dururken...*" ifadesinde ibadet kelimesiyle kastedilen, tüm hususlarda mutlak itaat ve bağlılıktır ki, Allah'tan başkasına yapılması kesinlikle caiz değildir. Şayet bu şekilde mutlak bir itaat ve bağlılık Allah'tan başkasına yapılırsa

---

14 Tirmizí, Daavât: 1, Hadis no: 3371, 5/456.

15 Kurtubi bu ayetin tefsirine dair şöyle demektedir: "Ey ademoğulları! Şeytana ibadet etmeyin. Yani bana isyanı gerektiren hususlarda ona itaat etmeyin."
Aynı şekilde Mevdudî ise bu ayetin tefsirinde şöyle demektedir: "Açıkca görülen şudur ki: Hiç kimse bu dünyada şeytanı ilah tanımaz. Bilakis, bütün gücüyle ona lanet eder ve onu kendisinden uzaklaştırmaya gayret eder. Bunun için Allahu Teala'nın kıyamet gününde insanoğluna yükleyeceği suç, dünya hayatında şeytana ibadet etmeleri değil, onun emrine itaat etmeleri, hükmüne tabii olmaları ve gösterdiği yollara suratle koşmaları olacaktır." *-yayıncı-*

16 İmam Tabarî bu ayetin tefsirinde şöyle demektedir: Yani onlar Firavun'a zillet içerisinde itaat ediyorlar, emrini harfiyen yerine getiriyorlar, O'na boyun eğiyorlar. Araplar arasında hükümdara itaat eden herkes hakkında hükümdarın kulu sözü kullanılır." *-yayıncı-*

karşımıza iki durum çıkmaktadır:

1- Helal görmeksizin masiyette yapılan itaat: Şeytanın kişiye zinayı hoş göstermesi, efendinin kölesine içki içmeyi emretmesi, yöneticinin sakal kesmeyi emretmesi ve bu emirlerin muhatabı olan kişilerin bunların haram olduğuna inandıkları halde kendilerine emredilene itaat etmeleri...

İşte tüm bu itaatler ibadet lafzının kapsamına girmektedir. Bu hususlarda itaat eden kimselerse *"şeytana ibadet eden"* ya da *"şeytana itaat eden"* kimseler olarak isimlendirilir. Ancak böyle bir kimse haram olan bir fiil işlemiştir ve masiyetleri helal görmediği sürece küfre girmez. Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bu konuda "Allah'a karşı günah işlemek noktasında yaratılmışa itaat yoktur. İtaat ancak iyiliktedir"[17] buyurarak, şiddetli bir uyarıda bulunmuştur.

2- Hüküm ve teşride itaat: Hüküm ve teşri bir şeyi helal ya da haram kılmaktır ki, bunun Allah'tan başkasına yöneltilmesi kesinlikle caiz değildir. Kim hüküm ve teşri noktasında Allah'tan başkasına itaat ederse büyük şirke girmiştir. Çünkü, bir şeyin helalliği ya da haramlığı konusunda hüküm vermek sadece Tek ve Kahhar olan Allah'a mahsustur.

"O, kendi hükmüne kimseyi ortak etmez." (18, Kehf/26)

Allahu Teala Yusuf Suresi'nin 40. ayetinde *"Hüküm ancak Allah aittir"* buyurmuştur. Çünkü hüküm ve teşri uluhiyetin (ilahlığın) hususiyetlerindendir. Nitekim ilah kelimesi "kanun koyan" anlamını içerir. "El-Hakem" ve "El-Hakîm" isimleri de Allah'ın en güzel isimlerindendir. Bundan dolayıdır ki, her kim Allah'ın hükmünden başka bir hüküm çıkarır ya da kanun koyarsa açık bir şekilde ilahlığa has sıfatlardan bir sıfatı kendi nefsine nispet etmiş olur. İşte ayette buyrulduğu üzere Firavun *"Sizin için kendimden başka bir ilah tanımıyorum" (28, Kasas/38)* diyerek bu şekilde ilahlığa ait hüküm ve kanun

[17] Sahihi Müslim

çıkarma hakkını kendi nefsine nispet etmiştir.[18]

Sadece hüküm ve teşri noktasında Allah'tan başkasına itaat ve ittiba etmenin şirk olduğuna dair birçok delil mevcuttur. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

> *"Üzerine Allah'ın ismi anılmayan (hayvan)lardan yemeyin. Çünkü bu şekilde davranış fasıklıktır. Bir de şeytanlar kendi dostlarına sizinle mücadele etmeleri için fısıldarlar. Onlara itaat ederseniz şüphesiz siz de Allah'a ortak koşmuş olursunuz." (6, En'am/121)*

Ayette görüleceği üzere şeytanın dostlarına itaat etmek şirktir ve Allah'tan başkasına ibadet etmek demektir. Çünkü böyle bir itaat sadece Allah'a mahsus olan hüküm ve teşride; yani bir şeyi helal ya da haram kılma noktasında bir itaattir. Hakim ve diğerlerinin sahih bir senetle İbni Abbas'tan yaptıkları rivayette bu husus şu şekilde geçmektedir:

"Müşriklerden bir grup kurban ve ölü etinin yenmesi konusunda Müslümanlarla, -Allah'ın öldürdüğünü değil kendi öldürdüğünüzü; yani ölü etini yiyorsunuz- diyerek tartışıyorlardı. Bu yüzden Allah'u Teala *"Şeytanlar, dostlarına, sizinle mücadele etmeleri için telkinde bulunurlar"* buyurmuştur.[19]

İşte bu tip meselelerde mücerred bir itaat şirk olarak kabul

---

[18] Firavun'un ilahlık ve rablik iddiasına binaen tefsirlerde şu bilgiler geçmektedir: "Firavun topladığı kalabalığının içinde kalkıp hitap etmek suretiyle bir nutuk çekerek o büyük lafı etmiş, böylece kendisini halkı yönetenlerin hepsinden üstün tutmuştur." (Alusi)
"Firavun'un bu sözünün anlamı şudur: Hiç kimse üzerinde benden başkasına ait bir emir ve yasak koyma hakkı yoktur." (Razi)
Bu ayetin tefsirine dair yaklaşık bütün eserlerde geçen ortak görüş, Firavun'un iddiasının, bağımsız bir şekilde hükmetme, yönetme hakkına sahip olduğu anlamına geldiği şeklindedir. –yayıncı-

[19] Zeccac bu ayetin tefsirinde şöyle demektedir: "Bu ifadede, Allah'ın haram kıldıklarından birini helal ya da helal kıldıklarından birini haram kabul eden her insanın, müşrik olduğuna dair bir delil vardır. Çünkü Allahu Teala kendisi dışında bir başka hakim kabul edeni müşrik saymıştır. İşte şirk budur." –yayıncı-

edilir. İbn-i Kesir *(rahimehullah)* bu ayetin tefsirinde şöyle demektedir:

"Eğer Allah'ın sizin için koymuş olduğu kanunu terkedip başkasının koyduğu kanunu tercih ederseniz işte bu şirktir."

İşte tüm bu anlattığımız nedenlerden dolayı, her kim âlimlerinin, emir sahiplerinin ya da yöneticilerinin Allah'ın helal kıldıklarını haram, haram kıldıklarını da helal olarak kabul ettikleri fetvalarına ya da kendisiyle insanlara hükmettikleri kanunlarına itaat ederse, bu itaatiyle onları rab edinmiş olur. Nitekim Tevbe Suresi'nin 31. ayeti bu hususa delalet etmektedir:

> *"Onlar Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini rabler edindiler" (9, Tevbe/31)*

Burada alimleri ve rahipleri rab edinmekten kasıt onlara ruku ve secde etmek değil, hüküm ve teşride; haram ve helal kılmada onlara itaat etmektir. Bu da sadece Allah için yapılması caiz olan rukû ve secde gibi bir ibadettir. Bundan dolayı Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ayetin devamında *"Oysa onlar bir olan Allah'a ibadet etmekle emrolunmuşlardı. Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur. O, müşriklerin ortak koştuğu şeylerden de münezzehtir." (9, Tevbe/31)* buyurarak onları kınamıştır.

Yine Allahu Tealâ kendi koyduğu hükümlerin dışında bir başka hükme itaat eden ve tabi olan bu tür kimselere dair şöyle buyurmaktadır:

> *"Yoksa onların, Allah'ın dinde izin vermediği şeyi kendilerine şeriat kılacak ortakları mı vardır?" (42, Şura/21)*

Bu noktaya çok dikkat etmek gerekir. –Allah bize ve size merhamet etsin- Çünkü zamanımızda pek çok kişi sırf bu yüzden helak olmuştur.[20]

---

[20] Kendilerinin Müslüman olduklarını zannettikleri halde Yahudi ve Hıristiyanların kanunları ile hükmeden mürted hakimler de bu kısma girmektedirler. Allah'ın haram kıldıklarını helal, helal kıldıklarını ise haram kılmak suretiyle bizzat kendileri kanun koymasalar dahi onlar da aynı şekilde müşriktirler. Onların Yahudi ve Hıristiyanlara sadece

Sahih İbadetin Nitelikleri: İbadetin Allah Tealâ'nın bizden talep ettiği şekilde olması için sevgi, korku ve ittiba'yı aynı anda bir arada bulundurması gerekir.

1- Allah'u Tealaya sevgimizden dolayı ibadet ederiz. Allahu Tealâ böyle kullarını, *"iman edenlerin Allah'a sevgisi ise daha güçlüdür" (2, Bakara/165)* diyerek övmüştür.

2- Aynı şekilde Allah'a, kendisinden ve azabından korkarak ibadet ederiz. Allahu Tealâ şöyle buyurmuştur:

> *"Onlardan korkmayın, eğer mümin iseniz benden korkun." (3, Ali İmran/175)*

> *"Onlar korku ve ümid içinde Rablerine dua ederler." (32, Secde/16)*

3-Ümit: Sahih bir ibadetin niteliklerinden sonuncusu da Allahu Teala'nın rahmetini ümit ederek O'na ibadet etmektir. Allahu Tealâ şöyle buyurmuştur.

> *"Onlar Allah'ın rahmetini ümit ederler ve azabından korkarlar." (17, İsra/57)*

Bizler Allahu Tealâ'ya, hem O'nu severek, hem O'nun rahmetini umarak ve hem de azabından korkarak ibadet ederiz. İşte salihlerin durumu böyledir ve Allah'ın kullarından istediği sahih bir ibadetin nitelikleri de bunlardır. Bu yüzden seleften bazıları "Kim Allah'a sadece sevgisinden dolayı ibadet ederse o kimse zındıktır.[21] Kim Allah'a sadece O'ndan korktuğu

---

koydukları kanunlarla hükmetmek suretiyle itaat etmeleri Allah'a şirk koşmak, diğer bir ifadeyle de Allah'tan başkasına ibadet etmek olarak kabul görür. Öyle ki, Yahudi ve Hıristiyanların koymuş oldukları kanunların bir çoğu Allah'ın haram kıldıklarını helal, helal kıldıklarını ise haramlaştırmaktadır. Arap müşrikleri Müslümanlarla Allah'ın hükmüne dair tek bir konuda; "kurban" konusunda tartışıyorlardı. Allah onların bu hususlardaki itaat ve ittibalarını şirk olarak isimlendirmektedir. Öyleyse Allah'ın hükümlerinin hepsini terkederek, Yahudi ve Hıristiyanların bütün kanunlarına uyan kişinin durumu kim bilir nasıldır?

[21] Kendilerinin Allah'ın dostu olduğunu zanneden bazı sufilerin durumu bu kabildendir. Onların Allah'a ibadetleri sadece sevgiden dolayıdır. Fakat Allah'ın azabından korkarak ve mağfiretini ve sevabını

için ibadet ederse o kimse Harurî'di.[22] Kim de sadece ümit ile ibadet edense Mürciedir.[23] Ancak sünnet ehli kimseler bu üç nitelikle Allah'a ibadet ederler" demişlerdir.

İbadetin Kabulünün Şartları: İbadetin kabul olması için iman, ihlas ve ittiba şartını bir arada bulundurması gerekir. Tüm bu hususlar aynı anda yerine getirilmediği sürece ibadet edenin ibadeti makbul değildir. Allahu Teala *"Erkek olsun, kadın olsun, bir mü'min olarak kim salih bir amelde bulunursa, hiç şüphesiz biz onu güzel bir hayatla yaşatırız ve onların karşılığını, yaptıklarının en güzeliyle muhakkak veririz."(16, Nahl/97)* buyurarak, salih amelin kabulünü imana bağlamıştır.

Aynı şekilde ihlâssız bir şekilde yapılan ibadet de kabul edilmez. Kudsî bir hadiste geçtiği üzere Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"'Ben ortakların şirkten en müstağni olanıyım. Kim bir amel işler, buna Benden başkasını da ortak kılarsa, onu şirkiyle baş başa bırakırım."[24]

İbadetin kabul olunması için üçüncü şart ise ittibadır. Allahu Tealâ, koyduğu şeriate uymayan hiçbir ameli kabul etmeyecektir. Nitekim bir hadiste Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmaktadır:

"Her kim bizim bu işimizde (dinimizde) olmayan bir şey

ümit ederek O'na ibadet etmemektedirler. İşte onların bu hali dalalete düşmelerinin ve yoldan çıkmalarının en önemli sebeplerindendir. Zira onlar bu halleriyle Allahu Tealâ'nın "*"Onlar korku ve ümid içinde Rablerine dua ederler." (32, Secde/16)* ayetine muhalefet etmektedirler.

[22] Haruri: Harici fırkalarından birisidir. İlk olarak Harurî'de çıktıkları için bu beldeye nispet edilmektedirler.

[23] Mürcie: Amelleri imandan bir cüz olarak görmezler. Mürcie'ye göre amel imanın ne bir şartı ne de bir rüknudur. Bundan dolayı amellere gereken önemi vermezler ve ihmal ederler. Nitekim bu gün insanlardan pek çoğunun namaza ya da başka bir ibadete davet edildiklerinde "Allah çok bağışlayan, çok merhametlidir" demeleri bu kabildendir.

[24] Müslim, Zühd 46, Hadis no: 2985.

uydurursa, o uydurduğu şey reddolunmuştur."[25]

Allahu Tealâ'dan bizleri ve sizleri sahih amellere muvafık kılmasını, amellerimizi kabul buyurmasını ve sonumuzu güzel kılmasını dileriz. (Allahumme Amin)

Kafkafa Hapishanesi
1415 h./Rebiu'ssani

[25] Buhari, İ'tisam 5, Müslim, Akdiye 18 (1718).

Dinin İkamesi
Yol Gösteren Kitap ve Destekçi Kılıçladır

Cabir b. Abdullah *(radıyallahu anhu)* bir elinde kılıç bir elinde ise mushafı tutarak şöyle demiştir: "Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bize bu kitabın dışına çıkanların boynunu bu kılıçla vurmamızı emretmiştir."

Bu manayı açıklamak üzere Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

> *"Andolsun ki biz peygamberlerimizi açık delillerle gönderdik ve insanların adaleti yerine getirmeleri için beraberlerinde kitabı ve mizanı indirdik. Biz demiri de indirdik ki onda büyük bir kuvvet ve insanlar için faydalar vardır. Bu, Allah'ın, dinine ve peygamberlerine görmeden yardım edenleri belirlemesi içindir. Şüphesiz Allah kuvvetlidir, daima üstündür." (57 Hadid/25)*

"Resullerin gönderilmesi ve kitapların indirilmesi ile asıl hedeflenen gaye, gerek Allah'ın hukukuna dair gerekse de yarattıklarının hukukuna dair insanların arasında adaletin tesis edilmesidir."[26]

Bütün kitapların onun uğruna indirildiği ve bütün resullerin onu gerçekleştirmek amacı ile gönderildiği Allah'ın hukuku ile kastedilen; insanların, hayatlarının her alanında Allah'a kulluğun özü olan tevhidin gereklerini yerine getirmeleridir. Bütün resullerin mesajlarının aslı budur. Allahu Teala indirmiş olduğu bütün kitaplarda bu yüce hakkı farz kılmıştır ki bütün kitapların bahsettiği tek husus ihlaslı bir şekilde Allah'ı tevhid etmenin sağlamlaştırılmasıdır. Bu noktada

[26] İbn-i Teymiye, Mecmuu'l-Fetva, 28/263

Allahu Tealâ'nın indirdiği bütün kitapların muhtevasını şu şekilde özetlemek mümkündür:

* Allahu Tealâ'nın indirmiş olduğu mesajlar zaman zaman tevhidi ikame etmeye, onu tesis etmeye yönelik bir çağrı, ona davet etmeye ve bu hususta sabır göstermeye yönelik bir emir yahutta tevhidin hakim kılınması için cihad etmeye, onun uğruna dostluk ve düşmanlık yapmaya bir teşvik içermektedir.

* Allahu Tealâ'nın indirmiş olduğu mesajlar zaman zaman, Allah'ı hakkıyla tevhid eden, onu ikame eden, ona yardım eden ve bu yolda cihad eden kimselere yönelik Allah'ın *(Subhanehu ve Tealâ)* hazırlamış olduğu büyük nimet ve mükâfatlardan haber verir.

* Yine zaman zaman, Allah'a ortak koşarak tevhidin hakkını bozan kişilerden beri olmaya, şirk ve ehliyle cihad etmeye, şirki yok etmek ve onu yeryüzünde bütünüyle kökünden kazımak için çaba göstermeye yönelik bir davettir.

* Zaman zaman da tevhide karşı çıkanların, tevhid ve ehliyle savaşanların kötü akıbetlerinden dolayı hissedecekleri pişmanlıktan ve Allah'ın onlar için hazırlamış olduğu korkunç ve kalıcı azaptan haber verir.

Başında sonuna kadar Allahu Tealâ'nın indirmiş olduğu bütün kitapların muhtevası ve bütün resullerinin mesajları, insanların hayatlarının her alanında Allah'a kulluğun özü olan tevhidin hukukunu yerine getirmeyi özetler ve bu esası ana konu edinir.

Bu hak, uğruna bütün mahlûkatın yaratıldığı, kitapların indirildiği ve resullerin gönderildiği en yüce amaç ve en büyük hedeftir. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Biz demiri de indirdik ki onda büyük bir kuvvet ve insanlar için faydalar vardır." (57 Hadid/25)

Her kim ki bu haktan yüz çevirir, davetçilerin ve resullerin ilkelerine uygun olarak adaletle onu gerçekleştirmezse, o kimseye kılıçla karşı konulur.

İmam Ahmed'in İbn-i Ömer'den rivayet ettiği bir hadiste Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmaktadır: "Ben;

kıyametin eşiğinde kılıçla gönderildim. Tâ ki şirk koşulmadan yalnızca Allah'a ibâdet edilsin diye. Benim rızkım mızrağımın gölgesinde kılınmıştır. Zillet ve küçüklük benim buyruğuma muhalefet edenlerin üzerine verilmiştir. Kim de bir kavme benzerse şüphesiz onlardandır."

İbn-i Teymiye *(rahimehullah)* şöyle demektedir:

"Din ancak kitap, mizan ve demir ile ayakta durur. Kitap yol gösterir ve demir ise onu destekler. Allahu Teala; *"...insanların adaleti yerine getirmeleri için beraberlerinde kitabı ve mizanı indirdik. Biz demiri de indirdik ki onda büyük bir kuvvet ve insanlar için faydalar vardır"* buyurur. Din ve ilim kitapla olur; mali ve diğer akitlerde hak, adalet mizanı ile olur; cezalar ise demir gücü ile uygulanabilir. Müslümanların kılıçları Kitap ve sünnet olan bu dini destekler."[27]

Yine bir başka yerde şöyle demektedir: "Allahu Teala'nın belirttiği gibi, dinin ayakta durması, yol gösteren Kitap ve onu destekleyen kılıçla olur"[28]

Tüm zamanlarda salih davetçilerin, insanların hayatlarının her alanında Allah'a kulluğun özü olan tevhidin hukukunun yerine getirilmesi esasını davetlerinin mihveri edinmeleri gerekir. Bu esası, sözlerinin ve düşüncelerinin başlangıcı yapmalıdırlar. Bu uğurda cesaretle meydanlara inmeleri, onun uğruna can vermeleri, hapsedilmeleri, öldürmeleri ve öldürülmeleri gerekmektedir. Salih davetçilerin daima kitap ve sünnetin ışığında apaçık delillerle bu uğurda çaba göstermeleri üzerilerine bir sorumluluktur. Her kim ki bundan yüz çevirirse, kılıçla yola getirilir.

Gün gelirde ellerine kılıç almak onlar için güç olursa, tevhidden yüz çevirenlerin kılıçla düzeltilmesi gerekliliğini zihinlerinden çıkarmaları ve bu gayeyi ihmal etmeleri asla helal değildir. Bilakis tevhidin ikamesini kılıçla gerçekleştirmek için kitaba uygun bir şekilde ciddi bir çaba sarfetmeleri gerekmektedir.

---

[27] İbn-i Teymiye, Mecmuu'l-Fetava, 35/36
[28] İbn-i Teymiye, Mecmuu'l-Fetava, 28/396

Bu dinin hakikatini bilen herkes hatta düşmanları bile onun tevhid ve cihad olduğunu bilirler. Davet ve kıtal (savaş); yani Mushaf ve kılıçtır. Dinin düşmanları gerçekten çok iyi bilmektedirler ki, tevhid üzere yol almaktan ve adaletle onu ayakta tutmaktan yüz çevirdikleri sürece bu dinde onları terk edecek ve er ya da geç onların değersiz, yalan ve hile dolu sistemlerinin kökünü kazıyacaktır. Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* kendileri ve kendileri gibi kimseleri boğazlamak için gönderildiğini onlar çok iyi bilmektedirler. Hiç şüphe yoktur ki, en yakın akrabaları ve kavmi tevhidi adaletle gerçekleştirmeyi reddettikleri zaman Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onlara bu şekilde karşılık vermişti:

"Dinleyin ey Kureyş ahalisi! Muhammed'in nefsi elinde olan Allah'a yemin olsun ki ben size boğazlamakla gönderildim."[29]

Sonra Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Allah İslam'ı ve Müslümanları demir vasıtasıyla izzet sahibi kılına dek büyük bir kıyama kalkmıştı. Allah'ın izni ile bizler Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* peşinden gidiyor, O'nun yolunu takip ediyor, sünnetini ayakta tutuyor ve O'nunla birlikte savaşıyoruz.

> *"Nice peygamberler vardı ki, kendileriyle beraber birçok Allah dostları çarpıştılar; Allah yolunda başlarına gelenlerden yılgınlık göstermediler, zaafa düşmediler, boyun eğmediler. Allah sabredenleri sever." (3, Ali İmran/146)*

İbn-i Teymiye *(rahimehullah)* der ki: "Bir çok Allah dostunun Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile birlikte savaşması ya da O'nunla birlikte öldürülmesi Resulullah'ın da onlarla beraber aynı savaşta olmasını gerekli kılmaz. Bilakis kim Resulullah'a *(sallallahu aleyhi ve sellem)* tâbi olur, O'nun dini uğruna öldürülürse, Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile beraber öldürülmüş sayılır. İşte sahabenin anlayışı bu şekilde idi. Onlar en büyük savaşlarını da Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* vefatından sonra gerçekleştirmişlerdir. Öyle ki, Şam'ı,

---

[29] Ahmed b. Hanbel, Müsned; 14/277; 6739

Irak'ı, Yemen'i, İran'ı, Bizans'ı, doğuyu ve batıyı fethettiler. İşte bu şekilde düşündüğümüz zaman Resulullah ile birlikte savaşan ve yine diğer resullerin dini uğruna savaşan ve yaralanan nice kimselerin bulunduğunu görürüz. Bu ayet kıyamet gününe kadar bütün mü'minlere bir ibret vesikasıdır. Peygamber ölmüş olsa bile, peygamberle beraber Allah'ın dini uğruna savaşan herkes bu ayetin dâhilindedir."

> *"Muhammed Allah'ın elçisidir. Onun yanında bulunanlar da kâfirlere karşı çetin, kendi aralarında merhametlidirler." (48, Fetih/28)*

> *"Bundan sonra iman edip hicret edenler ve sizinle birlikte cihad edenler, işte onlar sizdendir." (8, Enfal/75)*

"Bilinmelidir ki itaat edilen kişi ile beraber olmak için, mutlak surette onu görmek gerekli bir şart değildir."[30]

Biz de düşmanlarımıza karşı hedeflerimizi aleni bir şekilde açıklıyor ve onlara diyoruz ki:

Bugün eğer onlara karşı güçsüz durumdaysak, bu hesabımızdan vazgeçtiğimiz anlamına gelmez. Asla! Bu bize haramdır. Bu yüzden gece gündüz Allah'a yakarıyor, sabah akşam ona dua ediyoruz ki, onlara ve bu dinin düşmanı olan herkese boyun eğdirecek gücü bize nasip etsin. Bütün hareketlerimiz ve eylemlerimiz buna hazırlanmak içindir.

Onlar bunu çok iyi biliyorlar. Ve gereksiz bir şekilde Mushaf ile kılıcın arasını ayırmakla uğraşan davetçilerinin sonunun hezimet ve çöküş olduğunu da biliyorlar. Böyle kimselerin bu dinin hakikatini bilmeyen, Allah'ın emirlerinden ve sünnetinden yüz çeviren, dinin aslını hiçbir şekilde anlamayan kimseler olduklarını da çok iyi biliyorlar. Şeyhul İslam İbn-i Teymiye *(rahimehullah)* şöyle der:

"İslam dini; kılıcın kitaba tabi olmasıdır. Kitap ve sünnete uygun bir ilim ortaya çıkarsa ve kılıçta buna tabi olursa İslamın emri kaim oldu demektir."[31]

Ve yine şöyle der: "Dinin ayakta durması yol gösteren kitap

---

[30] Mecmuu-l Fetava

[31] Mecmuu-l Fetava, 20/393

ve destekçi kılıçladır."

Muharrem 1422 h.

Endişem Dinim İçindir

Er-Re'yul Ürdüni Gazetesi, 29/Safer/1417 h. (15/7/1996m.) tarihinde meclis kanunu ile ilgili bir makale yayınladı. Besam el-Amuş'a ait olan "Kalbim Vatanımla Birliktedir" adlı bütünüyle hatalarla dolu bir makale. Şöyle diyor:

"Millet adına endişelerimin en büyüğü, geçen hafta diğer şehirlerde varlığına şahit olduğum, topluma kara gözlüklerle bakan tekfircilik olgusudur. Onlar çağımızın haricileridir. Sadece açıkça küfür ehlinden olan kimseleri tekfir etmekle kalmıyor, buna hükümete katılmak ya da parlamentoya girmek konusunda kendileri ile farklı düşünenleri de ekliyorlar."

Sonra laik Türk Hükümeti'nin yeni başkanını savunan sözler söylüyor. Bu kısmı beni ilgilendirmiyor. İstersem ona bu konuda bir sürü cevap yazabilirim. Ve şöyle devam ediyor: "...Kendilerine Ahbaş adını veren bu kişiler tekfircilerin bir gurubudur. Şeyhu-l İslam İbn-i Teymiye ve Şehid Seyyid Kutub'a kadar dil uzatıyorlar. Onlar her ne kadar bu insanlar gibi olmaya yelteniyorlarsa da bu çabalarında başarısız olacaklardır. Hükümet o konuştukları mescidlerde kaosa engel olmak için onları durduracak ve hadlerini bildirecektir."

Makale baştan aşağı –tıpkı diğerlerinde olduğu gibi- ırkçılık kokuyor. İslam değil... Zaten ismi de "Kalbim Vatanımla Birliktedir" şeklinde. Dinimle değil... Bütünüyle cehalet ve sapkınlık içeren şu sözlere bakın:

"Ürdün anayasası devletin dininin İslam olduğunu söyler. Böyle olduğu sürece onun korunması anayasal hatta şer'i bir sorumluluktur."

Anayasal sorumluluk olarak kabul ettiği ve propagandasını yaptığı konuları bir düşünün. Eğer korunmasını istediği şeyler

saygı duydukları ve kendisine uygun kanun çıkardıkları anayasaları ise o halde neden gerek bizler, gerekse diğer kardeşlerimiz onlara bu yaptıkları işin dinen hükmünü söylediğimiz zaman bize öfkeleniyorlar.

"Ülkemiz Ürdün'de anormal tezahürler belirmeye başladı. Vatan din ve ahlakla ilgisi olmayan" diyor.

Vatanı dinden önce tutmasını, aynı şekilde sözünün başlangıcında "...milli endişelerimin en önemlisi..." deyişine dikkatinizi çekerim.

İşin aslı onların bu şekilde hatalarla dolu şeyler sarfetmesinin sebebi kalplerinin kör ve kulaklarının tıkalı olmasındandır. Bununla beraber bizim niyetimiz onlara bu konularda cevap vermek de değil zaten. Çünkü birçok yerde onlara bu konularda vermemiz gereken cevapları verdik.

Ben burada ise onun tevhid ehline yönelik sataşmalarına, onları Şeyhu-l İslam İbn-i Teymiye'yi ve diğer İslam davetçilerini tekfir eden hariciler ve tekfirciler olarak adlandırmasına dair cevaplar yazacağım.

Aslen bu tip kimselerden böylesi sözler duymak hiçte garip değil. Özellikle cehaletin yaygınlaştığı, gerçeklerin tahrif edildiği, herkesin Allah'ın dini hakkında uzman kesildiği ve hatta tağutların şirkinden nasiplenmiş, onlar tarafından en aşağılık seviyeye indirilmiş kimselerin bile ahkâm kestiği şu zamanda bu tip kimselerden böylesi laflar dumak gayet normaldir.

Eğer o kendi kendisini yöneten halkın –yani demokrasinin- sözcüsü ise, muvahhidlerin sözleri ona neden bu kadar dokunuyor? Anlaşılan tağutların bu kadar engellemelerine rağmen tevhidin gençler arasında yayılması, şirk kanunlarından, onların küfür meclislerinden uzaklaşmanın kabul görmesi onu oldukça sinirlendirmiş ve canını yakmıştır.

Ona ve onun gibilere şu koskoca dünya dar geliyor. Çünkü biliyor ki, Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in mesajının özü ve mihengi olan bu tertemiz davet, onun yalanlarını, küfür hükümetine katılmak ve parlamentoya girmek konularındaki sahtekârlığını ortaya çıkarmaktadır

Öyle ki iş sonunda muvahhidlerle Ahbaş isimli cemaati birbirine karıştırıp, hükümeti muvahhid gençlere karşı kışkırtma noktasına dayanmıştır. Bu, sap ile samanı birbirinden ayıramayan kimseler misali sadece onun acziyetini ortaya koyuyor. Onun gibileri tasvir eden şu sözü söyleyen her kimse Allah ondan razı olsun.

"Onların gözleri ile gördükleri hiç bir şey yoktur.
Sadece saçma sapan sözler…
Başları sıkışınca delillere değil, sultana sığınırlar."

Sonra tekfirciler diye bahsettiği muvahhidlere karşı camilerde kaosa engel olmak için yardım istediği hükümet hangi hükümettir? Bizzat Allah'ın şeriatını atıl kılan hükümet değil mi? Allah'ın dini ile savaşan, Yahudilere destek çıkan, davetçileri susturup küfür hürriyetini savunan, Allah'ın dini ile alay edenleri himaye eden, kâfir milletlere meyleden hükümet… Bu kör bütün bunları görmezden geliyor.

Sonra da bu hükümetten tekfirciler diye adlandırdığı kişilere karşı yardım istiyor. Aslında onların gözleri değil, kalpleri kör…

"Topluma kara gözlüklerle bakan bu tekfirciler…" diyor.

Bilmiyorum senin topluma ve muvahhidlere baktığın gözlüğün rengi nedir ki, onları tekfirci ve harici olarak görüyorsun. Sakın bu tağutların size dağıtmış olduğu şirk meclisi gözlüğü olmasın. Ya da saygı duyacağınıza dair yemin edip, ona uygun kanunlar koyduğunuz anayasa gözlüğü…

Ancak senin ve senin gibilerin tekfirci diye isimlendirdiği muvahhidler, topluma sadece ve sadece kitap, sünnet gözlüğü ile bakıyorlar. Muvahhid gençler dinlerini çok iyi anlıyorlar ve tevhidi gayet iyi biliyorlar. Bu yüzden de secde, rukû, dua, kanun koyma gibi ibadet çeşitlerinden her hangi birisini Allah'tan başkasına sunarak Allah'a eş koşan kimseleri tekfir ediyorlar. Çünkü mutlak olarak kanun koyma yetkisini Allah'tan başkasına veren bir kimse Allah'a şirk koşmuş, O'ndan başkasına ibadet etmiş ve kanun koyma yetkisini kendisine sunduğu makamı rab edinmiş demektir. Allahu *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

"Yoksa Allah'ın izin vermediği bir dini kendilerine tutulacak yol kılan ortakları mı var?" (42, Şura/21)

"Ey zindan arkadaşlarım! Ayrı ayrı rabler mi hayırlıdır yoksa Kahhar olan bir tek Allah mı?" (12, Yusuf/39)

Nebi *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Tevbe Suresi 31. ayetine dair yaptığı açıklamada ehli kitabın din adamlarını rab edinmelerinin ruku, secde ve dua etme şeklinde olmadığını bilakis kanun koyma noktasında onlara itaat etmek suretiyle olduğunu söylemiştir. Fakat buna rağmen muvahhid gençler Allah'ın dinini atıl kılan, O'nun diniyle savaşan, Allah'ın düşmanları ile iş birliği yapan kimselerin dini açıdan hükümlerini açıkladıkları zaman muvahidleri topluma kara gözlükle bakmakla itham ediyorsunuz.

"Onlar açıkça küfredenleri tekfir etmekle yetinmeyen bu asrın haricileridir" diyor…

Sorarım sana ey ukalâ! Kimdir harici? Muvahhidler Ali b. Ebu Talib'e mi karşı çıkmışlar? Yoksa Osman bin Affan'a mı? Yoksa muvahhidler raşid halifelere mi karşı geldiler? Aklın nerede senin ey A'muş?

Senin kişiyi küfre götürmeyen günahlar sebebiyle insanları tekfir eden haricilerin sıfatlarını bildiğini de hiç zannetmiyorum. Söyler misin bunlar hangi günahlardır? Tağutların şirkinden beri oldukları için kendilerinden intikam almak istediğin muvahhidler hangi günahlar sebebiyle insanları tekfir etmektedirler? Diyorsun ki:

"Sadece açıkça küfür ehlinden olanları tekfir etmekle kalmıyor, buna hükümete katılmak ya da parlamentoya girmek konusunda kendileri ile farklı düşünenleri de ekliyorlar."

Muvahhidleri kötüleyerek kınadığın ve harici/tekfirci ilan ettiğin günahlar bunlar mı? Peki, sorarım sana bu haricilerin yaptığı gibi küfre düşürmeyen günahlar sebebiyle yapılan bir tekfir midir? Yoksa bizzat Allah'a ortak tutmaktan kaynaklanan bir tekfir midir? Muvahhidlere olan hıncın bundan dolayı mıdır? Bu parlamentolar ve hükümetlere dair Allah'ın hükmünü

açıkladıkları için mi onlardan intikam almak istiyorsun?

İşte bu sizin muvahhidlerden intikam almaya çalışmanızın tek sebebidir. Sizler ancak sizin Allah'ın kitabında olan hükmünüzü açıkladıkları için muvahhidlerden intikam almak istiyorsunuz. Muvahhidlerin bu açıklamaları, akli ve şehvani isteklerine uyarak dini tahrif eden herkesi rahatsız ediyor. Elbette muvahhidlerin açıklamaları sizleri rahatsız edecektir. Çünkü sizler kâfir milletlere yamanmaya çalışıyor, onlarla beraber oturup kalkıyor, yiyip içiyor ve Allah'ın indirdiğinden başka bir şeyle hükmetme konusunda onlarla ortaklık yapıyorsunuz.

Gelelim "açıkça küfredenleri tekfir etmekle yetinmiyorlar" sözüne...

İnan senin açık küfrün ne olduğunu dahi bilmediğini düşünüyorum. Nedir size göre açık küfür. Bize bunu açıklar mısınız? Ancak siz İslam hakkında onun isminden başka bir şey bilmediğiniz gibi tevhidin de "t"sinden haberdar olmayan bir topluluksunuz. Sözlüğünüzde küfrün tanımı olmadığı için doğal olarak onu tarif edemiyorsunuz. Aynı zamanda Allah'ın kullarına farz kıldığı, kurtuluş için şart koştuğu tağutu inkâr etmekte sizin sözlüğünüzde yer almıyor.

> *"Dinde zorlama yoktur. Çünkü doğruluk sapkınlıktan iyice ayrılmıştır. Artık kim tağutu tekfir edip Allah'a iman ederse, kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah işitendir, bilendir." (2, Bakara/256)*

Belki Yahudileri tekfir edeceksiniz. Ama onlar milli bir meseledir. Onlarsız olmaz. Ya da Hıristiyanları tekfir edeceksiniz ama içinizden birçoğu onlarla kardeştir. Onlara karşı dostluk ediyorsunuz beraber oturup kalkıyorsunuz. Milliyetçilik çatısı altında onlarla beraber değil misiniz?

Peki, o halde açık küfür nedir. Bize bunu anlatın da dinleyelim...

Muvahhid kardeşim bil ki! Sözünü ettiğimiz bu makale içerisinde birçok sapkınlığı barındırmaktadır ve şirk hükümetinden, küfür parlamentosundan beri olan muvahhid

kardeşlerimize saldıran yazılarla aynı minvaldedir. Bu makaledeki hataları tek tek ele alacak olursak elinizde tuttuğunuz şu kağıtlar kat kat daha fazla olurdu. Eğer bu şahıs mücahidleri "tekfirci" ve "harici" olarak isimlendirmeseydi ona cevap vermeye bile tenezzül etmezdim. Çünkü biliyorum ki bu onların son yanlışı değil. Bu konuda her gün pek çok şey okuyoruz. Davamızın asıl seyrinden sapmak korkusuyla bunlarla ilgilenmeyi kendimize yakıştıramıyoruz.

Ey kusurları ifşa olmuş olan sizler! And olsun ki, Allah'tan başka ilah yoktur. Biz sizinle uğraşmak istemiyoruz. Ortaya çıktığınız ilk günden bu güne kadar ne dolaplar çevirdiğinizin farkındayız.

Bilin ki; insanlar arasında sizin için en hayırlı kimseler aslen sizi Allah'a davet eden, apaçık şirk ve küfür olan yasalarınıza saygı duymaktan men eden, farklı ırklardan gelmelerine rağmen sadece iman edenlerin kardeş olduğunu size anlatan, Müslümanlarla kâfirleri kardeş yapmayı hedef tutmuş milliyetçilik davetini reddetmeniz gerektiğini söyleyen, insanlara karşı kurulan hilelere yönelik korunmayı tavsiye eden muvahhidlerdir.

Ancak bütün bunlardan önce hepinizi oturup "La İlahe İllallah" tevhid kelimesinin anlamını ve onun yüklediği sorumlulukları öğrenmeye davet ediyorum. Çünkü pek çoğunuz bundan gafilsiniz. Allahu Tealâ'nın namaz, zekat gibi ibadetlerden daha önce kelime-i tevhidin öğrenilmesini farz kılmasına rağmen bu konuda oldukça ağır adınlar atmaktasınız.

Allah'a tövbe edin ve kendisiniz ıslah edin. Zira Allah pişman olanların tövbelerini kabul eder. Günahlarla saygı elde etmeye çalışmayın. Sizden olmayan kişilerden genel nasihatlere karşı kibirli tavırlar sergilemekten de sakının. Bu size tebliğimdir...

Suvaka Hapishanesi
29/Safer/1417 h.

Rabbim! Zindan Bunların Beni Davet Ettikleri Şeyden Bana Daha Sevimlidir

Bütün hamdler, nimetini salih kullarının üzerine tamamlayan Allah'a özgüdür. Salât ve selam Allah'ın nübüvveti kendisi ile sonlandırdığı Resulü'nün üzerine olsun.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Musa *(aleyhissela)*'ı Firavun'a gönderdiği zaman, tağutun saraylarında, onun gözetimi ve koruması altında yetişmiş olmasına rağmen, Firavun'un istihbaratında kara bir dosyası vardı. O günlerde Firavun Beni İsrail'in oğullarını öldürüyor, kadınlarını sağ bırakıyordu. Musa Firavun'un tebaasından ve yardımcılarından birini öldürmüş ve daha sonra da onlardan kaçmıştı. Firavun ve tebaasına göre Musa onların adaletinden(!) kaçmıştı. Allah'ın tevhidini, Allah'ın kanunlarını terk ederek tesis ettikleri adaletten...!

Allahu Tealâ Musa *(aleyhisselam)*'ı Firavun'a gönderdiği zaman Musa *(aleyhisselam)*'nın aklına ilk olarak bu olay gelmişti:

> *"Rabbim! Ben onlardan birini öldürmüştüm, beni öldürmelerinden korkuyorum." (28, Kasas/33)*

Öldürülen kimsenin ailesi ve aşireti ile arasında bir sulh gerçekleşmemiş(!) ve bilakis Firavun'un askerleri tarafında hapsedilmek üzere aranmakta idi. Ancak tüm bunlar Musa *(aleyhisselam)*'ı zalim kavme; Firavun ve adamlarına gidip Allah'ın risaletini tebliğ etmekten alıkoymadı. Allah'ın kendisine vahyettiğini onlara tebliğ etmekten geri durmadı.

Firavun ve ehline tebliğini yaptığında Firavun ona ilk olarak istihbaratı tarafından kaydedilmiş daha önce işlediği suçları ve cinayeti hatırlattı. Bununla beraber ona baktığı, kendisini yetiştirdiği için minnet altında bırakmaya çalıştı.

> *"Firavun dedi ki: Biz seni çocukken himayemize alıp*

büyütmedik mi? Hayatının birçok yıllarını aramızda geçirmedin mi? Sonunda o yaptığın (kötü) işi de yaptın. Sen nankörün birisin!" (26, Şuara/18-19)

Acaba burada Musa'nın cevabı ne olmuştu? Kendisini büyüttü ve yetiştirdi diye ona teşekkür mü etti? Bu mücrim, büyüklenen, binlerce insanı zindanlara dolduran, insanların hak ve hukuklarını çiğneyen, ümmetin malını çalan bu tağuta şükran duygularını mı sundu? Gerçekten bu çok ilginç bir durum... Musa *(aleyhisselam)* o tağuta şöyle cevap vermişti:

Musa dedi ki: "Ben, dedi, o işi o anda yaptım ki şaşkınlardandım. Sizden korkunca da hemen aranızdan kaçtım. Sonra Rabbim bana hikmet bahşetti ve beni peygamberlerden kıldı. O başıma kaktığın nimet de (aslında) İsrail oğullarını kendine köle edinmiş olmandır." (26, Şuara/20-22)

Yani Musa *(aleyhisselam)* ona diyordu ki: Senin işlediğin günahların, senin işlediğin küfrün... Senin Allah'a karşı azgınlaşmanın ve O'nun kullarını kendine kul edinmenin... Evet tüm bunların yanında senin adamlarından bir tanesini öldürmemin lafı bile olamaz. Sen ki, Allah'ı inkâr ettin... Binlerce kişiye zulmettin, onları zindanlara doldurdun... Öldürdün... Yaptığın bir çok işkence ve zulümden sonra onlardan bir kısmını serbest bırakman bir nimet sayılmaz... İyilik diye lafını ettiğin şey bu mu?

Özellikle bu büyük şirk ve zulüm üzerinde kaldığın sürece yaptıklarını bir iyilik olarak mı görüyorsun? Hayır... Binlerce kez hayır... Eğer senin zulmünden kurtulmak nasip olduysa bu sadece alemlerin rabbinin lutfudur.

"Biz ise istiyorduk ki, o yerde güçsüz düşürülenlere lütufta bulunalım, onları önderler yapalım, onlara (ötekilerin) yerini aldıralım." (28, Kasas/5)

Evet... İnsanların işledikleri bütün cinayetler, ne kadar büyük olursa olsun asla tağutların işlediği şirk ve küfürden daha büyük değildir. Çünkü o- yani şirk- kâinatta işlenen günahların en büyüğüdür. Geri kalan bütün günahlar şirkten aşağıdadır ve

şirke göre daha önemsizdir. Allahu Teala şöyle buyuruyor:

> *"Doğrusu Allah, kendisine ortak koşulmasını asla affetmez. Ondan başkasını (diğer günahları) ise, dilediği kimseler için bağışlar ve mağfiret buyurur. Her kim Allah'a şirk koşarsa gerçekten pek büyük bir günah ile iftira etmiş olur." (4, Nisa/48)*

Şirke gelince; Allah ile beraber ortaklar edinmektir ve asla, sadece namazı Allah'tan başkası için kılmakla ya da Allah'tan başkasına secde ve rukûu etmekle bitmez. Bilakis şirkin bir çok çeşidi vardır.

Şirk bazen sevgide gerçekleşir...

> *"İnsanlardan kimi de Allah'tan başka şeyleri O'na eş tutuyorlar da onları, Allah'ı sever gibi seviyorlar." (2, Bakara/165)*

Bu şirk, Allah'a ortak tutulan ilahların emirlerini Allah'ın emirleri ile denk tutmakla olur. Peki ya onların emirlerini, Allah'ın emirlerinden önde tutup, onlara göklerin ve yerin rabbinden daha fazla hürmet eden kişinin durumu nasıl olur acaba? Şüphesiz ki onların şirki, Allah'ın haklarında *"Vallahi biz, gerçekten apaçık bir sapıklık içindeymişiz" (26, Şuara/97)* diye buyurduğu kâfirlerin şirkinden daha büyüktür.

Şirk bazen günümüzde tağutların yaptıkları gibi teşri noktasında, yasama ve yönetme işlerinde Allah ile beraber söz sahibi olduğunu iddia etmekle olur. İlahlığın en önemli özelliklerinden biri olan teşrî konusunda Allah'a başka ilahları denk tutmakla olur... İşte bugün onların modern dinleri onların "demokrasi" ve "halkın kendisini yönetme hakkı" şirki bunun bariz örneğidir.

> *"Yoksa onların, Allah'ın dinde izin vermediği şeyi kendilerine meşru kılacak ortakları mı vardır?" (42, Şura/21)*

Bu iğrenç suç Allah'a karşı işlenen suçların en büyüğüdür. Diğer bütün günahlar bundan kaynaklanır. Çünkü Allah düşmanları, kulları için neyin faydalı olduğunu, dünya ve ahiretleri için neyin doğru olduğunu bilen Allah'ın şeriatını terk

ettiler, dünyalarını, menfaatlerini koruyan O'nun hadlerini bıraktılar ve onların yerine, gece gündüz bu menfaatleri ve hedefleri yıkmaya çalışan kanunlar ve şeraitler koydular. Allahu Tealâ ise bu menfaatlerin, önünden ya da arkasından batılın yaklaşamayacağı şeriatı ile korunmasını istemişti. Ancak buna rağmen haramlar helal görüldü. Ülkeler, insanlar, mallar ve nesil bozuldu. Bütün bunlar, tağutların şirk kanunlarının gözetiminde oldu. Ümmeti paramparça edip asaletini yok ettiler. Böylelerine, pis elleri ile Allah'ın dinine, şeraitine ve muvahhidlere karşı işledikleri günahları, zulümleri ve şirkleri olduğu sürece bazı mustazafları ve mazlumları affetmelerinden, insanlara yaptıkları büyük zulümlerden (herhangi bir zamanda, onların şartlarına göre) vazgeçmelerinden dolayı teşekkür etmek ne mümkündür? Allahu Teala'nın mevcudatın en büyük günahı olduğunu haber verdiği iğrenç suçları devam ettiği sürece böylelerine nasıl teşekkür edilir?

"Çünkü şirk, en büyük zulümdür." (31, Lokman/13)

Onların bizzat zulmetmeleri, Allah'a şirk koşmaları işledikleri bütün iyi amelleri yok etmektedir. Allahu Tealâ buyurur ki:

"Onların yaptıkları her bir iyi işi dikkate alırız, fakat onu saçılmış zerreler haline getiririz." (25, Furkan/23)

İnsanların tağutların affı sonucu zindanlardan çıktıkları zaman onlara teşekkür etmeleri kesinlikle caiz değildir. Her şeye kadir olan Allah'tan başkasına kesinlikle teşekkür etmemeleri gerekir. O dilemezse, hiçbir şey gerçekleşmez.

Allah'ın dini ile savaşan, insanlara işkenceler eden kâfirlere ne şükür, ne hürmet ne de iyilik vardır. İnsanların bir kısmına zulüm etmeyi bıraksa bile bu yaptıkları Allah'ın hükümlerine teslim olmak, onun rızasını kazanmak için değildir. Bilakis kendi suçlarını örtbas etmek içindir.

Bu batılı hak gibi, karanlığı ışık gibi gösterme çabasıdır. Onların af yasası çıkarmalarından dolayı bir muvahhidin tağut karşısındaki tutumu asla değişmez. Onlar isterse affetsinler, isterse de affetmesinler…

Bizim bu tağutları inkâr etmemizin, onlardan beri olmamı-

zın, onlarla asıl kavgamızın sebebi bizi hapsetmeleri değildir asla... Aksine tevihidi hapsetmeleri, şeriati zincire vurmaları, Allah'ın kitabını ve İslam'ı esir almalarından dolayıdır. Kuran-ı Kerim'in hükümlerini terkederek, kendi kanunları ile hükmetmeleri sebebiyledir.

Biz bu tağutları, kanunlarını, dostlarını, hür olduğumuz zamanda inkâr ediyorduk. Ve şu an tutuklu ve mahkum olmamıza rağmen yine onları inkâr ediyor, onlara buğzediyor ve kendilerinden beri oluyoruz... Tutuklu ve mahkum olduğumuz zaman da Allah'ın izni ile bu yolu terk etmeyeceğiz. Hapishaneden çıktığımızda da bu yolda kalmaya devam edeceğiz. Çünkü aramızdaki düşmanlığın sebebi, bizi hapsetmeleri ve işkence etmeleri değil. Bu onların şirki, yanlışları ve büyük zulümlerinden dolayıdır. İster hapishanede, ister dışarıda olalım düşmanlığımız devam edecektir. Ancak bir şartla bu düşmanlık biter. Küfürlerinden, şirklerinden, beşerî kanunlarından, şirk şeraitlerinden uzaklaşıp, sadece Allah'a, O'nun şeraitine tabi olmaları halinde. Bu konuda örneğimiz bizden önceki nebilerdir...

> *"İbrahim'de ve onunla beraber bulunanlarda sizin için güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: "Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a inanıncaya kadar sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve nefret belirmiştir." (60,Mümtehine/4)*

Müfessirler bu ayette geçen *"onunla beraber bulunanlarda..."* ifadesini "nebiler, salih kimseler ve onun yolunda olanlar" diye tefsir ederler. Heyhat! Ne bu yoldan vazgeçmemiz ne zararına bir anlaşma yapmamız mümkün değildir. Onlar bizden şu yalancı dünyadaki fani bir kazanç uğruna, sınırlı bir hürriyet karşılığında satmamızı istiyorlar...

Ey kardeşlerim! Tevhidiniz, dininiz ve şeraitiniz... Hapishaneden çıksanız da, orada kalsanız da onlara sımsıkı tutunun... Tevhidi terk ederek topuklarınız üzerine geri dönmekten kaçının... Çünkü sermayeniz Allah'dır ve O'nu ihmaliniz

helakinizdir. Allah'a andolsun ki, hapishane muvahhidler için geçici (ya da daimi) hürriyetten daha iyidir. Eğer bu hürriyetin bedeli din ve tevhid olacaksa... Çünkü dünya mü'minin cehennemi, kâfirin cennetidir. Ve andolsun ki dünya hayatı yolun başıdır, sonu değil... Ve bu, karşılaşmanın ilk raundudur, son değil...

Kalkın ve yürüyün... Dünya sadece birkaç günden ibarettir. Eğer yolunuzda sebat ederseniz, kurtuluşunuzu elde ederseniz ve cennet bahçelerine ulaşırsanız... Güçlü padişahın huzurunda... Sadıklarla beraber... Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve sahabesiyle beraber olursunuz... Onun sizi bıraktığı yol üzerinde sebat edin... Sakın geri adım atmayın....

> *"Mü'minlerden öyle erler vardır ki, Allah ile yaptıkları ahide sadakat gösterdiler; böylece onlardan kimi adağını gerçekleştirdi. Kimi de beklemektedir.."* (33, Ahzab/23)

Sebat... Sebat...

Suvaka Hapishanesi
8 Cemadiyel Ahir 1416 h.

Düşman Kavmi İzlemekte Gevşeklik Göstermeyin

Gece yarısından sonra başımı hücremin penceresinden dışarı uzatıyorum. Tabî ki bu tehlikeli bir şeydir. Sırtını duvara yaslamış ve sanki her an biri onu uyandıracakmışçasına uyuyan gardiyanı gördüm. Çünkü bu yaptığı, onun benim de içinde bulunduğum şu zindana atılmasına neden olabilecek bir davranıştı. Allahu Teala'nın şu ayetini hatırlamıştım:

"Düşman topluluğunu izlemekte gevşeklik göstermeyin. Eğer siz acı duyuyorsanız kuşkusuz onlar da sizin acı duyduğunuz gibi acı duyuyorlar. Üstelik siz Allah'tan onların ümit edemeyecekleri şeyleri umuyorsunuz. Allah hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir." (4, Nisa/104)

Bu yüzden zaman zaman onları şirkten ayrılıp uzaklaşmaya ve tevhidin hakikatine davet etmek için penceremin önünde sabahlıyor ve Allah *(Subhanehu ve Telâ)*'nın şu ayetini düşünüyorum:

"Düşman topluluğunu izlemekte gevşeklik göstermeyin."

Eşlerini, annelerini, çocuklarını görmeden burada haftalar geçiren, bayramlarda bile ailelerinin yanına gidemeyen, tağut yolunda canhıraş çabalayan bu askerleri gördüğüm zaman, onlardan bazılarına şöyle diyorum:

"Siz de bizim gibi mahkûmsunuz. Fakat aramızda çok büyük fark var. Sizler tağutları razı etmek için, çocuklarınızı, akrabalarınızı, annelerinizi gerek bayramlarda gerekse de başka zamanlarda görmekten mahrum kalıyorsunuz. Üstelik neredeyse borçlarınızı bile ödemenize yetmeyecek az bir maaş

karşılığında... Bu yüzden çoğu zaman bıkkınlığınızı dile getiriyor, yakınıyor ve şikayet ediyorsunuz. Bizse burada geçirdiğimiz her dakikanın –ister bayram günü olsun isterse başka bir gün- karşılığını Allah'tan bekliyoruz. Annelerimizden, çocuklarımızdan, ailelerimizden uzak olmaya, burada başımıza gelen her türlü sıkıntıya, darlığa Allah yolunda katlanıyoruz. Karşılığını da Allah'tan bekliyoruz ki Allah katında amellerimiz asla zayi olmaz. Evet, siz de bu bayramdan mahrum kalıyorsunuz, biz de. Ancak biz Allah'tan sizin bekleyemeyeceğiniz şeyler de bekliyoruz."

Gece yarısından sonra geç vakitlerde sorguya alındığım zamanlarda, sorgu memurunu uykusuzluktan gözleri kızarmış, esner halde görürdüm. Ve paketlerce sigara içmiş... O zaman aynı ayeti hatırlardım.

Yine bazı zamanlar onların gece yarılarından sonra, sabah namazlarından önce (sabah namazını bilmezler) tekrar tekrar evime geldiklerini duyardım. Ve biliyorum ki onlar gece yarısı, sabaha karşı ya da günün ortasında, sıcak güneşin altında farklı zamanlarda evimin yakınlarındalar... Dönüşümü bekliyorlar... Şu yüce ayeti hatırlıyorum:

"Eğer siz acı duyuyorsanız kuşkusuz onlar da sizin acı duyduğunuz gibi acı duyuyorlar. Üstelik siz Allah'tan onların ümit edemeyecekleri şeyleri umuyorsunuz."

Ve ettikleri düşmanlıkların meyvesini toplayan, mücahidler tarafından öldürülmüş adamlarına ağlayan Yahudi askerlerini gördüğüm zaman... Yine aynı ayeti hatırlıyorum.

İki grubun yas tutanlarını ve öldürülenlerini Allah indinde neyin beklediğini tahayyül ettiğim zaman.... Aynı şekilde haber bültenlerinde, ABD askerlerinin mürted Afgan ittifak güçlerinin arkasında, mücahidlerin kendilerine ateş edip saldırmalarından korkarak, elleri tetikte yürüyüşlerini gördüğüm zaman yine aynı ayeti hatırlarım...

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, peygamberlerin yolunda yürüyen muvahhid davetçilerden, sadık mücahidlerden şu gerçeği iyice anlamalarını ister:

“Bu dünya kalıcı değildir ve hiç kimse için sürekli bir huzur yoktur.”

Bu dünyada gerek Müslümanlar gerekse de hangi ırktan olursa olsun düşmanları acı çekiyorlar, sıkıntılara maruz kalıyorlar, yoruluyorlar.

“Ey İnsan! Şüphesiz sen rabbine kavuşuncaya kadar didinip duracak ve sonunda didinmenin karşılığına kavuşacaksın.” (84, İnşikak/6)

Ancak Müslümanın çalışıp didinmesi ile facirlerin çalışıp didinmesi arasında fark ne büyüktür. Aynı şekilde Müslümanın çalışması karşılığında beklentisi ile facirin çalışması karşılığında beklentisi arasında da ne büyük fark vardır.

“Kime kitabı sağından verilirse hesabı çok kolay bir şekilde görülecek, sevinçli olarak ailesine dönecektir. Fakat kime kitabı arkasından verilirse helak diye bağıracak ve alevli ateşe girecektir. Çünkü o dünyada iken ailesi içinde sevinçli idi. Çünkü o hiçbir zaman rabbine dönmeyeceğini sanırdı. Hayır sandığı gibi değil. Şüphesiz rabbi onu görüyordu.” (84, İnşikak/7-15)

Müslümanın davası uğruna katlandığı eziyetler, işkenceler, açlık, uykusuzluk ve cihad yolunda aldığı yaralar, esaret ve ölümü ile tağutun askerlerinin küfür kanunlarını korumak uğruna sabahlayışları, mücahid davetçileri takip ederken bitkin düşmeleri ya da küfür sistemlerinin tahtları altında can vermeleri, savaşmaktan yorulmaları, mücahidlere yapılan işkencelerde tağutlarla beraber sabahlamaların arasındaki fark...

“İman edenler Allah yolunda savaşırlar. Kâfirler ise tağut yolunda savaşırlar. O halde siz şeytanın dostlarına karşı savaşın. Şüphesiz şeytanın hilesi zayıftır.” (4, Nisa/76)

Ve her iki gurubun çalışması, didinmesi karşılığındaki beklentisi de ne kadar farklıdır...

“Çünkü onların Allah yolunda çektikleri susuzluk, yorgunluk, açlık kâfirleri öfkelendirmek üzere bir yere adım atmaları ve düşmana karşı her hangi bir başarı kazanmaları gibi hiçbir şey yoktur ki karşılığında

kendilerine iyi bir amel yazılmış olmasın. Şüphesiz Allak iyilik yapanların mükâfatını elbette zayî etmez." (9, Tevbe/120)

"Şüphesiz ki mü'min erkeklerle mü'min kadınlara işkence edip sonra da tevbe etmeyenlere cehennem azabı ve yangın azabı vardır." (85, Buruc/10)

Hepsi yoruluyor, uykusuz kalıyor ve bitkin düşüyor...

Ancak mü'minler *"muktedir bir hükümdarın katında, doğruluk meclisindedirler." (54, Kamer/55)* Allah onlar için cennetini hazırlamıştır. Onlarla karşılaşıncaya kadar sevaplarını biriktirmiştir. Sonra cennette sonsuza dek kalacaklardır. Ölümsüz olarak...

Facirler ise, onlar tağutların yolunda efendilerini razı etmek ve karşılığında çok küçük maaş ve aşağılık bir mevkî için ömürlerini tükettiler. Maaşların bittiği, rütbelerin yok olduğu zaman geriye sadece günah ve ağır bir yük kalacak... Peki ya sonra...

"Artık o gün Allah'ın edeceği azabı kimse edemez. O'nun vuracağı bağı kimse vuramaz." (89, Fecr/25-26)

Kişinin sadece sayılı bir kaç günde nimetler içinde yaşayıp arkasından sonsuz bir azaba uğramasının ne kıymeti var?

Kıyamet gününde cehennem ehlinden olup dünyada insanların en çok nimet içinde yaşayanı getirilir. Ateşe atılır ve çıkarılır. Sonra sorulur:

- Ey Ademoğlu! Dünyada hiç hayır gördün mü? Hiç rahatlık gördün mü?

- Hayır... Allah'a yemin olsun ki görmedim.

Daha sonra cennet ehlinden olup dünyada en çok sıkıntı çeken kimse getirilir ve cennete bir kere girdirilip çıkarılır. Sonra sorulur:

- Ey Ademoğlu! Dünyada hiç sıkıntı çektin mi? Hiç acı duydun mu?

- Hayır... Allah'a yemin olsun ki hiç sıkıntı çekmedim. Hiç

acı görmedim.[32]

Kıyamet gününde cehennemlik kimse ateşe atılmanın korkusuyla dünyada iken insanların en rahatı ve hiç sıkıntı çekmeyeni olmasına rağmen bütün nimetleri unutur. Peki ya azapta sonsuz kalmak nicedir?

Aynı şekilde cennetlik kimse de cennete bir kere girip çıkması sonucu Allah rızası için katlandığı bütün sıkıntıları, belaları ve acıları unutacaktır. Hatta o dünyada çektiği sıkıntıları hiç önemsemeyecek ve daha fazlasına maruz kalmayı dileyecektir.

"Ey nefsim! Sabret. Sadece dakikalar….
Vuslat anı gelince zail olur acılar.
Dünya dediğin nedir? Bir saniye, birkaç an...
Dünyada dert sahibi orada olur ferhan."

Bu kendime ve yeryüzündeki bütün mücahid kardeşlerime, orada- burada takip edilen davetçilere ve kâfirlerin hapishanelerinde esir düşmüş olan kardeşlerimize bir hatırlatmadır.

"Düşman topluluğunu izlemekte gevşeklik göstermeyin. Eğer siz acı duyuyorsanız kuşkusuz onlar da sizin acı duyduğunuz gibi acı duyuyorlar. Üstelik siz Allah'tan onların ümit edemeyecekleri şeyleri umuyorsunuz. Allah hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir." (4, Nisa/104)

Suvaka Hapishanesi
Recep 1423 h.

[32] Müslim (17/149), Ahmed (3/203, 253).

Senin Getirdiğinin Benzerini Getiren Herkese Düşmanlık Edilmiştir

Alemlerin Rabbi olan Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya hamd olsun. Salât ve selam efendimiz Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in üzerine olsun.

Bu yüce dinin yapısını ve yüklediği sorumlulukları anlayanlar ne kadar da azdır.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* cenneti ve cehennemi yaratmış, Cebrail *(aleyhisselam)*'ı görmesi için cennete göndermiştir. Cebrail *(aleyhisselam)* cenneti ve içindeki nimetleri görünce "bu nimetleri duyan herkes cennete girmek isteyecektir" demişti. Daha sonra ise cennetin etrafının çetin şeylerle donatıldığını görünce de "Ya Rabbi! Korkarım ki kimse cennete giremeyecektir" demişti.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* cennetin yolunu hoş ve güzel şeylerle donatmamıştır. Bilakis onun etrafı belalarla, imtihanlarla, eziyetlerle ve kanlarla donatılmıştır. Eğer tüm bu zorlu şartları geçmeden cennete girmek mümkün olsa idi o yoldan öncelikle Allah'ın seçtiği ve üstün kıldığı peygamberler ve nebiler giderdi. Ancak tüm peygamberlere eziyet edildi, kendileri ile dalga geçildi... Yalanlandılar... Kendilerine Allah'ın yardımı gelene dek bu hal böyle devam etti.

Nebevî davetçilerin hayatlarını ve bu davanın menhecini okuyan her aklı selim bu söylediğimiz gerçeği idrak eder. Bu yüzdendir ki Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* vahyin ilk gelmeye başladığı gün başından geçenleri Varaka bin Nevfel'e anlattığında, daha önce indirilmiş semavî kitapları okuyan Varaka bin Nevfel'in ilk sözü şu olmuştu:

"Senin getirdiğinin benzerini getiren herkese düşmanlık edilmiştir."

Resullerin varisleri olma hayali kurup daha sonra da çevrelerindeki insanların ya da beşeri kanunlarla hükmeden idare sahiplerinin rızalarını arayan kimseler bu yolun gerçek mahiyetini anlamamış kimselerdir.

Tüm resuller öncelikle kavimlerini baştan aşağı içinde yaşamlarını değiştirmeye çağırmışlardır. Resullerin çağrısı kesinlikle kavimlerinin yaşamlarının bazı kesitlerine dair ıslah etme çağrısı olmamıştır. Çünkü şirk hastalığı ancak bütünüyle kökten bir değişim sonucu tedavi edilebilir. İşte bu sebepten dolayıdır ki gerek resullere gerekse tâbilerine düşmanlık edilmiş, kendileri birçok eziyete maruz kalmıştır.

Şayet Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* toplumsal bazı sorunları ıslah etmeye yönelik bir çağrıda bulunsa idi... Ya da günümüz de aydın geçinen geveze akılcıların dillerine doladıkları gibi öncelikle toplumu içinde bulunduğu fakirlikten, sefaletten, geri kalmışlıktan ve sömürüden kurtarma adına bir davet içine girseydi... Ve gerek müşriklerden gerekse onların şirkinden teberri ettiğini açıkça ilan etmeseydi, kendisinin ve kendisine tabî olan mü'minlerin bir safta, kendilerine düşmanlık eden kâfirlerin ise karşı safta olduklarını bildiren *"Ey Kâfirler! Ben sizin taptıklarınıza tapacak değilim"* ayetini okumasaydı... Evet Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* davetini bu şekilde sunsa idi ne kendisine ne sahabilerine bu kadar çok eziyet edilmezdi. Öz yurtlarını terk ederek hicret etmek zorunda kalmazlardı. Bilakis memleketlerinde güvenli bir şekilde yaşar giderlerdi.

Yakın bir süre önce gazetelerin birinde bir yazı gördüm. Yazar değneği ortadan tutmaya çalışmış. Kendisini selefî olarak isimlendiriyor. Ancak cihadi selefîliği eleştirmeye koyulmuş. Sanki cihadsız bir selefilik istemekte. Cihadi selefilik tağutlar tarafından darbe üstüne darbe yiyormuş. Bu yüzden de tağutların darbesine maruz kalmayacak bir selefilik istiyormuş... Görünen o ki, bu yazar uzun uzun araştırmış ve aradığı selefîliği bulmuş. Toplumun içine karışarak orada eriyen, sadece bir takım kötülükleri ıslah etmeye yönelik davetlerde bulunan

hataları yamayan bir selefilik… Resullerin, sahabenin, tabiînin ve tüm davetçilerin yol edinmediği bir selefîlik… Cemaleddin Afgani'nin, Muhammed Abduh'un ve onların peşinde giden kimselerin yolu olan bir selefîlik…

Şöyle bir olay başımdan geçmişti: Bir kimse vardı. Kendisi cihadi selefiler diye isimlendirdiği bazı kimselerin kitaplarını basıyor, onların reklâmını yapıyordu. Allah'ın bereketlendirdiği bir malı vardı da bundan istifade mi etmek istedi yoksa gerçekten bu yolu kendisi için şiar mı edinmişti artık işin iç yüzünü bilemiyorum. Günlerden bir gün Allah düşmanları tarafından yapılan bir soruşturma ikimizi bir araya getirdi. İkimizde biraz sopa yedik. Ve daha sonra tek kişilik hücrelerde üç haftadan daha fazla bir zaman kaldık. Adam bu üç haftada hücreden ıslahçı, yenilikçi ve çağdaş bir selefî olarak çıktı. Cihadi selefîliği kötülüyor, bu yolun gerici, evrensel olmayan bir yol olduğunu söyleyerek cihadî selefilikten bütünüyle koptuğunu ilan ediyordu.

İşte imtihanların ve zindanların gayesi… Ya olgunlaştırır ya da kırıp geçirir…

Sakin ol ey ıslahî selefî! Henüz bir şey tatmadın. Sadece birkaç sopa yedin.. Tağutlara kurban olarak takdim ettiğin bu makale ve yayınlarınla, bu metodtan beri olduğunu bildiren beyanatınla hedefine ulaşacağını mı zannediyorsun? Zavallı.. Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?

Evet belki yediğimiz dayak senin canını acıtmış olabilir. Zira sopayı tutan el sopanın nereye isabet ettiğine hiç aldırış etmiyordu… Sopa başa mı değer, yüze mi değer, ayakları mı… Yoksa başka bir tarafa mı değer diye düşünmüyordu. Belki şunu düşünebilirsin. Cihadî selefi tağutlar tarafından büyük darbelere maruz kalmış bunun sonucunda da zaafa uğramıştır. Cihadi selefilik şu an temelden sarsılmaktadır. Menhec olarak geri adım atılmıştır. Bir çok müntesibi gerek fikirlerinden gerekse yöntemlerinden geri adım atmaktadır.

Ancak senin bu sözlerin üç beş sopa yedikten sonra hemen çizgisini değiştiren senin gibi kimseler için doğru olabilir. Yoksa

Allah'ın bereketlendirdiği imtihanlar sonucu alevlendikçe alevlenen cihadî selefilik senin sözlerinden çok uzaktır. Görmüyor musun Washington ve Newyork saldırılarından sonra yeryüzünün tağutları tarafından en ağır darbelere maruz kalmasına rağmen hala sebat etmekte, hala yayılmaktadır cihadi selefilik. Tüm bu çetin şartlar davanın gelişmesine, gençler arasında daha çok yayılmasına vesile olmadı mı?

Şu an İslam dünyasında gençliğin ne denli değiştiğine bakarsanız bu ve bunun gibi kimselerin düşüncelerinin ne kadar basit olduğunu görmeniz mümkündür. Tüm bu darbelerden sonra ümmetin gençlerindeki değişikliği gören her basiretli kişi imtihanların gençler üzerinde nasıl bir etki bıraktığını müşahede edecektir. Günümüzde birçok kimse, ancak bu darbelerden sonra izzetin tadını almış, hak yolu görmüş ve hak/batıl sürtüşmesinin gerçek mahiyetini öğrenmiştir. Nefislerini hüsrana uğratan kişilere gelince; işte bu imtihanlar ancak onları hezimete uğratır. Darbeler ancak onların boyunlarını eğer ve yerlerde süründürür.

Şu günümüzde insanlar –büyük mücahid imamın da dediği gibi[33]- artık iki fırkaya ayrılmışlardır. İnsanların farklı farklı ırklardan olmalarının gerek bu ümmetin gençlerinde, gerekse de düşmanlarımızın nazarında bir önemi yoktur. Ve hatta onların kültürleriyle görüşleri açılmış bu çağdaş aydınların, dinin en sağlam kulpunu cıvıklaştırmaları ve önderimizin *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in kavmine davetinin ilk yıllarında açıkça beyan ettiği gibi "Ey Kureyş ahalisi!Nefsimi elinde tutan Allah'a yemin ederim ki sizleri boğazlamakla gönderildim!" gibi bu dinin gerçek mahiyetini açıklamadan sıkıldıkları o tutumları da düşmanlar arasında fayda etmez..

Bütün bu gerçekleri gizlemeleri onları ikna etmeyecektir, ancak müşriklere katılıp kâfirlerin safında yer alıp bu tevhid milletini bırakırlarsa o zaman onlardan razı olurlar..

Bunu açıkça onlara haççın kulu ve küfrün başı "ya bizimle beraber olursunuz yada teröristlerle" diyerek ilan etmedi mi?

---

33 Şeyh Usame b. Ladin'i kastetmektedir.

Eğer Allahu Tealâ'nın vahyini anlamış olsalardı Allah'ın şu ayetinden faydalanırlardı:

> *"Sen onların milletlerine tabi olmadıkça ne Yahudiler, ne de Hıristiyanlar senden asla hoşnud ve razı olmayacaklar." (2, Bakara/120)*

Menhecimiz hakkında ileri geri konuşan bu kişi bana hapiste beraber olduğumuz ahmak bir adamı hatırlatıyor. Bu adam bizim metodumuzu kabul etmemesiyle beraber bizim sebat ve tağutların yardımcılarına boyun eğmememizi beğeniyor, bizlere saygı duyuyordu. Bu sebeple bizlere dili ile eziyet etmiyor, davamıza dil uzatmıyordu.

Hapis hayatı ona uzun gelip o ve bazı arkadaşları peygamberlerin davetlerinin gerçeğini bilmedikleri için tağutlardan bağışlanma üzere bağışlanma dilemeye başladılar. Ona bir akrabası gelip şunu söyledi:

"Devlet yetkilileri diyorlarki, biz onları nasıl affederiz. Onlar bizleri kâfir görüyorlar! Siz kendinizi onlardan ayırın. Çünkü devlet yetkilileri sizlerle tekfircileri ayırt edemiyor.. ."

Adam bir anda bizden nefret etmeye ve bize düşmanlık beslemeye başladı. O diğer adam gibi hakkımızda yazılar yazmaya ve bizleri geri kafalılıkla, donuklukla, aşırıcılık ve tekfircilikle ittiham etmeye başladı ve bunun kendisine tağutların yanında fayda sağlayacağını ve bu sebeple da onu affedeceklerini zannediyordu.

Vallahi bizler hapisten izzetli, davamızla şeref duyarak, tağutlardan ve şirklerinden beri olmuş bir halde çıktıktık. Bizden bir müddet sonra da o adam çıktı.

Dünyayı ikiye bölen, yankıları her tarafı saran ve tağutları sarsan o büyük darbeden sonra bugün sopayı yarıdan tutmanın hiçbir anlamı yoktur. Ya cihad ve mücahidlerle beraber olacağız ya da ineklerin kuyrukları arkasında yürüyeceğiz. O hayırlı olanı alçak olanla değiştirenler, ineklerle ve hayvanlarla yaşamaya razı olanlar eğer özür sahibi mustaz'aflardan iseler ve dillerini de mücahidlere ve cihadlarına uzatmaktan korurlarsa Allah katında mazurlu olurlar. Ancak gerçekleri saptırıp ineklerin

arkasından yürümeyi bu ümmetin kurtuluşu ve düzelmesi olarak telkin ederlerse… Cihadı ve yolunu donukluk ve aşırıcılık görürlerse…

Bundan dolayı fikirlerden döndüklerini, yenilik yaptıklarını, dışa açıldıklarını, barış istediklerini beyan ederlerse… İşte o zaman pişmanlığın fayda vermeyeceği günde pişman olacaklardır…

Esad bin Zürara'nın *(radıyallahu anhu)* genç olmasına söylediği sözler çok önemldir. O kavmine girdikleri yolu zor gösterme adına değil bilakis işin ehemmiyetini hatırlatma adına şöyle demişti:

"Ey Medine halkı! Bugün onu yurdunuza çağırmanız bütün Araplardan ayrılmanız anlamını taşır. Ya da ileri gelenlerinizin öldürülmesi ve kılıçların sizleri doğraması anlamındadır. Ya siz buna sabredersiniz O'nu alır ve ecrinizi Allah'tan beklersiniz. Ya da siz başınıza geleceklerden korkar O'nu bırakırsınız. Bunu açıklayın. Bu sizin için Allah katında daha iyidir."

O gün sahabiler *(radıyallahu anhum)* Esad'a şunu dediler: "Elini çek ey Esad! Biz bugün bu bey'atı ne terk ederiz ne de sözümüzden vaz geçeriz."[34]

Bizlerde bu dinin düşmanlarını razı etmek için tevhidi terkeden, onu açıklamaktan korkan, onu tahrif eden günümüzün sözde davetçilerine deriz ki:

Gerek bizler gerekse bir çok kardeşimiz eziyetler altında, tağutların kovalaması ve insanların bizlere cephe açtığı bir dönemde açıkça ve haykırararak şunu ilan ediyoruz…

Ey adam elini çek! Biz bu bey'atı ne terk ederiz ne de sözümüzden vazgeçeriz…

Cemadiyelahir 1423 h.

[34] Ahmed, Beyhaki

"Ey zindan arkadaşlarım!
Ayrı ayrı rabler mi hayırlıdır yoksa
Kahhar olan bir tek Allah mı?"
(12, Yusuf/39)

Tevhid ve Şirk Askerleri Arasında Diyalog

Tevhid ve Şirk Askerleri Arasında Diyalog (1)

Onunla koridorda karşılaşmıştım. Yüzüne dahi bakmadım ve kendi işlerimle meşgul olmaya devam ettim. Sonra aynı yere döndüğümde onunla yine karşılaştım. Yanyana geldiğimizde bana dedi ki:

- Hayırdır Şeyh! Selam sabah yok...?

- Aramızda selam mı var ki...?

- Evet ya... Şu tağut meselesinden ötürü değil mi?

- Hayır... Öncelikle bu konu üzerinde daha hassas olman gerekir. Bizler sizin bizzat tağutlar olduğunuzu iddia etmiyoruz. Sözü daha açık söylemek gerekir. Sizler tağut değilsiniz buna karşılık bizzat tağutların destekçisi, tağutların askeri ve tağutların yardımcısısınız.

- Allah'a yemin olsun ki benim hakkımda böyle şeyler söylemene rağmen ben seni seviyorum ya Şeyh!

- Ama ben seni sevdiğimi söylersem sana karşı gerçeği gizlemiş olurum. Hayır... Sen üzerinde bulunan şu elbiseyi giymeye devam ettiğin ve şu beşer ürünü kanunları koruyup himaye ettiğin müddetçe benim sana karşı bir sevgim asla söz konusu olamaz. Ancak kendisinden başka ilah olmayan Allah'a yemin olsun ki ben, senin için sadece hayrı seviyorum ve senin için hidayet temenni ediyorum.

- Bak şeyh! Allah'a yemin olsun ki, ben namaz kılan, Kur'an okuyan bir kimseyim. Ve birkaç güne kadar da umreye gideceğim.

- Evet öyle ama senin namaz kılman, Kur'an okuman ve buna benzer diğer ibadetlerin Allah'ı tevhid etmedikçe asla

kabul olunmaz ki... Bak Allahu Teala müşriklerin namaz, oruç gibi ibadetlerine dair ne buyurmuştur:

"Onların yaptıkları her bir iyi işi dikkate alırız, fakat onu saçılmış zerreler haline getiririz." (25, Furkan/23)[35]

- Bedenin pisliklerden temizlenmesi ve abdest almak namazın sıhhatinin bir şartı değil midir?

- Evet

- İşte Allah'ı Tevhid etme şartı... Namazın Allah tarafından kabul edilmesi için taharet ve abdest gibi şartlardan çok daha önemli bir şarttır. Allah'ı tevhid etme şartı yerine getirilmedikçe kesinlikle ne namaz, ne oruç, ne hac ve ne de umre Allah tarafından kabul görmeyecektir. Sen şimdi Umreye gidiyorsun... Ve yanında kendinle birlikte şirkini de götürüyorsun. Ve Umre dönüşünde de zemzem suyu, misvak ve takkeyle dönerken aynı şekilde şirkini de tekrar yanında getiriyorsun. Şirkinle gidip şirkinle geri dönüyorsun. Muhakkak ki, umre ve hac gibi iyi ameller birçok günahın affedilmesine vesile olabilir ancak şirk müstesnadır. Bu yüzdendir ki, senin namaz kılmaktan, oruç tutmaktan ve haccetmekten önce üzerinde taşıdığın şirki kökünden söküp atman ve Allah'tan başka ibadet edilen her şeyden teberri etmen (uzaklaşman) gerekmektedir.

- Ya Şeyh! Subhanellah... Sen şirk mi dedin? Sen bizi Allah'tan başkasına ibadet eden, O'ndan başkasına namaz kılan birisi olarak mı görüyorsun? Senin bize müşrik demen vallahi haramdır ya Şeyh! Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Kim bir Müslümana kâfir derse kâfir olur" demiyor mu?

- Evet... Sen belki de Allah'tan başkası için namaz kılmıyor, oruç tutmuyor ve haccetmiyorsun. Ancak sen bütünüyle teşri (kanun koyma, yasa çıkarma), emretme ve yasaklama noktasında Allah'tan başkalarından emir alıyorsun. Nitekim seninle, efendilerin hakkında tartıştığımız da bize hemen "ben emir kuluyum" demiyor musun? Hâlbuki Allahu Tealâ bak ne

---

[35] "Yani bu amellerinin hiçbir faydasını göremezler. Küfürleri dolayısıyla amellerini boşa çıkardık." (Kurtubi) –yayıncı-

buyuruyor:

> *"Ey zindan arkadaşlarım! Ayrı ayrı rabler mi hayırlıdır yoksa Kahhar olan bir tek Allah mı?" (12, Yusuf/39)*

Sana gelince... Sen Allah'ın indirdiği kanunlara muhalif şu beşeri kanunları himaye ediyor ve koruyorsun. Halbuki Allahu Tealâ sana tüm bu beşeri kanunları tekfir etmeni, onlardan kaçınmanı emretmişti. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

> *"Andolsun, biz her ümmete: 'Allah'a kulluk edin ve tağuttan kaçının' (diye tebliğ etmesi için) bir elçi gönderdik. Böylelikle, onlardan kimine Allah hidayet verdi, kiminin üzerine sapıklık hak oldu. Artık, yeryüzünde dolaşın da yalanlayanların uğradıkları sonucu görün." (16, Nahl/36)*

> *"Sana indirilene ve senden önce indirilene gerçekten inandıklarını öne sürenleri görmedin mi? Bunlar, tağutun önünde muhakeme olmayı istemektedirler; oysa onu tekfir etmekle emrolunmuşlardır. Şeytan onları uzak bir sapıklıkla sapıtmak ister." (4, Nisa/60)*

Tağut ise; Allah'tan başka kendisine ibadet edilen tüm putları ihtiva eden genel bir isimdir. İbadet türlerinden herhangi birisi ile kendisine ibadet edilen ve kendisine yönelik bu ibadetten de razı olan[36] şeytan, insan ve cin türünden her şey tağuttur.

- Biz kesinlikle Allah'tan başkasına ibadet etmeyiz ki ama...

- Kanun koyma noktasında yapılan bir itaat, ibadetin ta kendisidir. Allahu Tealâ ehli kitaptan hakkında şöyle buyurmaktadır:

> *"Onlar, Allah'ı bırakıp bilginlerini ve rahiplerini rablar (ilahlar) edindiler ve Meryem oğlu Mesih'i de... Oysa*

---

36 "...kendisine yönelik bu ibadetten razı olma..." kaydı ile, kendisine ibadet edilen melekler, nebiler ve salih kimseler, tağut kavramının içerisinden çıkarılmıştır. Çünkü onlar kendilerine yönelik ibadet eyleminden razı değildirler. Bundan dolayı onlar tağut olarak isimlendirilemeyeceği gibi doğal olarak onlardan beri olmak gerekmemekte, buna karşılık onlara ibadet etmekten kaçınmak, onlara ibadet edenlerden uzak durmak gerekmektedir. *-yayıncı-*

onlar, tek olan bir ilaha ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmadılar. O'ndan başka ilah yoktur. O, bunların şirk koştukları şeylerden yücedir.” (9, Tevbe/31)

Ehli kitabın haham ve rahiplerini rab edinmeleri, onlara kanun koyma noktasında itaat etmeleri sebebiyledir. Yine Allahu Tealâ kitabında teşri (kanun koyma) ile ilgili bir başka konudan söz eder. Kurban konusu... Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* döneminde müşrikler Müslümanlarla meytenin (ölü hayvanın etinin) durumu hakkında tartışıyorlardı. Müşrikler meyte ile şer’i kesim arasında bir farkın olmadığını iddia ediyorlardı. Bunun üzerine Allahu Tealâ şöyle buyurdu:

“Üzerinde Allah'ın isminin anılmadığı şeyi yemeyin; çünkü bu fısktır. Gerçekten şeytanlar, sizinle mücadele etmeleri için kendi dostlarına vahyederler. Eğer onlara itaat ederseniz siz de müşriklerden olursunuz.” (6, En’am/121)

- Bizden hiç kimse meytenin (ölü hayvanın etinin) şer’i kesimle kesilmiş hayvan gibi olduğunu söylememiştir ki...

- Evet... Sizler belki ölü eti ile şer’i kesimin aynı olduğunu söylemiyorsunuz ancak sen ve efendilerin *“Alışverişte ancak faiz gibidir” (2, Bakara/275)* diyorsunuz. Ve buna binaen efendileriniz faizi, mübah olan alışveriş ve ticaret gibi serbest bırakmıştır. Faizle çalışan müesseseler ve bankalar kurmuşlar, faiz üzerine dayalı bir sistemi serbest bırakma ve koruma adına diğer ticari kanunlarda yaptıkları gibi muhtelif kanunlar çıkarmışlardır.

Senin “kim bir Müslümana kâfir derse kâfir olur” sözüne gelince; bu söz hadis değildir. Ancak hadis şu şekildedir:

“Kim Müslüman bir kardeşine; ‘Ey kâfir’ derse, şayet bu sözü söylediği kişi kâfir ise (bir sorun yoktur). Ancak kâfir değil ise bu sözü kişinin kendisine döner.”[37]

Senin bana dediğin söz ile hadis arasında çok büyük fark vardır. Şöyle ki, senin söylediğin “kim bir Müslümana kâfir

---

[37] Müslim

derse kâfir olur” sözünün manası bir Müslümanın hiçbir zaman kâfir olmayacağı şeklinde anlaşılır. Ancak bu doğru değildir. Şayet bir Müslüman küfür lafzını telaffuz ederse, küfür ameli işler ya da küfre itikad ederse kâfir olur. Bundan dolayı Allahu Tealâ Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* zamanında, kendisi ile beraber Allah yolunda cihad etmek için Tebük seferine çıkan, ancak bununla beraber Kur’an hafızları hakkında dalga geçen insanlar hakkında şöyle buyurmaktadır:

> *“Eğer kendilerine sorarsan -biz sırf lafa dalmış, şakalaşıyorduk- derler. De ki -Allah ile, âyetleri ile ve peygamberi ile mi alay ediyorsunuz- Boşuna özür dilemeyin. Sizler iman ettikten sonra kâfir oldunuz. İçinizden bir kısmını affetsek bile bir kısmını suçlarında ısrar ettikleri için azabımıza uğratacağız.” (9, Tevbe/65,66)*

Yine aynı şekilde, fıkıh kitaplarında başlı başına bir konu olarak “Mürtedin Hükmü” konusunu görürsün. Mürted, Müslüman olduktan sonra küfre düşen kimsedir.

Ancak hadise gelince; hadis şu hususu açıklamaktadır: Şayet bir Müslüman (söz, amel ya da itikad etmek suretiyle) bir küfre bulaşırsa kâfir olur. Onu tekfir edenin üzerine bir sorumluluk yoktur. Buna karşılık kendisinde şirk ya da küfür ameli görülmeyen bir Müslümanı tekfir etmek ise büyük bir sorumluluk getirir. Biz ise asla bir Müslümana kâfir demiyoruz. Biz ancak tağutların kullarını, onların beşeri kanunlarını himaye eden askerlerini ve destekçilerini tekfir ediyoruz. Tağutlardan beri olmayanların (ayrılıp uzaklaşmayanların), Allah’ın dinininin, tevhidin yardımcılarını zindanlara atanların, sadece ama sadece “La İlahe İllallah” dedikleri için onlarla savaşanların kâfir olduklarını ilan ediyoruz.[38]

---

[38] Hadiste geçen “kişi kâfir ise” sözü; küfrünü açığa vurduğu ve tekfirin engellerinden bir engelin de kendisi hakkında bulunmadığı bir Müslümanın, tekfir edileceğine delildir. “Böyle değil ise bu sözü kişinin kendisine döner” sözünün manası ise kişinin tekfir ettiği şahısta küfre sebep olacak bir durum yok ise bu sözün kişinin kendisine döneceğidir.

- Peki Şeyh... O halde bizler sizin yanınıza geldiğimizde, polislerin ya da subayların size dokunmasını reddedin. Hani bizler necisiz ya!

- Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"Ey iman edenler, müşrikler ancak bir pisliktirler." (9, Tevbe/28)*

Daha sonra ise, Mescidi Haramı tertemiz tutma ve onu müşriklerin necasetinden koruma adına şöyle buyurur:

> *"O halde müşrikler bu seneden sonra artık mescidi harama yaklaşmasınlar." (9, Tebbe/28)*

Muvahhid bir Müslümanın Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* katında değeri Kabe'den daha yücedir. Ben inanıyorum ki burada kastedilen necaset (pislik) manevi bir necasettir. Yoksa taharet ve abdest gibi bazı ibadetlerin yerine getirilmesi için şart olan zahir bir necaset değildir. Çoğu zaman sizin bedenleriniz zahiren necis değildir. Ancak nefislerinize gelince... Şirkle kirlendiği ve sizler şirkten teberri edip uzaklaşmadığınız sürece temiz değildir. Bize gelince... Öncelikle sayım esnasında bize dokunmanıza engel olmamaya çalışmamızın sebebi zahiri necaset sebebiyle değildir. Çünkü sizler kontroller esnasında bizlere dokunuyorsunuz. Ancak biz, gücümüz yettiği kadar buna engel olmaya çalışıyoruz. Çünkü çoğunuz kibirli ve kendini beğenmiş kimselersiniz.

Görüyoruz ki, çoğu zaman mahkûmları aşağılık bir şekilde hayvan sürülerini sayar gibi sayıyorsunuz. Bizler kesinlikle bunlara razı olacak değiliz. Eğer şu gördüklerimize karşın suskun davranırsak biliyoruz ki, şu an olduğu gibi tepemize çıkmaya çalışacaksınız. Defalarca şahit olduk ki, sizler birçok mahkûma zincirlerle ve hortumlarla vurarak sayım yapıyorsunuz. Bize gelince... Bizler büyük bir davanın ashabıyız... Allah bizi tevhidle izzetli kıldı. Ve bizler sadece bu tevhid için esir düştük. Esir dahi olsak asla zillete razı olmayız.

(Şeyh Ebu Muhammed'in "Şüphelerin Giderilmesi"isimli eserinden alıntı) –yayıncı-

Ve kesinlikle kız kardeşinin ırzına geçmekten ya da buna benzer suçlardan dolayı burada olan kimselere yaptığınız muameleleri bizlere yapmanıza razı olmayız.

- Ancak Şeyh! Üslubunuz çok kaba ve sert bir üslup. Diğer cemaatin fertleri ise çok yumuşak bir üsluba sahipler. Bizimle tokalaşıyorlar, bize tebessüm ediyorlar. Aslen biz bu güzel üslupları ile bizden bir çok kişiyi kendilerine asker yapmaları endişesiyle onlardan daha çok korkuyoruz. Size gelince… Siz bu sert ve kaba üslubunuzla insanları ancak kendinizden kaçırırsınız.

- Öncelikle bilmelisin ki, benim gerek sana böyle muamele etmemde ve gerekse seni tevhide davet etmemdeki asıl amaç kesinlikle o bahsettiğin cemaatin yaptığı gibi seni kendime asker yapmak, belirli bir cemaate kazandırmak değildir. Ancak benim öncelikle hedefim seni şirkin karanlıklarından tevhidin nuruna çıkarmak ve seni ilk davet ettiğim şeye –yani Allah'ı birleyerek sadece O'na ibadet etmeye- davet etmektir. Kesinlikle davetim seni kendime ya da bir başka cemaate asker yapmayı içermemektedir. Bilakis sana olan çağrım tağutların, beşeri kanunların askerliğini terk etmen ve sadece tevhidin, İslam şeriatinin askeri olmandır.

Aynı şekilde böyle bir üslup kullanmam senin açık bir şekilde tevhidi anlamanı istememdendir. Öyle ki bu tevhid sana ilk olarak şirkten ve ehlinden beri olmanı vacip kılmaktadır. Umulur ki Rabbim beni Allah'ın emri gelinceye kadar hak üzere Allah'ın dinini ayakta tutan, kendilerini yardımsız bırakan ve kendilerine muhalefet edenlerin kendilerine hiçbir şekilde zarar veremeyecekleri taifeden kılar. [39] İşte sana karşı böyle

[39] Şeyh Ebu Muhammed burada bir çok sahih hadiste geçen "Taifetu-l Mansura'ya" işaret etmektedir. Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmaktadır: ""Ümmetimden bir grup Allah'ın emrini yerine getirmeye devam edecektir. Onları yalnız bırakanlar veya kendilerine muhalefet edenler, Allah'ın emri gelinceye kadar onlara bir zarar veremezler ve onlar insanlara karşı muzaffer olacaklardır." (Müslim) –yayıncı-

davranmamın sebebi budur. Kendi hükmünü sana öğretmek adına seninle tokalaşmıyor ve sana selam vermiyorum. Sen Allah'ın şeraitini terk ederek beşeri kanunların yardımcılığını yaptığın sürece açık bir şekilde şirk ve küfür içinde olduğunu sana ızhar ediyorum. Yakıtı insanlar ve taşlar olan cehennem ateşinden kurtulman için şirk kanunlarına ve müşriklere yardım etmekten uzak durmaya davet ediyorum.

Senin sırtını sıvazlayan, sana karşı yağcılık yapan, seninle tokalaşan, yüzüne gülümseyen, yanlışlarını süsleyen, şirkine razı olan kimselerin aksine ben sana işte böyle davranıyorum. Peki görmüyor musun hangi taife senin daha çok menfaatini istemektedir? Allah'a yemin olsun ki bizler senin hayrını istiyoruz. Bizler bu ülkeyi ve onun menfaatini çok daha fazla düşünüyoruz. Bununla beraber senin kendisine itaat ettiğin, kendi nefsinden çok onları korumaya çalıştığın idarecilerinin dahi menfaatini senden daha çok istemekteyiz.

- Nasıl?

- Benimle senin, bu ülkenin ve idarecilerinin misali şu şekildedir. Bir tren düşün ki, o treni sizin yöneticileriniz ve onun yardımcıları kullanmaktadır. Son sürat bir şekilde hep beraber rayların üstünde ilerliyorsunuz. Allah korusun bu rayların sonu ise cehennemin dipsiz çukurlardan bir çukurdur. Ben ve benim gibi tevhid davetçileri trenin önünde bekliyoruz. İçindekiler o dipsiz çukura düşmesin diye engellemeye çalışıyoruz. Önünü kesmeye uğraşıyor ve size sesleniyoruz:

"Allah ile beraber hüküm çıkarmaktan kaçının", "Allah'a şirk koşmaktan sakının", "Beşeri kanunları terk edin", "Faizi haram kılın, zinadan sakının, hak dini din edinin" diye... Peki sen ve senin gibi tağutların ve beşeri kanunların askerleri ne yapıyorsunuz?

- Sen ve senin gibi davetçiler ezilerek paramparça olsun diye trene daha fazla yakıt ekliyoruz.

- Evet... İşte sizin durumunuz budur. Beni paramparça etmek, davetimden yüz çevirmek, insanları davetimden sakındırmak ve hep beraber o dipsiz kuyuya düşmek için adeta

treni itiyorsunuz. İşte bu şekilde... Ben aslen bu ülkenin ve bu ülkede yaşayanların menfaatini senden daha çok istiyorum. Bütün hayatımı, ömrümü sizin şirkten ve ateşten kurtulmanıza vakfetmişim. Ancak siz buna karşılık, beni ve benim gibi davetçileri zindanlara atıyor, bizlere işkenceler yapıyorsunuz. Üstüne üstlük tüm bunlardan sonra sen Allah'a davette nasıl bir üslup kullanılması gerektiğine dair bana konferans vermeye kalkıyorsun. Sen öncelikle üslup ve diğer fer'i meseleler hakkında konuşmayı bırak ve Allah'a tevbe et, şirke ve beşeri kanunlara yardım etmeyi bırak. Ve şu an içinde bulunduğun hal üzere ölmekten kaçın. Allah'a yemin olsun ki, bu halin üzere ölürsen işte o zaman asla felah bulamazsın.

Suvaka Zindanı
Ürdün/1416 h.

Tevhid ve Şirk Askerleri Arasında Dialog (2)

Bütün hamdler alemlerin Rabbi Allah'a özgüdür. Salât ve selam Allah'ın Resulü üzerine olsun… Bir tutuklu bana dedi ki:

"Bugün ailem beni ziyarete gelmişlerdi. Bense o esnada uyuyordum. Beklemişler ancak kimse bana bir haber vermedi. Ve bu sebepten dolayı da ziyaret sürem boşa geçti. Ancak şu gardiyan -Allah onu hayırla mükâfatlandırsın- ailemin beni tekrar ziyaret etmeleri için kendilerine izin verdi."

Bu sözler üzerine "Allah'a hamd olsun. Allah kerimdir" dedim. Gardiyan hemen müdahale ederek "peki ben kerim değil miyim?" dedi. Bu sözüyle tutuklunun, ailesiyle tekrar görüşmesine izin vermesini kastediyordu. Kendisine dedim ki:

- "Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmaktadır: "Hiç şüphesiz Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu dini hiçbir nasibi olmayan kimselerle de destekler."[40] İşte Allahu Tealâ bu şekilde insanların çoğunu kendilerinde Allah'ın dinine yardım etme niyeti olmaksızın bu dine ve Müslümanlara yardım etmeleri için kullanır. Ancak onlar bu yaptıkları ile hiçbir karşılık alamazlar. Baksanıza Kral Fahd b. Abdulaziz'e… Milyonlarca Kuran-ı Kerim bastırmıştır. Allah onu bu dine hizmet etmesi için kullanmıştır. Ancak o şirk üzere olduğu, kâfirleri dost edindiği sürece Allah katında bu yaptıklarından dolayı kendisine hiçbir ecir verilmeyecektir. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Yahudileri ve Hıristiyanları dost

---

[40] Nesai ve Ahmed rivayet etmiştir. Müslim ve diğerlerinde hadis şu şekilde geçmektedir: "Allah bu dini facir bir kimse ile de destekler." -*yayıncı-*

edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, şüphesiz o onlardan olur. Şüphesiz Allah, zalim kavmi doğru yola iletmez." (5, Maide/51)

- Sen bunu nereden biliyorsun ki? Onun hakkında nasıl böyle bir hüküm verirsin? Bunun bilgisi ancak Allah katındadır.

- Muhakkak ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bunu bize kitabında öğretmiştir. Müşriklerin amellerine dair şöyle buyurmaktadır:

"Onların yaptıkları her bir iyi işi dikkate alırız, fakat onu saçılmış zerreler haline getiririz." (25, Furkan/23)

Bu demektir ki, müşrikler hastaneler, mescidler yapabilir, bir çok iyi ve hayırlı amellerde bulunabilirler. Ancak tüm bu yaptıkları, amellerin sıhhatinin ve kabul edilmesinin ilk şartı olan tevhid ve iman binası üzerine kurulmadığı sürece kabul edilmeyecektir. Her kim Allah'a şirk koşar, müşrikleri dost edinir, onların batıl kanunlarına tabi olursa ya da onları himaye eder, muvahhidlere savaş açar ve onlara düşmanlık ederse... İşte böyle bir kimsenin Allah ile hiçbir bağı yoktur. Onun ameli şirkten ve tağutlardan Allah'a yönelinceye kadar kabul olunmaz.

- Allah'a yemin olsun ki şeyh senin sözlerinin dörtte üçü doğrudur. Ancak diğer dörtte bir olan tağutlar konusuna gelince...

- İşte bana göre de en önemli ve en güzel olan bu dördüncüsüdür.

***

Bir gün mahkûmlardan biri bana erkeğin avret sınırları ile ilgili bir soru sordu. Bu konuda kendisine çelişkili gelen bazı hadislerin olduğunu söyledi. Bununla beraber çoğu zaman bizim tağutları, yardımcılarını ve taraftarlarını tekfir ettiğimizi duyuyordu. Bu konuda da Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in namaz kılan bir kişinin öldürülmesinin nehyine (namazın kanı koruduğuna) daar hadisini nakletti ve bu konularda kendisine cevap vermemi istedi. Ona şöyle cevap verdim:

- Öncelikle erkeğin avret sınırlarına dair olan sorudan

başlayalım. Allah sana hidayet etsin. Öncelikle şunu bilmen gerekir ki şer'i naslar arasında bir çelişkinin olması mümkün değildir. Şayet Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir şeyi emreder ve daha sonra da kendisi bu emrin hilafına bir fiilde bulunursa alimler bu konuda çeşitli yollar tutmuşlardır.

Bunlardan ilki mümkün olduğunca nasların arasını birleştirmektir. Mesela avret konusunda alimler şöyle demişlerdir:

Avret yerleri avret-i galiza ve avreti hafife olmak üzere ikiye ayrılır. Avreti galiza, ön ve arka edep yerleridir. Avreti hafife ise edep yerleri dışında kalan baldır ve uyluklardır. İşte bu şekilde bir ayrım senin zahiren birbirine muhalif gördüğün hadisler arasında ihtilafı ortadan kaldırmaktadır.

Yine alimler bu tür ihtilafları giderme adına "emir amele takdim edilir" demişlerdir. Yani Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in bir emri ile bir ameli arasında muhalefet varsa öncelikle emrettiği alınır. Zira bazı durumlar sadece Resulullah'a *(sallallahu aleyhi ve sellem)* has olabilir ancak emirler ümmetin genelini kapsar. İşte bundan dolayı baldırın örtülmesi emir olduğu için esas olan onu örtmektir. Her ne kadar aksi bir uygulama söz konusu olsa bile burada emir esastır.

Yine hadisler arasında zahiren görülen ihtilafı gidermek için alimler nesh meselesini de zikretmişlerdir. Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* emriyle daha önce yaptığı bir ameli nesh etmiş olabilir. Burada hangisinin nasih, hangisinin mensuh olduğunu anlamak için emrin ve fiilin işleniş tarihlerine bakılır.

Sonuç olarak diyebiliriz ki; baldırların örtülmesi takvanın kemalindendir. Edep yerleri gibi ağır avret değildir.

İkinci soruna gelince; Allah sana hidayet etsin. Bil ki; tevhidin ve İslam'ın örtülerinden soyutlanarak bu dine yardım etmeyi terk etmek, avret yerlerini açmaktan daha büyük günahtır. Bu yüzden kişinin şirk ve mürted yöneticiler karşısında dinini ve tevhidini muhafaza etmesi avreti muhafaza

etmesinden daha önemlidir.

Namazın kişinin kanını koruması meselesi şu şekildedir. Müslim'de geçen bir hadiste Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Müslümanların başına kötü yöneticilerin geleceğini söyledikten sonra sahabe "Ya Resulullah! Onlarla savaşalım mı?" diye sormuş Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ise, "Hayır. Namaz kıldıkları sürece savaşmayın" diye cevap vermiştir. Bu alimlerin de işaret ettiği gibi yöneticiler tevhid üzere amel ettikleri sürecedir. Çünkü tevhid olmadan namazın hiçbir değeri yoktur.

Bilinmelidir ki tevhid, ibadetin kabulünün şartlarından bir şarttır. Kişi Allah'ı tevhid etmediği ya da eksik tevhid ettiği sürece amelleri kabul olmaz. Bu yüzden amellerin kabulü için tevhid şartı diğer şartlardan daha önemlidir. Bir adam abdest almadan namaz kılarsa sence bu namaz makbul olur mu?

- Hayır. Namazı batıldır.

- Evet elbette o kişinin abdestsiz kıldığı namaz batıldır. Çünkü taharet namazın sıhhatinin şartlarındandır. Peki ya en büyük şart olan tevhid söz konusuysa durum ne olur. Nitekim Allahu Tealâ bütün elçilerini tevhidin tebliği için göndermiş ve kitapların tamamı da bu amaca binaen indirilmiştir.

> *"Andolsun, biz her ümmete: 'Allah'a kulluk edin ve tağuttan kaçının' (diye tebliğ etmesi için) bir elçi gönderdik. Böylelikle, onlardan kimine Allah hidayet verdi, kiminin üzerine sapıklık hak oldu. Artık, yeryüzünde dolaşın da yalanlayanların uğradıkları sonucu görün." (16, Nahl/36)*

> *"Artık kim tağutu tekfir edip Allah'a iman ederse, kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah işitendir, bilendir." (2, Bakara/256)*

Allahu Teala kişinin kurtuluşa ermesi ve ibadetlerinin kabul edilmesi için tağutu inkâr ederek Allah'a iman etmesi gerektiğini beyan etmiştir. Ancak namaz kılan, oruç tutan ancak bununla beraber tağutları ve onların kanunlarını koruyan, onlara karşı dostluk besleyen tağutlara yardım eden kimseler gibi Allah'a iman ettiği halde tağutu inkâr etmeyen bir kimsenin

sağlam kulpa sarılarak kurtuluşa ermesi, ibadetlerinin makbul olması kesinlikle söz konusu değildir. Çünkü ibadetlerin kabul edilmesi için en önemli şart şirkten bütünüyle beri olarak Allah'ı tevhid etmektir. Bu şartı yerine getirmeyen kişinin ne namazı, ne orucu ne de diğer ibadetleri ona fayda vermez. Bu önemli şarta bağlı kalmaksızın ibadet ve amel edenlere dair Allahu Teala şöyle buyurmuştur:

"İnkâr edenler ise; onların amelleri dümdüz bir arazideki seraba benzer; susayan onu bir su sanır. Nihayet ona ulaştığında bir şey bulamaz ve yanında Allah'ı bulur. (Allah da) Onun hesabını tam olarak verir. Allah, hesabı çok seri görendir." (24, Nur/39)

Yine Allahu Tealâ bir başka ayette şöyle buyurmaktadır:

"O gün, öyle yüzler vardır ki, zillet içinde aşağılanmıştır. Çalışmış, boşuna yorulmuştur." (88, Ğaşiye/2-3)

Yani dünyada ibadet etmekten yorulmuş yüzler... Ancak onların akıbetine dair Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Kızgın bir ateşe yollanırlar." (88, Ğaşiye/4)

Çünkü onlar ibadet ederken tevhid şartını yerine getirmemişlerdir. Bu yüzden Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve ashabı insanlar bu önemli şartı (tevhidi) yerine getirmeksizin onları namaz kılmaya davet etmemişlerdir. Bilakis öncelikle tevhide davet etmişlerdir. Namaz, zekât gibi şer'i amellerin kesinlikle tevhid olmadan kabul olmayacağını onlara açıklamışlardır. Bunun en açık delili Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Muaz bin Cebel'i *(radıyallah anh)* Yemen'e gönderirken ona yaptığı şu tavsiyedir:

"Onları öncelikle Allah'tan başka ilah olmadığına ve benimde Allah'ın resulü olduğuma şahitlik etmeye çağır. –Diğer bir rivayette ise onları sadece Allah'ı birlemeye çağır şeklindedir.- Bu iki şehadette sana itaat ederlerse, Allah'ın kendilerine beş vakit namazı farz kıldığını bildir..."[41]

[41] Buhari

Sonuç olarak kişi Allah'ı birlemediği sürece ne namazı, ne orucu ne de sadakası makbul değildir. Bu yüzden senin sorduğun hadiste "namaz kıldıkları sürece onlarla savaşmayın" sözü tevhid şartını yerine getirdikleri sürece demektir. Nitekim abdest olmadan da namazın kabul edilmesi mümkün değildir. Şimdi sana soruyorum "onlar namaz kıldığı sürece onlarla savaşmayın" hadisinde abdestli namaz kılmaktan bahsediyor mu?

- Hayır

- Peki abdetsin namaz için bir şart olduğunu nereden biliyorsun?

- Diğer hadislerden.

- İşte tevhid için de aynı şey söz konusudur. Çünkü o şartların en önemlisi, farzların en büyüğüdür. Allah hepimizi hidayete ulaştırsın ve seni içinde bulunduğun bu büyük yanlıştan kurtarsın. Hamd alemlerin rabbinedir. Salât ve selam nebi ve resullerin en sonuncusu olan Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)* üzerine olsun.

1416 h.
Rebiulevvel ayının sonu.

Tevhid ve Şirk Askerleri Arasında Dialog (3)

15-Şevval-1416 h. (5/3/1996 m.) tarihinde meclisteki “Halk Özgürlüğü Komisyonu” başkanı Zeyb Abdullah hapishaneyi ziyaret etti. Bu hükümetin güven oyu almasından sadece bir gün sonraydı. Mahkûmlar onu istek, rica ve evrak yağmuruna tuttular. Ancak o maalesef İslami dava ile ilgili tutuklu bulunan birkaç kişiden başkasını kabul etmedi. Gezisinin ardından hapishaneden ayrılmadan önce (Allah’ın lûtfu ile) onunla hapishane idaresi önünde karşılaştım. Aramızda şöyle bir konuşma geçti. Ona dedim ki:

- Biz başkaları gibi senden herhangi bir şey istemek için gelmedik. Ya da hapishane idaresinden, davranışlarından şikayetçi olmak de için de gelmedik. Çünkü zaten “Kızıl Haç” ve diğer heyetler bu iş için sürekli geliyorlar. Onlara da hiç bir şey söylemiyoruz, şikâyette bulunmuyoruz. Allah bizim Mevlamızdır. Bizi O gözetir. Bizi bu hapishaneden ne siz, ne efendileriniz ne de bir başkası çıkaracaktır. Ancak Allah bunu dilediği zaman herkese inat sadece O’nun iradesi ile çıkacağız. Biz, Allah’ı hatırlatmak ve ona davet etmek için sana geldik. Biz hiç şüphesiz biliyoruz ki sen buraya bizi düşündüğün için geldin ve eğer bizi bu hapishaneden çıkarmak senin elinde olsaydı çıkarırdın.”

- Vallahi öyle…

Bunun üzerine güvenlik görevlilerini ve subayları işaret ederek ona şöyle dedim:

- Kendisinden başka ilah olmayan Allah’a andolsun ki; biz de seni ve bu insanları düşünüyoruz. Biz, Allah’ın indirdiği ile hükmetmeyen bu hükümetin sizi koyduğu bu hapishaneden çıkarmak istiyoruz. Yani parlamentoya katılmak suretiyle

kendinizi hapsettiğiniz o hapishaneden. Çünkü cehennem hapishanesinin yanında bizim içinde bulunduğumuz hapishanenin lafı bile olmaz.

"Cehennemi, kâfirler için kuşatıcı bir zindan yaptık." (17, İsra/8)

Yani sizi şirk ve onun karanlığındaki hapishaneden İslam'ın nuru ve refahına çıkarmak istiyoruz.

- Sen bana selam vermeyenlerdensin değil mi?

- Evet sana selam vermiyorum. Çünkü sen; teşri (kanun koyma) noktasında yönetime katılıyorsun. Beşeri kanunlara bağlı kalacağına dair yemin ediyorsun ve dün Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen bir hükümete güvenoyu verdin.

- Parlamentoda kanun koyma noktasında şunu söylemek isterim. Bu kanunların bir kısmı şeriate muhaliftir bir kısmı ise şeraitle mutabıktır. İşte biz şeriate muhalif olan kanunları reddediyoruz, şeriate muvafık olan kanunları ise kabul ediyoruz.

- Bu söylediğiniz sözün cevabı oldukça uzundur. Ne olursa olsun kanunlarınız anayasaya uygun olmak zorunda değil mi?. Karşı çıkışınız da ancak anayasa çerçevesinde olabilir. Size bu konuyu ve bu anayasanın küfür anayasası olduğunu ayrıntıları ile açıklayan bir kitap hediye etmek istiyoruz. Onu dikkatlice ve iyice düşünerek okumanızı rica ederim. Güvenlik güçlerine de bir nüsha vereceğim. Allah'tan hem kendimiz hem de sizin için hidayet diliyorum.[42]

- Allah'tan bize ve size hidayet etmesini diliyorum. Umarım en kısa zamanda Allah sizi hürriyetinize kavuşturur ve bu konuları dışarıda etraflıca görüşür, tartışırız.

- Benim için bu sorun değil. Allah'ın sevdiği ve razı olduğu herkesi hidayete ulaştırmasını diliyorum.

Suvaka Hapishanesi
Ürdün 1416 h.

---

[42] Ona "Keşfun Nikab an Şeraiti-l Gab" isimli eserimi verdim. Bu ziyaretten bir ay kadar önce yazmıştım. "Allah'ın Yusuf'a helal kıldığı bize de helaldir" diyerek meclise girmeye, bakanlığa katılmaya dair şüpheler saçan kişilere reddiye amaçlı yazmıştım.

Tevhid ve Şirk Askerleri Arasında Dialog (4)
Asıl Tekfirciler Kimlerdir?

Ramazan ayının son günleri idi. Hala devam eden ve hiç bitmeyen "Tanzimu-l Kaide" isimli dava hakkında ifademin alınması için İstihbarat Daire Başkanlığı'ndaki hücremden alınarak Savcı Mahmud Ubeydat'ın odasına götürüldüm. Odasına girdiğim zaman genel âdetim üzere kendisine selam vermedim. Ellerimdeki kelepçeleri çözdüler, gözümdeki bezi çıkardılar. Savcı bana dönerek dedi ki:

- Nedir bu hal ey Ebu Muhammed! Bize selam vermemeyi ve bizi tekfir etmeyi hala bırakmadın mı?

Ona dedim ki:

- Aramızda artık bir selam mı kaldı ey Ubeydat? Senin küfrünü bir kenara bıraksak bile, senin isminle evlerimize baskınlar düzenlenmiyor mu? Annelerimiz ve çocuklarımız senin verdiğin onayla korku içinde gecelemiyorlar mı? Senin verdiğin kararlarla kardeşlerimiz müebbet hapse mahkûm olmadılar mı? Tüm bunlardan sonra hala aramızda nasıl selam olur ki...?

Bu esnada savcı Ubeydat'ın yardımcısı Mahmud Hayasat sözümü keserek konuşmaya başladı:

- Muhakkak ki Allah kızarana dek bin sene alevlenen ve sonra kararana dek yine bin sene alevlenen cehennem ateşini bunun gibi hariciler için hazırlamıştır.

Bunun üzerine ben de dedim ki:

- İyi dinle bak Ubeydat! Arkadaşın neler diyor... Bizim sözlerimiz mi daha tehlikelidir yoksa sizin söylediğiniz bu söz mü? Bizim sizi tekfir etmemiz ancak dünyevî hükümler üzerinedir. Ancak sonunuzun ne olacağını ise bilmiyoruz ve ahiretteki yerinize dair bir hüküm bildirmi-yoruz. Belki sizler

ölmeden önce tevbe edersiniz ve küfrünüzden uzaklaşırsınız. Ancak size gelince, aynen şu adamın yaptığı gibi Allah'tan başka hiçbir kimsenin bilmeyeceği uhrevi/gaybî hükümlerle aleyhimizde hükmediyorsunuz. Evet şimdi hangi hüküm daha tehlikelidir. Bizim vermiş olduğumuz hüküm mü yoksa sizin hükmünüz mü? Hangimiz Allah'ın dinine karşı daha cüretkârız. Ve asıl tekfirci ve harici olanlar kimler acaba? Biz mi yoksa siz mi?

***

Suvaka hapishanesine naklediliyordum. Daire başkanı ile münakaşa etmeye başladık. Kendisine "Allah sana hidayet etsin" dedim. Birden hareketlendi ve bana dedi ki:

- Asıl Allah sana hidayet etsin.

- Allahumme Amin... Bizler nafile namazlarımızda ettiğimiz hidayet temennimizin dışında bir de gece ve gündüz farz namazlarımızda 17 defa Rabbimizden bizi dosdoğru yola hidayet etmesini dileriz. Her halimizde O'ndan hidayet dilemekten hali olmayız. İşte bundan dolayı senin hakkında verdiğim hüküm budur. Bil ki; sen, ben ve hepimiz Allah'ın hidayetine muhtacız.

- Benim de senin hakkında verdiğim hüküm budur... Senin verdiğin hüküm gibi?

- Yani sana göre ben kâfirim öyle mi?

- Evet...

- Ancak ikimizin arasında çok büyük bir fark var. Şöyle ki; sana daha önce defalarca açıkladığım üzere ben seni şer'i delillere binaen tekfir ediyorum. Ancak sana gelince; beni tekfir etmen bütünüyle nefsinden kaynaklanmaktadır. Şer'i delillerden değil... İşte bu tekfirde aşırı gitmenin radikal olmanın, gelişi güzel hüküm vermenin kendisidir. Asıl tekfirci işte sizlersiniz. İddia ettiğiniz gibi bizler değil...

İşte şer'i esaslara dair aşırı cehalet tekfircilerin en bariz sıfatlarındandır. Onlar hüküm vermede acele ederler, hiçbir şer'i esasa dayanmadan tekfir ederler. Müslümanların dokunulması haram olan kutsallarını helal sayarlar, kanlarına

ve mallarını dokunulmaz görmezler.

Kendisinden başka hiçbir ilah olmayan Allah'a yemin olsun ki, şirkin ve beşeri kanunların askerleri bu sıfatları öncelikle hak etmektedirler. Onlar Müslümanların dokunulması haram olan kutsallarını mübah görmekte, Müslümanlarla harb etmekte buna karşılık haricilerin yaptığı gibi putperestlere hiç dokunmamaktadırlar. Defalarca şer'i maske altında muvahhidlerin evlerine baskın düzenlemişler, kanlarını ve mallarını helal saymışlar, hukuklarına tecavüz etmişler, dokunulması haram olan kutsallarını mübah görmüşlerdir. Bununla beraber onların küfür kanunları putperestlerin ve haçlıların koruyuculuğunu yapmakta, onların kanlarını haram saymaktadır.

Yine bu tekfirciler, ilimsizce Allah'ın dini hususunda cüretkâr olma bakımından insanların ileri gelenlerdir. Gelişi güzel batıl hüküm vermede çok çabuk davranırlar. Bundan dolayı da din hususunda Allah'ın yarattığı kimseler arasında en cahil kimseler tekfircilerdir.

"Onlar, sadece bu dünya hayatının dış yüzünü bilirler. Ahiretten ise onlar hep gafildirler." (30, Rum/7)

Ancak bizlere gelince –Allah'a sonsuz kere hamd ve şükürler olsun ki- gerek tekfirde aşırı gitmekten gerekse de tekfirde aceleci davranmaktan insanların en uzak olanıyız. Ancak Allah ve Resulü'nün tekfir ettiği kimseleri tekfir ederiz.

Bütün yazdıklarımızca ancak apaçık bir şekilde küfre giren, delil üzere küfürleri gün ortasındaki güneş gibi açık olan insanlarla meşgul olduk. Onlar küfrün ileri gelenleri, tağutları, onların yardımcıları ve destekçileridir. Onlar bütün hayatlarını kâfirlere yardım etmeye, onların şirklerini ve küfür kanunlarını sağlamlaştırmaya, İslamla ve Müslümanlarla savaş açmaya adamışlardır.

Yine bizler hiçbir zaman insanları tamamen tekfir etmekle meşgul olmadık. Müslümanların avamına karşı devamlı şefkatle yaklaştık, zayıf ve güçsüz olmalarından, tağutların onların başına musallat olmasından dolayı onlara merhamet ettik. Tüm

bu belalardan onları kurtarmak için çaba gösterdik.

Ve yine bizler tekfirin şartları ve onun muteber engellerine göre hareket ettik. İnsanları ancak açık ve sarih küfürleri sebebiyle tekfir ettik. İhtimaller, zan ve hırs üzere kimseyi tekfir etmedik. Amellerin ya da sözlerin kendi kanaatimizce gereklerine göre bir tekfirden ya da kural ve kaide dışı bir tekfirden de devamlı surette sakındırdık. Davetimizin mihveri Allahu Tealâ'nın şu ayetidir:

> *"De ki: İşte benim yolum budur; basiret üzere Allah'a davet ediyorum. Ben ve bana uyanlar da (işte böyleyiz). Ben Allah'ı tesbih ederim ve ben müşriklerden değilim." (12, Yusuf/108)*

Tevhid ve Şirk Askerleri Arasında Dialog (5)
Asıl Zorba, Kibirli ve Katı Olan Kimlerdir?

Nasıl ki şirk askerlerine karşı selam vermiyorsak aynı şekilde onlarla tokalaşmıyorduk da... Bunun sebebinin ise onlarla aramızdaki kesin ayrılığa binaen olduğunu, onlar beşeri kanunların safında yer aldıkları sürece bunu değiştirmeyeceğimizi kendilerine defalarca anlattık.

Günlerden bir gün "Suvaka" hapishanesinin müdürü ile karşılaştım. Beraberinde yardımcıları, gardiyanları ve esirlerden bir grup vardı. Hepsi de zillet içinde dilenerek isteklerini sunuyorlardı. Beni yardımcısı ile tanıştırdı. Yardımcısı tokalaşmak için bana elinizi uzattığında ona "kendini zora sokma. Ben seninle tokalaşmam" diyerek karşı koydum. Bunun üzerine gardiyanlardan bazıları ona "efendim bunlar bizimle selamlaşmazlar" dedi.

Ben gardiyanların sözünü düzeltircesine şöyle dedim:

- Bu konunun yanlış anlaşılmamasını temenni ederim. Bizim sizlerle tokalaşmamamızın ya da size selam vermememizin sebebi sizin bedenlerinizin necis olduğuna inanmamızdan kaynaklanmıyor. Hayır asla... Fakat bizler kendimizi bu dinin askerleri ve Kur'an'ın erleri olarak görüyoruz. Bundan dolayı da burada hapsedilmişiz ve hapishane hayatımız hala sürmektedir. Ve yine inancımıza göre sizler de beşeri kanunların erlerisiniz. Bizzat kendinizin de söylediği gibi gözleriniz onu himaye etmek ve sağlamlaştırmak için sabahlamaktadır. Allah'ın şeriati ile hükmetmekten yüz çeviriyorsunuz. Sizler ayrı bir saftasınız bizler ayrı bir safta...

"Şu ikisi Rableri hakkında tartışmaya girmiş iki hasımdır." (22, Hac/19)

Sizler bu beşeri kanunları terk etmediğiniz ve Allah'ın dinine yardım etmediğiniz sürece ellerimiz ellerinize asla değmeyecektir. Ancak bunu yaparsanız işte o zaman dostlarımız ve kardeşlerimiz olursunuz. O zaman sizinle tokalaşırız. Size yardım ve hizmet ederiz.

Bu esnada gardiyanlar bizim konuşmalarımızı dinlemek için toplanan mahkûmları azarlamaya başlarlar…

***

Tutuklanmamın ilk günleri… Bayramı hapishanede geçiriyorum… Hapishanede "İstihbarat Daire Başkanı" tarafından çağrıldım. Odasına girerken kendisine selam vermedim ve tokalaşmadım. Müdürleri bana oturmamı işaret etti ve oturdum. Alışkanlığımız gereği onlara selam vermememiz üzerine bana sataşmaya kalktı. Gerek bu yaptığımın davet ahlakına aykırı olduğuna gerekse başka meselelere dair bana vaaz vermeye başladı. Kendisine dedim ki:

- Davet ahlakını ancak Kur'an'da Allah'ın şu kavliyle vasıflandırdığı Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* tayin eder:

"Sen elbette yüce bir ahlak üzeresin." (68, Kalem/4)

Ve Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bize şöyle tavsiyede bulunmuştur:

"Yahudi ve Hıristiyanlara öncelikle siz selâm vermeyin."[43]

Tokalaşma konusuna gelince size karşı bakış açımızı biliyorsunuz. Bunu daha önce defalarca anlattık. Şimdi yeniden tekrar etmeye hacet yoktur.

Daha sonra konu döndü dolaştı şirke ve kendilerinin "müşrik" olarak vasıflandırılmalarını kabullenmemelerine geldi. Ben de kendilerine hangi yönden günümüz şirkinin içine düştüklerini, Allah'tan başka kanun koyucuları nasıl rab edindiklerini, teşri ve hüküm noktasında Allah'ın dininden başka bir dini nasıl din edindiklerini uzun uzun anlattım.

Allah'ın takdiri bu ya o sırada yaşça bizden büyük bir polis muhabiri yanımıza girdi. Beni tanımıyor ve daha önce de hiç

---

[43] Müslim, Selâm 13.

görmemişti. Müdürün masasının üzerine bir takım evraklar bıraktı, orada bulunanlarla tek tek tokalaşarak bayramlarını kutladı. Ardından büyük bir hevesle, hürmet ederek bana tokalaşmak için elini uzattı ve "ey Şeyh! Sizin için hayır temenni ederim. Bayramınız mübarek olsun" dedi. Kendisine elimi uzattım, tokalaştım ve "izzet ve hayır İslam'ın ve Müslümanların üzerine olsun" dedim. Ardından odadan hemen ayrıldı.

İlk kez bir polisle tokalaştığımı gördükleri için odada bulunanların yüzünde garip bir şaşkınlık vardı. İçlerinden diğerlerine göre daha yetkili olan birisi bana dedi ki:

"Onunla nasıl tokalaştın. Halbuki bizimle tokalaşmıyordun." Kendisine şöyle dedim:

"Konumuna göre hareket etmek diye bir şey vardır. Biz sizinle tokalaşmanın aslen haram olduğuna inanmıyoruz. Sizinle selamlaşma noktasında gösterdiğimiz titizliği tokalaşma konusunda göstermiyoruz. Size daha önce de defalarca anlattığım gibi sizinle tokalaşmamamızın asıl nedeni sizinle aramızda bir fark olduğunu, sizden ve kanunlarınızdan berî olduğumuzu ortaya koyma adınadır. Ve sizler gerek aramızdaki bu farkı, gerekse bizim davetimizin tüm detaylarını şu hapishanede görüyorsunuz. Ancak biraz önce içeri giren kişiye gelince; beni daha ilk defa görüyor. Şayet ona davetimi açıklama imkânım olsaydı onunla tokalaşmazdım. Ancak ben onun sizden aşırı derecede korktuğunu ve bu yüzden de odadan apar topar çıktığını gördüm. Kendisi ile neden tokalaşmadığımı anlatmaya imkânım yoktu. Onunla tokalaşmamamdan dolayı beni edepsiz, kaba, kibirli, nefsine uyan bir kimse olarak görmesinden korktum. Haramlığına dair hiçbir şer'i nassın olmadığı bu konuda bir mefsedete sebep olmama adına da ruhsatı seçtim. Ancak size gelince; davetimiz sizin katınızda oldukça açık ve net bir şekilde bilinmektedir. Sizinle tokalaşmamamız konusunda da kendisinden korktuğumuz bir mefsedet yoktur. Ancak sizin bize iftira atmanız müstesna.

Yine Allah'ın takdiri gereği o esnada içeriye bir gardiyan

girdi ve onlarla tokalaştı. Daha sonra tokalaşmak için bana yöneldi ve elini uzattı. Ona elimi uzatmadım ve şöyle dedim:

"Size karşı tavrımızı biliyorsun..."

"Bayram da bile öyle mi?" dedi. Bunun üzerine kendisine dedim ki:

"Size dair inancımızda ve size olan davetimizde gerek bayramda gerekse diğer günlerde bir değişiklik söz konusu değildir. İnanç farklı durumlar sonucu değişir mi hiç."

Bu sözüm üzerine birbirilerine baktılar ve gülümsediler.

Bir müddet sonra davetimizden hoşlanan ve konumumuza saygı gösteren bir kimse yanımıza geldi. Bana pişmanlığını itiraf etti. Hapishaneye gelen ziyaretçileri bizden ve davetimizden uzaklaştırmaya çalışıyormuş. Ziyaretçileri etkilememizden korkuyormuş.. Onların davetimizi kabul etmelerinden yana endişe duyuyormuş... Bana dedi ki:

"Sizin hakkınızda çok şeyler söyledim. Uyuşturucu haplar kullanmaya cevaz verdiğinizi bile söyledim. Ancak şu an çok pişmanım ve bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım."

Yine bir başkası da şöyle demişti:

"Allah'a yemin olsun ki sizin davetiniz hak olan bir davettir. Bizim hakkımızda ne söylerseniz söyleyin... Bizler sizi seviyoruz."

Kardeşlerimizden birisi bana anlattı. Hapishanede Hıristiyan gardiyanlardan bir tanesi kardeşlerimizin hak üzere sebat edişini oldukça beğenerek kendilerine şöyle demiş:

"Allah'a yemin olsun ki ben size saygı duyuyorum ve sizi çok seviyorum. Elbiselerinizi yıkamak dahi bana şeref verir."

***

Davetimize karşı düşmanlık yapanların hakkımızda atmış oldukları "tekfirde aşırılık" iftirası aslen kendilerini tekfir etmemize dair acziyet içinde olmaları ve delillerimizi delille çürütememeleri sebebiyledir. Onlar bu davet ehlini aynı şekilde radikallik, kabalık, burnu büyük olmak ve kibirli davranmakla da suçluyorlar. Çoğu zaman bu tavırlarının tek nedeni kardeşlerimizin onların karşısındaki tavizsiz tutumudur.

Özellikle de kardeşlerimizin tavrını yalaka ve yağcılarla karşılaştırdıklarında bizi oldukça sert buluyorlar. Ancak asıl kaba, kibirli ve densiz olanlar kendileridir. Bu davete ve ehline karşı kapkara bir kin beslemektedirler. Diğer insanların kendilerine saygı ve hürmet göstermelerine alışkındırlar. Ancak muvahhidler kendilerine diğer insanlardan görmeye alışkın oldukları bu tavırları göstermiyorlar. Kendilerine saygı duyup hürmet etmiyorlar. Hatta selam bile vermiyorlar. Gururlarını kıran, kibirlerini ifşa eden bu davranışa karşılık bizim kibirli olduğumuz iftirasını atıyorlar.

Eğer onların kapalı kapılar ardında sorgu ve işkence esnasında muvahhidlere karşı kullandıkları üsluplarını görseydiniz o zaman onların en çirkef ve en ahlaksız insanlar olduklarını anlardınız.

Bunun yanı sıra onların içinde kısmen de olsa adaletli olanlar bu dava ehlinin güzel ahlakına şahitlik etmektedirler. Bir çok açıdan onlara karşı duruşumuzu ve davetimizi beğendiklerini itiraf ediyorlar. Bu konuda pek çok örnek daha önce vermiştik.

Dedikleri gibi: "Fazilet, düşmanımdan duyduğumdur."[44]

Suvaka Hapishanesi
1420 h. Son dört günü

[44] Ürdün/Suvaka Hapishanesi, 1420 h. Son dört günü

Tevhid ve Şirk Askerleri Arasında Diyalog (6)
Kimler Terör Estiriyor? Asıl Teröristler Kimdir?

Sistem tarafından "İmama Bey'at" olarak adlandırılan davadan dolayı hapishanede olduğum sıralarda istihbarat dairesindeki sorgu memurlarından birine "içinde bulunduğunuz şu durumdan dolayı Allah'a tevbe etmeyi düşünmüyor musun?" diye sordum.

Kahkahayla gülerek dedi ki:

- Tevbe mi? Neden dolayı tevbe edecekmişim ki?

- Dinle ve davetçilerle savaştığın için.

- Ben dinle savaşmıyorum. Ben senin gibi teröristlerle savaşıyorum. Senin evinde bomba ve mayınlar ele geçirdik. Sen bir teröristsin. Bu yüzden seni ve senin gibileri tutukluyoruz. Neden falancayı filancayı tutuklamıyoruz?

Bununla Mürcie'nin günümüzdeki uzantılarından olan bazı cemaat liderlerini kastediyordu. Davetçilere karşı savaşıp tağutlarla barış yapan, onlara boyun eğen, Müslümanlara karşı savaşıp putperestleri destekleyenleri... Bu yüzden de putperestler onları tutuklamıyor, onlara saldırmıyorlar.

- Sen bu sözlerinle yaptığın işin yanlış olduğunu baştan itiraf ediyorsun zaten. Daha önce de beni yazılarım ve tebliğim nedeniyle tutuklamıştınız. Devamlı surette beni izliyor daha sonra da evime baskınlar düzenliyordunuz. Kapımı kaç kere kırdınız. Bomba ve mayınların kokusunu almadan önce evimi bastınız, yazılarıma el koydunuz.

- Elbette... Çünkü senin davan bize göre bomba ve mayınlardan daha tehlikeli. Sen gençlere bizden ve küfrümüzden uzak durmayı öğretiyorsun... Peki ya sonra?

Gençler de doğal olarak biliyorlar ki kâfir, kanı helal olandır. Sen açıkça onları bizimle savaşa çağırmasan bile onlar kendi başlarına bunu düşünüyor ve bizi öldürmeye çalışıyorlar. Senin davetin terörist yetiştiriyor. Bu yüzden bomba ve mayınlardan daha tehlikeli.

- Bu söylediğin durum her zaman için geçerli değildir ki. Eğer sizlerden biri tevbe eder, Müslüman olur ve din ile savaşmayı bırakırsa artık o bizim kardeşimiz, dostumuz olur. Ona canımızı feda ederiz. Hem sonra bütün kâfirler öldürülmez. Onların içinde eman verilmiş olanlar olduğu gibi asker ve savaşçı olmayanlar da vardır. Terör olarak adlandırdığınız şeyin anahtarı sizin elinizde. Bizzat siz dine karşı açtığınız savaş ve dindarlara karşı duyduğunuz düşmanlık yüzünden gençleri buna itiyorsunuz.

***

"Cifr Sahravi" hapishanesinde şirkin ve beşeri kanunların askerleri bazı kardeşlerimize saldırıp elektrikli zincirler ve sopalarla onları döverlerken aralarında şöyle bir konuşma geçer:

- Allah'tan korkmuyor musunuz? Bilmiyor musunuz ki (gerçek) hesap ve azap oradadır ve cehennem zindanı sizin şu zindanlarınızdan çok daha büyüktür?

- Hayır... Ben korkmuyorum. Çünkü ben cehenneme bilet kesiyorum.

- Sakın sizin gibilerin her zaman dediği gibi "biz sadece emir kuluyuz, bizim devletin yanlışlarıyla bir alakamız yok" demeyin. İşte siz burada tağuta alet oluyor ve onun zulmeden eli oluyorsunuz. Efendinize bakın. Amerika'ya gidiyor ve sizden haberi bile yok. Siz ise burada zulmediyor ve yaptıklarınızın sorumluluğunu ona yüklüyorsunuz. Sakın bize "bizim bir alakamız yok" demeyin. Madem bu gün burada fiili olarak efendinizi inkâr etmiyorsunuz o zaman birbirinizi inkâr edeceğiniz, birbirinizden uzaklaşacağınız o kıyamet gününde sakın bize gelip "bizim onlarla hiçbir ilişkimiz yoktu" demeyin.

- Sus... Evet kral bizim efendimizdir. Ve eğer tek kelime daha söylersen sana onun için iki rekât namaz kıldıracağım.

İşkenceye ara verdikleri sırada kardeşimiz namazını kılmak için kıbleyi sorar. Cellâtlardan biri cevap verir:

"Burada kıble filan yok! Namaz da yok!"

***

Bu bizim ve kardeşlerimizin bizzat yaşadığımız olaylara bir örnektir. Bunu bizlerden ve zulmün pençelerine pek çok kez düşenlerden başkası bilemez. Bir yandan Allah'a ve dine en iğrenç kelimelerle küfrediyorlar, din ile ve dindarlarla alay ediyorlar sonra da terör nereden çıktı diye şaşırıyorlar.

***

Son tutuklanışım sırasında bazı görevlilere dedim ki: "Dinimize ve davetimize karşı yürüttüğünüz bu savaşı kendinize meşrulaştırmak için evlerimizde silah ve patlayıcı ele geçirdiğinizi ve bizim terörist olduğumuzu söylüyorsunuz. Bu da kardeşlerimize ettiğiniz eziyet, işkence ve zulüm için size mazeret oluyor. Söyler misiniz bana "terörist eylem gerçekleştirmek maksadıyla plan yapmak" suçunu atmak için bir kaç yazım dışında elinizde ne deliller mevcut? Niçin insanları canlarını korumak ya da sözde onları hedef alan teröre karşı savaşmak bahanesiyle aldatıyorsunuz? Onlara, hakka ve tevhide karşı savaştığınız gerçeğini açıklayın. O tevhid ki sizi, küfri hükümlerinizi, şeriatinizi ve şirkinizi inkâr ediyor.

Sizin terör dediğiniz şey, sizden ve şirkinizden uzaklaşmayı içeren tevhidin ta kendisidir. Bu yüzden dine ve dindarlara karşı en ufak bir acıma göstermeksizin, hiç bir fark gözetmeksizin saldırıyorsunuz. Bu konuda en kötü işkenceleri, en acımasız zulümleri, gerçek terörün en iğrencini yapıyorsunuz.

Cellâtlarınız yalan ve ihanetten sakınmıyorlar. Kadınları tecavüzle tehdit ediyor, çocukları tutuklamakla korkutuyorlar. Ya da en azından gecenin geç saatlerinde baskınlar düzenledikleri muvahhidlerin evinden beğendikleri eşyaları çalıyorlar. Silahlarıyla çocuklarımız ve annelerimiz karşısında cesaret (!) gösterisi yapıyor, onları korkutuyorlar.

Diğer taraftan alenen cereyan eden gerçek terörü

savunarak Yahudi ve Amerikalılar önünde küçülüyor hatta sürünüyorlar. Onlar ki (Yahudiler ve Amerikalılar) gerek Müslümanların mescidlerini ve masumların evlerini yıkarak, sivil halkı bombalayarak gerekse de İslam davetçilerini kaçırarak ya da alimlerini hapsederek, çocukları kuşatıp aç bırakarak, kadınları ve yaşlıları öldürerek, halkı darmadağın ederek, servetini yağmalayarak ve ekonomisini harap ederek terörün alasını yapmıyorlar mı?

Bütün bunlar bu işbirlikçilere göre terör değil, çünkü bunları yapan efendileri. Çünkü tüm bu yapılanlar Yahudi ve Amerikalı efendilerine hizmet eden özel uluslararası örgütlerin, küfri kanunların şemsiyesi altında işleniyor. Efendileri onlar nazarında terörist değildir. Eğer bu eylemler terör olsa bile meşru ve kanuni terördür. Çünkü bu yapılanlar efendileri Amerika'nın hakimiyeti altında olan Birleşmiş Milletler kanunları ve kararları ile yapılmaktadır. Bu yüzden de kendilerine destek vermekten başka bir şey yapılamaz. Böyle olmasa bile sessiz sedasız kabul ederler ya da temize çıkarmaya uğraşırlar. Efendiler kendilerini gözettiği sürece doğal olarak onların da efendilerine yardım etmekten başka çareleri kalmayacaktır.

Bunların kapalı işkence odalarında yaptıkları şeyde aynıdır. Hiç biri terör değildir. Eğer terörse de kanunlarının izin verdiği meşru bir terördür. Hatta masum tertemiz canların yok oluşuna sebep olsa bile...

***

İstihbarat dairesindeki sorgu memuru Ebu İsa, tutuklu kardeşlerimizden birine şöyle der:

"Ebu Muhammed'e gücümüz yetmez mi sanıyorsun? Vallahi onun karşısında güçsüz değiliz. Gerektiğinde kolayca onun hakkından gelmesini biliriz. Bütün sermayesi bir trafik kazasında biter. Ona bir suikast düzenleriz ya da bir kamyon onu yol ortasında ezer. Sonra faili meçhuller arasına girer.

***

Evet tüm bunlar onların nazarında terör değil... Aksine şirk

kanunları tarafından gözetilen, küfür dinlerinin izin verdiği meşru eylemlerdir.

Ancak davetçilerin yaptıkları tevhide davet etmek ve şirkten uzaklaşmak... Ya da mücahidlerin Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın *"Siz de gücünüzün yettiği kadar onlara karşı her çeşitten kuvvet biriktirin ve cihad için atlar hazırlayın ki, onlarla hem Allah'ın düşmanlarını, hem de kendi düşmanlarınızı, ayrıca Allah'ın bilip de sizin bilmediğiniz daha başkalarını korkutasınız" (8, Enfal/60)* kavli gereği cihad için hazırlık yapmaları bu ahmaklar nazarında terördür, aşırılıktır, fesat çıkarmaktır. Ve bütün devletler mücahidlere karşı savaşmak için birleşirler, onları yok etmek için bütün imkânlarını seferber ederler.

> *"Gerçek şudur ki, gözler kör olmaz, fakat asıl göğüslerin içindeki kalpler kör olur." (22, Hacc/46)*

İstedikleri kadar tuzak kursunlar. Bizim dinimizden, davetimizden ve cihadımızdan vaz geçmemiz asla söz konusu değildir. Dağlar kadar büyük tuzaklar kursalar da... Çünkü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"Allah sizin düşmanlarınızı çok iyi bilir. Gerçek bir dost olarak Allah yeter. Ve yardımcı olarak da Allah yeter." (4, Nisa/45)*

Firavun'un kurduğu tuzak ona helak olmaktan başka bir şey kazandırmadı. Kâfirlerin hazırladıkları tuzaklar kendilerinin ancak sapkınlığını artırdı.

> *"Allah emrinde galiptir. Fakat insanların çoğu bunu bilmezler." (12, Yusuf/21)*

Allah bizim dostumuzdur. O ne güzel dost ne güzel yardımcıdır... Onların ise dostu tağutlardır. O ne kötü bir dost, ne kötü bir arkadaştır...

Suvaka Hapihanesi/1421 h.
Safer ayının başı

Suvaka Hapishanesinde Gardiyanlara Vaaz

Hamd ancak alemlerin Rabbi olan Allah'a özgüdür. Salât ve selam Resulullah'ın üzerine olsun.

Zaman zaman bazı gardiyanlarla görevleri hakında konuşup, münakaşa ettiğimizde, kendilerinin Müslümanlar aleyhinde casusluk yaptıklarını, bu işi ancak bu şekilde isimlendirebileceğimizi söylüyoruz. Kendilerini casus olarak isimlendirmemize ve yaptıkları görevin hükmünü söylememize çoğu zaman şaşkınlıkla kızarak cevap veriyorlardı.

Bir gün içlerinden biri şöyle dedi: "Bu çok kırıcı bir ifade. Bizi casus olarak isimlendirmeniz asla doğru bir şey değildir. Zira kanuna göre casus, yabancı bir devlet lehine çalışan kimsedir. Bizler ise "aşiret çocuklarıyız." Sizin bizi bu şekilde vasıflandırmanızı asla kabul etmeyiz."

Bunun üzerine kendilerine şöyle dedim: "Allah'tan başarı dilerim. Ey Allah'ın dinine, tertemiz şeriatine sırt çevirerek tağutların batıl kanunlarına yardım edenler! Öncelikle bilmeniz gerekir ki, sizin nazarınızda makbul hüküm nasıl ki şu an üzerinde bulunduğunuz beşeri kanunlarsa biz Müslümanlar nazarında da makbul tek hüküm Allah'ın şeriatidir. Allahu *(Subhanehu ve Tealâ)* muvahhidlere dair şöyle buyurur:

> *"Allah ve Resulü bir iş hakkında hüküm verdikleri zaman, hiçbir mü'min erkek ve mü'min kadın için kendi işleri konusunda tercih kullanma hakları yoktur. Kim Allah'a ve Resulüne karşı gelirse şüphesiz ki o apaçık bir şekilde sapmıştır." (33, Ahzab/36)*

Yine Allahu Tealâ sizin gibi müşrikler içinde şöyle buyurur:

> *"Yoksa onların, Allah'ın dinde izin vermediği şeyi kendilerine meşru kılacak ortakları mı vardır? Eğer azabın*

ertelenmesine dair kesin yargı sözü olmasaydı, aralarında hemen hüküm verilir, işleri bitirilirdi. Gerçekten zalimler için acı bir azab vardır." (42, Şura/21)

Allahu Tealâ aşağıdaki ayetlerde ise iki grubu bir arada zikretmiş ve onların ayırıcı vasıflarını bildirmiştir:

"Aralarında hüküm vermesi için Allah'a ve peygambere çağırıldıkları zaman, bir de bakarsın ki içlerinden bir grup yüz çevirmektedir. Ama gerçek kendi lehlerinde ise, boyun eğerek ona gelirler. Kalplerinde bir hastalık mı var yoksa şüphe ve tereddüde mi düştüler? Yoksa Allah ve Resulü'nün kendilerine haksızlık edeceğinden mi korkuyorlar? Hayır, işte onlar asıl zalimlerdir. Aralarında hüküm vermek için Allah'a ve Resulüne davet edildiklerinde, mü'minlerin söyleyeceği söz ancak, "işittik ve itaat ettik" demektir. İşte onlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir." (24, Nur/48-51)

Casusu ve casusluğu tanımlayan, sınırlarını çizen, hükmünü belirleyen insanların kendi aklından uydurduğu sizin küfri kanunlarınız değil, bilakis "Bir" ve "Kahhar" olan Allah'ın kanunlarıdır.

İkinci olarak; Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* indirdiği kitabında "aşiret çocuğu" olmayı tekfirin engelleri içinde belirtmediği gibi ulema da kanı korunmuş olanlar içinde "aşiret çocuğu" olmayı saymamıştır. Belki "Bir" ve "Kahar" olan Allah'ın hükümlerine muhalif bedevi kanunlarında ya da tağutların hükümlerinde bu böyle olabilir. Ancak Allah'ın dininde başı kel Habeşli bir köle ile insanların en saygını ya da itibar gören bir aşiret ve kabileye mensup olanı arasında hiçbir fark yoktur. İnsanlar arasında üstünlük sadece takva iledir. Bundan dolayı Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

"Allah katında en değerli olanınız, O'na karşı gelmekten en çok sakınanınızdır" (49, Hucurat/13)

İşte Ebu Cehl ve Ebu Leheb... Onlar neseb bakımından Kureyş kabilesinin en şereflisi idiler. Ancak onların ne nesepleri ne de akrabalık bağları Allah katında kendilerine bir fayda

sağlamadı. Kureyş'ten olmaları onların canını ve malını korudu mu? Bu onları Allah'ın azabından kurtardı mı? Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Kıyamet günü yakınlarınız ve çocuklarınız size fayda vermezler. Çünkü Allah aranızı ayırır. Allah yaptıklarınızı görendir." (60, Mümtehine/8)

Ve işte Abdullah bin Mes'ud... Köleler içinde sıradan bir köle. Ancak Allah onu diniyle şereflendirdi ve üstün kıldı. Ebu Cehil'in göğsüne küçük ayakları ile basarak şöyle diyordu:

"İzzet ancak Allah'a, O'nun elçisine ve müminlere mahsustur. Fakat münafıklar bilmezler." (63, Münafikun/8)

Üçüncü olarak; muvahhidlerin aleyhinde casusluk yapmanızda asıl ölçü bunun yabancı bir devlet lehine ya da bir başka Arap devleti lehine olması değildir. Burada asıl ölçü, lehinde casusluk yapılan devletin Allah'ın dinindeki hükmüdür. İşte o zaman kimin için casusluk yaptığınızı anlarsınız. Kime yardım ediyor ve destekliyorsunuz? Sizin bu devletiniz ve onun gibi diğer devletler Allah'ın dini ile savaşmaktadırlar. Ve bir çok açıdan Allah'ın dininden çıkmış devletlerdir. Bunu size daha önce defalarca açıklamıştık. Şöyle ki;

1- Allahu Tealâ'nın en önemli sıfatlarından birisi olan teşri, yani kanun koyma noktasında O'na şirk koşarak dinden çıkmışlardır. Nitekim Ürdün'ün küfür anayasasının 25. maddesinde şöyle der: "Yasama yetkisi Kral'a ve millet meclisine aittir. Millet meclisi yasama yetkisini üstlenir. Yasama organı yetki ve sorumluluklarını anayasa maddelerine uygun olarak yerine getirir."

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Yoksa onların, Allah'ın dinde izin vermediği şeyi kendilerine meşru kılacak ortakları mı vardır? Eğer azabın ertelenmesine dair kesin yargı sözü olmasaydı, aralarında hemen hüküm verilir, işleri bitirilirdi. Gerçekten zalimler için acı bir azab vardır." (42, Şura/21)

"Eğer onlara itaat ederseniz, muhakkak ki müşriklerden olursunuz." (6, En'am/121)

Daha önce de değindiğimiz gibi[45] burada sözü edilen itaat tek bir konudadır ki o da laşenin (şer'i kesim yapılmadan ölen hayvanın) etidir. Tek bir konuda dahi Allah'ın vahyinden kaynaklanmayan bir hükme itaat, sahibini müşrik yaptığına göre kanun koyma yetkisini tümüyle Allah'tan alarak başkalarına verenlerin hükmü nasıldır acaba?

2- Aynı şekilde bu devletler kâfirlerle, doğulu ve batılı tağutlarla dostluk kurarak muvahhidlere karşı onları destekledikleri için Allah'ın dinden çıkmışlardır. Muvahhidler onların şirklerinden uzak durdukları, kanunlarından ve tuğyanlarından beri oldukları için terörist olarak isimlendirilmektedirler. Buna karşılık kâfir Yahudi ve Hrıstiyanlar "İbrahim'in çocukları" ya da "mü'min" olarak isimlendiriliyor. Hâlbuki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onları yalanlayarak şöyle buyurmaktadır:

"İbrahim, ne Yahudi, ne de Hıristiyandı; fakat o, Allah'ı bir tanıyan dosdoğru bir Müslümandı, müşriklerden de değildi." (3, Ali İmran/67)

Sizin muvahhidlerin aleyhinde casusluk yaptığınız bu devletler doğulu ve batılı kâfir dostları ile askerî, güvenlik, bilgi alış verişi, suçluların teslimi konularında karşılıklı anlaşmalar yapmaktadırlar. Suçlulardan kasıtları tabi ki ömürlerini Allah yolunda harcayan, O'nun hükümlerinin hâkim olması için çabalayan tevhid askerleridir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Ey iman edenler! Yahudileri ve hıristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, şüphesiz o onlardan olur. Şüphesiz Allah, zalim kavmi doğru yola iletmez." (5, Maide/51)

"Münafıkların, kitap ehlinden inkâr eden dostlarına "Eğer siz yurdunuzdan çıkarılırsanız, mutlaka biz de sizinle beraber çıkarız sizin aleyhinizde kimseye asla uymayız. Eğer savaşa tutuşursanız, mutlaka yardım ederiz." dediklerini görmedin mi? Allah, onların yalancı

---

[45] Rableri Hakkında Tartışan İki Düşman" isimli yazıya bakınız.

olduklarına şahitlik eder.” (59, Haşr/11)

Allahu Tealâ’nın şahitlik ettiği gibi yaptıkları hiçbir anlaşmaya bağlı kalmayan Yahudilerle kardeşlik ve ortak savunma anlaşması yapan bu münafıkları, Allahu Tealâ’nın nasıl inkâr ettiğini görmüyormusunuz?

3- Yine bu devletler “Bir” ve “Kahhar” olan Allah’ın şeriatı ile alay ettikleri için kâfirdirler. Özellikle medya vasıtasıyla Allah’ın dinini ile istihza ediyorlar. Mürtedlerin Allah’ın dini ile alay etmelerine izin veriyor, fırsat sağlıyorlar. Allah’ın diniyle alay edenleri koymuş oldukları kanunlarla, ordularıyla koruyorlar. Buna karşılık bu duruma karşı çıkanları ya da bu durumu değiştirmek isteyenleri cezalandırıyorlar. İşte tüm bu sebeplerden dolayı onlar kâfirdirler.

Allahu Teala Kur’an hafızları hakkında alaycı ifadelerle konuşan kimselere dair şöyle buyurmaktadır:

> *“Eğer kendilerine sorarsan -biz sırf lafa dalmış, şakalaşıyorduk- derler. De ki -Allah ile, âyetleri ile ve peygamberi ile mi alay ediyorsunuz- Boşuna özür dilemeyin. Sizler iman ettikten sonra kâfir oldunuz. İçinizden bir kısmını affetsek bile bir kısmını suçlarında ısrar ettikleri için azabımıza uğratacağız.” (9, Tevbe/65,66)*

Bu ayetin nüzul sebebine dair gelen rivayetlere baktığımız zaman, söz konusu kimseler Kur’an hafızları ile alay ederlerken sözlerinde ciddi olmadıklarını, sadece kendi aralarında şakalaştıklarını, söyledikleri bu sözlere kalben inanmadıklarını, bu yaptıkları fiili helal görmediklerini söyleyerek mazeret beyan ediyorlardı. Ancak buna rağmen Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onları kâfir olarak isimlendirmiştir. Peki ya ülkeyi ve halkı Allah’ın dini ile alay etmeye teşvik edip Allah’ın tertemiz dinini oyun, eğlence haline getirelerin hali ne olur?

4- Yine bu devletler Allah’ın indirdiği hükümlerin dışında hükümlerle hükmetmeleri, gerek ulusal ve gerekse uluslararası düzeyde tağutun hükmüyle hükmeden mahkemeleri kabul etmeleri sebebiyle kâfirdirler. Allah’ın adil hükümlerini, temiz hadlerini (kanunlarını), Yahudi ve Hrıstiyanların çöplükvari

düşüncelerinden aldıkları kanunlarla değiştirdikleri için kâfirdirler. “Bir” ve “Kahhar” olan Allah’ın şeriatini bir kenara atarak insanlara, malları, kanları, ırzları konusunda kendi koydukları kanunlarla hükmetmektedirler. Kendi ulusal mahkemelerinde böyle bir yöntem ile hareke ederlerken diğer devletlerle aralarında çıkan anlaşmazlıklarda ise “Uluslararası Adalet Mahkemesi” ismini verdikleri tağutun mahkemelerine başvurmaktadırlar. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

“Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse, işte onlar kâfirlerin ta kendileridir.” (5, Maide/44)

“Sana indirilene ve senden önce indirilene gerçekten inandıklarını öne sürenleri görmedin mi? Bunlar, tağutun önünde muhakeme olmayı istemektedirler; oysa onu tekfir etmekle emrolunmuşlardır. Şeytan onları uzak bir sapıklıkla sapıtmak ister.” (4, Nisa/60)

Yukarıdaki ayetleri iyi düşünün... Allahu *(Subhanehu ve Tealâ)* sadece tağutun hükmüne muhakeme olmayı istemelerinden dolayı onların iman iddialarını bütünüyle “*zuum*” (boş saçma sapan bir iddia) olarak isimlendirmektedir. Hâlbuki onlar söylediğimiz gibi henüz tağutun hükmü ile muhakeme olmamışlardı. Bunu sadece istemişlerdir. Peki, öyleyse bütün işlerinde fiilen tağuta başvuranın hali nicedir acaba?

Bu tağutların küfrünün hepsini tek tek sayacak olursak inanın burada sayfalar yetmez. Bu anlattıklarımız dahi hidayet isteyen bir kimse için yeterlidir. Ancak Allah’ın hidayet etmediği kimselere gelince, onlar dağları yerinden kaldıracak güçe sahip olsalar bile hidayet bulamazlar.

Bu kısma kadar anlattıklarımız üzerinde dikkatlice düşündüğün zaman ister asli isterse riddet şeklinde olsun bu hükümetlerin küfrünün Yahudi ve Hristiyanların küfründen daha kötü olduğu ortaya çıkmaktadır. Zira Yahudi ve Hristiyanlar kâfir olmalarına rağmen kitap ehlidirler. Allah’ın şeriati ile hükmeden Müslüman bir devlet, ulemanın belirtmiş olduğu şartlar çerçevesinde onlara zimmet akdi (koruma)

verebilir. Ancak müşriklere ve ehli kitap dışındaki kâfirlere asla zimmet (koruma) yoktur. Aynı şekilde ehli kitabın kestiği -diğerlerinin aksine- Müslümanların ittifakı ile yenilebilir. Nikâh konusu da aynı şekildedir. Ehli kitaptan olan kadınlarla diğerlerinin aksine nikâh caizdir.

Bu hükümetlerin küfrünün Yahudilerin küfründen daha kötü olduğuna dair pek çok delil vardır. Buna rağmen bu hükümetler Yahudiler lehine casusluk yapanları casus kabul ediyorlar, şerefsiz, vatan haini olarak isimlendiriyorlar. Onları tutukluyor, hapsediyorlar. Hakşinas, dürüst görünebilmek için bazılarını ise siyasi durumlara (konjoktüre) göre idam ediyorlar. Bunun yanısıra herkesin gözü önünde Yahudilerle kardeş olduklarını ilan ediyor, onlar için “amca çocukları” ya da İbrahim’in çocukları” safsatasını dillerinden düşürmüyorlar.

Ey şirk kanunlarının yardımcısı! Tüm bu anlattıklarımızdan yola çıkarak diyebiliriz ki, sen aslen müşrik efendilerine ve onların kanunlarına yardım edebilmek için Müslüman muvahhidler aleyhinde casusluk yapıyorsun. Senin muvahhidlere karşı kendi devletin için casusluk yapman, Yahudi ya da diğer Arap devletleri için kendi devletin aleyhine casusluk yapmaktan çok daha kötü ve iğrençtir. İşte senin yaptığın işin aslı budur.

Ey beşeri kanunların yardımcısı ve müşriklerin casusu! Allah’a yemin olsun ki biz sana samimiyetle nasihatte bulunuyoruz. Muvahhidler aleyhine kendisine casusluk ettiğin efendilerinin, seni itmiş olduğu korkunç cehennemden seni kurtarmak istiyoruz. Alemlerin rabbi olan Allah’a tevbe et. Pişmanlığın fayda vermeyeceği, kaçmak için çok geç kalacağın ölüm vakti gelmeden önce şirkten ve ehlinden teberri et, uzaklaş.

> *“O gün zulmeden, ellerini (hınçla) ısırarak (şöyle) der: "Ah keşke, elçiyle birlikte bir yol edinmiş olsaydım. Vah yazıklar bana, ne olurdu da filanı dost edinmeseydim. Çünkü o, gerçekten bana geldikten sonra beni zikirden (Kur'an'dan) saptırmış oldu. Şeytan da insanı 'yapayalnız*

ve yardımsız" bırakandır." (25, Furkan/27-29)

Buhari ve Müslim'in rivayet ettiğine göre Huzeyfe bin Yeman *(radıyallahu anhu)* Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* mescidinde oturuyordu. O sıra bir adam geldi ve oraya oturdu. Huzeyfe'ye bu adamın sultana nakletmek için laf dinlediği söylenildi. Bunun üzerine Huzeyfe bin Yeman *(radıyallahu anhu)* Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurduğunu söyledi:

"Kattat (koğuculuk yapan) cennete giremez."

Hafız İbn-i Hacer *(rahimehullah)* bu hadisin açıklamasında "kattat, gizlice bir yerden insanları dinleyip bunu sultana nakleden kimsedir" demiştir.

İşte hadiste bahsi geçen kişi sizin yaptığınızı yapıyordu. Sizler muvahhidlere karşı casusluk yapıp da yaptığınız bu işin insanlar ve rableri tarafından gizli kalacağınızı mı zannediyorsunuz. Sizlerde bu adam gibi bir çok şeyi efendilerinize naklediyorsunuz. Ancak burada dikkatinizi hadiste geçen kattatın (koğucunun) yaptığı iş ile sizin yaptığınız iş arasındaki farka çekmek istiyorum. Bu adam duyduğu haberleri Osman bin Affan'a *(radıyallahu anhu)* aktarıyordu. Osman'ın kim olduğunu biliyor musunuz? İki nur sahibi... Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* damadı... O'nun kızının eşi ve raşit halifelerin üçüncüsü... Allah'ın kitabı ile gecelerini uykusuz geçiren, Allah rızası için günlerini akşam eden bir kişi. Bu adam duyduklarını Osaman bin Affan'a iletirken tek beklentisi Allah rızası idi. Buna rağmen Huzeyfe onun yapmış olduğu bu işi hadiste geçen koğuculuğun kapsamına soktu ve Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "kattat cennete giremez" hadisini rivayet etti.

Muvahhidlere karşı kendilerine yardım edip casusluk yaptığınız efendilerinizin rezilliklerine bakın ve anlamaya çalışın. Eğer akledersenizbu çok şiddetli bir tehdittir. Onlar nasıl da Allah'ın şeriatını hükümsüz kılıyorlar, küfür ve isyan dolu kanunlarla hükmediyorlar. Küfür kanunları vesilesiyle zina etmeyi, faiz ile alış-verişi, içki içmeyi mübahlaştırı-yorlar.

Koymuş oldukları bu kanunları koruma adına yeniden küfür kanunları çıkarıyorlar. Siz ise bu hükümetleri koruyor, onların lehinde "Bir" ve "Kahhar" olan Alllah'ın şeriatinin hakim olmasını isteyen muvahhidlere karşı casusluk yapıyorsunuz. Eğer Müslümanların haberlerini Halife Osman'a aktaran koğucu olarak isimlendirilebiliyorsa peki Müslümanların haberlerini tağutlara aktaran kişinin hali nedir? Şüphesiz o bu sıfata herkesten daha layıktır.

Hadiste geçen koğucunun Müslüman olması sebebiyle cehennemde ebedi kalıp kalmayacağı alimler nazarında ihtilaflı bile olsa ben selef uleması arasında muvahhidler aleyhinde müşriklere yardım etmek için casusluk yapan ve onlardan olan müşrik casusların küfrü konusunda ihtilaf eden birini bilmiyorum. Bu konuda "Şihabu-s Sakıb"[46] isimli yazımızda yeterince delil zikretmiştik. İşte o delillerden birisi de Allah'ın *(Subhanehu ve Tealâ)* şu ayetidir:

> *"Ey iman edenler! Yahudileri ve Hıristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, şüphesiz o onlardan olur. Şüphesiz Allah, zalim kavmi doğru yola iletmez." (5, Maide/51)*

Bu yüzden İslam alimleri "Müslümanlara karşı müşrikleleri dost edinmeyi ve onlara yardım etmeyi" kişinin İslamını bozan haller arasında zikretmiştir.

Bu hal aslen Müslüman olduğu halde Müslümanların aleyhinde müşrikleri dost edinen, onlara yardım eden kimseye dairdir. Yani Müslüman olduğu halde böyle bir amelde bulunan kimse İslam dininden çıkar. O halde (sizin gibi) müşriklerin dini ve kanunları üzerinde olupta Müslümanlara karşı müşriklere yardım eden kimsenin durumu ne olur acaba?

Sözlerimi bitirmeden önce burada şirk askerleri hakkında bizimle tartışmaya giren bazı kimseleri dikkatini bir noktaya çekmek isterim. Şöyle ki, aslen Müslüman olduğu halde

---

[46] Şeyh'in bu yazısı Allah'ın izniyle "Ey Zindan Arkadaşlarım" ismiyle çıkaracağımız serinin ikinci kısmında yer alacaktır.

Müslümanların sırlarını müşriklere söyleyen kimse ile (Hatıb bin Ebi Belta ve Ebu Lübabe olayında olduğu gibi) muvahhidlere karşı müşrikler lehine casusluk yapan kimse arasında büyük fark vardır.

Öncelikle Müslüman olduğu halde kâfirlere Müslümanların sırrını ifşa eden kişi (Hatıb bin Ebi Belta ve Ebu Lübabe gibi) aslen Müslümanların safında olup onlardan birisidir. Müslümanların askeri ve yardımcısıdır. Onların bazı sırlarını bilir ancak ahlaki zayıflık, şehevi istekler ya da dünya sevgisinden dolayı bu sırları kâfirlere ifşa eder. Daha sonra ise bu yaptığından dolayı büyük pişmanlık duyar ve tevbe eder. Böyle bir kimseyi, aslen görevi casusluk olan, muvahhidlere karşı müşriklere yardım eden bir kimse ile kıyaslamak asla doğru değildir. Bu kimse aslen müşriklerin safındadır. Muvahhidleri kötülemekle beraber müşriklere yardım eder. Müslümanların sırlarını ve konuşmalarını dinler ve efendilerinin konumlarını güçlendirmek, şirk kanunlarını korumak, muvahhidlerle savaşıp onları sindirme adına ifşa eder.[47]

Birinci konumdaki kişi yani Hatıb bin Ebi Belta ve Ebu Lübabe için Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sırrını ifşa etti denilebilir. Ancak onların casus olduğu, kâfirlerle dostluk kurduğu ve Müslümanlar aleyhine kâfirlere casusluk ettiği söylenemez. Buna rağmen bu işi yapan kişinin sahabenin nazarında nasıl şerefinin düştüğü ortadadır. Öyle ki Ömer *(radıyallahu anhu)* "Ya Resulullah! Bırak şu münafığın boynunu vurayım" diyerek onu öldürmek için izin istemişti.

---

[47] Hatıb bin Ebi Belta Resulullah'ın Mekke'ye düzenleyeceği seferi bir kadın vasıtasıyla gizlice orada bulunan yakınlarına duyurmak istemişti. Ebu Lübabe olayı hakkında ise İbn-i Kesir şöyle demiştir: "Enfal suresinin 27. ayeti Ebu Lübabe hakkında nazil oldu. Efendimiz onu Beni Kurayza'ya Allah Resulü'nün hükmüne razı olun diye gönderdiğinde onlar Ebu Lübabeyle istişare ettiler ve hükmü sordular o da eliyle boğazını işaret etti. Yani kesecek demek istedi. Fakat hemen ne yaptığının farkına varıp pişman oldu." *–yayıncı-*

İkinci konumdaki kişilere gelince, onlar muvahhidler arasında müşriklerin gözcüsüdür. O Kur'an ehline karşı beşeri kanunların taraftarıdır. Kim böyle yaparsa hiç şüphesiz apaçık bir şekilde şirk ehlinden ve beşeri kanunların yardımcılarındandır.

Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* böyle kimselerin hükmünü Buhari ve diğerlerinin rivayet ettiği Seleme bin Ekva hadisinde açıklamıştır. Seleme bin Ekva şöyle anlatır:

Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir seferde idi. Müşriklerden bir casus gelerek sahabenin yanına oturdu, bir müddet konuştu ve sonra da oradan sıvışıp gitti. Bunun üzerine Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Onu arayıp bulun ve öldürün" buyurdular.[48]

İşte bu Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* müşrikler lehine casusluk yapan, onların muhbirleri ve koruyucuları hakkındaki hükmüdür. Evet bu, hevasından konuşmayan Resulullah'ın hükmüdür. Bizim değil...

Bunu çok iyi anla ve iki sınıfı birbirine karıştırma. Ey kendini şirke, küfre ve tuğyana bekçi yapan kişi! Dikkat et. Sen bu şekilde hazırladığın raporlarla casusluk yaparak kendini Yüce Allah'ın ve apaçık dininin nurunu söndürmeye kadir görüyorsun. Kendisinden başka ilah olmayan Allah'a andolsun ki, sen yanılmış, kaybetmiş bir zavallısın.

"Dünyanın tüm güçlerini toplasa da kendinde,
Hakkı devirmeye güç yettiremez hiç kimse."

Ey kanun ve şirk yardımcısı! Bil ki biz sana gerçekten acıyoruz. Çünkü şu bedenin, yakıtı taşlar ve insanlar olan ateşe dayanamaz. Onun üzerinde zebaniler vardır ve Allah'ın emirlerine isyan etmeden emrolundakları işi yaparlar.

Bugün seni tevbeye, şirkden ve ehlinden uzaklaşmaya, düşmanlarına yardım ettiğin Allah'ın dinine dönmeye davet ediyoruz. Allah'a tevbe et. Birkaç kuruş karşılığında dinlerini, bu tağuti hükümetlere satan alimlerin ve şeyhlerin

---

[48] Müttefekun Aleyh

aldatmacalarına kanma.

Muhammed Mustafa *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sünnetini çiğneyip, hadisleri "bunlar ahad haberlerdir" diyerek ya da başka gerekçeler öne sürerek terkeden muasır Mürcie'nin senin ameline yönelik vermiş olduğu fetvalara sakın meyletme. Onlar kendi kıt akıllarını Allah'ın dininin önüne geçiriyorlar. Senin yaptığın bu apaçık küfür olan ameli bazı sahabilerin hatalarıyla kıyaslayarak Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sahabisine karşı arsızlık ediyorlar. Ancak onlar bu yaptıkları ile sana hiçbir fayda sağlayamayacaklardır. Şunu bil ki; onlar her ne kadar getirmiş oldukları fasit delillerle seni bu dünya hayatında korusalar da yarın Allah'ın huzurunda bunu asla yapamayacaklardır.

"Kendilerine hainlik edenleri savunma. Muhakkak Allah hain günahkârları sevmez." (4, Nisa/97)

"Haydi siz dünya hayatında onları savunuverdiniz (diyelim). Peki kıyamet gününde Allah'ın huzurunda onları kim savunacaktır? Yahut onlara kim vekil olacaktır?" (4, Nisa/99)

Ey şirk kanunlarının yardımcısı! Allah'a and olsun ki, biz sana nasihatte bulunuyoruz. Sana acıyoruz. Başkaları gibi yalandan senin hoşuna gidecek şeyler söylemiyoruz. Aksine senin durumunu ve seni helak eden bu önemli hastalığın aslını ortaya koyuyor, tedavi yollarını sana gösteriyoruz. Tevhid askerlerinden ol. Şimdi hemen Allah'ın ordusuna katıl. Allah'ın dinini terkeden, O'nun dostlarına karşı casusluk yapan, şirk ve tuğyan ehline yardım eden bir kişi olarak Allah ile karşılaşmaktan sakın! Allah'ın *(Subhanehu ve Tealâ)* haklarında şöyle buyurduğu şirk askerlerinden olma:

"Onlar burada çeşitli fırkalardan olma bozguna uğramış bir ordudur" (38, Sad/11)

"Artık onlar ve azgınlar cehennemin içine fırlatılmışlardır." (26, Şuara/94)

Buna karşılık Allahu Tealâ'nın haklarında şöyle buyurduğu tevhid, şeriat ve Kur'an askerlerinden ol:

"Elbette bizim ordularımız galip geleceklerdir." (37, Saffat/173)

Suvaka Hapishanesi
12 Muharrem 1417 h.

“Bir yiğit ki kaybettik; cengâverdi, cevherdi
Tıpkı bir yıldız gibi yeryüzünü süslerdi
Bir akşam vakti idi düştüğünde toprağa
Ve bir rahmet bulutu toprağına su verdi.”

Cihad Yolunda
Bizden Önce Gidenleri
Unutmayalım Diye…

İki Kahraman Mücahid
Serhan ve Suveyriki

İki kahraman mücahid… Süleyman Serhan ve arkadaşı İmran Suveyriki… Yahudi sınırında "el-Aynu's-Sahira" bölgesinde Arap ordusu tarafından öldürüldü.

İki kahraman mücahid… Allah sana rahmet etsin ey Süleyman! Ve Süleyman'ın arkadaşı Suveyriki… Allah sana da rahmet etsin…

Tağutun hükmü altında sindirilmiş bir şekilde, zillet içerisinde bir yaşamı asla kabul etmediniz. Filistinli kardeşleriniz katledilmek suretiyle büyük bir teröre maruz kalıyorlardı. Yurtları, meskenleri harap edilerek küçük düşürülüyorlardı. Tüm bu hadiselere ilişkin her gün medyada çıkan görüntülere tahammül edemediniz ve iki arkadaş birbirinize söz verdiniz. Ve sınırda vatanlarını koruma adına nöbet tutan askerlerin bulunduğu yerden gizlice girmeye karar verdiniz. Onlar güya silahlarını Yahudilere, sırtlarını da vatanlarına döndürmüşlerdi. Kendi zanlarınca bu şekilde ülkelerini koruduklarını düşünüyorlardı. Aslında onlar silahlarını bu vatanın evlatlarına döndürmüşler, dostları ve kardeşleri olan Yahudileri de arkalarına almışlardı.[49] Ancak bu uğraşlarına rağmen maymun ve domuzların kardeşleri ile

---

[49] Bilindiği üzere Ürdün, batısında İsrail ve Batı Şeria ile komşudur ve aralarında 238 km'lik bir sınır vardır. Şeyh Ebu Muhammed bu ifadesinde sınır nöbeti bekleyen Ürdün askerlerinin, aslen Ürdün topraklarını dışarıdan gelmesi muhtemel bir tehlikeye karşı korumadıklarını bilakis Ürdün'de mücahidlerden Yahudilere gelmesi muhtemel bir saldırıya karşı İsrail'i koruduklarını belirtmektedir. –yayıncı-

savaşma emelini gerçekleştirmenizi engelleyemediler.

Kim bilir kaç kez evinizi bastılar… Ailenizi korkuttular… Sadece Allah'ı birlemenizden, davanıza olan bağlılığınızdan ve cihadınızdan dolayı sizleri tutukladılar. Kim bilir onların zindanlarında ne kadar kaldınız ve kim bilir orada size ne eziyetler edildi…

Zindana girmene sebep olan ilk suçun(!) onların krallarına ve yönetim sistemlerine dil uzatmandı ey sevgili kardeşim Süleyman! Mahkeme seni üç yıl hapse mahkûm etti. Orada da onlara asla boyun eğmedin. Zindanlar senden hiçbir şey eksiltemedi. Ancak Tevhid davetine olan bağlılığını ve tağutlara olan düşmanlığını artırdı. Onlardan daha da uzaklaştın. Seni ve samimiyetini gören herkes; zindanda prangalara vurulmuş, işkence altında bile muvahhid bir şahsiyetin onuruna nasıl sahip çıkabileceğine şahid oluyordu. Kısa mahkûmiyet süresince seni tek bir zindanda bırakmamalarının sebebi bu değil miydi? Üç zindan arasında oradan oraya taşıyıp durmadılar mı seni? Özellikle en son naklinde ülkenin güneyinde bir zindanda kalıyordun. Ancak Allah'ın düşmanları seni cezalandırma adına ülkenin kuzeyinde başka bir zindana naklettiler. Sebebini de kendileri itiraf etmişlerdir. Tevhid inancını ilan etmen, tağutların askerlerine düşmanlığını haykırman, onlara ve küfürlerine karşı rıza göstermemen değil miydi bunun sebebi?

Senin hayatının başlangıcı böyleydi… Sonu da böyle oldu… Daima tevhid üzerinde kaldın, dinin karşılığında dünyadan razı olmadın, öldürüldüğün güne kadar rezillik dilenmedin, hep başı dik ve onurlu yaşadın. Yahudi sınırından geçtiğinizi askerler fark ettiği zaman onların tehditlerine boyun eğmedin. Arkadaşınla beraber sürünerek geri çekilmeyi ya da durmayı reddederek arkadaşına şöyle dedin:

"Asla geri çekilmeyeceğim. Ben buraya şehadet için geldim."

Aynen hayatının bütününde onların küfürlerine, azgınlıklarına, zindanlarına ve işkencelerine karşı boyun eğmeyi

kabullenmediğin gibi açtıkları ateşten korunmak için yüz üstü yere yatmayı da kabullenmedin. Daima tevhidini ilan etmenin, onlardan beri olmanın, yüzlerine karşı kâfir olduklarını haykırmanın onuru ile hep mağrur yaşadın. Seni ve eniştten "Assam el-Tumuni'yi" hatırlıyorum. Enişten Kabil'de ABD işbirlikçileri tarafından öldürülmüştü. Allah kendisine rahmet etsin. Sen de buradaki Amerika yandaşları tarafından öldürüldün.

Sizler "Keşfu-n Nikab an Şeraiti-l Gab" ve "Nakdu-d Dusturi-l Urduni" isimli eserleri ilk basan kişilersiniz. Tağutların kanunlarına aldırış etmeksizin onları gençler arasında yaydınız. Hapsedildiniz... İşkence gördünüz... Üzerinize baskılar uygulandı. Ülkede üzerindeki baskıların artması sonucu enişten kendi mücadele alanına döndü. Ve sen de kendi ortamında kaldın. Lisanı halin sanki şöyle diyordu:

"Küfürden beraatımı kanım ile yazmışım...
Bedel olarak öz yurdumda gurbetvari kalmışım."

Çünkü sen, başkalarının yaptığı gibi, kâfirlerin küfrüne razı olmak ve onların batıllarına boyun eğmek yerine hapishaneyi tercih ettin... Arkadaşlarının da şahit olduğu gibi hayatının son gününde de onlardan ve açtıkları ateşten korkarak eğilmeyi kabullenmedin. Hedefinden oldukça uzak olmana rağmen silahını onlara çevirdin, hedefin Yahudilerdi fakat onların destekçileri, Yahudilere kendi göğüslerini siper ettiler. Ve böylece Allahu Tealâ, daha önce hapishanelerde sana işkence ve eziyet edenlerle karşılaşmayı nasib etti. Ancak senin asıl hedefin Yahudilerdi. Ve sen her zaman "Yahudilerle onlar arasında ne fark var, onlar da Yahudilerin kardeşleridir" derdin. Şu ayete dayanarak onların kâfir olduklarını hep delil getirmez miydin?

"Münafıklık etmekte olanları görmüyor musun ki, onlar kitap ehlinden küfre sapan kardeşlerine derler ki; - Andolsun ki eğer siz (yurtlarınızdan) sürülüp çıkarılacak olursanız, biz de sizlerle birlikte mutlaka çıkarız ve size karşı olan hiç kimseye hiçbir zaman itaat etmeyiz. Eğer size karşı savaşırlarsa elbette size yardım ederiz."(59, Haşr/11)

Onlar daha önce gizli ve açık Yahudilerin istihbarat birimlerine ve diğer kurumlarına yardım ettikleri gibi sana karşı bugün de bizzat Yahudi askerlerine yardım etmişlerdi.

Silahın senin bir parçan gibiydi. Sen ona tutkundun, o da sana... Onunla her buluştuğunda ve düşmanlarına karşı onu çevirdiğinde sağanak gibi kurşun yağdırırdın üzerlerine. Sanki lisanı halinle şöyle der gibiydin:

"Vuslat hasretiyle yanarken ruhum...
Cihad meydanlarında olmak sururum.
Ben savaşta bir afet, bir acı rüzgâr...
Yanımda bir eski dost, bir vefalı yar.
Can düşmanlarıma, kan kusturmuştu...
Bir anda sardı bizi, bir kutlu muştu.
Eşim, dostum yetmez, tüm âlem duysun...
Vuslat vakti geldi, davullar vursun.
Satın aldım canını, dedi bir ulu seda...
Biçilmez böyle cana, cennetten başka paha."

Sen nasıl hayatın boyunca tevhid bayrağını yükseltmişsen, Yüce Allah'tan seni ve arkadaşını en yüce mertebelere yükseltmesini, şehitlerin köşkleri altında sizleri rızıklandırmasını diliyorum. (Allahumme Âmin)

Düşmanlarına karşı haykırdığın son sözlerin onları adeta helak etmişti. Sözlerin sanki onlar üzerinde kurşunlarından daha etkiliydi. Kâfirlerin sistemleri ve kralları hakkında sarfettiğin o sözler suçlarının(!) listesinde yazıyor. Yazıyor ki; yaşarken onlarla muhakeme edildiğiniz gibi, öldükten sonra da onlarla muhakeme edilesiniz...

Bu olaydan kurtulan iki kardeşimizin yargılandığı devlet güvenlik mahkemesinin raporunda suçunuz(!) şu kelimelerle ifade edilmişti:

"Suçlular(!) sınır nöbetindeki askerler üzerine ateş etmeye başladılar. Suçlulardan davalı Süleyman Serhan ile İmran Suveyriki sürekli şu sözleri tekrar ediyorlardı: "Allahu Ekber", "Kahrolun ey kâfirler", "Siz Yahudilerin hamisisiniz", "Ey Tağutlar..." Çıkan çatışmanın sonucunda ilk iki suçlu(!) vuruldu

ve her ikisi de (Süleyman Serhan ve İmran Suveyriki) öldürüldü."

Sen ve arkadaşın huzur içinde yatın ey kardeşim! Zaten onların, uğruna dinlerini sattıkları, halklarına ihanet ettikleri bu hakir dünyayı hiçbir zaman istemediniz. İnsanların Allah'ın huzurunda buluşacakları, arkadaşının ve senin onlardan davacı olacağın güne kadar huzur içinde uyuyun. Kâfirlerin tüm hain cinayetlerinden, kutsal hükümler ve Allah'ın mizanı altında davacı olun.

Kürdistan'da Şehid Edilen Dört Mücahid Kardeşimizin Anısına

"Mü'minlerden öyle erler vardır ki, Allah ile yaptıkları ahide sadakat gösterdiler; böylece onlardan kimi adağını gerçekleştirdi. Kimi de beklemektedir..." (33, Ahzab/23)

Bütün övgüler alemlerin rabbi olan Allah'a özgüdür. Salât ve selam Resulümüz Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ailesinin ve ashabının üzerine olsun.

Raid Hariysan, Mutasım Deradke, Lu'yi Hıyasat, Mahmud Nesur... Bu dört kardeşimiz işte böyle bir günde öldürüldüler... Allah onlara rahmet etsin ve kendilerini şehitler mertebesinde kabul etsin.

Ömürlerinin baharındaki gençler... Yaşları çok gençti ama, yüce kaygıları ve vefa taşıyan ruhları çok büyüktü

Yüce ruhlar, istekleri ile bedenleri yorar.

Onur, cihad ve şehadet arayışı ile bu ülkenin karanlığından hicret etmelerinin ardından, Kürdistan dağlarında, vatanlarından uzakta öldüler. Gittikleri zaman çok üzüldük. Gitmelerine karşı olanlardan bir de bendim. Özellikle şehit olan kumandan kardeşim için (Allah ona rahmet etsin)... Hırslı bir önder, bu ülkede tevhid çağrısı için yanan bir meşale gibiydi. Pek çok kardeşimiz ondan etkilendi... Beni hapishanede ilk ziyaret edişini hatırlıyorum.. O ilk ziyaretten itibaren ondaki asaleti, dava tutkusunu, tevhide ve dine hizmet ateşi ile yanışını farketmiştim.

Allah rahmet eylesin... Kardeşim bu davanın düşmanlarına karşı oldukça sertti. Tevhid davasındaki öfkesi ve bu davaya olan desteği onun en belirgin özelliği idi. Bid'at ehli ondan

oldukça çekinirdi. Büyük küçük bütün mescidlerde hakkı, tevhidi olanca açıklığı ile haykırmasıyla çok iyi tanınırdı. Kınayıcıların kınaması onu Allah yolundan asla alıkoyamazdı. Kendisini Mevlaya uğurladığımız o günün ardından, hem ben hem de bütün arkadaşları büyük bir boşluk hissettik.

"Bir yolcu çekti gitti ardına hiç bakmadan,
Dünyayı sıyırdı da yorgun omuzlarından..."

O ve dört arkadaşı Afganistan'a veya Çeçenistan'a gitmeye niyetlenerek yola koyuldular. Oradaki kardeşlerine yardım etmek amacı ile..

"Mü'min ki; yoldaşı yorgunluk çile,
Hizmet eder hakka bitmez şevk ile.
Mü'min ki; bu yolda canı ve malı,
Feda eder, düşünmez bir lahza bile..."

Yolculuklarını Irak'ın kuzeyinde Kürdistan'da sonlandırdılar. Mürtedlerle cihad etmek için gün sayıyorlardı... Ve oradaki Müslüman Kürt kardeşlerine yardım ediyorlardı.. Tevhid davetlerinde hoş izler bırakmışlardı. Allah onlara rahmet eylesin, canlarını Allah'a satan kardeşler ve adamlar yetiştirmişlerdi.

Orada kardeşlerini cihada ve şehadete teşvik etmek ve cihat yaşantısına yönelik eğitmek için kamp kurdular. Lisanı halleri şöyle der gibiydi;

"Silahım yoldaşım, şehadet erek,
Titresin düşmanım, yansın asuman,
Yanımda sen, bende bu cesur yürek,
Vermeyiz düşmana dünyada aman,
Yeis yok, durmak yok yorgun düşerek,
Dönmek yok bu yokuşta zirveye tırman."

Amerikan yandaşı olan Laik Kürt gruplarıyla çatışmalara girdiler. Şehid oldukları son çarpışmaya kadar onlardan yüzlercesini yere serdiler.

Doğup büyüdükleri ülkelerinden uzaklarda öldürüldüler... Onlar rablerine yakın olduktan sonra doğup büyüdükleri ülkeden çok uzakta olmanın onlara ne gibi bir zararı olabilirdi ki?

Tevhid ve ehline yardım etme yolunda aslanlar gibi şehid oldular. Allah'tan şehadetlerini kabul etmesini diliyorum.

"Seher yıldızı gittin bir selam ile,
Neden kısa ömrün, bir sebep söyle,
Gördün mü ay bugün ne kadar dertli,
Firakın derdine düşmüş o bile..."

Yola çıktılar ve hicret ettiler... Ölünceye kadar cihad ettiler... Allah onları şehitler mertebesine ulaştırsın... Ülkelerini, yurtlarını terkettiler... Nebi *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile, sahabeyle, şehitlerle ve salihlerle komşu olmak için çalıştılar... Allah onları uğurlarında çalıştıkları amaçlarına ulaştırsın... Ecirlerini Naim cennetlerinde kat kat versin...

Senin ve kardeşlerinin ayrılığı bizi çok üzdü ey Abdurrahman'ın babası! Şüphe yok ki bu gidişin gerek senin düşmanlarını gerekse onların efendileri olan Amerika'yı çok sevindirdi. Ölümünün ardından Kürdistan'da bir lider öldürdüklerini ilan ettiler... Aynı şekilde ölümün tağutların yardımcıları olan düşmanlarımızı da sevindirdi. Onlarla yaptığımız bir görüşmede "Aranan liderlerden biri ölmüş" diyerek bana çatışmanızdan bahsettiler. Onlara "Bunun için fazla sevinmeyin. Ebu Abdurrahman'ın kaybı, Rabbimin size hazırladığı kötülükleri erteledi. Ardından kötü günler için adamlar bıraktı, onlara nasıl bir eylemci olunacağını göstererek onlardan önce gitti, mağrur bir şekilde rabbine yürüdü. Uğrunda çalıştığınız, uykusuz kalıp tuzaklar kurduğunuz bu hakir dünyayı size bıraktı ve gitti... Allah onu, dinine yardım etmesi için seçti ve bu yolda ölmeyi nasib etti. Allah'ın seçmiş olduğu bir mücahidin ölümü gibi bir ölümü sizin gibiler hayal bile edemez..." dedim.

Allahu Teala içlerinden biri ölünce mü'minlere şöyle diyor:

"Eğer bir yara aldıysanız, o kavme de benzeri bir yara değmiştir. O günleri; biz onları insanlar arasında devrettirip dururuz. Bu, Allah'ın iman edenleri belirtip ayırması ve sizden şahidler (veya şehidler) edinmesi içindir.

Allah zulmedenleri sevmez." (3, Ali İmran/140)

Ne ilginç, ne derin manalı bir tabir... *"Sizden şehitler edinir."* Seyyid Kutub'un da dediği gibi; Şehitler seçilmiştir. Allah onları diğer insanlar arasından seçer. Onları kendine ayırır. Onları kendi yakınına alır. Bu batıl ehli ve din düşmanları için değildir... Bu sadece ve sadece dinin yardımcıları ve onun sadık askerleri içindir.

"Sevginin ve cennetin bedeli mü'minlerden canlarını ve mallarını satın alan, sevginin ve cennetin sahibi olan Allahu Tealâ için canları ve malları feda etmektir. İflas etmiş ve yüz çevirmiş bir korkak bu malın ticaretini nasıl yapsın ki. Vallahi bu mal o kadar ayağa düşmedi ki, iflas edenler onun fiyatını sorsun... O kadar değerini yitirmedi ki züğürtler veresiyeyle satın alsın... Bu mal, arayıp soranların çarşısında pazara çıkarıldı. Malın sahibi bedel olarak canları feda etmekten başka bir şeye razı olmamakta... Bu yüzden tembeller geride kaldı da satılan bu mal karşılığında bedel olarak canlarını feda edebilecek aşıklar öne çıktılar. Mal bu kimselerin arasında döndü dolaştı ve *"müminlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı izzetli" (5,Mide/54)* olanların eline düştü.

Allah'a karşı muhabbet beslediğini iddia edenler çoğalınca kendilerinden iddialarının doğruluğuna dair delil getirmeleri istendi. Şayet insanlara salt iddia karşılığında bir şeyler verilecek olsaydı boş adam meşgul adamın sanatını icra ederdi. Bu yüzden kendilerine "bu dava delil olmadan ispat edilmez" denildi. Bu sefer muhabbet iddiasında bulunanlar iddialarında samimi olduklarını ortaya koyma adına türlü türlü delilller getirdiler.

"De ki, siz gerçekten Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve suçlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok esirgeyici ve bağışlayıcıdır." (3, Ali İmran/31)

Bunun üzerine bütün insanlar geride kaldı da, fiillerinde, sözlerinde, tavırlarında ve ahlaklarında Resulullah'ı *(sallallahu aleyhi ve sellem)* izleyenler öne çıktılar. Onların iddiaları kabul edildi.

Sonra bu kimselerden iddialarının kabul edilebilmesi için adil şahitler getirmeleri istendi. Ve kendilerine şöyle denildi:

Adalet ancak *"Allah yolunda mücahede eder, hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar" (5, Maide/54)* ayetinin tezkiyesiyle kabul edilir. Bunun üzerine muhabbet iddiasında bulunanların çoğu geride kaldı da mücahitler yerlerinde sağlam bir şekilde durdular. Onların getirdikleri şahitler kabul edildi.

Bu sefer mücahidlere denildi ki: "Âşıkların ne canları ne de malları kendilerine ait değildir. Akit konusu olan şeyi teslim edin. Çünkü Allah, inananlardan canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır."

Alışveriş akdi, her iki tarafında üzerine düşeni teslim etmesini gerektirir. Tüccarlar, müşterinin azametini, bedelin miktarını, alışveriş akdi elinde gerçekleşecek zatın kadrinin yüceliğini ve bu akdin yazılı olduğu kitabın değerini görünce, satışa çıkarılan malın, başka mallarda bulunan bir değere haiz olmadığını anladılar. Bu malı lezzet ve zevki gidecek, geriye kötü neticesi ve üzüntüsü kalacak sayılı dirhemler karşılığında düşük bir pahaya satmanın apaçık bir ziyan ve aldanma olduğunu bildiler. Bunu ancak aklı eksik ahmakların razı olacağını gördüler. Bundan dolayı da muhayyerlik şartı ileri sürmeksizin, gönül rızası ve hoşnutluğu ile alışverişlerini (Beyatu-r Rıdvan) gerçekleştirdiler:

"Allah'a yeminler olsun ki, ne sen istediğin için bu alışverişi bozarız, ne de senden bozmanı talep ederiz" dediler.

Akit tamamlanıp malı alıcıya teslim ettikleri vakit kendilerine denildi ki: "Canlarınız ve mallarınız artık bizim oldu. Şimdi onları size olduğundan daha bol bir şekilde, mallarınıza kat kat mal katarak geri iade ediyoruz."

> *"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölüler sanma. Bilakis onlar diridirler, Rab'leri katında rızıklanmaktadırlar." (3, Ali İmran/169)*

Allah kardeşlerimize rahmet eylesin. Onları şehidler mertebesine ulaştırsın. Bize de onlara Peygamberlerin, sahabe ve şehitlerin yanında kavuşmayı nasib etsin.

Salat ve selam peygamberimiz Muhammed'in, ailesinin ve ashabının üzerine olsun.

Mücahid, Kahraman Kardeşimiz Cemal Rıfat Ragıp

"Canını sakınmadan dine hizmetti gaye,
Taşıdığın bu yaran, semada sana paye."

Aramızdan erken ayrılan mücahid ve muvahhid kardeşim. Allah senden razı olsun.

Kalbi bu dine karşı duyduğu sevgi ve şefkat ile tutuşurdu... Kendisi ve din kardeşleri için duyduğu acı ile yanardı... Kalbi bir yandan kardeşlerine yardım etme hırsı ve isteği ile dolup taşarken diğer yandan düşmanlarını cezalandırma duygusuyla tutuşurdu. Sürekli mırıldandığı, en sevdiği şiir şuydu:

"Ölüm gelsin amenna Müslümanca ölmekse,
O zaman her parçamı kutsar Rabbim dilerse."

Yüce Allah'tan, en güzel isimleri ve yüce sıfatları ile naaşını mübarek, ecrini kat kat kılmasını istiyorum.

Ey değerli kardeşim! Sen tağutların zindanlarında yıllar geçirdin. Bir zindandan diğerine nakledildin. Suriye..... Ürdün... Ve diğerleri.. Senden sadece ve sadece muvahhid, mücahid ve mü'min olmandan dolayı intikam aldılar. Ve sen onları önemsemeden zindanlarında şu iki beyti tekrar ettin durdun:

"Bir halk boyun eğerken ihanete sessizce,
İşte ben! Özgürüm prangalar içinde."

Tağutun hükmü altındaki zillet hayatından bıktın ve Afganistan'a hicret ettin. Bir zamanlar seni heybetli bir aslan olarak tanıyan o topraklara şimdi muhacir olarak gidiyordun. Amerikalı haçlıların Afganistan'ı işgaline kadar orada kaldın ve senden ayrılman istenilinceye kadar da oralardan ayrılmadın. Daha sonra Kuzey Irak'a geçtin. O gün bana telefon etmiştin ve sana "ayrıldığın ülkeye dönmeyi düşünüyor musun?" diye

sormuştum. Dedin ki: "Cihadın izzetini tattıktan sonra zillet altındaki bir ülkeye dönmek mi? Allah korusun. Ancak mücahid ve fatih olarak inşaallah."

Bu seninle hapsedilmemden önceki son görüşmemizdi.

Sonra Bağdat Amerika'nın pençelerine düştü. Haçlılarla savaşma arzusu ve özlemi ile hemen oraya doğru yola koyuldun. Şehadetinden önce Müslüman ordusunun atları üzerinde Fırat ve Dicle kıyılarındaydın.

"Bir kahraman, ateşler söndürüyor bağrında,
Ayrılık değil ki bu, şehadet Hak uğrunda."

Arkadaşlarınla beraber kuşatıldınız. Fakat teslim olmadınız. Az bir cephaneyle son nefesinize kadar savaştınız.

Amerikalı haçlılara karşı bir mücahid olarak savaşıp, aslanlar gibi şehid oldunuz. Sen ve Mısırlı üç arkadaşın. Onları tanımıyorum. Fakat bunun ne önemi var ki? Allah onları tanıyor. Cephanenizin azlığına rağmen düşmanlara karşı direndiniz. Seni ve arkadaşlarını alt edemediler. Ancak helikopterden açılan ateş sayesinde.... 1425 yılının Muharrem ayında... Allah senin ve kardeşlerinin amellerini kabul etsin.

"Bir yiğit ki kaybettik; cengaverdi, cevherdi.
Tıpkı bir yıldız gibi yeryüzünü süslerdi.
Bir akşam vakti idi düştüğünde toprağa,
Ve bir rahmet bulutu toprağına su verdi."

Allah'ın kitabında bana seni hatırlatan ayetleri her görüşümde bıkmadan usanmadan senin için dua ediyorum. Allah'ın kitabına nasıl bağlı olduğunu, ayetlerini nasıl tefekkür ettiğini asla unutamam. Kardeşlerini de ayetleri gördükleri zaman tefekkür etmeye teşvik etme fırsatını hiç kaçırmazdın.

Geçen sonbaharda bir ormanın ortasında yaptığımız yolculuğu hatırlıyor musun? Hani yerler kuru yapraklarla kaplanmıştı. Arkamıza kuru bir yaprak düşmüştü ve sen ona bakıp şöyle demiştin:" Allahu Ekber! Ey kardeşlerim! Şu yaprağı bir düşünün. Ve bütün bu yaprakları... Hepsinden Allah haberdar ve bunların hepsi Allah indinde apaçık bir kitaptadır."

Sonra da yüzün nur gibi parlarken şu ayeti okumuştun:

“O bilmeksizin bir yaprak dahi düşmez; yerin karanlıklarındaki bir tane, yaş ve kuru dışta olmamak üzere hepsi (ve her şey) apaçık bir kitaptadır.”(En’am/59)

Bir gün Suriye’de gardiyana şöyle deyişine şaşmamak gerekir:

“Beni hapsetmenize ve bin yıl dahi olsa hapishanede kalmaya hiç aldırmam. Yeter ki bana bir mushaf verin.”

Ey mücahidlerin babası! Allah sana merhamet etsin. Ey İbrahim’in ve Abdurrahman’ın babası… Ey değerli kardeşim! Allah sana merhamet etsin. Hicretinden önce kendine bir eş arıyordun. Ve bana anlatılana göre şehit düştüğün gece arkadaşlarına evlilikten bahsetmişsin. Allah’tan sana Firdevs cennetlerinde gözünü aydınlatacak huriler nasip etmesini diliyorum. Ve senin için evinden ve ailenden daha hayırlı evler ve daha hayırlı aileler nasip etmesini diliyorum.

Seni düşünüyorum…. Kim bilir kaç kere şehadetten bahsetmiştin… Allah’tan senin için en yüksek mertebeleri ve bize de Firdevs cennetlerinde seninle buluşmayı nasip etmesini diliyorum.

Dinimizin düşmanları olan tağutların dostları, seni ve bir gurup arkadaşını suçlular listesine almışlardı. Sizi Amerika’ya kurban vermek için.. İşte bu hakir alemi onlara bıraktın. Arkadaşlarınla beraber mukaddes hükümler ve mizan altında onlardan davacı olacağınız bir yurda göçtün. Biliyor musun sana yönelttikleri suç neydi? “İslamın yardımcısı olmak.”

Allahım! Ben şahitlik ediyorum ki kulun Cemal senin dininin yardımcısı idi. İşte Rabbim, hem sana itaat edenler hem de isyan edenler buna şahitlik ediyor. Dininin yardımcıları ve düşmanları…

Ey Yüce Mevlam! Şahitlik ederim ki O seni ve resulunu severdi. Bu dinin zafer kazanması kaygısı ile akşamlar ve sabahlardı. Ey Yüce Mevlam! Senin gölgenden başka gölgenin olmadığı o günde bizi gölgen altında buluştur. Allahumme Amin.

Salât ve selam peygamberimiz Muhammed’in, ailesinin ve ashabının üzerine olsun.

Ebu Enes eş-Şami

Ömrü Tevhid Sancağı Altında Geçen Bir Mücahid...

Ey Sevgili Kardeşim Ebu Enes...

Allah sana merhamet etsin. Sen O'nun dinini, İslam'ı nasıl koruduysan O'da ardında bıraktığın çocukların Enes, Malik ve Meymune'yi öyle korusun... Sen O'nun davasına, tevhide nasıl yardım ettiysen O'da onlara öyle yardım etsin...

Kuveyt Mescitlerindeki çocukluk çağlarımızdan beri seni tanırdım... Salimiye Mescitlerinde beraber büyüdük... Selef Mescidi... El-Halef... El-Mudac... Er-Rumi... Bunlar beraber büyüdüğümüz, koşup oynadığımız yerlerdi. Küçüklüğünden beri içinde ilim sevgisi ve öğrenme isteği vardı. Bu yüzden lise eğitimini tamamlar tamamlamaz gençlik hayalimiz olan İslam Üniversitesinde okumak için Medine-i Münevvereye gittin.

Basamak basamak hocalardan ilim öğrenmeye başladın... Allah seni bu konuda muvaffak kıldı. Çalışman, gayretin ve kararlılığınla büyük ilerlemeler kaydettin. Yaşıtlarının pek çoğundan daha öne geçtin.

Yaşıtlarını ilim eğitiminde geçtiğin gibi ilminle amel etmek, onu pratiğe dökmek, ilme davet edip öğretmek konularında da geçtin. Gençleri eğitmek, ilme teşvik etmek, Allah'a ve O'nun dinini korumaya davet etmek konularında onların üzerinde büyük etkin vardı. Gençler ve diğer insanlar derslerinden adeta büyülenip üslubuna hayran kaldılar... Birbirlerine Suveylih, Amman, Zerka ve diğer şehirlerde verdiğin konferanslara katılma yönünde tavsiyelerde bulundular. Sadık davetçilerin yürüttüğü çalışmalardan korkan Allah düşmanlarının eziyetlerine teslim olmadın. Hakkında defalarca davalar açıldı, baskı gördün, hapsedildin ama yine de boyun eğmedin.

Ne Bosna Kardeşleri, ne Buhari Merkezi ne de Kitap ve

Sünnet Cemiyeti... Çalışmalarınla can verdiğin bu kurumlar derslerini asla unutmayacaklar.

Ve son olarak, eylemlerinle davana sadakatini ispatladığın, sözlerini kanınla yazdığın Irak toprakları.. Seni asla unutmayacaklar...

Sen.. Zor zamanlarda arkasını dönüp gidenlerin boğazlarını ilminin mızrağı ile keser, iftiracıların şüphelerini keskin dilinle yere çalardın. Zamanını kılıcınla müşriklerin boğazını keserek, silahınla casusların, mürtedlerin cesetlerini parçalayarak geçirdin...

İşte davetçi ve ilmiyle amel eden ulema böyle olur... Dedikodu ile hiç işin olmadı... Günümüz ulemasının pek çoğunun yaptığı gibi asla mücahidlere dil uzatan biri olmadın... Aksine cihada ve mücahidlere yardım ederek iftiracı ve döneklere karşı konuştun... Kılıcının din düşmanlarına hükmetmesi hiç zaman almadı... Dilerim Allah seni en yüksek mertebelere ulaştırır...

İlim eğitimine yaptığın büyük katkıları ve teşvikleri asla unutmayacağım. Çevrendeki herkese ilmî bir kitap seçip okumasını tavsiye ederdin. O bir bölüm okur sen de başka bir bölüm okurdunuz. Karşılaşınca herkes birbirine okuduğu bölümü özetlerdi. Pek çok kardeşine karşı üslubun buydu.

Usul dersleri vaktinin büyük bölümün alıyor, gençlerden pek çok topluluğa her yerde bu dersleri veriyordun. Tabi ki bu çalışmalar, Suveylih'deki mescidinde ve kendi kurduğun bir süre sonra da İslam daveti için adeta bir fener haline gelen Buhari Merkezi'nde kadın ve erkek dinleyicilerin katıldığı konferansların haricindeydiler.

Seni defalarca evinde ziyaret ettim. Sen de beni... Göğsün cihad ateşiyle yanıp tutuşuyordu. Newyork ve Washington gazvelerinin ardından bu tutku sende daha belirgin hale geldi. Seni yakından tanıyan herkes cihad ve şehadet arzuna şahit oldu. Günümüzdeki bazı taraftarlar gibi çok konuşup az iş yapmazdın. Bu yüzden yaptığın kutlu çalışmaları küçümseyen pek çok kişi şaşırdı.

Senin meclisinden, katılmalarını tavsiye ettiğimiz derslerinden uzak duruyorlardı. Meclisinden ve minberinden kurşunların vızıldadığı, topların gürlediği Irak topraklarına devasa sıçrayışın karşısında şaşırıp kaldılar. Ama ben hiç şaşırmadım. Söz konusu gazvelerden sonra ortaya çıkan bu eğiliminin farkındaydım.

Allah seni korusun... Şeyh Üsame'ye karşı duyduğun sevginin ve ona katılmak için gösterdiğin gayretin farkındaydım. İran'da tutuklanman ve Afganistan'a giden yolların yüzüne kapanmasının ardından Ürdün'e dönmen... Buna rağmen ümidini kaybetmedin. Önüne çıkan ilk fırsatta Iraktaki mücahidlere katılıncaya kadar istikrarlı bir halin olmadı. Seninle son görüşmemiz bundan iki yıl önce bu tutuklanışım öncesinde Allah düşmanlarının beni aradığı sıradaydı. Bosnalı kardeşlerimizle görüşüp onlara ders verdiğin bir mescitte seninle görüşmüştük. Onlara Bosnaya davetçi ve yardımcı olarak gittiğinden beri ders okutuyordun. Görüşmemiz çok kısaydı. Her ikimizin de birbirimize olan inancı tazelendi. Sonra ayrıldık. Birkaç gün sonra ben tutuklandım. Aylar sonra zindandan hapishaneye nakledilinceye kadar senden haber alamadım. Ve Irak ihtilalinden sonra mücahidlere katıldığını duydum. Lisanı halin şöyle der gibiydi:

"Savaş hatıraları... Sonsuz yurdadır hasret,
Tek cihada atılmak tek sururum şehadet.
Allah'ın dini için isteklerimi sattım,
Onların yerine cennetler satın aldım.
Ne huzur ne rahat ne de zevkli bir hayat,
Fani dünyada kalsın, istemem lahza rahat.
Yeterki şu fani can şehadete ulaşsın,
Rahmanın hurileri yaralarımı sarsın.
Rabbim! Cennet karşılığında fedadır canlarımız,
Cihad meydanlarında dökülsün kanlarımız.
Allahım... Allahım şehadet diliyorum,
Fazlınla bu duamı kabul et istiyorum."

Sen cihad yolunda kanını akıtmıştın. Rıza göstererek, geri

dönmeksizin... Şaban ayının üçüncü Cuma günü canlarını, ruhlarını rablerine satan üç tevhid kardeşin ile birlikte Müslümanlarının ırzlarını korumak, Amerika ve casuslarının esaretinden onları kurtarmak için yola çıktınız. Rıza gösterip geri dönüş olmaksızın çıktığınız bu yolda Allah niyetlerinizi kabul etti.

Allahım! Onun ecrini yücelt, ailesini ve çocuklarını koru. Tıpkı onun Müslüman kadınların ırzını korumak için çalıştığı gibi... Çabalarını ve cihadını kabul buyur... Tevhid bayrağını ve senin dinini yücelttikleri gibi onun ve arkadaşlarının mekânlarını Firdevs-i Ala'ya yücelt. Senin gölgenden başka hiçbir gölgenin bulunmadığı o gün onları ve bizi senin gölgende haşret. (Allahumme Amin)

Nebin Muhamed'e, ailesi ve ashabına selam olsun...

Kafkafa Hapishanesi

Şaban/1425 h.

Kahramanlardan Bir Gurup

Tevhid ve cihad okulundan mezun oldular. Ömürlerini Amerika ve yandaşları ile cihada adadılar. Her yerde kardeşlerimize, şeriatin ve İslam'ın yardımcısı, cihadın ve tevhidin kahramanı bu gruptan bahsediyoruz. Onlar bizim en çok sevdiğimiz kardeşlerimizdi. Suriye'den Ürdün'e geçtiler. Tevhid ve cihad okulundan mezun oldular...

Gençliklerini ve ömürlerini tevhid davetine adadılar. Onun sancağını yükselttiler. Kopmak bilmeyen sapasağlam kulpuna yapıştılar. Aileleri, aşiretleri ve milletleri içinde tevhid çağrısında bulundular. Bunun sonucunda Allah düşmanları tarafından maruz kaldıkları eziyetlere, belalara ve işkencelere, Allah düşmanlarının bu kutlu davanın ehli için kurdukları zindanlara sabrettiler. Allah düşmanlarının davetçilerden intikam almalarının tek sebebi onların tuğyanlarından, küfürlerinden, batıl kanunlarından beri olmalarından başka bir şey değildir.

Gençliklerini, ömürlerini dava uğruna harcadıktan sonra tevhide ve cihada hayatlarını bağışlayıp bu uğurda canla başla mücadele ettiler, bu uğurda can verdiler.

Allahım! Onların naaşlarını, kanlarını, azalarını mübarek kıl. Ruhlarını Firdevs cennetlerinde dolaşan, arşına sığınan yeşil kuşlardan eyle...

Bazıları Afganistan'da hayata veda etti. Kadeşimiz Ebu Humam Hisam Tamuni gibi... Onu Afgnistan'da Amerika yanlısı komünistler öldürdü. Kabilde... Allah'tan rahmet diliyoruz.

"*Nefretleri ile seni ölüme yolladılar...*

Oysaki sen kârlısın, onlarsa ziyandalar."

Ve onlardan bir diğeri. Ebu Ubeyde Abdulhadi...

Ömrünü her yerde şehadeti aramakla geçirdi. Yahudilerle çatışmak için defalarca Ürdün nehrinin batısına geçmeye çalıştı. Yahudi askerleri doğu yakasında onu yakaladı ve hapsetti. Allah onu hapisten kurtardıktan sonra Afganistan'a gitti ve orada kaldı.

Afganistan düşünceye kadar oradaki cihad kamplarında kendisini ve kardeşlerini eğitti. Daha sonra istemeye istemeye orayı terketti... Sırtını dönüp kaçarak değil... Kürdistan'a geçti. Oradaki kardeşlerini eğitmek için çalışmak üzere. Ta ki ölünceye kadar... Amerikan taraftarı kürt solcularla girdikleri bir çatışmada vefat etti...

Kardeşimiz Muaz Ebu Kağkağ... Sulta mescidinde tevhid davası üzere yetişti. Allah onu bu dinin düşmanlarının başına musallat etti. Kardeşleri ile beraber tevhid davasını bir nur, bir ışık misali göğüslerinde taşıdılar. Bir süre tevhid davetinde bulunduktan sonra Kürdistan'a gittiler ve oradaki kardeşleriyle beraber saf tuttular. Onları eğittiler. Irak Haçlıların pençesine düştüğünde oraya geçtiler ve Haçlılarla savaştılar. Tek tek ve topluca... Ta ki ölünceye kadar... Geri çekilmeden...

Bu mübarek topluluk her yerde cihada destekle verdikleri için ülkelerindeki tağutlar tarafından suçlular listesine alındılar. Suçlu ilan edildiler. Allah düşmanlarının diliyle onlara ikramda bulundu. Çünkü düşmanları, efendileri Amerika'yı memnun etmek için onları mahkemelerinde yargıladı. Böylece herkesten önce düşmanları onların Ensaru-l İslam (İslam'ın Yardımcıları) olduğuna şahitlik etti. Nasıl ki kardeşlerimiz daha önce Allah'a yaklaşmak ve O'nun rızasını kazanmak için tağutlardan berî oldularsa aynı şekilde tağutlar da efendileri Amerika'yı razı etmek için kardeşlerimizden uzak durdular.

"Öyle ise iki taraftan hangisi güvende olmaya layıktır? Eğer biliyorsanız söyleyin. İman edip de imanlarına zulüm bulaştırmayanlar var ya; işte güven onların hakkıdır. Doğru yolu bulmuş olanlar da onlardır." (6, En'am/81-82)

Bir gurup ki onları efendileri davet ediyor:

"Rabbinizin bağışına, genişliği göklerle yer arası

kadar olan ve Allah'a karşı gelmekten sakınanlar için hazırlanmış bulunan cennete koşun." (3, Ali İmran/133)

"Ey müminler! İster hafif techizatla, ister ağırlıklı olarak seferber olun ve mallarınızla, canlarınızla Allah yolunda cihad edin. Eğer bilirseniz böylesi sizin için daha hayırlıdır." (9, Tevbe/41)

Nerede cihad çağrısını seslendiren bir topluluk duysalar koşarak davetlerine icabet ettiler. Ömürlerini, canlarını dine yardım etmeye adadılar... Hakk'ın rızasını kazanmak için.

Diğer tarfta ise bir başka grup... İslam'a karşı Haçlı savaşı ilan ettikten sonra efendileri Bush onlara sesleniyor. "Ya yanımızda olursunuz ya da karşımızda."

Kendilerini onun ayakları altına attılar, saflarına katıldılar. Allah'ın dinine, O'nun şeriatine düşmanlık etmek için... Mücahidlere karşı Haçlılara yardım edip, Yahudileri desteklediler. Mücahidlerin cihadından uzak durarak bunu terör olarak isimlendirdiler. Ve onları "İslam'a yardım etmek" suçu ile yargıladılar. Ne büyük bir arsızlık...

Allah'a andolsun ki mücahidleri "İslam'ın Yardımcısı" suçuyla suçlamak bu kavmi alt üst etti, onları Haçlı efendilerini razı etmek için din ile savaşır hale getirdi. Ümmeti için şeref taleb eden, İslam'ın zaferi için çabalayan, Washington ve Tel Aviv'in ayakları altında ezilmeyi reddeden mücahidleri yargılayıp dışladılar.

"Şu ikisi Rableri hakkında tartışmaya girmiş iki hasımdır." (22, Hac/19)

Haçlıların yanında saf tutan, Allah'ın şeriatını reddeden, tağutun şeriatına dört elle sarılan, Amerika'nın menfaatlerini, Yahudi sınırlarını korumak için hayatını tehlikeye atan, ömrünü şirk ve orman kanunlarını sağlamlaştırmak için tüketen, dini, ırzı ve vatanı üç kuruşa, fani dünyaya, beş para etmez koltuklara değişen bir topluluk...

Bir başka grupsa Allah'ın katındakini seçti. Bitmeyen, yok olmayan Cennet-i Ala'yı... Canlarını Rablerine sattılar. Kanları ile Allah'ın dinine yardım etmek için ülkelerinden çıkıp

ailelerini, kardeşlerini, vatanlarını terkettiler. Daha önce de hayatlarını bu uğurda harcayarak yardım etttikleri gibi... Tevhid daveti uğruna düşmanlarının işkencelerine sabretmişlerdi. Daha sonra kanları ve canları ile de yardım etmek için harekete geçtiler. Cihad çağrısına icabet ederek Allah'a hicret ettiler.

Her biri Allah düşmanları ile cihada bilenerek yola çıktılar. Her yerde tağutların dinine öfke duydular ve İslam dinine yardım ettiler. Tağutların kendisine savaş açtığı, efendilerinin hükümlerini kendisine tercih ettikleri şeriate yardım ettiler. Bu yüzden düşmanları onları "İslam Yardımcısı Olmak" suçuyla yargıladılar. Çünkü onlar mümkün olan her yerde İslam'a yardım ettiler. Zaman zaman ülkelerindeki Allah'ın şeriatını bozup, O'nun dostlarına savaş açan, düşmanlarını dost bilen tağutlarla çatışmayı girdiler. Zaman zaman da işgal altındaki Kudüs'de... Yahudilerin çiğnediği Kudüs...

Buna karşılık ülkemizdeki tağutlarda Yahudileri destekleyip onlara yardım ettiler. Kimbilir kardeşlerimiz onlarla çatışmayı ne kadar çok isteyip bunun için kendilerini ne kadar çok hazırladılar.

Allah'ım onların ecirlerini artır. Onları istedikleri şekilde kereminle ödüllendir. Onlar senin dininin sancağını şu hezimet asrında nasıl yücelttiyse sen de onları öyle cennetinde yücelt.

Ey Ebu Ethem! Sen ve arkadaşların rahat uyuyun. En sevdiği insan tarafından uyandırılacak olan biri misali... Her ne kadar Allah sana ve arkadaşlarına ülkelerinizdeki tağutlarla çatışma imkanı vermediyse de bazılarınıza onların Afganistan'daki kardeşleri ile, bazılarınıza da Kürdistan ve Irak'taki dostları ile çatışma imkanı sundu. Şüphesiz Allah'ın kulları için seçtiği, en hayırlı olandır...

"Şüphesiz Allah, mü'minlerden canlarını ve mallarını, kendilerine vereceği cennet karşılığında satın almıştır. Artık onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürülürler ve ölürler. Allah bunu Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da vadetmiştir. Kimdir sözünü Allah'tan daha iyi yerine getiren? O halde, yapmış olduğunuz bu alışverişten dolayı

sevinin. İşte asıl bu büyük başarıdır." (9, Tevbe/111)

Canlarınızı Allah'a sattınız. Allah'tan satışınızı karlı kılmasını diliyorum. Niyetlerinizi kabul etmesini, mekânınızı Firdevs-i Ala eylemesini diliyorum. Alış-verişiniz kutlu olsun. Bundan sonra Allah sizden satın aldığı canlarınıza karşılık sizin için sevdiği şeyleri verecektir. Hikmeti ile sizi, sizin için seçtiği mertebelere ulaştıracaktır.

Siz canlarınız sattınız. Ve Rabbiniz satın aldı. Mevlamdan en yüce sıfatları, en güzel isimleri ile canlarınızın değerini arttırmasını, sevaplarınızı bereketlendirmesini ve bizi cennet bahçelerinde sizlerle kavuşturmasını diliyorum.

Allahım! Salât ve selam senin Nebi'nin, ailesinin ve ashabının üzerine olsun.

Rebiulevvel/1425 h.

Muhammed Salim er-Rehhal

O, tağutlara karşı cihad hareketi yürüten ilk kardeşlerimizdendi. 1956 yılında Filistin'de doğdu. Üniversite eğitimini Mısır'da ki el-Ezher Ünüversitesinin Usulu-d Din fakültesinin Hadis bölümünde tamamladı. (1975-1979) Bu dönemde gençleri mürted hükümete karşı, cihad eylemlerine yönelik toplamaya çalıştı. Lisans eğitimini tamamlamasının üzerinden altı ay geçince, Hasan Helavi adlı bir gencin hapishaneden kaçmasının ardından düzenlenen tutklama opersyonları sırasında "cihad örgütü kurmak" suçuyla tutuklandı. Daha sonra serbest bırakıldı ve mastır eğitimine devam etti. Bir yıl sonra zorunlu hizmet için Ürdün'e gönderildi. Ondan sonra Afganistandaki cihada yardım etmek için oraya gitti ve orada cihada katıldı. Daha sonra Ürdün'e döndü. Davet ve islami eylemler alanında çalışmalar yaptı. Hükümet karşıtı cihad örgütü kurmak suçuyla Ürdün İstihbaratı tarafından tutuklandı. İstihbarata ait zindanlarda 14 ay boyunca kaldı. Ona tahammül edilemeyecek çeşit çeşit işkeceler ettiler. Buna rağmen yanındaki arkadaşları onun olağanüstü sabrına, tağutlara boyun eğmeyişine ve onlara istediklerini vermeyişine şahit oldular. Bu, onları daha bir öfkelendirdi ve işkencelerini iyice artırdılar. Büyük ihtimalle yiyecek ve içeceklerine akıl sağlığını etkileyecek ilaçlar koydular ve bunu neticesinde şizofren oldu. Bundan dolayı serbest bırakıldı. Bir yıl süreyle zorunlu olarak sinir hastalıkları hastanesinde gözetim altında kalmasına hükmedildi. Batı Amman'da, ıssız bir bölgede dokuz yıldan fazla kaldı. Onu pek çok arkadaşımız ziyaret etti. Bu gün artık sağlığının çok iyi olduğunu söylüyorlar. Doktorlar da onun hasta değil normal olduğunu söylüyorlar. Ancak onlar aynı

zamanda buraya gönderilen kişilerin sağlıklı olduğuna dair tam bir rapor olmaksızın oradan çıkamayacağını da söylüyorlar. Ancak orada ki kurallara göre de böyle bir durumda tam bir iyileşmenin olması mümkün değil zaten!

Bu arada Mısır'daki meşhur cihad davasından dolayı gıyabi olarak 15 yıl ağır hapis cezasına çarptırılmış.

Kardeşimiz Muhammed Salim er-Rehhal.. Bu güne kadar sabretti ve Allah'dan ümidini kesmedi. Allah'a şükürler olsun ki, o beş vakit namazı yanısıra yanındakilerle beraber Cuma namazını da kılıyor. Onlara hutbe veriyor. Mısır'daki, Cezayir'deki, Afganistan'daki, Bosna-Hersek'teki kardeşlerimizin haberlerini ve oralardaki olayları takip ediyor. Onu ziyaret eden herkes akıl sağlığının ve hafızasının çok iyi olduğunu söylüyor. Azmi hiç eksilmemiş... İman ateşi hiç sönmemiş... Mısır'dan, orada burada gerçekleştirdiği cihad eylemlerinden, istek ve heveslerinden bahsediyormuş. Allah'tan onun serbest kalmasını ve dine hizmet etmek için tekrar meydanlara dönmesini niyaz ediyoruz. Şüphesiz o buna kadirdir. Allah bize yeter o ne güzel bir vekildir.

İÇİNDEKİLER

Çıkan Kitaplarımız

1- Hakimiyet Mefhumu *(2. Baskı)*
Murat Gezenler

2- Demokrasi Bir Dindir 1 *(2. Baskı)*
Ebu Muhammed el-Makdisî

3- Taifetu-l Mansura'nın Özellikleri *(2. Baskı)*
Ebu Basir et-Tartusî

4- Müslümanların Birliğini Sağlayan Temel Esaslar
Ebu Basir et-Tartusî

5- İslam Erlerine Nasihatler
Nacih İbrahim

6- Cihada Teşvik
Ebu Kuteybe eş-Şamî

7- İslam'da Şehadet Operasyonları
Derleme

8- Demokrasi Dini
Murat Gezenler

9- İslam Dininden Çıkaran Ameller*(2. Baskı)*
Ebu Basir et-Tartusi

10- el-Cihad ve-l İctihad
Ebu Katâde el-Filistinî

11- El-Umde fi İ'dadi-l Udde
Abdulkadir bin Abdulaziz

12- Ey Zindan Arkadaşlarım 1
Ebu Muhammed el-Makdisî

13- Mühim Soruların Cevabı
Alaeddin Palevî

Çıkacak Kitaplarımız

1- Ey Zindan Arkadaşlarım 2

Ebu Muhammed el-Makdisî

2- Fesad Medreseleri

Ebu Muhammed el-Makdisî

3- Orman Kanunları

Ebu Muhammed el-Makdisî

4- el Cami Fi Talebi-l İlmi-ş Şerif

Abdulkadir bin Abdulaziz

5- İstismar Edilen Ayetler

Alaeddin Palevî

6- Ey Vahyin Çocukları! Direnin...

Hazırlayan: Murat Gezenler

7- Demokrasi Dinine Dair Şüphelerin Giderilmesi

Murat Gezenler

8- Cennetin Anahtarı

Murat Gezenler

9- İslami Hareketin Temel İlkeleri

Murat Gezenler

10- Demokrasi Bir Dindir 2

Ebu Basir et-Tartuşi

Ebu Suheyb el-Maliki

11- Vela ve Bera Akîdesi

Hamd b. Ali b. Atik

Ebu Muhammed el-Makdisi

"O şeytan sizi ancak kendi dostları ile korkutuyor.

Onlardan korkmayın, eğer mü'min iseniz benden korkun."

(3 Ali İmran/175)

ŞEHADET

Dile Getirilen Şahitlik

Yayın No: 17

Kitabın Adı: *Ey Zindan Arkadaşlarım 2*
Yazar: *Ebu Muhammed el-Makdisî*
Tercüme: *Hülya Afacan*

Teknik Hazırlık: *Sibel Aydın*
Son Okuma: *Abdullah Yıldırım*
Kapak Tasarım: *Form*

Dizgi: *Şehadet*
Cilt: *Göksu Cilt Evi (332 342 02 07)*
Baskı: *Form Ofset (332 342 01 28)*

Baskı Yeri: *Konya*
Baskı Tarihi: *Nisan/2011*

GENEL DAĞITIM
Yenda Dağıtım
0 212 515 15 45
İSTANBUL

EY ZİNDAN ARKADAŞLARIM 2

Ebu Muhammed el-Makdisî

İLETİŞİM
web : www.sehadet.info
mail : siparis@sehadet.info
Tel : 0 507 332 10

İçindekiler

Hutbetu-l Hace

Hamd, ezelden ebede dek yalnızca Allah'a özgüdür. O'nu över ve O'ndan Peygamber efendimizi, O'nun ehli beytini ve sahabelerini rahmetiyle kuşatmasını dileriz. Allah Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Allah'tan sakınılması gerektiği gibi sakının. Sizler, kesinlikle Müslüman olarak ölün." (3/Ali İmran 102)

"Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve o ikisinden birçok erkekler ve kadınlar vücuda getirip (dünyanın dört bir tarafına) yayan Rabbinizden (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının. Adını anarak birbirinizden dilekler dilediğiniz Allah'tan ve sıla-i rahmi kesmekten korkun. Hiç şüphesiz ki O, sizin üzerinize Rakîb'tir. (En ince ayrıntısına kadar her halinizi daima gözetendir.)" (4 Nisa/1)

"Ey iman edenler! Allah'tan (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının ve doğru olan sözü söyleyin ki, Allah, yaptığınız amelleri kabul etsin ve günahlarınızı affetsin. Allah ve Resulüne itaat eden, elbette ki bütün büyük emel ve beklentilerini elde etmiştir." (33 Ahzab/71)

Bütün hitap ve kitapların başında ifade edilmesi sünnet olan "hamd ve salât" fasılasını ifa ettikten sonra...

En doğru söz, Allah'ın kelamı ve en mustakim yol, Muhammed *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in rehberlik ettiği yoldur. Yoldan saptıran en şerli şeyler, dinde sonradan çıkartılan şeylerdir. (Din adına başlı başına bir ibadet olması amacıyla) dinde sonradan çıkartılan her şey bid'attir. Her bid'at sapkınlıktır. Ve hiç şüphesiz ki, her sapkınlık azaba mustehaktır.

Takdim

Hamd *"İnsanlar onlara -düşmanlarınız size karşı ordu topladı, onlardan korkun- dediklerinde; bu onların imanını artırdı ve şöyle dediler: Allah bize yeter. O ne güzel vekildir" (3, Ali İmran/173)* diye buyuran Allah'a özgüdür. Salât ve selam "Şaşarım o mü'minin haline ki her halde kazançlıdır. Kendisine bir hayır isabet etse şükreder ve kazançlı çıkar. Kendisine bir musibet isabet etse bu sefer sabreder de yine kazançlı çıkar" diye buyuran Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, O'nun ailesinin, ashabının ve kıyamet gününe kadar O'nun yolundan ayrılmadan mücadele eden tüm mü'minlerin üzerine olsun.

Hiç şüphesiz ki tarih, tevhid ve şirk mücadelesiyle sürüp gitmektedir. Tevhid erleri ile şirk ehli arasında sürüp giden bir savaş... Bir tarafta sadece ama sadece Allah'a ibadet etme ilkesini haykıran, insanları azgın tağutların otoritesinden kurtarıp "*Bir*" ve "*Kahhar*" olan Allah'ın kulluğuna davet eden tevhid ehli, diğer tarafta ise ellerinde bulundurdukları sahte güç ile insanların üzerinde sulta iddiasında bulunan Firavunlar...

Nice davetçiler bu yolda büyük sıkıntılara maruz kalmışlar, işkence görmüşler, yurtlarından çıkarılmışlar ve öldürülmüşlerdir. Sadece "*Aziz ve Hamid olan Allah'a iman ettikleri için*" kendilerinden intikam alınmıştır. Bu hiç şüphesiz *"İnsanlar iman ettik demekle imtihan edilmeden bırakılacaklarınımı zannetiler. Andolsun biz onlardan öncekileri de imtihan ettik. Allah doğru söyleyenleri de mutlaka bilir, yalancılar da mutlaka bilir" (29, Ankebut/2-3)* diye buyuran Allah'ın *(Subhanehu ve Tealâ)* bir sünnetidir. Zira imtihanlar sözünde doğru olanlar ile sadece dilde iman edenler arasında farkı ortaya çıkaran bir ayraçtırlar.

Tağutların, yeryüzünün neredeyse tamamına yakın bir bölümünde hüküm sürdüğü şu günümüzde bu davet kervanının önde gelen davetçilerinden bir tanesi de Şeyh Ebu Muhammed Asım el-Makdisî'dir. Kendisi neredeyse ömrünün büyük bir kısmını tağutların zindanlarında geçirmiş, zindanda oluşu ise asla davet görevini ihmal etmesine neden olmamıştır. Nasıl ki yeryüzünün Firavunlarına esir düşmeden önce diliyle ve kalemiyle hak daveti sürdürmüş ise aynı şekilde zindanda da bu görevi asla ihmal etmemiş ve eline geçirdiği her fırsatta bu görevi ifa etmeye çalışmıştır.

İşte elinizdeki bu kitap Ebu Muhammed el-Makdisî'nin *(rahimehullah)* zindanda kaleme aldığı makalelerini toplayan serinin ikincisidir. Serinin ilki yaklaşık 3 yıl önce 2008 yılının Mart ayında yayınevimiz tarafından okuyucularımıza sunulmuştu. O dönemde niyetimiz Şeyh'in bütün makalelerini kısa bir süre içerisinde bu seri içerisinde yayına sunmaktı. Ancak her zaman olduğu gibi kulların niyeti değil Allah'ın takdiri gerçekleşti ve serinin ikinci kitabının basımı 3 yıl kadar bir zaman sürdü. Allah izin verirse "*Ey Zindan Arkadaşlarım*" ismiyle çıkacak bu seride Şeyh'in farklı konularda ele aldığı bütün makaleleri okuyucularımıza sunulacaktır.

Bu uzun ve yorucu çalışmada emeği geçen tüm kardeşlerimden yüce Allah'ın razı olmasını ve kendilerini mutlu sona eriştirmesini dilerim. Hiç şüphesiz O kullarına karşı rahmet sahibi olandır.

"Allahım! Bize dünyada bir iyilik ve ahirette de bir iyilik ver. Ve bizi ateşin azabından koru." (2, Bakara/201)

Murat Gezenler

Nisan/2011

KONYA

“Nida’ul İslam” Dergisinin Şeyh Makdisi İle Yaptığı Ropörtaj

* Kardeşlerimiz istihbaratın zindanlarında daha önce bu ülkede nerdeyse hiç kimsenin kalmadığı kadar uzun süre tecrit edilerek kalmışlardır. Öyle ki bazı kardeşlerimizin bu zindanda kaldığı süre bir yılı bulur… Bu süreçte oralarda sistemin üzerinde uzmanlaşmış olduğu maddi ve manevi her türlü işkenceye maruz kalmışlardır. Hapishane görevlileri hapishaneleri ziyaret eden uluslararası örgütlerden kardeşlerimizi saklamak zorunda kalmışlardır.

* Bence Allah’ın hükümlerini değiştiren, Allah'ın dini ve dostlarıyla savaşan, Müslüman ülkeleri bunalımlı bir şekilde yöneten mürtedlerle cihad etmek Yahudilerle savaşmaktan daha evladır.

* Bazı şeyhlerin Yahudilerle yapılan cihadın Müslümanlara sadece ölüm getirdiği konusundaki safsataları, sadece Filistin’de değil, bütün dünyada cihadı terk edenlerin ortaya attığı iddialar tarzında boş bir iddiadır. Eğer Müslümanlar böyle saçma sapan konuşmalara katılır veya itibar ederlerse en ufak bir direnç bile gösteremezler. Herhangi bir cihad sancağı hiçbir zaman yükselemez.

Parmaklıklar Ardında bir Görüşme

1- *Bize biraz kendinizden, tutukluluk şartlarınızdan ve hakkınızda verilen hükümden bahseder misiniz?*

-Bismillahirrahmanirrahim. Alemlerin rabbine hamd olsun. Salât ve selam Rasulullah’ın ve onun dostlarının üzerine olsun.

Kardeşiniz Ebu Muhammed Isam ya da Asım (ki ben bunu daha çok severim) Berka’lı Muhammed b. Tahir’in oğludur. Berka’da doğmuş ama Makdisi (Kudüslü) olarak tanınmıştır. Neseb olarak Uteybî'dir.

En büyük oğlum 12 yaşındaki Muhammed’dir. Onun adından dolayı lakabım Ebu Muhammed'dir. Onun haricinde iki tane daha oğlum var. Ömer ve İbrahim. Bir tane de kızım var. Tebliğ davetine başladığım zamanlarda yazılarımda kendi ismimden daha çok Makdisi ismi ile tanındım. Bunun sebebi kutsal bir mekan olan Beyti Makdis’in, doğum yerim olan Nablus bölgesindeki Berka köyüne çok yakın olmasıdır. H.1378 (m.1959) yılında sözünü ettiğim köyde doğdum. Üç ya da dört yaşlarındayken ailemle birlikte oradan ayrılarak lise eğitimimi tamamladığım Kuveyt’e gittim. O günlerdeki isteğim Medine-i Münevvere’deki İslam Üniversitesinde eğitim görmekti. Ne var ki babamın isteği doğrultusunda fen bilimleri dalında eğitim almak için Irak’ın kuzeyindeki Musul Üniversitesine gittim.

Bu dönem benim için bir dönüm noktası oldu. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* yaşamımın ilk başlangıç aşamalarından itibaren çeşitli grup ve parti faaliyetlerine katılmamak konusunda bana yardımcı oldu. En başından beri hepsinden daha faydalı olduğunu düşündüğüm İslami Cemaatlerle bağlantıya geçmemi engellemelerine izin vermedim. Farklı farklı cemaatlerle bağlantılarım vardı.

Aynı şekilde bir dönem selefilerle görüşüyor, başka bir dönem de Cüheyman Cemaati ile görüşüyordum. Sorun yoktu. Yine

farklı farklı ileri gelen şeyhlerle ve cihad akımlarına mensub cemaatlerle de görüştüm. Bu kardeşlerimizin ve şeyhlerin birçoğunun üzerimde büyük emekleri vardır. Bunu asla unutamam ve inkâr edemem. Henüz yolun başındaydım. Bazı görüşlerinde onlara katılmayışıma rağmen bunu onlardan gizlemiyordum.

Kuveyt ve Hicaz arasında gidip geldim. Her iki yerde de ilim eğitimim için çok değerli olan ilişkiler kurma fırsatı bulup, faydalı münazaralar yaşadım. Bazı şeyhlerden bazı ilimlerin temelini aldım. Ancak onların, kendilerine içinde bulunduğumuz durumlarla ilgili şer'i hükümleri araştıran gençlerin sorularına dair verdikleri cevaplar bu konuda beni tatmin etmiyordu. Günümüz yöneticileri karşısında doğru bir duruşları yoktu. Yine ümmetin içinde bulunduğu durumu değiştirmeye yönelik net bir tutumları yoktu. Bunun üzerine bütün zamanımı Şeyhulislam İbni Teymiyye ve öğrencisi İbni Kayyim'in kitaplarını okumakla geçirmeye başladım. Sonra Medine'ye geliş gidişlerim sırasında Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab'ın kitapları dikkatimi çekti. Ve gerek özel gerekse de halk kütüphanelerinde dolup taşan Necdi Davet İmamları içinden onun torunları, çocukları ve öğrencilerinin kitapları dikkatimi çekti. Söz konusu kitapları okumak için uzun zaman ayırdım. Basılmış olup da okumadığım hiçbir kitapları kaldığını sanmıyorum. Bu kitapların hayatımın seyrinde çok ciddi etkisi olmuştur.

Defalarca Pakistan ve Afganistan'a gittim. Bu süreçte İslam aleminin her köşesinden pek çok cemaat ve kardeşlerimizle tanışma fırsatı buldum. Onlarla birlikte davet ve eğitim çalışmalarına katıldım. Bu süreçte yazdığım ve ilk kitabım olan "Millet-i İbrahim" adlı kitabımı orada bastırdım. Necdi Davet İmamlarına ait kitapların üzerimde bıraktığı büyük etki bu kitapta oldukça açık bir şekilde görülmektedir.

Zaman zaman tekfirde aşırıya giden gruplarla da görüşmelerim oldu. Hatta onlarla ilgili henüz basılmamış bazı teliflerim de

bulunmaktadır. Mesela "Er-Reddu Ala Gulati'l Mükeffire Fi Kaidetin Men Lem Yukeffirul Kafir Ve Selasilu't Tekfir." Aynı şekilde bazı Mürcie cemaatlerle de görüşüp bunlar neticesinde telif ettiğim eserlerim de vardır. Mesela: "İmtaul Nazar Fi Keşfi Şübuhati Mürcüetil Asr" "El-Farkul Mübiyn Beynel Özri Bil Cehli Ve'l İğrazu Ani'd Din" gibi…

Daha sonra bir süre Ürdün'de kaldım ki bu tutuklanışımdan iki yıl önceydi. Yani 1992 yılında. Ürdün'de canının istediği gibi davranabilen Mürcie Cemaatleri olduğunu gördüm. Ben de bu mübarek daveti tebliğ etmeye başladım. Çeşitli yerlerde üç dersim vardı. İki tanesi Amman'da, üçüncüsü Hasa'daydı.

Dersler; tevhid, tevhidin gereklilikleri ve vacipleri üzerine yoğunlaşıyordu. "Laialeheillallah"ın şartları, onu bozan haller, onun en sağlam kulp oluşu, Ehli Sünnet akidesi, Mürcie Cemaatlerin ortaya attığı iddialara cevaplar ve bunlar gibi pek çok insanın bilmediği ve gençlerin en çok ihtiyaç duyduğu önemli mevzular etrafındaydı.

Dersler Millet Meclisi seçimleri ile aynı döneme denk gelmişti. Benim derslerime katılan öğrencilerle demokrasiyi ve seçimleri savunan bazı kişiler arasında tartışmalar patlak verdi. Özetle bu konuları içeren, insanların arasındaki şüphelere cevap veren bir risale yazmak ihtiyaç haline gelmişti. Hemen "Demokrasi Bir Dindir" adlı risalemi kaleme aldım. Risaleyi bastık ve bu dönemde insanlar arasında yaymaya başladık. Yine hatip kardeşlerimizden birinin yerine bu dönemde bir Cuma hutbesi verdim ve hutbede tevhid davetini açıkladım. İnsanları açıkça beşeri kanunlardan uzak olmaya, parlamentoları inkar etmeye davet edip seçimlere katılmamaları konusunda uyardım.

Davetimizin daha geniş alanlara yayılmasını istiyordum. Bu yüzden bazı kardeşlerimle beraber ülkenin güneyine, kuzeyine ve farklı bölgelerine ziyaretler gerçekleştirdik. Oralarda Afganistan

cihadına katılmış ve davete sempatisi olan kardeşlerimizle görüştük. Onlara kitaplarımızı ulaştırdık. Tevhide davet için çalışmaları ve bu konuda yoğunlaşmaları için onları teşvik ettik.

Bu mübarek davet esnasında Allah düşmanlarının ve emniyet güçlerinin dikkatini çektim. Aynı şekilde Mürcie yandaşları ve hükümet taraftarları da benden rahatsız oldular. Her biri kendilerince davetimiz için tuzaklar hazırlamaya başladılar.

Hükümet taraftarları daveti karalamak için çalışmaya koyuldular. Kardeşlerimizi tekfir ettiler, aşırı olmakla suçladılar. Tıpkı İrca ehlinin hak ehli arasında fitne çıkarmak için alışkanlık haline getirdiği tarzda...

İstihbarat ülkenin her köşesinde kardeşlerimizi izlemeye ve teker teker tutuklamaya başladı. Tutuklananları davetimizle, benimle, verdiğim derslerin mahiyeti ve neye davet ettiğimle ilgili sorguladılar.

Bu durum bana göre oldukça normal ve her an gerçekleşmesini beklediğim bir durumdu. Çünkü bu yolun tabiatı böyleydi. Allah düşmanları tutuklanan bazı arkadaşlarımıza “Neden Ali Halebi’nin, Ebu Şakra’nın ya da el-Elbani’nin derslerini takip etmiyorsunuz? Bu şeyhlerden uzak duruyor ve o teröristten ders alıyorsunuz öyle mi?” diyorlardı.

Ancak ben biliyordum ki nebilerin yolunu sürdüren, Millet-i İbrahim'i kaim kılmaya çalışan, tevhidi haykıran bir davetin böylesi vakıalarla karşılaşması gayet doğaldır. Nitekim Varaka bin Nevfel'in nübüvvetin doğuşunda Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'e söylediği şu söz bu davetin mihverini oluşturmaktadır:

"Senin getirdiğinin bir benzerini getiren herkese ancak düşmanlık edilmiştir."

Öyleyse Allah düşmanlarından muhalefet görmeyen Muhammed *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*’in getirdiğinin bir benzerini

getirmemiş demektir. Böyle kimselerin ortaya koyduğu davet olsa olsa hata, doğrudan sapmak ve tahriftir.

Şüphesiz bizim davetimiz gibi bir davet bu ülkede henüz beşikte sayılır. Zaman içinde arınacak, zorluklar onu güçlendirecek, içindeki iyiler ve kötüler birbirinden ayrılacaktır.

Kardeşlerimizle birlikte teslim olmamaya karar verdik. Aynı zamanda düşmanın bizim yapmamızı beklediği ve bunun için sürüklediği plansız herhangi bir tepki gösterememek konusunda da karar aldık. Nitekim bu ülkede neredeyse hiç tecrübemiz yoktu.

Beni tutuklamak için yedi kez evime baskın düzenlediler. Defalarca evimin kapısını kırdılar ve her tarafını aradılar. Pek çok kitaba, evrak ve yazılara ve evde hoşlarına giden eşyalara el koydular. Her defasında ailemden istihbarata gidip teslim olmamı istediler.

Nihayetinde muvahhid kardeşlerimle beraber tutuklandım. Kardeşlerimizden bazıları benim onlara temin ettiğim bombalar ve patlayıcılarla nehri geçip eylem yapmak için benden fetva istiyordu. Ben o günlerde bu tür eylemlere engel oluyordum. Bu merhalede tevhide davet, sabır ve bunun için cihad etmenin İrca ehli dışında kimsenin bulunmadığı bu ülkede daha iyi olacağını söylüyordum. Çünkü Yahudilere karşı bu tür eylemler yapanların sayısı oldukça çoktu. Özellikle de Filistin ile olan coğrafi konumu nedeniyle bu ülkede... Ama kafir yöneticilerle savaşmak için hazırlık yapan tevhid davetçilerinin sayısı oldukça azdı. Kafir yöneticiler aslında İsrail’in hamisi idiler ve onu İslam yurdunun kalbine ekmişler, onun dışındaki doğulu ve batılı kafirleri de bu toprakların zenginliklerine musallat etmişlerdi.

Bomba ve patlayıcıların bu şekilde konuya dahil olması zaten gözü üzerimizde olan emniyet güçlerine bize yönelik suçlamaları arttırmaları için imkan sağladı. Tağutlara dil uzatmak suçundan alın da kendi deyimleri ile gayrı meşru örgüt kurmak, halkın

huzuruna, ülkenin güvenliğine yönelik terörist eylem gerçekleştirmek için patlayıcı bulundurmak suçuna kadar…

Tüm bunlar Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın bu dava için hazırladığı planlardı.

Bu tutukluluk ve Allah düşmanlarının kurduğu tuzaklar davanın daha da büyümesinde ve davetimizin ortaya çıkıp yayılmasında Allah'ın fazlı ile etkili olan medyanın rahatsız olmasına neden oldu. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın rahat zamanlarda değil de sıkıntılı ve zor zamanlarda ortaya çıkan ne kadar da çok sünneti vardır.

"Ona böyle bir tuzak kurmak istediler. Fakat biz onları en çok zarar edenler durumuna düşürdük." (21 Enbiya/70)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* tutuklandığımız ilk andan itibaren kalbimizi davetimize bağladı ve tağutlardan, onların kanunlarından ve hüküm koyucu rablerinden beri oluşumuzu içeren bu davayı haykırmakta bizi muvaffak kıldı. Onlara dalkavukluk ve rol yapmadan açıkça davamızı haykırdık. Gerek derslerimizle gerek hitabımızla gerekse de yazılarımızla hapishanede kaldığımız sürece ve mahkemelerde geliştirip sergilediğimiz bu duruşun Allah düşmanlarının bizi tanıyan, kitaplarımızı alan ya da uzaktan yakından bizimle ilişkisi bulunan herkese karşı öfkelerinin artmasında belirgin bir etkisi vardır.

Kardeşlerimiz istihbaratın zindanlarında daha önce bu ülkede nerdeyse hiç kimsenin kalmadığı kadar uzun süre tecrit edilerek kalmışlardır. Öyle ki bazı kardeşlerimizin bu zindanda kaldığı süre bir yılı bulur… En az kalan altı ay kalmıştır. Bu süreçte oralarda sistemin üzerinde uzmanlaşmış olduğu maddi ve manevi her türlü işkenceye maruz kalmışlardır. Hapishane görevlileri hapishaneleri ziyaret eden uluslararası örgütlerden kardeşlerimizi saklamak zorunda kalmışlardır. Bu, kardeşlerimizin daha katı,

daha sert hale gelmesinde etkisi büyük olan eşsiz ve mübarek bir tecrübedir.

Sonra zindanlardan çıkarıldık ve hapishaneye konulduk. Beni ülkenin kuzeyindeki "Kafkafa" hapishanesine gönderirken diğer kardeşlerimizin çoğunu ülkenin güneyinde merkezi bir hapishane olan "Suvaka" hapishanesine gönderdiler. Tabiî ki bunun amacı bizi birbirimizden ayırmak ve davetimizi zayıflatmaktı…

"Hani kâfirler seni tutuklamak veya öldürmek ya da (Mekke'den) çıkarmak için tuzak kuruyorlardı. Onlar tuzak kuruyorlar, Allah da tuzak kuruyordu. Allah, tuzak kuranların en hayırlısıdır." (8 Enfal/30)

Ben aylar süren tecritten çıkıp da hapishaneye ayak basar basmaz çok özlemiş olduğum davetimize yeniden başladım. "Ey Zindan Arkadaşlarım! Bir ve Kahhar olan Allah mı daha hayırlıdır yoksa farklı farklı Rabler mi?"[1] adı altında bir seri makale yazdım. Bu yazılarımda Millet-i İbrahim ve tevhid çerçevesinde farklı farklı konuları ele aldım. İbadet, şirk, kelime-i tevhid, kelime-i tevhid ile çelişen durumlar, onun gerekleri ve şartları gibi. Yazılarımın mahkumlar arasında yayılması için çalıştım.

Hapishanede davetimi yaymaya çalıştığım mahkumlardan bir tanesi salıverilmesinin ardından benim yazılarımı dışarıda kitap haline getirerek bastırmış ve "Kafkafa" adı altında yayınlamıştı. Bu Allah'ın düşmanlarını oldukça sinirlendirmişti. Hapishaneden çıkan bazı kişiler yazılarımıza ulaşmak için diğer kardeşlerimizle temasa geçtiler. Daha sonra Allahu Teala bu kardeşlerimizi Ürdün Muhaberat Merkezine makineli tüfeklerle baskın yapmaya muvaffak kıldı. İçlerinden bazıları tutuklandı, beni tanıdıklarını söylediler ve beraberlerinde benim yazılarım bulundu. Olay ardından direk güneydeki merkezi hapishaneye nakledilmemden

[1] Bu makaleler serisi "Ey Zindan Arkadaşlarım 1" isimli kitabımızda yayınlanmıştır.

dolayı Allahu Teala bu hadiseyi dağılan kardeşlerimizle tekrar bir araya gelmemiz için bir vesile yaptı.

***2-** Şeyh vaktini nasıl geçirir, kendisinin ve kardeşlerinin hapishanedeki durumu nedir?*

Merkezi hapishanede bir araya toplanmamızın ardından saflarımızı düzenleyip hapishane içindeki çalışmalarımıza başladık. Yaptığım ilk iş kardeşlerimizi mahkumlar için bir sığınak, davetimiz için de minber olması adına koğuşta cuma namazı kılmaya davet etmek oldu ve bunu bizzat uygulaya geçirdik. Bazı kardeşlerimiz seferde ve esaret altında cuma kılmanın farz olmayışından dolayı cuma namazını kılmıyorlardı. Cuma namazlarına başlamamız sonucunda koğuşumuz tevhid daveti için bir minber haline geldi. Ayrıca vacip olmayışı caiz olmadığı anlamına gelmezdi. Cuma namazlarını kılmamızın nedeni davete vesile olması ve hapishanede bir subayın kıldırdığı diğer cuma namazına alternatif olması içindi. Koğuşta aynı şekilde defalarca bayram namazı da kılmıştık. Hapishanede bizimle birlikte namaz kılanların sayısı hapishane mescidinde namaz kılanların sayısından kat kat fazlaydı. Yine kardeşlerimize bir dizi ders hazırladım. Başka davalardan dolayı mahkum olup bizim koğuşu ziyaret eden ya da kardeşlerimizin ziyaret ettiği diğer koğuşlardaki mahkumlarla ilgileniyorduk.

Bazı kardeşlerimiz davette yeniydi ve doğal olarak hata yapıyorlardı. Bu da beni çoğu zaman eğitim vermek şeklinde devam eden çalışmalarımızı hızlandırmaya teşvik etti. Hızlı bir şekilde davetimizin Allah'ın sevdiği ve razı olduğu hakikatini ve parlak bilincini açıklayan yazılar yazmaya başladım.

Bu yazıların bazılarını mahkumlara gönderdim (Milleti İbrahim'in özeti gibi) Bazılarını da hapishanedeki askerlere, subaylara ve hapishane yönetimine gönderdim. Ki onlar kendileriyle

ilişkilerimizi koparmamızdan, hem kendilerinden hem de kanunlarından beri oluşumuzdan oldukça rahatsız oluyorlardı.

Onlara “Rableri Hakkında Savaşan İki Düşman; Biz Kimiz Suçumuz Ne?”[2] gibi risaleler yazıp gönderdim. Bazılarını da sistemin hapishanedeki casuslarına gönderdim ki kendilerinin benim katımda herhangi istisnai bir durumları yoktu. Onlara da "Suvaka Hapishanesindeki Gardiyanlara Vaaz”[3], “Kimin Korkak, Kimin Bahtsız Olduğunu Hatırlatma” gibi risaleler yazdım. Bu risalelerde yaptıkları işin hakikatini onlara açıkladım. Yaptıklarının Ürdün devleti aleyhine ve İsrail lehine casusluk yapan, bundan dolayı da hapishanede cezalarını çeken Arap casusların yaptığından daha kötü olduğunu anlattım. Çünkü bu Araplar İsrail lehinde mürted devletlere karşı casusluk yapıyorlardı. Ancak kendileri mürted devletler lehinde Müslümanlar aleyhine casusluk yapmaktadırlar. Bu yüzden suçları diğerlerinden kat be kat büyüktür.

Bu arada hapishane içinde dolaşan pek çok şüpheye ve çarpık düşüncelere reddiyeler yazdım. Nitekim her davetin karşısında süslü sözlerle insanları kandırmak amacını güden düşmanlarının olması gayet tabii idi.

Bu kişiler hapishane vaizlerini temsil ediyorlardı ve şüphelerin ortadan kalkmasından sonra toplantılarını sıklaştırmışlardı. Amaçları sistemi, rablerini ve taraftarlarını savunan, batıllıklarına ruhsat veren ve davetimizi karalayan şüpheleri tekrar yaygınlaştırmaktı. Bu uygulamalara maalesef tevhid davetini terk etmiş, aklı nakle tercih eden Mürcie zihniyetindeki bazı topluluklar da katıldı. Kendileri mahkumlar arasındaydı ve her iki grupla da defalarca tartışmalarımız, münazaralarımız oldu.

---

[2] Bu makale "Ey Zindan Arkadaşlarım 1" ismiyle yayınlanmış kitabımızda mevcuttur. (yayıncı)

[3] Bu makale "Ey Zindan Arkadaşlarım 1" ismiyle yayınlanmış kitabımızda mevcuttur. (yayıncı)

Davetimize yönelik şüphe ve saldırıları püskürttüğümüz sayısız reddiyeler yazdık. Bazılarının Millet-i İbrahim'in bizim şeraitimiz olmadığı yönündeki iddialarına reddiye yazdım. Bir başka gruba Ehli Sünnete göre imanın babları, manası ve gerekleri ile ilgili reddiye yazdım. Bir diğer reddiyem sahabeye dil uzatıp, sistemin casuslarını ve hapishane askerlerinin yanlışlarını yamamak için sahabeyi hain olarak niteleyenlereydi. Bu reddiyemin adı "Sahabe Hatıb'a İftira Atanların Hükümsüz İddiaları" idi.[4]

Bir de bu gurupların hepsine birden "Beşeri Kanunların Yardımcıları Ve Şirk Askerlerine Dair Şüpheleri Kaldırmak" adlı bir risale yazdım.

Yine "Tevhid" adlı bir dergi çıkardık. Kardeşlerimizin çoğu bu dergide yazıyorlar ve diğer koğuşlardaki mahkumlar arasında dağıtmak için çoğaltıyorlardı.

Bazı meclis üyeleri zaman zaman mahkumların durumunu kontrol etmek iddiası ile hapishaneyi ziyaret ediyordu. Bunun üzerine "Anayasa Maddelerindeki Sahtekarlığın İfşası"[5] adlı bir risale yazdım. Bu risale Ürdün anayasasını eleştiriyor ve Allah'ın şeraiti ile olan çelişkilerini açıklıyordu. Ayrıca millet meclisindeki açık küfrü, akli ve nakli olarak hükümsüzlüğünü de bu risalede açıkladım. Hapishaneye ziyarete gelen vekillerin çoğuna bu risalemizi verdik.

Bazı ulusal gazetelerde yayınlanan ve davetimize saldıran, kardeşlerimize tekfir, aşırılık gibi iftiralar atan makalelere de reddiyeler yazdım. Yine mahkememizin devam ettiği sırada davetimizi karalamak için yazılan pek çok makaleye de cevaplar yazdım.

---

4 Bu risale Şeyh'in makalelerini topladığımız "Ey Zindan Arkadaşlarım 3" isimli kitapta mevcuttur. (yayıncı)

5 Şeyh daha sonra bu makalesinin içeriğini "Keşfun Nikab an Şeriatil Gab" ismi ile genişleterek yeniden yazmıştır. Bu kitap "Orman Kanunları" adı altında yayınlarımız arasında çıkacaktır. (yayıncı)

Yazdıklarımın çoğu Allah'ın fazlı ile hapishane dışına ulaşıyordu. Bazı kardeşlerimiz yazılarımızı yayınlıyor ve böylece gerek haftalık gerekse de günlük gazetelerde yazarların ya da vekillerin yazdığı yazılardan rahatsız olan kardeşlerimize ulaştırıyorlardı.

Küfür hakimleri ile aramızda geçen tartışmalardan dolayı sistem mahkememizi uzatıyordu. Allahu Teala bu süreci olabildiğince karlı geçirmeyi bize nasib etti. Ve daha önce bu ülkedeki mahkeme salonlarının hiç şahid olmadığı bir duruşla düşmanları karşısında cevap vermeye bizi muvaffak kıldı. Tekbirler... Sistemi, kanunlarını, rablerini eleştiren sloganlar... Hakimlerin önünde ayağa kalkıp saygı göstermeyi reddeden bir tavır... Yine her oturum öncesinde mahkemenin inadına onları kızdıracak bir şekilde orada bulunanlara, askerlere, hakimlere ve avukatlara hitap ediyorduk. Davetimizin ve hakkımızdaki suçlamaların hakikatini, Müslümanların bağrına çöreklenmiş bu sistemin hükmünü, kanunlarının küfür olduğunu açıklıyor ve hakim, asker, avukat kim varsa hepsini ona yardım etmekten kaçınıp tevhid askeri olmaya davet ediyorduk. Yaptığımız bu konuşmalarımızdan çok rahatsız oluyorlar ama bitirinceye kadar beklemek zorunda kalıyorlardı.

Celselerin ilkinde mahkeme başkanına kendi hazırladığım suç listesi gibi bir risale teslim ettim. Sistemi ve taraftarlarını bu listeye ekledim ve adını da "Devlet Güvenlik Mahkemesi Ve Hakimlerinin Allah'ın Şeriatına Göre Muhakemesi" koydum. Onlar bize suç listemizi teslim ettikten sonra ben de onlara kendi hazırladığım bu suç listesini teslim ettim. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* fazlı ile sergilediğimiz bu tutumu mübarek kıldı ve gerek hapishane içinde gerekse dışında davamız üzerinde oldukça belirgin etkisi oldu.

Hapishanenin çeşitli koğuşlarındaki mahkumlar arasında yazdıklarımız elden ele gezmeye başladı. Bu da hapishanede çok etkili oldu. Kardeşlerimizin çalışmaları sayesinde mahkumlardan

bir çoğu hidayete erdi. Ve sonrasında tevhid askeri, Allah'ın dininin yardımcısı oldular.

Artık ülkenin dört bir yanından hiç tanımadığımız gençler heyetler halinde bizi ziyarete geliyordu. Biz onları tanımıyorduk ama onlar bizim davetimizi duymuş, kitaplarımızı okumuşlardı. Bize destek vermek ve bazı müslüman kardeşlerimizin haberlerini ulaştırmak için bizi ziyaret ediyorlardı. İçlerinden bazıları çeşitli konularda bize danışıp fetva istiyordu. Onlar için hapishanede birçok kitap yazdım. Bazıları sordukları sorulara özel cevaplar şeklindeydi ve onlar hapishane dışında yayılmasına yardım ettiler. Tüm bunlar Allah düşmanlarının davetimize olan öfkesini arttırdı ve tahammül edemez hale geldiler. Çünkü onlar bizi davetimizin insanlar arasında tanınıp yayılması için değil tam aksine engellemek ve insanlardan davetimizin nurunu gizlemek için hapsetmişlerdi. Allahu Teala'nın buyurduğu gibi:

> *"Onlar, güç yetirebilseler, sizi dininizden döndürünceye kadar sizinle savaşmaya devam ederler. Sizden kim dininden döner de kâfir olarak ölürse, öylelerin bütün yapıp ettikleri dünyada da, ahirette de boşa gitmiştir. Bunlar cehennemliklerdir, orada sürekli kalacaklardır." (2 Bakara/217)*

Bundan dolayı hapishane içinde ve dışında bize karşı tepkisel uygulamalara giriştiler. Dışarıda yaptıkları medya yoluyla davetimizi karalayıp, iftiralar atmak ve eğitime yeni başlamış bazı yeni yetme gençlerin yaptığı açıklamaları suiistimal ederek aleyhte kullanmak şeklindeydi... Allahu Teala bize yardım etti ve yukarıda açıkladığımız şekilde onların bu saldırılarını yine püskürttük.

Gençlerin hapishane ve muhalif grupların baskısı ile ifrata ya da tefrite düşmesinden korktuğum için pek çok konunun kurallarını anlattığım sayısız risale yazdım.

Sonra hapishane yönetimi ziyaret kurallarını sıkılaştırarak gençlerin bizi ziyaret etmesini engellemeye çalıştı. Zaman zaman geri çevirdiler. Giriş ve çıkışlarda sıkı kontroller yaptılar. İsimlerini emniyet güçlerine bildirerek haklarında soruşturma başlattılar. Emniyet güçleri onları tutukladı bizi ziyaret etmelerinin nedenleri, amaçları, kitaplarımızın mahiyeti, hapishaneden nasıl çıkarıldıkları konusunda sorguladılar. Ve ziyaretleri tekrar etmeleri durumunda cezalandırmakla tehdit ettiler. Gerçekten bizi ziyaret etmeye devam edenleri tutukluyor ya da bir daha ziyaret etmeyeceklerine dair söz aldıktan sonra zorunlu ikamete mecbur ediyorlardı. Bazılarını ise kefaretle serbest bırakıyor, sözlerinde durmadıkları takdirde hacizle tehdit ediyorlardı.

Hapishane yönetimi içerde de tepki olarak beni gençlerden tecrit etti. Benimle görüşmelerini ve beraber namaz kılmalarını yasakladı. Bizimle beraber namaz kılmak ya da kitaplarımızı bulundurmakta ısrar eden herkesi cezalandırdılar. Bazen döverek, bazen uzun süre asılı tutarak, bazen de hücre cezası vererek. Biz ise kardeşlerimize yürüdüğümüz yolun tabiatının böyle olduğunu anlatıyor, sabır ve sebat tavsiye ediyorduk. Özellikle de başka davalardan dolayı hapiste olup da hidayete ermiş olanlara... Ancak iş kardeşlerimizden birine dine küfrettirmek ya da sakalını traş ettirmek noktasına gelince hemen yeni uygulamalar yapıyorduk. Çoğu zaman bu hapishanenin kapısında toplanıp, emirlere isyan ediyor ve günlük sayımda emirlere itaat etmiyorduk. Akşamları koğuşlara girişi reddediyor, şifahi ya da yazılı bir mesaj hazırlayıp hapishane yönetimine iletiyor, onları tehdit ediyor ve onlara Allah'ı hatırlatıyorduk. Onları dinimizle alay etmemeleri konusunda uyarıyorduk. Hapishane yönetimi ile aramızda tartışmalar ve anlaşmalar oluyordu. Onlarla yaptığımız görüşmelerde hücre cezası ya da kardeşlerimize yönelik verdikleri diğer cezaları umursamadığımızı ancak dinimize saldırı olması durumunda hiçbir şekilde sessiz kalmayacağımızı vurguluyorduk... Zaten bizi dinimizden

dolayı hapsetmişlerdi ve biz dinimiz uğruna ölmeye hazırdık. Bunu onlara defalarca söyledik. Nihayetinde hapishane yönetimi bizi tanıdı ve kardeşlerimizden herhangi birinin dinine yönelik bir saldırıda bulunmamaya başladılar. Hatta başka davalardan dolayı hapsedilmiş olup hapishanede hidayete eren kardeşlerimize dahi. Tabii bu hapishane askerleri ile aramızda gerçekleşen şiddetli çatışmalardan sonra oldu. İş, zaman zaman bize karşı gaz bombası kullanmalarına ve içeriye baskın yapmaya kadar vardı. Ancak Allahu Tealâ onların tuzaklarını bizden uzaklaştırdı ve onurumuzu arttırdı. Bütün bunlar, dostlarına düşmanları karşısında heybetle durmayı nasib eden Allahu Teala'nın fazlı ile olmuştu.

Nihayetinde Amman'daki genel istihbarat hapishanesine nakledildim. Yani bu günden beş ay önce.

Orada hapishanedeki çalışmalarımız, bizi ziyaret edenler, kitaplarımızın mahiyeti, hapishaneden nasıl çıkarıldıkları, içerdeki ve dışarıdaki kardeşlerimizin durumlarına dair pek çok konuda soruşturmaya tabi tutuldum. Zaman zaman beni mahkumiyet sürem olan onbeş yıl boyunca merkez hapishaneye nakletmeden istihbarat zindanlarında tutmakla tehdit ettiler. Bazen serbest bırakılmam karşılığında davetimden, kitaplarımda yazdıklarımdan vazgeçmem ve gençleri bu konuda uyarmam istendi. Bu söyledikleri gerçek miydi yoksa sadece nabzımı ölçmek için mi söylüyorlardı bunu bilemiyorum. Ama her halükarda Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* keremi ile onların isteklerini reddetmeyi ve sebat etmeyi bize nasib etti. Hapishaneye, zindana ve davetimiz üzerindeki baskılara rağmen onlardan ve kanun koyan rablerinden beri oluşumuzu yüzlerine haykırdık. Beş gün sonra merkez hapishaneye geri gönderildim. Ancak geri dönüşümün üzerinden bir ay geçmeden bu kez ben ve bütün arkadaşlarım Belka'daki daha küçük bir hapishaneye nakledildik. Böylece diğer mahkumlarla ve hapishanelerle aramızdaki iletişim koparılmış oldu.

Tevhide karşı ellerinden geleni ardlarına koymayan, onun nurundan gözleri kararmış olan bu yarasaların uyguladıkları planların ve tuzakların özeti işte budur...

Ama gördüğünüz üzere bizi tüm dünyadan kopardıkları bu uzlet halinde bile Allah'ın fazlı ile şer'i ilim talebi ile meşgul oluyoruz. İşte mesajımız hala surları, parmaklıkları, duvarları aşıp tüm dünyaya ulaşmaya devam ediyor. Tıpkı şu an söylediğim şu sözler gibi... Bu sözlerimizi daha önceki hapishanelerde, mahkemelerde ve zindanlarda kafalarına çarptığımız gibi burada da kafalarına çarpıyoruz.

"Hâlbuki kâfirler istemeseler de Allah nurunu tamamlayacaktır." (61 Saff/8)

Hem kendimiz hem de tüm muvahhid kardeşlerimiz için Allahu Teala'dan her yerde sebat, başarı ve güzel sonlar nasib etmesini diliyoruz.

3- *Davetiniz ve İsrail hedeflerine karşı eylem gerçekleştirmeye çalışmaktan dolayı suçlanıyorsunuz. Bu konudaki yorumunuz nedir? Şehadet eylemleri ile ilgili görüşünüz nedir?*

Daha önce de defalarca tekrarladığım gibi Yahudilere ya da dünyanın herhangi bir yerinde Müslümanlara karşı savaşan kafirlere cihad eylemi düzenlemekte şer'i bir mani görmüyorum. Bunu tekrar tekrar vurguluyorum. Eğer Filistin gibi işgal edilmiş bir yerde ise vaciptir diyorum. Bu söylediğime İslamı bilmeyen cahiller dışında kimse muhalefet edemez. Ama bence Allah'ın hükümlerini değiştiren, dini ve dostları ile savaşan, Müslüman ülkeleri bunalımlı bir şekilde yöneten mürtedlerle cihad etmek şu ayete binaen Yahudilerle olan savaştan daha önceliklidir:

"Ey iman edenler! Kâfirlerden (öncelikle) yakınınızda olanlarla savaşın! Onlar sizde bir sertlik bulsunlar. Bilin ki Allah, kendisine karşı gelmekten sakınanlarla beraberdir." (9 Tevbe/123)

Bunlar bizi direk yönetmektedirler. Ayrıca orduları sayesinde mücahidlerin Yahudilere karşı yapacağı saldırılar önünde bir set ve koruma olmaktadırlar. Çünkü mürtedlerin küfrü asli küfürden daha ağır bir küfürdür. Yahudilere, Amerika'ya ve diğer kafir ülkelere Müslüman ülkeleri yağmalama imkanı sağlayanlar, bu mürtedlerden başkası değildir. İşgalci Yahudilerle savaşmanın meşru oluşuna ancak Allah'ın kalplerini mühürlediği ve vahiy nurundan gözlerini mahrum ettiği kişiler dışında kimse muhalefet etmez. Ama bu kafir yöneticiler pek çok Müslümanın kafasını karıştırıp bu konudan vazgeçirmeye çalışmaktadırlar. Atıl durumdaki bu farzı ihya etmek ve Müslümanları bunun için maddi manevi hazırlık yapmaya yönlendirmek için bunu vurguluyoruz.

**Tâbilerine intihar eylemlerinin Müslümanlara sadece zarar vereceğini ve Filistin'deki Müslümanların felaketine sebep olacağını anlatan şeyhlere cevabınız nedir?*

Bazı Filistinli gençlerin Yahudilerle cihad etmek ve onların saflarına hasar vermek için kendilerini havaya uçurarak gerçekleştirmiş oldukları bu eylemlerle ilgili düşüncelerimizi bize yöneltilen benzer sorularda verdiğimiz cevaplarda ve Suvaka hapishanesinden bir yıl önce verdiğimiz bazı fetvalarımızda açıklamıştık. Umarız onlarda basılır.

Ancak bu eylemlerin "İntihar eylemi" diye isimlendirilmesine ya da gerçekleştirenlerin cehenneme gideceğine hükmedilmesine karşıyız. Çünkü intihar edenin cehenneme gideceğine yönelik tehdidin muhatabı, Allah'ın takdir ettiği kaza ve kadere isyan ederek ya da başına gelen belalara sabredemediği için kendisini öldüren kişidir. Bu eylemleri gerçekleştiren Müslüman muvahhid kardeşlerimiz için ise böylesi bir durum söz konusu değildir. Dolayısıyla onlar için hadisi şerifte geçen ve hakkında tehdit varid olan intiharlarla aynı hükmü vermek doğru değildir.

Ancak bu tür eylemleri gerçekleştirenlerin dikkat etmesi gereken bir durum daha var. Yukarıda saymış olduğumuz sebepler bulunmasa bile nefsi öldürmekten men eden genel nasslar vardır. Bu yüzden de bu tür eylemler araştırılması gereken konulardır ve ulemanın içtihad alanına girer. Yine de eski fıkıh kitaplarında bu konuyla bağlantı kurabileceğimiz meşhur (teterrüs meselesi gibi) konular vardır. O bağlamda ele alınabilir. Daha önce bu tür eylemleri gerçekleştirenlere yönelik ayrıntılı olarak açıklamalarda bulunmuş, delilleri ve fetvaları sunmuştum. Şer'i açıdan ciddi bir araştırma yapılması gerektiğini söylemiş ve bu eylemleri gerçekleştiren gençleri şu önemli konularda uyarmıştım:

* Ellerinden geldiğince bombayı uzaktan patlatmalarını sağlayan ve mücahidlerin saflarındaki kayıpları azaltacak modern teknolojik yöntemleri kullanmaları gerekir. Çünkü mücahid muvahhid kardeşlerimiz bu zamanda çok kıymetlidirler. Kendine zarar verebilecek her türlü durumdan uzak durması gerekir. Özellikle de devletin ve imkânların olmayışı durumunda...

*Bu tür eylemlerde zaruret olmadan şeriatın öldürülmesinden kaçınmayı emrettiği çocuklara vs... değil de askeri hedeflere yoğunlaşmaları ve İslami cihadın parlak yüzünü ortaya çıkarmaları gerekir. Ancak bunu ayırmanın imkanı olmadığı zaruret durumları istisnadır. Nitekim İmam Buhari'nin Saab b. Cessame'den rivayet ettiği hadiste Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'e düşmana gece hucum etmekten ve bu sırada müşriklerin kadınlarının ve çocukların musibete uğramasından sorulmuş Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* "Himaye ancak Allah'a ve Rasulüne hastır" buyurmuştur."[6]

*Böyle bir eylemi gerçekleştirmek için gerçekten büyük ve genel bir maslahatın olması ya da bu eylemden başka hiçbir şekilde önlenmesi mümkün olmayan büyük bir mefsedetin ortadan

[6] Buhari, Cihad, 145.

kalkacak olması gerekir. Kafir ya da kafirler silahla da öldürülebilir. Bunun için kendisini öldürmesi helal değildir. Çünkü amacına ulaştıracak başka yollar mevcuttur.

Sonuç olarak alimlerimiz bu tür eylemlere gerçekleştirilmediği takdirde önlenmesi mümkün olmayan bir mefsedetin ortadan kaldırılması söz konusuysa cevaz vermişlerdir.

Ancak bazı şeyhlerin Yahudilerle yapılan cihadın Müslümanlara sadece ölüm getirdiği konusundaki safsataları, sadece Filistin'de değil, bütün dünyada cihadı terk edenlerin ortaya attığı iddialar tarzında bir iddiadır. Eğer Müslümanlar böyle saçma sapan konuşmalara katılır veya itibar ederlerse en ufak bir direnç bile gösteremezler. Herhangi bir cihad sancağı hiçbir zaman yükselemez. Allah'ın dini bize selefimiz mücahidlerin kanı dökülmeden ve cesetleri olmadan mı ulaştı? Doğuyu ve batıyı öyle mi fethettiler? Kansız cihad olur mu? Kan dökmeden kan korunur mu? Nitekim şöyle denilmiştir:

"Ey arkadaşım! Kan, ancak kan dökerek korunur"

Cihad ancak canını feda etmekle olmaz mı?

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"Şüphesiz Allah, mü'minlerden canlarını ve mallarını, kendilerine vereceği cennet karşılığında satın almıştır. Artık, onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürürler ve ölürler. Allah, bunu Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da kesin olarak va'detmiştir. Kimdir sözünü Allah'tan daha iyi yerine getiren? O hâlde yapmış olduğunuz bu alışverişten dolayı sevinin. İşte asıl bu büyük başarıdır." (9 Tevbe/110)

"O hâlde dünya hayatını ahiret hayatı karşılığında satanlar, Allah yolunda savaşsınlar. Kim Allah yolunda savaşır da öldürülür veya galip gelirse, biz ona büyük bir mükâfat vereceğiz." (4 Nisa/74)

Ve bu ayetler gibi Müslümanları cihaddan vaz geçirmek için ileri sürülen şüphelerin boş olduğunu açıklayan başka ayet ve hadisler de mevcuttur.

Andolsun ki Allah doğruyu söyler ve O doğru yola ulaştırır.

4- *Yahudiler İslam topraklarını işgal ettikleri için onlarla barış yapmanın caiz olmadığında şüphe yoktur. Ancak bu barışı gerçekleştirenler hakkındaki şer'i hüküm nedir? Ve Filistin içinde İslami harekete darbe vurmaya çalışan Yahudilere yardım edenlerin hükmü nedir?*

Yahudilerle yapılan bu tür anlaşmalar küfürdür. Bunları gerçekleştiren sistemler ile ilgili hüküm ise küfürlerine küfür ekledikleridir. Allah'ın hükmünü geçersiz kılmak ya da teşride Allah'a ortak olmak, Allah dostları ile savaşmak, Allah'ın dinini hafife almak gibi başka yerlerde de saymış olduğumuz delilerden dolayı küfürlerine küfür eklemiş olurlar.

Bu barış, Allah düşmanları ile Müslümanlar arasında zaruretten dolayı gerçekleştirilmiş bir anlaşma değildir. Aksine, kafirlerle gerçek dostluk ve kardeşlik anlaşmasıdır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın vaaz ettiği ve vacip kıldığı kafirlerle cihadı hükümsüz kılma esasına dayanır. Allah düşmanlarının muvahhid mücahidlere karşı yardımlaşması ve dayanışması üzerine yoğunlaşır. Yahudileri kardeş edinen sistemin emniyet güçlerinin şimdi yapmış olduğu da budur. Söz konusu anlaşma dahilindeki hükümlere uyarak muvahhidlere karşı Yahudilere yardım etmek... Bu anlaşmalarda terör olarak isimlendirdikleri cihad ameline karşı birlikte mücadele etmek ve savaş açmak maddesi bulunmaktadır. Tabii ki bu, askeri dayanışma, istihbarat bilgilerini birbirine aktarma ve mücahidlere pusu kurmak şeklinde gerçekleşecektir. Tüm bunlar Millet-i İbrahim'den çıkaran amellerdir. Âlimlerimiz bu konuda şu kesin kaideyi dile getirmişlerdir:

"Müşriklere yardım etmek, Müslümanlar aleyhinde onlara destek vermek küfürdür."

Alimlerimiz bu konuya dair delillerle dolup taşan eserler kaleme almışlardır. Bunun en bariz delili şu ayetlerdir:

"Ey inananlar! Yahudi ve hıristiyanları asla dost edinmeyin! Onlar birbirlerinin dostlarıdırlar. Sizden kim onları dost edinirse, kuşkusuz o da onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğunu doğruya iletmez." (5 Maide/51)

"Kitap ehlinden o inkâr eden kardeşlerine "Yemin ederiz ki, siz (Medine'den) çıkarılırsanız, muhakkak biz de sizinle beraber çıkarız. Sizin hakkınızda asla kimseye boyun eğmeyiz. Eğer size karşı savaşılırsa size mutlaka yardım ederiz" diyerek münafıklık yapanlara bakmaz mısın? Hâlbuki Allah onların kesinlikle yalancı olduklarına şahitlik eder." (59 Haşr/11)

Düşünün bir kere! Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Müslüman gibi görünen bu kişilerle kafirler arasında nasıl da kardeşlik kurmuştur. Yani onları tekfir etmiştir. Çünkü kafirlerle yardımlaşmak üzere anlaşma yapmışlar, Müslümanlarla savaş olması durumunda kafirlerden taraf olacaklarını söylemişlerdi. Yaptıkları bu anlaşmada aslen yalan söylemelerine rağmen Allahu Tealâ'nın onları nasıl tekfir ettiğini bir düşünün. Öyleyse Yahudilere fiilen yardım edip Müslümanlara karşı pusu kuran ve cihadlarını etkisizleştirmek için çalışanların hali kim bilir nice olur? Şüphesiz bu, daha büyük bir küfür ve kendisiyle cihad edilmeye daha layık bir durumdur.

5-*Ürdün'deki durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Ürdün'ün Allah'ın şeriatını hükümsüz kılıp kendi koydukları kanunlarla hükmeden kafir yöneticilerin yönettiği diğer ülkelerden bir farkı yoktur. Bu ülkelerdeki teşriyi, hükmü, emri ve nehyi yalnızca kendilerine has kılmışlardır. Allah'a değil... Ülkenin kapılarını küfür, mürtedlik ve fesada sonuna kadar açmışlar, Allah düşmanlarını ülkenin zenginliklerine musallat etmişlerdir. Diğer yandan ümmeti şerefli günlerine geri döndürmek için çalışan salih davetçilerle savaşıp onlara kelepçe vurmuşlardır.

Ancak fitne ve irca davetçileri ülkeyi doldurup taşırmakta ve kendilerinden razı olunmaktadır. İşte bu gün onların katılmayı alışkanlık haline getirdikleri seçimlerin arifesindeyiz... Ancak bu defa seçimlere katılmayacaklarını açıklayıp hükümete muhalif durmuşlardır... Bunun sebebi beşeri kanunlardan beri olmak ve şirk olan demokrasiyi inkar etmek değildir. Bu ihtilaf Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in Allah'ın düşmanlarına karşı gösterdiği ihtilafla aynı değildir. Çünkü bu muhalefetleri ile ne demokrasiyi ne de tevhidle çelişen diğer sistemleri reddetmemektedirler. Aksine bu demokrasinin yaygınlaşmasını ve kökleşmesini talep eden ahmakça bir muhalefettir. Belki bunun yanı sıra kendilerinin halkı saptırdıkları gösterişli sloganlarına uymayan dünyevi bazı istekleri de vardır. Onların yapabileceği en büyük çıkış işte bu şekilde göstermelik bir muhalefettir. Ayrıca hükümetin siyasetini de eleştirir dururlar. Ancak bize göre zaten bu siyaset her sene değişmektedir. Onlar her ne kadar hükümeti eleştirseler de tağuta yaklaşamazlar bile... Çünkü onun dokunulmazlığı vardır.[7] Aksine çoğu zaman yaptıkları gibi utanıp arlanmadan ona methiyeler yağdırırlar. Bunlardan ne hayır beklenir ki?

Mürcie Cemaatlere bağlı olan bazı liderler, bu geçersiz istekleri uğruna vatanın birliği adı altında laiklerle, milliyetçilerle, kominstlerle ve baasçılarla işbirliği yapmaktan kaçınmaz. Ki bu birlik dedikleri cahiliyye sancaklarından bir sancaktır. İslam onu yıkmak için gelmiştir. Ama onlar diriltmek için çalışıyorlar. Çünkü bu topluluk Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in dininin

---

7 Diğer eserlerinden de anlaşılacağı üzere Ebu Muhammed'in burada dokunulmayan tağut olarak isimlendirdiği kişi Ürdün Kralıdır. *(yayıncı)*

hakikatini bilmiyor “La İlahe İllallah” kelimesini anlamıyorlar. Gerektiğinde baba ile oğlu, karı ile kocayı, kişi ile aşiretini karşı karşıya getiren bu akide uğruna baş kaldırmıyorlar. Aksine Allahu Tealâ’nın muvahhid kulları için vaaz etmiş olduğu bu yüce Furkan’ı ilga eden cahiliyye kanunları ile gurur duyup, övünüyorlar. Hapishanede “Rasullerin Tevhidi İle Irkçıların Tevhidi Arasındaki Açık Fark”[8] adı altında küçük bir risale yazdım ve bu topluluğa gönderdim. Davet etmiş oldukları bu birliğin çelişkilerini anlattım. Öte yandan sistem bu tür kanuni muhalefetten zaten memnuniyet duymaktadır. Tağut çoğu zaman bize karşı saldırırken onların nasıl ülkenin birliği ve güveni için çalıştığını, sistemin yanında durduklarını methederek saldırır… Ne diyelim? Biz de onları tebrik ediyoruz. Kişi sevdiği ile haşrolacaktır. Terazinin diğer kefesinde ise tağutların yanında iğrenç makamları üstlenmiş olan şerefsizler vardır. Bütün zamanını ve gücünü onların küfür işlerini kolaylaştırmaya, onları korumak için ucuz kahramanlıklar yapmaya adamışlardır. Bu yaptıkları küfürden başka bir şey değildir. Bunların dışında bütün zamanını tevhid davetini engellemeye ve davetçilere saldırılar düzenlemeye ayırmış olan özel gruplar da vardır. Muvahhidleri karalamak için çalışıp onları tekfirci, aşırı ve muasır hariciler olarak isimlendirerek iftiralar atarlar. Bunlar dışında Mürcie'nin Ehli Sünneti kötülemek için ortaya atmayı alışkanlık haline getirdiği başka suçlamaları da vardır[9] ama bu konu oldukça uzun bir konudur ve özellikle de hapishane için…

---

[8] Bu risale Şeyh'in makalelerini bir araya getirdiğimiz "Ey Zindan Arkadaşlarım 4" isimli kitapta mevcuttur. (yayıncı)

[9] Nitekim Şeyh diğer bir röportajında bu konuya değinmiş ve gerek kendisini gerekse diğer Müslümanları casus ve ajan şeklinde suçlayan münafıkları sert bir şekilde eleştirmiştir. Şeyh'in burada "Mürcie'nin Ehli Sünneti kötülemek için ortaya atmayı alışkanlık haline getirdiği başka suçlamaları" ifadesi ile kastı budur. (yayıncı)

Körlerin olduğu yerde uyurgezerlik revaç bulur. İnsanları yönlendirmek için önlerine engel koyuyor ve yoldan uzaklaştırıyorlar. Hükümet, insanları hayatın zorlukları ve karın doyurmakla mücadele etmeye mecbur ederek dinleri ile ilgilenmelerini engellemektedir. Bir yanda ümmetin zenginlikleri talan edilirken diğer yanda pahalılık almış başını gitmiştir. Hükümet, halkını dış dünyaya karşı borç batağına sürüklemiş ve bunu da ümmet düşmanlarının karşısında sürekli eğilmesine bahane göstermiştir.

Tüm bu karmaşanın arasında ümitler, gelişmekte olan tevhid davetine bağlıdır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu daveti mübarek kılsın… Dört bir yana dağılmış yardımcılarını bir araya toplasın… Onlara kendi katından dostlar ve zafer nasib etsin…

6- Allah’ın şeriatini değiştiren Allah düşmanlarına karşı cihadın caiz olduğuna dair fetva etrafında bu günlerde büyük tartışmalar yaşanmaktadır. Şeyh’in bu konudaki görüşü nedir? İslam ümmetinin içinde bulunduğu bu mustaz’aflık durumunda cihada başlamak için hangi şartlar gereklidir?

Ben inanıyorum ve sürekli ilan ediyorum ki, Allah’ın şeriatını hükümsüz kılarak ümmete hükmeden Allah düşmanları ile cihad etmek Müslümanların önem vermesi gereken en önemli cihaddır. Hatta Filistin’i işgal eden Yahudilerle yapılan cihaddan bile daha önceliklidir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *“Eğer antlaşmalarından sonra yeminlerini bozup dininize dil uzatırlarsa, küfrün elebaşlarıyla savaşın. Çünkü onlar yeminlerine riayet etmeyen kimselerdir. Umulur ki vazgeçerler.” (9 Tevbe/12)*

Sahih-i Buhari ve diğer kitaplarda Ubade b. Samid *(Radıyallahu Anhu)*'dan şöyle rivayet edilir:

Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* bizi biate çağırdı. Biz de kendisine biat ettik. Bizden aldığı sözler içinde şunlar vardı:

"Hem neşeli halimizde hem kederli halimizde, hem zor anımızda hem de kolay anımızda, emirlerimiz kendi arzularını bizim nefislerimiz üzerine tercih etseler dahi onlara itaat etmek ve onlara karşı çıkmayacağız." Daha sonra Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu:

"Ancak açık bir şekilde küfürlerini görür ve Allah katında bu konuda bir deliliniz olursa bu durum istisnadır."[10]

Yine Sahihi Müslim'de İbni Mesud *(Radıyallahu Anhu)*'dan rivayet edilen bir hadiste Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurur:

"Benden önce gönderilmiş hiçbir rasul yoktur ki onun sünnetine tabi olan, emrine uyan havarileri ve dostları olmasın. Daha sonra onların da ardından yapmadıklarını söyleyen, emrolunmadıkları şeyleri yapan bir nesil meydana çıkar. İşte kim bunlara karşı eliyle mücadele ederse o mü'mindir. Kim bunlara karşı diliyle mücadele ederse o mü'mindir. Kim bunlara karşı kalbiyle mücadele ederse o da mü'mindir. Bunun ötesinde hardal tanesi kadar dahi bir iman yoktur."[11]

Yine Sahihi Müslim'de Ebu Said el-Hudri *(Radıyallahu Anhu)*'den rivayetle Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Sizden kim bir kötülük görürse onu eliyle değiştirsin. Eğer buna güç yetiremezse diliyle değiştirsin. Eğer buna da güç yetiremezse kalbiyle değiştirsin. Bu imanın en zayıf noktasıdır."[12]

Bu konuda hepsini burada aktaramayacağımız kadar çok nass vardır.

Bu naslardaki hitap istisnasız bütün ümmete şamildir.

---

[10] Buhari, Fiten, 2.

[11] Müslim, İman, 80.

[12] Müslim, İman, 78.

"Fitne kalmayıncaya ve dinin hepsi Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Şayet vazgeçecek olurlarsa, şüphesiz Allah, yaptıklarını görendir." (8 Enfal/39)

Görüldüğü gibi dinin bir kısmı Allah için bir kısmı tağut için olursa onlarla din tamamen Allah için oluncaya kadar savaşmak gerekir.

Öyleyse bütün kanun koyan sistemler küfri anayasalarında geçtiği üzere dini Allah için değil kendileri için kılmış oldukları bu durumda ne olacak? Yazılarımızın çoğunda bu konuyu ayrıntılı olarak ele aldık. Söz konusu anayasaların iç yüzünü ortaya koyup barındırdıkları iftira ve sahtekârlıkları ortaya döktük.

Aynı şekilde kafir yöneticileri azledip değiştirmek için onlarla mücadele edip savaşmanın vacip olduğunu anlattık. Kitapta, sünnette ve ulemanın sözlerindeki bu konuya dair delillerin hepsini başka bir konuda bir araya getirdik. Bu delillerden yüz çeviren günümüz Mürcie cemaatlerine reddiyeler yazdık.

Müslümanları, bu uğurda sistemli bir çaba içine girip saflarını birleştirmeye, ümmetin muhlis ulemasını bu konuda gençlere liderlik yapmaya, bu önemli iş için maddi manevi güç toplamaya çağırdık. Bu konuya bütün ümmetin yoğunlaşması gerekir. Çünkü bu konu hepsinin sorumluluğundadır. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kim cihad etmeden ya da cihad etmeyi gönlünden geçirmeden ölürse nifaktan bir şube üzerine ölür."

Buna hazırlanmak için gayret göstermek gerekir. Ümmet içinde bulunduğu şu mustaz'aflık durumunda parça parça olmanın, gücünün dağılmasının ve başında sürüyü bir araya toplayacak kavvam bir liderin bulunmayışının büyük sıkıntılarını yaşamaktadır. Kısaca bu mesele diğer meselelere bağlı olduğundan daha fazla, daha ciddi üzerinde çalışılması ve hazırlık yapılması gereken önemli bir konudur. Bu tür çalışmalar ferdi çalışmalar-

dan daha önceliklidir. Ancak tabii ki bu, maslahat ve mefsedet ölçüsünü bilip doğru bir şekilde basiretle uygulanacak ferdi eylemlerin de terk edilmesi anlamına gelmez. Bir işin vacip olması için gerekli olan şartların bulunmayışı o işi yapmanın caiz olmadığı anlamına gelmez. Cihad kıyamet gününe kadar geçerli olan meşru bir farzdır. Hiçbir şey bu hükmü bozup geçersiz hale getiremez.

Cihad farizası ile zekat farizasını karşılaştırdığımız zaman ne demek istediğimiz daha iyi anlaşılır. Tağutları indirip İslam devleti kurmak için onlarla savaşmak ve bu ciddi hedefe ulaşmak şüphesiz hazırlık yapmayı gerektiren büyük bir iştir. Hiç kimsenin ciddi bir hazırlık yapmadan bu işe kalkışmaması gerekir… Tıpkı zekat gibi. Nisab miktarına ulaşmadan ve üzerinden belli zaman geçmeden vacip olmaz. Verdiğimiz örnek bir şeyin gerekli ya da vacip olması üzerinedir. Ancak cevaz ve meşruiyete gelince… Biz davetimizi yaparken ümmet düşmanları ile umumi cihadın meşruiyetini inkar etmiyoruz. Velev ki bu cihad onları değiştirmek için yeterli olmasın. Tek bir kişinin bile onlarla savaşması caizdir. Ebu Bekir Sıddık *(Radıyallahu Anhu)*'ın mürtedlerle ilgili söylediği sözde ifade ettiği gibi… Ya da Ebu Basir *(Radıyallahu Anhu)*'ın anlattığı kıssada olduğu gibi… Ve yine Allah'ın dinini kaim kılan taife ile ilgili varid olan mütevatir hadislerde olduğu gibi… Ki bu taife kıyamete kadar savaşını sürdürecektir. Ona ne muhalefet edenler ne de terk edenler zarar veremeyecektir.

> *"Artık Allah yolunda savaş! Sen ancak kendinden sorumlusun! Mü'minleri de savaşa teşvik et. Umulur ki Allah inkâr edenlerin gücünü kırar. Allah'ın gücü daha üstündür, cezası daha şiddetlidir." (4 Nisa/84)*

Çünkü cihad her zaman caiz olan meşru bir ibadettir. O kendisiyle amel edildiği sürece kişileri eğiten bir medresedir. Bu

yüzden ümmetin hiçbir zaman cihadı terk etmemesi ve ondan yüz çevirmemesi gerekir.[13]

7- Şeyh Makdisi'nin fikrini üzerine kurmuş olduğu usul nedir? Suud Ailesinin alimlerinin ve koministlerin usulünden farkı nedir?

Bizim Selefi Salihin'in usulünden farklı, özel bir usulümüz yoktur. Fırkatun Naciye, Ehli Sünnet ve'l Cemaat akidesini izlemek, Tevhid'e, onun gereklerine, haklarına, sağlam kulp oluşuna ve her türlü şirkle mücadeleye çağırmak ve özellikle de çağdaş şirk ve küfri yöntemlerine karşı mücadele etmek temel hedefimizdir.

Bu ümmetin temel vasfı olan "vasat ümmet" olmak, ifrat ve terfide sapmaksızın Mü'minlerin yolundan ayrılmamak… Davetimizin en mümeyyiz vasfı, Allah'ın dinini kaim kılmak için hak üzere hareket eden taife gibi (Allah'ın bizi onlardan kılmasını dileriz) kafirlerden, onların taptıklarından ve batıl milletlerinden uzaklaşarak Millet-i İbrahim'i haykırmaktır. Ümmeti bölen, parçalara ayıran iğrenç hiziplerden (ki her biri kendisinde kurtuluş olduğu iddiasındadır) nefret ederiz. Kendimizi tevhid askeri ve şeriat hizmetçisi sayarız. Bütün Müslümanlara davetimizi ulaştırır, kitap ve sünnete göre hareket ederiz. Ne zaman ki bizi Allah'ın Kitabı ve Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in sünnetine göre yönlendirecek rabbani bir alim bulursak ona tabi olur, onun askeri ve havarisi oluruz… Gençleri şer'i ilimleri öğrenmeye ve içinde bulundukları durumu basiretle görmeye teşvik ederiz… Kafir yöneticilerle cihad etmek için hazırlık yapıp, Allah'ın hükmünü kaim kılmaya çağırırız. Ki biz bu yöneticileri ve yardımcılarını tekfir ediyoruz. Ayrıca onların yanlışlarına izin verip küfür işlemelerini kolaylaştıran ve tahtlarını sağlamlaştıran alimleri de…

---

[13] Röportajda bundan sonra Şeyh'in kitaplarının listesi mevcuttur. Bu bölüm tarafımızdan tercümeden çıkarılmıştır.

Tüm bunların yanında cihadı meşru görüyoruz. Münkeri inkar edip maslahat ve mefsedet mizanını basiretle değerlendirip, doğru bir fıkhi anlayışa sahip olan kişilerin bu kötülükleri elleri ile değiştirmesi gerektiğini söylüyoruz. Bu yüzden Allah düşmanları bizden hoşlanmazlar. Tıpkı bizim onlardan hoşlanmadığımız gibi... Bize ve bu yolda olan kardeşlerimize daima tuzaklar kurarlar.

Bizim davamızı Suud Ailesinin alimlerinin davasından ayıran bir başka özellik de onların tağuta biat etmiş olmalarıdır. Onlarla anlaşmış, ömürlerini tağutu savunmaya adamışlardır. İşleri güçleri tağutun tahtını sağlamlaştırmak ve yaptıklarını desteklemektir.

Sistem kendisini rahatsız eden alimlere karşı baskı uygulamak, onları hapsetmek ve işkence etmek gibi yöntemlere başvururken karşılığında Mürcie hareketine mensub kişilere sınırsız hareket imkanı sağlamaktadır. Onların sapkın alimlerine resmi ve maddi destek yanında medya desteği de vermektedir. Müslüman gençlerin akıllarını kelepçelemek ve onları Allah'ın şeriatını ikame etmekten alıkoymak hedefinde olan bu entrikalar karşısında sizce ne yapmak gerekir? Aynı şekilde gerek Arap Yarımadasında, gerek Ürdünde ve diğer başka ülkelerde şeriatı hükümsüz kılan yöneticileri desteklemek çerçevesinde davetlerini sürdüren yeni selefileri engellemek için ne yapmak gerekir? Bunlara tabi olanlara nasıl davranılmalıdır?

İnanıyorum ki bunlar kitap ve sünnete tutunmakla engellenir. Gençleri şer'i ilim öğrenmeye yönlendirmek gerekir. İlimden uzak kalmamak konusunda onları uyarmak gerekir. İlim öğrenmeye teşvik eden sistem bağımsız enstütüler kurmalıdır. Seçkin gençlere özen göstermek gerekir ki gelecekte ümmetin alimleri olsunlar. Nebi *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Şüphesiz Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ilmi sizlere ihsan ettikten sonra hafızalardan söküp almaz. Lakin ilmi insanlardan, ilimleriyle birlikte alimleri çekmekle alır. Artık geride cahil kimseler kalır. Onlara fetva sorulur da onlar kendi görüşlerine göre fetva verirler. Böylece hem kendileri sapar hem de başkalarını saptırırlar."[14]

Gençleri dalaletin başını çekenlere karşı uyarmak gerekir. Ki bu kişiler ömürlerini tağut ve yardımcıları yanında yer alıp onlara karşı cihadı engellemeye adamış olan yöneticilerin alimleri ve kendilerini selefi olarak isimlendiren kimselerdir. Onları tekfir eden ve cihad etmek için çabalayan muvahhidlere saldırırlar. Bunların hilelerini ve ortaya attıkları şüpheleri açıklamak vaciptir. Yine tevhid daveti ile meşgul olmak, onların iftiralarına karşı davetin zarar görmesini engellemek gerekir. Mü'minlerin yolu Millet-i İbrahim'in üzerinde sebat etmek gerekir. Bu yolu tutanların az olmasına üzülmemek, terk edenlerin çokluğuna da aldanmamak gerekir.

Yanlış yolu tutmuş olan bu söz konusu kişiler eğer yanlışlarında ısrar etmiyorlarsa gözlerindeki örtüyü kaldırıp basiret sahibi olmalarını sağlamak için sabırla onları davete devam etmek gerekir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* tevhid davetinin bereketi ile onlar gibi nicelerini şeyhlerinin dalaletinden ve yanlışlarından uzaklaştırdıktan sonra kurtarmıştır. Daha sonra tevhid davetinin askerleri haline gelmişlerdir.

Müslüman bir gencin kendisini cihadından ve davetinin aslından uzaklaştıracak fer'i tartışmalarla vaktini ve gücünü harcamasını doğru bulmuyorum.

---

[14] Buhari, İtisam, 7.

Eğer biz zaman zaman kendilerini selefi olarak isimlendiren kimselerin hilelerine cevap vermek ve şüphelerini açığa çıkarmak zorunda kalmasaydık tabiî ki onlarla uğraşmazdık. Bu konuda ihtiyaç kadarına cevap veriyor Allah'a şükrediyoruz. Sonra davetimize geri dönüyor ve onların şahsımıza dil uzatmalarına aldırmıyoruz. Çünkü şu zamanda dinimizin düşmanları oldukça fazla. Bizim dinimiz ve davetimiz üzerine yoğunlaşmamız gerekir. Ömür gerçekten çok kısa… Son olarak Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyuruyor:

"İşte Allah, hak ile batıla böyle misal getirir. Köpüğe gelince sönüp gider. İnsanlara yararlı olan ise yerde kalır. İşte Allah, böyle misaller verir." (13 Rad/17)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan davetimizde bize yardımcı olmasını, bize hidayet etmesini ve merhameti ile hükmetmesini diliyoruz.

8- *İslam ümmetine tavsiyeleriniz var mı?*

Hem onlara hem kendime Allah'tan korkmayı, O'nun dini ve tevhidine tutunmayı tavsiye ediyorum. Ona dört elle sarılmalarını, ümmetin geleceği ile oynayan, onları hafife alan tağut yöneticilerin ve düşmanlarının kendilerine karşı kurmuş oldukları tuzaklara, hilelere karşı uyanık olmalarını tavsiye ediyorum. Gençlere dinlerini gözden geçirmelerini tavsiye ediyorum. Dinin zirvesi olan cihad medresesinde eğitim alsınlar. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in şu sözünü daima hatırlasınlar:

"İ'yne ile alışveriş yaptığınız, öküzlerin peşine takılıp çiftçilikle yetindiğiniz ve Cihadı terk ettiğiniz zaman Allah size bir zillet verir ve yeniden dininize dönmedikçe sizden onu kaldırmaz."

"Ey iman edenler! Allah'ın yardımcıları olun." (61 Saf/14)

Pek çok kimsenin yüz çevirdiği Allah'ın dinine yardım etmek için çalışsınlar… İslam yöneticisinin ve devletinin olmadığı şu zamanda yapılacak en büyük iş dine ve tevhide yardım etmek,

onu yüceltmek için çalışmaktır… Kollarını sıvayıp hemen bu işe girişsinler…

"Bu öyle bir savaştır ki acılarına katlanmayan sonra pişman olacaktır."

Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in mütevatir bir hadiste haber verdiği gibi Allah'ın dinini kaim kılanların taifesine katılsınlar.

"Ümmetimden bir grup Allah'ın emrini yerine getirmeye devam edecektir. Onları yalnız bırakanlar veya kendilerine muhalefet edenler, Allah'ın emri gelinceye kadar onlara bir zarar veremezler ve onlar insanlara karşı muzaffer olacaklardır."

Zindan, musibetler, ölüm ve Allah'a itaat etmek, zillet içindeki bir yaşamdan elbette daha hayırlıdır.[15]

---

[15] Bu görüşme Ürdün'deki Belka Hapishanesinde gerçekleştirilmiştir.

“El-Asr” Dergisinin Şeyh Makdisi Roportajı[16]

***s.1-** Selefi cihad akımının hüviyyeti nedir?*

Bismillahirrahmanirrahim

Öncelikle vurgulamak istiyorum ki bu ismi kendimize biz vermedik. Cihad, amel ve itikad alanında Selefi Salihin’in yolunu izlememizden dolayı bu isim bize başkaları tarafından verilmiştir. Çünkü selefi cihad, tevhide daveti ve bunun için cihad etmeyi kapsar. Ya da tağutlarla cihad ederek tevhidi ikame etmek için çalışır da diyebiliriz. İşte selefi cihadın kimliği ve onu diğer cihad hareketlerinden ayıran en belirgin özelliği budur.

Bazı selefi hareketler tevhid davetini muska, nazarlık ve buna benzer şeylerin şirk oluşu ile sınırlandırıp uzaktan yakından yöneticilerin, kanun koyanların ve parlamentoların şirkine değinmemektedirler. Aksine yöneticileri gözü kapalı takip etmekte ve tahtlarını sağlamlaştırmak için çalıştırmaktadırlar. Bazı cihad hareketleri ise cihadı vatanî konularla sınırlayıp ülkenin sınırlarını aşan bir cihada kesinlikle karşı çıkıyorlar.

Selefi cihad akımı her ikisine de karşı çıkmaktadır. Tüm zaman ve tüm mekanlarda insanların bulunduğu her yerde tevhide çağırarak davetine başlar ve davetin bulunduğu her yerde kaçınılmaz bir şekilde cihada başlar. Bu yüzden de bu akımın, cihadı

[16] Bu röportaj internet ortamında yayınlanan "el-Asr" dergisinin "Mir'at Gazetesi" temsilcisi tarafından gerçekleştirilmiştir. Aynı zamanda Mir'at Gazetesinde ve internet ortamında el-Asr dergisinde yayınlanmıştı. Ancak dakikalar içinde geri çekilmiştir.

gerek kavmî, gerekse ülke sınırları açısından olsun yeryüzünün belirli herhangi bir parçasıyla sınırlamadığını görürsünüz. Bu akıma mensup olanlar arasında her ne kadar bulundukları konuma göre şer’i siyasete, davet ve cihadın maslahatına dayanarak öncelik verdikleri konularda bazı farklılıklar görülebilir. Ancak bu akımın mensupları bu farklılıklara rağmen dünyanın her köşesinde cihad ederler. Ancak şer’i siyaset üzerine kurulu çalışmalarla, milli siyaset vb. cahilî ölçüler üzerine kurulu çalışmalar arasında fark vardır.

***s.2-** Ürdün’deki selefi cihadın gidişatına dair hızlı ve kısa bir yorumda bulunabilir misiniz?*

Bu akım Ürdün’de oldukça yeni sayılır. Her ne kadar bu akıma mensup kişiler daha önce de ülkede bulunuyor olsalar da bugünkü anlamı ile sivrilmesi doksanlı yıllarda, Afganistan’a giden gençlerin dönüşüyle başlamıştır. Afganistan dünyanın dört bir yanındaki selefi akımların toplandığı bir yerdir. Yine ikinci Haliç Savaşının ardından ülkeye dönen selefi cihad hareketi mensupları sayesinde cihad ve şehadet sevgisi ile saf selefi akideye, kapsamlı bir davete sahip olan bu akım, gençler arasında yayılmaya başladı. Ancak akım, gerek bazı mensuplarının ülkeden hicret etmesi gerekse de çoğunluğu gençlerden olan bu kişilerin tutuklanması nedeniyle ilmi yetkinliğini kaybetmiştir. Gençler davetteki kısa geçmişleri ve tecrübesizlikleri nedeniyle silaha sarılmış, bazı eylem planları yapmış ya da bazılarını gerçekleştirmeye girişmişlerdir. Bu eylemler öncesinde yeterli şuura sahip olmadıkları, sonucunda ortaya çıkabilecek maslahat ve mefsedeti hesap edemedikleri ve yanlış tercihlerde bulundukları için çoğu hapishanelere düşmüştür. Ancak Allah’ın fazlı ve keremi ile bu tutuklanmalar davet için bir son değil verimli bir başlangıç olmuştur. Sonucunda davet daha fazla yayılmış, ülkenin diğer köşelerinde hatta tüm dünyada duyulmuştur. Davetin bu noktaya gelmesi, mensubu olan gençlerin giydiği bu ateşten gömleği sabır ve

sebatla taşıyıp diğerlerine üstün birer örnek olmalarıyla gerçekleşmiştir. Medyanın gerek mahkeme salonlarında, gerek hapishanelerde vs. onları karalamak, aşırı, tekfirci diye nitelemelerini desteklemek maksatlı yaptığı yayınları doğru bir şekilde kullanmış ve onları kendi kazdıkları kuyuya düşürmüşlerdir.

"Ona böyle bir tuzak kurmak istediler. Fakat biz onları en çok zarar edenler durumuna düşürdük." (21 Enbiya/70)

Çünkü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu daveti kutsamıştır. Bu sayede davet, gençleri cezbetmiş, hapishanede yazılmış olan kitaplar gençler arasında revaç bulmuş, basılmış ve yayılmıştır.

Hapishanelerde bulunan bu nesil, doksanlı yılların sonunda Allah'ın izni ile serbest kaldıktan sonra –hapisten çıkan pek çok kişinin yaptığı gibi- kabuklarına çekilmemişler, geçim derdine düşmemişlerdir. Bilakis bu akımın yaşaması için cihadı ve ölümü tercih etmişlerdir. Evet, bunların hepsi tevhid ve onun ikamesi için idi. Bu gençleri gerek hapishane öncesinde, gerekse de hapishane sırasında ve sonrasında davete sevkeden işte bu bilinçti. Nihayetinde Allah'ın fazlı ile hapishaneden çıkan bu kişilerin çalışmaları çok güzel meyveler verdi. Ve biz de bu meyvelere bakıyor, onları suluyor ve Allah'tan daha da geliştirip bereketlendirmesini diliyoruz.

***s.3-** Siyasi bir partinin kurulmasını neden düşünmüyorsunuz?*

Eğer burada partiden kasıt, kanunen kabul görmüş resmi bir parti ise biz bunu reddederiz. Çünkü böyle bir düşünce, anayasasını beşerî kanunlardan değil semavi kanunlardan oluşturan davetin alfabesine uygun değildir. Aynı şekilde bir partinin; yöneticilere, anayasaya, devlete ve onun kanunlarına bağlı kalacağını taahhüt etmesine asla ruhsat yoktur. Çünkü bu tevhid davetinin alfabesine ve İslam'a tezat teşkil eder. Nitekim tevhid davetinin asılları, bu kanunları inkar etmeyi, onlarla hükmeden herkesten

beri olmayı gerektirir. Eğer bizden bu tür bir izin istenirse ya da böyle bir izin bize nisbet edilirse kesinlikle kabul etmeyiz. Böyle bir talebe onay verebileceğimiz nasıl düşünülebilir? Ki bizim davetimiz, sürekli bu kanunlardan beri olduğunu açıklayıp onları ve onlarla hükmedenleri inkâr etmektir. Nitekim sistem de bu davaya karşı kapsamlı bir savaş içindedir. Bu dava ehli, nasıl sistemin koruyucularını, yöneticileri tanımıyor, onlardan hoşnut olmuyorsa onlar da bu davanın ehlinden hoşnut değildirler. Dolayısıyla bizim nazarımızda şer'an reddedilmiş olan resmi bir siyasi partiye ruhsat vermemiz mümkün değildir. Bu, akla ve gerçeklere uygun değildir.

Ancak soruda kastedilen bir parti ya da örgüt çerçevesince çalışmak ise bunu inkâr etmiyoruz. Yine de diğer Müslümanları dışarıda bırakarak sadece kendi tabîleri arasında vela ve bera sözleşmesi yapan örgütleri tasvip etmiyoruz. Düzenli bir cemaat şeklinde faaliyet göstermeyi ancak Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in hayatını bilmeyenler inkar edebilir. Ancak davetimizin içinden geçtiği şu dönem ve selefi cihadın içinde bulunduğu durum, ülkemizde davetçileri ve mücahidleri mezun eden bu okulun tabilerinin, (tağutun hilelerine ve entrikalarına kolayca yakalanabileceği ihtimalinden dolayı) belli bir çatı altında toplamasına imkân vermiyor.

***s.4-** Selefi cihadın bugün içinde bulunduğu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Selefi cihad bugün bence apaçık bir ilerleme içerisindedir. Bütün dünyada kendisine karşı güç birliği yapılmasına, çeşitli entrikalar düzenlenmesine ve ardı ardına davet ehlinin eziyetlere maruz kalmasına rağmen güzel bir geleceği müjdelemektedir. Çünkü başına gelecek belaların ve imtihanların gölgesinde gücü ve tecrübesinin artması, ateşinin daha bir alevlenmesi bu yolun tabiatıdır. Eğer bu akım tüm bunları gerçekleştirirse sünnetullah

gereği bu ümmeti şerefli ve onurlu günlerine taşıyacak olan safların en önünde yer alacaktır.

s.5- *Çeçenistan, Afganistan ve diğer ülkelerde açılan cepheler bu akımın gençlerini cezbetmiş ve onlarcası oralara gitmiştir. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz? Çünkü sizin buna karşı olduğunuz söyleniyor.*

Afganistan, Çeçenistan, Bosna ve diğer yerlerde açılan cepheler davete ve cihada büyük katkılar sağlamıştır. Ben her ne kadar kendi cephemizi boşlayıp başka yerlere gitmeye zaman zaman karşı olsam da bu yolculukların gerek davete, cihada, askeri tecrübeye ve gerekse de davetimizin dünyanın o bölgelerine ulaşmasında ve orada yaşayan halkı etkilemede katkıları göz ardı edilemez. Şüphesiz cihadın sağlayacağı en büyük bereketlerden biri budur. Ancak ben, özellikle etkin davetçileri ve ilim öğrencilerini kendi ülkelerinde kalıp cephelerini güçsüz bırakmamaya davet ediyorum. Çünkü gençler başlangıçta cihadı sadece silahla savaşmak olarak algılıyorlar ve kendilerine bu yönde bir istek hakim oluyor. Sabrın, davetin zorluklarına katlanmanın, davet uğrunda hapse atılmanın, işkence görmenin Allah yolunda yapabilecekleri en büyük cihad olduğunu, silahla yapılan savaştan daha önemsiz olmadığını hatta silahlı cihadın bunun bir merhalesi olduğunu anlamaları için zamana ihtiyaç duyuyorlar.

Ben, Müslümanlara yardım etmek ya da silah kullanmakta tecrübe kazanmak için bu cephelere gidilmesine karşı değilim. Nitekim ben de benzer sebeplerden dolayı oralara gittim. Benim karşı çıktığım nokta; gençlerin tağutun tasallutundan kurtulmak için dönmemek üzere kendi yurtlarını terk edip oralara hicret etmeleri ve kendi cephelerini güçsüz bırakmalarıdır. Benim bu itirazımın haklılığı bazı durumlarda kendini göstermiştir. Çünkü oralarda yapılan cihad bizim nazarımızda pek de net değildir. Nitekim bazı yerlerde şehitlerin kanlarından hasıl olan meyveleri

mürtedlerin, sapkınların ve laiklerin topladığına, kardeşlerimizin yürüttüğü cihad üzerinde yükseldiklerine üzülerek şahit olduk.

s.6- *Selefi cihada mensup gençlerden bazıları şartlar geçekleşmeden tekfir metodunu benimsiyorlar ve insanlara karşı çok kaba bir tutum sergiliyorlar…*

Her topluluğun tecrübe kazandıkça yok olacak olan negatif yönleri ve hataları olur. Davette yeni olan bazı gençler belki davete karşı duydukları hamaset ve daveti koruma duygusuyla zaman zaman ileri geri konuşmalar ya da insanlara kaba gelen tavırlar içine girebiliyorlar. Ama bu tür davranışları davete yüklemek doğru değildir. Çünkü bunlar tecrübe ve bilgi kazandıkça kaybolacak olan tavırlardır. Ki eğitim, davetimizin en çok hassasiyet gösterdiği konulardandır. Yine de gençlerimizin yaptıkları, davetimizin düşmanlarının yaptığı yanlışlarla kıyaslandığında hiçbir şey değildir.

Bu akımın düşmanları -ki kendileri aslında İslam'ın en küçük ilkesini bile anlamış değillerdir- taraftarlarımız Rasullullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in gösterdiği yolda hareket etmelerine rağmen onları aşırılıkla ve kabalıkla suçlamaktadırlar. Tekfirde aşırıya gittiklerini iddia etmektedirler. İslam dininin aslı olan pek çok konuda onlara saldırıyorlar. Tabii ki bu kendi dinleri konusundaki cehaletlerinden ileri gelmektedir. Allah'ın indirdiğinden başkası ile hükmeden, Allah'la beraber kanun koyan yöneticileri ve dostlarını tekfir etmeyi aşırılık olarak görüyorlar. Ya da Allah'a, Rasulüne ve dine sövmek, onlar hakkında Haricilerin yaptığı gibi kaba konuşmak olarak yorumluyorlar. Namazı terk edeni tekfir etmeyi de aşırılık sayıyorlar. Tüm bunlar, üzerinde durmaya bile değmeyecek ve davet ehlini karalamak için kullanılamayacak şeylerdir.

Tekfirde hata yapmaya gelince… Hüküm vermekte acele eden bazı gençlerin yaptıkları bu hatalar bizzat davetimizin bir

hatası olarak telakki edilmemelidir. Çünkü bunların çoğunluğu iftira ve yalandır. Mesela düşmanlarımızın bizzat benim yazılarıma karşı yaptığına bir örnek vereyim. Ki ben Şeyh İbni Baz, İbni Useymin ve Elbani gibi günümüz selefi şeyhlerinden gerek direk derslerine, konferanslarına katılarak gerekse de kasetlerini dinleyerek ve kitaplarını okuyarak ders almış, onlara öğrencilik yapmış biriyim. Bununla birlikte biz, selefiliğin kaleminde taklit olmadığını öğrendik. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* haricinde herkesin sözü alınabilir de reddedilebilir de... Bu yüzden ben her ne kadar söz konusu şeyhlerin fıkıh konularındaki üstünlüklerini inkar etmesem de onların yanlış yaptıklarını ve gençleri yanlışa sürüklediklerini düşündüğüm zamanlarda kimsenin kınamasından çekinmeden hatalarını söylemekte sakınca görmem. Bunların başında hükümetlere karşı ve Suudi Arabistan hükümetine karşı sergiledikleri tutum gelmektedir. Kendileri hükümete biat etmişler, şer'i işlerine hükümeti vekil tayin etmişlerdir. Gençleri de kendi biatlarına katılmaya, yöneticilere saldırmamaya davet etmişlerdir. Hatta saldıranları aşırı ve harici olarak görmüşlerdir.

Bunlardan biri Şeyh Elbani'dir ki Cehmiyye ve Mürcie mezhebine uygun iman-küfür anlayışının yayılmasında gerek kitapları ve gerekse de kasetleri ile büyük katkısı olmuştur. Kendisini bu konuda pek çok kişi ve aklını çeldiği pek çok genç taklit etmiştir. Davetimizin düşmanları söz konusu şeyhlerle içine düştüğümüz ihtilafı bu hassas noktada değerlendirmeyip onları sadece şahıslarından ve isimlerinden dolayı tekfir ettiğimizi iddia etmektedirler. Bu, düpedüz bir yalandır. Defalarca bunu inkar etmemize rağmen bazı kötü niyetli kişiler hala aynı şeyi tekrar etmektedirler. Bunu yapmakla neyi hedeflediklerini anlamış değilim. Acaba açıkça avukatlığını yapmaktan utandıkları tağutları memnun etmeyi mi hedefliyorlar? Çünkü öne çıkıp söz konusu şeyhleri savunuyorlar ve biz bir gün dahi onları tekfir etmemişken tekfir etmekle suçluyorlar. Biz ancak tağutları ve yandaşlarını tekfir ediyoruz. Evet,

Allah'ın dinini ve dostlarını hedef gösterdikleri bazı durumlarda kendilerini yerden yere vurduğumuz doğrudur. Belki inkar etmekle emrolundukları tağuta biat etmek gibi amellerinin küfre götürebileceğini açıkladık. Ancak bir amelin küfür olduğuna hükmetmek onu işleyen herkesin tekfir edilmesi anlamına gelmez. Aynı şekilde umumi tekfir muayyen tekfiri gerektirmez. Buna karar vermeden önce şer'i ilim eğitimine yeni başlayanların bile bildiği bazı şartlar ve maniler göz önüne alınır.

Tekrar ifade etmek istiyorum ki biz bu akıma mensup olan gençlerin verdiği yanlış fetvalardan dolayı sevinmiyoruz. Sürekli olarak onları düzeltmek için çalışıyoruz. Gençleri buna karşı uyarıyor, tekfirde kesinlikle acele etmemelerini söylüyoruz. Bunun en iyi delili tekfirde aşırıya gitmeye karşı gençleri uyardığımız "Risaletu-s Selasiniyye" adlı kitabımızdır. Bu risalemiz ve diğer yazılarımız "Tevhid ve Cihad" adlı sitede yayınlanmaktadır.[17]

***s.7-** Selefi Cihad akımının neye ihtiyacı vardır?*

Bu ülkede Selefi Cihad akımına mensup olan gençlerimizdeki en büyük eksiklik, bu merhalede sahip olmaları gereken şuurun bulunmayışıdır. Böyle bir şuuru oluşturmak gerekir ki bütün dünyada davetimize karşı düzenlenen tuzakların farkına varıp bunlara karşı kendilerini hazırlayabilsinler. Ve olayları değerlendirirken yüzeysellikten kaçınıp gelişi güzel eyleme geçmekte acele etmesinler. Aynı şekilde hatalardan ve tecrübelerden ders almak gerekir ki aynı hatalar tekrar edilmesin.

***s.8-** 11 Eylül hadisesi ya da Menhattın Gazvesi olarak adlandırılan eylemi desteklediniz mi?*

Evet. Amerika'nın ümmetlerine ve kardeşlerine karşı işlediği suçları bilen bütün Müslümanlar gibi bu olayı destekledim ve bundan dolayı sevindim. Kitap ve sünnetten bunu destekleyen

---

[17] www.tawhed.ws.

delilleri kaleme aldım. Yazım "Afganistan'daki Kardeşlerimize Yardım Etmenin Vacipliği ve Haçlılara Yardım Edenlerin Küfrü" başlıkları altında sitemizde yer almaktadır.

s.9-*Üsame b. Ladin ve Eymen Zevahiri hakkındaki görüşünüz nedir?*

Şeyh Üsame b. Ladin çağımızın mücahid imamlarındandır. Bunu ancak bu adamın Allah'ın dinine yaptığı yardımdan dolayı öfke duyan kafirler, dinini ve cihadın hakikatini bilmeyen korkak cahiller, tağutlardan çıkarı olanlar veya Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın dininin sancağını yüceltmesinden dolayı Şeyh'e bahşettiği şerefi kıskananlar reddedebilir. Afganistan'daki el-Kaide kamplarında eğitime gitmeme rağmen maalesef kendisi ile hiç görüşemedim. Yine kuruluşunun ilk yıllarında Peşaver'deki enstitüsünde de ders aldım.

Şeyh Eymen Zevahiri'ye gelince... Kendisi benim çok değerli arkadaşım ve kardeşimdir. Peşaver'de onu yakından tanıdım. Kendisi günümüzdeki Selefi Cihad Akımının liderlerindendir. Şüphesiz el-Kaide'nin kuruluşundan itibaren Şeyh Üsame'nin yanında yer almasıyla, yazıları ve cihadı ile bu akıma büyük katkıları olmuştur.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* dine yardım etmek için cihad sancağını yükselten bu iki adamın şanını yüceltmiştir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* nebisine şöyle buyurmuştur:

"Ve senin şanını yükseltmedik mi?" (94 İnşirah/4)

Şüphesiz bu dine yardım eden herkes yardım ettiği ölçüde bu ayetten nasibini alacaktır.

s.10- *Taliban yönetim sistemini nasıl görüyorsunuz? O örnek alınacak bir sistem midir yoksa üzerinde mülahaza edilmesi mi gerekir?*

Başlangıçta Taliban ile ilgili mülahazalarımız vardı. Ancak bu noktada bize gelen bilgi oldukça kısıtlı idi. Özellikle Afganistan'da oldukça yaygın olan kabir ziyareti şirkine karşı ve uyuşturucu ticaretine karşı verdiği mücadele konusunda onu destekleyenlerle karşı çıkanların ilettikleri haberler birbiri ile çelişmekteydi. Bizim izlenimlerimizin büyük kısmı şeriat dışı yönetimler uygulayan sistemlerle – gerek Arap olsun gerekse diğer milletlerden- olan dış ilişkilerine dairdi. Aynı şekilde Taliban rejimi bu sistemler tarafından kendisinin tanınması ve BM'de koltuk elde etmek için kendini gözümüzde riskli konuma getirdi.

Bizim dinimizden öğrendiğimiz örnek alınacak sistem olabilmesi için diğer sistemlerden beri olmalı, BM'nin ve heyetlerinin küfrünü açıkça ilan etmeliydi. Ta ki o zaman nazarımızda örnek alınacak makbul bir sistem olabilir. Çünkü söz konusu sistemler ve heyetler Allah'ın dini ile ve Müslüman halkımızla savaşmakta bize türlü entrikalar kurmaktadırlar. Aynı şekilde Amerika ve İsrail'e tabi olmakta, bu iki devletin siyasetlerini etkinleştirmek için dünya üzerindeki nüfuzunu kullanmaktadırlar. Bu yüzden başlangıçta Taliban rejimine karşı pek de hevesli değildik. Ona karşı tedbirli davranıyorduk. Ancak biz aynı zamanda Taliban rejimine saldıran, onu kınayan yahut ona karşı insanları uyaranlar arasında da değildik. Nitekim bizim söz konusu tedbirli tavırlarımız hakkında tavsiyelerde bulunan yazılarımız ve risalelerimiz de vardır.[18] Yine tüm dünyanın karşı çıktığı bazı uygulamalarını destekler nitelikte yazılarımız vardır. Hepsi sitemizde mevcuttur.

Mülahazalarımız olmasına rağmen Taliban'ın Allah'ın razı olduğu şekilde durumlarını ve eğilimlerini düzeltmede ciddi olduklarını gördük. Günden güne kendilerini düzeltiyorlardı. Afganistan'ın geçirdiği dönemleri bilen herkes ülkenin hiçbir zaman Taliban'ın yönettiği dönemdeki kadar güven ve emniyet içinde

---

[18] Bu risalaleler şeyhin bütün yazılarını topladığımız "Ey Zindan Arkadaşlarım" isimli serinin 3. kitabında mevcuttur. *(yayıncı).*

olmadığına şahitlik eder. Şüphesiz üzerlerindeki yük ağır, imkanları ve kaynakları ise oldukça kısıtlı idi. Yönetimi devraldıkları zaman ülke yıllar süren savaş neticesinde harabeye dönmüştü. Islah için zamana ihtiyaçları vardı. Aynı zamanda bütün dünya ona karşı birlik olmuş, içte ve dışta ona karşı entrikalar çeviriyorlardı. Ayrıca yöneticilerin hiçbir yönetim tecrübesi yoktu. Hiçbir şey tam olarak yoluna girmemişti. Bu yüzden onu kolaylıkla eleştirmiyor ve bunu yapanlara karşı çıkıyorduk. Her ne kadar bizim için hayallerimizdeki model olmasa da günümüzde yeryüzünde bulunan örneklerin en iyisiydi. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şeriatını gerçekleştirmek için Taliban'ın gösterdiği gayreti gösteren başka hiçbir sistem olduğunu düşünmüyoruz. Son noktada Şeyh Usame ve onun gibi Amerika'nın kellesini istediği diğer Arap mücahidlerinin yanında yer alması, onlara destek vermesi gerçekten çok onurlu bir duruştu. Amerika'ya boyun eğen hiçbir sistem böylesi bir tavrı hayal bile edemezdi.

Bu yüzden biz er ya da geç Taliban yönetiminin Afganistan'a geri döneceği konusunda iyimseriz. İnanıyoruz ki şiddetli bir direniş karşısında hiçbir güç ülkeye hakim olamayacaktır. Bu uluslararası küfür güçleri olsa da... İnanıyoruz ki –eğer Allah yardım ederse ki biz de Allah'tan bunu diliyoruz- ülkeye dönmeleri durumunda hayalini kurduğumuz modele en yakın yönetim modelini oluşturacaklardır. Özellikle de edindikleri tecrübeler ve onurlu duruşları sayesinde... Yine zaman içinde kendilerini tanıması için uğraştıkları heyet ve sistemlerin gerçek yüzünü göreceklerdir.

s.11-*Afganistan savaşının geleceğine yönelik beklentileriniz nedir?*

Şimdiki sistemin değişmesi, öncelikle ve öncelikle kökünün kazınmasıdır. Çünkü şu anki yönetim Amerikanın gözetimi ve kontrolündedir. Müslüman Afgan halkı tabiatı gereği hiçbir yabancı egemenliğe razı değildir. Bunun en güzel örneğini Sovyetler

Birliğini topraklarından kovuncaya kadar yıllar yılı sabredip hayatlarını riske atmakla göstermişlerdir. Topraklarında kendilerine hükmeden bu yabancı birliklerin kökünü kazımışlardır. Amerika'nın da durumu aynı olacaktır. Allah'ın izni ile er ya da geç Afganistan topraklarından kovulacak, hiçbir zaman hedefine ulaşamayacaktır. Amerika'nın oraya yerleştirmiş olduğu casus sistemini de Afgan halkı söküp atacaktır. Tıpkı eskiden Necip'e ve onun yöneticilerine yaptığı gibi bu yöneticileri de devirecek ve ayakları altında çiğneyecektir. Ben Taliban'ın tekrar daha iyi bir şekilde ve daha güzel şartlarda yönetime geleceği konusunda iyimserim.

s.12- *Kooperatifler, hayır cemiyetleri, partiler ve belediyeler gibi sivil toplum kuruluşlarına katılmak konusundaki görüşünüz nedir?*

Hayır cemiyetleri gibi şeriate muhalif olmayan kuruluşlara katılmaya karşı değiliz. Allah'tan sakındıkları sürece bu kurumlarda çalışanları da tekfir etmiyoruz. Ancak belediyeler gibi Allah'ın şeriatına muhalif durumlar içeren yerlere katılmaya ruhsat vermiyoruz. Çünkü belediyeler içki satan yerlere, gece kulüplerine ruhsat vermektedirler. Vergi ve ceza toplamaktadırlar. Yine de anayasaya, onun küfür sistemine bağlı kalacağını ilan edip bu kanunları koruyacağına, bu kanunların dışına çıkmayacağına dair söz vermeden kurulum izni alamayan partilerden daha iyi konumdadırlar. Ki bu partilerin hepsinin yaptıkları İslam ile çelişmektedir. Cihad akımını suçlayanlardan bazıları bunun bizim akımımızın muğlakları arasında yer aldığını söylemektedirler. Diledikleri gibi anlıyor, kendi zanları üzerinden konuşuyor ve yazıyorlar. Bu, bizi şer'i kurallara bağlı olan metodumuzdan döndürmeyecektir. Eğer biz insanların zanlarına göre hareket edecek, onlara göre metod ve yol belirleyecek olsaydık elbette ki asıl metodumuzdan sapar ve Allahu Teala'yı gazaplandırırdık. Nitekim O şöyle buyurmaktadır:

"Sen ne kadar şiddetle arzu etsen de insanların çoğu inanacak değillerdir." (12 Yusuf/103)

Bizi ve kardeşlerimizi yakından tanıyan herkes bu akıma mensup olanların çoğunun insanlar arasında daveti yaymak için nasıl büyük çaba gösterdiğine şahitlik eder. Bütün tabakalardaki insanlara ulaşmak, onlarla ilgilenmek, hikmet ve güzel vaazla davet etmek konusunda nasıl çabaladıklarına şahittirler. Bu konuda hiç kimseyi istisna tutmazlar. Hatta davetimizin düşmanlarını bile... Onların davetimizin yayılmasında büyük payı vardır.

Altmış yıldan beri yeni anlayışı methedip duran, fıkıhta açılım yapılması ve fıkhın donuk olmaması gerektiğini savunarak bu tür kurumlara girmeye cevaz veren bazı cemaatler vardır. Bu süreçte söz konusu kurumlarda nasıl bir değişim meydana getirdiler? Onların sadece bankalardaki hesaplarını artırdıklarını ve ticari projelerinin orada burada yayılması için çalıştıklarını söylerseniz bu pek de gerçek dışı olmaz. Sonra bu hareketlerin asıl projesinin değişim olduğunu kim söylüyor? Kuruluşundan itibaren davetleri sadece birilerinin hatalarını yamamak, temize çıkarmaktır. Değişim için değil ...

Selefi Cihad Akımı ile diğerleri arasındaki asıl farkı belirleyen günümüz yönetim sistemleri konusundaki hitapları ve metotlarıdır. Çünkü Selefi Cihad Akımı bugün kaim olan sistemlerin fasit olduğuna inanmaktadır. Fesatlarının derecesi ise bazılarının vasıflandırmaya uğraştığı gibi zulum babından da değildir. Asla... Aksine bu apaçık küfür ve şirktir. Bu küfür sistemleri, bazı cematlerin onların içine girerek onarma ya da düzeltme çabaları ile düzelecek bir durumda değildirler. Bunların fesadı ancak yıkılıp kökünden sökülerek değiştirilebilir.

***s.13**-Kadınların ve gayrı Müslimlerin siyasi hakları konusunda bir görüşünüz var mı?*

Tüm bunlar dinimizde belirlenmiştir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bizi istediğimiz gibi düşünelim, dilediğimiz kanunları tercih edelim diye başıboş yaratmadı. Aksine büyük küçük her konuyu açıklamış, Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* ve Hulefa-i Raşidin bizim için bunun en güzel örneklerini sunmuşlardır. Ancak bu dinin düşmanları İslam şeriatına duydukları nefret nedeniyle onu karalamaya çalışıyor ve Ehli kitabın İslam'ın gölgesinde baskıya maruz kaldığını iddia ediyorlar. Bu doğru değildir. İslami şiarlara saygı gösteren, onunla savaşmayan ve düşmanlık etmeyen herkesin İslam Devletinin gölgesi altında sahip olduğu haklar vardır. Çoğunu kendi ülkelerinde bile bulamazlar. Bu konuda başvurabileceğiniz bir tarih var. Orada ilk Müslümanlar'ın hayatını okuyun. Zimmet ehlinden bazılarının Rumlarla ve diğer kafir devletlerle onların zulmünden kaçarak adil Müslümanların himayesinde kalabilmek için nasıl savaştığını göreceksiniz. Bu hakikate tarihi bilmeyen ya da onu tahrif etmek isteyenlerden başka kimse karşı çıkamaz. Buna karşılık Müslümanların mustaz'af oldukları, Yahudi ve Hıristiyanların hakimiyeti altında kaldıkları zaman tarih boyunca ve günümüzde de görmüş oldukları muameleyi düşünecek olursak Müslümanların yönetimi ile diğerleri arasındaki farkı görmüş oluruz. Özellikle de eskiden ve günümüzde Müslümanlara karşı işlenen katliamları düşünecek olursak... Ki bunlara örnek vermeye kalkarsak mesele bir hayli uzar. Bunun için Yahudiler'in Filistinliler'e karşı uyguladığı Sabra ve Şatilla katliamlarını, Sırplar'ın Bosna'da, Hıristiyanlar'ın Endonezya'da, Amerika'nın Afganistan ve Irak'ta, Ruslar'ın Çeçenistan'da yaptıklarını hatırlamak yeterlidir. Ve daha niceleri...

Kadın konusunda da durum aynıdır. Kadın, hiçbir asırda Allah'ın dininin kendisine bağışlamış olduğu şerefe ve saygıya ulaşamamıştır. İslam'ı, kadın konusunu kullanarak yaralamak isteyenlerin iddialarını çürütmek için kendi ülkelerinde kadını getirdikleri konumu göstermek yeterlidir. Onu ticari menfaatleri ve

şehvetleri için nasıl ucuz bir met'a ve oyuncak haline getirmişlerdir. Gerek kıyafet, gerek makyaj malzemeleri ve gerekse de diğer eşyaları sunmak için hep kadını kullanmaktadırlar. Hatta kadının namusunun ve etinin dahi ticaretini yapmakta onu şehvet düşkünlerine ucuz bir meta gibi satmaktadırlar. Onların istediği kadın budur. Özgürleştirmek adına kadına yaptıkları budur. İşte kendi ülkelerinde kadınların hali böyle... Onların kadınlarının durumunu bir düşünün! Kadınlar için koydukları kanunlar onları eşlerine isyankar hale getirmiştir. Öyle ki eşinin kadın üzerinde hiçbir hakkı yoktur. Aynı şekilde babanın da kızı üzerinde hakkı yoktur. Velev ki onları kendilerini pazarlarken ya da ücretsiz bir şekilde başkalarına sunarken görsün. Sonra kendilerinin de çok sıkıntısını çektikleri ailevi parçalanmaya bir bakın. Kadın yaşlanıp da artık erkeklerin ilgisini kaybettiği zaman sokaklara atılır. Sığınacak tek bir yeri yoktur. Bizim dinimizin kadını korumak için, kız evlat, kız kardeş ve ana olarak verdiği değer bunların uygulamalarının neresinde? Müslüman kadın ve erkeklerin, kadının özgürlüğü adı altında teşvik edilen bu yıkıcı iddialara aldanmamaları gerekir. İslam, kadını erkeğe ve şehvete kulluk etmekten kurtarmıştır. Onu korumuş ve yüceltmiş, sorumluluklarda erkekle denk tutmuştur. Kadın, İslam'ın nazarında korunmuştur, iffetli bir kız kardeş, saliha bir evlattır. Nezih mekanlarda faydalı ilimleri öğrenmesini yasaklamadığı gibi faydalı işlerde çalışmasını da yasaklamamıştır. Ancak dinimizi yaralamak isteyenler kadını ticaretlerini yapabilecekleri ve dilediklerinde elde edebilecekleri bir met'a olarak görmek istemektedirler.

s.14- *Size göre siyasi yapıyı değiştirme noktasında merhaleler nelerdir? Bunları bize saymanız mümkün mü?*

Öncelikle siyasi yapıyı değiştirme noktasındaki başarı, davanın hak üzere ya da batıl üzere olduğuna dair bir ölçü değildir. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* bizlere kıyamet gününde bazı peygamberlerin yanlarında birkaç kişi ile geleceklerini, bazılarının ise tek başlarına geleceklerini haber vermiştir. Hiç şüphesiz değişim noktasında bu azınlıklarına rağmen rasullerin hepsi mutlak olarak hak üzerindedirler. Her ne kadar gerek endişelerimiz gerekse de ümitlerimiz olsa da siyasi değişim günümüzün bir gerçeğidir. Zamanı gelmeden gerçekleşmesi konusunda acele etmiyoruz. Çünkü değişim için hazırlık ve imkân gereklidir. Bu akımın mensuplarının her yerde bütün çabalarını harcamaları, uygun yer ve zamanda daveti geliştirmeleri gerekir. Selefi akıma mensup pek çok cemaatin orada burada gerçekleştirdiği cihad eylemleri her ne kadar görünüşte Allah düşmanlarını kızdırsa da yakın gelecekteki bir değişim şeklinde yorumlanamaz. Ama uzun vadede bu eylemler değişimi gerçekleştirecek olan komutanları hazırlayacak hakiki değişimin beşiği mahiyetindedirler. Çünkü biz ümmeti bahsettiğimiz hedefe ulaştıracak olan adamların ofislerden, seçimlerden, oy sandıklarından çıkmayacağına inanıyoruz. Asla! Aksine bu kişileri bize getirecek olan savaş cepheleri ve cihadtır. Değişim imkânlarına sahip oluncaya kadar tevhidi kapsamlı bir şekilde yayacak ve her türlü eleştiri ile mücadele edeceğiz. Ülkemizdeki batıl akideleri, sapkın fikirleri, gerek ferdi gerekse cemaatlerdeki yanlış dostlukları değiştirmek için çalışacağız. Onları tevhidi gerçekleştirmeye ve şirkten beri olmaya çağıracağız. Bu da değişimin bir türüdür. Bu olmaksızın hakiki bir değişim olması mümkün değildir. Bunun yanı sıra biz ille de siyasi bir değişime tutunmak iddiasında değiliz. Bizim için bu şart değildir. Ülkemizde böyle bir değişimin öncüleri olmak gibi bir iddiamız da yok! Aksine biz sadece bu akımın askerleriyiz. Kardeşlerimizin herhangi bir yerde böylesi bir değişime öncülük ettiğini görürsek onların yanında yer alır saflarına katılırız. Öncelikle Müslümanların bir yurdu olması sonra da onu güçlendirmek için oraya göç etmek gerekir. Bundan sonra Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* değiştirmeye güçlerinin yetmeyeceğini zannettikleri şeyleri değiştirme gücünü

bağışlayacaktır. Andolsun ki Allah emrinde galip olandır. Ancak insanların çoğu bilmezler.

s.15- *Sizin ve Ebu Katade'nin kendilerine yönelik oldukça sert eleştirilerinizi okuduğum diğer bazı İslami cemaatlerle ilişkilere bakışınız nedir?*

Doğru yoldan sapmış görüş ve düşünceleri eleştirmek ve gençleri bunlara karşı –özellikle de tevhid konusundaysa- uyarmak kaçınılmazdır. Zaman zaman sert bile olsa nasihat etmekte bir sakınca yoktur. Özellikle de söz konusu nasihat, dini sulandırıp hükümet ve tağutların emrine boyun eğdirmek niyetinde olanlara karşı ise...

Ancak biz sadece yanlışları söyleyip açıklamakla yetiniyoruz. Söz konusu cemaatlerle bir çatışma içine girmiyoruz. Hakiki mücadele alanımız tağutlar ve onların dostlarıdır. Ancak bazı cemaatler tağutun yanında yer alıp kendilerini Selefi Cihad akımının düşmanları olarak isimlendirmişlerdir. Öyleyse bunlara, tağuta yapılan muameleyi göstermekte bir beis yoktur.

Ancak tağutun yanında yer almadan davet alanında faaliyet gösteren cemaatler de vardır. Kendileri bizim akımımıza mensup değildirler. Biz bu cemaatleri herhangi bir şekilde yaralayacak tutum içinde olmadığımız gibi pek çok konuda onlara kapılarımızı kapatmıyoruz. Bilakis onlarla dostluk ve arkadaşlık ilişkilerimiz vardır.

s.16- *Ortadan kayboluşunun ardından Ebu Katade ile ilgili gelen haberler nelerdir?*

Bazı kardeşlerimizden de duyduğumuz gibi kendisi Avrupa'dadır. Saklanmasına rağmen durumu iyidir. Bu yolun tabiatı budur. Bu yolun tabîleri tağuttan, onların şirk dinlerinden ve beşeri kanunlarından beri olduklarını haykırdıkları sürece kendi yurtlarında ve başka yerlerde sürgün hayatı yaşayacaklardır. Kim ki Enbiyanın yolunu tutmak istiyorsa bilsin ki işte bu yol Enbiyanın yoludur. Nitekim Varaka b. Nevfel'in Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'e söylediği şu söz bu davetin mihverini oluşturmaktadır:

"Senin getirdiğinin bir benzerini getiren herkese ancak düşmanlık edilmiştir."

Bu akımın mensuplarının en yakınlarında bulunanlardan ya da diğer kimselerden düşmanlık görmeye kendilerini alıştırmaları gerekir. Rablerine kavuşuncaya ya da Allah onlara zafer nasip edip kendi devletlerini kuruncaya ve orada emniyet içinde oluncaya kadar işkenceye, tutuklanmaya, takip edilmeye sabretmelidirler. Ancak terörle mücadele adı altında mücahidlerle ve cihad ile savaşacağına dair Yahudilerle anlaşmalar yapan tağutların gölgesinde onlardan emniyet ve güven istemeleri mümkün değildir. Şahsen ben kendimi bu hayata alıştırdım. Hapishaneden çıkar çıkmaz hemen yine tutuklanıyor haftalar geçmeden yakalanıyorum. Şu sözlerimi söylerken de yaklaşık iki aydır takip ediliyorum. Bu süreçte defalarca evime baskınlar düzenlenmiş, gece yarılarından sonra evim aranmıştır. Sonuçta bir süre evimi terk ettim. Doğrusu durumum Şeyh Ebu Katade'nin (Allah onu korusun) durumundan pek de farklı değil.

Her zaman Allah'a şükrediyor, O'ndan amellerimizin kabulünü ve bize güzel bir son nasip etmesini diliyoruz. Salât ve selam Muhammed *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in, ailesinin ve tüm ashabının üzerine olsun.

"Beyyiatul İmam Örgütü" Olarak İsimlendirilmemiz Üzerine

Bütün hamdler Allah'a mahsustur. Salât ve selam Allah'ın elçisinin üzerine olsun.

"Beyyiatul İmam Örgütü" davasında mahkemeye sevk edilmemden önce istihbarat dairesindeki sorgu memuru (Ali Emin Berçak) bana sorular soruyor ve cevaplarımı kaydediyordu:

— Görüşlerini bana özetler misin?

— Benim görüşüm diye bir şey söz konusu değil. Söz konusu olan davet ve dindir.

— Neyse... Önemli değil. Bana davetini özetle.

— Bu bütün peygamberlerin davetidir. Ben bu davayı savunuyorum ve ona destek olmanın mücadelesini veriyorum. Bunu sana şu iki cümle ile özetleyebilirim:

"Allah'a ibadet edin ve tağuttan sakının"(16 Nahl/36)

- Tağut ile neyi kastediyorsun?

- Tağut, Allah'tan başkasına ibadet edilen ve kendisine yönelik bu ibadetten razı olan her şeye verilen genel bir isimdir. Günümüzün tağutlarının en önemlileri kanun koyma noktasında Allah'a ortak koşan, beşeri kanunlarla insanlara hükmeden yöneticilerdir.

— Bu söz bütün sistemleri kapsıyor mu?

— Evet! Bütün sistemleri kapsıyor.

— Ürdün'deki hakim sistem de bunlardan mı?

— Evet! Ürdün'deki hâkim sistem de onlardan...

Yazmayı bıraktı ve bana pis pis bakarak "Senin için "Ürdün'deki sistem buna dahil değildir" dedi diye yazıyorum" dedi. Kendisine "Hayır! Ürdün'deki sistem de buna dâhildir diye yaz" dedim.

"Andolsun, biz her ümmete «Allah'a ibadet edin ve tağuttan sakının» (diye tebliğ etmesi için) bir elçi gönderdik. Böylelikle, onlardan kimine Allah hidayet verdi, onlardan kiminin üzerine sapıklık hak oldu. Artık, yeryüzünde dolaşın da yalanlayanların uğradıkları sonucu görün." (16 Nahl/36)

Bu ifade her muvahhidin hayatı boyunca ayrılmaması gereken davası ve hayat tarzıdır.

Çünkü o, rasullerin daveti ve bütün zamanlardaki dinin yardımcılarının ve tâbilerinin rasullerden devraldıkları mirastır.

O kelime-i tevhid'in anlamıdır. La İlahe İllallah... Bu yüzden Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bir başka ayette şöyle buyuruyor:

"Senden önce gönderdiğimiz bütün peygamberlere «Şüphesiz, benden başka hiçbir ilâh yoktur. Öyleyse bana ibadet edin» diye vahyetmişizdir." (21 Enbiya/25)

İşte bu iki yüce kelime Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın, kurtuluşu ve zaferi kendisine bağlamış olduğu en sağlam kulptur. Ki bu tabiri Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bizzat kitabında şöyle zikretmiştir:

"O hâlde, kim tâğutu inkâr edip Allah'a iman ederse, kopmak bilmeyen sapasağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir." (2 Bakara/256)

Bu cümle biri olmadan diğerinin hiç bir şekilde fayda vermeyeceği iki cüzden oluşur. Nefiy/inkar ve isbat/kabûl... Nefiy, tevhid kelimesinin ilk kısmı olan "La İlahe..." cümlesinde somutlaşır. Nitekim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın "*...tağuttan sakının...*" buyurduğu gibi tüm rasullerin davetinin mihverinin kendisidir.

Tevhid kelimesinin bu kısmı olan "La İlahe..." cümlesi Kuran-ı Kerim'de "*Tağuttan sakınmak*" şeklinde ifade edilmiştir. Nitekim Bakara Suresi'nin 256. ayetinde sağlam kulpa yapışmanın ilk şartı "Tağutu inkâr etmek" esası üzerine bina edilmiştir:

"O hâlde, kim tâğutu inkar ederse..."

Bu ise, Allah'tan başka ibadet edilen her şeyden kaçınmayı, gerek müşriklerin Allah'tan başka ibadet ettikleri putlardan ve gerekse bizzat kendilerinden teberrî etmeyi, onlara buğzederek düşman olmayı, batıl kanunlarından ve anayasalarından uzaklaşmayı gerektirir.

Tevhid kelimesinin "kabûl" olarak tanımladığımız ikinci kısmı olan ispat ise bütün nebilerin *"Allah'a ibadet edin..."* çağrılarında somutlaşmaktadır. Bu ise ibadeti sadece Allah'a tahsis etmek, O'nu bilerek ve isteyerek birlemektir. Bununla beraber Allah'ın dostları ile dost olmak, onlara yardım etmek, Müslümanların galibiyetini, izzetini, dinlerinin ve şeraitlerinin yücelmesini, hâkim olmasını temenni etmektir.

Günümüzde bu yüce kelimeyi pratik hayata aktarmak şu şekilde somutlaşır:

Öncelikle *"La İlahe..."* diyerek Allah'ın şeraitine muhalif kanunlar çıkaran tağutları, onların kanunlarını, dinlerini tekfir etmek, onlara buğzetmek ve onlardan teberrî etmek gerekir. Ve yine aynı şekilde beşeri kanunları korumak ve insanların bu kanunlara itaat etmesi için çabalayan ordularına, askerlerine, polislerine buğzetmek ve onlardan teberrî etmek gerekir.

"...İllallah" diyerek de terbiye edip yöneten, ibadet edilen, kanun koyucu ve hakim olarak sadece Allah'tan razı olmak gerekir. Kalbin Allah'ın hükümleri ile ferah bulması, Allah'ın hükümlerine karşı hiçbir sıkıntı taşımaksızın tam bir teslimiyetle teslim olmak, Allah'ın hükümleri ile hükmetmeye davet eden, tevhid sancağını yükseltmek için cihad eden muvahhidleri ve yardımcılarını sevmek, onlarla aynı saflarda olmak, zaferlerini ve şereflerini istemek gerekir. İşte bu bizim davamızın çok kısa bir özetidir. İnsanları ona davet ediyor, bu dava için yaşıyor ve Allah'ın izniyle de bu yolda ölerek Rabbimize kavuşmayı arzu ediyoruz.

İnsanları sadece bu davaya çağırdık. Tağutlardan, (sahte) rablerden ve kanun koyanlardan uzak olduğumuzu ilan ettik. İnsanları da bu tağutlardan ve onların sistemlerinden uzaklaşmaya, Allah'a ve O'nun tertemiz şeriatine bağlanmaya davet ettik. İşte sadece bu sebepten dolayı tağutî hükümetler bizi düşman listesine aldılar da emniyet güçlerini, askerlerini, istihbarat elemanlarını üzerimize saldılar.

İşte bu ilanımız sebebi ile kardeşlerimiz memleketlerinden çıkarıldılar. Mustazaf durumuna düştüler. Bir kısmı hapsedildi ve öldürüldü. Hiçbir şey için değil sadece "Bizim rabbimiz ancak Allah'tır. Ona asla ne bir kanun koyucuyu ne de bir hakimi ortak koşarız" dedikleri için...

Bugün tağutlar, mücahidlere karşı her türlü cezayı, işkenceyi, maddi, manevi, fikri olmak üzere terörün bin bir türlüsünü uygulamaktadırlar. Uyguladıkları bu yöntemlerle davamızı ve onun apaçık nurunu yok edeceklerini zannediyorlar. Ama yanılıyorlar... Allah'a yemin olsun ki *"Kâfirler istemeseler de Allah nurunu tamamlayacaktır." (61 Saf/8)* Ve tağutlar istemeseler de...

İşte bugün tevhid çağrısı onların kendi ülkelerinde, zindanların ortasında yayılmaktadır. Zindanlar bu çağrı ile sarsılmakta tevhid çağrısının sesleri ile inlemektedir. Ve yine mahkeme köşeleri... Kardeşlerimiz bu davanın şanlı sancağını tağutlara inat her yere taşıyorlar. Herkesin içinde davalarını haykırıyorlar. Bu davanın yükselmesi için kendilerini ona basamak yapıyorlar... Davalarını kanlarıyla yazıyorlar... Canlarını feda ediyor, ölünceye kadar onu yaşatmak üzere and içiyorlar. Ne kelepçelere, ne hapishanelere ne de cellâtlara aldırıyorlar. Allah'ın izni ile ne terör, ne

işkence ne de zorluklar onları yollarından çeviremeyecek, zafere ulaşmalarına engel olamayacaktır.

Bu ne vazgeçebileceğimiz ne de yerine başka bir şey koyabileceğimiz davamızdır. Ona karşılık dünyamızı sattık, canımızı, ailemizi ve çocuklarımızı onun uğruna feda ettik. Allah'a bu davadan ayrılmayacağımıza ve onu değiştirmeyeceğimize dair söz verdik.

"Ya canlar feda edip zaferedir yolculuk,

Ya da Allah indinde bekler bizi sonsuzluk..."

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan ticaretimizde bizi kazançlı çıkarmasını, ayaklarımızı sabit kılmasını, bizleri güzel bir sona kavuşturmasını ve kafirlere karşı yardımcımız olmasını dileriz.

İşte buraya kadar anlattıklarımız iyice anlaşılırsa tağutlar ve medya tarafından bize yöneltilen suçlamaların, iftira ve yalanların aslı daha iyi anlaşılacaktır.

Biz kendi çıkarları için çalışan, kendi nefisleri adına beklentileri olan bir örgüt değiliz. Müslümanların bir kısmını gözetip diğerlerine sırt çeviren bir hizip de değiliz. Asla... Zaten bu Allah'ın hiçbir şekilde değer vermediği, ümmetin birliğini bozup onu darmadağın eden çirkin bir bid'attir.

Yine aynı şekilde bizler, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın bizleri isimlendirdiği isimden başka hiçbir ismi de kabul etmiyoruz:

"Peygamberin size şahit olması, sizin de insanlara şahit olmanız için O, gerek daha önce (gelmiş kitaplarda), gerekse bunda (Kuran'da) size "Müslümanlar" adını verdi. Öyle ise namazı kılın, zekâtı verin ve Allah'a sımsıkı sarılın. O, sizin Mevlânızdır. O, ne güzel Mevlâ ve ne güzel yardımcıdır!" (22 Hacc/78)

Bize takılan uydurma isimlerden biri de sizin de bildiğiniz gibi "İmama Biat Örgütü" ismidir. Bu uyduruk isim bize istihbarat elemanları tarafından takılmıştır. Elbette ki bu isimle bizim uzaktan yakından alakamız yoktur. Biat ettiğimiz belli bir imamımız olmadığı gibi, bazı cemaatlerin ve grupların yaptığı gibi özellikle bir imama biat etmeyi de gerekli görmüyoruz. Biati gerekli gören cemaatlerden bazıları bu işi, sözde imam olan kişiye biat etmeyenleri tekfir etme noktasına getirdiler. Biz bundan Allah'a sığınırız. Sultanın ve devletin olmadığı böyle bir günde ne kendimizi ne de her hangi bir kimseyi, insanları kurtarıcı ve onlar için bir sığınak ilan etmiyoruz. Buna mukabil biz, bütün insanları Allah'ın dinine yardım etmeye, canlarını Allah yolunda feda etmeye davet ediyoruz.

"Hiç şüphesiz Allah, müminlerden (karşılığında onlara cenneti vermek üzere) canlarını ve mallarını satın almıştır. Onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürürler ve öldürülürler. (Bu) Tevrat'ta, İncil'de ve Kuran'da O'nun üzerine gerçek olan bir vaaddir. Allah'tan daha çok ahdine vefa gösterecek olan kimdir? Şu halde yaptığınız bu alışverişten dolayı sevinip müjdeleşiniz. İşte 'büyük kurtuluş ve mutluluk' budur." (9 Tevbe/111)

İnsanları sadece tevhid kelimesine yardım etmeye, onun sağlam kulpuna yapışmaya ve tağutlardan beri olmaya davet ediyoruz. Bu konuda çok konuştuk, yeteri kadar yazılar yazdık... Bütün kitaplarımızda bu konu üzerinde yoğunlaştık. Tevhid kelimesinin getirdiği sorumluluklar ve onun en sağlam kulp oluşu konusunda ...

İman bağı ve tevhid kardeşliğinden başka hiçbir bağ bizi bir araya getirmemiştir. Kabul ettiğimiz ve kendimiz için uygun gördüğümüz tek isimlendirme "Müslümanların Cemaati" ismidir. Bu cemaatin üyeleri Allah'ın tertemiz dinine mensup olan tüm müslümanlardır.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın bizleri, Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in şu hadislerinde bahsettiği muzaffer taifeden kılmasını temenni ediyoruz:

"Ümmetimden bir grup Allah'ın emrini yerine getirmeye devam edecektir. Onları yalnız bırakanlar veya kendilerine muhalefet edenler, Allah'ın emri gelinceye kadar onlara bir zarar veremezler ve onlar insanlara karşı muzaffer olacaklardır."

İşte bu noktaya –yani Müslüman olmaktan başka bir ismi asla kabul etmediğimiz hususuna- özellikle dikkat etmenizi isterim. Zira gazetelerde defalarca "İmama Biat Örgütü" diye adımız geçti. Bundan dolayı böyle bir örgütle ve böyle bir isimlendirme ile uzak-yakın hiçbir ilgimiz olmadığını açıklamak zorunda kaldık.

Son olarak söylemek isteriz ki, bu isimle ilgimizin olmayışını ilan edişimizin sebebi, tağuttan ve onların mahkemelerinden korkmamız değildir. Hayır… Asla… Biz bundan daha tehlikeli şeyleri üstlendik ve ilan ettik. Bunu sadece şer'i kaygılar sebebi ile açıkladık. Dediğimiz gibi, biz kendi kurallarına göre dostluk ve düşmanlık yapacağımız herhangi bir cemaat ismi ile isimlendirilmeyi kabul etmiyoruz. Günümüzde pek çok grup arasında yaygın olan; Rasulullah'ın göstermiş olduğu yola zıt bir şekilde herhangi bir imama ya da emire biatı da benimsemiyoruz.

Hiç şüphesiz Allah doğruyu söyler ve doğru yola ulaştırır.

ZİNDAN

Cennet Ya da Cehennem

Zindan bir imtihandır. Ya kazandırır ya da kaybettirir... Bu söz zindandaki müşahedelerimizin ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir. Çünkü zindana girip onun mahzenlerinde, karanlık kuytu köşelerinde, işkence odalarında kalanların üzerinde ortaya çıkan etkileri ve hapishane gerçeğini en iyi ifade eden cümle budur.

Zindan hayatını yaşamayan ve bilmeyen kimseler, zindana girenlerde meydana gelen değişimi ve zindanda yaptıkları açıklamaları gördükleri zaman şaşırıp hayrete düşerler. Ancak bu hayatı yaşayıp, işkencenin bin bir türünü, belanın vaveylalarını tadanlar, zindanda bulunan bir kimsenin olumsuz hatta geri adım atma yönünde anlaşılabilecek açıklamalarda bulunduğunu gördükleri zaman hakkında hüküm vermeden önce iyice düşünürler. Sözlerin zorlama altında ağızdan çıktığını, değişimin bu zor şartların bir eseri olduğunu düşünürler.

Mahkum kişi, üzerinde baskı ve zorlama bulunması ihtimalinden dolayı ehliyetsiz kabul edilir. Bu yüzden hapisten çıkıp esaretten kurtuluncaya, baskı ve zorlama olmaksızın özgür ifadelerle açıklama yapıncaya kadar hapiste söylediklerinden dolayı onu sorumlu tutmak doğru değildir. Tağutların cihad liderlerine duydukları öfkeden dolayı uygulamış oldukları şiddet ve baskı da bu durumu tekid etmektedir. Görünen o ki, söz konusu tağutların kendilerine kılıç çeken ya da çekmeyi teşvik edenlere karşı olan

düşmanlıkları başka kimselere karşı duydukları düşmanlıktan çok daha ötededir.

Bu yüzden bizi ziyaret edip Şeyh Hudayr, Şeyh Nasır Fahd ve onlar gibi şeyhlerin rucû ettikleri hakkında danışanlara onların fetvaları hakkında yorum yapmadan önce esaret altında olduklarını hatırlatıyor, bu şeyhlere dil uzatmamalarını, tağutların zulmünden kurtulmaları için Allah'a dua etmelerini ve beklemelerini tavsiye ediyoruz.

Nitekim biz de Mısır'da hapishanede bulunan Cemaat-i İslamî'nin liderlerinin rucû ettikleri konusundaki haberlere bakarak onlar hakkında yorum yapmaktan kaçınmıştık. Bugün de hala esaret altında olanlara karşı aynı yöntemi uyguluyor, eski davaları ve cihadları üzere oldukları ve Allah'ın onları imtihan ettiği yönündeki düşüncemizi koruyoruz. Ancak zindandan dışarı çıkan ya da aslında dışarıda olan bazılarının dünyaya meyletmeleri, kendilerinde bozulmalar meydana gelmesi ve el-Kaidedeki mücahid kardeşlerimize saldırmaları, onlarla bir ilişkileri olmadığını açıklamaya çalışmaları ve onları yaptıkları cihad eylemlerinden dolayı tevbeye davet etmeleri bizi gerçekten üzmüştür. Sanki bu mücahid kardeşlerimiz bir kötülük yapmış ya da bir günah işlemişler gibi...

Kafir hükümetlerin ilan ettiği ve habis medyanın yaydığı haberler üzerine kasıtlı olarak mücahidlere Müslümanları öldürdükleri, Mekke'yi ve umre yapan hacıları hedef aldıkları iddiası ile iftira atıyorlar. Oysaki kendileri de daha önce bu kafir hükümetlerin yalancılığını görmüş, ateşleri ile dağlanmışlardı. Aklı başında hangi Müslüman, el-Kaide mücahidlerinin ya da onlar gibi diğer mücahidlerin bırakın haram belde olan Mekke'de umre yapanları, Cidde, Riyad ya da başka bir yerdeki Müslümanları hedef alabileceğine inanır? Allah korusun! Bunu yapsa yapsa Arap Yarımadasında cirit atan CIA ve FBI ajanları yapmıştır.

Konuyu bu kadar dağıttığım için okuyucudan özür diliyor ve asıl konumuza dönüyorum.

Evet... Zindan hayatı, olgun meyvelerin yetişmesine de vesile olabilir. Şayet zindana atılan bir Müslüman Allah'a itaate, ibadetlerine, ilim talebine, davasının yayılması adına gösterdiği dirence sıkı sıkıya bağlı kalırsa gerçekten büyük kazançlar elde eder. Hem kendi tecrübelerini hem de başka kimselerin tecrübelerini göz önüne alması sayesinde zindandan daha bir güçlü, davasına, cihadına ve metoduna daha sıkı bağlanmış bir halde çıkar.

Ancak zindan bazen kişide kırılmalar meydana getirir de topukları üzerinde geri dönmesine sebep olur. Çoğu zaman insanların azabını Allah'ın azabı gibi gösterir. Bu yüzden hapse giren kişi hakkı bildiği halde dünyaya meyleden, fikirlerinden rucû eden, hakkı batılla örten, din düşmanlarına katılan biri olup çıkıverir. Bu, oldukça sık karşılaşılan bir durumdur. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan herkesi böyle bir duruma karşı korumasını, selamete ulaştırmasını ve güzel bir son nasip etmesini diliyoruz...

Kimi zaman zindan, kişinin tabiatında olumsuz değişikliklere de neden olabilir. Eğer daha önceden de dünyaya meyli varsa kelepçe, baskı ve işkence onun aşırıya kaçmasına neden olur. İşte toplumları ve tüm insanları hep birden kâfir ilan eden tekfirci mahkumların fikri böyle bir zihniyetin ürünüdür. Onlar nazarında tekfir delillere tabi olmaz. Aksine intikam alma amaçlı bir tepkiden ibarettir. Bu zihniyette olan kimseler, kendi akîdeleri dışındakileri asla beğenmezler.

Yine bazılarında (şayet tabiatları da dünyaya meyilli ise) çağdaş irca akımına sapma, dalkavukluk yapma adına ruhsatlara sarılma, alimlerin hatalarının peşinden gitme şeklinde değişimler görülebilir. Elbette alimlerin hatalarının peşinden gitmeleri onların sözlerini anlama, getirdikleri delillere kanaat etme, onlara tabi olma adına değildir. Bilakis bu değişim zindanın baskısı, mahkûmiyetin zorunlu getirileri sonucu kendi nefsini memnun eden düşüncelere meyletme isteğinin bir ürünüdür.

Tüm bunlar hapishaneye girenlerin yaşadığı afetlerdir. Allahu Tealâ'nın fazlı, keremi ve ihsanı ile bizi ifrat ehlinden ve ifratlarından, tefrit ehlinden ve tefritlerinden korumasını temenni ederiz.

Bu noktada zindan fitnesinin ve Allah düşmanlarının orada yaptığı eziyetlerin ülkelere, davetçinin hak itikadı ve davasını ortaya koyuş şekline, tağutlara karşı şiddetli düşmanlık gösteren cihad akımlarına yakınlık derecesine ve mahkûmiyet boyunca geçilen merhalelere göre değiştiğini eklemeliyim. Hapishanede tutukluluğun ilk günleri tecrit, sürekli sorgu, işkence ve dış dünya ile tüm ilişkilerin engellenmesi şeklinde geçer. Bu ilk günlerde karşılaşılanlar mahkûm hakkında karar verilip insanlarla iletişim kurabileceği genel zindanın şartlarına göre oldukça ağırdır.

Mahkum bir kimsenin açıklamalarının doğruluğu ve değeri hakkında bir söz söyleyebilmek, bu açıklamaları hangi merhalede ve hangi şartlar altında yaptığını bilmekle mümkün olur. Her halükarda zindan, zorlama ve baskı olması muhtemel olan bir yerdir. Mahkûm olan kişinin esaret altında bulunduğu sürece şartlarının değişmesi, oradan oraya sürekli nakledilmesi, diğer zindanlara sevkedilmesi, beklenmedik işkencelere maruz kalması muhtemeldir. Bu ve bunlara benzer tüm şartlar, mahkûmların yaptığı açıklama ve fetvaları onaylamadan önce göz önüne alınmalıdır. Özellikle de mahkûmiyet öncesi hayatına ve metoduna zıt fetvalar verdiyse buna daha fazla dikkat edilmelidir.

Tüm bunları hapishane hayatını yaşamayan kimselere hatırlatıyorum ki mahkûmların yaptıkları açıklamalar karşısında sabırlı olup aleyhlerine hüküm vermekte acele etmesinler. Yahut metodundan döndüğüne dair açıklamalarda bulunan Şeyh'e bağlı

bir kimse ise onun değişiminden ve rucû etmesinden zarar görmesin.

Kuşkusuz evla olan, mahkûmiyet altında olan kişinin parça parça edilse ve yakılsa bile azimete sarılması ve dinini korumak için işkence ve ölüme razı olmasıdır. Özellikle bu durum günümüz cihad akımlarının sembolü haline gelmiş kişiler söz konusu olduğunda zorunlu hale gelmektedir. Çünkü sayıları gerçekten oldukça azdır ve insanlar İslam ile küfür arasında cereyan eden savaş okyanusunda onların ne söyleyeceğini merakla beklemektedirler. Onların örnek aldığı kimseler kendilerinden önceki İmam Ahmed, Şeyhul İslam İbni Teymiyye ve İmam Nablusi'dir. İmam Nablusi'nin mürtedlerle savaşmak konusundaki fetvasını değiştirmesi için derisi yüzülmüş yine de fetvasını değiştirmemiş ve nihayetinde öldürülmüştür. Allah ona ve onun gibi hak üzere sebat etmelerinden dolayı isimlerini ölümsüzleştirdiği kimselere rahmet eylesin. Onlar hiçbir zaman Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu buyruğundan gafil kalmadılar:

"Ey iman edenler! Allah'a ve Peygamber'e hainlik etmeyin. Kendi (aranızdaki) emanetlerinize de bile bile hainlik etmeyin." (8 Enfal/27)

Ve yine onlar Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in müşriklerin eziyetlerinden şikayette bulunan ashabına Mekke'de iken söylediği şu buyruklardan da hiçbir zaman gafil kalmadılar:

Habbab b. Eret *(Radıyallahu Anhu)* şöyle demiştir:

"Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* Kabe'nin gölgesinde kaftanını yastık ederek dayandığı bir sırada kendisine (Kureyş müşriklerinin işkencelerinden) şikâyet etmiştik ve "Ya Rasulallah! Bizim için Allah'tan yardım dileyemez misin? (Bunların zulmünden) kurtulmamız için Allah'a duâ edemez misin?" demiştik. Bunun üzerine Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu:

"Sizden önceki ümmetler içinde öyle kişiler gelip geçmiştir ki, müşrikler tarafından yakalanır, onun için bir çukur kazılır ve çukurun içine gömülürdü. Sonra büyük bir testere getirilir, onun başı üzerine konulur ve başı iki kısma ayrılırdı. Yine demir taraklar ile kemikleri ve sinirleri tırmıklanırdı da bu işkenceler o mümini dininden çevirmezdi. Allah'a yemin ederim ki, şu İslâm Dini, herhalde ve muhakkak surette kemale erecektir. Hatta o derecede ki bir süvari (tek başına) San'â'dan Hadramevt'e kadar (selâmetle) gidecek de Allah'tan başka hiçbir şeyden ve bir de koyunlarına kurt saldırması dışında hiçbir şeyden korkmayacaktır. Fakat sizler acele ediyorsunuz."[19]

Yine de kişinin daha önce açıklamış olduğumuz şartları göz önünde bulundurması gerekir ki, imtihan içinde olan kardeşlerimiz hakkında olumsuz sözler sarfederek onları yaralamasın ve kendisi de parmaklıklar ardında verilmiş fetvalardan zarar görmesin. Bilakis yapılan açıklamalar hakkında iyice düşünülsün, şayet bu açıklamalar hak üzere ise kabul edilsin. Şayet ifrat ya da tefrit boyutunda ise kişinin hangi şartlar altında bu sözleri söylediği bilinmeden hemen saldırıya geçilmesin. Böyle durumda söz sahibinin esaretten kurtulmasını beklemek gerekir. Eğer kurtulduktan sonra da mahkûmiyet altında iken söylediklerini tekrar ederse işte o zaman her söze karşılık bir söz vardır.

Savaşan mü'minlere Allah yeter. Allah bizi kardeşlerimiz hakkında gıybet etmekten muhafaza etsin! Aslolan Müslümanlar hakkında hüsnü zanda bulunmaktır.

Son olarak hatırlatmak isterim ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Muhammed, ancak bir peygamberdir. Ondan önce de peygamberler gelip geçmiştir. Şimdi o ölür veya öldürülürse gerisin geriye (eski dininize) mi döneceksiniz?

[19] İmam Buhari rivayet etmiştir.

Kim gerisin geriye dönerse, Allah'a hiçbir zarar veremez. Allah, şükredenleri mükâfatlandıracaktır." (3 Ali İmran/144)

Bu, Müslümanların temel kaidelerinden biridir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, nebisinin üzerine de ölümü yazmıştır.

"(Ey Muhammed!) Şüphesiz sen öleceksin ve şüphesiz onlar da öleceklerdir." (39 Zümer/30)

Din, nebilerin yaşayıp insanlar arasında bulunmasına bağlı değildir. Onların kalpleri, hiç ölmeyecek Hayy olan Allah'a, dinine ve kitabına bağlıdır. O kitabı ne sular yıkayıp silebilir ne de önünden veya arkasından batıl yaklaşabilir. Ona bağlanan, kopması mümkün olmayan sapasağlam bir kulpa tutunmuştur. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* ise Müslümanlar için insanların en değerlisi ve en sevgilisidir. Onun dışındaki tüm insanlar da ölecektir ama diğer insanların başına ölüm dışında mürtedlik, değişim ve dönüşüm gibi durumlar da gelebilir. Müslüman için evla olan dinini şahıslara bağlamamasıdır. Elbette umumi olarak tüm Müslümanlar ve özellikle de cihad ehli bizim için asıldır. Ancak bu taklitten uzak, şer'î olmayan hiçbir sözü kabul etmeksizin sürdürülen bir bağlılıktır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"De ki: Ben sizi ancak vahy ile uyarıyorum." (21 Enbiya/45)

"Rabbinizden size indirilene uyun! Onu bırakıp başka dostlara uymayın. Ne kadar da az öğüt alıyorsunuz!" (7 Araf/3)

Ve Allah'ın dininin âlemlere ihtiyacı yoktur:

"Siz ve yeryüzünde bulunanların hepsi nankörlük etseniz de gerçek şu ki, Allah her bakımdan sınırsız zengindir, övgüye lâyık olandır." (14 İbrahim/8)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* dilerse hiç kimse olmadan düşmanlarını yenebilir. Ancak bu, insanları birbiri ile sınamak ve

mü'minlerden şahitler edinmek içindir. Bu sarsıntılar sebat ehli ile korkaklar birbirinden temeyyüz etsin, Allah'a karşı sui zanda bulunan ve sadece ortalığı karıştırmak için saf tutanlar açığa çıksın diye bir imtihandır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bizleri kafileden ayrılan, safları terk eden kimselerden uzaklaştırsın. Saflarımızı onlar olmadan birbirine kenetleyip sebat üzere kılsın. Allahumme amin...

"Allah, pisi temizden ayırıncaya kadar mü'minleri içinde bulunduğunuz şu durumda bırakacak değildir." (3 Ali İmran/179)

Şeyh Hudeyr'e, Nasır Fahd'a, Şeyh Ebu Katade'ye, Makdisi'ye ve diğer şeyhlere inananlar bilsinler ki şeyhler günahtan korunmuş ve fitneden emin değildirler. Allah'a inananlar da bilsin ki Allah'ın dini sabittir, hatalardan korunmuş, hiçbir değişim ve dönüşüme uğramamıştır.

"Şüphesiz Rabbim dosdoğru bir yol üzerindedir." (11 Hud/56)

Bu tür sarsıntılarla Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* sadık ve hayırlı bildiklerini korur ve ayaklarını hak üzere sabit kılarken, diğerlerini de saflardan ayıklar ve safları onlardan arındırır.

"Eğer O'ndan yüz çevirecek olursanız, yerinize başka bir toplum getirir de onlar sizin gibi olmazlar." (47 Muhammed/38)

Hak Üzere Sebat Etmeye
Onu Tüm Çıplaklığı İle Haykırmaya ve
Tağutların Dostlarından Korkmamaya Teşvik

Bil ki tağutların dostları karşısında hak söz üzere sebat etmek, onlara nefret ettikleri tevhidden bahsetmek, ilahlarının kusurlarını ortaya dökmek, onlardan, tapındıklarından, dostlarından ve yardımcılarından beri olduğunu haykırmak... İşte bu, Allah'ın dininin yardımcıları olmak isteyen kimseler için en evla yoldur. Bu yol Allah'ın emri gelinceye kadar gerek kendilerine karşı çıkanların gerekse kendilerini yardımsız bırakanların hiçbir şekilde zarar veremeyeceği kimselerin yoludur. Onlar, Allah'ın dininin yeryüzünde hakim olması adına çaba gösteren kimselerdir.

Burada hak söz üzere sebat etmekten kastımız elbette davet ve tevhid üzere hakkı haykırmaktan ibarettir. Yoksa sorgu esnasında olayları ayrıntılı bir şekilde anlatmak, tafsilata girmek, isimleri söylemek değildir. Belki "Sorgu makamı hak sözü beyan edip haykırma yeri değildir" denilebilir. Çünkü tağutların dostları sorgu esnasında seni hapsedebilmek için akideni ve fikirlerini öğrenmek istedikleri kadar hak sözü duymayı ve öğrenmeyi istemezler.

Evet bu doğrudur. Ancak bununla beraber o esnada hak sözün onlardan birinin içine düşmesi, onu şiddetle sarsıp kalbine

nüfuz etmesi de mümkündür. Tabiî ki sorgu esnasında takınılması gereken tutum kişilere ve durumlara göre de değişir.

Eğer esir olan kişi hakkı haykırma sorumluluğunu üzerine almakta kendisinin zafiyeti olduğunu düşünüyorsa akidesini kendine saklar ve susar. Ancak gerçek bir zorlamaya maruz kalmadan kesinlikle küfrü gerektiren kelimeler söylememesi gerekir. Ne yazık ki insanlar bu durumda herhangi bir zorlamaya, darp veya işkenceye maruz kalmadan zayıflıklarını ya da esaret altında olmalarını bahane göstererek ruhsata sığındıklarını düşünmekte ve küfrü gerektiren sözler söylemektedirler. Oysaki küfrü gerektiren kelimeler söylemek, hakkı batıl ile örtmek, onların küfürlerine ve batıl ilahlarına rıza göstermek yerine sorulara soruyla cevap vermek, Allah'ın dini hakkında ilimsizce konuşmaktan ya da fetva vermekten korktuğunu söyleyerek sorulan soruların cevabını bilmediğini söylemek ve tüm bunları mazeret olarak göstermek gibi birçok alternatif de vardır. Nitekim Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden kimse ya hayır konuşsun ya da sussun."[20]

Birçok ülkede tağutlar için önemli olan senin caddelerde ya da mescitlerde, insanların huzurunda onları aşağılaman, kendileri aleyhinde propaganda yapmandır. Tağutlar bununla ilgilendikleri kadar senin sorgu memurlarına söylediklerinle ve itikadınla ilgilenmezler.[21] Yine bazı ülkelerde söylediklerin kayda geçmediği

---

[20] Müttefekun Aleyh.

[21] Şeyh'in bu tespiti T.C için birebir örtüşen bir tespittir. Zira T.C'de gerek sorgu esnasında gerekse cezaevi şartlarında tağutlar ve dostlarına yönelik söz ve tutumunun mahkeme aşamasında hiç bir önemi yoktur. Bunu özellikle söylüyorum ki, bugün pek çok kardeşimiz özellikle mahkeme öncesi ceza evi dahilinde aleyhlerinde bir delil olmaması adına tağutların dostlarına karşı tutum ve davranışlarda müsamahakâr davranabilmektedirler. Allah yardımcımız olsun. *(yayıncı)*

sürece sana zarar vermez. Hak olan sözleri söyleyip daha sonra da evrakları imzalamayabilirsin. Muvahhid kardeşimizin özellikle herhangi bir tağut ismi zikretmeden genel ifadeler kullanması da mümkündür. Her yer için farklı söylemler, her ülke için farklı şartlar söz konusudur. Muvahhid bunları mümkün olduğunca göz önüne alır. Ancak muvahhid kardeşimiz için en evla olan, hak olan sözü bütün çıplaklığı ile haykırmasıdır. Hatta dövülse, işkence görse ve her türlü hakarete maruz kalsa bile... Çünkü o, bu yüce yolun ne ilk yolcusudur ne de son... Ondan önce bu yolda nebiler, sıddıklar ve şehitler yürümüştür... Nice rasuller işkenceye maruz kalmış, hatta bazıları öldürülmüştür. Onlara tâbi olan salihler de aynı şekilde eziyetlere maruz kalmış, testerelerle doğranmışlardır. Ancak tüm bunlar sadece imanlarını ve sebatlarını arttırmıştır.[22]

Öyleyse sen Allah'ı gücendirmek noktasında insanların rızasını almaktan kaçın! Ancak Allah'ın rızasını kazanmak için insanları gücendirir ve kızdırırsan zamanla onların kalbini kazanır ve onlara galip gelirsin. Allah onların içine senin sevgini verir. Pek çok mücahid kardeşimiz en kasvetli zamanlarda bunu tecrübe etmişler ve sonucunda saygı ve hürmet kazanmanın yanında Allah düşmanlarının kalbine de korku salmışlardır. İmam Ahmed *(Rahimehullah)* ve diğerlerinin Ebu Said el-Hudri *(Radıyallahu Anhu)*'dan rivayet ettiğine göre Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Hakkı bilip gördüğünüz halde insanlardan korkmak sizi hakkı söylemekten alıkoymasın. Zira hakkı söylemek ne eceli yakınlaştırır ne de rızkı uzaklaştırır."[23]

---

[22] Bkz. İmam Ahmed'in Menkıbleeri, İbnul Cevzi sy: 342-343. Burada hak söz üzere sebatından dolayı işkenceye maruz kalan selef alimleri arasında İmam Ahmed'i anlatmıştır. Benzer örnekler oldukça fazladır.

[23] Ahmed b. Hanbel, Müsned, 11048.

Muvahhid kardeşim! Unutma ki tüm bu yaşananlara Mele-i Alâ'da şahit olunmakta, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* her birini yazmaktadır. Sen kendin için hesap defterine Mevlâna ve Seyyidine yakın, O'nun düşmanlarına uzak bir konum kaydettir. Çünkü Allah'a kalbi selim ile gelenler haricinde kimsenin fayda görmeyeceği, ne malın ne de evladın fayda vermediği o günde bununla övüneceksin.

İmam İbni Kayyim *(Rahimehullah)* "İgasetu'l Lehfan" isimli eserinde şöyle der:

"Allah düşmanlarının hilelerinden biri de mü'minleri kendi dostları ile korkutmalarıdır ki mü'min böylece onlarla mücadele etmesin, iyiliği emredip kötülükten nehyetmesin. Bu iman ehlinin içine düştüğü en büyük tuzaktır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bunu bize şöyle haber vermektedir:

"O şeytan sizi ancak kendi dostları ile korkutuyor. Onlardan korkmayın, eğer mü'min iseniz benden korkun." (3 Ali İmran/175)[24]

Müfessirlerin çoğu ayetin manasının *"sizi kendi dostları ile korkutur"* şeklinde olduğunu söylemişlerdir. Bu yüzden Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* *"Onlardan korkmayın, eğer mü'min iseniz benden korkun"* buyurmuştur.

Kulun imanı ne kadar güçlü ise şeytanın dostlarından korkusu da o oranda az olur. Ve imanı ne kadar zayıf olursa şeytan ve dostlarından o oranda korkar."

Evet... Eğer kulun kalbi Allah korkusu ile dolu olursa artık başka bir korku orada yer bulamaz. Allah'ın azametini, O'nun "Metin" ve kuvvet sahibi olduğunu, "Müheymin", "Aziz", "Ceb-

---

[24] Ayet hemen hemen bütün meallerde *"O şeytan ancak kendi dostlarını korkutur"* şeklinde Türkçe'ye çevrilmiştir. Ancak biz meali Şeyh'in tercih ettiği görüş üzere *" O şeytan sizi ancak kendi dostları ile korkutuyor"* şeklinde vermeyi uygun gördük. *(yayıncı)*

bar", "Mütekebbir" olduğunu hissederse, kullarının tamamının perçeminden tutan olduğunu idrak ederse yeryüzündeki bütün güçlere karşı duyduğu korku yok olur, onları küçük ve hakir görmeye başlar. Onları umursamaz. Gönlüne tevekkül ve yakin yerleştiği zaman hata zannettiğinin doğru, doğru zannettiğinin ise hata olduğunu bilir. Bütün insanlar ona zarar vermek için toplansa bile Allah'ın izni dışında kendisine hiçbir şekilde zarar veremeyeceklerini öğrenir. Artık Allah onu, yolu üzere sabit kılmış ve kalbini rabtetmiştir. Dünyadaki bütün güçler toplansalar bile onu yolundan ayıramaz, hak olan akidesinden döndüremezler. Başına gelen şeyler onun sadece imanını ve teslimiyetini arttırır.

> *"Ki onlar (o peygamberler), Allah'ın risaletini tebliğ edenler, O'ndan içleri titreyerek korkanlar ve Allah'ın dışında hiç kimseden korkmayanlardır. Hesap görücü olarak Allah yeter." (33 Ahzab/39)*

Tağutlar ve Allah düşmanları mü'minlerle giriştikleri savaşta korkutma ve yıldırma yöntemini çok fazla kullanmaktadırlar. Ki bu yöntemi ilk imamları İblis'ten (Allah ona lanet etsin) öğrenmişlerdir. İblis de sürekli kendi dostlarını insanların kalbinde yüceltmek için çalışmakta ve mü'minleri apaçık haktan ayırmak için dostları ile korkutmayı sürdürmektedir. Dostları da aynısını yapıyor. Güç gösterisinde bulunuyorlar, ordularıyla, silahlarıyla, işkence aletleri, emniyet güçleri ve istihbaratları ile övünüyorlar. Her yerde onları bol bol methedip, saygı ve hürmet gösteriyorlar. Ülkede yediden yetmişe herkesin onlara saygı göstermesi gerektiğini söylüyorlar... Onlar... Onlar... Onlar... Allah'ın onlarla ilgili kitabında haber verdiği gibi...

> *"Allah, kuluna yetmez mi? Seni O'ndan (Allah'tan) başkalarıyla korkutmaya çalışıyorlar. Allah, kimi saptırırsa artık onun için bir yol gösterici yoktur." (39 Zümer/36)*

Bu tür yöntemler ancak kalplerine Allah korkusu tam olarak yerleşmemiş zayıflar üzerinde etkili olur. Onlar Allah'tan daha çok insanlardan korkarlar. Böyleleri mü'minler için çok tehlikelidir. Çünkü onlar Müslümanların saflarını yavaşlatır, zor zamanlarda terk eder ve sarsıntılara sebep olurlar. Onları, etkin görevlerden uzak tutmak, safları düzenlerken onları yok saymak gerekir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu gibi kimseler için şöyle buyurur:

> *"Eğer onlar da sizin içinizde (sefere) çıksalardı, size bozgunculuktan başka bir katkıları olmayacak ve sizi fitneye düşürmek için aranızda koşuşturacaklardı. Aranızda onları dinleyecek kişiler de vardı. Allah, zalimleri hakkıyla bilendir." (9 Tevbe/47)*

Bu şartlar altında meydana gelecek sarsıntının psikolojik etkisi oldukça büyük olur. Çünkü böyle zamanlarda kişi kendisine dayanma gücü verecek örnek şahsiyetlere ihtiyaç duyar. Kalbi mücahid mü'minlerle, ilmi ile amel eden rabbani alimlerle beraber olmak ister. Bu yüzden Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu tür zamanlarda meydana gelecek olan sarsıntıyı kınamış ve şöyle demiştir:

> *"Kendilerine güvenlik (barış) veya korku (savaş) ile ilgili bir haber geldiğinde onu yayarlar. Hâlbuki onu peygambere ve içlerinden yetki sahibi kimselere götürselerdi, elbette bunlardan, onu değerlendirip sonuç (hüküm) çıkarabilecek nitelikte olanları onu anlayıp bilirlerdi. Allah'ın size lütfu ve merhameti olmasaydı, pek azınız hariç, muhakkak şeytana uyardınız." (4 Nisa/83)*

Bu durum, Allahu Tealâ'nın safları arındırmak, iyilerle kötüleri birbirinden ayırmak için kullarını tâbi tuttuğu bir sınavdır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"Allah, pisi temizden ayırıncaya kadar mü'minleri içinde bulunduğunuz şu durumda bırakacak değildir." (3 Ali İmran/179)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya verdiği söze sadık olan bir mü'mine ne böylesi durumlar, ne tağutların yöntemleri zarar veremez. Sarsıntılar onun duruşunu etkilemez. Aksine imanını ve sebatını arttırır:

"Onlar öyle kimselerdir ki halk kendilerine, «İnsanlar size karşı ordu toplamışlar, onlardan korkun» dediklerinde, bu söz onların imanını artırdı ve «Allah bize yeter, O ne güzel vekildir!» dediler. Bundan dolayı Allah'tan bir nimet ve lütufla kendilerine hiçbir fenalık dokunmadan geri döndüler ve Allah'ın rızasına uydular. Allah, büyük lütuf sahibidir. O şeytan sizi ancak kendi dostları ile korkutuyor. Onlardan korkmayın, eğer mü'min iseniz benden korkun." (3 Ali İmran/173-175)

Bu ayetlerin hemen öncesinde Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* münafıkların, müminleri yollarından alıkoyup korkutmak için yaptıklarından bahseder:

"(Onlar), kendileri oturup kaldıkları hâlde kardeşleri için «Eğer bize uysalardı, öldürülmezlerdi» diyen kimselerdir. De ki: Eğer doğru söyleyenler iseniz kendinizden ölümü savın." (3 Ali İmran/168)

Daha sonra da Allah'a verdikleri söze sadık kalan şehitlerden bahseder. Mü'minlere onların yolunu göstermek, onu sevdirmek ve ona teşvik etmek için...

"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölüler saymayın. Hayır! Onlar, Rableri katında diridirler, rızıklanmaktadırlar. Allah'ın kendi fazlından onlara verdikleriyle sevinç içindedirler. Onlara arkalarından henüz kendilerine ulaşmayanlara müjdelemeyi isterler ki onlara hiç bir

korku yoktur, mahzun da olacak değillerdir. Onlar, Allah'tan bir nimeti, bir fazlı (bolluğu) ve gerçekten Allah'ın mü'minlerin ecrini boşa çıkarmadığını müjdelemektedirler. Kendilerine yara isabet ettikten sonra, Allah ve Rasulü'nün çağrısına icabet edenler, içlerinden iyilik yapanlar ve sakınanlar için büyük bir ecir vardır. Onlar öyle kimselerdir ki halk kendilerine «İnsanlar size karşı ordu toplamışlar, onlardan korkun» dediklerinde, bu söz onların imanını artırdı ve «Allah bize yeter, O ne güzel vekildir!» dediler." (3 Ali İmran/169-173)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* nebisine *"Seni O'ndan (Allah'tan) başkalarıyla korkutmaya çalışıyorlar" (39 Zümer/36)* buyurmuş ve arkasından *"Allah, bana yeter. Tevekkül edecek olanlar, O'na tevekkül etsinler" (39 Zümer/38)* demesini emretmiştir.

Madem ki bu alemde her şey tevekkül edenlerin kendisine tevekkül ettiği Allah'ın dışındadır. Madem ki bu alemde müşriklerin mü'minleri kendisiyle korkuttukları her şey Allah'tan başka şeylerdir... O halde sadece "Cebbar" olan yüce Allah'a hakkıyla tevekkül eden bir mü'min onlardan neden korksun ki?

Tarihte bizim için ibret verici örnekler vardır. En büyük tarih, peygamberlerin kavimleri ile yaşadığı tarihtir. Onu okuyun! Müstekbir olan kavimleri karşısındaki unutulmaz duruşlarını düşünün. Kavimleri onları nasıl da ilahları ile korkutuyor, sayıları ve güçleri ile tehdit ediyorlardı. Ardından enbiyanın sarsılmaz, tavizsiz duruşuna bir bakın. O kaynağa eğilip saf suyundan kana kana için!

Mesela zamanın derinliklerindeki Nuh *(Aleyhisselam)*'a bir bakın! Söylediklerini dinleyin... Tek başına ve yapayalnız kavmine hitap ediyor. Tevekkül ettiği Rabbinin azametini bütün kalbiyle hissederek kavmine, onun emirlerini tebliğ ediyor. Sultalarından ve tuğyanlarından korkmadan onlara şöyle diyor:

"Ey kavmim! Eğer benim konumum ve Allah'ın ayetleriyle öğüt vermem size ağır geliyorsa, (biliniz ki) ben sadece Allah'a tevekkül ettim. Artık siz de (bana) ne yapacağınızı ortaklarınızla beraber kararlaştırın ki, işiniz size dert olmasın! Bundan sonra bana hükmünüzü uygulayın. Bana mühlet de vermeyin!" (10 Yunus/71)

Siz ve beni kendisiyle korkutmaya çalıştığınız ortaklarınız... Ne kadar güç ve kuvvetiniz varsa toplayın! Elinizden ne geliyorsa yapın! Sonra da benim için neye karar verirseniz hiç mühlet tanımadan yerine getirin...

Nuh *(Aleyhisselam)* tüm bunları, düşünmeksizin, bir anda yok olup gidecek bir duygu ve hamasetle söylemiyor. Bilakis kendisi ile beraber yenilmez bir gücün olduğu bilinci ile söylüyor. O biliyor ki yanında Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* var... Ve yine biliyor ki, Rabbinin ipine sımsıkı tutunup tevekkül ettiği sürece kendisine dokunamazlar bile... Ancak Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın dilemesi hariç... Ve yine biliyor ki, eğer Allah kendisine bir zarar verilmesini dilerse de bu kulunu yalnız bıraktığı anlamına gelmez. Sadece bir imtihandır. Sadece bir imtihan...

Yine Hud *(Aleyhisselam)*'a bakın! Yeryüzünün en serkeş, en gaddar, en zalim ve en güçlü kavmi karşısında nasıl tek başına fakat eşsiz bir duruş sergiliyor? Kavmi, kendilerince güç ve kuvvet sahibi olan ilahları ile onu korkutmaya çalışıyor...

"Biz «İlahlarımız bazıları seni çok fena halde çarpmıştır» (demekten) başka bir şey söylemeyiz." (11 Hud/54)

Hud ise (Allah'ın selamı O'nun üzerine olsun) Rabbine sebatla tevekkül etmiş bir halde... Karşılarında dağlar gibi hatta dağlardan bile daha sarsılmaz bir şekilde duruyor ve Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmayan mü'minlerin sözünü söylüyor:

"İşte ben Allah'ı şâhit tutuyorum. Siz de şâhit olun ki, ben sizin Allah'ı bırakıp da O'na ortak koştuğunuz şeylerden uzağım. Haydi hepiniz toptan bana tuzak kurun, sonra da bana göz açtırmayın." (11 Hud/54-55)

Ve (Allah'ın selamı onun üzerine olsun) İbrahim... Rahman'ın dostu... Kavmi ile yüz yüze geliyor... Onlara kendisini korkutmaya çalıştıkları sahte ilahlarını önemsemediğini, kendilerinden de korkmadığını söylüyor. Güven, itminan, sebat... Bunlar Allah'ı hakkı ile birleyip, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayan Allah'ın yardımcılarının vasıflarıdır. Ya müşrikler... Allah'a şirk koştukları halde itminan ve güven duygusuna ulaşabilirler mi hiç? Hayır... Onlar ancak terkedilmişlik, endişe ve korku hissederler...

"Kavmi onunla tartışmaya girişti. Onlara «Beni doğru yola iletmişken, Allah hakkında benimle tartışmaya mı kalkışıyorsunuz? Hem sizin O'na ortak koştuklarınızdan ben korkmam. Ancak Rabbimin bir şey dilemiş olması başka. Rabbimin ilmi her şeyi kuşatmıştır. Hâlâ düşünüp öğüt almayacak mısınız? Allah'ın, hakkında hiçbir delil indirmediği şeyleri O'na ortak koşmaktan korkmuyorsunuz da, ben sizin ortak koştuğunuz şeylerden ne diye korkayım? Öyle ise iki taraftan hangisi güvende olmaya daha lâyıktır? Eğer biliyorsanız söyleyin» dedi." (6 En'am/80-81)

Ve bir yıldırım misali kulaklarında çınlayan açık, net ve kesin bir cevap geliyor..

"İman edip de imanlarına zulmü (şirki) bulaştırmayanlar var ya! İşte güven onların hakkıdır. Doğru yolu bulmuş olanlar da onlardır." (6 En'am/82)

Musa *(Aleyhisselam)*'ı düşünün... Kelimetullah... İmtihanın en sıkıntılı en zor zamanlarında... Firavun gücü ve ordusuyla ona yetişmiş... O gün güç ve sulta Firavun'un elinde... Musa *(Aleyhisselam)* ise herhangi bir savaş techizatı, herhangi bir hazırlığı olmaksızın bir avuç mustazafla birlikte... Dinleri adına tağuttan kaçıyorlar... Deniz önlerini kesiyor... Ne bir geçit, ne bir

yol var... Kavmi, Firavun'u ordusuyla gelirken görünce *"Eyvah, yakalandık" (26 Şuara/61)* diyorlar.

Ancak Musa *(Allah'ın selamı onun üzerine olsun)* her şeyin bitti gibi göründüğü bu en zor ve en sıkıntılı zamanda sarsılmaz, yüksek dağların bile aciz olduğu bir sebat, yakîn ve tevekkül ile cevap veriyor...

" Hayır! Rabbim şüphesiz benimledir, bana yol gösterecektir." (26 Şuara/62)

Allahu Tealâ'nın gözetiminde olduğunu bilmenin, bu sebatın ve tevekkülün sonucu ne oldu dersiniz? İşte cevabı...

"Bunun üzerine Mûsâ'ya «Asan ile denize vur» diye vahyettik. Deniz derhal yarıldı. Her parçası koca bir dağ gibiydi. Ötekileri de oraya yaklaştırdık. Mûsâ'yı ve beraberindekilerin hepsini kurtardık. Sonra ötekileri suda boğduk. Bunda şüphesiz bir ibret vardır. Ama pek çokları iman etmiş değillerdi. Şüphesiz ki senin Rabbin elbette mutlak güç sahibidir, çok merhametlidir." (26 Şuara/63-68)

Aynı şekilde iman kalplerine yerleştikten sonra Firavun'un sihirbazlarının tutumunu bir düşünün! Tağutun kendilerine yönelik tehditlerini, korkutmasını, elim bir azapla cezalandırmakla tehdit etmesini nasıl da umursamıyorlar...

"Firavun "Demek ben size izin vermeden önce ona (Mûsâ'ya) inandınız ha! Şüphe yok, o size sihiri öğreten büyüğünüzdür. Şimdi andolsun, sizin ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim ve mutlaka sizi hurma dallarına asacağım. Hangimizin azabı daha şiddetli ve daha kalıcıymış, mutlaka göreceksiniz" dedi." (20 Taha/71)

Şimdi dinle! Bütün güçleri, sebatları "*Bir*" ve "*Kahhar*" olan Allah'a tevekkülleri ile nasıl da ona cevap veriyorlar? Firavun'un

kendilerini tehdit ettiği güçten hiç korkmuyorlar ve kendilerine vaad edilen azaptan çekinmiyorlar. Firavun'un ne gücü ne de gururlandığı saltanatı onları endişelendirmiyor. İman ettikten sonra artık gerçek kuvvet sahibinin Allah olduğu kalplerine yerleşiyor. Ve Allah'ın azabı... İşte asıl elim azabın O'nun azabı olduğunu anlıyorlar... Kadim saltanat sahibi O'dur. Yaratanın gücü yanında yaratılmışın gücünün, efendinin gücü yanında zayıf ve cılız kölenin gücünün ne hükmü vardır? Eskiden tağutun şerefine tezahürat yapıyor, onun emirlerine itaat ediyorlardı. Ancak Allahu Teala'ya iman... Mucizeler yaratan imanın verdiği güçle adeta başı gökyüzüne değercesine, korkmadan, çekinmeden, olabildiğince açık bir şekilde tağuta cevap veriyorlar:

"Bize gelen apaçık delillere ve bizi yaratana seni asla tercih etmeyeceğiz. Artık sen vereceğin hükmü ver! Sen ancak bu dünya hayatında hüküm verirsin. Şüphesiz ki biz; günahlarımızı ve bize zorla yaptırdığın sihri affetmesi için, Rabbimize inandık. Allah'ın vereceği mükâfat daha hayırlı ve daha kalıcıdır" (20 Taha/72)

Aslen örnekleri çoğaltmak mümkündür. Nebilerin sonuncusu Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* bu konuda bize en güzel örnektir. İmam Ahmed ve diğerlerinin sahih bir isnadla rivayet ettikleri şu hadiste geçtiği üzere Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in mustazaf olduğu bir dönemde Mekke'de kafirlerin karşısında duruşuna bir bakın! Müşrikler "İlahlarımız hakkında böyle böyle diyen sen misin?" diye kendisine sataşıyorlardı. Çünkü Rasulullah'ın onların ilahlarını ve dinlerini kötülediğini, onlara dil uzattığını duymuşlardı. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* onlardan zerre kadar dahi olsa korkmadan ve çekinmeden "Evet... O kişi benim" diyordu. Bundan hemen önce de (yani bir gün önce) "Dinleyin ey Kureyş topluluğu! Muhammed'in nefsi elinde olana yemin ederim ki muhakkak ben sizleri boğazlamak üzere geldim!" demişti. Bu sözler orada bulunanları oldukça sarsmıştı.

Her biri sanki kafasının üstünde bir kuş varmış gibi başlarını önlerine eğmişti. Daha önce aleyhinde en azgınca konuşanlar, O'nu en güzel sözlerle teskin etmeye çalıştılar. Bununla beraber Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* ashabının kalbini, kendisine Rabbinden inen Kur'an ayetleri ile sağlamlaştırmaya çalışıyordu. Onlara kendilerinden önce sebat gösteren kavimlerin hikâyelerini anlatıyordu:

"Sizden önceki ümmetler içinde öyle kişiler gelip geçmiştir ki, müşrikler tarafından yakalanır, onun için bir çukur kazılır ve çukurun içine gömülürdü. Sonra büyük bir testere getirilir, onun başı üzerine konulur ve başı iki kısma ayrılırdı. Yine demir taraklar ile kemikleri ve sinirleri tırmıklanırdı da bu işkenceler o mümini dininden çevirmezdi. Allah'a yemin ederim ki, şu İslâm Dini, herhalde ve muhakkak surette kemale erecektir. Hatta o derecede ki bir süvari (tek başına) San'â'dan Hadramevt'e kadar (selâmetle) gidecek de Allah'tan başka hiçbir şeyden ve bir de koyunlarına kurt saldırması dışında hiçbir şeyden korkmayacaktır. Fakat sizler acele ediyorsunuz."[25]

Tüm bunlardan sonra mü'minlerin bilmesi gereken, gerek tarih içinde gerçekleşen gerekse de gözleri ile şahit oldukları bir hakikat daha vardır. Ne kadar şatafatlı görünüp süsü püsü ile övünse de batıl zayıftır, cılızdır... Ne kadar güçlü ve fethedilemez gibi görünse de andolsun ki yerin ve göğün rabbi "Cebbar" olan Allah'ın indinde sineklerden bile hakirdirler. İbni Kayyim *(Rahimehullah)* şöyle der:

"Çoklukları sizi korkutmasın!
Onlar insanların ayak takımıdırlar.
Sinekler misali...
Hiç sineklerden korkulur mu?"

[25] İmam Buhari rivayet etmiştir.

Evet... Vallahi onlar sinek gibidirler... Hatta sineklerden bile daha hakir...

"Ey insanlar! Size bir örnek verildi. Şimdi ona iyi kulak verin. Sizin Allah'tan başka taptıklarınız bir sinek dahi yaratamazlar, hepsi bunun için toplansalar bile. Eğer sinek onlardan bir şey kapsa, bunu ondan kurtaramazlar. İsteyen de âciz, istenen de." (22 Hac/73)

Eğer bugün batıl ehlinin başı boş gezip dolaşabildiği bir gün ise elbette hak ehli için de yüzlerinin güleceği günler gelecektir. Batıl ehlinin gerçek yüzleri ve güçlerinin sahteliği tarih içinde ortaya çıkmıştır. Ancak bunun için Allah'a verdikleri sözlerinde sebat eden, kimi sözünü yerine getirip o yolda can vermiş, kimi de (şehadeti) beklemekte olan, hiçbir şekilde sözlerini değiştirmeyen erlere ihtiyaç vardır. Batıl ve ehli, ancak bu erler meydanda olmadıkları zamanlarda güçleri ile övünüp sahte kuvvetleri ile gururlanırlar... Ahh!! Şu günlerde böyle erlere ne kadar da muhtacız...

Son olarak; Kuran-ı Kerim bu eski, inatçı kavimlerin sonuna dikkatimizi çekiyor. Onlar bulundukları ülkelerde hadlerini aşıp despotluk etmişlerdi. Onlar ki yeryüzünün en güçlü, en etkin, en gaddar kavimleriydiler. İşte Kur'an-ı Kerim'in onların sonu hakkında verdiği haberler...

"Rabbinin, (Hûd'un kavmi) Âd'e, şehirler içinde benzeri kurulmamış olan sütunlarla dolu İrem'e, vadide kayaları oyan (Salih'in kavmi) Semûd'a, kazıklar sahibi Firavun'a ne yaptığını görmedin mi?" (89 Fecr/6-10)

"Rabbinin, fil sahiplerine ne yaptığını görmedin mi? Onların tuzaklarını boşa çıkarmadı mı?" (105 Fil/1-2)

Kur'an- Kerim onların nasıl bir sonu olduğuna, nasıl yok olduklarına dikkatimizi çekiyor. İşte tarihten kalan izleri ve viran olmuş evleri... Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, muvahhidlere yardım etmiş ve onları helak etmişti. Ne gururlandıkları güçleri, ne

övündükleri sayıları, teçhizatları, orduları kendilerine hiçbir fayda sağlamadı. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onları öyle bir helak etti ki ne bir dost ne bir yardımcı bulamadılar... Çünkü Allahu Tealâ iman edenlerin dostudur. Kafirlerin ise hiçbir dostu yoktur.

> *"Onlar yeryüzünde dolaşıp kendilerinden önce gelenlerin akıbetlerinin nasıl olduğuna bakmadılar mı? Onlar kendilerinden daha çok, daha güçlü ve yeryüzündeki eser bakımından daha üstündü. Fakat kazanmakta oldukları şeyler onlara fayda vermemişti. Peygamberleri onlara apaçık deliller getirince sahip oldukları bilgi ile şımardılar (ve onları alaya aldılar). Sonunda alaya almakta oldukları şey kendilerini sarıverdi. Azabımızı gördükleri zaman «Yalnız Allah'a inandık! O'na ortak koşmakta olduğumuz şeyleri inkâr ettik» dediler. Fakat azâbımızı gördükleri zaman inanmaları, kendilerine fayda vermedi. Bu, Allah'ın kulları hakkında eskiden beri yürürlükte olan kanunudur. İşte orada inkârcılar hüsrana uğradılar." (40 Mümin/82-85)*

Bunlar, üzerinde düşünülmesi ve derin derin tefekkür edilmesi gereken gerçeklerdir. Düşmanlarımıza gelince... Umulur ki (kötülükten) dönerler...

> "*İnkâr edenler, asla yakayı kurtardıklarını zannetmesinler. Çünkü onlar (bizi) âciz bırakamazlar." (8 Enfal/59)*

Arap Kardeşlerimizin Sorularına Işık Tutan Fenerler

Alemlerin Rabbine hamdolsun. Salât ve selam Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* ve O'nun arkadaşlarının üzerine olsun.

Bu sorular bazı muvahhid Arap kardeşlerimiz tarafından bize yöneltilmiştir:

1- Kafir hükümetlerde memuriyetin hükmü nedir?

2- Bu hükümetlerin ordusunda ya da emniyet teşkilatında görev almanın hükmü nedir?

3- Devletlerarası ihtilafları çözmek ve barışı muhafaza etmek için BM teşkilatının ordusuna katılmanın hükmü nedir?

Arap ülkelerinden bana yöneltilen bu soruları duyunca Allah'a şükrettim. Çünkü yaşadığımız asırda insanlar (Allah'ın merhamet ettiği küçük bir azınlık haricinde) bu tür konuları önemsemiyorlar. Bu tür soruları, sadece duymak bile onlarda nefret uyandırıyor. Bu konulara girmeyi "Haricilik" ya da "Tekfircilik" olarak nitelendiriyorlar. Kimileri ise bu tür konulara girmenin kalbi katılaştırdığını ve hiçbir fayda sağlamadığını iddia ediyor. Oysa Allah'a yemin ederim ki tüm bunlar bâtıl düşüncelerdir. Çünkü bu konular bütünüyle "Milleti İbrahim" ile bağlantılı konulardır ve direk dinin sağlam kulpuna yöneliktir. Ve aynı şekilde dinin aslı ve rasullerin davetinin mihveri ile bağlantılıdır. Bu so-

rulara cevap vermek için öncelikle ümmetin bağrına çöreklenmiş olan hükümetlerin durumunu açıklamakla işe başlamak gerekir.

Allah sizlere merhamet etsin... Öncelikle şunu ifade etmek isterim ki; Müslümanların topraklarında onlara musallat olmuş bu zorba hükümetlerin küfrü konusunda hiç kimsenin şüphesi yoktur. Bundan ancak Allah'ın basiretlerini kör ettiği, vahiy nurundan nasiplenememiş kimseler ve benzerleri şüphe eder. Bu hükümetlerin küfürlerini çeşitli açılardan ele alabiliriz:

* Allah'ın izin vermediği konularda Allah ile beraber teşride bulunmaları (kanun koymaları) bunların küfre girmelerinin sebeplerinden bir tanesidir. Gerek ulusal, gerekse uluslararası düzeyde hazırladıkları anayasalarında kanun koyma hakkının sadece kendilerine has olduğuna dair birçok madde vardır. Anayasalarındaki bu maddeler herkes tarafından bilinir. Bu hükümetlerin kanun koyma hakkını kendilerine tahsis ettiklerini ancak onların anayasalarını hiç bilmeyen ya da bilmezden gelenler inkar edebilir.

> *"Ey zindan arkadaşlarım! Birbirinden ayrı (bir sürü) Rabler mi daha hayırlıdır yoksa kahhar (kahredici) olan bir tek Allah mı?" (12 Yusuf/39)*

* Ulusal ya da uluslararası düzeyde Allah'ın kanunlarından başka kanun yapanlara itaat etmeleri, onların kanunlarına uymaları, bu hükümetlerin küfre girmelerinin sebeplerinden bir diğeridir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"Yoksa onların birtakım ortakları mı var ki, Allah'ın izin vermediği şeyleri, dinden kendilerine teşrî ettiler (bir şeriat kıldılar)? Eğer o fasıl kelimesi olmasaydı elbette aralarında hüküm (karar) verilirdi. Gerçekten zalimler için acı bir azap vardır." (42 Şura/21)*

> *"Şüphesiz, kendilerine hidayet açıkça belli olduktan sonra, gerisin geri (küfre) dönenleri, şeytan kışkırtmış ve uzun*

emellere kaptırmıştır. İşte böyle! Çünkü gerçekten onlar, Allah'ın indirdiğini çirkin karşılayanlara «Size bazı işlerde itaat edeceğiz» dediler. Oysa Allah, sakladıkları şeyleri (sır olarak konuştuklarını) biliyor." (47 Muhammed/25-26)

Bu ayetler "Size sadece bazı işlerinizde itaat edeceğiz" diyen kimseler hakkındadır. Hal böyle olduğuna göre "Birçok konuda ya da bütün işlerimizde size tabiyiz" diyerek idareyi onların kanun koyucularına bırakan, onların kanunlarına tam bir bağlılıkla teslimiyet gösterenlerin hali nicedir?

* Hıristiyan, müşrik ve mürtedlerle dostluk etmeleri onların küfre girmelerinin diğer bir sebebidir. Onları korumakta, ekonomik açıdan, silah ve asker yardımı yaparak desteklemektedirler. Onlarla birçok alanda anlaşmalar yapmaları, ittifaklar kurmaları tam anlamıyla bir dostluk ilişkisidir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ise şöyle buyurur:

"Ey iman edenler! Yahudi ve Hıristiyanları dostlar (veliler) edinmeyin! Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden onları kim dost edinirse, kuşkusuz onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna hidayet vermez." (5 Maide/51)

* Batılı ve doğulu kafirlerle kardeşlik yapmaları bu hükümetlerin küfrünün bir başka sebebidir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden hiçbir topluluğun, babaları, oğulları, kardeşleri yahut kendi soy sopları olsalar bile, Allah'a ve peygamberine düşman olan kimselere sevgi beslediğini göremezsin. İşte Allah onların kalplerine imanı yazmış ve onları kendi katından bir ruh ile desteklemiştir." (58 Mücadele/22)

Batılı kafirlerle kardeşliklerinden dolayı tekfir etmemiz, batınî ya da kalbe dair amellerden dolayı bir tekfir kesinlikle değildir. Bilakis bizzat zahir ve sarih sözlerinden dolayıdır. Kendileri bu kardeşlikten gurur duymakta, her yerde ve her fırsatta medya karşısına geçerek açıkça bunu ifade etmektedirler.

* Allah'ın dostları ile savaşmaları, Allah'ın düşmanlarını desteklemeleri ve Müslümanların aleyhinde onlara yardım etmeleri küfre düşmelerinin bir başka sebebidir. Allahu Teala şöyle buyurmuştur:

"Münafıklık etmekte olanları görmüyor musun ki onlar, Kitap Ehlinden küfre sapan kardeşlerine derler ki: "Andolsun, eğer siz (yurtlarınızdan) sürülüp çıkarılacak olursanız, biz de sizlerle birlikte mutlaka çıkarız ve size karşı olan hiç kimseye, hiçbir zaman itaat etmeyiz. Eğer size karşı savaşılırsa elbette size yardım ederiz." Oysa Allah, şahidlik etmektedir ki onlar, gerçekten yalancıdırlar." (59 Münafikun/11)

Bu ayette Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın, muvahhidler aleyhinde müşriklere yardım edeceklerine dair söz verenleri nasıl tekfir ettiği düşünülmelidir. İşin aslı münafıklar ayette de geçtiği üzere bu sözlerinde samimi değillerdi. Müşriklere yalan söylemişlerdi. Ancak Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* münafıkları, sadece Müslümanlar aleyhinde yardım etme sözü vermelerinden dolayı müşriklerin kardeşi kılmıştır. O halde muvahhidleri yakalamak, hapsetmek, öldürmek, yargılamak ya da teslim etmek konularında müşriklerle yardım ve dayanışma anlaşmaları yapanların hali nicedir?

* Haramlara ruhsat vererek helalleştirmeleri küfre girmelerinin bir diğer sebebidir. Faiz, zina gibi birçok haram ameli kurumlarında serbest bırakmaları, bu haramların işlendiği müesseseler açmaları, bu müesseseleri koruma altına almaları bunun örneklerinden sadece bir kaçıdır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Haram ayları ertelemek, ancak inkârda daha da ileri gitmektir ki bununla inkâr edenler saptırılır. Allah'ın haram kıldığı ayların sayısına uygun getirip böylece Allah'ın haram kıldığını helâl kılmak için haram ayı bir yıl helâl, bir yıl haram sayıyorlar. Onların bu çirkin işleri, kendilerine süslenip güzel gösterildi. Allah, inkârcı toplumu doğru yola iletmez." (9 Tevbe/37)

* Allah'ın dini ile alay etmeleri, onu hafife almaları da bir başka küfür sebebidir. Özellikle görsel ve yazılı medya yolu ile Allah'ın dinini hafife alan, O'nun hükümleri ile alay eden kimselere izin vermeleri onların işlerini kolaylaştırma adına kanunlar çıkarmaları küfürlerinin bir göstergesidir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"De ki: Allah ile O'nun ayetleriyle ve elçisiyle mi alay ediyordunuz? Özür belirtmeyin! Siz, imanınızdan sonra kafir oldunuz. Sizden bir topluluğu bağışlasak da, bir topluluğunuzu gerçekten suçlu günahkar olmaları nedeniyle azablandıracağız." (9 Tevbe/65,66)

Müslümanların topraklarında başlarına musallat olan zorba tağutların bu saydıklarımız dışında gerek ferdî gerekse toplumsal alanda işledikleri birçok küfürleri vardır. Gerek sözleri ve fiilleri arasından, gerekse kanunlarından yüzlerce ve hatta binlerce küfrü gerektiren haller bulmak mümkündür. Ve bunların küfür olduğuna dair Allah'ın kitabından ve Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in sünnetinden birçok delil de getirebiliriz. Ancak burada bunların hepsini saymak mümkün değildir. Yukarıda kısaca işaret ettiklerimiz bile söz konusu hükümetlerin Allah'tan başka kendisine itaat edilen, uyulan tağutlar olduklarını göstermek için yeterlidir. Bu açıklamalardan sonra yukarıda bize yöneltilen soruya cevaben şöyle deriz:

Bu konuda bizim için temel esas, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın tüm nebilerinin gönderiliş sebebini açıkladığı şu ayeti kerimededir:

"Andolsun, biz her ümmete "Allah'a kulluk edin ve tağuttan kaçının" (diye tebliğ etmesi için) bir elçi gönderdik." (16 Nahl/36)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bütün mahlûkatı tek bir esas üzerine yaratmış ve tek bir sebebe binaen rasullerini göndermiştir. Kişinin kurtuluşu ancak bu temel esasa sarılmakla mümkündür ki, o da Allah'ı birlemek ve tağuta ibadetten kaçınmaktır.

Burada çok ince bir nükteye dikkat çekmek isterim. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kendi zatından bahsettiği zaman talebinin sadece kendisini tevhid etmek, kendisine ibadet etmek olduğunu bildirmiştir. Ancak tağutlardan bahsettiği zaman talebini sadece tağutlara ibadetle sınırlandırmamıştır. Bilakis ondan uzak durmaya çağırmıştır.[26] Bu da gerek ibadetlerle ilgili konularda gerek başka konularda büyük-küçük fark etmeksizin bütünüyle tağutlardan kaçınmanın gerekliliğine delalet etmektedir. İşte hiçbir kötülük içermeyen bir görevde dahi olsa tağutların emri altında çalışmak bu kapsama girmektedir. İnsanları tağuttan kaçınmaya, ondan beri olmaya çağıran bir muvahhid için en iyi ve mükemmel tavır, tağutlardan bütünüyle berî olmak ve hiçbir şekilde onlardan görev almamaktır.

Ancak genel olarak söz konusu hükümetlerde görev almanın şer'i hükmüne gelince, hepsinin küfür ya da haram olduğunu söylemek mümkün değildir. Bilakis konunun ayrıntıları vardır.

---

[26] Yani Allahu Tealâ kendi zatına dair "Allah'a ibadet edin" buyurmuş, tağutlardan bahsederken "Tağuta ibadetten kaçının" dememiş bilakis genel olarak "Tağuttan kaçının" buyurmuştur. Bu, emredilenin sadece tağutlara ibadetten kaçınmakla sınırlandırılamayacağı bilakis bütünüyle tağutlardan beri olunması gerektiğine delalet eder.

Bu konuda İmam Buhari *(Rahimehullah)*'ın Sahih'de rivayet ettiği bir hadis vardır: (Kira Kitabı, "Bir kişi darul harpte müşriklerin emri altında çalışabilir mi?" adlı bölüm)

Habbab bin Eret *(Radıyallahu Anhu)* şöyle anlatır: "Cahiliye döneminde demircilik yapardım. Bu sırada As bin Vail'de alacağım vardı. Borcunu ödemesi için kendisine geldim. "Muhammed'i inkar edene kadar sana paranı vermem" dedi. Ben de "Allah seni öldürüp tekrar dililtene kadar dahi O'nu inkar etmem" dedim. O da "Ben öldükten sonra tekrar diriltilecek miyim" dedi. Ben "Evet" dedim. Bunun üzerine o "Benim orada bir çok malım ve evladım olacak. Bırak beni sana orada öderim" dedi. Bunun üzerine Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "Ayetlerimizi inkâr edip "Elbette bana mal ve çocuklar verilecektir" diyeni gördün mü?" (19 Meryem/77)* ayetini indirdi.[27]

Bu olay Mekke'de olmuştu. Ve o günlerde Mekke darul harp idi. Bunun üzerine bu ayetler nazil oldu.

Hafız İbn-i Hacer *(Rahimehullah)* Fethul Bari'de şöyle der:

"İmam Buhari, böyle bir amelin ancak zaruret halinde caiz olma ihtimali bulunmasından dolayı kesin bir hüküm belirtmemiştir. Yine bu uygulamanın müşriklerle savaşmaya izin verilmeden önce olması ya da Müslümanların kendilerini müşrikler karşısında küçük düşürmemesi yönünde emir verilmeden önce idi."

İbn-i Hacer *(Rahimehullah)* daha sonra Mühelleb'ten şunları nakleder:

"Alimler bir Müslümanın, müşriklerin yanında çalışmasının mekruh olduğunu söylemişlerdir. Ancak zaruret olması halinde ve şu iki şart dahilinde izin vermişlerdir. Bunlar da yapılan işin

---

[27] Sahihi Buhari, Kitabul İcare, 2275.

Müslüman için caiz olması ve Müslümanlara zarar verecek bir işte kafire yardım etmeme şartlarıdır."[28]

Hafız İbn-i Hacer daha sonra İbnu-l Müneyyir'den bir Müslümanın kendi evinde zimmet ehline iş yapmasının caiz olduğunu nakleder. Bilindiği üzere zimmet ehli İslam topraklarında yaşayıp darul islam'ın hükmüne tabi olan ve cizye ödeyenlerdir.

Sonuç olarak zaruret hali olmaksızın müşriklerin yanında çalışmak mekruhtur. Zaruret hali olması durumunda da Allah'a karşı isyanı gerektiren bir iş olmaması şartı ile cevaz verilmiştir. Bundan dolayı bizlerin kafirlerin yanında görev almaya dair her işi haram kabul ettiğimiz söylenemez.[29]

---

[28] Fethul Bari, 4/452.

[29] Burada kanatimizce Şeyh Ebu Muhammed el-Makdisî bireysel olarak bir Müslümanın kafirlerin yanında çalışması ile Allah'ın indirdiği hükümlere düşmanlık gösteren tağutların emri altına girmesini birbirinden ayırmamıştır. Halbuki bu iki durum çok farklıdır. Bir Müslümanın herhangi bir müşriğin emri altında çalışmasına dair gelen rivayetleri günümüz tağuti kurumlarında çalışmaya delil olarak getirmek bizce hatadır. Bu noktada Ebul Ala el-Mevdudi'nin şu tespiti oldukça yerindedir: "Bireysel muameleler ile ilgili olarak bir Müslümanın, herhangi bir gayri müslim ile ücret ya da maaş karşılığında hizmette bulunmak üzere anlaşması durumunda herhangi bir sakınca yoktur. Bu durumda yapılacak olan hizmetin haram ile doğrudan ilişkisinin olmaması şartı aranır. Üzülerek belirtmeliyim ki bir kısım ulemanın bireysel muameleler ile ilgili bu fetvaya dayanarak küfür hükümetlerinde memurluk yapmayı caiz göstermeye kalkışmaları doğru değildir. Bu cevazı veren alimler gayri müslim birisinin şahsi işi ile gayri İslami bir rejimin toplumsal işi arasındaki temel farkı göz ardı etmektedirler. Gayri İslami rejim İslam yerine İslam dışı olanı, itaat yerine masiyeti, ilahi adalet yerine insan yaşamında Allah'a isyanı amaçlamakta ve icra ettiği tüm işlerde bu amaç saklı olmaktadır. Böyle bir şeyin haram olduğu ve hatta diğer bütün haramlardan daha da şiddetli bir haram olduğu açıktır. Bu yüzden böyle özelliklere sahip bir zulüm düzenini ayakta tutan ve yürüten bölümler arasında 'falan bölümde iş yapmak caizdir. Falan bölümde iş yapmak caiz değildir' gibi bir ayrım yapılamaz. Çünkü bütün bu bölümler birleşerek büyük bir masiyeti ortaya çıkarmaktadır. Bu meseleyi daha güzel bir şe-

Bununla beraber şayet yapılan işte müşriklere yardım etme, onların kanunlarını ve batıl anayasalarını güçlendirme, bu konuda onlarla birlikte hareket etme varsa bunu yapan kişi kafirdir. Eğer yapılan işte masiyet varsa haramdır. Şayet müşriklere destek olma ya da Allah'a isyan yoksa böyle bir işte çalışmanın mekruh olduğunu söylemekten başka bir hüküm veremeyiz. Mekruh dememizin sebebi ise kafirlerin Müslümanlara musallat olması, onlara haklarını ödememesi, kafirlerle beraber onların meclislerinde uzun süre bulunma alışkanlığının getirdiği olumsuzluklardan korkmamızdır. Çünkü kafirlerle haşır neşir olma durumunda vela ve bera akîdesi sulandırılmış olur.

Habbab bin Eret *(Radıyallahu Anhu)*'ın bir kafirin yanında çalışırken takındığı durum ortadadır. Mustazaf olmasına rağmen onurlu bir şekilde dinini açıkça ortaya koymuş ve asla dalkavukluk yapmamıştır. Habbab'ın olayını delil getiren kimsenin onun nasıl bir tavır içinde olduğunu da gözetmesi gerekir. Bu konuda söyleyeceklerimiz bundan ibarettir. Hiç şüphesiz Allah doğru yola ve hidayete ulaştırandır. Konu hakkında daha ayrıntılı bilgi edinmek isteyenler “Orman Kanunları”[30] adlı kitabımıza başvurabilir.

Geçtiğimiz konuyla bağlantılı olarak tağuti hükümetlerin ordusunda ve polis teşkilatında çalışmakla ilgili sorunun cevabına geçebiliriz.

---

kilde anlamak için şu misal kâfi gelecektir. Herhangi bir kuruluşun kamuoyunda küfrün yayılması ve Müslümanların irtidadının sağlanması amacıyla kurulmuş olduğunu düşünelim. Bu kuruluşta haddi zatında helal olan ama bu kuruluşun güçlenmesi ve gelişmesine katkısı behemehal kaçınılmaz olan bir işte çalışmak hiçbir Müslümana caiz olmaz." *(yayıncı)*

[30] Bu kitabın tercümesi yayınevimiz tarafından tamamlanmıştır. Kısa bir süre içerisinde okuyucularımıza sunulacaktır. *(yayıncı)*

Bu tür vazifeler tağutlara ve dostlarına destek mahiyetinde olup, onları koruyan ve tahtlarını sağlamlaştıran vazifelerdir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* tağutların yardımcılarını suçta ve cezada tağutlara ortak kılmıştır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"Gerçekte Firavun, Haman ve askerleri bir yanılgı içindeydi." (28 Kasas/8)*

> *"Biz de onu ve askerlerini yakaladık ve onları denize attık (Orada boğuldular). Zalimlerin sonunun nasıl olduğuna bir bak!" (28 Kasas/40)*

Hatırlanacağı üzere ilk soruya cevap verirken şu ayeti zikretmiştik:

> *“Münafıklık etmekte olanları görmüyor musun ki onlar, Kitap Ehlinden küfre sapan kardeşlerine derler ki: "Andolsun, eğer siz (yurtlarınızdan) sürülüp çıkarılacak olursanız biz de sizlerle birlikte mutlaka çıkarız ve size karşı olan hiç kimseye itaat etmeyiz. Eğer size karşı savaşılırsa elbette size yardım ederiz" Oysa Allah, şahidlik etmektedir ki onlar gerçekten yalancıdırlar." (59 Münafikun/11)*

Allahu *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın müslüman gibi görünen bu insanları nasıl kafirlerle kardeş saydığını bir düşünün! Onlar muvahhidler aleyhinde müşriklerle beraber hareket edeceklerine dair sözleşme yapmışlardı. Allahu Teala bu verdikleri vaadin yalan olduğunu bilmesine rağmen onları kafirlerle kardeş saymıştır.[31]

---

[31] Bu ayette alınması gereken başka dersler de vardır. Kafirleri muvahhidlere yönetici seçmek ve onlara yardım etmek kişiyi İslam dininden çıkaran bir ameldir. Her ne kadar günümüz Mürcie'si kalben itikad ve istihlal şartı getirse de böyle bir amelde bulunan kişi yaptığını kalben helal görüp buna itikad etmese dahi durum değişmez. Dileyen muasır Mürcie'nin bu noktada ortaya attığı şüphelere dair "Tağutların

Öyleyse kendisinin tağutun askeri ve dostu olduğunu, onun ordusu ve istihbaratına mensub olduğunu açıkça ifade edip küfür kanunlarını koruyacağına, tağuta dostluk edeceğine dair yemin eden, onu korumak için sabahlara kadar uykusuz kalan hatta bu yolda ölenlerin hali nicedir? Şüphesiz böyle bir millet tevhidin ne kokusunu ne de tadını alamayan bir millettir.

Tağutların ordularında, emniyet teşkilatlarında, istihbarat birimlerinde çalışanlar onların hazır askerleridir. Böyle bir görevde çalışan kişinin hükmü tağutların hükmü gibidir. Çünkü bu görevlerde çalışanlar olmazsa tağutların varlığını koruması söz konusu değildir. Tağutlar ancak bu tip görevlerde çalışanlar sayesinde ayakta dururlar.

Bu yüzden Şeyhul İslam İbni Teymiye *(Rahimehullah)* zalimlere yardım edenlerin zalimlerle suçta ortak olduklarını, ümmetin cumhuruna göre zalime zulmünde yardım eden kimse ile zalimin hükmünün aynı olduğunu söylemiştir.[32] Her kim kafirlere küfürlerinde yardım ederse onun hükmü kafirlerin hükmü gibidir.

Yine aynı şekilde Şeyhul İslam İbn-i Teymiyye *(Rahimehullah)* Tatarların ordusuna katılanların mürtedliğine hükmetmiştir.

"Komutan veya asker olarak Tatarların ordusuna katılanların hükmü, onların hükmü gibidir. Şayet selef namaz kılıp oruç tutmalarına ve İslam cemaatine karşı savaşmamalarına rağmen zekat vermeyenleri mürted diye isimlendiriyorsa Allah'a ve Rasulüne düşman olanlarla bir olup Müslümanlara karşı savaşanların hali nicedir?"[33]

Destekçilerine Dair Şüphelerin Aydınlatılması" isimli eserimize müracaat edebilir.

[32] Mecmuul Fetava, 3/61.

[33] Mecmuul Fetava, 28/530.

Aynı şekilde Şeyh Muhammed b. Abdulvehhab da bu görüştedir. Sahibini İslam dininden çıkaran amellerden bir tanesinin de "Müşrikleri desteklemek ve Müslümanlara karşı onlara yardım etmek" olduğunu belirtmiştir. Allah ona merhamet etsin bu konuda şöyle der:

"Aynı şekilde insanlara şirki güzel gösteren ve mübahlığına dair şüpheler ortaya atanları da tekfir ederiz. Yine kılıcını şirke karşı değil ondan başkasına karşı çeken, şirki yok etmek isteyenlerle savaşanların da hükmü aynıdır."[34]

Tağuta bekçilik yapan, onu koruyan, küfür sistemini güçlendirmek için çalışan, tağutları yıkmak için mücadele eden mücahid muvahhidlerle savaşan herkes için hüküm aynıdır. Tağutların yolunda savaşan herkes kafirdir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"İman edenler, Allah yolunda savaşırlar. İnkâr edenler de tâğût yolunda savaşırlar. O halde siz, şeytanın dostlarına karşı savaşın! Şüphesiz şeytanın hilesi zayıftır." (4 Nisa/76)*

Bununla beraber biz tağutun ordusunda yer alan, onu inkar ettiğini ve ondan beri olduğunu gizleyen, tağutların ordusundan kaçıp dine hizmet için fırsat kollayanlar olduğunu da inkar etmiyoruz.

Yine tağutların ordusu içinde yer alırken Allah'ın kendilerine hidayet ettiği, hakkı ve tevhidi öğrenen, tağutu inkar ettiğini, onun batıllarından beri olduğunu açıkça ilan eden sadık kimseler de olabilir. Bu kimseler ya İslama ve Müslümanlara büyük bir fayda verecek icraatlar yaparak ve açıkça Müslümanlıklarını, tağutlardan beri oluşlarını ortaya koyarak ya da Allah'ın kendilerini hakka, hidayete ve nura yönlendirmesiyle bir an önce bulun-

---

[34] Mecmuetu Resailu Şahsiye, sy.60.

dukları konumdan ve vazifeden ayrılarak sadakatlerini ortaya koymalıdırlar.

İçlerinde Allah'ın dini için çalıştıklarını iddia eden ama kendi menfaatleri için çalışan yalancılar da vardır. Tevhidi ve imanın en sağlam kulpunu değersiz üç beş kuruş karşılığı satarlar. Bunlar Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu ayette bahsettiği kişilere ne kadar da çok benzerler:

"Bu (azap), onların dünya hayatını ahirete tercih etmelerinden ve Allah'ın kâfirler topluluğunu hidayete erdirmemesinden ötürüdür." (16 Nahl/107)

Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in hicretinden sonra Mekke'de kalmaya devam edenler bu son sınıftan olanlardı. Kafirlerin safından çıkıp muvahhidlerin safına geçmemiş ve Mekke'de kalmaya devam etmişlerdi. Vatana, meskene ve mala tamah etmişler, din için bunları feda etmemişlerdi. Oysaki Allah'ın arzı genişti. İsteseler Mekke'den çıkıp Müslümanların saflarına katılma imkanları vardı. Ama onlar korktular ve geride kaldılar. Furkan (Bedir) günü gelip de saflar karşı karşıya geldiğinde müşrikler onları istemeye istemeye ordularına aldılar ve en ön saflara koydular. Savaş başlayıp Müslümanlar oklarını atınca içlerinden bazılarını öldürdüler. Bunun üzerine şu ayeti kerime nazil oldu:

"Melekler kendi kendilerine zulmedenlerin hayatına son verecekleri zaman «Ne işte idiniz?» derler. Onlar «Biz, yeryüzünde zayıf bırakılmışlar (müstaz'aflar) idik» derler. (Melekler de:) «Onda hicret etmeniz için Allah'ın arzı geniş değil miydi?» derler. İşte onların barınma yerleri cehennemdir. Ne kötü yataktır o!" (4 Nisa/97)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu kimseleri *"kendilerine zulmedenler"* olarak vasıflandırmıştır. Çünkü kişinin kendisine yapabileceği en büyük zulüm kendisini muvahhidlerin saflarına katılarak, onlara yardım etmekten alıkoyması ve müşriklerin arasında,

mürtedlerin saflarında kalmasıdır. Sonra Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bize meleklerin şu sorusunu hatırlatıyor:

Ne işte idiniz?

Yani kimin safındaydınız? Kimin askeriydiniz? Kimin ordusundaydınız? Tağutların ordusunun saflarında mı yoksa muvahhidlerin ordusunun saflarında mı?

İşte bunlar muvahhidlerin saflarında değillerdir. Onların ordusuna katılmamışlardır. Muvahhidlerin askeri olmayı tercih etmemişlerdir. Aksine tağutun ordusunda can vermişlerdir. Bu yüzden bu tür sorulara verecekleri cevabın asla kendi hayırları için olmayacağını bilirler de cevap veremezler. Aksine günümüzde de pek çok aldanmış kimsenin yaptığı gibi mustaz'af olmak gibi uydurma mazeretleri öne sürerler:

"Biz, yeryüzünde zayıf bırakılmışlar (müstaz'aflar) idik."

İşte bu kendilerini tağutların orduları içine atanların cevabıdır. Çünkü çoğunlukla yaptıkları bu iş için zaruret, rızık, anababaları, çocukları, eşleri vs gibi dünya hayatının aldatıcı metaını mazeret olarak sunarlar. Oysaki asıl rızık veren Allah'tır. Metin kuvvet sahibi O'dur. O'nun rızık kapıları geniştir. Her kim Allah'tan sakınırsa Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onun için bir çıkış yolu açar.

Basit dünyalık uğruna tağutların ordularına katılan kimselerin getirdikleri boş deliller karşısında meleklerin cevabı şu olmuştur:

"Onda hicret etmeniz için Allah'ın arzı geniş değil miydi?"

Kardeşlerim! Kendilerini böyle delillerle savunanların hallerini, nasıl kötü bir sonla karşılaşacaklarını bir düşünün. Allah bizleri korusun.

Andolsun ki Allah tevhidden razıdır. Ona bütün gücünüzle sarılın. Maaş, memuriyet gibi fani dünyalıklar uğruna ondan vaz-

geçmeyin. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın haklarında şöyle buyurduğu tağutların ve İblis'in askerlerinden olmayın...

"Onlar, burada çeşitli fırkalardan olma bozguna uğratılmış bir ordudurlar." (38 Sad/11)

"Artık onlar, azgınlar ve İblis'in adamları hepsi birden yüzleri koyun (cehennemin) içerisine atılmışlardır." (26 Şuara/94-95)

Bu tür görevlerden sakınarak dininiz ve tevhidinizle Allah'a sığının. Allah'ın muvahhid askerleri olun. Allahu Teala onlar hakkında şöyle buyurur:

"Ve (sonunda) galip gelecek olan mutlaka bizim ordumuz olacaktır." (37 Saffat/173)

İçlerinde gerçekten mustaz'af olan, ellerinden bir şey gelmeyen kadınlar ve çocuklar dışında Müslümanlık iddiasında olan bu kişilerin müşriklerin saflarında öldüklerinde mustaz'af oldukları öne sürmelerini Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kabul etmemiştir. Müşriklerin saflarında olan bu kimselerle savaşması ya da onları öldürmesi sebebiyle hiçbir muvahhid günahkâr olmamış aksine büyük ecir kazanmıştır. Nitekim Bedir'de şehid olanların faziletlerinin yüceliği ve konumlarının ayrıcalığı malumdur.

Allahu Tealâ'nın Kabe'ye saldırı düzenleyen orduya yaptığı da buna benzer. O ordunun içinde bulunanlardan bazıları savaşmak için katılmamışlardı. Ancak onların sayılarını artırıyorlardı. Şeyhul İslam İbn-i Teymiye *(Rahimehullah)* bu konuda şöyle der:

"Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* mukaddes evini yıkmak isteyen orduyu helak etmiştir. Gönüllü olarak orada bulunanlar olduğu gibi gönülsüzler de vardı. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bunları birbirinden ayırma kudretine sahipken kimseyi ayırmamıştır. Hepsini niyetleri üzere haşredecektir. Öyleyse mü'min bir mücahidin gönül rızası ile karşı safta olanlarla gönülsüz olarak bulunanları bilmediği halde birbirinden ayırması nasıl vacip olabilir?"[35]

Bu çok dikkat edilmesi gereken bir noktadır. Tağutların ordusunun safında yer alan kişilerle savaştığı için tevhid ehli mazurdur. Hatta onlarla savaşıp kafir muamelesi yaptığı için ödüllendirilecektir. Eğer o kişilerin tevhidlerini ve imanlarını gizledikleri iddia edilse bile biz dünyada zahire bakarak karar vermekle emrolunduk. Vahiy kesildikten sonra artık batını bilebilmemiz bizim için mümkün değildir.

Bu yüzden müşriklerin ya da tağutların saflarında yer alanlar ikiye ayrılır:

* Kafirler: Müşriklere ya da tağuta yardım etmek için muvahhidlerle savaşanlar.

*Kafir muamelesi görenler: Onlar sadece kafirleri kalabalık gösterirler.

Şeyh Muhammed b. Abdullatif bu konuda şöyle der:

"Sadece müşrikler arasında bulunup yer almakla kafir olunacağı söylenemez. Ancak burada asıl kastedilen, müşrik safları arasından ayrılmaktan aciz olan ve kerhen onlar arasında bulunanlar kendileriyle savaşılması ve mallarının alınması noktasında müşriklerle aynı hükme tâbi olurlar. Ancak küfür konusunda onlarla aynı hükme tabi değillerdir. Bununla beraber kendi tercihleri ile savaşa çıkmışlarsa, bedenen ve malen müşriklere yardım ediyorlarsa o zaman küfürde de onlarla aynı hükme tâbi olurlar."[36]

Bu hususlara dikkat etmek, Allah düşmanlarından ve onların küfürlerinden bir an önce uzaklaşmak gerekir. Bunu dünyadayken gerçekleştirmeyen, pişmanlığın fayda vermediği o gün

---

[35] Mecmuul Fetava, 28/537.

[36] Mecmuu'r Resail ve'l Mesail, 2/135.

dünyaya geri dönmek isteyecektir. Bu kimsenin dünyaya geri dönmek istemesinin sebebi namaz kılmak, oruç tutmak ya da zekât vermek değildir. Aksine bu büyük esası –Allah düşmanlarından beri olmayı- gerçekleştirmek için dünyaya dönmeyi isteyecektir. Çünkü bu esas gerçekleşmeden ne namaz, ne oruç ne de zekât fayda vermez. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"O zulmedenler, azaba uğrayacakları zaman muhakkak bütün kuvvetin tümüyle Allah'ın olduğunu ve Allah'ın vereceği azabın gerçekten şiddetli olduğunu bir bilselerdi. Öyle ki (o gün) kendilerine tâbi olunanlar, kendilerine tâbi olanlardan uzaklaşıp kaçmışlardır. (Artık) Onlar azabı görmüşlerdir ve aralarındaki bütün bağlar (ve ilişkiler) de parçalanıp kopmuştur. (O zaman, yönetilip) Uyanlar derler ki: «Eğer bize bir kere daha (dünyaya dönme) fırsatı verilse muhakkak, onların bizden uzaklaştıkları gibi, biz de onlardan uzaklaşırdık.» Böylece Allah, onlara bütün yaptıklarını onulmaz hasretlerle gösterecektir. Ve onlar ateşten de çıkacak değildirler." (2 Bakara/165-167)*

Müslümanları zalimlerin yanında bu tür vazifeler almaya karşı uyaran pek çok hadis varken, mürtedlerin, kafirlerin ve müşriklerin yanında bu tür işlerde çalışmanın hükmünü varın siz düşünün. Buna dair hadislerden bazılarını burada aktaralım:

Buhari ve Müslim'in rivayet ettiğine göre Huzeyfe b. Yeman *(Radıyallahu Anhu)* Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in mescidinde oturuyordu. O sıra bir adam geldi ve oraya oturdu. Huzeyfe'ye bu adamın sultana nakletmek için laf dinlediği söylenildi. Bunun üzerine Huzeyfe *(Radıyallahu Anhu)* Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in şöyle buyurduğunu söyledi:

"Kattat (koğuculuk yapan) cennete giremez."[37]

[37] Müttefekun Aleyh.

Hafız İbn-i Hacer *(Rahimehullah)* bu hadisin açıklamasında "Kattat, gizlice bir yerden insanları dinleyip bunu sultana nakleden kimsedir" demiştir.

Bu olay, halife Osman *(Radıyallahu Anhu)* zamanında gerçekleşmiştir. Eğer Müslümanlar arasında fesat çıkarmak için onlarla ilgili haberleri Müslüman bir halifeye taşıyan kimse cennete giremeyecekse müşriklerin güvenliği, tahtlarının sağlamlaşması ve batıl kanunlarının korunması için muvahhidleri hapsedenlerin hali nicedir? Şüphesiz bu muvahhidlere karşı müşriklerle yardımlaşmanın bir göstergesidir ki bunun hükmünü açıklamıştık.

Bu tür kişilere dünyada nasıl davranılacağına dair bilgi edinmek için müşriklere casusluk yapanlarla ilgili Buhari'de ve diğer hadis kitaplarında Seleme b. el-Ekvea'dan rivayet edilen hadise bakılabilir.[38]

Dediğimiz gibi bu konuda varid olan birçok hadis vardır. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurur:

"Ahir zamanda zalim yöneticiler, fasık idareciler, hain hakimler ve yalancı fakihler olacaktır. Sizden kim onlara yetişirse onların yanında müsteşar, polis, zekat tahsildarı ve hazineden sorumlu kişi olmasın."[39]

İbn-i Hibban aynı hadisi şu lafızlarla rivayet etmiştir:

"Beyinsiz insanlar size yönetici olacaklar. Kendilerine insanların en şerli olanlarını yakınlaştıracaklar ve namazı vaktinde kılmayıp geciktireceklerdir. Sizden kim onlara yetişirse onların

[38] Şeyh'in söylediği hadis şu şekildedir: Seleme b. El-Ekva'dan şöyle rivayet edilir: "Rasulullah'ın yanına casus olarak müşriklerden biri geldi. Sahabenin yanında bir süre oturdu, konuştu ve sonra da sıvışıp gitti. Rasulullah buyurdu ki: "Onu bulun ve öldürün." Bu kişi öldürüldü ve daha sonra üzerindeki eşyaları ganimet olarak alındı." *(yayıncı)*

[39] İbn-i Hibban, Ebu Yala, Taberani merfu olarak rivayet etmişlerdir.

yanında müsteşar, polis, zekat tahsildarı ve hazineden sorumlu kişi olmasın."[40]

Yine Taberani ve diğerlerinin İbn-i Abbas (rhuma)'dan rivayet ettikleri bir hadiste Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurur:

"Başınıza bir takım yöneticiler gelecektir. Sizler (onların yaptıkları bir takım işleri) maruf göreceksiniz, bir takım işleri de münker göreceksiniz. Kim onlara karşı çıkarsa kurtulur. Kim onlardan uzak durursa selamete erer. Kim de onlarla kaynaşırsa helak olur."

Sen sakın helak olanlardan olma...

Yine İmam Ahmed'in Müsned'inde ve Sahihi Müslim'de Ümmü Seleme (rha)'dan merfu olarak rivayet edilen bir hadiste Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurur:

"Başınıza bir takım yöneticiler gelecektir. Sizler (onların yaptıkları bir takım işleri) maruf göreceksiniz, bir takım işleri de münker göreceksiniz. Bu kötülükleri hoş görmeyen kimse onlardan beri olur. Bu kötülüklere karşı çıkan kimse kurtulur. Kim razı olursa ona uymuştur."[41]

Sen sakın onlara tâbi olanlardan olma... Sakın... Sakın...

Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in ümmeti için korktuğu fitneleri bir düşünün. Sahabe bu fitnelerin kendi zamanlarında çıktığını düşünerek ölmeyi diliyor. Öyleyse şerri çok, hayrı az olan şu günümüzde halimiz nicedir? Allah düşmanlarının yoluna sapmaya karşı çok çok dikkatli olmak gerekir.

Konuya dair daha birçok rivayet aktarmak mümkündür. Ancak hidayet isteyene bu kadarı yeterlidir.

---

[40] İbn-i Hibban.

[41] Sahihi Müslim, İmare 65,66.

Bu kısma kadar anlattıklarımızdan üçüncü sorunun cevabı da ortaya çıkmış oldu.

Çünkü küfür tek millettir. İster ulusal olsun isterse uluslar arası olsun fark etmez. Birleşmiş Milletler teşkilatı kafir Yahudilere tâbi bir teşkilattır. Kuruluş sebebi sadece Yahudi ve Hıristiyanların menfaatlerini korumaktır.

Eğer biz gerek kendi nefsimiz için gerekse de kardeşlerimiz için bu kafir devletlerden herhangi birine yardım etmeyi, destek olmayı, bu devletlerin askeri olmayı caiz görmüyor ve böyle bir ameli küfür addediyorsak o halde kafirlerden oluşan bu teşkilata (Birleşmiş Milletlere) hizmet etmeyi nasıl caiz görürüz. Böyle bir durumda kafir Uluslararası Adalet Mahkemesi'nin çıkardığı kanunlara, onun siyaset ve hükümlerine destek vermiş olurlar. Onların kanunlarının askeri olurlar. Silah gücüyle onları korumak için çeşitli ülkelere giderler de belki bu esnada Allah korusun öldürülürler. Bu, tevhidin kokusunu alıp da bir nebze akla sahip olan kimsenin izin veremeyeceği bir şeydir.

İmam Buhari *(Rahimehullah)* Muhammed b. Abdurrahman'dan şöyle dediğini rivayet etmektedir: Medinelilerden savaşa katılmak üzere belli miktarda asker göndermeleri istendi. Ben de gönderilecek bu askerler arasına yazıldım. İbn-i Abbas (rhuma)'nın azadlısı İkrime ile karşılaştım. Ona durumu bildirince, bu işten elinden geldiğince beni de alıkoymaya çalıştı, sonra şöyle dedi: İbn-i Abbas bana şunu haber verdi:

"Müslümanlardan bazı kimseler, müşriklerle birlikte olup Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* döneminde müşriklerin kalabalığını artırıyorlardı. Atılan bir ok gelir onlardan birisine isabet eder, onu öldürürdü. Yahut da ona bir darbe indirilerek o kimselerden birisi öldürülebiliyordu. İşte bunun üzerine Allah

(Subhanehu ve Tealâ) "*Melekler kendi kendilerine zulmedenlerin hayatına son verecekleri zaman...*" *(4 Nisa/97)* ayetini indirdi."[42]

Zalimleri kalabalık gösteren bir orduda yer almanın hükmü böyleyken, kafir, müşrik ve mürtedlerin ordularını kalabalık göstermek için onlara katılmanın hükmünü varın siz düşünün. Dinizi terk etmekten, onda tefrite düşmekten sakının. Çünkü o sahip olduğunuz şeylerin en değerlisidir. Onun dışında kalan her şey helake götürür.

Kısaca anlatabileceklerimiz bu kadardır.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* beni ve muvahhid kardeşlerimi söylenenleri duyup en iyisine tabi olanlardan eylesin. Ayaklarımızı hak üzere sabit kılsın. Bizi dinin yardımcısı ve havarisi eylesin. Bizleri kendi yolunda şehadete erenlerden kılsın. Muhakkak ki O, duaları duyan ve icabet edendir. (Allahumme Amin)

Hamd alemlerin Rabbinedir. Salât ve selam Muhammed'in, ailesinin ve ashabının üzerine olsun.

---

[42] Buhari.

Millet-i İbrahim'in En Önemli Misyonu

Hoşgörü ile Davet Etmek

Rahman ve rahim olan Allah'ın adıyla…

Salat ve selam son Rasul Muhammed *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in üzerine olsun…

Bizler rasullerin ve nebilerin izledikleri yolu, bu yolun bütün rasuller arasında müşterek olduğunu, beşeri kanunlara ve anayasalara kulluk eden müşrikler, putperestler ve onların destekçileri ile aramızdaki düşmanlığın asıl sebeplerini açıklayan yazılar[43] kaleme alırken cezaevinde bazı kimseler nasihat babından bize bir mektup gönderdiler. Hemen girişinde şöyle yazıyordu:

"Önemli olan kimin kafir, kimin fasık ya da kimin mürted olduğu değildir. Asıl önemli olan husus bu kimseleri Allah'ın dinine nasıl davet edeceğimizdir."

Daha sonra Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in Rasul olarak gönderildiği günden ölümüne kadar toplumu ile yakın ilişkiler içinde olduğunu iddia ediyor. Tabii ki bu ilişkilerin sınırlarını belirlemeksizin! Arkasından kafir toplumlarla barış içinde yaşamak, ticari ilişkiler kurmak konusuna değiniyor. Bununla bizim beşeri anayasaların kullarından beri olmamızı ve onlarla barış yapmaktan uzak durmamızı kastediyor. Daha sonra da aslında kendi iddialarına hiçbir şekilde delil teşkil etmemesine rağmen Kuran'dan deliller getiriyor:

43 Bununla "Rableri Hakkında Tartışan İki Düşman" isimli Suvaka Zindanın da yazdım makaleye işaret ediyorlardı.

"Eğer Allah'a ortak koşanlardan biri senden sığınma talebinde bulunursa, Allah'ın kelâmını işitebilmesi için ona sığınma hakkı tanı! Sonra da onu güven içinde olacağı yere ulaştır. Bu, onların bilmeyen bir kavim olmaları sebebiyledir." (9 Tevbe/6)

"Kendilerine kitap verilenlerin yiyecekleri size helâl, sizin yiyecekleriniz de onlara helâldir. Mü'min kadınlardan iffetli olanlarla, daha önce kendilerine kitap verilenlerden olan iffetli kadınlar da, mehirlerini vermeniz kaydıyla evlenmek, zina etmemek ve gizli dost tutmamak üzere size helâldir." (5 Maide/5)

"Size bir selâm verildiği zaman, ondan daha güzeliyle veya aynı selâmla karşılık verin. Şüphesiz Allah, her şeyin hesabını gereği gibi yapandır." (4 Nisa/86)

Tabii ki burada müşrikleri söz konusu eden ayetlerle, ehli kitabı ve Müslümanları söz konusu eden ayetleri birbirine karıştırıyor. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in Mekke'de müşriklere ziyafet verdiğini söylüyor. (Aslında öyle zannediyor.) İddiasına göre altın pazarı Yahudilerin elinde idi. Müslümanlar bu pazara gidiyorlar, Yahudilerle ticari ilişkilerde bulunuyorlardı. Bütün bunları Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in ve ashabının içinde yaşadıkları toplumla sıkı bir ilişki içinde olduklarını izah etme adına söylüyor. Uzun uzun Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in kafirlerle ticari ilişkisinden bahsederek yazısını bitiriyor.

Daha önceki satırlarda da Müslümanların kafir toplumlarla çok sıkı ilişkiler içinde hayat sürdürdüklerini söylemişti. Tabii ki bu noktada söz konusu ilişkilerin, dostluğun ya da düşmanlığın sınırlarından bahsetmiyor. Sadece rıfk üzere hareket etmek, yumuşak sözlü olmak konularında zırvalayıp duruyor. Kafirlerle dostane ilişkiler konusunda ise şu ayeti delil getiriyor:

"Şayet sen kaba, katı yürekli olsaydın etrafından dağılıp giderlerdi." (3 Ali İmran/159)

Ancak ayetin devamından habersiz...

"Artık sen onları affet. Onlar için Allah'tan bağışlama dile! İş konusunda onlarla müşavere et!" (3 Ali İmran/159)[44]

Yine İslam devletini kurmak için çalışmanın zaruretinden bahsediyor ve onun nazarında en önemli misyonun bu noktada yoğunlaşmak olduğunu iddia ediyor. Son olarak da Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* hakkında şu ayeti delil getirerek umumi olarak insanlara düşman olmayı inkar ederek yazısını bitiriyor:

"Rasulün üzerine düşen ise ancak apaçık bir tebliğdir." (24 Nur/54)

"Eğer yüz çevirirlerse, artık sana düşen açık bir tebliğden ibarettir." (16 Nahl/82)

Bu durumda hem söz konusu yazıyı yazan arkadaşa hem de diğer Müslümanlara ve Allah'ın dinine yardımcı olmak için bu yazıdaki hatalara değinmemiz gerekmektedir. Bununla amacımız bizzat nasihatte bulunan arkadaşımıza cevap yazmak değildir. Tek amacımız resullerin ve nebilerin yürüdüğü yoldaki en önemli misyonu açıklamaktır. Zira en güzel öğüt ve gerçek hikmet, bu yolda mevcuttur. Bu yol İbrahim *(Aleyhisselam)*'ın ümmetinin yoludur. Bu yoldan ancak kendini bilmez sefihler yüz çevirir. Umulur ki Allah onların duymayan kulaklarını, görmeyen gözlerini, kapalı kalplerini açar. Hamd alemlerin Rabbinedir. O bize yeter. O ne güzel vekildir.

Biliniz ki ister müşrik, ister fasık, ister de diğer kimseler olsun... Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* insanlara karşı nasıl muamele

[44] Yani ayet umum insanları değil sadece müslümanları kapsamaktadır. Zira ayetin devamında istiğfar dileme ve müşavere etme emri sadece müslümanlara has olan bir haldir. *(yayıncı)*

etmemiz gerektiğini ve Allah'ın dinine davetin metodunu insanların hevasına, beğenilerine, akıllarına ya da delillerden arınmış şahsi tercihlere bırakmamıştır. Aksine bunu mükemmel bir izah ile ve sarih bir şekilde kitabında bizlere açıklamıştır:

"Sonra da sana "Hanif olan İbrahim'in dinine uy! O, müşriklerden değildi" diye vahyettik." (16 Nahl/123)

"İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine "Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi inkar ediyoruz. Siz bir tek Allah'a inanıncaya kadar sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir" dediler. Yalnız İbrahim'an, babasına "Senin için mutlaka bağışlama dileyeceğim. Fakat Allah'tan sana gelecek herhangi bir şeyi önlemeye gücüm yetmez" sözü başka..." (60 Mümtehine/4)

Müfessirler ayetin *"onunla beraber olanlarda"* kısmını "Bu yolda giden diğer rasuller" olarak tefsir etmişlerdir. Zira Millet-i İbrahim bütün rasullerin ortak yoludur. Ve aynı zamanda bu yol Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'e ve ümmetine tabi olmalarını emrettiği yoldur. İnsanların en akıllıları, en iyi ahlaka sahip olanları, en yumuşak huyluları bu yola ittiba edenlerdir. Zira Allah böyle vasıflandırıyor ve rasullerin en sonuncusuna da şöyle emrediyor:

"De ki: Allah doğru söylemiştir. O halde Hakka tapan bir hanif olarak İbrahim'in dinine uyun! O hiçbir zaman Allah'a ortak koşanlardan olmadı." (3 Ali İmran/95)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu davetin erlerini (yani İbrahim ve beraberinde bulunanları) insanlar arasında en aklı selim, en hikmetli, ahlak bakımından en yumuşak huylu ve en güzel kimseler olarak nitelendirmektedir.

"Biz Mûsâ'dan önce de İbrâhim'e hidâyet ve akl-ı selim verdik. Biz onun halini pek iyi biliyorduk." (21 Enbiya/51)

"Şüphesiz İbrahim çok içli, yumuşak huylu bir kişiydi." (9 Tevbe/114)

Ve yine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Rasullerin sonuncusunu da şu şekilde tavsif etmektedir:

"Ve şüphesiz sen, pek büyük bir ahlâk üzerindesin." (68 Kalem/4)

Görüleceği üzere onların davetlerinin en belirgin vasfı gerek şirkten gerekse de müşriklerden uzaklaşmak, onların putlarını aşağılamak, küfürlerini açığa çıkararak onlara karşı düşmanlık beslemektir. İşte Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın aklın kemali, ahlakın en güzeli, hilim ve hikmetin zirvesi olarak nitelendirdiği şeyler bunlardır. Yine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın buyurduğu üzere en büyük ahmaklık da dünyevi menfaatleri ön plana çıkararak bu yoldan yüz çevirmek, davetin maslahatı gibi geçersiz delillerle tağutların rızalarına ulaşabilme adına başka çarpık yollara tutunmaktır:

"Kendini bilmeyen ahmaktan başka kim İbrâhim'in dininden yüz çevirir ki? Biz onu dünyada nübüvvetle müşerref kılıp seçtik. O âhirette de sâlihlerden olacaktır." (2 Bakara/130)

Hal böyle olduğuna göre bu yüce ümmetin yolunun hakikatini, sabitelerini ve rukûnlarını öğrenmen senin için kaçınılmaz bir görevdir. İşte bu konuya dair senin için hazırladığım satırlar... Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine "Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi inkar ediyoruz. Siz bir tek Allah'a inanıncaya kadar sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir"

dediler. Yalnız İbrahim'an, babasına "Senin için mutlaka bağışlama dileyeceğim. Fakat Allah'tan sana gelecek herhangi bir şeyi önlemeye gücüm yetmez" sözü başka... Onlar şöyle dediler: "Ey Rabbimiz! Ancak sana dayandık, içtenlikle yalnız sana yöneldik. Dönüş de ancak sanadır. Ey Rabbimiz! Bizi, inkâr edenlerin zulmüne uğratma ve bizi bağışla. Ey Rabbimiz! Şüphesiz sen mutlak güç sahibisin, hüküm ve hikmet sahibisin." Andolsun, onlarda (İbrahim ve beraberindekilerde) sizin için, Allah'ı ve ahiret gününü arzu edenler için güzel bir örnek vardır. Kim yüz çevirirse bilsin ki, Allah her bakımdan sınırsız zengindir, övülmeye lâyıktır." (60 Mümtehine/4-6)

Bu ayetlerde pek çok alınması gereken faydalar vardır. Öncelikle İbrahim *(Aleyhisselam)*'ın davetinin kıyamet gününe kadar Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* ve bizler için örnek alınması gereken bir davet olduğu belirtilmektedir. Yine bu davetin ilmin ve hikmetin zirvesi olduğu, ondan ancak kendi nefsini alçaltan ahmakların yüz çevireceği bildiriliyor. Ayetler bu yüce milletin davetinin iki temel mihverini ortaya koyuyor:

Bu yüce davetin öncelikle Allah'tan başkasına ibadet eden kavimlerin karşısındaki konumu...

Onların Allah'tan başka ibadet ettikleri ve Allah'a şirk koştukları putlarının konumu...

Ayet her iki konuma karşı duruşumuzu açık bir şekilde ortaya koymaktadır:

"Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız."

Bu iki temel esasın ilki Allah'tan başka ibadet edilen putlardan ve şirkin her türlüsünden teberrî etmektir. Gerek Allah'tan başka kendisine rukû ve secde etmek suretiyle ibadet edilen putlar olsun, gerek Allah'ın izin vermediği konularda insanlar için kanunlar koyan alimler, din adamları, yöneticiler olsun gerekse

de onların ortaya koymuş oldukları kanunlar, anayasalar, hükümetler, demokrasi gibi insan aklının artıkları olan batıl dinler olsun fark yoktur.

Allah'ı tevhid ederek İbrahim *(Aleyhisselam)*'ın milletine ittiba eden bir kimsenin bu dine girdiği ilk andan itibaren bütün bunlardan uzaklaşması, İslam kapısının hemen eşiğinde bunları terk etmesi gerekir. Maslahat, hikmet ya da başka bahanelerle bunu ihmal etmesi kesinlikle mümkün değildir. İşte bu noktadaki tercih insanların bir kısmını helake götürürken bir kısmını da kurtuluşa sevkeder. Bu uzaklaşmanın en alt seviyesi ise öncelikle kalben bu ayrılışı gerçekleştirmek ve sözlü ya da ameli olarak tüm bu saydıklarımızdan kaçınmaktır.

İşte İbrahim *(Aleyhisselam)*'ın apaçık bir şekilde görünen sıfatı budur. Öyle ki İbrahim *(Aleyhisselam)*'ın müşriklerin dinlerinden, putlarından, batıl ilahlarından uzaklaşarak onları aşağıladığını kendileri dahi çok iyi biliyorlardı. Nitekim şu ayette bu bilgilerini dile getirmektedirler:

“(İçlerinden bazıları) "İbrahim denilen bir gencin putlarımızı diline doladığını duyduk" dediler.” (21 Enbiya/60)

Yani onlar "İbrahim putlarımızı küçük görüyor, aşağılıyor ve onlardan uzak duruyor" demişlerdi. Nitekim Rasullerin sonuncusu Muhammed *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* de böyle hareket ediyordu.

"Kâfirler seni gördükleri zaman "Sizin ilâhlarınızı diline dolayan bu mu?" diyerek seni alaya alırlar.” (21 Enbiya/36)

Yani Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* de onların putlarını aşağılıyor, kusurlarını ve eksikliklerini ortaya döküyor, onların hiçbir şekilde ibadete layık olmadıklarını söylüyordu. Nitekim İmam Ahmed'in sahih bir isnad ile rivayet ettiği bir hadiste müşrikler Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'i "Putlarımızı ayıplıyor, akıl sahiplerimizi aşağılıyor" diyerek vasıflandırmışlardı.

İşte ehli tevhidin de bu beşeri anayasalar, kanunlar, demokrasi gibi beş para etmez sistemler karşısında duruşu bu şekilde olmalıdır. Bu anayasaların ve beşeri sistemlerin kusurlarını ortaya dökmeli, sahtekârlıklarını açığa çıkarmalı, insanları bu sistemleri inkâr etmeye ve onlardan beri olmaya davet etmelidir.

Tembih: Bazıları bizim bu sözlerimize karşılık şu ayeti ileri sürmektedirler:

“Onların, Allah’ı bırakıp tapındıklarına sövmeyin, sonra onlar da haddi aşarak bilgisizce Allah’a söverler.” (6 En’am/108)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın sözlerinin tamamı elbette doğru ve haktır. Birbiri ile çelişmesi söz konusu değildir. Ayetlerin bir kısmı diğer bir kısmı ile tamamlanır ve anlamı açığa kavuşur. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* tarafından Rasullerden talep edilen (ki bu aynı zamanda davetin aslıdır) putlardan, tağutlardan, Allah'tan başka ilahlara ibadet etme suretiyle açığa çıkan batıl yollardan teberrî etmek, onların dinlerini kötülemek, kusur ve eksikliklerini insanlara açıklamak ve insanları bu batıl yolları inkar ederek onlardan uzaklaşmaya davet etmektir. İşte bütün bunlar müşrikleri kızdırsa da, yapılanları putlarına sövmek olarak isimlendirseler de rasullerden istenilen şer'i taleplerdir. Davetin bu şekilde cereyan etmesi sözde bazı olumsuz durumlar doğursa da durum değişmez. Zira alemdeki en büyük fesad şirktir. Karşılaşılması muhtemel bazı olumsuz sonuçların zannı neticesinde şirke karşı sessiz kalınması asla düşünülemez.

Ayette nehyedilene gelince, bu sadece müşriklerin putlarına mücerred bir sövgüdür. Davetin metoduna yakışmayan bu durum karşı tarafta düşmanlık ve öfke uyandırır. Başka da hiçbir işe yaramaz. Tepki olarak da müşrikler Rabbimizin onların putlarına

sövmemizi emrettiğini düşünerek O'na küfredebilirler. İşte bize nehyedilen budur. Zira bu direk olarak hiçbir maslahat içermeyen bir mefsedetle sonuçlanmaktadır.

Muvahhid bir kimsenin bu hususa dikkat etmesi, kafirlerden beri olarak onların ilahlarını ve batıl yollarını aşağılamak ile onlara ve ilahlarına sövmenin arasındaki farkı görmesi gerekir. Bu sövgü içerikli kelimeler, müstehcen ve iğrenç kelimelerden oluşuyorsa içindeki pisliği dışarı sızdıran bir kap gibidirler. Bu durum kesinlikle bizim tertemiz dinimize yakışan bir durum değildir. Tevhid ehli kimseler Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın yüce bir ahlak ve eşsiz sıfatlarla övdüğü bir davanın temsilcileridir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* insanların en hayırlılarını bu davanın nebileri ve tabileri olarak seçmiştir.

Bundan dolayı mücerred olarak müşriklere ve onların ilahlarına sövmek ile şirkten ve ehlinden uzaklaşarak onların ilahlarını, kanunlarını, sistemlerini kötülemenin, sahtekârlıklarını, eksikliklerini, beyan etmenin, insanları da tüm bunlardan uzaklaşmaya davet ederek bu ilahların hiçbir zaman kendisine ibadet edilmeye layık ilahlar olmadığını, kanunlarının ve hükümlerinin hiçbir şekilde hükmedilmeye layık kanunlar olduğunu beyan etmenin arasındaki farkı bilmek gerekir. İşte özellikle bu saydığımız hususlar bizim hiçbir zaman terk edemeyeceğimiz en önemli görevlerdir.

Son olarak; muvahhidin aslen bir fesada sebep olması sebebi ile yasaklanan ile mutlak olarak yasaklanan arasındaki farkı bilmesi gerekir. Mutlak olarak nehyedilenin hükmünün aksine aslen bir fesad doğurması sebebiyle yasaklanan şeyin hükmü, fesada kaynak olma illetinin kalkmasıyla son bulur.[45] Bu bilindiği

[45] Bu umumi ve genel geçer bir usul kaide olması yanında bir takım muhassıslarının da olduğu, her zaman illetin iptali ile hükmün iptalinin söz konusu olmayacağı gözden kaçırılmamalıdır. *(yayıncı)*

zaman müşriklerin putlarına, onların batıl yollarına sövmenin aslen münker olmadığı ancak bir takım kötülükleri beraberinde getirmesi sebebi ile münker olarak isimlendirildiği ortaya çıkar. Bu yüce davetin Allah'tan başka ibadet edilen putlar karşısındaki konumu hakkındaki sözlerimizden sonra putlara ibadet eden müşrikler karşısındaki konumu hakkında bilgi vermek gerekir.

Davetin, ilk cahiliye döneminde olduğu gibi putlara bizzat ibadet edenler ya da muasır cahiliyede olduğu gibi beşeri kanunlara ve hükümlere ibadet edenler karşısındaki konumuna gelince işte bu en önemli görevlerdendir. Hatta bizzat şirkten uzaklaşmak müşriklerden uzaklaşmaktan daha önceliklidir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Millet-i İbrahim'in vasıflarını ortaya koyan ayette müşriklerin bizzat kendilerinden teberrî etmeyi, şirkten teberrî etmekten önce zikretmiştir:

> *"Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız."*

Yine bir başka ayette İbrahim *(Aleyhisselam)*'ın kavmine şöyle dediği haber verilmektedir:

> *"Size de, Allah'ı bırakıp tapmakta olduğunuz şeylere de yuh olsun! Siz hâlâ akıllanmayacak mısınız?" (21 Enbiya/67)*

Bu ayetlerde Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın müşriklerden uzaklaşarak onlardan ayrılmayı, bizzat şirkin kendisinden beri olmaktan önce zikretmesi üzerinde düşünülmelidir. Nitekim aynı husus Ashab-ı Kehf'in dilinden şu şekilde bildirilmektedir:

> *"Madem siz onlardan ve Allah'tan başka ibadet ettiklerinden ayrıldınız..." (18 Kehf/16)*

İşte müşriklerin bizzat kendisinden uzaklaşmanın önce zikredilmesi konunun çok ciddi anlamda önem arzetmesindendir. Nice insan şirkten, putlardan, beşeri anayasalardan, batıl dinlerden uzaklaşabilir. Ancak onlara ibadet edenlerden, bizzat o kanun koyanların kendisinden uzaklaşamaz. Bunun neticesinde de Millet-i İbrahim'in gereklerini tam anlamıyla yerine getirmiş olmaz.

Ancak bizzat müşriklerden uzaklaşmak ister istemez beraberinde de onların dinlerinden ve batıl kanunlarından uzaklaşmayı beraberinde getirdiği için Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu ayetlerde müşriklerden uzaklaşmayı onların dinlerinden uzaklaşmaktan önce zikretmiştir. Bu, günümüzde bizzat şahit olduğumuz bir durumdur. Günümüzde Millet-i İbrahim'e davet ettiğimiz nice insan, kendisine çağrıda bulunduğumuzda, bize şirkten, dünyevi kanunlardan ve anayasalardan uzak olduklarını söylüyorlar. Ancak pratiğe baktığımız zaman, beşeri anayasalardan ve kanunlardan beri olduklarını iddia eden kişilerin, bu kanunları koyan Rablerle nasıl barış içinde yaşadıklarına şahit oluyorsunuz. Hatta barış içinde yaşamaktan ziyade onların hazır askerleri ve sadık dostları oluyorlar. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* buyuruyor ki:

"Rabbim! Bana lutfettiğin nimetlere andolsun ki, artık suçlulara asla yardımcı olmayacağım." (28 Kasas/17)

"Zulmedenlere meyletmeyin! Sonra size ateş dokunur. Sizin Allah'tan başka bir dostunuz da yoktur. Sonra (O'ndan da) yardım göremezsiniz!" (11 Hud/112,113)

Eğer Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* sadece tağutlara meyledilmesine karşı ateşle korkutuyorsa, ya onların kucağında yetişip onlardan beslenen, ömürlerini tağutların yoluna heba eden, onlara yardım için bütün güçlerini harcayanların hali nice olur. Eğer onlar bizim bu sözlerimize şaşırıyorlarsa vallahi biz de kendisini dine ve davete nispet eden buna karşılık kanun koyan müşriklerle, onların dostlarıyla ve askerleriyle karşılaştıkları zaman yüzleri gülen, onlara ikram etmek için çalışan, onlara karşı sevgi ve dostluk besleyenleri gördüğümüzde şaşırıyoruz. Bununla beraber onlar bu ilgi ve alakanın yüzde birini muvahhidlere karşı göstermiyorlar. Aksine muvahhidlere buğz ve düşmanlık ediyor, kötü sözler söylüyor, onlardan uzaklaşıyor, iftiralar atıyor, onları kaba, aşırı, aptal ve sefih olarak isimlendiriyorlar.

"İyi bilin ki asıl sefihler kendileridir, fakat bunu bilmezler." (2 Bakara/13)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu davetin müşrikler karşısındaki konumunu ayetteki şu ifadelerle te'kid etmektedir:

"Sizi inkar ediyoruz."

"Sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir."

Şayet Millet-i İbrahim'e Rabbimizin vacip kıldığı ve razı olduğu bir şekilde sarılmak, Rasullerin ve nebilerin usulüne uygun bir tebliğ sürdürmek isteniyorsa tevhid ehli ile şirk ehli arasındaki düşmanlığın ve buğzun açık ve aşikar olarak ortaya çıkması gerekmektedir. Gerek İslam devletini kurmadan önce, gerekse kurma esnasında ve gerekse de kurduktan sonra bu şekilde bir düşmanlığı devamlı surette sürdürmek, davetin en temel sabitelerindendir. Nitekim tevatüren nakledilen bir hadiste Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Ümmetimden bir grup Allah'ın emrini yerine getirmeye devam edecektir. Onları yalnız bırakanlar veya kendilerine muhalefet edenler, Allah'ın emri gelinceye kadar onlara bir zarar veremezler ve onlar insanlara karşı muzaffer olacaklardır."

Bu hadiste kendilerinden bahsedilen taife, Tevhid sancağını taşıyarak Allah'ın dininin ikamesi için çalışanlardır. Yoksa mustazaflık, takiyye, ruhsat ve özürlerin arkasına sığınanlar değil!... Aynı şekilde bu hadiste bahsedilen taifenin fertleri "Bu şekilde kafirlere karşı düşmanlık beslemek davanın maslahatı açısından sakıncalıdır" diyecek kadar küçülen cahil ve ahmak kimseler de değildirler.

Sonuç olarak; davetin temel sabitesinin hiçbir şekilde gizlemeksizin kafirlere karşı düşmanlığı açığa çıkarmak olduğu anlaşılmıştır. Bundan dolayı tevhidi bu şekilde ızhar etmekten daha önemli bir maslahat yoktur. Ne devlet ne de hilafet adına ortaya

atılan maslahat iddiaları, asıl maslahatın yanında geçersiz iddialardır. Zaten hilafet dediğimiz de tevhidin yayılması için bir vesileden başka bir şey değildir.[46]

Mesele bu şekilde anlaşıldıktan sonra bize mektup gönderen nasihatçinin "Önemli olan kimin kafir, kimin fasık ya da kimin mürted olduğu değildir. Asıl önemli olan husus, bu kimseleri Allah'ın dinine nasıl davet edeceğimizdir" sözünün ne denli batıl bir söz olduğu da açığa çıkmıştır. Zira kimin kafir kimin mürted olduğunu bilmezsek bu düşmanlığı nasıl ortaya çıkaracağız. Kimin dost kimin düşman olduğuna nasıl karar vereceğiz. Ancak ne yazık ki bu ve buna benzer sözler sebebi ile kendilerini İslami davete nispet edenlerden nicesinin dostluk ve düşmanlık terazisini dengeleyemediklerine, muvahhidlerden uzaklaşarak müşriklere ikramda bulunduklarına, onlara yağcılık yaptıklarına şahit olduk.

Bu noktada hatırlatılması gereken bir husus daha vardır. Millet-i İbrahim'in sabitelerini açıklayan Mümtehine Suresi ayetinde düşmanlığın, buğzetmekten önce zikredilmesi yine bu yolun sabitelerine dair işaretler vermektedir. Yukarıda da bahsettiğimiz gibi insanların bir çoğu müşriklere karşı kalben bir buğz besler ancak açık şekilde müşriklere karşı düşmanlık sergilemedikleri için yerine getirmeleri gereken görevi ifa etmiş olmazlar. Çünkü buğzun yeri kalptir. Buna karşılık düşmanlık daha belirgin ve zahirdir. Bundan dolayı bir muvahhidi Allah'a yaklaştıracak en

[46] Burada hilafet ve devlet hakkında konuşup bu önemli sabiteleri sulandıran, hilafetin aslen bir amaç olmadığını bilakis Tevhidin yayılması için bir araç olduğunu bile bile devlet kurmayı tevhidden dahi önemli zanneden kimselere bir ikaz vardır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur: *"Onlar ki, yeryüzünde kendilerini yerleştirir iktidar sahibi kılarsak, namazı dosdoğru kılarlar, zekatı verirler, ma'rufu emrederler ve münkerden sakındırırlar. Bütün işlerin sonu Allah'a aittir." (22 Hacc/41)* Bilinmelidir ki, emredilmesi gereken en büyük maruf tevhid, nehydilmesi gereken en büyük münker ise şirktir.

önemli şer'i yakınlık, imanın en sağlam kulpu olan Allah için sevmek, Allah için buğzetmek, Allah için dost olup Allah için düşman olmaktır. Düşmanlığın manası muvahhidin müşriklere karşı düşmanlık sergileyen safta olmasını gerektirir. Diğer safta ise kendisine düşmanlık gösterilen müşrikler vardır.

"Ama zulmedenler, kendilerine söylenmiş olan sözü başka sözle değiştirdiler." (2 Bakara/60)

Ancak bu kimseler müşriklere karşı yüzlerini dönmüşler, onlara ikramda bulunmuş ve sevgi göstermişler, buna karşılık muvahhidlere düşmanlık sergilemişlerdir.

"Bir kimseye Allah nûr vermemişse, artık o kimsenin aydınlıktan nasibi yoktur." (24 Nur/40)

Ayrıca bilinmelidir ki bu düşmanlığın, her iki tarafın birbirine düşman olması şeklinde cereyan etmesi Allah'ın sabit sünnetlerindedir. Bundan dolayı muvahhidlerin öncelikle müşrikleri şirklerinden uzaklaşmaya hikmetle ve güzel sözle davet ederek onların hidayet bulmasını temenni etmeleri gerekir. Ancak Millet-i İbrahim'den ve nebilerin menhecinden ayrılmaksızın onlara ve onların şirklerine buğz etmenin vacip oluşu apayrı bir meseledir. Şayet onlara karşı davetimiz sonucunda şirkleri üzerinde ısrar ederlerse buğzumuzu onlara ilan eder ve düşmanlığınızı açığa çıkarırız. Nitekim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* İbrahim *(Aleyhisselam)* hakkında şöyle buyurmaktadır:

"Ne var ki, onun Allah'ın düşmanı olduğu kendisine belli olunca ondan uzaklaştı." (9 Tevbe/114)

İşte gerçek hilim, yumuşak huyluluk ve hikmet budur. Hoşgörü ile davet etmek; Allah düşmanlarına karşı yağcılık yapmak, onlara meyletmek ve dostluk göstermek asla değildir. Nitekim Allah'ın kevni sünneti de müşriklerin Müslümanlara karşı düşmanlık göstermeleri, imanlarından ve tevhidlerinden dolayı onlarla

savaşmaları ve bunun neticesinde cezaların en büyüğüne maruz kalmaları şeklinde cereyan etmektedir.

"Onlar güçleri yeterse sizi dininizden döndürmek için sizinle muharebe etmekten bir zaman geri durmazlar" (2 Bakara/217)

İşte gönderilmiş olan tüm rasullerin davetinin ana mihverinin bu olduğunu bilen Varaka b. Nevfel ki kendisi cahiliyede Hıristiyan olmuştu ve İbranice kitaplar yazıyordu. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* kendisine gelerek gördüklerini ona anlattığından şöyle demişti:

"Keşke kavmin seni topraklarından çıkaracağı zaman sağ olsam da sana yardımda bulunsam."

Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* "Onlar beni çıkaracaklar mı diye sorduğunda ise işte bu anlayışı ortaya koyuyor ve şöyle diyordu:

"Senin getirdiğinin bir benzerini getiren herkese ancak düşmanlık edilmiştir."

Tüm nebi ve rasullerin yoluna uyarak Millet-i İbrahim'e sıkıca yapışanların mutlak surette müşriklere buğzetmesi, düşmanlık beslemesi gerekir. Bunun karşılığında elbette müşrikler de ona karşı buğzedecekler ve düşmanlık göstereceklerdir. Sünnetullah bu şekilde cereyan etmektedir. Bu yolun güllerle, yaseminlerle dolu olduğunu zanneden kimse önce düşüncesini gözden geçirmelidir. Çünkü işkence, eziyet ve zindan bu yolun her bir adımında karşılaşılacak şeylerdir. Bilinmelidir ki müşriklere düşmanlık göstermeyen ve bunun neticesinde de müşrikler tarafından kendisine düşmanlık gösterilmeyen kimse Rasullerin yoluna girmemiş, onların getirmiş olduğu tevhid ve iman bağını gerçekleştirememiştir.[47]

[47] Müşriklere karşı düşmanlık göstermek, onlara buğzetmek ise ister istemez beraberinde mü'minlere karşı dostluk beslemeyi, onlara yardım

Düşmanlığın tezahürü farklı şekillerde ortaya çıkabilir. Kişi bazen bunu açıkça ilan eder bazen de korkar, gizler ve takiyye yapar. Ancak her şartta önemli olan müşriklere yönelik düşmanlığı kalpten eksik etmemektir. Çünkü ikrah ve mustazaflık halinin kalp üzerinde bir etkisi yoktur. İşte bundan dolayı Millet-i İbrahim'in en düşük mertebesi, düşmanlığın kalpte sürekli var olmasıdır. Bunun gereği ise tağutlardan ve onların dostlarından uzak durmak, onlara yardım etmemek, onlara meyletmemek ve onları desteklememektir. İşte bütün elçilerin tebliğinin aslı olan "Allah'a ibadet etmek ve tağutu inkar etmek" ilkesinin en düşük mertebesi budur.

Bunun en yüksek mertebesi ise kalpte mevcut olan bu düşmanlığı açığa vurmaktır. Tıpkı İbrahim *(Aleyhisselam)*'ın ve onu örnek edinen Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in yaptığı gibi... İşte Allah'ın dininin ikamesi için kıyamet gününe kadar savaş verecek Taifetul Mansuranın yolu budur.

Nitekim Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* ve ashabı nice eziyetlere katlanmışlar, bu yolda büyük imtihanlarla karşılaşmışlardır. Mekke'de yüzyüze geldikleri imtihan namaz, oruç ve zekat gibi ibadetlerin farziyetinden önce idi. Diğer bir ifade ile Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* ve ashabı Mekke'de namaz, oruç, zekat gibi ibadetleri yerine getirmelerinden dolayı değil bilakis şirkten ve şirk ehlinden teberri etmelerinden dolayı büyük eziyet ve işkencelere maruz kalmışlardı.

etmeyi, onların sevinci ile sevinip, onların kederi ile kederlenmeyi gerektirir. Ancak bugün pek çok kimse bunun tam tersini yapmaktadır. Kalplerine iman yerleşmemiş olan bu kimseler, muvahhidlerin başına gelenlere sevinir, onlara bir hayır dokunduğu zaman ise duydukları öfkeden yüzlerinin rengi değişir ve düşmanlık gösterirler. Tevhid düşmanlarına ise dostluk ve yağcılık yapmaktan geri durmazlar. Oysaki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* mü'minleri *"Mü'minlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı onurlu..." (5 Maide/51)* şeklinde vasıflandırmıştır.

Buraya kadar anlattıklarımız iyi düşünülürse söz konusu nasihatçinin delil olarak öne sürdüğü *"Sana düşen açık bir tebliğden ibarettir"* gibi ayetlerin de anlamı açıklığa kavuşur. Ayetlerde anlatılan kısaca şudur:

"Ey Muhammed! Hidayet ve tevfik senin elinde değildir. Bu sadece Allah'a aittir."

"Şüphesiz sen sevdiğin kimseyi doğru yola iletemezsin. Fakat Allah, dilediği kimseyi doğru yola eriştirir. O, doğru yola gelecekleri daha iyi bilir." (28 Kasas/56)

Bir başka anlam ise "Ey Muhammed! İnsanları bu dine zorlamak senin görevin değildir. Senin vazifen sadece tebliğ ve yol göstermedir" şeklindedir.

Yoksa bu ayetlerden "Elçilerin görevi sadece tebliğdir. Bundan başka da görevleri yoktur" şeklinde bir mananın anlaşılması kesinlikle söz konusu değildir. Ayrıca "Müşrikleri tekfir etmek, onlardan uzaklaşmak, onların batıl dinlerini terk etmek, onlara düşmanlık etmek senin üzerine vazife değildir" şeklinde bir anlam da çıkarılamaz. Bırakın alimleri, aklı başında olan bir kimse dahi bu ayetlerden böyle bir anlam çıkarmaz. Şayet ayetleri bu şekilde anlamak mümkün olsaydı o zaman aynı şekilde "Cihad ayetlerini uygulamak, had cezalarını tatbik etmek, devlet kurmak ve benzeri işler de senin görevin değildir" şeklinde bir mananın çıkması gerekirdi ki bunun batıl olduğu aşikardır. Zira ayetlerde bunlar murad edilmemiştir. Şer'i naslar kesinlikle böyle anlaşılmaz.

Sonuç olarak; söz konusu nasihatçinin bize reddiye mahiyetinde delil olarak getirmiş olduğu ayetlerin hiç birisi muteber deliller değildir ve kendi düşüncesine dair delil teşkil etmez. Nitekim şu ayeti de bize karşı delil olarak getirmesi aynı şekilde yersiz bir delillendirmedir:

"Bugün size temiz ve hoş şeyler helâl kılındı. Kendilerine kitap verilenlerin yiyecekleri size helâl, sizin yiyecekleriniz de onlara helâldir." (5 Maide/5)

Ehli kitabın yiyeceğinin bize helal olması başka bir şey, onlara karşı dostluk göstermek ve onlardan razı olmak başka bir şeydir. Nitekim başka ayette Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden hiçbir topluluğun, babaları, oğulları, kardeşleri yahut kendi soy sopları olsalar bile Allah'a ve peygamberine düşman olan kimselere sevgi beslediğini göremezsin." (58 Mücadele/22)

Yine söz konusu nasihatçinin bize reddiye olarak Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in bir ziyafet hazırlayıp davet verdiği ve ziyafete Mekke'nin ileri gelenlerini çağırdığını delil getirmesi de bu kabildendir. Öncelikle nasihatçinin olayın sahih olduğunu ve bununla delil getirilebileceğini ortaya koyması gerekir. Nitekim "Önce düzgün bir dal bul, sonra onu nakşet" demişlerdir. Şayet dal yamuk yumuk olursa burada olduğu gibi ona yapılan nakış da yamuk olacaktır. Söz konusu nasihatçinin delil getirirken yaptığı çoğunlukla budur. Zira o delil getirirken ya konu ile doğrudan ilgisi olmayan nasları öne sürüyor ya da ilim ehli tarafından muteber kabul edilmeyen kaynaklardan delil getirmeye çalışıyor. İşin aslı getirdiği delillerden ihticac yapmanın da yolunu yordamını bilmiyor. Örneğin Medine'deki altın çarşısının Yahudilere ait olmasını ve Müslümanların Yahudilerle ticari ilişkiler içinde olmasını delil olarak getirmesi bu kabildendir. Acaba bunun böyle olmadığını iddia eden kimdir ki? Ya da bunun bizim konumuzla ne alakası var?

İhtilafımız altın kumaş ya da sebze çarşısı üzerine mi? Ya da Müslümanların Yahudi ve müşriklerle ticari ilişkiler kurması üzerine mi? Nasihatçi "Rasulullah öldüğü zaman zırhı bir Yahudi'nin

elinde rehin değil miydi? Habbab b. Eret *(Radıyallahu Anhu)* Mekke'de As b. Vail'e çalışmıyor muydu?" diyor. Peki bunları inkar eden kim? Zaten aramızdaki ihtilaf konusu bunlar değildir ki!...

Ey Nasihatçi! Bizim bugün aramızdaki ihtilaf bunlardan ziyade, Allah'ın düşmanlarına dostluk göstermek, onlara hürmet göstermek, destek vermek üzerinedir. Durum bugün öyle bir hal almıştır ki, tevhidî vakarı önemseyen birçok kimse, tağutların askerlerini aldıkları rütbelerden dolayı tebrik etmektedirler. Halbuki bunlar tevhidi satmaları, tağutlara karşı sadakât göstermeleri, onları ve batıl kanunlarını korumaları karşılığında dünya hayatının değersiz bir karşılığı olmak üzere bu rütbelere kavuşmuşlardır. İnsanları böyle davranmaya ise sözde nasihatçimiz gibilerinin "Önemli olan kimin kafir, kimin fasık ya da kimin mürted olduğu değildir " türünden sözleri itmiştir.

Ey nasihatçi! Vallahi ihtilafımız müşrik ve kafirlerle ticari ilişkilerde bulunmak, altın alıp satmak değildir. Asıl ihtilafımız dinin, vela ve bera akîdesinin kafirlere satılması, sudan bahanelerle Millet-i İbrahim davasının sulandırılması, aslı astarı olmayan delillerle onlara dostluk gösterilmesidir. İşin en garip olan tarafı ise bu kimseler şer'i siyaset ve dinin aslı ile ilgili meselelerde hikmet, akıl ve sahih anlayış üzere hareket etmek gerektiğini iddia etmelerine rağmen henüz delillerden istidlal etme yolunu dahi bilmemektedirler. Bunun doğal sonucu ise Ehli kitap ile müşrik ve kafirlere uygulanması gereken ahkama dair ayırıcı sıfatlardan habersiz kalmışlardır.

İşte bu cehaletin tezahürü... Ehli kitabın yemeğinin helal kılınması ayetini müşrik ve kafirlerle ilişkiler kurma noktasında delil getiriyor. Peki, Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in ehli kitaba öncelikle selam verilmemesi gerektiğine ve onlarla karşılaşıldığı zaman yollarını daraltmaya dair hadislerini hiç düşünmüyor mu? Acaba naslardan istidlal etme noktasında menhec böyle mi olmalıdır? *"Size bir selâm verildiği zaman, ondan daha güzeliyle veya aynı selâmla karşılık verin. Şüphesiz Allah, her şeyin hesabını gereği gibi yapandır." (4 Nisa/86)* ayetini delil getirerek bununla tağutların askerlerine selam vermenin caiz olduğu neticesini çıkarıyor. Peki, Rasulullah'ın onlara selam vermeyi nehyetmesi ile ilgili hadislerin bu ayetin umum ifadesini tahsis etmesi gerekmez mi?

Amacımız burada ona uzun uzun cevaplar vermek değildir. Zeki olan kimse için bu anlattıklarımız da yeterlidir. Yine burada onların şu tehlikeli sözlerine değinmek isterim:

"Şayet insanlarla muharebe durumu yoksa düşmanlık sergileyerek müşrikleri İslama davet etmek onlara karşı kötülük yapmaktır."

Bu sözlerine delil olarak ise şu ayeti getiriyorlar:

"Şayet sen kaba, katı yürekli olsaydın, hiç şüphesiz, etrafından dağılıp giderlerdi." (3 Ali İmran/159)

Ancak ayetin devamını unutuyorlar:

"Artık sen onları affet! Onlar için Allah'tan bağışlama dile ve iş konusunda onlarla müşavere et!" (3 Ali İmran/159)

Acaba bizden onun hikmet diye isimlendirdiği şeylere ve davetteki sözde güzel üslubuna uyarak onlar hakkında istiğfarda bulunmamızı ve işlerimizde onlarla istişare etmemizi mi bekliyor?

Savunduğumuz görüşün doğruluğunu ispat edebilme adına delilleri eğip bükmek ve konumlarının dışına kaydırmak kesinlikle caiz değildir. Bu, Allah'a söylemediği şeyi söyletmek ve O'nun şeriatine iftira atmaktır. Böyle yapan kimse mutlak surette bundan sakınmalıdır. İşte bu da böyle davranan kimselere bizim nasihatimizdir.

Nasihatçinin hiçbir delile dayanmayan sözlerine bir bak! Gerçekten iyice düşünecek olursan hiç şüphe etmeden onun söz-

lerini zaten inkar edersin. Ve özellikle de Millet-i İbrahim'in menhecini tanımışsan ve onun temel sabitelerinden birinin müşriklere karşı buğzetme ve onlara düşmanlık gösterme olduğunu kavrarsan bu boş sözler senin için bir anlam ifade etmez. Çünkü bu nasihatçi hiçbir asli temele dayanmayan sözlerle Müslüman ile kafiri, muvahhid ile müşriği birbirinden ayırmaksızın onlara karşı düşmanlık yapılması gerektiğini inkar ediyor. Örneğin "Onlara düşmanlık sergileyerek İslama davet etmek kendilerine kötülük yapmaktır" sözünü iyice düşün!

Halbuki müşrik ve kafirleri Allah'ın dinine davet etmek, onların Müslüman olmasını temennî etmek başka bir şey; onlara buğzetmek, onlara karşı düşmanlıkta bulunmak başka bir şeydir. Her iki emir arasında da bir çelişki söz konusu değildir. Çünkü biz bir taraftan kafirlere karşı dostlukta bulunmuyor ve onlara karşı sevgi beslemiyoruz, diğer taraftan ise onları Allah'ın dinine davet ediyor, tevhide çağırıyor ve Müslüman olmalarını temennî ediyor, kalplerini İslam'a ısındırmaya çalışıyoruz. Ancak küfürlerinde ısrar ederlerse onlara karşı buğz ve düşmanlığımızı ortaya koyuyoruz. Allah'a yemin olsun ki bu kendisinde hiçbir şüphenin olmadığı haktır. Allah'ın kitabının bir kısmı diğer bir kısmı ile asla çelişmez. Bilakis ayetlerin bir kısmı bir kısmı ile tamamlanır ve açıklanır.

Allah'ın dinine güzel sözle ve hikmetle davet etmek ile kafirlere karşı sert ve katı davranmak arasında bir çelişki olmadığı gibi müminlere karşı rıfk ve merhametle davranmak ile kafirlere karşı düşmanlık göstermek ve onlara buğzetmek arasında da bir muhalefet yoktur.

Ayrıca böyle davranmak, nasihatçinin dediği gibi kafirlere kötülük yapmak olarak asla isimlendirilemez. Bilakis onlara karşı yapabileceğimiz asıl kötülük, kafirlerin dinlerinin batıl olduğunu gizlemek, onların batıl yollarını açığa çıkarmamak, küfürlerinden ve zulümlerinden razı olmak, onları kendi şirkleri ve batılları

içinde bırakmaktır. Bununla beraber bu, kişinin kendi nefsine de zulmetmesidir. Zira kafirlere karşı dostluk sergilemek ve onlara sevgi beslemekle Allah'a karşı isyan etmiş oluruz. Aynı şekilde bu Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in yolundan da sapmaktır ki melekler Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'i "Muhammed insanların arasını birbirinden ayırmıştır" şeklinde sıfatlandırmışlardı.[48] Yani Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* tevhid ehli ile şirk ehlini birbirinden ayırmıştır.

Allah'a yemin olsun ki Allah'ın dini insanların hepsini sevmek, bütün insanlardan hoşnut olmak değildir. Millet-i İbrahim'i, Rasullerin davetinin konumunu anlayan bir kimse nazarında bu gibi davranışların Allah'ın dininde yeri yoktur. Belki bu milleyetçilerin, demokratların, vatan bağını kutsallaştıranların, bütün din sahiplerinin kardeş olduğunu iddia edenlerin dini olabilir ama asla Allah'ın dini değildir.

Rasullerin getirmiş olduğu tevhide iman edenlerin dini Rahman'ın dostları ile şeytanın dostlarını birbirinden ayıran bir furkandır. Nitekim Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in ashabının da dini bu idi. Tevhidleri uğruna babaları, oğulları, kardeşleri ve eşleri ile aralarını ayırmışlardı.

Evet kafirlerle alışveriş yaptılar ancak bizim nasihatçimizin iddia ettiği gibi kafir toplumlarla içli dışlı olmadılar hiçbir zaman... Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in ashabı ile müşrikler arasında hiçbir şekilde tevhid ehli ile şirk ehli arasında içli dışlı dostluğa varan bir hoşnutluk gerçekleşmedi. Ne onlara rıza gösterdiler, ne şirklerine, ne de putlarına... Müşriklere karşı hiçbir zaman Müslümanlara davrandıkları gibi davranmadılar. Onlara itibar etmiyorlar, yüzlerine gülmüyorlar, selam vermiyor ve onlarla tokalaşmıyorlardı.

---

[48] Buhari.

Her kim ki davetini bu şekilde ortaya koyarsa işte o, Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in metodu ve yolu üzerindedir. Rasulullah (Sallallahus)'in şu buyruğunun muhatabıdır:

"İnsanlar arasına karışıp onların eziyetlerine sabreden mü'min, onların arasına karışmayan ve eziyetlerine sabretmeyen mü'minden daha hayırlıdır."[49]

Allah'a yemin olsun ki bugün kişi, sözde davetçilerin yaptığı gibi nefsi arzular, şehevi istekler üzerine kurulmuş, eğri büğrü yollara ve muteber olmayan delillere sarılarak davet edeceğine sussa ve dağlarda inzivaya çekilse daha hayırlı olur. Gerçi söz konusu nasihatçimiz bunu caiz görmemektedir. Ancak Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* "Susan kurtulur" buyurmuştur. Ancak müşrikleri destekleyen, onlara yağcılık yapan ve hakkı örten kimse için bu kurtuluş müjdesi geçerli değildir. Yine Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* "Kim Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsa ya hayır konuşsun..." buyurmuştur. Yani bu, Millet-i İbrahim ve nebilerin menheci gereğince davette bulunsun demektir. Hadisin devamı ise malum olduğu üzere "...ya da sussun" şeklindedir. Yani bu şekilde bir davet ortaya koyuyorsa konuşmasın ve sussun demektir.

Bu açıklamalarımız nasihatçimizin uzlete çekilmeyi kötülemesi üzerine yapılmıştır. Çünkü bilinmelidir ki uzlete çekilmek her zaman kınanmış değildir. Bilakis fitne zamanlarında olduğu gibi bazen övülmüştür. Özellikle de Rasullerin ve nebilerinin metodu üzere davette bulunamayacak kimseler için uzlete çekilmek elbette daha iyidir. Zira aslolan ya hayır konuşman yani insanları Rasullerin menheci üzere Allah'ın dinine davet etmen ya da bunu yapamayacak güçte isen susmandır. Hiç şüphesiz böyle bir tavır, Millet-i İbrahim'den saparak tağutları ve onların dostlarını hoşnut eden bir davette bulunmandan daha iyidir. Zira daha önce de

---

[49] İbn-i Mace, Müsned.

söylediğimiz gibi Varaka b. Nevfel Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'e "Senin getirdiğinin bir benzerini getiren herkese ancak düşmanlık edilmiştir" demişti. Ne zaman ki tağutları ve dostlarını memnun eden, onlara yağcılık yapan, onlarla güzel ilişkilerde bulunan ve onlara karşı bir düşmanlık sergilemeyen bir davetçi görürsen Varaka b. Nevfel'in bu sözünü hatırla! Göreceksin ki onlar Rasulullah'ın getirdiğine tabi olmamışlardır. Bilakis bu kimseler yeryüzünün tüm tağutlarının nefret ettiği Milleti İbrahim'den sapmışlardır. Zira bir kimse bu yoldan ne kadar uzaklaşırsa tağutlara o kadar yakın olur ve o derece tağutları memnun eder. Ve ne denli Rasullerin ve nebilerin yoluna tabi olursa o derece tağutlar tarafından düşmanlık görür.

Nasihatçimizin *"Eğer müşriklerden biri senden sığınma talebinde bulunursa, Allah'ın kelâmını işitebilmesi için ona sığınma hakkı tanı! Sonra da onu güven içinde olacağı yere ulaştır. Bu, onların bilmeyen bir kavim olmaları sebebiyledir." (9 Tevbe/6)* ayetinden çıkardığı sonuç ise oldukça ilginçtir. Gerçi bu nasihatçimizin her söylediği ilginç ya!... Acaba bu ayet ile müşriklere selam vermek, onlara dostluk göstermek, onları tebrik etmek, batıllarına karşı susmak, küfürlerini savunmak arasında ne gibi bir ilişki var acaba? Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın onları müşrikler olarak isimlendirdiğini görmüyor musunuz? Acaba bizim yanımıza sığındıkları zaman onlar Müslüman mı oluyorlar? Bizim yanımıza sığındıkları zaman onların hakkında hüküm değişiyor mu? Bu kimseler Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın bizim yanımıza sığınmadan ve Allah'ın kelamını işitmeden önce onları nasıl müşrikler olarak isimlendirdiğini görmüyorlar mı?

Nasihatçimizin doktorluk gibi muhtelif görevlerle beşeri kanunları koruma noktasında alınan polislik, askerlik gibi görevleri eşit seviyede görmesi onun boş sözlerinden bir tanesidir. Zira alimler kafir ve müşriklerin yanında görev alan herkese aynı hükmü vermemişlerdir. İbni Hacer'in Buhari şerhinde Habbab b.

Eret'in, As b. Vail'in yanında çalışması hakkındaki sözleri, alimlerin her görevi eşit seviyede görmediklerine bir delildir. Alimler, zaruret olmadıkça müşriklerin yanında çalışmayı kerih görmüşlerdir. Bunun için ise bazı şartlar getirmişlerdir. Bu şartlar şunlardır:

1- Yapılan iş günaha yardım etmek mahiyetinde olmamalıdır.

2- Yapılan iş Müslümanların aleyhine olmamalıdır.

3- Yapılan iş Müslümanı küçük düşüren bir tarzda olmamalıdır.

Elbette yapılan bu iş onlara batılları hususunda yardım etmek ve onlarla dostluk kurmayı gerektirecek tarzda olmamalıdır.

“Ey iman edenler! Yahudi ve Hıristiyanları dostlar (veliler) edinmeyin! Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden onları kim dost edinirse, kuşkusuz onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna hidayet vermez.” (5 Maide/51)

Dolayısı ile bu kafir hükümetlerde çalışmak bütünüyle küfürdür ya da haramdır şeklinde bir söz söylenemez. Bunun ayrıntıları vardır. Şayet yapılan işte yasamaya katılmak varsa bu küfürdür. Tağutlara ve kanunlarına destek olmak varsa, küfürdür. Günah ve haramda onlara destek vermek varsa bu da küfürdür. Ancak bu şartları taşımıyorsa günahtır ya da küfürdür denemez. Alimlerin kerih görmesine, kafirlerden ve onların yanında çalışmaktan uzak durmayı teşvik etmelerine rağmen bu şartlar bütün işler için geçerlidir. Doktor, öğretmen, mescid imamı ve hatta diğer memurlar için bu şartlar geçerlidir. Eğer bu memurların içinde tağutlara dostluk eden ve onlara yardım eden varsa onun hükmü tağutların hükmü gibidir. Ancak böyle bir durum söz konusu değilse o zaman "Acaba aldığı görevde bizzat haram ya da harama destek olmak var mıdır yok mudur?" diye mahiyetine bakılır.

Ancak her ne şartta olursa olsun asker, polis, emniyet ve istihbarat memurluğu görevlerine gelince... Onlar tağutlara yönelik dostluklarını elleriyle ve dilleriyle ortaya koymuşlardır. Şirk safını seçmişlerdir. Kanunlarının uygulanmasında onlara yardımcı olmuşlardır. Bu tağutları "tağut" olarak isimlendiren tevhid ehline karşı tağutlarla aynı safta yer almışlardır. İşte biz bu kimseler hakkında onların kalperine bakmaksızın zahiren hüküm veriyoruz. Eğer kalplerinde bundan başka bir şey varsa o bizi ilgilendirmez. Zira hadiste de geçtiği üzere biz batına göre değil bizzat zahire göre hüküm vermekle mes’ulüz.

Doktor gibi zahiri itibarıyla tağutların kanunlarına ve anayasalarına destekçi olmayı içermeyen memuriyetlere gelince daha önce de dediğimiz gibi eğer bu memuriyetlerde görev alan kimseler tağutlardan beri olarak tevhidi gerçekleştirebiliyorlar ise bir sorun yoktur. Aksi durumda tağutlara yardım eden askerlerle aynı konumdadırlar. Buradaki ayırıcı unsur haktır.

Son olarak değinmemiz gereken diğer bir konu ise insanlardan yüz çevirerek onları ıslah etmeye çalışmak Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in terkedilmiş bir sünnetidir. Her muvahhidin bu önemli hususu bilmesi gerekir. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* günahında ısrar edenler, kafirler ya da İslama karşı savaş açanlar şöyle dursun, günahkarlara ve fasıklara dahi bu sünnetle amel ederdi. Bu konuda yazılmış (Suyuti'nin "Ez-Zecr bil Hecr" isimli kitabı gibi) pek çok kitap vardır. İbni Hacer el-Askalanî Tebük gazvesine katılmayan kimselerle ilgili rivayeti şerhederken bu konuya uzun uzun değinmiştir. İbni Hacer *(Rahimehullah)* burada "hecr" (yani günahkarlardan yüz çevirerek onları ıslah etmeye çalışmak) yönteminin faydalı olacağı ve olmayacağı durumları saymıştır. Mesela bunlardan bir tanesi Müslümanlara dokunması muhtemel bir fitneye engel olmaktır. Bilinmesi gerekir ki "hecr" meşru bir iş ve uygulanan bir sünnettir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın dinine yardım etmek her Müslümanın görevidir. Bu konuda cahillerden başkası tartışmaz. Elbette bu yardımın Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in menhecine uygun bir şekilde icra edilmesi gerekir. Nitekim Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'den önce bütün Rasuller de Allah'ın bu ümmet için seçtiği ve en güzel örnek kıldığı İbrahim *(Aleyhisselam)*'ın yoluna uymuşlardı. Bu, bizim dinimizin kesin bir emridir. Bu konuda kimse ile tartışmayız ve bunu inkar etmeyiz. Allah'ın dinine hizmet meydanı açıktır. Yardım alanları geniş ve çoktur.

> *"İçinizden, fetihten önce harcayanlar ve savaşanlar, diğerleri ile bir değildir. Onların derecesi, sonradan harcayan ve savaşanlardan daha yüksektir. Bununla beraber Allah, hepsine de en güzel olanı (cenneti) va'detmiştir. Allah, bütün yaptıklarınızdan hakkıyla haberdardır." (57 Hadid/10)*

Üzerine düşen görevini yerine getiren ve nübüvvet metodundan ayrılmaksızın amel edenlerin amelleri kabul görür.

> *"Köpüğe gelince sönüp gider. İnsanlara yararlı olan ise yerde kalır. İşte Allah, böyle misaller verir." (13 Rad/17)*

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan bizleri, dinine yardım eden Taifetul Mansura'dan kılmasını dileriz. Allah'ın emri gelinceye kadar muhalefet edenler onlara hiçbir şekilde zarar veremeyeceklerdir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan işlerimizde bizi dosdoğru yola iletmesini niyaz ederiz. O bizim Mevlamızdır. O ne güzel Mevla ve ne güzel yardımcıdır.

Uluslararası Hukuk'un İslam Şeriatine Muhalefeti

Şu içinde yaşadığımız çağdaş cahiliyye ve muasır mürtedlik asrında bir Müslümanın kabul etmesi ya da koyun misali teslimiyet göstermesi mümkün olmayan kavramlar duyar olduk.

Aslen bir Müslümanın diğer milletlerin insanlarından farklı olarak başına gelen her olay ya da duyduğu ıstılahlar için baş vuracağı saf bir kaynağı vardır. Başına bu tür bir şey geldiğinde kabul etmek ya da reddetmek için acele etmeyeceği gibi papağan gibi manasını bilmeden tekrar edip durmaz. Aksine hakikatini, mahiyetini öğrenir sonra şeriate başvurur. Eğer şeriate uygunsa ne ala, ama değilse reddetmekten başka yolu yoktur. Çünkü dinimizdeki temel şer'i kaidelerden biri de şu hadisi şerifin manasıdır:

"Kim bizim emrimize uymayan bir amelde bulunursa o reddedilmiştir."

Şu günlerde yeni ortaya çıkarılan, uluslararası medyanın da kutsamaya çalıştığı ve ülkemizdeki pek çok aşağılık kimsenin de dilinden düşürmediği bir kavram vardır. Uluslararası Hukuk... Uluslararası Hukuka Saygı... Uluslararası Hukukun Bağlayıcılığı... Dört bir taraftan herkes bu kavramların yaygınlaşması için gayret sarfetmektedir.

Peki bu söz konusu uluslararası hukuk, İslam dininin hukuku mudur?

Uluslararası kanun, büyük kafir devletlerin koymuş olduğu kanunların bağlayıcı olmasını ve onlarla hüküm vermeyi hedefle-

yen bir ıstılahtır. Kendi kanunlarına, standartlarına, örflerine ve maslahatlarına uygun olarak dünya devletleri arasında bu kanunlarla hükmederler.

Dinimizde beşeri kanunlarla hükmetmenin –ister ulusal isterse de uluslararası olsun- ve o kanunları kabul etmenin hükmü malumdur. Böylesi bir amel teşri ve kanun koyma mesabesindedir.

Kafir tağutlar ilahi kanunlara muhalefet olsun diye kendi kanunlarını da şeriat olarak isimlendirmişlerdir. Böylece kanunlarına çiğnenmesi mümkün olmayan ilahi bir hüviyet kazandırmayı amaçlamışlardır. Çünkü şeriat kelimesi karşı çıkılması, muhalefet edilmesi ve çiğnenmesi caiz olmayan büyük bir dini, metodu ve yolu ifade etmektedir... Müşrikler de kendi kanunlarına "Şeriat" adını vererek bu etkide olmasını istemektedirler... Bu yüzden söz konusu kanunlar çerçevesinde çıkarılan kararları da şeriat diye adlandırdıklarına şahit olursunuz. Bu kanunlara muhalif olan her şey velev ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın dini ve şeriatının özü olsun, onlar nezdinde şer'i/kanuni değildir.

Koyun sürüsü gibi olan bir güruh da aynı şekilde davranıp söz konusu kanunlara uymaya ve saygı göstermeye çağırıyorlar, ulusal anayasalarını da onlara uygun yapıyorlar. Şer'i anayasalarından doğan kanunlarda, kararlarda, sözleşmelerde, hükümlerde söz konusu bu şirk dinine aykırı hiçbir şey bulunmaz. Ancak hakk olan Allah'ın şeraitine gelince... Ne hükümlerinde, ne mahkemelerinde, ne ilişkilerinde ne de siyasetlerinde onun yeri yoktur.

"Ey zindan arkadaşlarım! Ayrı ayrı ilâhlar mı daha iyidir yoksa mutlak hâkimiyet sahibi olan tek Allah mı?" (12 Yusuf/39)

Uluslararası hukuk, kafir Birleşmiş Milletleri oluşturan ülkelerin ikinci dünya savaşının ardından koymuş olduğu kanunlardır. (Amerika, İngiltere, Rusya). Daha sonra Fransa ve Çin de

eklenmiştir. Etki alanlarına göre dünyayı kısımlandırırken hem kendi hem de yandaşlarının menfaatine uygun olarak kanunları şekillendirmişlerdir. Altına da "Birleşmiş Milletler Misakı" imzasını atmışlardır. Ki dünyadaki tüm sorunlarda başvurulacak ilk merci olsun. Uluslararası kanun ona dayanır. İhtilaf durumunda, tartışmalarda, uygulamalarda hep ona başvurulur.

Bugün Müslümanların beldelerinde hakim durumunda olan mürted hükümetlerin bu misaka teslim olmasında şaşılacak bir şey yok. Allah'ın dininden ve tevhid milletinden soyutlanan herkesin bunu yapması normaldir. Ancak garip olan dava adamı olup Allah'ın şeriatı ile hükmetmek için çabaladıklarını iddia eden insanların bu kanunları bağlayıcı görmeleri, onlara saygı gösterilmesi ve uygulanması gerektiği yönünde çağrılarda bulunmaları, uluslararası hukuka övgüler yağdırmalarıdır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

> *"Sana indirilen Kur'an'a ve senden önce indirilene inandıklarını iddia edenleri görmüyor musun? Tâğût'u tanımamaları kendilerine emrolunduğu hâlde, onun önünde muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan da onları derin bir sapıklığa düşürmek istiyor." (4 Nisa/60)*

Hafız İbni Kesir *(Rahimehullah)* tefsirinde şöyle der: "Bu ayeti kerime Allah'ın kitabını ve Rasulullah'ın sünnetini terk ederek onların dışında batıl şeyleri hakem kabul edenleri kınamaktadır. İşte burada tağut ile kastedilen budur."

İbn-i Kayyim el-Cevziyye *(Rahimehullah)* şöyle der: "Tağut, ibadet edilen, tabi olunan veyahut da itaat olunan olsun, kulun haddini aşmasına vesile olan her şeydir. Her kavmin tağutu, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ve Rasûlü dışında hükmüne başvurdukları, Allah'ı bırakıp ibadet ettikleri, basiretsizce Allah'ın dışında tâbi oldukları veyahut da Allah'tan başka itaat ettikleri kimselerdir. Kim Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in getirdiğinin dışında

başka bir şeyin hükmüne başvurur veya o şeyle hüküm verirse, tağut ile hükmetmiş ya da tağuta muhakeme olmuş demektir."

Muhakkak ki Allahu Tealâ, Resulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in getirmiş olduğu hükümlerin dışında başka bir hükme gitmek isteyen münafıkların imanını yok saymıştır. Ayette geçen "Yez'umune" fiili onların iman iddialarını bir yalanlamadır. Çünkü iman iddiası ile birlikte Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in getirdiği hükümlerin dışında başka bir otoritenin hakemliğine gitmek, bir kulun kalbinde asla bir araya gelmez. Bilakis bu iki durum birbirinin tam tersidir.

Şankıti *(Rahimehullah)* "Edvaul Beyan adlı tefsirinde şöyle der:

"Allah'ın şeriatı dışında herhangi bir hükme muhakeme olan kimse tağuta muhakeme olmuş demektir."

Müslümanların dininde Allah'ın şeriatından gayrı başvurulup hürmet gösterilecek hiçbir şeriat yoktur. Onlar nazarında tek kanun koyucu "Bir" ve "Kahhar" olan Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dır. Allah'ın izin vermediği konularda Allah'ın şeriatından başkasına başvuran herkes tevhid milleti ile çelişen tağuta başvurmuş demektir... Uluslar arası kanuna, misakına saygı gösterip başvurmak da aynı şekilde tağuta başvurmaktır ki dinini bilen, aklı başında hiçbir Müslüman bunun aksini iddia edemez...

Üstelik Birleşmiş Milletler Sözleşmesi sıradan herhangi bir beşeri kanun ve tağut gibi değildir. Sadece Birleşmiş Milletler Örgütüne yönelik oluşturulmuş bir vesika değildir. Bu kanunları koyanlar onu olduğundan çok daha büyük bir konuma getirmişlerdir. Uluslararası kanun uzmanları açıklıkla ifade etmektedirler ki, söz konusu sözleşme uluslararası anlaşmalarda en yüksek mertebeye sahiptir. Uluslararası alanda en önemli kanunlar bunlardır. Bu yüzden söz konusu misakın 103. maddesi şöyle konulmuştur:

"Birleşmiş Milletler üyelerinin bu antlaşmadan doğan yükümlülükleri ile başka herhangi bir uluslararası anlaşmadan doğan yükümlülüklerinin çatışması durumunda, bu antlaşmadan doğan yükümlülükler üstün gelecektir."

Bunun anlamı şudur: Bu sözleşmeye bağlı herhangi bir devlet, başka bir devletle söz konusu sözleşmede geçen kanunlarla çelişen hükümler içeren herhangi bir antlaşma yapamaz. Kendisi ile çelişilen bu hükümler "Aziz" ve "Cebbar" olan Allah'ın hükümleri dahi olsa...

Bu örgüte üye ve bu sözleşmeye bağlı her devlet ve aynı şekilde uluslararası kanunun uygulanmasına, ona saygı duyulmasına ve bağlayıcılığına davet eden herkes bu apaçık küfrü kabul etmiş demektir. İsteyerek ya da istemeyerek...

Malum olduğu üzere herhangi bir devlet Birleşmiş Milletlere üye olmadan önce sözleşmeye bağlı kalacağını, saygı göstereceğini ilan edip tam bir teslimiyetle kabul etmesi gerekir. Çünkü Birleşmiş Milletlere katılmanın ilk aşamasında BM'ye katılmak isteyen devlet bu talebini (BM'nin misakına bağlı kalacağına dair bir ek belgeyle birlikte) BM genel sekreterine iletir. BM'den ayrılırken de aynı şey geçerlidir. Sözleşmenin altıncı maddesi şu şekildedir:

"Antlaşmada belirtilen ilkeleri ısrarla çiğneyen bir Birleşmiş Milletler üyesi, Güvenlik Konseyi'nin tavsiyesi üzerine Genel Kurul tarafından örgütten çıkarılabilir."

Tabii ki bu madde büyük devletler haricinde her devlete uygulanabilir. Çünkü Birleşmiş Milletler zaten bu büyük devletlerin menfaatlerini korumak için kurulmuştur. Bu devletler saklı olan veto haklarını kullanabilirler. Özellikle de bu sayede halefi İsrail'in maslahatını gözeten Amerika... Hatta söz konusu sözleşme ve üye devletler bu iki devletin maslahatlarını koruyan bir polis gibidirler. Körler bile bunu görebilir.

Sonuç olarak; Birleşmiş Milletler Teşkilatı kuruluşundan itibaren Yahudilere boyun eğen bir teşkilattır. Onun kısımlarını, yönetimini, üyelerinin isimlerini kontrol eden herkes bunu görebilir. 1947 yılında Filistin'in bölünmesinden sorumlu olan Birleşmiş Milletlerdir. Bu örgütün, yöneticilerinin ve kendilerine bağlı diğer örgütlerin İslam dinine ve Allah'ın şeriatine karşı incitici ve karalayıcı uygulamaları aşikardır. İsminin "Birleşmiş Milletler" oluşu 159 devletin onunla birlik ve dayanışma içinde olduğunun en büyük delilidir. Birleşmiş Milletlere katılan her devlet aynı zamanda diğer kafir devletlere ve bu küfür sözleşmesine bağlanmış demektir.

Uluslararası kanuna methiyeler yazıp tantana koparanlar, ona saygı gösterilmesini ve kararlarının uygulanmasını isteyenler bu inkar olunamaz gerçekleri ve felaketi görmezden geliyorlar.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyuruyor:

"Şüphesiz ki, kendilerine doğru yol belli olduktan sonra, arkalarına dönenleri, şeytan sürüklemiş ve kendilerine ümit vermiştir. Bunun sebebi; onların, Allah'ın indirdiğinden hoşlanmayanlara; -bazı hususlarda size ileride itaat edeceğiz- demeleridir. Oysa Allah, onların gizlediklerini biliyor." (47 Muhammed Suresi/25-26)

Bu ayetin tefsirinde, Şeyh Muhammed Emin Şankîti *(Rahimehullah)* şöyle demektedir:

"Bu ayetler Allah'ın indirdiklerinden nefret edenlere itaat edip onların batıl düşüncelerine destekçi olanların kafir olduklarını ifade etmektedir. Çağımızda bu ayetlerin ihtiva ettiği mana ve tehditleri bütün Müslümanların düşünmesi zorunludur. Zira kendini Müslüman zannedenlerin çoğu bu ayetlerin kapsamına girmektedirler. Çünkü doğudaki ve batıdaki tüm kâfirler Allah'ın, Muhammed *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'e indirdiği kitaptan nefret etmektedirler. Kim bu kafirlere ayetin ifade ettiği gibi *"bazı konu-*

larda size itaat edeceğiz" derse, bu ayetlerin tehdidinin altına girecektir. Tabii ki her konuda onlara itaat edenler daha çok bu ayetlerin mefhumuna girerler. Şüphesiz onlar, meleklerin yüzlerine ve sırtlarına vura vura canlarını alacakları kimselerdirler. Onlar, Allah'ı gücendirecek şeyler yapmışlar, O'nun razı olduğundan hoşlanmamışlar, Allah da amellerini boşa çıkarmıştır."[50]

---

[50] Edvau-l Beyan, 3/383.

Krallar, Dalâlet Alimleri ve Ruhbanlar Olmasaydı Bu Din Fesada Uğrar mıydı?

Bütün hamdler alemlerin Rabbinedir. Salât ve selam Rasulullah'ın üzerine olsun...

Dün yani 14 Muharrem 1471 günü dört muvahhid kardeşimizin idam hükmü infaz edildi. Ebu Asım Abdulaziz bin Fahd bin Nasır Musem, Riyad bin Süleyman bin İshak el-Hacerî, Halid bin İbrahim Said, Maslah bin Ali Şemranî... Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan onlara sonsuz rahmet diliyorum. Onları şehitler arasına katsın ve cennetinde barındırsın.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* takdiri gereği bu dört muvahhid kardeşimizin idam edilişiyle Cezayir'de misyonerlere karşı mücadele eden bir İslami cemaatin Fransız ruhbanlarına yönelik eylemleri aynı güne denk geldi. Bir tarafta dört muvahhid kardeşimiz idam edildi, bir tarafta ise misyonerlere karşı bir saldırı düzenlendi. Ve tüm dünya bu iki olaya karşı takınılan farklı tavırlara şahit oldu. Misyonerlerin öldürülmesinin hemen ardından tağuti hükümetlerin ve onların destekçilerinin hemen tepeleri attı. Feryatlar koparıp ağıtlar yaktılar ve onları öldürenleri kınadılar. İşin aslı bizim için bunda kınanacak hiçbir yön yoktur. Zira bu kimseler Allah'ın dinini terk etmişler, bölük bölük İslam'dan uzaklaşmışlardır. Aynı şekilde kendisini İslam'a nispet edip de Tevhid'in anlamını kavramaktan aciz, Kur'an'ın tabiri ile kopması söz konusu olmayan sağlam kulpa sarılamamış olan pek çok kimsenin de misyonerlerin öldürülmesi olayı karşısında tağuti hükümetlerin ve destekçilerinin kınamalarına katılmasına, onların çığırtkanlık-

larına eşlik etmesine de pek şaşırmadık. Milleti İbrahim'in yolundan sapmış, milliyetçilik ile dini birbirinden ayıramayan bu kimselerin din adamlarını ve rahipleri öldürmeyi yasaklayan ayetlerden deliller getirmeye kalkışmalarına da şaşırmış değiliz.

Madem bu ruhbanlar, misyonerler barış ve güven istiyorlar neden kendi ülkelerinde, kiliselerinde bu işi yapmıyorlar. Neden kendi memleketlerinde oturmak yerine Müslümanları dinlerinden çıkarmak ve kendi haçlarına ibadet ettirmek için İslam topraklarını mesken ediniyorlar.

Bugün yeryüzünde Allah'ın dini ve Müslümanlar gece gündüz kurban edilmektedir. Kendileri de çok iyi biliyor ki ülkeleri Fransa, İslam'a ve Müslümanlara savaş ilan ettikten sonra ne kendisine karşı savaş ilan edilen ülkelere ne de onları koruyan, onlara destek vermeye çalışan kimselere güven ve huzur yok... Bunu bildikleri halde Müslümanların memleketlerinde çalışmaya devam ediyorlar. Müslümanları dinlerinden soğutmaya çalışıyor, Allah'ın dinini terk etmeye, putlara ve haça ibadet etmeye çağırıyorlar. Başlarına bir şey geldiğinde ise başlıyorlar ağlamaya. Bağırlarını yırtıp kadınlar gibi velveleler koparıyorlar. Dalâlet alimleri ise sakat ve çürük fetvaları ile bunlara çanak tutuyor.

Ancak Arap yarımadasında idam edilen kardeşlerimizin ağlayanı yok... Aksine gerek tağuti hükümetler, gerekse dalalet alimleri ve onların destekçileri bu kardeşlerimizin üzerine saldırdılar. Et parçasının etrafında toplanmış köpekler gibi kardeşlerimizin dinlerine ve şereflerine saldırdılar.

Allah'a yemin olsun ki onlar bunu Allah'ın dinini, İslam'ı savunmak için yapmadılar. Bilakis Suud ailesini memnun etmek, dostlarını razı etmek için yaptılar.

Bugün apaçık bir şekilde Allah'ın dini ayaklar altına alınmaktadır. Allah'ın dinini ayaklar altına alan, apaçık haramları çiğneyenlerin başında da Suud ailesi ve yöneticileri gelmektedir.

Ancak kimsenin Allah'ın dini adına kılı kıpırdamıyor. Kardeşlerimiz hakkında idam edilmelerine dair fetvalar çıkaran, rahiplerin öldürülmesinin caiz olmadığı yönünde ahkam kesen din adamları bugün nerede? Allah onlara lanet etsin... Onlara, takipçilerine, destekçilerine, küfrî dinlerine girmenin caizliğine dair fetva verenlere lanet etsin!

Kendisinden başka ilah olmayan Allah'a yemin olsun ki; tertemiz dini fesada uğrattılar, onun asıllarını kirlettiler. Allah'ın dinini kendi kanun ve yasaları uğruna heba ettiler.

Yemin olsun ki şu papazların, hahamların ve rahiplerin Allah'ın dinine verdikleri zarar, yaptıkları sahtekârlıklar, Suud ailesinin ve onun dalâlet alimlerinin yaptıklarının onda biri kadardır. Onlar küfrün liderleri olan efendilerini koruma adına batılı süsleyip hak olarak göstermektedirler. Tağutları Müslümanların itaat etmesi gereken emir sahipleri yaptılar.[51] Sonra da kendilerine karşı çıkanları, muhalefet edenleri "*Harici*" ve "*Tekfirci*" diye isimlendirdiler. Verdikleri fetvalarla Allah'ın ve İslam'ın düşmanlarının yüreklerine su serptiler, tağutlarının Allah'ın dostlarını ve muvahhidleri kurban etmesine izin verdiler.

Dünyanın dört bir yanından Allah'ın dini ile Müslümanlarla savaşan Amerikalıları ya da Müslüman ülkelerde insanları İslam'dan uzaklaştıran, haça, putlara ibadet etmeye ve misyonerliğe davet eden rahipleri öldürmek olara göre haramdır. Acak

[51] Suud ailesi nasıl kendisini ve hükümetini savunuyorsa aynı şekilde alimlerini de savunmaya çalışmaktadır. Çünkü bu alimler Suud Ailesi'nin saltanatının en önemli destekçileridir. Kardeşlerimiz hakkında hüküm verirken "Devlete ve alimlerimize küfretmişlerdir" suçlamasına nasıl vurgu yaptıklarını bir düşün. Ancak bizler biliyoruz ki bu ümmet hakkı talep etmekten aciz değildir. Asla!.. Bir çok rabbani alim ümmete hakkı öğretmektedir. Ancak onların çoğu ya Suud ailesinin zindanlarında ya da mustazaf durumunda... Dileriz Allah onları esaretten kurtarır. Bize ve onlara kendi katından dostlar ve zaferler nasip eder.

muvahhid kardeşlerimizin Kral Fahd ve diğer tağutların saltanatının bekası uğruna kurban edilmesi (onların nezdinde) caizdir!!! Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in "Bir kafir karşılığında bir Müslüman öldürülmez"[52] hadisine rağmen kafirlerin kanlarına bedel olarak Müslümanların katledilmesi caizdir!!!

Evet... Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* "Bir kafir karşılığında bir Müslüman öldürülmez" buyururken Suud ailesini ve onun dalalet alimleri şöyle diyorlar:

"Bilakis bir kafir karşılığında muvahhid mü'minler kurban edilir."

Yazıklar olsun size, yazıklar olsun size...

Dilim kuruyuncaya kadar, yazıklar olsun size...

Elbette ki işkence görerek öldürülen bu kardeşlerimizin ve onlar gibi diğer muvahhidlerin dökülen kanları heba olmayacaktır. Bu, Suud yöneticilerinin ve onların din adamlarının üzerinde bir lanet olarak kalacak. Suud ailesi bilsin ki bu daha ilk raunt. Ve bu Allah'ın izni ile tağutların sonunun başlangıcıdır.

Nasılsa ölüm insan içindir. Bütün insanlar ölüyor. Kimi kılıçla kimisi bir başka sebeple... Ancak her iki ölüm arasında dağlar kadar fark vardır. Korkakların ölümü ile ümmetine can veren, cihad ve şehadet meşalesini yakan, kalabalıkları toplayan, endişelere dertlere talip olan, zalimlerin tahtlarını yıkan, rahiplerin, pa-

[52] Ahmed, Ebu Davud ve Nesâi. İmam Buhari hadisi farklı bir lafızla rivayet etmiştir. Cumhur ulema bu hadisi zımmi ya da eman altında dahi olsa öldürülen bir kafire karşılık bir Müslümanın kesinlikle öldürülmeyeceğine delil getirmişlerdir. (Bkz. el-Mühezzeb 2/185; el-Muğni 9/341) Peki öldürülen kafir Amerikalılar gibi savaşçı bir kafir ise bu kafirin kanı karşılığında bir Müslümanın öldürülmesi mümkün müdür? Ancak onların katında asıl önemli olan Amerikalıların kendi hükümetleri ile savaşmaması, onlarla harbetmemesidir. Yoksa Amerikalıların Allah'ın dini ile ve Müslümanlarla savaşmasının onların katında bir önemi yoktur. Buna dikkat edin ve gafil olmayın!

pazların sahtekarlıklarını, yalanlarını ifşa eden kişinin ölümü arasında ne büyük bir fark vardır.

Ey Ebu Asım! Sen ve arkadaşların huzur içinde uyuyun! Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ticaretinizi karlı kılsın. Allah'ın izni ile bizler sizin açtığınız yolda yürüyeceğiz. Vazgeçmeyecek, geri dönmeyecek, yolunuzu terk etmeyeceğiz. Cihad ve şehadet yolu... Bizi bu yoldan ne hapishaneler ne cellatlar ne de ölüm döndüremez...

Hapishane ancak inancımızı ve tavizsizliğimizi arttırır. Kardeşlerimizin öldürülmesi ise ancak kararlılığımızı ve sebatımızı arttırır.

Allah düşmanları böyle yaparak Allah'ın nurunu söndüreceklerini, Allah'ın davetini zayıf düşürebileceklerini zannediyorlarsa yanılıyorlar. Andolsun ki yanılıyorlar. Allah'a yemin ederim ki kafirler istemese de Allah nurunu tamamlayacaktır.

Biz ve yeryüzündeki diğer kardeşlerimiz bu yolda olmaktan memnunuz. Bu yolu zorluklarını bile bile seçtik. Canımızı onu yaratana, Allah'a sattık. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* alışverişimizi karlı kılsın. Bizi düşmanlarımıza galip kılsın. Batılın yolu kısadır. Daha işin başında köpük gibi uçar giderler. Ancak Hakk'ın yolu uzundur. Bu daha yolun başlangıcıdır. Çok yakında bunu adam akıllı öğrenecekler.

> *"Mü'minlerden öyle adamlar vardır ki, Allah'a verdikleri söze sâdık kaldılar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiştir (şehit olmuştur). Bir kısmı da (şehit olmayı) beklemektedir. Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir." (33 Ahzab/23)*

Allahım! Bizi ve kardeşlerimizi onlardan kıl! Mücahidlerin imamını, ailesini ve ashabını hayırlarla kuşat... Allahumme amin...

İt Ürür Kervan Yürür

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* cihad ahkâmının bereketini hatırlatarak şöyle buyurmaktadır:

> *"Ama bizim yolumuzda cihad edenleri, elbette kendi yollarımıza eriştireceğiz. Hiç şüphe yok ki Allah iyi davrananlarla beraberdir." (29 Ankebut/69)*

Allahu Tealâ, hak yolda hidayet, başarı ve bu yol üzerinde basiret sahibi olmanın ancak O'nun yolunda cihad etmekle mümkün olduğunu hatırlatmaktadır.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* yolun en doğrusuna ancak mücahidleri eriştirir. Cihadları vesilesiyle onların amellerini bereketli kılar. Bundan dolayıdır ki, mücahidler insanlar arasında en basiretli ve en feraset sahibi kimselerdir.

Selef alimlerimiz cihad amelinin semeresini ve bereketini çok iyi bildiklerinden dolayı, herhangi bir ilmî ya da fıkhî mesele ile karşılaştıklarında "Dağdaki mücahidlere sorun" derlerdi.

Bu yüzden bir mücahidin, şer'i açıdan cihadı nasıl her yönüyle bilmesi gerekiyorsa, içinde bulunduğu şartları da aynı şekilde kavraması zorunludur. Bunu yapıp cihadında da sadık olursa, Allah cihadının semeresi olarak onun basiretini açar. Onun işiten kulağı gören gözü olur. İşte böylece mücahid gerçekleri anlama ve kavrama açısından diğer insanlardan kat be kat üstün olur. Bu yüzden mücahidlerin kendi safında olmayan alimlere baş vurmaya ihtiyaçları yoktur. Çünkü onların fakihleri ve alimleri, basiretleri en sağlam, anlayışları en iyi ve en seçkin olan kimse-

lerdir. Bunun böyle olmasının sebebi Mücahidlerin fıkhının, şehvetin karanlıklarından ve nefsin tutkularından uzak, cephelerden, savaş meydanlarından, cihadın bağrından doğmuş olmasıdır. Buna bahsettiğimiz şer'i ilimler ve gerçeği kavrama kabiliyeti de eklenince onlardan herhangi birinin feraseti, gerçeği anlamaktan aciz kimselerin bakış açısından çok daha üstün duruma gelir.

Gerek mücahidler, gerekse mücahidlerin rabbanî alimleri cihadın maslahatını, seçtikleri tayin ettikleri hedefler için mücadele etmenin fayda ve semeresini en iyi şekilde değerlendirme yetisine sahip kimselerdir. ABD'lilerin ve batılıların ayakları altında ezilmiş, küreselleşme kültürü ve terör suçlaması önünde bozguna uğramış mürted gazetecilerin, laik yazarçizer takımının akıllarına ihtiyaçları yoktur.

Dünyada sonsuza dek yaşayabileceğini zanneden bu kimseler televizyon ekranlarında yöneticilerine bağlılıklarını gösterebilme adına devamlı surette mücahidlere saldırmaktadırlar. Ancak her eylemden sonra laf eden bu yorumcuların bakış açılarına mücahidlerin hiçbir zaman ihtiyaçları yoktur.

Bu kimseler, her cihad ameliyesinden sonra mücahidleri kınamakta, onları cahillikle suçlamakta, yapılan bu faaliyetin ABD'nin İslam'a karşı savaş açmasına ruhsat verdiğini iddia etmektedirler. Kimi zaman da Mücahidlerin, olayların gerçek yüzünden gaflette kaldıklarını, bu olayları dünya Siyonizminin yönettiğini, perde arkasında dünyanın efendilerinin olduğunu söyleyerek komplo teorileri uydurmaktadırlar. Yazıklar olsun... Yazıklar olsun sizlere...

Bir atasözünde söylendiği üzere sizler "Korkaklık ve kıskançlık sebebiyle dünyaya demir atmışsınız." Sizler dini, namusu sattığınız gibi şerefi ve erkekliği dahi sattınız.

Dinin emirlerinden, cihaddan uzaklaştınız. Onun hadlerini yerine getirmekten, şeriati uygulamaktan utandınız. Pek çoğunuz

şayet imkân bulsa Kur'an'dan had ayetlerini, cihad ahkâmını kaldırmayı temenni edersiniz. O halde ne yüzle sizler cihad ahkamına dair fikir yürütüyor, cihadın getirisini ve götürüsünü konuşarak şehidlerimize, cesurlarımıza değer biçiyorsunuz? Hangi akla hizmet bir taraftan timsah gözyaşları dökerken diğer taraftan gerçek matem sahiplerinden daha samimiymiş gibi rol yapıyorsunuz.

Ey mağluplar! Dinleyin... Mücahidlerin, sahtekâr batı medeniyetinin ayakları altında ezilmiş bakış açınıza, iş birlikçi düzenlerinize ve Londra, Paris, Berlin ve Washington'da yaşayan efendilerinizin satırları ile parçalanmış tahlillerinize ihtiyaçları yoktur...

Bugün sizler nasıl oluyor da Beyaz Saray ve Elize'deki efendilerinizi temize çıkarma adına bu savaşın İslam ümmetine karşı yürütülen bir haçlı savaşı olmadığını bilakis bu savaşın İslamı çirkinleştiren teröre karşı bir savaş olduğunu iddia edebiliyorsunuz. Ancak bilin ki siz bunları söylerken efendileriniz lisanı halleri ile yaptıkları birçok açıklamada sizinle dalga geçerek şöyle demektedirler:

"Hadi oradan aşağılıklar! Siz nereden bileceksiniz? Bu tam bir haçlı savaşıdır. Hem de terör dünü olan İslam'a karşı bir haçlı savaşıdır. Biz bunu size kaç kere söyledik. Generallerimiz kim bilir belki kaç kere Müslümanları şeytanlara ve putlara tapanlar olarak ilan etmiştir. Bu savaşın İslam'ın terörüne, laiklik düşmanlığına ve tesettüre karşı açılan bir savaş olduğunu kaç kere ilan ettik..."

Evet siz bir taraftan saçma sapan yorumlarda bulunurken efendileriniz ise size gülerek böyle açıklamalar yapmaktadırlar. Ancak bütün bunlara rağmen siz gerçekleri tahrif etmekte ısrar ediyor, tüm bu olaylar karşısında üç maymunu oynuyorsunuz.

Mücahidlerin her cihad ameliyesinden önce "Acaba bu sizin görüşünüze göre uygun mudur değil midir?" diye fetva istemek ya

da istişarede bulunmak için erkek müsveddelerine, evcilleşmiş mütefekkirlere, iktidarsız yöneticilere ya da kiralık işbirlikçi alimlere ihtiyaçları yoktur. Onların kendi anlayış ve basiretleri kendilerine yeter.

Ey Kaybedenler! Kendi öfkenizde boğulun... İster Mücahidlere karşı bu şekilde hiçbir değeri olmayan yorumlarınıza devam edin isterse de vazgeçin. Ancak emin olun ki, mücahidler nasıl ki efendilerinizin, kılıçlarından, silahlarından, kendilerine saldırmasından etkilenmiyorlarsa aynı şekilde sizin de zehirli kalemlerinizden etkilenmeyeceklerdir.

Size gelince ey sadık mücahidler! Sizin onların saçma sapan zırvalamalarına vereceğiniz en güzel cevap Allah'ın size bahşettiği basiretle, Allah düşmanlarına karşı savaşı, mücadeleyi ve cihadı sürdürmenizdir. Onların görüşlerine zerre kadar itibar etmeksizin... Çünkü itlerin ürümesi havlaması kervanın ilerlemesini asla engelleyemez. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in şu hadisini düşünürseniz bu ürümeler belki size nağme gibi gelecektir:

"Ümmetimden bir grup Allah'ın emrini yerine getirmeye devam edecektir. Onları yalnız bırakanlar veya kendilerine muhalefet edenler, Allah'ın emri gelinceye kadar onlara bir zarar veremezler ve onlar insanlara karşı muzaffer olacaklardır."

Cihadı ve Müslümanların donanımını kötülemek, bu din düşmanlarının yeni bir huyu değildir. Kureyş bunu Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* ve mü'minlere karşı defalarca uygulamıştı. İbn-i Hadrami'nin öldürülmesi olayında olduğu gibi sahabelerin belli zamanlarda gerçekleştirdikleri olayları, mücahidleri kötülemek için kullanmaya çalışmışlardı. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in göndermiş olduğu bir seriyye İbn-i Hadrami'yi günlerin hesaplanmasında yapılan bir hata sonucunda haram bir ayda öldürmüş, malını ganimet olarak almış, yanındaki iki kişiyi de esir etmişlerdi. Bunun üzerine Kureyşliler, haram olan ayda

canı ve malı helal gördükleri, adamlarını esir aldıkları için Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* ve beraberindeki Müslümanlar hakkında kötü sözler söylemişlerdi. Bunun üzerine şu ayet nazil oldu:

> *"Ey Muhammed! Sana haram aydan ve o ayda savaşmaktan soruyorlar. De ki: O ayda savaşmak, büyük bir günahtır. Bununla beraber Allah yolundan alıkoymak, O'nu inkar etmek, insanları, Mescid-i Haram'dan menetmek ve halkını oradan çıkarmak, Allah yanında daha büyük bir günahtır ve fitne, öldürmekten daha büyük bir vebaldir." (2 Bakara/217)*

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu ayeti kerimede haram ayda ve haram beldede savaşmanın büyük günah olduğunu belirtmiştir. Bunu Müslümanlar da inkâr etmiyor ve helal görmüyor. Bu konuda müşriklerden birinin onlara akıl vermesine, yol göstermesine de ihtiyaçları yoktur. Bununla birlikte müşriklerin Müslümanlara yönelik sözleri de onlara hiçbir zarar veremez. Çünkü müşriklerin eskiden beri işledikleri ve halâ işlemeye devam ettikleri günahlar... Allah'ı inkâr edip onun yolundan alıkoymak, Müslümanları kutsal topraklardan çıkarmaya çalışmak, onlara işkence etmek... İşte tüm bu günahlar haram ayda savaşmaktan daha büyük bir günahtır.

Müşriklerin kötülemeleri, Müslümanları karalamaya çalışmaları onlara hiçbir zarar veremeyecektir. Çünkü Müslümanlar, müşriklerin işledikleri suçlar sebebiyle her türlü karalamaya daha layık olduklarının farkındadırlar...

> *"Fitne, öldürmekten daha büyük bir vebaldir. Onlar, güçleri yeterse, sizi dininizden döndürmek için sizinle savaşmaktan hiçbir zaman geri durmazlar. Sizden de her kim, dininden döner ve kâfir olarak can verirse artık onların bütün amelleri, dünyada ve ahirette boşa gitmiştir. İşte onlar, cehennemliklerdir. Onlar orada ebedi olarak kalacaklardır." (2 Bakara/217)*

Onlar mücahidlerin eylemlerini engellemeye çalışmak, hedeflerine ulaşmalarına engel olmak, cihadlarını kötülemek gibi asla mücahidlere zarar veremeyecekleri şeylerle meşgul olup duruyorlar. Din düşmanlarının bu şekilde Allah'ın yolundan engellemeye çalışmaları mücahidleri kınadıkları suçların hepsinden çok daha büyük bir cürümdür. Şayet mücahidler hatalı bir ictihadda bulunmuşlarsa bile onların fıkhına ve bakış açılarına ihtiyaçları yoktur. Çünkü mücahidler Allah'ın hudutlarına bağlılıkta onlardan çok daha duyarlıdırlar.

Ey Mücahidler... Dikkatli olun... Din düşmanlarının iftiraları, sizi zayıflatmasın. Onların yandaşlarının karalamaları, cihadınıza zarar vermesin. Allah düşmanları, sizi ve cihadınızı karalamak için şöyle diyebilirler:

"Sizin falanca yerde yaptığınız savaşta çocuklar ve bebekler öldürülmüştür. Oysa Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* çocukların öldürülmesini yasaklamıştır."

Eğer böyle derlerse onlara deyin ki:

"Evet! Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* bunu yasaklamıştır ve biz de bunu biliyoruz. Biz Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in emir nehiylerine sizden çok daha fazla dikkat ederiz. Ona karşı gelmekten Allah'a sığınırız. Şayet bizler yasaklanmış bir amelde bulunmuşsak bundan tevbe ettik. Ancak size gelince hala küfür ve haramda ısrar etmektesiniz. Bu yüzden sizin anlayış ve bakışınıza bizim ihtiyacımız yoktur. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kafirlere yönelik baskınlarda şayet öldürülmesi yasak olan kişilerin ölmesi söz konusu olursa bunun sorumluluğunu bizim üzerimizden kaldırmıştır.

Muvahhidlerin çocuklarını öncelikle sizler yetim bıraktığınız halde çocukları savunur bir görüntü vermeye ne hakkınız var?

Bu çocukların babalarını siz idam etmediniz mi? Öldürülmelerini siz helal görmediniz mi? Sadece sizin şirkinizden beri oldukları ve Allah yolunda cihad ettikleri için kafirlerin onları öldürmesini "Harbî olmaları gerekçesiyle" helal görmediniz mi? Oysaki siz değil miydiniz Allah'ın dinine ve dostlarına ilk savaş açanlar?

Mücahidler Allah düşmanlarından başkasıyla savaşmazlar. Şayet mücahidlerin saldırılarında bazen çocuklar da isabet almışlarsa bile sizler Müslümanların bütün çocuklarını diri diri gömdünüz. Dostlarınız ve efendilerinizin hazırladığı okullarınızdaki fesada uğratan eğitim sisteminizle çocukların kalbindeki dini ve tevhidi yok ettiniz. Hala daha İslam'a ve cihada dair fitneler saçmaya nasıl devam edebiliyorsunuz?

"Fitne, öldürmekten daha büyük günahtır."

Allah'tan daha doğru söz söyleyen kim vardır?

Eğer Allah'ın düşmanları size "Newyork ve Washington'da yaptığınız cihad eylemleri ile ABD'nin İslam topraklarına girmesine, terörle savaş bahanesiyle Müslümanların topraklarına işgal etmesine sebep oldunuz" derlerse onlara şöyle cevap verin:

"Allah düşmanı haçlılar ne zaman İslam beldelerinin sırtından indiler ki biz buna sebep olalım? Biz bu dünyaya geldiğimizde onlar hiçbir bedel ödemeden dostları tağutlar vasıtası ile bu topraklara yerleşmişlerdi zaten."

Eğer onlar size "İsrail yaptığınız eylemleri Filistinlilere karşı uyguladığı terörü artırmak için kullanıyor, evleri yıkıyor, bebekleri öldürüyor" derlerse siz de onlara deyin ki:

"İsrail'in yaptıkları için bahaneye mi ihtiyacı var? İsrail, terörü ne zaman durdurdu ya da azalttı ki mücahidlerin eylemlerinden sonra artırsın. İsrail Washington'daki efendisinin gözetiminde suç üreten bir makinedir. Sizler kimi kandırıyorsunuz... İsrail, ikiz kulelere yaptığımız eylemden önce de Filistin'de Müslümanların evlerini yıkıyor, masumları öldürüyordu."

Eğer size "Yahudi ve ABD'ye vurduğunuz darbeler Arap rejimlerinin ekonomilerini zayıflatıyor, kalkınma projelerini bozuyor, yabancı yatırımcıları ürkütüyor, turistleri kaçırıyor" derlerse onlara deyin ki; "Oh ne iyi... Başka ne isteyebiliriz ki... Eğer bilsek ki, bu eylemlerimiz bu hakir rejimleri zayıflatıyor, daha da fazla artırırız. Bizim uykusuz gecelerimizin ve bütün çabamızın ülkedeki bu kokuşmuş rejimleri yıkmak, onları zayıflatmak ve onların kökünü kazımaktan başka ne gibi bir sebebi olabilir ki... Bilin ki Allah'ın şeriati bu topraklarda hakim olmadıkça ekonomi adına hiçbir uygulamanın faydası olmayacaktır."

Eğer size "İstanbul'daki eylemlerinizde, mutedil Türkleri sıkıntıya soktunuz. Ve onları ABD ve Avrupa'nın kucağına ittiniz derlerse..." onlara deyin ki:

"Sadece din ticaretini iyi bilen, laiklikten bir adım ödün vermeyen, hak dinden utanan, terörle mücadele bahanesiyle Mücahidlerin düşmanlarıyla işbirliği yapan hükümetlerin kirli çamaşırları ortaya dökülmektedir işte... Türkiye yıllardır modern uygarlık seviyesine çıkma adına Avrupalıların rızasını kazanma, haçlıların birliğine katılma mücadelesi vermiyor mu? Ne zaman ABD'nin hatta Yahudilerin kucağından indi ki!"

Eğer size "Terörünüz sebebiyle diğer dünya devletlerinin Arap devletleri üzerinde (Suudi Arabistan gibi) siyasi bir ıslahata gitmeleri yönünde baskıları artmaktadır. Ve bilindiği üzere bu ıslahat istekleri apaçık bir irtidat, batılı kafirlerle dostluk yapmak ve küreselleşme kültürüne boyun eğmektir" derslerse onlara deyin ki:

"İşte bu ne kadar da güzel... Bizim cihadımızın gayelerinin en büyüğü bu rejimlerin kirli çamaşırlarını, İslam gömleği altında çevirdikleri dolapları açığa çıkarmaktır. Peki bugün dahi bu rejimler eskiden beri olduğu gibi laik kafirlere kapılarını sonuna kadar açmamışlar mıdır? Hala eğitim metotlarında onların izin-

den gitmiyorlar mı? Hala doğulu ve batılı kafirlerle kardeşliklerini sürdürmüyorlar mı? Allah'a hamd olsun ki bizim cihadımız sayesinde bu iyiden iyiye açığa çıkmıştır. Onlar bizim cihadımızın neticesinde metotlarını mecburi olarak değiştirmek zorunda kaldılar, din ehli ile savaşmaya başladılar. Öyle ki efendileri ABD'yi memnun etme adına terör ile cihadı dahi birbirine karıştırdılar. Allah'a hamd olsun ki, daha ilk adımda onların kirli çamaşırları bir bir ortaya döküldü."

Eğer size "Eylemlerinizle doğu ve batı arasında nefret ateşi yaktınız. Medeniyetler arasında savaş çıkmasına sebep oldunuz. Kafirleri Müslümanların başına musallat ettiniz. Öyle ki artık özel okullarında dahi baş örtüsü ile okumak mümkün değildir" derlerse siz de onlara deyin ki:

"Ne kadar da iyi olmuş... Çünkü bu İslam'ın en önemli vaciplerinden, kopmak bilmeyen sağlam kulpa sarılmanın en mühim gereklerindendir. Zira bu, Müslümanlarla kafirler arasındaki bütün vela ilişkilerini kökünden kesmektir. İşte böylece Müslümanlar onların fesada uğratan kültürlerinden, necis metotlarından temizlenmektedirler. Ayrıca Müslümanlar onların bu yaptıkları ile doğulu ve batılı kafirlerin İslam şiarlarına karşı ne denli öfke duyduklarını daha iyi anlıyor, onlar hakkında hüsnü zanda bulunmuyorlar. Doğulu ve batılı kafirlerin Müslüman kadının örtüsüne ve İslamî şiarlara karşı savaşları eskiden beri bilinmektedir. Onların bu noktada İslama karşı yürüttükleri savaşı aklı başında herkes bilmektedir."

Onların "Medeniyetler arasında savaş çıkmasına, nefret ateşinin yayılmasına sebep oldunuz" şeklindeki sözlerine gelince...

Bu savaş zaten önceden de mevcuttu... Onların medeniyet savaşı dedikleri bu savaş iman ile küfrün ortaya çıkışından beri vardır.

"Onlar, güçleri yeterse, sizi dininizden döndürmek için sizinle savaşmaktan hiçbir zaman geri durmazlar." (2 Bakara/217)

Haçlı savaşlarını, teftiş mahkemelerini, Yahudilerin ve Hıristiyanların dünyanın dört bir yanında Müslümanları katledişini kafasını kuma gömüp görmezlikten gelenler dışında herkes biliyor.

Ey yenilenler! Sizin bu karalamalarınızın hepsi boşunadır. Gerçekler sizi inkar ediyor. Efendileriniz batılı analistlerin ve teorisyenlerin kitaplarına bakın isterseniz. Washington ve Newyork saldırılarından sonra İslam'a yönelişin ne ölçüde arttığını onların istatistikleri söylemektedir. Yine batılı efendileriniz olan yazarlar dahi bu noktada mücahidlerin zekâsına, fehmine ve ne yaptıklarını çok iyi bildiklerine şahitlik etmektedirler. Bakınız Ortadoğu'daki gelişmelere dair İndepent Gazetesinde Robert Fisk'in şu yazısını bir düşünün isterseniz...

"İstanbul'daki İngiliz hedeflerine yönelik bombalı saldırılar ABD başkanı Bush'un teröre karşı açtığı savaşın bedelidir. Saldırıları düzenleyenlerin akli kabiliyetleri konusunda kendimizi kandırmayalım. Bu saldırıları düzenleyenler dış dünyayı çok iyi anlıyorlar. Bali'de Avustralya'ya karşı saldırdıklarında da ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı. Avustralyalıların, Irak'ı vurmaya karşı çıkacaklarını biliyorlardı. Bundan dolayı Bali saldırılarıyla ilgili Avustralya başbakanı kınanacaktı. İtalya'da da aynı şey geçerli... İngiltere'de Bush'un ziyaretine karşı kalabalık mitingler yaparken de bilinçli idiler. Çünkü ABD başkanının ziyareti esnasında İngiltere'yi vurmak kolay bir iş değildi. Bu yüzden Türkiye'deki İngiliz hedefleri vuruldu. Onlar geçen yıl ABD'deki başkanlık seçimleri münasebetiyle Bush'un Irağa yaptığı saldırıyı temize çıkarma yönündeki çabasının farkındaydılar. Bu yüzden, Irak'taki ABD güçlerine yönelik saldırılarını artırdılar. Bush'u fiili olarak tasfiye

edemeseler de siyasi olarak tasfiye etmeye karar vermişlerdi. İngiltere başbakanı Blair ile ilgili de aynı şey geçerlidir."

Bunlar sizin efendilerinizin tahlilleri ey yenilenler!

Sonuç olarak; daha önce de dediğimiz gibi mücahidlerin sizin tahlillerinize, değerlendirmelerinize, bakış açınıza ihtiyaçları yoktur. Çünkü Mücahidlerin kendi fakihleri, basiret sahibi alimleri vardır. Bununla birlikte Mücahidlerin Alim ve Hamid olan Allah tarafından indirilmiş, kendisinde hiçbir yanlışın ve kusurun olmadığı tertemiz şeriatleri vardır. Allah onların basiretlerini açmış, kendilerine hidayet vermiştir. Onların oturdukları yerden ahkâm kesen, Allah'ın kalplerini ve gözlerini mühürlediği kimselerin düşüncelerine ihtiyaçları yoktur. Tüm bunlardan sonra sizin bakış açınızı ve tahlillerinizi benimsememizi nasıl beklersiniz?

> *"Ama bizim yolumuzda cihad edenleri, elbette kendi yollarımıza eriştireceğiz. Hiç şüphe yok ki Allah iyi davrananlarla beraberdir." (29 Ankebut/69)*
>
> *"Onlar geride kalan (kadın ve çocuk)larla birlikte olmaya razı oldular ve kalpleri mühürlendi. Artık onlar anlamazlar." (9 Tevbe/87)*
>
> *"Bunlar, geride kalan (kadın ve çocuk)larla birlikte olmaya razı oldular. Allah da kalplerini mühürledi. Artık onlar bilmezler." (9 Tevbe/93)*

Barış Fitnesine Dair Kısa Bir Açıklama

Alemlerin rabbi olan Allah'a hamd olsun…

Salât ve selam mücahidlerin önderine, dinin en sağlam kulbuna tutunup Allah için seven ve Allah için buğz eden ashabına olsun.

Son zamanlarda günümüzde hüküm süren Arap hükümeti ile Yahudiler arasındaki yapılan barışa dair sorular tekrar tekrar sorulmaya başlandı. Bu konuda zaman zaman talebelerimizin, zaman zaman da emniyet güçlerinin sorularının muhatabı oluyoruz. Allah'a şükürler olsun, bu sorulara daima tek bir cevap veriyoruz. Benim aklıma bu cevabı özetle yazmak geldi. Ki belki de bunun sayesinde kapalı kalpler, duymayan kulaklar, görmeyen gözler açılır diye umuyorum… Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bize yeter. O ne güzel vekildir.

"Yahudiler ile Hükümet arasında anlaşma yapmak caiz midir? Yoksa değil midir?" sorusunun cevabını bilmeden önce bilmemiz gereken konu anlaşma yapacak tarafların durumudur. Bir yanda Yahudiler diğer yanda bu hükümet…

Yahudiler kâfirdir. Kâfir olduklarına ve hak ehline olan düşmanlıklarına dair ayetler konumuz dâhilinde ele alınamayacak kadar fazladır. Onları sayıp dökmek zaten açıkça bilinen bir şeyi açıklamakla meşgul olmaktır. Onların küfrü, Allah'ın vahiy nuruna karşı gözlerini kör, kalplerini kapalı kıldığı insanlar dışındaki herkes tarafından bilinir.

Söz konusu hükümet de aynı şekilde kâfirdir. Küfrüne dair çeşitli açılardan birçok açık ve net deliller vardır. İşte o deliller:

1- Onlar kendilerini anayasalarında da geçtiği gibi kanun koyma noktasında Allah'a ortak koştukları için kâfirdirler. Onlar Allah'ın izin vermediği konularda kanunlar koydukları, yasalar çıkardıkları için kendi nefislerini Allah'a ortak koşmuşlardır. Onlar gerek parlamenterlerine ve hükümetlerine kanun koyma yetkisi vererek gerekse de uluslar arası düzeyde Birleşmiş Milletler teşkilatının kanunlarına itaat ederek Allah'a apaçık şirk koşmuşlardır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Yoksa onların birtakım ortakları mı var ki, Allah'ın izin vermediği şeyleri, dinden kendilerine teşri' ettiler (bir şeriat kıldılar)? Eğer o fasıl kelimesi olmasaydı, elbette aralarında hüküm (karar) verilirdi. Gerçekten zalimler için acı bir azap vardır." (42 Şura/21)

"Onlar, Allah'ı bırakıp bilginlerini ve rahiplerini rablar (ilahlar) edindiler ve Meryem oğlu Mesih'i de… Oysa onlar, tek olan bir ilah'a ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmadılar. O'ndan başka ilah yoktur. O, bunların şirk koştukları şeylerden yücedir." (9 Tevbe/31)

Yahudi ve Hıristiyanların din adamlarına ibadetleri, haram ve helal kılma, kanun koyma noktasında onlara itaat etmeleri ile gerçekleşmiştir. Kafirlerin kanunlarına itaat edenlerle ilgili olarak Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Üzerine Allah'ın adı anılmadan kesilen hayvanlardan yemeyin! Kuşkusuz bu büyük günahtır. Gerçekten şeytanlar dostlarına, sizinle mücadele etmeleri için telkinde bulunurlar. Eğer onlara itaat ederseniz şüphesiz siz de müşriklerden olursunuz." (6 En'am/121)

Bu ayette bahsedilen müşrik olma, sadece ölü etinin yenmesine dair bir konuda itaat ile ilgilidir. Peki tüm konularda onların

kanunlarına itaat edenin hali ne olur?

2- Yine bu hükümetler doğulu ve batılı kafir tağutları dost edinmeleri, mü'minlere karşı onlara yardım etmeleri, mücahidleri ve muvahhidleri terörist olmakla itham etmeleri sebebiyle kafirdirler. Bu dostluğun bir gereği olarak doğulu ve batılı kafir kardeşleri ile istihbarat paylaşımına, aranan kimselerin teslim edilmesine dair anlaşmalar yapmışlardır. Bu anlaşmaya göre doğulu ve batılı kafir tağutlar tarafından hakkında arama kararı olan bir kimse şayet Arap devletleri tarafından ele geçirilirse hemen o kafir devlete teslim edilecektir. İsterse bu aranan kimse Allah'ın dinine yardım etmek ve şeriatını hâkim kılmak uğruna ömürlerini tüketmiş muvahhidler olsun...

> *"Ey iman edenler! Yahudileri ve hıristiyanları dost edinmeyin! Zira onlar birbirinin dostudurlar (birbirinin tarafını tutarlar). İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna yol göstermez." (5 Maide/51)*

> *"Münafıkların, kitap ehlinden inkâr eden dostlarına "Eğer siz yurdunuzdan çıkarılırsanız, mutlaka biz de sizinle beraber çıkarız. Sizin aleyhinizde kimseye asla uymayız. Eğer savaşa tutuşursanız, mutlaka yardım ederiz" dediklerini görmedin mi? Allah, onların yalancı olduklarına şahitlik eder." (59 Haşr/11)*

İyi düşün! Sadece yalan yere dahi olsa, Yahudilere Müslümanlar aleyhinde yardım edeceğini söyleyen kimse ayette Yahudilerin kardeşleri olarak zikredilmiştir. O münafıklar vaatlerinde dürüst ve ciddi değillerdi. Ama buna rağmen Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onları Yahudilerin kardeşleri saydı. Öyleyse muvahhidlere karşı kafirlere tam bir destek verenlerin hali nicedir?

3- Bu hükümetlerin küfürlerinden bir tanesi de Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmemeleridir. Onlar öncelikle ulusal

düzeyde Allah'ın adil hükümlerini ve (tertemiz) hadlerini, Yahudi ve Hıristiyanların zelil anayasa ve kanunları ile değiştirmişler hayatın tüm alanında bu kanunlarla hükmetmişlerdir. Bu, onların küfürlerinin sadece tek bir yönüdür. Diğer taraftan onlar uluslar arası düzeyde mevcut ihtilafların giderilmesi konusunda küfür mahkemelerine muhakeme olmaları sebebiyle de kafir olmuşlardır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"Her kim Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmezse... İşte onlar kafirlerin ta kendileridir." (5 Maide/44)*

> *"Her kim Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmezse... İşte onlar zalimlerin ta kendileridir." (5 Maide/45)*

> *"Her kim Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmezse... İşte onlar fasıkların ta kendileridir." (5 Maide/47)*

> *"Sana indirilene ve senden önce indirilene gerçekten inandıklarını öne sürenleri görmedin mi? Bunlar, tağut'un önünde muhakeme olmayı istemektedirler. Oysa onlar onu reddetmekle emrolunmuşlardır. Şeytan da onları uzak bir sapıklıkla saptırmak ister." (4 Nisa/60)*

Ayeti iyiden iyiye düşün! Bu ayette Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* fiilen tağuta muhakeme olmayan, bunu sadece isteyen kimseyi "İman ettiklerini zannedenler" olarak vasıflandırmıştır. Öyleyse fiilen tağuta muhakeme olanın hali nicedir?

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kendi mukaddes nefsine yemen ederek şöyle buyurur:

> *"Hayır, Rabbine andolsun ki aralarında çıkan anlaşmazlık hususunda seni hakem kılıp sonra da verdiğin hükümden içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın (onu) tam manasıyla kabullenmedikçe iman etmiş olmazlar." (4 Nisa/65)*[53]

---

[53] Şeyh burada ayetin üzerinde gramer bakımından bazı açıklamalarda bulunmuştur. Ancak o bölüm tercüme metninden tarafımızdan çıkarıl-

4- Bir ve Kahhar olan Allah'ın şeriati ile alay ettikleri, Allah'ın dinini hafife aldıkları için kafirdirler. Bunlar Allah'ın dini ile alay eden, Allah'ın şeriatine saldıran her türlü gazete, radyo, televizyon ve diğer basın yayın organlarına ruhsat verirler. Ayrıca bu basın yayın organlarını, kanun ve askerleri ile de koruma altına alırlar. Şayet Allah'ın dini ile alay eden, onu hafife alan bu basın yayın kuruluşlarına yönelik bir saldırıda bulunulursa, hemen saldırganları def eder ve cezalandırırlar. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"De ki; Allah ile O'nun ayetleri ile ve O'nun peygamberleri ile mi alay ediyordunuz? (Boşuna) özür dilemeyin. Çünkü siz iman ettikten sonra, tekrar kafir oldunuz." (9 Tevbe/65-66)*

5- Aynı şekilde Allah'ın dininden yüz çevirmeleri, O'nun tertemiz şeraitine ittiba etmemeleri, Tevhid ile hükmetmemeleri ve ona zerre kadar değer vermemeleri sebebiyle de kafirdirler.

> *"Bu (azap), onların dünya hayatını ahirete tercih etmelerinden ve Allah'ın kâfirler topluluğunu hidayete erdirmemesinden ötürüdür." (16 Nahl/107)*

Şeyh Muhammed b. Abdulvehhab *(Rahimehullah)* kişiyi İslam dininden çıkaran on amel saymıştır. Bunlardan onuncusu şudur:

"Allah'ın dininden yüz çevirmek, onu öğrenmek ve onunla amel etmekten yüz çevirmek."

İşte sevgili kardeşim! Yahudilerle barış anlaşmaları yapan günümüz hükümetlerinin küfürleri bunlardır. İşin aslı onların küfre girdikleri o kadar çok mesele vardır ki burada tek tek saymaya kalkışsak yerimiz yetmez.[54] Ancak hidayet talep eden kimse için bu yazdıklarımızın yeterli olduğu kanaatindeyiz.

mıştır. Ayet üzerinde gramer bakımından önemli inceliklere dair geniş bir bilgi edinmek isteyen okuyucularımıza yayınevimizden çıkan "Hakimiyet Mefhumu" isimli kitabımızın "Teslimiyet" başlığına bakmalarını öneririz. *(yayıncı)*

Tüm bu açıklamalardan sonra günümüz hükümetlerinin küfrünün, ister asli küfür olsun isterse de irtidat küfrü olsun fark etmeksizin Yahudilerin küfründen daha şerli olduğu açığa çıkmıştır. Çünkü:

* Yahudiler açık küfürlerine rağmen ehli kitaptırlar. Allah'ın şeriati ile hükmeden bir İslam devletinde İslam alimlerinin katında maruf olan bazı şartlar dahilinde Yahudilere eman verilmesi, onların zimmet ehli olarak kabul edilmesi mümkündür. Ancak asli kafirlere, müşriklere ve mürtedlere gelince... Onlar için hiçbir eman anlaşması yoktur. Onların kanlarına ve mallarına dokunulmama gibi bir durum söz konusu değildir.

* Yahudi ve Hıristiyanların kestiğinin Müslümanlar tarafından yenileceğine dair ittifak vardır. Ancak kafirlerin kestiğinin yenilmesi ise cumhur ulemaya göre haramdır.

* Aynı şekilde ehli kitaptan muhsan kadınlarla evlenmek de helaldir. Ancak müşrik bir kadınla evlilik yapmak ittifakla haramdır.

Tüm bunlarla beraber günümüz tağuti hükümetlerinin şirk ve küfürlerinin Yahudi ve Hıristiyanların küfründen daha şiddetli olduğu birçok mesele mevcuttur.

Eğer bu anlattıklarımızı anladıysanız ve aralarında barış anlaşması yapan bu iki tarafın hükmünü öğrendiyseniz artık bundan sonra bu anlaşmaların mahiyetini anlatmak bizim için daha kolay olacaktır.

[54] Şeyh Ebu Muhammed günümüz hükümetlerinin küfre düştükleri noktaları yayınevimizden çıkan "Tağutlar ve Destekçilerine Dair Şüphelerin Giderilmesi" isimli eserinde genişçe ele almıştır. Dileyen okuyucularımızın o kitaba müracaat etmelerini tavsiye ederiz. *(yayıncı)*

Bize "Günümüz hükümetlerinin Yahudilerle barış anlaşması yapması haram mıdır?" diye soruldu... Cevaben deriz ki:

Niçin haram olsun ki? Böyle bir anlaşma kime, nasıl haram olur? Böyle bir barış anlaşması yapan tarafların her ikisi de Allah'ın haram kıldığını haram kabul etmeyen, hak dini din edinmeyen hükümetler ve onların idarecileridir. Böylesi bir anlaşma kendi dinlerine göre neden haram olsun ki? Kendi dinlerine göre bu gayet helaldir.

Zinayı (zina edenlerin rızası varsa) helal kabul etmediler mi? Kanunları onu cezasız bırakmadı mı? Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın haram kıldığı içkiyi helal görüp üretilmesine, satılmasına ve içilmesine ruhsat vermediler mi? Yine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın haram kıldığı faizi helal görüp kanunlarıyla onu koruyup kurumlarında uygulanmasına izin vermediler mi? Allah'ın (tertemiz) hadlerini bozup geçersiz kılmadılar mı? Onların yerine kendi akıllarındaki çöplükten, beş para etmez fikirlerinden ürettikleri değersiz cezalar koymadılar mı? Dinden dönmeyi mübah görüp küfrün her çeşidine ruhsat verip onu savunmadılar mı?

İşte bu sebeplerden dolayı diyoruz ki: Yahudilerle barış anlaşması yapmak bu hükümetlerin dinine göre helaldir. Sadece Yahudi ve Hıristiyanlarla anlaşmalar yapmak, kardeşlik bağları kurmak, onların maslahatlarını temin etmek, onlara muhabbet beslemek, onlarla dostluk kurmak... Evet sadece bunlar değil... Her şey onların dinine göre helaldir. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* ne güzel buyurmuştur:

"İnsanların ilk rasulden itibaren duya geldikleri sözlerden birisi "Utanmazsan dilediğini yap" sözü olmuştur."[55]

Biz bu hükümetlerin yaptıkları buna benzer fiillere dair "Bu yaptıkları haramdır, bu yaptıkları ise helaldir" şeklinde konuşma-

55 Buhari, Ebu Davud.

yı kesinlikle kendimiz adına uygun görmüyoruz. Ancak din edindikleri apaçık küfürden dönüp Allah'ın şeriatına tâbi olurlarsa, ibadet çeşitlerinin tamamında Allah'ı tevhid ederlerse (ki helal ve haram koyma, kanun ve yasa çıkarma da buna dahildir) işte o zaman bu konular hakkında konuşabiliriz. Onlar yasama hakkını kendi nefislerine tahsis ederek apaçık bir şekilde Allah'a şirk koşmaktadırlar. Onların en büyük günahları budur. Bunun dışındaki günahları ise fer'idir. Ve bu fer'i günahların sebebi ise asıl olan tevhidden yüz çevirmeleridir. Onlar şu an içinde bulundukları durum gereği İslam'dan fersah fersah uzaktırlar. İslam da onlardan...

Allah kendisinden razı olsun Seyyid Kutub ne kadar da güzel söylemiştir:

"İslâm hukuku, hayali ya da salt kurgusal bazda yaşanıp kavranmış olmadığı gibi, hayali ya da salt kurgusal bazda doğmuş da değildir! Tam tersine, müslüman bir toplumda ve de bu toplumun, reel bir islâmi yaşamın gereksinimleri karşısında takındıkları tavırlar sonucunda doğmuştur. İslâm toplumunu doğuran İslâm hukuku değildir! Aksine, İslâm hukukunu ortaya çıkarıp geliştiren İslâm toplumunun, islâmi bir yaşamın ihtiyaçları karşısında benimsemiş olduğu gerçekçi tavırlardır."[56]

Aynı şekilde "İslam ve Medeniyetin Problemleri" isimli eserinde şöyle der:

"Otoritesini tanımadığın, dil uzattığın, sadece işine geldiği zaman verdiği hükümlere tâbi olduğun bir hâkime gelip hükmünü istemen onunla alay etmendir. Bu yüzden ben günümüzde İslam'a ve ciddiyetine hürmeten herhangi bir sorun ile ilgili İslam'dan fetva istemeyi hoş karşılamıyorum."

56 Fi'Zilal-il Kur'an, 4/325.

İşte tüm bunlardan dolayı bizler bu tağuti hükümetlerin Yahudilerle barış adına dinle oynaşırcasına *"Ey iman edenler! Hep birden barışa girin. Sakın şeytanın peşinden gitmeyin. Çünkü o, apaçık düşmanınızdır." (2 Bakara/208)*[57] *"Eğer onlar barışa yanaşırlarsa sen de ona yanaş ve Allah'a tevekkül et! Çünkü O işitendir, bilendir." (8 Enfal/61)* ayetlerini delil getirerek ortaya attıkları saçma sapan iddialarına cevap verme sorumluluğunu üzerimizde görmüyoruz. Zira onların delillerini tevil etmek, açıklamaya çalışmak bir nevî onları düzeltmeye, tashih etmeye çalışmaktır. Oysa biz onların dinlerini bütünüyle inkâr ediyoruz. Onlar İslam dininden değildirler. Onlar İslam şeriatine zerre kadar önem vermemektedirler. Onların nazarında helal ve haramları belirleyen tek unsur kendi koydukları anayasalardır. Allah'ın ayetlerinin ve Muhammed Mustafa *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in hadislerinin onların dini olan demokrasi dininde hiçbir kıymeti yoktur. Onların dini halkın halkı yönetmesi üzerine kurulmuştur. Allah'ın halkı yönetmesi üzerine değil... Durum bu iken fer'i konularda yaptıkları uygulamalarla ilgili "Bu konuda İslam'ın hükmü nedir" sorusuna neden cevap aramaya çalışalım ki?

İşte bundan dolayı günümüz tağuti rejimlerin fer'i konularda yaptıkları uygulamalara dair getirdikleri şüphelere cevap vermeye kalkışmak, batılı hak gibi göstermek, bu davayı sulandırmak, insanların dikkatini bu tağutların işlemiş oldukları iğrenç, menfur suçlardan uzaklaştırmaktır. Ve dikkatleri olayların kaynağına değil fer'i konulara çekmektir. Bu da kanser yayılmış bir vücuttaki küçük bir yarayı tedavi etmeye uğraşıp, insanların ve doktorların dikkatini kanserden uzaklaştırmaya benzer.

Bu yüzden biz tağutların yaptığı anlaşmalara hürmet göstermekle ilgili konuşmalarla ilgilenmiyoruz. Bu konulara girmiyoruz. Bütün gücümüzü onlara kaşı koymak, onları inkar etmek için harcıyoruz. Ta ki Bu hükümetler Allah'ın şeriatı ile hükmeder, Allah'ın dinine teslim olur, Allah'tan başkasına ibadet etmekten kaçınır, Allah'ın dini ve şeriatı dışındaki bütün şeriatlardan ve dinlerden uzaklaşırlar, işte o zaman onlara bir şeyin haram ya da helal oluşu, caiz oluşu ya da olmayışı ile ilgili bir şeyler söyleyebiliriz. Bu bizim dinimizin (ki İslam helal ve haram koymada sadece Allah'ın tevhid edildiği dinin adıdır) onlardan beri olduğunu onların da bizim dinimizden beri olduğunu ortaya koymak içindir. Çünkü onların kanun koyma noktasında Allah'a şirk koşmaları Yahudilerle barış anlaşması yapmalarından çok daha büyük bir suçtur.

[57] İşin aslı Yahudilerle barış adına delil getirdikleri bu ayette geçen "Silm" (barış) ile kastedilen bütünüyle İslam'a girmektir ki bu da İslamın şeriatine bağlanmak ve tamamen onu tatbik etmekle mümkündür.

AĞA VE AVÂNESİ

Patron ve Adamları

Hapishanede, eşkıyalar aleminde çirkef, problemli fakat nüfuz sahibi "Ağa" diye isimlendirilen kişiler bulunur. Bunların etrafında ise “Avâne” diye bilinen, ağaları olmadan hiç bir işe yaramayan ve genellikle de toplumun en düşük tabakasından olan kimseler vardır. Bunlar kendilerini ağalarının hizmetine adamışlardır. Ağanın yemeğini getirmek, yatağını düzeltmek ve çevresini derleyip toparlamak gibi hizmetlerin yanında burada söyleyemeyeceğim her türlü pis işleri de yaparlar.

Avâneler genellikle zina, livata gibi suçlardan hüküm giymiş toplumun en alt seviyesinden olan insanlardır. En pis işleri bunlar yaparlar. Kendilerini savunacak bir güçleri de yoktur. Ağalarının emirlerine boyun eğip onların pis işlerini yürütmeleri karşılığında ağalarından medet umarlar. Bu yüzden de onları ağalarının eteğine yapışmış kimseler olarak görürsün.

Kendilerinden talep edileler ne kadar aşağılık olursa olsun yerine getirmekte mahirdirler. Hatta bu talep mahkûmiyet sürelerini uzatacak bir suç olsa bile fark etmez. Diğer mahkûmlara sataşır, kavga ederler, ağalarının vurmalarını istediği herkesi büyük-küçük demeden itibarına bakmadan vururlar. Kendi seviyesizliklerine bakmaksızın önlerine gelene sataşır dururlar. Ve bunu da sadece çevresi eşkıyalarla çevrili ağalarına güvenerek yaparlar.

Ağaların hapishanedeki yandaşları arasında satabilmek için onlara hap ve uyuşturucu getiren gardiyanlar ve polislerle bağlantıları olur.

Aveneler genelde iki şey üzerinde mahirdirler. Birincisi, ağalarına karşı çıkan herkese tuzaklar kurmak, onların ardından entrikalar çevirmek ve onu en iğrenç suçlarla itham etmek. Ağalarına düşmanlık eden herkes (kendileri bu işin uzmanı olmalarına rağmen) ya homoseksüeldir ya da devlet ajanıdır. Halbuki efendileri olan ağa, devletin en büyük taraftarıdır.

Avenelerin mahir olduğu ikinci husus ise; ağalarından zerre kadar dahi olsa bir menfaat elde edebilmek için onların ayakları altında sürünmekten ve önlerinde yere kapanmaktan haz almalarıdır. Ağalarının yemeklerinden, haplarından ya da sigarasından başka kimselerin faydalandığından daha çok faydalanabilmek için her türlü düşüklüğü sergilemek bunların genel karakteridir.

Bunlar tıpkı köpekler gibidirler. Sahibini gördüğü zaman onun ayakları altına yuvarlanan, sahibine olan sevgisinden gurur ve sevinç duyarak onun önünde kuyruk sallayan köpekler misali... (Köpeklerin bunlardan daha üstün olduğunu bildiğim halde böyle bir benzetme yaptığım için onlardan özür diliyorum.)

Bu kişiler efendilerinin yanında tavşan gibi iken başkalarının yanında sırf efendilerinin çetesine katılmış olmaktan dolayı şişinerek, böbürlenerek gezinirler.

Hapishanedeki bu ayak takımı ile efendileri arasındaki ilişkiyi düşününce, bu ilişkinin günümüzde Amerika ile onun yandaşları olan 3. Dünya Ülkelerinin yöneticileri ile aralarındaki ilişkiye ne kadar çok benzediğine hayret ettim.

Dünya düzeninin sarsılıp Amerika’nın dünyada tek güç haline gelmesinden önce iki kutuptan oluşan Dünyada Amerika, 3. Dünya ülkelerindeki pek çok kişiye göre emperyalizmin sembolü idi. Bu dönemde Amerika adına çalışmak suçu, ülkedeki zillet sis-

temine boyun eğmeyi reddeden ve bu sistemin aşırılıklarına, zulmüne ve küfrüne karşı baş kaldıran bir mücahide ya da herhangi bir kişiye yapıştırılmak üzere hazır tutulan bir ithamdı. Herhangi bir kimse sisteme karşı başkaldırsa sistemin tellalları ve medya tarafından anında "O, Amerikan casusu ve Washington'dan para alan bir kişidir" şeklinde suçlanırdı.

Bir insana sadece böyle bir suçun nispet edilmesi bile onun bitmesi, başının büyük derde girmesi, yargılanması ve hapsedilemesi için yeterli idi. Sistem ve yöneticileri kendileri boğazlarına kadar bu suçun içine batmış olmalarına rağmen başkalarını bu suçla itham ederlerdi. Tabîi ki kendilerinin işledikleri suçlar, tıpkı hapishanedeki eşkıyaların yaptığı gibi gizliydi.

Ancak bugün Amerika'nın dünyada tek güç haline gelmesi, tek başına dünyaya hükmetmesi, Amerika'ya ve onun siyasetine boyun eğen devletler nazarında bütün ölçütleri alt üst etti. Artık açıkça Amerika için çalışmak ve ona tabi olmak ihanet olarak görülmemektedir. Amerika'ya uşaklık yapmak artık onur kırıcı ve utanç verici olmadığı gibi, onun ayakları altında sürünmek -karşılık bekleyerek ya da karşılıksız- emperyalizme hizmet etmek kabahat de değildir. Çünkü artık Amerika onların nazarında emperyalist bir ülke olmaktan çıkıp siyasetine boyun eğdikleri, tabi olmaktan gurur duydukları efendileri haline geldi.

Nasıl olmasın ki! Kendileri için hangi sistemlerin (örgütlerin) şer odağı olduğunu o belirliyor. Onlar da bu sistemleri kuşatıp onlara despotça davranmakta birbirleriyle yarışıyorlar. Diğer taraftan kimlerin hayır üzerine olduğunu da Amerika belirliyor ve onlar da bu odaklara –aslında İsrail gibi terörün ta kendisi ve kaynağı olmasına rağmen– yakınlaşmak için yarışıyorlar.

İşte bu, Amerika'nın ortaya çıkardığı, bütün değerlerin, düşünce ve ilkelerin üzerinde görülen küreselleşme kültürüdür... Bunun karşısında ise Amerika'nın siyasetine karşı ayaklar altında

ezilmeyi kabul etmeyen, zillete baş kaldıran özgür halklar, yargılanıp hapsedilmesi gereken suçlu ve teröristler olarak isimlendirilmiştir.

İşte böylece günümüzde Amerika'nın menfaatini gözetip ona boyun eğen, gerçek manada ve fiilen onun için çalışan, her açıdan emirlerini yerine getiren, halkından çok Amerika'ya sadık olan devletler, halklarının şerefini satarak Amerika'nın kavgasına ortak olmuşlardır. Bunun tek sebebi ise Amerika'nın kendi boyunlarına geçirdiği yuları sağlamlaştırmaktır. Bu tavır onlar nazarında özgürlük, şeref, halklarının menfaatleri ve kalkınması için çalışmak anlamındadır.

Amerikanın küreselleşme adı altında tüm dünyaya yaymış olduğu ve bütün dünya ülkelerinin isteyerek ya da istemeyerek (korkudan dolayı) peşinden gittikleri bu uluslararası terörizm ve eşkıyalıkla, hapishanedeki eşkıyaların yaptığı şey arasında hiç bir fark yoktur.

Bu devletler efendileri olmadan kıllarını bile kıpırdatamazlar. Amerika onlara ne yaparsa yapsın onsuz hiç bir kıymetleri bulunmadığı için seslerini çıkaramazlar. Bu devletler Amerika'ya itaatkar bir hayvanın sahibine itaati misali itaat ederler. Zaten böyle yapmazlarsa Amerika'yı memnun edemezler. Onlar dünyanın eşkıyası Amerika olmadan hiç bir güce, hiç bir kıymete sahip değildirler. Tıpkı hapishane ağasının etrafındaki asalaklar gibi...

Dolayısıyla mücahidler tarafından Newyork, Washington, Kenya, Yemen, Riyad ve diğer yerlerde olduğu gibi efendilerinin gururları kırıldığı zaman deliye dönerler. Onlar Allah'ın dinini terkedip O'nun dostları ile savaşırlar ve onların nazarında Amerika'dan daha kıymetli hiç bir şey yoktur. Ve bilirler ki (hapishanedeki ahlaksız, asalakların bildiği gibi) eğer efendileri Amerika yok olursa kendileri de yok olup gideceklerdir. Çünkü varlıklarının

devamı Amerikanın devamına bağlıdır. Tıpkı hapishanedeki avânelerin varlıklarının eşkıya ağalarına bağlı olması gibi…

Allah'ın düşmanı Bush, İslam'a karşı haçlı savaşı ilan etmesi ve böylece insanları Amerika karşıtı ve Amerika taraftarı olarak ikiye ayırması ile aptallığını zirveye taşıdı. Savaşının İslam'a karşı olduğunu ilan etmekle bize en büyük hizmeti sunmuş oldu. İnsanlar ya İslam taraftarı ya da onun karşıtı eşkıya taraftarı olarak ikiye ayrıldılar. Bush'un bu ilanı ile İslam dünyasındaki ülkelerin yöneticileri de hemen eşkıya saflarında yerlerini aldılar. ABD'nin nazarında şeref sahibi olmak, arkasında saf tutmak için mücahid avına çıkmışlar, Amerikanın isteklerini yerine getirmek, ayakları altında sürünmek, planlarını uygulamak için birbirleri ile yarışmaktadırlar.

Yemen, hava sahasını Amerika'ya açtı. Amerika canının istediği gibi davranıyor, bombalıyor, öldürüyor, dilediğini tutukluyor. Ne havada, ne karada, ne denizde Yemenli yöneticilerin hiç bir egemenliği yok. Tek egemen, efendileri… Sadece siyasi boyun eğişle yetinmiyor, okullara, üniversitelere Amerika'nın istediği programların uygulanması ve öğrencilerin Amerika'ya tâbi olması konusunda baskı yapıyorlar. Bunun yanı sıra Aden Kilisesini restore ederek faal duruma getirdiler.

Fas, küreselleşmeye uygun eğitim vermedikleri gerekçesiyle mescid imamlarını yargıladı. Bununla da yetinmeyerek terörle mücadele kanunları adı altında Amerika'yı memnun edebilmek için namuslu genç kızların peşine düştü. Onları hapishanelere attı. Sonra üzerlerinde İslam'ın izi olan, kişisel haklarla ilgili kanunlara döndüler. Kendisinde zerre kadar İslam'ın izi olan kanunları (değersiz efendilerinin kanunlarına uygun hale getirerek, kadın hakları adı altında) sildiler ve yok ettiler.

Ürdün'e gelince… Yöneticiler bütün bir ülkeye savaş açtılar, katil Amerika'yı memnun etmek adına ülkeyi viraneye çevirdiler.

Delilere, çocuklara hatta ölülere ve şehid olan mücahidlere bile terörist damgasını vurdular. Niçin olmasın ki! Ne şekilde olursa olsun maksat, Amerikanın memnuniyeti değil mi? Hatta tanklar ve uçaklar, İsrail'e yönelmek yerine ülkeyi ve Müslümanların evlerini harabeye çevirse bile…

Sınırları içindeki mücahidleri tutuklamakla ve sürgün etmekle yetinmediler. Efendileri Amerika'yı memnun etmek uğruna mücahidleri el-Kaideye üye olmak suçuyla itham ettiler, dünyanın dört bir tarafında mücahidlerin peşine düştüler, yakaladıklarını tutukladılar. Ürdün'ün, İsrail'in sınır güvenliğini sağlayan askerlerine gelince; oraya yaklaşmayı düşünen herkesi öldürürler.

Suudi Arabistan… Davetçileri ve mücahidleri ülkenin dört bir yanında takip etmektedir. Medine'de, Ada'nın diğer şehirlerinde ve hatta Beytul Haram'da dahi mücahidlerin kadınlarını örgüt üyesi olmak ithamıyla tutuklamışlar, öldürmüşlerdir. Yaptıkları bununla kalmamıştır elbette… Suud tağutları bugün bizlere ıslah projesi adı altında saldırırken, laiklere ve (sözde) kadın hakları savunucularına sonsuz imkanlar tanımaktadır. Bütün bunlar Amerika'nın gözüne girmek içindir değil de nedir?

Kuveyt… Yüzlerce mücahid, katil Amerika'nın istekleri doğrultusunda zindanlara atılıyor. Şeyh Üsame bin Ladin ile akrabalık bağı ortaya çıkan ya da ona sempati duyan herkesi bundan dolayı yargılıyorlar. Amerika'yı razı etmek için zekat ve yardım komisyonlarına dahi el koydular.

Pakistan… Bu Amerikan uşakları, beş yüz mücahidi tutuklayıp Amerika'ya teslim etmekle övünüyorlar. Ayrıca dini eğitim veren medreselerdeki eğitim sistemini değiştirmek için ciddi çalışmalar yapıyorlar. CIA ve FBI ajanları ise Pakistan'ın her bir karışında cirit atmaktadır.

Endonezya... Dini enstitülerde ders veren hocaları tutuklamakla yetinmiyor, onlara sadece Amerika'yı memnun etmek için el-Kaide üyesi ve terörist damgası vuruyorlar.

Sudan... Üzerinde cihad akidesinden iz bulunan herkesi sürgün ederek ve tutuklayarak Amerika'ya yaklaşmaya çalışıyorlar. Hatta en alt düzeyde davaya yardımcı olanları bile...

Suriye ve İran... Irak sınırlarını mücahidlerin yüzüne kapadılar. İsteyerek ya da istemeyerek mücahidleri tutukluyor, onları örgüt üyesi ve teröristlikle itham ediyorlar. Ya hapse atıyor ya da ülkelerine teslim ediyorlar. Sebep ise belli... Amerika'yı memnun etmek...[58]

Amerika'nın siyasetine ve hizmetine ruhunu adamış olan bütün bu sistemler bunca tutuklamalara, bunca hizmete ve İslam'a ve Müslümanlara karşı yürüttükleri bu savaşa rağmen Amerika'nın onlardan yana hiçbir şekilde memnuniyeti yoktur. Amerika onların başlarını ezmekten vaz geçmiyor ve onlardan daha fazla hizmet, daha fazla boyun eğiş, daha fazla itaat ve daha fazla ayakları altında sürünmelerini bekliyor. Amerika'nın gerçek halefi ise İsrail'dir. Halef ile yandaşları arasında ne büyük fark vardır.

Onun Suud rejimine, nasıl baskı yaptığını, nasıl ayakları altına aldığını görebilirsiniz. Onun bu küçük düşüren tavırlarından yöneticilerin aileleri, kadınlar ve eşleri de kurtulamıyor. Suud tağutları kardeşlerimizin hanımlarını Mekke ve diğer şehirlerde takip edip tutuklamışlardı. Allah da onların cezasını verdi. Batılı

---

[58] Ve Türkiye... ABD'ye uşaklığını son yedi yılda AKP hükümeti ile zirveye taşımıştır. Artık her ay el-Kaide operasyonları adı altında Müslümanları tutuklamakta, zindanlara atmakta, medya vasıtası ile operasyonları olabildiğince abartmakta, masum Müslümanlara olmadık iftiralar atılmaktadır. Türkiye'de artık el-Kaide operasyonları PKK operasyonlarını kat be kat geçmiş durumdadır. Tabi ki bunlar "Ağa'ya" uşaklığını zirveye taşıma gayretinin bir sonucudur. *(yayıncı)*

medya onların eşlerini takip etmektedir. Allah medyayı onların kadınlarına musallat etti.

Amerika Irak'a saldırmadan önce Ürdün devleti Irak sınırına patriot füzelerini konuşlandırmıştı. Devlet televizyonunun yayınlarına göre bu füzeler Ürdün'ün düşmanlarına yönelikti. Ürdün'ün hava savunmasını güçlendirmek ve Amerika ile teröre karşı ortak yürüteceği mücadelede kullanılmak üzere oraya yerleştirilmişlerdi. Yoksa İsrail'i Irak füzelerinden korumak için değil.. Asla!! Haşa!!

Savaşın bitiminden sonra Amerika sanki hiç bir şey olmamış gibi füzeleri oradan kaldırıp çekilirken müttefikinin düşeceği sıkıntıya hiç aldırmadı bile...

Pakistan... Pervez bütün işlerin kontrolünü Amerika'ya bırakmıştır. Ancak buna rağmen Amerika Pervez'i gelişmiş silahlar üretmekle suçlamaktadır. Diğer taraftan ise Pakistan'ın komşusu Hindistan'ın İsrail ile arasındaki gelişmiş silah pazarlığına göz yumuyor. Son teknoloji Falkon Radarları pazarlığı. Bu radarlar uçaklara yerleştirilecek ve Pakistan'ın her karış toprağı Hindistan'ın kontrolü ve gözetimi altına girecek.

İran ve Suriye Amerika'yı memnun etmek uğruna mücahidlerle savaşıyorlar. Ancak buna rağmen Amerika yine de onların tepesinden inmiyor. Aksine onları cezalandırıyor, ambargolar uyguluyor. Her yıl nükleer silahlarla ilgili kurumlarını kontrol etmeyi yoğunlaştırıyor.

Bunca hizmetin üstüne bir de köpeklerdeki pireler gibi ezilmek... Lağım fareleri gibi muamele görmek... (Zalimlerin bazıları da ellerine geçenin bu olduğunu buğzederek dile getiriyorlar zaten.)

Eskiden Amerikalı ve batılı efendiler yandaşlarını bu kadar açık bir şekilde küçük düşürmüyorlardı. Casuslarının hislerini düşünerek onları perde arkasından yönlendiriyorlardı. Tıpkı kuk-

la oynatıcısının kuklalarını perde arkasından iplerle oynatması gibi. Dikkatsiz olanlara kukla kendi başına oynuyormuş gibi gelir. Oysa açık gözlü olanlar –ki bunlar az sayıdadır- perde arkasındaki ipleri görürler.

İngiltere'nin Mısır'da hakimiyet kurmasının başlangıcında Kermur'a "Mısır'ı yönetecek misiniz?" diye sorulduğunda Kermur, "Hayır... Mısır'ı yönetenleri yöneteceğim" demişti. Bu sömürgecilerin hizmetçilerine karşı uyguladıkları sinsi tavırlarının bir sonucu idi. Onlar casuslarının duygularına ve menfaatlerine önem veriyorlardı. Tabii bu, Amerika dünya üzerinde egemen tek güç olmadan önceydi. Bundan sonra Amerika'nın casusları çoğaldı. Tabii ki casusların değeri de düştü. Mücahidlerin Amerika'ya yönelik darbelerinin artması ile bu iyiden iyiye ifşa oldu. İnsanlar iki kısma ayrıldı... İslam'ın safı ve Amerika'nın çevresinde yerlerini alan gangsterler ve suç ortaklarının safı...

Bu ifşa oluş, cihad eyleminin daha ileriye yönelmesi, ümmetin düzene girmesi ve cihada teşvik edilmesi için gerçekten çok ama çok önemlidir.

Eskiden işlerin gizli yürütüldüğü, kimin ne olduğunun bilinmediği zamanlarda, despot sistemlere boyun eğmeyi reddeden mücahid ya da özgür kişilere isnad edilmek üzere bu sistemler casusluk suçunu kullanırlardı. Aslında bu sistemler kendileri Amerikan uşaklığı suçuna boğazlarına kadar batmışlardı. Tabii onlar bunu saklamaya çalışıyorlardı. Amerika'da onlara bu konuda duygularını önemsediği için yardımcı oluyordu.

Bu gün Amerika dünyaya hükmeden tek eşkıya olduktan sonra ve mücahidlerin darbeleriyle ne olduğu ortaya çıkınca, bu siyaseti terketti ve uşaklarının duygularını önemsemez oldu. Dünya net bir şekilde Amerika'nın yanında olanlar ve olmayanlar diye ikiye ayrıldı.

Artık her şey karışmaya imkân vermeyecek şekilde açığa çıktı. Amerika, uşaklarından daha açıkça, alenen kendisine itaat etmelerini istiyor. Aksi takdirde memnun olmuyor.

Bu cihad ahkâmının bütün dünyada ve Müslümanlar arasında –hileleri, sahtekârlıkları aşarak- katettiği mesafelerin bir ürünüdür. Düşman açığa çıktı. Tabiri caizse şapka düştü kel göründü. Ülkemizde düşman taraftarı olanlar ifşa oldu. Karşılarında ise er ya da geç, tağutların tahtlarını devirmek için ümmeti etraflarında toplayacak olan onurlu mücahidler vardır.

Hapishaneyi bilmeyen kişilerin oradaki ağalar ve aveneler hakkında bilmeleri gereken çok önemli bir gerçek daha vardır. Şayet günün birinde ağadan bağımsız ve onun gücünü önemsemeyen, cesur bir kişi çıkarak herkesin önünde ağaya onu küçük düşürecek bir darbe vurursa, bu darbe o zamana kadar ağaya kin besleyenleri de harekete geçirecek, onlar da dört bir koldan ağaya saldırıp darbeler indirmeye başlayacaklardır. Ta ki ağanın hakimiyeti bitinceye kadar... O zaman ağanın çevresindekiler de dağılıp her biri bir köşeye saklanacak, ortadan kaybolacak ve unutulacaklardır.

"Kalplerinde hastalık bulunanların: «Bize bir felaket gelmesinden korkuyoruz» diyerek, onların arasına koşuştuklarını görürsün. Umulur ki Allah, bir fetih ihsan eder veya katından bir emir (iş) getirir de içlerinde gizlediklerine pişman olurlar." (5 Maide/52)

İslam Gençliği Ne Zamana Kadar Kendisini İlgilendirmeyen Bir Savaşa Alet Olacak

"İşte biz, kazanmakta oldukları günahlar sebebiyle zalimlerin bir kısmını diğer bir kısmına böyle musallat ederiz." (6 En'am/129)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Sen, bu Kitab'ın sana vahyolunacağını ummuyordun. (Bu) ancak Rabbinden bir rahmet (olarak gelmiş)tir. O halde sakın kâfirlere arka çıkma!" (28 Kasas/86

Doğulu ya da batılı fark etmeksizin bir kafire yardım etmek kesinlikle Müslümanların dininde yoktur. Müslümanın bir kafire karşı diğer bir kafire yardım etme adına ömrünü harcaması, varını yoğunu ortaya koyması kesinlikle helal değildir. Yardım edilen kafirin beyaz ya da siyah olması böylesi bir ameli geçerli kılmaz. Her ne kadar bazı kimseler böylesi bir yardımı caiz görme adına işi süsleyip püsleseler de bu asla akıl ve hikmete uygun bir iş değildir.

Müslüman gençleri böyle bir işi yapmaya zorlayan odakları biran önce durdurmak gerekir. İslamın "İ" sini, tevhidin "T" sini bilmeyen bazı kesimler, gençleri günümüzde İslam ile hiç ilgisi olmayan olaylara girmeleri için teşvik ediyorlar. Koltuklarına rahatça kurulmuşlar, gençlerin beyinlerine fildişi kuleleri inşa ediyorlar. Duruma göre şekilden şekle giriyorlar ve böylece kime

yaklaşmak istiyorlarsa ona yaklaşıyorlar. Bu esnada ise ne Tevhid ümmetini ne de onun güçlü bağlarını dikkate alıyorlar.

Amerika'nın Irak'ı vuracağına dair haberler yoğunlaştıkça gençlerin orada burada bir şeyler yapmak ve Irak halkına yardım etmek için Amerika'nın karşısındaki cephede yer almak gerektiği yönündeki konuşmalarını duyar oldum.

* Irak derken neyi kastediyorlar? Sistem mi? Ya da ne?

* Bu sahtekârlık ve (dini) sulandırma ne zamana kadar sürecek?

* Yardım etmek istedikleri Irak hangi Irak?

* Baas'ın, Saddam'ın, Aflak ve Tarık Hena Michail'in Irakı mı?

* Yoksa âlimlerimizi öldürüp, cesetlerini aslanlara atan Irak mı?

* Yoksa Halepçe'de büyük-küçük, kadın-erkek, demeden Müslümanları kimyasal silahlarla tıpkı böcekler gibi öldüren Irak mı?

* Gerek Irak da, gerek Kuveyt ya da başka yerlerde Allah'a davet etmek, direnmek ya da Vahhabî olmak suçlarıyla masum davetçi kardeşlerimizi öldüren, idam eden Irak mı?

* Bu hevesli gençlerin Irak'a yardım etmek için yapacağı iş nedir?

* Niçin bazı değerli şeyhlerimizin Irak halkına yardım etme çağrıları ve fetvaları yanlış anlaşılıyor?

Mazlum bir halk zalim yöneticileri ile aynı kefeye konuluyor. İkisi birbirinden ayrılmıyor. İslam bağlarını ve temellerini zayıflatan, sulandıran tutucu ibarelerle... Tağutlarla halklar, müminlerle mücrimler, Müslümanlarla facirler birbirinden ayrılmıyor.

Bazıları öne çıkıyor ve "Kâfirlerle her yerde cihad etmek meşrudur. Faydalı sonuçlar verir. Amerikalı haçlılarla savaşmak buna dâhildir" diyor.

Eskiden pek çok Müslüman gence cihad için izin vermenin ifadesi (mazereti) bu şekildeydi. Öyle ki sonunda ucu laiklere, zındıklara, tağutların destekçilerine kadar vardı.

Sorarız: "Neden şimdi savaş?"

İsrail'in Filistin'de her gün kardeşlerimizi kurban edişine Amerika destek verirken neredeydiniz? Filistinlilerin evlerini yıkarken, ailelerini dağıtırken, silahlarıyla, maddi güçleri ile, ellerindeki bütün imkanlarla İsrail'in emrinde olan veto hakkıyla...

Haçlı uçakları Kâbil'i, Kunduz ve Kandahar'ı bombalarken neredeydiniz?

Mücahid kardeşlerimiz herkesin gözü önünde televizyon ekranlarında esir alınırken nerdeydiniz? Onlara yardım eden, Guantanoma'da imdadlarına yetişen hiç kimse yokken...

Ey kavmimiz! Cihadınızı, çabalarınızı, ömrünüzü, bedenlerinizi tağutlara yakıt yapmayın. Çünkü bizim halis din için, davet için ve yeryüzünde Allah'ın dinini ikame etmek için yakıta ihtiyacımız var.

Bu söylediklerimiz Irak halkına yapılan saldırıyı desteklediğimiz anlamına gelmez. Ya da söylediklerimiz Amerikan haçlılarının Irak topraklarına hükmetmesine aldırış etmediğimiz şeklinde anlaşılmamalıdır. Asla! Bunu akıl sahibi hiç kimse söylemez. Bizim karşı çıktığımız şey gençlerin beyinlerinin (herhangi bir yerde) tağutları kurtarmak için barış taraftarı olması, onlar için cihad edip, sermayelerini onlar uğruna harcamalarıdır. Biz diyoruz ki hüviyeti ne olursa olsun muharip bir kafire karşı bir başka kafire yardım etmek ne dinî ölçülere ne de akli ölçülere sığar.

Saddam İran ile savaşa tutuştuğu zaman bu bir çok kimsenin hoşuna gitmişti. Bütün Halic devletleri, mallarıyla, petrolleriyle ve güçleri ile Saddam'ın arkasındaydı. O zamanlar saray mollalarından Saddam'ın kafir olduğuna, ondan uzaklaşılması gerektiğine dair en küçük bir fetva duymadık. İşin aslı Halic devletlerinin Saddam ile aynı cephede yer almalarına şaşırmadık. Çünkü onlar kendi tahtlarını ve menfaatlerini düşünüyorlardı. Rahatlık ve bolluk içindeki orduları İran ordusunun önünde duramazdı. Ancak adı İslamî olan hareket mensuplarının bütün güçleriyle Saddam cephesinde yer almasına şaşırdık. Bu noktada sözde Selefi Hareketi izleyenlerle, İhvan hareketini vb. izleyenler arasında fark yoktur.

O zamanlar anlamıştık ki bu sözde İslamî hareketin sahipleri İslam'ın en sağlam bağlarını yok ediyorlar, tevhidin aslını, onun şartlarını ve gereklerini hakkıyla anlayamadıkları için mücrimlerin yollarını ayıramıyorlardı.

Ancak bu sözde İslamî hareketin mensuplarının İslam'a ve Müslümanlara karşı apaçık düşmanlık besleyen, tarihi herkesçe bilinen suçlarla dolu olan Baas düzeni ile beraber olmasına dair şaşkınlığımın sınırı yok... (Bu destek) başkalarına karşı olsaydı belki mazeretler türetebilirdik. Ancak bu nasıl oluyor? Bütün dünya Saddam'ın suçlarından, kendi halkını kimyasal silahlarla yok edişinden bahsederken bu nasıl oluyor? Durum böyleyken onlar cesur, kahraman, eşsiz(!) komutanla aynı safta olduklarını ilan ediyorlar. "İhyaut-Turas" cemaatinin (Kuveytli Selefiler) gazetede yayınladığı bildirgede de destek mesajları yer alıyor ve "Her Arab'ın ve Müslüman'ın ona (Saddam'a) borcu vardır" deniliyordu. Amerikan medyasının saldırılarına maruz kalan eşsiz liderlerini destekliyorlardı. Üstelik bu, Saddam'ın rejimi Halepçe'deki Müslümanları kimyevi silahlarla yok ettikten sonra oluyordu.

Büyüklerimizin bizi vasfettiği gibi bizler henüz yeni yetme gençlerken bu sözde selefî cemaati ziyaret ettiğimiz günler hatırıma gelir.

Şeyhleri ile bir araya gelmiştik. Tağutlardan yana açıklamaların selefî bir cemaate yakışmadığını söylemiştik. Uzun uzun konuştuk, tartıştık. Bu tip tavırları ile "Selefilik, yönetici tağutların isteklerine boyun eğmektedir" söylemlerini haklı çıkardıklarını anlattık kendisine. O, bunu inkar etti ve insanların böyle söylemediğini, Selefilerin yöneticiler tarafından baskı altında olduğunu ve hapsedildiğini söyledi. O zaman bir arkadaşımız ona "Sizin Selefiliğinize uygun davranan ve bir gün olsun hapsedilip baskıya maruz kalan birini bana göster" dedi. Şeyh buna cevap vermedi ve Mısır'dan, Sudan'a, Amerika'ya, İsrail'e vs. kadar varan süslü püslü uzun bir konuşma yaptı. O gün şöyle demişti bizlere:

"Irak, Arap dünyasının tersanesidir… Doğunun kapıcısı ve Yahudi saldırılarının, Rafızîlerin ilerlemesinin önünde en büyük engeldir… Ümitler ona bağlıdır…"

Bütün bunlar, kâfirlerin yanında yer almayı ve müşriklere katılmayı haklı çıkarır mı?

O gün kendisine bizim Selefi olduğumuzu[59] ve mukallid olmadığımızı hatırlattım. Oysaki o, bu upuzun konuşmasında bizi ikna edebilecek tek bir şer'i delil sunamamıştı. Bu kimselerin bütün tasavurları, dostlukları halis tevhid akidesi, saf vela ve bera menheci üzerine kurulmadıysa dahi bizzat gözlerinin önünde cereyan eden hadiselerden hiç mi ders almıyorlar? Yoksa bu gelişmeleri idrak edecek kadar da akıl sahibi değiller mi?

Zorbalar kendi koltuklarını korumak için halklarının çocuklarını öldürmüyorlar mı? Kendilerine hizmet etmekten, dostluk göstermekten şüphe duydukları zaman bu ümmetin evlatlarına zulmetmiyorlar mı? Halbuki bu oldukça açık bir şey değil mi?

---

59 Yani bizler ancak şer'i delillere tabi oluruz. Söz söyleyenin sözünü selef alimlerinden delillendirmesini isteriz.

İşin aslı tüm bunları uzun uzun izah etmenin gereği yoktur. Bundan dolayı onların yaptıkları kevnî sünnete göre gayet tabii ve doğaldır.

Birkaç değerli arkadaşımla Türkiye'yi ziyaret edişimizi hatırlıyorum. Halep'çe katliamından sonra göç eden Kürt sığınmacıların bulunduğu güney bölgelere gittik. Diyarbakır, Mardin ve Muş'ta sığınmacıların çadırları arasında dolaştık. Kürtlerle görüştük ve onlara gücümüzün yettiğince kendileri için topladığımız yardımları teslim ettik. Göçmenlerin çok, yardımlarımızın yetersiz olduğunu görünce, dönüşte Halepçe katliamına dair fotoğraf ve broşürleri yanımıza aldık. Belki bunlar sayesinde Müslüman kürt kardeşlerimize daha fazla yardım toplayabiliriz diye umut ediyorduk.

İşte böyle bir umut ile Kuveyt'e gittik. İlk olarak "Beytu-u Temvîli-l Kuveytî" kurumunun müdürü Beziğ Yasin'i ziyaret ettik. Bu kurum "İhvanu Müslimin" örgütünün yönettiği bir kuruluş idi.

Ziyaretimiz ise oldukça ilginç bir döneme rastlamıştı. Zira bizim ziyaretimizden kısa bir süre önce televizyonlar Saddam Hüseyin'i onun ziyaret edişini yayınlamıştı. Kendisi bu ziyarette Saddam'a kurum aracılığı ile 100.000 dinarlık yardım çeki vermişti. Savaşın yıktığı "el-Feya'nın" yeninden inşa edilmesi için…

İşte böyle bir görüşmenin ardından ofisine gitmiştik.

Kısa elbiselerimize, uzun dağınık saçlarımıza baktı. O halkın ileri gelenlerindendi ve her şeyi bir çırpıda anlıyordu (!) Biz onun ve onun gibiler nazarında zavallı yeni yetme gençlerdik. Gerçekleri bilmeyen siyasetten anlamayan kimselerdik (!) Bundan dolayı da bize ilkel, basit bir muamelede bulunulmalıydı. Yanımızda getirdiğimiz broşürleri binanın en üst katında bulunan, Kuveyt caddelerinin gördüğü vitrine astık. Daha birkaç ay önce Saddam'ın kahraman, eşsiz, cesur komutanları resimlerde görülen mazlumları ezip parlamışlardı.

Küçümser bir ifadeyle fotoğrafların hikâyesini sordu. Ona bunların Saddam'ın kimyasal silahlarla yok ettiği Müslüman Kürt kardeşlerimiz ve onların kadınları ve çocukları olduğunu açıkladık. Elinde tuttuğu bir fotoğrafı gösterdik. Yaşlı bir adamın kolları arasında korumaya çalıştığı bir bebek... Bu şekilde yüzüstü yere kapaklanıp can vermiş... Sanki o bebekle tek vücud haline gelmiş... Ve diğer fotoğraflar; kadınlar, çocuklar, gençler, yaşlılar hatta hayvanlar... Hiç biri Baas'ın, İsrail'e değil de kendilerine attığı kimyevi silahtan kurtulamadılar. İsrail'e hiçbir zaman atılmayacak kimyevi silah...

Safça bir hevesle bütün bunları ona anlattık. Kılını kıpırdatmayan adamın, harekete geçip bize birkaç dinar bağışlamasını umuyorduk. Saddam'a verdiği gibi 100.000 dinar bağışlamasını beklemiyorduk. Ne var ki elini silkeleyip "Hayır, hayır bu imkânsız! Bu fotoğraflar gerçek değil, sahte... Saddam'ın böyle bir şey yapması mümkün değil. Saddam Hüseyin gerçek bir Sünnî'dir ve sadece Rafızîleri öldürür" demekten başka bir şey yapmadı.

Ona fotoğrafların gerçek olduğuna dair ağır yeminler ettik. Ona bu katliamın gerçekten meydana geldiğini ve bütün dünyadaki haber ajanslarının (sadece Saddam'ı destekleyen sizin dünyanız hariç) bu olaydan bahsettiğini vurguladık.

"Hayır! İmkânsız! Saddam Sünnîleri öldürmez. Eğer fotoğraflar doğruysa bile Saddam o silahı Şiilere atmıştır. Rüzgâr Sünnîlere düşürmüştür" dedi. Onun haline çok şaşırdık. Zalim Saddam'ı temize çıkarmak için masum rüzgârı suçluyor. Ona Baasçıların zalimliklerini ve küfürlerini anlattık. Bize şöyle cevap verdi:

"Hayır, hayır, hayır... Bende Saddam ile ilgili güvenilir bilgiler var. Siz bilmiyorsunuz. Baas partisi iki ayrı akımdan oluşmaktadır. Sizin bahsettiğiniz Baas'ın ayrı bir kolu. Ben ise Saddam'ın

yönettiği sünnî akımdan bahsediyorum. İşler her zaman yolunda gitmeyebilir, sabretmeliyiz."

Bu söylediklerinin doğru olmadığını anlatmaya çalıştık. Doğru olsa bile Saddam'ın hiç kimseyi umursamadığını, bütün düşmanlarına gece-gündüz zulmettiğini izah etmeye çalıştık. Bize sinirlendi. Ayağa kalktı ve "Bana müsaade edin. Az sonra Irak Büyükelçisi ile randevum var. Irakla ilgili projelerimiz var. Bunu mütalaa etmemiz gerekiyor" dedi. Masanın üzerinde duran ve üzerinde "Irak Büyükelçiliği" yazan bir sürü dosyayı işaret etti.

Kürt kardeşlerimiz için ondan tek kuruş alamamak beni sinirlendirmişti. Ofisinin tam kapısının önüne geldiğimde biraz da gençlik hırsı ile ona "Saddam'a hediye ettiğin 100.000 dinar ile Saddam'ın ne kuracağını bekliyorsun? Mescidler mi? Yoksa barlar ve meyhaneler mi?" dedim. Ayağa kalktı, eliyle kapıyı işaret edip çıkmamızı isteyerek şöyle dedi:

"Kendi gözlerinle göreceksin!"

Adam haklı çıktı. Birkaç ay sonra kendi gözlerimle gördüm. Baas ordusunun tankları Kuveyt caddelerini ve Kuveyt'i harab etmişti. Kuveyt halkını perişan etmişti. Halkını darmadağın etti. Bu adam ve onun gibileri de ülkenin yıkılışına sırt çevirmişti. İşte bizzat gözlerimle gördüğüm bu idi.

"İşte biz, kazanmakta oldukları günahlar sebebiyle zalimlerin bir kısmını diğer bir kısmına böyle musallat ederiz." (6 En'am/129)

Öyleyse bazılarının bugün yaptığı gibi Amerika'ya karşı Baas'ın saflarında yer almaya çalışması mazur görülebilir mi? Biz Amerika'ya karşı cihada teşvik ettik ve ediyoruz. Filistin'de kardeşlerimizin evleri yıkılırken, çocukları, kadınları öldürülürken, aynı şekilde Afganistan harab edilip kardeşlerimiz orada katledilirken... Evet, tüm bu durumlarda Amerika'ya karşı cihada teşvik etmeyi biran olsun bırakmadık.

Değerli kardeşlerimizle birlikte Türkiye'nin güneyindeki Kürt kardeşlerimizin çadırlarını ziyaret edişimizi hatırlıyorum. Kürt kardeşlerimizden biri herkesin içinde ayağa kalktı ve getirdiğimiz yardımlardan dolayı bize ve hükümetimize teşekkür etti. Cabir'den Fahd'a kadar isimlerini sayarak…

Bu büyük hatayı es geçmemiz ve susmamız mümkün değildi. Bunu kabul edemezdik. Bu gençten sonra ayağa kalktım ve bu yardımların hükümetten ve tağuttan gelmediğini onlara anlattım. "Bunlar sizin gibi ülkemizde tağutun zülmüne maruz kalan kardeşlerinizin yardımlarıdır. Sizin ülkenizin tağutu ile bizimki arasında fark yok. Hepsi kâfir tağutlardır. Onlara bu yardımlar için teşekkür etmenize gerekmez. Eğer teşekkür etmek istiyorsanız Müslüman kardeşlerinize teşekkür edin" dedim.

Kardeşlerimizden biri benim açıklamalarımı yeterli bulmamış olacak ki benden sonra ayağa kalktı ve söylediklerimi destekleyerek onlara açıkça şunları söyledi:

"Cabir kafirdir, tağuttur. Saddam gibi… Fahd kafirdir, tağuttur. Saddam gibi… Aynı şekilde Süleyman Demirel kafirdir, tağuttur…"

Bizim bu sığınmacıların çadırlarını ziyaret etmemize Türk istihbarat birimlerinden bin bir zorlukla izin çıkmıştı. Arkadaşımızın sözünü ettiği isimleri anlamak için tercümana da gerek yoktu. Halkın yüzü de değişti. Öfke kınama ve itiş kakışın ardından bizi oraya getirenlerin refakatinde çabucak oradan uzaklaştırıldık.

İşte o günlerde idrak ettiklerim bugün yapılan yanlışlara dikkat çekmemi gerektiriyor. Biliyoruz ki bu ümmetin içinde nice hayırlı kimseler vardır. Haliç ve onun çocukları böylesi sağlam akideye sahip kardeşlerimizin varlığından asla mahrum olmayacaklardır. Allah böylesi kardeşlerimizin ayaklarını sabit kılsın.

Artık öğrenme zamanı gelmiştir. Bir tağut ile diğer tağut arasında hiçbir fark yoktur. Bir kafire karşı diğerine yardım etmek asla caiz değildir. Tıpkı yırtıcı vahşi bir hayvana karşı diğer yırtıcı vahşi bir hayvana yardım etmenin akıl dışı olduğu gibi… Zira hangisi kazanırsa sen onun yemi olacaksın.

Bugün bizler sözde İslamî akım sahiplerinin, selefi davetçilerin bizim kardeşlerimiz gibi hakkı açıkça haykırmalarını beklemiyoruz. Onları böyle bir şeyle sorumlu tutmuyoruz. Ağız dolusu hakkı ortaya koymalarını onlardan beklemiyoruz. Sadece onların hakkı kavraması bizim için yeter.

Önemli Olan İsimler ve Dış Görünüş Değil Mana ve Gerçeklerdir

"Böylece her peygambere, insan ve cin şeytanlarından bir düşman kıldık. Onlardan bazısı bazısını aldatmak için yaldızlı sözler fısıldarlar. Rabbin dileseydi bunu yapmazlardı. Öyleyse onları yalan olarak düzmekte olduklarıyla başbaşa bırak! Âhirete inanmayanların kalpleri ona (yaldızlı söze) kansın, ondan hoşlansınlar ve işledikleri suçu işlemeye devam etsinler diye..." (6 Enam/112-113)

İnsanların pek çoğu gösterişli isimlere aldanır, sistemlerin ve devletlerin yükselttiği kocaman süslü püslü ünvanları önemser. Yine birçok cemaat, fırka ve gruplar bu şekilde gösterişli isimlerle kendilerini isimlendirmişlerdir. İnsanlar da bunların iç yüzlerine bakmaksızın sadece isimlerine aldanarak onları öylece kabul ederler. Bu yanıltma, yanlışın üzerini süslü şeylerle örtme işinden dolayı pek çok kişi, mü'minlerle mücrimlerin yolu arasında kaybolup gitmektedir.

İnsan ve cin şeytanların pek çoğu, bu isimleri süsleme ve onlar için gösterişli unvanlar kullanma, onları olduklarından başka isimlerle adlandırma ve böylece tabilerini hak yoldan uzaklaştırma işini meslek edinmiştir.

Varlıkları olduklarından başka isimlerle adlandırmak İblis'in sünneti ve yoludur. Nitekim İblis, hakikati bozup insanoğlunu saptırmak ve atamız Adem *(Aleyhisselam)*'ı yanıltmak için yasak

ağacı, sonsuzluk ve mülk ağacı olarak isimlendirmişti. O zamandan beri nifak ehli ve şeriat düşmanları bu yöntemi benimsemişlerdir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ise nifak ehlinin eskiden beri bu pis oyunu oynadıklarını belirtmiştir.

"Onlara «Yeryüzünde fesat çıkarmayın» denildiğinde «Biz ancak ıslah edicileriz» derler." (2 Bakara/11)

İşte bu şekilde fesadı ve bozgunculuğu ıslah olarak isimlendirdiler.

"Sana indirilen Kuran'a ve senden önce indirilene inandıklarını iddia edenleri görmüyor musun? Tâğûtu tekfir etmekle emrolundukları halde, onun önünde muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan da onları derin bir sapıklığa düşürmek istiyor. Münafıklara "Allah'ın indirdiğine (Kuran'a) ve Peygambere gelin" denildiği zaman, onların senden büsbütün uzaklaştıklarını görürsün. Kendi işledikleri yüzünden başlarına bir musibet geldiği, sonra da "Biz iyilik etmek ve uzlaştırmaktan başka bir şey istememiştik" diye Allah'a yemin ederek sana geldikleri zaman hâlleri nasıl olur?" (4 Nisa/60–62)

Bu ayette de tağutların hükmüne yönelişlerini ihsan ve tevfik olarak isimlendiriyorlar. Bu yöntem bütün tağutların sapkınlıklarını ve küfürlerini iman ve ihsan olarak gösterme adına huy edindikleri bir yöntemdir. Rezillik ve alçaklıklarını, güven ve halka hizmet; buna karşılık mücahidlerin cihadını ise, terör, güvenlik ihlali ve savaş olarak sunarlar.

Eskiden Firavun Musa *(Aleyhisselam)* ve çağrısı hakkında şöyle demişti:

"Çünkü ben onun, dininizi değiştireceğinden yahut yeryüzünde bozgunculuk çıkaracağından korkuyorum." (40 Mü'min/26)

Aynı şekilde faizi de da süsleyip püslediler onu "geri ödeme" gibi modern bir isimle isimlendirdiler. İçkiyi de "meşrubat" olarak isimlendirdiler. Nitekim sahih bir hadiste Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurur:

"Ümmetimden bazı insanlar, içkiyi başka bir isimle isimlendirerek içecekler."

Günümüzde pek çok cemaatin ve fırkanın bidatlerini yaymak için bu yolu izlediğine de şahit oluyoruz. Ehli Beyt'e dostluk ve muhabbet adı altında... Sapkın Rafiziler bu tip güzel isimler adı altında Kuran'ı tahrif etmişler, Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in zevcelerine iftiralar atmışlar, sahabenin çoğunu tekfir etmişlerdir. Üstelik bunu Ehli Beyt'e dostluk ve muhabbet adı altında yapmışlardır.

Bazı fırkalar hulul ve ittihad gibi küfür akıdelerini tevhid olarak isimlendirmişler yine onlardan bazısı Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın sıfatlarını yine tevhid adı altında nefyetmişler, geçersiz kılmışlardır.

Bazıları da demokrasiyi Müslümanların arasında yaymak ve Müslümanları saptırmak için şura olarak isimlendirmişlerdir.

Bazıları kafir tağutları ve mürted yöneticileri "Ulul Emr" olarak isimlendirmişlerdir ki, insanlar bu yöneticilere itaat etsinler ve onlara dostluk beslesinler.

Bazıları, tağutlara ve küfre karşı savaşan mücahidleri, tekfirci ve harici olarak nitelerken, tevhid davasından nefret ettikleri ve tağutlara dostluk besledikleri halde kendi yollarını selefin yolu olarak isimlendirmişlerdir.

İsimleri değiştirmek ve süslü tabelalar arkasında küfürlerini güzel göstermek sapkınlığını en çok kullananlar da kafir hükümetler olmuştur. Hatta bu noktada istihbarat dairesinde başıma gelen bir olay bu noktadaki cür'etlerinin ne noktaya geldiğini gösteriyor. En iğrenç kelimelerle dinime ve akideme küfreden tanınmış bir büyük (!) öfkeden yüzümün allak bullak olduğunu gördüğü zaman "Ben sahih inanca ve akideye değil, senin dinine küfrediyorum. Senin dinin doğru din değil ve sen bir zındıksın" demişti. Daha önce liderleri İblis'in bu oyundan menfaat umduğu gibi bu kimseler de böyle yaparak menfaat umuyorlardı.

Hakkı arzulayan bir kimsenin yapması gereken ise aslını ve ardındaki gerçeği görmeden bu isimlendirmelere aldanmamaktır. Şer'i ölçüler ve tevhid mizanı altında dış görünüşlere bakmaksızın asıllara yönelmek gerekir. Metodu karıştırmadan dosdoğru yol üzerinde kalabilmek için buna özellikle dikkat edilmesi gerekir.

Bizler isimlere ve dış görünüme değil, mana ve hakikate itibar ederiz.

Bizim Mizanımız ve Onların Mizanı

Allah'ın adıyla... Hamd alemlerin rabbi Allah'a mahsustur. Salât ve selam Rasulullah'ın üzerine olsun... Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"Andolsun biz peygamberlerimizi açık delillerle gönderdik ve insanların adaleti yerine getirmeleri için beraberlerinde kitabı ve mizanı indirdik." (57 Hadid/25)*

Mizan, Allah'ın kitabı ile iç içedir. İnsanların, cemaatlerin, grubların, milletlerin değerlendirilmesi ancak bu ikisi ile söz konusudur.

Mizan (ölçü) bozulduğu zaman onunla birlikte düşünceler, hesaplar ve ardından da kararlar, eylemler, davranışlar ve metotlar hepsi birden bozulur. Günümüzde çok açık bir şekilde şahit olduğumuz gibi davet ve menhec adına bozulmalar tamamıyla ölçülerin bozulmasından kaynaklanmaktadır. İnsanların kişilere, yönetim şekillerine, cemaatlere bakış açıları tamamen temel edindikleri ölçüye göre belirlenmektedir.

Kimilerinin mizanları (ölçüleri) milliyetçiliktir. Bu uğurda mürtedleri, müşrikleri, kafirleri ve batıl ehlini kardeş edinirler. Bunda garipsenecek bir durum yoktur. Zira onların ölçüsü milli mücadele kardeşliği değil midir zaten?

Kimileri çıkarlarını ve güzel gördükleri şeyleri ölçü edinirler kendilerine. Onlar için bu uğurda her araç meşru bir vesiledir.

Velev ki vesile edindikleri şey gayri meşru olsa bile... Kendi maslahatlarını ve güzel gördükleri şeyi elde edebilecekleri vesile onlar için meşru ve temizdir. Bu şekilde hareket eden kimseler aydın ve akıllı kimselerdir. Bu ölçüyü kabul etmeyenler ise cahil, dar kafalı, sığ görüşlü kişilerdir.

Kimilerinin mizanı (ölçüsü) senden elde ettiği dünyevi menfaatlerdir. Seni ancak bu şekilde değerlendirir. Senden elde ettiği menfaat miktarınca sana yaklaşır veya senden uzaklaşır.

Kimileri sadece dinin bir kısmını almış, sadece bu küçük kısmı kendileri için asıl ölçüt kabul etmişlerdir. Örneğin bir cemaat Kur'an'dan sadece cihad ayetlerini kendilerine ölçü edinmiştir. Senin cihad konusunda yıl içinde söylemlerin ve yaptıkların onlar için ölçüdür. Buna göre sana değer verirler. Eğer onların ölçülerine göre hareket etmişsen seni severler. Ancak onların ölçütlerine aykırı bir hareket sergilemişsen seni adam yerine dahi koymazlar. Hatta tağuta karşı kanınla canınla mücadele ediyor olsan bile...

Bazıları seni sadece isim ve sıfat tevhidi kapsamında değerlendirir. Onlar için önemli olan senin bu konudaki bilgin ve inancındır. Ancak işin aslı tevhidin bu kısmı şeytanın ya da Mekke müşriklerinin dahi bildikleri bir şeydir. Bu kimselere göre bu noktada zerre kadar selefi anlayıştan ayrılırsan büyük bir hata içine düşersin. Bid'at ehli kimselerden olursun. Özrü hiçbir zaman kabul edilmeyecek kınanmış bir kimsesin artık sen... Uğruna elçilerin gönderildiği uluhiyet tevhidini ikame etsen, bu yolda bütün gücünle çalışsan, savaşsan ve ölsen dahi...

İsim ve sıfat tevhidi noktasında selefi anlayışı dile getirirsen onların nazarında saf selefisindir. Hatta sen Ehl-i Hadisin ve Taifetul Mansura'nın önderlerindensindir. Bu vasıflar asla senden alınamaz. Hatta sen İslam'ın en sağlam kulpunu yıksan, peygamberlerin ve elçilerin davetini yok etsen, uluhiyet tevhidinin özünü

bozsan tağutların tağutu dahi olsan isim ve sıfat tevhidi konusunda onların inançları üzerinde kaldığın sürece Müslümanların lideri, mü'minlerin emirisindir.

Bazıları seni, tağutlara karşı hakkı haykıran muvahhid İslam erlerine uzaklığınla değerlendirir. Kendilerinden uzaklaşmaya çalıştığın kimseler muvahhid Müslümanlar dahi olsa onların ölçüsü senin bu kimselere karşı tutunduğun tavırdır. Muvahhidlere attığın iftiralar ve karalamalar, tağutların ve sulta sahiplerinin işlerine olan yakınlığınla değer bulursun. Tek bir sözle dahi olmaksızın onlara olan itaatin senin değerini artırır. Bunun sonucunda sen onların nazarında kendisinden memnun kalınan, her türlü yardım ve desteği hak eden aydın görüşlü ilerici bir kimse olursun. Şayet onların ölçülerinin dışına çıkarsan seni kınanmış bir bid'atçi, alim düşmanı, hatta insan olarak dahi vasıflandırılamayacak bir şekilde nitelendirirler.

Bazıları birden fazla mizan kullanır. Onların menfaatlerine uygun olan ölçü her türlü suç, büyük şirk ve günah dahi olsa mübahtır. Ölçüleri menfaatlerine ve isteklerine göre değişir. Dostlarını ve taraftarlarını değerlendirmek için bir mizan, düşmanlarını ve muhaliflerini değerlendirmek için ayrı bir mizanları vardır. Ölçüleri hassastır, bilerek yada bilmeyerek şaşmaz. Eğer onların mizanlarına uymayan bir şey olursa habbeyi kubbe yaparlar. Lisanı halleri ile "Hoşgörü gözümüz kördür. Ancak öfke ve gazab gözümüz açıktır" der gibidirler. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"İnsanlardan, kendileri bir şeyi ölçerek aldıkları zaman tam alan; ama onlara bir şeyi ölçüp tartarak verdiklerinde eksik tutan kimselerin, vay haline! Bunlar, büyük bir günde tekrar dirileceklerini sanmıyorlar mı?" (83 Mutaffifin/1-5)

Ahmed ve Hakim, sahabenin sabah namazında bu sureyi okuduğunu duyunca Ebu Hureyre'nin kendi kendisine şöyle dediğini rivayet etmişlerdir:

"Filanın babasının vay haline! Onun iki tane ölçeği vardı. Kendisi ölçüp aldığında tam olanla ölçüp alır, fakat başkasına ölçtüğünde eksik olanla ölçerdi."

İşte onların ölçüleri bu şekildedir... İşte onların ölçüleri budur...

Ancak tevhid ehline, onun yardımcılarına, dostlarına ve havarilerine gelince... Onların kesinlikle değişmeyen, kendi nefsi arzularına göre şekillenmeyen, menfaatlerine göre değişmeyen tek bir ölçüleri vardır. O da Allah'ın kitapla beraber indirdiği mizandır. Bu ölçünün kıstaslarını Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* kıyamete dek sabit kılmıştır. Kendisini ölçü edinenlerin asla hataya düşmedikleri bir mizan...

Bu ölçü; tevhid mizanı olan La İlahe İllallah'tır. Kim tevhidi gerçekleştirirse bizim dostumuz ve yakınımızdır. Helakten kurtulan kimse de tevhidi hakkıyla gerçekleştirendir. Allah'ın kulları üzerindeki en büyük hakkı olan tevhidi hakkıyla ikame ettiği sürece, yaptığı hatalar şirk olmadıkça kendisinden mazur görülür. Çünkü tevhidin nuru tevhidin muhalifi olan şirk hariç bütün günahların ateşini söndürür. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kitabında haber verdiği gibi:

"Gerçekten Allah, kendisine şirk koşulmasına asla bağışlamaz. Bunun dışında kalanı ise, dilediği kimse için bağışlar." (4 Nisa/48)

İmam Ahmed, Tirmizi ve İbn-i Mace'nin Abdullah b. Ömer (rhuma)'dan rivayet ettikleri bir hadiste Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurur:

"Kıyamet gününde, herkesin gözü önünde (duyacağı bir şekilde) ümmetimden bir kişi çağrılacak. Onun karşısına her birisi

gözün uzanabildiği kadar uzanacak doksan dokuz kayıtlı sicil yayılacak. Sonra, şanı yüce ve mübarek olan Allah şöyle buyuracak:

"Bunlardan herhangi bir şeyi inkar ediyor musun?" O "Hayır Rabbim" diyecek. Yüce Allah soracak: "Benim koruyucu yazıcılarım (meleklerim) sana zulmetti mi?" O "Hayır" diyecek. Sonra Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyuracak:

"Senin ileri sürecek bir mazeretin var mı? Senin bir hasenen var mı?"

Adam korkacak ve "Hayır" diyecek. Bu sefer yüce Allah şöyle buyuracak. "(Durum) sandığın gibi değil. Senin Bizim nezdimizde iyiliklerin var. Bugün senin aleyhine zulüm sözkonusu olmaz" ve ona, üzerinde "Eşhedü en lâilahe illallah ve Eşhedü enne Muhammeden Abduhu ve Rasulühü" diye yazı bulunan bir belge çıkartılacak. O da "Rabbim bu kâğıt parçacığının bunca sicillere karşılık kıymeti ne olabilir ki?" diyecek. Yüce Allah "Şüphesiz sana zulmedilmeyecek" diye buyuracak ve bütün o siciller bir kefeye konulacak, (şehadet kelimesinin yazılı olduğu) o kâğıt parçası da diğer kefeye konulacak. Bütün o siciller (in bulunduğu kefe) havaya kalkarken, o kâğıt parçası ağır basacak."

İşte bizim mizanımız budur. Tevhid ehlinin ve onun yardımcılarının mizanı da budur. Biz bütün yazılıp çizilenleri, kitapları, makaleleri, alimleri bu ölçüye göre değerlendiririz. Şirkten kaçınmak ve tevhidi gerçekleştirmekten başka hiçbir önceliğimiz yoktur.

Kim bunu hakkıyla yerine getirirse o bize yakındır. Eğer hata yapar ya da yanlış anlamalara düşerse ehli sünnet menheci usulünce onu uyarır ve kendisine nasihat ederiz. Bu prensipleri bozan ve sağlam bağı çözen kimseler insanların en önde gelenleri dahi olsalar da bu, onların uyarılmalarına engel teşkil etmez.

İşte bizim Allah katından indirilmiş olan mizanımız budur. Ve bundan başka hiçbir ölçümüz yoktur. Velev ki başka ölçüler

insanların nazarında daha yüce, daha büyük ve daha heybetli de olsa...

Şayet bizim mizanımızın yüceliğini anlamak istersen bu mizanın neticesinde ortaya çıkan meyvelere bir bak! Sonra da onların mizanlarına bir göz at. Bu sana yeter...

Allah'a andolsun ki O doğruyu söyler ve doğru yola ulaştırır.

Iraktaki Ehl-i Sünnet Kardeşlerimize Destek ve Nasihat Mektubu

Hamd âlemlerin rabbinedir. Salât ve selam Allah'ın elçisi Muhammed *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in, ailesinin ve ashabının üzerine olsun.

Dar'us-Selam ve hilafetin başkenti olan Iraktaki kardeşlerimize... Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* sizi Saddam'ın ve onun günahkâr ordularının otoritesinden kurtararak nimetlendirdi. Onlar ki ülkenizde haddi aşmışlar, zulümde ileri gitmişlerdi. Ülkenin her tarafında fesad hakim olmuştu. Yıllarca bağrınıza çökmüşler, sizi zillet ve aşağılık felaketlerine sürüklemişlerdi.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, Saddam ve ordularının saltanatını yerle bir etti, onun sonunu getirdi. Ancak bu sizin elinizle değil aksine İslam ve Müslümanlar için şer ve zilletten başka hiçbir şey istemeyen kendileri gibi kafirlerin eliyle gerçekleşti. Onlar bu topraklara sizin İslamî değerlerinizi değiştirmek, dinî gayret ve çabalarınızı yok etmek, topraklarınızı ve servetinizi gaspetmek için gelmişlerdi.

Sakın ola ki, onların iddia ettikleri boş özgürlük ve hürriyet safsataları sizi kandırmasın. Ve yine aynı şekilde güvenlik ve refah getireceklerine dair tatlı sözlerine, boş vaatlerine inanmayın. Andolsun ki onlar, Müslümanların karakaşlarına, kara gözlerine hayran oldukları için gelmediler. Aksine kendilerinin ve Yahudi müttefiklerin menfaati için oradalar. İşte Mossad ajanları ülke-

nizde fesad, kargaşa çıkarmaya başladı bile... İmar adı altında sömürgecilikten ve yağmadan büyük paylar alır oldular. Yahudilerin sahip olduğu şirketler Irak'ın kuzeyine ve diğer yerlerine yerleşti bile...

Aynı şekilde gerek İspanyol, İtalyan, İngilizlerin gerekse kısmen onlara karşı çıkan Fransız ve Almanların yalanlarına da kanmayın! Bunların hepsi tek bir millettir ve siz dininizden vazgeçip onlara tâbi oluncaya kadar sizden razı olmazlar. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın buyurduğu gibi:

> *"Sen onların dinine uymadıkça ne Yahudiler ne de Hıristiyanlar senden asla razı olmazlar." (2 Bakara/120)*

Aralarındaki ihtilafın aslını iyi düşünürseniz, bunun sizin ya da İslam dünyasının menfaati için olmadığını anlarsınız. İhtilaflarının gerçek sebebi Irak'ın paylaşımından, petrolünden, nimetlerinden ve yağmalamadan daha fazla pay kazanabilme çabasıdır.

İşte Amerika... Kısa bir süre önce Irak'ın paylaşımında ve kendilerince yeniden imarında (ki asıl olan Irak zenginliklerinin yağmalanmasıdır) ancak işgale katılan devletlerin şirketlerinin katılabileceğini açıkladı. Bu açıklamanın hemen arkasından kafir devletlerin kendi aralarında baş gösteren ihtilafın kokusu ortaya çıktı.

Onlar, Yahudiler gibi kendilerini Müslümanların servetlerine Müslümanlardan daha layık görüyorlar. Onların size ve İslam ümmetine karşı yürüttükleri bu savaş (her ne kadar ülkemizdeki taraftarları onu örtbas edip saklamaya çalışsalar da) apaçık bir "Haçlı Savaşı" dır. Başkanları Bush bunu, Afganistan'daki kardeşlerimize saldırı öncesinde açıkça ifade etmedi mi zaten?

Bu yüzden bilin ki eğer onlara karşı cihadınızda gevşek davranırsanız ve onlar bundan faydalanarak fırsat bulabilirlerse ilk iş olarak sizin akidenizi ve dininizi yerle bir etmeye, kökünden söküp atmaya, mürtedliği ve fesadı yaymaya çalışacaklardır.

Görmediniz mi kendi ülkelerinde Müslümanların dinini temsil eden bir kumaş parçasına dahi nasıl tahammül edemiyorlar? Bu yüzden Müslüman kadınların örtülerine gizli değil alenen harp ilan ettiler. Sizin menfaatlerinizi düşündüklerini iddia eden Fransız ve Almanya ise bunların başını çekiyor. Kendi kurallarını sizin ülkenize yerleştirdiklerinde ne yapacaklarınızı sanıyorsunuz? İffet ve berraklığın sembolüne tahammül edememişler, başını örten bütün Müslüman kızları okullarından kovmuşlardır. Çünkü onlar, namuslu ve iffetli kimselerdir.

Sürekli geveleyip durdukları, size bahşettikleri (yada vaat ettikleri) hürriyetleri, iffet ve namusun simgesi olan bir kumaş parçasına tahammül edemedi. Sizin ülkenizdeki (Irak'ınızdaki) İslam'ın diğer kanunlarına nasıl tahammül edeceklerini sanıyorsunuz?

Onların sahte hürriyetleri, çarpık adetleri, fasid devrimleri küfrün bütün sembollerini yaydı. Demokrasi ve hürriyet adına mürtedliğin her türlüsüne, zulmün binbir çeşidine, zinaya tahammül etti de İslam'ın apaçık bir sembolü olan baş örtüsüne tahammül edemedi. Hatta bunu laiklik için tehlike olarak addetti. Peki onların nazarında vahşilik, gericilik, insan haklarına muhalefet olarak bilinen İslam'ın hadleri söz konusu olduğunda nasıl bir tavır takınacaklarını umuyorsunuz?

"Onlar ancak yalan söylüyorlar." (18 Kehf/5)

Bush'un generalleri bunun bir din savaşı, haçlı savaşı olduğunu (kendisinin de önceden yaptığı gibi) ilan etmediler mi?

İstihbarat İşleri Savunma Bakanı William Boykon Müslümanları şeytana tapanlar olarak vasıflandırıp Müslümanlara karşı Mesih'in cihadına davet etmedi mi? 1993 yılında Somali'de Müslümanlarla savaşırken kendi ilahlarının gerçek ilah olduğunu, Müslümanların ilahının ise "Şeytan" isimli put olduğunu iddia ediyorlardı. Bunların komutanları da size aynı sebepten dolayı

saldırıyorlar. Bu yüzden Savunma Bakanı Rumsfield bu konuşmayı yapan komutanı kınamadı ve onun sicilinin başarılarla dolu olduğunu söyledi. Onun sözlerinin özgürlükler ülkesi Amerika'da özgürlüğe delalet ettiği ve bunun herkesin hakkı olduğu bahanesiyle cezalandırılmasına karşı çıktı.

Amerika nazarında özgürlüğün gerçek yüzü işte budur. Size getirdikleri özgürlük budur. Küfür, irtidat, dininizi, ilahınızı ve şeriatınızı ayaklar altına alma, hiçe sayma hürriyeti... Onların askerlerinin Müslümanların kutsallarını çiğneme hürriyeti... Dünya gazeteleri, silahsız Iraklı esirlerin başlarını ayaklarıyla ezen askerlerinin fotoğraflarını yayınlamıyor mu? Zillete ve yağmaya rıza göstermekten kaçının ey kardeşlerim! Onların yalanlarına kanmaktan sakının! Sakının...

Topraklarınıza silahları ile gelirken gönüllü olarak oradan ayrılmak niyeti ile gelmediler. Aksine Arap Yarımadası mücahidlerin cihadı sayesinde onlara dar geldikten sonra kanunlarını oraya yerleştirmek, ordularını halifeleri olan İsrail'e yakın bir bölgeye konuşlandırmak için geldiler. İşte sizler de mücahid kardeşlerinizi örnek alın! Kardeşleriniz gibi kafirleri her gözetleme yerinde gözetleyin. Onları bulduğunuz yerde öldürün. Onların ayaklarının altından yeryüzünü tutuşturun.

Bilin ki Allah dinine yardım edenlere yardım eder.

"Ey iman edenler! Eğer siz Allah'a (Allah'ın dinine) yardım ederseniz O da size yardım eder, ayaklarınızı kaydırmaz." (47 Muhammed/9)

Allah'ın dinini ve bu dinin yardımcılarını sakın ola ki terk etmeyin.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* sizi (kâfirlerden) kurtardıktan sonra onların kalıntıları ile ittifak etmekten kaçının! Kimilerinin öne çıkardığı sahte sloganlara (bazısını cihat, İslam ve Kur'an ayetleri ile sunuyorlar) aldanmayın. Cihadınıza onların pislikleri-

nin bulaşmasına müsaade etmeyin. Çünkü siz onlardan berisiniz onlar da sizden... Onlar size gönülden ve isteyerek saldırdılar. İşte onların yaptıkları işin gerçeği budur. Sakın ola ki onların hükümlerine boyun eğmeyin.

Bu işgali gerçekleştirenler ne derlerse desinler... Aynası iştir kişinin, lafına bakılmaz... Sakın ola ki onlarla ortak hareket etmeyin ve Allah'ın şu kavlini unutmayın!

> *"Zulmedenlere meyletmeyin yoksa size de ateş dokunur. Sizin Allah'tan başka dostlarınız yoktur. Sonra size yardım da edilmez." (11 Hud/113)*

Onların küfrü ile Saddam'ın küfrü arasında isim ve kıyafet değişikliği dışında hiçbir fark yoktur. İşte size İslamî inançları yasaklayan bir anayasa hazırlıyorlar. Küfür anayasası... Sizi Amerika ve Yahudilerin isteklerine uygun yönetebilmek için...

Bu anayasayı sakın kabul etmeyin ve ona teslim olmayın. Çevrenizdeki ülkelerde küfrî kanunlarla hükmedip halkları arasında küfür, mürtedlik ve fesadın çıkmasına neden olanlara bakın, onlardan ibret alın! Bilin ki bu küfür kanunlarını yapan, onunla hükmeden Amerika'nın kukla yöneticilerine karşı yapılan cihad, Amerikan birliklerine karşı yapılan cihaddan aşağı değildir... Sakın ola ki cihadınızın meyvelerini, kanlarınızı ve bu uğurda verdiğiniz kurbanları onlara teslim etmeyin! Cihadın en büyük amacının Allah'ın kelimesinin yüceltilmesi, O'nun şeriatinin yeryüzünde hakim kılınması olduğunu unutmayın! Bunun gerçekleşmesi ise ülkenin sadece Baas ya da ABD tağutlarının hakimiyetinden kurtulmasıyla gerçekleşmez. Onlar gider de yerine size küfür kanunları ile hükmeden laik Arap tağutları gelir.

Hain Rafizilerle sakın ola ki ittifak yapmayın! Onlar beşeri kanunlarla hükmeden meclislere katılmışlar ve tıpkı daha önce atalarının yaptığı gibi haçlı orduları ile ittifaklar, anlaşmalar yapmışlardır. Bağdat'ta hilafet devletine karşı dinsiz Tatarlarla it-

tifaklar kuran İbn-i Alkami, Nasruddin Tusi'nin[60] evlatları değil midir bunlar? Her şey ne kadar da düne benziyor. Bugün cihadınızı terörizm diye isimlendiren, Amerikalı kafirlerle işbirliği kuran, onları size karşı kışkırtan, mescidlerinize saldırıp oraları işgal eden bu Şiiler değil midir? Sakın ola ki onlara güvenip kendileri ile işbirliği yapmayın! Onları asla sırdaş edinmeyin.

Irkçılıktan kaçının! Uzun zamandır sizi parça parça eden, saflarınızı bozan, gücünüzü tüketen ırkçılıktan sakının. Saflarınızı birleştirin, Sünni, Arap, Türkmen, Kürt ayrımı yapmaksızın Allah için kardeşler olun. Sapasağlam kulpun, tertemiz akidenin etrafında birleşin.

> *"Ve hepiniz, Allah'ın ipine sımsıkı tutunun, fırkalara ayrılmayın! Allah'ın sizin üzerinizdeki ni'metini hatırlayın! Hani siz (birbirinize) düşman olmuştunuz. Sonra sizin kalplerinizin arasını birleştirdi de böylece Allah'ın nimeti ile kardeşler oldunuz. Ve siz ateşten bir çukurun kenarında iken sizi ondan kurtardı. İşte Allah, âyetlerini size böyle açıklıyor. Umulur ki böylece siz hidayete erersiniz." (3 Ali İmran 103)*

Gençlerinizi akidede aşırılıktan, ifrata düşmekten sakındırın. Onların, Müslümanların malını ve canını helal gören, Ehli İslam'ı katledip, putperest ve haçlılara hiçbir surette el sürmeyen Haricilerin yollarına sapmasına engel olun. Aynı şekilde küfrü hoş gören, kafir tağutların küfrünü yamamaya çalışan hatta onları

---

[60] İbn-i Alkamî ve Nasruddin Tusi Abbasi Hilafeti'nin son döneminde yaşamış, Abbasi devletine karşı yaptıkları ihanetle meşhur olmuş iki kişidir. Aslen şia olan bu iki şahsiyeti tarih hiyanetleri ile tanımıştır. İbn-i Alkami son Abbasi halifesi Mutasım'ın veziridir. Devletin işlerinin tamamını kendisi yönetmesine karşın o dönemin en güçlü hükümdarı olan Şamanist Hulağu'nun Bağdat'ı işgal ederek hilafeti yıkmasına ön ayak olmuştur. Ne yazık ki bu konuda Hulağu'ya en çok destek verenlerden bir tanesi de müşaviri Şii Nasruddin Tusi'dir. (yayıncı)

destekleyip savunan, insanları cihaddan vazgeçirmeye teşvik eden, bütünüyle dünya hayatına meyletmiş Mürcie ve Cehmiye fırkalarından da gençlerinizi koruyun. Kalplerinizi, itikadınızı, menhecinizi bunlardan arındırın. Böylece cihadınız mübarek bir cihad olsun. Cihadınız düşmana en çok zarar veren, Müslümanların gücüne güç katan bir cihad olsun.

Asi ya da facir de olsalar, masum Müslümanları öldürmekten kaçının! Zan ve şüpheyle (herhangi birinin) kanını, malını helal görmeyin sakın! Çünkü günahkar ve facir de olsa zan ve şüphe ile Müslümanın kanının dokunulmazlığı kaldırılamaz. Müslüman kadınların namusuna zeval getirmekten sakının. Bu çok büyük günahtır. Haksız yere muvahhidlerin kanını dökmeyin. Habercilerin en doğrusu Muhammed *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* "Muhakkak ki sizin kanınınız, malınız ve ırzınız birbirinize haramdır" buyurmuştur. Bilin ki bin kâfiri serbest bırakmak, asi dahi olsa bir Müslümanı öldürmekten daha hayırlıdır.

Allah'tan başkasından korkmayan, Allah'ın mesajlarını ulaştıran Rabbani âlimlerinize sarılın! Liderlerinizi, komutanlarınızı onlardan seçin, onlara kulak verin ve itaat edin.

Dünyanın her yanından, İslamî gayret, din kardeşliği duygularıyla size gelen kardeşlerinizi barındırın. Onlarla iyilik ve takvada, İslam'a yardımda, küfür ehline, haçlılara karşı birlik olmakta yardımlaşın. Zor zamanlarda onları terk etmeyin, onları düşmanlara teslim etmeyin. Aksine Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in bu dinin yardımcılarına dair yaptığı vasiyete uyarak onları koruyun. Vücudun azaları gibi olun... Karıncalar gibi işbirliği yapın. Allah düşmanlarıyla ve haçlılarla savaşın ki onlar kendi dinlerini, kendi kanunlarını sizin topraklarınızda rahatça yerleştiremesinler. Onlarla cihadınızda asla geri adım atmayın. Hiç şüphesiz çevrenizde olup bitenler sizin için birer ibret sahnesidir.

Allah sizi korusun ve sizin dostunuz olsun...

Kafkas Emirliği Kadısı Seyfullah Ebu İmran'ın Şeyh Ebu Muhammed el-Makdisî'ye Mektubu

Ey bizim şerefli ve asil Şeyhimiz Ebu Muhammed el-Makdisi! Allah sizi muhafaza etsin. Allah'ın selamı, rahmet ve bereketi sizin üzerinize olsun.

Şeyhimiz! Ramazan bayramınız mübarek olsun. Mübarek Ramazan bayramı münasebeti ile Kafkasya'daki kardeşlerimin selam ve bayram tebriklerini sizlere sunuyorum. Allah sizden ve bizden yapmış olduğumuz salih amelleri kabul etsin ve ayaklarımızı apaçık hak üzere sabit kılsın. (Allahumme amin)

Kafkasya'daki mücahid kardeşlerinizi itikadi ve cihadi noktada desteklemeniz ve onlara yardım etmeniz sebebiyle Allah'tan sizi hayır ile mükafatlandırmasını diliyorum. Sizin bize yolladığınız o güzel mektup buradaki gençlerin kalplerine şifa, tevhidin yardımcıları içinse büyük bir müjde oldu. Allah'ın izni ile münafıklar için ise, birlik ve kuvvetlerini dağıtan bir kasırga olacaktır. Bu, mübarek Ramazan'ın bir bereketidir. Hamd Allah içindir. Allah en büyüktür.

Bizler şaşırmış ve yolunu kaybetmiş bir halde iken bizi doğru yola ileten Allah'a hamdeder ve O'na şükrederiz. Sonra da hakkı bütün açıklığı ile haykıran, kınayıcıların kınamasına aldırış etmeyen Enbiyanın varisleri Allah'ın insanlar üzerine kendilerini bir takım faziletler ile üstün kıldığı alimlerimize teşekkür ederiz ki onlar, Allah'ın kitabında çizmiş olduğu hudutları çiğnememek için ve Allah'ın kitabından ayrılmamak için kendi ailelerinden ay-

rılan, hicret eden, çileler çeken ve tağutların baskı ve zulümlerine sabreden alimlerimizdir.

Ey bizim sevgili Şeyhimiz! Biz içinde bulunduğumuz şu cihadi ve itikadi durum ile şerefe nail oluyoruz ve sizin bizi teyid etmeniz sebebiyle de gurur duyuyoruz. Eğer bizim üzerimizde burada cihad etme vucubiyeti olmasaydı bizim üzerimize vacip olan sizin yanınıza gelip sizin meclisinizde ilim talep etmekti.

Allah'tan bizi ve sizi sevdiği ve razı olduğu şeylere ulaştırmasını ve Allah'ın kelimesinin yükselmesi uğruna dinine hizmetçi kılmasını istiyoruz. Sizinle birlikte bütün tevhidin savunucusu olan alimlerimize, ilim talebelerine, mücahidlere ve bütün muvahhid kardeşlerimize selamlarımızı ve bayram tebriklerimizi ulaştırınız.

Salât ve selam nebimiz Muhammed *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in, ailesinin ve ashabının üzerine olsun.

Kardeşiniz ve öğrenciniz

Ebu İmran Seyfullah

Emir Seyfullah'ın Şehadeti Üzerine[61]

"Mü'minlerden öyle adamlar vardır ki, Allah'a verdikleri söze sâdık kaldılar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiştir (şehit olmuştur). Bir kısmı da (şehit olmayı) beklemektedir. Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir." (33 Ahzab/23)

Kafkasya Emirliğinin Kabardey –Balkar ve Karaçay Birleşik vilayeti yöneyimi Emir Seyfullah Anzor Astemirov'un 2010 yılının 24 Mart gecesinde (Allah'ın izni ile) şehadetini haber verdi. Verilen habere göre Emir Seyfullah Kabardey-Balkar'ın başkenti Nalçik'te meydana gelen bir çatışmada şehid (Allah'ın izni ile) düşmüştür.

Kabardey-Balkar ve Karaçay birleşik vilayeti mücahidlerinin anlattıklarına göre Emir Seyfullah daima ön saflarda çarpışırdı. Asla sığınaklarda gizlenerek savaşa teşvik edenlerden olmadı. İlk önce Kafkas cephesinin Kabardey-Balkar alanını yöneten Emir Seyfullah'tan sonra Kabardey-Balkar ve Karaçay Birleşik vilayetinin başına geçti. Ardından Kafkasya Emiri Dokko Umarow onu, Kafkasya Emirliğinin kadısı olarak atadı.

Emir Seyfullah, Kafkas Emirliğinin ilan edilmesinde önemli rol oynadı ve Müslümanların akidesinin düzeltilmesi için çok çaba sarfetti. Ona muvahhidlerin imamı da denirdi. O Müslümanlara karşı merhametli, kafirlere ve mürtedlere karşı ise pek çetindi.

---

[61] Kafkasya Emiri Seyfullah'ın şehadeti üzerine Şeyh Ebu Muhammed el-Makdisi "Kitap yol gösterir, kılıç ise onu destekler" isimli makalesi.

Allah seni affetsin ey Ebu İmran! Kılıç ve kaleminle yaptığın cihadını kabul etsin. Biz seni gerçekten de hem dili hem de silahı ile mücadele eden mücahidlerden sayıyoruz.

Birçok defa senin tarafından yazılan bildirileri okudum ve bana zaman zaman gönderdiğin ses ve görüntü mesajlarını dinledim. Onlarla bana Kafkasya'daki mücahidlerin durumu hakkında bilgi veriyor ve değişik sorular hakkında benden fetva ve nasihat istiyordun. Sen zaten sorularının cevaplarını biliyordun. Fakat yine de sen Kafkas insanının asil terbiyesinden, alimlere olan saygınızdan ve onlarla nasihatleşmeye gösterdiğiniz sevgiden dolayı böyle yapıyordun. Ve senin sorularında hakikati kavrayışını, cevaplar hakkındaki ilmini, bakış açını, basiretini, şeriat hakkında bilgini gördüm ve anladım ki sen Allah'ın sadık kullarındansın. Ve bundan da Kafkasya Emir'i Ebu Osman'ın (Dokko Umarow) seni kadı seçmesindeki tecrübe ve bilgeliğini, senin dini bilgin hakkındaki anlayışını ve sendeki takva ve basireti nasıl fark ettiğini anladım.

Mükemmel bir tevazu ve tavır... Ve aynı zaman da ilim ve takva... Cihad anlayışı, sebat ve en sonunda da şehadet... Bunlar ne muhteşem vasıflardır. Bu nasıl bir azamet ve yücelik... Nasıl bir kıyam...

Elbette gözler yaşarıyor, kalpler hüzünleniyor fakat bizler Rabbimizin razı olacağı şeyden başkasını söylemiyoruz. Hakikaten bundan sonra senin mesajın nasıl yarım kalır ey Ebu İmran! Biz buna hüzünleniriz.

Bizler bazı şeyleri unutsak bile senin mesajlarını, ayrıntılı fetvalarını ve Ahmed Zakayev hakkındaki kararını asla unutmayacağız. Sen onlarla bizlere Ömer Faruk *(Radıyallahu Anhu)*'ın muhakemesini ve önlerine adaletin ikamesi ve tevhidin uygulanmasından başka hiçbir şey koymayan o İslam'ın kılıçlarına ve aslanlarına benzeyenleri hatırlattın.

Sen bize İslam'ın ilk dönemlerindeki büyük insanları, onların devletlerini ve kahramanlarını hatırlattın. Allah sana rahmet etsin. Sen nasıl tevhid sancağını yücelttinse Allah da senin dereceni yüceltsin. Ve sen nasıl tevhid sancağını yükselttinse Allah da senin cennette dereceni yükseltsin.

Ve sen Kafkasya'nın farklı köşelerinde meydana gelen olaylara habersiz kalmadığın gibi tüm dünyada olan bitenlerden de haberdardın. Emirliğin kurulduğu andan itibaren senin varlığın belirgindi ve senin etkin çok barizdi. Kafkasya mücahidlerinin lideri Dokko Umarow Kafkasya emirliğini ilan ettiğinde Emir Seyfullah şöyle demişti:

"Bizler asıl olanı elde ettiğimize inanıyoruz. Bu tevhide sarılmamızdan ve yüce Allah'ın yardım etmesindendir. O'nun yardımı ile tüm güçlükleri yeneriz. Sadece O'na itaat ve ibadet ederiz.

Allahım! Kulun Ebu İmran hakikaten tevhidle sevindi. Tevhid için savaştı. Onun düşünceleri tevhid idi. Ve tevhidden razı idi. Tevhid için kızdı ve tevhid için sevdi. Ve biz onun Kelime-i tevhid yolunda öldürüldüğüne şahidiz.

Allahım! Onun derecesini yükselt ve O'nun adı vesilesi ile tevhidi mamur eyle…

Çıkan Kitaplarımız

1- Hakimiyet Mefhumu
Murat Gezenler

2- Demokrasi Bir Dindir
Ebu Muhammed el-Makdisî

3- Taifetu-l Mansura'nın Özellikleri
Ebu Basir et-Tartusi

4- Müslümanların Birliğini Sağlayan Temel Esaslar
Ebu Basir et-Tartusi

5- İslam Erlerine Nasihatler
Nacih İbrahim

6- Cihada Teşvik
Ebu Kuteybe eş-Şami

7- İslam'da Şehadet Operasyonları
Derleme

8- Demokrasi Dini
Murat Gezenler

9- İslam Dininden Çıkaran Ameller
Ebu Basir et-Tartusi

10- El-Cihad Ve-l İctihad
Ebu Katade el-Filistini

11- El-Umde Fi İdadi'l Udde
Abdulkadir bin Abdulaziz

12- Ey Zindan Arkadaşlarım 1
Ebu Muhammed el-Makdisî

13- Mühim Soruların Cevabı
Alaeddin Palevî

14- Çocuk Eğtiminde Nebevî Yöntem ve Fesad Medreseleri
Ebu Muhammed el-Makdisî

Çıkan Kitaplarımız

15- İrca Saldırılarına Karşı Şüphelerin Giderilmesi

Murat Gezenler

16- Cehalet Özrü

Murat Gezenler

17- Ey Zindan Arkadaşlarım 2

Ebu Muhammed el-Makdisî

18- Milleti İbrahim

Ebu Muhammed el-Makdisî

19- Tağutların Yardımcılarına Dair Şüphelerin Giderilmesi

Ebu Muhammed el-Makdisî

20 Tevhid'in Anlamı

Seyyid Kutub

21- Cihada Katkıda Bulunmanın 39 Yolu

Muhammed b. Ahmed es-Salim

22- İşte Şeriat Budur

Ebu Sehran es-Suri

23- Namaz Kıldırma Memurları Arkasında Namaz

Abdullah el-Ensar

24- Şirk ve Riddet Taifesi ŞİA

Ebu Basir et-Tartusî

25- Hak Geldi Batıl Yok Oldu

Ebu Muhammed el-Makdisî

26- Kral ve Çocuk

Ebu Basir et-Tartusî

بسم الله الرحمن الرحيم

Fesad Medreseleri

ŞEHADET

Dile Getirilen Şahitlik
Yayın No: 14

Kitabın Adı: *Fesad Medreseleri (Muhtasar)*
Yazarı: *Ebu Muhammed el-Makdisî*
Tercüme: *Sibel Tatlısu*
Dipnot ve Açıklamalar: *Ertuğrul Ceher*

Tashih&Redakte: *Hakan Erdem*
Son Okuma: *Özgür Mekyes*

Teknik Hazırlık: *Derya Hizal*
Kapak Tasarım: *Şehadet*
Dizgi: *Şehadet*
Cilt: *Göksu*
Baskı: *Nokta Ofset Tesisleri*
Yeni Matbaacılar Sitesi
Hacı Bayram Cad. No: 5
Tel: 342 28 42 – Konya

İLETİŞİM
Esentepe Mimar Sinan Cd. No: 19
Web : www.sehadet.info
msn : admin@sehadet.info
Tel : 0 332 246 44 13
0 506 226 14 49
Konya

Çocuk Eğitiminde Nebevî Yöntem
ve
Fesad Medreseleri

Ebu Muhammed el-Makdisî

Şehadet Yayınları
www.sehadet.info
KONYA

İÇİNDEKİLER

Hutbetu'l Hace

Hamd, ezelden ebede dek yalnızca Allah'a özgüdür. O'nu över ve O'ndan Peygamber efendimizi, O'nun ehli beytini ve sahabilerini rahmetiyle kuşatmasını dileriz. Allah Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Allah'tan sakınılması gerektiği gibi sakının. Sizler, kesinlikle Müslüman olarak ölün." (3/Ali İmran 102)

"Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve o ikisinden birçok erkekler ve kadınlar vücuda getirip (dünyanın dört bir tarafına) yayan Rabbinizden (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının. Adını anarak birbirinizden dilekler dilediğiniz Allah'tan ve sıla-i rahmi kesmekten korkun. Hiç şüphesiz ki O, sizin üzerinize Rakîb'tir. (En ince ayrıntısına kadar her halinizi daima gözetendir.)" (4 Nisa/1)

"Ey iman edenler! Allah'tan (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının ve doğru olan sözü söyleyin ki, Allah, yaptığınız amelleri kabul etsin ve günahlarınızı affetsin. Allah ve Rasulüne itaat eden, elbette ki bütün büyük emel ve beklentilerini elde etmiştir." (33 Ahzab/71)

Bütün hitap ve kitapların başında ifade edilmesi sünnet olan "hamd ve salât" fasılasını ifa ettikten sonra...

En doğru söz, Allah'ın kelamı ve en mustakim yol, Muhammed'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)* rehberlik ettiği yoldur. Yoldan saptıran en şerli şeyler, dinde sonradan çıkartılan şeylerdir. (Din adına başlı başına bir ibadet olması amacıyla) dinde sonradan çıkartılan her şey bid'attir. Her bid'at sapkınlıktır. Ve hiç şüphesiz ki, her sapkınlık azaba mustehaktır.

Şeyh Ebu Muhammed el-Makdisi Kimdir?

Tam olarak ismi, Ebu Muhammed Asım b. Muhammed b. Tahir el-Berkavi olup, Ebu Muhammed el-Makdisi ismiyle tanınmaktadır. Şeyh Ebu Muhammed, Hicri 1378 (Miladi 1958) yılında, daha önce Ürdün'ün bir parçası halinde iken 1967 savaşlarından sonra İsrail tarafından işgal edilen Nablus'un Berka köyünde dünyaya gelmiştir. 3-4 yıl gibi kısa bir süre sonra ailesiyle birlikte Kuveyt'e geçmiş ve daha sonra da babasının arzusuyla Irak'ın kuzeyinde bulunan Musul Üniversitesi'nde okumuştur. Bu dönemde İslamî Hareket Mensubu olan birçok kimse ile bağlantıya geçmiştir. Daha sonra Kuveyt ve Hicaz arasında bir yerde ilim tahsiline devam etmiştir. Özellikle Şeyhu-l İslam İbn-i Teymiye, talebesi İbn-i Kayyim el-Cevziyye, Şeyh Muhammed b. Abdulvehhab ve torunlarının kitaplarını tekrar tekrar gözden geçirmiştir.

Dünya genelindeki İslami çalışmalarla ilgisini kesmeme adına defalarca Pakistan ve Afganistan'a gitmiş, orada davet derslerine katılmış ve ilk kitabı olan "Millet-i İbrahim'i" yazmıştır.

Şeyh 1992 yılında Ürdün'e yerleşmiş, orada Afgan cihadına katılan birçok mücahide dersler vermeye başlamıştır. Elbette kendisinden önce birçok sıkıntıya maruz kalan davetçilerin başına gelen imtihanların Şeyh'in de başına gelmesi kaçınılmaz olmuştur.

1994 yılında Filistin'de siyonistlere karşı operasyonlara katılmanın caiz olduğu yönünde verdiği fetvasından dolayı birçok arkadaşı ile birlikte tutuklanmıştır. Senelerce Ürdün zindanlarında esir kalmış, daha sonra ise serbest bırakılmıştır.

Ancak özgürlüğü uzun sürmemiş ABD ordusuna karşı operasyon yapılmasının caiz olduğu yönündeki fetvaları sebebiyle zindana atılmıştır.

Kısa bir süre önce Şeyh Makdisî'nin Ürdün zindanlarından mahkemesiz bir şekilde salıverildiği haberi gerek Arap basınında gerekse de diğer batılı devletlerin basın bültenlerinde geniş bir şekilde yer almış ancak daha sonra kendisine dair bir haber alınamamıştır.

Şeyh Ebu Muhammed'in ihlasla Allah'ın dinine davet etmesi kısa sürede semeresini vermiş, bugün dünyanın dört bir tarafında kitapları, risaleleri okunmaya başlanmıştır. Bugün itibarıyla "*www.tawhed.ws*" isimli sitesinde 18 kitabı, 200'e yakın risalesi bulunmaktadır.

Şeyh Ebu Muhammed kendisini hiçbir zaman tek bir konuya hasretmemiş ve ilmi nispetinde birçok kitap ve makale yazmıştır. Kitaplarından bazıları şunlardır:

Milletu İbrahim ve Da'vetu-l Enbiyai ve Murseliyn[1]

El-Kevaşiful Celile fi Kufri Devleti-s Suudiyye[2]

İmtau-n Nazar fi Keşfi Şubuhati Murcieti-l Asr[3]

Keşfu Şubuhatu-l Mucadiliun an Asakiri-ş Şirk...[4]

Tabsıru-l Ukala bi Telbisati Ehlu-t Tecehhum ve İrca[5]

Er-Risaletu-s Selasiniyye...[6]

---

[1] Vela ve Bera akîdesine dair bir kitaptır.

[2] Suud Devletinin küfrüne dair birçok konuyu ele alan bir kitaptır. Özellikle şu günlerde Suud hükümetinin büyük baskısı sonucu zindanda bu kitabındaki fikirlerinden dönmesi istemiyle Şeyh'e büyük bir zulüm yapılmaktadır.

[3] Muasır Mürcie'nin ortaya attığı şüphelere dair yazılmış bir kitaptır.

[4] Muasır Mürcie'nin ortaya attığı şüphelere dair yazılmış bir kitaptır.

[5] Günümüz tağutlarının küfrüne İslam elbisesi giydirme adına bütün ömrünü vakfeden Ali Halebi'nin "et-Tahzir min Fitneti-t Tekfir" isimli kitabına reddiyedir.

[6] Tekfirde aşırılıktan sakındırmaya dair yazılmış bir eserdir.

En-Nuketu-l Levamia fi mulahazati-l Camia[7]

Şeyh'in Türkçe'ye çevrilen ilk kitabı vela ve bera akıdesine dair yazmış olduğu "*Milleti İbrahim*"dir. 1997 yılında Ebabil Yayınları tarafından ilk baskısı yapılan kitabın daha sonra yeni bir baskısı aynı yayınevi tarafından yapılmamıştır.

Son birkaç yılda ise Şeyh'in "*Milleti İbrahim*", "*Demokrasi Dindir*", "*Tağutların Destekçileri Hakkında Şüphelerin Aydınlatılması*", "*Tekfirde Aşırılıktan Sakındırma Konusunda Otuz Risale*" isimli eserleri ilk önce "*www.davetvecihad.com*" isimli sitenin kurucuları tarafından internet ortamında yayınlanmış ve daha sonra da bu kitaplardan ilk üçünün baskısı site sahipleri tarafından yapılmıştır.

Yayınevimiz Ebu Muhammed'in ilk olarak "*Demokrasi Bir Dindir*" isimli eserini basmıştır. Daha sonra ise Ebu Muhammed'in zindanda yazmış olduğu makalelerden derlediğimiz "*Ey Zindan Arkadaşlarım"* isimli serinin ilk kitabı okuyucularımıza sunulmuştur. Allah izin verirse kısa bir süre içerisinde bu serinin devamı yayınevimiz tarafından yayımlanacaktır. Bununla berabere Şeyh'in "Keşfun Nigab an Şeriatil Gab" isimli eseri de "*Orman Kanunları*" adıyla kısa bir süre içerisinde okuyucularımıza sunulacaktır.

Bu vesileyle tekrar Yüce Allah'tan Şeyh'in ayaklarını sabit kılmasını, kendisinin yar ve yardımcısı olmasını dileriz.

[7] Şeyh Abdulkadir b. Abdulaziz'in "El'Camiî..." isimli eserinin bazı bölümlerine yapılmış mulahazalardır.

Sunuş

Bütün övgüler *"Ey iman edenler! Kendinizi ve ailenizi bir ateşten koruyun ki, onun yakıtı insanlar ve taşlardır" (66, Tahrim/6)* diye buyuran Allah'a özgüdür. Salât ve selam "Hepiniz çobansınız ve hepiniz sürünüzden mes'ulsünüz" diye buyuran Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem),* O'nun ailesinin, ashabının ve kıyamet gününe kadar O'nun yolundan ayrılmadan mücadele eden tüm mü'minlerin üzerine olsun.

Şüphesiz ki gelecek bugünün küçükleri üzerine kurulacaktır. Bugün yetişen nesiller yarının dünyasında büyük söz sahibi olacaklardır. Bu yüzden bugünün küçüklerinin eğitim ve terbiyesi kesinlikle gereksiz, boş işlerden değildir. Bilakis bu görev Allah (sb)'nın üzerimize vacip kıldığı kesin bir yükümlülüktür.

Özellikle çocuğun doğumundan ergenlik evresine kadar geçen süreç, onun eğitiminde ve geleceğe yönelik kişiliğinin/şahsiyetinin oluşmasında büyük pay sahibidir. Çocuk, bütün hayatına yön verecek olan sağlam temelleri bu süreçte edinir. Zira bu evrede çocuk, temiz bir kalp, saf bir fıtrat, tertemiz bir şahsiyete sahiptir. Bu süreçte çocuk ya ebeveyni, eğitimcileri ve içinde yaşadığı toplum vesilesiyle kendisinde mevcut bu hasletleri korur ya da yine aynı etkenler vesilesiyle bu hasletleri zaman içerisinde kaybeder. Bu hususu alimler şu şekilde dile getirmişlerdir:

"Çocuk anne-babasına verilmiş bir emanettir. Kalbi tertemizdir. Sade ve saf bir karaktere sahiptir. Kendisine verilen her şeyi alıp onunla anında amel etmeye elverişli bir yapıya sahiptir. Bu yüzden çocuğun fıtratında bulunan hasletler

korunarak kendisine dünya ve ahirette faydalı olacak şeyler öğretilirse çocuk nefsine ve toplumuna faydalı bir birey olarak yetişir. Ancak çocuk hayvanlar gibi başıboş bırakılırsa, kendisiyle ilgilenilmezse işte o zaman fıtratında mevcut hasletleri zaman içerisinde kaybedecek, karakter ve ahlak bakımından kötü bir kişiliğe sahip olacaktır.”

Aydınlık bir geleceğe sahip olmanın en temel esasının çocukları sağlam bir temel üzere eğitilmesi olduğunu en güzel şekilde bilen Rasulullah (s) ümmetin çocuklarının eğitimine büyük bir özen göstermiştir. Ancak ne gariptir ki bugün Müslümanlar bu büyük görevi tamamen ihmal etmişler, çocuklarını kendi kültürlerinden, kendi dinlerinden fersah fersah uzak bir eğitim metodu üzere bina edilmiş fesad kurumlarına teslim etmişlerdir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’in çocuk eğitimine verdiği bu büyük özeni Müslümanların terk etmesinden daha da üzücü olan taraf ise bu işe batılı haçlıların sahip çıkmasıdır. Batılı kâfirler kendi dinlerinin dünya üzerinde hâkim olabilmesinin tek şartının kendi kültürlerini diğer ümmetlere aktArapilmek olduğu gerçeğini en iyi şekilde idrak ederek bunun için büyük çaba sarfetmektedirler. Bu amaçla, eğitim alanında tüm dünyayı kontrol altına alma girişimleri aşikârdır. Şu an ilkokuldan üniversiteye kadar eğitim/öğretim aşamasında okutulan bütün kitaplar batılıların kontrol ve gözetiminde hazırlanmaktadır. Bununla beraber eğitime katkı altında gerek Türkiye’de gerekse Arap topraklarında okullar açmaları, öğrencilere burslar vermeleri öncelikle kendi kültürlerini ve bunun akabinde de kendi dinlerini yayma ve ikame etme politikalarının bir gereğidir.

Bu gerçeği yıllar önce en güzel şekilde idrak edenlerden birisi de Şeyh Ebu Muhammed el-Makdisî olmuştur. İşte tercümesini yapmış olduğumuz bu kitap Şeyh’in hazırlamış olduğu “İ’dadul Kadetul Fevaris bi Hecri Fesadil Medaris” isimli eserinin muhtasarıdır. Kitabın muhtasar olarak Türkçeye

basılmasının sebebi, kitabın Kuveyt Eğitim Sistemine dair oldukça geniş bilgiler vermesi ve bu bilgilerin direk olarak Türk okuyucusunu ilgilendirmemesidir. Bununla beraber Türk okuyucusuna faydasının artması umudu ile kitabın tahkik ve dipnotları uzun yıllar Türk Eğitim Sistemi içerisinde görev almış ancak daha sonra Müslüman olmasıyla bu görevi terk etmiş olan kardeşimiz Ertuğrul Ceher tarafından yapılmıştır.

Allah'ın indirdiği esasları en iyi şekilde idrak ederek, bunu hayatlarının temel mihveri edinen gençlerin yetiştirilebilmesi için mutlak surette tağutların eğitim kurumlarını bütünüyle terk etmek geretiğini Müslümanlara hatırlatmak, bu gerçekten gafil kalanları ise uyandırmak amacıyla hazırlanmış olan bu uzun ve yorucu çalışmada emeği geçen tüm kardeşlerimden yüce Allah'ın razı olmasını ve kendilerini mutlu sona eriştirmesini dilerim. Hiç şüphesiz O kullarına karşı rahmet sahibi olandır.

"Allahım! Bize dünyada bir iyilik ve ahirette de bir iyilik ver. Ve bizi ateşin azabından koru." (2, Bakara/201)

Murat Gezenler
Ağustos/2008
Konya

Başlarken

Allah'ın adıyla...

Bütün övgüler Allah'a özgüdür. Salât ve selam, Allah'ın Rasulüne, O'nun ehline, ashabına ve dostlarına olsun.

On beş yıldan daha uzun bir zaman oldu bu kitabı kaleme alalı. Yönelişin hemen başlangıcında... Samimiyetlerine ve takvalarına dair hüsnü zan beslediğim iyi niyetli bazı kimseler için konuyla alakalı dikkate şayan, değerli görüşler bulmaları için yazmıştım. Tağutların okullarından kurtulma, nesillerimizi temiz tutma ve aynı zamanda da çocuklarımız için alternatifler sağlama adına küçücük ve sınırlı düzeyde de olsa konuya dair bazı tecrübelerimiz olmuştu.

Kitabın yazılıp basılması ve dağıtılmasının ardından on beş yıldan daha fazla bir süre geçti. Ve işte yine ben... O günden bugüne kadar geçen zaman zarfında taşıdığım kanaatlerimi değiştirmedim. Bilakis tamamen inanarak ve kesin kararlılıkla kanaatlerimi artırdım. Bizzat bunu kendi ailemde uygulamıştım. Ailemden hiç birini bu çürümüş, sapkın okullara göndermedim. Konuya dair çıkardığım tecrübelerden bazılarını maddeler halinde okuyuculara tekrar özetlemek isterim.

* Küfür kanunlarıyla hükmeden, küfrün siyaseti ile hüküm süren, batılı kafir efendilerine hizmet etme adına halklarının üzerine küfür kanunları ile egemen olan tağutlar, beldelerimizde nebevi menhec üzere eğitim veren okulların kurulmasına asla rıza göstermezler. Ve hiçbir zaman da razı olmayacaklar. Nitekim Rabbimiz şu sözüyle bunu doğrulamaktadır:

"Gerçek şu ki küfre sapanlar, (insanları) Allah'ın yolundan engellemek için mallarını harcarlar; bundan böyle de harcayacaklar. Sonra bu, (gayelerine erişemeyecekleri için) onlara yürek acısı olacaktır, sonra bozguna uğratılacaklardır. Küfredenler sonunda cehenneme sürülüp toplanacaklardır." (8, Enfal/36)

* Bu sebebden dolayıdır ki bugün tağutların hüküm sürmeleri, resmi olarak selefi menhec üzere eğitim veren okullar kurma çabalarını neredeyse umutsuz bir iş haline getirmiştir. Ancak yönetim sistemi düzensiz, karmaşık bir şekilde işleyen bazı yoksul ülkelerde, özel şartlar ve nadir durumlarda bu okulların ikamesi mümkün olabilir.

* Müslümanların fesad saçan bu okullara iştirak etmeleri, ciğerpareleri olan çocuklarını onlara teslim etmeleri akideleriyle, tevhidleriyle ve şeriatleriyle çelişen bir durumdur.

* Her Müslüman, neslinin çobanı ve koruyucusudur. Bugün İslami bir devletin yokluğunda bu görev; tertemiz, saf, katışıksız bir İslami eğitimi arzulayan Müslümanların üzerine düşmektedir. Müslümanlar bu konuda başarı sağlamayı ve özellikle de Rablerini razı etmeyi hedeflemişlerse, kurdukları okulları tağuti sistemlerin onaylamasını beklememeleri ya da okullarını resmiyete dökme çabası sarfetmemeleri gerekmektedir.

* Müslümanların bu çalışmaları belki ilk başta çok küçük çapta ve önemsenmeyecek değerde olacaktır. Bu zaman zarfında çocuklarına Kur'ân-ı Kerim öğretebilirler, okuma yazma, hafızlık gibi dersler verebilirler. Zaman içerisinde bunun genişletilmesi, geliştirilmesi mümkün olabilir. Bu süreçte çocuğun merak ve eğilimine yönelik çok yönlü bir eğitim sistemi uygulanabilir. Okuma yazmayı öğrenme, hafızlık, hadis gibi bilgileri vermeleri mümkündür. Pakistan, Yemen gibi bazı ülkelerde devletin, eğitim sistemleri üzerinde gözle görülür ciddi bir baskısı yoktur. Özel kolejlerin ve okulların sistemlerine, devletin herhangi bir müdahalesi söz konusu olmadığı için

özellikle böyle ülkelerde İslami eğitim adına çalışmalar daha ileri seviyelere gelebilir.

* Yine belirtmekte fayda vardır ki her Müslüman neslinden sorumludur. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Müslümanlara kendilerini ve çocuklarını gözetecek bir İslam yurdu bahşedene kadar bütün Müslümanların eğitim noktasında birbirileri ile yardımlaşmaları, çocuklarının eğitimi ve korunması hususunda birbirilerini desteklemeleri gerekir. İslam devletinin kurulmadığı, Müslümanların sığınacakları bir yer bulunmadığı sürece, samimi ve içtenlikle dinine bağlanan bir kimse için tek alternatif işte budur. Ancak dünya hayatının geçici güzelliklerine aldanan kimseye gelince... Bu söylediklerim onun hoşuna gitmeyecektir. Zaten ben de bu sayfaları onlar için yazmadım.

Ve son olarak söylemek istediğim, mükemmel bir İslami neslin yetişmesi ve inşası yolunda İslami eğitimin tehlikelerini sezen haçlı zihniyetinin ve onların destekçileri konumundaki tağutların bu çalışmaları yıkmak istemeleri kaçınılmaz bir gerçektir.

Acaba bugün tağutların, İslami eğitim vermeye çalışan küçücük okulları, çok sınırlı ve zayıf imkanlarına rağmen yok etmeye çalışmalarının, birçok hile ve aldatmaya başvurmalarının ve bu okullardan korkmalarının sebebi nedir? Düşün ve idrak et...

Ve yine tevhidlerini, dinlerini harap eden, Müslümanların çocuklarına zarar vermekten başka hiçbir işlevi olmayan küfrün okullarından etkilenen bir kimsenin böyle davranmasının sebebi nedir acaba? Böyle kimseler tağutların ve dostlarının baskılarından dolayı İslami eğitim veren okullardan kaçınmakta, bu okulları değersiz görmektedir. Bu nedir? Allah'a yemin olsun ki bu dünyaya meyletme ve yenilgiden başka bir şey değildir. Bu kimseler bir taraftan İslami eğitim verme adına mücadele edenleri hakir görürlerken, diğer taraftan da çocuklarını ve nesillerini tağutlara teslim ediyorlar. Hayırlı olanı en alçak

olanla değiştiriyorlar. Ve böylece, işte halimiz... Her gözün görebileceği utanç verici bir durum...

Allah'tan Müslümanları, yurtların en güzeli olan İslam yurdu üzere sabit kılmasını temenni ediyorum. Salât ve selam, nebimiz Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in, O'nun ailesinin ve ashabının üzerine olsun.

Ebu Muhammed el Makdisî
1422 H.

Bir İlim Talebesinin Yazdığı ve Herkesin Üzerinde Derin Derin Düşünmesi Gereken Sözler

Bu risale bütün Müslümanlara nasihat etmek amacı ile yazılmıştır. Gerek öğrenci, gerekse ondan sorumlu olan öğretmen, gözetmen, vekil ya da okullarda görev yapan idareciler olsun hepsine birden sesleniyorum. Adil olup Allah'tan korkun. Bilin ki yakında Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın huzuruna çıkarılacak ve yaptığınız her şeyden muhakkak sorguya çekileceksiniz. Her fiiliniz mutlak surette cevap bekleyen bir soru olacaktır. Kurtuluş ancak verilecek doğru cevaplarla mümkündür. Ve bütün amellerinde Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan gelen bir burhan/delil üzere hareket eden kimseler doğru cevap verebileceklerdir. Hiçbir şekilde şahsi görüşler, güzel gördüğünüz şeyler, taklit ederek ya da insanları razı etme adına yaptıklarınız, sizi Allah'ın azabından kurtaracak bir burhan olmayacaktır.

Bil ki insanların pek çoğu yöneticilerden korkmaları, mal tutkusu içine girmeleri ya da vazife düşkünü olmaları sebebiyle hakka tabi olmaktan yüz çevirmektedir. Ancak insanlardan korkmaları sebebiyle Allah'ın dininden yüz çeviren kimselerin şu haykırışlarını bir dinle istersen...

> *"Kafirler, putları ve öncüleriyle cehennemde çekişirlerken, birbirlerine şöyle demektedirler: «Allah'a yemin olsun ki biz gerçekten apaçık bir sapkınlık içindeymişiz. Çünkü sizi, alemlerin Rabbiyle bir tutuyorduk. Bizi ancak (önderlerimiz olan) suçlular saptırdı. Artık bizim için ne bir şefaatçi var, ne de candan yakın bir dost. Bizim bir kere daha (dünyaya dönüşümüz mümkün) olsaydı da iman edenlerden olabilseydik»"(26, Şuara/96-102)*

İman ederek günahkarlardan uzaklaşmak için nasıl da tekrar dünyaya dönmek istediklerine bir bak. Ama onlar için artık iş işten geçmiştir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"O gün, küfür öncülerinin arkasında gidenler görecekler ki arkalarına düşüp uydukları kimseler, kendilerinden hızla uzaklaşmıştır. (Hepsi) o azabı görmüşlerdir. Aralarındaki ipler (münasebetler) de parçalanıp kopmuştur. Onların peşinden gidenler şöyle der: «Keşke bir daha dünyaya geri dönebilseydik de şimdi onlar bizden nasıl uzaklaştılar ise bizde onlardan öyle uzak dursaydık.» Böylece Allah, yapıp ettiklerini onlara acı bir pişmanlık (duygusu) tattırarak gösterecektir ve onlar ateşten çıkarılmayacaklardır. (2, Bakara/166–167)*

Andolsun! Andolsun ki dünyada zalimlerden uzaklaşmayanlar ahirette, onlardan uzak kalmış olmayı dileyeceklerdir. Ama istediklerine ulaşamayacaklardır. İnsanların çoğunun yaptığı gibi, bir taraftan zalimlerin sistemlerinin gölgesinde çalışıp diğer taraftan da "Ben onları kalbimle inkar ediyorum" diye kendini kandıranlardan olma sakın. Çünkü kalben bir inkar, onlardan uzaklaşmayı da beraberinde getirir. Şeyh Hamid el Fekî bu durumu şöyle açıklamıştır:

"İnkarın hikmeti, Allah'ın bir kötülüğe buğzettiğini insanlara bildirmektir. Bu da ancak kalple değil bilakis inkar edilmesi gereken şeylerden uzaklaşmakla, bu kötülükleri yapanları terk etmekle, onlarla ilişkiyi kesmekle, onların kötülüklerini ilan etmekle mümkündür. Alimler, kişinin kötülükler arasında sessiz kalışını, onun da kötülerden olduğunun bir delili saymışlardır.

«Bu kişi nefsine bir zarar gelmesinden korktuğu için susmuştur. Bundan dolayı mazur görülür» denilebilir. Evet, bu doğrudur. Ancak bu kimse kötülüklerin işlendiği ortamlara girmeyerek onlara şahit olmasaydı, kendisini koruyabilirdi. Böylece iyiliği emretmek ve kötülükten yasaklamak da üzerine

vacib olmazdı. Bir yerde kötülük olduğunu ve gittiği takdirde o kötülüğü ortadan kaldırmaya gücünün yetmeyeceğini bildiği halde, kişinin o ortama gitmesi kesinlikle caiz değildir.”

Abdurrahman es Sadi şöyle der: “Allah’a isyan edilen bir meclise giren kişinin gücü varsa onları inkar etmesi yoksa da orayı terk etmesi gerekir.”

Kurtubi *(rahimehullah), “Allah size indirdiği kitabda, onun ayetlerinin inkar edildiğini ya da alaya alındığını işittiğinizde başka bir konuya geçmedikleri sürece onlarla bir arada oturmamanızı, yoksa sizin de onlar gibi olacağınızı bildirdi. Hiç kuşkusuz Allah, münafıklarla kafirlerin hepsini cehennemde toplayacaktır.” (4, Nisa/140)* ayetinin tefsirinde şöyle der:

“Bu ayet-i kerime, günahkarlar kötülükleri açıkça işledikleri zaman onlardan uzak durmanın vacib olduğuna dair bir delildir. Çünkü onlardan uzak durmayan kimse, işledikleri fiillere razı olmuş demektir. Küfre rıza göstermek küfürdür. Günah işlenen bir meclisde oturup da onları inkar etmeyen kişi, günahda onlarla eşit mesabededir. Günah olan sözleri konuştukları ve onunla amel ettikleri zaman da onları inkar etmesi gerekir. Ya da günah fiiller işledikleri zaman onları uyarması gerekir. Eğer uyarmaya gücü yetmiyorsa, ayetin tehdidine muhatap olmamak için oradan uzaklaşması gerekir.”

Beyhaki *(rahimehullah)* sahih bir senetle, İbn-i Mes’ud *(radıyallahu anh)*’ın yemek pişirip kendisini yemeğe davet eden bir kişiye, evde resim olup olmadığını sorduğunu, adamın “evet” demesi üzerine eve girmeyi reddettiğini, ancak adam resmi kırdıktan sonra eve girdiğini rivayet eder.

Ey kardeşim! Bil ki eğer sen Allah’a davet etme hususunda samimi isen Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* senin davetini kutsayacak ve pek çok insana faydalı olmanı sağlayacaktır. Batıl ehlinden ayrılman ve onlardan beri olman, onlara aldanan pek çok kişinin gözünün açılmasına vesile olacaktır. Batıl ehliyle beraber kalman ise hayır talebinde olan pek çok kişiyi yanıltacak ve onların helakına sebep olacaktır.

Canına gelebilecek herhangi bir zarardan dolayı korkuya kapılma. Bu korku şeytandandır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"İşte o şeytan ancak kendi dostlarını korkutur. O halde, eğer gerçekten mümin kimseler iseniz onlardan korkmayın, Benden korkun." (3, Ali İmran/175)

Hem sonra davetçilerin davalarına olan samimiyetlerinin ortaya çıkması adına imtihan edilmeleri Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın bir sünnetidir. Nitekim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Elif Lam Mim. İnsanlar, sadece "İman ettik" demeleri sebebiyle kendi hallerine bırakılıvereceklerini, imtihana tâbî tutulmayacaklarını mı sanıyorlar? Andolsun ki Biz, onlardan öncekileri de imtihan etmiştik. Elbette Allah, doğruları ortaya çıkaracak, yalancıları da mutlaka ortaya koyacaktır." (29, Ankebut/1-3)

Sakın Allah'ın, imanlarının hakikatini ölçmek için imtihana tâbî tuttuğu ama bu imtihanda hezimete uğramış kişilerden olma.

"İnsanlardan öylesi de vardır ki Allah'a kıyıdan kenardan kulluk eder. Eğer kendisine bir hayır dokunursa, gönlü onunla hoş olur. Şayet başına bir kötülük gelirse, gerisingeri (küfre) dönüverir. O dünyayı da kaybetmiştir, ahireti de. İşte bu apaçık hüsranın ta kendisidir." (22, Hac/11)

"İnsanlardan kimi vardır ki «Allah'a iman ettik» der fakat Allah yolunda sıkıntıya düşünce, insanların eziyetini Allah'ın azabıymış gibi sayar. Halbuki Rabbinden bir yardım gelecek olsa, kesinlikle, «Doğrusu biz de sizinle beraberdik» derler. Oysa Allah, insanların kalplerinin neleri sakladığını pek iyi bilmektedir." (29, Ankebut/10)

Evet kardeşim! İşte sen bu sınıftan olma. Bilakis seni Allah'ın azabından kurtaracak olan hakka sımsıkı tutun.

Fakirlikten, rızkının kesilmesinden ve bunun gibi dünyevi menfaatleri kaybetmekten korkma. Çünkü rızık muhakkak ki Allah'tandır.

> *"Şeytan sizi fakirlikle korkutur, sizi görünür görünmez çirkinliklere sürükler. Allah ise size kendisinden bir bağışlanma ve lütuf vaat eder. Allah, Vâsi'dir, Alîm'dir." (2, Bakara/268)*

Bil ki senin rızkın garanti altındadır, ecelin belirlenmiştir, senden istenen Allah yolunda hareket etmektir. Bir gün mutlaka karşılaşacağın bir Rabbin ve sakinlerinden olacağın bir kabrin olduğunu unutma.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın Kitabını ve Rasulü *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Sünnetini çok iyi düşün. Onlara sevgiyle, aşkla sımsıkı tutun. Tek başına kalsan bile fark etmez. Muhaliflerin çokluğu seni aldatmasın. Abdullah bin Mesud *(rahimehullah)* şöyle diyor:

"Cemaat, tek bir kişi bile olsa hakka uyandır."

Naim bin Hammad ise şöyle diyor: "Eğer bir cemaat fesada uğrarsa senin, tek başına kalsan bile cemaat fesada uğramadan önceki halde olman gerekir. Bu durumda sen tek kişilik bir cemaat olursun."

Hasan Basri *(rahimehullah)* ise şöyle diyor: "Allah size merhamet etsin. Ehl-i Sünnet üzere olun. Çünkü hem önceki zamanlarda hem de sonraki zamanlarda Ehl-i Sünnetten olanların sayısı çok azdı. Onlar ki lüks içinde yaşayanların yolunda gitmediler. Bidat ehline tâbî olmadılar. Rableri ile karşılaşıncaya kadar bu adetleri üzere kaldılar. İnşâAllah siz de böyle olun."

İbn-i Kayyim *(rahimehullah)* şöyle der: "Hak ortaya çıkıp göründüğü zaman şahide ihtiyaç yoktur. Kalp, gözün güneşi gördüğü gibi hakkı görür. Kişi güneşi gözüyle gördükten sonra, güneşin varlığına ve doğduğuna inanmak için buna dair şahidlik edecek başka bir kimseye ihtiyacı yoktur."

Yine şöyle der: “Kalp hastalanır ve hastalığı ilerler ama sahibinin bundan haberi yoktur. Çünkü sahibi onun sıhhati ile ilgilenmemektedir. Hatta kalp ölür ama sahibi öldüğünü de hissetmez. Kalbin öldüğünün alameti, kişinin (manevi) çirkinliklerin açtığı yaralardan rahatsız olmamasıdır. Hakkı bilmemekten ve batıl itikadlardan da rahatsız olmaz. Çünkü eğer bir kalbde hayat varsa, içindeki bu hayat batılın çirkinliklerinden ve cehaletten rahatsız olur. Kalbin sahibi de hastalığını hisseder. Acı ilaçlar içerek ve bu ilaçlara devam ederek hastalığının ilerlemesini engeller. O, ızdırap çekmektense acı ilaç içmeyi tercih eder. Söz konusu bu ilaç kişinin hevasına uymamasıdır ki bu nefse en zor gelen şeydir. Bundan daha faydalı bir ilaç yoktur. Bazen kalbini sabretmeye alıştırır. Sonra azmi kaybolur. İlminin ve basiretinin zayıflığı nedeniyle sabretmekten vazgeçer. Böyle bir sabır korkunç bir yola girmiş, kendini güvende hissetmeyen kişinin sabrı gibidir. Bu kişi bilir ki eğer sabrederse korkusu gidecek ve güveni geri gelecektir. Sabrın ve inancın gücüne ihtiyacı vardır. Sabrı ve inancı zayıfladığı zaman yoldan döner. Özellikle de yanında bir yol arkadaşı yoksa ve yalnızlıktan korkuyorsa şöyle demeye başlar: «Örnek alacağım insanlar nereye gitti?» Bu durum pek çok insanın içine düştüğü ve kendilerinin helakına sebep olan bir durumdur. Gerçekten sabırlı olan kişi eğer kalbi kendisinden önce bu yolda yürüyen nebileri, sadıkları, şehidleri ve salihlerin varlığını hissederse, yol arkadaşlarının az olmasından ya da hiç olmamasından korkmaz. Onlar ne güzel yoldaştırlar. Kişinin yürüdüğü yolda yalnız kalması, sadakatinin delilidir.”

Sözlerimizi İbni- Kayyim *(rahimehullah)*’ın “Medaricu’s Salikin” adlı kitabının sonunda söylediği şu sözlerle bitiriyoruz:

“Ey okuyucu! Okuduklarının kârı sana, zararı yazarına aiddir. Semeresi senin, döküntüleri yazarınındır. Burada gördüğün hak ve doğru olan şeyleri al. Bunun için de sözün kim tarafından söylendiğine bakma. Aksine sen söylenene bak, söyleyene değil. Zira Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, kızıp sevmediği

kimseler tarafından hak gelince reddeden, buna karşılık sevdiklerinden geldiği zaman kabul eden kimseleri kınamaktadır. Bu, gazaba layık olan kimselerin ahlakıdır. Nitekim sahabeden bazıları «Sevmediğin kişi dahi söylese hak olanı al, sevdiğin kişi dahi söylese batıl olanı reddet» demişlerdir.

Eğer bunun içinde hata bulduysan bil ki onu söyleyen söylediğinin doğru olduğu konusunda seninle tartışmayacak ve kendisinin kusursuz olduğunda ısrar etmeyecektir. Şairin de dediği gibi:

«Noksanlık tabiatın aslında gizlidir,
Öyleyse Ademoğlunun noksanlığı tartışılmaz»

Tabiatında cehalet ve zulüm bulunan bir varlık nasıl hatasız olabilir. İşte bu noktada gerek konuşana gerekse diğer kimselere düşen görev, söylediklerinin hak üzere olması ve aynı zamanda Allah, Rasulü ve Müslüman kardeşleri için nasihat amaçlı olması gerekir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Eğer hak onların kötü arzu ve isteklerine uysaydı, mutlaka gökler ve yer ile bunlarda bulunanlar bozulur giderdi. Hayır, biz onlara şan ve şereflerini getirdik fakat onlar kendi şereflerine sırt çevirdiler." (23, Müminun/71)

İlim ve adalet bütün hayırların, zulüm ve cehalet ise bütün şerlerin kaynağıdır. Andolsun ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, Rasulü *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i hidayet ve hak din üzere göndermiş, ona insanlar arasında adaletle hükmetmesini, hiç kimsenin hevasına uymamasını emretmiştir.

"İşte onun için sen (tevhide) dâvet et ve emrolunduğun gibi dosdoğru ol. Onların heveslerine uyma ve de ki «Ben Allah'ın indirdiği Kitab'a inandım ve aranızda adaleti gerçekleştirmekle emrolundum. Allah bizim de Rabbimiz, sizin de Rabbinizdir. Bizim işlediklerimiz bize, sizin işledikleriniz de sizedir. Aramızda tartışılabilecek bir konu yoktur. Allah hepimizi bir araya toplar, dönüş de O'nadır." (42, Şura/15)

Hamd alemlerin rabbi olan Allah'a özgüdür. Salât ve selam Rasullerin sonuncusu olan Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ve tüm ailesinin üzerine olsun.''

Kitaba Dair

Şeyhulislam İbn-i Teymiyye (Allahu Teala, altına sığınılabilecek hiçbir gölgenin bulunmadığı o günde bizi ve onu kendi gölgesinde haşretsin) şöyle der:

"Bazı arkadaşlarımızın ve kardeşlerimizin sert ve katı tutumları, onlar için bir eksiklik ya da olumsuz bir durum değildir. Aksine takınılan bu sert tavır hem daha etkili, hem daha hatırda kalıcı ve de daha iyidir. Bu gibi durumlar Müminlerin maslahatınadır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Müminleri birbirleri vasıtasıyla düzeltir. Müminler, birinin diğerini yıkadığı iki elin misalidirler. Sertlik olmadan kirler sökülüp atılamaz. Temizlik bunu gerektirir. Böyle bir sertlikten dolayı Allah'a şükrederiz."[8]

Bu satırlar, yazarın halkına karşı yaptığı müşfik bir seslenişten başka bir şey değildir. Toplumunun haline, diğer milletler karşısında düştüğü duruma ve tağutların tasalluduna üzülen bir yazar, içinde bulundukları gafletten, derin uykudan uyanmalarını umarak bu mesajı halkına göndermektedir. Beklenir ki böylece içlerinden bir nesil doğar; üzerlerindeki ölü toprağını silkeleyecek, onları zilletten kurtaracak parlak ve eşsiz bir Kur'ân nesli... Belki bu nesil, ümmeti eski şerefli günlerine geri döndürür, tağutların karanlığını ve zulmünü yok eder...

Bu satırlar, öncelikli olarak insanların geneline hitaben yazılmıştır. Buna karşılık dünya hayatını ahirete tercih edip bu dinden soyutlanarak onu arkalarına atmış olan sefihler muhatabımız değildir.

---

[8] Mecmuu'l Fetava, 28/53'den özetle.

Yine bu satırlar dava, iman ve cihad ehline hitaben yazılmıştır… Onlar ki ümmetin içine düştüğü bu fesad ve şüphelerin ızdırabıyla yanıp ümmet için üzülerek acı çekmektedirler… Tağutların ve diğer düşmanlarının, bu ümmeti ve İslamın kutsallarını yıkma girişimleri karşısında uykusuz sabahlamakta, bu ümmeti yeniden diriltmek için çaba harcamaktadırlar…

Kitabımız, Allah rızası ve korkusu gözetilmeden kurulmuş olan tağutların okullarına yöneliktir. Eğitim ve öğretimdeki yanlışlarının ve batıllıklarının fıkhî hükmünü belirlemek hedefindedir. Eğitim sistemi fesad ve ifsadlarla dolu olduğu gibi yazık ki bu sistem içinde haramı ve batılı da aşan küfür, mürtedlik, zındıklık ve şirk olan uygulamalar da mevcuddur. Okuyucu, sayfaları çevirdikçe sözlerimizde herhangi bir abartı ya da aşırılık olmadığına şahid olacaktır…

Kitabın amacı İslami alanda çalışan kişileri önlerine çıkabilecek engellere, davalarının ve kendilerinin karşılaşabileceği olumsuzluklara karşı uyarmaktır. Rabbimizin izni ile bu davanın gidişatını düzeltmek ve doğru bir şekilde meyve vermesini sağlamak en büyük umudumuzdur.

Bu kitap tağutların bütün çirkinliklerini, ümmetin neslini ifsad etmek için nasıl adi bir yöntem izlediklerini ve tüm entrikalarını ortaya koymaktadır. Onların iğrenç emellerini, yıkıcı tuzaklarını tüm açıklığı ile ifşa etmekte, okulların sadece ve sadece Allah yolundan, sırat-ı müstakimden saptırmak ve ümmeti fesada düşürmek için kurulmuş fesad medreseleri olduklarını açıklamaktadır.

Giriş

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla...

O bana yeter... O ne güzel vekildir...

Hamd, *"Yeryüzünde bulunanların çoğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan saptırırlar. Onlar zandan başka bir şeye tâbî olmaz, yalandan başka söz de söylemezler. Muhakkak ki senin Rabbin kendi yolundan sapanı en iyi bilendir. O, doğru yolda gidenleri de iyi bilendir." (6, Enam/116–117)* diye buyuran Allah'a özgüdür. Salât ve selam bütün hayırlarda insanların öğretmeni ve mürşidi olan nebilerin en sonuncusu Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in üzerine olsun. İmam Müslim ve diğerleri Huzeyfe *(radıyallahu anh)*'den şöyle rivayet etmişlerdir:

Huzeyfe *(radıyallahu anh)* anlatıyor: "Ömer'in yanında bulunuyorduk. «Hanginiz Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i fitneleri anlatırken dinledi» dedi. Orada bulunanlar «Biz dinledik» dediler. O da «Herhalde siz bir kimsenin ailesi ve komşusu hakkındaki fitneyi kastediyorsunuz» dedi. «Evet» dediler. Ömer «Bu fitneyi namaz oruç ve sadaka örter. Hanginiz Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i deniz dalgaları gibi dalgalanacak olan fitneleri anlatırken dinledi» dedi. Orada bulunanlar sustular. Ben «Ben dinledim» dedim. «Sen ha! Atana rahmet» dedi. Bunun üzerine ben Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şöyle buyurduğunu anlattım:

"Fitneler kalplere hasır (dokur) gibi ilmik ilmik atılır. Hangi kalp bunu içine çekerse, üzerine siyah bir nokta konulur. Hangi kalp bunu geri çevirirse, üzerine beyaz bir nokta konulur. Neticede fitneler iki kalp üzerinde de etki bırakır. Bunlardan biri bembeyaz olup kaygan, sert bir taş gibidir. Yer ve gökler ayakta durduğu sürece fitne ona zarar veremez. Diğeri ise

bozbulanık siyah ve tepesi üstüne çevrilmiş testi gibidir. Ne iyiliği (marufu) tanır kabul eder, ne de kötülüğü reddeder. Sadece içerisine işlemiş arzu ve hevesini bilir."[9]

Bu hadiste bütün Müslümanların alması gereken kıymetli dersler vardır. Ahireti hedefleyen her Müslümanın üzerinde uzun uzun düşünmesi gerekir. İşte hadisten çıkarılacak sonuçlardan bazıları:

Kalpler iki çeşittir. Bunlardan ilki bembeyaz olan sağlıklı kalplerdir. Fitneden hoşnut olmaz. Aksine ondan nefret eder, onu red ve inkar eder. Diğerleri de beyazı neredeyse yok denecek kadar az olan kapkara kalplerdir. Fitneye meyyal ve açık olan, ondan razı olan, fitneyi kabul eden kalpler...

Beyaz ve sağlıklı kalpler, Allah'ın fitnelerden ve dalaletten koruduğu kalplerdir. Allah onu hidayet nuruyla aydınlatmıştır. Ona hak ile batılı, iyi ile kötüyü birbirinden ayırma gücü olan furkanı bahşetmiştir. Bunun sonucunda, böyle bir kalbe sahip olanlar sırat-ı müstakim üzerinde mutmain olarak yürürler.

Kapkara olan kalpler fitne ve kötülüklerle doludur. Hidayet ve başarı nurundan mahrumdur. Böyle bir kalbe sahip olan kişi ise hak ile batıl, nur ile karanlık arasında gidip gelir. İkisini birbirinden ayıracak basirete sahip değildir.

"Hayır! Bilakis onların işlemekte oldukları (kötülükler) kalplerini kirletmiştir." (83, Mutaffifin/14)

Bu kişi için olayları değerlendirebileceği, yolunu bulabileceği bir hak ölçüsü yoktur. Aynı şekilde hak ile batılı birbirinden ayırmasına yarayacak furkana da sahip değildir. Nefsinin isteklerine uymuş, dalalet ve sapıklık üzerinde cehenneme doğru gitmektedir. Bu yolda giden kişi doğru yola ulaştırılmadıkça hidayeti bulamaz:

"De ki «Ortak koştuklarınızdan hakka iletecek olan var mı?» De ki «Hakka Allah iletir.» Öyle ise hakka ileten

[9] Müslim, Kitabu'l İman.

mi uyulmaya daha layıktır, yoksa hidayet verilmedikçe kendi kendine doğru yolu bulamayan mı? Size ne oluyor? Nasıl (böyle yanlış) hükmediyorsunuz?" (10, Yunus/35)

Bembeyaz kalbe sahip olanlar (Allah bizi de onlardan eylesin) iki cihanda da başarıya ulaşacaklardır. Onlar hidayete muvaffak olmuş kişilerdir. Hem dünyada hem de ahirette onur ve şeref kazanırlar. Onlar kendi çağlarında, Allah yolunda yürüyenlerin yolunu aydınlatan yıldızlardır. Bunu ancak kendilerinden önceki salihlerin ve rasullerin yoluna tâbî olarak başarmışlardır. Medeniyet, ilerleme ve gelişme gibi yalancı sözlerle süslenmiş olan bidatlerden, sapkınlıklardan ve kötülüklerden uzak kalarak başarmışlardır...

Kapkara kalbe sahip olanlar (Allah bizi onların yolundan korusun), işte onlar helak olmuşlardır. Ahiretlerini dünyadaki bir kısım menfaatleri karşılığında satmışlardır. Bir anda kaybolup gidecek olan şehvetlerini ve değeri Allah katındakilerle kıyaslanamayacak kadar küçük olan dünya nimetlerini tercih etmişlerdir... Cennete karşı dünyayı... Böylece hem kendileri hem de aileleri dünyada ve ahirette ziyana uğrayanlardan olmuşlardır. İşte bu gerçekten apaçık bir hüsrandır.

İbn-i Kayyim *(rahimehullah)* "İğasetu'l Lehfan" adlı kitabında Huzeyfe *(radıyallahu anh)*'ın hadisinden bahsederken şöyle der: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* fitneyi açıklarken kalpleri iki kısma ayırmıştır:

Fitneye maruz kaldığı zaman süngerin suyu çekmesi gibi fitneyi çeken kalpler... Böylece onların üzerine bir siyahlık düşer. Daha sonra maruz kaldığı her fitneyi içine çekmeye devam eder ve sonunda simsiyah olur. Hadiste geçen "tepesi üstüne çevrilmiş testi gibidir" ifadesinin anlamı budur. Yani altüst olmuş bir hale gelir. Bu hale geldikten sonra, onu helake sürükleyecek olan iki tehlikeli hastalığa daha maruz kalır.

Bu hastalıklardan ilki, iyiliklerle kötülüklerin birbirine karıştırılmasıdır. Böyle bir kalp ne iyiliği bilir, ne de kötülüğü

inkar eder. Öyle ki sonunda iyiliği kötülük, sünneti bidat, bidati sünnet, hakkı batıl, batılı da hak olarak algılayacak duruma gelir.

Bu hastalıklardan ikincisi ise; kişinin nefsi isteklerini Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in getirdiğinin önüne geçirmesi, böylece nefsi isteklerine boyun eğerek ona tabi olmasıdır.

Beyaz kalplere gelince, onlar imanın nuru ile aydınlanır. Fitneyle karşılaşırsa onu inkar eder, böylece nuru ve parlaklığı daha da artar."[10]

Günümüz insanlarına bakacak olursan, Allah'ın merhamet ettiği çok az kimse hariç hemen hemen hepsinin kalpleri alt üst olmuş kimselerden olduklarını görürsün. (Allah'tan şifa dileriz.) Fitnelere ve kötülüklere alışmışlardır. Çocuklukları bu tür ortamlarda geçmiş, buralarda yetişmiş ve büyümüşlerdir. Alışkanlıkları öyle bir seviyeye gelmiştir ki artık kötülükler onların nazarında iyilik olmuştur. Onlardan nefret etmez, onları reddetmezler. Aksine kötülükleri terk edip dinini ve ırzını onlardan arındıran kişilere adeta büyük bir suç işlemişlercesine saldırırlar. Onlara karşı düşmanlık göstermekte de her türlü yola başvururlar.

SubhanAllah!! Nasıl da dengeleri altüst edip kavramları ve fikirleri ters çeviriyorlar! İbn-i Mesud *(radıyallahu anh)*'ın söylediği şu söz günümüz için ne kadar geçerli ve ne kadar da doğru bir sözdür. O şöyle demiştir:

"Fitneler sizi kapladığı gün haliniz ne olur? O gün büyükleriniz küçük görülecek, küçükleriniz büyük görülecektir.[11] Sünnetler terk edildiği zaman insanlar (umursamadan) «Sadece sünnet terk edildi» diyeceklerdir. Orada bulunanlar «Bu ne zaman olacak» dediler. Abdullah bin Mesud, «Alimlerinizin ölüp gittiği, cahillerinizin çoğaldığı,

---

[10] İğasetu'l Lehfan, sf: 128.

[11] Şârihler, büyüklerden kasdın sünnete tâbi olanlar, küçüklerden kasdın ise bidatciler olduğunu söylemişlerdir. *(yayıncı)*

Kur'ân okuyucularınızın arttığı, fakihlerinizin azaldığı, idarecilerinizin çoğaldığı, güvenilir kişilerinizin azaldığı, ahiret ameli karşılığında dünyalık menfaatlerin peşine düşüldüğü ve Allah'ın dinini yüceltmek dışında başka amaçlarla fıkıh tahsil edildiği zaman» dedi."[12]

Şüphesiz hadiste geçen durumlar hem alimler arasında hem de diğer insanlar arasında hem günümüzde mevcuddur. Bu durum bizden önceki zamanlarda da aynen mevcuddu. Ancak alimlerden kasdımız kesinlikle Allah'tan korkarak Allah'ın kendisine bahşettiği ilmi beyan edenler değildir. Onlar yeryüzüne kıyasla gökteki yıldızlar gibidirler. Ancak üzülerek belirtmeliyim ki böyle alimler günümüzde oldukça azdır.

Diğerlerine gelince, onlar hakkı batıl gibi göstermek için yaygaralar koparmaktadırlar. Bunların asık suratlarını kokuşmuş gazetelerde, dergilerde ve televizyon ekranlarında sürekli görebilirsiniz. Bütün haramları helal kabul eder, gerçekleri tahrif ederler. Yöneticilerin hizmetçisi olmuşlardır. Tuğyanları nedeniyle sarıklarını satmışlardır. Yöneticilerin kapısında bekler, onları görünce kuyruklarını sallar ve kokuşmuş artıkları ile yaşamlarını sürdürürler.

Bunların sayıları gerçekten çok fazladır. Her ne kadar kendileri, tağutları kutsayan üniversite ve fakültelerden aldıkları diplomalarla övünseler de onlar alim değildirler. Çünkü kendilerine bu diplomaları veren söz konusu üniversite ve fakülteler, ilmin semeresi ve gayesi olan haşyet ve imanı kendilerine verememiştir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

> *"Kulları içinden ancak alimler, Allah'tan (gereğince) korkar. Şüphesiz Allah, daima üstündür, çok bağışlayandır." (35, Fatır/28)*

İşte bu yüzden bu kimseleri alim olarak vasıflandırmak kesinlikle mümkün değildir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan şifa diliyoruz.

---

[12] Darimi, Hadis No: 192.

Bunca okul ve fakültelerden mezun olan Kur'ân okuyucularına gelince... Sayıları ne kadar çoksa, hayırları da o kadar azdır. İçlerinden çok az bir kısmı fakihtir. Ama tağutları destekleyen imamlara gelince... Onlar oldukça fazladır. Onlar bizden değildir. Biz de onlardan değiliz. Onlardan beriyiz. Aşırılığa düşmekten Allah'a sığınırız.

Dünyaya gelince üzerinde gerçekten ahirete yönelik ameller kalmamış, insanlar din haricindeki konularda fakih olmuşlardır. Zamanımızda tüm bunlar bir araya gelince burada sayamayacağımız kadar pek çok fitne bizi sarmıştır. İnsanların çoğu bu fitnelerle aldatılmıştır. Altüst olmuş kalpler bu fitneleri özümsemişlerdir. Öyle ki eğer onlara karşı çıkıp yanlış yolda olduklarını söylemeye kalkarsan, sana dönüp bakmazlar bile. Dünya dolu delil getirsen bile boştur. Hatta seni cehaletle, dinden dönmekle ve belki de küfür ve zındıklıkla suçlarlar.

İbn-i Kayyim *(rahimehullah)* Maide Suresi'nin 39-41. ayetlerinin tefsirini yaparken şöyle demiştir:

"Eğer kişi batıl şeyleri duymaya alışırsa, onu sever ve ondan hoşnut olur. Hali böyle olan bir kimse hak ile karşılaştığı zaman gücü yeterse onu inkar eder, yetmezse tahrif eder."[13]

Pek çok insanın ve hatta ilim ehlinin dahi kalbine girmiş olan bu fitneleri insanlar artık Sünnet, hayır ve hatta din olarak kabul etmektedirler. Artık onlar ayıramıyorlar. Kalpler, tağutların okullarındaki fitneleri ve kötülükleri benimsemştir. Öyle ki bu kötülüklerden çoğunu kötü görmezler. Zamanımızdaki pek çok kişi için bu okullara gitmek zorunlu hatta güzel bir iş olarak kabul edilmektedir. Okulları terk etmek ve onlardan uzaklaşmak, batıl ve dalalet olarak kabul ediliyor. Oysaki okullardaki fitne ve fücurun ne denli çok olduğunu ancak körler ya da Allah'ın basiretini kapattığı ve furkan nurundan mahrum bıraktığı kişiler göremez. Çocuklarını bu okullardan koruyan nerdeyse hiç kimseyi göremezsiniz. Aksine

[13] İğasetu'l Lehfan.

gün be gün oralardaki insanlar çoğalmaktadır. Bu okullarda çocuklarının maruz kalacakları tehlikeleri hafife almakta ve küçümsemektedirler.

Bu okulların ifsadlarını hafife almaları neticesinde pek çok kişi kendileriyle birlikte çocuklarını da yıkıma ve fesada uğratmışlardır. Bahsettiğimiz bu durum sadece sıradan insanlar için söz konusu değildir. Aksine dava ehli ve dini ilimlere tutunan kişiler de bu yıkımdan nasiplerini almışlardır. Buna rağmen ısrarla çocuklarını bu okullarda okutmaya devam etmektedirler.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'ın Sünnetini adım adım izleyen, dini konulara ve çocuklarının din eğitimine önem veren pek çok kişi ile toplantılarda bulundum. Hatta Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* pek çoğuna, evlerini televizyon gibi asrın en büyük necasetlerinden olan bir nesneden kurtarmayı nasib etmiş. Onlar, televizyonun kız ve erkek çocuklarını fesada uğrattığından, batılı cahiliye gelenekleri evlerine soktuğundan, çocuklarının bu geleneklere alışıp onlara göre davrandığından şikayet eden kişilerdi.

Bu değerli arkadaşlarımızdan birinin üzüntüyle ve ağlayarak anlattığı bir olayı çok iyi hatırlıyorum. Hükümete ve doğru yoldan sapmış olan topluma beddualar ediyordu. Çocukları yetiştikten sonra onların kontrolünü kaybettiğinden dolayı üzülüyordu. Artık çocukları onun gösterdiği yolda ilerlemiyordu, bu yol onlara ağır geliyordu. Ona şöyle dediğimi hatırlıyorum:

"Bizim başımıza gelen musibet, bu okullarda kalplere yerleştirilenlerdir. Böylece sıradan insanlar gibi olduk. Onlardan ayrılamıyor, hem kendimiz hem de çocuklarımız dinimiz uğruna bu okulların vereceği diplomalardan vazgeçemiyoruz...

Evet gerçekten çoğumuz için çocuklarımızın bu okullardaki başarısı, dinimizden ve sırat-ı müstakimden daha önemli hale gelmiştir. Kendimizin ve çocuklarımızın dini için gösterdiğimiz

gayretin nereye gittiğine şaşıyorum. Nasıl oluyor da çocuklarımızı şeytanın dostlarına emanet ediyoruz. Bunları yapıyor ve iş işten geçtikten sonra «Çocuklarımız doğru yoldan sapıyor» diye pişmanlık gözyaşları döküyoruz. Biz neredeyiz, Selman Farisi'nin babasının gayreti nerede! Kendisi Mecusi idi ve çocuğunun Hıristiyan olmasından korkarak onu evine zincirlemişti.

Gerçekten dini konular bu hükümetleri hiç ilgilendirmemektedir. Hatta onlar bu gün din ile savaş halindedirler. Bu yüzden toplumun fesada uğramasında rolleri büyüktür. Ancak çocuklarımızın başına gelen bu musibetten herkesten önce biz babalar sorumluyuz. Çünkü çocuklarımızı, korkunç bir şekilde fesada uğratan bu okulların kucağına attık. Bunun tek sebebi okullardaki fesadı önemsemeyişimizdir. Çocuklarımızı tağut-ların okullarına atıp, orada akidelerinin parçalanıp ahlaklarının yıkılmasına göz yumduk. Bunun yerine onları yırtıcı hayvanların önüne atsaydık da bedenleri paramparça olsaydı ama İslam üzere ölselerdi daha iyiydi."

İbn-i Kayyim *(rahimehullah)* şöyle der:

"Babaların gafleti ve ihmalkârlığı, elbisenin üzerine düşen ateş kıvılcımlarının kumaşa verdiğinden daha fazla çocuklarına zarar vermektedir. Babaların çocuklarına bu yaptığını, düşmanlar bile birbirine yapamaz. Nice babalar vardır ki çocuklarını dünya ve ahiret hayrından mahrum bırakmışlar, hem dünyada hem de ahirette onların helak olmalarına sebep olmuşlardır. Bütün bunlar babaların Allah'ın hukukunda tefrit içinde olmaları, Allah'ın onlara vacib kıldığı faydalı ilimlerden yüz çevirmeleri nedeniyledir."[14]

Sahabe neslinden sonra en hayırlı nesil olan Tâbiîn nesline gelince, Enes bin Malik *(radıyallahu anh)* şöyle hitap ediyordu:

"Siz bazı çirkin amelleri işliyorsunuz ve bu amelleri gözünüzde kıldan daha ince görüyorsunuz. Halbuki biz onları

---

[14] Tuhfetu'l Mevdud.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* döneminde büyük günahlardan sayardık.”[15] Acaba Enes *(radıyallahu anh),* zamanımızdaki insanların hallerini görse idi ne derdi. İnsanların, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*’nın dinini nasıl hafife aldıklarını, hadlerini nasıl umursamadıklarını, O’na nasıl isyan edip haramları çiğnediklerini görseydi acaba ne yapardı?

İşte tüm bu saydıklarımdan ve ilerleyen sayfalarda da gelecek bazı sebeplerden dolayı bu kitabı yazdım. Kitabımın muhatabı Allah’ın dininden yüz çevirmiş olanlar, çocuklarına ve ailelerine O’nun dinini öğretme kaygısı taşımayanlar, dünya hayatını ahirete tercih eden kişiler değillerdir. Onlar zaten günümüz fesad medreselerinin kötülüklerinden de daha büyük kötülüklerin içine dalmışlardır. Her ne kadar onlar da bizim anlattığımız bu konulara ihtiyaç duysalar da onların durumunun ele alınması başlı başına farklı ve ayrıntılı bir konudur.

Kitabımın muhatabı Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*’nın rızasını uman, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’in yolunu izleyen kardeşlerimizdir. Onlar ki dini konularla ilgilenirler, insanların içine düştüğü bu zillet ve aşağılık durum onların uykularını kaçırır... Gece gündüz durmadan dine davet etmek için çalışırlar... Buna rağmen İblis onları da kandırmıştır, çocuklarını bu okullara göndermişler, onları fesad medreselerinin şerrine ve kötülüklerinin kucağına atmışlardır.

Öncelikle yukarıda saydığım kişilere sonra da diğer insanlara yönelik kaleme aldığım bu nasihat inşâAllah üzerlerinde güzel etkiler bırakır. Ve çocuklarını, ciğerparelerini günümüz tağutlarının kurmuş olduğu ve onları doğru yoldan ayırıp fesada uğratan bu okullardan kurtarmak için bir girişimde bulunurlar. Allah’a davet yolunu tıkayan, eşsiz bir Kur’ân nesli yetiştirmenin önünde duran engelleri aşmak için kendilerine bir yol çizerler. Kitabımı “İ’dadu’l Kadetu’l Fevaris

---

[15] Buhari.

bi Hecri Fesadi'l Meda-ris" diye isimlendirdim. Kitap girişten sonra 3 bölüm ve bir sonuçtan oluşmaktadır.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan bana güzel bir son nasip etmesini diliyorum. Muhakkak ki O çok bağışlayandır, kerem sahibidir. Salât ve selam, efendimiz Muhammed'in ailesinin ve ashabının üzerine olsun.

Ebu Muhammed Asım el-Makdisî

1. BÖLÜM
Çocuk Eğitiminin Önemi

* Babaların Çocuklarına Karşı Sorumluluklarının Önemi
* Bebeklik ve Çocukluk Evresinin Önemi ve Bu Evredeki Tehlikeler
* Çocuk Eğitimine Dair İbni Kayyım'ın Tavsiyeleri
* "Muhtasaru Minhacul Kasidiyn" İsimli Eserden Diğer Tavsiyeler

Babaların Çocuklarına Karşı Sorumluluklarının Önemi

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Mümin kullarına hitaben şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Kendinizi ve ailenizi bir ateşten koruyun ki onun yakıtı insanlar ve taşlardır. Onun başında gayet katı, şiddetli, Allah'ın kendilerine buyurduğuna karşı gelmeyen ve emredildikleri şeyi yapan melekler vardır." (66, Tahrim/6)

Katade *(rahimehullah)* bu ayetle ilgili olarak şunları söylemiştir:

"Onlara Allah'a itaat etmelerini emreder, Allah'a karşı asi olmalarından nehyedersin. Onlara Allah'ın emirlerini yerine getirmelerini emredersin ve kendilerine yardımcı olursun. Şayet Allah'a asi geldiklerini görürsen, onları bundan menedersin ve engellersin."

İbni Kayyim *(rahimehullah)*, "Tuhfetu'l Mevdud" isimli kitabında, bazı ilim ehlinden şu sözü nakletmiştir:

"Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kıyamet gününde, çocuğu (babasına karşı hak ve görevlerinden dolayı) sorgulamadan önce babasını (çocuğuna karşı hak ve görevlerinden dolayı) sorgular. Babanın çocukları üzerinde hakkı olduğu gibi, çocukların da babaları üzerinde hakları vardır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Biz insana, ana babasına iyi davranmasını tavsiye etmişizdir." (29, Ankebut/8)

Bu ayet çocukların babalarına karşı sorumlu olduklarına dair Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın bir emridir. Şu ayetler ise babaların çocuklarına karşı sorumlu olduklarına dair Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın emirleridir:

"Ey inananlar! Kendinizi ve ailenizi bir ateşten koruyun." (66, Tahrim/6)

"Geçim korkusuyla çocuklarınızı öldürmeyin, onlara da size de rızkı biz veririz. Şüphesiz ki onları öldürmek, çok büyük bir suçtur." (17, İsra/31)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın büyük zarar olarak nitelendirdiği zarar; insanların dünyalık olarak kaygısına düştükleri mal, mülk ve ticaretlerindeki zararları yahut önemsedikleri görev, diploma ve diğer konulardaki zararları değildir. Bilakis bu büyük zarar, kişinin gerek çocukları üzerinde gerekse kendi nefsinde Allah'ı hakkıyla tanıma ve ona itaat etme hususunda ihmalkar davranmasından doğan zarardır. Eğer kişi Allah'a itaat etme, O'nu tevhid etme, Allah'ın dini hususunda istikamet sahibi olma, dinini öğrenme, ailesini yetiştirme, onları İslami yöntemlerle terbiye etme, Allah'a itaate teşvik ve O'na karşı isyanı engelleme gibi konularda tembel davranıyorsa, işte bundan daha büyük bir zarar ve bundan daha büyük bir hüsran yoktur.

"O gün iman edenler «Gerçekten hüsrana uğrayanlar, hem kendilerine hem de ailelerine kıyamet günü hüsrana uğratmış kimselerdir» diyeceklerdir. İyi bilin ki zalimler devamlı bir azap içerisindedirler." (42, Şura/45)

"Gerçekten hüsrana uğrayanlar, kıyamet günü hem kendilerini, hem yakınlarını hüsrana uğratanlardır. Haberiniz olsun bu apaçık hüsranın ta kendisidir. Onların üstlerinde ateşten tabakalar, altlarında da tabakalar vardır. İşte Allah, kendi kullarını bununla tehdit edip korkutuyor. Ey kullarım, öyleyse Benden sakının." (39, Zümer/15)

İbn-i Kayyim *(rahimehullah)* şöyle der:

“Kim çocuğunu ihmal eder, ona faydalı olmaz, onu terk ederse; ona en büyük kötülüğü yapmış olur. Çocukların büyük çoğunluğunun ifsada uğramaları, babalarının ihmalleri yüzündendir. Onlara gereken ihtimamı göstermemeleri, dinin farzlarını ve sünnetlerini öğretmemeleri; çocukların ifsada uğramalarının, daha küçük yaşlarda telef olmalarının en büyük sebebidir. Bu şekilde ihmal edilen çocuk büyüdüğünde de ne kendi nefsine, ne yaşadığı çevreye ve ne de babasına karşı bir fayda sağlayamaz. Nitekim babası onu söz dinlemediği için azarladığında, o da babasına bir nevi şöyle der:

“Ey babacığım! Sen bana küçükken söz dinletemedin. Ben de büyüdüğümde senin sözünü dinlemedim. Sen beni çocukken bir kenara fırlatıp attın, ben de sana yaşlandığında bakmıyorum.”[16]

Çocuklarını yeren bir Arabî’den nakil:

“Benim oğullarım!
Hepsi köpek gibi!
Onların en temizi, en iyisi bana söver.
Keşke soyum olmadan ölseydim
Ya da kısır biri olsaydım,
Öylece yaşasam, öylece ölseydim!”

Bu serzeniş ve zararın kıyamet gününde (o gün öyle bir gün ki kişi kardeşinden, annesinden, babasından, karısından ve oğullarından kaçar) ortaya çıktığını bir düşün. O gün hepsi birbirlerinden ayrılırlar. Cennete gidenler hariç, hiç kimse yakınlarıyla karşılaşmaz. Çünkü onlar ateşe gitmiştir, cehenneme çoktan yerleşmişlerdir. Onlar için ne bir buluşma, ne de bir mutluluk vardır. (Allah bizleri böyle bir akîbetten korusun)

Buna karşılık dünyalarını Rablerine itaat ile imar eden, Rablerini razı etme adına nefislerini, nesillerini ve ailelerini

16 Tuhfetu’l Mevdud.

terbiye eden, dosdoğru bir eğitim üzere yardımlaşan, Allah'ın öngördüğü şekilde nesillerini yetiştiren Müminlere gelince... Onlar henüz dünya hayatında iken çocuklarının iyiliklerinden ve itaatkar davranışlarından faydalanırlar. Öldükten sonra da çocuklarının arkalarından yaptıkları hayır duaları ve salih amellerinden faydalanacaklardır. Onlar kıyamet gününde çocuklarıyla beraber olacaklar ve Naim cennetlerine onlarla birlikte gireceklerdir. Onlara hiçbir korku yoktur, onlar mahzun da olmayacaktır.

> *"(Dünyada) iman edip zürriyetleri de iman ederek kendilerine uyanlar (var ya)! İşte Biz onları (ahirette) zürriyetlerine kavuştururuz. Kendilerinin amellerinden bir şey de eksiltmeyiz. Zira herkes kendi kazandığına bağlıdır. Onlara canlarının istediği meyveler ve etlerden bol bol veririz. Orada bir kadeh kapışırlar ki onda ne bir saçmalama vardır, ne de günaha sokma. Kendilerine aid birtakım hizmetçiler de onların etrafında dönerler. Bu gençler sanki sedefleri içine gizlenmiş inci gibidirler. Birbirlerine yönelip sorarlar. Ve derler ki «Biz, ailemizle birlikte (dünyada iken Allah'a isyan etmekten ve azabdan) korkuyorduk. Allah bize lutfetti de bizi (vücudun) içine işleyen (kavurucu) azabdan korudu. Gerçek biz bundan evvel (muvahhid olarak) O'na ibadet ediyorduk. Şübhesiz ki O (vaadine sadık) ihsanı bol olandır ve Rahîmdir»" (52, Tur/21–28)*

Bu ayetler hakkında İbn-i Kesir *(rahimehullah)* şöyle der: "Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* fazlından, kereminden, mahlukata olan lütfundan haber veriyor. Müminlerin nesilleri, imanda babalarına ittiba ettiklerinde, amel bakımından babalarının mertebelerine erişemeseler dahi Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onları babalarının mertebelerine ulaştırır ki nesilleriyle gözleri aydın olsun. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ameli noksan olanı, ameli tam olanının derecesine yükselterek onları en güzel surette birleştirir. İkisi arasında mertebenin eşitlenmesi, ameli

tam olanın amelinde ve mertebesinde bir eksiklik oluşturmaz.[17] Bundan dolayı Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* «*Zira herkes kendi kazandığına bağlıdır*» buyurmaktadır."[18]

Bu sebeple, şüphesiz insanlardan akıl sahibi olan kimseler, çocuklarını ve nesillerini terbiye etmek hususunda azami gayret gösterirler ve bunu her şeyden daha üstün tutarlar.

Peygamberlere *(salât ve selam üzerlerine olsun)* bir bak! İnsanların en akıllıları ve en hikmetlileri olmalarına rağmen, nasıl da çocuklarının eğitimini önemsiyorlar ve onlara Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya itaati, O'nu birlemeyi ve hak dine sımsıkı sarılmayı öğütlüyorlar:

> *"Bu dini İbrahim kendi evladlarına vasiyet ettiği gibi Yakub da böyle yaptı ve «Evladlarım! Allah sizin için bu dini seçti. Sakın Müslümanlıktan başka bir din üzere ölmeyin» dedi." (2, Bakara/132)*

Nuh *(aleyhisselam)*'a bir bak! Nasıl da kafir oğlunu doğru yola yöneltmek, onu küfürden ve sapıklıktan kurtarmak için çaba sarf ediyor. Hatta kendisi gemide, sular bardaktan boşanırcasına gökten ve yerden fışkırırken son anda bile oğlunu Müminlerin yoluna çağırmaktan ve ona nasihat etmekten geri kalmıyor. Oğlunun müstekbir tavırlarına ve inadına rağmen onun hidayetinden asla ümidini kesmiyor.

> *"Nuh dedi ki «Haydi gemiye binin. Onun sular içinde yol alması da, bir yerde durması da Allah'ın adıyladır. Hiç*

---

[17] En Nehhas'ın İbn-i Abbas'dan naklettiği merfu bir rivayette Rasulullah şöyle buyurur: "Şüphesiz ki Azîz ve Celîl olan Allah Müminin zürriyetini, onunla birlikte cennette onun derecesine yükseltir. İsterse onun soyundan gelenler bu dereceye ameliyle erişememiş olsunlar. Böylelikle yüce Allah çocukları sayesinde Müminin gözünün aydınlanmasını sağlamış olacaktır." Daha sonra Rasulullah *"İman edip zürriyetleri de iman ederek kendilerine uyanlar (var ya)! İşte Biz onları (ahirette) zürriyetlerine kavuştururuz"* ayetini okudu.

[18] İbn-i Kesir Tefsiri

şüphesiz Rabbim Ğafur'dur Rahîm'dir» Gemi içindekilerle birlikte, dağlar gibi dalgalar arasında akıp gidiyordu. Nuh ayrı bir yere çekilmiş olan oğluna bağırdı: «Yavrum! Gel bizimle beraber bin! Kafirlerle beraber olma!» O dedi ki: «Bir dağa sığınırım, o beni sulardan korur» Nuh da: « Bugün Allah'ın rahmet ettikleri hariç, O'nun azabından korunacak hiç kimse yoktur» dedi. Derken dalga aralarına giriverdi. O da boğulanlardan oldu." (11, Hud/41–43)

İşte Rahman'ın dostu İbrahim *(aleyhisselam)...* Allah'a dua ediyor ve neslinin Allah'a şirk koşmamasını Rabbinden niyaz ediyor. Ve Allah bunu bizim için anlatıyor ve bu duayı bize öğretiyor:

"Hatırla ki bir zaman İbrahim şöyle demişti: "Rabbim! Bu şehri güvenli kıl! Beni ve oğullarımı putlara tapmaktan uzak tut!" (14, İbrahim/35)

Ve yine şöyle dua ediyor:

"Ey Rabbim! Beni ve soyumdan gelecekleri, namazı dosdoğru kılanlardan eyle! Ey Rabbimiz! duamı kabul et!" (14, İbrahim/40)

Oğlu İsmail *(aleyhisselam)* ile birlikte şöyle dua ediyorlar:

"Ey Rabbimiz! Bizden kabul buyur, hiç şüphesiz işiten sensin, bilen sensin. Ey bizim Rabbimiz! Ey Rabbimiz, ikimizi de sana teslîmiyyetde sabit kıl. Soyumuzdan da yalnız Sana boyun eğen Müslüman bir ümmet çıkar ve bize ibadetimizin yollarını göster, tevbemizi kabul et. Hiç şüphesiz Tevvâb sensin, Rahîm sensin." (2, Bakara/127–128)

Yine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Nebisi İsmail *(aleyhisselam)*'ı şöyle övüyor:

"Kuran'da İsmail'i de an. Çünkü O, vaadine sadık bir kuldu ve gönderilmiş bir peygamberdi. Ehline namaz kılmayı ve zekat vermeyi emrederdi ve Rabbinin katında hoşnutluğa ermişti." (19, Meryem/54–55)

Ve yine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın Nebisi Lut *(aleyhisselam)* şöyle dua ediyor:

"Ya Rabbi! Beni ve ailemi onların yapageldiklerin(in vebalin)den kurtar." (26, Şuara/169)

Ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onun duasına şöyle icabet ediyor:

"Biz de onu ve ailesinin tamamını kurtardık. Ancak karısı geride kalıp helak edilenler arasında oldu." (26, Şuara/170-172)

Allah'ın kendisine ilim bahşettiği ve hikmet verdiği Lokman *(aleyhisselam)* da oğluna öğüt veriyor ve ona İslam'ı, tevhidi, ahlakı ve güzel edebi öğretiyor. Kendisinde, iyiliği ve dürüstlüğü toplamasını öğütlüyor.

"Hani bir zaman Lokman, oğluna nasihat ederek demişti ki «Yavrucuğum! Allah'a şirk koşma çünkü şirk gerçekten büyük bir zulümdür» (31, Lokman/13)

"Yavrucuğum! Haberin olsun ki yaptığın bir hardal tanesi ağırlığınca olsa da, bir kaya içinde veya göklerde yahut yerin dibinde gizlense de Allah onu getirir, mizanına kor. Çünkü Allah en gizli şeyleri bilir, her şeyden haberdardır. Yavrucuğum! Namazı kıl, iyiliği emret, kötülükten sakındır. Başına gelenlere sabret çünkü bunlar azmi gerektiren işlerdendir. İnsanlara karşı kibirlenme ve yeryüzünde çalımla yürüme çünkü Allah kibir taslayan ve kendini beğenip öğünenlerin hiçbirini sevmez. Yürüyüşünde mütevazi ol (çok yavaş veya çok süratli yürüme, sükunet ve vakarını muhafaza et). Sesini alçalt (bağırıp çağırarak konuşma) çünkü seslerin en çirkini, elbette ki eşeklerin sesidir." (31, Lokman/16–19)

Ve Rahman'ın o has kulları... Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onları kitabında zikrediyor, salih ameller işlemeleri ve güzel sıfatlara haiz olmaları sebebiyle kendilerine cennet vadediyor:

"İşte onlar, sabretmelerine karşılık cennetin en yüksek makamları ile mükafatlandırılacaklar, orada hürmet ve

selamla karşılanacaklardır. Orada ebedî kalacaklar. Orası ne güzel bir konak ve ne güzel bir makamdır." (25, Furkan/75–76)

Böyle büyük bir makama erişen o kullarının dünyadaki dualarını Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bize şöyle bildiriyor:

"Ve onlar ki "Ey Rabbimiz! Bize göz nuru olacak eşler ve zürriyetler bağışla ve bizi takva sahiplerine önder kıl derler." (25, Furkan/74)

Rasullerin ve Nebilerin sonuncusu, insanların en kâmili, akıl yönünden en üstünü ve ahlak bakımından en güzel ahlaka sahip olanına Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle emrediyor:

"(Ey Muhammed!) Ailene ve Ümmetine namaz kılmalarını emret, kendin de ona sabırla devam et." (20, Taha/132)

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* birçok hadisinde çocuklarımızla ilgili bize tavsiyelerde bulunmuş, babaların çocukları üzerindeki sorumluluğunun Allah katındaki önemini anlatmıştır. Nitekim bu hadislerden biri olan Buhari ve Müslim'in İbn-i Ömer'den rivayet ettikleri bir hadiste şöyle buyurmuştur:

"Hepiniz çobansınız ve hepiniz sürünüzden mesulsünüz. İmam çobandır ve sürüsünden mesuldür. Erkek ailesinin çobanıdır ve sürüsünden mesuldür. Kadın, kocasının evinde çobandır, o da sürüsünden mesuldür. Hizmetçi, efendisinin malından sorumludur ve sürüsünden mesuldür."

İbn-i Ömer der ki: Bunları Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den işitmiştim. Ayrıca şöyle de demişti:

"Kişi babasının malında çobandır, o da sürüsünden mesuldür."[19]

Yine Ma'kil bin Yesar *(radıyallahu anh)*'ın rivayet ettiği bir hadiste Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

---

[19] Buhari, Ahkam 1, Cuma 11, İstikraz 20; Müslim, İmaret 20, (1829).

"Allah herhangi bir kulun idaresi altına bir halk verir, o da bu halkı nasihatle kuşatmaz ise cennetin kokusunu dahi alamaz."[20]

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in, çocukların terbiyesi ile nasıl meşgul olduğunu, gelecek neslin iyi yetişmesi adına onların eğitim ve öğretimi için nasıl gayret ettiğini iyice bir düşün! Çocukları ne şekilde irşad ettiğini titiz bir şekilde incelediğimiz zaman, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in insanların yol gösterenlerinin en hayırlısı ve en mükemmeli olduğunu görürüz. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in eğitim metodu üzere yetişen sahabeler, imanlarının ve cihadlarının faziletiyle tevhid bayrağını yüceltmişlerdi.

"Onlar nice zaman dağların üstünde dağ oldular
Denizlerde dalgaların üzerinde yürüdüler..."

İşte size Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in eğitim metodundan örnekler... Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* yedi yaşına gelen çocuklara namazın öğretilmesini, on yaşına geldiklerinde ise namaz kılmaları konusunda zorlamamızı tavsiye ediyor.[21] Çocukları kucağında taşıyarak mescide getirmesi, onları hemen yanı başında oturtması[22], minberde hutbe verirken onları kucağına alması[23], kız erkek ayrımı gözetmemesi, Umame binti Zeynep omzunda olduğu halde namaz kılması[24], secde esnasında torunları Hasan ve Hüseyin

---

[20] Buhari, Kitabu'l Ahkam.

[21] Amr bin Âs anlatıyor: "Rasulullah buyurdular ki «Çocuklarınıza, onlar yedi yaşında iken namazı emredin. On yaşında olunca namaz(daki ihmalleri) sebebiyle onları dövün, yataklarını da ayırın» (Ebu Davud, Salât: 25)

[22] Abdullah bin Şeddad babasından şöyle rivayet etmiştir: "Rasulullah bir yatsı namazı vaktinde, sırtında Hasan veya Hüseyin olduğu halde bize geldi. Öne geçti, onları yere bıraktı ve namaz için tekbir aldı."

[23] Buhari'nin rivayet ettiği bir hadiste Hz. Ebu Bekir *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Ben Rasulullah'ı minberde ve yanında Hasan olduğu halde hutbe verirken dinledim."

[24] Ebu Katâde anlatıyor: "Rasulullah, kızı Zeyneb'in kızı olan torunu Umâme'yi omuzunda taşıdığı halde halka namaz kıldırırdı. Secdeye

sırtına çıktıkları için oyunlarını bozmamak için namazını uzatması, annesi kendisiyle birlikte namaz kıldığı için bir çocuğun ağlama sesini duyması sonucu namazı kısa tutması, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in çocuklara karşı özel ilgisini ve onların eğitimi üzerinde ne denli gayretli olduğunu gösteren en güzel örneklerdendir. Yine Usame'yi beklemesi sebebiyle Arafat'tan ayrılmayı geciktirmesi de bu kâbildendir. Öyle ki Usame gelene kadar Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Arafat'tan ayrılmamıştı. Usame o zaman henüz küçük bir çocuktu.[25]

Yine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onları ziyaret eder, onlarla şakalaşır, oynar ve onların seviyesine inerdi.[26] Çocuklara yolda selam verir, onların kendisini takip etmelerine izin verir ve onlarla birlikte yemek yerdi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in henüz yaşı çok küçük olan İbn-i Abbas'a yapmış olduğu nasihat[27], malum ve meşhur bir öğüt olmakla

---

varınca çocuğu (yana) bırakır, kıyâm için doğrulunca tekrar omuzuna alırdı." (Buhari, Salât: 106, Edeb: 18; Müslim, Mesâcid: 41)

[25] İbn-i Said, Tabakat'ta Hişam bin Urve'nin babasından şunu rivayet eder: "Rasulullah Usame'yi beklediği için Arafat'tan ayrılmayı geciktirmiştir. Derken kara bir çocuk çıkagelmiştir. Yemen halkı «Bu çocuk için mi bekledik» dediler. Yemen halkının küfrü bu yüzdendir." İbn-i Said der ki: "Yezid bin Harun'a «Bu sözün anlamı nedir?» diye sordum. Bana dedi ki «Onlar Ebu Bekir döneminde dinden çıkmışlardır. Yani Rasulullah'ın işini hafife almaları buna sebep olmuştur.» (Bkz. Siyeru Alami'n Nubelâ, 2/500)

[26] Enes'ten gelen bir rivayette o şöyle demiştir: "Rasulullah bize geldiği zaman, beslediği kuşu ölen küçük kardeşime «Ya Umeyr! Ne yaptı Nugayr (serçecik)» diyerek şakalaşırdı." Yine Mahmud bin Rebi şöyle demiştir: "Hiç unutmuyorum. Beş yaşında idim. Rasulullah bir kovadan ağzına aldığı suyun bir kısmını yüzüme fışkırtmıştı." (Buhari)

[27] Rasulullah bineğinin terkisinde bulunan İbn-i Abbas'a şöyle demiştir: "Ey oğul! Sana bazı kelimeler öğreteceğim. Allah'ı(n hudutlarını) koru ki O'da seni korusun. Allah'ı(n hudutlarını) koru ki O'nu yanında bulasın. Bir şey isteyeceğin zaman Allah'tan iste. Bir yardım dileyeceğin zaman Allah'tan dile. Şunu bil ki bütün Ümmet sana fayda vermek için toplansa, Allah istemedikçe onlar sana hiçbir

beraber birçok babanın ve büyüklerin ihtiyaç duyduğu tevekkül, kararlılık, Allah'ı yüceltme, O'ndan yardım dileme, O'nu birleme ve daha birçok derslerle dolu bir nasihattir. Eğer günümüz çocukları bebekliklerinden itibaren Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in öğütleri doğrultusunda eğitilseler nasıl olur acaba? İnsanlık tarihinde Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in çocuklara göstermiş olduğu bu derin alaka ve onların bu terbiyeyle yetiştirilme şeklinin bir benzeri kesinlikle yoktur. İşte Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in çocuk eğitiminde göstermiş olduğu bu titizlik, eşsiz sahabe neslinin oluşmasının en önemli faktörüdür.

Biz bu satırlarda Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in gelecek nesillere vermiş olduğu önemin sadece küçük bir kısmını belirttik. Burada hepsini zikretmemiz mümkün değildir. Çünkü Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Rahîm, Kerîm ve Basîr olan Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın terbiyesi altında yetişmiştir. Nitekim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"Andolsun size içinizden öyle bir peygamber geldi ki gayet izzetli ve şereflidir. Sıkıntıya düşmeniz ona çok ağır gelir, üstünüze titrer, Müminlere gayet merhametli ve şefkatlidir." (9, Tevbe/128)*

İşte burada anlatılanların hepsi, babaların çocukları üzerindeki sorumluluğunun önemini gözler önüne seriyor. Bu emanetin ne kadar büyük ve ağır bir yük olduğunu öğretiyor. Aynı zamanda hayırlı kimselerin az, kötülerin ise gerçekten çok fazla olduğu dönemimizde Müslüman babaların üzerine düşen görevin önemini ve bunun terk edilmesi neticesinde meydana gelecek tehlikeyi bildiriyor. Babaların çocuklarına karşı ihmalkar davranışları ve onların eğitimindeki ihmalleri yüzünden fitneler dalga dalga yayılıyor. Çocuklarının eğitimine

---

fayda sağlayamaz. Yine şunu bil ki bütün Ümmet sana bir zarar vermek için toplansa, Allah istemedikçe onlar sana hiçbir zarar veremezler. Çünkü kalemler kaldırılmış, sayfalar kurumuştur." (Tirmizi, Kıyamet, 59.)

dair hiçbir özen göstermeden ve kaygı duymadan, onları günümüz okullarının iğrençliğine ve cehennem çukuru olan bataklıklarına bırakıveriyorlar. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kendilerine yüklemiş olduğu bu çok büyük göreve gereken ilgi ve alakayı göstermeden, çocuklarını başlarından savuşturuveriyorlar. Allah'a karşı isyan, fesad, kötülük ve zehir içeren bu okullara karşı tavır almakta düşüncesizce davranıyorlar.

Tuhaf olanı ise, ciğerpareleri çocuklarını tağutlara eğitsinler ve istedikleri gibi biçimlendirsinler diye teslim eden babaların, insanların tağuttan uzak durmaya ve onlardan kurtulmaya yönelik çağrılarına karşı can sıkıntısıyla homurdanmalarıdır. Ve yine bu kimseler, İslam devleti kurulması için çalışmaya, dini yüceltmeye ve cihada çağrıda umursamaz bir tavır takınıyorlar. Şu ana kadar, İslam devletinin ikamesini ne evlerinde, ne de çocukları arasında başaramadılar. Hatta onlar şu ana kadar, cehaletten ve bu toplumların utanç verici pisliğinden kurtulmayı başaramadılar. Ne kendi nefislerinde ne de çocuklarının nefislerinde cahiliyenin izlerini silmeyi başaramadılar. Aksine, hala tağutun kurumlarına yapışıyorlar ve çocuklarını bu okullara istekli bir şekilde gönderiyorlar. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

"Müslüman, Müslümanların elinden ve dilinden sâlim olduğu kimsedir. Muhacir ise Allah'ın yasaklarından kaçınandır."[28]

Bir başka rivayette ise şöyle buyurmaktadır:

"Mücahid, Allah'a itaat hususunda nefsi ile cihad edendir. Muhacir ise Allah'ın yasaklarından kaçınandır."[29]

---

[28] Müttefekun Aleyhi

[29] İbn-i Hibban ve Hakim'in rivayet ettiği hadisin bir kısmıdır. İmam Zehebî, bu hadisin sahih olduğunu söylemiştir

Hem kendi nefislerinde hem de çocuklarının Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya itaatleri hususunda cihad etmeyenler, Allah'ın her dönemde ve her mekanda tüm Müslümanlara farz kıldığı (kötülüklerden) hicret etmeyi başaramayanlar, kafirlerle ve tağutlarla nasıl cihad edebilir! Nasıl kılıçların parıltısına, kanların dökülmesine ve kurşun ateşleyen namluların gürültülerine tahammül edebilirler! İbn-i Kayyim *(rahimehullah)* şöyle der:

"Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in «Mücahid, Allah'a itaat hususunda nefsi ile cihad edendir. Muhacir ise Allah'ın yasaklarından kaçınandır» hadisinde buyurduğu üzere, dış dünyada Allah düşmanları ile yapılan cihad, kulun Allah'a itaat uğrunda nefsiyle yaptığı cihadın bir uzantısıdır. Bundan dolayı nefis ile cihad, dışarıda bulunan düşmanla cihaddan önceliklidir ve ona temel teşkil eder. Zira kişi ilk olarak kendisine emrolunanları yapma ve yasaklananları terk etme noktasında nefsi ile cihad etmez ise dışarıdaki düşmanlarla cihad edemez. İç dünyasındaki düşmanı onu otoritesi altına almış, ona baskın gelmiş ve kendisi de o düşmana karşı cihad etmemiş, Allah yolunda savaşmamış iken düşmanları ile cihad etme ve ondan intikam alma imkanını nasıl temin eder!

Bununla beraber, cihad ancak hicretle tamamlanır. Cihad ve hicret ise ancak imanla mümkün olur. Allah'ın rahmetini uman kimseler ancak bu üç şeyi yerine getirenlerdir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *«Allah'a ve Rasulüne gerçekten iman edenler ve vatanlarından hicret edip Allah yolunda savaşanlar (var ya)! İşte onlar Allah'ın rahmetini umarlar. Şübhesiz Allah Ğafur'dur, Rahîm'dir.» (2, Bakara/218)*

İman nasıl herkese vacib ise, aynı şekilde her dönem ve her mekanda şu iki hicret de herkese vacibdir:

1.Tevhid, ihlas, sadakat, tevekkül, korku, ümit, sevgi ve tevbe ile Allah'a hicret...

2.Emrine uymak ve boyun eğmek, verdiği haberi doğrulamak, O'nun emir ve haberlerini başkalarının emir ve haberlerine üstün tutmak suretiyle Allah'ın Rasulüne hicret… Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

«Kimin hicreti Allah'a ve Rasulüne ise, onun hicreti Allah'a ve Rasulünedir. Kimin de hicreti dünyada mal kazanmak için ya da bir kadın içinse, onun hicreti de hicret ettiği şeyedir»[30]

Kişinin Allah'a itaat hususunda nefsiyle cihad etmesi ve şeytanına savaş açması farzdır. Bütün bunlar farz-ı ayndır ve bu konuda hiç kimse hiç kimseye yardım edemez."[31]

Seyyid Kutub *(rahimehullah)* ilk İslam neslinin, cahiliyeyi bütünüyle terkederek hicret edişini şu şekilde anlatmaktadır:

"Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* döneminde insan İslam'a girdiğinde, kendini bütün cahiliye geçmişinden soyutluyordu. İslam'la buluştuğu anda, cahiliye döneminde yaşadığı hayattan büsbütün ayrılarak yepyeni bir döneme başladığını biliyordu.

Cahiliye döneminde öğrendiği her şeye şüphe, ürperti ve korkuyla yaklaşıyordu. Onu, İslam'la bağdaşmayan bir pislik olarak kabul ediyordu. İslam'ın yolunu işte bu dikkatle öğreniyordu. Nefsi kendisine galip geldiğinde, eski alışkanlıklarına meylettiğinde, İslami yükümlülüklerini yerine getirmede bir zayıflık olduğunda, bunun günah ve yanlış olduğunu bilir, içinde bulunduğu durumdan temizlenmesi gerektiğini bütün varlığıyla kavrar, yeniden Kur'ân yolu üzere olmaya çalışırdı.

Cahiliye dönemi geçmişi ile İslamı kabul ettiği bugünü arasında bilinçli, bütüncül bir ayrışma vardı. Bu ayrışmadan, cahiliye toplumu ve onun sosyal kurumlarıyla olan ilişkilerinden topyekun bir ayrılma doğar. O, cahiliye ortamından kesin olarak ayrılmış ve yine kesin olarak İslami çevreyle bütünleşmiştir.

---

30 Müttefekun Aleyh

31 Zadu'l Mead

Ticaret dünyasında, günlük hayatta ilişki içinde bulunduğu bazı müşrikler olabilir. Bilinçsel ayrılma başka, günlük ilişki başka bir şeydir. Şirk akidesinden tevhid akidesine geçişte, varlık ve hayat hakkındaki cahilî anlayıştan İslami anlayışa geçilmesini sağlayan, cahilî ortamdan, örften, anlayış, adet ve ilişkilerden soyutlanma vardı. Yeni yönetime, yeni İslam toplumuna, bütün itaatini, velayetini, bağlılığını bildirerek katılma sonucu doğan, cahilî ortam, örf, anlayış, adet ve ilişkilerden soyutlanma vardı.

Yolların ayrıldığı nokta burasıydı. Yeni yolun başlangıç noktası, cahilî toplumun boyun eğdiği gelenek ve yürürlükte olan değerlerin baskısından yavaş yavaş ayrılmanın başladığı yerdir. Müslüman'ın karşılaştığı her şey sadece eza ve cefadır. Kendi kendine kararını verdi ve uyguladı. Ne cahilî anlayışa, ne de cahilî toplum geleneklerinin baskısına boyun eğdi.

Bugün biz, İslamın daha önce tanık olduğu türden bir cahiliyenin, belki de daha da sapkın bir cahiliyenin içindeyiz. Çevremizde her ne varsa cahilîdir: İnsanların anlayışları, inançları, adetleri, gelenekleri, kültürel kaynakları, sanatları, edebiyatları, yasaları... Hatta çoğumuzun İslami kültür, İslami kaynak, İslami felsefe, İslami düşünce diye bildiği şeyler... Bunlar da, bu cahiliyenin ürünüdür.

Bu nedenle, nefislerimizde İslami değerler yer edinip kökleşemiyor, zihinlerimizde İslami anlayış berraklaşmıyor. İslam'ın daha önce yetiştirip çıkardığı türden yeni bir nesil, artık içimizden çıkmıyor.

Öyleyse, İslami hareket yöntemi gereğince, eğitim ve yetişme döneminde içinde yaşadığımız, kendisine yaslandığımız cahiliyenin bütün etkilerinden soyutlanmamız ve arınmamız zorunludur. O ilk dönem insanlarının beslendiği arı kaynağa, hiçbir şeyin karışmadığı, hiçbir şüphenin bulunmadığı arı kaynağa dönmek zorundayız. Ona dönmeli, bütün bir varoluş gerçeği ile insanın varoluş gerçeğini, insan ve eşya varlıkları ile Allah arasındaki bütün ilişkileri ona dayandırmalıyız. Daha sonra yaşam felsefemizi, değerlerimizi, ahlakımızı, yönetime,

politika ve ekonomiye ait yöntemleri özetle hayatın bütün dinamiklerini oradan almamız gerekir."[32]

Bugün işin en üzücü tarafı, birçok davetçi bu gerçekleri bilmektedir. Sen onların bu anlattıklarımızı daha önce defalarca okuduklarına, öğrendiklerine ve hatta belki de ezberlediklerine dahi şahid olursun. Ancak bu düşünceyi tatbik etmede ve bunu cahiliye toplumlarında pratik hayata geçirmede, sözleri ile fiillerinin çeliştiğini görürsün.

İşte böylece gerçekler gün yüzüne çıkıverir. Artık bütün öğrenilenler, belirlenen hedefler, albenili sözler sadece sayfalar arasında ve zihinlerde karmakarışık üst üste yığılmış kuru bilgiden öteye gitmemektedir. Ne zihinlerde olan şeyler ne de pratik hayata aktarılması gereken doğrular gözden geçirilmemektedir. Aksine bu ilaç konumundaki doğruları bilmelerine rağmen büyük bir üzüntüyle birçok davetçiyi cahiliyenin bataklığında görmek mümkündür. Bu çürümüş, kokuşmuş cahiliye ile sıkı fıkı ilişkiler içerinde oldukları halde bu doğruları tekrarladıklarına şahit olursun.

Yine bugün birçok sözde davetçi –şuurlu ya da şuursuz bir şekilde- tağutların bazı uygulamalarını savunmakta, cahiliye toplumlarının temellerini oluşturan direkleri ayağa kaldırma adına tağutlara önayak olarak payanda konumuna düşmektedirler.

Cahiliyeyi övmeleri, birçok cahilî kurumu pratik olarak desteklemeleri ve onlara iştirak etmelerine rağmen aslında gerçekleri çok iyi bilmektedirler. Onlar aslında bu cahiliye toplumlarından ve onların pisliklerinden uzaklaşma noktasında selefin metodunu ve sahabenin yolunu çok iyi biliyorlar. Her ne kadar bu cahilî toplumlar selefin süsüyle süslenmiş olsa da onlar bunun farkındalar.

Eğer her Müslüman, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in çocuk eğitimine verdiği önemi idrak etmeye çalışarak

---

[32] Mealimu fi't Tarîk

dikkatli bir şekilde uygulama çabası içine girse işte o zaman öncelikle çocuklarını gözetlemekle işe başlayacaktır. Onları eğitecek ve kendilerine güzel ahlakı öğretecektir. Böylece her Müslümanın evinde bu toplumları değiştirecek, ümmete fayda sağlayacak nesiller yetişecektir. İşte bu yetişen yeni nesiller toplumu ıslah edebilir. Ancak insanların çoğu, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in bu ulvî tavsiyelerini fırlatıp atmışlar. Sonra da çocuklarının eğitimini önemsemeden ve onları tağutun çürümüş metodlarına yönelterek Allah'a ve Rasulüne savaş açan bu iğrenç, bozulmuş okullara bırakmışlar. Diğer taraftan da çocukları ile ilgileniyormuş görüntüsü veriyorlar. Onlardan birçoğu, çocuklarını teslim etmekle ve bu okullara göndererek tağutların onları terbiye etmesine müsaade etmekle yetinmeyip fesadın en büyüğünü evlerine sokuyorlar. Bu gerçekten fesad, yıkım ve yozlaşmadan başka bir şey değildir. Bu zavallı kimseler tağutların ve dostlarının televizyon üzerinden yaydığı küfür, inkar ve ifsadı çocuklarının ve nesillerinin kalplerine yerleştirmekle kalmıyor, bununla birlikte geride kalan ev halkının da sanki bir an önce bozulmasını sağlamak istermişçesine onu evlerine sokuyorlar. Hatta insanların birçoğunun ilim ve ulema takımından saydıkları ve isminden önce hep "şeyh" lakabını taktıkları bu davaya mensup olanlardan biri küstahça "evine televizyon almayan eşektir" diyordu. Şeytan onu "Müslümanların durumlarından haberdar olma" bahanesi ile kandırıyordu. Allah'ın kalpleri körleştirmesinden, basiretleri mühürlemesinden ona sığınırız.

İlginç olan onların hepsinin, hala din için ve ona davet için çabaladıklarını Müslüman halkların başına gelenler için endişelendiklerini iddia etmeleridir. Şüphesiz bu, şeytanın günümüz davetçilerine yönelik en büyük aldatmacasıdır. Şeytan öncelikle onları, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın huzurunda her şeyden önce hesaba çekilecekleri işleri yapmaktan alıkoyarak kandırmaktadır.

İşin aslı onlar ne kendilerini ıslah etmektedir ne de Müslüman halkı kurtarıp felaha erdirecek bir güçleri vardır. Bilakis onların birçoğu (Allah'ın merhamet ettikleri müstesna) bozulmuş, ucube bir anlayışa davet etmektedir. Bunlar Nebi *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in gösterdiği hidayetten başka bir şeye davet edip onun Sünnetinden başka yolları izliyorlar. Pek çoğu yöneticilere yağcılık yapıyor hatta işlerini üstlenip Müslümanlardan uzaklaşmıştır.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ne bu çağrıları yapanları ne de onlara uyanları onaylamaz. Hatta bütün çabaları boşunadır. Ne yeryüzünde ne de insanların içinde tutunamayacaklardır.

"O, gökten su indirdi de dereler kendi ölçülerince dolup aktı ve sel üste çıkan köpüğü aldı götürdü. Süs eşyası veya yararlanılacak bir şey elde etmek için ateşte erittikleri şeylerden de böyle köpük olur. İşte Allah, hak ile batıla böyle misal getirir. Köpüğe gelince sönüp gider. İnsanlara yararlı olan ise yerde kalır. İşte Allah, böyle misaller verir." (13, Rad/17)

Bebeklik ve Çocukluk Evresinin Önemi

Allah sizlere merhamet etsin. İnsan hayatının en önemli ve en etkili evresi çocukluk evresidir.[33] Çocukluk evresinde kalb, üzerine istediğinizi yazıp nakşedebileceğiniz bembeyaz bir sayfa misalidir. Buhari *(rahimehullah)*'ın Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet ettiği şu hadis-i şerif bu merhalenin önemine delalet eder:

"Her çocuk fıtrat üzere doğar.[34] Daha sonra babası onu ya Yahudileştirir ya Hıristiyanlaştırır ya da Mecusileştirir. Aynen hayvanın tüm azalarının eksiksiz olarak doğması gibi. Siz onda bir eksiklik gördünüz mü?"[35]

Çocukluk evresinde insan, Allah'ın kendisini yaratmış olduğu fıtrat üzerindedir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* insanı tertemiz olarak İslam fıtratı üzerine yaratmıştır. Ebeveynin bu dönemde çocuğun fıtratını menfî ya da müsbet yönde değiştirmesi, çocuğu istediği gibi şekillendirmesi oldukça kolaydır. İşte bundan dolayı bebeklik ve çocukluk evresi, insan hayatında oldukça önemli bir evredir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bu evredeki çocuğun durumunu, azaları tam olarak doğduktan sonra kulağı kesilen hayvana benzetmiştir.

İnsanlar çocukluk evresinde istediğiniz şekli verebileceğiniz bir malzeme gibidir. Ancak insan büyüyüp kendi

---

[33] Ne yazık ki bu evre, günümüz insanlarının birçoğunun çocuklarını fesad saçan okullara gönderdiği evredir.

[34] İmam Nevevî, fıtrat üzere doğma noktasında farklı görüşleri zikrettikten sonra şöyle der: "En doğrusu her çocuğun İslam'ı kabule hazır bir şekilde doğmuş olmasıdır." *(yayıncı)*

[35] Müttefekun Aleyh

ayakları üzerinde durabilecek seviyeye geldiği zaman, artık onu eğitmek çok daha zor bir hale gelir. Artık o da kendine özgü değerler ve yargılar üretmiş, hayatında kendisi de tasarrufta bulunmaya başlamıştır. Şu sözleri söyleyen ne güzel söylemiştir:

"Çocuğun terbiyesi küçükken olur,
Büyüyünce sen onu terbiye edemezsin.
Bil ki ağaç yaşken eğilir,
Ağaç olduktan sonra kırılabilir."

Bundan dolayı birçok sahih hadis rivayetinde görüleceği üzere, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bu evreye oldukça ihtimam göstermiştir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* henüz mükellef olmayan torunu Hasan'ın sadaka olarak verilen hurmalardan bir kısmını alıp ağzına koyduğunu görünce, bir muallim ve mürşid olarak "At onu at! Bilmelisin ki biz sadaka yemeyiz"[36] diyerek onu nasıl nehyettiğini bir düşünün. Ve yine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i kendilerine örnek alan sahabenin yaşantısına bir bakın. Çocuklarını nasıl da Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın razı olacağı şekilde terbiye ediyorlar. Kalblerine, küçüklüklerinden itibaren Allah sevgisi ve kendilerini onun yoluna feda etme duygusu yerleştiriyorlar. Cihada ve savaşa teşvik ediyorlar, nefislerinde güç ve cesaret filizlendiriyorlar. Çocuklarının en ufak bir zorluk gördükleri zaman kaçıp giden, zulme boyun eğen korkaklardan olmasını istemiyorlardı.

İşte çocuklarına korkaklıktan Allah'a sığınmalarını öğreten Sa'd bin Ebu Vakkas *(radıyallahu anh)*... Amr bin Meymun el Evdi anlatıyor: Sa'd, oğullarına bir öğretmenin öğrencisine okuma yazmayı öğrettiği gibi öğretiyor ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in namazdan sonra şu şekilde Allah'a sığındığını söylüyordu:

"Allah'ım korkaklıktan sana sığınırım. Hayatın en kötü ve çekilmez olduğu yaşlılıktan sana sığınırım. Allah'ım dünyanın

---

[36] Muttefekun Aleyh

fitne ve imtihanından sana sığınırım ve kabir azabından da sana sığınırım."[37]

İşte Abdullah bin Zübeyir *(radıyallahu anh)*... Henüz yedi ya da sekiz yaşlarında iken babası onu Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e biat etmesi için gönderiyor. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onu görünce gülümsüyor ve biatını kabul ediyor.[38]

Peygamberin *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ashabını yetiştirdiği terbiyenin etkisi o kadar büyüktü ki sahabenin küçük çocukları bile cihad özlemi çekiyorlar, Peygamber *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile gazvelere katılmak için birbirleriyle yarışıyorlardı.

İşte Abdullah bin Zübeyr *(radıyallahu anh)* ve Ömer bin Ebu Seleme *(radıyallahu anh)*... Hendek Savaşı'nda her ikisi de küçük birer çocuk.[39] Sırayla yer değiştirerek, tutku ve hevesle savaşı izliyorlar. Kâh biri diğerini kaldırıyor, o savaşı izliyor. Kah diğeri kardeşini kaldırıyor, o savaşı izliyor.

Zübeyr *(radıyallahu anh)*, Müslümanlarla Rumlar arasındaki büyük Yermük Savaşı'na henüz 10 yaşındaki oğlunu da götürmüştü. Atı üzerinde onu taşıyor ve yaşının küçüklüğü nedeniyle bir adam ona vekâlet ediyordu.[40] İbn-i Mübarek "Cihad Kitabı"nda Abdullah *(radıyallahu anh)*'ın müşrikler yenildiği zaman yaralıları öldürdüğünü nakledіyor.[41] Yani yaralı olan düşmanları öldürüyordu.

---

[37] Buhari, Kitabu'l Cihad, Bab-u Ma Yeteavvezu Minel Cubni.

[38] Müslim'in rivayet ettiği bir hadisten alıntı. Bab-u İstihbabi Tahnik. Hadis No: 3998.

[39] Hafız İbn-i Hacer'in "Fethu'l Bari"de anlattığına göre İbn-i Zübeyir o günlerde üç ya da dört yaşlarında idi.

[40] Bkz: Buhari, Kitabu'l Meğazi, 3975.

[41] Böyle bir cesaret babaların küçük yaşta onun için çaba ve emek harcaması ile ortaya çıkabilir. Ancak günümüzdeki çocuklarının terbiyesi hususunda fesad medreselerine güvenenler asla onları bu seviyeye taşıyamazlar.

Muaz bin Afra *(radıyallahu anh)* ve Muaz bin Amr bin Cemuh *(radıyallahu anh)* henüz birer çocuk olmalarına rağmen Ebu Cehil'i öldürmek için yarışıyorlardı.[42]

İşte Bera ve İbn-i Ömer... Bedir'de savaşmak için ortaya atılıyor ancak reddediliyorlar.[43] İbn-i Ömer *(radıyallahu anhuma)*'nın rivayetine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Uhud günü kendisini teftiş ettiğinde on dört yaşında idi. Savaşa katılmasına izin vermedi. Fakat Hendek günü teftiş ettiğinde on beş yaşında idi. Savaşa katılmasına izin verdi."[44]

İşte Usame bin Zeyd *(radıyallahu anh)*, henüz on sekizinde bir genç olduğu halde muazzam bir orduya kumandanlık yapıyor. Ordunun içinde Ömer *(radıyallahu anh)* ve diğer büyük sahabeler de var. Onları Şam'a götürüyor...

İşte Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ashabını yetiştirdiği, ashabınında kendi çocuklarını yetiştirdiği terbiye böyle bir terbiye idi. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya verdikleri ahde sadık kalan, yeryüzünü değiştiren ve tarihin akışını alt üst eden şerefli insanlar...

Tabiin neslide de aynı şekilde çocuklarına özen gösterme konusunda onları yani Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sahabelerini örnek aldılar. Onların bu ümmetin selefine ve ulemasına katkıları zaten aşikardır. Sultanların, vezirlerin ve emirlerin pek çoğu her ne kadar lüks içinde yaşayıp idarelerinde bulunan halka zulüm ve eziyet etseler ve dünyaya meyletseler de çocuklarını ilim öğrenmeleri için alimlere göndermekte birbirleri ile yarışıyorlardı. Hatta hocaların sıfatları "Falanca sultanın çocuklarının hocasıdır" ya da "Sultanın çocuklarının hocasıdır" şeklinde söylenirdi. Her şeye rağmen ilme değer verirler, alimlerin kıymetini bilirlerdi. Onların ilim ve alimlere verdikleri değeri bilmeyen yoktur.

---

[42] Bkz. Buhari "Kitab-u Fardu'l Hamse", Hadis No: 3141

[43] Bkz. Buhari, 3956.

[44] Buhari, Kitabu'l Meğazi 4097

İşte Ata bin Rebah *(rahimehullah)*... Tek gözlü, felçli, kara... Sultan ve iki oğlu ona ibadetlerle ilgili soru sormak için geliyorlar. O da onların konumlarını hiç umursamadan cevab veriyor. Bunun üzerine halife, oğullarına "Kalkın ve ilim tahsilinin peşini bırakmayın. Allah'a andolsun ki şu kara köle karşısındaki konumumu asla unutmayacağım" diyor.

İmam Buhari *(rahimehullah)* ile emir Halid bin Ahmed arasında şöyle bir olay geçer: Emir evine gelip çocuklarına tarih ve hadis okutmasını istediğini bildirmesi için Buhari'ye bir elçi gönderir. Buhari bundan kaçınır ve "Beni bir kavmi işitip başkalarını duymaz hale getirmeyin" der ve elçiye şöyle söyler: "Ben ilmin değerini düşürmem ve onu sultanların kapısına taşıyamam. Eğer bir şeye ihtiyacı varsa mescidime veya evime gelsin. Eğer bu hoşuna gitmezse benim mescide girmemi yasaklasın. Bu da ahirette Allah'ın huzurunda, benim ilmimi saklamadığıma delil olur."

Eğer siz de selefin davranışlarını ve sözlerini biraz incelerseniz bu hakikatlerle karşılaşırsınız. Bu konuya gösterdikleri özene hayret edersiniz. Ve hem kendi halinize hem de çocuklarımızın haline ağlarsınız.

İşte Süfyan es-Sevri *(rahimehullah)*... Hafızların imamı, çağındaki alimlerin efendisi... Emin bir hadisçi olan babasının gözetiminde iken ilim tahsiline başladı. "Bir kişinin çocuğunu hadis öğrenmeye zorlaması gerekir. Çünkü babası çocuğundan sorumludur" derdi.

Ve işte Katade *(rahimehullah)*... Müfessirlerin imamlarından... Mükemmel bir hafızası vardı. "Küçüklükte yapılan ezberin misali, taşa yazı yazmak gibidir" derdi.

İbn-i Abbas *(radıyallahu anhuma)*'nın kölesi İkrime *(rahimehullah)*, "İbn-i Abbas'ın Kur'ân ve Sünneti öğrenmesi için ayağına kelepçe taktığını" söyler.

Bu ümmetin alimlerinin durumunu incelediğinizde ilim tahsili hususunda –Allah'ın lutfettiği başarı ile- nasıl da üstün

vasıflara sahib olduklarını görürsünüz. İlim tahsil etmek ve küçük yaşta ezber yapmak hususunda babalarının yönlendirmeleri ve gözetimleri ile hayranlıkla takdir edeceğiniz çabalarına, ilim öğrenmek amacıyla katlandıkları büyük sıkıntılara şahid olursunuz.

İşte İmam Buhari *(rahimehullah)*… Hadis konusunda Müminlerin lideri… Sünnetle ilgilenmeye ve hadis ezberlemeye başladığında on yaşında idi ya da daha küçüktü. On bir yaşına geldiğinde ise hadis tashih etmeye başlamıştı.

Ehl-i Sünnet ve'l Cemaatin *imamlarından olan* Ahmed bin Hanbel *(rahimehullah)* Kuran'ı okuyup yazmayı çocuk yaşta öğrendi. Oğlu Abdullah da alimlerin büyüklerindendi.

Hatib el Bağdadi *(rahimehullah)*… On bir yaşındayken hadis dinlemeye başladı. Babasının kendisini henüz üç yaşında iken İbn-i Cüreyc'e hadis okuması için götürdüğünü rivayet etmiştir.

Aynı şekilde Hatib el-Bağdadi, Kadı Ebu Muhammed Esbahani'den şunu nakleder:

"Beş yaşındayken Kuran-ı Kerim'i ezberledim. Dört yaşındayken Ebu Bekir Mukri'nin yanına götürüldüm. Benden okumamı istediler. Bazıları okumak için küçük olduğumu söylediler. İbn-i Mukri bana Kafirun suresini okumamı söyledi, ben de okudum. Orada bulunanlar bana «Mürselat suresini oku» dediler. Hiç hata yapmadan okudum. Daha sonra İbn-i Mukri, «Onu dinleyin» dedi ve beni gözetimine aldı."

Hafız Münziri önce Kuran-ı Kerim'i ezberledi, sonra hadis öğrenimine başladı. İlk hadis rivayet etmeye başladığında on yaşında idi.

İmam Nevevi'nin eğitimini, babası Salih üstlenmişti. Onu mükemmel bir şekilde yetiştirdi. Çocukluğundan itibaren ilim öğrenimine teşvik etti. Şeyh Yasin bin Yusuf Merakeşi şöyle anlatır:

"On yaşındayken şeyhi gördüm. Çocuklar onu birlikte oyun oynamak için zorluyorlardı. O ise kaçıyor ve onların kendisini

zorlamaları sebebiyle ağlıyordu. Ve o durumda Kur'ân okuyordu. Bu yüzden onu sevdim. Babası ona bir dükkan açtı. Kur'ân okumaktan alışverişle ilgilenemiyordu. Babası onu Kuran'ı hatmetmesi için teşvik ettiğinde buluğa yeni ermişti. Emevi Camisinin bitişiğindeki Revahi Medresesi'nde okudu. Orada onunla beraber İbn-i Salah gibi fakih ve hadisçi alimler de vardı."

İbn-i Hacer el Askalani... Babasının vefatının ardından beş yaşını tamamlayınca, vâsîsi Zeki Harubi onu okutmaya başladı. Kuran'ı ezberlediğinde yedi yaşındaydı. Umde'yi, hadis ilimlerine dair Iraki'nin "Elfiye"sini, usule dair İbn-i Hacib'in "Muhtasarını" ve buna benzer birçok eseri buluğ çağına gelinceye kadar ezberledi.

Evet... Eskilere yönelik bu kısa bakıştan sonra burada duruyoruz. Selefin, çocuklarının terbiyelerine ve yetiştirilmelerine verdikleri önem bu noktadaki örnekler çerçevesindeydi. Bu yüzden onların asrı en hayırlı asırdı. Günleri, en güzel günlerdi. Hal ve tavırları en yüce, cihadları ise en etkili cihaddı.

Günümüz insanlarına gelince... Kendilerinin ve çocuklarının durumlarına bir bakınız. Önceliklerine, dünyadan ve dünyalıklardan kendileri ve ellerinin altındaki aileleri için beklentilerine... Sıradan insanlardan bahsetmiyorum. Bilakis kendilerini bu dine nisbet edenlerden, davet adamı görünümünde ilim ve fıkıh sahibi olduklarını iddia edenlerden bahsediyorum. Çocuklarının büyüme evresinde nelere önem veriyorlar? Çocuklarının kalblerine neler ekiyorlar? Onları nelere hazırlıyorlar?

İnsanların büyük çoğunluğu, bu konuda çocuklarını başı boş bıraktılar. Bu abartı değil. İnsanlar çocuklarıyla hiç ilgilenmiyor, biraz da olsa zaman ayırmıyorlar. Çocuklarını televizyonların karşısına –ki eliyle evine getiriyor- ya da tağutun okullarına, eğitim metodlarına terk etmişler. Bazıları çocuklarını, tağuti hükümetlerin istediği şekilde eğitim veren,

kendi emellerini, hedeflerini ve şahsiyetlerini kazandıran kişilere terk etmişlerdir.

Tağutlar –Allah onları kahretsin- günümüzde bu önemli merhalenin önemini fark ettiler. Babaların gafletinden ve çocuklarını bu dönemde ihmal etmelerinden, içine düştükleri bu belalar ve yanlışlar karşısında susmalarından istifade ettiler. Çok korktukları İslam'dan alabildiğince uzak, ucube bir nesil yetiştirebilmek için bu konu üzerinde yoğunlaştılar. Medyayı ve diğer kurumları bu konuya tahsis ettiler. Bu gençlere İslam diye şaşı, topal, kanadı kırık bir din verdiler. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, Rasulü ve Müminler için değil; vatan, kanun ve yöneticiler için dostluk kurmayı öğrettiler. Vatan ve kanun dedikleri, hangi vatan ya da hangi kanun olursa olsun fark etmez. İster İslami bir vatan olsun, isterse de küfür kanunları ile hükmeden bir vatan olsun. Dostluk beslenmesi gereken yönetici kim olursa olsun yine fark etmez. Allah'ın ve O'nun dininin düşmanı bir yönetici olsa da durum değişmez.

Ulusal eğitim adı altında verdikleri eğitimle, bütün gerçekleri tahrif ettiler. Kelimelerin yerlerini değiştirdiler. İnsanların zihinlerini ve ruhlarını belki de hayatları boyunca kurtulamayacakları bir küfür ve şirk bataklığına, onların hayatlarını da şirkin hüküm sürdüğü bir hayata çevirdiler. İşin aslı ulusal eğitim yerine putperest eğitim[45] demek daha doğru

---

[45] Şeyh'in günümüz eğitim sistemlerini putperest eğitim sistemi olarak isimlendirmesi gerçekten yerindedir. Bunu daha iyi anlamak için günümüz okullarında okutulan kitapları incelemek yeterlidir. Bu okullarda okutulan herhangi bir ders kitabını incelerseniz, bu sözün ne kadar doğru olduğunu görürsünüz. Örneğin 166 sayfalık 3. sınıf "Hayat Bilgisi" kitabını ve 200 sayfalık 4. sınıf "Fen ve Teknoloji" kitabını inceledim. Her iki kitapda da "Allah", "İlah" ya da "Tanrı" kelimelerine rastlamadım. Bahsettiğim derslerde işlenen konular ise insan, evren, madde, canlılar dünyası… Kısaca hayatın, kainatın işlendiği bir derste Yaratan'ın ismi dahi geçmemektedir. Stajda başımdan geçen bir olayı aktarayım. Öğretmen yağmurun oluşumunu anlatırken, su buharlarının gökyüzüne çıkıp bulutu oluşturduğunu söylüyor ve

olacaktır. Çünkü bunlar tarih ve coğrafya kitaplarında bile Allah ve Rasulünün hükümlerine muhalif tağutları ve devletleri medhettiler. Kendi hükümetlerini, beşeri kanunlarını, düşüncelerini, sancaklarını sevmeye teşvik ettiler ve bu konuda da çok mesafe kat ettiler. Müslüman çocuklarının çoğuna ne olmak istediklerini sorduğumuzda polis ya da orduda asker olmak istediklerini söylüyorlar. İçine katılmak istedikleri o ordular, tağutların tahtını korur ve velayetlerini kabul eder. Allah ve Rasulüne düşmanlık gösteren hükümet ve kanunlarını muhafaza eder.

Bu ve bunun gibi yollarla pek çok genç arasında İslami hiçbir temeli olmayan Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın nehyettiği bir bağ kurmayı başardılar: Kavmiyetçilik... Bu bağ sayesinde İslami bağları koparıp attılar. İslamı, kavmiyetçiliğe tâbî kıldılar. Kavmiyetçilik, İslam'a hakim bir konumda ve İslam ancak kavmiyetçilikten sonra anılır oldu[46]. Böyle yaparak isimleri Müslüman ismi, görünüşleri Müslüman görünümünde olan ancak Müslümanlara ve İslam'a bilerek ya da bilmeyerek düşman olan silik, kişiliksiz, şahsiyetsiz, ahlaksız putperest bir nesil yetiştirdiler. Ve bu gençler ümmet için felaket ve utanç kaynağı oldular. Caddelerimizde ve sokaklarımızda bu yeni neslin yaptıklarını görmekteyiz. (La havle ve la kuvvete illa billahi'l aliyyi'l azîm.)

Elbette ki böyle bir ortamda çocukların, emanet edildikleri tağuti sistemin sözde eğitim kurumlarından, mürted ve sapkın öğretmenlerinden, kötü arkadaşlarından, karma eğitimin

---

öğrencilere "bulutları gökyüzünde hareket ettiren nedir" diye soruyor. Çocukların hepsi birden "Allah!" diyorlar. Ama öğretmen kızarak "Hayır, rüzgar!" diyor. *(yayıncı)*

[46] 182 sayfalık 5. sınıf "Sosyal Bilgiler" ders kitabının her sayfasında 'Türk" kelimesi veya türevleri en az 2–3 defa geçerken, "İslam" kelimesi koskoca kitapda sadece bir yerde (sf. 46) geçiyor. O da İslam'ın laikliğe uygun bir din olduğunu anlatmaya çalışırlarken... *(yayıncı)*

fitnelerinden etkilenmemeleri mümkün değildir. Bu öyle bir etkidir ki çocukların onlar gibi olmalarına sebeb oluyor. Yaşamlarında, isteklerinde ve amaçlarında onların metodlarını, yaşam tarzlarını benimsiyorlar. Çocukların nefislerine komünizm, laiklik, kavmiyetçilik gibi beşeri kaynaklı cahiliyenin pislik tohumlarını ekiyorlar.[47]

Çocukların bir kısmı ise evlerinde, vakitlerinin büyük kısmını karşısında geçirdikleri televizyonlara köle edildiler. Dizilerden ve filmlerden etkileniyorlar. Manevi bir çöküşün ve istikrarsızlığın içine düştüler. Çocukların kalblerinde tahrifata meyil, rezillik ve hatta suç tohumları filizlendi. Hayâ ve edeb duygusu silinmeye yüz tuttu. Batıya hayranlık ve saygıyla bakar hale geldiler. Birçoğu, futbol maçlarından öyle etkilendi ki onlar için kahramanlık; gol atmak, iyi futbol oynamak, top peşinde koşturmak ve bu oyunda hileler, kurnazlıklar yapmak manasına geldi. Ve gençleri dinlerinin, ümmetlerinin ve kendi izzetlerinin peşinde koşmaktan alıkoyan bir sürü safsata…

Tüm bunlardan sakınan babaların bile günümüzde bu önemli görevi ihmal ettiklerini görmekteyiz. Onlar çocuklarını, evlerde annelerine bırakıyorlar. Günümüz annelerini kasdediyorum. Bu konuda erkeklerin yaptıklarını onlar yapamazlar. Onlar çocuklarını büyütmek ve evlendirmek için çabalıyorlar. Güya onlar çocuklarının geleceklerini düşünüyor, çocuklarının dünyevi imkanlarının sağlanması için çabalıyorlar.

---

[47] 1739 Sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu: Türk Milli Eğitiminin Amaçları: 1- Genel amaçlar. Madde 2 - Türk Milli Eğitiminin genel amacı, Türk Milletinin bütün ferdlerini, Atatürk inkılab ve ilkelerine ve Anayasa'da ifadesini bulan Atatürk milliyetçiliğine bağlı; Türk Milletinin milli, ahlaki, insani, manevi ve kültürel değerlerini benimseyen, koruyan ve geliştiren; ailesini, vatanını, milletini seven ve daima yüceltmeye çalışan; insan haklarına ve Anayasanın başlangıcındaki temel ilkelere dayanan demokratik, laik ve sosyal bir hukuk Devleti olan Türkiye Cumhuriyetine karşı görev ve sorumluluklarını bilen ve bunları davranış haline getirmiş yurddaşlar olarak yetiştirmek… *(yayıncı)*

Çocuklar bütün görevlerini öğreniyor, evlenip çocuk sahibi oluyorlar. Bunlar dışında dünya işlerine aid önemsiz bir sürü şey... Ancak dine yardım etmek, onun ikamesi, cihad ve şehadet sancağını yükseltmek için çalışmaya gelince, onların çoğu bunları çocuklarına öğretmekten özellikle uzak duruyorlar. Aynı şekilde çocuklarını dini ilimlerden ve dini eğitimden sakındırıyorlar. Çünkü bu pek çok ana-babanın gözünde başarısızlık alametidir. Bu eğitim, çocuklar diğer dünyevi ilimlerde başarılı olamadığı zaman babaların sığındığı en son sığınak, en son tercihtir.[48] Bu yüzden baba –dindar dahi olsalar- pek çok baba çocuklarının dünyaya yönelmesi için bütün vakitlerini ve güçlerini harcıyorlar. Çocuklarının kalbine, yüksek mevki, önemli vazife, diploma tutkusu yerleştiriyorlar. Hatta günümüz çocuklarının en büyük mesuliyeti; en yüksek hedefleri üniversiteye girip meşhur bir mühendis, önemli bir doktor ya da toplum içinde kibirlenilebilecek bir mesleğe sahib olabilmek. Bunun için de okulda başarılı olup yüksek notlar almak tek hedef haline geliyor. Dinin ikamesine, haramlarına, helallerine, İslam'a ve şeriata gelince... Bunlar için kaygı duyan kimseyi bulamazsınız.

Tümü dünyalık olan makam-mevki sevgisi, iyi bir maddi gelire sahib olarak dünyada rahat etme isteği, toplum içinde saygı duymak gerekliliğine olan yöneliş ve İslam'a karşı olan bu umursamazlık halindeki bir nesil vasıtasıyla ümmete fayda sağlayıp dine zafer kazandıracak faziletli, takvalı, şahsiyetli bir insan nesli yetiştirmek mümkün mü? Nerede! Tüm bu dünyalık

---

[48] Bu söylediklerimiz günümüzdeki ilahiyat fakültelerini temize çıkarmaz. Çünkü bu fakülteleri gören herkesin de bildiği gibi çoğu, özellikle de devlete aid olanlar fesad ve tahriflerle doludur. Biz, günümüz insanının dini ilimlere bakışını -sonunda devletin kabul ettiği diploma olsa bile- onu nasıl engellemeye çalıştıklarını ortaya koymaya çalışıyoruz. Bir de bu ilmin, söz konusu diplomalar olmadan sadece Allah rızası için öğrenildiğini bir düşünün. O zaman tavırları kim bilir ne olur?

isteklerin yanında ümmete faydalı olup dine zafer kazandıracak takvalı, faziletli, şahsiyetli, şerefli bir nesil yetiştirme arzusu da var mı? Nerede! Aksine onlar kendi süfli isteklerine itaat eden çocukları için Allah'a binlerce kez şükrediyorlar.

Öyleyse takvalı ve faziletli bir nesil yetiştirmenin yolu, daha önce bahsettiğimiz ve açıkladığımız gibi Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in, ashabının ve onlara tâbî olanların yolundan başkası değildir. Müminlerin yoludur. Salihlerin yoludur. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya kulluk etmenin en yüce vazife olduğunu bilenlerin yoludur. Kendilerinin ve evladlarının geleceğini ateşe atmak istemeyenlerin yoludur. Yani kıyamet dediğimiz ve gelmesinde şübhe olmayan dünya hayatından sonraki o şübhesiz gerçeğe hazırlananların yoludur.

> *"Kim kendisine doğru yol besbelli olduktan sonra Peygamber'e karşı çıkar, Müminlerin yolundan başkasına uyup giderse onu döndüğü yolda bırakırız ve cehenneme sokarız. Orası ne kötü bir gidiş yeridir."* (4, Nisa/115)

Bu ümmetin evveli ne ile düzelmiş ise ahiri de ancak onunla düzelecektir. İslami terbiyeye önem veren bazı kişiler bu konuda şöyle bir nasihatte bulunurlar:

"Müslüman bir ailedeki çocuğun cihad hadisleri ile yatağa yatırılıp onlarla uyandırılması gerekir."

Ben de bu aşamada böyle bir tutumun çok önemli olduğunu ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ın rızasına ulaştıracak en iyi vesilelerden olduğunu düşünüyorum. Buna çocuklara güzel örnek olmayı, faydalı ilimler vermeyi ve onları fesad mekanlarından uzak tutmayı eklersek durum daha güzelleşecektir. İbn-i Kayyım *(rahimehullah)* şöyle der:

"Çocukları akıllandıkları zaman eğlence mekanlarından, bâtıldan, şarkıdan, müstehcen şeyler dinlemekten, bidatten, kötü düşüncelerden sakındırmak gerekir.[49] Çünkü çocukken

[49] Bütün bunlar ve daha fazlası bilindiği gibi fesad medreselerinde mevcuddur.

bunlarla ilgilenirse, büyüyünce onlardan kurtulması oldukça zor olur. Aynı şekilde velisinin de çocuğu bundan kurtarması zorlaşır. Alışkanlıkları değiştirmek en zor işlerdendir. Kişinin karakterini yenilemesi gerekir. İnsanın tabiatından sıyrılması gerçekten çok zordur.”

İbn-i Kayyım'ın Çocuk Eğitimi ve Terbiyesi Konusundaki Sözleri

İbn-i Kayyim el Cevziyye *(rahimehullah)* "Tuhfetu'l Mevdudi bi Ahkami'l Mevlud" adlı kitabında şöyle der:

"Çocuğun haline itimad etmek gerekir. Hangi işleri yapmaya meyilli olduğuna bakılmalıdır. Fıtratının neye müsait olduğunu, neyi taşıyıp neyi taşıyamayacağı bilinmelidir. Onu yapmaya hazır olmadığı (yeteneği olmayan) bir iş yapmaya zorlarsan, ondan fayda gelmez. Yeteneği olan konuda da fırsatı kaçırır.

Eğer velisi çocukta fehm, idrak, şuur ve ezber kabiliyetleri görürse bunlar çocuğun ilme yatkın olduğunun işaretleridir. İlmi çocuğun kalbine nakşedersin. Çocuk onunla büyür ve başarılı olur.

Bunun aksi görülürse, o zaman çocuk biniciliğe, atıcılığa, mızrak oyunlarına yatkın demektir. İlmi icra etme durumunda değildir. Onun için yaratılmamıştır.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ona ilim tahsilinden başka yatkın olduğu kabiliyetler bahşetmiştir. Binicilik konusunda yetiştirilmesi mümkündür. Bu, hem Müslümanlar için hem de kendisi için faydalı olacaktır.

Eğer velisi, çocukta bu özelliği göremezse, bunun için de yaratılmadıysa, herhangi bir zanaat ile ilgilendiğini görür. Çocuğun zanaata kabiliyeti vardır. Dini konularda ihtiyaç olan şeyleri öğrendikten sonra, insanlara faydalı ve mubah olan zanaatlarla ilgilenebilir. Bu, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ın kullarına gösterdiği işaretleri doğru değerlendiren herkes için

kolay bir iştir. Nitekim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kullarına bol nimetler verdiği gibi doğruya ulaştıran deliller de vermiştir."[50]

"Minhacu'l Kasidiyn" Muhtasarından Diğer Notlar

İbn-i Kayyım *(rahimehullah)* "Yetişkinliğin Başlangıcında Çocuk Eğitimi" bölümünde şöyle diyor:

"Bil ki çocuk, ana-babasına emanettir. Kalbi eşsiz bir mücevher gibidir. Ona her şey nakşedilebilir. Eğer hayra alıştırılırsa, hayır üzerine büyür. Onu eğitenler, anne ve babası sevabına ortak olurlar. Şerre alıştırılırsa, şer üzerine büyür. Günahı velisine de yazılır. Çocuğu terbiye edip eğitmek gerekir. Ona güzel ahlakı öğretmek, kötülüklerden korumak gerekir. Bol nimete, ziynetlere, rahat yaşamaya alıştırmamak gerekir. Çünkü büyüdüğü zaman ömrünü bunları elde etme peşinde geçirir.

Hayatının başından sonuna kadar onu gözetmek gerekir. Bebekliğinde sadece dindar, salih, helal yiyen bir kadından süt emmesi sağlanır. Çünkü haramdan hâsıl olan sütün bereketi yoktur. Çocukta seçici özellikler ortaya çıkmaya başlaması – ilki hayâdır ve asaletin işaretidir- aklın kemale erdiğinin müjdecisidir. Bu edebli yetiştirilmesine yardımcı olur. Çocuğa hakim olabilecek kötü özelliklerden ilki yemektir. Yemek adabını öğretmeli, bazı zamanlarda sadece ekmek yemeye alıştırılmalıdır ki katıkla yemeye alışmasın. Çocuğa çok yemek yemenin hayvani bir özellik, bunun kınanacak bir davranış olduğu öğretilmelidir. Ayrıca çocuklar, karşı cinse özenmekten sakındırılmalıdır.

Dünyevi nimetler içindeki çocuklarla görüştürülmemelidir.

---

[50] Günümüz insanının çoğu bu okulları önemsiyor. Davranışları ve sözleri ile açıkça bu okulların büyük-küçük, kadın-erkek herkes için kesinlikle gerekli olduğunu söylüyorlar. Asıl görevlerini, farzlarını bundan sonraya bırakıyorlar. Hatta zorunlu olarak bilmek mecburiyetinde oldukları dini bilgileri bile bu okullardaki eğitimden dolayı gereksiz görüyorlar. Bunun tek sebebi tabii ki pek çoğunun rızık ve ilmi, bu okullar ve diplomalar olmadan kazanamayacaklarına inanmalarıdır. (Allah'a sığınırız. La havle ve la kuvvete illa billah).

Kalbine salihlerin sevgisi ekilmeli, Kurân okutulmalı, Peygamberlerin ve diğer salih kimselerin sözleri ile meşgul edilmelidir.

Çocuk güzel ahlaklı davranıp örnek tavır gösterdiği zaman onu sevindirecek şeylerle ödüllendirilmeli, eğer bunun tersi olursa gizlice uyarılmalıdır. Çok fazla azarlanmamalı, uygun bir üslub ile yaptığı hatanın farkına varması sağlanmaya çalışılmalıdır. Aksine çok şiddetli azarlamak, çocuğun uyarılara aldırmamasına sebeb olur. Çocukla saygılı konuşulmalıdır. Konuşma şeklinizde ve üslubunuzda bir ciddiyet ve samimiyet göstermelisiniz ki çocuk da bunları sizde görebilsin ve söylediklerinizi ciddiye alsın.

Annenin çocuğu babasıyla korkutması, gündüz uykusundan alıkoyması gerekir. Çünkü bu, tembelliğe sebeb olur ve gece uykusunun düzenini bozar. Sertliğe alışıp azalarının güçlü olması için yumuşak yatakta yatırılmamalı, tembel olmaması için spora alıştırılmalıdır.[51]

Yaşıtlarına karşı babasının sahib olduğu yiyecek ve giyeceklerle övünmesi yasaklanır. Mütevazi ve cömert davranmaya alıştırılır. Altın ve gümüş sevgisi onun yanında kötülenir. Kendisi gibi küçüklerden bir şey alması yasaklanır. Almanın değil vermenin yücelik olduğu öğretilir. Çok konuşması engellenir, sadece cevab vermesi için konuşması öğretilir. Büyükler konuştuğu zaman dinlemesi öğretilir.

Müstehcen konuşmalar ve böyle konuşan kişilerle görüşmesi engellenmelidir. Çocukları korumak aslında bu tip kötülüklerden korumaktır.

Dersleri bittikten sonra eğitimin yorgunluğundan kurtulup dinlenebilmesi için uygun oyunları oynaması sağlanır.

---

[51] Tabii ki ne dünyada ne de ahirette faydası olmayan cehennem ehli batılılardan alınma sporları kasdetmiyorum. Daha önceki konuda selefin bazı spor faaliyetlerinden bahsetmiştim.

Ana-babasına ve öğretmenlerine itaat öğretilmelidir. Yedi yaşına gelince namaz kılması emredilir. Alışkanlık edinmesi için tahareti terk etmesine izin verilmez. Yalan ve ihanete karşı uyarılır. Buluğa girdiğinde Allah'ın emirlerini yerine getirmesi gerekir. Şayet ana-baba çocuğunu sahih bir eğitimle yetiştirirse, tüm bunlar kalbine yerleşmiş olur. Taşın üzerine nakşedilen yazı gibi...

Sehl bin Abdullah der ki: "Üç yaşındaydım. Gece uyanıyor ve dayım Muhammed bin Sevar'ın namazını izliyordum. Dayım bir gün bana «Seni yaratan Allah'ı anıyor musun?» dedi. «Onu nasıl anayım?» diye sordum. Bana şöyle dedi:

«Dilini kıpırdatmadan kalbinle üç kez; Allah benimle, bana bakıyor, beni görüyor de.

Bunları söyledim ve kalbime Allah sevgisi düştü. Daha sonra dayım bana:

«Sana öğrettiğimi iyi muhafaza et. Kabre girene kadar ona devam et» dedi. Üzerinden çok zaman geçmeden içimde Allah sevgisi olduğunu fark ettim. Daha sonra dayım bana:

«Ey Sehl! Allah'ın yanında olduğu, izlediği ve gördüğü kişi Allah'ı kızdırır mı? Günahtan sakın» dedi. Okula başladım. Altı ya da yedi yaşındayken Kuran'ı ezberledim. Bir gün oruç tutup bir gün iftar ediyordum.

2. Bölüm

Okullardaki İfsad ve Kötülükler

1- Hükümetler ve Eğitmenler Eliyle İfsad

a- Tağuti Hükümetler ve Destekçileri Bakımından

b- Batılı Haçlılar ve Dostları Eliyle Gerçekleşen İfsad

c- Öğretmenlerin Liyakatsizliği Bakımından

2- Karma Eğitim ve Arkadaşlık İlişkileri Bakımından İfsad

3- Mevzuat (Yöntem) Bakımından İfsad

Giriş

İbn-i Kayyım *(rahimehullah)* şöyle der: "Kalb maruz kaldığı fitneler sebebiyle hastalanır. Bunun sonucunda ise kalbde ya şehevi fitneler ya da şübhe fitneleri oluşur. Şehevi fitneler kasıt ve iradeyi fesada uğratırken, şübhe fitneleri ise ilim ve itikadı fesada uğratır."[52]

İnsanların kalblerinde şehevi ve şüphe fitnelerini oluşturan fiillerin tümü bu fesad medreselerinde mevcuddur. Buna sadece Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kalblerini mühürlediği inatçılar itiraz edebilir. Hayrı isteyen Müminlerin faydalanması ve ibret alması için konuyu ayrıntılarıyla ele alacağız. Konunun ehemmiyetine ve bu hususta gösterilen en ufak bir ihmalin ne büyük tehlikelere yol açacağına değineceğiz. Konuyu öncelikle genel hatlarıyla sınıflandıracağız. Daha sonra ise ayrıntılarına değineceğiz.

Günümüz fesad medreselerinin kendilerine emanet edilen çocukları ve gençleri ameli yönden, itikadi yönden ve ruhi yönden ifsada uğratmalarının temelinde üç ana unsur bulunmaktadır. Bunlardan ilki hükümetler ve eğitmenler eliyle yapılan ifsaddır. Bunu da iki kısma ayırmak mümkündür. Birincisi fesad medreselerini kuran tağutlar ile onların haçlı ve mason işbirlikçileri sebebiyle oluşan ifsad, ikincisi ise bu okullarda görev yapan öğretmenler, müfettişler, gözetmenlerin liyakatsizliği sebebiyle oluşan ifsaddır. Fesad medreselerinde meydana gelen ifsadın temel unsurlarından ikincisi ise sistem ve mevzuat bakımından kokuşmuş olmasından kaynaklanmaktadır. Üçüncü temel faktör de bu okullardaki arkadaşlık ve karma eğitim sisteminden kaynaklanan ifsaddır.

---

[52] İğasetu'l Lehfan

Şimdi bu hususları ayrıntılarıyla açıklamaya gayret edeceğiz. Başarı Allah'tandır.

1- Hükümetler ve Eğitmenler Eliyle İfsad

a- Tağuti Hükümetler ve Onların Destekçileri Eliyle İfsad

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* kıyamet öncesi ortaya çıkacak fitnelere dair ümmetini uyarmış ve fitnelerden önce hayırlı, salih amellere sarılmamızı öğütlemiştir. Sahih hadislerde geçtiği üzere bu fitnelerden bazıları, yöneticilerin ahmaklığı ve emniyet güçlerinin bu yöneticilerin kapılarında çoğalmalarıdır.[53] Herkesin bildiği gibi Peygamberin *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ümmeti için korktuğu, ümmetini sakındırdığı durum bugün vuku bulmuştur. Bunun esas sebebi ise "yöneticilerin aptallığıdır."

Aslen aptal ifadesi bugün Müslümanlara hükmeden yöneticiler için oldukça hafif ve yetersiz kalıyor. Zira bu yöneticiler, halklarına baskı ve zulümle muamele ediyorlar.

---

[53] Münavi, "Feydu'l Kadir" de şöyle der: "Polislerin, yöneticilerin kapısında çok olmalarından kasıt zulmün artmasıdır." Bundan Allah'a sığınırız. Muvahhid kardeşlerimizi de günümüzde tuğyanın ve zulmün şiarı haline gelmiş olan bu vazifeden Allah korusun. Tağutları zemmeden başka bir hadis olmasa bile bu hadis tek başına yeterlidir. Çünkü Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, tağutların kapısında polislik yapmayı haram işler arasında saymıştır. Ve biliyoruz ki Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ümmetini bir şeyden sakındırmış ve ümmeti adına bir durumdan korkmuşsa bu kesinlikle hak ve hayır bir durum değildir. O halde Rasulullah'ın tağutların kapılarında polislik yapmayı nasıl reddettiğini ve böyle bir fiili nasıl kınadığını iyi düşün. Şayet bir konuda Rasulullah ümmeti için korkmuş ve ümmetini ondan sakındırmışsa, bu asla hakkın ve hayrın muhalifi değildir. O halde burada zikretmediğimiz daha birçok hadiste Rasulullah'ın bu işten nasıl sakındırdığını iyi düşünmek gerekir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın düşmanlarına, zalimlere ikramlarda bulunup yakınlık gösteriyorlar. Müslümanların ırzlarına, kanlarına, canlarına dair konularda komünist, yahudi ve hıristiyan efendilerinin kokuşmuş fikirlerinden türemiş olan kanunlarla hükmediyorlar. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın insanların en hayırlısı ve Peygamberlerin sonuncusu Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e Cebrail *(aleyhisselam)* vasıtasıyla indirdiği apaçık hak ve nurun yerine bu beşer kaynaklı kokuşmuş kanunları koydular. Bununla beraber idare ettikleri toplulukları, insan yaşamının her alanında ifsad etmek bakımından efendilerinden daha da ileriye gittiler. Daha iğrenç kanunları, daha iğrenç düşünce sistemlerini, yaşantı modellerini insanlara dayatmak suretiyle insanlarda değer ifade edebilecek özelliklerin tümünü, yani insanı insan yapan erdemleri topyekun fesada uğrattılar. İşin aslı bu tağutların toplumları üzerinde yaptıkları tahribatları saymak istesek, bu sayfalar buna kafi gelmeyecektir.

Hadis şârihlerinin de dediği gibi hadiste geçen "ahmak yöneticiler" sözü, zulüm bakımından günümüzdeki yöneticilerden daha ehven olan Ben-i Ümeyye'nin yöneticileri hakkında söylenmiştir.[54] Onlar kafirlere yakın olmayı caiz görmüyor, pek çoğu zalim olmasına rağmen bugünkü tağutların reddettiği gibi İslam'ı reddetmiyor, din düşmanları ile dostluk kurmuyorlardı. Günümüz yöneticileri gibi (Allah onlara lanet etsin) Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şeriatı dışında bir şeyle hükmetmiyorlardı. Aksine onların zamanı parlak fetihlerle doluydu.

Yöneticilerin ahmaklığına dair bu kısa mukaddimeden sonra, aslen ahmakları "büyük ahmaklar" ve "küçük ahmaklar" olmak üzere iki kısımda gruplandırmak mümkündür:

---

54 Bu konuya dair geniş bir açıklama için bkz. Fethu'l Bari, "Kitabu'l Fiten", 12/9.

Büyük ahmaklar, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu ayetlerinde söz konusu ettiği kimlerdir:

"Onlara «İnsanların iman ettiği gibi siz de iman edin» denildiği vakit «Biz hiç, sefihlerin iman ettikleri gibi iman eder miyiz?» derler. Biliniz ki, sefihler ancak kendileridir, fakat bunu bilmezler." (2, Bakara/13)

İbrahim'in dininden kendini bilmez ahmaklardan başka kim yüz çevirir? Andolsun ki biz onu dünyada (Rasul) seçtik, şübhesiz o ahirette de iyilerdendir." (2, Bakara/130)

"İnsanlardan bir kısım ahmaklar «Yönelmekte oldukları kıblelerinden onları çeviren nedir?» diyecekler. De ki: Doğu da batı da Allah'ındır. O dilediğini doğru yola iletir." (2, Bakara/142)

"Doğrusu bizim beyinsiz olanımız (iblis veya azgın cinler), Allah hakkında pek aşırı yalanlar uyduruyormuş." (72, Cin/4)

Büyük ahmaklar sınıfına öncelikle Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kendilerine zeka ve temyiz kabiliyeti verdiği halde adaletten, haktan ve nurdan sapan kimseler girer. İster hak din yerine batıldan razı olarak bütünüyle küfre sapanlar olsun, ister münafıklar gibi küfürlerini gizleyenler olsun, isterse de bu ahmaklara saygı gösterip onların peşinden giden topluluklar olsun... Bunların hepsi ahmaklıkta en ileri gidenler, büyük ahmaklardır. Çünkü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* doğru ve yanlış yolu ayırsınlar diye onlara zeka ve anlama kabiliyeti bahşetmiştir, onlar ise doğru yoldan dalalete sapmayı tercih etmişler ve başkalarını da saptırmışlardır. Kendi nefislerini fesada uğrattıkları gibi başkalarını da ifsad etmişlerdir.

Küçük ahmaklara gelince; Kuran-ı Kerim'de bunlardan zekası kıt, cahil, kendi işlerini idare etmekten aciz kimseler olarak bahsedilir.

"Şayet borçlu sefih veya zekası zayıf veya kendisi söyleyip yazdıramayacak durumda ise, velisi adaletle yazdırsın." (2, Bakara/282)

Bu tip ahmakların zararı, büyük ahmaklara göre çok daha azdır. Zira bunlardan doğabilecek zararlar, akraba ve yakınlarının mallarını gözetip denetlemesiyle ve kontrol altında tutmasıyla bertaraf edilir. Bu kişilerin ahmaklıkları ya zeka noksanlığı ya da yaşlarının küçük olmasından kaynaklanır ki bu da çevrelerindeki insanlar tarafından bilinir. Ancak birinci grupta saydığımız büyük ahmaklara gelince, onların verecekleri zarar hem çok daha büyük, hem de netice itibarıyla çok daha önemlidir. İnsanlar bunların ne dalavereler çevirdiklerini bilmezler. Zeki görünürler, zeki olduklarını iddia ederler ve pek çok cahil insan da onları zeka sahibi zanneder. Ölçüleri altüst ederek hakkı batılla örter, kelimelerin yerlerini değiştirerek dalaletlerine masum kılıflar giydirirler. Hatta sapkınlıklarına, aptallıklarına, iftiralarına karşı gelen temiz akıl sahiblerini; *"Biz hiç, sefihlerin iman ettikleri gibi iman eder miyiz?" (2, Bakara/13)* diyerek ahmaklıkla suçlarlar.

Şimdi ahmaklara dair bu söylediklerimden sonra bir noktaya önemle dikkat çekmek istiyorum. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* mallarımızla ilgili hususlarda bize karşı zararları daha önemsiz ve daha az tehdit oluşturan küçük ahmaklarla dostluk yapmamızı yasaklıyor. Bu ahmaklardan gelmesi muhtemel zararlardan korunmamız hususunda bizleri uyarıyor. Mallarımız konusunda onu telef ederler, gereksiz yere harcarlar diye bu noktada dikkatli olmamızı emrediyor.

"Allah'ın geçiminize dayanak kıldığı mallarınızı sefihlere vermeyin. O mallarla onları besleyin, giydirin ve onlara güzel söz söyleyin." (4, Nisa/5)

Bütün bu anlatılanlardan sonra ben derim ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* mallarımızı ahmak kimselerin idaresine vermemizi yasaklıyorsa ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* mallarını ahmakların idaresine verenlerin duasına icabet

edilmeyeceğini bildirmişse ki bu böyledir; o halde bu yasak kapsamına yukarıda vasıflarını saydığımız büyük ahmakların da girmesi gerekir.[55] Çünkü küçük ahmaklardan sadır olacak zarar, mallarımızı bilinçsizce harcamak ve savurup saçmak vesilesiyle bizleri maddi olarak zarara uğratmakla sınırlı kalacaktır. Lakin büyük ahmaklara gelince ki bunlardan kasdımızın günümüz tağutları olduğu aşikardır; mallarımızı, canlarımızı, ırzlarımızı, ruhlarımızı ve bedenlerimizi fesada uğratacak, zalimlere ve kafirlere karşı müsamahalı, müslümanlara karşı şiddetli olacak, ellerindeki imkanların tümünü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ın hükmünün hakim olmaması için cömertçe harcayacaklardır.

Burada konu haricinde de olsa başka bir hususa dikkat çekmek isterim. Günümüzün bazı sözde davetçileri Allah ve Rasulü'nün hükümlerine muhalif kanunlar koyan, Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmeyi terk eden hükümetlere zekat vermeye davet ediyorlar. Bunun da bir maruf olduğunu iddia ediyorlar. Halbuki kendileri hükmün bütünüyle Allah'a ait olduğunu biliyorlar. Tağutların maruf adına ülkenin sosyal ve ekonomik gidişatını düzeltmek için zekât toplamaya çalışmaları gayet normaldir. Peki ya sizin, onların ahmak olduklarını öğrendikten sonra onlara herhangi bir hususta yardım etmeye çalışmanız nasıl mümkün oluyor? Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* "*mallarınızı sefihlere vermeyin"* buyurduğu halde siz nasıl böyle bir işe kalkışıyorsunuz. Bundan daha çok şaşılacak şey ise sözde davetçilerin, Müslümanların mallarını kullanarak yeryüzünde fesad çıkaran bu bozguncu tağutlara güvenmeleridir. Rabbimiz şöyle buyuruyor:

---

[55] Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* dua ettikleri halde dualarına icabet edilmeyecek üç sınıfı saymış ve bunlardan bir sınıfın mallarını ahmaklara veren kimseler olduğunu belirterek "mallarınızı sefihlere vermeyin" ayetini okumuştur. Hadisi, Hakim rivayet etmiş (3138) ve hadisin Buhari ve Müslim'in şartlarına göre sahih olduğunu söylemiştir. (*yayıncı)*

"Şübhesiz ki kafirler mallarını, (insanları) Allah yolundan alıkoymak için harcarlar" (8, Enfal/36)

Yani Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* mallarımızı onlara vermemizi yasaklıyor. Ancak insanlardan birçoğu mallardan daha değerli olan varlıklarını yani çocuklarını istedikleri gibi yoğurup şekillendirsinler diye bu tağutlara teslim ediyorlar. Hiç şüphesiz bu sapmanın kökeninde itikadi bozulmalar vardır ki bunun kaçınılmaz sonucu davranışlardaki bozulmalardır. Kendi dönemlerindeki yöneticilere zekat vermeyi reddedip bunu Peygamberin ashabına danışan seleften Allah razı olsun. Sahabenin bazısı onlara zekat vermeyi uygun görüyor, bazıları da uygun görmüyordu. Bu, o günkü yöneticilerde görülen bazı sapmalardan dolayı böyle oluyordu. Ancak o günkü yöneticilerin sapmalarını günümüz yöneticilerinin küfürleri ile kıyaslamak kesinlikle mümkün değildir.[56]

Bu kısa hatırlatmadan sonra kaldığımız yerden devam edebiliriz. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bizleri mallarımız hususunda küçük ahmaklardan sakındırmış, onlara mallarımızı vermememizi emretmiştir. Durum böyle olduğuna göre mesele dini konular olunca –çocuklarımızın eğitimi ve terbiyesi gibi- yasağın daha şiddetli ve daha büyük olması gerekir. Burada anlatmak istediğimiz de işte budur. Günümüz yöneticileri kendilerinin ve ailelerinin dini ve dünyevi ilişkilerini bile yürütmekten acizken, nerede kaldı başkalarını yönetmeleri! Aksine onların topyekun aileleriyle birlikte terbiyeye, ıslaha ve arınmaya ihtiyaçları vardır. Onlar ki tuğyan etmişler, şehvetlerine esir düşmüşler, doğru yolu kaybetmiş, aşırılıklara sapmışlardır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın hükmünü geçersiz kılıp beşer kaynaklı, ne olduğu belirsiz kokuşmuş kanunları kendilerine din edinmişlerdir. Nerede kaldı başkalarını ıslah etsinler, doğruya yöneltsinler ya da terbiye etsinler!

---

[56] Konunun ayrıntıları için bkz. Beyhaki, Sünenu'l Kübra, Zekat Kitabı, 4/115.

Bununla beraber onların hayra ve iyiliğe yöneltmek gibi bir amaçları hiçbir zaman olmamıştır. Sapkınlıkları ve azgınlıkları içinde yaşayıp giderken doğru fıtrat ve akıl sahiblerine düşman kesilmiş, onlara her türlü zulüm ve işkenceyi de reva görmüşlerdir. Müslümanları doğru yoldan saptırmak ve çocuklarını fesada uğratmak için gecelerini gündüzlerine katmışlar, Müslümanları nurdan çıkarıp kendilerinin içine batmış oldukları karanlıklara çekmek hususunda her türlü çabayı sarf etmekten geri durmamışlardır. Aynen şu ayette buyrulduğu gibi:

"Onlar, kafir oldukları gibi sizin de kafir olmanızı ve kendileri ile eşit olmanızı istiyorlar." (4, Nisa/89)

İşte günümüz tağutlarının kurdukları bu okulların asıl gayesi ve yaptığı şey tam anlamıyla budur.

Her ne kadar gören gözler için bu durumun apaçık olduğunu biliyor olsak da yine de daha geniş açıklamak, sözümüzü tamamlamak ihtiyacı duyduk ki bizim hakkımızda "Bu insanlar gerçeklerden uzak boş sözler söylüyorlar, dedikodu yapıyorlar" denilmesin. Onların Müslümanları hak dinden saptırma adına her türlü yolu denediklerine dair kendi sözlerinden ve açıklamalarından deliller getireceğiz. İnsanlara, tağutların hilelerini ve kurdukları bu okullar vasıtasıyla ümmet içinde nasıl bozgunculuk yaptıklarını ve Müslümanların çocuklarını ifsad etmeyi nasıl planladıklarını açıklamaya çalışacağız.

Günümüz eğitimcilerinden biri, bu okulları tasvir ederken özetle şöyle diyor: "Günümüzdeki tağutlar firavunlardan daha sinsidir. Çünkü onlar hile, tuzak ve bozgunculuk için çocukları kullanıyorlar. Bunu Firavun bile akıl edememişti. Allah düşmanı Firavun, içlerinden kendisine karşı gelerek onun küfrünü inkar eden biri çıkmasın diye İsrailoğulları'nın çocuklarını öldürüp kadınlarını sağ bırakırken bile bunlardan daha az sinsi ve hilekardı. Eğer Firavun, zamanımızdaki tağutların yaptığı gibi okullar kursaydı, orada fesadı, mürtedliği,

zındıklığı ve batılı yaysaydı amacına daha kolay ulaşırdı. Çocuklarını fesada uğratarak İsrailoğulları'nın işini bitirirdi. Hem o zaman Firavun'a, ilmi ve medeniyeti yayan, cehaleti ortadan kaldıran, fazilet ve marifet sahibi kişi denilirdi…"

Kanaatimce bu sözlerden sonra günümüz tağutlarının ilk ve orta öğretimi anayasayla zorunlu hale getirmeleri ve ücretsiz yapmalarında şaşılacak bir şey kalmaz. Bu, ilme önem vermelerinden değil aksine söz konusu hilelerini ve batıl düşüncelerini hayata geçirmeyi hedeflemelerinden kaynaklanmaktadır. Üstelik insanlar onları övüyor, teşekkür ediyor ve onlar için dua ediyorlar. Oysaki eğer gerçekleri öğrenseler onlara bela okuyacak ve lanet edeceklerdir.

Allah size merhamet etsin. Bilin ki günümüzdeki tağutların hepsi bu okullarla kendilerinin, taraftarlarının, aile ve aşiretlerinin tahtlarını sağlamlaştırmak için mücadele ediyorlar. Tağutların en önemli planları –ki bu planları onlara insan ve cin şeytanları vahyediyor- şunlardır:

1. Yeni neslin gönüllerine, gerek açıkça ve gerekse de vatan sevgisi ve savunması adı altında kendi hükümetlerine, ailelerine ve taraftarlarına karşı sevgi tohumları ekmek.

2. Gençleri, kendilerinin koymuş oldukları, böylece tahtlarını ve kafir hükümetlerini garanti altına aldıkları beşeri kanunlara saygılı ve itaatkar olarak yetiştirmek. Gençleri bu kanunlara saygılı olmaya çağırırlar, kanunların adil olduğuna, insan hak ve hukukunun korunmasını sağladığına inandırmaya çalışırlar. Aynı zamanda gençleri demokrasi, sosyalizm ve bunun gibi hakim yönetime karşı da saygılı yetiştirirler. Kanunların hürriyet, eşitlik, halkın menfaati vb. övgüye layık değerler içerdiğini gençlerin kalbine yerleştirirler.[57]

---

[57] 1739 Sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu: Türk Milli Eğitiminin Amaçları: Madde 5: Türk Milli Eğitiminin amaç ve ilkeleri doğrultusunda; öğrencilere Atatürk ilke ve inkılablarını benimsetme; Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'na ve demokrasinin ilkelerine, insan

3. Gençlerin tağutlardan kurtulmasının, önder ve şerefli olmalarının tek yolu olan inanç ve İslam birlikteliğinden gençleri uzaklaştırmak. İslam bağı yerine kavmiyetçiliği hatta ondan da zayıf olan bağları getirip bunlarla Müslümanları parçaladılar. Bozguncu rejimlere ve tağutlara dostluk beslemek anlamına gelen bu düşünceleri Müslümanların kalblerine yerleştirdiler.

4- Gençlerin vakitlerini ve ömürlerini -kendi yaptıkları ihanetleri, hataları görmesinler diye- fasid ve rezil işlerle, sonucunda hiçbir fayda bulunmayan dersler ve konularla meşgul etmek...

5- Eğitim yoluyla Amerikalı ve batılı dostlarının sapkınlıklarını gençlere aktarmak, onları batılıların ucube bir kopyası yapmak, batılıları Arapların dostu, arkadaşı ve taraftarı olarak nitelemek. Hatta UNESCO ve onun gibi kurumlar yoluyla eğitim ve terbiye konusunda yardımcı olduklarını söylemek.

Tüm bunlara kendi sözlerinden, açıklamalarından, kanunlarından ve metodlarından deliller getireceğiz Allah'ın izniyle. Eğer tağutların okullarındaki eğitim metodunu uzun uzun incelemeye ve bahsettiklerimizin doğruluğuna dair her şeyi tek tek anlatmaya kalkarsak, bu bizim çok zamanımızı ve yerimizi alır. Kitabımızın hacmi bunun için oldukça küçük kalır. Ancak akıl sahibleri için bunlara gerek yok. Bu yüzden örnek olarak sadece bir tanesini almakla yetineceğiz. Ve bunu kitabımızın mihveri haline getireceğiz. Zaman zaman konu ile alakalı başka ülkelerdeki partilere de değineceğiz. Ancak Irak'taki Sosyalist Baas Partisi ya da Suriye'deki Alevi Nusayri Partisi gibi sapkınlıklarının herkesçe aşikar olduğu partileri ele almayacağız. Şayet küfürleri ve sapkınları herkesçe aşikar olan bu iki devleti ele alırsak, belki bize muhalif olanlar kendi

---

hakları, çocuk hakları ve uluslararası sözleşmelere uygun olarak haklarını kullanma, başkalarının haklarına saygı duyma, görevini yapma ve sorumluluk yüklenebilen birey olma bilincini kazandırmak... *(yayıncı)*

hükümetlerinin durumlarının bu iki hükümetin durumundan farklı olduğunu ileri sürerek bize itiraz edebilirler. Ancak şu kesindir ki bu iki ülkenin hükümetleri sapkınlıklarını aşikar olarak yaparken diğer ülkeler bu işi üstü kapalı olarak yapmaktadır.

Evet, bizler burada küfrü ve sapkınlığı aşikar olan Suriye ve Irak eğitim sistemlerini ele almayacağız. Aksine pek çok zavallının bu çağda en iyi sistem olarak medhettikleri sistemleri ele alacağız.

Ancak burada kısaca da olsa bu iki ülke ile ilgili Müslümanları ilgilendiren bir hususu hatırlatmak isterim. Küfür, tuğyan ve fesad bu iki ülke gibi ülkelerde herkesçe hatta halk tarafından bile açıkça bilinmesine rağmen maalesef oralardaki pek çok Müslüman'ın hatta davetçilerin bile hala bu ülkelerde kaldıklarını görürsünüz. Allah'ın geniş arzında, dinlerini alıp hicret etmiyorlar. Allah'ın basiretini kapatmadığı kişiler haricinde insanların çoğu çocuklarını, sistemlerinin ve metodlarının bozukluğu aşikar olan hükümetlerin okullarına gönderiyor. Bilmeyenler ve bunu isbat etmek isteyenler Suriye ve Irak'taki Milli Eğitim Kanunu'na ve onlarda yer alan mürtedliğe, zındıklığa baksınlar. Bu kanuna şöyle bir göz gezdirmek, bu kanunların metodlarının ve hedeflerinin tehlikesinin ne kadar büyük olduğunu anlamaya yeter.

Bu durum –yani küfrü, tuğyanı ve fesadı aşikar olan devletlerin okullarına çocuklarını göndermek- gerçekten üzüntü ve esef verici bir durumdur. Müslümanların bu okullardan alınacak kahrolası diplomaları, çocuklarının dünya ve ahirette mutlu olmasından daha fazla önemsediğinin göstergesidir. Bundan daha vahim olanı ise bazı Müslümanların, oğullarını hatta kızlarını dahi komünist, hindu, hıristiyan ya da laik hükümetlerin gözetiminde olan hıristiyanların ve diğer din düşmanlarının okuduğu okullara göndermeleridir. Tıpkı İslam'a ve Müslümanlara düşmanlığını açıklayan Rusya, Amerika, Avrupa devletleri ya da komünist ülkeler gibi devletlerde

yaşayan Müslümanlar gibi. Mesela Endonezya'da laik bir hükümet olmasına ve İslam'a düşmanlığını açıkça ilan etmesine rağmen orada yaşayan Müslümanlar (!), kızlarını hıristiyan erkek hocaların ders verdiği okullara yolluyorlar. Sadece küçükken değil, eğitimin bütün aşamalarında... Ayrıca bütün okullarda Cakarta bölgesindeki "Uyuşturucu Masası" müdürünün de itiraf ettiği gibi öğrencilere her tür uyuşturucu musallad oluyor. Müslüman kız öğrencilerin tesettürlü giyinmesini yasaklıyorlar. Erkek spor öğretmenlerinin önünde şort giymeyi mecbur kılıyorlar. İslam'a uygun giyinmekte ısrar eden herkesin okuldan kaydını siliyorlar. Diyanet İşleri Bakanı, kadınlar için İslam'a uygun bir şekilde giyinmenin vacib olmadığı yönünde fetva veriyor. Verdiği fetva, kız öğrencilerine okul üniformasını giymeye teşvik etmek için İslami eğitime muhalif din dersi kitaplarında yer alıyor. Bunlar gibi nice açık ya da gizli kötülükler... Aslında bu kötülüklerin bir tanesi bile Müslümanların bu okullara gitmesinin haram olması için yeterlidir. Tüm bunlara rağmen Müslümanlar çocuklarını sanki farz-ı aynmış gibi bu okullara göndermekte ısrar ediyor. Bu söylediklerimiz pek çok kimsenin umurunda bile değil. Bu kimseler kızlarını bu gibi okullara göndermeye mani olmuyorlar. La havle ve la kuvvete illa billah.[58]

---

[58] Şeyh küfrü ve sapkınlığı açık olması bakımından Suriye ve Irak eğitim metodlarını ele almaya dahi gerek duymamaktadır. Suriye eğitim sisteminde daha ilkokulda ve hatta ana sınıfında çocuklara Kur'ân eğitimi verilmekte, çocuk henüz ana sınıfında iken birçok duayı ezberlemekte, ilkokul öğrencisi eğitimi sonunda en az 100'e yakın hadisi açıklaması ile birlikte öğrenmektedir. Ancak Şeyh buna rağmen içerisinde birçok haramı barındırması ve bunun aşikar olması bakımından bu iki ülkenin eğitim sistemini incelemeyi dahi gerekli görmemektedir. Peki Kur'ân eğitimin kesinlikle yasak olduğu ve kitaplarında sadece Allah'ın dinine düşmanca bilgilerin verildiği Türk eğitim sistemini ve kendilerini Müslüman olarak addeden kimselerin bu okullara çocuklarını gönderdiğini duysa ne derdi acaba? Düşünün... *(yayıncı)*

Kuveyt Eğitim Sistemi

Bu küçük devlete Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* sayısız nimetler bahşetmiştir. Onlara petrol nimetini vermiştir. Bu sayede kendileri ve ataları denizlerin dibinden, köpek balıkları ve balinaların tehdidlerinden kurtulmuşlar, yeryüzünde evlere, saraylara, gayrimenkullere sahib olmuşlardır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onları sıcaktan, soğuktan, açlıktan ve fakirlikten kurtarıp onlara ne kendilerinin ne babalarının daha önce bilmediği klimalar, buzdolabları, kaloriferler ve bunların yanı sıra daha nice sayısız nimetler bahşetti. Ancak hükümetler Allah'ın bahşettiği bu nimetlere nankörlük etti. Allah'ın şeriatı yerine "Kuveyt Anayasası" diye isimlendirdikleri çağdaş (!) kanunları getirdiler. Her konuda onunla hüküm verdiler. Bir ve Kahhar olan Allah'ın hükmünü reddettiler. Onları, yardımcılarını ve dostlarını Allah'ın gazabı ve cezası bekliyor. Tekrar eskiden olduğu gibi korku ve açlık kisvesine bürüneceklerdir. Bu tağuti rejimin, ümmetin çocuklarını fesada uğratma adına yaptıkları çabalar pek çoktur. Bu hükümet öncelikle çocukların nefislerine; kendilerine, ailelerine ve Allah'ın dinine muhalif olan hükümetlerine karşı sevgi tohumları ekerek onları fesada uğratmaya çalışmaktadır. Bu ve bunun gibi sinsi tağuti hükümetler, önemli hedeflerini gerçekleştirebilmek için hemen okullardan doğrudan sorumlu olan ve onlarla yoğun bir şekilde ilgilenen Milli Eğitim Bakanlıklarını kurarlar.[59] Bu bakanlık sayesinde okullara

---

[59] Bugünkü Kuveyt'in tağutu Cabir Ahmed şöyle diyor: "En çok özen ve dikkati gençlere göstereceğiz. Ülkemizde bugün Rabbine ve vatanına iman eden gençler ortaya çıkıyor." Bu tür sözlerin daima okulların duvarlarında büyük ve süslü bir şekilde adeta Kur'ân ayetiymişçesine asılı olduğunu görürsünüz. He ne kadar Rabbe imanın ne demek olduğunu biliyorsak da acaba vatana iman dedikleri şey nedir? Şübhesiz onlara göre en büyük hak, onların kanunlarına ve hükümlerine boyun eğmektir.

kendilerini, hükümetlerini, dostlarını seven, kanunlarına saygı gösteren kişileri atarlar.

Devlet, bu konuya Milli Eğitim kanununun çıktığı doksanlı yılların başından itibaren büyük önem veriyor. Milli Eğitim Bakanlığını ve oradaki bakanları iyice incelerseniz onların Sabbah ailesini ve kanunlarını en çok seven kişiler olduğunu görürsünüz. Memurları ve sorumluları da aynı şekildedir. Bazıları gerçekten dostluklarında samimidirler. Bazıları da dünyevi menfaatleri için öyle görünürler.

O ya da bu fark etmez. Nihayetinde yapılanlar devlet erkanına intibak, kanunlarına dostluk göstermek, onları ve hükümetlerini savunmak, sağlamlaştırmaktır. Bu da neslin helâkı için yeterlidir.

1986–1987 eğitim yılı başlangıcında yeni Milli Eğitim Bakanı Enver Nuri aynı anda okullarda da dinlenen, basına verdiği bir demeçte şöyle söylüyor:

"Vatan cömertçe ihsanda bulunur. Gençler ona hediye sunsunlar."[60]

Hangi vatan! Onun vatan diye isimlendirdiği, Allah'ın kanunlarına muhalif olan, iblis şeriatı ile yönetilen devlet değil mi! Gençlerden istediği hediye nedir! Kanunlarına ve yöneticilerine dostluk değil mi!

Bu hedefleri, davetçiler iyice okusun ve düşünsünler. Özellikle de Allah'ın hükmü, hilafet ve İslam devleti için sözde gözyaşı dökenler...

İşte onlar, bütün açıklığı ile bu okulları inşa etmenin ve eğitimlerinin ardındaki sinsi hedeflerini haykırıyorlar. Bunların ilki ise Allah'ın indirdiğinden başka kanunlarla hükmeden

---

[60] Türkiye'de okutulan ilköğretim 6. sınıf Türkçe kitabından bir alıntı: "Yurt toprağı! Sana her şey feda olsun. Kutlu olan sensin. Hepimiz sana fedayız. Fakat sen Türk milletini ebedi hayatta yaşatmak için feyizli kalacaksın." *(yayıncı)*

yöneticilere karşı sevgi beslenmesi... Uykunuz nereye kadar ey halkım!

Kuveyt Bayrağı (ya da Kuveyt Putu)

Bu renkli paçavra, devletin ve sistemin bir sembolüdür. Ve onu sevmek, dostluk beslemek, kutsamak, saygı göstermek aslında hakim sisteme, kanunlarına ve hükümetine saygı beslemek, kutsamak ve onu sevmek demektir.

Ve bu dalgalanan paçavra, bütün okulların bahçesinde (ya da bütün defter ve kitaplarda) bulunur. Bunun nedeni eğitiminin ilk merhalesi olan çocukluğundan, liseden mezun oluncaya kadar öğrencilerin nefislerine, kendilerine karşı sevgi, dostluk tohumları ekmek olan sinsi hedeflerine yardım etmektir. Durum aslında bundan daha da önemli boyuttadır. Mesele bu paçavranın sadece okulların bahçesi ve defter-kitaplarda bulunması değildir. Bunun da ötesinde her sabah öğrencilerin bu putun önünde huşu içinde sessiz ve sakin bir şekilde saygı duruşunda bulunması için belirli törenler ve ayinler düzenlemeye kadar varır. Bu, kişinin üşendiği ya da meşgul olduğu zamanlarda terk etmesinde sorun olmayan kuşluk namazı misali tatavvu ya da nafile bir şey değildir. Aksine okula gelen bütün öğrenciler için farz-ı ayn gibidir. Bu törenin yapılmadığı sabah yoktur. Öğrenciler bunu eda etmeden derse giremezler. Herhangi bir öğrencinin üzerinden bu sorumluluk ancak ayakta duramayacak kadar hasta olması ya da aşırı yağmur nedeniyle bayrağın etrafında toplanmanın mümkün olmadığı zamanlarda düşer.[61]

---

[61] İlköğretim Kurumları Yönetmeliği, Madde 12: İlköğretim okullarında öğrenciler, her gün dersler başlamadan önce öğretmenlerin gözetiminde topluca aşağıdaki "Öğrenci Andı" nı söylerler. “Türküm, doğruyum, çalışkanım, ilkem; küçüklerimi korumak, büyüklerimi saymak, yurdumu, milletimi özümden çok sevmektir. Ülküm; yükselmek, ileri gitmektir. Ey büyük Atatürk! Açtığın yolda, gösterdiğin hedefe durmadan yürüyeceğime and içerim. Varlığım Türk varlığına armağan olsun. Ne mutlu Türküm diyene!” *(yayıncı)*

Öğrenciler, sorumlu gözetmenler ve öğretmenlerin çoğu tarafından bu duruş sırasında sessiz olmaları, milli marş bitinceye kadar hareket etmemeleri konusunda uyarılır. Çoğu zaman en ufak bir hareket eden dahi cezalandırılır.[62] Hatta bazı öğrenciler bu ayin sırasında başlarını ya da başka bir yerlerini kaşımaktan dolayı dövülürler.[63]

Bunları aktarmamızın sebebi tüm bu saygı ve hürmetle kasdedilenin; Allah'ın indirdiğinden başka kanunlarla hükmeden, Allah'ın sınırlarını aşan mürted hükümetlere karşı saygı ve hürmet olmasıdır. Bayrak sadece hakim sistemin sembolüdür. Bilindiği gibi bütün muvahhidlerden istenen; ister put, ister taş, ister kanun, ister anayasa, ister hükümet, ister güneş ya da ay olsun bütün tağutları inkar etmesidir. Bu ibadet ister rüku ederek, ister secde ederek, ister ayakta durarak olsun ya da boyun eğerek, saygı göstererek, itaat ederek vs. olsun fark etmez. Bir muvahhidin çocuklarına bunu öğretmesi, bu şekilde yetiştirmesi gerekir. Çünkü bu, "La İlahe İllallah"ın gereklerindendir. Muvahhid bir Müslümanın vazifesi ise öncelikle bu fesad medreselerine çocuğunu göndererek onu bozguna uğratmak yerine çocuğuna bu tağutlardan beri olması gerektiğini öğretmesidir. Bâtıl olup kendisine saygı gösterilen her şeyde, bu temel ilkenin göz önüne alınması gerekir. Allah'a saygı gösterircesine saygı gösterilen, Allah'ı severcesine sevilen bu bez parçasına saygı göstermemesini emretmelidir. Ancak ne yazık ki günümüzde koyun sürüleri mesabesinde olan insanların birçoğu bu bez parçasına, Allah'a gösterilmesi gereken saygıdan daha fazlasını göstermektedir.

---

[62] Bazı mezheblere göre, üç kereden fazla hareket etmek namazı bozar. –Delilleri olmamasına rağmen- bu mezhebler Allah'tan başkasına karşı yapılan saygı duruşunda tek bir hareket yapmaktan dolayı cezalandıran bu kişilerden daha merhametlidir.

[63] Eğer bu okullarda bundan başka apaçık bir batıl olmasa bile bu da kalbi olan herkesin bu okullardan uzaklaşması için yeterlidir.

> *"Öyle insanlar vardır ki Allah'tan başkasını Allah'a denk tutar, tıpkı Allah'ı severcesine onları severler. Müminlerin Allah'a olan sevgileri ise her şeyden daha ileri ve daha kuvvetlidir. (2, Bakara/165)*

Bu ahmaklar söz konusu paçavraya, Allah *(Azze ve Celle)*'ye gösterdiklerinden daha fazla saygı ve sevgi gösteriyorlar. Ona küfredildiği, ihanet edildiği ya da parçalandığı zaman savunmaya ve saldırıya geçiyorlar. Halbuki Allah'ın gece gündüz hududları çiğnenen dinini savunmuyorlar. Hatta kendileri bu sınırları çiğneyenlerin başında geliyorlar. Bundan emin olmak istiyorsanız kendilerinin ya da kardeş devletlerinin bayraklarını herhangi bir şekilde hafife alan ya da ihanet eden kişilere karşı uygulanan cezalarla ilgili kanunlarına bakabilirsiniz. Buna karşılık bir de mürtedlik, zındıklık, Allah'a, dinine ve şeraitine dil uzatmakla ilgili kanunları bir araştırın. Bu hususlarda insanlara şiddetli cezalar verildiğini asla bulamazsınız.[64]

Bu yüzden muvahhidlerin, Ümmetin içinde bulunduğu şu durumu değiştirmeyi hedefleyen ve Allah'a iman edip bütün tağutları inkar eden, şirkin her çeşidini yok etmeyi hedefleyen gençler yetiştirmesi gerekir. Çocuklarına, bu bayraklara saygı göstermemeyi ve onların sadakat gösterilmemesi gereken, küfrün şiarı bir paçavra olduğunu öğretmeleri gerekir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in haç işaretine benzeyen şeyleri evinden yok ettiği gibi Muvahhid bir Müslümanın da çocukluğundan itibaren[65] bu bayraklara hakaret etmeyi, nerede

---

[64] Şeyh'in bu noktada yazdıklarını topladığı "Keşfun Nikab an Şeriati'l Gab" isimli eseri "Orman Kanunları" adıyla pek yakında yayınevimiz tarafından okuyucularımıza sunulacaktır. *(yayıncı)*

[65] Bunun çocukluk çağından itibaren olması gerekir çünkü o çağda çocuğun zihninde çok daha iyi yerleşir. Ben bunu, henüz anlayamayacak kadar küçük olan çocuğumda bizzat tecrübe ettim. Elini bu bayrağın üzerine koyuyor ve onu gösterip "tüh tüh" deyip tükürüyordum. Bir süre sonra, bu resmi gördüğünde kendiliğinden bu hareketi yapmaya başladı.

bulursa bulsun -özellikle evdeki eşyalarından- onu silmeyi öğretmesi gerekir ki kalbinden ona karşı duyduğu bütün saygı sökülsün. Nitekim Buhari ve diğer sahih hadis kitaplarında geçtiği üzere Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* evinde haç işaretine benzeyen hiçbir şey bırakmamıştır.[66]

Halkın bu paçavraya gösterdiği abartılı saygıyı iyice düşünen kişi, cahiliye Araplarının kendi elleriyle şekil verdikleri, helvadan yaptıkları ve acıktıkları zaman da yedikleri batıl putlara gösterdikleri önemin ve saygının, tağutların ve dostlarının bayraklarına gösterdikleri önem ve saygıdan çok daha az olduğunu anlar. Çünkü günümüz tağutları putları için saygısızlık edildiği zaman kızıp köpürüyorlar. Onların bu kızgınlıklarının ve öfkelerinin İbrahim *(aleyhisselam)*'ın, kavminin putlarını kırdığı zaman kavminin ona gösterdiği öfkeden daha az olmadığını açık seçik bilmekteyiz.[67]

Bu bayrakları uğruna kanunlar hazırlamışlardır. Bütün törenlerinde, saygın ya da zengin birisi öldüğünde bu bayrakları (putları) göndere çekilir ve her göndere çekilişinde malum ritüeller (ibadet ve bağlılığı belirten hareket) uygulanır. Bunların çoğunu ya doğudan ya da batıdan taklid ederek almışlardır. Bazıları da kendi kafalarından, yenilerini uydurmuşlardır.

Bu bez parçasına çok değer verirler. Onu yere düşürmeleri mümkün değildir. Şayet yanlışlıkla bayrakları yere düşerse,

---

[66] Çünkü haç, müşrik hıristiyanların sembolüdür. Bu bayrak da beşeri kanunlara tapan müşriklerin sembolüdür. Her ne kadar hıristiyanlıktaki teslis inancının en açık, belirgin sembolü haç işareti olsa da hadiste "haç ve benzeri şeyleri kaldırırdı" denilmesine dikkat etmek gerekir.

[67] Hatta bunların öfkesi daha fazladır çünkü İbrahim (aleyhisselam)'ın kavmi onu hemen cezalandırmadı. Aksine insanların önünde onunla münazara ederek tartıştılar. Ancak bunların bayrağına biri dokunsa, kokuşmuş demokrasileri İbrahim (aleyhisselam)'ın kavmi kadar demokratik (!) olmalarına izin vermez.

büyük bir telaş ve karmaşayla hemen yerden kaldırmaya çalışırlar. Buna pek çok defa şahid olmuşuzdur.

Şayet herhangi bir okula girerseniz ve oradaki öğrencilerin sıralanış şekline bakarsanız, öğrencilerin bu bayrağın etrafında nasıl sıralandıklarına bir bakın. Bayrak asla öğrencilerin arkasına gelmez. Öğrenciler ne zaman bayrağın etrafında tazim için sıralansalar, bayrak bir put gibi tam karşılarında durur. Herhangi birinin arkasını dönerek bayrağa saygı göstermesi asla kabul edilmez. Onu kutsamak, yüceltmek ve saygı göstermek için şiirler yazarlar.[68] Ancak Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şeraitini arkalarına almak, Amerikan ve İngiliz efendilerine itaat etmek ise onlara göre mübah, müstehab hatta vacibdir. Hatta çoğu durumda Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kanununa muhalif davranmamak suç teşkil eder.

Bütün okullarda, polis teşkilatlarında, ordu ve diğer kurumlarda her sabah istekle ve şevkle bayrağa saygı törenleri (ayinleri) yapılır. Namaza ve diğer ibadetlere karşı gösterdikleri istek pek az iken küfür ve şirkin şiarı olan bu bayraklarına saygı ve tazimde bulunmak için oldukça istekli olduklarını göreceksin. Şayet namaz kılmayı biliyorlarsa…

Şimdiye kadar bahsettiklerimizin sonuncusu olarak… Eğer herhangi biri Allah'a, Rasulüne ve kitabına söverse, onların kanunlarında onu cezalandıracak ya da men edecek hiçbir şey bulamazsın. Ancak onların putlarına saldıracak olursan, hem seni hem de sana yardım edenleri en şiddetli cezaların beklediğini bilmelisin.

---

[68] Hatta Hamin Saiydan diye biri bayrağı medhetmek için "Kuveyt Bayrağının Tarihi" adlı tam 133 sayfalık bir kitap yazmış ve kitabında bayrakla ilgili kanunları ve merasimleri anlatmıştır. Türkiye'deki okullarda okutulan kitaplarda ise şunlar yazmaktadır: "Bayrağım… Atalarım gökten yere indirmişler ay-yıldızı. Bir buluta sarmışlar ki rengi şafaktan kırmızı. Görevimdir bayrağımı üstün tutmak her bayraktan. Can veririm, kan dökerim vazgeçemem ben bu haktan." H. Ali Yücel, İlköğretim 5. Sınıf Müzik Kitabı, Sf: 79.

Bütün bunlardan dolayı bir insanın önünde saygı ve hürmetle durmakla –ki Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bunu yasaklamıştı ve ashabı da onun bu yasağından dolayı asla böyle davranmazdı- bir paçavranın önünde daha önce anlattığımız şekilde merasimle durmak arasındaki farkı iyi düşünmek gerekir.

Aynı şekilde bu paçavra önünde bahsettiğimiz şekilde durmak ile Cihad sancağı önünde durmak arasındaki büyük farka da dikkat etmek gerekir. Müslüman ordular Cihad sancağını en hayırlı çağlarda taşımışlardı. Onlarla bunların arasında dünyalar kadar fark vardır. Cihad sancağı, etrafında savaşçıların toplandığı ordunun kalbini temsil eden bir işaret, bir semboldü. Bu yüzden savaş boyunca taşıyanlar onu korur ve yukarıda tutarlardı ki askerler ona göre saflarını düzenlesinler. Bayrağı göndere çekmek ya da indirmek gibi bir kaygıları yoktu. Hatta hilafetin başkentinde bile... Ve bunların söz konusu paçavraları için düzenledikleri gibi herhangi bir merasim, Cihad sancağı için söz konusu değildi.[69]

Yine milli bayramlar veya hükümet törenleri gibi çeşitli resmi münasebetlerde, hükümetin bu konudaki tuğyanının kat kat arttığına da dikkat çekmek gerekir.

Ve her yıl 25 Şubatta yaptıkları milli bayramlarında düzenledikleri hürmet, kutsama ve saygı gösterileri aşikardır.[70]

Çeşitli devlet kurumlarında meydana gelen bu durumlar bizi ilgilendirmiyor ve bunlardan çok fazla bahsetmeyeceğiz. Söz konusu paçavrayla ilgili olarak okullarda meydana gelen durumlara kısaca işaret etmekle yetineceğiz. Ancak bunun

---

[69] Böylece, hükümetin belamlarının bayrağı savunmak için Cihad sancağı ile karşılaştırmalarındaki hile ortaya çıkmış oluyor.

[70] İslam davetinin günümüzde mübtela olduğu belalardan biri de pek çok sözde davetçinin ya tağutlardan korktukları için veya onlara yağ çekmek için bu tür uygulamaları teşvik etmeleridir

dışındaki ayrıntıları ve putperest bayramlarına dair açıklamaları daha sonra ele alacağız.

Okullarda Kuveyt bayrağına saygı, övgü, bayrağın renkleri, manası, özgürlüğü, tağutlarının faziletine dair dersler yapılıyor, makaleler yazdırılıyor. Resim öğretmeninin bayrak, bayrağın renkleri, onunla ilgili festivaller, kutlamalar vs. ile alakalı resim yaptırması gibi...

Bu ve öncesinde bahsettiğimiz konu herkes tarafından öylesine bilinmektedir ki bunları delillendirmek için daha fazla söze hacet yoktur. Bunu isbat etmek isteyen kişinin, kendi çocuklarının kitap ve defterlerini birkaç dakikalığına incelemesi yeterli olacaktır. Okulların duvarları bu bayrağın resimleriyle doludur. Diğer yandan kralın, veliahdın, diğer tağutların, yöneticilerin ve yandaşlarının resimleri vardır.[71] Aynı şekilde tören sırasında hükümeti temsil eden bu bayrakla ilgili onu öven şiirler, kasideler ve marşlar okunur.

Bu yıl da (yani hicri 1406) Şubat ayının başlangıcından itibaren sözde hürriyetlerine kavuşmalarının çeyrek asra ulaşmasını kutlamak için putları yani bayrakları için törenler düzenlemeye başladılar. Bu güne “Bayrak Çekme Günü” adını

---

[71] Milli Eğitim Bakanlığı İlköğretim Kurumları Yönetmenliği: Dershane (sınıf) Araçları: Madde 145: Dershanelerde (sınıflarda) yazı tahtasının üst kısmına Atatürk'ün portresi, onun üstüne ay yıldız sağa bakacak şekilde Türk Bayrağı, Atatürk'ün portresinin duruşuna göre sağına İstiklâl Marşı, soluna Atatürk'ün Gençliğe Hitabesi asılır. Öğretim yılı süresince öğrenci-öğretmen iş birliği ile geliştirilen ve güncelleştirilen Atatürk Köşesi oluşturulur. Madde 148: Atatürk köşesi okul binasının girişinde, uygun bir yerde, temiz, düzenli, Atatürk'ün hayatını, inkılablarını yansıtacak ve anlamlı bir kompozisyon oluşturacak şekilde düzenlenir ve zamanla geliştirilir. Madde 149: Okul koridorlarında Atatürk'ün eğitim ve diğer konularla ilgili düşüncelerini açıklayan söz, yazı ve resimler ile Talim ve Terbiye Kurulunca önerilmiş Türk büyüklerine aid resimler, Türk tarih ve kültürüne ait levhalar, haritalar, eğitici ve sanat değeri olan resimler, saat, takvim ve okul gazetesi bulundurulur.

verdiler. Bütün okullarda öğretmenler dersi keser, bayrağa saygı göstermek ve milli marş adını verdikleri marşı, müzik eşliğinde söylemek için bütün kız ve erkek öğrencileri tören alanına indirirler. Binlerce Kuveytli öğrenci aynı zamanda bunu yapar ki devletin bu vakitte sahilde bayrak çekmek için tahsis ettiği bir heyetin bayrak çekme törenine katılsınlar. Onların kokuşmuş gazetelerini okuyan kişiler –ki ben onlardan değilim[72]- bu gazetelerde bugüne dair pek çok haber göreceklerdir.

Ve sonuç... Ne yazık ki böyle büyük bir şer ve sapkınlığa, apaçık dalalete karşı babalar çocuklarını zerre kadar uyarıp sakındırmamaktadırlar. Çocuğu konusunda böyle bir suç işleyen baba, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kendisine verdiği emanete ihanet etmiştir. Çünkü o, çocuğunu an be an mürtedliğe ve helâka sürüklemektedir. Ne kadar da zavallıdır ki çocuğuna ihanet ederken ikramda bulunduğunu zanneder. Merhamet ettiğini zannederken zulmeder. Çocuğunu Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın hidayetinden mahrum bırakarak sırat-ı müstakimden saptırır.

> *Gerçekten hüsrana uğrayanlar, kıyamet günü hem kendilerini, hem de ailelerini hüsrana uğratanlardır. İşte bu apaçık hüsranın ta kendisidir"* *(39, Zümer/15)*

Ve öğretmenler... Güya Allah'ın dinine ve ona davete önem verdiklerini söylerler, arkasından da böyle büyük bir suça ortak olurlar, öğrencilerini buna karşı uyarmazlar. Çocukların terbiyesinden, eğitiminden sorumlu olduğu halde onlara bu sapkınlığı yasaklamayan herkes İslam dinine ve İslam davasına ihanet eden zalim bir öğretmendir.

Tâbîlerini böylesi açık bir buhtana karşı uyarmayan, bunu hoş gören ve yasaklamayan, ondan tâbîlerini kurtarmayan bir davet ne kötü bir davettir. Böyle bir davet; bilerek ya da bilmeyerek kendisine tâbî olanların ömürlerini, vakitlerini ziyan

---

72 Eğer ben de sürekli bu gazeteleri okuyan biri olsaydım, o zaman bu yazdığım yazı şu ankinden kat ve kat daha fazla olurdu.

edip Müslümanlarla alay eden, başlangıcı fesad ve şirk temelleriyle örülmesinden dolayı sonucu da ancak hüsran olacak kötü bir davettir. Ancak Allah'a andolsun ki onlar alemlerin Rabbi ile alay edemeyecekler…

Herkes hesabını kontrol etsin, gidişatını düzeltsin ve davasını gerçekleştirsin!

Milli Bayram (Put Bayramı)

Burada söz konusu bayramlardaki törenlerin haramlığına, bidatliğine, yanlış ve fasid oluşuna, bu bayramlarda sözlü ve fiilî sevinç gösterisinde bulunmanın haramlığına dair uzun uzun deliller saymayacağız. Çünkü girişte de söylediğimiz gibi bizim sözümüz, davetçi olan ve bütün bunları zaten bilen kişilere yöneliktir. Hatta bunlarla ve bunlar dışındaki bidatlerle savaşan kişileredir. Sonuç olarak konu ile ilgili İbn-i Teymiyye (rahimehullah)'ın "İktida-u Sıratu'l Müstakim" adlı kitabına başvurulabilir. Çünkü bu kitabda, Müslümanların müşriklerden ithal ettiği bidat bayramlarla ilgili uzun uzun açıklamalar vardır. Bu bayramları cahil Müslümanlar, müşriklerden, yahudilerden, hıristiyanlardan ve diğer cehennem ehlinden almışlardır.[73] Bu kaynak, konu hakkında daha fazla açıklama isteyenler için yeter de artar bile. İbn-i Teymiyye'nin (rahimehullah) bu konudaki görüşlerine başvuran kişi orada müşriklerin bayramları, onların müfsidliği, sahteliği, haramlığı, dalaleti, batıllığı ve buhtanına dair pek çok bilgiye ulaşır. Söz konusu bütün bu özellikler, bahsettiğimiz kişilerin putlara yönelik bayramlarında eksiksiz mevcuddur. İbn-i Teymiyye (rahimehullah) bu konuda şunları söylemektedir[74]:

---

[73] Şüphesiz bu bayramlarda müşriklerin bayramlarından bir tanesidir. Bu bayramları çıkaranlar ister yahudi, hıristiyan veya müşrikler olsun, isterse de bu bayramları kutlayıp onlara katılan beşeri anayasalar ve dünyevi kanunları düzenleyen, bu kanunlarla hükmedip onların meşruluğuna inanıp itaat eden kişiler olsun farketmez.

[74] Şeyh Ebu Muhammed, İbn-i Teymiyye'nin bu konuya dair sözlerinden sadece birkaç cümle almıştır. Bunun sebebi de kendisinin

“Hemen belirtelim ki bayram törenleri konusunda kafirlere özenmek iki bakımdan sakıncalıdır. Genel karakterli birinci sakınca daha önce de belirttiğimiz gibi ne dinimizde ve ne de ilk Müslümanların geleneklerinde yeri olmayan bir davranış benzerliğiyle kafirlere özenme sakıncasıdır. O halde bu tür bir özenti, kafirlere benzemiş olmanın doğuracağı zararları; bununla birlikte böyle bir özentiden uzak durmak ise kafirlere muhalefet etmiş olmanın yararını taşır. Hatta böyle bir davranış tesadüf sonucu olup doğrudan doğruya kafirlere özenmekten kaynaklanıyor olmasa bile yine de şeriatımızın gereği olarak onlara karşı bu benzerlikten sıyrılarak uzak durmak gereklidir. Çünkü daha önce de işaret ettiğimiz gibi sırf kafirlere karşı olmak bile bizim için faydalı bir ameldir. Buna göre şu veya bu şekilde kafirlere özenen kimse başka bir zarara uğramamış olsa bile, kafirlere benzememiş olmanın faydalarından yoksun kalmak suretiyle zaten kendisi için bir zarar doğurmuş olur. Eğer ki hem kafirlere benzememesinden doğacak olan yarardan mahrum olmuş ve hem de daha başka zararlara da yol açmış ise durum nice olur, işin orasını varın siz düşünün!

Böyle bir özenti sonradan dine sokulmuş bir bidat olduğu için ölçü edindiğimiz bakış açısına göre mekruh olacağı şüphesizdir. Çünkü kafirlere özenmek en az sakıncalı olduğu durumlarda bile mekruh olacağından dolayı, bidatler için söz konusu olacak en hafif hüküm de mekruhluktur.

Öte yandan kafirlere bayramları konusunda özenmenin haram olduğu hususunda deliller de çoktur. Mesela bunlardan birisi Peygamberimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’in, “Kim bir kavme özenirse, onlardan olur” şeklindeki buyruğudur. Bu ha-

---

de belirttiği gibi uyarısını aslen bu bayramlara katılmanın haram olduğunu bilen kişilere yapmasındandır. Ancak bizim bu kitabı çıkarırken uyarı yapmayı hedeflediğimiz kitle, henüz böyle bayramlara katılmanın haram olduğundan bile gafildirler. Bu yüzden biz, İbn-i Teymiyye’nin bu konuya dair sözlerini biraz uzun tutmayı uygun gördük. (*yayıncı)*

dis kafirlere benzemenin mutlak manada haram olmasını gerektirir. Başka bir delil ise Peygamberimizin, “Müşriklere muhalefet ediniz” şeklindeki buyruğudur. Bu delilleri artırmak mümkündür. Daha önce belirttiğimiz gibi hem Kuran'da hem de Sünnette, “gazaba uğramışların (yahudilerin)” ve “sapkınların (hıristiyanların)” yollarından gitmenin haram olduğunu gösteren çok sayıda delil vardır. Hiç şüphesiz kafirlerin bayramları onların “yollarının”, başka bir deyimle hayat tarzlarının bir parçasıdır.

Kafirlerin bayram törenlerine özenmenin taşıdığı ikinci sakınca doğrudan doğruya bu bayramlarla ilgilidir. Böyle derken Kitabın (Kuran'ın), Sünnetin ve icmanın bizi böyle bir şeyden sakındıran açıklamalarını kasdediyorum. Bu konuda önce Kuran’a başvuralım. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* buyuruyor ki:

> *“Onlar, yalanı müşahede etmezler, faydasız boş bir şeyle karşılaştıkları zaman vakarla geçip giderler” (25, Furkan/72)*

Şimdi tâbîin kuşağından olan ünlü müfessirlerin bu ayetle ilgili açıklamalarına göz atalım:

Ebu Bekir Hilal'in “Cami” adlı eserinde belirttiğine göre Muhammed bin Şirin, ayette geçen “yalanı müşahede etmek”ten kasdedilenin yahudilerin "Şaanın (Kippur)" bayramı olduğunu söylemiştir. Aynı kaynağa göre Mücahid, “burada müşriklerin bayramları kasdediliyor” derken Rabii bin Enes de aynı görüşü paylaşmaktadır. Kadı Ebu Yala'ya göre bu ayet müşriklerin bayramlarına katılmayı yasaklayan bir çağrıdır.

Okuduğumuz bu açıklamaların dayanağı ayette geçen “zur” (yalan) kelimesinin, “süslenmiş, yaldızlanmış ve böylece gerçekte olduğundan başka türlü gösterilmiş” manasına gelmesindendir. Buna göre yalancı şahidlik yapan kimse, kalbindeki gerçeğe ters düşen bir söz söylemiş olur. Bu yüzden müfessirler bazen bu kelimeyi, “Aslında çirkin olduğu halde, görünüşteki benzerliğe aldanarak ya da nefsin duygularına esir

olarak bir şeyin güzel görünmesi" şeklinde açıklamışlardır.

Müşriklerin bayram törenleri ise görünüşteki yanıltıcılıkları yani aslında iyi bir şey olmadıkları halde süslenerek iyi gibi gösterilmeleri ve şehvet duygularını okşamaları yönünden, batıl olma ve "zur" (yalan) olma niteliklerini yapılarında barındırırlar. Bunların ne din açısından ne de dünya açısından hiçbir yararları yoktur, akıbetleri itibarıyla da elem ve acıdan başka getirileri bulunmamaktadır. İşte bu yüzden hem bu törenlerin bizzat kendisi, hem de onlara katılma fiili veya seyirci olarak bulunma işi bu terimle ifade edilmiştir. Cenab-ı Allah yukarıdaki ayette bu törenlerin seyircisi olmamayı övüyor. Seyircilik, sadece görerek veya işiterek olay yerinde bulunmayı ifade eder. Peki, bundan daha ileri giderek seyircilikle yetinmeyip bu tip törenlere doğrudan doğruya katılmanın hükmü nice olur, bunu varın siz düşünün![75]

Günümüzde kutlanılan bu bayramlara gelince... Kadınlar ve erkekler iğrenç bir şekilde iç içedirler. Bu törenlerde meydana gelen gizli ve açık rezillikler, genç dimağlarda yer alan iffet ve hayâ duygusunu yok ediyor. Yine bu bayramlar bünyesinde, ülke tağutlarına ve kanunlarına karşı gençlerin içine dostluk, sevgi ve itaatkarlık duygusu yerleştirmek için törenler, festivaller, kamplar, tiyatrolar, gösteriler düzenleniyor. Genç nesil kötülüklerin boyunduruğu altında oyalanıp onların düşünmeleri engellenmek isteniyor.

Hiçbir faydası olmayan harcamalar yapılıyor, paralar ve mallar israf ediliyor. Hiç şüphesiz böyle bir tavır bunu gerçekleştiren kişiyi ancak şeytanın kardeşlerinden kılar. Bayram günlerinde caddeleri, çeşitli kurumları, okulları ve bakanlıkları süslemek için kullandıkları bayraklara, levhalara, aydınlatmaya ve süslere verdikleri parayla dünyanın dört bir yanındaki onbinlerce mustazaf Müslümanın karnı doyurulabilir.

---

[75] İbn-i Teymiyye, İktida-u Sıratu'l Müstakim, sf: 182-183.

Bu yaptıklarını ya da en azından bir kısmını bile Müslümanların dini bayramlarında -mesela kurban bayramında- yapmazlar.

Cehennem ashabı bu bayram gününden önce ve bayram gününde tağutlarına duydukları saygıyı ifade etmek için her yere onların fotoğraflarını asarlar. Aynı şekilde okullardaki hem kız hem de erkek öğrenciler bu törenlere katılır. Duvarlarına, sınıflarına ve koridorlarına bu resimlerin asıldığı okullar daha da çirkin bir hale gelir. Bu bayramların öncesinde ve bayram günlerinde yukarıda saydığımız aşırılıkların ve tağutlara saygı gösterilerinin yanı sıra, tıpkı caddelere astıkları gibi gençlere de bu tağutların resimlerinin yakaya takılanlarını dağıtırlar. Hatta Arapalara, çarşı-pazarlara, iş yerlerine ve diğer her yere bunları dağıtırlar.

Onların bu şeytani bayramlarının yaklaştığı zamanlarda tüm okullarında yazı, yorum, resim hatta din dersi ve diğer bütün dersler putperest bayramlarını övmekle, yönetici tağutlarını yüceltmekle geçirilir.[76]

---

[76] 4. sınıf "Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi" kitabı 101–103. sayfalarında "Milli Bayramlarımız'"başlığı altında şu ifadeler yer almaktadır: "Milli bayramlarımız, milletimizin geçmişinde yaşanan sevindirici olaylar nedeniyle kutladığımız bayramlardır. Milli bayramlarımız, milletçe birlik ve beraberliğimizi pekiştirmemiz açısından önemli günlerdir. Bu bayramlarda düzenlenen törenlere katılarak milletçe dayanışma içinde olduğumuzu gösteririz. Millet olarak belli konularda aynı düşünceleri paylaştığımızı bir kez daha anımsarız. Aynı değerler etrafında birleşen insanlarla birlikte olmanın mutluluğunu yaşarız. Bu nedenle, bayram kutlamalarına katılmalıyız. Bu günlerde evlerimizi ve okulumuzu bayraklarla süslemeliyiz. Güzel yurdumuzun ve özgürlüğümüzün kolay elde edilmediğini unutmamalıyız. Bir yılda kutladığımız dört milli bayramımız vardır."

Bahsettiğimiz "Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi" isimli kitabda bu bayram kutlamalarıyla ilgili verilen fotoğrafta kızlar ve erkekler stadyumda karışık bir halde ve kızların etekleri bir karış bile değil. Dikkat ediniz bu resim "Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi" kitabında geçmektedir. İşte bu deyyusların din ve ahlak anlayışı… *(yayıncı)*

Talim ve Terbiye Bakanlığı (aslında edebsizlik bakanlığı demek daha doğru) o gün münasebetiyle şiir ezberleme, spor, müzik ve şarkı yarışmaları gibi çeşitli yarışmalar düzenler. Tabi bunların hepsinin konusu vatan, bayrak, put ve tağut yöneticilere sevgi çerçevesindedir.

Bütün bunlarla birlikte ve hepsinden daha da önemlisi bu bayramlarda Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın indirdiği kanunlardan başka kanunlarla hükmeden tağutları ve onların anayasalarını öven, kutsayan pek çok şey yapılır. Gerek konuşarak, gerekse de makaleler, konferanslar, afişler, heykel projeleri vs. yaparak...

Bu saydıklarımız günümüzde fesad okullarında ve diğer kurumlarda yapılanların yanında, denizdeki damla misalidir.

Artık daha fazla bunlara yer ayırmayacağız çünkü bu yapılanların iğrençliği herkes tarafından açıkça bilinmektedir. Bunu inkar edenler ise ancak inatçılıktan inkar eder ki onlar için de Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan hidayet istemekten başka bir şey yapamayız. Bunlar bizi ilgilendirmiyor. Ancak bizim söylediklerimiz tağutların, yandaşlarının ve dostlarının bu bayram aracılığı ile yaptıkları işin gençlerimizin içine; kendilerine, dostlarına ve ailelerine karşı sevgi tohumları ekme çabası olduğunu izah etme babındandır. Bu gençler ki ümmetin yeni neslidir. Tağutların bu çabaları, tahtlarını olabildiğince uzun süre sağlam tutma isteğinden dolayıdır. Ancak... Heyhat!... Heyhat!... Onlar bir tur kazandılarsa, sırada hakkın nice turları var... Onların karanlıkları ne kadar koyu ve zifiri olsa da sabahlar yakındır... Eğer randevuları sabaha ise... Sabahlar yakın değil midir?

Ey zavallı! Ey hem kendini hem de ciğerparesini fesad okullarındaki bataklığın içine sürükleyen kişi! Sana bu put bayramına dair daha ne söyleyelim! Put bayramları yaklaştığında bütün Milli Eğitim Bakanlığı'nın hatta devletin tüm bakanlıklarının ve kurumlarının çeşitli şekillerde sevgilerini, sevinçlerini açığa vurmak için yardımlaşıp

hazırlandıklarını [77] ve törenler düzenlediklerini görmüyor musun?[78]

Dediğimiz gibi devlette gençlerin eğitiminden sorumlu olan Milli Eğitim Bakanlığı bizi ilgilendirmiyor. Anlatmaya çalıştığımız, bu törenlerin iç yüzünü ortaya koymak ve bu putperest bayramlarının manasını açıklamaktır. Ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın indirdiğinden başka kanunlarla, haram ve helal konularında koydukları hükümlerle Allah *(Subhanehu ve*

---

[77] Ankara'da, Milli Eğitim Bakanı Doç. Dr. Hüseyin Çelik başkanlığında Vali Kemal Önal, Ankara 4. Kolordu ve Garnizon Komutanı Korgeneral Aslan Güner, Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek ve Milli Eğitim Bakanlığı bürokratları ile öğretmenlerden oluşan heyet Anıtkabir'i ziyaret etti. Bakan Çelik, Atatürk'ün mozolesine kırmızı ve beyaz karanfillerden oluşan ve üzerinde "Milli Eğitim Bakanlığı" yazılı çelengi koydu ve hep beraber saygı duruşu yaptılar. Bakan Çelik, daha sonra Anıtkabir Özel Defteri'ne şunları yazdı: "Büyük önderimiz Atatürk, 88 yıl önce milli hakimiyetimizin sembolü olarak açtığın TBMM, Türk milletini gururla temsil etmektedir, milletimizi koyduğun ilkeler ışığında çağdaş medeniyete doğru taşımaktadır. TBMM'nin açılışı dolayısıyla Türk çocuklarına armağan ettiğin Milli Egemenlik ve Çocuk Bayramı evrensel bir boyut kazanarak dünyada hayranlık uyandırıyor. Bugün tüm yurtta ve dünyada tıpkı 88 yıl önceki coşku ve gururla bu anlamlı millet bayramını kutluyoruz. Çocuklarımızla birlikte sana bir kez daha minnettarlığımızı arz ediyoruz. Ruhun şad olsun." Daha sonra, 81 ilden ve Ankara'daki okullardan gelen öğrenciler Atatürk'ün mozolesi önünden saygı geçişi yaptılar. Öğrenciler ellerindeki çiçekleri ve bayrakları mozoleye bıraktılar. *(yayıncı)*

[78] Hatta bu konuda hükümet taraftarı kişilerce yönetilen bazı ticari şirketler de onlarla yardımlaşır. Bu hazırlıklara çok çeşitli katılımlar olur. En tehlikelisi okullarda olması ve bu bayram yoluyla genç neslin fesada uğratılmasıdır. Mesela bir keresinde Kuveyt'te bulunan bir un şirketi okullara, üzerinde sınıf öğrencilerinin ve öğretmenlerinin resmini koymak için bir yer olan ve altında da "insanlar ilim ve parayla mülklerini inşa ederler, fakirlik ve cehaletle mülk inşa edilmez" yazan defterler dağıtmıştı. Tabii burada kasdettikleri ilim dünyevi ilimlerdir. Çünkü din ve din ilimlerinin mülk kurmakla alakası yoktur. İşte gençleri bu düşüncelerle eğitiyorlar. Defterin dış kabında da "25. ulusal bayram dolayısı ile hatıra. 1985-86 eğitim yılı" yazıyordu.

Tealâ)’ya şirk koşarak getirdikleri anayasalarına, hükümetlerine karşı sevgi ve bağlılık tohumları ekmek için bu bayramları nasıl kullandıklarını açıklamaktır.

Bir başka uygulamaları da devlet ve televizyon yayınlarına katılarak gençleri fitne ve tuzaklarına düşürmektir. Bu bayramlarda kız ve erkek öğrencileri, tağutlarını ve anayasalarını öven televizyon programlarına çağırırlar. Neslin ifsad olmasına sebep olup fitneyi arttıran bu tür fiillerde cesaretlendirmek için gençlere ödüller dağıtırlar.

Tüm bunlarla yetinmeyip Müslüman gençleri hem okullarda hem de cadde ve televizyonlarda, bayram törenlerine fiili olarak katarak, onlara sevinç gösterileri hatta müzikli danslı gösteriler yaptırırlar. Temsiller, gösteriler, şarkılar, marşlar hazırlamak için günlerce gençleri meşgul ederler. Bütün bu hazırlıkları, kadın erkek karışık icra edilen, içinde fesad, açık saçıklık, gizli açık pek çok rezillik bulunan bayram günü için yaparlar. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*’nın iğrendiği, gazabı ve cezasına layık olan bir gün… Milli Eğitim Bakanlığı bunun için özel bir komisyon oluşturmuştur. Bu bayramlar için özel bir bütçe ayrılmış, özel imkanlar oluşturulmuştur.

Tabii ki bunu küçük Müslüman kız öğrencileri hayasızlığa sürükleyip açık saçık giyinmeye alıştırmak için de kullanırlar. Çünkü bu bayramlarda öğrencilere kısa elbiseler giydirilir, yüzleri kırmızı veya yeşil renklerle boyanır ve bu şekilde caddelerde televizyonlarda gösterilirler. Onların sözde ilimlerinin semeresi ve hedefleri işte budur.

Kalbinde hayat olan bir kişiyi fesada uğratmak için bunlar yeterlidir. Ne var ki pek çoğunun kalbinin zaten ölü olduğunu görürsünüz.

Bazı Müslümanlar hicri 1406 yılında gerçekleştirilen bayram dolayısı ile orada meydana gelen fesadı kınayan şu yazıyı yayınlamışlardı:

“Kıskanç olan her Mümine çağrı…

Kıskanç olan her Müslümana çağrı…

Kıskanç olan her babaya çağrı…

Muhammed Mustafa *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyuruyor:

«Her biriniz çobansınız ve her biriniz güttüklerinizden mesulsünüz»

Sen ey baba! Ey veli!

Kızına okulla ilgili sorular sordun mu hiç?

Kızına okulda neler öğrendiğini sordun mu hiç?

Kızın yarı çıplak haldeyken spor öğretmeninin ya da başka erkeklerin görmesine razı olur musun?

Bunu öğrenirsen ne yaparsın?

Değerli veli kardeşlerim!

Milli Eğitim Bakanlığı 21.09.1985 tarihinde 2144 sayılı bir bildirgeyi anaokulları dışındaki bütün okullara gönderdi. Bunun beşinci bendinde şöyle diyor: «Spor şenliklerine katılacak olan kız okullarında öğrencilere değeri 200 dinarı aşmayan spor elbiseleri hediye olarak dağıtılacaktır»

«Kız öğrencilerin hazırlayacağı bir şenlik» ha! Bu söz bile insanın zihninde dehşet uyandırıyor. Hem de Milli Eğitim Bakanlığının vereceği hediye karşılığında (!) öyle mi?

Ben hafızlık ve Sünneti anlama şenliği ya da dinî uyanış şenliği olarak hayal etmiştim!… Spor şenliği!… Hangimiz bir spor şenliğine şortla katılabiliriz?! Hiç kimse!… Öyleyse işte kızlarınıza ve kız kardeşlerinize yönelik bir çağrı!… Uzun kıyafetlerini, ridalarını çıkarıp şort giymeleri, haya ve edeblerini de ridalarıyla birlikte çıkarıp atmaları için yapılan bir çağrıdır bu!

Hürriyet sloganı altında kızlarımızı dinin aydınlığından ve kerametinden çıkarıp demokrasinin karanlıklarına, hayadan çıplaklığa, iffetten rezilliğe, temizlikten pisliğe, ardan fesada götürmek için yapılan bir çağrı! Bütün bunlar Milli Eğitim Bakanlığının vereceği hediye karşılığında!… Biz size

namusumuzu emanet ediyoruz.[79] Oysaki siz bize ihanet ediyorsunuz! Milli Eğitim Bakanlığı ne istiyor?! Babaların ve velilerin katılıma izni olmadığı halde! Milli Eğitim Bakanlığı ne istiyor?!

Değerli veli kardeşlerim!

Bu bir sonun başlangıcıdır. Bunu serbest bırakmak istiyorlar. Eğitimin her aşamasında karma eğitimi yaygınlaştırmak istiyorlar. Bu bir nabız yoklaması değil midir? Bu bir basamaktır.

Spor şenliği! Erkeklerin önünde… Kadınlar dans ediyor… Ne kadar utanç verici, ne kadar ayıp… Muhammed Mustafa *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyuruyor: «Deyyus cennete girmeyecektir»

Namusunu kıskanmayan kişiye "deyyus" denir. Yoksa siz de onlardan mısınız?!

Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun…"

b- Batılı Haçlılar ve Dostları Eliyle Gerçekleşen İfsad[80]

---

[79] Bu, işin ehline teslim edilmeyişi ve hainlere güvenmekten dolayı meydana gelen güvenin yok olmasıdır. Bu fesad da söz konusu ihmalin sonuçlarından biridir.

[80] Özellikle bu alanda UNESCO isimli teşkilat büyük çalışmalar yapmaktadır. 1953 yılında kurduğu "Kardeş Okullar Ağı" projesi ile tüm dünyada eğitime müdahale etmek bu kurumun temel hedefidir. Halen 176 ülkeden farklı düzeylerden 7900 eğitim kurumu bu ağın içerisinde yer almaktadır. TC de bu ağın bir parçasıdır. Eğitim kurumları arasında bilgi, deneyim, öğrenci ve öğretmen değişimi yoluyla kültürler arası diyaloga katkıda bulunmak bu programın temel hedeflerinden birisidir. Not: Bu bilgi "Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim ve Kültür" sitesinden alınmıştır. *(yayıncı)*

Günümüzün fesad medreselerindeki sapkınlık, tağutların Hıristiyan Batı ve Haçlı Amerikan dostlarından alınmış, eğitim yoluyla gençlere aktarılmıştır. Bunun kaçınılmaz sonucu ise gençlerin batılıların ucube bir kopyası olmasından başkası değildir. Bugün bu tağutların kafir Batı ile dayanışma içinde oldukları, onlarla yardımlaştıkları onlardan ne derece etkilendikleri oldukça açıktır.

Hükümetin, bu devletlerle imzaladığı ortak kültürel dayanışma anlaşmalarından tutun da karşılıklı konferans ve ziyaretlere kadar pek çok uygulamaları vardır.[81]

İslam topraklarında fesadın yayılması adına öncülük yapan kurumlardan bir tanesi ve hatta en önde geleni UNESCO'dur. Kuveyt UNESCO üyesidir. Paris'te daimi bir temsilcisi (Dr. Faysal Salim) vardır. Aynı şekilde Haliç Devletleri Arap Eğitim Bürosu'nun bu sinsi teşkilatla çok geniş çaplı dayanışması vardır. En son yaptıkları anlaşmada "Yapılan konferanslarda kesinlikle temsilci bulundurmak, Haliç bölgesinde uygulanacak ortak organizasyonlar ve projeler hazırlamak" üzere anlaştılar. Bahreyn'de inşa etmeyi planladıkları Haliç Üniversitesi için teknik danışmanlık anlaşması ise apayrı bir aldatmacadır. Bu büronun amaçlarına dikkat etmek gerekir ki bunları sık sık tekrarlıyorlar.

Günümüz tağutlarının UNESCO ile yardımlaşmaları, eğitim metodları hususunda, öğretmen değişimi yapmada yahut eğitim kursları düzenlemekte ve kültürel dayanışma sağlanması vs. şeklindedir. Bu konu, hakkında delil göstermeye gerek olmayacak kadar açık bir konudur. Amerika'nın bu teşkilat üzerinde hakimiyeti de hakeza aynı şekilde herkes tarafından bilinen tartışılmaz bir gerçektir. Perde arkasında elbette ki

[81] Bu anlaşmalar oldukça erken dönemlerde başlamıştır. Bunun sebebi onların yahudi ve hıristiyan kafirlere olan aşırı beğenileridir. Mesela, "Fransa ile Kuveyt arasındaki kültürel, ilmî, teknik yardımlaşma anlaşması" 18 Eylül 1969 yılında imzalanmıştır. Başka devletlerle de çok sayıda benzer anlaşmalar vardır.

yahudiler var. Öyleyse bu sinsi teşkilatın pek çok sanatçıyı, dansçıyı, komünisti, varoluşçuyu ders kitaplarında büyük insanlar olarak tanıtmalarında şaşılacak bir şey yoktur.

UNESCO vasıtası ile açılan kurslar, eğitim öğretim konferansları bu teşkilatın Müslüman ülkelerdeki eğitime hakim olma yönündeki önemli hedefine ulaşmasında kullandığı aldatmacalarıdır.

UNESCO bu kurslara, konferanslara ek olarak Arap ülkelerindeki işlerle ilgili özel merkezler kurmuştur. Mesela "Irak'taki Temel Eğitim Merkezi", "Uluslararası Eğitim Merkezi" gibi. Bu merkezler Arap ülkelerine ve diğer Müslüman ülkelere önem verir. "Küfür Gazvesi ve Muasır İslam Toplumundaki Etkileri" adlı kitabın yazarı şöyle diyor:

"Arap dünyasındaki temel eğitim merkezleri, toplumsal gelişme ve büyüme iddiası ile İslami kıyamı yok etmeyi hedefler. Bu merkezler küfür gazvesinin (kafirlerin İslamı yok etme savaşının) Arap dünyasındaki en önemli yapı taşlarıdır."

UNESCO üyesi ülkelerin bu noktada hedefi, İslam coğrafyasında bulunan yardakçıları yardımıyla insanları dinsizliğe yöneltmektir. Öyle ki laikliği bile, Ümmeti koruyan bir fikir akımı olarak göstermişlerdir. Uyanış ve kıyamın, bozulmuş bir neslin eliyle gerçekleşemeyeceğini çok iyi bildikleri için hem günümüzde hem de gelecekte Ümmetin gençlerini dalalete sürükleyerek yok etmek öncelikli hedefleri arasındadır.

UNESCO'nun gerçekleştirmeye çalıştığı Müslüman ülkelerdeki eğitim sistemine hakim olma yönteminin hedeflerinden biri de Müslümanları batılılaştırmak, kendi kokuşmuş kültür ve medeniyetlerine hayran, İslam medeniyetine düşman ve dinden nefret eden insanlar yetiştirmektir.[82]

---

[82] "Herkes İçin Eğitim", UNESCO'nun eğitim alanında geliştirdiği çok önemli programlardan birisidir. Program 1990 yılında düzenlenen

Eğitim Öğretimi Yönetip Eskiden Beri Yönlendirmeleri

Bu konuda kurslar açmak, konferanslar vermek ve devamlı surette ziyaretlerde bulunmak gibi aşikar uygulamaları vardır.[83]

"Herkes İçin Eğitim Konferansı"nda başlatılmıştır. Herkes İçin Eğitim; çocukların, gençlerin ve yetişkinlerin temel eğitimden yararlanmasını hedefleyen küresel bir programdır. Programın temel ilgi alanları; temel eğitim, yetişkin okur-yazarlığı, cinsiyet eşitliği daha doğrusu eşitsizliği ve eğitimde kalite sorunu gibi konulardır. Eğitim alanında öncü kuruluşlardan birisi olan UNESCO, eğitim konusunda faaliyet gösteren hükümet kuruluşları, sivil toplum örgütleri ve medya arasında 2015 hedeflerine ulaşılması için faaliyetlerin eşgüdümünü yapmaya, bilgi ve deneyim paylaşımını mümkün kılmaya çalışmaktadır. Türkiye, Herkes için Eğitim Programı kapsamında ya da bu programla uyumlu çeşitli faaliyetler yürütmektedir. Örneğin "Haydi Kızlar Okula", "Baba Beni Okula Gönder" ve çeşitli okuma-yazma kursları Herkes İçin Eğitim Çalışmalarına güzel örnekler oluşturmaktadır. "Haydi Kızlar Okula" kampanyası ülkemizde eğitimde cinsiyet eşitsizliğinin çözümü için gerçekleştirilen ve uluslararası düzeyde örnek oluşturabilecek bir çalışmadır. Not: Bu bilgi "Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim ve Kültür" sitesinden alınmıştır. *(yayıncı)*

83 "Rotary Paylaşır" temasını ilke edinen Karia RK üyeleri, Bodrum'un köy okullarını ziyaret etmeye devam ediyor. Bahçekaya köy okulunun sadece 2 dersliği olan okuluna kitap ve eğitim araçları desteği verdi. Köy muhtarı ile yapılan görüşmelerde, okulun ihtiyaçlarını önceden belirleyip sadece 27 öğrencisi bulunan okuldaki minik öğrencileri ziyaret ettiler. Okula, dönem başında ihtiyaçları olan mutfak eşyaları ve klima hediye edilmişti. Şanlıurfa'daki bir okulun açılış törenine katılan Avrupa Komisyonu Türkiye Delegasyonu Mali İşbirliği Bölümü Başkanı Dr. Holger Schröder okula gidemeyen kızları evlerinde ziyaret ederek "Şanlıurfalı kızların okutulması için elimden geleni yapacağım" dedi. Tören sonrası, köyde oturan Hasan Sakat'ın evini ziyaret eden Dr. Schröder, okula gidemeyen kız çocuklarıyla sohbet etti. İlköğretimi bitirdikten sonra maddi imkansızlıklar nedeniyle okula gidemediklerini anlatan kız çocukları, eğitim görmeyi çok istediklerini belirttiler. Dr. Schröder, her çocuğun iyi bir eğitimi hak ettiğine inandığını belirterek şunları söyledi: "Bir çocuğun iyi bir eğitim alma şansı, o çocuğun nerede doğduğuna bağlı olmamalıdır. Bu amaçla okul, öğretmen ve yurt binaları dahil olmak üzere Avrupa Birliği ile Temel Eğitime Destek

Örneğin, UNESCO'nun 1955 yılında Beyrut'ta gerçekleştirdiği "Evrensel Uyum İçin Eğitim Çalışmaları Kursu" ve UNESCO'nun çağrısıyla 1956 yılında Kahire'de gerçekleştirilen "Arap Ülkeleri İle Öğretmen Değişimi Konferansı", okullardaki eğitim sistemini yönlendirip etkilemeleri, söz konusu okullara kendi kokuşmuş eğitim nazariyelerini ve boş felsefelerini sokma hedefleri sebebiyledir.

Bir de perde arkasında, karanlıkta gerçekleştirdikleri hedefleri vardır ki etkileri bu toplumların kokuşmuş okullarında vâki olmaktadır. Böyle yaparak kendi içimizden sadece batı kültürünü ve kokuşmuş eğitim sistemini bilen bir öğretmenler ordusu yetiştirmeyi başardılar. Bu öğretmenler söz konusu okullarda Froebel'in, Holmes'in, Rousseau'nun, Herbart'ın, Hodge'un, Leibniz'in, John Dewey'in, Carson'un nazariyelerini Müslüman kız ve erkek öğrencilere öğretiyorlar.[84] Ayrıca yahudi ve hıristiyan felsefecilerden daha birçoğunu…

Gençleri Locke'un, George Sand'ın, Jackson'ın, Baroness von Bulo'nun, Tolstoy'un yoluna yönlendiriyorlar.

Projesi kapsamında 16 ilde toplam 153 bina inşa edilmektedir. Bunların arasında Şanlıurfa'da inşa edilen 8 öğretmen lojmanı ile Büyük Ziyaret İlköğretim Okulu'nun da bulunduğu 22 okul binası yer almaktadır. Ben, kız çocuklarının okutulabilmeleri için elimden geleni yapacağım." Not: Bu bilgiler basından alınmıştır. *(yayıncı)*

[84] Eğer bu öğretmenlerin mezun olduğu eğitim (!) fakültelerinde okutulan kitapları inceleyecek olursanız, batılıların nazariyeleri, yolları ve hedefleri ile dolu olduğunu görürsünüz. Tağutların kontrolünde olan bu tür fakültelerde bunların olmasını garipsemiyoruz. Ancak kendilerini İslam'a ve davaya nisbet eden eğitimcilerin de batılıların nazariyelerini eğitim kitaplarına almalarına şaşırıyoruz. Sanki Rabbimizin Kitabı eğitimin bu yönüne yer vermiyormuş ve sanki Rasulullah'ın Sünneti bunun için yeterli değilmiş gibi… Rabbimiz asla kitabında hiçbir şeyi ihmal etmemiştir. Rasulullah (s) de dünya ve ahirette hayır olan ne varsa her şeyi anlatmıştır. Bizler ancak onu rehber edinirsek, buna ulaşırız. Ancak bu yapılanlar dininden soyutlanmış zayıf kişilerin, batı medeniyetinin aldatıcı parlaklığından ve şatafatından etkilenmektir.

Bu düşmanların yaptıkları, uyguladıkları metodlar ve amaçları İslam Ümmetinin ve neslinin yararına mıdır? Tabii ki hayır!...

İşte günümüz Müslüman eğitimcilerinden biri "Kuran'daki Eşsiz Eğitim Metodu" adlı kitabında şunları söylüyor:

"Bizdeki pek çok sözde eğitim uzmanı, hayata batının kültür penceresinden başka bir açıdan bakamıyorlar. Ezher Üniversitesi Arapça Eğitim Fakültesi'ne katıldığımda, eğitim usulleri ve eğitim psikolojisi dersleri almaya başladım. Öğrendiğimiz derslerde, Ezher'in şerefi ve tarihini küçümseyen konular vardı. Kendi kendime sordum: Ezher Üniversitesi, öğrencilerine Herbert, Dalton, John Dewey'inkinden başka eğitim metodları öğretemez mi? Allah'ın Kitabı ve İslam kültürü batılıların tecrübelerinden daha doğru, daha iyi eğitim metodları üretmekten aciz midir? (Hâşâ!) Batılıların tecrübeleri, bizim topraklarımızdan başka topraklarda yetişmiş, bizim akıllarımızdan başka akıllara uygun, bizim yaratılışımıza uymayan kişilere göre şekillendirilmiştir."

Şeyh Abdurrahman Duseri, tefsirinde (2/499) şöyle der:

"Gerçek aslında bilinenlerden çok daha kötüdür. Bunun sebebi yahudi masonların melun hileleri ile planlamış oldukları, Müslümanları her yönden saran çeşitli küfür gazveleridir. Müslümanların, basın-yayın vasıtası ile kulaklarının duyduğu her şey zehirlidir. Onların eğitim metodları eğitimin her aşamasındadır. Böylece çocuk, bu eğitim sistemi içinde dininden, dosdoğru şeriatından sapmış, dinin isminden, Kuran'ın da şeklinden başka bir şey bilmeksizin bu sapkın düşüncelerle yetişir."

Burada yani fesad medreselerinde ve hatta bu kokuşmuş bataklıkların idarecilerinin ve öğretmenlerinin okuduğu eğitim (!) fakültelerinde sıkça isimlerini duyduğumuz batılı yahudi ve hıristiyan liderlerin söylediği sözler ile onların İslam'a ve Kuran'a duydukları kin ve nefreti kısaca gözler önüne sermekte fayda var. Bundan sonra söz konusu olan düşmanların

Müslümanlara eğitim verme adına işbirlikçi dostları yardımıyla gençlerimizi nasıl zehirlediklerini daha da net görebilirsiniz. Aynı zamanda çocuklarını böyle okullara gönderen, onların eğitim metodlarına teslim eden babaların çocuklarını nasıl kaybettiklerini, nasıl bir helak ve dalalet içine attıklarını da müşahede edeceksiniz.

Lawrence Brown: "İslam, batı sömürgeciliğinin önündeki tek duvardır."

İngiltere başbakanı Gladstone: "Kurân Müslümanların elinde olduğu sürece batı, doğuya hükmedemeyecektir."

ABD Başkan Danışmanı Eugene Rostow: "Şunu anlamamız gerekir ki Arap halkları ile bizim aramızda bulunan ihtilaflar, devletler ya da halklar arasında bulunan ihtilaflar değildir. Aksine İslam medeniyeti ile hıristiyan medeniyeti arasındaki ihtilaftır. İslam ve Hıristiyanlık arasındaki çatışma Ortaçağ'dan beri devam eder ve şu ana kadar da çeşitli şekillerde sürmüştür."

Mübeşşir Tekeli: "Müslüman ülkelerde Laik batı tarzına uygun okullar kurmayı teşvik etmeliyiz. Çünkü batılı okulların kitaplarını okuyup İngilizce öğrendikten sonra, pek çok Müslümanın Kur'ân ve İslam'a olan inançları sarsılmıştır."

Zwimmer: "Müslümanlar hala hıristiyan okullarından nefret ediyorlar. Bu yüzden onlara laik okullar kurmamız ve bu okullara katılmalarını kolaylaştırmamız gerekir ki öğrencilerdeki İslam ruhunu yok edelim."

Jeb: "İslam, Müslümanların sosyal hayatındaki hakimiyetini kaybetmiştir. Etki alanı günbegün azalmaya başlamıştır. Hatta sadece birkaç ibadetle sınırlandırılmıştır. Tüm bu gelişmeler tedricî olarak, dikkat çekmeden gerçekleşmiştir. Ancak bu gelişmeler uzun vadede özellikle gençler içinden İslam alemi için önderler çıkmasını engellemek

amaçlıdır. Tüm bunlar laik kültür ve eğitim aktiviteleri sayesinde olmuştur."[85]

Bu konuyu UNESCO'nun gerçek yüzünü ortaya koyan şu alıntı ile bitiriyoruz.

UNESCO'nun yayınladığı "İnsanoğlunun Tarihi ve Katettiği Kültürel ve İlmî Gelişmeler" adlı ansiklopedinin 3. cildinde şöyle geçiyor:

"İslam; yahudiler, hıristiyanlar ve putperest Araplardan alınmış uydurma bir dindir.

Kurân, belağat içermeyen bir kitaptır.

Peygamberin sözleri, peygamberden sonra uzun süre bazı insanlar tarafından uydurulup ona nisbet edilmiştir.

Müslüman fakihler İslam fıkhını, Roma, İran, Tevrat ve kilise kanunlarına dayanarak oluşturmuşlardır.

İslam toplumunda kadının değeri yoktur.

İslam, Arapistan ve dışındaki yabancılara zulmetmiştir."

Tüm bunlar söz konusu sinsi teşkilatın BM'ye tâbî en büyük kültür heyeti tarafından çıkarılmış olan ansiklopedide geçmektedir. Müslüman ülkelere çeşitli yollar ve eğitim teorileri vasıtası ile ulaşmaktadır. Bu konuda Müslüman ülkelerdeki batılı kafirlerin yardakçısı olan tağut yöneticiler, metodun hedefine ulaşması ve öğretmen yetiştirilmesi konusunda onlarla derin dayanışma içerisindedirler.[86]

---

[85] Bkz. Celal el İlm, "Batılı Komutanlar Diyor ki: İslam'ı Yıkın, Ehlini Yok Edin"

[86] Öyleyse bu tür sinsi teşkilatlar ve benzerlerinin eğitim metodlarında yaygın olarak övülmesine şaşırmamak gerekir. Mesela, ortaokul birinci sınıf sosyal bilgiler kitabı sf. 160–161'de şöyle diyor: "BM'ye tâbî çeşitli teşkilatlar:

Birleşmiş Milletler İlim, Eğitim ve Kültür Teşkilatı UNESCO. Tüm bu teşkilatlar, dünya devletlerine hizmet eden uluslararası heyetin yüce hedeflerini gerçekleştirmek için çalışırlar. Bütün dünya insanlığına sunduğu bu yüce hedeflerden birisi de İslam'la ve Müslümanlarla savaşmaktır."

c- Öğretmenlerin Ehliyetsizliği Bakımından İfsad

Bu bölüme kadar günümüzün fesad saçan okullarındaki kötülükleri, kurucuları yani tağuti hükümetler ve onların destekçileri bakımından ele aldık. Bu bölümde ise bu okullarda meydana gelen ifsadı öğretmenler, gözetmenler, yöneticiler gibi okullardan doğrudan sorumlu olan kişiler bakımından ele alacağız. Bunların arasında en önemli olanlar ve genç nesil üzerinde en etkili olanlar, bilindiği gibi bu okullardaki öğretmenler ve yöneticilerdir. Özellikle öğretmenlerin çoğunluğunun bizzat içinde bulundukları sapkınlığı, fesadı ve hatta salih olanların dahi ne büyük bir acziyet içinde olduklarını açıklamamız gerekiyor. Bundaki amacımız ise babaların, çocuklarını kimlerin pençeleri ve dişleri arasına attıklarını öğrenmeleridir.[87]

Buraya kadar anlattıklarımızdan sonra, haçlıların Müslüman ülkeler üzerindeki hain hedefleri ve etkileri sanırım yeterince anlaşılmıştır. Aynı şekilde haçlıların bu sinsi metodlarını gerçekleştirebilme için kendilerine ve kokuşmuş medeniyetlerine hayranlık duyan, doğru yoldan alıkoyan,

---

[87] 2008 yılının hemen başlarında satış rekorları kıran bir kitap çıkmıştı. Kocası askere gidince 300 erkekle beraber olan bir kadının maceraları. Dikkatinizi çekerim bu kadın bir İngilizce öğretmeni idi. Sadece bununla yetinmeyelim isterseniz. Sizlere basından birkaç dakika içinde derlediğim haberlerden bir kesit sunayım: "Eskişehir'de evli 2 çocuk babası emekli öğretmen 55 yaşındaki Muzaffer Kurtoğlu, geçirdiği bunalım sonucunda evinde fare zehiri içerek intihar etti. Safranbolu ilçesinde emekli bir okul müdürü, kredi kartı borçlarından dolayı kendini asarak intihar etti. Niğde Fen Lisesi'nin gururu matematik öğretmeni Elif Tezekici, girdiği bunalım sonucu kendini asarak intihar etti. İstanbul Küçükçekmece'de oturan sözleşmeli öğretmen 35 yaşındaki Dinçer Martin, annesi 57 yaşındaki Fatma Martin ve kardeşi 31 yaşındaki Taner Martin'i tabancayla vurarak öldürdükten sonra kendi yaşamına da son verdi. Komşusuna kızan emekli öğretmen av tüfeğiyle 4'ü polis, 2'si vatandaş ve 2'si gazeteci 8 kişiyi yaraladı." Siz çocuklarınızı kimlere teslim ediyorsunuz bir düşünün? *(yayıncı)*

şüphelere sevgi besleyen öğretmenler yetiştirmek olduğunu da anlatmıştık. Ya da onlar kendi dinlerine mensup olmasa dahi en azından, herhangi bir dine mensup olmayan laik öğretmenler yetiştirmek için çalışıyorlar. Daha önce de açıkladığımız gibi bu öğretmenler de Freobel, Herbert ve Rousseau'nun ve batılı eğitim felsefecilerinin metodları ile Müslüman çocuklarını yetiştiriyorlar. Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yolu üzerinde değil!... Onlara görev veriyor, maaş bağlıyorlar. Böylece söz konusu öğretmenler, tağutların hazır askerleri haline geliyor. Kafirlerin metodlarına sımsıkı tutunan, emirlerinden bir milim dahi sapmayan taraftarları oluyorlar.

Eğitim metodunun bu şekilde ifsad edilmesi sonucu, Müslümanlar kendilerinden sonra gelecek nesillerinin devamlı surette bozulması hususunda çaresiz kalmaya devam edeceklerdir. Bunun sonucunda ise daha nice seneler düşmanları kendilerine karşı galibiyetlerini sürdüreceklerdir. Yine aynı şekilde eğitim sisteminin dejenere edilmesi tağutların en temel hedeflerindendir. Onlar bu sayede tahtlarını sağlamlaştıracak, mümkün olduğu kadar uzun bir süre daha kadar koltuklarında kalabileceklerdir. Tağutlar bundan dolayı kendilerine, kanunlarına ve tuğyanlarına dostluk besleyen öğretmenler yetiştirmektedirler. Bu öğretmenlerin bir kısmı işlerine derin bir sevgi ile yapışmışlardır. Onu inanarak icra ederler. Bir kısmı ise maaş, rütbe, mevki ve çeşitli kazanımlar uğruna ya da müfettişlerin teftişlerinden korktukları için bu görevi yapmaktadırlar.

Bunların hepsinin efendisi de dostu da lanetli İblis'tir. Ademoğlunu dalalete düşürmek ve böylece kadim yeminini gerçekleştirebilmek ve akıbette de onları kendisiyle beraber cehennem çukuruna sokmak için şöyle demiştir:

"Senin şerefine andolsun ki içlerinden ihlâslı kulların hariç, muhakkak onların hepsini aldatıp şiddetli bir sapıklığa sürükleyeceğim." (38, Sad/82–83)

Şehvet düşkünü, fesada saplanmış öğretmenler hazırlamak tabii ki yeni nesli fesada uğratacak ve onları uçurumlara sürükleyecektir.

Konuyu burada noktalayacağız. Ülkemizde ve diğer İslam ülkelerindeki okulların gerçeğine ve oradaki öğretmenlerin haline bakarsanız, az önce bahsettiklerimizden farklı bir durumda olmadıklarını görürsünüz. Günümüzde öğretmenlerin durumuna bakacak olursak, genel olarak şu vasıflarla öğretmenlerin durumlarını izah edebiliriz:

– Tüm kalbiyle, seve seve haçlıların tarafındadırlar.

– Batının kokuşmuş medeniyet ve kültüründen büyülenmiş olarak, onların tarafındadırlar.

– Marks ve Lenin'i tesbih eden komünistdirler.

– Baasçı, kavmiyetçidirler.

– Râfizî, Şiîdirler.

– Namazı, orucu bilmeyen laik ya da hiçbir dini kabul etmeyen, dinler hakkında şüphe içinde olandırlar.

– Tağutların dostlarıdırlar.

– Dünyevi beklentileri olan, paradan başka bir şey önemsemeyen, diline pelesenk ettiği "emir kulu" ifadesi ile ne olursa olsun bütün emirlere boyun eğen kişilerdirler.

– Ya da yeryüzünde fesad çıkaran, haram-helal ayırmaksızın dünyevi lezzetlere, şehvetlere (içki, zina, livata vs) saplanmış kişilerdir.

Gelecek sayfalarda bu bahsettiğimiz grupların hepsinin, söz konusu okullarda bulunduğundan bahsedeceğiz. Hepsine deliller göstereceğiz ki babalar çocuklarını pençelerine attıkları bu azgın kişilerin vahşetini anlasınlar. Bu kişiler muallim, müderris, terbiyeci ve rehber kisvesine bürünmüşlerdir.

Öğretmenlerin pek çoğunun hükümete, kanunlara ve devlete olan dostlukları ve bağlılıkları malumdur. Kimse bunu inkar edemez. Gerek bahsettiğimiz gibi samimiyet ve ihlasla, gerek terfi ve makam elde etmek için dalkavukluk yaparak veya

hükümetten, kanunlarından, evsiz ve aç kalmaktan korktukları için olsun bu iğrenç işi yapmaktadırlar. Her birini söz konusu bu okullarda görebilirsiniz.

Biz bunları bilgisizce, boşu boşuna söylemiyoruz. Biz de zamanında bu okullarda vakit geçirdik. Ve ömrümüzden onlarca yılı oralarda kaybettik. Bahsettiklerimizi kendi gözlerimizle gördük, kulaklarımızla duyduk. Bugün de Müslümanların çocuklarının büyük çoğunluğunun gördükleri ve duydukları gibi…

Pek çok öğretmenin ulusal, putperest bayramlar vesilesiyle nasıl hamasetle gürlediklerini gördük. Tağut hükümetleri nasıl yüceltip övdüklerini duyduk. Hem kendilerinin hem de öğrencilerinin bu münasebetlerle tören hazırlıklarına katılıp afişler, levhalar hazırladıklarını gördük.

Arapça öğretmeninin kompozisyon dersinde Kuveyt'in dünü, bugünü ve ulusal bayramını övmekle ilgili kompozisyon yazmamızı istediğine şahid olduk. Atalarının mücadelesine (Sabbah Ailesi), Kuveyt yöneticilerine ve polisin halka hizmetine dair…

Tarih, coğrafya, milli eğitim, okuma dersi ve diğer dersler de bile Kuveyt hükümetini, tağutlarını ve anayasasını medheden, kutsayan şeyler öğrettiklerini gördük.

Resim dersinde put resimleri yapıldığını, müzik derslerinde bile öğrencilere putperest marşlarını öğrettiklerini ve Kuveyt'i kutsayan, bayrağa ve hükümete saygı aşılayan şeyleri öğrettiklerini gördük.

Şimdi bunları daha açık bir şekilde ifade eden bazı delilleri size sunuyoruz:

Şu anki Kuveyt tağutu Cabir Ahmed, Kuveyt'te meydana gelen patlamalardan sonra öğretmenlere hitaben şöyle diyor:

"Siz bu ülkenin dayanaklarından birisiniz." Yani devlete, hükümete, kanunlara olan dostluğunuzla ve yeni nesli

tağutların maslahatını uygun olarak, onlara sevgi besleyecek şekilde yetiştirmek hususunda en büyük destek sizsiniz."

Veliaht Sacid Abdullah, "er-Raid"[88] dergisini çıkaran öğretmenlere gönderdiği mektubda şöyle diyor:

"Bugün pek çok seçkin adamın bulunduğunu görüyoruz. Ki bu adamlar günümüzde hazır bulundukları gibi istikbalimizin de teminatıdırlar."

Yine aynı derginin aynı sayısından, emekli bir öğretmen olan Sebke el Gays'ın[89] eski ve yeni öğretmenlere kutlama münasebetiyle söylediği şu sözleri aktarıyoruz:

"Hepimiz için kutlu olan bugünde sizlerin huzurunda olmak beni mutlu ediyor. Sevgili ülkemiz Kuveyt'in 25. ulusal bayramı. Hepimiz kalbimizden, büyük atamız ve kalkınmamızın efendisi emîrimize tebriklerimizi sunuyoruz. Allah onu bütün kötülüklerden korusun.

Hepimiz Kuveytliyiz. Ve Kuveyt bizimdir. Sen, sen ey Kuveyt! Ey emîrimiz! Kuveyt için ve bizim için daima yaşa."

İşte vatanını seven, ona ihlas ve vefa ile bağlı olan bir öğretmen! Ve devam ediyor:

"Eğitim işine yeni başlayanları cesaretlendirmek için onlara hitaben kutsal misyonları ile ilgili birkaç söz söylemem yerinde olur.

Siz ey yeni nesilleri yetiştirecek olan kardeşlerim! Geleceği inşa edeceksiniz. Mesleğinizdeki prensibiniz vatan ve Kuveyt sevgisi olsun. Emîr sevgisi. Gelecek nesillerin kalplerine dostluk ekin. Milletimiz Araplar ve tüm Müslümanlar için..."[90]

---

[88] Kuveytli öğretmenlerin çıkardığı bir eğitim dergisi

[89] Örtülü birisi... Örtülü olmayanları kim bilir nasıldır?

[90] "Öğretmenlik Mesleğine Saygı: Meslekler içinde en kutsalı öğretmenliktir. Bu konuda ulu önder Atatürk aşağıdaki sözleriyle öğretmenliğin önemini şöyle anlatmıştır: Milletleri kurtaranlar yalnız ve ancak öğretmenlerdir. Öğretmenler yeni nesil sizin eseriniz olacaktır. Öğretmenler! Cumhuriyet sizden, fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür

“Kuveyt’in tarihi ve coğrafî broşürü” isimli bir rehber… Bu rehberde “Erkam’ın meşaleleri”[91] ismini verdikleri bir yazı… Burada Kuveyt’e, tağutlarına ve kanunlarına övgüler yağdırılıyor. Ayrıca baştan sona bütün Kuveyt tağutlarının resimleri yer alıyor.

1984–1985 eğitim yılı dolayısıyla İsra okulundaki bayan öğretmenlerin hazırladığı öğrenci rehberinde şöyle yazıyor:

“Okul öğretmenleri tarafından oluşturulan öğrenci meclisinin hedefleri:

b- Öğrencileri demokratik hayata alıştırmak

c- Ulusal etkinliklere katılmak suretiyle öğrencilere vatan sevgisi aşılamak.”

Tabii vatandan kasdettikleri onların Allah’ın şeraitini terk eden sistemleri ve beşeri kanunlarıdır.

Kahire’de düzenlenen “Arap Dünyasındaki Eğitim Temelleri” çalışmasının ilk bölümündeki tavsiyelerde şöyle der:

“Kavmiyetçilik ve sosyalizm konusunda ortak hedeflere ulaşmak için öğretmenler kendi bölgelerinde yol gösterici olurlar.”

Aynı şekilde Şam’da düzenlenen “4. Arap Kültür Konferansı’nın” tavsiyesinde şöyle yazar:

“Ulusal eğitim veren öğretmenlerde bulunması gereken yetenek ve özellikler:

Arap ülkesine ve Arap kavmiyetçiliğine inanmalı. Kavmi ve vatanından duyduğu gurur; anlayış, idrak ve mantık temeline dayanmalı. Hissî bir infial olmamalı.”

---

nesiller ister. Öğretmenler! Ordularımızın kazandığı zafer, sizin eğitim ordularınızın kazanacağı zafer için yol açtı. Gerçek zaferi siz kazanacaksınız.” 4. sınıf Sosyal Bilgiler ders kitabı sf. 116’dan alıntı. *(yayıncı)*

[91] Tağutların ve taraftarlarının zulümleri olarak isimlendirseler daha doğru olurdu!

Biz de bu okullarda uzun süre yaşadık. Nasihatleri çekilmez olduğu zamanlarda bu tür öğretmenlerle çatışmaya giriyor, ciddi tartışmalar yaşıyorduk. Zaman zaman söz konusu öğretmenlerin nefretleri bize karşı davranışlarında ve de özellikle imtihanlarda kendini gösteriyordu. Siz de bu tür pek çok olayı okullardaki seçkin öğrenciler yoluyla öğrenebilirsiniz.

Ancak bu öğretmenlerin dini konularda ne kadar cahil olduklarını sormanıza bile gerek yoktur. Çünkü bu, zaten aşikar olan bir durumdur. Bunu ahlakî ve dinî sapkınlıkları konusunda daha ayrıntılı olarak açıklayacağız. Ancak burada özel olarak değindiğimiz konu; çeşitli vesilelerle katıldıkları, hazırlayıp düzenledikleri bir sürü batıl kutlama ve bayramlardır.

Bu bayramlar içinde yahudi, hıristiyan ve diğer cehennemliklerin isteklerine uygun olanlar veya benzeyenler vardır. Mesela; bayrak bayramı, aile bayramı, doğum günü, dünya sağlık günü, dünya trafik günü, insan hakları günü, BM günü, yılbaşı ve bunlar gibi ardında Müslüman gençleri kafir batıyı ve onun kültür ve medeniyetini sevecek şekilde eğitme hedefi olan günler ve kutlamalar...[92]

Bu bayramlar içinde bidat olan, sonradan uydurulup İslam'ın saflığını ve güzelliğini çirkinleştirdikleri bayramlar da vardır: Mesela; mirac kandili, mevlid kandili, hicrî yılbaşı vs... Bunlar gibi Müslüman gençlerin zamanlarını alıp zihinlerini meşgul ettikleri daha niceleri...

Bilindiği gibi İslam ümmetinin iki bayramı vardır. Bir üçüncüsü yoktur! Ramazan ve Kurban Bayramı. Bir de diğer günlerden daha özel olması sebebiyle bayram olarak

---

[92] T.C MEB'ine bağlı okullarda milli bayramların dışında kutlanması zorunlu olan gün ve haftalardan bazıları şunlardır: İlköğretim haftası, hayvanları koruma günü, Atatürk haftası (10–16 Kasım), dünya felsefe günü, dünya AIDS günü, insan hakları ve demokrasi haftası, tutum yatırım ve Türk malları haftası, Türk dünyası ve Türk toplulukları haftası (Nevruz gününü de içine alan hafta), dünya tiyatrolar günü, turizm haftası... *(yayıncı)*

isimlendirilen Cuma günü vardır. Bunlar dışındaki tüm bayramlar batıldır, merduttur, bidattir. Bütün bidatler dalalettir. Bütün dalaletler cehennemliktir.[93] Pek çok öğretmenin fesadlarına, ahlakî ve dinî sapkınlıklarına gelince… Din ile dinin şiarlarıyla, dindarlarla alay ederler. Namazı hatta oruç ve zekat gibi İslam'ın diğer vacib olan rükünlerini terk ederler. Sakallarını keserler, altın yüzük takarlar. Yahudi, hıristiyan ve diğer kafirlere benzerler. Yabancı kadınlarla karışık yerlerde bulunarak onlarla tokalaşırlar, yalan söylerler. Öğrencilerine tavsiye ettikleri televizyon ve videolardaki gibi müstehcen konuşmalar yaparlar. Ve bunlar gibi daha birçok ahlakî ve dinî kokuşmuşluğu bu öğretmenlerde görmek mümkündür. Bunların örneklerini daha da artırmak mümkündür. Bu okullardan herhangi birine uğrar ya da öğretmenleriyle tanışırsanız, bizzat gözlerinizle görerek şahid olacağınız daha nice pislikler görürsünüz.

Zaten din öğretmenlerinin de diğerlerinden pek bir farkları yoktur. Sakalını kesmiş, altın yüzük takmış veya namaz kılmayan ama İslami (!) eğitim veren öğretmenlerle karşılaşırsanız hiç şaşırmayın.

Aynı şekilde İslami eğitim verdiği halde süslü püslü, ahlaksız, giyindiği halde çıplak olan, sigara içen ve dini ölçülere, haramlara ve hadlere uymayan bir bayan öğretmen görürseniz de şaşırmayın.

Tüm bunlar şaşılacak, garipsenecek hadiseler değildir. Özellikle de gazete ve dergilerin, bayan öğretmenlerin ahlaksızlıklarına, rezilliklerine dair yazdıkları haberlerini görüyorsunuz. Bu şebekenin başında da Milli Eğitim Bakanlığı'nda önemli bir mevkide bulunan birisi bulunmakta. Bu kişi kendisinin ve efendilerinin bildiği sinsi ve iğrenç şartlara uygun olarak Kuveyt'teki öğrencilere eğitim vermesi için Mısır'daki bayan öğretmenlerle anlaşma yapıyor. Bu yaptıkları

---

[93] Bkz. İktidau Sırati'l Müstakim, İbn-i Teymiyye.

yıllarca devam ediyor. Elbette ki bu esnada ona başka sorumlular da ortaklık ediyor. Ta ki bir sene önce her şey ortaya çıkıncaya kadar…

İşte size fesad medreselerinde görev yapan öğretmenlere dair bazı örnekler… Bu örneklerin bazılarına bizzat şahid oldum, bazıları da bu okullardaki öğrencilerin anlatmış olduklarıdır. Lakin bahsi geçenler, bu fesad yuvalarındaki öğretmenlerin müfsidliğine dair gerçekleşen olayların yanında oldukça azdır.

Salimiye Erkek Ortaokulu öğrencileri içindeki en tembel, en cahil ve derslerde en başarısız olan bir öğrenci Sosyal Bilgiler dersinde üstün başarı gösterir. Kendisine bu durum sorulduğu zaman, her ay yapılan sınavda sınav kitapçığının içine müstehcen fotoğraflar ve dergiler koyduğunu ve bunu öğretmene eliyle teslim ettiğini gururla söyler. Bu öğretmen okulda, iğrenç tavırları ve esprileri ile meşhurdur. Onun gibileri ise oldukça fazladır.[94]

Kız Ortaokulunda, o günkü konusu İslami örtünme olan din dersinin sonunda öğrencilerden biri süslü püslü bayan din dersi öğretmenine neden örtünmediğini ve öğrettiği şeyleri kendisinin neden uygulamadığını sorar. Öğretmen ise şöyle cevap verir: "Ben örtünmeye inanmıyorum, inanıncaya kadar da örtünmeyeceğim." Bu söz bayan öğretmenler arasında durmadan tekrar edilir durur.

Abdullah Salim Lisesi'nde sosyal bilgiler öğretmeni "Tatlı Hatıralarım" isimli kitabını piyasaya çıkarır ki iğrenç bir kitaptır. Öğretmen kitabın başından sonuna kadar üniversite hayatında

---

[94] İzmir'de internetten çocuk pornosu görüntüleri indirdiği belirlenen kişinin kullandığı bilgisayarın İP numarasından Bornova ilçesinde oturan İ.B'nin (26) adresine ulaşan Asayiş Şube Müdürlüğü Ahlak Büro Amirliği Ekipleri, İ.B'nin Bornava'daki evine operasyon düzenledi. Başkent Üniversitesi Matematik Öğretmenliği bölümünden mezun olan İ.B'nin evinde yapılan aramalarda çocuk pornosu görüntülerinin bulunduğu 114 Cd ele geçirildi. Bu haber basından alınmıştır. *(yayıncı)*

bir hizmetçi (Azize) ile yaşadığı maceraları anlatır. Ve öğrencilerine bu kitabı satar.

Hatta iş öyle noktalara varmıştır ki bu okullardan birinde çalışan bir işçi, çalışma saatlerinin sonunda bir öğretmenin küçük bir kız öğrenci ile zina ettiğini görünce şaşkına döner.[95]

Duyduğuma göre dindar bir bayan öğretmen, okuldaki evli ve bekar bayan öğretmenlerin çoğunun sürekli cinsellikle ilgili sohbetler yapmaları, evli olanların eşlerinin fotoğraflarını getirip hangisinin daha yakışıklı olduğu konusunda oylama yapmaları, daima TV programları, video filmleri, otellerde (Hyatt Regency) sabahlara kadar süren dans partilerinden konuşmaları nedeniyle görevini bırakmıştır.

Öğle yemeği sırasında bayan öğretmenlerin arasında en çok espri yapılan gün, yemekte muz olduğu günlerdir. Öğretmenler birbirlerine: “”Bugün muz var, bugün muz var” diyerek seslenirler, diğer bazıları da öğrencilerin duyacağı şekilde: “İstemez… Bizim evde var” diyerek şakalaşırlar.

Sakalsız, şaklaban lise ikinci sınıf din dersi öğretmeni, öğrencilerine: “Size bir zeka sorusu soracağım” der. “Hangisi daha seksidir? Çıplak bir kadın mı, mayo giymiş bir kadın mı?” Fâsık öğrencilerden birkaçı: “Çıplak olan tabii ki hocam” diye cevap verir. Öğretmen ise: “Hayır, mayo giymiş olan… Çünkü mayo, içinde ne olduğuna dair merak uyandırır” der. Bu bahsettiğimiz kişi genelevde pezevenklik yapan birisi değil,

---

[95] Gün geçmiyor ki Millî Eğitim öğretmenlerinden biri kendilerine emanet edilen öğrencilerden birine tacizde bulunmasın, tasallud etmesin… Sivas’ta bir ilköğretim okulunda eğitim gören bir kız öğrenci, ailesine, öğretmeni S.Y’nin (40) elle cinsel tacizine uğradığını söyledi. Ailenin durumu polise bildirmesi üzerine, evli ve 1 çocuk babası olan öğretmen, gözaltına alındı. Okulda eğitim gören 3 kız öğrencinin daha aynı öğretmenin tacizine uğradığını ileri sürmesi üzerine, bu öğrencilerin de ifadeleri alındı. Bu haber basından alınmıştır. *(yayıncı)*

Kuveyt'te saygın(!) bir yabancı okulda öğretmenlik yapan bir din bilgisi öğretmenidir.[96]

Bazı öğretmenler uyuşturucu kullanmak ve satmak suçundan tutuklanmıştır. Diğer bazıları da öğrencileri ayartmaya çalışırlar.[97]

Ben kesinlikle eminim ki bu yazdıklarımı okuyanlar ya da özellikle bu okullarda okuyan ve okutanlar bu üzücü örnekleri arttırabilirler. Onlarca hatta yüzlercesini ekleyebilirler. (Allah yardımcımızdır)

İşte Şeyh Ömer Aşkar, "İbret Verici Durumlar" adlı kitabında bize söz konusu öğretmenlerin birinden bahsediyor… Bu, okullarda öğretmenlik yaptığı zaman gerçekleşen bir olay:

"Başarılı ders, öğrenci ile başlayıp öğrenci ile biten derstir. Başarılı ders, öğrenciye dayanan derstir. Eğitim yılı başında hazırlık kursunu açan müfettiş bunları söylüyordu. Öğretmenlerden biri: «Ancak bunu her durumda ve dersin her bölümüne uygulamak mümkün değil. Anlatıma dayalı dersleri öğrenciye soru yöneltme üslubu ile anlatmak mümkün değildir. Bu daha çok, hitabete dayalıdır» der. Müfettiş görüşünde ısrar edince; öğretmen müfettişten, söylediğini anlattığı ders esnasında uygulamalı olarak öğretmesini ister. Müfettişin tek yaptığı öğretmenden konusu anlatım olan bir dersi öğrencilere soru sorarak işlemesini emretmek olur. Öğretmen özür dileyecek olur ancak müfettiş ısrarlıdır, itiraz kabul edilmez.

---

[96] Aldıkları ihbarı değerlendiren Emniyet Müdürlüğü Ahlak Şubesi ekipleri, fuhuş yaptırdığı iddia edilen emekli öğretmen Sathiye Akaman'ın evine Cumhuriyet Savcılığı'ndan alınan izinle baskın düzenledi. Evde para karşılığı erkeklerle birlikte oldukları iddia edilen kadınlar E.K, N.D, C.T ve E.Y ile ev sahibi emekli öğretmen Sathiye Akaman gözaltına alındı. Bu haber basından alınmıştır. *(yayıncı)*

[97] KArapük'te resim öğretmeni A.Y (31)'nin E.K ile çekilmiş samimi fotoğraflarını bulan E.K'nin ailesi, kızlarının kaçırılacağı şüphesi ile jandarmaya ihbarda bulundu. Öğretmen ile öğrencisini Keklik Deresi mevkisinde otomobille giderken yakalayan jandarma A.Y'yi gözaltına aldı. Bu haber basından alınmıştır. *(yayıncı)*

Söz konusu müfettiş, öğretmenler tarafından tanınan bir müfettiştir. Kimse onu, istediğini yapmaktan vazgeçiremezdi. Din dersi ve Arapça müfettişi olmasına rağmen öğretmene kendi dediğini uygulatıncaya kadar kararından vazgeçmedi. Çünkü öğretmen onun isteğine olumlu cevab vermemişti.

Öğretmen kendi kendini kınayıp azarlamaya başladı. Diğerlerinin yaptığı gibi susup sadece dinleyemez miydi? Münafıkların yaptığı gibi müfettişin zekasını övüp kibar davranamaz mıydı?

Ancak şimdi ne yapacaktı? Müfettişin söylediğini uygulaması imkânsızdı. Ama müfettişin başarısız teorisini uygulamasa da durumu hiç iç açıcı değildi.

Sonunda bir karar verdi. Öğrencilere bir kıssa anlattı. İyice anlayıp idrak ettirene kadar konuyu öğrencileriyle tartıştı. Sonra da onlara müfettişle yaşadığı tecrübeyi anlattı ve öğrencilerden bir sonraki ders, sanki hikayeyi hiç bilmiyorlarmış, müfettiş geldiğinde ise sanki ilk kez duyuyorlarmış gibi davranmalarını istedi. Öğretmen öğrencileri denemek için birkaç arkadaşını gönderdi. Sonunda öğrencilerin rollerini iyice öğrendikleri kanaatine vardı.

Beklenen gün geldiğinde öğretmen, öğrencilere soru sormaya başladı. Öğrenciler maharetle cevap veriyorlardı. Hikaye, diyaloglar şeklinde tamamlandı. Müfettiş şaşkındı. Kendi teorisi başarılı olmuş ve itiraz eden öğretmenin hatası isbat edilmişti.

Müfettiş de öğrencileri imtihan etmek istedi. Ancak öğrenciler ne söylemeleri gerektiğini iyi biliyorlardı. Sırlarını iyi sakladılar.

Sonuçta müfettiş öğretmenin maharetini, öğretmen de müfettişin teorisini överek sınıftan çıktılar."[98]

İşte nesiller ikiyüzlülüğe böyle alıştırılıyor.

---

[98] Nesiller ikiyüzlülüğe böyle alıştırıyor başlığı altında. Sf: 112

Ve hırs, insanların boynunu işte böyle eğdiriyordu. İşte Şeyh Ebu Bekir Ahmed Seyyid'in (Kuveyt'te eğitim-öğretim alanında çalışanlardan biri), öğretmenlere yazdığı bir mektubda söyledikleri:

"Ey kardeşim! Unutma ki eğitim-öğretim alanında İslami eğilimle mücadele edip öğrenciler arasında yıkıcı görüşleri yaygınlaştıran öğretmenler ve çalışanlar vardır. İşte mürtedliği yayan, yaratıcının varlığı konusunda şüpheye düşüren bir öğretmen ve işte cemaatle namaz kılmak isteyen öğrencilere ceza veren başka bir öğretmen... İşte okulda herhangi bir İslami cemaatin oluşmasını, herhangi bir İslami konferansın yapılmasını yasaklayan bir yönetici ve işte kızlarımıza İslami terbiyeyi öğreten açık saçık bir kadın öğretmen... Yine örtünüp Rabbinin emrine itaat eden kız öğrencilerle alay eden bir başka öğretmen... Konferans salonuna, boynuna taktığı kadın takısı olan altın zinciri öğrenciler görsün diye gömleğinin üst düğmesini çözen batılılaşmış bir öğretmen. Eğitim alanında şeytanın ordusunda askerlik yapanlara ve batıla böyle şahid olursunuz. Bu tür öğretmenlerden ilim alan öğrenciler daha sonra okullarından mezun olurlar. Medyanın hazırladığı, kötülükleri güzel gösteren diziler ve yarışmalar silsilesi onları karşılasın, sarhoş uyuyup sarhoş uyansınlar diye... İşte gençliğinin büyük bölümünü Allah'ın emirlerini, dini eğitimi hafife alarak geçiren, Allah'ın varlığından şüphe eden bir nesil böyle ortaya çıkarılıyor."

Son olarak... Tüm bunlardan sonra yine bu öğretmenlerden biri çocuk eğitimi dersi ile ilgili bakın neler itiraf ediyor:

"Okullar şu anda (Allah muhafaza) her çeşit insanla dolu. Sadece öğrencileri söylemiyorum. Hem öğrenciler, hem öğretmenler... Öğretmen olduğumdan dolayı keşke bunu yapmasaydım. Ancak pek çok utanç verici şeye şahid oldum diyor". Ve şöyle devam ediyor: "Pek çok öğretmende ne ahlak, ne vicdan, ne de şeref var. Allah korusun."

Ey Allah'ın kulu! Sen tüm bunları öğrendikten sonra ve bu okullardaki öğretmenlerin çoğunun fesad ve sapkınlığının sana açıklanmasına rağmen çocuğunu nasıl bir bataklığın içine attığını öğrenmiş oldun. Çocukların (özellikle de küçük olanlar) bunlardan çok büyük ölçüde etkilenirler. Hatta pek çoğu senden çok onlara itaat eder, onların emirlerini yerine getirir. Halbuki sen onların babalarısın!

Eğer kişi, dostu ve arkadaşının dini üzere ise (ki çoğu zaman bu dost ve arkadaşla eşit ve akrandır), bir düşünün! Söz konusu hocası ve öğretmeni olursa durum ne olur?

Bu yüzden eskilerden biri, çocuklarının öğretmen ve eğiticilerine şu tavsiyelerde bulunur: "Çocukları ıslah konusunda yapacağın ilk şey, kendini ıslah etmek olsun. Çünkü onların gözleri senin gözlerine kilitlidir. Onlara göre güzel olan senin yaptığın, çirkin olan senin terk ettiğindir."

Bakınız, günümüz öğretmenlerinden biri verdiği konferansta aynı manada neleri itiraf ediyor:

"Ey babalar! Bilin ki çocuğunuzu sadece okula yazdırmanız bile çocuğunuzun eğitim açısından size güvenini azaltır. Çünkü çocuk kendi kendine şöyle der:

"Her ne kadar babam beni evde eğiten kişi olsa da o sadece benim karnımı doyurur, üstümü giydirir, bana para verir. Benim asıl eğiticim; bilgileri öğrendiğim, dersler aldığım öğretmenlerdir."

Bu yüzden sizin sözünüzden çok, öğretmenin sözüne güvenir. Öğretmen onu bir şeye sevk ettiğinde, onu uygular. Sen bir şey istediğinde ise tembellik yapar. Öğretmen herhangi bir öğrencinin yapması için bir isteğini söylese, bütün öğrenciler öğretmene hizmet etme şerefine(!) nail olmak isterler. Ancak baba, çocuğundan bir şey istediğinde zar zor yerine getirdiğini görür. Öğretmenin, sizin çocuklarınızın eğitiminde ne denli büyük etkisi olduğunu bilmeniz gerekir."

İşte öğrencilerin, öğretmenlerinden ve onların kötü yönlerinden nasıl etkilendiğine dair bazı babalarla ilgili bana ulaşan örneklerden birkaçı:

Dindar bir baba yedi yaşından önce çocuğunu müziğe karşı eğitmişti. Öyle ki çocuk, müzik sesi duyduğunda kulaklarını tıkıyordu. Yedi yaşından sonra baba, çocuğu okula yazdırdı. Ondan sonra müzik çocuğa sıradan bir şey gibi geldi, müzik dinlemek de onun için tabii bir durum haline geldi.

Diğer bir baba çocuğunun, öğretmenin isteği üzerine satın aldığı müzik aletinin şer'î hükmünü soruyor ve zarureti mazeret gösteriyordu.

Diğer bir baba, çocuğuna tağutların resimlerini ve bayrağını çirkin gösterip onlardan tiksindirir. Bir gün çarşıda çocuk babasının elini bırakıp tağutun resmi önünde saygı duruşunda bulunur. Neden bunu yaptığı sorulduğunda, öğretmenin onlara bunu tavsiye ettiğini söyler.

Yine dindar bir babanın açık saçıklıktan hiç hoşlanmayan kız çocuğuna, okula gitmeye başladıktan sonra bu durum sıradan gelmeye başlar. Çünkü örnek aldığı öğretmenlerinin çoğu bu şekildedir.

Ve daha niceleri...

Öğreticinin öğrenci üzerindeki etkisinin öneminden dolayı Rabbimiz kendileri ile oturup kalkacağımız, kendilerinden ilim tahsil ederek istifade edebileceğimiz öğretmenlerin özelliklerini bizlere bildirmiştir.

Sadece Allah'a ibadet ederek O'na itaatte sabır göstermek, devamlı surette Allah'ı zikretmek, Allah'ın emirlerine karşı istikamet sahibi ve ihlaslı olmak... İşte kendilerinden ilim alınacak öğretmenlerin vasıfları bunlardır. Allah *(Subhanehu ve Teâlâ)* şöyle buyuruyor:

"Sen de sabah akşam O'nun rızasını isteyerek Rablerine dua edenlerle birlikte sabret. Dünya hayatının

(aldatıcı) süsünü isteyerek gözlerini onlardan başkasına çevirme.” (18, Kehf/28)

Aynı şekilde kalpleri Allah’ın dininden, O’na ibadetten ve Allah’ı anmaktan gaflet içinde olan, arzu ve isteklerinin peşinden giden, dini konularda ifrat içinde olup fitne ve günaha dalmış olan öğretmenlerden de bizleri sakındırmıştır.

“İyi ve güzel olan ne varsa hepsini terk edip (yalnızca) kendi istek ve hevasının peşine düştüğü için kalbini zikrimize karşı duyarsız kıldığımız kimseye itaat etme.” (18, Kehf/28)

Son olarak çocuklarını böylesi bir bataklığın içine atmış olan ve Allah’ın kendilerinden söz aldığı babalara şunları söylemek istiyorum:

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* öğretmenlerden her iki sınıfın vasıflarını da bizlere bildirmiştir. Ve her iki sınıftan öğretmenler bulmak mümkündür. Ancak buna rağmen bugün fesad medreselerinde görev alacak öğretmenleri seçerlerken öncelikle ulusal bayramlara saygı gösteren, tağutlara itaat eden, yahudi ve hıristiyanlara dostluk besleyen, onların medeniyetine hayran olan ya da milliyetçi, solcu, namaz kılmayan, para pula kulluk eden fesad ehli içinden seçerler.

Acaba bu öğretmenler “*Sabah akşam O'nun rızasını isteyerek Rablerine dua eden*” kimseler midir?

Yoksa Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*’nın *“İyi ve güzel olan ne varsa hepsini terk edip (yalnızca) kendi istek ve hevasının peşine düştüğü için kalbini zikrimize karşı duyarsız kıldığımız kimse”* buyurarak kendilerine itaat etmekten, önlerinde eğilmekten men ettiği kimseler midir?

Ey baba! Şimdi sen kendi nefsinde cevap ver. İçindeki fısıltılara ve vehimlere bile muttali olan Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*’nın, yanı başında olduğunu düşün. Cevabını bundan sonra ver. Eğer çocuklarını onlardan kurtarmaya girişmediysen; bu, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* katında aleyhine delil olacaktır.

Bu konuya dair sözlerimi İbn-i Kayyim *(rahimehullah)*'ın, yukarıda vermiş olduğum ayetle alakalı söylediği değerli sözleriyle bitirmek istiyorum:

"Bir kişi bir adamı örnek almak istediğinde baksın; zikir ehlinden mi, yoksa gafillerden mi? O kimseye hakim olan nefsi midir, yoksa vahiy midir?

O kimse, kendisine nefsi hakim olan bir kimse ise gafillerdendir, ifrattadır.

İfrat sözlükte ihmal demektir. Yani kişi, yerine getirmesi gereken bir işi zayi etmiş ise ifrattadır. Yine ifrat kelimesi, israf ve hakka muhalif davranmak şeklinde tefsir edilmiştir."[99]

Kasdedilen, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın bu vasıflara sahip olan kişilere itaat etmeyi yasakladığıdır. Kişinin örnek aldığı, izlediği, hocası olan kişiye bakması ve eğer bu özellikleri taşıyorsa ondan uzaklaşması gerekir.

---

[99] İbn-i Kayyim'in söylediği her şey, günümüzdeki fesad medreselerinin öğretmenlerinin çoğunda mevcuddur.

2- Karma Eğitim ve Arkadaşlık İlişkileri Bakımından İfsad[100]

Önceki sayfalarımızda günümüz fesad medreselerinde mevcud olan kötülüklere değinirken, bu konu hakkında da kısa da olsa bilgiler vermiştik. Buna rağmen tekrar mahiyetinde olsa da konuyu her açıdan ele almak, okullardaki kötülükleri ve çeşitlerini daha net bir şekilde ortaya koymak adına bu konuya yine değinmemiz gerekiyor.

---

[100] Karma eğitim ve kötü arkadaşlıkların fesad medreselerinde yol açtığı vahim sonuçlara dair yine kısa başlıklar halinde basından birkaç dakika içinde derlediğim bazı başlıkları sunmakta fayda görüyorum: "Kocaeli'de lise öğrencilerinin okulda yarı çıplak yaptıkları içki alemi internette yayınlanınca, Gebze İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü soruşturma başlattı... İstanbul'da bir vakıf üniversitesinde okuyan K.P, okuduğu özel kolejde nasıl uyuşturucu kullandığını anlattı: «15 yaşımda başladım. Okuldayken alkolü de esrarı da kullandım. 2 yıl hiç kimse fark etmedi. Eroini ise sifonda saklardım»... Kocaeli'de özel lisede öğrenim gören ve kentin tanınmış isimlerinin çocukları olan 14 ve 15 yaşlarındaki 3 öğrencinin, aynı okula bir ay kadar önce başka okuldan nakil gelerek kayıt yaptıran 14 yaşındaki kız öğrenciye tecavüz ettikleri iddiası kenti karıştırdı... Konya İşitme Engelliler Okulu'nda bir erkek öğrenci, başka bir erkek öğrenciye tecavüz etti. Bu olay, bu okuldaki 3. tecavüz vakası... Veliler panikte! Tunceli'nin Malazgirt İlçesi Hasan Ali Yücel Yatılı İlköğretim Bölge Okulu'nda yaşanan tecavüz skandalı ile Pertek İlçesi Mustafa Kemal Lisesi'nde kaymakamın öğrenci dövdüğü iddiaları üzerine İHD, Eğitim-Sen ve sivil toplum örgütleri TBMM İnsan Hakları Komisyonu'nu göreve çağırdı... Eyüp'te bir okul tuvaletinde iki kişi tarafından elleri ve ağzı bantlanan 13 yaşındaki kızı, öğretmenleriyle arkadaşları kurtardı. Müdür, durumu polise bildirmek yerine, C.B'yi annesine teslim edip eve gönderdi..." Ey kavmim! Hala bu pislik yuvalarına çocuklarınızı göndermekte ısrar edecek misiniz?! *(yayıncı)*

İnsanın zamanının çoğunu geçirdiği[101] kadın-erkek karışık ortamların kişi üzerinde önemli etkileri vardır. Hatta bu arkadaşlık hayvanlar arasında olsa bile etkilidir. Koyun dahi develerden etkilenebiliyorsa, söz konusu insan olunca etkinin boyutunu siz düşünün. Eskiler "Arkadaş, çekendir" demişlerdir. Özellikle de bu arkadaş çocukluk ya da gençlik çağında ise etkisi büyüktür. Çünkü çocuk arkadaşından etkilenerek onun özelliklerini alır.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* pişmanlığın hiçbir şekilde fayda vermeyeceği günde, helak olanların pişmanlık duyacağı şeylerden birinin de "kötü arkadaşlık" olduğunu bize haber verir:

> *"O gün, her zalim (pişmanlıktan) ellerini ısırıp şöyle der: «Keşke Rasulün göstermiş olduğu o yolu tutsaydım! Yazıklar olsun bana! Keşke falanı dost edinmeseydim!»" (25, Furkan/27–28)*

> *"O gün takva sahipleri hariç, dost olanlar (bile) birbirlerine düşman kesilirler." (43, Zuhruf/63)*

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu: "Kişi sevdiği ile beraberdir."[102]

---

[101] Burada "zamanının çoğu" ifadesi önemli bir şarttır. Bir saatlik beraberlik ile bütün gün sürdürülen bir beraberlik elbette aynı değildir. Bir kimsenin sokakların ve caddelerinde fesad ile dolu olduğunu iddia ederek sokak ve caddelerdeki bozukluğu okullardaki bozuklukla kıyaslaması doğru değildir. Çünkü az olanı, kat kat fazla olanla kıyaslamak doğru olmaz. İnsanın fesad olduğu bir ortamdan geçip gitmesi başka ona katılması, saatlerini, günlerini orada geçirmesi başka bir şeydir. Kötülüğe fiili bir katılımla onun yanından geçip gitmek arasında büyük fark vardır. (Bkz: Mecmuu'l Fetava, 11/630)

Biz çocuklarını Allah'ın rızasına uygun, takvalı yetiştirmek isteyen davetçilere hitab ediyoruz. Bu, çocuklarını sokaklardaki kötülüklerden korumalarını da gerektirir. Diledikleri meclislere katılmaları hoş görülmez. Ömür kısa, eğitim ise önemli bir iştir. Özelikle de Allah'ın dinine, İslam'a yardım etme şevki ile yanıp tutuşan müminler için...

[102] Müttefekun Aleyh

Yine bir başka hadiste ise şöyle buyrulmuştur: "Kişi dostunun dini üzeredir. Onlar kimle dostluk ettiklerine baksınlar."[103]

Münavi *(rahimehullah)* şöyle der: "Sizden biriniz arkadaşlık etmek istediği kişiye basîretle baksın. Dininden razı olduğu kişi ile arkadaşlık etsin, aksi halde ondan uzaklaşsın."[104]

Ebu Davud ve İmam Ahmed'in Sünen'lerinde geçen bir hadiste şöyle buyrulmaktadır: "Müminden başkası ile arkadaşlık etme."

Yine Feyzul Kadir'de şöyle der:

"İyi kimselerle arkadaşlık etmek hayır getirirken kötü kimselerle arkadaşlık etmek şer getirir. Bu tıpkı rüzgarın kötü kokulu bir yerden geçerken kötü kokuları taşıması ya da iyi kokulu bir yerden geçerken iyi kokuları taşımasına benzer. Allah'tan korkmayan kişinin kötülüğünden emin olunamaz.

> *"İyi ve güzel olan ne varsa hepsini terk edip (yalnızca) kendi istek ve hevasının peşine düştüğü için kalbini zikrimize karşı duyarsız kıldığımız kimseye itaat etme." (18, Kehf/28)*

Durumu seni düzeltmeyen, sözleri Allah'a yönlendirmeyen kişiyle arkadaşlık etme. Arkadaşlık etmek istediğin kişileri sınaman gerekir. Tabii ki ayıplarını ortaya çıkarmak için değil, hakikati öğrenmek için."[105]

Yine bir hadiste şöyle buyrulur:

"İyi arkadaş ile kötü arkadaşın misali, misk taşıyan ile körük çeken insanların misali gibidir. Misk sahibi sana ya kokusundan verir ya da sen ondan satın alırsın. Körük çeken ise, ya senin elbiseni yakar ya da sen onun pis kokusundan alırsın."[106]

---

[103] Tirmizi, Ebu Davud

[104] Feydu'l Kadir

[105] Feydu'l Kadir, 6/404

[106] Müttefekun Aleyh

Ey Allah'ın kulları! Tüm bu anlattıklarımız dostluğun, birlikte yaşamın önemini ortaya koyuyor. Özellikle de etkisinin büyüklüğü açısından bunun çocukluk çağında olduğu düşünülecek olursa, önemi kat be kat artar. Anlattıklarımız Müslümanların çocuklarını, kötü arkadaşlarla dolu olan bu okullara gönderdikleri zaman çocuklarının içine düştüğü bu büyük felaketin boyutlarını kesin bir şekilde gözler önüne seriyor. Kötü arkadaşlıklar… Sokaklardan ve televizyonlardan üzerlerine akan pislikler…

Malik bin Dinar *(rahimehullah)* damadı Muğire'ye şöyle diyor: "Ey Muğire! Bütün kardeşlerine, dostlarına ve arkadaşlarına iyi bak. Sana dininde fayda vermeyenin dostluğunu fırlatıp at. Çünkü o senin düşmanındır. Ey Muğire! İnsanlar çeşit çeşittir. Güvercin güvercin ile, karga karga ile, serçe serçe ile arkadaşlık eder. Her şey benzeri ile beraberdir."

Evet… Karga kargayla, güvercin güvercinle, serçe serçe ile… Kişi kendisi gibi olanla dostluk eder.

Günümüz fesad medreselerine ve oradaki arkadaşlıklara bir göz atmak bile çocukların gittikçe aşağı doğru indikleri bu dipsiz cehennemin boyutlarını ortaya koymaktadır.

Okullardaki yanlışlardan biri de sigara içmenin yaygınlaşması ve sigaranın okullarda bulunması ve hiç kimsenin bununla mücadele etmemesidir. Bu herkes tarafından bilinen gerçektir.

Livata aynı şekilde… Pek çok öğretmenin ve sorumluların itirafı ile malumdur.

Kız ve erkekler arasında müstehcen dergilerin yaygın oluşu…

İğne ve toz şeklinde uyuşturucu kullanımı… Bu da hem kızlar hem de erkeklerde mevcuddur.

Kötü ahlak, davranış bozukluğu ve küfür… Kadınsılık, doğulu ve batılı aktrislere, şarkıcılara, dansçılara özenme. Yine kendi deyimleri ile üçüncü cinse mensup olma.

Tüm bunlara bir de sapkın, habis fikirler eklenebilir. Laiklik, kavmiyetçilik, bölgecilik, komünizm ve sapkın atalarından aldıkları diğer fikirler...[107]

Bunların hepsi söz konusu okullardaki gerçeklerden ve öğrencilerinin fesadından haberdar olan herkesçe malumdur... Onlar, toplumun çocuklarıdır... Ve toplumun fesada uğrayıp haktan saptığı gerçeğini, gözleri kör olanlar dışında kimse inkar edemez.

İşte şurada sıraladığımız ve bundan sonra da sayacak olduğumuz örnekler gibi pek çok örneği, okulların durumunu bilen hakşinas okuyucular da rahatlıkla getirebilir.

Mesela okullardan herhangi birinin lavabolarına girdiğiniz zaman dikkatinizi çeken ilk şey, sağa sola atılmış sigara izmaritlerinden başka bir şey olmayacaktır. Hadi bu sorun edilmeyen bir konu diyelim. Ancak biz girişten itibaren lavaboların kapılarını dolduran iğrenç yazılar, müstehcen sözler ve resimleri kastediyoruz. Bunlar, okulları dolduran arkadaşların adiliğini yansıtıyor.

Okul çıkışında bu okullardan herhangi birinin kapısı önünde bir saat durursanız ve birbirlerine kalemin bile yazmaya çekindiği sözlerle nasıl seslendiklerini duyarsanız, bunun nasıl

---

[107] Burada bir yazarın "Akideye Dair Düşünceler" adını verdiği bir kitaptan örnek vermemiz yerinde olur. Yazar kitabında küçük kızının şu sözlerini aktarıyor: "Benim okulda bir arkadaşım var. Kuveytlilerin daha üstün olduğunu, her birimizin Kuveyt'i sevmemiz gerektiğini, Kuveyt'i her şeyden çok sevmemiz gerektiğini, herkesin hatta Allah (sb)'nın bile Kuveytli olduğunu söylüyor. Çünkü babası öyle diyormuş." Buna rağmen o yazar hâlâ küçük kızının o arkadaşı ve onun gibileri ile arkadaşlık kurmasını engellemiyor. Sözde kendisi kötülükleri değiştirmeye çalışıyor. Ancak kurduğu binayı başkaları yıkmakta... Şüphe yok ki yıkmak yapmaktan daha kolay ve daha hızlıdır. Eğer birden çok kişi binayı yıkıyorsa, bir kişinin onu yapmasının faydası nedir ki? Ancak buna rağmen o yazar, çocuğunu okula gönderip bataklığın içine atıyor. Sonra o ve onun gibiler selefin yoluna, akidesine, metoduna tutunduklarını iddia ediyor...

bir arkadaşlık olduğunu anlarsınız. Bunu aynı zamanda tipinden, kılık kıyafetinden ve tavırlarından da anlarsınız.

Duyumlarımıza göre ortaokuldaki kız öğrencilerden biri iğne ile uyuşturucu alır. Buna başka kızlar da katılır. Sonunda tutuklanırlar. Ve yapılan tahkikat sonucunda kızın babasının uyuşturucu taciri olduğu ortaya çıkar.

Kürtaj, hamilelik, okul tuvaletlerinde çocuk dünyaya getirmeler, burada bulunan boğulmuş ya da canlı bebekler... Bunlar da herkesçe malumdur. Bu tür haberleri kokuşmuş medyanın gazetelerinde bol bol okuruz.

Mesela liselerden birinde Beden Eğitimi Dersinde kızlardan biri birden yere düşer. Hastaneye kaldırılır ve zina sonucu hamile kaldığı ortaya çıkar. Bu, onlarca hatta yüzlerce hadiseden sadece biri…

Kızların erkek öğrencilerle sohbet etmekle gurur duymaları, aşk mektubları, aşıkları ile çekildikleri fotoğraflar ve onlarla övünmeleri genç kızlar arasında bilinen şeylerdir.

Okul idarecilerinin pek çoğu da okula postacıların iade ettikleri aşk mektuplarından bahseder. Kız ve erkek öğrencilerin televizyon, sinema, video ve aşk dergilerinden taklit ederek yazdığı mektuplar...

Eğitim alanında çalışan birisi, verdiği konferansta şöyle diyor: "Öğrenciler arasında hatta kız öğrenciler arasında bile müstehcen filmler ve vidyo kasetlerinin yaygınlaştığını öğrendiğinizde ne yapıyorsunuz? Eşcinselliğin okullarda yaygınlaştığını öğrendiğinizde bu ne anlama gelir? Kız çocuğu okuldan çıkıyor. Kimse nereye gittiğini bilmiyor. Kız çocuğu okuldan çıkıyor ve okulda değil. Evde de değil. Bu kız nereye gidiyor?!"

Ben de diyorum ki bu nasıl olacak? Kızlar okullardan alınmadan, bu pislikler nasıl temizlenecek!

Eğer okullardaki arkadaşlıkların çoğunluğu böyle ise, oğlunuz ya da kızınız gün boyu ya da eğitim yılı boyunca bu

pisliklerden nasıl sakınacak? Eğitimi boyunca aynı sınıfta yan yana otururken, sadece ders aralarında uzak kalmakla bunu başArapilirler mi?!

Bu çirkin davranışları görmesin diye gözlerini, müstehcen sözler duymasın diye kulaklarını kapatabilir misin? Ya onu okulun veya sınıfın bir köşesinde, bu kötü arkadaşlara karışmadan durması için sınırlandırabilir misin? Bu mümkün mü?!

Halkımın bu okullara gitmesi şaşılacak bir durum! Tüm yanlışları itiraf edip bu pisliklerin varlığını ve hatta çokluğunu bile inkar edemiyorlar...

Buna rağmen bu okullara gidiyorlar! Oğullarının ve kızlarının ahlakı bozuluyor, pek çok yuva yıkılıyor... Buna rağmen gidiyorlar...

Hatta pek çok önemli davetçinin bile çocukları doğru yoldan saptı. Pek çoğu namazı terk etti. Sadece zorla ve babaları varken namaz kılıyorlar. Okuldaki arkadaşlarının evlerinde izleyip aralarında konuştukları TV programlarını izleme tutkusu ile yanıp tutuşuyorlar. Sinema ve video tutkusu...

Artık babasının sözünü umursamıyor. Onun yönlendirmelerine aldırmıyor. Sürekli duymaktan bıkmış. Okul çevresindeki herkes babasının söylediğinin tersini yapıyor. Sinir bozucu, en kötü durumlarda akşamlıyor ve sabahlıyor. Kişiliğinde yıkımlar oluyor. Yağcılık ve nifak, davranış bozuklukları ve ahlak konusunda battıkça batıyor.

Buna rağmen halkım bu okullara çocuklarını gönderiyor. Müslümanların hatta davetçilerin çocukları arasında çirkin, müstehcen sözler çok fazla dolaşıyor. Yakın zamanda bu davetçilerden birisinin çocuğunun sinirlenip kardeşine “Lanet olsun sana ey çirkin çocuk” diye bağırdığını duymuştum. Bu sadece tek bir örnek...

Onbir yaşını geçmemiş olan bir çocuk bu lafları nereden öğrendi? Salih olan anne babasından mı? Tabii ki hayır… Aksine kötü arkadaşlardan…

Buna rağmen insanlar hâlâ bu okullara gidiyor.

Müslüman bir mütefekkir şöyle diyor: "Çocuklarımızın terbiyesi için çaba harcıyoruz ama okul ve sokakların bu çabaları boşa çıkarmasını Allah'a şikayet ediyoruz."

3- Mevzuat (Yöntem) Bakımından İfsad

Gelelim fesad medreselerinde yöntem bakımından meydana gelen ifsadlara... Bilir misiniz metod nedir? Bu konu üzerinde söylenecek çok şey var... Şu aşamada okulların fesadının aşikar ve açık olmasından dolayı konuyu mümkün olduğunca özet olarak ele alacağız. Okul kitapları her yerde bolca mevcuttur. Herhangi bir kimse tam selim bir akılla düşündüğü zaman, bu kitapların içinde bulunan apaçık batıl ve büyük yanlışları görebilir. Bunun için özellikle ilk ve ortaöğretim kitaplarına bakmak gerekir. Yani zorunlu eğitim olarak verdikleri başlangıç mertebesine...

Eğitim metodlarının hükümetlerin hedef ve isteklerini gerçekleştirmek için büyük ölçüde suistimal edildiği (sadece bu küçük devlette değil aksine tüm dünyada) eğitimciler nazarında bilinen bir şeydir.

Dr. Ebu'l Fetih Rıdvan (eğitim alanında önde gelen şahsiyetlerdendir) "Ulusal ve Uluslararası Düzeydeki Eğitim Kitapları" adlı makalesinde şöyle diyor:

"Uzun zamandan beri bütün milletler okul kitaplarının ne denli önemli olduğunu idrak etmişlerdir. Bu kitapları, öğrencinin aklını şekillendirmede en etkili araç kabul etmişlerdir. Vatandaşlarının zihnine ulusal kavramları yerleştirmek ve kalplerine vatan sevgisini aşılamak için bunlara sığınmışlardır. Keşke durum bu kadarla sınırlı olsaydı. Bazı milletler, düşmanları ile ilk savaşlarını bu kitaplar vasıtası ile başlatmışlardır. Düşman olduğu ülkelere karşı vatandaşların

kalbinde buğz ve nefret oluşturmak için bu kitapları kullanmışlardır.”

Bundan sonra savaşlarında bu yöntemi kullanan pek çok devleti örnek gösteriyor.

Sonra şöyle diyor: “Bir ülkedeki sistem değiştiği zaman, eğitim metodu da değişir.[108] Ve bu değişim, hükümeti yeni devralanların düşünce biçimlerini ve yöneticilerini medhetme, eski dönemi ise gericilikle itham etmek yönündedir.”[109]

Günümüz okulları ve eğitim sistemlerine dair Şeyh Hasan en Nedvi şöyle diyor:

“Dünyadaki bütün halklar eğitim sistemini, kendi inandığı nazariyeye göre oluşturur.”[110]

Aciyl en Neşemi, “Eğitim Binası” adlı kitabının “Hedef” isimli başlığı altında şunları söylüyor:

“Dünyadaki eğitim sistemleri, ister doğulu ister batılı olsun, tek bir hedef üzerinde ittifak eder: «temiz bireyler (!) yetiştirmek» Bu sistem, bireylerin tabiatındaki değişikliklere göre şu şekilde farklı sonuçlar verir:

* Çalışmayı ve üretimi kutsal kabul eden bireyler olmak…

---

[108] Bu durum Türk milli eğitiminde o kadar sıradan bir durum olmuştur ki iktidara gelen yeni bir hükümet bırakın kendinden önceki hükümetlerinkini, bizzat kendisi tarafından çıkarılan yönetmelikleri bile hemen hemen her yıl değiştirir. Örneğin, 2003 yılında yürürlüğe konulan “İlköğretim Kurumları Yönetmeliği”nde 2 yıl içerisinde 5 değişikliğe gidilmiştir. *(yayıncı)*

[109] Bu makale Eğitim Gazetesi’nde (Mısır, 1961 Kasım sayısı) yayınlanmıştır. Yazar aslen hükümet taraftarı bir kimsedir. Bizim bu yazardan nakil yapmamızın sebebi ise bizzat bu eğitim sistemi içinde olan bir kimsenin, eğitim sistemini ne şekilde eleştirdiğini göstermek içindir. Başka bir şey değil…

[110] Bunu Şeyh Muhammed Emin Mısri, “Mesuliyet” adlı kitabında nakleder.

* Rabbini inkar edip partisine iman eden, onu kutsal sayan bireyler olmak... Eğer aksi söz konusu olursa bu kişi suçludur. «Temiz birey (!)» unvanını hak edemez.

* Kendi türünü ve ırkını üstün görüp diğerlerini alçak gören bireyler olmak... Onlara göre diğerleri sadece hizmetçi veya köle olabilirler.

İşte vatandaşlar günümüz fesad medreselerinin «temiz birey (!) yetiştirme» sistemi içinde bu tür faklılıklar gösterebilirler. Böylece başkalarını helak eden, fertlere, cemaatlere hatta tüm bir halka karşı suç, zulüm ve tuğyanın her yoluna başvuran kişiler bile devletin nazarında «temiz birey» kabul edilir. Bu kimse içinde bulunduğu devlet için faydalı olduğu sürece... Dünya milletleri bugün bunun peşindedir. Hepsinin ortak hedefi budur."

Günümüz fesad medreselerinin ortaya koyduğu metodlar hakim sistemin bozukluğunu, sapkınlığını ve batıllığını yansıtan bir aynadır. Bu sistemlerin fesadına yönelik sayısız ve çeşit çeşit örnekler getirebilirim. Günümüz fesad medreselerinde gençlerin benliklerine eğitim metodları vasıtası ile ektikleri pisliklerden en önemli olanları size örnek olarak getireceğim.

a- Tağutların Sevilmesi ve Korunması Üzerine Kurulu Bir Eğitim Anlayışı

Günümüz eğitim sistemlerinin temelinde öncelikle batıl bir dostluk anlayışı daha ilk aşamadan itibaren öğrencilerin benliklerine işlenmeye çalışılmaktadır. Öncelikli olarak devletin kurucularına sevgi beslemek ve onların yakınlarına saygı göstermek biçiminde şekillenen bir sevgi bağının üzerine kurulan eğitim anlayışı mevcuddur. Bununla birlikte onların batıl kanunlarına saygı gösterip yüceltmek, demokrasi ve insanlığa sağladığı sözde hürriyet gibi menfaatlerle öğrencileri meşgul etmek, kendi siyasetlerini medhetmek, yöneticilerin kahramanlık ve faziletlerinden bahsetmek, halka sözde hizmetlerinden dem vurmak, vatanı kutsamak ve yüceltmek,

kanunlarına karşı saygılı olmak ve tüm bu ilkelere karşı sevgi ve dostluk beslemek temeli üzerine kurulmuş bir eğitim anlayışı esas olarak belirlenmiştir.[111] Eğitimci Şeyh Muhammed Mısrî (Allah ona merhamet etsin) diyor ki:

"Modern eğitim anlayışının en öncelikli amacı hükümetlerine güçlü taraftarlar yetiştirebilmektir. Modern eğitim anlayışı, fertler üzerinde olabildiğince onların içlerine nüfuz etmek amacını taşır. Bütün yeteneklerini geliştirir. Ancak bu sadece kendisi için değil aynı zamanda içinde yaşadığı toplum içindir. Böylece komünist bir toplumdaki ferdi, bütün yeteneklerini komünist topluma hizmet etmek için geliştirir. Demokratik toplumda terbiye ettiği ferdi ise demokrasiye hizmet etmek için kullanır. Yirminci yüzyılı aydınlık ve hürriyet çağı kabul eder. Halbuki görünüşe göre hürriyetlerin isteyerek ya da istemeyerek gasp edildiği bu asrı, bu konuda başka hiç bir asır geçemeyecektir."

Günümüz fesad medreselerinin gerçeği tam anlamı ile işte budur. Bu fesad yuvalarındaki eğitim metodlarının en yüce hedefi, en büyük amacı hükümetlere sadık, tağutlara dost, onların sözde faziletlerini kabul eden, kanunlarına boyun eğen bir nesil yetiştirmektir. Bütün okul kitapları üzerinde sistemin

---

[111] Milli Eğitim Temel Kanunu, Madde 2: "Türk Milli Eğitiminin genel amacı, Türk Milletinin bütün fertlerini, Atatürk inkılab ve ilkelerine ve Anayasada ifadesini bulan Atatürk milliyetçiliğine bağlı; Türk Milletinin milli, ahlaki, insani, manevi ve kültürel değerlerini benimseyen, koruyan ve geliştiren; ailesini, vatanını, milletini seven ve daima yüceltmeye çalışan; insan haklarına ve Anayasanın başlangıcındaki temel ilkelere dayanan demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti olan Türkiye Cumhuriyetine karşı görev ve sorumluluklarını bilen ve bunları davranış haline getirmiş yurttaşlar olarak yetiştirmek. Böylece bir yandan Türk vatandaşlarının ve Türk toplumunun refah ve mutluluğunu artırmak; diğer yandan milli birlik ve bütünlük içinde iktisadi, sosyal ve kültürel kalkınmayı desteklemek ve hızlandırmak ve nihayet Türk Milletini çağdaş uygarlığın yapıcı, yaratıcı, seçkin bir ortağı yapmaktır." *(yayıncı)*

şiarı ve sembolü olan resimlerin, bayrakların yer alması bu konudaki fesadlara dair en güzel örnektir.[112] Ve bu hedeflerine ulaşmak için okuttukları kitaplarında, hedeflerini anlatan birçok resmi de görmen mümkündür. Mesela ilkokul birinci sınıf fen kitabının 40. sayfasında bayrak resmi ve etrafında huşu(!) ile toplanmış öğrencilerin bulunduğu büyük bir resim vardır. Sayfa 196'da ortalarında iki bayrak bulunduğu halde dans eden adamlar ve çocukların resmi. Resmin en altında da şu cümle yazıyor: "Kuveyt bayrağının renkleri nelerdir?"[113]

Yeni Arapça kitabına gelince, kitabın içindeki ilk resim Kuveyt bayrağının önünde saygıyla duran çocuklardır.[114]

Ey dindar babalar! Bunun anlamı şudur: Eğer çocuğunu herhangi bir şekilde, sırada bayrağa saygı duruşu yapmaktan alıkoyabilsen bile, bil ki o yine de bu eğitim sisteminin içinde ona saygı gösterecek, okuyacak, resmini çizip boyayacaktır.

Her muvahhidin bilmesi gereken gerçek, bu okulların temelden fasid olduklarıdır. Eğer temel bozulursa onun üzerine yama yapmaya çalışman çözüm olmayacaktır. Eğer dal yamuksa gölgesi nasıl doğru olur.

---

[112] TC'de MEB'e bağlı okullarda okutulan tüm ders kitaplarının ilk sayfalarında bayrak ve altında istiklal marşı, ikinci sayfasında 1-2-3. sınıfların kitaplarında öğrenci andı, 4. sınıf ve üzerindeki sınıfların kitaplarında ise Atatürk'ün gençliğe hitabesi, 3. sayfada ise Atatürk'ün resminin bulundurulması zorunludur. Bunlar, Şeyh'in günümüz fesad medreselerinin en yüce hedefi olarak söylediği "tağuti sistemlere sevgi besleyen bir birey yetiştirmek" ilkesinin güzel bir örneğidir. *(yayıncı)*

[113] Şeyhin verdiği bu örneğe Türkiye'de okutulan ders kitaplarının her birinden sayısız örnek verilebilir. Örneğin 1. sınıf "Hayat Bilgisi" kitabı, sayfa 28, 59, 60, 61, 62, 63 vs…

[114] Aldatmaca siyasetini uygulayarak, onun hemen ardına namaz kılan rükudaki çocukların resmini koymuşlar. Çünkü Allah için yapılan rüku onlara göre beraberinde Allah'tan başkasına saygı göstermekle çelişmez. Çünkü onlar şirki ve onu mazur gösteren durumları bilmiyorlar.

Önemli bir not: Yukarıda vermiş olduğumuz örnekler, kitabı yazdığımız yıl için geçerli idi.[115] Her şey gittikçe daha da kötüye gidiyor. Bu yıl (1998) ilkokul birinci sınıflarda, ilk kez Haliç devletlerine göre yazılmış eğitim metodunu okuttular. Ve kendilerinin de belirttiği gibi bu metodu bütün devletlerde birinci sınıflarda uygulamaya başladılar. Yıllar çabucak aktı geçti ancak bu yanlışların hiç değişmemiş olduğunu gördüm. Değişen ise sadece daha da kötü bir metod takip etmeleridir. Bir gün bu metodların, bu sistemi ve kokuşmuş gerçeklerini değiştirmeksizin bu fesad yuvalarının İslam'ın menfaatine uygun fertler yetiştirebileceğini hayal eden kişi boş hayallere dalmış bir zavallıdır.

"Arap Haliç Devletleri Eğitim Araştırmaları Genel Merkezi" müdürü Muhammed Abdullah Sanlığ, bu metodun hedefleri ile ilgili Öğretmen Enstitüsü tarafından çıkarılan "er Raid" dergisinde yayınlanan makalesinde şöyle diyor:

"Kişinin vatandaş olarak haklarının ve sorumluluklarının idraki bu şekilde olur. Ve böylece kanunlara karşı bağlılık şuuruna ulaşır."

Ne ilginçtir ki bu sene Kuveyt'te uygulanan yeni eğitim sisteminde kitapların başında "Ben yerim. Ben yerim ve içerim. Babam yer. Annem içer. Babam ekmek, yumurta, peynir yer" şeklinde garip bir yazı vardır. Eski sistemde var olan Allah'a şükürle dolu ifadeler kaldırılmıştır.

İşte lüks içindeki bu ülkelerde eğitim gören çocuklara sadece yemek ve içmek için yaratılmış, bundan başka hiçbir amacı olmayan varlıklar oldukları şeklinde bir şuur böyle yerleştiriliyor. Dinin emirlerine, haramlarına, tağutlara, onların

---

[115] Şeyh Ebu Muhammed, kitabının ikinci baskısında yukarıda "önemli bir not başlığı" altında vermiş olduğumuz bölümü dipnotta kaydetmiştir. Çok uzun olması hasebiyle bizler dipnot kısmını kitabın asıl metnine dahil etmeyi uygun gördük. *(yayıncı)*

kanunlarına, Allah'ın dinine ihanetlerine gelince... Bunlar onları hiç ilgilendirmiyor ki!...

Tabii ki bu anlattıklarımız sadece eğitim metodlarının fesadına ve eğitimi suistimal etmelerine yöneliktir. Kuveyt gibi diğer devletlerde de sistemlerinde müştereken uyguladığı geziler, törenler, ziyaretler, festivaller vs. ile krallarına ve hükümetlerine dostluk aşılamak maksadıyla kullanılıyor. Öte yandan bir de Kur'ân-ı Kerîm müsabakaları düzenlemek suretiyle yeni neslin içlerindeki bu sevgi ve saygı daha da pekiştirilmek isteniyor. Bu konuya dair gazete sayfalarında öğrencilerle yapılan görüşmeleri, röportajları görebilirsiniz. Özellikle de küçük öğrencilere dikkat edin. Onlara hafızlıkları, Kur'ân okumaları vs. ile alakalı sorular sorarlar. Sonunda da öğrenci mutlaka konuşmayı krala ve hükümete dua ile bitirir. Bunlara gazetelerde pek çok kere bizzat şahid olmuşumdur.[116]

Günümüz fesad medreselerinde öğretmenlik yapanların fesadına gelince... Durum burada daha da vahimdir. Mekke'de devlete aid bir ilkokulda öğretmenlik yapan bir öğretmenle karşılaştım. Söz konusu okulda çalışmasına rağmen çocuklarını oraya göndermemesine çok şaşırdım. Bunun üzerine bana gerek bu okula devam eden, gerekse de orada çalışanların durumu ile ilgili iğrençliklerden ve rezaletlerden bahsetmeye başladı. O gün; okullardaki öğretmen ve öğrencilerin bozukluğundan, özellikle ilkokul aşamasında öğretmenler tarafından livatanın yaygınlaştırıldığından, küçük öğrencilerle fuhuş yapan bir öğretmenin yakalanmasından, pek çok başarılı öğrencinin söz konusu öğretmenlerin şüpheli davranışlarından şikayet ettiklerinden, derste hata yaptıkları zaman öğretmenlerin

---

[116] Ne gariptir ki TC'de öğrenciler Kur'ân okumayı dahi bilmezler. Zaten belirli bir yaştan önce Kur'ân eğitimi vermek kanunlarla yasaklanmıştır. Buna karşılık Kuveyt'te küçük öğrencilerin yaptıklarını, TC'deki sözde din adamlarında görmek mümkündür. Bir Cuma hutbesi sonucu edilen duanın sonu mutlak surette tağutlara, onların batıl kanunlarına saygı ve hürmet teşvik eden sözlerle biter. *(yayıncı)*

elleriyle onların avret mahallerine vurmasından, onları çimdiklemelerinden vs. üzüntüyle bahsetti. Öğretmenlerin hastalıklı kalplerinden sadır olan iğrenç hareketlerinden şikayetçi olduklarını anlattı. Hatta öğrencileri ders çalışmak ve derslerinde yardımcı olmak için evlerine çağırdıklarını, bunu fuhuş için kullandıklarını anlattı. Söylediğine göre eğitim sisteminin bozuklukları, bu iğrenç öğretmenlerin suç işlemelerini kolaylaştırıyordu. Sistemin, öğretmene yıl boyunca öğrencinin davranışlarına bakarak dilediği gibi not vermesine fırsat vermesi, öğretmenlerin bunu kullanarak küçük öğrencileri fuhşa ikna etmek için iğrenç tuzaklar kurmalarına olanak sağlıyordu.

Ondan öğrendiğime göre okulların durumundan, öğretmenlerin fesadından şikâyetçi olan pek çok Müslüman var. Bana Kâsim ahalisini örnek gösterdi. Bu bölge halkının fazileti, İslami davete yaptıkları olumlu etki ve orada yetişen şeyhler, ulemalar herkesçe malumdur. Bir dönem ısrarla bu okulları, özellikle de kız okullarını reddediyorlardı. Asla kızlarını okullara göndermiyorlardı. Hatta kızlar için okul kurulması fikrine dahi şiddetle karşı çıkıyorlardı. Biliyorlardı ki bu okul, kızları ve kendileri için büyük bir şer kaynağı olacaktı. Ta ki helak edici Faysal gelinceye kadar... Bölge halkını ilkokulun kurulmasını kabul etmeye zorlamak için o günkü İçişleri Bakanı Fahd'ı beraberinde 500'ü aşkın askerle beraber bölgeye gönderdi. Fahd o gün sinsice şöyle diyordu: "Biz TV binasını kuruyoruz. Dileyen evine TV alır, dileyen almaz. Kimseyi mecbur edecek değiliz." Ve aynı gün şunu da söylüyordu: "Sadece Allah rızası için bu yüce emeli gerçekleştirmemi sağlayan Allah'a şükürler olsun."

İşte Kâsim ahalisinin çoğu bugün söz konusu okullardaki kötü öğretmenler, kötü arkadaşlıklar ve kötü metodlardan nasibini almıştır. Artık hiçbir kötülüğü inkar etmiyorlar. Aksine dinini ve ırzını bu kötülüklerden korumaya çalışan nadir kimselere de karşı çıkıyorlar.

Hatta içlerinden ileri gelen davetçilerin maalesef şöyle dediklerine şahid olursunuz: "Bazı kişilerin okullardaki eğitimin, metodların ve eğitim tarzının batılıların eserlerinden alındığı inancıyla eğitim sisteminden kısmen ya da tamamen nefret ettiklerini duyar olduk. Bu gerçekten çok üzücüdür."

Bu kısa hatırlatmadan sonra fesad medreselerinde gayri şer'î sevgi ve dostlukların, öğrencilerin nefislerine nasıl ekildiğine dair örnekler vermeye devam edebiliriz:

Hicrî 1406 yılında ilkokul dördüncü sınıf "Sosyal Bilgiler" kitabının ikinci baskısının önsözünde şöyle yazıyor:

"Kitabın içerdiği zorunlu ve temel ilmi konuların yanı sıra... Öncelikli yeteneklerinin ve Kuveyt'e özgü bir eğitim rotası oluşturulmasını ve ona dostluk beslemeyi amaçlar."

Kitap üç üniteye ayrılıyor:

Ünitenin ilki "Vatanım Kuveyt" başlıklı ünitedir. Bu ünite başından sonuna kadar kendi amaçları için bu metodu kullandıklarına dair daha önce anlattıklarımızın doğruluğuna delildir.

Çünkü bu ünitenin her bir sayfasında Kuveyt putunun (bayrağının) resmi yer alır. Ünite, krallarının kocaman renkli bir resmiyle başlar. Resmin altında kralın ismi, lakapları, saygı ifadeleri, onun da altında şunlar yazar:

«Vatanım Kuveyt seni şerefle selamlarım
Mutluluk senin alın yazındır
Vatanım Kuveyt, vatanım Kuveyt»

«Her sabah dillerimizden önce kalplerimizle bu marşı söyleriz. Tıpkı hep beraber, babamız Emir Cabir Ahmed Sabbah'ın duasını tekrar ettiğimiz gibi:

«Allah, Kuveyt'i ve halkını her türlü kötülüklerden korusun»"

Daha sonra ilk ünite, tağut hükümetin halka yaptığı çeşitli hizmetleri saymaya başlıyor:

"Vatan herkesindir. İlerleme ve zorlukların aşılması dayanışma ile gerçekleşir. Bu dayanışma, aile fertleri arasında, vatandaşlar arasında, hükümet ve halk arasında olur."

Daha sonra Sabbah ailesini medhetmeye, onların hayat hikayelerini ve hicretlerini anlatmaya başlıyor.

Ünite daha sonra yabancı devletlerin Kuveyt üzerindeki emellerinden bahsediyor ve şöyle diyor: "Yabancı devletler Kuveyt'e hükmetmek istediler. O zaman Kuveyt'in yöneticisi olan Mübarek el Sabbah, 23 Ocak 1859'da ülkeyi yabancıların emellerinden koruyabilmek için İngiltere ile anlaşmak zorunda kaldı ve bunu başardı."

Kuveyt'in üzerinde kötü emeller besleyen bu devlet hangi devlettir ki Mübarek el Sabbah tarihin her devrinde İslam'a verdiği zararları aşikar olan kafir İngiltere ile anlaşma yapmıştır? Kendisinden korunduğu bu kötü emelli(!) devlet kimdir? Bunu iyice düşünün… O devlet, Osmanlı'dan başkası değildir.[117]

"Ve bunu başardı" sözleriyle gençleri nasıl kandırdıklarını düşünün. Sanki bu büyük bir fetih ve zor bir iştir. Ve sanki o zaman İngilizler mağlub edilmiştir… Hayır! İngiltere onların

---

117 Bu dersin bir sonraki yılki kitabında bu sonucu destekleyen cümlelerle karşılaşırsınız. Ortaokul birinci sınıf "Sosyal Bilgiler" kitabında şöyle yazar: "Ne var ki Mübarek el Sabbah, Osmanlı tehdidi karşısında ülkenin istiklali için İngilizlerle bağlantı kurmak zorunda kaldı ve anlaşma imzaladı."
23 Ocak 1859 yılında İngilizlerle yapılan dostluk anlaşması ile ilgili konuşurlar. Bu anlaşmada Kuveyt İngiltere'yle onun onayı olmadan herhangi bir yabancı hükümet ya da devlet temsilcisiyle görüşmeyi kabul etmeyeceğine dair anlaştı. Tabii ki yabancı devlet derken öncelikle Osmanlıyı kastediyordu. İngiliz ise sevgili sadık bir dosttu, yabancı değil. Aynı şekilde bu anlaşmada İngiliz izni olmadan Kuveyt topraklarında herhangi bir tasarrufta bulunmamak konusunda sözleşti. Bu utanç verici anlaşmaya göre bağımsızlığın, Osmanlı'nın velayetinden sıyrılıp İngiltere'ye tâbî olmak anlamına geldiği açıktır. Tüm bunlara rağmen yeni nesillere bunları "parlak tarih sayfaları" olarak okutmaktan utanmıyorlar.

dostuydu! Halkın ve ülkenin yönetimini onlara teslim ettiler. Daha sonra 90. sayfada Kuveyt'in bağımsızlığından, ulusal bayramından bahseder. Bu bayramda yaptıkları festivaller ve törenlerin resimleri yer alır. Ardından da şunlar yazar:

"Hepimizin vatanın büyümesi ve gelişmesi için çalışan, onu koruyan sadık askerler olarak Kuveyt bayrağının sonsuza dek dalgalanması için bu istiklali koruması gerekir. Aynı şekilde Sabah Salim Sabbah'a, şu anki kralımız Cabir Ahmed Sabbah'a ve veliaht Said Abdullah Cabir Sabbah'a dua ediyoruz. Allah onları korusun."[118]

Sayfanın altında da bu tağutların resimleri bulunmaktadır. Ey babalar! Zorla bu fesad medreselerine gönderdiğiniz çocuklarınızın okuduğu ve ezberlediği bu sözleri iyice bir düşünün. Güya Allah'ın hükmünü yeryüzünde ikame etmek için çabalıyorlar. Öyle olduğunu iddia ediyorlar! Öğretmenler de insanları kula kulluk etmekten kurtarıp Allah'a ibadet için çabaladıklarını iddia ediyorlar!

Ey Halkım! Bu ne utanmazlık! Bu saydıklarım sadece "Sosyal Kitabında" değil ayrıca okuma kitapları, hatta Arapça kitaplarında bile yazıyor. İlkokul dördüncü sınıf okuma kitabının 57. sayfasında "Dedemin Nasihatleri" adlı parçada şunlar yazar:

"...Ve dede şöyle dedi: "Sana Allah'a, Rasulüne, ana-babana, dedelerine, akrabalarına, büyüklerine ve bütün yöneticilere itaat etmeni nasihat ederim. Zira Allah, *"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin. Peygamber'e ve sizden olan ululemre (idarecilere) de itaat edin"* diye buyurmuştur."

118 Bildiğiniz gibi burada vatandan kasdettikleri, bazı safların zannettikleri gibi İslam toprakları ve Müslümanların yurtları değildir. Aksine kasdettikleri; hükümet, hakim sistem ve onun sembolü olan bayraktır.

Torunlardan biri sorar: "Öncelikle itaat etmemiz gerekenler kimdir ve onlara itaat nasıl olur?" Dede (sinsice)[119] şöyle cevap verir:

"Tabii ki yöneticilerdir. En başında da kralımız gelir. Allah onu korusun. Onlara itaat etmek, bize emrettikleri kanunları uygulayarak olur."

Ayetin onların nazarındaki tefsirini bir düşünün. Allah bize bu ayette, küfür kanunlarına itaat etmeyi ve dalaleti emrediyor demek ki(!) Yazıklar olsun bu kafalara ve yazıklar olsun bu yanlışları öğretenlere![120]

Daha sonra dede, çocukların yaşına uygun örnekler veriyor ve sonunda şöyle diyor:

"Hatta barışı koruyup bizim rahatımız için sabahlayan bütün sorumluların taleplerini yerine getirmemiz gerekir."

Kendi hükümetlerine dostluk beslemek ve kanunlarına itaat edecek şekilde çeşitli sorular sorarak çocukları eğitmeyi içeren bu gibi önemli bilgiler üzerine yoğunlaşıyorlar. Mesela, hükümetin koyduğu kanunların faydası nedir? Düşünün bir muvahhidin çocuklarına ne öğretmesi gerekir. Onlar ise ne öğretmektedirler. 63. sayfada "Zekanı Sına" başlığıyla şöyle bir soru yer alır:

"Kuveyt onun zamanında istiklaline kavuştu, Arap birliğine ve Birleşmiş Milletlere üye oldu, ilk meclis onun zamanında kuruldu, 13 sene Kuveyt'i yönetti. Bu kimdir?"

Tabii ki bu soruya Allah'ın şeriatına karşı çıkan "tağutlardan bir tağut" şeklinde cevap veren bir öğrenci asla bu okullarda başarılı olamayacaktır. Bu cevap Ümmete faydalı olan, onun durumunu değiştiren, sadık, muvahhid adamlar yetiştirmeyi isteyen kişilerin çocuklarının vermesi gereken

---

[119] Buradaki "sinsi dede" bu eğitim sistemini kuran hükümettir.

[120] Ve yazıklar olsun günümüz eğitim sistemlerindeki bu kokuşmuşluğu bildiği halde yavrularını bu okullara gönderen sözde Müslümanlara! Ve yine yazıklar olsun böyle bir pisliğe cevaz veren sözde ilim ehli kimselere! *(yayıncı)*

cevaptır. Bu öğretmenler böyle mi yapıyorlar, yoksa hilekarlık, sahtekarlık ve yağcılık mı yapıyorlar?

Bu açık küfürle ilgili olan ve "kanunlara saygı göstermek, ululemre itaat etmek" tarzındaki sözlerine dair yorumlarımızı sürekli tekrar etmek istemiyoruz. Allah'ın şeriatının hakim olması ve İslam dinine yardım etmesi için çabalayan bir davetçi olduğunu iddia eden herkesin bu yanlışları bilmesi gerekir.

Bu konu sizler için fazlasıyla açıklanmış oldu. Onların "vatana sadakat", "vatan sevgisi" gibi ifadelerle kasdettikleri hükümet ve tağutlarına sadakat, hükümeti sevmek, ona ve kanunlara sadık olmak anlamlarına gelir. Ve bu konuda izledikleri yöntem şu şekildedir:

Başlangıçta kendilerine ve üzerinde yaşayıp nimetlerinden faydalandıkları topraklara övgüler vardır. Çocukluğunuzdan beri vatanının nimetleriyle bolluk içinde yaşadığınız vurgulanır.[121] Sonra birden bire söylem şu şekilde değişir:

"Onun okullarında okudun. Ve kanunlarına saygı duyup idarecilerine itaat ettiğin ve bu topraklara sadık olduğun sürece bu vatan seni koruyup gözetmeye devam edecektir."

Bu okulların sahibi olan, buralarda eğitim metodunu belirleyen ve kanunları koyan kimdir acaba? Topraklar mı, hükümet mi? İdarecilerin olayla alakası ne? Çünkü burada sadakatten kastedilen onlara sadık olmak, onları sevmek, itaat etmek, kanunlarına saygı göstermektir. İstedikleri ve gerçekleştirmek için çabaladıkları şey aslında budur. Buna dikkat etmek gerekir. Onların vatanseverlik ve ona sadakat ile kasdettikleri şey aslında şu cümlelerde özetlenmiştir:

"Vatana sadakatin delili itaattir."

"Vatan uğruna kendini feda etmen gereklidir."

---

[121] Bu sözlerle toprakları kasdetmiş olsalar bile böyle bir şey batıldır. Çünkü bizi nimetleriyle bolluk içinde yaşatan yeryüzünün yaratıcısıdır. Ancak onlar zındıklık ediyorlar.

"Vatanına sadık olanlar, ülkeleri için canlarını feda ederler."

Bütün bu cümlelerde kastedilen şey; hakim sistem, kanunlar ve tağutlardır.[122]

"Polis, düzeni ve emniyeti sağlamak için çabalıyor."

Tabii ki tağutların tahtını, hükümetlerini ve kanunlarını korumak için çalıştığını söyleyecek değiller.

"Hakim, insanlar arasında adaletle hükmeder."

İblisin şeriatında hangi adaletten bahsediyorlar?[123]

"Sevgili vatanımızdaki yönetim sisteminin, halkın egemenliği olan demokrasi olması bizi mutlu ediyor. Halk, yönetimin kaynağıdır. Bu sistemde esas, bu güçlerin birbirinden ayrılmasıdır ancak bu güçler aralarında yardımlaşırlar. Bahsettiğimiz güçler; yasama, yürütme ve yargıdır. Kral, devletin başkanıdır. Dokunulmazlığı vardır, bakanlar vasıtasıyla yönetimi üstlenir."

Buradaki yanlışı yorumlayıp zındıklığı ve mürtedliği açıklamak için sayfalarca hatta ciltlerce yazı yazılabilir. Özellikle de "...bizi mutlu ediyor" ifadesi. Müslümanların çocukları bunu okuyor, tekrar ediyor, sorulara ona göre cevap veriyorlar. Kitapta bu bölümle ilgili şöyle bir soru yer alıyor:

"Halk, yönetim kuvvetlerinin kaynağıdır. Bunu açıklayınız."

---

122 MEB Türkçe ders kitabı 30. sayfada geçen şu cümlelere dikkat edin: "Atatürk vatanı için her şeyini feda etmeye hazır olduğunu şu sözü ile ifade etti: «Yurt toprağı sana her şey feda olsun. Kutlu olan sensin, hepimiz senin için fedaiyiz. Fakat sen Türk milletini, ebedi hayatta yaşatmak için feyizli kalacaksın»" (yayıncı)

123 Burada şer'î İslam hükümleri ve Müslüman hakimleri kasdetmiyorlar. Eğer öyle olsaydı bu metodlarının Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer ve diğer halifeler ya da Müslüman yöneticiler tarafından konulmuş olması gerekirdi. O zaman şöyle derlerdi: "İslam hilafetindeki ve şer'î hükümlerin gölgesindeki hakimler adaletle hükmeder." Buna dikkat edin, saf olmayın!

Tabii ki cevap Kuveyt anayasasının 6. maddesidir.

Ey Allah'ın hükümlerini kaim kılmak isteyenler! Nasıl oluyor da çocuklarınızın küfür kanunlarını öven dersler görmesinden razı oluyorsunuz? Nerede o haykırışlarınız? Evlerinizde İslam devletini kurun ki toplumunuzda da kurulsun. Fakat siz bizzat evlerinizdeki İslam devletini yıkıyorsunuz. Artık uykunuzdan uyanın!

b- Batı Medeniyetine Özendiren Bir Eğitim Anlayışı

Günümüz fesad medreselerinde gençlerin benliklerine eğitim metodları vasıtası ile ektikleri pisliklerden bir diğeri de batılı dostlarını ve onların çeşitli kurumlarını överek gençlerin önünde onları dost ve kardeş olarak nitelendirmeleridir. Bu şekilde fesadın her çeşidini gençlerin benliğine yerleştirmeye çalışırlar. Bu şekilde batının pisliklerini, fesadlarını, sapkın kültürlerini eğitim metodları aracılığı ile çocuklarımıza taşımaya çalışmaktadırlar. Buna dair örneklere geçmeden önce muasır Müslüman eğitimcilerden birinin yazdığı "Kuran'daki Eşsiz Eğitim Metodu" isimli kitaptan biraz bahsedeceğiz. Sayfa 5'te yazar şöyle diyor:

"Okul çocuklarının yönlendirildiği bizdeki eğitim metodu yabancı teorilerden alınmıştır. Yabancıların kendilerine göre şekil verdiği bu metodlar; halklar arasındaki büyük farklılıklar, onların mizaçları ve Müslümanların doğası göz önüne alınmaksızın düzgün olan ya da olmayan bir dil ile Arapçaya geçirilmiştir."

Batılılar "Kültürel Etkinlikler", "Eğitim Üzerine Konferanslar" gibi toplantılarla Arap üniversitelerinin batılı eğitime ve eğitim metodlarına yönelik eğilimleri üzerinde oldukça etkili ve önemli bir rol oynarlar. "Kalelerimiz İçten Yıkılıyor" adlı kitapta yazar, bu üniversitelerin oynadıkları kültürel rol ile ilgili şöyle diyor:

“Günümüz üniversiteleri eskiden olduğu gibi hala olaylara Müslümanların gözünden başka bir gözle bakıyor ve onların hedeflerinden başka şeyler hedefliyorlar. Bu üniversiteler hala inşa edildiği günlerde olduğu gibi Müslüman Arapların batılı sömürge devletlerinin bir uzantısı olması için çalışıyorlar. Her şeyi batılı gözüyle görüyorlar. Onların hoşlanmadığı hiçbir şeyden hoşlanmıyorlar. Hatta batılı liderlerin deyimi ile «westernization» yani «batılılaşma» için çalışıyorlar. Bu ifade ile özellikle Müslümanların, genel olarak da bütün doğunun; batı kültür ve medeniyetine tâbî oluşunu kasdediyorlar. Eşek ile binicisi arasında sevgi ve anlayış oluşturacak yollar icad etmeye çalışıyorlar. Tabii ki bu yollar daima binicinin işine yarıyor, eşeğin değil! Tüm bunlarla «Arap-İngiliz Dostluğu» ya da «Amerikan Dostluk Bağları» diye isimlendirdikleri şeyi hedefliyorlar.”

Günümüz tağutlarına gelince... Batıya olan teveccühleri sizler için aşikârdır aslında. Batının eğitim metodlarını medhetmeleri ve kokuşmuş medeniyet ve kültür tohumlarını gençlerin içine ekme çabaları... Yine söz konusu okullarda örnek olarak okutulan İngiliz ve Fransız eğitim metodlarına başvurmaları ki bu metodlar o ülkelerden tamamen olduğu gibi alınmışlardır.

Mesela İngilizce eğitimine dair metodlarda hazırlık ve basım konusu İngiltere’deki Oxford Üniversitesi’nin gözetimindedir.[124]

---

[124] Bu üniversite seve seve yahudilere boyun eğen bir üniversitedir. Uzun dönemler onun yönetimini yahudiler üstlenmişdir. Müslümanları dinlerinden saptırmak ve itikatlarında şüpheye düşürmek için hıristiyanlarla yardımlaşırlar. Buna rağmen başımızdaki ahmak yöneticiler eğitim sistemlerini büyük ölçüde onların eline teslim etmektedir. Bu üniversitenin fesadına dair size bir örnek: El Müctemi Dergisi 18 Kasım 1986 tarihli 792. sayısında bir makale yayınlandı. Girişinde şunlar yazıyordu: “Oxford Üniversitesi, University College bünyesinde büyük bir hıristiyanlaştırma konferansı düzenlendi. Konusu, “Ortadoğu’daki Müslümanlarla İlişkilerin Mahiyeti” idi.

Bu yüzden bu okullardaki öğrenci (ilköğretim yıllarında öğrendiği gibi) Haliç ve Kuveyt'te bu okulun eğitiminin, hükümetinin, kanunların ve tağutların medhini öğrenir. Eğitiminin ilk yıllarından beri İngilizce de öğrenir. George'lar, Mary'ler, Elizabeth'ler arasında Londra, İngiltere'de onların kanunlarını ve önemli şahsiyetlerini, İtalya ve hakimlerini, oranın kültür ve medeniyetini öğrenir. Bunun doğruluğunu isbat etmek için büyük bir çabaya gerek yoktur çünkü oldukça bilinen eski bir durumdur. Kitabın sayfalarını çevirirseniz bunlara değinen pek çok delil bulursunuz.

İnsanın, batının fesadını izlemesi ve onu birkaç sayfaya sığdırması mümkün değil. İşte batılılar ve onları tıpatıp izleyen dostları... Bugün, dün ekmiş oldukları habis şehvet tohumlarının hasadını biçiyorlar. Tohumlarının sarmış olduğu sosyal yıkımın haricinde yüzlerce hatta binlerce ruhsal ve fiziksel hastalıklar...

Bu zorba ahmak yöneticiler ne zaman Müslümanların yönetimini ele alsalar, Müslüman gençlerin dizginlerini İngilizce ve Fransızca eğitimi adı altında batılıların ellerine teslim ediyorlar.

Hatta matematik, tarih, Arapça ve din konularında bile eğitim sistemini kendi taraftarlarının ve batılı hayranlarının gözetimine verdiklerini göreceksiniz. Tabii ki bunun neticesi batılıların yıkımı gibi bir yıkım, batılıların dalaleti gibi bir dalalet olacaktır. Bu metodlar vasıtasıyla, Müslüman gençler tüm bunlara maruz kalıyorlar.

Oturum sekiz gün sürdü. Konferansa Amerika, Avrupa ve Akdeniz'den misyonerler ve piskoposlar katıldı. Konferansı ve oturum düzenini Dr. Kenneth Cragg yönetti. Kendisi eski İslami araştırmalar profesörüdür. (Dünyadaki pek çok üniversitede –Beyrut, Kudüs, Kahire ve ABD'de- görev yapmıştır. İslam ve Müslümanlık karşıtı pek çok hıristiyanlaştırma araştırmalarının sahibidir. En meşhuru "Minarenin Çağrısı"dır.

Onurlu, kalbinde hayat olan bir Müslüman nazarında durum oldukça açıktır. Okul kitaplarının her köşesine yaydıkları resimler ve içindeki sapkınlıklardan tutun da derslerin içerikleri, şiirler, sorular ve araştırmalara varıncaya kadar bu her yerde aşikârdır.

Mesela ister öğretmen, ister alim ya da farklı konularda uzman olan herhangi bir kişi olsun, fotoğraflarda daima sakalsız ve batılı kıyafetleri ile olduklarını görürsünüz. Onların fotoğraflarında sadece kötüler, hırsızlar ya da yaşlılar sakallıdır. Bu konuda sayılamayacak kadar çok olan örneklerden bir kaçını sayalım:

Haliçte okutulan ilkokul fen kitabının 156. sayfasındaki doktor resmi, 10, 11 ve 29. sayfalardaki baba ve diğerlerinin resimlerine bakın.

Yine ilkokul Arapça kitabındaki öğretmen resimleri, okullardaki çoğunluk gibi sakalsızdır.

Din dersleri bile bu uygulamadan kurtulamamıştır. Mesela ortaokul birinci sınıf kitabı 247. sayfasına bakın. Sakalsız bir doktor resmi vardır. Sanki sakalsız ve batılı kıyafetlerle olmazsa, doktor olamazmış gibi. Yine namaz kılan ve diğer insanların resimlerine bakın. Hepsi sakalsızdır.[125]

İngilizce ve Fransızca kitaplarına gelince… Bu kitaplardaki insanlar çoğunlukla siyah saçlı olmazlar. Arap ya da İslami

---

[125] Bu durum TC Milli Eğitimindeki "Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi" kitapları için de geçerlidir. 4. sınıf Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi kitabının 103. sayfasında ailenin öneminden bahsedilmektedir. Konuyla alakalı resimdeki annenin kıyafeti ise olayın vahametini göstermeye yetiyor. Altında dar kot pantolon, üzerinde dar bir kazak, saçları açık ve ayağında sivri burunlu, topuklu bir çizme… Tabii babaların her zaman ki gibi değil sakal, bıyıkları bile yok… Bu kitabın tüm resimlerini inceledim ve resimlerden hiçbirinde (başında tülbend olan, saçının yarısı açık yaşlı nine hariç) tesettürlü bir bayan göremedim. Bu bahsettiğim kitab, Din Kültürü kitabı. Diğer kitapları artık varın siz düşünün. *(yayıncı)*

görünüşlü olan insanlar varsa da bu oldukça nadirdir. Kitaplardaki olaylar ve hikayeler çoğunlukla Londra ve civarında geçer. Neden olmasın ki! Onlar batılıların o kadar etkisi altındadırlar ki tuvaletleri bile batılılarınki gibidir.

Aynı şekilde kadınların fotoğrafları da süslü püslü, açık saçık ve kısa kıyafetlidir.[126]

Lise dördüncü sınıf ev ekonomisi kitabı... Kızların fotoğrafları... Çoğunluğu gerçek fotoğraf ve diğerleri de elle çizilmiş sakalsız adamlar, süslü püslü kadın resimleri.[127]

Kadın ve erkeklerin iç içe olması için de özellikle çaba gösteriyorlar. Doktorların yanında süslü püslü hemşireler, erkeklerin yanında kadınlar, erkek öğrencilerin yanında kız öğrenciler bulunur.

Lise dördüncü sınıf ev ekonomisi kitabı... Kitap sürekli hamilelik, doğum gibi kadınlara dair konulardan bahsetmesine rağmen erkek doktorlardan bahseder ve onların resimleri bulunur. "Doktor çağırıyor", "Doktor ameliyatın gerçekleşmesi için hemen kontrole geliyor"... Konu sürekli bu şekilde devam eder ki genç kızlar avret mahallerini tıp bahanesi ile erkeklere göstermeye alışsınlar. Tabii onlara göre onlar sadece doktordur, babaları mesabesindedir. Öyle değil mi! Peki ya üniversitelere devam edip başarı gösteren onca bayan doktor adayı nerede? Yoksa bir tane bile mezun yok mu!

Burada "doktor" kelimesinin kadın ve erkeği kapsayan anlamda kullanıldığını söylemek mazeret değildir. Kitaplardaki resimlerin hepsinin erkek olduğuna dikkat edin. Üstelik kitap, hamilelik ve doğum gibi kadınlarla ilgili konularla ilgili bir

---

[126] Burada dikkat etmemiz geren bir şey var. Tabii ki tüm bu resimler sakallı ve tesettürlü olduğu zaman fotoğraf çekilmesini caiz gördüğümüz anlamına gelmez. Bunlar sadece metodlarında batıya ne kadar özendiklerine dair delil getirmek babındandır.

[127] Yine Din Kültürü kitabı sayfa 18'de bir aile resmi var. Resimde anne mini etekli, saçları açıktır. Üzerinde varlığı belli olmayan bir bluz var. Baba ise kravatlı. Ve bırakın sakalı bıyığı bile yok. *(yayıncı)*

kitaptır. Bunun dışında süslü püslü kadınları gülümseyerek muayene eden erkek doktorların da resimleri vardır. Böyle yapıyorlar ki bu iş sıradanlaşsın, zaruret halinde ya da zaruret olmadan kadınların erkek doktorlara muayene olmalarında sorun yokmuş gibi görünsün. Üstelik binlerce kadın doktor varken!

Kadın ve erkeklerin karışık bulunmasına yönelik teşvikleri gözden geçirmek için ortaokul birinci sınıf Oxford sözlüğünün 21. sayfasına bakın. Bir şirket ofisi... İçinde kadın ve erkek memurlar, bayan sekreter resmi...

Sayfa 35'te bir deniz kıyısı, mayolu kadınlar ve erkekler... Durum onlara göre gayet sıradan. Bağnaz olan biziz, öyle değil mi![128]

Makyaj ve bunun için gerekli malzemelere gelince... Yine Oxford sözlüğüne bakınız. 12. sayfa bütünüyle bu konuyla ilgilidir. Geceliği ile aynanın önünde oturan bir kadın resmi ve önünde çeşitli makyaj malzemeleri ve onu izleyen küçük bir kız çocuğu. Tüm bunlar renkli. Makyaj malzemelerinin isimleri Arapça ve İngilizce olarak yazıyor.

Televizyon da batının ve taraftarlarının fesadlarından biri değil midir? Metodlarını sadece resimlerle anlatmakla yetinmiyorlar. Bir de bizzat canlı olarak evlerimizin içine sokuyorlar.

Yine ortaokul birinci sınıf kitabı 43. sayfada televizyon izleyen bir kız resmi. Altında da "O, televizyon izliyor/She's watching TV" yazıyor.

Lise ikinci sınıf İngilizce kitabının 54. sayfasında ismi Ömer olan bir gençle ilgili bir ders var. Allah sizin belanızı

[128] MEB tarafından hazırlanan 4. sınıf din dersi kitabından bir örnek daha. 51. sayfada muhtemelen ABD'deki turistik bir bölgede çekilmiş fotoğraf ve fotoğraftaki insanların çoğu şortlu. Resmin altında ise şunlar yazıyor: "Hiçbir ayırım yapmadan tüm insanları sever ve onlara saygı duyarım." *(yayıncı)*

versin. Televizyon izleyen, komşularını rahatsız eden, televizyon izlediği halde annesine ders çalıştığını söyleyen bir çocuk için Ömer'den başka isim bulamadınız mı!

Sadece Oxford'un hazırladığı kitaplarda değil. Arapça, fen, kompozisyon, sosyal bilgiler ve diğer derslerin hepsinde de aynı şey var. Çünkü onlar daha önce de söylediğimiz gibi emellerini gerçekleştirmek, hedeflerine ulaşmak, fesadlarını yaymak için bütün metodları hatta dini bile suistimal ediyorlar.

Mesela ilkokul 4. sınıf matematik kitabı... Sorular genellikle televizyon almak ve seyretmek üzerine... Derste, alıştırmalarda ve sorularda sürekli fesada uğratan metodlarını kullanmaktan zevk alıyorlar.[129]

Sayfa 77'deki alıştırma... Bir sınıftan alınan televizyon ücreti 50 dinardır. Televizyon kaç dinardır? Tabii ki problemin yanında televizyon resmi vardır.

Boş vakitlerin nasıl değerlendirilmesi gerektiğine dair bir konuda şunlar geçer... Evde herkes müzik dinleyerek ya da TV programları izleyerek boş vakitlerini değerlendirirler.

Dikkat edin... Tüm bunlar onların nazarında mutluluk verir. Hemen akabinde de "Dini vecibeleri yerine getirmek ve hakka

---

[129] 3. sınıf matematik kitabından (Aydın Yayınevi) örnekler: Sayfa 31: Efes antik tiyatrosuna bir tur düzenlenmiş. 1. hafta 378 turist, 2. hafta ise 145 turist katılmış. Bu iki haftada tura kaç turist katılmıştır? (Tur düzenlemek için hiçbir yer bulamadılar...) Sayfa 43: Dans eden 4 balerin resmi var (dikkat edin namaz kılan insan değil balerin resmi var) ve çocukların bu resim ile ilgili problem kurmaları istenir. Sayfa 62: Aslı, Cem, Figen ve Barış spor salonunda birlikte çalışıyorlar. Üzerlerinde de şort var. Bunların kaldırdığı kilolar ile ilgili bir problem soruluyor. Diğer bir 3. sınıf matematik kitabının (Yıldırım Yayınevi) 145. sayfasında ise (sanki başka örnek kalmamış gibi) jimnastikçi bir kadının bacaklarına geçirdiği kısacık bir taytla bacaklarını açarak açı ve açı çeşitlerini anlatıyor. *(yayıncı)*

tutunmaktan" bahsederler. Bu onların hile dolu siyasetleridir. Bu iki konunun nasıl olup da bir araya geldiğine şaşırmayın.[130]

Onlar sadece sevdikleri ve bildikleri konulardan örnekler veriyorlar. Çünkü her kap içindekini sızdırır. Ve kargayı kılavuz edinen kişinin burnu tabii ki pislikten kurtulamaz.

Denizcilik, kayak kulüpleri, lunaparklar, turizm ve dinlenme olarak adlandırdıkları her şey batı taklidciliği değil midir?

Mesela ilkokul 4. sınıf sosyal kitabı 51. sayfaya bakın.

Dinlenme alanları şu şekilde sıralanıyor: "Denizcilik kulübü, buz pisti, dinlenme tesisi, yaz tatilindeki turistik yerler…"

Fesad dolu müziği taze benliklere işlemeyi de hiç ihmal etmezler. Okullarında müzik dersi; müzik aletleri, sınıfları ve öğretmenleri ile tam kadro ders olarak yer alır. İlk ve ortaokulda zorunlu olarak öğretilir. Bunun için özel bir bütçe ayrılmıştır. Bilindiği gibi bu ders öğrencilerin fesadında, fâcir batılılar gibi olmalarında büyük pay sahibidir.

Müzik kitaplarına baktığınız zaman taklid ettikleri batıya dair bir sürü ahmaklık görmeniz mümkündür. Kitabın hemen girişinde şöyle yazar:

"Müzik eğitiminin amacı, müzik yeteneklerini keşfetmek ve gözetmektir."[131]

---

[130] Buna benzer bir şekilde tağutlarını, kanunlarını, hükümetlerini medhederken aynı zamanda İslam şeraitini de övdüklerine dair örnekler çoktur. Tıpkı demokrasi ile şûrâyı bir tutmaları gibi. Bunun dışında basiret sahiplerinin kanmadığı bir sürü hileler… Mesela İslami Terbiye kitabında "Kur'ân anayasadır" derken bütün arsızlıkları ile küfür içerikli sözler de sarf ederler. "Halk yönetimin kaynağıdır ve yönetim sistemi demokrasidir" sözü gibi. Bunun yanı sıra çoğunluk hatta herkes, yahudi ve hıristiyanlar bile Kuveyt anayasasının Kurân olmadığını bilir. O anayasa, Mısır ve Fransız anayasalarından alınmış olan Abdullah Salim Sabbah'ın anayasasıdır. Müslümanların çocuklarına söylenen yalanları, sahtekarlığı ve hileleri bir düşünün.

Bununla şarkıcı ve dansçı olmaya uygun olanları kasdediyor.[132]

Gençlerin zihnine kazımak için kitabın arkasında yer alan "Müzik Hakkında Dediler ki" başlığı altında yazanlar da sizin için birer delildir.

"Müziği hisseden kalp temiz kalptir. Ona günahlar sızamaz. Müzik ruhu canlandırır, nefsi üzüntülerden kurtarır. Müzik ahlaki eğitimdir. Eğer bu konu iyi bilinmiyorsa gençlere zorunlu olarak öğretmemiz gerekir." (Aristo)

"Müzik sevgi ve barış dilidir. Hükümetlerden daha yüksek, felsefeden daha derindir." (Bethoveen)[133]

Bu sözlerdeki apaçık iftiraları ve sapkınlığı bir düşünün. Bu milletin nazarında vacib, mubah, haram olan şeyler Aristo ve

---

[131] 5. sınıf müzik kitabı (Okyay Yayınları) sayfa 9: "Müzik hayatımızın ayrılmaz bir parçasıdır. Bebeklikte başlayan birlikteliğimiz, hayatımız boyunca sürer. Hayatımızın birçok anında müzikle eğlenir, müzikle dinleniriz. Müzik en temel gereksinimlerimizden birisidir. İnsanın, kendini anlatmasında önemli bir araçtır. Günlük hayatımızın birçok anında müzik vardır. Uykudan uyandığımızda müzik dinleriz. Müzik dersimizde şarkılar, türküler çalar, söyleriz. Koro ve çalgı topluluğu çalışmalarına katılırız. Teneffüslere bile artık zil sesiyle değil, müzik yayınıyla çıkıyoruz. Gün boyunca müzikle birlikteliğimiz devam eder. Müzik, toplumda yaşayan insanlar arasındaki dostluk ve kaynaşmanın en önemli öğelerinden birisidir. Müzik dinleyerek, şarkı söyleyerek ya da çalgı çalarak insanın hem yaratıcılığı gelişir hem de kendine olan güveni artar. Müzik böylece insanın sağlıklı bir kişilik kazanmasına da yardımcı olur." Şu ifsada bir bakın! Allah yardımcımız olsun. *(yayıncı)*

[132] Müziğin eğitim olarak isimlendirilmesi bu okullardaki hilelerden biridir. Dini de "İslami eğitim" olarak adlandırmaları gibi. Neden olmasın ki. Resmi, fotoğraf çekmeyi sanat eğitimi; dansı, oyunu beden eğitimi; tağutlara ve kanunlara saygı göstermeyi askeri ve milli eğitim olarak isimlendiriyorlar ya. Irak gibi bazı devletlerde de "Milli Sosyalist Eğitim" vardır. Oysaki eğitim, bir kimseyi yetiştirmek ve bilgisini arttırmaktır. Müziğin ne gibi faydası var, yıkımdan başka nedir?

[133] 4. sınıf Türkçe ders kitabı sayfa 106: "Müzik; insan ruhunu dalgalandıran, okşayan ve ona ince zevkler tattıran üstün bir sanattır. - Hugo Riman" *(yayıncı)*

onun gibi helak ehli olan filozofların belirlediği şeylerdir. Müzik de onların bu vaciblerinden biridir.[134]

Şunu da söylemekte fayda vardır. Eğitim sisteminin durumunu bilmeyen pek çok kişinin zannettiği gibi müziğin yıkıcılığı söz konusu okullarda sadece müzik eğitimi olarak adlandırılan müzik dersleri ile ilgili değildir. Bazıları haram olan bu müzik derslerinin kaldırılması yönünde çağrı yaparken eğitim sisteminin diğer yönleri konusunda sessiz kalıyorlar. Oysaki bu eğitim sistemi gençler arasında müziğin revaç bulması ve sevilmesi için çalışıyor. Bunda bir beis görmüyorlar.[135]

Mesela ortaokul birinci sınıf Oxford sözlüğünün arka kapağına bakın. Orada çalgı aleti çalan bir adam resmi yer alır. Yine sayfa 49'da yanlarında İngilizce isimleri ile bir sürü müzik aleti ve bunları çalan adamların resimleri. Ve batılı ülkeleri dolduran ahlaksız adamların resimleri...

Bunlar da sadece İngilizce kitapları ile sınırlı değildir. Aksine Arapça ve matematik kitapları ile diğerlerinde de aynı şeyler yer alır.[136]

Matematik kitaplarında da haram olan çalgıların resimleri bulunur. Gençler onları sevsinler, kalpleri onlara alışsın, bir daha reddetmesinler diye Haliç devletlerinin okutulması

---

[134] Biz bunları, bizim dinimizden başka bir dinleri olduğunu abartmaktan, saçmalamaktan veya düşüncesizlikten dolayı söylemiyoruz.

[135] Dersler dışındaki müzik uygulamaları için, bayrağa saygı esnasında sıraya girildiğinde, okul oyunlarında ve düzenlenen törenlerde yapılanlar yeterli delildir.

[136] MEB 4. sınıf Türkçe kitabının 6. ünitesinin adı güzel sanatlardır. Bu ünitede ressamlık, heykeltıraşlık, kemancılık, tiyatroculuk ve operayı bir meslek olarak gösterir ve çocuklar bu mesleklere özendirilir. 4. sınıf matematik ders kitabı (Koza Yayınları) sayfa 172'de "Grafikler Ne Diyor" konusunda, 194 öğrenciye ileride hangi mesleği seçmek istediği sorulmuş ve öğrencilerin verdikleri cevaplara göre grafik oluşturulmuş. En çok istenen meslek şarkıcılık ve 30 kişi ile birinci sırada! *(yayıncı)*

üzerinde anlaştıkları ilkokul birinci sınıf kitabının 7. sayfasında çeşitli resimler yer alır. Aralarında bir davul resmi vardır. Altında da “Silindir şeklinde olanın altına işaret koy” yazar. Lise 4. sınıf ev ekonomisi kitabı 151. sayfa: “Boş vakitlerdeki meşguliyetler şunlardır: Gençlerin dinlenmeye, rahatlamaya ve eğlenmeye ihtiyaçları vardır. Bunu, müzik dinlemek ya da kitap okumak gibi faklı şekillerde yaparlar.”

Tüm bunlar eğitim sistemindeki bu konuyla alakalı örneklerin sadece bir kısmıdır. Eğitim metodları bu örneklerle doludur. Hepsini saymaya yerimiz yetmez. Yukarıda da dediğimiz gibi bazı kimseler meselenin müzik derslerini kaldırmakla çözüleceğini düşünüyorlar. Aslında bu kimseler kendilerini kandırmaktadırlar. Onlar bundan daha fazlasını görmezden geliyorlar.

Kitaplarındaki resimler sadece müzik aletleri ile dolu değil tabii ki. Bunun yanı sıra fesadları içinde dostlarının yiyeceği olan domuz da vardır. Hayvanların resimlerini çizdiklerinde mutlaka onu da aralarına yerleştirirler. Ortaokul birinci sınıflar için olan Oxford sözlüğünün 56. sayfasına bakın. Bir domuz resmi yer alır ve altında ismi yazar: Pig!...

Batılı dostlarından aynen alarak kullandıkları görgü kurallarında bile özenti vardır. Yeni metoda uygun olarak yazılmış Arapça kitabına bakın. “Sol elle ve çatal bıçak ile yemek ve içmek”...

Batıdan ithal ettikleri bir sürü hurafe, fasid inanış ve düşünceleri bu eğitim metodu sayesinde Müslümanların çocuklarının zihinlerine aktarmaktadırlar. İşte birkaç küçük örnek…

Lise 2 İngilizce kitabı 6. sayfaya bakın. Kanadları olan çocuk resimleri... Ortaokul 1. sınıf İngilizce kitabı 31. sayfa.

Hayalet dedikleri bir resim ve "Sanırım bir hayalet gördüm" diyen bir çocuk. Resmin altında da "ghost" (hayalet) kelimesi.[137]

Bu kitap kapağından tutun da, içindeki pek çok konuya kadar gençlerin içine hayal kahramanlarına saygı gösterme fikrini yerleştirmeye çalışmaktadır. "Süper Falkon" ya da "Süper Şahin" gibi… İki kanadı olan bir adam havada uçar, büyük güçleri ile olağanüstü işler başArapilir. Tabii ki bu kahraman İngiliz'dir. Zayıflara yardım edip insanları kurtarır. Bu kahramanın, kitabın kapağında ve 6. sayfasında büyük bir resmi vardır. 7. sayfada bir kamyoneti taşıyan bir resmi vardır. Resmin hikâyesinde havada uçar ve bir çocuğu kurtarır. Yine kırkıncı sayfasında bir dağın üzerinden düşen bir çocuğu kurtarır.

Batılı kafirlerin kokuşmuş kültürleri, ülkelerinin durumları, okulları, şairleri, yazarları, felsefecileri, başkanları hatta kanunları, mahkemeleri, davaları… Tüm bunların hepsi bu metodlar vasıtasıyla anlatılır.

Shakespeare, Vasco de Gama, Macellan ve diğerleri İngilizce, Arapça, Tarih ve Coğrafya kitaplarında çok önemli şahsiyetler ve kahramanlar olarak öğretilir. Hikâyeleri bu derslerde sürekli tekrar edilir ve anlatılır durur. Bunlar, liselerde özellikle edebiyat bölümlerinde kat kat arttırılır.

Onları, dünyaya eşsiz hizmetler sunmuş önemli kişiler olarak anlatırlar. Bütün bu anlattıklarımız tarih ve coğrafya kitaplarında mevcuddur. Muhammed Kutub "Muasır Gerçeğimiz" adlı kitabında şöyle der:

---

[137] 4.sınıf Türkçe kitabı sayfa 104-105'de "Sesini Yitiren Flüt" parçasında "Pan", eski yunan efsanelerinde çobanların tanrısı (putu) olarak tanıtılır. İnsan başlı bir keçi şeklinde tasvir edilmiştir. "Triton" ise eski yunan efsanelerinde deniz tanrısı (putu) Poseidon'un oğludur. Triton'un gelecekten haber verdiğine inanırlar. (yayıncı)

“Vasco de Gama, İbn-i Mecid’in defterleri sayesinde yolculuğunu tamamladığı zaman yolculuğunun asıl hedefini açıklayan şu meşhur sözünü söylemiştir:

«İslam’ın boynuna ipi taktık! Şimdi geriye boğularak ölmesi için ipi çekmek kaldı!»

Aslında hedefleri gayet açıktır: Haçlı seferleri... Ancak biz bu olayı çocuklarımıza aktarırken bunun ilmi bir yolculuk olduğunu söylüyor, küfür gazvesinin etkisiyle gerçekleri bilmezden geliyoruz.

Haçlıların İslam alemine gerçekleştirdiği diğer bütün yolculuklar da aynı şekildedir. Amaçları İslam ülkelerine sızmaktır. Kendilerine yardımcı olmaları için idarecilerine başvururlar. En meşhurlarından biri İslam topraklarını istila edip Müslümanların haçlılara boyun eğmesini hedefleyen Macellan’ın yolculuğudur. Biz bu yolculuğu çocuklarımıza tarihteki en büyük “ilmi yolculuk ve keşif” olarak okutuyoruz.[138]

Keşif olması konusuna gelince... Evet... Bu doğrudur. Macellan’ın yaptığı bir keşiftir. Ancak ilmi olmasına gelince... İşte bu tarihin en büyük yalanlarındandır.

Bu yolculuk Avrupalılar açısından bir keşiftir çünkü o dönemde Avrupalılar bizim topraklarımızla ilgili duyduklarından başka pek bir şey bilmiyorlardı. Ancak, biz kendi ülkemizi bilmiyorduk da Macellan’ın gelip bizim için keşfetmesini mi bekliyorduk! Çocuklarımıza anlatıldığı ve bizim de tarihte(!) de okuduğumuz gibi...”

Muhammed Kutub yine aynı kitabının bir başka yerinde şöyle diyor:

---

138 Macellan papaya, Filipinlere yolculuk yapmak ve oradaki Müslümanları haçlı egemenliğine almak için izin isteyen sayısız mektup yazmıştır. Sonunda papa izin vermiş, o da “ilmi keşif(!)” yolculuğunu gerçekleştirmiştir. Haçlı bayrağını İslam topraklarında yükseltmek isteyince Müslümanlar onu öldürmüştür. Biz ise çocuklarımıza onu ilmi keşiflerin kıymetini bilmeyen “barbarlar” öldürdü diye öğretiyoruz!

"Çocuklarımıza Fransız saldırısının büyük bir fetih olduğunu öğretiyoruz. Sadece Fransa için değil Mısır için de… Çünkü bu devrim onlara göre Mısır'ın medeni dünyaya açılması ve karanlıklardan aydınlığa çıkmasıdır. Hala daha mezuniyet sınavlarında sorulup duran sorular vardır. Birinde «Fransız saldırısının Mısır'a faydalarını sayınız» der. Bir diğerinde «Fransız saldırısının Mısır karşısındaki kahramanlığını anlat» der. Tabii ki eğitim sistemi bir kez olsun bunun İslam'ın en önemli merkezlerinden birine karşı düzenlenmiş bir haçlı saldırısı olduğundan bahsetmez.

Napolyon düzenlediği bu saldırının hedeflerini kendisi anlatmaktadır zaten: «Fransa ile İngiltere arasındaki sömürge rekabetinden dolayı Mısır'ı İngiliz imparatorluğunun yolunu kesmek için bir üs edinmek»

Bu saldırıların hedeflerini ahmakça bilmezden geliyorsunuz. Matbaanın ve ilmi araştırmaların hedefleri ile imparatorluğun yolunu keserek, İslam şeriatını ortadan kaldırarak, yerine beşeri kanunlar koymanın ne alakası var?

Ancak bu olayın İslam'a karşı belli hedefleri olan bir haçlı saldırısı olduğunu bilirsek, her şey o zaman açıklanır."

Biz yine fesad medreselerinde okutulan kitaplardan örneklere devam edelim.

Lise ikinci sınıf İngilizce kitabının sayfalarını çevirdiğinizde, adeta bir İngiliz gazetesinin sayfalarını çeviriyormuşsunuz izlenimine kapılırsınız. Propagandaları, ilanları, kültürü ve resimleri ile…

Lise ikinci sınıf dilbilgisi kitabında bile "Uzayın Fethi" adlı bir konu vardır. Amerika ve Rusya uzayda gerçekleştirdikleri yüzünden medhedilir.

Kitaplarının her yeri cömert olarak nitelendirdikleri batılılara övgülerle doludur. Ortaokul 3. sınıf dilbilgisi kitabında 47. sayfada "cömertlik" konusu işlenir ve söz konusu cömertlik çeşitlerinden bahseder.

"Bir adam Paris Üniversitesi'ne, üniversitede okuyan öğrencilere has bir mahalle kurulması için 10 milyon frank bağışladı. Cömertlik sadece erkeklerle sınırlı değildir. Nitekim bir Fransız gazetesi bir kadının bütün servetini Paris Üniversitesi'ne miras bıraktığını yazmıştı."

İslam tarihinden verilebilecek cömertlik örnekleri kalmadı mı ki Paris'ten erkek ve kadınları örnek veriyorsunuz! Yoksa bu batı sevgisi, onlara ve dostlarına hayranlıktan dolayı mı?

Lise ikinci sınıf "Yeni Mütalaalar" kitabında bir konu yer alır. "Kadın, erkeğin mutluluğunun ve mutsuzluğunun kaynağıdır" başlıklı beş sayfalık bir konu. Yarım sayfa bu nitelikteki iki Müslüman kadın örneği verdikten sonra, geriye kalan sayfalar batılı kadın ve erkekleri övmeye ayrılmıştır. İsviçre'de yaşamış fakirlerin babası, merhametli, dindar(!), insanoğlunun öğretmeni olarak bilinen bir adamın hayat hikayesini anlatmaya başlar. Ta ki ölümünden sonra kabri üzerinde yazan yazıyı aktarıp ruhuna rahmet(!) okuyarak bitirirler. Yine bir kadına duyduğu aşka ve mektuplarına da kitapta yer verilir. "Sevgilim" ve "sevgili arkadaşım" ismiyle yayınlanır. Sevgilisinin de onurlu davranışlarını ve cömertliğini(!) överler.

Yunanlı filozof Sokrat'ın hayat hikayesi de kitaplarda yerini alır. Onu yumruklayan, tekmeleyen, başından aşağı soğuk su döken kötü ahlaklı, çirkef karısı karşısındaki sabrı medhedilir.

İngiliz şair John Milton'ın yetenekleri, sanatı, edebiyatı ve karısı karşısındaki sabrı...

İngiliz filozof Herbert Spencer'ın medhi 96. sayfada yer alır. 97'de de Darwin, güzel sanatlar başlığı altındaki müzik konusunda medhedilir.

İnsan bunların batılı efendilerine ve yandaşlarına duyduğu büyük ilgiye, medeniyetlerinden büyülenişlerine hayret ediyor. Hatta bu dersin Arapça mütalaa dersi mi yoksa Fransızca,

İngilizce veya Yunanca mütalaa dersi mi olduğunu anlayamıyoruz!

Fesad medreselerinde sadece batılı kafirler medhedilmekle kalmaz. Bunun yanı sıra İslam topraklarında Allah düşmanlarına büyük hizmetler sunan, batının kokuşmuş kültürüne hayran olan batı taraftarlarından övgüyle bahsedilir. Onları edebiyatçı, düşünür, şair, reformcu olarak vasfederler. Taha Hüseyin, Tahtavi, Hüda Şiravi, İhya Ebu Mazi, Sa'd Zuglol, Mustafa Nuhas ve diğerleri…

Batılıların utanç ve rezillikle dolu hayatlarından alıntılara, makale, kitap ve yazılarına yer verirler.

Batılıların toplumsal ilişkilerini, davalarını taklid ederler. Bunları da eğitim metodları içinde okuturlar. Aynı şekilde geleneklerini ve yaşam tarzlarını da…

Mesela ilkokul dördüncü sınıf kompozisyon kitabı 21. sayfa: "Her yıl 21 Mayıs'ta temizlik haftası kutlanır. Bununla ilgili dört pankart yaz."

Lise ikinci sınıf biyoloji kitabında 289. sayfada nüfus sorunlarından bahsedilir. Nüfus planlamasına çağrı yapılır. Mesela kadınların doktor kontrolünde doğum kontrol hapı kullanması ve buna benzer doğum kontrol yöntemlerine yönlendirmeler vardır.

Batılıların kanun ve mahkemelerini övmeleri ayrı bir zillettir. Lise ikinci sınıf İngilizce kitabı, "the law" (kanun) başlığı altında bütün bir konu boyunca Roma, Fransa ve Napolyon'un kanunlarından bahseder. İngiliz kanunu iki sayfa boyunca uzun uzun anlatılır. İngilizce yazılmış "law" (kanun) ifadesiyle mahkemeleri ve kanunları uzun uzun tasvir edilir. İslam şeriatına gelince… Ona aynı konuda sadece bir satır yer ayrılmıştır. Ve yanı başında da çölde, önünde bir bedevi

topluluğunun oturduğu kır çadırının kocaman bir resmi. (Allah onlara lanet etsin!)[139]

Sanki İslam şeriatı sadece çöllere ve bedevilere uygundur, medeniyetle alakası yoktur. Bu, gençlerin zihinlerine kazımaya çalıştıkları şeylerin en önemlisidir. Allah'ın dinine karşı açılan bu savaşı bir düşünün.

Sayfa 37'de İngiliz hükümetinin toplantılarının büyük bir resmi vardır. Sayfa 19'da "Birleşmiş Milletler Teşkilatı" ile ilgili tam bir konu. Tabii ki orada BM kötülenmiyor. Asla!... Buna örnek olarak yine Kuveyt ve Haliç'te okutulan sosyal bilgiler kitabının 160. sayfasına bakınız. BM Kuveyt heyeti üyelerine övgüler... Yine aynı konuda yahudi UNESCO teşkilatına yönelik methiyeler...

Evet... Günümüz fesad medreselerinin eğitim metodlarında batılılara karşı hayranlık beslemek, onların kurum ve kuruluşlarını övmek, onları dost ve kardeş olarak nitelendirmek ve bu şekilde gençleri ifsad etmek şeklinde cereyan eden eğitim anlayışlarına dair örnekleri burada bitiriyoruz. Şimdi üçüncü

---

[139] 5. sınıf sosyal bilgiler kitabı sayfa 141 de "Yaşamımızın Her Alanında Demokrasi" Başlığı altında şöyle yazmaktadır: "Toplumsal yaşamı düzenlemek için konulmuş kurallara uyulmadığında, toplumun her kesiminden insan zarar görebilir. Kurallar her zaman yazılı olmayabilir. Gelenekler, ahlak kuralları, örf ve adetler, hatta görgü kuralları bile yaşamımızı düzenlemek için vardır. Kimi zaman sözlü olan bu kurallar, yazılı hukuk kuralları kadar etkili olur. Fakat demokrasinin temeli olan hukuk kuralları toplumun her kesimi için bağlayıcıdır ve vazgeçilmezdir. Demokrasinin olmadığı yerde insan hakları, eşitlik, özgürlük gibi değerler korunamaz. Demokratik yaşamın temeli, sorunun çözümüne katılım ile mümkündür. Birlikte alınan kararların, karara katılan herkes tarafından yerine getirilmesi gerekir. Katılımın en iyi örnekleri ise oy kullanmak ve aday olmaktır." Burada Allah'ın dininden başka bir din olan demokrasiyi övmeleri ve şirk seçimlerine katılmayı medhetmeleri bir kenara... Şeyh, Arap toplumlarında okutulan kitaplarda İslam şeriatından sadece bir satırda bahsedildiğini söylemektedir. TC'de bu kadarına bile yer vermezler. *(yayıncı)*

olarak Arap tağutlarını ve sistemlerini övmeleri ve bu şekilde gençleri ifsad etmelerine dair örneklere geçebiliriz.

c- Arap Kavmiyetçiliği Üzerine Kurulu Bir Eğitim Anlayışı

Kavmiyetçilik, Arapcılık, vatanseverlik, kokuşmuş cahiliye şovenizmi, Arap tağutları, Arap ülkelerinin üniversiteleri, dayanışma meclisi ve bunlar dışındaki diğer kurumları övme ve bunlara özendirme konusu en çok bilinen konulardandır. İşte buna dair bazı örnekler:

Arap kavmiyetçiliği: Milli Eğitim Bakanlığı okulların eğitim metodları konusunda hedeflerini şöyle tanımlarlar:

"Ortaokul öğrenciyi ulusal kültür konusunda donatarak ilkokulun özel amacını, görevini tamamlar.[140]

Lisenin en önemli hedefleri ise kendilerinin ifadesi ile şöyledir:

"Arap kavmiyetçiliğini tarih derslerinde öne çıkarmak. Arap tarihinde gerçekleşen herhangi bir Arapcılık olayına itibar etmek. Aralarında kopukluk olmaksızın diğer olayları tamamlayan bir halka olarak coğrafyada da durum aynı şekildedir. Arap birliğinin unsurlarını ön plana çıkarıp tarihi ve coğrafi temellerine dikkat çekmek."[141]

---

[140] 1964 yılında Bağdat'ta düzenlenen Arap Milli Eğitim Bakanlığı Kongresi'nin kararlaştırdığı Arap Birliği misakında şöyle yazar: İlk madde: "Eğitim ve öğretimin amacı şuurlu, aydın, Allah'a iman eden Arap gençleri yetiştirmektir." Dikkat edin, Allah'a iman nasıl olacak. Herhangi bir din, ümmet ya da ne çeşit bir iman olduğunu açıklamayan soyut bir şekilde... Bu Müslümanların mı, Hıristiyanların mı yoksa başkalarının imanı mı? Bu kapalılık Müslüman-kafir bütün Arapları sancağı altında toplamak istedikleri kavmiyetçiliklerinin bir gereğidir. Sonra şöyle der: "Vatanına sadık, kendine ve milletine güvenen, ulusal ve insani mesajını idrak etmiş..."

[141] MEB'in teşkilat ve görevleri hakkında kanun: Kanun no: 3797. Görev: Madde 2- MEB'in görevleri şunlardır: "Atatürk inkılab ve ilkelerine ve anayasada ifadesini bulan Atatürk milliyetçiliğine bağlı, Türk milletinin

Bu durumda konu ulusal eğitim olarak adlandırdıkları derslerle sınırlı kalmıyor. Ancak ulusal eğitim şeklinde adlandırdıkları dersi zaten başından sonuna kadar bu konuya hasretmişler. Bu dersten başka tarih, coğrafya ve diğer bütün derslerde de bunu kullanıyorlar. İşte size örnekler:

İlkokul dördüncü sınıf kompozisyon kitabının girişinde şöyle yazar: "Bu metodda öğrencilere uygun kolay konuları ele aldık. Ulusal eğitimlerinde pay sahibi... Onlara büyük Arap vatanlarını ve bölgelerini öğretir."

Sayfa 46 alıştırmalar, konu: "Vatanım"...

"Ben bir Arap çocuğuyum. Ülkem Kuveyt. Arap Haliç'inde bulunur. Bütün Arap ülkeleri benim büyük vatanımdır. Çünkü Araplar benim ailem ve kardeşlerimdir."

Tabii ki işlenen konuları, Araplara karşı duyulan sevgi ve dostluğun manasını güçlendirip destekleyen araştırmalar izler.

Sayfa 79: oku ve cevapla. "Filistin bir Arap ülkesidir. Allah'ın izniyle zafer gerçekleşinceye kadar savaşları bitmeyecektir. Arap bayrağı Filistin topraklarında yükselecektir." Dikkat edin... Sadece Arap!

Sayfa 195: yedinci alıştırma. "Kudüs Arapdır" başlığı altında şunlar yazar: "Kudüs bir Arap şehridir. Bütün Araplar ona saygı duyarlar. Bütün Müslümanlar ve hıristiyanlar onun için kendilerini feda ederler. Çünkü orada Mescid-i Aksa vardır. Orada hıristiyanların hac ettikleri kutsal mekanlar vardır. Bütün düşmanlardan kurtuluncaya kadar Araplar rahat etmeyecek,

---

milli, ahlaki, manevi, tarihi ve kültürel değerlerini benimseyen, koruyan ve geliştiren, ailesini, vatanını, milletini seven ve daima yüceltmeye çalışan, insan haklarına ve anayasanın başlangıcındaki temel ilkelere dayanan demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti olan TC'ye karşı görev ve sorumluluklarını bilen ve bunları davranış haline getirmiş vatandaş olarak yetiştirmek üzere, bakanlığa bağlı her kademedeki öğretim kurumlarının öğretmen ve öğrencilerine aid bütün eğitim ve öğretim hizmetlerini planlamak, programlamak, yürütmek, takip ve denetim altında bulundurmak." (yayıncı)

içleri huzurlu olmayacaktır. Bütün yabancılardan arınıp Arap olarak kalıncaya kadar…”

Sözlerindeki büyük yanlışı fark ettiniz mi? (Bütün Müslümanlar ve hıristiyanlar ona kendilerini feda edecekler) Kavmiyetçilikleri ile nasıl da küfrü ve İslam’ı bir araya getirip kardeş yapıyorlar. Hıristiyanların, Filistin’in Arap kalması için kendilerini feda edeceklerini söylüyorlar. Bu yüzden sınavlarında ya da sınav öncesi alıştırmalarında işlenen ana tema, Müslüman ya da hıristiyan fark etmeksizin Arapların kardeşliğidir. Bundan dolayı Müslümanların ve hıristiyanların Beyt-i Makdis’i kutsal kabul ettikleri, bütün Arapların sadece Filistin için savaşacakları, hıristiyanlarla dost olduğumuz ve onların da bizimle dost olduğu ve buna benzer sapkın itikadlar soru cevap yolu ile öğrenciye telkin edilir.

İşte muvahhidlerin evladları, “La ilahe illallah’ın” hakları yerine onun muhalifi olan Arap haklarını böyle öğreniyorlar. Gördüğünüz gibi en önemli hakları Yahudi, hıristiyan vs ile kardeşlik etmektir. Onlara göre önemli olan Arap olmaktır.

Ortaokul ikinci sınıf sosyal bilgiler kitabına bakın: “Arap toprakları üç semavi dinin (!) de beşiğidir. Yahudilik bu dinlerin ilkidir. Hıristiyanlık bu semavi dinlerden ikincisidir.”

Daha sonra yahudilik ve hıristiyanlığın incelenmesine geçerler.[142]

“İncil, miladi birinci yüzyılda Seyyid Mesih’in öğrencileri tarafından tedvin edilmiştir. 39. şekle bakınız.”

İşaret edilen şekilde üzerinde haç resmi olan bir kilise resmi yer alır. Altında da, “Kudüs’teki Kıyamet Kilisesi” yazar.[143] Bu resmi Kabe ve Mescid-i Aksa’nın resminden önce koyarlar.

---

[142] Lise ikinci sınıf dilbilgisi kitabında şöyle yazar: “Bu ülkeler Muhammedi, İsevi ve Musevi dinlere komşuluk etmiştir.” Bu isimler üzerine nasıl yoğunlaştıklarına dikkat edin. Dinleri nasıl da peygamberlere nisbet ediyorlar. Sanki bu dinlerin mucidi ve müellifleri peygamberlermiş gibi!…

Tabii ki İncil'in ve Tevrat'ın tahrifinden hiç bahsetmezler. Bunlardan sonra İslam'ı zikrederler ve şöyle belirtirler:

"Ey öğrenci, senin vatanının mevkisi çok önemlidir. O, din ve medeniyet açısından da önemli bir konumdadır."

Aynı kitabın 142. sayfasında tağutlarına hitabda şunları yazar:

"Bu uzun düşmanlık zincirinden ne Mescid-i Aksa ne de Hıristiyan din adamları kurtulamamıştır."[144]

Aynı kitapta Kuveyt ile ilgili bir ders: "Arap kardeşliği komşular arasındaki sınır sorununu çözdü."

Bu söyledikleri Tağut Arap kardeşleri Saddam Hüseyin'i kışkırtmaktan başka bir şeye yaramaz.[145]

---

143 Hıristiyanlar bu kiliseyi bugün böyle isimlendiriyorlar. Bu metodun uygulayıcıları da bu isimlendirmeyi taklid ediyorlar. Hafız İbn-i Kesir'in de belirttiği gibi (2/92) doğrusu bu kilisenin gerçek isminin "Kamame (çöplük) Kilisesi" olduğudur. Bunun nedeni bir pislik ve çöp yığınının üzerine bina edilmiş olmasıdır. Mesih zannedilen kişinin çarmıha gerildiği yer olması nedeniyle yahudiler bu yeri çöplük yapmışlardır. Çünkü hıristiyanlar bu mevkiyi kutsal sayıyorlardı. Yahudiler de onlara inad olsun diye çöplüğe çevirdiler. 300 yıl boyunca böyle kaldı. Ta ki kralları Konstantin gelinceye kadar. Konstantin çöplüğün süpürülmesini emretti. Yerine kilise inşa etti. Bu nedenle insanlar o zamandan beri kiliseyi Kamame (çöplük) kilisesi olarak adlandırmışlardır.

144 Kafirlere olan övgüleri yahudiler (mütefekkir ve felsefeciler gibi) ve hıristiyanlarla (kavmi kardeşlik gibi) sınırlı değildir. Bunlara hindu ve diğerleri de dahildir. Mesela ortaokul ikinci sınıf dilbilgisi kitabı 25. sayfaya bakın. Konu, Kuveyt'in Hindistan ve Afganistan ile olan ticari ilişkilerinden bahseder. Şöyle der: "Hindistan, politikalarında Arap meselelerine sempatik yaklaşımın etkili olduğu bir ülkedir." Evet, o Hindistan ki gece gündüz Müslümanları katlediyor!

145 Bu satırlar Arap kardeşleri ve komşuları olan Saddam Hüseyin'in Kuveyt'i işgal etmesi ve Kuveyt'i Irak'ın bir parçası haline getirmesinden önce yazılmıştır. Saddam Kuveyt'i işgal ettikten sonra Amerika ve yandaşları gelip tekrar Kuveyt'i Kuveyt tağutlarına iade edinceye kadar hepsi dünyanın dört bir tarafına kaçmışlardı. Arap kardeşliğinin onlara ne fayda sağladığını bir anlayabilseydim!

Genel olarak bu hususlara kitaplarında sık sık rastlamak mümkündür. İşte size konu başlıklarından kısa kesitler…

"Arap medeniyeti, Arap kardeşliği, Arap şehirleri teşkilatı, Arap kutsallığı, Araplar, Araplar, Araplar!…"

Peki ya İslam?! Eğer İslam'ı zikrederlerse, ona tâbî oldukları anlamı çıkar. Onlar İslam'a tâbî değil ki!

Ortaokul ikinci sınıf sosyal bilgiler kitabı da bu tür yanlışlarla doludur. Başından sonuna kadar Arap kavmiyetçiliği konusuna yoğunlaşır. Zaten kitabın üzerine açıkça "Arap ülkesi" ifadesi de yazılmıştır. İsmin altında Arap ülkelerinin haritası, üzerinde hepsinin bayrakları yer alır.[146]

Kitabın girişinde şöyle yazar: "Eğitimin amacı öğrenciye ülkesini tanıtmaktır. Kendini feda etmek, ülkesini sevmek ve onunla gurur duymak gibi ulusal duygu ve sorumluluklarını geliştirmektir." Kimin için kendini feda edecek?

Sanırım okuyucu, bu sorunun cevabını biliyor. Tabii ki sistem, yönetimdeki hükümet ve tağutları için. Vatan derken kasdettikleri kesinlikle budur.

Lise ikinci sınıf sosyal kitaplarından "Arap ülkesi" adlı kitapta bu tür konulara geniş yer vermektedir. Arap tağutlarını övmektedir. Tağut Cemal Abdunnasır'a övgü:

"Ülke bu kaostan 23 Haziran 1952'de Cemal Abdunnasır önderliğinde gerçekleştirilen devrimle kurtuldu."

Bilmiyorum ki bu kardeşlik, söz konusu işgalden sonra sadece eğitim metodlarındaki ibarelerde mi kaldı!

[146] Ortaokul birinci sınıfta "Kuveyt ve Arap Halici" adlı bir kitap vardır. 3. sınıfta da "Arap ülkesi" adlı kitap vardır. Tabii "Dünyadaki Müslümanlar" diye de bir kitap vardır. Bu kitap da hükümetin uyguladığı eğitim metodundaki diğer kitaplar gibi çarpıtılmış bir kitaptır. Çağdaş tağut sistemlerini Müslüman olarak aktarır. Onlara karşı sevgi ve dostluk beslemeyi tavsiye eder. Burada bunu ele almamızın sebebi Kuveyt'i her şeyden önce gördüklerini açıklamaktır. Sonra da Araplar gelir. İslam ve Müslümanlardan önce…

214. sayfada Arap kültür birliği hakkında konuşurken İslam'ı da zikrederler: "İslam'ın diğer dinlere hürmet göstermesi, Arap birliğinin esaslarındandır."

Bundan daha büyük bir tahrif ve sahtekarlık olabilir mi? İslam, müşriklerin tahrif olmuş dinlerine saygı mı gösteriyor yoksa onlarla mücadele edip onları dinlerini terketmeye ve Müslüman olmaya mı davet ediyor? Ya da dinlerini bırakmazlarsa, boyun eğip cizye vermeye mi çağırıyor?

Müziği de daha önce anlattığımız gibi milliyetçilik için suistimal ediyorlar. Ortaokul birinci sınıf müzik kitabında şöyle derler: "Müzik eğitiminin hedeflerinden bir tanesi de milli şuuru geliştirmektir."

Filistin'in laik "Kurtuluş Örgütü"nü de övmekten geri durmuyorlar. O da zaten kendi habis sistemleri gibi bir sistem kurmak için çalışmıyor mu? İşte size lise ikinci sınıf sosyal bilgiler dersi kitabından bir paragraf:

"Örgütün gerçekleştirmiş olduğu fedakarlıklar, liderinin ortaya koyduğu kararlılık, tecrübe ve siyaset, Arap devletlerinin verdiği maddi-manevi destek, pek çok devletin Filistin Kurtuluş Örgütü'nü Filistin'in tek yasal temsilcisi olarak kabul etmesinde etkili olmuştur."

Aynı kitapta ulusal laiklik devrimlerini medheden, yücelten, liderlerine hürmet içeren ifadelere çokça yer verilmiştir. Özelikle modern Arap tarihini anlattıkları konularda, bu tür ifadeler gerçekten oldukça fazladır.

İşte bu bölümde vermiş olduğumuz örnekler eğitim sistemlerinde Arap tağutlarının, milliyetçiliği, hangi dine bağlı olursa olsun Arap kardeşliğini hedeflemeleri ve Müslümanların çocuklarının benliklerine bu ifsad edici düşünceleri yerleştirme çabalarından başka bir şey değildir. Dileyen bunlar gibi pek çok örnek bulabilir. Biz bu kadarı ile yetiniyoruz.

d- Gençleri Faydasız Bilgilerle Meşgul Eden Bir Eğitim Anlayışı

Günümüzün fesad medreselerinde gençlerin benliklerine eğitim metodları vasıtası ile ektikleri pisliklerden sonuncusu ise müzik, dans, canlıların resmini çizmek ve televizyon gibi fesadlarla gençleri meşgul etmektir. Başörtüsü, cennet, kaza, kader gibi inançları kötülerler ve gençleri böylece Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın yolundan uzaklaştırarak doğru yoldan saptırma amaçlarına ulaşmayı hedeflerler.

Ardında hiçbir fayda bulunmayan derslerle gençlerin vakitlerini, çabalarını, enerjilerini boşa harcarlar. Bununla kendi ihanetlerini gizlemek, onların asıl hedefleridir. Söz konusu bu fesadı ayrıntıları ile ele alırken bâtıla hatta küfre, şirke ve zındıklığa dair pek çok şey açıklayacağız. Böylece okuyucu bizim boşa konuşmadığımızı anlayacak.

Amacımız bu fesad çukurlarının içine ciğerparelerini atan babalardaki Allah korkusunu canlandırmaktır. Umarım ki bu korku onları, çocuklarını bu pislik çukurlarından çekip çıkarmaya, kendilerini de Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın sorgusundan, gazabından ve cezasından kurtarmaya iter.

Bu eğitim sisteminde gençlerin dikkatini, kendi içine düşmüş oldukları tuğyandan başka yöne çekmek ve onları doğru yoldan saptırmak için pek çok büyük tuzaklar yer alır. İşin aslı günümüz tağutları eğitim sistemlerinde sadece, Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmeyen idarecileri ve batıl kanunları sevdirmekle yetinmiyorlar. Yine aynı şekilde buraya kadar anlattığımız batıl ve sapkın düşüncelerini gençlerin benliklerine yerleştirmekle de yetinmiyorlar. Bununla beraber;

* Kanun koyma, millet meclisi, beşeri anayasayı övme şirkine ek olarak bir de and içme şirkini işlerler.

* Putperest dinleri över ve onları medeniyet diye isimlendirirler.

* Demokrasi ve kavmiyetçilik yanında bir de sosyalizmi medheder, kaza ve kadere karşı çıkıp itiraz ederler.

* Dini kötülerler. Mesela; dindeki tesettürü ayıplar, içkiyi metheder, fotoğraf çekinmeyi över, bunun için teşvik ederler. İğrenç basınları, aşkı, sevgiyi, gençlerin laubaliliğini överken, sapkın felsefe ve felsefecileri övüp onların batıl teorilerini okuturlar.

Abdullah Ulvan[147] şöyle der: "Öğrencilerin okullarda okudukları kitaplar dine karşı şüphe ve hilelerle, küfür ve mürtedlik propagandasıyla doludur."

Sizlere geçtiğimiz sayfalarda bu noktada pek çok örnekler getirdik. Bu örnekleri de eğitim sistemini bilmeyen ya da incelemekle kendini mükellef görmeyen kimselerden aktarmadık. Defalarca söylediğimiz gibi bu vermiş olduğumuz örnekler geniş kapsamlı bir çalışmanın ürünü bile değildir. Elimize geçen kitaplardan alınmış çok az örneklerdir. Bu kitapların sayfalarını çevirirken içinde bu tür sapkınlıkların olmadığı tek bir kitaba bile rastlamadım. İtiraz edenler neredeler! Buna nasıl ve ne ile cevap verecekler!

Şimdi bu kitaplarda geçen açık şirklere dair örnekler verelim. Gerçi Kuveyt anayasasını, kanunlarını, demokrasiyi, millet meclisini övmek gibi şirklere dair daha önce örnekler vermiştik. Buna şimdi ilkokul öğrencilerine müzik dersinde ezberletilen bir andı ekliyoruz:

"Kılıca ve kaleme andolsun... Andolsun toprağına ey vatanım."[148]

Bunun gibi daha nice şirk ve küfür itikadları sinsice çocukların nefislerine kazınır. İşte örnekler...

"Arap ülkesi" kitabının 216. sayfasında Arapistan'da yaygın olan örf ve adetlerden bahsederek şöyle derler:

"Baykuş uğursuzluk getirir."

---

147 Kendisi, günümüzde eğitim-öğretim alanında ömrünü tüketenlerden biridir.

148 Rasulullah: "Kim Allah'tan başkası üzerine yemin ederse şirk koşmuştur" buyuruyor.

Putperest dinleri medhetmeleri ve onları medeniyet olarak adlandırmaları onların batıl itikadlarına dair bir başka örnektir. Putperestler açık bir şekilde övülür. Cehennem ehli kafirlerden bile olsa, haklarında uzun uzun medhiyeler düzülür. İşte size örnekler:

Arap ülkesi" kitabında geçen bir ifade: "Bu medeniyetler fikir, ilim ve sanat alanında bütün insanlığa büyük hizmetler sunmuşlardır. Bunun örnekleri çoktur. En önemlileri putperestleri birleştirme fikridir." Bu medhiyeden sonra söz konusu putperestleri, ilahlarını (putlarını), dinlerini açıklamaya girişirler. Bu yaptıkları küfür milletlerini övmek, küfrü süsleyip güzel göstermek değil midir? Biz, İslam dininde şirk ve şirk ehlinden beri olmakla sorumlu değil miyiz? Bu "La ilahe illallah" tevhid kelimesinin en önemli hakkı ve sağlam kulpu değil midir?

Bu medeniyetler, tek bir kelimesi inkar edilmeden Müslümanların çocuklarına okutuluyor. Bunlardan imtihan ediliyorlar. İmtihanlarda da kitaplarda yazanlardan başka cevaplar kabul edilmiyor.

Aynı şekilde Asurlular ve Babillileri de medhediyorlar. Onları Mezopotamya medeniyeti olarak adlandırıyorlar. Ortaokul ikinci sınıf "Arap ülkem" kitabının 69. sayfasında şunlar yazar:

"Mezopotamya'da çok parlak medeniyetler kurulmuştur. En önemlilerini size anlatıyoruz. Mezopotamya'da dini inançlar farklılık göstermiştir. Mesela Mısırlılar ahirete ve dirilişe inanmıyorlardı. Bu yüzden tanrılarının (putlarının) onlardan dünyada intikam almalarından korkarak kanunlarına sıkı sıkıya bağlı kalıyorlardı. En bilinen tanrıları güneş tanrısı ve ay tanrısıdır."

Ve bu yazının yanında da bu kafir topluluğun şirk mabetlerinin birinin resmi de bulunmakta.

Sayfa 74: "Odenis en meşhur tanrılardandır. Kötülüklerine kefaret olması için ve tanrının gazabının kurbana yöneleceğine

inandıkları için mabetlerde ona kurbanlar sunarlar. Fenikeliler öldükten sonra dirilmeye ve ahirete inanmıyorlardı. Ruhun sahibinin bedeninde sürekli kalacağına ve kaderlerinin onun kaderine bağlı olduğuna inanıyorlardı. Bu yüzden cesetleri dayanıklı mekanlarda muhafaza ediyorlardı."

Oryantalistlerden biri "Yakın doğu kültürü ve toplumu" isimli kitapta şöyle der:

"Biz girdiğimiz her Müslüman ülkede İslam'dan önceki medeniyetleri ortaya çıkarmak için kazılar yaptık. Tabii ki Müslümanların İslam'dan önceki inançlara dönmelerini beklemiyorduk. Ancak bu medeniyetlerle İslam arasındaki dostluğun canlanması bizim için yeterliydi."[149]

Sosyalizm'in medhi de bu tağutların küfür inançlarındandır. Sosyalizmi övmekle kalmıyor, onu İslam'la karşılaştırarak gençleri aldatıyorlar. Yine bunların bir başka şirk itikadı olarak da kaza ve kadere karşı çıkmaları örnek gösterilebilir.

---

[149] 5. sınıf sosyal bilgiler kitabı "Adım Adım Türkiye" adlı ünitede Anadolu'daki kültürel zenginlikler(!) çocuklara bir gezi ile anlatılıyor. Geziye anıtkabirden başlanıyor. Daha sonra Sümela manastırı, İshak Paşa sarayı, putlarla dolu nemrut dağı gezdiriliyor... Mardin evleri, Kapadokya, Konya Mevlana Türbesi, Aspendos, Pamukkale, Efes antik kenti, Çanakkale şehidliği derken Ayasofya Müzesi(!) *(kitapta müze yazıyor)* gezdirilir. Ayasofya'yı anlatırken mimarisinden ya da başka özelliklerinden değil de 916 yıl kilise olarak, 481 yıl da cami olarak kullanıldığından bahseder. Yani Ayasofya'da hıristiyanların Müslümanlardan daha çok hak sahibi olduğunu mu ima ediyorlar? Konunun sonunda Osmanlı devletinin görkemini gösteren Sultan Ahmed camisinden bahsediyor ama küçücük bir resmini bile koymamışlar. Ancak söz konusu nemrut dağındaki taş kafalar olunca, yarım sayfalık resimlerini koyuyorlar... Bu topraklarda İslamın, türbe ve kiliseleri camiye çevirmekten başka hiçbir eseri yok demek mi istiyorlar? Türbe derken niye başkaları değil de Celaleddin Rumi'nin türbesi peki? Daha başka türbe bulamadınız mı? Bu sorunun cevabı AB ve yandaşlarının 2007 yılını "Mevlana hoşgörü yılı" kabul etmelerinde gizli... Yani, "bu topraklarda İslamın etkisi ya da hakkı yok. Ilımlı, hoşgörülü İslam hariç" demek mi istiyorlar? *(yayıncı)*

İslam dinine ve onun emirlerine sinsice karşı çıkmak ise en açık ve bariz şirk inanışlarındandır.[150]

İçki içmek ve onunla beraber deli şairlerin şiirlerini mırıldanmak bir başka ifsadlarıdır. Bu, özellikle Fransız edebiyatı metodunda çoktur. Onun dışındakilerde de aynı şekildedir.

Canlıların resimlerini yapmak ise diğer bir ifsad örneğidir. Metodlarında bu uygulama gerçekten oldukça fazladır. Bilindiği gibi bununla ilgili başlı başına bir ders ve bu dersin öğretmenleri vardır. Bu dersi "sanat eğitimi" olarak isimlendirirler. Bu derste canlıların resmini ve heykelini yapmaktan hiç sakınmazlar. Bunun dışında "sanatsal yetenekler" olarak isimlendirdikleri şeyler de vardır ki bu dersi nasıl kullandıklarına daha önce değinmiştik. Putperest devletleri çeşitli münasebetlerle Kuveyt bayrağı, festivaller vs. ile ilgili resim yarışmaları düzenlemektedir.

Burada canlıların resmini çizmenin hükmünü açıklayacak değiliz. Çünkü bu konu eski ve yeni pek çok alimin yazdıklarından dolayı hükmü alenen bilinen bir konudur. Ancak müzik dersi ile ilgili konuştuğumuz konuda değindiğimiz gibi canlıların resmini çizmeleri sadece resim derslerinde mevcud değildir. Aksine bütün kitaplarına yayılmıştır. Hatta "İslami terbiye" dersine bile. Namaz kılan erkek ve kadın resimleri, kuşlar, hayvanlar hatta batıl dinlerdeki putların resimleri bile bu kitaplarda oldukça yoğun bir şekilde yer alır. Firavunlardan bahsederken ele aldığımız gibi...

---

[150] 5. sınıf sosyal bilgiler kitabından bir örnek: Anne kızına büyük büyük annesinin peçeli resmini gösteriyor. Kız şaşırıyor ve bazı sorular soruyor. Anne eskiden kadınların hepsinin bu şekilde giyindiğini, okula gitmediklerini, çalışmadıklarını anlattıktan sonra; cumhuriyetten sonra kadınların da çalışmaya başladığından, okullara gidebildiğinden bahsediyor. Sonuç olarak küçük kız büyük büyük annesinin yaşadığı dönemde yaşamadığı için çok seviniyor! *(yayıncı)*

Sahabe-i kiramın da resimlerini çizerler. Mesela yeni sistemdeki "okuma ve ezber" kitabına bakın. "İslam'daki ilk şehid kadın" başlıklı konu. Konu, Hz. Sümeyye *(radıyallahu anha)* ile ilgilidir. Resimde saçları açık, zincirlerle bağlı bir kadına işkence eden bir adam resmi vardır. Bu resimdeki kişiyle tabii ki Sümeyye *(radıyallahu anha)*'yı kasdediyorlar.

Meleklerin resimlerini (İngilizce dersi ile ilgili kısımda bahsettiğimiz gibi) kanadlı çocuklar şeklinde çizerler.

Kitaplarda resmedilen çocuk odalarının duvarlarında canlı resimleri asılıdır. Çocuk odaları gerek hayvan resimleri, gerekse futbolcu resimleri ile doludur. Bu uygulama gerçekten oldukça fazla ve herkesçe malum olan bir uygulamadır. Burada açıklamamız gereken önemli bir nokta var. Bu bozguncular eğitim sistemindeki pek çok konuyu suistimal ediyorlar. Resim dersini, çocukları resme alıştırmak için kullanıyorlar. Çocukların içine resim sevgisi yerleşsin ve onu reddetmesinler. Hatta resim çizmekten hoşlansınlar ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in onu çizeni lanetleyişini hafife alsınlar diye...

Müslümanların çocukları, bebekliklerinden itibaren bu günahı hafife alacak şekilde işte böyle eğitiliyor. Bunun öğretilmesi ve uygulanması sadece resim dersi ile sınırlı olmayıp bütün kitaplarda yaygındır. Resim çizmeye ya da gördüğümüz gibi resimlerdeki eksik kısmı tamamlamaya teşvik vardır. Hatta İslami eğitim kitaplarında bile özellikle ortaokul birinci sınıf kitaplarında bunu kullanırlar.

Kitapta namaz kılan insanların ya da kafirlerin ya da başka şeylerin resimleri yer alır ki çocuklar bu günaha alışarak büyüsünler. Basiret sahibi akıllı kişi, tehlikenin farkındadır ve hafife almaz. Özellikle de canlı resmi çizmek büyük günahlardandır ve bunu yapanlar Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* tarafından lanetlenmiştir.

İbn-i Ömer *(radıyallahu anhuma)* anlatıyor: Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

“Şu resimleri yapanlar var ya... Kıyamet günü azab olunacaklar. Onlara «Şu yaptıklarınızı diriltin» denilecek.”[151]

Bir başka hadis...

İbn-i Abbas *(radıyallahu anh)*’ın anlattığına göre kendisine bir adam gelerek “Ben ressamım, şu resimleri yaptım. Bana bu hususta fetva ver” dedi. İbn-i Abbas adama “bana yaklaş” dedi. Adam yaklaşınca “daha da yaklaş” dedi ve adamın başının üzerine elini koydu. Ben Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’i dinledim. Şöyle buyurdu:

Bütün ressamlar cehennemliktir. Allah, ressamın yaptığı her bir resim için bir nefis koyar ve bu ona cehennemde azab verir.”[152]

Ve yine bir başka hadis...

Hz. Aişe *(radıyallahu anha)* anlatıyor: Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, bir seferden dönmüştü. (O yokken) ben, yüklüğün önüne, üzerinde resimler bulunan bir bez çekmiştim. Rasulullah perdeyi görünce çekip attı, (öfkeden) yüzü kızarmıştı. Şöyle dedi:

“Ey Aişe! Kıyamet günü insanların en çok azab görecek olanı, Allah'ın yarattıklarını taklid edenlerdir.”[153]

Bunların dışında bilinen diğer hadisler... Çocuklarınıza acıyın. Ey sorumsuzlar! Doğru yoldan sapmış, yolunu kaybetmiş olan sizler! Kendinize acımıyorsanız bile onlara acıyın...

Gençleri eşcinselliğe ve fesada göre eğitmek için sürekli aşk ve sevgiden bahsetmek onların bir başka ifsadlarıdır. Kitaplarında “aşk mukaddimesi” ya da “sevgilinin özellikleri” başlıklı konularını inceleyin isterseniz.

---

[151] Müttefekun Aleyh

[152] Müttefekun Aleyh

[153] Müttefekun Aleyh

Turfe, Havle'nin özelliklerini aktarır... Onun güzelliklerini sayar... "Ay gibi parlayan gözleri, koyu kırmızı dudakları, uzun boynu, parlak yüzü ile..."

Bir başka örnek... Ömer bin Ebu Rebia'nın aşkı... Konuda sevgilisi Süreyya'ya duyduğu aşk tasvir edilir. Gönlünü almak için ona nasıl elçiler gönderdiği, aralarında geçenler ve Süreyya'nın güzelliği, cana yakınlığı ve zerafeti anlatılır.

Mesela lise ikinci sınıf dilbilgisi kitabına bakın. Sayfada iri gözlü Arap kızlarının resimleri vardır. Bunun ne faydası var ki?

Lise dördüncü sınıfta "Leyla ve Mecnun" ile daha nicelerinin hikayeleri vardır. Öyle ki sokaklardan, televizyondan, telefon ve gazetelerden aşkı, sevgiliyi, zinayı öğrenmemiş olan bir kimse, bu eğitim sistemi ile onu okullarda fazlasıyla öğrenir.

Sapkın ve ifsad edici eğitim metodlarına dair bir başka husus da apaçık bir dalalet olan felsefe ve felsefecileri övmek şeklinde tezahür eder. Sadece lisede okutulan felsefe kitaplarında değil, diğer kitaplarda da oldukça yaygındır. Mesela "Arap ülkesi" isimli kitaptan küçük bir örnek:

"Müslüman alimler Yunan felsefesi ile İslam akidesi arasını uzlaştırmak için bu ilme önem vermişlerdir."

Sonra en meşhur felsefecileri saymaya başlıyorlar.

Bu felsefecilere dair, mesela İbn-i Sina ve hatta Yunanlı felsefecilerden Aristo ve diğerlerine dair medhiyeleri oldukça fazladır. Mesela aynı kitapta felsefe ve felsefecilerin medhi yer alır ve Yunan filozof Platon'un sözleri delil olarak gösterilir. Daha sonra ise Kindî ve FArapî'ye övgüler yer alır.

Aynı şekilde fasid ve batıl nazariyeleri de okuturlar. Mesela biyolojideki Darwin'in evrim teorisi ve insanın atasının maymun olduğu teorisine bir bakın.

Jeoloji, biyoloji ve fen bilimlerinde yeryüzünün doğuşu ile ilgili çeşitli nazariyeler vardır. Çoğunluğu, dünyanın bir yaratıcı olmaksızın milyonlarca yıl süren çeşitli etkenlerin gelişimi ile oluştuğu konusunda birleşir.

Jeoloji ve coğrafyada güneşin sabit olduğu nazariyesi ve fezanın sonsuz olduğu düşüncesi vardır. Bundan nazariyeden de –dinimizin aksine- 500 senelik bir mesafeden sonra semanın ve semaların üzerinde arşın ve hatta Rabbin olmadığı sonucunu çıkarırlar.

Ve son olarak eğitim metodlarında dini açıdan hiçbir doğruluğu olmayan, başından sonuna kadar hatalarla dolu bilgilerin öğretilmesi onların, Müslümanların çocuklarını nasıl ifsad ettiklerine güzel bir örnektir.

Örnek olarak bütün kitaplarında vatanı, Kabe'ye benzetmeleri açık bir sapkınlıktır.

"Ey özgürlerin yurdu, ey devrimcilerin Kabesi
Hararetle koruyacağım senin Arap tarihini..."

Dine gelince, tağutun askerleri asla onu korumayı bilmezler!

Yine kitaplarında Rasulullah'ın hicretine dair verdikleri şu sevinç marşına bakın. Sanki Müslümanlar, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve Hz. Ebu Bekir *(radıyallahu anh)*'ı karşılarken marş söylemişler!...

"Ay doğdu üzerimize, veda tepelerinden
Şükür bize vacib oldu..."

Bu marşın sahih olmadığı malumdur. Tıpkı hicret ile ilgili anlattıkları güvercin ve örümcek hikayesi gibi... Bu, dini konulardaki cahilliklerinin sadece küçük bir örneğidir. Sanki hicretin güvercin, örümcek ve bu marştan başka hiçbir önemli yönü ve fazileti yokmuş gibi... Onlar bunu anlatmaya çalışıyorlar. Zira onlar hicretin hak ile batılın birbirinden ayrılışı olmasını kabullenemezler. Hicret, dostluk ve düşmanlığın, Allah için sevmek ve Allah için terk etmenin sembolü... Tıpkı fesad medreselerini terk etmek gibi... İşte böyle bir hicret onların en büyük korkusudur.

Aslen dini konulardaki cehaletleri o kadar çoktur ki sadece bunun üzerine sayfalarca yazmamız mümkündür.[154] Sanırım bu noktada, okullarda okutulan İslami eğitim dersine değinmek uygun olacak. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şeriatı ile savaşan tağutların gerçek yüzünü, bozgunculuk ve mürtedliklerini biliyoruz. Onlardan hayır ummanın bir faydası olmadığına inanmak zorundayız. Çünkü hiçbir şeyi takva üzere tesis etmiyorlar. Aksine tahtlarının, şehvetlerinin ve hevalarının menfaatine uygun yapıyorlar. Okullarında okuttukları "İslami eğitim" dersi de bunlardandır. İki şekilde derslerinde fesad uyguluyorlar.

Birincisi; İslam'ın hükümlerine dair apaçık yanlışları kitaplarına almak, şeriata muhalif görüşleri devamlı surette tekrar etmek, zayıf ve uydurma hadislerle amel etmektir.[155] Ve tüm bunlar, bu kitapları hazırlayanların aşırı cehaletinden kaynaklanmaktadır. Size basit bir örnek... İlkokul üçüncü sınıf "İslami eğitim" kitabında imanın tarifinde şunlar yazar:

---

[154] TC MEB 4. sınıf din kültürü ve ahlak bilgisi kitabının sonunda yer alan sözlükten aktaracaklarımız, günümüz Türkiyesinde okutulan din eğitiminin ne kadar hurafe ve saptırmacalarla dolu olduğunu göstermesi açısından oldukça yerinde olacaktır. Sözlükte ahiret, "dini inanışa göre insanın öldükten sonra dirilip sonsuza dek kalacağı yer" olarak tarif ediliyor. Bu tanımın yanlış olması bir kenara, "dini inanışa göre" demeleri tam bir saçmalıktır. Dikkat edin gerçek budur diyemiyorlar, dini inanışa göre diyorlar. Yine aynı sözlükte miracı, "göğe çıkmak" olarak tanımlamaları tam bir komedidir. Bunlara göre astronotlar da miraca çıkmış oluyor! Yine İslam kelimesini, "Hz. Muhammed'in yaydığı din" olarak tanımlamaları cehaletin son noktasıdır! *(yayıncı)*

[155] MEB tarafından çıkarılan 4. sınıf din kültürü kitabının 29. sayfası. Konu Peygamberimizin söz ve davranışları ile örnek olması. Konuda, Rasulullah'ın misafirlerini kapıya kadar uğurladığı anlatılıyor. Konunun altında bir resim var. Evin hanımı sosyete giyimli, açık saçık bir kadın. Misafirlerini uğurlarken tokalaşıyorlar. Ancak sol el ile... Yalancılar Rasulullah sol eli ile tokalaşmazdı ki! (yayıncı)

"Bütün insanlara saygı duyarım. Kimseyi kötülemem, böyle yapan herkes Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya iman etmiş olur."

Yaşı en az on olan çocuklara verilen İslami eğitimin seviyesi bu mu!

Ayrıca iman biz Müslümanlara göre, kafir-mümin ayırmadan herkese saygı göstermek midir yoksa Allah için sevip Allah için buğz ederek imanın en sağlam kulpuna yapışmak mıdır?

Ancak bunu dine karşı habisliklerinden yapıyorlar. Hükümeti ve dostlarını memnun etmek adına…

Derslerinde fesadlarını uygulamalarının ikinci şekli ise tağutlara karşı yeni neslin içine sevgi tohumları ekmek, "ululemir" sıfatıyla gençlerin onlara tâbî olmasını sağlamaktır. Bunun için din dersini suistimal etmeleridir. Bunun örneklerini geçtiğimiz sayfalarda uzun uzun vermiştik.

Öğrenci, daha önce özelliklerini saydığımız öğretmenler arasında, kendisine günümüz idarecilerinin Allah'ın şeriatından başka şeyle hükmeden tağutlar olduğunu açıklayan bir öğretmen bulamayacaktır. Tağutların kafir olduğunu, Kur'ân-ı Kerîm'de itaati emredilen emir sahiplerinin Allah'ın hükümleri ile hükmeden idareciler olduklarını, aslen vatanın Müslümanları birbirine bağlayan ve onları koruyan İslam diyarları olduğunu öğreten bir öğretmen bulmak mümkün değildir.

Öğrenci bu öğretmenler arasında asla onu bu sapkın düşüncelerden kurtaracak, kendisine tevhidi ve küfrü, tağutları öğretecek, Müminlerle dost olmayı, Allah düşmanları ile düşman olmayı, biatı, hilafetin şartlarını ve bunlar dışında bu yöneticilerin batıllığını açıklayan bir öğretmen bulamayacaktır. Aksine öğretmenler ellerindeki metoda uygun olarak ders verecekler sonra da öğrencileri bu verdikleri bilgilerden imtihan edeceklerdir. Öğrenci cahilin cehaletine, sapkının sapkınlığına,

kafirin küfrüne ses çıkaran ve özellikle de hükümet ve tağutlarının kafirliğine dair söz söyleyen bir öğretmen asla bulamayacaktır.

Öğretmenlerin büyük çoğunluğunun doğru yoldan sapmış olmasından, öğrettikleri farz ve vacibleri kendilerinin yerine getirmeyişlerinden tutun da öğrencilerini uyardıkları haramların çoğuna kendilerinin düşmesine kadar... Bunlara bir sürü örnek vermiştik. Bunun yanı sıra çoğunluğunun dinî, itikadî ve amelî konularında cahil oluşu, din ilimlerinde mütehassıs olmayışları da söz konusudur. Çünkü din dersi veren öğretmenlerin çoğu Arapça öğretmenidir. Din dersi, onlar nazarında o kadar sıradan ve düşük bir derstir ki müzik ya da resim öğretmenleri bile bu dersi verebilir.

Eğitim metodlarındaki bozukluğun bir diğeri de din dersinde kurduklarını (tabii gerçekten bir şey kuruyorlarsa), diğer derslerde yıkmalarıdır. Mesela din dersinde müziğin haram olduğunu okutsalar da (ki bu çok nadirdir) diğer derslerde müziğin medhini öğretiyorlar.

Eğer din dersinde batıyı, onun doğru yoldan ayrılışını ve mürtedliğini kınamayı okutsalar da diğer derslerde batıyı, kanunlarını, devletlerini, kültürlerini, küfürlerini ve diğer durumlarını medheden şeyler okutuyorlar.

Eğer din dersinde İslami örtünün medhini[156], iffet ve temizliği öğretiyorlarsa, diğer bütün derslerde açık-saçıklığın, dansın, kadın-erkek karışık ortamların medhini okutuyorlar.

Eğer sakalı kesmenin ve sigara içmenin haram olduğunu okuttularsa da kitapların büyük çoğunluğu adeta sakal kesmeye ve sigara içmeye davet ediyor.

Şimdi ömrünü eğitim alanında çalışarak geçirmiş olan bazı yazarların din dersi ve bu okullardaki dini eğitim hakkında görüşlerinden örnekler aktaracağım.[157]

---

[156] Türkiye'de bunu bile yapmıyorlar. Tam aksine Allah *(subhanehu ve teâlâ)*'nın farz kıldığı tesettürü kötülüyorlar.

Abdülazim Metani “Gençlerdeki boşluk ve dindarlık krizi” adlı kitapta şunları söylüyor:

“Milli eğitim’de tam on yılımı geçirdim. Orada din derslerinin eğitimi ve uygulaması açısından pek çok olumsuzlukla karşılaştım. Bu olumsuzlukların -çok azı hariç- neredeyse bütün okullarımıza yayılmış olması benim düşüncemi desteklemektedir. Şimdi gençlerimizi dün ihtiyaç hissettikleri dinî eğilimlerden ve dinin sorumluluklarından uzaklaştıran, onları kaybetmemize sebep olan şeyin ne olduğunu bizzat görmeleri için okuyucuya birkaç örnek getireceğim.

Ders programları hazırlarken din derslerini hem öğrencinin hem de öğretmenlerin güçlerinin tükendiği son saate koymak adet olmuştur. Eğer din dersi diğer bütün derslerin ortasına konmuşsa da bunun nedeni, çoğunluğun onu ciddi iki iş arasındaki dinlenme devresi olarak görmesindendir. Ondan önce önemli bir ders ve sonrasında yine önemli başka bir ders yer alır.”

Abdullah Ulvan, “Çocuk eğitimi” adlı kitabında şunları söylüyor:

“Din eğitimi, öğrencilerin okulda aldıkları edebiyat ve fen derslerinin yanında oldukça azdır. Bu durumda bir Müslüman’ın ne Kur’ân-ı Kerim’i çok iyi okuyabilmesi ne şer’î ilimleri öğrenebilmesi ve ne de dinî, tarihi gerçekleri öğrenebilmesi mümkün değildir. Çünkü okul, bunların hepsini vermiyor. Bu yüzden öğrenci okuldan kısıtlı bir kültür ve İslam sistemi ile ilgili kısır bir anlayışla mezun oluyor. Aynı şekilde Kur’ân ilimleri ve atalarının tarihi ile ilgili olarak da bildikleri son derece sınırlıdır.”

Ve son söz olarak diyorum ki…

---

[157] Bunun gibi bazı davetçilerden yapacağımız alıntılara kitabın sonunda yer vereceğiz.

Bugün fesad medreselerinde okutulan din dersi, her ne kadar bazı şeyhler tarafından hazırlansa da ve yine onu dindar öğretmenler okutsa da bu tağutların vesayeti altında ve onların siyasetlerinin doğrultusundan çıkmayan bir derstir. Bu derste tağutları reddederek onlara düşman olmak şöyle dursun, ne Allah'ın şeriatını terk etmelerinden, ne batıl anayasalarından, ne küfür ve zındıklıklarından bahsetmek söz konusu bile olamaz.

Eğer bu ders, dinin en önemli misyonu tevhid kelimesinin yarısı olan tağutları inkar etme ilkesinden aciz ise o halde hangi dinin dersinden bahsediyorlar?

Eğer din dersi, bütün bu konularda insanları uyarmayacaksa, bu nasıl bir din anlayışıdır?

"Kardeşim! Çocuklarımız okullarda dinini öğreniyor" diyerek bu okulları savunan kişi ne kadar da zavallı bir kimsedir. Bu söz, onun ne büyük bir cehalet içinde olduğunu ortaya koymaktadır. Onlar asla, ihlas ile Allah'a ibadet etmek üzerine kurulmuş İslam dinini öğretmiyorlar. Bilakis bu pislik çukurlarında öğrettikleri dini savunan kişi, "Ey kardeşim, çocuklarımız dinini öğreniyor" derse o ancak zavallıdır. Bu sözü, onun cehaletinden kaynaklanır. Çünkü gördüğünüz gibi Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın halis dinini öğrenmiyorlar. Evet, öğrendikleri din kör ve topal, eli ayağı kesilmiş, sahtekarlık ve aldatmacalarla dolu bir dindir.

Tüm bunlardan sonra insaflı davranırsak diyebiliriz ki bu bozuk eğitim metodlarının öğrenciye olsa olsa ancak üç faydası olur:

Birincisi; Okuma, yazmayı öğrenmek.

İkincisi; Biraz dilbilgisi öğrenmek.

Üçüncüsü; Matematik ve biraz faydalı bilgi öğrenmek.

Bunların dışındaki bilgiler ise kişiye dünyada bile faydası olmayan bilgilerdir.[158] Tabii eğer Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın,

---

[158] Üniversitelere gidip mühendislik, tıp, fen bilimleri gibi dallarda uzmanlaşanlar, ezberlemek için canla başla çalıştıkları bilgilerin

ömrünü, gençliğini bu bozguncular arasında neden geçirdiğine dair sorgusundan kurtulursa…

Artık kafası biraz çalışan herkes için bu metodların zararlarının yararlarından kat kat fazla olduğu ve onlardan uzaklaşmanın gerekliliği açıkça gözler önündedir. Zararı yararından çok daha fazla olan bir şeyin terk edilmesinin vacib oluşu ise dinin üzerine kurulduğu, bilinen şer'î kaidelerden bir kaidedir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* içki ve kumar hakkında şöyle buyurmaktadır:

"Her ikisinde de büyük bir günah ve insanlar için birtakım faydalar vardır. Ancak her ikisinin de günahı faydasından daha büyüktür." (2, Bakara/219)

Bu okullardan elde edilen söz konusu faydalar, onların zararının yanında hiçbir şey değildir. Bununla beraber söz konusu faydayı elde etmek ise ancak çaba harcayan veliler için söz konusudur. Sadece okullar yoluyla bu faydalara ulaşmak, barındırdıkları zararlardan dolayı çok zordur. Hatta bu okullardan mezun olanlar içinde Kur'ân-ı Kerîm'i normal bir şekilde okuyan birini bulmak oldukça zordur. Bu herkesin bildiği bir şeydir.[159]

Bununla beraber yukarıda belirtmiş olduğumuz üç faydayı, bu okullara göndermeksizin birçok kimse çocuklarına verebilir. Üstelik çocuğun eğitime başladığı yaş olan yedi yaşından önce bile verebilirler. Çocuklar bu okullarda üç ya da dört yıldan

---

çoğunu imtihanlardan sonra unutuyorlar. Birçok üniversite de şahid olduğumuz gibi öğrenciye hiç değer vermemektedirler. Bunun sebebi eğitim sistemindeki bozukluklar, insanların vaktini ve ömrünü önemsemeyişleridir. Gençlerin ezberlemek için ömürlerini, vakitlerini ve enerjilerini harcadıkları bu derslerin kendilerine hiçbir faydası yoktur. Tek faydası pek çok insanın tutkunu olduğu diplomadır. (Allah yardımcımız olsun)

[159] Türkiye'de eğitim sisteminde, din derslerinde Kur'ân öğrenimi diye bir şey yoktur. Bununla beraber 5. sınıftan önce çocukların okul haricinde Kur'ân kurslarına dahi gitmesi kanunen yasaktır. *(yayıncı)*

sonra ancak doğru düzgün okuyabilmektedirler. Belki de daha fazla... Ortaokul seviyesindeki öğrencilerin çoğu okuma-yazma bile bilmiyor. Bu yüzden ben eminim ki (hem biz hem başkaları denemiştir) çocuklarına düşkün olan bir baba dört yaşından itibaren onlara okuma yazmayı, temel matematiği bir ya da iki senede öğretebilir.[160] Eğer ciddi ise dünyevi işlerini mazeret olarak göstermez. Dünyevi işlerini mazeret göstermesinden daha çirkin olan mazeret ise ev halkını terk ederek davet ve tebliğ görevini öne sürmesidir. Şartlar ne olursa olsun bugün pek çok Müslüman, eğitim konusunda salihlerden olduğuna inandıkları kişilere vekalet verme imkanına sahiptir. Velev ki ücretle olsun. Böylece çocuklarının kurtuluşunu satın alacaklar. Bundan çok daha fazlasını çocuklarını fesad medreselerine göndermekle harcamıyorlar mı? Yine özel okullar için kat kat fazlasını gözden çıkarmıyorlar mı?

Ancak acziyet, tembellik ve üçüncü olarak da akıllarını başlarından alan diploma sevdası... Pek çok kişi bu diplomalarla rızık kazanabileceklerine, kendi üzerlerinden fakirliği def edebileceklerine inanarak Allah'a şirk koşmaktadırlar. Vallahi bu şirk Kureyş kafirlerinde dahi bulunmayan rububiyet şirkidir. Bu okullara girerek diplomalarını elde edebilmek, insanların çoğunun uğruna her şeyi göze aldığı tek şeydir.

Eğer onlardan bazılarına, çocuklarına ücretsiz olarak okumayı, yazmayı, matematiği, hadis ve Kurân ilimlerini öğretmeyi teklif edersen, dediklerimizin doğruluğu ortaya çıkar. Tam on iki sene boyunca çocuklarının ömrünü diploma uğruna ziyan ederken, senin diplomasız ilminden yüz çevirirler. Çünkü

---

[160] Bu noktada şahid olduğum bir olayı nakletmek isterim. Türkiye'de 7 yaşındaki öğrenciler birinci sınıfa Eylül ayında başlar ve okuma yazmayı yaklaşık 7-8 ay sonra sökmeye başlarlar. Bir Müslüman kardeşimiz kendi evinde yapmış olduğu çalışmalarla çocuklarına sadece 20 günde okuma yazmayı öğretmiş, yıl içinde de çocuklarını neredeyse dördüncü sınıf seviyesine getirmiştir. *(yayıncı)*

senin ilmini hükümet, tağutlar ve tağutların üniversiteleri kabul etmez.

Bu diplomalar uğruna, günümüz insanının büyük çoğunluğu, çocuklarının ömürlerini bu okullarda heba ediyorlar. Bu ifsadlara ilaveten çocuklarının akıllarını, fikirlerini hiçbir faydası olmayan ilimleri öğrenmekle meşgul ediyorlar. Bunun için enerjilerini harcıyorlar. Mesela çekirgenin, kurbağanın ve sivrisineğin anatomisini ezberlemek, sinüsler, kosinüsler, Platon, Aristo, Freud ve şeytanın diğer kardeşleri... Ve bunun gibi gençleri fesada uğratan, enerjilerini, ömürlerini boşa tüketen niceleri... Böylece insana hem dünyada hem ahirette gerçekten faydalı olacak ilimleri ziyan ediyorlar.

Tüm bunlardan sonra babalara, Buhari'nin rivayet etmiş olduğu Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şu hadisini hatırlatmak istiyorum:

Ma'kil bin Yesar *(radıyallahu anh)*'ın rivayet ettiği bir hadiste Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Allah herhangi bir kulun idaresi altına bir halk verir, o da bu halkı nasihatle kuşatmaz ise cennetin kokusunu dahi alamaz."[161]

Peki sizler nasıl olur da idareniz altında bulunan ve kendilerinden birinci dereceden sorumlu olduğunuz yavrularınızı bu sapkın ortamlara teslim edersiniz! Onların hali ortadadır. Büyük bir fesad, zındıklık ve mürtedlik... Hile ve tahrif... Sahtekârlık ve yalancılık... Sapkın bir nesil yetiştirme çabalarına dair size birçok örnek verdim. Bu sistemin tağutlarını, onların dostları ve kardeşlerini seven, onlara inanan bir nesil... Onların kanunlarının, hükümlerinin, metodlarının, sapkın yollarının kudsiyetine iman eden bir nesil...[162]

---

[161] Buhari, Kitabu'l Ahkâm.

[162] Burada bir kez daha vurgulamak istiyorum ki örnek getirdiğim tüm sapkınlıklar geniş geniş ele alınmamıştır. Tam aksine özettir. Özet bile değil, özetin özetidir. Kesinlikle söylüyorum ki eğer metodlarını tek tek, kitap kitap ele alsaydım, az önce saydıklarımdan kat kat fazla

Bu konuyu bitirmeden önce çocuklarını bu okullara, bu metodların kucağına atan babalara söylemek istediğim bir şey daha var:

Fesadlarını saydığımız bu okullar bize tağutları ve kanunlarını reddeden, onların iftira ve yanlışlarından uzak duran sadık komutanlar mı, yoksa zalimlere dostluk eden, onları ve hükümetlerini hamd ile tesbih eden adamlar mı yetiştirdi?

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onların fesadından ve fitnelerinden kurtulmayı isteyenleri kurtarsın. Özellikle de İslam Ümmetinin üzerine karanlıkların çöktüğü şu kritik zamanlarda... Müslümanların çocuklarının ömürlerini bu okullarda harcamak apaçık bir batıl değil midir? Tam on iki sene! Şeytanı ve dostlarını sakın hafife almayın. Çünkü o, gerçekten çok tehlikelidir. Halbuki Ebu Berze *(radıyallahu anh)*'dan rivayetle Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kıyamet günü dört şeyden sual edilmedikçe, kulun ayakları (Rabbinin huzurundan) ayrılamaz:

Ömrünü nerede harcadığından, hangi amelleri işlediğinden, malını nerede kazandığından ve nereye harcadığından, vücudunu nerede çürüttüğünden."[163]

Peki çocukların ömürlerini bu şekilde heba etmek büyük bir sapkınlık değil midir?

Ey zeka sahipleri! Bu, hakka reva mıdır? Aklı başında olan bir kimsenin bunu söyleyebileceğini zannetmiyorum.

"Artık haktan ayrıldıktan sonra sapıklıktan başka ne kalır?" (10, Yunus/32)

"Onlar tuzak kurarken, Allah da tuzak kuruyordu. Allah, tuzak kuranların en hayırlısıdır." (8, Enfal/30)

---

yanlışlarını kaleme alırdım. Bunu öğrenmek isteyen, her yerde bolca bulunan o kitaplara başvurabilir.

163 Tirmizi, Kıyamet 1, (2419).

Tüm bunlar, onların okullarında uyguladıkları tuzaklardır. Allah'ın da tuzakları vardır. Ve Allah, eğer onlara tuzak kurarsa yaparsa, neredeyse dağlar bile yok olur. Ancak heyhat!... Heyhat!...

Zalimlerin karanlığı ne kadar uzarsa uzasın ve ne kadar koyu olursa olsun, sonu sabahtır. Sabahlar yakın değil midir? Allah'ın orduları elbette gelmek üzeredir. Tağutların ve zalimlerin inadına tevhid bayrağını yükselterek gelecek. Tahtları sarsılacak. Adları, kanunları ve hileleri tarihin en derin çöplüklerine gömülecek. Bu, Allah'ın vaadidir. O'nun vaadi doğrudur ve haktır hiç şüphesiz.

> *"O, müşrikler hoşlanmasalar da (kendi) dinini bütün dinlere üstün kılmak için Rasulünü hidayet ve hak din ile gönderendir." (9, Tevbe/33)*

Ancak bu, Allah'tan hakkı ile korkup sakınmadıkça gerçekleşmeyecektir. Onun öfkelendiği şeylerden sakınarak, sabırla O'na itaat ederek ve istikamet üzere olarak... Nitekim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyuruyor:

> *"Eğer siz sabırlı olur, Allah'a karşı gelmekten sakınırsanız, onların hileleri size hiçbir zarar veremez. Çünkü Allah onların işlediklerini kuşatmıştır." (3, Âl-i İmran/120)*

Onların bu hilelerinin, tağutların yolundan yüz çevirerek hak yolda sebat eden Müminler üzerinde bir hükmü yoktur. Onların hileleri ancak kendilerini izleyen taraftarlarına zarar verebilir. Ey halkım, artık onların uyuşturucularının etkisinden kurtulmayacak mısınız? Hilelerine karşı uyanık olmayacak mısınız? Çocuklarınızı onların okullarından ve tağutların kendi amaçları için kullandığı benzeri yerlerden uzaklaştırarak tağutların pençelerinden kurtarmayacak mısınız?

Mücahid, basîret sahibi, dininin hükümlerini bilen bir nesil hazırlamak için kendinizden öncekileri örnek almayacak mısınız?

Bu dine önem vermekten, onun uğruna kendini feda etmekten, dinin sancağını yükseltmekten sizi alıkoyan geçici metalar ve dünyevi şehvetleri aşmayacak mısınız?

Bunları yapmayacak mısınız?

> *"Ey kavmim! Gerçekten ben sizin için, feryad edeceğiniz, arkanıza dönüp kaçmaya çalışacağınız o günden korkuyorum. O gün sizi, Allah'ın azabından kurtaracak hiç kimse yoktur. Allah kimi saptırırsa, artık onu doğru yola iletecek de yoktur." (40, Mümin/32–33)*

3. Bölüm

Şüphelerin Giderilmesi

*** Birinci Şüphe:**

“Okullarda Salih Öğretmenler de Var” Şüphesi

*** İkinci Şüphe:**

“Okumayıp Meydanı Onlara mı Bırakalım” Şüphesi

*** Üçüncü Şüphe:**

“Çocuklarımız Cahil mi Kalsın” Şüphesi

*** Dördüncü Şüphe:**

“Fesad Sadece Okullarda Değil Her Yerde Var ” Şüphesi

Üçüncü Bölüm
Şüphelerin Giderilmesi

Hiç şüphe yoktur ki tağutların en büyüğü lanetli İblis'tir. Hemen arkasından ise dostları olan yönetici tağutlar gelir. Allah'ın laneti kıyamet gününe kadar onların hepsinin üzerine olsun.

Tağutların, mümin davetçileri çeşitli hilelerle kandırmak, onları sırat-ı müstakim ve rasullerin yolundan uzaklaştırıp dalalet ve fitneye düşürmek için bin bir türlü yöntemleri ve araçları vardır.

İzledikleri bu yöntemlerden biri de davetçilerin safları arasına şüphe tohumları saçmaktır. Azimleri kaybolsun ve cesaretleri yok olsun diye...

Müminlerin çoğu bu tehlikeye düşmüş, şüphelerden etkilenmişlerdir. Sanki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu sözünü doğrularcasına bu şüphelere kendilerini kaptırmışlardır:

"İçinizde, onlara iyice kulak verecekler de vardır" (9, Tevbe/47)

Her birinin başında bir şeytanın durup fitneye davet ettiği bu kapıları kapatmamız ve konuyu her açıdan ele alarak en önemli şüphelere cevap vermemiz boynumuzun borcudur.

Birinci Şüphe

“Okullarda Salih Öğretmenler de Var” Şüphesi

Muhalifler diyorlar ki: “Okulların fesadına dair ağırlıklı olarak öğretmenlerin fesadından bahsettiniz. Bu okullarda öğretmenlerin çoğunlukla yetersiz ve sapkın olduğunu söylediniz. Ancak aynı zamanda «*çoğunlukla*» ifadesini kullanmakla, okullarda salih öğretmenler olduğunu da itiraf etmiş oldunuz. Bu noktada aslen salih olan öğretmenlere ve yaptıklarına saldırmanız aslında büyük bir düşmanlık ve zulümdür. Şüphesiz salih öğretmenlerin okullarda bulunması, neslin ıslahına olumlu yönden etki eden unsurlardan biridir. Bununla beraber öğrencileri oralardaki pek çok yanlış ve fesada karşı koruyucu bir etkendir. Bu durum onların bu okullarda eğitim vermelerini mazur gösterir.”

Allah’a hamd ederek cevaben deriz ki:

Evet... Biz, bu okullarda salih öğretmenlerin olduğunu inkâr etmiyoruz. Ancak... Onların da biraz sonra söyleyeceğimiz gibi eksiklikleri vardır. Bununla birlikte daha önce de bahsettiğimiz gibi okulları dolduran müfsid öğretmenlerin yanında sayıları gerçekten çok azdır.

Bu azlığa rağmen bir de kendi içlerinde farklı farklı fırkalara mensupturlar. Tek bir vücut gibi değildirler. Tek bir metod veya yol üzerinde birleşmezler. İçlerinde aşırı hoşgörülü olanlar vardır. Günümüz Müslümanlarına kıyasla ilmî olarak vasat bir seviyede bile değildirler.

Hiçbir şekilde ilmî seviyesi olmayanlara gelince, onlar da hak ile bâtılı birbirinden ayıracak ne bir ışığa ne de furkana sahiptir. Aksine bu okullarda bulunmaktan dolayı kazanmış

oldukları kötü hasletler, kalplerine hükmeder, hak ile bâtılı birbirinden ayıramaz olmuşlardır. Özellikle de hükümet, hükümetin küfrü ve sapkınlığı söz konusu olduğu zaman…

Yine içlerinde hakkı gizleyenler, maaş ve mevki hırsı ile yanlışları görmezden gelenler vardır.

Bütün bunları göz önüne almak gerekir. O zaman terazinin dengesi bozulur. Ve bu söylediklerimizi hesaba kattığınız zaman geriye ne kalır? Şüphesiz çok çok az kişi…

Bu azın da azı olan kişileri bir tasnife tabi tutup bunların içinden irşad ve ıslah adına çalışma yapabilecek kapasitede olanları ele alacak olursak; yaptıklarını yıkmaya çalışan onlarca, hatta yüzlerce öğrenci, öğretmen ve görevli arasında amaçlarına ulaşmayı başArapilirler mi? Bununla birlikte, herkesin ıslah ve irşad adına çalışma yapabilecek bir kapasiteye sahip olmadığı da malumdur.

Bin tane usta olduğunu düşünün. Hepsi bir bina kurmak için çalışırken içlerinden biri yıkmak için uğraşsa hiç bu binayı yükseltebilirler mi?

Tek bir yıkıcının yaptığını görmüyor musunuz? Onun işi, bin ustanın yaptığından ne kadar kolay ve ne kadar hızlı değil mi? Bir de tam tersini düşünün. Ustalar nadir ve azınlıkta ama yıkıcılar çoğunlukta.

Bin usta bir yıkıcıya karşı koyamazken, ardında bin yıkıcı olan bir usta neylesin?

Tabii bu da, söz konusu kişiler gerçekten bir şey kuruyorlarsa geçerli. İşin aslı, çoğunluğu yıkıma ortak olup sessiz kalıyorlar. Ya da öğretmenlerin ifsadları konusunda anlattığımız gibi hükümet söz konusu olduğunda yağcılık yapıyorlar, kanunlarını, anayasalarını ve sistemlerini medhediyorlar.

Hak ehlinin daima azınlıkta olduğu doğrudur. İslam'ın giderek yükseldiği, ondan daha yüksek bir şeyin olmayacağı da

gerçektir. Hak sözün kolayca kalplere ve fıtratlara nüfuz ettiği de doğrudur.

Ancak hak sözün şaibelerden arınmış, saf ve arı bir şekilde kalplere nüfuz edebilmesi için kalbin fitne ve kötülüklerden temizlenmesi ya da temizlenmeye hazır olması gerekir.

Hiç içki ile dolu bir bardak gördünüz mü? Ve bu bardaktan temiz bir su içmek istediniz mi? O zaman içkiyi tamamen bardaktan boşaltmanız, temiz suyu koyabilmek için iyice yıkamanız gerekmez mi? Böylece bardak, suyu size kendi tadıyla verebilsin. Bulanmadan, bozulmadan, değişmeden...

Bir bataklığa girip de bata çıka karşı kıyıya geçerken onun kirine, çamuruna bulaşmayan bir insan düşünemiyorum. Bunların istedikleri ve hayal ettikleri şey imkânsız, saçma sapan bir şeydir.

Bu noktada muhalifler sürekli tekrar ettikleri bir itirazla sözümüzü keserek şöyle diyorlar:

"Niçin olanaksız ve saçma olsun? Peygamber *(sallallahu aleyhi ve sellem)* putların ve bâtılın ortasında on üç sene kalmadı mı? Ve bu süreçte ashabının benliklerini tevhid akîdesini bina etmedi mi?"

Evet. Bu, her konuda sizden duymaya alıştığımız zayıf delillerinizden bir tanesidir. Şirk meclisine katılıyor, kanunlarına saygı duyacağınıza, tağutlara dost olacağınıza dair yemin ediyor ve sonra bunu delil getiriyorsunuz. Tağutların ordusuna, polis teşkilatına katılıyor, tağutların sayısını arttırıyor sonra bunu delil getiriyorsunuz. Tağutlara dalkavukluk yapıyor, haramları çiğniyor sonra bunu delil getiriyorsunuz.

Öncelikle İmam Ahmed, Ebu Ya'la ve Bezzar, hasen bir isnadla Ali *(radıyallahu anh)*'dan Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in putları parçaladığı haberini naklediyor.[164] Mekke'de ve

---

[164] Heysemî, Mecmuu'z Zevâid'de rivayet ediyor ve râvîlerinin sika olduğunu söylüyor.

hicretten önce... Bu bile sizin delilinizin ne denli temelsiz olduğunu ortaya koymak için yeterlidir.

İkinci olarak; Bu rivayetin zayıf olduğunu ya da hiç olmadığını farz edelim. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Mekke'de sizin gibi, putlara hiç ilişmeden durduğuna dair deliliniz nerede?

Peygamber *(sallallahu aleyhi ve sellem)* putların arasında kaldı. Ancak onlara ibadet etmeye, onları medhetmeye kalktı mı? Ya da Kureyşlilere ve çocuklarına onların tarihini okuttu mu? Tek bir an bile onlardan razı olduğunu ifade etti mi? Yoksa onlardan hakkıyla uzaklaşan ve reddeden biri mi oldu? Kureyş kafirleri onu daima putlarına düşmanlık eden, onların putlarına dil uzatan bir kimse olarak vasıflandırmadılar mı?

"Kafirler seni gördükleri zaman «Sizin ilahlarınıza dil uzatan bu mu?» diyerek seni hep alaya alırlar. Halbuki onlar, Rahmân olan Allah'ın Kitabını inkar edenlerin ta kendileridir." (21, Enbiya/36)

İbn-i Kesir ve diğerleri bu ayeti *"İlahlarınızı kötüleyen ve onları küçümseyen bu mu?"* şeklinde tefsir etmişlerdir. Yani bununla kasdedilen Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in onlardan ve putlarından beri olması, onları küçük görmesi, onların görmediğini, duymadığını, hiçbir fayda ya da zarar vermeye muktedir olmadıklarını açıklayarak onların ilah olamayacağını söylemesidir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* işte bu yolla ve bu üslubla hareket etmişti. Onların putlarına ibadet etmediği gibi, onların ibadetlerine de katılmadı. Asla onlara muvafakat etmedi.

Aksine Erkam'ın evine çekiliyor, Kureyş'in sapkınlıklarına dalmadan, onlardan razı olduğuna ya da onların bâtıllarını desteklediğine dair bir tutum içine girmeden ashabına Allah'ın dinini ve O'nu tevhid etmeyi öğretiyordu. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, *"Eğer sana direnme gücü vermeseydik, nerdeyse onlara birazcık meyledecektin. Eğer onlara yanaşsaydın, sana dünya hayatının ve ahiretin azabını katlayarak tattırırdık; sonra bize*

karşı kendin için bir yardımcı da bulamazdın.” (17, İsra/74–75) buyururken, nasıl Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’in Kureyşle ortak hareket etmesi düşünülebilir ki?

Şimdi isterseniz tağutların kokuşmuş okullarının ve ifsad eden metodlarının içerisinde, ıslahçı ve davetçi olarak vasıflandırılan bu az sayıdaki öğretmenlere tekrar dönelim. Onların davet metodları ile Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’in Mekke’de putların arasındaki davet metodunu kıyaslayalım. Gerçekler ortaya çıksın ve şüpheler yok olsun.

Acaba bu öğretmenler talebelerine tağutların anayasalarının reddedilmesi gerektiğini anlatıyorlar mı? Bu kanunların küfür kanunları olduğunu ilan ediyorlar mı? Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’in 13 sene boyunca Mekke’li müşriklerin arasında yaptığı gibi onların taptıklarının bâtıllığını ortaya koyuyorlar mı? Yoksa onlar tâbî oldukları eğitim metodu gereğince, bu küfür kanunlarının övgüsünü mü yapıyorlar? Ya da en iyi ihtimalle, tüm bu sapkınlıklara karşı rıza göstererek sessiz mi kalıyorlar?

Küfür dini olan demokrasiyi kınıyor, onunla savaşıyor ve içerdiği küfrü açıklıyorlar mı? Yoksa onun medhini mi yapıyorlar? Ya da en iyi ihtimalle bu konuda da sessiz mi kalıyorlar?

Bütün okullarda her sabah öğrencilerin saygı ve hürmetle önünde durdukları bayrağa; bu paçavraya öğrencilerinin saygı duymasını yasaklıyorlar mı? Bunun yanlışlığını açıklayıp öğrencileri, bu fiili işlememeleri konusunda uyarıyorlar mı? Yoksa onlarla beraber tören kıtasında durup öğrencilerin yaptığını mı yapıyorlar? Yoksa en iyi ihtimalle bundan uzak durup sessiz kalıp hilekarlık mı yapıyorlar?

Öğrencilerine, Müslümanların tepesine çöken bu zorba yöneticilere itaat edilmeyeceğini açıklıyorlar mı? Onların “*Bir*” ve “*Kahhar*” olan Allah’ın şeriatı yerine, hevâlarının çöplüğünden derledikleri kanunlarla hükmettiklerini açıklıyorlar mı?

Yoksa yöneticilerin ve ailelerinin tarihini okutuyor ve tâbî oldukları eğitim metodu sayesinde onları övgüyle mi anıyorlar? Ya da en iyi ihtimalle –bu konuda da- reddetmeksizin sessiz kalarak Müslümanların çocuklarının önünde sahtekar konumuna mı düşüyorlar?

Ulusal bayramlar gibi bayramların bâtıl olduğunu öğrencilerine açıklıyorlar mı? Eğitim ve öğretimlerinden sorumlu oldukları gençleri uyarmak için bunu ilan ediyorlar mı? Yoksa bu bayramları kabul edip kutluyorlar mı? Yoksa bu konuda da sahtekarlık yaparak susuyorlar mı?

Ne var ki gerçekler bundan daha da kötüdür. Onlardan biri (sözde salih olarak nitelendirilen öğretmenleri kasdediyorum) odasında ya da sınıfta, tepesinde tağutun resmi asılı olduğu halde öğrencilerinin arasında oturur. Kılını dahi kıpırdatmaz. Aksine, onların çoğunluğu bu resimlerin asılmasını, basılmasını, medhedilmesini; yöneticilerin atalarının, arkadaşlarının ve ailelerinin anılmasını hoş görürler.

Burada muhalifler sözümüzü keserek şöyle diyor: "Kardeşim kalbimizle inkar ediyoruz. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bunu hadisinde zikretmemiş midir?"[165]

Evet… Elbette Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* kalben inkarı hadisinde zikretmiştir ve bunu imanın en zayıf mertebesi olarak nitelemiştir. Ancak sizler sahtekarlık yapıyorsunuz? Aslında sizin lugatınızda davet, cihad ve ıslah gibi kelimelerin hiçbirine rastlamak mümkün değildir. Sizler açık açık, "Mesele dava, ıslah ve değişim meselesi değildir. Biz bu okullarda sadece memuruz, yaşamak istiyoruz" diyemiyorsunuz! Vallahi bizlere "zavallılar" diyerek gülebilirsiniz ancak alemlerin Rabbine gülemeyeceksiniz!

---

[165] Burada muhalif, "Kim bir kötülük görürse, onu eliyle düzeltsin. Buna güç yetiremezse, onu diliyle düzeltsin. Buna da güç yetiremezse, kalbiyle buğzetsin. Bu imanın en zayıf mertebesidir" hadisini kasdederek, kötülüğe karşı kalbiyle inkar ettiğini söylemek istiyor. *(yayıncı)*

Günümüzde yok olmuş ya da neredeyse yok olma noktasında olan "kötülüklerden men etme" (nehy-i ani'l münker) misyonunu size hatırlatmak istiyoruz. İnsanın bizzat içinde bulunduğu bir kötülüğü kalben inkar etmesi, onu ne Allah'ın azabından ne de dünya ve ahiretin cezasından kurtaracaktır. Bilakis öncelikle o kötülükten uzaklaşıp onu terk etmek gerekir. İsterseniz İmam Buhari *(rahimehullah)*'ın Numan bin Beşir *(radıyallahu anh)*'den rivayet ettiği şu hadisi bir düşünün. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

"Allah'ın sınırlarının kenarında duran ile içerisine giren kimsenin misali şu topluluğa benzer: Bir gemide kura çekip bazılarına geminin üst kısmı bazılarına da alt kısmı düştü. Öyle ki alt katta oturanlar, su ihtiyaçlarını giderirken üsttekilerin yanından geçip onları rahatsız ediyorlardı. Bundan dolayı «Eğer kendi yerimizden bir delik açarsak, gelip geçerek yukarıda bulunanlara rahatsızlık vermemiş oluruz» dediler. Şayet üsttekiler bu işte onlara mani olsalar hem kendilerini kurtarırlar, hem onları kurtarmış olurlar. Eğer yaptıkları işte serbest bıraksalar, hem onları helak ederler, hem de kendilerini helak ederler."[166]

Bu örneği bir düşünün... Eğer "kalbimizle inkar ediyoruz. Bu yeterlidir" diyerek sussalar ve kötülüğe engel olarak onu değiştirmeseler halleri ne olur? Sadece kalpleriyle inkar etmeleri onları boğulmaktan kurtarır mı? Yoksa hep beraber helak mi olurlar?

Şunu çok iyi bilmelisiniz ki sizin günümüz fesad medreselerinde takındığınız tutum ile Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in, O'nun ashabının ve selefimizin durumları arasında dağlar kadar fark vardır. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve sahabesi Mekke'de dosdoğru yolda ilerlemeleri sebebiyle nice cefa ve eziyetlere katlanmışlardı. Kureyşli müşriklere karşı çıktıkları, onların küfürlerinden beri oldukları,

---

[166] Buhârî

şirklerine ve sapkınlıklarına karşı düşmanlıklarını ilan ettikleri için yurtlarından çıkarıldılar. Mallarına el konuldu. İşte dinin izahı budur. Peki, sizler onların çektikleri bu sıkıntılara benzer sıkıntılar çekiyor musunuz? Yoksa günümüz fesad medreselerinde cereyan eden çok büyük ve tehlikeli sapkınlıkları, olduğu gibi kabul mu ediyorsunuz? Bu yüzden mi önünüz kesilmedi, terfi etmeniz engellenmedi? Ancak şunu kesin olarak bilmeniz gerekir ki şayet Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve ashabının Mekke'de ortaya koyduğu davet gibi bir davet yapma noktasında samimi iseniz, bu görevlerde uzun süre kalamazsınız. Eğer küfür yasalarından ve tağutlardan beri olduğunuzu ilan edip öğrencilerinizi de bu konuda uyarırsanız, o zaman Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve ashabının başına gelen sıkıntılar sizin de başınıza gelir ve bu fesad medreselerinden sürülürsünüz. Çünkü o ortamlarda ancak hilekarlar, bâtıl içinde olanlar ya da en azından dalkavuk olanlar kalabilir. Ancak nebevî bir menhec üzerinde olanlara gelince; onların düşmanlık görmesi, sürgün edilmesi kaçınılmazdır. Bu yüzden Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* vahyin ilk gelmeye başladığı gün başından geçenleri Varaka bin Nevfel'e anlattığında, daha önce indirilmiş semavî kitapları okuyan Varaka bin Nevfel'in ilk sözü şu olmuştu:

"Senin getirdiğinin benzerini getiren herkese düşmanlık edilmiştir."

Buraya kadar anlattıklarımız göstermektedir ki sizlerin bu fesad medreselerinde görev alan "*salih*" dediğiniz kişiler asla nebevî bir menhec üzere değildirler. Bilakis Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in gösterdiği yoldan başka bir yola tâbî olmuşlardır. Şayet böyle olmasaydı, böyle makam ve böyle kokuşmuş yerlerde bulunmak onlara hoş gelmezdi. Bununla beraber zaten onların çoğunun kalplerinin ölü olduğunu biliyoruz. Bunun nedeni de hiç şüphesiz günümüz fesad medreselerinde mevcut kötü ortamlarda kalmaları, bu kötülüklere alışmalarıdır. Bu durum onların kalplerini

karartmıştır. Kalpleri ters çevrilmiş bir testi gibi olmuştur. Ne iyiyi bilir ne kötüyü inkar eder. Bundan dolayı da eğitim metodlarında mevcut fesadları iyi görür ya da kötü görse bile onları inkar etmez. Küfür kanunlarını ve tağutları övmek, geçmişte yaşamış sapkın kavimleri medeniyet olarak isimlendirmek, kavmiyetçiliği İslam kardeşliğinin önüne geçirmek, müzik dinlemeyi ve televizyon seyretmeyi medhetmek gibi birçok kötülüğün ne büyük bir ifsada yol açtığını göremezler. İşin aslı onların birçoğunun, eğitim metodlarını savunma noktasında söyledikleri sözler bile kalplerinin ne derece hasta olduğunu ortaya koymaktadır. Bu kimselerin kalplerinin ne denli hasta olduğuna dair şu örneği vermek isterim. Çok az sayıda da olsa bazı kimseler bu fesad medreselerini terk ettikleri zaman, onlara şaşkınlıkla karşı çıktıklarını ve onları kınayarak şöyle dediklerini duymuştum:

"Okullarda ne varmış ki? Müzik... Bayrağa saygı... Kötü arkadaşlık... Sigara içen kötü öğretmenler... SubhanAllah... Bunun için mi okulları terk ediyorsunuz?"

Aynı şeyi babalardan da çoğu zaman duyuyoruz. Diyorlar ki: "Müzik mi? Müzik sadece ilkokulda var, ondan sonra yok."

Öncelikle bu bir yalandır. Zira müzik sadece ilkokulda değil, eğitimin her aşamasında mevcutdur. Ayrıca müziğin fesadı sadece müzik derslerinde değildir. Bilakis onlar daha önce de örneklerini saydığımız gibi bütün derslerde onu övmektedirler. Sonra durumun, onların zannettikleri ile sınırlı olduğunu farz edin. Bu söz bile aslında onların kalplerinin ölü olduğunun delili değil midir? Sekiz yılın kaybolmasını hafife alıyorlar. Çocukların küçük yaşlarındaki tam sekiz yıl... "Sadece ilk ve ortaokulda" diyorlar... SubhanAllah... Bu az mı? Çocuklarınız için korkmuyor musunuz? Onlardan sorumlu değil misiniz? Onların ziyan olmalarından korkmuyor musunuz?

Sultan Abbas Mansur zindana elçi göndererek zindandakilere "Size bu hapishanede en zor gelen şey nedir?"

diye sorulmasını ister. Orada bulunanlar cevap olarak "Çocuklarımızın terbiyesinin yarım kalması" derler.

Günümüzde çocuklarımızın eğitiminin bu kadar hafife alınması ne kadar da ilginç?

Bunun sebebi, fesad medreselerinde uzun süre kalmalarından dolayı kalplerinin ölmüş olmasıdır. Ve bu yüzden günahları, fitneleri ve kötülükleri hafife alır oldular. Kalpleri bu sapkınlıklara öylesine alıştı ki artık tüm bunları küçük görmeye başladılar.

Cehennem ateşine girmenin aslî sebeplerinden birinin kötülükleri küçümsemek olduğunu unutmuş görünüyorlar. Eğer günümüz fesad medreselerinde mevcut kötülükleri küçük saysak bile sonunda mutlaka ateş vardır. Fakat durum bunun tam tersinedir, onlar hiç de küçük değildir.

İmam Buhârî'nin bu konuda rivayet ettiği hadislerin mihverini kötülükleri küçümsemek oluşturur:

"Mümin, günahlarını sanki bir dağın altında oturuyormuş gibi görür. Onun üstüne yıkılmasından korkar. Fâcir ise, günahlarını burnu üzerindeki toz gibi görür."

Kötülüklerin iyilik, iyiliklerin kötülük olduğu günümüzde bu pisliklerden Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya sığınırız. Kötüler küstahlaştı. Hak ehlini ve onların haklarını inkar eder oldular. Kötüler sapkınlığı ve bâtılı savunurken, hak ehlinin çoğu uyuyor, sessiz kalıyorlar. Hak üzere olduklarını açıklamaktan utanıyorlar. Kimliklerini ortaya koymaktan korkuyorlar. Allah yardımcımız olsun. Aişe *(radıyallahu anha)*'dan şöyle bir beyit nakledilir:

"Gölgesinde yaşanan insanlar göçüp gitti,
Arkalarında hastalıklı olanlar kaldı."

Daha sonra ise şöyle devam eder:

"Allah onlara merhamet etsin. Acaba günümüzü görseler, ne derlerdi?"

Bunu rivayet eden Urve *(rahimehullah)* “Allah Müminlerin annesine merhamet etsin. Acaba günümüzü görse ne derdi?” der. Sonra Urve’nin oğlu Haşim, “Allah babama rahmet etsin. Acaba günümüzü görse ne derdi?” der. Ben de derim ki:

Allah hepsine merhamet etsin. Vallahi bu durum insanın içini parçalıyor, ciğerini yakıyor. Onların zamanı ile günümüz arasında ne büyük bir uçurum var? Bugünü görseler acaba ne derlerdi? Ne derlerdi acaba?

Bu konudaki sözlerimizi İbn-i Kayyim’in *“İyi ve güzel olan ne varsa hepsini terk edip yalnızca kendi istek ve hevâsının peşine düştüğü için kalbini zikrimize karşı duyarsız kıldığımız kimselere itaat etme!” (18, Kehf/28*) ayetine dair yaptığı şu yorumla bitiriyoruz. O şöyle der:

“Kişinin, hocasına ve tâbî olduğu kişiye bakması gerekir. Eğer onlar ayette belirtilen hasletleri taşıyorlarsa, onlardan hemen uzaklaşması gerekir. Eğer Allah’ı çokça zikreden, Sünnete ve onun emirlerine uyan biriyse ondan ayrılmaması bilakis ona sımsıkı yapışması gerekir.”

Acaba günümüz fesad medreselerinin öğretmenlerini “*salih*” olarak vasıflandırmak mümkün müdür? Tüm bu yanlışlar karşısında susanları basîret sahibi bir kimse olarak isimlendirmek mümkün müdür?

Onlar bir taraftan dalkavukluk yaparlarken diğer taraftan da Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’in Sünnetine ve davetine mi uyuyorlar?

Tüm bunlardan sonra inad etmek isteyen inadına devam etsin.

Buraya kadar anlatılanlardan Muhammed Kutub’un, cahiliye okullarında eğitim ve öğretim görevi üstlenmeyi savunduğu “Muasır Gerçeğimiz” adlı kitabındaki sözlerinin de yanlış olduğu ortaya çıkmıştır. Zira o şöyle diyor:

“Öğretmen, hem öğrettiği gayrî İslami metodlarda hem de Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*’nın indirdiğinden başkası ile

hükmeden tağutları övmek konusunda üzerindeki cahiliye baskısına bir miktar boyun eğebilir. Buna rağmen dürüst davranışları, yüksek ahlakı, ahlaksızlıklardan uzak olması, otokontrolü, dini ve karakteri ile örnek olarak öğrencilerine hak ile bâtılın nasıl birbirinden ayrıldığını gösterebilir."

Bu sözler üzerine birkaç yorumumuz var!

Öncelikle onun tarif ettiği bu cahilî baskının mahiyetini açıklamak gerekir. Bu baskı, maslahatları kapsayan fer'î konularda mıdır? Yoksa İslam şeraitinin, sadece onun uğruna geldiği aslî, itikadî konularda mıdır? Bu konu, daha önce yazdıklarımızdan da anlaşılacağı üzere fer'î konularda olan günahlarla ilgili değildir. Ki fer'î konularda bile birçok günahlar, daha önce de geçtiği üzere bu okullarda fazlaca mevcutdur. Ancak mesele bundan çok daha önemli bir alandadır. Mesele bütün Rasullerin kurmak için gönderildiği ama bugün fesad medreselerinde yıkılan tevhid; yine bütün Rasullerin yıkmak için gönderildiği ama bugün fesad medreselerinde tesis edilen şirk konusudur. Gördüğünüz üzere okullarda küfür kanunlarının, tağutların, putperestlerin, muasır ve kadim cahiliyenin bâtıl ilahlarının övülmesi oldukça fazladır. Muhammed Kutub, bunları şu sözleri ile itiraf ediyor:

"Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın indirdiğinden başkası ile hükmeden tağutları övmek..."

Ancak bu, tevhid kelimesi La ilahe illallah'ın kişiye vacib kıldığı en önemli esaslardan olan velâ ve berâ akidesinin ta kendisidir. Ve şüphe yoktur ki ikrah altında olmaksızın küfrü medhetmek, onu güzel göstermek, kişiyi İslam'dan çıkaran amellerdendir. Bu yüzden Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab, İslam'ı bozan hallerden üçüncüsü olarak müşriklerin yollarını onaylamayı saymıştır.

O halde Muhammed Kutub'un (Allah onu affetsin) kendilerine ruhsat verdiği öğretmenlerin durumu nedir?

Bunlardan biri cahiliye okullarına katılmak değil midir? Orada küfrü medhetmeyi öğretmiyorlar mı? İster kanunları, sistemleri, yöneticileri, putları, habis teorileri, bâtıl dinleri övmek babından olsun; isterse de daha önce saydığımız pek çok konuya dair olsun fark etmeksizin, öğrencileri bunlarla imtihan etmiyorlar mı? Peki, öğrencinin cevabı eğitim sisteminde kendisine öğretilenden farklı olursa ne yapıyorlar? Kabul ediyorlar mı?

Yoksa bu fesad medreselerinde alenen işlenen küfrü inkar ederek ondan uzaklaşıyorlar mı? Öğrenci kendisine öğretilenden farklı cevap verdiği zaman ona göz mü yumuyorlar. Ancak bu yetmez ki... Onların bu görevlerde kalabilmelerinin şer'î açıdan meşru olması, ancak bu küfrü öğretmenlere ve öğrencilere yüksek sesle ilan etmelerine, onlara karşı düşmanlıklarını açık bir şekilde ortaya koymalarına bağlıdır. Bunun dışında böyle bir yanlışa katılmak kesinlikle caiz değildir. Aksi takdirde aşağıdaki ayetin kapsamına girerler:

> *"Melekler kendi nefislerine zulmedenlerin canlarını aldıkları vakit onlara «Ne durumdaydınız? (Niçin hicret etmediniz?)» derler. Onlar da «Biz yeryüzünde zayıf ve güçsüz kimselerdik» derler. Melekler « Allah'ın arzı geniş değil miydi, hicret etseydiniz ya!» derler. İşte bunların gidecekleri yer cehennemdir. O ne kötü bir varış yeridir!" (4, Nisa/97)*

Elbette bu meşruluk, bu okullardaki küfrü ve şirki öğretmedikleri durumda geçerlidir. Şayet küfrün medhini yapmaya, onu öğretmeye kalkarlarsa –çoğunluğunun yaptığı gibi- o zaman sorun çok daha önemli ve büyüktür.

Şimdi bu açıklamalardan sonra Muhammed Kutub'a diyoruz ki: Okulları dolduran bu dindar öğretmenler, küfürden berî olduklarını, şirki inkar ettiklerini haykırıyorlar mı? Yoksa ne yapıyorlar? Kendini, onların durumuna bakmakla mükellef görmüyor musun? Helak olanları değil, mütedeyyinleri kasdediyorum ve durumlarını bilmediğini zannetmiyorum.

Okullarda yayılmış olan küfür karşısındaki konumları nedir? Saydığın dürüst davranışları ya da övdüğün yüce ahlakları yukarıda saymış olduğumuz hatalarının kefareti için yeterli midir? Dürüstlük, güvenirlik, sözünde durmak, konusunda uzman olmak yeterli mi?

Ahlaksızlıklardan uzak olmak, zühd, davranışlarını kontrol ederek örnek olmak, din ve ahlak sahibi olmak gerçekten yeterli mi? Bunların hepsi güzel özellikler, bu konuda kimse muhalefet edemez. Ancak lafı uzatarak gerçekleri gizlemek neden? Bunu gerçek bir çözüm olarak mı kabul ediyorsun? Ahlaksızlıklardan uzak, dindar, dürüst öğretmenin övdüğü küfür kanunlarının yanlışlığını, bâtıllığını öğrenci nasıl anlayacak?

Yüksek ahlak sahibi, ahlaksızlıktan uzak, dindar ama bâtıl karşısında sessiz kalan, açık küfre ve şirke dalkavukluk eden öğretmenle yanlışlar nasıl düzeltilir? Bunu düşünemiyorum bile. Eğer sadece güzel ahlak yeterli olsaydı bu, Kureyş kafirlerinin de şirkten ve küfürden uzak kalmalarını sağlardı. Ki, uzak yakın herkes Kureyş kafirlerinin İslam'dan önceki ahlakını bilir. Ama onların güzel ahlakları, kendilerine bu konuda yeterli olmadı.

Muhammed Kutub'un vasfettiği ahlaklı, dürüst, dindar öğretmen küfür kanunlarını öğretir, medheder ve onları adalet olarak vasıflandırırken öğrenci bu kanunların küfrünü ve şirkini nasıl anlayacak? Aksine öğrenci, öğretmenin takvasını, dürüstlüğünü ve dindarlığını gördüğü zaman onun öğrettiği her şeyi daha iyi kabul edecektir.

Bu takvalı(!) öğretmenin takvası, onun bu okullara katılmasını engellemediği sürece o tağutu inkar etmeyi öğretemeyecektir. Öğretse bile eğitim metodlarında medhedilen bu kanunların aslında çağdaş tağutlar olduğunu, onların dostlarının da Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın dini ile savaşan, hükmünü iptal eden Allah düşmanları olduklarını açıklayamayacaktır. Her Müslümanın bu küfür kanunlarından berî olması, bu kanunlarla hükmedenleri inkar etmesi, onlarla cihad etmesi, onların hükmünü yıkıp Allah *(Subhanehu ve*

Tealâ)'nın hükmünü kaim kılmak için çalışması gerektiğini açıklayamayacaktır. Muhterem Muhammed Kutub! Mesele gün gibi aşikardır. Hak olan, Müslümanın bu gerçekleri haykırması, açıklaması ve bâtıldan ayrılmasıdır. İşte Enbiyanın ve Millet-i İbrahim'in davası budur. Fakat ey Muhammed Kutub! Neslimiz bu okullarda eğitiliyor, onların sütüyle besleniyor. Şüphesiz, çocuğu sütten kesmek zor bir iştir. Bu yüzden söylediklerimi yapmanın, senin için ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyorum. Ancak muhterem Muhammed Kutub! İstesen de istemesen de gerçek apaçık ortadadır.

İkinci Şüphe
“Meydanı Onlara mı Bırakalım” Şüphesi

Abdurrahman Abdulhalik, gençlerden bir topluluğa verdiği konferansta şunları söylüyor:

“Mesela Hindistan... İngilizlerin Müslümanlarla savaştığı ilk yerdir. İngilizler savaşı kazandı. Çünkü güçleri vardı. Sonra İngilizler sivil okullar açtılar. İnsanlara «Gelin sizi eğitelim» dediler. İslami ya da gayrî İslami sivil okullar, tıp, mühendislik ve diğerleri... Müslümanlar çocuklarını okullara göndermediler. Sonuçta Sih ve Hinduların çocukları ordu komutanı oldu. Devlette, bakanlıklarda yüksek mevkilere geldi. Müslümanlar ayak takımı olarak kaldı. Sonunda devletleri kuruldu. Devletin yarısını teşkil eden Hindular Müslümanları sürdüler, katlettiler, Hindistan’ın en kötü yerlerine attılar.” Ve o, sözlerini şöyle bitiriyor:

“Hindular herhangi bir muhalefetle karşılaşmadan kanunlarını uyguluyorlar.”

Bu sözlere karşı Allah’ın izniyle deriz ki: Öncelikle bu sözlerdeki “Hindular hiçbir muhalefetle karşılaşmadan kanunlarını uyguluyorlar” kısmı karşısında duyduğum hayreti ifade etmek istiyorum. İkinci olarak bu sözlerin özeti şudur:

“Okullardan uzaklaşmaya davet, bâtıl ehline büyük bir yardım sayılır. Onlara hakimiyet için fırsat vermek ve onların bunu kullanması demektir. Müslümanların çocukları cahil, zayıf ve zavallı olarak kalırken onlar yüksek makamlara gelip oralarda hakim olacaktır.”

Bu, en çok duyduğumuz meşhur şüphelerdendir. Sadece okullara katılmaya cevaz vermek için değil aksine şirke, zulme,

bâtıla yardım içeren bütün görevler için bu kullanılır. Hatta Abdurrahman Abdulhalik aynı konferansında orduya, millet meclisine, polis teşkilatına katılmayı caiz görüyor. Bu söylediklerine de Hindistan'ın hikayesini ve İngiliz sömürgeciliğini delil gösteriyor. Bu gerçek bir delil sayılır mı?

Kendini selefî metoda nisbet eden bir kimseye, ihtilaf anında Allah ve Rasulü'nün sözlerini terk ederek bâtıl, tahrif edilmiş hikayelere sarılmak yakışır mı?

Tahrif diyoruz çünkü onun anlattığı gibi sömürgecilerin kurduğu okullardan Müslümanların uzak durduğu gerçek değildir. Hindistanlı Müslümanlardan büyük kısmının bu okullara gittiği, oralarda ön plana çıkıp Abdurrahman Abdulhalik'ın yaptığı gibi onları savundukları meşhur bir tarihî gerçektir. Ki bu durum Hindistan'da o dönemde Müslümanların başına gelen en büyük felakettir. Onun iddia ettiği gibi Müslümanların okula gitmediği doğru değildir. Çünkü o okullardan, batı kültürünü ve İngilizleri seven, laik bir nesil mezun olmuştur. İsmi Müslüman olan ancak İslam ile alakalı hiçbir şey bilmeyen bir nesil... Haçlı ihtilalcileri onları kendi elleri ile yetiştirdiler ki kendileri ayrıldıktan sonra onlara yönetimi bırakabilsinler.

Okulları kötü görerek karşı çıkan ve gitmeyenler ise fakirlikten ya da onun gibi herhangi bir engelden dolayı bunu yapmamıştır. Onlar Hindistan'da gerçekten çok çok az sayıdadırlar ve çoğunluğu selefî menhec üzere hareket eden hadis ehli alimlerdir. Hem onların çocuklarında hem de temiz akidelerinde, bu kendini gösterir. Eğer Hindistan'da ön plana çıkan çağdaş alimleri araştıracak olursanız, onların söz konusu bataklıktan uzak kalan bu azınlık olduğunu göreceksiniz. Ancak Müslümanların çoğu bunu terk etmiştir.

Fransa tarafından işgal edilen (Cezayir, Tunus, Lübnan gibi) ülkelerdeki okullarda Fransa'nın, Fransız kültürünün ve kanunlarının övgüsünü okudular. Bu konu, kimsenin tartışıp itiraz edeceği bir konu değildir. Bu ülkelerde yaşayan herkes

bunu bilir. Mesela Cezayir… Herkes bilir ki kanunları, sosyal düzeni ve eğitim sistemi tamamen Fransa’dan alınmadır. Eğitim görmüş kişiler içinde Fransızcada mahir olduğu kadar Arapçada da mâhir olan kimseyi bulamazsınız. Onların çoğunluğu, seve seve Fransızlaşmıştır.

Ahmed bin Muhammed Sadık el Gemari, “Çağdaş icadlar” adlı kitabında şunları söylüyor:

“Pek çok alanda yazarların bulunmaması, bugün Fas’ta ve sömürge altındaki bazı bölgelerde neredeyse gerçek olmak üzeredir. Mesela Cezayir’de pek çok alanda İngilizce yazan yazarlar mevcutken, Arapça yazan bir yazar yoktur. Çünkü onlar, İslam’ın esası olan Arapçayı ortadan kaldırmak maksadıyla İngilizceden başka dilde eğitim yapılmayan okullarda okumuşlardır.

Hindistan ve halkı için de aynı şey söz konudur. Oradaki Müslümanlar bile okullara gitmiş, oradaki sömürgeci eğitimden ve kültürden etkilenmişlerdir. Bu etki sonucunda pek çoğu atalarının, babalarının, Kuran’ın ve dinlerinin dili olan Arapçayı düzgün konuşamazken işgalci İngilizlerin dilinde uzman olmuşlardır.

İşin aslı, bu okullarda okuyanlar kendi kültürlerini silip onların dostları olmuşlardır. Bundan sonra ise isimlerinin Muhammed, Abdullah, Hasan, Hüseyin, Ali olması ve yönetimi üstlenmeleri İslam’ın ve Müslümanların menfaatine olacak anlamına gelmez. Aksine onlar İslama ve Müslümanlara kötülük yaparlar. Kendi halklarından koparılıp batılı hocalar tarafından eğitilmişlerdir. Bu hocalar kendi kültür ve geleneklerini gençlerin içine yerleştirmiş, kendi kanun ve sistemleri ile hükmetmişlerdir. Bu gençler, efendileri için sadık hizmetçiler, maslahatlarının bekçileri olmuşlardır.”

Muhammed Emin el Mısri ise şunları söylüyor: “Milli Eğitim Bakanlığı’ndan bir temsilci Şam’daki misyoner okulunu ziyaret etti. Misyoner okulu ona medhedilirken eski mezunlarının resimleri de gösterildi. Aralarında önemli

isimlerin neredeyse hepsi, ülkenin kurtuluşunun ilk döneminde Suriye yönetiminde görev yapan kişilerdi.”

Muhammed Kutub, “Yirminci yüzyıl cahiliyesi” adlı kitabının 334. sayfasında, sömürgeciliğin İslam akidesini yıkma yöntemlerinden bahsederken şöyle diyor:

“İslamı bilmeyen bir kadın nesli ortaya çıkarmak kaçınılmazdı. Bunun yolu eğitimdi… Daha önce erkekler üzerinde denenmiş olan sömürgeci metodla eğitim. Siyonist haçlı sömürgeciliği, Türkiye’de, Mısır’da, Arapistan’da, Hindistan’da, (Afganistan’ın kurulmasından önce) Endonezya ve Afrika’da özgürlük(!) hareketlerini destekledi. Kadınların hem sömürgeciler, hem hükümetler, hem de misyonerler tarafından kurulan okullardaki eğitim sistemine göre okumalarını teşvik edip yönlendirdi ki böylece sadece hissî olarak İslam’dan uzak olan değil, aynı zamanda dinden nefret edip iğrenen bir kadın nesli yetiştirebilsin.

Siyonist haçlı sömürgeciliği Müslüman kadını Müslüman olsun diye eğitmedi. Ancak kendilerinin de ifade ettiği gibi “özgür” olsun diye eğitti. Bu özgürlük, İslam’dan kurtulmak anlamında bir özgürlük… Okullarda ve üniversitelerde yeni bir genç nesil yetiştirdiler. İşte bugün İslam aleminde varlığını sürdüren bu nesil, Siyonist haçlı sömürgeciliğin nihâî hedefiydi çünkü İslam akidesinden geri kalan kırıntıları yok etmeyi işte bu nesil gerçekleştirecekti.”

Bu şüphelere aldanan herkese Muhammed Kutub’un “Muasır Gerçeğimiz” adlı kitabının “İngiliz ihtilalinin rolü ve fesad yöntemleri” adlı bölümü okumalarını tavsiye ederim. Bu bölümde söz konusu şüpheleri kökünden yok eden ayrıntılı açıklamalar yer alıyor. Okuyun, çünkü bu gerçekten çok önemli.

Ahmed bin Sadık el Gemari, “Muasır icadlar” adlı kitabının 65. sayfasında şunları söylüyor:

“Bu okullar İslam için en büyük tehlikedir. Müslümanlara en büyük zararı bunlar verir çünkü onlar, dini yok etmenin tek

aracıdır. Bu okullar orada okuyup mezun olan öğrencilerin içinden dinin sökülüp atılmasının, ahlaklarının bozulmasının, küfre düşmelerinin, mürtedliklerinin tek sebebidir. Çünkü kafirler İslam'ı yok etmek için uzun uzun düşündükten ve 500 seneyi aşkın tecrübeden sonra amaçlarına en yakın en başarılı yol olarak bundan başka yol bulamamışlardır. Bu yüzden onlara özen göstermişler ve İslam'ı yok etmek için sömürgeleştirdikleri her yerde "İslama saldırı" ve "Oryantalistler" adlı kitaplarda ayrıntıları ile verilen sayısız kongre düzenledikten sonra bu okulların çoğalmasına gayret etmişlerdir. Sömürgecilik ile övünen, Avrupa kültürüne hayran olan her Müslümanın bu iki kitabı okuması gerekir ki sömürgecilerin maksadlarını, onların Müslüman çocuklarını özellikle de kızlarını eğitmek için neden bu kadar çaba harcadıklarını anlayabilsinler. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onlara lanet etsin. Müslüman bir kızın Avrupalıların dilini öğrendiği zaman (öncelikle aldığı eğitimle, ikinci olarak da Avrupalıların kitap ve dergilerini okumakla) onların ahlakı ile ahlaklanacağını, Avrupa ruhunu benimseyeceğini açıklamışlardır. Böylece içindeki dini eğitim ve İslami ruh zayıflayacak. Sonra öğretmen olacak, anne olduğu zaman çocuklarını Avrupa ruhuna uygun yetiştirecek ve çocukları dini bilmeden, dinden uzak yaşayacaklar. Böylece dinden çıkmaları ve İslamdan soyutlanmaları gerçekleşecek. Hedeflenen bu amaç, okullar sayesinde gerçekleşmiştir.[167]

İşte Muhammed İkbal... Batı eğitiminin ateşi ile yanmış, Hindistan'daki diğer herkesten daha fazla bu eğitim sisteminin gerçek yüzünü bilenlerden birisi... Bakın ne diyor:

"Batılı eğitim sistemi fazilet, ahlak ve dine karşı kurulan bir entrikadır."

"Küfür Gazvesi ve Çağdaş İslam Toplumundaki Etkileri" isimli kitabın yazarı, sömürgeciliğin eğitim ve kültür alanındaki küfür gazvesi ile ilgili şunları söyler:

---

[167] Çağdaş İcadlar, sf: 65

"İpler düşmanların (yani sömürgecilerin) ellerine geçince, bütün dikkatlerini eğitime yönelttiler ve onu bozdular. Bir yandan eğitim gören kişilerde batı kültür ve medeniyetine ve batı düşüncesine saygı duymayı gerçekleştiren eğitim metodlarını, derslerini ve planlarını zorunlu tutarken diğer yandan İslami düşünceyi, İslam kültür ve medeniyetini hakir gören şeyleri mecbur tuttular. Bu şer tohumlarını İslam alemindeki bütün okullara, enstitülere ve eğitim alanlarına attılar."

"Şimdi eğitimi bozma planlarından, hedeflerinden ve metodlarından bahsedeceğiz. Ve düşmanımızın, yurdumuzun orta yerinde bize nasıl saldırdığını göreceğiz. Fikirlerimizi nasıl fesada uğrattıklarını, bizi fikir ve medeniyette nasıl kendilerine tâbî hale göreceğiz.

Bu bozgunculuğun en önemli meyvesi kız ve erkeklerin aynı ortamda karışık olmalarıdır. Öğretmenlerin büyük bir kısmının, batı kültür ve medeniyetine dostluk besler hale gelmesidir. Çünkü o kültürün kucağına atılıp onun fâsıklığı, bozukluğu ve tahriflerinden kana kana içmiştirler.

Yine onun en önemli meyvelerinden bir diğeri; dinin iktisadî, sosyal ve siyasal sistemle en ufak bir bağlantısı olmaksızın ferdî bir eylem olduğuna dair olan habis düşüncedir. Bu düşünce, İslamı, Müslümanların hayatından soyutlamayı, İslami kimliği yok edip batı medeniyetine dönüştürmeyi hedefler. Bu meyvelerden bir diğeri, eğitimin düşmanlarımızın eline geçmesidir. Mürtedlik, sapkınlık, kadınların erkekleşmesi, erkeklerin kadınlaşması ve kadının peçesini açıp erkeklerle karışık ortamlarda bulunması üzere eğitim veren düşmanlar... Kadını dansöz ve şarkıcıya çeviren düşmanlar... Tüm bunların ardındaki asıl büyük hedef, Müslümanların içindeki İslami özü yok edip onları batı medeniyet ve fikrini benimser hale getirmektir."

Şeyh Abdulkadir es-Sindî sömürge okulları ile ilgili "Kitap ve Sünnetteki Hicab" adlı kitabında şunları söylüyor:

“Batının, Müslümanları fesada uğratmak ve İslam inancına bağlılıklarını yok etmek için getirmiş olduğu bu eğitim metodları; gençlerin ve kadınların bozulmasının, ahlakî, kültürel ve fikrî çöküşe düşmelerinin asıl sebebidir. Bu metodlar içeriklerinde, çok tehlikeli bir şekilde bedenleri, vicdanları ve kalpleri yakan bir ateş taşımaktadırlar.”

Eğer muasır tarihçi ve düşünürlerin, davetçi ve eğitimcilerinin görüşlerini inceleyecek olursak hepsinin bu şekilde olduğunu görürüz. Hepsi aynı anlamda konuşurlar. Öyle ki bu düşünceler, Müslümanların felaketinin, sömürgecilerin kurduğu okullara gitmemekten kaynaklandığını iddia eden muhaliflerin görüşlerine tamamen zıttır.

İşin aslı, gerçekler onların iddialarının aksine de olsa onların büyük çoğunluğu bu okullara teşvik etmektedirler. Bizim için asıl felaket ise, kafir hükümetler elinde perişan olmuş bir nesil türeten bu durumdur.

Bugün yöneticilerin hepsi batılıların elinde yetişmiştir. Kafirlerin okullarında okumuş, onların kültürünü almış, onların gelenek-göreneklerine tabi olmuş, kanunlarına ve sistemlerine hayran olmuşlardır.

Edebiyatçı ve kültürlü olarak nitelendirilenler kimseler için de durum aynıdır. Taha Hüseyin, Rıfai Tahtavî, Hüda Şiravî ve onların İslam’a ve Müslümanlara karşı olan kötü sözleri, batıya ve onun medeniyetine olan dostlukları aşikadır. Bu kişiler sömürgeciliğin terbiyesinden geçmiş, onun verdiği eğitimin eseridirler.

Aslında durum oldukça açıktır. Muhalifleri susturmak için saydığımız bunca şeye gerek yoktur. Onlara göre; sömürgeciler bir yeri işgal etmekle, o ülkenin kaynaklarını gasp edip halkına boyun eğdirip köleleştirmek gibi bir şey düşünmezler. Halkı aydınlatır, onlara fayda verir, geri kalmışlık, zayıflık ve acizlikten kurtarırlar. Toplumları ilim, irfan ve muasır medeniyetler seviyesine çıkarırlar. Oysaki durum bunun tam tersidir. Sömürgeciler işgal ettikleri topraklarda, halkın ruhunu

öldürmeye çalışırlar. O toplumun çocuklarının ruhuna; kafir sömürgecilere bağlılık, itaat ve dostluk tohumları ekerler. Buna ilaveten okullarda okutulan eğitim metodunda oldukça yaygın olan; kendi kanunlarını, bozuk kültürlerini, çirkin adetlerini yaygınlaştırırlar. Böylece kendilerini adım adım izleyen taraftarlar yetiştirirler. Onların amaçlarına, isteklerine düşmanlık beslemeyen taraftarlar... Bu durumu inatçılar dışında kimse inkar edemez. Acı gerçekler bunun en büyük şahididir. Ve okullardaki fesada dair getirdiğimiz örneklerde de bunun delilleri mevcuttur.

Eğitim alanında ileri gelen büyük alimlerden Fetih Rıdvan diyor ki:

"Okul kitapları bazı ülkelerde, milletin kendini küçük görmesi ve kendine güvenini kaybetmesi için kullanılmıştır. Sömürgeciliğin yaptığı, kendi emellerine boyun eğen ülkelerdeki kitapları halkın kendine olan güvenini kaybetmesi için bir araç haline getirmektir."

İşte İngiliz sömürgecilerin bizzat kendileri bu okulların ardındaki gerçek hedefleri bütün açıklığı ile haykırıyorlar. (Abdurrahman Abdulhalik'in habersiz olduğu hedefler)... Lord Mikali, Hindistan ile ilgili şöyle diyor:

"Bizim ile gözetimimiz altında olanlar arasında bir tercüman topluluğu oluşturmamız gerekiyor. Bu topluluğun rengi ve kanı Hindu, zevkleri, görüşleri, dili ve düşünceleri İngiliz olacaktır."

Günümüzdeki sömürgeciler ve taraftarları (bir Müslüman Hintli şairin dediği gibi) çocukları öldürme politikası izleyen firavundan daha zekilerdir. Firavun, sömürgecilerin yaptığı gibi onları hissetmeden öldüreceği okullar ve fakülteler açmadı!

Abdurrahman Abdulhalik'in görmezden gelmeye çalıştığı önemli hakikat; bu çağdaş sömürge okullarından mezun olanların, İslam'ın isminden, Kuran'ın resminden başka bir şeyden haberi olmayan kimseler olmasıdır. Hatta onlar İslam

şeriatının en azılı düşmanları oldular. Hem fikrî silahlarını hem de hakiki silahlarını toplumlarının bağrına çevirdiler. Sömürgecilerin yaptıklarından çok daha şiddetli bir şekilde kendi Ümmetlerini yaralamaya başladılar. Onlardan yönetimi üstlenen her bir idareci, Ümmete yapmadığını bırakmadı. Batılıların ve diğerlerinin besleyip büyüttüğü Atatürk, onlardan sadece bir tanesidir. Hilafete, İslam'a ve Müslümanlara yaptıklarını bir düşünün. Günümüzde İslam aleminde -yaşayan veya ölmüş- bütün yöneticilerin durumu aynen böyledir.

Söylediklerimizin en büyük şahidi, günümüz gerçekleridir. Onlar, İslam'ı yönetimden uzaklaştırdılar. Dostlarının bütün kültürel, sosyal, iktisadî, kanunî ve siyasî bozukluklarını ülkelerine naklettiler. Evet, sömürgeciler bu topraklardan çıktılar. Ama içleri rahat bir şekilde... Arkalarında kendi ümmetlerini imha eden bir nesil bıraktılar. Efendilerinin planlarını büyük bir dikkatle, ihlasla, gözü kapalı uygulayan bir nesil... İşte gerçek budur. Allah onu affetsin, Abdurrahman Abdulhalik'ın eksik bıraktığı hikayenin devamı budur.

Sanırım bu noktada, tam bu anlattıklarımızdan sonra, Şeyh Abdurrahman bin Nasır es-Sâdî'nin sözlerinden nakletmemiz yerinde olacaktır. O, Irak ve çevresinde hakimiyet süren İngiliz sömürgeciliği döneminde yaşayanlardandır. Sözleri, bu şüphelere aldanan herkesin ve bütün muhaliflerin istediği türden oldukça açık ve nettir. Allah ona merhamet etsin. "Sadi Fetvaları" adlı kitabında, İngiliz sömürüsünün altına giren Irak, Bahreyn ve çevresinden bahsederken daru'l harp ve daru'l İslam ile ilgili ayrıntılı açıklamalarda bulunuyor. Ve savaş ülkeleri ile ateşkes ve eman verilen ülkeleri kısımlara ayırırken söz konusu ülkelerin sömürge ülkesi olduklarını belirtiyor. Buralara ticaret vs. için -Müslümanlar oralarda dinlerini izhar ettiği sürece- gitmenin caiz olduğunu söylüyor. Sonra şöyle diyor:

"Ancak aile ile beraber buralarda oturmak ve işgalci bir zihniyete sahip olanların mezun olduğu okullara çocuklarını göndermek... İşte bu en büyük tehlikelerdendir!"[168]

İşte zamanın alimlerinden Şeyh Sadi es Selefî'nin görüşleri. Bu okulların durumunu gün gibi ortaya koyuyor. Bütün bunlardan sonra diyoruz ki:

Bu dinin zaferinin ne şekilde gerçekleşeceğini, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bize hem rehberliği hem de bizzat hayatı ile en güzel şekilde açıklamıştır. Onu kendi nefsî isteklerimize ve mizacımıza uyduramayız. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu dinin Rabbidir. Ve O, hiç kimse olmadan dinine yardım etmeye kadîrdir.

> *"Andolsun içinizden, cihad edenleri ve sabredenleri belirleyinceye ve durumlarınızı ortaya koyuncaya kadar sizi deneyeceğiz." (47, Muhammed/31)*
>
> *"Eğer Allah dileseydi, onlardan intikam alırdı. Fakat sizi birbirinizle denemek için böyle yapıyor. Allah yolunda öldürülenlere gelince, Allah onların amellerini asla boşa çıkarmayacaktır." (47, Muhammed/4)*
>
> *"Allah, sizden iman edenleri ayırt etmek, sizden şahidler edinmek için böyle yapar. Allah, zalimleri sevmez." (3, Ali İmran/140)*

Bu dine yardım etme ateşi ile yanan Müminlerin, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in gittiği yol üzere sebat edip Enbiya ve Rasullerin yolunu tutmaktan başka yapacak bir şeyleri yoktur. Bu yolun en önemli özelliği Allah için dostluk ve Allah için düşmanlıktır. Yani Müminlere dost olup Allah'a ve Rasulü'ne karşı olanlara düşman olmak. Bu ayrılışı ortaya koymak... Onların taptıkları ilahlarını terk etmek... Bu, bütün gönderilen Rasullerin, İbrahim *(aleyhisselam)*'ın çocuklarının dini ve Rasulümüzün *(sallallahu aleyhi ve sellem)* davetinin aslıdır. Bu yol Allah ve Rasulü'ne düşmanlık yapanların, onların

[168] Ayrıntılı görüşleri ve fetvaları için bkz: Sâdî Fetvaları, sf: 96

sistemlerini sevenlerin, yanlışlarına ve kötülüklerine rıza gösterenlerin yoluyla asla birleşmez. Çünkü onlar birbirine zıt, birbiriyle çelişen iki farklı yoldur. Ve Rasullerin yolu üzerinde sebat etmek, eğri yollara sapmamak; dinin zaferinin en büyük şartlarındandır.

Muhaliflerin iddia ettiği gibi Allah'ın dininin zaferinin, bu okullardan ve onun misali kurumlardan geleceği doğru değildir. Aksine bu okullar daha önce de açıklandığı gibi Müslümanların yozlaşmalarının, nesillerinin bozulmasının, dinden dönerek zafere ulaşamamalarının en önemli sebebidir. Rasullerin ve Nebilerin idrakine sahip bir neslin ortaya çıkmayışının en büyük sebebi bu fesad okullarıdır.

Sonuç olarak bugüne kadar taşıdığımız inancımızı gizlemiyor, söylediklerimizden utanmıyoruz. Gençlerin okuma yazma bilmeden fakat dinlerine, akidelerine, Peygamber *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yoluna sımsıkı tutunarak kalmalarının, bu zındık okullardan Peygamber *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in daveti ve metodundan soyutlanmış, hak dinden sapmış, babaları İbrahim *(aleyhisselam)*'ın dininden çıkmış, Peygamber *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e muhalefet eden bir kişilik olarak mezun olmalarından daha hayırlı olduğu yönündeki sözlerimizden dönmüyoruz. Gördüğümüz ve şahid olduğumuz şudur ki bu fesad medreselerinden mezun olanların ne dünyaya ne de ahirete yönelik bir faydaları söz konusudur. Ancak biz yine de, eğer bir çocuk fesadın son haddine ulaşmış olan bu okullardan mezun olsa bile "Allah ona doğru yoldan sapmamayı nasib etsin" diyoruz. Çünkü kalbi ölmüş, fitnelerin övülmesine alışmış, kulakları müstehcen, yanlış sözler dinlemeye alışmış, gözleri çirkinlikleri ve bozukluları görmeye alışmış bir halde istikrarsız şekilde yaşayacaktır. İçindeki İbrahim *(aleyhisselam)* ümmetine bağlılık öldürülmüş, yok edilmiş bir halde... Ne Allah için buğz eden ne de Allah düşmanlarından uzak olabilen... Bâtıl ve ehline dalkavukluk yapıp onlarla çatışmayan biri olarak yaşayacaktır.

Ebu Hasan en Nedvî'nin şu sözleri ne kadar doğrudur:

"İslam Ümmeti, konumu ve tabiatı itibarıyla özel bir ümmettir. Ümmet; ilke, akide, risalet ve dava sahibidir. Bu yüzden onun eğitimi, bu ilkelere ve metoda tâbî olmalıdır. Bu görevi yerine getirmeyen, vefasızlık eden, emanetine ihanet eden hiçbir eğitim metodu İslami eğitim değildir. Aksine yabancı eğitim sistemidir. İnşâ eden, onaran değil, yıkıp tahrip eden bir sistemdir.

Bu noktada yapılacak en doğru iş, İslam ülkelerinin bu eğitim sisteminden uzaklaşmasıdır. Çünkü okuma yazma bilmeden kalmak kişiye akidesini, ruhunu ve tabiatını kaybettiren bu eğitim sisteminde okumaktan daha hayırlıdır."

Bu şüpheye dair cevabımızı bizzat Abdurrahman Abdulhalik'ın kendi kitabındaki sözleri ile bitiriyoruz. Kendisi "Müslümanlar ve Siyasi Çalışma" adlı kitabının 13. sayfasında şöyle diyerek kendi ortaya attığı şüpheyi yok etmektedir:

"İngiliz, Fransız, İtalyan, Hollandalı ve Rus sömürgeciler hiçbir bölgeden, emirlerine itaat eden, kendilerine tâbî olan bir hükümet kurmadıkça çıkmadılar."

Öyleyse mesele, onun şüphelerinde iddia ettiği gibi Hinduların, Sihlerin kurnazlığı ya da Müslümanların (onun iddiasına göre) uzak durduğu okulları suistimal etmeleri meselesi değildir. Bu, bizzat sömürgecilerin planı ve uygulamasıdır.

Sonra aynı sayfada kelimesi kelimesine aynen şunları söylüyor:

"Kafirler, batılı hayat mefhumuna inanan, akideye ve şeriat metoduna düşman olan yeni bir nesil yetiştirmeyi amaçladılar."

Demek ki sömürge okulları sadece tıp ve mühendislik okutmuyor. Bu hizmetler, sömürülen ülkelerin kara kaşı, kara gözü için de sunulmadı. Aksine gizlice zehirlemek içindi. Halkları bozmak, sömürgecilere, sömürgeci kültürlere, gelenek

ve kanunlarına hayran bir nesil yetiştirmek içindi. Onlara dostluk edip kendi akide ve dinlerine düşman bir nesil...

Abdurrahman Abdulhalik bu önemli konuyu neden sakladı? Bu gençlere şüphelerini sunarken neden bunları zikretmedi?

Daha sonra şöyle diyor:

"Sömürgeciler İslam ülkelerini ve bölgelerini ancak dine muhalif bir yaşantı yerleştikten sonra terk etti."

Devamında dine muhalif olan hususlara örnekler veriyor:

"Eğitim sistemi, hem dinî hem de dünyevî konularda kendilerine güvenilemeyecek, sözde öğrenim görmüş kişiler üretiyor."

Bunlar, şüphelerine cevap olarak ve onları hükümsüz kılmak için yeterlidir.

Çünkü hem dinî hem de dünyevî konularda kendisine güvenilmeyen bir kişi, hilafet devletini nasıl kurabilir? Allah'ın hükümlerine nasıl sarılabilir? Abdurrahman Abdulhalik'ın beklediği hükümet günümüzdeki şu hükümetler gibi değilse tabi...

3. Şüphe
"Çocuklarımız Cahil mi Kalsın" Şüphesi

İkinci şüpheye verdiğimiz cevaptan sonra muhaliflerimiz şu şekilde itiraz ediyorlar:

"Sizin dediğinize göre çocukların Allah'ın dinine yardım etmesi, davetçi olması, cihad etmesi mümkün değildir. Okuma yazma bilmeyenlerin yaşayamadığı bir dünyada, çocuklarımız okuma yazma bilmeden kalacaklar... Ey kardeşim! İlim; nur, izzet ve keramettir. Sen Müslümanların çocuklarının dünya işlerinden anlamayan geri zekalılar olarak kalmasını mı istiyorsun? Hem sonra Müslüman toplumların Müslüman doktorlara, Müslüman mühendislere ve Müslüman öğretmenlere ihtiyacı yok mu?"

Buna şöyle cevap verilebilir:

Öncelikle bu zamanda okuma yazma bilmeyenin yaşayamayacağı büyük bir abartıdır. Ayrıca bunu söyleyen kimse, Allah katında büyük bir tehlikededir. Zira bu kimse rızkın diploma ve eğitimde olduğunu söylüyor demektir. Bu ise Kureyş müşriklerinin dahi işlemediği rububiyet şirkinin ta kendisidir. Bununla beraber günümüz dünyasında okuma yazma bilmeyen bir kimsenin açlıktan ölüp yaşayamayacağına dair iddia günümüz gerçekleri ile muhaliftir. Çünkü günümüzde okul ve diploma olmaksızın el emeği ile şerefli bir şekilde rızkını kazanan nice insanlar vardır. Ve bu diplomalara sahip olmayan nice milyonerler vardır. İşte mühendisler, öğretmenler, doktorlar, idareciler... Bu okul ve üniversitelere diploma için milyonlar döküyorlar. Ancak sonunda işsizlik sorunu baş

gösteriyor çünkü buralardan mezun olanlar okullarda öğrendiklerinden başka bir şey yapamıyorlar.

Ebu Hasan en Nedvî, "İslami bölgelerdeki eğitim nasıl yönlendiriliyor" isimli eserinde şöyle der:

"...İkinci boyutu ise iktisadî boyuttur. Eğitim işsizliği arttırmıştır ve böylece halkın eski sorunlarına yeni bir sorun eklenmiştir. Bu sorun, hiçbir mesleği olmayan işsiz bir topluluğun ortaya çıkmasıdır. Bunun sebebi, bu grubun okumak ve yazmaktan başka hiçbir işi iyi yapamamalarıdır. Hükümetin onları istihdam etme gücü de oldukça sınırlıdır. Elbette ki bütün mezunlara iş veremez ya da bütün eğitimlilerle ilgilenemez. Böylece gelişmiş ülkelerdeki eğitim görmüş kimselerin işsizlik sorunu, çözümü olmayan şiddetli bir krize dönüşmüştür." [169]

Öncelikle biz Müslümanlar arasında öyle kimseler var ki dünya malı olarak çok az bir şeye sahip. Ancak onlar Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* katında diplomalarına, kültürlerine ve dünyevi bilgilerine göre ünvanlandırılıp saygı ve hürmet gören kişilerden daha değerli ve daha muteberler. "Vücutta bir et parçası vardır ki, o düzgün olduğu zaman bütün vücut düzgün

[169] Bilindiği üzere Türkiye'de liseyi bitiren kişilerin lise diploması ile bir işe girebilmeleri neredeyse imkansızdır. Üniversite bitiren birçok kişi bile iş bulamıyor. Üniversiteyi kazanmak da kolay değil. ÖSS sınavlarına her yıl yaklaşık 1,5 milyon kişi giriyor. Ve bunlardan sadece 100–150 bini işe yarar bir üniversiteye girebiliyor. Tabii iş üniversiteyi kazanmakla da bitmiyor. Örneğin, eğitim fakültelerinden mezun olup öğretmen olmaya hak kazananların hepsi öğretmen olamıyor. Devlet okullarında öğretmen olabilmek için bir de KPSS sınavına girmeleri gerekiyor çünkü devletin saçma politikalarından dolayı her yıl 100–150 bin öğretmen adayı mezun olurken, devlet bunlardan sadece 10–15 bin kişiyi istihdam edebiliyor. Sonuç olarak, Türkiye'de 12 senelik eğitim sonunda liseden mezun olan 100 öğrenciden sadece 10 tanesi üniversiteyi kazanabiliyor. Ve üniversiteyi kazanıp mezun olan 10 kişiden de sadece 1 kişi iş sahibi olabiliyor.

olur. O bozulduğu zaman bütün vücut bozulur"[170] diye buyuran Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ne kadar doğru söylemiştir.

Kişinin kendisini ve halkını ıslah etmesi, onları terbiye etmesi pek çok babanın zannettiği gibi onları yedirip giydirmek, dış görünüşlerine ve dünyevi işlerine önem vermekle olmaz. Bundan daha önemlisi ahlakî, aklî ve ruhî terbiyelerine yoğunlaşmaktır.

Çocuklarını okulların fesadından kurtarmak demek, onları sokakların ve caddelerin fesad ortamına atmak anlamına gelmez. Ya da muhaliflerin iddia ettiği gibi onları zeka açısından geri kalmış, okuma yazma bilmeyen cahiller olarak bırakmak anlamına da gelmez. Bunu aklı başında olan hiç kimse söyleyemez. Bilakis onlara dinî vecibelerini öğretmek gerektiği gibi dünyevi konularda da faydalanacakları bilgileri vermek gerekir. Bunu yapmak; insanlara, dünya ile meşgul olmaları, onun fitnelerine aldanmaları ve bu eğitime yeterli önemi göstermemeleri sebebiyle zor gelir. Hatta davet ve ıslah ehlinden olup toplumu ıslah etmek, içinde bulunduğumuz durumu değiştirmek için vakit ayırıp ömrünü harcamanın zorunlu olduğunu söyleyip duranlara; aynı şeyi kendi çocuklarını yetiştirmek için yapmaları gerektiğini söylediğiniz zaman çelişkiye düştüklerini ve bu konuda azimli olmadıklarını görürsünüz. Bunu yapmalarını engelleyen binlerce sözde sebep sayarlar. Çoğunluğu çocuklarını eğitmek için biraz vakit ve çaba harcamak yerine, onları kokuşmuş okullara gönderip oralarda ömürlerini ziyan etmelerini tercih ederler ve çocuklarını kaybederler.

Oysaki bu iş, çocuklukta çok kolaydır çünkü çocuklar çabuk anlar ve öğrenirler. İnsan dürüst ve azimli olursa çocukların öğrenmesi gereken her şeyi kendi başına onlara öğretebilir. Ya da dindarlığına güvendiği birisini bu iş için tutar. Çocuklarını okula göndermedikleri halde okuma yazma bilen çocukları olan

[170] Buhârî

pek çok kişi tanıyorum. Hatta tanıdığım biri çocuğuna sadece okuma yazma, matematik ve dilbilgisi değil İngilizce bile öğretmiştir.[171]

Neden olmasın ki? İşte Zeyd bin Sabit... On beş gecede yahudi yazısını yani Süryaniceyi öğreniyor ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e gelen yahudilerin kitaplarını okuyabilecek kadar uzmanlaşıyor.[172] Halbu ki o bir çocuktu ve ömrünü bunun için harcamadı.

Günümüzde Müslümanların çoğu hala çocuklarını okuma yazma bilen kişilere gönderiyor. Ve bu şekilde gerek gönüllü olarak gerekse ücret karşılığında ve söz konusu okullarda olduğu gibi ömürlerinin büyük bir kısmını ziyan etmeden çocuklar okuma yazmayı öğreniyor. Okula gitmeyen herkesi muhaliflerin dediği gibi okuma yazma bilmemekle vasıflandırmak doğru değildir. Muhalifler, ilim ve eğitimi sadece okulla sınırlı tutuyorlar ki bu yanlıştır.

Gelelim davaya yardımcı olmak ve dini ikame etme konusuna... Bahsedip durdukları bu dava hangi davadır? Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in hidayetinden başka bir yere ulaştıran isyan, fısk ve şirk meclisine katılanların davası mı? Şirk parlamentolarını ve tağutların kurumlarını medheden bir dava mı? Yoksa Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in, Millet-i İbrahim'in ve Nebilerin daveti mi?

Eğer sözünü ettiğiniz dava birincisi ise, biz sizinle farklı bir yoldayız. İtikadi meseleler üzerinde ittifak etmeden önce, bu tür

---

171 Bu dediğimiz şey, İngilizceyi medhetmek için değildir. Günümüz okullarındaki derslere hayran olan kişilere bir açıklama olsun diyedir. Dürüst niyet, azim ve sabırla bu kişi; çocuklarının okullarda harcadıkları süreden çok kısa bir sürede onlara bu bilgileri öğretmiş, aynı zamanda okulların fesadından ve kötülüklerinden onları korumuştur.

172 İmam Ahmed ve diğerlerinin sahih isnadla rivayet ettiği hadiste olduğu gibi (5/186)

fer'î konularda konuşmamız da doğru olmaz. Bunlar tamamen birbirine bağlıdır.

Eğer sözünü ettiğiniz dava ikincisi ise –ki bu güzeldir- o halde bilmelisiniz ki Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in dinin zaferi için tutmuş olduğu yol; okuryazarların, tüccarların, statü sahiplerinin, memurların vs. çokluğu üzerine kurulu değildi. Tam aksine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya vermiş oldukları söze sadık kalan bir grup özel insan üzerine kuruluydu. Onlar, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın rızası için kendilerini feda ettiler, dünyalarını ahiret için sattılar. Allah'ın zikri, dini ve daveti dışında ne ticaret ne de alışverişe tutkun oldular. Çoğunluğu zayıf ve fakir durumdaydı. Bu yüzden Peygamber *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Sizler ancak zayıflarınız sayesinde yardım görüyorsunuz"[173] buyurmuştur. Yine Nesai'de geçen bir başka hadiste Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur:

"Muhakkak ki Allah bu ümmete; zayıflarının duası, namazı ve ihlası ile yardım eder."[174]

Muhalifler hemen burada sözümüzü keserek bizi güçlü olmaktan uzak durmak ve hazırlık yapmamakla suçluyorlar. Onlara diyoruz ki:

Peygamberimiz Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in bize bıraktığı şey gün gibi açıktır. Bunu ancak helak olanlar inkar edebilir. Diğer bütün konularda olduğu gibi bu konuda da izlediği yol oldukça açıktır. Eğer muhaliflerimiz bunlara başvurup bir düşünseydi Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in güce, hazırlığa ve ihtiyata önem verenlerin ilki olduğunu görürdü. Ancak nasıl? Günümüzdeki pek çok insanın yaptığı gibi hataya düşerek mi? Sırat-ı müstakimden sapmış

---

[173] Buhârî

[174] İbn-i Battal der ki: "Hadisin açıklaması; zayıfların duasının daha hâlis, ibadetlerinin daha huşû ile olduğu şeklindedir. Çünkü onların kalpleri, dünyanın zevklerinden uzaktır."

olan grupların çarpık yollarına tâbî olarak mı? Yoksa mesela ok atmayı öğrenmeye teşvik etmesiyle ve onu unutmamaya karşı uyarmasıyla mı? Veya Allah'ın yardımı ile ashabı ve tâbîleri arasında cesaret, izzet, sebat, kuvvet ve iman ruhunu yaygınlaştırarak mı? Onların saflarını ve eğitimlerini, tevhidi yaşamaya, Allah'a ve Rasulü'ne itaate, Allah'tan korkmaya, O'na tevekkül etmeye ve sadece O'ndan yardım istemeye göre düzenleyerek mi? Bunun dışındakiler çeşitli Sünnet kitaplarında mevcuttur. Aynı şekilde dini ilimlere teşvik konusundaki hadisler de oldukça fazladır. Bunun yanı sıra, Müslümanlara dünya hayatında faydalı olacak, oldukça açık bilgiler verdiği hadisler de çoktur.

Daveti ve dini korumak sebebiyle dünyevi ilimleri öğrenmek hususunda Zeyd *(radıyallahu anh)*'ın kıssasına bakmak yeterlidir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* dinin maslahatı adına, kafir bir mütercimin yazışmalarını görmemesi için Zeyd *(radıyallahu anh)*'a öğrenmesini emretmiştir. Zeyd *(radıyallahu anh)*, bu emri yerine getirmek için işe başladığında vaktinin ve ömrünün çoğunu bu işe ayırmak şöyle dursun, bir ay ya da daha kısa bir sürede bitirmişti.

Burada önemli olan diğer bir husus ise şudur: Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bu konuda bir ihtiyaç hissedince, bütün ashabına bu işi yapmayı zorunlu kılmadı. Aksine bu işi bir çocukla sınırlandırdı ve onunla yetindi. Ashabının bu tür işlere vakitlerini ve ömürlerini harcadığını duymadık.

Ancak günümüz davetçilerinin çoğu, çocuklarının önemli önemsiz fark etmeksizin dünyevi ilimleri öğrenmeleri için çabalıyorlar. Davanın zaferi, dinin ikamesi, Müslüman doktor, mühendisin çoğalması bahanesi ile bu okullarda ve üniversitelerde çocuklarının zamanlarını katlediyorlar. Buna rağmen sayıları oldukça kalabalık olan bu kimseler hiçbir şey de yapamıyorlar. Allah'ın merhamet ettikleri dışında kimsenin ne dine yardım ettiğini, ne de durumu değiştirdiğini görmedik.

Bunu yapmaya çalışanlar ise memuriyet ve diplomaları ile değil; azimleri, ihlasları ve şer'î ilimleri ile yapmışlardır.

Amerika üniversitelerinden ya da diğerlerinden mezun olmuş pek çok kişi tanıyorum. Hala babalarının himayesindeler. İşsizlikten çoğu evde oturuyor. Bugüne kadar yetişenler yeterli değil mi? Artık elimizde, önümüzdeki yüz sene boyunca bize yetecek kadar doktor ve mühendis var. Artık nübüvvet metoduna uygun bir şekilde dine yardım etmek için harekete geçme zamanı gelmedi mi?

Yoksa herkes çocuğunun diploma ve iş sahibi olmasını mı istiyor? Mesele dine yardım etme ve davanın menfaati değil mi? Ey halkım! Bunu açıkça söyleyin ve dürüst olun! Eğer öyleyse sizi, insanları kandırmamanız ve davaya zarar vermemeniz konusunda uyarıyorum!

Muhaliflerimizin "İlim; nurdur, keramet ve izzettir" şeklindeki safsatalarına gelince...

Onlara soruyoruz: Bu hangi ilim? Bu özelliklere sahip olan ilim nedir?

Daha önce metodlarını anlattığımız büyük sapkınlık ve apaçık bâtıl olan ilimler mi, yoksa şeriat ilimleri mi?

"İlim, Allah ve Rasulü'nün sözleridir. Bunların dışındakiler vesvesedir" diyen ne güzel söylemiş. Bizden önce izzet içerisinde bu dünyayı yönetenler; ancak bu ilimlere tutunmaları, önem vermeleri ve yoğunlaşmaları ile izzetli olmuşlardır. Diğer insanlar ise bu ilimlere hizmet etmiş, ihtiyacı olanı kadar almışlardır. Günümüz ehlinin aksine onlara güçleri üzerindeki ve hak etmedikleri verilmemiştir...

Gördüğünüz gibi okullar, çocuklara ne şer'î eğitim ne de bilgi veriyor. Sadece, velâ ve berâdan, Allah'ın düşmanlarından ve onlara düşmanlık etmekten haberi olmayan eksik, modern bir din anlayışı... Tağutlara dayalı, onların bâtıllarını inkar etmeyen, aksine onları öven ve gençleri onlara karşı dostluk besleyecek şekilde yetiştiren sapkın bir din anlayışı... Bu fesad

medreselerinin, çocuklarına hakiki şer'î ilimleri verdiğini zannedenlerin ise zavallı, yolunu kaybetmiş kişiler olduğunu daha önce zaten öğrenmiştik.

Burada muhaliflerimize şunu da öğretmek isteriz. Asıl kural; zararlı olan iki şeyden birini tercih etmek zorunda kalındığı zaman, zararı ve ifsadı daha az olan tercih edilir. Peki, burada sizin iddia ettiğiniz gibi doktor ya da mühendis olmama zararını mı tercih etmeliyiz yoksa fesad medreselerini mi?

Bu okulların kötülükleri, gençlere verdikleri zararların boyutları ve büyüklüğü –hem bizim daha önce açıkladığımız hem muhaliflerimizin de kabul ettiği gibi- oldukça aşikardır. Okulların faydalarından çok zararı olduğu, gün gibi açıktır. Oralarda çocukların maruz kaldığı fitne ve fesad oldukça büyüktür. Her Müminin bildiği gibi; kişinin dininde fitneye düşmesi, okuma yazma bilmemesinden çok daha tehlikelidir. Ve iş sadece bununla sınırlı değildir. Bilakis yüce Allah'ın da dediği gibi *"fitne ölümden daha kötüdür."*

Dikkatli olun! Aldatıcıların aldatmasına kanmayın! Helak olanların çokluğuna da bakmayın!

Dördüncü Şüphe
“Fesad Sadece Okullarda Değil Her Yerde Var” Şüphesi

Bu noktada muhalifler önceki şüphelerine ek olarak bir başka şüphe daha ortaya atıyor ve şöyle diyorlar:

“Yeni nesil sadece bu okullarda fitne ve fesada maruz kalmıyor. Günümüzde toplum bütünüyle fesada uğramıştır. Okullardaki korktuğunuz ve uyardığınız her şey caddelerde, sokaklarda ve her yerde mevcuttur.”

Allah’ın izniyle deriz ki: Öncelikle fesadın her yerde olduğu doğru değildir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*’dan sakınan sadık bir Müslüman en azından evini televizyon, sapkın dergi ve gazeteler gibi fesada sebep olan, ona yönlendiren şeylerden arındırarak evinde çocuklarının maslahatına uygun bir ortam hazırlayabilir. Bunun dışında dinini ve itikadını kabul eden iyi kimselerle komşuluk eder. Rafızîlerin rafızîlerle, sihlerin sihlerle, Hıristiyanların Hıristiyanlarla komşuluk ettiğini görürüz. Müslümanlar hangi akla hizmetle böyle bir şeyden uzak kalıyor, bunu yapmıyorlar?

Evde, ev halkı ve çocukları için güzel bir ortamda eğitim öğretim sağlanabileceği gibi, onları ilim, takva ve hidayet meclislerine giderken yanına alarak, onlarla ilgilenebilir.

Bu anlattıklarımın, çocuklarını okullara gönderenlere ve oralara hayran olanlara çok zor hatta imkansız geldiğini biliyorum. Çünkü onlar çoğunlukla çocukları için –faydasız yere- bir şeyler kurmaya çalıştılarsa bile, okullarda onların kurduğunun çok fazlası yıkılıyor. Bu yüzden bu tür işler onlara ağır gelir, buna karşı çıkarlar, faydasız olduğunu iddia ederler.

Ancak muttaki olup sabredenler, Allah'ın haramlarından sakınıp çocuklarını bu okullardan uzak tutanlar faydasını göreceklerdir.

Bunu yapmak özellikle ıslahı isteyen, içinde bulunduğu durumu değiştirmeye, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın dinine yardım etmeye gayret eden bir Müslüman için kolay olduğu gibi aynı zamanda vacibdir de.

Değişim ve ıslah konusunda ciddi olmayan, gurbeti bilmeyenlerin aksine… Ne çocukları, ne de toplum konusunda bu tür hedefleri olmayan, kendisi ve çocukları diğer insanlardan farklı olamayanların aksine… Bize yakışan, bizim yapmamız gereken, çocuklarımızı istediğimiz gibi yetiştirmek için çabalayıp onlara vakit ayırmak değil midir?

Eğer bunu yapmazsak, bizim metodumuza şiddetli bir şekilde karşı çıkan kimselerin ellerine çocuklarımızı bırakırsak, diğer insanlardan ne farkımız kalır? Onlar sadece bize muhalefet etmekle kalmayıp bununla beraber Allah'ın dinine savaş açmış olan kimselerdir. Çocuklarımızı saptıracak, fesada uğratacak, aldatacaklarını bildiğimiz halde nasıl onlara teslim edebiliriz?

Toplumun ve sokakların fesadla dolu olduğu itirazına gelince… Eğer bir Müslüman Allah'tan sakınır, O'nun yolu üzerinde sebat ederse çocuklarını bu kötülüklerden sakındırabilir. Ailesine, Allah ve Rasulü'ne itaat etmeyi emrederse, o zaman Allah'ın izniyle muhaliflerin delil olarak getirdiği cadde ve sokaklardaki fesad onlara zarar vermeyecektir çünkü biz daha önce de açıkladığımız gibi çocukları okuldan çıkarmakla asla onları sokakların kucağına atmayı kasdetmiyoruz. Bu, çocuk terbiyesini teşvik etmek ve bu konuda salih selefin yoluna tutunmak noktasında anlattıklarımıza tamamen zıttır. Ancak bizim anlattığımız bu yol, fesad medreselerinde ömrünü tüketenlerin yetiştirdiği nesilden daha hayırlı nesiller yetiştirmeye yönelik bir yoldur. Kişi çocukları ile

beraber bu yol üzerinde sabit kalırsa, Allah'ın izni ile buna erişecektir.

Bununla beraber kişi çocuk eğitimi konusunda üzerine düşeni yapar, kendi gibi gayretli, salih kimselerle bu noktada yardımlaşır, elinden geleni yapar fakat yine de çocuklarını fesaddan kurtaramazsa, işte o zaman mâzurdur. O, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kendisine vacib kıldığı görevleri yerine getirmiş ve yasaklarından da kaçınmıştır. Elbette ecrini alacaktır. Bu noktada Nuh *(aleyhisselam)* ile oğlu, Lut *(aleyhisselam)* ile karısı ve onlar gibi diğerlerinin örneği onun tesellisidir.

> *"Öyle kimseler var ki kendisini Allah'a ve ahiret gününe iman etmeye davet eden anne ve babasına: «Of be! Yetti artık! Benden önce nice nesiller gelip geçtiği ve hiçbiri dirilmediği halde, siz beni öldükten sonra mezarımdan dirilip çıkarılmakla mı korkutuyorsunuz!» derken, onlar, Allah'a sığınıp yalvararak oğullarına: «Yazık ediyorsun kendine! İmana gel, Allah'ın vaadi elbette gerçektir» derler. O ise yine de: «Bu ahiret inancı evvelkilerin uydurma masallarından başka bir şey değildir» diye diretir. (46, Ahkaf/17)*

Ancak çocuklarını okullardaki ya da sokaklardaki fesad ve kötülüğün içine terk eden, onlarla sadece dünyevî açıdan ilgilenen, ihmalkar kişilere gelince... O, Nuh *(aleyhisselam)* ve oğlunu, Lut *(aleyhisselam)* ve karısını kendi lehine delil getiremez. Bu konuda onların durumu ile teselli olamaz. Çünkü o, ne peygamberlerin gösterdiği gibi çaba göstermiş, ne onların yoluna tâbî olmuş, ne de Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kendisine yüklediği sorumlulukları yerine getirmiştir. Aksine o, çocuklarını kendi eliyle fesadın ortasına atarak bu noktada suçu ilk işleyen kimse olmuştur. Sanki lisan-ı hâli ile "Mademki her halukarda fesada uğrayacaklar; bu iş Ahmed'in, Mehmed'in eliyle değil de bari kendi elimle olsun" der gibidir.

Tüm bunların yanında, fesadın da –bahsettiğimiz gibi- türleri olduğunu unutmamamız gerekiyor. Biri diğerinden daha kötü olan fesadlar, biri diğerinden daha az tehlikeli olan fitneler vardır. Kimse bu konuyu tartışamaz. Dediğimiz gibi kişinin, ömrünün tümünü geçirdiği yerdeki fesadın, sadece geçerken uğradığı, çok kısa süre kaldığı yerdeki fesadla kıyaslanması doğru olmaz. Nitekim Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur:

"İleride öyle fitneler olacak ki bu fitne zamanında, oturan ayakta durandan daha hayırlı olacaktır. Ayakta duran yürüyenden daha hayırlı olacaktır. Yürüyen de koşandan daha hayırlı olacaktır. Kim merak eder de fitneye bakmak isterse, fitne ona da bulaşır. Kim bu fitne içerisinde iken bir sığınak ve korunma bulursa, onunla sığınıp korunsun."[175]

Bu noktada muhalifler eski şüphelerine ek olarak, kendilerine İblis'in vahyetmesiyle bir başka hadisi delil olarak getiriyorlar:

"Hayır kardeşim. İddianı ispat edemezsin. Fitneden de kaçamazsın. Güçlü iman sahibi olana fitne etki etmez. İşte Musa *(aleyhisselam)* firavunun evinde büyüdüğü halde doğru yoldan sapmadı, günaha sürüklenmedi, haktan ayrılmadı. Tam aksine o bir Nebi ve Rasul idi. İşte Peygamberimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* kafir ve müşrik Bedir esirlerini, Müslümanların çocuklarını eğitmek için görevlendiriyor. Onların sapkınlıkları, fitneleri Müslüman çocuklarına zarar vermiyor. Hem Ömer bin Hattab *(radıyallahu anh)* «İslam'da cahiliyeyi bilmeyenler yetiştiği zaman, imanın bağları birer birer çözülür» dememiş midir?"

Allah'ın izniyle onların bu şüphelerine karşı deriz ki: Öncelikle fitneden kaçmak imanın alametinden olup salihlerin adetidir. İşte Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ahir

---

175 Müttefekun Aleyh

zamanda dini üzere sebat eden Müslüman'ı "dinini fitnelerden korumak için kaçar" şeklinde tarif etmiştir.[176] İmam Buhari *(rahimehullah)* "Kitabu'l İman"da, "Fitneden uzaklaşmak dindendir" başlığı altında bir bölüm açmıştır.

Öyleyse mesele muhaliflerin iddia ettiği gibi iman sahibinin fitneden etkilenmeyeceği şeklinde değildir. Aksine kişi, fitnelere maruz kaldığı zaman helakın eşiğinde, büyük bir tehlike ile karşı karşıyadır.

Musa *(aleyhisselam)*'ın Firavun'un evinde yetişmesi ve buna rağmen fitneye düşmemesi meselesine gelince... Bu kıssada muhaliflerimize delil olacak bir yön yoktur. Çocuk eğitimi konusunda bizce en temel şey ve en evlâ delil Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şu buyruğudur:

"Her çocuk fıtrat üzere doğar. Daha sonra babası onu ya yahudileştirir ya hıristiyanlaştırır ya da mecusileştirir."

Hz. Musa'nın kıssası ise istisnaî bir durumdur ve "şer'u men kablena"dır.[177] İstisnalar ana kaideyi bozmaz. Bu kıssanın özel bir durumu bildirdiği ve delil olarak ileri sürülemeyeceğine dair delilimiz ise şu ayetle sabittir:

> *"Musa'yı sandığa koy, sonra onu denize (Nil'e) bırak ki deniz onu kıyıya atsın. Benim düşmanım ve onun düşmanı olan biri onu alacak. (Ey Musa!) nezaretim altında yetiştirilmen için sana karşı insanların gönüllerinde tarafımdan bir sevgi bıraktım!" (20, Taha/39)*

Hz. Musa *(aleyhisselam)* Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın gözetimi altında idi. Allah'ın himayesi altında terbiye edildi.

Ne Firavun'un ne de başkalarının onu saptırması mümkün değildi. Allah'ın fazlı ile fıtrat üzere müstakim olarak yetişti. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, Firavun'un hilesinin ve kendisi ile büyüklendiği gücünün ne kadar zayıf olduğunu ortaya çıkarmak istedi. Ve böylece yaptığı planların ve aldığı tedbirlerin ne kadar

---

176 Buhârî ve diğerleri Ebu Said el Hudrî'den naklederler.

177 Bizden öncekilerin şeriatıdır.

boş olduğunu açığa koydu. Çünkü Firavun'un düşmanı onun başına bir dert olsun diye bizzat kendi sarayında, kendi tahtında yetişti. Bununla beraber Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* emzirmesi ve yetiştirmesi için Musa *(aleyhisselam)*'ı annesine iade etti. Bunun üzerine bir de Firavun'un saliha bir kadın olan eşine Hz. Musa *(aleyhisselam)*'ı sevdirdi. Tüm bunlar bu kıssanın istisnaî bir durum olduğunu açığa çıkarmıyor mu?

Bu okulların sapkınlıklarını örtmek için bu kıssayı örnek getiren kişi, battığı bataklıktan saman çöplerine tutunarak çıkmaya çalışan kişi gibidir. Bu çöplerin ona hiçbir faydası olmayacaktır. O, Musa *(aleyhisselam)*'ın annesinin Firavun'dan ve ordusundan korktuğu için Musa'yı denize bırakmasını; tehlikelerden, fakirlikten vs. korkarak çocukları denize bırakmanın caiz olduğuna delil getiren gibidir. Tabii ki bu, aklıselim sahibi olan herkes için yanlışlığı aşikâr olan bir delildir.

Yine aynı şekilde bu kıssayı delil olarak öne süren kimseye; "Çocuğunu hıristiyan, yahudi ya da mecusilere küçüklüğünden itibaren terbiye etmeleri ve onların arasında büyümesi için vermen caiz midir?" diye sorsanız kesinlikle buna izin vermez. Ve hemen bu konuda "Her çocuk fıtrat üzere doğar. Daha sonra babası onu ya yahudileştirir ya hıristiyanlaştırır ya da mecusileştirir" hadisini delil getirir. İşte bu, bizim dediğimizle aynı şeydir. Arada hiçbir fark yok.

Bedir esirlerinin, Müslümanların çocuklarına yazıyı öğretmeleri hikayesini delil getirmelerine gelince... Öncelikle bunu delil olarak getiren kimsenin, olayın sahih olduğunu ispat etmesi gerekir. Muhaliflere deriz ki: "Önce çardağı kur, sonra işlemesini yap."

Bu kıssaya dair muteber kaynaklarda sahih bir isnad bulamadım. Ancak konuya dair bazı bilgilere sadece şu iki kaynakta rastladım. Bunlardan ilki İbn-i Sad'ın Tabakat'ında (2/26) İkrime'den nakledilen mürsel bir hadisdir. Orada şöyle geçmektedir:

"Yazısı iyi olan kişi, yazı öğretmesi karşılığında serbest bırakıldı." Burada öğretilen kişilerin, Müslümanların çocukları olduğuna dair bir şey söylenmiyor.

İkinci olarak ise Ravdu'l Enf'te (5/245) şöyle geçmektedir:

"Esirler arasında yazı yazmayı bilenler vardı. Ensarın içinde ise güzel yazmayı bilen kimse yoktu. Yine esirlerin içinde parası olmayanlar vardı. Bu esirlerden on çocuğa yazı yazmayı öğretmesi, kendilerinden fidye olarak kabul edildi. Zeyd bin Sabit de o günlerde Ensar çocukları arasında yazı yazmayı öğrenmiştir."

Bu rivayetten sonra kitapta bir sened zikredilmemiş ve hatta şöyle denilmiştir:

"İbn-i İshak, haberin kaynaklarını tefsir ve hadis kitaplarından toplamış ve özetlemiştir."

Olayın isnadına dair bu söylediklerimizden sonra ikinci olarak deriz ki: Şayet bu kıssa sahih olsa bile bununla günümüz fesad medreselerini kıyaslamak bâtıldır. Çünkü olaylar çok farklıdır. Aralarında gayet net birçok farklılık vardır.

Bu farklardan ilki olayın Müslümanların yurdunda ve onların gözetiminde olmasıdır. Medine'de güç ve devlet Müslümanların elindeydi. Yönetim, hakimiyet ve zafer Müslümanlara aiddi. Esirler ise kendilerini kurtarmak için çalışan zayıf kimselerdi. Durum böyle iken dine saldırmaya, küfretmeye, dini küçümsemeye veya Müslümanların nesillerini ve akidelerini tehlikeye sokacak herhangi bir şey yapmaya güçleri yoktu.

Diğer bir fark olayın sadece yazı yazmayı öğretmekle sınırlı olmasıdır. Bu okullar ve onların fasid metodları gibi bir şey söz konusu değildir. Söz konusu müşriklerden, Müslümanların çocuklarına dini konuları öğretmeleri talep edilmemiştir. Bu tağutların sapkın öğretmenler vasıtasıyla öğrettikleri çarpık İslami(!) bir eğitim söz konusu değildir. Bu esirlerden; bugünkü okullarda küfür anayasalarının, demokrasinin öğretildiği gibi

çocuklara resim, müzik, çarpıtılmış tarih, Lat, Uzza ve Menat'ın medhini öğretmeleri istenmedi.

Bu eğitimde ne müzik çalınan tören, ne bayrağa saygı, ne de tağutlara tezahürat vardı. Ne bunlar ne de daha önce saydığımız sapkınlıklar bu olayda olmadı. Aksine sadece onlardan açıkça tek bir şey istendi ki o da yazı yazmayı öğretmektir. Hem de esirlerin boynunu ve canını kurtarmaya çalıştığı kılıçların gölgesi altında hile yapmaya cüret edemeyecekleri bir ortamda...

Yine iki durum arasında açık farklardan bir diğeri, eğitim döneminin sınırlı olmasıdır. En az on iki sene boyunca çocukların ömrünü harcayıp zekalarının yok edildiği bu okullardaki gibi bir eğitim süreci yaşanmadı. Bu yüzden de sınırlı bir sürede olması, onun kontrolünü kolaylaştırır. Böylece çocuklarının ve derslerinin kontrolü de mümkün olur. Onlar fesadlarını kontrol etmenin mümkün olmadığı günümüz okullarının aksine, kaçmasından korkulan esirler ve güvenilmeyen kafirler iken nasıl kontrol edilmesinler ki? Oysaki günümüzdeki okullarda baba, çocuğunu ve örnek aldığı kişileri hiçbir şekilde kontrol edemez.

İşte böyle... Eğer bu durumu iyice düşünüp günümüz okullarının ve ehlinin durumu ile ilgili mukayese ederseniz, hem bahsettiklerimizi anlarsınız hem de aralarında yapılan kıyası hükümsüz kılan pek çok farklılık daha ekleyebilirsiniz.

Tüm bunlar, dediğimiz gibi kıssanın sahih isnadlı olması durumunda geçerlidir. Bu da kıssayı delil getirenden istenen bir şeydir. Eğer sahihliğini ispat ederse, işte bizim cevabımız da budur. Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun.

Aynı şekilde Ömer bin Hattab *(radıyallahu anh)*'a nisbet edilen "İslam'da cahiliyeyi bilmeyenler yetiştiği zaman, imanın bağları birer birer çözülür" sözüyle delil getirmelerine gelince...

Öncelikle bunun sıhhatini ispat etsinler. Bunu bir kenara bırakıyoruz... Ve hatta sahabe sözünün delil olup olmadığı durumları da hiç burada zikretmeden kendilerine soruyoruz:

Cahiliyeyi bilmek nasıl olur acaba? Ona katılmak, içine dalmak ve bataklığına batmakla mı? Mesela, çocuğuma zinayı, livatayı öğretmek ve onlara karşı uyarmak için onu bunları tecrübe etmeye, o günahı işlemeye mi davet etmeliyim? İslam'ın kokusunu içine çekmiş kişiler bir yana, bir gram beyni olan hiç kimsenin bunu söyleyeceğini zannetmiyorum. Öyleyse mesele bitmiştir. Çünkü cahiliyeyi bilmemiz, onun müfsid kurumlarına ve kötülüklerine ortak olmamız demek değildir. Bu ancak cahiliyeyi ve cahiliye ehlini iyice incelemekle mümkün olur.

Bu konuda ileri sürdükleri diğer bir mazeret ise hükümetten, tağutlardan ve zulümlerinden korkmaları, para cezasından çekinmeleri sebebiyle tağutlara yakınlık göstermeleridir. Kendilerinin zayıf konumda olmalarını delil olarak ileri sürerler.

Onlar sonunda harap olacak olan fani malı mülkü, yalan dünyayı, içinde rahat ettikleri evlerini; kendilerinin, ailelerinin, çocuklarının sonsuz yurttaki maslahatlarına tercih etmektedirler. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"Sizin yanınızdaki tükenir, Allah katında olan ise kalıcıdır. Elbette sabredenlere, yapmakta olduklarının en güzeliyle mükâfatlarını vereceğiz." (16, Nahl/96)*

> *"Allah, Mümin erkeklere ve Mümin kadınlara, ebedî olarak kalacakları, içinden ırmaklar akan cennetler ve Adn cennetlerinde çok güzel köşkler vaadetti. Hepsinden güzeli de Allah'ın onlardan razı olmasıdır.. İşte bu büyük başarıdır." (9, Tevbe/72)*

İnsanın bu güzel, hoş evleri, sonsuz meskenleri; fani olanla değiştirmesi aptallık değil midir?

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* aynı surede yine şöyle buyurur:

“De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız kazandığınız mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız meskenler size Allah'tan, Rasulünden ve Allah yolunda cihad etmekten daha sevimli ise artık Allah'ın azabı gelinceye kadar bekleyin. Allah fâsıklar topluluğunu hidayete erdirmez.” (9, Tevbe/24)

Tağutlardan korktukları bahanesiyle ya da başka sudan bahanelerle kendilerini mazur göstermeye çalışanlar, öncelikle bu korkunun tağutları övmek ve küfür kanunlarını medhetmek noktasında bir özür teşkil etmeyeceğini bilmelidirler. Daha önce de açıkladığımız gibi bu durumlar günümüz fesad okullarında hayli fazlacadır. Alimler hiçbir zaman sadece korku sebebiyle küfür sözlerini söylemeye cevaz vermemişlerdir. Buna; ancak ölüm tehdidi, azalarının kesilmesi, ateşe atılmak, ömür boyu hapiste kalmak, işkence ve katlanılamayacak boyuttaki acılar söz konusu olduğu durumlarda bir ruhsat vardır. Bu konuda ruhsat veren ayetin hakkında nazil olduğu Ammar bin Yasir'in durumunu bir düşünün.[178]

Şeyh Abdullatif bin Abdurrahman bin Hasan bu ayete dair şöyle demektedir:

“Bu ayetten anlaşılmaktadır ki, dünyevi amaçlardan birine yönelme, şer'î bir mazeret olamaz. Aksine onu bahane ederek Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın emrettiğini yerine getirmeyen kişi fâsıktır. Ayette belirtildiği gibi Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* böyle bir kişiyi doğru yola ulaştırmaz.”[179]

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, insanların gizlediklerini ve izhar ettiklerini, gerçekten ikrah altında olan ile olmayanı bilir, doğru söyleyeni yalancıdan ayırır.

---

[178] Bundan sonraki bölüm Şeyh'in “Keşfun Nikab an Şeriati'l Gab” isimli eserinden alınmıştır. *(yayıncı)*

[179] Mecmuatu'r Resail ve'l Mesaili'n Necdiyye, 3/24

Alimler, dini konusunda umursamaz olan birçok kişinin mazeret olarak beyan ettikleri ikrah (zorlama) hakkında birtakım hudutların olduğunu belirtmişlerdir. Hafız İbn-i Hacer bunlardan bazılarını şöyle belirtir:

"*Birincisi:* Kişiyi zorlama altında tutan kişinin yapmakla tehdit ettiği şeye güç yetirebilir olması, zorlanan kişinin ise bundan kurtulma imkanının bulunmaması.

İkincisi: Zorlanan kişinin istenen şeyi yapmadığı takdirde tehdit edildiği şeyin başına geleceğine kanaat getirmesi.

Üçüncüsü: Belayı defedecek miktar haricinde, zorlandığı şeyi yapmaya veya söylemeye devam etmemesi."[180]

Dördüncüsü: Küfür olan sözü söylemediği takdirde, kişinin tehdit edilen cezaya katlanma gücünün olmaması. Şiddetli işkence, organlarının kesilmesi, ateşte yakılma, öldürme gibi cezalar güç yetirilemeyen cezaların misalleridir. Bilindiği gibi, bu konuda kişinin mazur sayılacağı ile ilgili ayet Ammar bin Yasir hakkında inmiştir. O, anne ve babası öldürülüp kendisinin de Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* yolunda işkenceye maruz kalması neticesinde kendisinden istenilen sözü söylemiştir.

Beşincisi: Zorlama bittiği andan itibaren Müslümanlığını zahiren göstermesi gerekir. Müslümanlığını izhar ederse, İslam üzere olduğu kabul edilir. Ancak küfrü izhar ederse, küfür fiilini işlediği ve küfür sözünü söylediği andan itibaren kafir olduğuna hükmedilir.

Bilindiği gibi zaruretler derecelerine göre değerlendirilirler. Kolay olan, zor olan sebebiyle kişi üzerinden düşmez. Her insan gerçek zaruret ile sahte zarureti birbirinden ayırt edebilir. Bugün sana hesap sorucu olarak kendi nefsin yeter ve Rabbin senin üzerinde gözeticidir.

Bilinmektedir ki küfre, kafirleri dost edinmeye ya da tağuta hüküm için başvurmaya zorlanmak, diğer günahları işlemeye

[180] El Feth. Ayrıca bkz: İbn-i Kudame, el Muğni, Kitabu'l Mürted, "Küfre zorlanan kişi" bölümü.

zorlanmak gibi değildir. İkrah ayetlerinin inmesinin sebebi, Ammar *(radıyallahu anh)*'ın durumudur. Ammar işkencenin birçok türünü tadıncaya kadar, Allah yolunda şiddetli bir eziyet çekinceye kadar o sözü söylememişti. Kaburga kemiği kırılmış, anne ve babası öldürülmüştü. Onun kıssasını delil getiren kimsenin, bütün bunları hatırlaması ve insaf sahibi ise bunları göz önünde bulundurması gerekir.

Şeyh Abdurrahman bin Hasan, Ammar'ın durumunu öne sürerek geçerli bir ikrah olmadığı halde kötülükleri işleyenler hakkında şöyle der:

"Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, müşriklerden uzak olan Ammar'dan ve müşriklere, müşriklerin dinine ve mabudlarına sövenlerden razı olsun. Müşrikler tarafından, Ammar ve ailesine bu nedenle şiddetli düşmanlık gösterildi. O dönemde İslam'ı kabul etmiş olan bir köy veya kabile yoktu. Ona şiddetli bir şekilde vurmaya, şiddetli bir şekilde işkence etmeye başladılar ve onu Meymun kuyusunda hapsettiler. Anne ve babasını öldürdüler. Rasulullah onların yanından geçerken şöyle buyurdu:

«Sabredin ey Yasir ailesi, sizin buluşma yeriniz cennettir»[181]

Bununla birlikte, Ammar'dan sadece söz sadır olmuş, fiil sadır olmamıştır. Siz ise zorlanmadan, müşriklere yakın olmak için hem söz söylüyor ve hem de fiil işliyorsunuz. Halbuki bu sözü söylemeye kesinlikle zorlanmıyorsunuz. Şüphesiz siz ve Ammar farklı yollardasınız."[182]

Şeyh Abdurrahman bin Hasan, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sahabesinin dindeki sebatlarına dair bazı olayları zikrettikten sonra şöyle der:

---

[181] Hakim ve diğerleri rivayet etmiştir. Diğer senedleriyle hadis, sahihtir.

[182] Ed Dureru's Seniyye, 122.

"Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sahabesinin durumu ve onların müşriklerden gördükleri şiddetli eziyetler böyleydi. Günümüzde, bâtıla koşan, onu kabul eden, ona sevgi duyan, saygı gösteren ve yücelten kişiler, Allahu *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu ayetinde belirttiği kimselerdir:

> *«Eğer her taraftan onların üzerlerine saldırılsaydı, sonra da kendilerinden İslam'dan dönmeleri istenseydi, çok azı hariç hemen dinlerinden dönerlerdi» (33, Ahzab/14)*

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan bizi, İslam üzere sabit kılmasını dileriz."

Belki İslam'ın uğradığı musibetleri, küfür kanunlarının sapıklığını ve fitnesini bilmeyen birisi, bu meseleyi abarttığımızı söyleyebilir. Aksine, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya andolsun ki olay, sizin hesapladığınızdan ve işittiğinizden daha büyüktür. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"Bunu basit, önemsiz bir şey sanıyorsunuz. Halbuki o, Allah katında çok büyük bir suçtur." (24, Nur/15)*

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın katında Tevhid'in değerini ve büyüklüğünü, şirkin tehlikesini, kötülüğünü, vasıtalarının çokluğunu ve günümüzde bu sebepten dolayı helak olanların sayısını bilen, kalbinde hayat ve iman bulunan, Allah için, O'nun şeriatı ve hudutları için öfke duyabilen bir kişi, İslam'ın ve Müslümanların başına gelen büyük musibetleri ve tehlikeleri de bilir. Ancak malesef insanların çoğunun kalbi ölmüş. Bâtıl, onların kalplerine ve hayatlarına işlemiş ve bunu alışkanlık haline getirmişlerdir.

Bu insanlardan birçoğu ikrah altında olduğunu öne sürmektedir. Halbuki onlar hapsedilmediler, tutuklanmadılar ve Ammar'ın uğradığı işkencenin onda birine dahi uğramadılar. Bununla birlikte onların, dinin aslını yok eden her çukura boyunlarını istekle uzattıklarını görüyoruz. Dünyanın önemsiz menfaatlerini ve meskenlerini kaybetmekten korktukları için Tevhid'i ve akideyi boğazlamayı mübah görüyorlar. Halbuki

alimler, hakiki ikrah ile mücerred korkunun çok farklı olduğunu belirtmişlerdir.

Yahya bin Main, Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat'in imamlarından olan Ahmed bin Hanbel'in yanına gelerek, yapılan işkenceler nedeni ile ikrah altında olduğunu ve kendisinden istenileni[183] söylemesini önerdi ve ona Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın, *"Kalbi imanla dolu olduğu halde zorlanan müstesna" (16, Nahl/106)* ayetini okudu. Bunun üzerine İmam Ahmed bin Hanbel yüzünü ondan çevirdi ve İbn-i Main odadan ayrıldığında şöyle dedi:

"Ammar'ın hadisini ve Ammar'ın olayını delil olarak getiriyor. Halbuki Ammar'ın hadisi şöyle diyor: «Onlar söverken yanlarına uğradım ve onları bu yaptıklarından nehyettim. Bunun üzerine bana vurdular.» Halbuki bize vurmadılar, sadece vurmakla tehdit ettiler. Yahya ibn-i Main bunu duyduğunda dedi ki:

"Vallahi insanlar arasında, Allah'ın dininde ondan daha fakihini görmedim."[184]

Alimler, ikrah konusunu işlerken, azimete tutunmanın ve Allah'ın dini üzere sebat etmenin daha hayırlı olduğunu daima zikretmektedir. Bu konuda sahabe ve selef imamlarının hayatlarından birçok ibret verici kıssalar bulunmaktadır. Örneğin, Sahih-i Buhârî'nin bu konu ile ilgili bölümüne bakılabilir.

İbn-i Kesir şöyle demektedir: "Efdal olan, kendisini ölüme götürse bile, Müslümanın dini üzere sebat etmesidir."

Bu böyledir! Çünkü bu dinin; kendisi için kurban olacak, Allah'a karşı samimi olup değerli olan karşılığında ucuz olanı, bâkî olan karşılığında fânî olanı satacak kişilere ihtiyacı bu-

---

[183] Kuran'ın mahluk olduğunu kabul etmesini...

[184] Mecmuatu't Tevhid ve ed Dureru's Seniyye'den nakledilmiştir. Şeyhulislam İbn-i Teymiyye'nin buna benzer sözleri ve İmam Ahmed'den yapmış olduğu nakiller vardır. Bunların bir kısmını Allame İbn-i Atîk, "Sebîlu'n Necat ve'l Fikak min Muvalati'l Murteddîn ve Ehli'l İşrak" isimli kitabında nakletmiştir.

lunmaktadır. Rasullere tâbî olanlar bu kimselerdendir. Zira onlar testerelerle doğranmış ve işkencenin türlü çeşitlerini tatmış olmalarına rağmen dinlerinden ve akidelerinden dönmemişlerdir. Bu, Nebilerin Sünneti ve Rasullerin davetidir.

Evet, bu saydıklarımız nerede; Müslümanların çocuklarına küfrü öğreten öğretmenler ve küfrü reddetmeden öğrenen, ezberleyen hatta sahte bir diploma için sınavlarında ve kendilerine sorulan sorulara verdikleri cevaplarda onu destekleyen öğrenciler nerede!

Sözün özü olarak diyoruz ki; diploma hırsı, dünyalık sevgisi, tağutlar tarafından birtakım baskılar, Müslümanların çocuklarını sapkınlığı apaçık olan bu bataklıklara atması için kesinlikle bir mazeret değildir. Ciğerparelerini bu tip bahanelere sığınarak böyle büyük bir helakın içine atanların hiçbir mazeretleri yoktur.

Ve son olarak... Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"Sonra da seni din konusunda bir şeriat sahibi kıldık. Sen ona uy, bilmeyenlerin hevâlarına uyma." (45, Casiye/18)*

Şeyhulislam İbn-i Teymiyye *(rahimehullah)*, "İktidau Sirati'l Mustakîm" isimli eserinde şöyle der:

"Ayette geçen *«bilmeyenler»* ifadesi Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şeriatına muhalefet eden herkesi kapsar. *«Hevâları»* ile kasdedilen şey ise Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şeriatından sapmadır."

4. Bölüm
Bazı Alimlerin ve Eğitimcilerin Sözleri

* Bazı Alimlerin Sözleri
* Bazı Eğitimcilerin Sözleri
* Sorumluluklarının Farkına Varamamaları
* Son Söz

Konuya Dair Bazı Alimlerin Sözleri
Bazı Davetçi ve Eğitimcilerin İtirafları

Konuya başlamadan önce burada öncelikle şunu belirtmek isterim:

Bu bölümde sözlerini sayacağımız davetçilerin ve hocaların, bizim fesad medreselerinden ve onların fasid metodlarından uzaklaşma konusunda görüşlerimize muhalif olduklarını çok iyi biliyoruz. Hatta çoğunluğu bizim metodumuza karşı savaş açmıştır. Yine birçoğu bizim bu konudaki görüşlerimize şiddetle karşı çıkmıştır. Ancak ne gariptir ki bunlardan pek çoğu konuya dair sözlerinin fesad medreselerini terk etmek, orada öğretilen ilimlerden mahrum kalmak şeklinde anlaşılmaması gerektiğini özellikle vurgulamışlardır. Bu yüzden burada biz, özellikle onların sözlerine taşımadıkları bir anlam yüklemeyeceğiz ve sözlerini hiçbir şekilde tahrif etmeyeceğiz. Aksine harfiyen, olduğu gibi aktaracağız. Ve onların sözlerini bu kitabımızda "Fesad medreselerine dair muhaliflerimizin itirafları" adıyla kaydedeceğiz. Bundan da öteye gitmeyeceğiz. Zaten bu da bize yeter.

Bundan amacımız ise günümüz fesad medreselerinin durumunu ve orada mevcut sapkınlığı gerçekten ihlas sahibi olan kimselerin iyice düşünmeleri için bizzat onu savunanların dilinden aktarmaktır. Bunun dışında onların "istihsan" ya da "davetin maslahatı" gibi boş sözleri ya da kendi aklî çıkarımları bizi hiç ilgilendirmiyor. Biz sadece Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın, kendi aleyhlerine delil olarak kullanalım diye muhaliflerimize söylettiği sözleri alıyoruz. Müslümanlara bir

açıklama olsun diye... Hakkı talep eden elbette hidayet bulacaktır.

Muhammed Nasruddin el Albanî, kendisine “Eğer Cuma namazının vakti ile imtihanın vakti çakışırsa, ne yapmalıdır?” şeklinde yöneltilen soruya şöyle cevap vermiştir:

“Öncelikle metodun aslı, şeriata uygun değildir. Ve bozuk bir temel üzerine kurulan her şey de bozuktur. Başlangıçta şeriatın hükümlerinin gözetilmediği bu okulların akıbetinin de şeriata muhalefet olacağı açıktır. Bu yüzden halk arasında «Korkulu rüya görmek istemeyen, mezarlarda uyumasın» şeklinde dile getirilen bir deyim vardır. Bu yüzden, Allah’ın şeriatine sımsıkı yapışmak isteyen bir kimsenin, şeriata muhalif metod üzerinde yetişmesi mümkün değildir. Allah’ın şeriatine uyulduğu zaman, zaten böyle suallere de ihtiyaç kalmaz. Çünkü bugün öğrenci, tahsil ettiği eğitimin neticesi olan imtihana girmeyerek bu uğurda geçirdiği seneleri ve harcadığı çabaları ziyan edemez. Ancak böyle yaparsa da şeriata apaçık bir şekilde muhalefet etmiş olur. Bu yüzden öğrencinin sahih ilmî bir metodla eğitime başlaması gerekir. Çünkü sahih bir temel üzerine kurulan şeyler doğru, bozuk bir temel üzerine kurulan şeyler de bozuktur.”

Başka bir yerde kendisine “Bizde ve pek çok ülkedeki hükümet okulları fesaddan arınmış değil. Bir kimse çocuklarını bu ifsaddan korumak için onları inkar ederse, çocuklarını oradan çıkarırsa, radikal ve aşırı olarak kabul edilir mi?” şeklinde yöneltilen soruya şöyle cevap veriyor:[185]

“Sanıyorum bu sorunun cevabı bir öncekine verdiğim cevaptan anlaşılır.[186] Çünkü okullardaki eğitim, şer’î eğitim bile olsa kız erkek karışık olmaz, fesadlarla olmaz. Az önce de demiştik. Bu, farz-ı ayn değildir. Eğer bir kişi çocuğunu böyle

---

[185] Aynı kasette...

[186] Önceki soru, kız erkek karışık eğitim veren üniversiteler ve oradaki eğitimin caiz olmadığı ile alakalıdır.

bir eğitimden alır da bir meslek ya da zanaata verirse, çocuğuna karşı ihmalkar davranmadığı gibi günah da işlememiş olur. Bu yüzden bence Müslümanların hepsine, şer'î ilimleri çocuklarına öğretmesini zorunlu tutamayız. Çünkü bu, farz-ı ayn değildir. Bundan dolayı kız ya da erkek çocuğunu şeriata muhalif durumların olduğu okullardan alan bir babayı kötü göremeyiz. Nitekim biraz önce de işaret ettiğimiz gibi neslin korunmasına dair okuduğumuz hadisler buna işaret etmektedir. Yine bir başka hadiste Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, «Helaller de apaçıktır, haramlar da... Arasında insanların çoğunun bilmediği şüpheli şeyler vardır. Kim şüphelerden uzak durursa dinini ve ırzını korumuş olur» buyurmuştur. Burada delil, «Kim şüphelerden uzak durursa dinini ve ırzını korumuş olur» buyruğudur. Yine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, «Seni şüpheye düşüreni bırak, şüpheye düşürmeyene sarıl» buyurmuştur. Eğer bir Müslüman dininde tedbirli davranıyorsa, başkasının onu yalan yanlış bir şekilde kötü sıfatlarla sıfatlandırması ve kötü görmesi doğru değildir. Konuya dair cevabım budur."

El Bânî yine kendisine, "Eğer bir öğrenci sınıfta meşgulse, bu yüzden cemaat namazına katılmamasına cevaz verilir mi?" şeklinde yöneltilen bir soruya şöyle cevap vermiştir:

"Bu, sözde ilimleri tahsil eden her öğrencinin problemidir. Bu ilim öğrenciye vacib değildir. Bu eğitim sırasında namazın kaybı gibi pek çok şey meydana gelir. Öğrenciye İslami olarak eğer gücü yeterse, cemaat namazına gelmesi söylenir. Bunun kendisine vacib olduğu söylenir. Eğer bunu yapamıyorsa ve bu ilimleri tahsil etme adına farzları ihmal ediyorsa, kendisine ihmalinin sebebi sorulur. Farzları ihmal etmesini meşru kılacak sebeb, bu sözde ilimlerin tahsili midir!

Eğer şer'î ilimleri öğrenmek bile farzların ihmalini meşru göstermiyorsa, şer'î olmayan ilimler söz konusuysa durum nedir?

Bu yüzden bu okullarda okuyanlara, çoğunlukla aynî vacibleri ihmal ederek büyük bir tehlike ile karşı karşıya kaldıklarını söylüyoruz.”

“Kadınların eğitimi konusundaki görüşünüz nedir?” sorusuna şöyle cevap veriyor:

“Hangi eğitimi kastediyorsun?! Şu an mevcut olanı mı?! Bugünkü varolanların hiçbiri İslami değildir. Kadınlar bugün öncelikle şer’î örtülerini mi öğreniyorlar, yoksa bu istisna mıdır? İstisnalar kaideyi bozmaz. Öyleyse kadınların eğitimi ile ilgili sana ne söyleyeyim? Ben derim ki İslam toplumunda erkeklerin giremediği, müdüresinden hizmetçisine kadar sadece kadınların olduğu okullar bulunmalıdır.”

Muhammed Kutup, “Üzerimizdeki ölü toprağını ne zaman silkeleyeceğiz” konulu konferansında şöyle diyor:

“Önemli olan okul açmak değildir. Okullar açıldığında cahiliye, cahilî ilimler yahut da cahili eğilimler öğretiliyorsa ümmete hizmet eder mi?”

Okullarda Müslümanları İslam’dan saptırmak isteyen haçlı sömürgecilerin koyduğu metodlar okutulması sonucunda, İslam’dan nefret eden ve yüzünü Avrupa’ya çevirmiş, batılılaşmış bir nesil ortaya çıktı.

“Muasır Gerçeğimiz” adlı kitabında ise şöyle diyor:

“Şüphesiz okullarımız ve enstitülerimizdeki eğitim metodları, açıkça cahiliye karakterindedir. Bu metodları, düşmanlarımız bizi İslam’dan saptırmak için koymuşdur. Eğer bu metodların ulusalcılığı, kavmiyetçiliği, laiklik ve sosyalizmi sürekli yayması, Allah’ın indirdiğinden başkasıyla hükmedenleri sürekli övmesi söz konusu olmasa bile başlı başına bir günah olarak yeterlidir. Ancak hiçbir merhalede bununla yetinmezler. Sonuçta kulları Allah’a ibadetten çıkaran, dine zıt bir ilim ve kültür inşa ederler.[187]

---

[187] Bu itirafları iyice düşünen bir kişi, Muhammed Kutub’un nasıl olup da insanları bu metodlara karşı uyarmak ve nefret ettirmek konusunda

Şeyh Muhammed Emin Mısrî, "Sorumluluk" adlı kitabının 24. sayfasında diyor ki:

"Okullarımız, çocuklarımıza ne hak bilgisini ve talebini öğretiyor ne de hakkı açığa vurma cesaretini… Bu yüzden hâlâ çocuklarımızın zihnini belirsizlikler kuşatıyor, hâlâ mizacımız sığ düşünceli olarak kalıyor."

"İslam toplumu" adlı kitabının 96. sayfasında diyor ki:

"İslam ülkelerindeki eğitim metodları İslami karakterde değildir. Okul ortamı İslami bir ortam değildir. Öğretmenlerin çoğunluğu diplomalı, İslamı inkar eden ya da çarpık anlayarak İslam'dan iyice uzaklaşan kişilerdir. İslami fikre sahip olanlar ise en alt tabakadaki çok küçük bir azınlıktır."

100. sayfada ise şöyle diyor: "Bence İslam ülkelerindeki okullar üretken, orijinal, yol gösteren alimler yetiştirmeyi başaramadığı gibi İslam risaletini taşıyan, onun uğruna yaşayan ve mücadele eden gençleri yetiştirmeyi de başaramadı."

Mevdudî, "Eğitim ve öğretimde yeni İslami metod" adlı kitabında diyor ki:

"Rabbânî olmayan bir açıdan ilim ve eğitim veren bir metod… Nihayetinde ondan beklenen sonuç, sapkın teoriler ve felsefeler etrafında dönen dünya dolabında çalışmaktan başka hiçbir şey yapamayan bir nesil yetiştirmektir. Şüphesiz bu tür metodlar sonuç olarak insanların dini inkar etmelerine sebep olur. Bundan dolayı biz üniversite, fakülte ve okullarımızın

---

tereddüt ettiğine şaşar kalır. Muhammed Kutub'un bizzat cahiliye okullarında görev yapmayı savunan açıklaması daha önce kitabımızda geçmişti. Ancak daha önce de dediğimiz gibi, çocuğu sütten kesme işi daima zor bir iştir. Muhammed Kutup'un "Muasır Gerçeğimiz" adlı kitabında İngiliz işgali ve fesad yöntemleri hakkında –ki eğitim onlardan biridir- yazdıklarını okumakta fayda vardır. 217. sayfadan 237. sayfaya kadar bunu ele almıştır. Bu kitaba başvurup üzerinde etraflıca düşünün. İngilizlerin usulleri ile onların günümüzdeki taraftarlarının usulleri arasındaki büyük benzerliği göreceksiniz… İngiliz tağutlar ile Arap tağutları arasında ne fark var?!

İslami olduğunu söylediğimiz zaman onları kandırmış oluyoruz. Çünkü onlar dini eğitimde tuttukları yol ile bize, imanın kendisinden nasıl bir çalışma ve mücadele istediğini idrak etmeden, anlamadan, Allah'ın adını sadece gaflet anında anan, yüzeysel şekilde iman eden gençler mezun etti."

Aynı kitapta diyor ki: "Biz; tarih, coğrafya, fen bilimleri, fizik, botanik, zooloji, jeoloji, astroloji, iktisat, siyaset ve diğer modern ilimlere dair eğitimde, içinde Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın izi ve etkisi olmayan bir metod izliyoruz. Öyleyse insanların hayatında Allah'ın şeriatına ilişkin herhangi bir şeyin ortaya çıkmasını ya da onun isteklerine boyun eğmelerini hiç beklemeyelim."

Şeyh Abdullah bin Süleyman bin Hamid ise sekiz sayfadan oluşan "Ey insanlar! Nice tehlikeler sizi kuşatıyor" adlı bir risale yazmıştır. Şeyh bu risaleyi, Suud hükümeti erkeklerin okuduğu okulların eğitim metodunu aynen veren kız okulları açtığı zaman yazmıştır. Erkek okullarındaki fesadları, pek çok öğretmenin ve öğrencinin doğru yoldan sapmış olduğunu, kadınların mühendislik, coğrafya gibi ne dünyasına ne de ahiretine yaramayacak ilimler öğrenmesini; bunun, Avrupalıların kadını evinden çıkarıp okullarda, iş yerlerinde, bürolarda erkeklere katılmasını sağlama planı olduğunu açıkladıktan sonra şöyle diyor:

"Bu okullara ancak kendisinde kıskançlık, erkeklik ve din olmayan kişiler razı olur."

Abdullah Ulvan şöyle diyor: "Günümüzde sapkın görüşlerin, mürtedce faaliyetlerin, batıdan ithal edilmiş ilkelerin esas alındığı bu okullar, sapkın fikirlerin yetiştiği bir ortam olmuştur. Kimin sayesinde? Ruhlarını yabancılara, vicdanlarını şeytana satmış olan öğretmenler, İslam'la savaşmak ve dinde şüphe çıkarmaktan başka bir hedef ve özel görevi olmayan sapkın itikadi gruplar sayesinde. İslam'ın hukuk ilkeleri, İslam düzeni ve İslami örtünün önüne geçmekten başka hiçbir amacı ve mesajı olmayan kadın birlikleri sayesinde. Bununla birlikte

bu okullarda dine yapılan açık muhalefetleri, farklı eğilimleri ve kaybedilen zamanı hiç saymıyoruz bile.”[188]

Yine aynı kitapta (1/296) şöyle diyor: “Gençlerimizin mükellefiyet yaşına gelmelerine rağmen İslam'ın din ve devlet, Kur'an ve kılıç, ibadet ve siyaset olduğunu bilmeyişleri üzücü ve elim bir durum değil midir? Çocuklarımızın okullarda öğrendikleri her şeyi batılılardan öğrenmeleri, doğulu felsefecilerin görüşleri ve fikirlerini, hayat hikayelerini, kahramanlıklarını öğrenmeleri üzücü ve elim bir durum değil midir?

Bizim kahramanlarımızın hayatlarını, büyük tarihi şahsiyetlerimizi, fatihlerimizin hikayesini bilmiyorlar. Buna dair bilgileri çok az. Sonra çocuklarımızın yabancı kültürler, batılı ya da doğulu ilkeler tarafından mahvedilmiş, dönüştürülmüş olarak mezun olmaları ayıp ve utanç verici bir durum değil midir? Öyle ki çoğunluğu kendi dinlerine, tarihlerine ve kültürlerine düşman hale gelmişlerdir.”

Muhammed Mehdi İstanbuli, “Eğitim ve Öğretimde Yeni İslami Metod” adlı risalesinde diyor ki:

“Okullarımız bu önemli zamanın ruhu ile ittifak etmeyen bir nesil yetiştirerek, neredeyse ümmetin hayatına son verecekler.

Müslümanlar son zamanlarda bütün incelik ve ayrıntıları ile eğitim sistemlerini batıdan almaya yöneldiler. Eğitim ve öğretim sistemlerini almaya çalıştığımız batı, imansız ve kafirdir. Onların Hıristiyanlığı, Roma putperestliğine daha yakındır. Bizler, Allah'a hamd olsun Müslümanız. Dinî ve dünyevî helakımıza, neslimizin yok olmasına sebep olan bu sistemlerin bize uygun olması nasıl mümkün olabilir?

Eğitim metoduna dair batıdan alınan bilgiler sonucunda yarım asırlık bir tecrübe yaşanmıştır. Ancak üzülerek belirteyim ki bu eğitimin sonucunda yetişen nesillerin manevî ve ahlakî

---

[188] Çocuk Eğitimi, 2/814

değerleri hafife alarak onlarla alay etmeleri, gençler arasında inançsızlığın yayılması, bizim bu okulların ifsadına dair yeterince ders almamız için yeterli olmamıştır."

Ebu Hasan en Nedvî, "Eğitime nasıl yön veriliyor" adlı kitabında şöyle diyor:

"Modern eğitimciler, Müslümanların mallarıyla bu okulların kurulması ve inşası için çalıştılar. Bu uğurda Müslümanların ciğerparelerini, ellerindeki büyük bir servet konumunda olan gençliği çekip aldılar. Bununla amaçladıkları ise kısa sürede kocaman bir kaos yaratmak, farzları hafife alan, zihni şüphelerle dolu bir nesil yetiştirmek, ahlakî ilkelere karşı bir devrim gerçekleştirmek, ahlakî zaaf ve çöküntü ile batı taklitçiliğidir."

Şeyh Muhammed bin Salim Beyhanî, "Çocuk Eğitimi" adlı kitabının 93. sayfasında diyor ki:

"Günümüzde her yerdeki okulların durumu hakkında oldukça bol açıklama, yorum ve izah yapılır. Çoğunluğu onların fasid oluşu ve öğrenciler arasında bu fesadın yaygınlaştığı yönündedir."

Şeyh Abdurrahman Dûserî, masonluk ve İslam ülkelerine karşı girişilen küfür saldırısı hakkında konuştuğu konferansında okullardaki eğitimden bahsediyor ve diyor ki:

"Sadece bununla yetinmediler. Genç kızlara okullarda spor öğrettikleri gibi kalplerinin bozulması, gençlerin istikrarsızlaşması için müzik de öğrettiler. İki karışı geçmeyen pantolonları ile genç kızlara amuda kalkma komutunun verildiği iğrenç, sinsi bir spor!..."

Aciyl Casim en Neşemi (Kuveyt'te eğitim alanında çalışanlardan biridir), "Pedagojik Yapılanma" adlı kitabında eğitim sisteminde bilim ve din arasındaki mesafeden bahsederken şöyle diyor:

"Genel olarak eğitim metodunda bilim ve din arasında bulunan mesafe pek çok alanda riskli bir durum ortaya çıkardı.

Gençlerimizin öğrendikleri arasında bir çelişki meydana geldi. Örneğin din dersinde Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın yerleri ve gökleri altı günde yarattığını öğrendiler. Arkasından diğer bir derste yeryüzünün oluşmasında milyonlarca yılın geçtiğini öğrendiler. Din dersinde güneşin belirli bir yörüngede hareket ettiğine dair ayeti okurken, diğer bir derste güneşin sabit olup hareket etmediğini öğrendiler. Böyle bir durumda öğrencinin hali ne olur? Hangisi doğru söylüyor? Hangisinin sözü daha güvenilir? Her iki öğretmen de bu soru karşısında cevap veremeyeceği gibi hangisinin doğru olduğunu da bilemez."

Şeyh Sefer bin Abdurrahman el Havâlî, "Laiklik" adlı kitabında eğitim metodlarından, içeriklerindeki tahrif ve hilelerden uzun uzun bahsederken şunları söylüyor:

"İslam alemindeki eğitim sisteminde bu ilimlerin, dine karşı olan batı düşüncesi ile öğretildiği gerçektir. Din ile dünyayı birbirinden ayırmadan... Sömürgeciliğin bu sistemleri zorunlu kıldığı doğrudur. Ancak bu sömürgecilerin gidişinden sonra da aynen hatta daha kötü bir şekilde devam ediyor. Hatta bu ülkelerde sömürgecilerin el değmediği alanlarda dahi bu sistem uygulanıyor. Bu kadar göz önünde iken onu görmememiz mümkün değil."

Tayis el Cemilî 14.9.1979 yılında verdiği "Eğitim Metodları" adlı hutbesinde şöyle diyor:

"Biz hala eğitim metodlarının kafir sistemlerin elinde olduğu, hala onları medhedenlerin entrikalar çevirdikleri yönündeki eski kanaatimize sahibiz. Onlar İslam kültürüne ya da en azından şer'î görüntüye dikkat ettiklerini, dinin farzlarını muhafaza etmeye çalışan kültürlü kişilere karşı olmadıklarını söylüyorlar da bu da bizi rahatlatıyor(!)

Peki insanlar neden mutsuz? Çünkü kendilerini mutlu edecek metodu bir kenara bırakıyorlar. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın metodunu... Bugün ve yarın... Yarından sonra erkeklerin babalarına, kızların annelerine isyan ettiğini duyuyorsunuz. Çocuklarımızı bu hale kim getirdi? Biz getirdik

ey kardeşlerim! Bunu biz yaptık. Çünkü dini, okullarda ancak yirmili yaşlarda ihtiyaç duyulan bir şey haline getirdik. Yirmili yaşlar ya da daha yukarısında. Hatta namaz, okul ödevlerinden biriyle çatıştığı zaman anlamsız şeyler uğruna namazımızı kurban ettik. Tabii mesele bu şekilde olunca sonuç ne oluyor? Sonuç, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'yı tanımayan bir genç nesil!

Bugün topladığımız bu acı meyvelerin tohumlarını, dini arkamıza attığımız zaman [189] ekmiştik. Bugün lisedeki çocuklarımız iki saat din dersi görüyorlar. Hayır, iki saat bile değil daha az... Doksan dakika... Buna karşılık 14 saat İngilizce ve Fransızca dersi görüyorlar. Şuna bir bakın kardeşlerim! İki saat nerede on dört saat nerede? Kur'ân, hadis, şeriat, helal, haram, usûl, tecvid ve ahkâm gibi dersleri iki saatte vermemiz gerekiyor... Tabii ki bunun için de ihlas sahibi bir öğretmen lazım... Öğretmen bunları vermek isterse, iki saatte vermesi gerek. Bu nasıl olacak?

Din öğretmeni öğleden sonra saat ikide, diğer derslerden bitkin düşmüş, uzun süre oturmaktan yorulmuş öğrencilere ders öğretmeye kalktığında elbette muhalefetle karşılaşacak. Can kulağı ile dinleyen kimseyi bulamayacaktır. O esneyerek sorular soracak, öğrenciler esneyerek cevap vereceklerdir. Bakanlıktan, matematik ve fen derslerinin ilk ders, ikinci ya da üçüncü ders olması, din dersleri gibi derslerin dördüncü, beşinci, altıncı, yedinci hatta en son ders olması gerektiğine dair bültenler gelir. Din öğretmeni parmağında altın yüzük olduğu halde öğrenciye dine, ahlaka dair sorular sormaya başlar. Derse sigara ile girer. Ne kıbleyi bilir ne de namazı! Böylece programını tamamlar. Her ders için, o dersin nasıl geçtiğini dikkatle izleyen müfettişler olur. Ancak din dersinin müfettişi

---

[189] Daha önce yaptığımız açıklamalardan anladığınız gibi dini ikinci plana almak; onu çarpık, sakat, tağutların emrine, isteklerine, menfaatlerine amade, asla tağutun yanlışlarını ortaya çıkarmayan, onların tahtlarına zarar vermeyen bir din haline sokmuştur.

yoktur. Din dersine kendi dersinden sıkılmış Arapca öğretmeni girer.

Yaratan Rabbinin adıyla oku... Yani Allah'ın ismini öğretmek için mezun olmuş, İslamî tesettüre riayet eden, farzları ihmal etmeyen, makyaj yapmayan, koku sürünmeyen bir öğretmen... Dikkatle ve özenle seçilen bir öğretmen... Diplomasından önce dinî ve ahlakî durumu göz önünde bulundurulan bir öğretmen... Acaba ben bir rüya mı görüyorum? Evet bu bir rüya!... Öğretmen atamalarında öncelikle dine ve ahlaka önem veren sorumluların olmasına dair bir rüya gördüm ben!"[190]

Yazar şöyle devam ediyor:

"Babalarından istediğimiz, çocuklarını sürekli izlemeleridir. Çünkü artık okullar, içinde bulundukları durum gereği buna uygun değildir. Kızlar, öğretmenleri ile gözlerini açıyorlar. Onlar gibi davranıyor, onlar gibi saçını tarıyor, öğretmenleri ne yaparsa onlar da aynen öğretmenlerini izliyorlar.

Bayan öğretmenlerin çoğu sigara içiyor. Ey kardeşlerim! Bilin ki kız liselerinde sigara, sigara içen bayan öğretmenler sayesinde yayıldı. Kızlar, bayan öğretmenleri; erkekler, erkek öğretmenleri taklit ediyor. Onlar gibi davranıyor, onlar gibi gülümsüyor, onlar gibi yürüyorlar. Öğretmenlerinin ahlakî değerleri ve ibadetleri hafife almalarını gördüklerinde bile (Allah korusun) adım adım onları izliyorlar.

---

190 Bu itirafa rağmen bu rüya; bu tağutların, bakanlarının, metodlarının, fasid sorumluların gölgesi altında gerçekleşmeyecektir. Allah onu affetsin. Tayis el Cemîlî'nin aynı hutbede, çocuklarını bu okullardan uzaklaştıranları kötülediğini görüyoruz. Öğretmenleri seçen komisyonun ahlaksızlar olduğunu bilip dururken, bu nasıl olur?! Eğer öğretmenler dindar ise sorular içinde mutlaka, "Bayrağa saygı ve müziğin hükmü konusundaki görüşünüz nedir?" sorusu yer alacaktır. Bu yaptıkları sınavı kendi din ve akidelerinden olmayan hiç kimse geçemez. Ha bir de dalkavuklar geçer!

Hem biz hem de bazı okullar hiç de imrenilecek bir durumda yaşamıyoruz. Okul yayınlarında davetçilere mikrofon verilmez. Eğer davetçi, okul mescidinden çocuklara bir şeyler öğretmek isterse «Çocuklar dersten geri kalıyor. Dinî bilgileri evlerinde ana babaları versin» denilir. Pek çok okulda yaşanan durum budur. Eğitim-öğretimden sorumlu olanların Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya karşı görevlerini hatırlamalarını diliyoruz. Çünkü Milli Eğitim Bakanı bir çoban misali güttüklerinden sorumludur. Malın ve çocukların fayda vermediği günde bu yöneticiler, bütün öğrencilerin dalaletinden sorgulanacaklardır.[191] Ömer Bin Hattab *(radıyallahu anh)*, «Vallahi Irak'ta bir katırın ayağı sürçse; kıyamet günü Allah'ın, neden onun yolunu düzeltmedin diyerek Ömer'i hesaba çekeceğinden korkarım» diyor. Şu an çocuklarımız yoldan çıkıyorlar ve biz onları Allah'ın yoluna döndürecek vasıtalara sahip değiliz.[192]

Eğitim sistemine dair birçok şey UNESCO'dan alınmıştır. Arap Yarımadası ve Haliç devletlerindeki eğitim sistemini UNESCO planlar. Bu ülkelerdeki eğitimcilere; «Tek sorun dindir, din dışındaki her şey gelişmedir» derler. «Öğrencilere matematik öğretin, spor öğretin, oyun öğretin, öğretin, öğretin, öğretin...» denir. Ama dine gelince ona hiç önem verilmez. Bu yüzden üniversiteden mezun olanlara, «Allah için bana Kur'ân-ı Kerim'den bir sayfa oku» dediğinizde 20 satırlık sayfada 24 yanlış yaparlar. Buna şaşırmamak lazım. Ve diğer yanda ise ne ilkokul, ne ortaokul, ne de üniversite okumuş olanlar vardır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onlara, mescidlere gitmeleri

---

[191] Tağutlar ve dostlarından önce babalar, çocukları hakkında sorguya çekilecektir. Çünkü onlar, çocuklarından birinci derecede mesuldürler. Çocuklarını neden bu apaçık sapkınlığın içine attıklarından sorguya çekileceklerdir.

[192] Bu düşünceye katılmıyorum çünkü onlar, çocuklarını okullara göndermeyebilirler. Onları, okulların fesadından uzakta eğitebilirler. Bu kaçış neden?!

neticesinde merhamet etmiştir.[193] Sorumluluklarının şuuruna varmış, kendilerini eğitmiş ve Allah'ın kitabını okuyup anlamaya nail olmuşlardır. İşte Milli Eğitim Bakanının üzerinde ciddiyetle durması gereken trajik bir durum: Öğrenciler okumayı bile doğru dürüst başaramıyorlar. Öğrencilerden biri «Huneyn günü» ifadesini «Hanin günü» olarak okuyor. Evet kardeşim, anlaşılan sen hiç Kur'ân okumamışsın, tarih okumamışsın. Huneyn diye bir yerin ismini hiç duymamışsın.

Dinin hükümlerini bilmeyen ve bu hususta ehil olmayanlara eğitim sorumluluğu verilmesi meselesine gelince... İki sene önce okullardan birine bir bayan öğretmen gelir. Kızlara, *«Ey iman edenler! Allah'a, Peygamberine, Peygamberine indirdiği kitaba ve daha önce indirdiği kitaba iman edin» (4, Nisa/136)* ayetinde basım hatası olduğunu söyler. «İman lafızlarından birisini silin çünkü o basım hatasıdır» der. Bu mesele öğrenciler tarafından böylece öğrenilir. Daha sonra İslami ilimlere dair ders veren başka bir öğretmen, «Kızım kalk Nisa suresinin 136. ayetini oku» der. Öğrenci «Ey Allah'a ve Rasulüne iman edenler» şeklinde okuyunca, öğretmen «Tekrar oku» der. Öğrenci yine aynı şekilde okuyunca, öğretmen neden böyle okuduğunu sorar. Öğrenci, «Daha önce öğretmenimiz

---

[193] Bizim daima dile getirdiğimiz bu gerçekleri, muhaliflerin diliyle de ortaya çıkaran Allah'a şükürler olsun. (Allah onlara hidayet etsin) Daha önce de dediğimiz gibi okulların fesadına kıyasla, onların dinî ve dünyevî faydaları oldukça önemsizdir. Akıllı bir baba çocuğuna tüm bunları hatta çok daha fazlasını daha kısa bir sürede öğretebilir. Söz konusu okullarda başarılı olanların başarısı da zaten kişiye ve eğitim metodlarına değil, şahsî çabalara ve babalarının buna önem vermesine bağlıdır. Öyleyse bundan sonra muhaliflerimiz bize: "Kardeşim siz, çocuklarımızın okuldan ayrılmasını ve dinî bir bilgiye sahip olmadan cahil kalmasını istiyorsunuz" diyemez. Burada bu tür sözlerin bir hile, oyun ve ikiyüzlülük olduğunu açıklamış olduk.

burada basım hatası olduğunu söyledi ve bize böyle öğretti» diye cevap verir.[194]

İşte günümüzde böylesi kişilere İslami eğitim alanında sorumluluklar veriliyor. Tabii bu münferit bir vakadır ve herkese mal edilemez. Bununla beraber, vermiş olduğumuz örnek, fesad medreselerinde ancak böyle kişilerin eğitim sorumluluğunu yüklendiklerinin bir örneğidir.

Ayrıca, genel olarak okullardan sorumlu olan müfettişler dini konulara önem veren bir öğretmen gördüklerinde, ondan hemen rahatsız olurlar. Ona karşı mücadele eder, ondan kesinlikle hoşlanmazlar. Hemen öğretmenin başka bir yere naklini isterler. En kısa zamanda! Neden?! Çünkü o, «Haydi namaza» diyerek çalışma düzenini bozuyor(!)

> *«O size, Melekleri ve peygamberleri rab edinin diye emretmez. Siz Müslüman olduktan sonra size kafirliği emreder mi hiç?» (3, Al-i İmran/80)*

Nebileri ve melekleri dahi rab edinmek caiz değilken, siz hangi akla hizmetle değersiz varlıkları, inançsız felsefecileri rab ediniyorsunuz. UNESCO uzmanlarının dediği yolda yürüyoruz. Onlar, «Din önemli değildir» diyor. Biz de «Tamam, din önemli değil» diyoruz. Onlar, «Din derslerini azaltın» diyor. Biz de «Tamam azalttık» diyoruz. Onlar, «Onu son ders saatine koyun» diyor. Biz de «Başüstüne» diyoruz. Onlar, «Açık-saçık giyinen bayan öğretmenleri, din öğretmeni yapın» diyor. Biz de

---

[194] Türkiye'de durumun vahameti bundan daha ileri boyuttadır. İlkokul din kültürü ve ahlak bilgisi kitaplarında Bakara suresindeki, "Sen bizim Mevlâmızsın. Kafirlere karşı bize yardım et" ayetinde "kafirlere" kelimesi çıkarılmıştır. Yani o ayet din kültürü ve ahlak bilgisi kitablarında "Sen bizim Mevlamızsın. Bize yardım et" şeklinde geçmektedir. Yine aynı şekilde Fatiha suresindeki, "Bizi doğru yola, kendilerine nimet verdiklerinin yoluna ilet. Gazaba uğrayanların ve sapkınların yoluna değil" ayetindeki "gazaba uğrayanların ve sapkınların yoluna değil" ifadesi çıkarılmıştır. Anlaşılan o ki çocuklara ücretsiz ders kitabı verirken, misyoner faaliyetlerini resmîleştirmeyi hedeflemişler. Not: Bu bilgi basından alınmıştır. *(yayıncı)*

«Tamam» diyoruz. UNESCO'nun dediği her şeye tamam diyoruz. Böylece onları rab edinmiş, Allah'ın metodunu terk etmiş oluyoruz..."

Ahmed bin Muhammed Sıddık el Gemarî şöyle der:

"Bu okullar İslam için en büyük tehlikedir. Müslümanlara en büyük zararı bunlar verir çünkü onlar, dini yok etmenin tek aracıdır. Bu okullar orada okuyup mezun olan öğrencilerin içinden dinin sökülüp atılmasının, ahlaklarının bozulmasının, küfre düşmelerinin, mürtedliklerinin tek sebebidir. Çünkü kafirler İslam'ı yok etmek için uzun uzun düşündükten ve 500 seneyi aşkın tecrübeden sonra amaçlarına en yakın ve en başarılı yol olarak bundan başka yol bulamamışlardır. Bu yüzden onlara özen göstermişler ve İslam'ı yok etmek için sömürgeleştirdikleri her yerde "İslam'a saldırı" ve "Oryantalistler" adlı kitaplarda ayrıntıları ile verilen sayısız kongre düzenledikten sonra bu okulların çoğalmasına gayret etmişlerdir. Bu iki kitap sömürgecilik ile övünen, Avrupa kültürüne hayran olan her Müslümanın okuması gereken kitaplardır. Ki sömürgecilerin maksadlarını, onların, Müslümanların çocuklarını özellikle de kızlarını eğitmek için neden bu kadar çaba harcadıklarını anlayabilsinler. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onlara lanet etsin! Müslüman bir kızın Avrupalıların dilini öğrendiği zaman (öncelikle aldığı eğitimle, ikinci olarak da Avrupalıların kitap ve dergilerini okumakla), onların ahlakı ile ahlaklanacağını, Avrupa ruhunu benimseyeceğini açıklamışlardır. Böylece içindeki dinî eğitim ve İslami ruh zayıflayacaktır. Sonra öğretmen olacak, anne olduğu zaman çocuklarını Avrupa ruhuna uygun yetiştirecek ve çocukları dini bilmeden, dinden uzak yaşayacaklardır. Böylece dinden çıkmaları ve İslam'dan soyutlanmaları gerçekleşecektir. Hedeflenen bu amaç, okullar sayesinde gerçekleşmiştir.[195]

Son olarak...

---

[195] Çağdaş icadlar, sf: 65

Ey Kardeşim! İşte sana bizim sözlerimize muhalif bile olsalar, bazı hocaların ve eğitimcilerin bu fesad medreseleri hakkında görüşleri... Bu sözleri ile fesad medreselerinin dinî ve ahlakî açıdan ne derece kısır ve ifsad edici olduklarını itiraf ediyorlar. Hatta dünyevî açıdan bile...

Sorumluluklarının Farkına Varamamaları

Şimdi... Sen ey Müslüman baba!

Ve sen ey ciğerparesini kokuşmuş olan bu okullara atan kişi!

Bunca şeyden sonra ne diyeceksin?

"Toplumun gerçeği bu... Yapacak bir şeyimiz yok... Gerçeklerle çatışmak istemiyoruz" mu diyeceksin? Tıpkı pek çok davetçiden sürekli duyduğumuz gibi...

Allah rahmet etsin... Şeyh Abdurrahman Dûserî şu satırlarda ne kadar da doğru söylemiştir:

"Ey Müslüman! Allah sana, yönlendirilen değil yön veren, yönetilen değil yöneten, köle değil efendi olmanı vacib kılmıştır..."

Mason kalabalıklarından duyuyoruz... Onların, "Biz başımıza gelen olaylara karşı mücadele etmeyiz, bilakis içinde bulunduğumuz duruma uyum sağlarız..." şeklinde sloganlaşan sözleriyle övünenlerin nasıl olup da bu söylenilenlerin içeriğini idrak edemediklerine anlam veremiyorum... "İçinde bulunduğu durumu değiştirmeye çalışmayan bir toplum oluşturan İsrail'e tebrikler..."

İçinde bulundukları duruma uyum sağlıyorlar... Ancak Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* hayvanı bile kendisine zarar verecek durumlarla karşılaşınca mücadele edecek fıtratta yaratmıştır. Tavuk içinde bulunduğu durumla mücadele ediyor ama biz etmiyoruz...

Sorarım size... Hangi duruma uyum sağlıyoruz?

Madem öyle senin hayatının ne kıymeti var? Bilginin ne kıymeti var? Varlığının ne kıymeti var? "İçinde bulunduğumuz duruma uyum sağlıyoruz." Bırakın sözde dindar ve davetçi olmayı, delikanlı olan, içinde zerre kadar delikanlılık bulunan hiç kimse bunu kabul edemez!

Tuğyan ve fesada karşı tutuşan gayret ve devrim ateşi nerde?

Tağutlara, tağutî hükümetlere ve onların planlarına karşı çıkan sözler nerede?

Hilafet ve İslam Devleti kurma çağrıları nerede?

İman, ihlas, ihsan, sıdk ve istikamet üzere olup geri kalan her şeyden soyutlanmaya yönelik çağrılar nerede?

Selefin ve onlara tâbî olanların hayatı, takvaları, kendilerini davalarına adamaları, cihadları ile ilgili konuşmalar nerede?

Teori ve pratikte tevhide, istikamet üzere olmaya yönelik çağrılar nerede?

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya saygı göstermek, bir tek O'na boyun eğmek, sadece O'ndan korkmak, O'ndan ummak, O'na güvenmek nerede?

"Kurtuluşumuz ve başarımız Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın emirlerine uymak, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yolunu izlemekten geçer" sözleri nerede?

İşte boş bir vadide haykırırcasına ardı ardına sıraladığımız sözler... Boşu boşuna tüketilen bir nefes... Çoğu zaman bu sözlerin ardına sığınırız... Ancak artık bu uyuşukluktan vazgeçip bu çelişkiden kurtulmak zorundayız.

Temiz, pak davamıza tekrar dönmeliyiz... İstikamet üzere olmaya... Enbiya ve Rasullerin yoluna... Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın nimetlendirdiği Nebilerin, salihlerin, sıddıkların, şehidlerin yoluna... Sırat-ı müstakime dönmek zorundayız... Onlar ne güzel yoldaştırlar!...

Sizce de artık zamanı gelmedi mi?!

“Allah'tan gelen öğütlerin ve O'nun indirdiği gerçeğin etkisi ile müminlerin kalplerinin yumuşayacağı, ürpereceği gün halâ gelmedi mi? Müminler daha önce kendilerine kutsal kitap verilenler gibi olmasınlar. Uzun zaman geçince onların kalpleri katılaştı ve çoğu yoldan çıkmış kimseler oldu.” (57, Hadid/16)

Son Söz

İnanıyoruz ki biz bu çağın garipleriyiz. Seçtiğimiz bu yolda, dünyadaki herkesten farklı olduğumuzun şuurundayız. Ve hatta birçok davetçi kardeşimizin benimsediği, beğendiği ve doğru bulduğu yöntemden farklı bir yöntemimiz olduğunun farkındayız. Onlarla tek ortak paydamız tevhid. Allah da biliyor ya onlarla daima bir arada olmayı ne kadar çok arzu ettik, bunun için ne kadar çok çabaladık. Sırf aynı yerde yollarımız kesişsin diye. Hâlâ bunun için çabalıyor, bunun için Mevlâ'ya dua ediyoruz. Müminlerin sırat-ı müstakim üzere olması gerekir. Heva ve nefsin istediği yolda değil...

Vallahi bu seçtiğimiz yolu terk etmemiz için bize bir delil bulmalarını istiyoruz. Yeter ki aynı yol üzerinde yürüyebilelim...

Ancak bunun olması mümkün değil çünkü Rasullerin ve Nebilerin yolu bu değil. Babamız İbrahim (as)'ın ümmetinin yolu bu değil. Bizden önceki Müminlerin yolu bu değil...

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kendisini örnek almamız gereken Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e *"Öyleyse, artık emredildiğin yönde, yanında yer alanlarla birlikte, doğru yolu tutun. Hak ve adalet ölçülerini aşmayın. Şüphesiz O, yaptıklarınızı hakkıyla görür. Bir de zalimlere (sevgi beslemek, yağcılık yapmak veya yaptıkları işlere rıza göstermek suretiyle) meyletmeyin. Yoksa siz de azaba uğrarsınız. Sizin Allah'tan başka dostunuz yoktur. Sonra O'ndan da yardım göremezsiniz." (11, Hud/112–113)* buyurmuşken ve biz de bu ayeti sürekli tekrar ederken yolumuzdan dönmemiz nasıl mümkün olur?

Ben bu kitabı çocuklarım ve onların Müslüman kardeşleri için sevabını sadece Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'tan umarak

yazdım. Yazdım ki sözle dahi olsa çocuklarımızı asrımızın karanlıklarından iman nuruna çıkarmakta, dünyanın labirentlerinden sırat-ı müstakime ulaştırmakta bir payım olsun. Yazdım ki tağutun sefahatinden ve dalaletinden İslam'ın rüşdüne ve emanetine ulaşmalarında bir payım olsun. Babalarının onları uyarmakta ihmalkar davrandığı bu büyük zarar konusunda onları uyarmış olayım diye yazdım. İslami cemaat liderlerinin büyük kısmının aksine, insanların çoğu okulları davet için bir metod olarak kabul etmişler, bu yolu tercih etmişlerdir. Bu yolu seçmeleri sonucunda da bilerek ya da bilmeyerek doğru yoldan sapmışlardır.

Buna rağmen pek çok insanın bu çağrıma kulak vermesini beklemiyorum. Öğretmen ve öğrencilerin gruplar halinde girip gruplar halinde çıktıkları bu okullardan uzaklaşacaklarını sanmıyorum. Çünkü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyuruyor.

> *"Eğer Allah dileseydi, elbette onları hidayet üzere toplardı. O halde sen sakın bunu bilmeyenlerden, fevrî davrananlardan olma. (Davete), ancak (bütün kalpleriyle) kulak verenler uyar. (Kalben) ölüleri ise Allah kıyamette diriltir. Sonra da hepsi O'nun huzuruna çıkarılır." (6, Enam/35–36)*

Bu satırları yazarken çok iyi biliyorum ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* tağutları muhafaza etmeyecektir. Onları muhafaza etmediği gibi tağutların tâbîlerini ve anayasalarının koruyucularını, onları takip eden koca sarıklı sözde alimleri, sözde hocaları da korumayacaktır. Onlar ki haktan ve imandan sapmışlar, yöneticilere dalkavukluk yapma yolunu tutmuşlardır. Biliyorum ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, onları bu yaptıklarından dolayı kutlamayacak. Biliyorum ki onların kalpleri huzurlu olmayacaktır. Benim bu yazdıklarımdan memnun olmayacaklardır. Olsun... Zaten şu ana kadar tek bir gün bile onları memnun etmek gibi bir kaygım olmadı.

İblisin, onların yanında yer alacağını da biliyorum. Adetleri olduğu üzere reddiyeler yazacak çizecek, yaygara

koparacaklardır. Kimi zaman taassub, aşırılık, fanatizm türküsünü tuttururken, kimi zaman da doğrudan sapma, irtidat ve tahrif teline vuracaklardır.

İşte biz, onların söylemesine gerek kalmadan yüzlerine karşı bunları haykırıyoruz. Seçtiğimiz yolla gurur duyuyor, onlardan da sivri dillerinden de korkmuyoruz.

Evet, biz mutaassıbız!... Bir laçkalık ve ihmal asrı olan şu asırda biz fanatiğiz!... Olabildiğince dinimizin fanatiğiyiz! Ve ne karakaşınız ne de kara gözünüz için dinimizin hiçbir parçasından vazgeçecek değiliz!

> *"O halde, hakikati yalanlayanlara itaat etme. Onlar, senin kendilerine yaranıp onlarla uzlaşmanı arzu ettiler; o zaman onlar da sana yaranıp uzlaşacaklardı. (Haklı haksız) yemin edip duran, aşağılık, daima kusur arayıp kınayan, durmadan laf götürüp getiren, iyiliği hep engelleyen, mütecâviz, günahkar, kaba ve haşin, bütün bunlardan sonra bir de soysuzlukla damgalanmış kimselerden hiçbirine, mal ve oğulları vardır diye sakın boyun eğme." (68, Kalem/8–14)"*

Kendimizi, çocuklarımızı, ailelerimizi, sizin kendinizi batırmış olduğunuz utançtan kurtarmak için fanatiğiz!...

Dini konularda cahil mürted olduğumuz iddialarına gelince; andolsun ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onların kim olduğunu bilir. O iman edenleri korur.

> *"Zalimler, nasıl bir inkılab ile devrileceklerini pek yakında görecekler!" (26, Şuara/227)*

Andolsun ki şu dünya hayatı çok kısadır. Ahiretten korkun! Tüm sırların ortaya çıkacağı, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan başka hiçbir yardımcının bulunmayacağı, gerçeklerin ortaya çıkacağı ahiretten korkun! Tüm hileler ortaya çıkıp gerçekler üzerindeki toz bulutu ortadan kalkınca, işte o zaman herkes ata mı yoksa eşeğe mi bindiğini görecektir!

Allah yanımızda olanları da karşımızda olanları da affetsin. Sonumuzu güzel eylesin. Annemizi, babamızı, çocuklarımızı, bizden önceki ve sonraki akrabalarımızı, çevremizdeki herkesi korusun. Şüphesiz O, duaları duyan ve icabet edendir.

> *"Hatırla ki bir zaman İbrahim şöyle demişti: Rabbim! Bu şehri güvenli kıl! Beni ve oğullarımı putlara tapmaktan uzak tut! Rabbim, gerçekten onlar insanlardan birçoğunu şaşırtıp saptırdı!" (14, İbrahim/35)*

Nimetleri ile iyilikleri tamamlayan Allah'a şükürler olsun.

Ebu Muhammed el-Makdisî
1407 H.

PEK YAKINDA

Ey Vahyin Çocukları!
DİRENİN

Mücahidlerin Kaleminden Kalplere Bir Esenlik...

Hazırlayan: Murat Gezenler

"Müminlerdendir o erler ki Allah'a verdikleri ahde sadakat gösterdiler. Kimi adağını ödedi (canını verdi), kimi de beklemektedir. Onlar, ahidlerini hiç değiştirmediler."(33, Ahzab/23)

"Amerika yandaşları bugün kendilerini sahte bir güce adamışlardır. Ve bu sahte güç onların sonunu hazırlamaktadır. Tüm dünya bilsin ki gelmek üzereyiz. Ve şu an o doğum gününün sancılarını çekmekteyiz." (*Abdulaziz el-Mukrin)*

PEK YAKINDA

İrca Saldırılarına Karşı Keskin Kılıç

Şüphelerin Giderilmesi

Murat GEZENLER

“(Haydi bakalım) Getirin delilinizi. Şayet doğrulardansanız.” (2, Bakara/111)

Günümüz Mürciesi’nin; Allah’ın indirdiği hükümleri terk eden, kendi uydurdukları kanun ve yasalarla kullara hükmeden azgın idarecilerin küfrüne dair ortaya attıkları şüphelere cevap niteliğinde hazırlanmış bir çalışmadır.

Kitapta muasır Mürcie’nin şüpheleri tek tek ayrı başlıklar altında ele alınmış ve bu şüphelere dair özellikle muasır alimlerimizden bolca yapılan nakillerle irca ehlinin şüpheleri çürütülmüştür. Bu anlamıyla kitap, uzun bir çalışmanın ürünü olarak ortaya atılan şüphelere dair tam bir ansiklobedik çalışma olmuştur. Allah’ın izniyle Ağustos ayı içerisinde okuyucularımızın istifadesine sunulacaktır.

PEK YAKINDA

Orman Kanunları

Ebu Muhammed el-Makdisî

“Yuh Olsun size de Allah’tan başka taptıklarınıza da. Halâ akıllanmayacak mısınız?” (21, Enbiya/67)

“Ey Allah’ın kulları! Sebat üzerine sebat edin... Vallahi, önceki günlerde olduğu gibi, kalan birkaç gün de çabucak geçecektir... Bu günler geçtikten sonra, yorulan sanki yorulmamış, işkence gören sanki hiç işkence görmemiş, nimet ve bolluk içerisinde yaşamış olan da sanki hiç nimet ve bolluk içerisinde yaşamamış gibi olur. Sonra hepsi rablerine döndürülürler. Rableri ise onlardan kötülük işleyenlere kötülükle, iyilik işleyenlere ise iyilikle karşılık verir.”

PEK YAKINDA

İslam İlimleri Külliyatı

El-Camiu Fi Talebi-l İlmi-ş Şerif

Şeyh Abdulkadir b. Abdulaziz

"Bu kitabı yazmaya beni teşvik eden unsur Resullullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in "din nasihattir" hadisine iman ederek ümmete nasihat etme isteğimdir. Gördüm ki bugün ümmet şer'i ilimlere dair eğitimden yüz çevirmiş durumdadır. Öyle ki bugün Müslümanlar üzerlerine farzı ayn olan ilimleri öğrenmekten dahi geri durmaktadırlar. Bununla beraber içlerinden ilmin önemini kavrayanlarsa farz ile nafileyi, birinci dereceden önemli olan ile ikinci dereceden önemli olanı ayırt edememektedir. Bir de buna pek çok Müslümanın karşılaştıkları durumlarla ilgili fetva istemeyi terketmeleri, Allah'ın karşılaştıkları meselelerle ilgili hükmünü önemsemememeleri eklenince bu çok önemli konuda bir kitap yazmak ihtiyaç olmuştur..."

Çıkan Kitaplarımız

1- Hakimiyet Mefhumu (2. Baskı)

Murat Gezenler

2- Demokrasi Bir Dindir (2. Baskı)

Ebu Muhammed el-Makdisî

3- Taifetu-l Mansura'nın Özellikleri (2. Baskı)

Ebu Basir et-Tartusi

4- Müslümanların Birliğini Sağlayan Temel Esaslar

Ebu Basir et-Tartusi

5- İslam Erlerine Nasihatler (2. Baskı)

Nacih İbrahim

6- Cihada Teşvik

Ebu Kuteybe eş-Şami

7- İslam'da Şehadet Operasyonları

Derleme

8- Demokrasi Dini

Murat Gezenler

9- İslam Dininden Çıkaran Ameller (2. Baskı)

Ebu Basir et-Tartusi

10- El-Cihad Ve-l İctihad

Ebu Katade el-Filistini

11- El-Umde Fi İdadi'l Udde

Abdulkadir bin Abdulaziz

12- Ey Zindan Arkadaşlarım 1

Ebu Muhammed el-Makdisî

13- Mühim Soruların Cevabı

Alaeddin Palevî

14- Çocuk Eğitiminde Nebevî Yöntem ve Fesad Medreseleri

Ebu Muhammed el-Makdisî

Çıkacak Kitaplarımız

1- İrca Saldırılarına Karşı Keskin Kılıç

Şüphelerin Giderilmesi

Murat Gezenler

2- Orman Kanunları

Ebu Muhammed el-Makdisî

3- Ey Vahyin Çocukları! Direnin...

Hazırlayan: Murat Gezenler

4- Ey Zindan Arkadaşlarım 2

Ebu Muhammed el-Makdisî

5- Ey Zindan Arkadaşlarım 3

Ebu Muhammed el-Makdisî

6- Vela ve Bera Akîdesi – Millet-i İbrahim

Hamd b. Ali b. Atik

Ebu Muhammed el-Makdisi

7- İstismar Edilen 40 Ayet

Alaeddin Palevî

8- İstismar Edilen 40 Hadis

Alaeddin Palevî

9- Hicret

Ebu Basir et-Tartusî

10- El-Camiu Fi Talebi-l İlmi-ş Şerif

Abdulkadir bin Abdulaziz

11- Cennetin Anahtarı

Murat Gezenler

12- İslami Hareketin Temel İlkeleri

Murat Gezenler

13- Demokrasi Bir Dindir 2

Ebu Basir et-Tartusi

TEKFİRDE AŞIRILIKTAN SAKINDIRMA KONUSUNDA

OTUZ RİSALE

Birinci Cilt

Ebu Muhammed Asım el-Makdisi

www.davetvecihad.com

TEKFİRDE AŞIRILIKTAN SAKINDIRMA KONUSUNDA

OTUZ RİSALE

Birinci Cilt

Ebu Muhammed Âsım el-Makdisî

www.davetvecihad.com

Araştırma Serisi
3. Kitap

İrtibat Adreslerimiz
davetvecihad@gawab.com
davetvecihad@maktoob.com
elhadid@gawab.com

Kitabın Orjinal İsmi

الرســالة الثــلاثينيـة

في التحذير من الغلـو فـي التـكفير

أو

رسالة الجفر في أن الغلو في التكفير يودي إلى الكفر

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

MUKADDİME

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla.

O bana yeter ve O ne güzel vekildir.

Hamd alemlerin Rabbi olan Allah'a aittir. Akibet, takva sahiplerinin ve ceza ancak zalimlerindir. Allahu Teala'dan başka ilah olmadığına şehadet ederim. Yer ve gökler bu kelime ile kaimdir. Allahu Teala onu kurtuluşun bağlı olduğu sağlam bir kulp yapmıştır. Çünkü bu kelimeyi söylemeyi kullarının üzerinde kendisine ait bir hak olarak kabul etmiştir. Bu nedenle cihad kılıçları bu kelime için çekilmiş, şehadet ve savaş bunun uğruna teşri olunmuştur. Bu kelime, Allahu Teala'nın insanları üzerinde yarattığı fıtratıdır. Peygamberlerin diliyle milletleri kendisine çağırdığı sığınaktır. İslam dininin ekseni ve selam yurdunun anahtarıdır.

Muhammed'in de *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Allahu Teala'nın kulu ve rasulü olduğuna şehadet ederim. Allahu Teala O'nu alemlere rahmet, amel edenlere örnek, Allah yolundan gidenlere rehber ve karşı koyan inatçılara ise hüccet olarak gönderdi. Allahu Teala'nın salat ve selamı O'nun, aile fertlerinin ve bütün ashabının üzerine olsun.

Allahu Teala bu satırları okuyanı da, bizi de ifrat ve tefrit uçurumundan, aşırılık ve taksir bozukluğundan korusun. Bazı değerli kardeşler, çöldeki Cifr Hapishanesi'nde[1] bulunduğum sıralarda beni ziyaret ettiler ve günümüz yönetimi adına konuşanların bizi, insanları genel olarak tekfir etmekle suçladıklarını, onları dinleyen ve hak ile batılı, doğru ile yanlışı birbirinden ayıracak bilgiye sahip olmayan bazı kişilerin, onların söylediklerine kandığını söylediler.

O gün demir parmaklığın önünde yalnız başıma olduğum bir anda hapishanenin asker ve gardiyanlarının gözü önünde ve duymaları için yüksek sesle bu kardeşlere özetle şunları söyledim: Bu adamların yaydıkları iftira, bu mübarek davetin karşısında, yönetimin iflas ve yenilgisinden başka bir şey değildir. Çünkü hasım taraf, ancak iflas ettiği ve delilden yoksun kaldığı zaman iftiraya başvurur. Biz, Allahu Teala'nın ve Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* 'kafirdir' dediği kişilerden başkasını tekfir etmiyoruz. Beşeri kanunları yapan, bunları koruyup destekleyen ve bu suçları işleyenlere dostluk ve yardımcılık yapanlar dışında kitaplarımızda, yazı ve konuşmalarımızda kimseyi tekfir etmiyoruz ve arkasından da konuşmuyoruz. İnsanların bu kanunlarla, onları yapan tağut ve zalimlerle ilişkilerini kesmelerini söylüyoruz. Onlara kulluk yapmaktan ve desteklemekten sakındırıyoruz. Bunu bütün kitaplarımızda belirttik. Bu kitapları yönetime, mahkemelerine, askerlerine ve savcılarına da ulaştırdık. Bu kitaplarda, yaptıkları kanunların haksızlık ve sahteliğini, açık küfrü ve şirki içerdiğini açıkladık.

Bu kitaplarımızdan biri "Keşfu'n-Nikab An Şeriati'l-Ğab"[2], bir diğeri "Muhakemetu Mahkemeti Emni'd-Devle Ve Kudatiha İla Şer'illah" ve hapishanede yahut başka yerlerde yazdığımız diğer risalelerimizdir. Bu yazdıklarımızda kanunlarının ne olduğunu ele aldık ve çirkin yüzündeki maskeyi indirdik. Allahu Teala'nın tertemiz şeriatına aykırılığını, çirkinliğini ve kokuşmuşluğunu ortaya koyduk. Allah'ın izni ve yardımı ile onlara her yerde ve her zaman bununla karşı çıktık. Hapishanelerinde bunu açıkça yüzlerine söyledik ve mahkemelerini temelden sarstık.

Delillerimiz onları şaşkına çevirip mübarek İslam şeriatı ile susturulduklarında, gençlerin bu şeriat etrafında toplandığını gördüklerinde, bunun

---

[1] El-Cifr Hapishanesi, Ürdün'ün çölde yapılmış en eski hapishanelerinden biridir. Hicri 1372 (Miladi 1952) yılında İngilizler tarafından yapılmıştır. Amman'dan 300 km. kadar uzaktadır. Ürdün şehirlerinden Maan'a 60 km. uzaklıktadır. Hicri 1419 yılı Nisan ayında oraya taşındık. Yönetim, başka hapishanelerde Tevhid davetinin yayıldığını görünce, bu hapishanede bize karşı katı ve baskıcı uygulamalar yapmaya başladı.

[2] Bu kitabın bir kısmı Allahu Teala'nın yardımı ve lütfu ile terceme edilmiş ve "Demokrasi Dindir" isimli kitabın ikinci bölümü olarak yayınlanmıştır. *Yayıncı.*

Rabbani bir davet olup vahyin nuru ve peygamberliğin aydınlığına dayanıyor olması sebebi ile karşısına çıkıp nurunu söndürmekten aciz kaldıklarında yalan ve iftiraya yönelip, bu daveti insanların gözünde karalamaya kalkıştılar. Delil ve hüccet ile yapamadıklarını yalan ve iftira ile yapmaya çalıştılar.

Gerçekleri örtbas edemeyecek kadar büyümüş olan küfür deliklerini yamamaktan aciz kalıp, iddia ettikleri Müslümanlıklarını düzmece raporlar, belgeler ve yaldızlı isimlerden başka yolla ispat edemeyince, bütün halkı tekfir ettiğimiz iftirasına başvurdular. Halbuki yakın ve uzak herkes biliyor ki bizim bu iftira ile hiçbir ilgimiz ve bilgimiz yoktur. Bizleri hariciler, tekfirciler, teröristler, radikaller ve buna benzer Müslümanların hoşlanmadığı ve nefret ettiği isimlerle adlandırdılar. Amaçları da halkı davetimizden nefret ettirmek, onları ürküterek kendilerini red etmekten alıkoymak, küfür kanunları ve şirk yönetimleriyle ilişkilerini kesmekten caydırmaktır.

Allahu Teala'nın daveti boğazlarından geçmeyen, bu davetin çiçek açmasından ve meyve vermesinden gönülleri daralan, kısa bir zamanda gençliğin bu davet etrafında toplanmasından rahatsız olan bir takım çevreler de bu iftira kampanyasına katıldılar. Çünkü İslam, Rabbani mübarek bir davettir. Bozulmamış fıtratlar onu kabul eder ve sağlam kalpler ona sarılır.

Sapık hocalar ve cahil yazarlar da bu iftira ve haksızlıkta onlara destek oldular. Bunların bazısı ilgisi olmadığı halde, haksız olarak selef yoluna mensup olduğunu söylemektedir. Bu kişiler, doldurdukları sayfaları hiçbir ayırım yapmadan tüm boyutu ile tekfirden sakındırmak maksadı ile karaladılar. Halbuki tekfirin bazısı şer'i ve sahih bir hüküm olup şer'i sebeplere dayanır ve bunun üzerine sonuçlar bina edilir.

Bunlar tevhid çağrısı sahiplerine yalan ve iftira ile, haksızlık ve zorlama ile saldırdılar. Karalamak için haksızlık ve kıskançlıkla kalemlerini kullandılar, kin ve düşmanlık zehirlerini onlar üzerine boşalttılar. Aynı zamanda yazılarında zalim ve kafir yöneticileri savundular. Böylece başkalarına yakıştırdıkları "Haricilik" nitelemesi, putperestleri bırakıp Müslümanlara saldırmaları nedeni ile, kendileri hakkında geçerli olmuştur.

Bazı çevreler, hoşnutluklarını kazanmak ve sofra kırıntılarını almak için yöneticilere yaltaklanarak ve onlara şirin görünerek İslam davetinin kapıya dayanan tehlikesinden sakındırmaya, ona karşı koymak için yönetime öneriler sunmaya çalıştılar.[3] Son derece cahil olduklarından bununla

[3] İslam için daha önce hiç çalışmamış, davet ile hiçbir ilgisi olmayan ve düzenin Müslümanlarla beraber hapse attığı cahiliyye mensubu biri, bu davete karşı koymak için kendince en başarılı yöntemler ile düzene yaranmaya çalıştı. Bu olay Belka Hapishanesi'nde bulunduğumuz dönemde oldu. Baas partisinin yandaşı olan bu kişi, bir gazetede bizim ile ve akidemiz ile

davetin nurunu söndüreceklerini veya sıcaklığını yok edeceklerini sandılar. Onlar sadece kuruntu içinde olduklarını anlamadılar. Onlar Allahu Teala'nın "Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Halbuki kafirler hoşlanmasalar da Allah nurunu tamamlamaktan asla vazgeçmez"[4] hükmü karşısında kendilerini helak ettiklerini bilmediler. Çünkü Allahu Teala şöyle buyurur: "Onlar (hem insanları) peygambere yaklaşmaktan vazgeçirmeye çalışırlar hem de kendileri ondan uzaklaşırlar. Eğer onlar bir şey helak ediyorlarsa, o da ancak kendileridir. Bunu anlamıyorlar."[5]

Bu insanlar, bazı gençlerin olabilecek kimi aşırılıklarını veya yeni başlayan bazılarının uluorta sözlerini ya da her davet ve cemaatte bulunan ateşli kişilerin söylediklerini istismar ettiler. Halbuki bu uluorta sözler veya hamasetli tavırlar; şer'i ilimleri okumakla, alimlerin söylediklerine bakmakla, usül ve kuralları öğrenmekle, şart ve engelleri kavramakla orta bir yolu bulabilir. Dostlardan önce düşmanın bildiği gibi, bir gün olsun bu yanlışlara göz yumduğum yahut bu uluorta sözleri onayladığım olmamıştır. Ne ben, ne de Tevhid ehli kardeşlerimizden gayretli hiçbir kimse bunlara göz yummamıştır.

Değişik şehirlerde ve farklı zamanlarda hapishanenin içinde ve dışında bunları ele aldım. Edindiğim tecrübeleri sayfalara yazdım. Bu konuları ele almam ise makamın gereğine göre bazen nasihat, öğüt ve hatırlatma, bazen münazara ve tartışma ve bazen de konuşma ve kaleme alma şeklinde oldu.

Elimden geldiği kadar bütün bunlarda şeriatın delillerini, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'in görüşlerini belirttim. Yapılan yanlışları ve genellemeleri gösterdim. Bunu da Allahu Teala'nın rızası için, Allah'ın Kitabı Kur'an için, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünneti için, özelde ve genelde bütün Müslümanlar için ve bu değerli davete yabancı bir şeyin karışmasının önüne geçmek için yaptım. Akıllara göre tasvip edilen şeyleri izlemediğim ve onaylamadığım yahut sözkonusu yanlışlara, uluorta söylenenlere ve uygulamalara karşı koyduğum için bu yolda kimi cahillerin yahut boş hamaset sahiplerinin dilinden çektiklerimin karşılığını Allahu Teala'dan beklerim. Zira bu, mübarek İslam davetine zarar verecek bir aşırılıktan, yahut davette uzman olanlarla yeni başlayanlar ve bütün yükünü çekerek yerine getirenlerle isimden öte davetle bir ilişkisi bulunmayanlar arasında ayırım yapmadıkları için,

---

hiçbir ilişkisinin bulunmadığını ilan etti. Bundan maksadı ise; yönetimin kendisini çöldeki Cifr Hapishanesi'ne nakletmemesini sağlamaktı. Katı uygulamalarla yapılan bu naklin sadece tekfirci olmakla itham edilenlere yönelik bir ceza olduğunu düşündüler. Ancak umduklarını bulamadılar. Kendisi de oraya nakledilenler arasında bulunuyordu. Dolayısıyla yaptıkları yağcılıkları onlara bir yarar sağlamadı.

[4] 9 Tevbe/32

[5] 6 En'am/26

bu daveti aşırılık ile suçlamalarına yahut iddia ettikleri gibi baskı, yoksulluk ve hapishane ortamı psikolojisinin ürünü demelerine gerekçe olacak bir yanlışı yahut aşırılığı onaylamaktan, benim için çok daha hayırlıdır.

Burada amacım, kendimi savunmak değildir. Bu konuda Allahu Teala'nın "Allah iman edenleri esirger. Şu da muhakkak ki Allah, hain ve nankör olan herkesi sevgisinden mahrum eder"[6] sözü benim için yeterlidir. Benim yaşadığım, sadece bu yolun bir faturasıdır. Biz ona alıştık ve bizden daha iyi olanların yaşadıklarını görerek kendimizi teselli ettik. Canında veya aile fertlerinde mihnet yaşamamış bir peygamber yoktur. Samimi iseler, varislerinin de bu mirastan bir pay almaları kaçınılmazdır.

Bu nedenle bana muhalefet eden yahut te'vil yolu ile bana haksızlık yapan ve eleştirenlere karşı rahatım. Bu davetin taraftarı oldukları sürece onları kınayacak hiçbir sözüm olmaz. Allahu Teala beni de, onları da bağışlasın. O rahmet edenlerin en merhametlisidir. Müslümanları birbirine düşürmek için fırsat kollayan Allahu Teala'nın düşmanlarını çatlatmak amacıyla burada bütün bunları belirtiyorum.[7] Ama Tevhid çağrısının düşmanlarından olanlara hiçbir şekilde hakkımı helal etmiyorum. Allahu Teala onun hesabını soracaktır. Ben şikayetimi sadece Allahu Teala'ya yapıyorum.

Şunu belirtmek istiyorum ki; bu sayfaları kendimi savunmak için yazmadım. Sadece değerli bir daveti savunmak ve yüce bir dini korumak için bunları ele aldım. Ömrümün kalan kısmında da beni bununla meşgul etmesini, beni ve çocuklarımı bu işte çalıştırmasını, kendimizi veya basit bir takım şeyleri savunmakla meşgul etmemesini Allahu Teala'dan diliyorum.

İncitmek maksadıyla veya akıllarının almadığı bazı şeyler sebebiyle, kardeşlerine öfkelenen bu davetin mensuplarına şunu belirtmek isterim ki, Allahu Teala'nın ve davetin düşmanları aşırı cahilliklerinden, daveti temsilcileriyle ilintilemişler, hatta bizi hapsetmek veya şahıslarımızın ortadan kalkmasıyla bu davetin yok olacağını sanmışlar veya öyle arzu etmişlerdir. Çünkü bu memlekete, kendilerini tekfir etme düşüncesini ilk defa bizlerin soktuğunu söylediklerini biz de duyduk, başkaları da duydu. Şüphesiz imanda bizden ileri olan ve dine bizden kat kat fazla destek veren kişiler de bu davetin sahipliğini yapmışlardır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Bunların arkasından gelenler şöyle derler: 'Rabbimiz! Bizi ve bizden önce iman etmiş olan kardeş-

---

[6] 22 Hacc/38

[7] Allahu Teala'nın düşmanlarından kimileri, bizi etkileyeceğini ve onlardan ilişkilerimizi kesmeye veya onları kötülemeye sevkedeceğini düşünerek, kardeşlerimizden bazılarının bize karşı eleştirilerini naklederlerdi. Allahu Teala'nın izni ile, bizde bunlara karşı kardeşlerimizi överek onları kahredecek şeyler söylerdik.

lerimizi bağışla. Kalplerimizde mü'minlere karşı hiçbir kin bırakma. Rabbimiz! Şüphesiz Sen çok şefkatlisin, çok merhametlisin."[8]

Tekfir meselesini ilk defa bu memlekete bizim soktuğumuz iddiası, sadece onların uydurmasıdır. Gençlere defalarca şunu hatırlatmak istiyorum: Onların bize saldırmaları ve karalamaları, şahıslarımızla sınırlı kalacak ve şirke düşmanlık ve Tevhide çağrımızdan uzaklaştırmaya ve ilişkileri koparmaya sevketmeyecekse, istedikleri kadar bize kızabilir veya karalayabilirler. Allahu Teala bize yeter ve O ne güzel vekildir. Ancak bu saldırı ve karalamalar davet ile davetçiler arasında ayırım yapmayan kişilerin bu daveti eleştirme veya ondan ilgiyi kesmelerine yol açacaksa, bundan şiddetle sakındırırız.

Şunu da belirteyim ki bugün artık bize yapılan düşmanlık ve hasımlık herkesin bildiği gibi, Allahu Teala'nın düşmanlarının hoşnutluğunu ve yakınlığını kazandırmaktadır. Bu nedenle bunu sakın karıştırmayalım! İmanı zayıf kişilerden nicelerinin bizi eleştirerek ve ilişkilerini keserek, onlara yakınlık kazandığını veya kötülüklerinden korunduğunu gördüm. Bu ise sakınılması gereken başka bir kötülüktür. Çünkü bu, Tevhid ehline düşmanlık yaparak Allahu Teala'nın düşmanlarını hoşnut etmek ve onların sempatisini kazanmaktan başka bir şey değildir. Şüphesiz Allahu Teala gözlerin gizli bakışlarını ve kalplerin gizlediğini bilir. Allahu Teala'nın dinine yardım etmeye çalışan, Tevhid ehline katılmaya cesaret edemeyen, yahut dua ile de olsa onlardan yana görünmekten korkan kişilerin yapması gereken tek şey; en azından bu yolu kötülemekten veya düşmanlık yapmaktan uzak durmak ve böylece de kervanın yolunu açmaktır.

Biliyorum ki zaman zaman bazı yanlışları eleştirdim ve sahiplerine sert ifadeler ile tepki gösterdim. Şüphesiz bu da sözkonusu yanlışların tehlikesi ve kötü sonuçları düşünülerek yapılmıştır. Çünkü bazen bunlara şiddetle karşı çıkmak ve tepki göstermek gerekir. Ne var ki yanlış ve sapmalarından tümüyle uzak olduğumuzu ve yağcılık yapmadan, onları onaylamadığımızı açıklıkla söylerken, dozu ne olursa olsun bu eleştiriler, herhangi bir Müslüman hakkında Allahu Teala'nın ölçülerini aşmaya veya Müslümanlardan ilişkiyi kesmeye hiçbir şekilde götürmemelidir. Bu tavrımızı kim eleştirirse eleştirsin ölçümüz budur. Bundan nasıl uzak kalabiliriz ki! Allahu Teala, örneğimiz ve önderimiz olan Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* emrederek şöyle buyurur: "Sana uyan mü'minlere kanadını indir. Şayet sana karşı gelirlerse de ki: 'Ben sizin yaptıklarınızdan muhakkak ki uzağım."[9]

---

[8] 59 Haşr/10

[9] 26 Şuara/215-216

Bu emirde Allahu Teala, mü'minlerin haklarını gözeten ve onlara haksızlık yapmamayı içeren merhametli davranışı ve dine nisbet edilmemesi için mü'minlerin yanlışlarından beri olmayı bir arada toplamıştır. Böylece hakkı koruma ve bu davetin aydın yüzünü kollama devam etsin. Çünkü Tevhid'in yüceliği, çıkarların çatışması halinde bize göre bütün insanlardan daha da önemlidir. Yolculukta olsun, ikamette olsun bu kuralı gözettiğim için kardeşleri öfkelendirdiğim olmuştur. Nitekim çok defa "Allahu Teala bana kızmıyorsa, başkalarının kızmasına aldırmam" demişimdir.

Ne olursa olsun, katı davranmaktan maksat; sapıtanı yola getirmek ve yanlış yapanı yanlışından döndürmekse, bu tür durumlarda iyidir. İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, bunu Müslümanların yararlarından sayarak şöyle demiştir: "Bu da Müslümanların birbirlerini birbirleri ile ıslah ettikleri yararlardandır. Çünkü mü'minler iki el gibidirler. Bu yol ile bir el diğer eli temizlemektedir. Bazen kir ancak sertçe oğuşturmakla çıkar. Elde edilen temizlik ve yumuşaklık, bu sertliği hoş gösterir."[10]

Bu, acı ilaç kabilindendir. Hasta iyileşmeyi umarak bu ilacın acısına katlanır. Nitekim şöyle denir: "Sana bir şeyi gösteren, sana yardım etmiş, sana öğüt veren seni uyandırmış, sert davranmış olsa da, açıklayıp belirten nasihat etmiş, sakındırıp yol gösteren görevini yapmış ve seni özür dilemekten kurtarmış olur." Yine şöyle bir söz vardır: "Seni ağlatan ve sana ağlayan kişi, seni güldüren ve sana gülen kişiden daha iyidir."

Bu tür sertlik ve şiddet iyidir. Çünkü amacı; Müslümanları ıslah etmek, gerçeği onlara göstermek ve ayaklarının kayacağı yerleri açıklamaktır. Şüphesiz bu yapılırken, Allahu Teala'nın ölçülerini gözetmeyenlerin yaptıkları gibi, haksızlık, yalan, iftira veya zan ile hareket ederek İslam ölçülerinin çiğnenmemesi gerekir. Zaten, okuyucunun göreceği gibi, şiddet ile karşı çıktığımız hatalı tekfir konusunda ve başka konularda kimsenin adını belirtmedik, belirli kişilerin veya muayyen cemaatlerin ismini anmadık. Çünkü bu sayfalar belirli kişilere yönelik değildir. Bu sayfalardan amaç, öğüt vermek ve genel yararı sağlamaktır.

Bununla birlikte Tevhid çağrısına mensup gençlerde bu tür yanılmalar olsa bile, bu gençlerin Tevhid çağrısının düşman ve hasımlarından daha iyi olduklarını da belirttim. Çünkü davetin hasım ve düşmanları çoğu zaman Tevhid çağrısı ve sahiplerinden berî olduklarını ilan etmekten utanmazlar. Aynı zamanda ömürlerini ve yazılarını yönetimin tağutlarını savunmak ve tekfir edilmelerini önlemeye çalışmakla geçirirler. Buna en açık delil, yayınlanmış kitapları ve genellikle ücretsiz dağıtılan yayınlarıdır.

---

[10] İbn-i Teymiye, Mecmuu'l-Fetava, 34/28, Daru İbn Hazm baskısı.

Bu kişilerin hevaya uyma, dünya sevgisi, yöneticilere yakınlık, nefsin selametini ve arzularını garantilemenin sebep olduğu kötülükleri, haksızlıkları ve hainlikleri ile Tevhid gençliğinin çoğu zaman dini koruma, destekleme, ölçülerini gözetme ve düşmanlarına karşı çıkmanın sebep olduğu tökezlemeleri eşit değildir. Bu mübarek daveti ve ehlini gözeterek eleştirsek bile, Tevhid gençliğinin olabilecek yanılmaları, o kişilerin sapıklıkları derecesine hiçbir zaman varmaz.[11]

Bu tökezlemeler, kendisine davet için canlarını ve ömürlerini adadıkları, desteklemek ve yüceltmek için her türlü eziyete katlandıkları Tevhid uğrunadır. Çünkü Tevhid, Allahu Teala'nın iyiyi kötüden ayırdığı, kendi dostlarını tağutun dostlarından seçtiği kopmayan sağlam ipidir. Allahu Teala'nın kurtuluşu kendisine bağladığı dinin bu temeli, onlarca günah ve kötülük dosyasıyla sicillerinin kabardığı kullar üzerinde Allahu Teala'nın hakkıdır. Amelleri boşa götüren şirk dışında, ateşi bütün tökezleme ve yanılmaları yakan bir nurdur.

Bu sayfalarda soru soranlara ve başkalarına benim ve bu davetin yardımcısı olan Tevhid ehli kardeşlerimizin, tekfirde aşırılık suçlamasından beri olduklarını belirtmek istedim. Bu vesile ile ilimde ve davette, meseleleri bilme ve kavramada henüz yeterli bir seviyeye ulaşamamış olan yeni kardeşlerimizi de bundan sakındırmak isterim. Bu ise Allahu Teala'nın dinine ve bütün Müslümanlara samimi bir hizmet ve bu değerli davetin gerçek parlak yüzünü ortaya koymak içindir. Allahu Teala'nın bunu benden kabul etmesini ve Müslümanlara yararlı kılmasını dilerim.

Kitabın adını "Risaletu'l-Cifr[12] fi Enne't-Tekfira Yueddi ile'l-Kufr" yahut "er-Risaletu's-Selasiniyye fi't-Tahzir min Ahtâi't-Tekfir" olarak belirledim. Çünkü kitap tekfir konusunda otuz üç yanlışa değinmektedir.

Konulara geçmeden önce hapishanelerin durumu hakkında bazı şeyleri belirtmek isterim. Bunu bilenler bilirler. Her şeyden önce hapishanelerde şartlar devamlı değişir. Özellikle günümüzde kişilerin yazı ve dökümanları için güvenlik yoktur. Birçok defa yazdıklarımız veya çıkardığımız özetler yahut aldığımız notlar elimizden alınmıştır! Daha sonra Allahu Teala, lütfu ile elimizden alınan bu notları bir daha nasip etmiştir. Zaten bu hapishanelerin duvarları arasında kaynak ve önemli kitaplar yok gibidir. Yanlış yapmaktan masum olmadığımı peşin olarak belirtiyor ve herhangi bir yanlışım varsa

---

[11] Sapıklığın önderlerinden olan kişilerin isimlerini, kendilerinden sakındırmak amacıyla verdiğimiz halde, Tevhid davetinin mensubu olan kişilerin isimlerini vermiyoruz. Dolayısıyla yukarıda işaret edilen kişiler, bu davetin mensupları olup sapıklığın önderleri değildir.

[12] El-Cifr, bu adı taşıyan hapishanenin bulunduğu çölde bir bölgenin ismidir. Bu kitap orada yazılmıştır.

ondan vazgeçiyorum. Yanlışımın ortaya çıkması durumunda ondan dönmek veya gördüğüm bir doğruya uymakla en mutlu insan olacağımı belirtmek isterim. Samimi öğüt verenlere kapımız her zaman açıktır. İşin başında ve sonunda hamd Allahu Teala'ya aittir. O bana yeter ve o ne güzel vekildir.

Ebu Muhammed Asım el-Makdisî

El-Cifr Hapishanesi

Hicri Ramazan 1419

Allahım! Ey İslam'ın ve Müslümanların velisi! Seninle karşılaşıncaya kadar bize İslam üzere sebat ver!

BİRİNCİ BÖLÜM

TEKFİRDE AŞIRILIKTAN SAKINDIRMA

Allahu Teala hepimizi yararlı bilgiye ve onunla amel etmeye muvaffak etsin. Bilinmelidir ki önemine, zaruretine, birçok mesele ve ahkamla ilgisinin olmasına ve yine dinin şer'i bir hükmü olmasına rağmen tekfir konusu çok tehlikeli bir konudur. Dünya ve ahirette ona birçok sonuçlar terettüp eder. Bir takım insanlar onu yeterince anlamamış, yanlışlar yapmış ve ayaklar kaymıştır. Ümmetin üzerinde ihtilaf ettiği temel usül meselelerinden ilki olup va'id (Allahu Teala'nın kafirlere ve günahkarlara vermekle tehdit ettiği ceza)[13] konusudur.

Bu konuda Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Bilelim ki tekfir ve fasık sayma konuları ahirette va'd ile va'id'in bağlı olduğu ahkam meselelerindendir. Dünya hayatında dostluk ve düşmanlığın, öldürme ve korumanın ve başka meselelerin bağlı olduğu bir konudur. Allahu Teala, cenneti mü'minlere vereceğini ve kafirlere haram kıldığını belirtmiştir. Bu ise her zaman ve zeminde genel hükümlerdendir."[14]

Yine şöyle devam eder: "İman adında yanlışlık, yeni bir isimde veya başka isimlerde yapılan yanlışlık gibi değildir. Çünkü dünya va ahiret hü-

---

[13] El-Fetava, 3/147

[14] El-Fetava, 12/251

kümleri iman, islam, küfür, nifak ve bunun türünden olan isimlere bağlıdır."[15]

"İnsanların bu isimler ve sahipleri hakkında söyledikleri sözler çoktur. Çünkü bu, dinin eksenidir. Mutluluk ve bedbahtlığın, övme ve yermenin, günah ve cezanın kendisine bağlı olduğu iman ve küfür adından daha büyük bir isim yoktur. Bu nedenle bu bölüme "Esma (isimler) ve Ahkam" bölümü adı verilmiştir. "[16]

Fıkıh kitaplarında tekfir konusunu inceleyenler birçok mesele ve ahkamın ona bağlı olduğunu görür ve bu konunun ne kadar önemli ve tehlikeli olduğunu anlar. Örneğin, yöneticiler ile ilgili hükümlere baktığımızda şunları görürüz:

Müslüman yönetici ile beraber olmak, onu desteklemek, ona itaat etmek, açık bir küfür işlemedikçe ona isyan etmemek veya itaatsizlik yapmamak, İslam dairesinde kaldığı ve İslam şeriatını uyguladığı sürece iyi veya kötü olsun arkasında namaz kılmak ve beraberinde cihada çıkmak vaciptir. Yine Müslüman yönetici, velisi olmayan Müslümanların velisi konumundadır.

Kafir yönetici hakkında ise ona bey'at etmek, onu yönetici edinmek, desteklemek, yardım etmek, onu dost edinmek, sancağı altında onunla beraber savaşa çıkmak, arkasında namaz kılmak, onun hükmüne başvurmak caiz değildir. Bu kafire itaat yoktur. Aksine ona karşı çıkmak, yönetimden uzaklaştırmak ve yerine Müslüman yöneticiyi getirmek vaciptir.[17]

Buna bağlı olarak onu dost edinen, küfrünü veya küfür yasalarını destekleyen, koruyan, yasalarının yapılmasında ve uygulamasında ortak olan ve bunlarla hüküm verenlerin kafir olduğu sonucu çıkmaktadır.

Velayet ahkamı konusunda ise, kafirin Müslümana velayeti geçerli değildir. Kafirin Müslümanlara veli (yönetici) yahut namaz imamı olması caiz değildir. Müslüman kadına nikahta veli olması, Müslüman çocuklara veli yahut vasi olması yahut onlardan yetim olanların malları hakkında velayet makamında olması caiz değildir.

Nikah konusunda ise, kafirin Müslüman kadınla nikahlanması caiz değildir ve nikahta ona veli olamaz. Müslüman erkek Müslüman kadınla

---

[15] El-Fetava, 7/246

[16] El-Fetava, 13/34

[17] Bunun vacipliği hakkında şu kitaplara müracaat edilebilinir: Fethu'l-Bari, 13/123, Nevevi, Müslim şerhi, 12/229, Es-Sarimu'l-Meslul, 13, 216, Şevkani, ed-Devau'l-Acil fi Defi'l-Aduvvi's-Sail, 33-35, Hamd bin Atik, Sebilu'n-Necat ve'l-Fikak min Muvalati'l-Murteddin ve Ehli'l-İşrak, 412 (Mecmuatu't-Tevhid'den), Abdulkadir Udeh, et-Teaşriu'l-Cinai, 2/232

evlendikten sonra mürted olursa, aradaki nikah batıl olur ve ikisi birbirinden ayrılır.

Miras konusunda ise, bütün alimlere göre din farklılığı mirasçı olmaya engeldir.

Kısas ve kan diyetleri konusunda; kafirin kanına karşı Müslüman öldürülmez. Muharip kafirin veya mürtedin bilerek veya yanlışlıkla öldürülmesi kefaret ya da diyet vermeyi gerektirmez. Öldürülenin Müslüman olması halinde ise, durum bunun aksinedir.

Cenazeler konusunda; kafir için cenaze namazı kılınmaz, yıkanmaz, Müslüman mezarlığına gömülmez, kendisi için istiğfar caiz olmaz ve kabrinin başında durulmaz. Müslüman ise böyle değildir.

Yargı konusunda; kafir kişi Müslümanlar için yargıç olmaz, Müslüman hakkında kafirin şahitliği geçerli olmaz, küfür yasaları ile karar veren kafir yargıcın mahkemesine başvurmak caiz değildir. Bu yargıcın verdiği hükümler uygulanmaz ve o hükümlere gereken sonuçlar terettüp etmez.

Savaş konusunda kafir, müşrik ve mürted ile savaşmak, Müslüman bağı ve asiler ile savaşmaktan farklıdır. Kafirler ile savaşırken kaçanları kovalamak ve öldürmek mübah olduğu halde, asi ve bağilerden kaçanlar izlenmez, yaralıları öldürülmez, malları yağmalanmaz, kadınları esir alınmaz. Müslümanın imanı sebebiyle kanı, malı ve namusu diğer bir Müslüman için haramdır. Halbuki kafir hakkında asıl olan, kanı, malı ve namusu, Müslüman olmadıkça mübahtır.

Vela ve Bera (dostluk ve düşmanlık) konusunda, Müslümana velayet vacip olup tümden onunla ilişkiyi kesmek caiz değildir. Sadece günah olan fiillerinden uzak durmak gerekir. Kafire velayet ve Müslümanlara karşı kafire destek vermek veya Müslümanların sırlarını kafire bildirmek haramdır. Kafirden ilişkiyi kesmek ve ona buğzetmek vacip olup onu dost edinmek caiz değildir.

Bu konu ile ilgili ve etkileri büyük olan daha pek çok mesele vardır. Verdiğimiz örnekler devede kulak gibidir. Sadece örnek olması amacı ile bunları burada aktardık. Bu konularla ilgili deliller ve hükümler fıkıh kitaplarında belli ve açıktır. Mü'min ile kafir ayırımı yapmayanların, aktardığımız bütün bu konularda dini ve işi karışık olur. Verdiğimiz örneklerden de anlaşıldığı gibi Müslümanlarla ilgili hükümlerin kafirlerle ilgili hükümlerle karıştırılmasında çok büyük sakıncalar, zararlar ve kötülükler bulunmaktadır.

Allahu Teala şöyle buyurur: "Eğer siz onu (Allah'ın emirlerini) yerine getirmezseniz yeryüzünde bir fitne ve büyük bir fesat olur."[18]

Bugün doğru ile yanlışın, hak ile batılın birbirine karıştığını, bu konularla ilgili şer'i meselelerde birçok Müslümanın kafasında ölçülerin bozulduğunu hepimiz görüyoruz. Bu ise bu önemli konuya gereğince eğilmemeleri, Müslüman ile kafiri birbirinden ayırmamaları ve bu konuda ihmalkar davranmaları sebebiyle olmaktadır. Avamından, yetişmiş olanına kadar bir çoklarının ahkamda, muamelelerde, ibadetlerde, dostluk ve düşmanlıkta ve bir çok işte bocalamalarından bu durum açıkça anlaşılmaktadır.

Halbuki Allahu Teala, iman ve küfür konularında Müslümanlar ile kafirler arasında ayırım yapmıştır. Kitabı'nda birden çok yerde bu farkı vurgulamıştır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Cehennem ehliyle cennet ehli bir olmaz. Cennet ehli kurtularak isteklerine kavuşanlardır."[19] Bu iki tarafı eşit gören ve haklarındaki hükümleri karıştıranlar hakkında da şöyle buyurur: "Öyle ya, Müslümanları, o günahkarlar gibi tutar mıyız hiç? Size ne oluyor? Ne biçim hüküm veriyorsunuz?"[20], "Öyle ya, mü'min olan, yoldan çıkmış kimse gibi midir? Bunlar elbette bir olamazlar"[21], "De ki: Pis ve kötü ile temiz ve iyi bir değildir. Pis ve kötünün çokluğu tuhafına gitse (yahut hoşunuza gitse) de (bu böyledir.) Öyleyse ey akıl sahipleri Allah'tan korkun ki kurtuluşa eresiniz"[22], "(Bu) Allah'ın murdarı temizden ayıklaması ve bütün murdarların bir kısmını diğer bir kısmının üstüne koyup hepsini yığarak cehenneme atması içindir. İşte onlar ziyana uğrayanların ta kendileridir."[23]

Allahu Teala iyi ile kötüyü birbirinden ayırmak ister, dünya ile ahiret ahkamında dostları ile düşmanları arasında şer'i bir ayırım yapılmasını ister. Yasaların kölesi olup hevalarına uyanlar ise, ikisini aynı tutmak isterler. Onun için anayasalarında insanlar arasında her hangi bir ayırımın bütün izlerini silmiş ve kaldırmışlardır. Kanunlarında dinî hiçbir ceza bırakmamışlardır. Başta dinden dönme (irtidat) cezası olmak üzere Allahu Teala'nın belirlediği bütün cezaları yürürlükten kaldırmışlardır. Kan, namus, mallar ve başka konularda Müslümanlar ile kafirleri eşit tutmuşlardır. Bu konularda küfür ve irtidadın şer'i sonuçlarını ortadan kaldırmışlardır.

---

[18] 8 Enfal/73

[19] 59 Haşr/20

[20] 68 Kalem/35-36

[21] 32 Secde/18

[22] 5 Maide/100

[23] 8 Enfal/37

Bunların bütün yaptıklarını burada anlatmak uzun sürer. Zaten bu sebepten dolayı memleketlerin ve Müslüman toplulukların başına, etkilerini ve sonuçlarını Allahu Teala'dan başka kimsenin bilmediği bozukluklar ve kötülükler meydana gelmiştir. "Keşfu'n-Nikab an Şeriati'l-Ğab" isimli kitabımızda bunun üzerinde durduk. Dinden sıyrılan, kendilerini kafirlerin kucağına atan, Müslümanların memleketlerini aralarında paylaşan ve onları iktidar mevkilerine getiren, yuvalarında yetiştiren ve küfür sütlerinden emziren dostları olan kafirlere dizginlerini teslim eden insanların bu yaptıkları, beklenmeyen veya yadırganan bir durum değildir. Ölmüş kişiye aşağılanma basit gelir. Çünkü ölüye yaranın acısı dokunmaz.

Tuhaf olan şey, din ve davete mensup bir kişinin bu tuzağa düşmesi, Müslümanlarla kafirler arasında ayırım yapma yeteneğinin ölmesi, şeytanın dostları ile Rahman'ın dostlarını birbirinden ayıracak ölçünün kaybolmasıdır. Bu ise tekfir hükümlerini öğrenmeyi ihmal etmeleri, içinde yaşadıkları durumu, başlarına musallat olanların durumunu, bu kafirlerin yardımcı ve destekçilerinin durumunu öğrenmeye yanaşmamalarından kaynaklanmaktadır.

Bu sebepten dolayı birçokları tağutların hazır askerleri ve ihlaslı destekçileri haline gelmiştir. Nasıl olmasınlar ki?! Bunlara göre bu yöneticiler Müslüman hükmündedirler. Bu tağutlara karşı çıkan ve onların sapıklıklarını ortaya çıkaran, Müslümanları onların kanunlarından, küfürlerinden ve bozukluklarından sakındıran, onlardan uzak durmaya ve Allahu Teala'nın izin vermediği küfür kanunlarından ilişkiyi kesmeye çağıran ne kadar davetçi, mücahid ve muvahhid varsa hepsini karalamışlardır.

Allahu Teala'nın, Müslümanları ve kafirleri birbirinden ayırdedecek ölçüyü, iman ve küfür ile ilgili en önemli meseleleri öğrenmekten yüz çevirmeleri sebebiyle basiretlerini köreltti̇ği ve mahrum bıraktığı bu insanlar, muvahhidlere düşmanlık için kollarını sıvamış, ne kadar yalan ve iftira varsa onlara yöneltmiş, namuslarına dil uzatmış, davetlerini engellemiş, onları fitneye düşürmek için her yola başvurmuşlardır.

Ayrıca bu yaptıklarında hiçbir sakınca da görmemektedirler. Çünkü bununla Allahu Teala'ya yakınlık kazandıklarını sanırlar. Onlara göre muvahhidler dinden çıkmış Haricilerdir. Ki Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Hariciler hakkında şöyle buyurur: "Onlar, gök yüzünün altındaki en şerli ölülerdir"[24] "Yaratılmış olanların en kötüleridir"[25] Ve yine onlar için "Cehennemin köpekleridir" denilmiştir. Dolayısıyla bu konuda tağutlarla

---

[24] İmam Ahmed, Tirmizi ve diğerlerinin merfu olarak Ebu Ümame'den rivayet ettikleri hadisin bir kısmı.

[25] Müslim, Zekat bölümünde Ebu Zer'den merfu olarak rivayet etmiştir.

işbirliği yapmalarında veya muvahhidleri ezmek için onlara yol göstermelerinde ya da destek vermelerinde bir sakınca görmezler.

Onlara göre, tağutlar ve destekçileri; asi Müslümanlardır. Dolayısıyla muvahhidler, onları sadece tekfir etmekten değil, gıybetlerini yapmaktan da sakınmalıdır. Yine onlara göre muvahhidler, dinden çıkmış bid'atçılar konumundadır. Dolayısıyla tekfir edilmeleri bir yana, bundan sakınmak bile gereksizdir. Çünkü Ehl-i Sünnet'e göre bid'at, asilikten daha tehlikeli ve kötüdür.

Onlar, bu sapık yöntem ile selef yolundan sapmış, bu hükümetlerin yaptıklarına karşı kör ve sağır kalarak ve tekfir ile ilgili hükümleri öğrenmeyi küçümseyerek tağut ve müşriklere dostlukta bulunmuş, mü'min ve muvahhidlere düşman olmuş ve putperestleri bırakıp Müslümanlara saldırmışlardır.

Vakıadan habersiz olmanın yanında usülde de bozuk bir anlayışa sahip olmak, furu konularında yanlış uygulamaya, doğru yoldan ve yöntemden sapmaya yol açar. Bu nedenledir ki İbn-i Ömer'in de *Radıyallahu Anhu* dediği gibi Hariciler, kafirler hakkında inmiş olan ayetleri Müslümanlar hakkında uygulamışlardır. Yukarıda bahsettiğimiz kişiler ise mü'minler ve muvahhidler hakkında inmiş olan ayetleri kafirler ve mülhitler hakkında kullanmışlardır.

Bu nedenle bazı gençlerin lider edindiği, kendileri saptıkları gibi başkalarını da saptıran cahil önderlerin, günümüzde içine düştükleri en büyük hainlik; tekfir konusunda konuşmayı tamamen yasaklamaları, sürekli olarak gençleri bu hükümlere bakmaktan alıkoymaları ve kaçınılması gereken bir fitne olduğunu söyleyerek öğrenmelerine engel olmalarıdır.[26]

Önder olarak nitelendirilen ve aralarında neredeyse en iyilerinden olan şeyhin bile, yöneticileri tekfir edenlere şöyle sorduğunu görürsün: "Bu yöneticilerin mürted olarak kafir olduklarını (tartışma icabı) kabul etsek bile, pratiğe yönelik olarak bizlere faydası ne olacak?"[27]

Bu görüş ile bağlantılı olarak bir diğeri ise şöyle der: "Bu, güzel bir sözdür. Yani Müslümanları yönetenlerin kafir olduğunu söyleyen bu insanlar, onlara kafir demek ile ne kazanıyorlar?"[28] Bu tür asılsız sözlerin deva-

---

[26] Bunun misalleri olarak şunlara bakılabilir: Ali el-Halebi, et-Tahzir min Fitneti't-Tekfir. Onun, alimlerin bazı sözlerini değiştirdiği ve çarpıttığını "Tabsiru'l-Ukela bi Telbisati Ehli't-Tecehhumi ve'l-İrca'" isimli kitabımızda ortaya koyduk.

[27] Bu söz el-Bani'ye aittir. Bakınız: et-Tahzir min Fitneti't-Tekfir, 71

[28] Bu söz İbn-i Üseymin'e aittir. Bakınız, Age: 72

mında da şöyle geçer: "Onların kafir olduklarını ilan etmenin ve duyurmanın yararı, sadece fitneleri alevlendirmedir."

Bu sözler tekfirden sakındırmak için yazılan onlarca, hatta yüzlerce kitap ve yayında bulunmakta ve bunların çoğu da ücretsiz olarak dağıtılmaktadır. Bu yayınların tamamı, çağın azgın tağutlarını ve destekçilerini savunmak, müşriklere ve küfür kanunlarına karşı cihad ile ömürlerini tüketen, Allahu Teala'nın temiz şeriatını yüceltmek ve hakim olması için çalışmakla hayatlarını geçiren, Tevhid ehline ve mücahidlere saldırmak için kullanılmaktadır.

Bu türden onlarca kitabı inceledim. Bu kitaplar, Allah'ın dininin önünde engelleyici konumda olan bazı yazarlar tarafından kaleme alınmış ve gençler mutlak olarak tekfirden sakındırılmıştır. Halbuki tekfir meselesi şeriatın hükümlerinden biridir. Sebepleri, şartları, engelleri ve ölçüleri vardır. Onu öğrenmeyi engellemek veya öğrenenleri küçümsemek doğru değildir. Diğer şer'i ahkam ve bölümlerin önemi hangi boyutta ise, tekfir hükümlerinin durumu ve önemi de odur. Bu konu ile bağlantılı olan dinin diğer hüküm ve kısımlarını yukarıda belirttim.

Mücrimlerin yolunu mü'minlerin yolundan ayırabilmenin belli başlı yolu budur. Onu kim ihmal ederse, bu yolu da karıştırmış olur. Mü'minlerin yolunu mücrimlerin yolundan ayıramaz hale gelir. Hak ile batılı karıştırır ve dinin en önemli bölümünde basiret ve ölçüyü yitirir.

Allame İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah*, "Açık Bir Kural" başlığı altında "Böylece suçluların yolu belli olsun diye, ayetleri (tekrar tekrar) açıklıyoruz"[29] ve "Kendisi için doğru yol belli olduktan sonra, kim Peygambere karşı çıkar ve mü'minlerin yolundan başka bir yola giderse, onu o yolda bırakırız ve cehenneme sokarız. O, ne kötü bir yerdir"[30] ayetlerini aktardıktan sonra şöyle der:

"Allahu Teala Kitabı'nda, mü'minlerin ve mücrimlerin yolunu, her ikisinin akibetini, her ikisinin amellerini, evliyalarını, mü'minlerin zaferini, mücrimlerin ise hezimetini, mü'minlerin başarılı olmasının ve mücrimlerin başarısız olmasının sebeplerini ayrıntılı olarak göstermektedir. Her iki durumu Kitabı'nda ortaya koymuş ve bunları açıklamıştır.

Allahu Teala'yı, Kitabı'nı ve dinini bilenler, mü'minlerin ve mücrimlerin yolunu da ayrıntılı olarak bilmiş ve her iki yol da onlara açıkça belli olmuştur. Tıpkı hedefe ulaştıran yol ile helake götüren yolun belli olması gibi.

---

[29] 6 En'am/55

[30] 4 Nisa/115

Bunları bilenler, insanların en bilgilisi, onlara en yararlı olanları ve doğru yolu gösteren hidayet rehberleridir. Sahabe *Radıyallahu Anhum*, kıyamete kadar gelecek olan bütün insanlardan bu özellikleri ile ayrılmışlardır. Onlar şirk, dalalet ve küfrün kucağında büyüdüler. Helake götüren yolu bildiler ve ayrıntılı olarak tanıdılar. Sonra Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* geldi ve onları karanlıklardan hidayet yoluna, Allahu Teala'nın dosdoğru yoluna çıkardı. Koyu karanlıktan tam aydınlığa, şirkten Tevhid'e, cehaletten ilme, yanlıştan doğruya, zulümden adalete, hayret ve körlükten hidayet ve basirete çıktılar. Ne kadar kazandıklarını ve daha önce ne kadar kayıp içinde olduklarını anladılar. Şüphesiz, zıtlar birbirinin güzelliğini gösterir ve eşya zıtlarıyla belli olur. Bu nedenledir ki onlar, kazandıkları şeyleri daha çok sevdiler, önceki durumlarından ise daha çok nefret edip buğzettiler. İslam'ı, Tevhid'i ve imanı en çok seven ve zıttından da en çok nefret eden insanlar oldular. Yolu ayrıntılı olarak öğrendiler.

Sahabeden *Radıyallahu Anhum* sonra gelenler ise, bazıları İslam'da yetişti ve zıddını sahabe kadar öğrenemedi. Bu nedenle mü'minlerin yolu ile mücrimlerin yolunun bazı ayrıntılarında bocaladı. Çünkü bocalama, iki zıddı veya zıtlardan birini yeterince bilmeme durumunda meydana gelir. Ömer bin Hattab *Radıyallahu Anhu* şöyle der: "İnsanlar cahiliyyeyi bilmeden İslam'da yetişirse, İslam'ın ilmekleri birer birer sökülür." Bu söz, Ömer'in *Radıyallahu Anhu* ilminin üstünlüğünü gösterir. Mücrimlerin yolunu bilmeyen ve bunu yeterince ayıramayan kişiler, gittikleri yolun mü'minlerin yolu olduğunu sanırlar. Nitekim bu ümmette akide, ilim ve amel alanında bu türden bir çok karıştırmalar meydana gelmiştir. Mücrimlerin yolundan olduğunu bilmeyenler onu mü'minlerin yoluna katmış, ona davet etmiş, muhalif olanları tekfir etmiş, Allahu Teala ve Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* haram kıldığını helal kılmıştır. Cehmiyye, Kaderiyye, Rafiziler ve bid'at uydurup ona çağıranların yaptıkları budur."

İbnu'l-Kayyım *Rahimehullah* insanların bu konuda dört gruba ayrıldıklarını söylemektedir. Bir grup, hayvanlar gibi her iki yolu da bilmezler. Bunlar, mücrimlerin yoluna daha yakın olup o yoldan giderler. Bir grup, zıddını itibara almadan sadece mü'minlerin yolunu öğrenirler. Bir grup, bid'at, şirk ve kötülük yolunu ayrıntılı olarak öğrendiği halde mü'minlerin yolunu özet olarak bilir. Bir diğer grup ise hem mü'minlerin ve hem de mücrimlerin yolunu ilim ve amel olarak bilir. Bunlar insanların en bilgili olanlarıdır.[31]

Asıl konumuza girmeden önce, tekfir kapısını mutlak olarak kapatmakla hakkı batıl ile karıştıran bu ayrılıkçıların ölçülerinden sakındırmak için

---

[31] İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah*, el-Fevaid, 108. sayfadan özet olarak

böyle bir girişte bulunduk. Bundan amacımız, mutlak olarak tekfirden sakındırmak değil, bölümün başlığında da belirttiğimiz gibi, sadece tekfirde aşırılıktan sakındırmaktır. Şeriatın hükmünde birtakım kesimlerin aşırılığa gittiği, öğrenmekten yüz çevirip mutlak olarak bunu yasakladıkları, gençleri ona yanaşmaktan ürküttükleri için yukarıda belirttiğimiz gibi bazı kötü sonuçlar meydana gelmiştir. Yine bir diğer kesim ise bu konuda farklı yönde aşırılığa giderek bilgisiz ve basiretsizce bu kapıya dalmışlar, Allahu Teala'dan korkmadan ve yine şeriattan olup tekfirin engellerinden olan meseleleri tanımadan, hiçbir ölçü gözetmeden Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmeti hakkında tekfir kılıçlarını çekmişlerdir.

Allahu Teala'nın dini, değerli ve değersiz olanı belirtmiştir. Bu ifratçıların aşırılığını onaylamadığı gibi, tefrite kaçanların yaptıklarını da onaylamamıştır. Kurtulan ve doğru yolu izleyenler ise, Allahu Teala'nın dinine sarılanlardır. Onlara muhalefet edenler ve onlardan ayrılanlar, kıyamete kadar onlara herhangi bir zarar veremezler. Allahu Teala, onların yolundan başka bir yolun izlenmesini yasaklayarak şöyle buyurmuştur: "Kendisi için doğru yol belli olduktan sonra, kim Peygambere karşı çıkar ve mü'minlerin yolundan başka bir yola giderse, onu o yolda bırakırız ve cehenneme sokarız; o, ne kötü bir yerdir."[32] Bu yolun gerisinde ve ilerisinde olanlar aşırıya kaçmış kimselerdir. Bu yoldan geri kalanlar bedbaht olmuş, ileri gidenler ise aşırıya yönelmişlerdir.[33]

Şer'i nasslar genel olarak dinde aşırılığı yasaklamaktadır. İmam Ahmed, Nesai, İbn-i Mace ve başkaları Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğunu rivayet ederler: "Dinde aşırılıktan sakının. Çünkü sizden öncekiler ancak dinde aşırı gitmeleri sebebi ile helak oldular"[34]

Tabarani "el-Kebir" de Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğunu rivayet eder: "Ümmetimden iki sınıfa şefaatim olmayacaktır. Bunlar; zalim ve acımasız yönetici ile dinde aşırılığa gidip ondan ayrılanlardır."

Dinde aşırılıktan ve Allahu Teala'nın koyduğu ölçüleri çiğnemekten sakındıran nasslar çoktur. Buhari Kitabu'l-Edeb'te "Te'vil İle Olmaksızın Kardeşini Tekfir Eden Kişi" babında, Ebu Hureyre'den *Radıyallahu Anhu*

---

[32] 4 Nisa/115

[33] İbn-i Temiyye, Mecmuu'l-Fetava, 4/11

[34] Ahmed bin Hanbel, 1/251, 347. İbn-i Teymiye, "İktizau's-Sırati'l-Mustakim Muhalefete Ashabi'l-Cahim" isimli eserinde ve "Mecmuu'l-Fetava" 3/238. sayfalarında bunun sahih olduğunu söylemiştir.

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğunu rivayet eder: "Kim Müslüman kardeşine kafir derse, ikisinden biri kafir olmuştur."

Sabit bin Dahhak *Radıyallahu Anhu* Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğunu rivayet eder: "Kim, bile bile, yalan yere İslâm'dan başka bir din ile yemin ederse, bu kimse dediği gibidir. Kim kendisini bir şeyle öldürüp (intihar ederse) kıyamet günü kendisine onun ile azap verilir. Mü'mine lanet etmek onu öldürmek gibidir. Bir mü'mine küfür nispet etmek onu öldürmek gibidir."

Yine aynı yerde "Sövmenin ve lanet okumanın yasaklanması" bölümünde Ebu Zerr'den *Radıyallahu Anhu* Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: "Kimse kimseye fasık veya kafir demesin. Çünkü bu isimler ile isnat ettiği kişi böyle değilse, bu söz kendisine döner."

Müslim, Ebu Zerr'den *Radıyallahu Anhu* şöyle rivayet etmektedir: "Bildiği halde babasından başkasına ait olduğunu iddia eden kişi kafir olur. Kendisinin olmayan bir şeyi, kendisininmiş gibi iddia eden kimse bizden değildir ve ateşteki yerine hazırlansın. Kim öyle olmadığı halde bir Müslümana kafir veya Allah'ın düşmanı derse, bu isimler kendisine döner."

Hafız Ebu Ya'la, Huzeyfe bin Yeman'dan Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğunu rivayet eder: "Sizin için en çok, Kur'an okuyup simasında sevinci görünen ve Müslüman olarak bilinen, ancak İslam'dan sıyrılıp Kur'an'ı arkasına atan, komşusuna kılıç sallayan ve müşrik olmakla suçlayan adamdan korkarım." Bunun üzerine: "Ey Allah'ın Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, bu durumda suçlayan mı yoksa suçlanan mı müşrik olur?" denilince, "Suçlayan" diye cevap verdi."

Hafız İbn-i Kesir *Rahimehullah*, "Onlara, kendisine ayetlerimizden verdiğimiz fakat onlardan sıyrılıp çıkan, o nedenle de şeytanın takibine uğrayan ve sonunda azgınlardan olan kimsenin haberini oku"[35] ayetinin tefsirinde yukarıdaki hadisi rivayet etmiş ve senedinin iyi olduğunu söylemiştir.

Yine Mecmau'z-Zevaid'de geçtiği üzere Tabarani *Rahimehullah* es-Sağir ve el-Kebir'de Muaz bin Cebel'den *Radıyallahu Anhu* daha uzun bir metin ile Şehr bin Havşeb yolu ile aynı hadisi rivayet etmiştir. Hadisin senedinde geçen Şehr bin Havşeb için kimileri zayıf, kimileri ise hasen olduğunu beyan etmiştir.

---

[35] 7 A'raf/175

Bütün bu hadislerde akıl sahiplerinin bu konuda dinleri için çok dikkatli olmalarını gerektirecek şeyler vardır. Çünkü açıkça Allahu Teala'nın kafir demediği bir kimseyi tekfir eden kişinin kendisinin kafir olacağı belirtilmektedir. Bu ise alimlerin içinden çıkamadığı büyük bir tehdittir. Bu nedenle birtakım te'viller yapmışlardır. Bu te'villerden en fazla tercih edileni ise şudur:

Bu büyük günahı işlemeyi alışkanlık haline getiren ve yasağı işlevsiz kılma cüretini gösteren kişi, ister istemez küfre gider veya kafir olarak ölür. Çünkü günahlar küfrün postasıdır ve büyükleri küçüklerinden daha çabuk ulaşır. Büyük günahları işleyenlerin bununla küfre girmesinden ve küfür olan işlere devam etmesinden endişe edilir.

Nevevi, Müslim şerhinde bazı alimlerin bu hadislerin zahirindeki tehdidi anlamakta zorluk çektiğini belirtmiştir. Hak ehlinin mezhebi olan Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat, günahlardan dolayı kişileri tekfir etmez. Bunun üzerine yapılan te'vilin de beş yönü bulunmaktadır:

Birincisi: Yaptığını kendisi için helal kabul eden kişiye hamledilir ki bu durumda kişi tekfir edilir.

İkincisi: Kardeşi hakkında yaptığı bu eleştirinin ve tekfir etmesinin sebebi ile ortaya çıkan masiyetin kendisine döneceğine hamledilir.

Üçüncüsü: Bu hadisin mü'minleri tekfir eden Hariciler ile ilgili olduğuna hamledilir. Kadı Iyad, bunu Malik bin Enes'ten nakletmiştir.

Dördüncüsü: Bunun kişiyi küfre doğru götüreceğine hamledilir. Çünkü günahlar küfrün postasıdır. Bunu çok yapan kişinin akibetinin küfür olmasından korkulur.

Beşincisi: Bunun manası, verilen küfür hükmünün kişiye döneceğine hamledilir. Kişiye dönen, küfrün hakikatı değil vermiş olduğu tekfir hükmüdür. Çünkü mü'min kardeşine küfür hükmünü vermiştir ve dolayısıyla da sanki kendi kendisini tekfir etmiş olur. Çünkü ya kendisi gibi olan birini tekfir etmiştir ya da İslam dininin batıl olduğuna inanan kafir gibi birine bu ismi vermiştir."[36]

Nevevi *Rahimehullah*, çoğunluğa göre Haricilerin, bid'atları sebebiyle tekfir edilmeyeceklerini belirterek, Malik'ten rivayet edilen üçüncü görüşün zayıf olduğunu söylemiştir. Hafız İbn-i Hacer *Rahimehullah*, Nevevi'nin bu sözünü eleştirerek şöyle der: "Malik'in söylediğinin izah edilecek bir yönü vardır. Onlardan bazıları, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* İslam ve cennet ile tanıklık yaptığı sahabesinden radıyallahu anhum çoğunu tekfir

[36] Müslim Şerhi'nden özet olarak.

ederler. Bu tekfirleri, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sözkonusu tanıklığını yalanlamak anlamında olur. Yoksa te'vil yolu ile onları tekfir etmeleri bakımından değildir.[37] Doğrusu hadis, mü'min kişinin başka bir mü'mine kafir demesini önlemek içindir. Bu ise Haricilerin ve başkalarının ortaya çıkmasından öncedir."

İbn-i Dakik el-İyd, bu hadislerin anlamı hakkında şöyle der: "Kafir olmadığı halde Müslümanlardan birini tekfir eden için bu büyük bir tehdittir. Kelamcılardan Ehl-i Sünnet'e ve Ehl-i hadise mensup birçok kişi bu büyük yanlışa düşmüştür. Akaidde ihtilaf edince muhaliflerine karşı büyük şeyler söylediler ve kafir olduğuna hükmettiler."[38]

Şevkani *Rahimehullah* "es-Seylu'l-Carrar" isimli kitabında şöyle der: "Bir insanın İslam'dan çıktığını ve küfre girdiğini söylemek, güneşin aydınlığından daha açık bir delil olmadan Allahu Teala'ya ve ahiret gününe iman eden bir Müslümanın yapacağı bir iş değildir. Çünkü sahabeden bir grup yolu ile rivayet edilen hadislerde "Kim Müslüman kardeşine kafir derse, ikisinden biri kafir olmuştur" buyurulmaktadır... Bu hadislerde, tekfir meselesinde en büyük engel ve en büyük sakındırma bulunmaktadır."[39]

Yine şöyle der: "Dinini önemseyen bir insan, şüpheli de olsa sakıncası olan bir işi yapmaz ve kendisine izin verilmediği halde, vermiş olduğu bir isimlendirmede yanıldığı taktirde, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* "kafir" olarak beyan ettiği kişiler arasında olmaktan nasıl korkmaz! Bunu şeriat kabul etmediği gibi, akıl da kabul etmez."[40]

İbn Hacer el-Heysemi "ez-Zevacir an İktirafi'l-Kebair" isimli kitabında şöyle der: "352 ve 353 Numaralı Günah: İslam adını küfre çevirmeden, yani tekfir etmeden, sadece sövmek amacıyla kişinin Müslümana kafir veya Allahu Teala'nın düşmanı demesi." Yukarıda geçen hadisi aktardıktan sonra şöyle devam eder: "Bu da büyük bir tehdittir. Çünkü küfrün veya Allah'ın

---

[37] Bilindiği gibi Hariciler açıkça, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sahabeden bazıları için cennetlik olduklarına ilişkin tanıklıkta bulunduğunu yalanlamamaktadırlar. Bu yaptıkları ise onların, Osman bin Afvan, Ali bin Ebi Talip, Aişe ve sahabeden olan başkalarını tekfir etmelerinin gerektirdiği dolaylı sonuca dayanmaktadır. Bu nedenle Haricilerin tekfiri sağlam bir zemine dayanmamaktadır. Allahu Teala'nın izni ile bu mesele üzerinde ileride duracağız. Bazı alimlerin onları tekfir etmekten geri durdurduklarını zikrettikten sonra Hafız İbn-i Hacer Fethu'l-Bari'de şöyle der: "Daha önce kadı Ebu Bekr el-Bakillani onları tekfir etmedi. Onların açıkça kafir olduklarını söylemediklerini sadece küfre götürecek sözler söylediklerini belirtti." İstitabetu'l-Mürteddin, Haricilerle Savaşmayı Kabul Etmeyenler Babı.

[38] İhkamu'l-Ahkam Şerhu Umdeti'l-Ahkam, 4/76

[39] Şevkani, es-Seylu'l-Carrar, 4/578

[40] Şevkani, Age: 4/579

düşmanlığının kendisine dönmesi tehdidi bulunmaktadır. Bu, adam öldürme günahı gibidir. Bu nedenle "Kafir" ve "Allah'ın düşmanı" sözünü söyleyen kişi, bunu haksız olarak yapmışsa küfre girer. Çünkü Müslüman olan kişiyi kafir veya Allah'ın düşmanı olarak nitelemiştir. Bu ise onun küfrünü gerektirir.

Yahut büyük günah olur. Çünkü tekfir etmeyi kastetmemiştir. Bu ise büyük günah ve şiddetli azabı gerektirir. Bu nedenle bu sözler büyük günahın belirtisidir."

İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* şöyle der: "Allahu Teala ve Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kafir demediği kişiyi tekfir etmek, büyük günahlardandır."[41]

Şüphe yok ki İslam'ın bir günahı küfür olarak nitelendirmesi, onu diğer günahlardan ayırır. Bu nedenle sakındırmaya çalıştığımız bu günahın büyük günahlardan olduğunda şüphe yoktur. Hadisi te'vil eden alimlerden kimileri, bunu en büyük küfür olarak açıklamışlardır. Ne olursa olsun büyük günahlardan biri olduğunu tekit eden şeylerden biri, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yukarıda naklettiğimiz hadisinde "Mü'mine lanet etmek onu öldürmek gibidir. Bir mü'mine küfür nisbet etmek onu öldürmek gibidir" buyurmasıdır. Mü'mini öldürmenin ne kadar büyük bir günah olduğu konusunda ise şu ayet yeterlidir: "Kim bir mümini kasten öldürürse cezası, içinde ebediyyen kalacağı cehennemdir. Allah ona gazap etmiş, lanet etmiş ve onun için büyük bir azap hazırlamıştır."[42]

Haksız yere Müslümanı tekfir etmenin onu haksız yere öldürmeye benzemesinin sebebi, dinden dönenin öldürülmesi yönündeki hükümdür. Hadiste "Dinini değiştireni öldürünüz"[43] denilmektedir. Delil olmaksızın bir mü'mini tekfir edip onun mürted olduğunu söyleyen kişi, haksız yere onu öldürmeyi uygun gören kişi gibidir. Mü'mini öldürmenin ne kadar büyük bir günah ve suç olduğu üzerinde düşünmek gerekir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Kim bir mümini kasten öldürürse cezası, içinde ebediyyen kalacağı cehennemdir. Allah ona gazap etmiş, lanet etmiş ve onun için büyük bir azap hazırlamıştır."[44] Haksız yere başkasının kanını dökmenin ne kadar büyük bir günah olduğunu belirten hadisler ve İbn-i Abbas'ın *Radıyallahu Anhuma* bu konuda söyledikleri üzerinde düşünmek gerekir. Daha sonra ise ya dinimiz için iyice düşünüp taşınmayı ve araştırmayı, Allahu Teala'nın

---

[41] İbnu'l-Kayyim, İlamu'l-Muvakkıin, 4/405

[42] 4 Nisa/93

[43] Müslim dışında beş hadis kitabında rivayet edilmiştir.

[44] 4 Nisa/93

koyduğu sınırlar ve ölçüler yanında durmayı yahut basiretsizce ve delil olmadan bu öfke ve maceraya girmeyi tercih edelim.

Bir hadiste şöyle geçer: “Şüphesiz dünyanın yok olması, Allah Teâla nezdinde, bir mü'minin haksız yere öldürülmesinden daha ehvendir.”[45]

Alimlerden bu hadisi zahiri manası ile alanlardan bir grup Haricileri tekfir etmişler[46] ve yukarıda verdiğimiz hadisleri delil olarak göstermişlerdir. Bu alimlerden birisi olan Abdulkahir el-Bağdadi (429 hicri), Ehl-i Sünnetin üzerinde birleştiği esasları belirtirken şöyle der:

“Nehravan’da toplananların dinden çıktıkları söylenir. Çünkü Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onlara dinden çıkanlar adını vermiştir. Onlar Ali, Osman, Talha, Zubeyr, İbn-i Abbas ve tahkim olayında Ali’ye tabi olanları tekfir ettikleri gibi günah sahibi her Müslümanın da kafir olduğunu söylediler. Sahabenin seçkinlerini ve Müslümanları tekfir edenler kafir olur.”[47]

Kadı Ebu Bekr İbnu’l-Arabi de (543 hicri) onların kafir olma nedenlerini sayarken şöyle der: “Kendi akidelerine muhalefet eden herkesi tekfir etmeleri ve cehennemde ebedi kalacağını söylemeleri nedeniyle kendileri bu isme daha layık olmuşlardır.”[48]

Takiyyuddin es-Subki, “Kim öyle olmadığı halde bir Müslümana kafir veya Allah’ın düşmanı derse, bu isimler kendisine döner” hadisini naklettikten sonra şöyle der: “Bizce Müslüman oldukları kesin olan kimi insanları tekfir etmeleri sebebiyle Şari’in haberinin gereği olarak onların kafir olduklarına hükmedilmesi gerekir. “Müslümanım” demesi veya bir takım amelleri işlemesi, puta secde eden kişiyi nasıl kafir olmaktan kurtarmıyorsa, başkasına kafir diyen kimseleri de “Müslümanız” demeleri kafir olmaktan kurtarmaz.”[49]

Belirttiğimiz hadisler ile ilgili olarak alimlerin görüşlerini aktardıktan sonra sonuç olarak şunu söyleyebiliriz: Bu ciddi konuda Allahu Teala’nın hükmünü çiğnemek, ancak dinine değer vermeyen ve takvası zayıf olan kişilerin başvuracağı tehlikeli bir maceradır. Naklettiğimiz hadisler, dinin gerektirdiği ihtiyatlı davranış ile beraber ancak bilgi ve basiret ile bu konuda söz söyleyebilecekler dışında, kalbi sağlam olan kişileri bu konuda konuşmaktan yeterince alıkoymaya yetecek niteliktedir. Bu öyle bir günahtır ki

---

[45] Hadisi Müslim, Tirmizi ve İbn-i Mace rivayet etmiştir.

[46] Alimlerin cumhuru, Haricilerin kafir olmadığı görüşündedir. Bunun üzerinde ileride Allah’ın izni ile duracağız.

[47] El-Bağdadi, el-Farku Beyne’l-Firak, 351

[48] Fethu’l-Bari, Kitabu İstitabeti’l-Murted

[49] Fethu’l-Bari, Kitabu İstitabeti’l-Murted

Allahu Teala'nın Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onu küfür olarak nitelendirmiştir. Dolayısıyla elbette ki diğer günahlar gibi değildir. Bu ya gerçekten dinden çıkaran bir küfürdür veya en azından büyük günahlardan biridir. Çünkü Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu tehdidi, sözkonusu işin büyük bir günah olduğunun alameti niteliğindedir. Bu tıpkı haksız yere mü'mini öldüren için yapılan tehdit gibidir. Bir tek Müslümanı kafir sayan kişi için bu şiddetli tehdit yapılmışsa, Müslüman kitleleri kendilerine göre şer'i delil derecesinde olmayan bazı şüphelerden hareketle, küfür ile suçlayan kişinin işlediği günah acaba ne boyutta olur?

Şüphesiz bu iş batıl ve bozuk olmasının yanında, kalpteki hastalığı, Müslümanlara karşı düşmanlığı yada helak olacaklarının haber verildiği kişiler arasından kendini çekip çıkarmamak için büyük bir gurur ve kendini beğenme serseriliğini de içerir. Ebu Hureyre *Radıyallahu Anhu*, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğunu rivayet eder: "Bir kimsenin "İnsanlar helak oldu!" dediğini duyarsanız, bilin ki bunu söyleyen kişi, herkesten çok helak olandır."[50]

El-Munziri et-Terğib ve't-Terhib'de şöyle der: "Malik bunu şöyle açıklamıştır: Kendisini beğenir ve başkalarını horlarsa, kendisi onlardan daha çok helak olur. Çünkü kişi, Allahu Teala'nın, kulları hakkında gizlediklerini bilemez."

Nevevi *Rahimehullah* şöyle der: "'Helak oldu' anlamındaki kelime Arapçada "Ehleku" ve "ehleke" şeklinde mansub ve merfu olarak okunmuştur. Alimler bu kötülemenin, insanları horlamak ve kötülemek, onların durumlarını karalamak ve kendisini onlardan üstün göstermeye çalışanlar ile ilgili olduğunu söylerler. Çünkü Allahu Teala'nın insanlar hakkında gizlediğini kimse bilemez. Ancak kişi, kendisinde ve insanlarda gördüğü dini önemsememe ve ihmal etme sebebine binaen böyle bir söz söylemiş ise, bunda bir sakınca olmaz."

Müslim'in Cundeb bin Abdullah'tan yaptığı şu rivayet bu türdendir: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu: Bir adam: 'Vallahi Allah falancayı bağışlamayacak' diyerek kesip attı. Allahu Teala ise: 'Falancayı bağışlamayacağım hususunda yemin eden de kim? Ben ona mağfiret ettim, senin amelini ise iptal ettim' buyurdu."

Hakim'in Müstedrek'inde rivayet ettiği, senedinin sahih olduğunu söylediği ve Zehebi'nin de bunu kabul ettiği şu söz de bu kabildendir: "Kim bir mü'min hakkında onda olmayan bir şey söylerse, hakkında konuştuğu

[50] Malik ve Ebu Davud rivayet etmiştir.

kişi getirilip kendisini çıkarıncaya kadar öldürücü bataklık içinde hapsedilir."[51]

Bu bahsi, Müslümanları, acele ile tekfir etmekten sakındıran alimlerin bazı sözlerini aktararak bitiriyorum.

Zehebi *Rahimehullah* şöyle der: "Eş'ari'nin hoşuma giden bir sözünü gördüm. Bu söz sabit olup Beyhaki de rivayet etmiştir. Şöyle der: Bağdad'ta Ebu'l-Hasan el-Eş'ari'nin ölümü yaklaşınca beni çağırdı. Yanına gidip geldim. "Kıble ehlinden kimseyi tekfir etmediğime tanıklık yap, çünkü hepsi bir tek ilaha ibadet ediyor. İhtilafların tümü, ibarelerin farklılığıdır" dedi." Bu sözü aktardıktan sonra Zehebi şöyle der: "Ben de aynı görüşteyim. Şeyhimiz İbn-i Teymiye de şöyle derdi: Ben ümmetten kimseyi tekfir etmem. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*; "Ancak mü'min olan kişi abdeste dikkat eder. Abdest alıp namaz kılmaya devam eden kişi mü'mindir" buyurmuştur."[52]

"Hepsi bir tek ilaha ibadet ediyor" sözü tekfir etmekten sakındığını gösterir. Bu da Tevhid ehli için olup şirk ve küfür ehli için değildir. Buna dikkat etmek gerekir. Bizim aşırılıktan sakındırdığımız mesele budur. İslam'a karşı savaşan tağutları savunmak için bu sözü kalkan olarak kullanan ve hak ile batılı birbirine karıştıran, dini oyuncağa çevirenlere karşı dikkatli olmak gerekir.

Ebu Muhammed İbn-i Hazm *Rahimehullah* şöyle der: "Allahu Teala'nın, şeriatta isimlendirmemizi helal kıldığı veya nass ile mübah kıldığı isim dışında kimseyi başka bir şey ile isimlendirmeyiz. Çünkü kendisinden bize gelen bir vahiy olmadan onun maksadını bilemeyiz. Bu nedenle şeriatta izin verilmediği halde insanları isimlendiren kişileri kötüleyerek Allahu Teala şöyle buyurur: "Bunlar sizin ve atalarınızın taktığı isimlerden başka bir şey değildir. Allah onlar hakkında hiçbir delil indirmemiştir. Onlar zanna ve nefislerinin aşağı hevesine uyuyorlar. Halbuki kendilerine Rableri tarafından yol gösterici gelmiştir. Yoksa her arzu ettiği şey, insanın mı olacak?"[53]

Başka bir ayette ise şöyle buyurur: "Allah Adem'e bütün isimleri öğretti. Sonra onları önce meleklere arzedip, 'Eğer siz sözünüzde sadık iseniz, şunların isimlerini bana bildirin' dedi. Melekler, 'Ya Rab! Seni noksan sıfatlardan tenzih eder, kemal sıfatlar ile tavsif ederiz ki, Senin bize öğrettiklerin-

---

[51] Hakim, Müstedrek, 2/27

[52] Zehebi, Siyeru A'lami'n-Nubela, 15/88

[53] 53 Necm/23-24

den başka bizim bilgimiz yoktur. Şüphesiz alim ve hakim olan ancak Sensin' dediler."[54]

Böylece melek veya insan olsun, Allahu Teala'nın vermediği isim ile isimlendirme yapmak mübah olmaz. Buna kim muhalefet ederse, Allahu Teala'ya iftira etmiş ve Kur'an-ı Kerim'e muhalefet etmiş olur. Biz, ancak Allahu Teala'nın mü'min dediği kişiye mü'min deriz. Allahu Teala'nın mü'min değildir dediğine ise mü'min değildir deriz."[55]

İmam İbn-i Abdilber *Rahimehullah* şöyle der: "Herhangi bir zamanda Müslümanların icması ile Müslümanlığı sabit olan kişi, bir günah işler veya te'vil yapar ve İslam'dan çıkıp çıkmadığında ihtilaf edilirse, bu kişinin Müslümanlığı hakkındaki icmadan sonra ihtilafa düşülmesi kişi aleyhine bir delil olmaz. Çünkü Müslümanlığında ittifak edilen kişinin ancak başka bir ittifak ile veya mutlak olarak sabit olan bir sünnet ile İslam'dan çıktığı kabul edilir.

Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat, ne kadar büyük olursa olsun masiyet sebebi ile kimsenin İslam'dan çıkmayacağını söyler. Bid'at ehli ise bu görüşlerinde Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat mezhebine muhalefet etmiştir. Vacip olan şey, kafir olduğunda ittifak edilen yahut kafir olduğuna dair Kur'an ve Sünnet'te açık bir delilin bulunduğu kişinin kafir olduğunu söylemektir."[56]

Kadı Iyad, Ebu'l-Meali'nin (478 hicri) şu sözünü nakleder: "Bir kafire Müslüman demek veya bir Müslümana kafir demek dinde büyük bir iştir." Bir kafire Müslüman demek ve haksız yere ona tanıklık yapmak, bir Müslümana kafir demekten daha az tehlikeli değildir. Hakkı isteyen kişi, her iki durumdan da sakınmalıdır. Çünkü her iki durumun da sonu hüsrandır.

Kadı Iyad (544 hicri) "Te'villeri Nedeniyle Tekfir Edilenlerin Durumu" başlıklı bölümde muhakkik alimlerden şöyle nakleder: "Te'vil ehlini tekfir etmekten sakınmak gerekir. Çünkü namaz kılan tevhid ehlinin kanını dökmenin mübah olduğunu söylemek çok tehlikelidir. Bin kafir hakkında, onların hayatta kalmasına sebep olan bir hata, bir Müslümanın kanını akıtma hatasından daha hafiftir."[57]

Kurtubi *Rahimehullah* (671 hicri) el-Mufhim'de şöyle der: "Tekfir meselesi tehlikeli bir meseledir. Ondan uzak durmak kadar güzel bir şey yoktur."[58]

---

[54] 2 Bakara/31-32

[55] İbn-i Hazm, el-Fasl fi'l-Milel ve'l-Ehvai ve'n-Nihal, 3/191

[56] İbn-i Abdilber, Temhid, 17/22

[57] Kadı Iyad, eş-Şifa, 2/277

[58] Fethu'l-Bari, İstitabetu'l-Murteddin bölümü

İbnu'l-Vezir, "İsaru'l-Hakki ani'l-Halki" isimli kitabında, Müslümanı tekfir etmeyi yasaklayan hadislerin mütevatir olduğunu belirterek şöyle der: "Hepsi, Tevhid'i kabul eden, peygamberliğe iman eden, İslam'ın rükunlarını yerine getiren, büyük günahlardan sakınan ve söylediklerinde doğru olduğuna işaretler bulunan mü'minin, bir bid'at konusunda yanılması sebebiyle tekfir edilmesinden şiddetle sakındırmaktadır. Çünkü onu tekfir eden kişide de bu hatanın aynısı veya bir benzeri bulunabilir. Bir insanın kendi hakkında iyi zanda bulunması, aklen veya şer'an bid'at veya benzeri bir şeyden uzak olduğunu gerektirmez. Aksine, bid'at ehlinin çoğu, kendilerini beğenir ve bid'atlarının iyiliğine inanır. Kişinin kendisini beğenmesinin helak olma sebebi olduğunu belirten haberler çoktur. Ebu Davud ve Tirmizi şöyle rivayet eder: "Üç şey helak edicidir: Aşırı cimrilik, kendisine tabi olunan heva ve kişinin kendisini beğenmesi." Buradaki cezanın delili dalalet üzere olan kişilerin kendilerini daha çok beğenmeleri ve insanları horlayıp onları helak olmaya daha yakın olarak görmeleridir. Allahu Teala'nın, bütün bunlardan hepimizi korumasını dileriz."[59]

Yine şöyle der: "Hariciler, Allahu Teala'nın yasaklarını işlemeye şiddetle karşı çıktıkları ve ona karşı günah işleyenleri tekfir ederek Allahu Teala'yı yücelttikleri halde, günah işleyen Müslümanları tekfir ettikleri için en şiddetli cezaya uğradılar ve en ağır şekilde kötülendiler. Tekfir eden de, Haricilerin düştüğü bu duruma düşmekten emin olamaz. Bu ise dinde büyük bir tehlikedir."[60]

Abdullah bin Muhammed bin Abdulvehhab *Rahimehullah* şöyle der: "Samimi olan bir kimsenin, tekfir konusunda delil olmadan konuşmaması gerekir. Sadece kendi anlayışı ve aklının hoşuna gitmesi sebebiyle, bir kimseyi İslam'ın dışına çıkarmaktan sakınmalıdır. Çünkü bir insanı İslam'dan çıkarmak ve Müslüman olmayana Müslüman demek, dinen çok büyük bir fiildir. Bu konuda şeytan insanların ayağını kaydırmış, onlar da yanlış yaparak Kur'an ve Sünnet'in Müslüman olmadığını söylediği kişileri Müslüman saymış, Kur'an, sünnet ve icmanın Müslüman olduğunu söylediği kişileri de kafir saymışlardır."[61]

---

[59] İbnu'l-Vezir, İsaru'l-Hakki ani'l-Halki, 425

[60] İbnu'l-Vezir, İsaru'l-Hakki ani'l-Halki, 447

[61] Abdullah bin Muhammed bin Abdulvahhab, ed-Dureru's-Seniyye, 8/217

BU TEHDİDİN KAPSAMI DIŞINDA OLANLAR

Yukarıda sözü edilen büyük tehdit, açık ve sahih bir delil olmadan, Müslüman kardeşini tekfir eden kişiler ile ilgilidir. Hevaya uyarak, düşmanlık, taassup, kin, kıskançlık sebebiyle veya sövmek amacıyla başkasını tekfir edenler, bu ağır tehdidin muhataplarıdır. Genel olarak Müslümanları tekfir etmek de bu türden olup tekfirde aşırılık kapsamına girer.

Yahudilerden, Hristiyanlardan ve diğer Müslüman olmayan milletlerden kafir olduklarını Allahu Teala'nın belirttiği kişileri tekfir etmek bunun dışındadır. Kafir olduklarında ittifak edilen Allahu Teala'dan başkasına kulluk edenler ve kanun yapanlar, Allahu Teala'nın dinini red eden mürtedler ve onları deskleyenler de bunun dışındadır. Zekat ve benzeri İslam'ın hükümlerini red eden mürtedler hakkında Ebu Bekir ve Ömer *Radıyallahu Anhuma* arasında meydana gelen tartışmadan sonra sahabe *Radıyallahu Anhum* onların kafir oldukları konusunda ittifak etmiştir. İslam'ın hükümlerini reddeden, Allahu Teala'nın indirdiğinden nefret eden, Allahu Teala'nın dost ve yardımcılarıyla savaşan, Allahu Teala'nın içki, zina, faiz, irtidat gibi haram kıldığı şeyleri helal kılan, Allahu Teala'nın indirmediği ile hükmeden, tağutların hükmüne başvuran, küfür ve din ile alay etme ve horlamayı destekleyenler, evleviyat ile bu kapsama girmektedirler.

Başka yerlerde ayrıntılı olarak üzerlerinde durduğumuz bu kişilerin kafir olmalarının sebeplerini belirttik. Bu ve benzeri tağutların küfrü daha katmerli, daha kötü ve küfürlerinin sebebi yönünden de birçok sebepten daha kesindir. Bu sebeplerin çoğu açık olup alimlerin üzerinde icma ettiği şeylerdir.

Bu sebeplerin her birinin, burada üzerinde uzun uzun duramayacağımız dayanağı ve delilleri vardır. İbn-i Teymiye *Rahimehullah* Moğollar ile ilgili fetvasında şöyle der: "Önceki alimler, namaz kılıp oruç tutmalarına ve Müslümanlarla savaşmamalarına rağmen, zekat vermeyenlere mürted demişler ise, Allah ve Rasulü'nün düşmanlarıyla beraber Müslümanlara karşı savaşanlar nasıl mürted olmasın?"[62]

Bu nedenle böylelerine kafir diyenler ile ilgili bir tehdit sözkonusu değildir. Bunda hiçbir şekilde aşırılık da yoktur. Aksine kadın erkek her Müslümanın, dinlerini iyice bilmeleri için bunu yapmaları vaciptir. Bunu yerine getirenler ecir kazanırlar. Çünkü şer'i bir hükme bağlı kalmış ve dini bir görevi uygulamış olurlar. Bu dini görev ise, Allah ve Rasulü'nün kafir

---

[62] Mecmuu'l-Fetava, 28/289

olarak isimlendirdiği kişileri tekfir etmektir. Bunların tekfiri, İslam coğrafyasında Müslümanlara musallat olan küfrü defetmek için cihad, bu cihada hazırlık, onlardan ilgiyi kesmek gibi vacip olan şer'i teklifleri yerine getirmek, din ve dünya işlerinde bu şer'i hükmün sonuçlarını bilmek açısından gerekli bir iştir.

Allahu Teala'nın açık bir nass ile işleyen kişinin kafir olduğunu bildirdiği bir söz veya amel ya da itikad taşıyan kişileri tekfir ettikten sonra, verdiği bu tekfir hükmünün hatalı olduğunu anlayan veya verdiği bu hüküm için gerekli şartların tam olarak gerçekleşmemiş olduğunu gören kişi de, bu tehdidin kapsamı dışındadır. Bu durumda yukarıda belirtilen tehdit onu kapsamaz. Bu kişinin yaptığı ve sonradan yanıldığını anladığı bu işinde aşırılık da bulunmamaktadır. Özellikle heva ve hevesine uyması sebebi ile değil de, Allahu Teala'nın belirttiği emir ve nehiyleri korumak amacıyla bunu yapmış ise, belirtilen tehdidin kapsamı dışında kalır.

Bu nedenle Buhari *Rahimehullah*, yukarıdaki hadisleri bölümlere ayırırken "Te'vil yolu dışında Müslüman kardeşine kafir diyenin, bu söylediği kendisine döner" başlığı altında toplamıştır. Bir sonraki bölüm için "Bunu te'vil yolu ile yahut cehalet sebebi ile yapanların kafir olmadığını söyleyenler" başlığını kullanmış ve Ömer bin Hattab'ın *Radıyallahu Anhu*, Hatıb bin Ebi Belta için "O münafıktır" demesini aktarmıştır. Ayrıca Muaz bin Cebel'in *Radıyallahu Anhu* halka namazı uzun kıldırma konusundaki hadisini ve namazda haddi aşan kişi için "münafık" demesini zikretmiştir.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* "Benden sonra birbirinin boynunu vuran kafirler olmayın" ve "Kim Müslüman kardeşine kafir derse ikisinden biri kafir olmuştur" hadisleri hakkında şöyle der: "Bu hadislerin tümü sahih hadis kitaplarındadır. Bir kişi, Müslüman birini tekfir veya onunla savaş hükmüne te'vil yolu ile ulaşmışsa kafir olmaz. Ömer bin Hattab *Radıyallahu Anhu*, Hatıb bin Ebi Belta için "Ey Allah'ın Rasulü, izin ver bu münafığın boynunu vurayım" demiştir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ikisini de tekfir etmeyip cennetlik olduklarına tanıklık etmiştir."[63]

İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah*, Zadu'l-Meâd isimli eserinde şöyle der: "Mekke'nin Fethi olayından çıkarılacak hükümler şunlardır: Bir kişi te'vil yolu ile ve Allah, Rasul ve din için birini tekfir ederse, bunun ile kafir olmaz, günahkar olmaz, niyyet ve kastından dolayı sevap kazanır. Ancak heva ve bid'at ehli böyle değildir. Bid'at ve hurafelerine karşı çıkanları tekfir ederler.

[63] Mecmuu'l-Fetava, 3/284

Halbuki kafir ve bid'atçı olduğunu söyledikleri kişi yerine onlar bu sıfata daha layıktırlar."[64]

İbn-i Hacer *Rahimehullah*, "Fethu'l-Bari" isimli eserinin "Namaz" bölümünde, Malik bin Dahşen hakkında "O münafıktır, münafıkları savunur" diyen kişi ile ilgili hadisten söz ederken şöyle der: "Kim bir delile ve karineye dayanarak Müslümanlığını gösteren kişiye münafık veya buna benzer bir şey söylerse, bundan dolayı kafir veya fasık olduğu söylenmez. İçtihadından dolayı mazur görülebilir."[65]

Abdurrahman bin Hasen şöyle der: "Birtakım işleri yapmalarından dolayı, alimlerin Kitap ve Sünnet'e dayanarak ve Allahu Teala'nın sevmediği işlerden nefret ederek, kafir olduklarını söyledikleri kişileri tekfir eden kimseye, "Kim Müslüman kardeşine kafir derse ikisinden biri kafir olmuştur" sözünün hamledilmesi caiz değildir."[66]

Aynı bölümde Mütevekkil'in İbnu'z-Zeyyat'a "Ey kötü kadının oğlu" deyip annesini zina ile suçlaması konusunda İmam Ahmed'in "Sünnete destek olma ve bid'atı yok etmedeki iyi niyetinden dolayı Allahu Teala'nın onu bağışlamasını umarım" dediğini de aktarır.[67]

---

[64] Zadu'l-Mead, 3/423

[65] Fethu'l-Bari, 1/523

[66] Ed-Dureru's-Seniyye, 132, Cihad bölümü

[67] Age:174

İKİNCİ BÖLÜM

TEKFİRİN ŞARTLARI, ENGELLERİ VE SEBEPLERİ

Allahu Teala bize ve sana rahmet etsin. Bilinmelidir ki, tekfirin şartları, engelleri ve sebepleri bulunmaktadır. Bunları öğrenip riayet etmek gerekir. Bazıları bunları öğrenmede, anlamada ve gözönünde bulundurmada ihmalkarlık yapmış, mü'min, facir ve kafir ayırımı yapmadan kılıçlarını ve oklarını Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmetine yöneltmiştir. Halbuki muhakkik alimlerce bilinen ve kararlaştırılan ölçüye göre tekfir ile ilgili Kur'an ve Sünnet'te bulunan tehditler ve alimlerin tekfir etme ve fasık saymakla ilgili söyledikleri, tekfir edilen yahut fasık sayılan kişiler hakkında ancak şartlar bulunduğu ve engeller ortadan kalktığı zaman sabit olur. Bu konuda usül ile füru' arasında fark yoktur.[68]

Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Kur'an, sünnet ve icmaya göre küfür olan söz için mutlak olarak küfür olduğu söylenir. Şer'i deliller buna delalet eder. Allah ve Rasulü'nden alınan hükümler, insanların zan ve heveslerine göre kullanacakları hükümler değildir. Ancak tekfirin

---

[68] İbn-i Teymiye, Mecmuu'l-Fetava, 10/215

şartları sabit oluncaya ve engelleri ortadan kalkıncaya kadar bu sözü söyleyen herkes için kafir olduğunun söylenmesi gerekmez."[69]

İbn-i Teymiye, tekfir ile ilgili şu iki önemli kuralı da belirtmektedir:

Birincisi: İlim, iman ve hidayet, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* getirdiği şeylerdendir ve bunların aksi kesinlikle küfürdür. Allahu Teala'nın sıfatlarını inkar etmek küfürdür, Allahu Teala'nın ahirette görüleceğini, Arşın üzerinde olduğunu, Kur'an'ın O'nun sözü olduğunu, Musa *Aleyhisselam* ile konuştuğunu, İbrahim'i *Aleyhisselam* dost edindiğini inkar etmek küfürdür.

İkincisi: Genel tehdit gibi genel tekfir de mutlak olmalıdır. Belirli bir kişiyi tekfir etmek veya cehennemlik olduğunu söylemek kesin delil gerektirir. Çünkü hüküm, şartlarının bulunması ve engellerinin ortadan kalkmasına bağlıdır."[70]

Cehmiyye fırkası mensuplarının, kafir olup olmadığı ve bu küfrün onları ebedi cehennemlik yapacak şekilde dinden çıkarıp çıkarmadığı konusunda, sonraki alimlerin ihtilafından da söz ederek şöyle der:

"Gerçek şu ki, imamların mutlak olarak söyledikleri sözler hakkında, öncekilerin mutlak olan şer'i nasslar hakkında düştükleri durumun aynısı olan bir duruma düştüler. Onları ne zaman görseler "Kim şunu söylerse kafirdir" sözünü duydular. Daha sonra, belirtilen o sözü söyleyen herkesin kafir olduğuna inandılar. Halbuki tekfirin belirli bir kişiye indirgenmesi belli şartların yerine gelmesine ve yine belli engellerin de olmamasına bağlıdır. Mutlak tekfir, şartları bulunmadıkça ve engelleri ortadan kalkmadıkça belirli kişiler için sabit olmaz. İmam Ahmed *Rahimehullah* ve bu genel hükümleri belirten tüm alimler, Cehmiyye fırkasından küfür sözlerini bizzat söyleyenler dışında kimseyi tekfir etmediler."

Daha sonra İmam Ahmed'in *Rahimehullah*, Kur'an'ın mahluk olduğunu söyletmek için insanları zorlayan Cehmiyye'ye karşı çıkmasını ve hem ona hem de başkalarına bu fırka tarafından işkence yapılmasını, İmam Ahmed'in bu zorlamayı yapan halifeye dua etmesini, kendisini hapseden ve kırbaçlayanları bağışlamasını belirterek şöyle der: "Bunlar İslam'dan dönenler olsaydı, onlar için istiğfar etmek caiz olmazdı. Çünkü kafirler için istiğfar etmek caiz değildir." Sonra şöyle devam eder:

"Onun ve başka imamların bu sözleri, Kur'an'ın mahluk olduğunu, ahirette Allahu Teala'nın görülmeyeceğini söyleyen Cehmiyye'den belirli

---

[69] İbn-i Teymiye, Mecmuu'l-Fetava, 35/101

[70] İbn-i Teymiye, Mecmuu'l-Fetava, 12/266

(muayyen) kişileri tekfir etmediklerini gösterir. İmam Ahmed'in bu konuda muayyen kişileri tekfir ettiğini belirten sözler de nakledilmiştir. Kendisinden, bir konuda farklı iki görüşün aktarılmış olması tartışma götürür. Yahut mesele tafsilalata inilerek ele alınır ve muayyen kişileri tekfir etmişse, bunun şartların bulunduğu ve engellerin de ortadan kalktığı için olduğu, muayyen olarak tekfir etmediklerinin ise, gerekli şartların bulunmaması ve engellerin kalkmaması sebebiyle tekfir edilmedikleri söylenir. Böyle bir durumda ise tekfir mutlak manadadır."[71]

Şunun da belirtilmesi gerekir ki şari', tekfir dahil olmak üzere, şeri hükümleri sebeplere bağlamıştır. Sebepler olduğu zaman hüküm de olur, olmadığı zaman hüküm de olmaz. Çünkü şeriatta hüküm, sebebi yani illeti ile beraber bulunur. Sebebin olmadığı yerde hüküm de olmaz. Bu önemli konuda bilinçli olarak hareket etmek için tekfirin sebepleri, şartları ve engelleri üzerinde genel olarak durmak istiyorum. Bu konudaki ayrıntılı bilgiler ise "Tekfirde Düşülen Hatalar" bölümünde gelecek Allah'ın izni ile.

[71] İbn-i Teymiye, Mecmuu'l-Fetava, 12/261-262

1- TEKFİRİN ŞARTLARI

Tekfir, şartların oluşmasına bağlıdır. Şartların varlığı, hükmün de varlığını gerektirmez. Ancak şartların olmaması hükmün de olmamasını gerektirir.

Misal olarak kişinin yapmış olduğu iş veya söylediği sözü kendi iradesi ile seçmiş olması tekfirin şartlarından biridir. Bu ise ikrah engelinin zıttıdır. Kişinin serbest iradesi söz konusu değil ise, tekfir hükmünün o kişiye indirgenmesi geçerli olmaz. Bununla birlikte serbest iradenin varlığı, kişinin kafir olması veya küfrü seçmesini de gerektirmez.

Tekfirin şartları üç kısma ayrılır:

Birinci Kısım: Tekfir edilen yani fail ile ilgili şartlar. Bunlar failin akıllı ve ergin olması, fiilini kasıtlı ve bilerek işlemesi ve kendi serbest iradesi ile bunu seçmiş olmasıdır. Bu kısım, buradaki şartların zıttı olan engeller ile berebar ileride belirtilecektir. Çünkü engeller, şartların zıttı olan şeylerdir.

İkinci Kısım: Tekfir hükmünün sebebi ve illeti olan fiil ile ilgili şartlardır. Bu fiilin hiç şüphesiz küfre düşürücü olması gerekir. Bu ise mükellefin fiilinin delalet ettiği şeyin açık olması ve şer'i delilin o amelin küfür olduğuna delalet edişinin net olması ile sağlanır. İleride bu kısım üzerinde durulacaktır Allah'ın izni ile.

Üçüncü Kısım: Mükellefin fiilinin ispatlanmasında aranan şartlardır. Bunun zan ile, tahmin ile, şüphe ve ihtimal ile değil, şer'i sahih ve sarih bir yol ile sabit olması gerekir. Bu ise kişinin işlediği fiili kabul etmesi ile veya adalet sahibi iki kişinin şahitliği ile olur.

2- TEKFİRİN ENGELLERİ

Engel; mevcut olması halinde hüküm vermenin mümkün olmadığı durumlardır. Engellerin yokluğu, hükmün varlığı veya yokluğunu gerektirmez.

İkrah (zorlama), tekfirin engellerinden biridir. Kişi küfre zorlanmışsa, onun tekfir edilmemesi veya tekfir hükmünün geçersiz olması gerekir. İkrahın bulunmaması, küfrün bulunmasını veya bulunmamasını gerektirmez.

Engeller, şartların zıttıdır. Sadece engellerin veya şartların belirtilmesi de, bu meselenin açıklanması için yeterlidir. Çünkü yokluğu şart olan bir şeyin varlığı, engel kabul edilir. Şartın bulunmaması, hükmün engellerinden biridir. Engelin bulunmaması ise, tekfirin şartlarından biridir. Usülcülerin cumhuruna göre durum budur.[72] Engeller de şartlar gibi üç kısma ayrılır:

Birinci Kısım

FAİL İLE İLGİLİ ENGELLER

Bunlar failde bulunup, sözleri ve fiillerinden dolayı onu sorumluluktan kurtaran şeylerdir ve ehliyetin engelleri olarak bilinir. İki kısma ayrılır:

A- Bazıları Semavidir: Çünkü kişide bulunmasında kulun bir rolü yoktur. Yaş küçüklüğü, delilik, bunama, unutkanlık bu engellerdendir. Bu engeller, sahibinin mükellef olmasını ortadan kaldırdığı için günah ve sorumluluğunu da yok eder. Sadece telef ettiği şeylerin değeri ve diyetler ondan tahsil edilir. Çünkü bunlar zorunlu olarak bilinen şeylerdir. Bu engellerden yaş küçüklüğü engeline baliğ olma şartı, delilik ve bunama engeline akıllı olma şartı, unutma engeline ise kasıt şartı tekabül eder.

B- Sonradan Kazanılan Engeller: Bunlar kulun bir nevi kendi iradesiyle kazandığı engellerdir. Bu engeller ise şunlardır:

---

[72] Bazıları bu konuda muhalafelet etmişlerdir. El-Karafi bu muhaliflerden biridir. İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* ona cevap vermiştir. Bakınız: Bedaiu'l-Fevaid, 4/12

A- HATA

Kasıt olmaksızın yanlışlıkla küfür sözünün söylenmesi veya küfür olan bir işin yapılmasıdır. Kişi bu söylediği ve işlediği ile küfür olan bir şeyi söylemeyi veya bir işi yapmayı kastetmiş değildir. Bu engel, ona tekabül eden kasıt şartını iptal eder. Bunun delili de şu ayettir: "Yanılarak yaptıklarınızda size vebal yok; fakat kalplerinizin bile bile yöneldiğinde günah vardır."[73] Çorak bir arazide binitini yitiren adamın hadisi de buna delildir. Adam binitini bulunca aşırı sevinçten dolayı, yanlışlıkla "Allah'ım, sen benim kulumsun, ben de senin rabbinim" demişti.[74]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Delil mevcut olup, yol apaçık oluncaya kadar yanlışlık yapan bir Müslümanı kimsenin tekfir etmeye hakkı yoktur. Müslümanlığı kesin olan bir kimsenin İslam'ı şüphe ile yok olmaz. Çünkü delil kesin olup şüphe ortadan kalkmadıkça Müslüman kişinin Müslümanlığı son bulmaz."[75]

İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah*, bu engelden söz ederek kastın olmamasının, tekfirin engellerinden olduğunu söylemiş ve Hamza'nın *Radıyallahu Anhu* Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* söylediği "Siz ancak babamın bir kulusunuz"[76] sözünü delil göstererek şöyle demiştir:

"Sarhoştu. Bu nedenle Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kendisini tekfir etmedi. Yine Kafirun Suresi'ndeki ayeti "Ey kafirler! Taptığınıza tapıyorum, biz de sizin taptığınıza tapıyoruz" şeklinde okuyan sahabe de tekfir edilmemiştir. Bu ise içki yasağından önce idi.[77] Kasıt olmadığı ve iradenin dışında gerçekleşmesi sebebi ile bu, o kişiyi küfre götürmedi."[78]

---

[73] 33 Ahzab/5

[74] Müslim rivayet etmiştir. Bazı alimler aşırı sevinçten dolayı hata etme engeline aşırı kızgınlıktan dolayı hata etme engelini de eklemişlerdir. Çünkü o durumda da kişi söylediğinin farkında olmayabilir. Bakınız: İlamu'l-Muvakkıin, 4/50. İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah*, şiddetli öfke anında kişinin küfür sözü söylemesi halinde, kafir olmayacağını söyler. Oysa bu tartışmalıdır. Ne olursa olsun, kızgınlık ve normal zamanda küfre götüren şeyler söylemeyi alışkanlık edinen ile, temelde salah ve takva üzere bulunan kişilerin durumunu birbirinde ayırmak gerekir.

[75] İbn-i Teymiye, Mecmuu'l-Fetava, 12/250

[76] Buhari, Kitabu'l-Meğazi

[77] Sarhoş iken küfür sözü söyleyen kişi hakkında alimler ihtilaf etmişlerdir. Bazısı, kendinden geçmiş olan sarhoşun söylediği sözlerin küfür ve iman bakımından bir değerinin olmadığını söylemektedir. İbn-i Teymiye *Rahimehullah* sarhoşun tekfir edilmeyeceğini ve talak konusunda söyleyeceklerine de itibar edilmeyeceğini söylemektedir. Mecmuu'l-Fetava,10/39, İlamu'l-Muvakkıin, 5/49. Bu görüşte olanlar, yukarıda belirtilen Hamza *Radıyallahu Anhu* hadisini ve "..ne söylediğinizi bilinceye kadar.." (4 Nisa/43) ayetini delil olarak gösterdiler. Bu engeli

Yine şöyle der: "Şari', kişinin tekfirini direk olarak delalet eden bir delil olmadığı sürece sadece nefislerde olabilecek şeylere veya söylediği sözün anlamını kavramadan yahut bilmeden söylenen bazı lafızlara dayandırmadığı gibi, ümmetin hata ile, unutarak, zorlama altında veya bilmeden söylediği şeyleri de bağışlamıştır. Yeter ki söylediği şeyin anlamını bilmeden yahut onu kastetmeden söylemiş olsun. Ancak kasıt ile beraber sözlü yahut fiili olarak bu kasta delalet eden bir delil olduğu zaman hüküm terettüp eder. Bu şer'i bir kuraldır ve Allahu Teala'nın adalet, hikmet ve rahmetinin gereklerindendir."[79]

Kastın bulunmaması engeline, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, eşlerinden bazılarının söylediği sözleri bağışlamış olması da delil olarak gösterilebilir. Buhari *Rahimehullah*, Nikah bölümünde "Kadın Kendisini Bir Kimseye Bağışlayabilir Mi?" başlığı altında şu rivayeti nakletmektedir: "Allahu Teala'nın "Onların (hanımlarının) dilediğini geri bırakır, dilediğini de yanına alırsın"[80] kavli nazil olunca, Aişe *Radıyallahu Anha* "Ey Allah'ın Rasulü! Görüyorum ki Rabbin senin isteğini hemen yerine getiriyor" dedi."

İbn-i Hacer *Rahimehullah*, Fethu'l-Bari'de şöyle der: "Bu söz "Allahu Teala, seni hemen razı eder" manasındadır." Kurtubi *Rahimehullah* şöyle der: "Bu sözün zahiri, nazlanma ve kıskançlık ifade eder. Değilse, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* heva izafe etmek değildir. Çünkü Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hevasından konuşmadığı gibi hevasına göre de amel etmez. Bunun yerine "Seni razı etmek için" deseydi daha uygun olurdu. Ancak kıskançlıktan dolayı bu tür sözler bağışlanır."

"Hibe ve Hibenin Fazileti" bölümünde ise şunu rivayet eder: "Zeynep binti Cahş *Radıyallahu Anha* Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* için şöyle demiştir: "Eşlerin, Ebu Bekir'in kızı hakkında Allah'tan korkmanı söylüyorlar." Bu, Zulhuvaysira'nın Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* "Adaletli ol" demesi gibi kötüleyeci söz türünden değildir. Belki bunun sebebi, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* olan aşırı sevgi, bağlılık ve kadınların

---

geçerli sayanların tümü, içkinin yasaklandığı dönemden önceki delillere dayanmaktadırlar. Bu nedenle Kadı Iyad, eş-Şifa'da, (2/232) sarhoşun mazeretli olarak kabul edilmeyeceğini bildirmektedir. Ayrıca aynı bölümde, sarhoş iken Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* söven kişinin öldürüleceğini, eşinin boş olacağını ve kendisine kısas ve had cezalarının uygulanacağını söyleyen alimlerin görüşlerini de nakletmektedir. (2/231-232) Bu meselede İbn-i Kudame'nin, el-Muğni'de, "Sarhoş İken İrtidat Eden Kişi" bölümünde söylediklerine de bakılabilir.

[78] İlamu'l-Muvakkıin, 3/65-66

[79] İlamu'l-Muvakkin, 3/117

[80] 33 Ahzab/51

yapısında bulunan kıskançlıktır. Zeynep *Radıyallahu Anha*, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* insanların en adaletlisi olduğunu bildiği halde, adaletli olmasını istemiştir. Çünkü kıskançlığı ona galip gelmiştir. Bunu söylediği için de Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onu kınamamıştır."

Kadı Iyad, el-İkmal'de Malik ve başkasından şöyle nakleder: "Kıskançlığın ifadesi olarak kadın, eşini ahlaksızlıkla suçladığı zaman, ona had cezası gerekmez." Delil olarak da Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* "Kıskançlığı tutan kadın, vadinin aşağısını yukarısından ayıramaz" sözünü aktarmıştır.[81]

Kasıt bulunmayan sözlere, başkasından aktarılan küfür sözü de dahildir. Başkasının küfür sözünü okuyan kişi, asla tekfir edilmez, bilakis sevap kazanır. Şahidin, duyduğu küfür sözünü hakime veya başkasına nakletmesi de böyledir. İçindeki bozukluğu göstermek veya reddiye yazmak için, kafirlerin küfür sözlerini nakletmek de bu kabildendir. Bütün bunlar caiz veya vacip olup söyleyen kişi tekfir edilmez. Bu nedenle "Küfür sözü nakleden kafir olmaz" denir. Ancak küfür olan sözü yaymak ve onaylayıp propagandasını yapmak için nakledenler şüphesiz bunun dışındadır ve kafir olurlar.

Kadı Iyad, üzerinde yiyecek ve içeceğinin bulunduğu devesi elinden kaçan ve daha sonra devesini bulması üzerine aşırı sevincinden dolayı "Allah'ım, sen benim kulum, ben de senin rabbinim" diyen kişi ile ilgili olarak Müslim'de geçen hadis hakkında şöyle der: "Kişi, dehşet ve sersemlik halinde söylediği bu tür sözlerden dolayı sorumlu tutulmaz. Alay etmek veya taklit etmek amacı ile yapılmadığı sürece, ilmi bir amaç ile bu tür sözleri nakletmekte de sorumluluk yoktur. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu tür sözleri ümmetine aktarması bunun delilidir. Bu tür sözleri geçerli bir amaç içerisinde aktarmada herhangi bir nehiy olsaydı, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bunları aktarmazdı. Allahu Teala en doğrusunu bilir."[82]

İbn-i Hazm *Rahimehullah* şöyle der: "Kalpte kararlaştırmadan sadece dil ile ikrarın Allahu Teala'nın yanında bir hükmü yoktur. Çünkü her birimiz Kur'an'da küfür sözleri okuyor ve söylüyoruz. Kendisine akide olarak edinmediği sürece o sözleri okuduğu veya söylediği için kişi kafir olmaz. Mürcie ve Cehmiyye mensupları bunu delil olarak gösterir ve 'Küfrü ilan etmek küfür değildir' derlerse, onlara şöyle cevap verilir: Bunun adını biz değil, Allahu Teala koydu. Allahu Teala, Kur'an'ı okumamızı emredince ve içinde kafirlerin sözlerini de nakledip kullarının kafir olmasından hoşnut olmadığını bildirince, bu sözleri okuyan kişi küfretmiş olmayıp Allahu Teala'nın rızasını

---

[81] Ebu Bekr İbn el-Arabi, "el-İcabe lima İstedrekethu Aişe ala's-Sahabe", 61

[82] Fethu'l-Bari, Tevbe bölümü

ve ona imanı kazanmış olur. Allahu Teala, şahitliği doğru bir şekilde yapmamızı emrederek "Ancak bilerek Hak dine şahitlik edenler müstesna"[83] deyince, kafirin küfrünü bildiren kişi bundan dolayı kafir olmaz. Aksine Allahu Teala'ya imanı ve onun rızasını kazanır."[84]

Bir insanın anlamını bilmediği bir sözü söylemesi de bu kabildendir. Ancak söylediği sözün anlamını bildiğine dair delil ortaya çıkarsa, hakkında ona göre hüküm verilir. el-İzz İbn-i Abdusselam, "Kavaidu'l-Ahkam fi Masalihi'l-En'am" isimli kitabının "Anlamını Bilmediği Bir Sözü Söyleyen Kişi Hakkında Onun Muktezasına Göre Hüküm Verilmez" başlıklı bölümünde şöyle der: "Yabancı kişi küfür, talak, iman, köle azadı, alışveriş, sulh ve bera' gibi sözleri söyleyip anlamını bilmiyorsa sorumlu olmaz. Çünkü kelimenin asıl manasını bilmemektedir ve dolayısıyla da kelimenin asıl manasını kastetmemektedir. Arap olan bir kişi, anlamını bilmeden bu manalara gelen bir sözü söylediğinde de sorumlu olmaz. Çünkü irade ancak bilinen veya zannedilen şeye yönelir. Arap olan kişi, anlamını bilerek bu kelimeleri söylemesi halinde ise, sözünün gereğinden sorumlu olur."[85]

İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* şöyle der: "Anlamını bilmeden küfür sözü söyleyen kişi tekfir edilmez."[86]

Yine talak ile ilgili sözlerin kullanımı ve geçerli olabilmeleri için kasıt ile söylenmiş olması gerektiğinden söz ederek şöyle der: "Bu sözleri söyleyen kişi onların ne anlama geldiğini bilmeden söylerse, bu sözler geçerli olmaz. Bir lafzın anlamını bilerek ve onu kastederek söylemiş olması için iki iradenin bulunması gerekir: Birincisi; kendi isteğiyle o sözü söylemiş olması. İkincisi ise; sözün gereği ve asıl manasını kastetmiş olması.

Hatta, anlamı kastetmek, lafzı kastetmekten daha önemlidir. Çünkü lafız araçtır. İslam alimlerinden fetva imamlarının görüşü budur. İman Ahmed'in ashabı şöyle der: Manasını bilmeden adam eşine "boşsun" derse, bu söz geçerli olmaz. Çünkü kendisi boşamayı kastetmiş değildir. Tıpkı baskı altında bu sözü söyleyen gibidir. Dilcilerin bu sözden maksatlarının ne olduğunu bilmeden onu söylerse, boşama meydana gelmez. Yine anlamını bilmediği bir küfür sözünü söyleyen kişi tekfir edilmez.

Veki'in Musannef'inde şöyle bir olay anlatılır: "Eşinden kendisine bir isim vermesini isteyen kadına eşi Tayyibe adını verir. Kadın bu ismi kabul etmez. Bunun üzerine eşi kadına, "Hangi ismi vermemi istersin?" der. Kadın

---

[83] 43 Zuhruf/86

[84] El-Fasl, 3/249-250

[85] İzz İbn-i Abdisselam, Kavaidu'l-Ahkam fi Masalihi'l-En'am, 2/102

[86] İlamu'l-Muvakkıin, 3/75

“boşsun” manasına gelen “talak” kelimesini isim olarak kendisine vermesini ister ve bunun üzerine adam karısına hitaben bu kelimeyi kullanır. Kadın Ömer bin Hattab’a giderek eşinin kendisini boşadığını söyler. Daha sonra Ömer *Radıyallahu Anhu* bu kıssayı kadının eşinden dinler ve adama şöyle der: “Bu kadını götür ve dersini ver.”[87]

[87] El-Veki’, Musannef, 3/76, ayrıca 4/229

UYARI

Bütün bu söylenenlerden anlaşılıyor ki kasıt engelinden maksat, çağımızın Mürciesinden birçok kişinin tekfir için şart koştuğu ve her türlü tağut ve azgını tekfir etmemek için bahane olarak gösterdiği mana ile aynı değildir. Onlara göre dinden çıkmaya ve küfre girmeye niyet edip, kasıtlı olarak küfür sözü söylemedikçe veya küfür olan bir işi işlemedikçe kişi kafir olmaz. Halbuki kasıt engelinden maksadımız, hata olarak yapılan işler veya söylenen sözlerdir.

Dinden çıkmayı yahut dinden çıkaran sözü söyleme veya fiili işlemeyi kastetmeyi Yahudi ve Hristiyanlardan bile işleyen çok nadirdir. "İsa veya Üzeyir Allah'ın oğludur" sözünden, kafir olmayı kastetmeyi isteyip istemedikleri sorulursa, bunu reddedecekler ve küfrü istemelerinin sözkonusu olmadığını söyleyeceklerdir.

Kendilerinin iyi iş yaptığını sanan kafirlerin çoğunun durumu bu şekildedir. Bugün kafir ve azgın tağutların çoğuna işledikleri veya söyledikleri küfür fiillerini belirttiğimizde bunu reddeder ve küfrü kabul etmeyi veya onu kastettiklerini, dinden çıkmayı amaçladıklarını inkar ederler. Aksine vurgulayarak kendilerinin Müslüman olduklarını söylerler; namaz kılıp, şehadet kelimesini söylediklerini de delil olarak gösterirler.

Kureyş kafirlerinin durumu da bu şekilde idi. Putlara tapmakla kafir olduklarını kesinlikle kabul etmediler. "Onlara, bizi Allah'a yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz"[88] derlerdi. Kafir olduklarını kabul etmeleri bir yana, Rasulullah'ı *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve ona iman edenleri küfür ile suçladılar. İstisnalar dışında kafirlerin çoğunun durumu bu şekildedir.

Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Kişi, genel olarak küfür olan bir şeyi işler veya söylerse, kafir olmayı kastetmese de, işlediği veya söylediği sebep ile kafir olur."[89]

Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye *Rahimehullah* başka bir yerde ise şöyle der: "Riddet, buna yol açan belli bir sebepten dolayı meydana gelebileceği gibi, dini değiştirme veya risaleti yalanlama kastıyla da meydana gelebilir. Tıpkı iblisin küfrünün Rububiyyeti yalanlama kastı ile olması gibi. Gerçi böyle bir kastının olmaması ona fayda vermez. Kendisini küfre sokacak sözü söyleyen kişiye küfrü kastetmemesi fayda vermez."[90]

---

[88] 39 Zümer/3

[89] Es-Sarimu'l-Meslul, 177-178

[90] Es-Sarimu'l-Meslul, 370

Allahu Teala, kafirlerin çoğununun iyi işler yaptıklarını zannettiklerini bildirmiştir. Hatta kendilerinin mü'minlerden daha doğru bir yolda olduklarını düşünürler. Bu nedenle Allahu Teala onlar için şöyle buyurmuştur: "De ki: Size (yaptıkları) işler bakımından en çok ziyana uğrayanları bildirelim mi? (Bunlar) İyi işler yaptıklarını sandıkları halde, dünya hayatında çabaları boşa giden kimselerdir. İşte onlar, Rablerinin ayetlerini ve O'na kavuşmayı inkar eden, bu yüzden amelleri boşa giden kimselerdir ki, biz kıyamet gününde onlar için hiçbir ölçü tutmayız."[91]

Taberi *Rahimehullah* tefsirinde şöyle der: "Bu, Allahu Teala'nın birliğini bildikten sonra, onu inkar etmeyi kastetmedikçe kimsenin kafir olmayacağını iddia edenlerin yanıldığının en açık delillerindendir. Allahu Teala'nın birliğini bildikten sonra onu inkar etmeyi kastetmedikçe kimsenin kafir olmayacağı sözü doğru olsaydı, Allahu Teala'nın haklarında "De ki: Size (yaptıkları) işler bakımından en çok ziyana uğrayanları bildirelim mi? (Bunlar) İyi işler yaptıklarını sandıkları halde, dünya hayatında çabaları boşa giden kimselerdir"[92] buyurduğu kişilerin bundan dolayı sevap kazanıp mükafat almaları gerekirdi. Halbuki iş söylediklerinin aksinedir. Çünkü Allahu Teala, onların kendisini inkar ettiklerini ve amellerinin boşa gittiğini bildirmiştir."[93]

Yine Taberi *Rahimehullah* Haricilerden söz eden bazı hadisleri aktardıktan sonra Tehzibu'l-Asar'da şöyle der: "Bu, Allahu Teala'nın vahdaniyyetini bilip bununla beraber küfre girmeyi kastetmedikçe hiç kimsenin tekfir edilmeyeceğini söyleyenlerin, bu görüşlerinin hatalı olduğuna dair en kuvvetli delildir. "[94]

İbn-i Hacer *Rahimehullah* şöyle der: "Müslümanlardan, dinden çıkmayı ve İslam yerine başka bir dine girmeyi kastetmeksizin dinden çıkanlar vardır."

Sonuç olarak, kastın bulunmasının tekfirde bir şart olarak koşulmasındaki hikmet; işlenilen fiil veya söylenen söz ile kafir olmayı kastetmek değil, küfre götüren fiili işlemeyi kastetmektir.

---

[91] 18 Kehf/103-105

[92] 18 Kehf/103-105

[93] Taberi, Tefsir, 44-45

[94] Fethu'l-Bari, Haricilerle savaşmayı terk edenler bölümünden naklen.

B- TE'VİL

Bundan maksat, içtihad sebebi ile şer'i bir delilin mevzusu dışında kullanılmasıdır. Bu ise nassın delaletini yanlış anlamak veya delil niteliğinde olmayan bir haberi delil olarak kabul etme sebebiyle olabilir. Bunun sonucu olarak kişi, küfür olmadığına inandığı bir işi işler ve böylece kasıt şartı ortadan kalkar. Bu şekilde te'vilde hata etmek, tekfirin engellerindendir. Böyle bir te'vil sahibine gereken hüccet ulaştırılmasına rağmen hatası üzerinde ısrar ederse, te'vil engeli artık o kişi için geçersiz hale gelir ve o kişi küfre girer.

Bunun delili ise, sahabenin *Radıyallahu Anhum* bu konudaki icmasıdır. Kudame bin Maz'un, Allahu Teala'nın "İman eden ve salih ameller işleyenlere, hakkıyla sakınıp iman ettikleri ve salih ameller işledikleri, sonra yine hakkıyla sakınıp iman ettikleri, sonra da hakkıyla sakınıp yaptıklarını, ellerinden geldiğince güzel yaptıkları takdirde tattıklarından dolayı günah yoktur. Allah iyi ve güzel yapanları sever"[95] ayetini yanlış bir şekilde anlayarak bir kaç kişi ile beraber içki içmiş ve bunun kendisine helal olduğunu söylemişti. Böylece dinde haram olan bir emri helal kabul etmişti. Bu yaptığına Kudame'nin karısı da dahil Ebu Hureyre ve bazıları şahitlik edince, Ömer *Radıyallahu Anhu* onu vermiş olduğu görevden azletti ve yanına çağırdı. Kendisine ceza vermek isteyince Kudame *Radıyallahu Anhu* yukarıdaki ayeti yaptığına delil olarak gösterdi. Bunun üzerine Ömer bin Hattab *Radıyallahu Anhu* ayeti hatalı olarak te'vil ettiğini ona izah etti ve içkiyi helal kabul etmesinden dolayı irtidat cezası değil sadece ona içki içmesinden dolayı had cezası uyguladı.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, "es-Sarimu'l-Meslul" isimli eserinde şöyle der: "Ömer bin Hattab ve şura meclisi üyeleri, arkadaşlarıyla beraber Kudame'nin tevbe etmesinin istenmesine, içki içmenin haram olduğunu kabul ederlerse, kendilerine sadece içki içme cezasının uygulanacağına, haram olduğunu kabul etmezlerse kafir olduklarına hükmedileceğine karar verdiler."[96] Daha sonra Ömer *Radıyallahu Anhu* Kudame'ye yanlışını gösterdi ve şöyle dedi: "Sen Allah'tan korksaydın, yasak olan şeyden kaçınırdın ve içki içmezdin."

Bunun üzerine Kudame yanlışından döndü ve Ömer bin Hattab *Radıyallahu Anhu* onu tekfir etmedi. Sahabeden *Radıyallahu Anhum* kimse, bu konuda Ömer'e muhalefet etmedi.

---

[95] 5 Maide/93

[96] Es-Sarimu'l-Meslul, 530

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "İslam'a yeni giren veya İslam şeriatının kendisine ulaşmadığı uzak bir yerde yetişen ya da hataya düşerek, iman edip salih işler yapanların içkinin haramlığından müstesna olduğunu düşünenler gibi olup, kendisine hüccet ulaşmayan bir kişi için hüccet ikamesi ve tevbeye davet vardır. Bunlar yaptıklarından dolayı önce tevbeye davet edilir ve kendilerine hüccet ikamesi yapılır. Buna rağmen yaptıklarını terk etmeme konusunda ısrarcı davranırlarsa kafir olurlar. Ancak tevbeye davet edilmeden ve kendilerine hüccet ikamesi yapılmadan önce küfürlerine hükmedilmez. Sahabenin, Kudame bin Maz'un ve arkadaşları hatalı te'vil yaptıklarında, direk onların küfürlerine hükmetmedikleri gibi."[97]

Yine şöyle der: "Te'vil eden yahut cahil olanın hükmü, facir ve inatçının hükmü gibi değildir. Aksine Allahu Teala herbiri için bir ölçü koymuştur."[98]

Selefin mezhebi, kıble ehlinden olup muteber te'vil sebebi ile hataya düşenlerin tekfir edilmeyeceği yönündedir. Kıble ehli kapsamına girenler ise sünni Müslümanlar ve imanın aslını bozmamış olan ancak hevasına uyması sebebi ile fasık konumunda olan kişilerdir. Ancak Hariciler, Mutezile ve onların yolundan giden Zeydileri, "el-Milel ve'n-Nihal" isimli kitabında Şehristani'nin de belirttiği gibi, bazı kelamcılar ehl-i kıble kapsamına almazlar. Kadı Iyad *Rahimehullah*, kitabının "Te'vil ehlinin tekfir edilmesi" bölümünde muhakkik alimlerden şunları nakleder: "Te'vil ehlini tekfirden sakınmak gerekir. Çünkü muvahhid Müslümanların kanını heder etmenin mübah olduğunu söylemek tehlikelidir."[99]

Allahu Teala'ya hakaret etmek ve sövmek amacı taşımadan, te'vil yolu ile O'nu tenzih ve benzeri bir amaçla sıfatını yok saymak suretiyle Allahu Teala'ya layık olmayan bir şeyi izafe eden kişiyi tekfir etmeyenler hakkında ileride durulacaktır.

İbnu'l-Vezir şöyle der: "Allahu Teala'nın "Ancak kim, kafirliğe göğüs açarsa, onların üzerine Allah'tan bir gazap ve onlar için büyük bir azap vardır"[100] ayeti, te'vilcilerin kafir olmadıklarını gösterir. Çünkü kesin veya zanni olarak ya da caiz görerek kalplerini küfre açmış değildirler."[101]

Ancak bazı zındık ve mülhidlerin safsata, sulandırma ve dinle oyun oynama şeklindeki açık küfür niteliğinde olan işlerine bazı cahillerin, te'vil

---

[97] Mecmuu'l-Fetava, 7/609-610

[98] Age:3/180

[99] Eş-Şifa, 2/277

[100] 16 Nahl/106

[101] İbnu'l-Vezir, İsaru'l-Hakki ala'l-Halki, 437

adını vererek onları kurtarmak istemesi kesinlikle makbul değildir. Çünkü yaptıkları açık küfür olması nedeni ile te'vil olarak nitelenemez. Heva ehlinden birçoklarının oynadıkları lafız ve isimlere değil, anlam ve gerçeklere itibar edilir. Şeriata karşı çıkmak için sahiplerinin süslediği nice batıl şeyler vardır. Bu nedenle Kadı Iyad *Rahimehullah* "Açık bir lafız hakkında te'vil iddiasında bulunmak, kabul edilmez" demektedir.[102]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* bunu şöyle belirtir: "Şeriatın delilleriyle oynadığı, zındıklığı ve küfür sebebi olan sözler söylediği te'vil ihtimali olmayacak şekilde açık olan kişilerin te'vil iddiaları kabul edilmez. Hiçbir te'vil ve içtihad, açık küfrü söylemeye cevaz vermez. Çünkü hiçbir kafir yoktur ki küfür sözünü yamalayacak bir delili veya gerekçesi bulunmuş olmasın."[103]

İbn-i Hazm *Rahimehullah* şöyle der: "Kişi Müslüman olduğu halde, bir mesele kendisine sabit bir yol ile Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ulaşmış ancak buna rağmen te'vili veya kendisine ulaşan başka bir nass sebebi ile Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ulaşanın hilafına hareket etmiş olabilir. Böyle bir durumda kendisine açık bir hüccet ulaşıncaya kadar kişi mazur konumdadır ve hatta ecir de almış olabilir. Çünkü hakkı amaçlamış ancak buna isabet edememiştir. Böyle bir kişi kendisine hüccet ulaşmasına rağmen hatası üzere inat etmeye devam ederse, te'vili sebebi ile mazur olmaz."[104]

İbn-i Hazm *Rahimehullah* şöyle devam eder: "Ancak Yahudi, Hristiyan, mecusi veya başka bir din mensubu olanın yada bir insanın ilah olduğunu veya Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sonra bir insanın peygamber olduğunu söyleyen Batınilerden olan kişinin te'vili sebebi ile mazur olması mümkün değildir. Aksine bunlar kesin olarak kafirdirler."[105]

Te'vilinden dolayı mazur görülen Kudame'nin *Radıyallahu Anhu* aslı İslam ve doğruluk idi. Bedir Savaşı'na katılanlardan biriydi. İbn-i Ömer ve Hafsa'nın dayısı idi. Ömer bin Hattab'ın kız kardeşi Safiyye ile evliydi. İbn-i Abdilber, Eyyub bin Ebi Temime kanalı ile şunu rivayet eder: "Kudame bin Maz'un haricinde Bedir ehlinden olup içki içmesi nedeni ile kendisine had uygulanan yoktur."[106] Bu nedenle İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, öldüğünde vücudunun yakılmasını çocuklarına vasiyet eden adamın kıssasını aktardıktan sonra şöyle der: "İçtihad ehlinden olup te'vil eden ve bunu da

---

[102] Eş-Şifa, 2/217

[103] Es-Sarimu'l-Meslul, 527

[104] Ed-Derra fima Yecib İtikadihi, 414

[105] Ed-Derra fima Yecib İtikadihi, 441

[106] El-İstiab, 3/341

Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* uyma gayreti ile yapan kişi evleviyatla bağışlanmaya layıktır."[107]

Kadı Iyad, sövmek ve hakaret etmek maksadı olmadan, te'vil, içtihad ve hata yolu ile Allahu Teala'ya layık olmayan bir şeyi izafe eden kişinin, tekfir edilmeyeceği konusunda selef alimlerinin, bunun aksini savunanlara ihtilaf ettiklerini aktarmıştır.[108]

Doğru olan, alimlerin açıkladıkları gibi içerisinde bulunan bir kelimenin başka manalara da gelmesi sebebi ile te'vil götüren sözlerden dolayı kişileri tekfir etmemektir. Allahu Teala'nın elini kudret veya nimet olarak te'vil etmek bu kabildendir. Selefin metoduna aykırı olmasına rağmen bu te'vil, küfrü gerektirmez. Çünkü Arap dilinde el kelimesi kudret ve nimet anlamında da kullanılır. Bu nedenle şeri nassları, zahiri manasından sapmasına rağmen bu yolla te'vil edenler mazur sayılmıştır. Ancak mazur sayılacak bir gerekçesi olmayanlar böyle değildir. "Bilakis Allah'ın iki eli de açıktır, dilediği gibi verir"[109] ayetini Hasan ve Hüseyin olarak veya yer ve gökler diye te'vil edenler bunlardandır. Bu te'vil kişiyi mazur yapmayan türdendir ve küfrü gerektirir. Çünkü Arap dilinde el kelimesinin böyle şeyler için kullanılması sözkonusu değildir. Ayrıca kelimenin sözlük anlamını özel şer'i bir anlama aktarmayı zorunlu kılacak herhangi başka şer'i bir nass da yoktur. Bu tür te'viller dini alay ve eğlenceye çevirmek ve mülhidlik yapmaktır. Yoksa, sahibinin şu veya bu şekilde mazur sayılacağı bir şey değildir.

Şer'i bir delile dayanmayan, Arap diline uymayan ve sadece heva ve hevesten kaynaklanan te'vil, kesinlikle içtihad türünden kabul edilmez ve sahibinin mazur olmayacağı batıl bir te'vil olur. Çünkü böyle bir şey nasslarla oynamak ve dini tahrif etmektir. İbnu'l-Vezir şöyle der: "Dinden, herkes tarafından zorunlu olarak bilinen bir şeyi inkar eden ve te'vili mümkün olmayan bir yerde te'vil maskesini kullanan kişinin kafir olduğunda şüphe yoktur. Mülhidlerin, Allahu Teala'nın bütün güzel isimlerini, Kur'anı ve ahiret ile ilgili diriliş, cennet ve cehennem gibi konuları bu şekilde te'vil etmeleri bu türdendir."[110]

İbadetin bütün anlam ve şekilleriyle sadece Allahu Teala'ya olmasını içeren Tevhid'in aslı da kesin olarak bunlardandır. Allahu Teala'ya ortak koşmaya ve onunla beraber başka ilahlar edinmeye yolaçan bir şeyi te'vil

---

[107] El-İstiab, 3/148

[108] Eş-Şifa, 2/272

[109] 5 Maide/64

[110] İbnu'l-Vezir, İsaru'l-Hakki ani'l-Halki, 415

adıyla da olsa yapmak kesinlikle en açık küfürdür ve bütün peygamberler bunu yok etmek amacıyla gönderilmişlerdir.

Alimler, şer'i bir delil olmadan lafzı açık olan bir kelimeyi anlamından başka bir yöne çekmenin, muteber bir te'vil olmadığını belirtmişlerdir. Çünkü sonraki alimler nasslara bu yolla musallat olmuş ve sözlerinin kabul edilmesi için yaptıkları tahrife te'vil adını vermişlerdir.[111]

Allahu Teala, hakkı batılla karıştırmak ve onun gösterdiği yolu bulandırmak için batılı süsleyip pazarlayan kişileri kötüleyerek şöyle buyurur: "Böylece biz, her peygambere insan ve cin şeytanları düşman kıldık. (Bunlar), aldatmak için birbirlerine yaldızlı sözler fısıldarlar. Rabbin dileseydi onu da yapamazlardı. Artık onları uydurdukları şeylerle başbaşa bırak."[112]

Sonuç olarak, muteber bir te'vil sahibi olan kişiye, gerekli hüccet ikamesi yapıldıktan sonra bu engel ortadan kalkar.

---

[111] Bakınız: İbnu Ebi'l-Izz, Şerhu'l-Akideti't-Tahaviyye, Mü'minlerin kıyamet günü Allahu Teala'yı görecekleri ilgili bölüm.

[112] 6 En'am/112

C- CEHALET

Özür veya engel olarak kabul gören cehalet; mükellefin kendisi veya ilim kaynakları ile ilgili bazı sebeplerden dolayı giderme imkanı bulamadığı cehalettir. Ancak öğrenmeye ve cehaleti gidermeye imkan olduğu halde bunu yapmıyorsa mazur görülmez ve gerçekte bilmiyor olsa dahi hükmen biliyor sayılır (yani bilen bir kişinin hükmündedir). Allahu Teala'nın dininden yüz çevirenlerin durumu budur. Allahu Teala'nın Kitabı'na ulaştığı halde, Allahu Teala'nın kendisini yaratmasının belli başlı sebebini öğrenmek için Kur'an-ı Kerim'i anlamaya çalışmayan kişinin durumu budur. Allahu Teala bunlar için şöyle buyurur: "Böyle iken bunlara ne oluyor ki, adeta aslandan ürküp kaçan yaban eşekleri gibi (hala) öğütten yüz çeviriyorlar?"[113], "Kendisiyle sizi ve bundan sonra onu duyacak herkesi uyarmam için bu Kur'an bana vahyolundu."[114]

Kendisine Kur'an ulaştığı halde Tevhid'den yüz çeviren, şirk ve Allahu Teala'ya eşler koşma bataklığına saplanan kişi, cehaletinden dolayı mazur değildir. Çünkü Kur'an'ı anlamaktan yüz çevirmesi sebebi ile bu cehalete batmıştır. Bütün alimler, öğrenme imkanı bulduğu halde Kur'an'ı öğrenmeyenin özrünün kabul edilmeyeceğinde ittifak etmişlerdir. İhtilaf, sadece buna imkan bulamayan kişinin mazur olup olmayacağı konusundadır. Çünkü Allahu Teala'nın dini yaşı küçük olanlara bile ulaşmış, Allahu Teala'nın Kitabı ve onu açıklayan Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünneti herkesin eline geçmiştir. Herkes bunları öğrenme imkanına sahip bulunmaktadır. Bu nedenle Kur'an'ı bilmemenin, öğrenmekten yüz çevirme dışında tutarlı bir gerekçesi yoktur. Özellikle, sadece Müslümanlar arasında değil, Yahudi ve Hristiyanlar arasında bile bilinen ve yaygınlık kazanan Tevhid konusunda bu mazeret artık geçerli değildir.

Karrafi'nin aktardığı gibi alimler şer'i usül kurallarında "Mükellefin telafi etmesi mümkün olan her türlü cehalet, sahibi için hüccet olmaz" ilkesini belirtmişlerdir.[115]

İbnu'l-Lahham şöyle der: "Hükmü bilmeyen kişi, onu öğrenmede kusur ve ihmal etmediği sürece mazur olarak kabul edilir. Ancak kusur ve ihmal bulunmaktaysa, asla mazur olmaz."[116]

---

[113] 74 Müddessir/ 49-51

[114] 6 En'am/19

[115] El-Karafi, el-Furuk, 4/264, 2/149-151

[116] İbnu'l-Lahham, el-Kavaid ve'l-Fevaidu'l-Usuliyye, 58

Cehalet engelinin ayrıntıları çoktur. Çağımız alimleri bu konuda ifrat ve tefrit derecesine varan görüşler belirtmişlerdir. Bazıları cehalet engelini tümden yok sayarak yanılmış ve Allah ile Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* tekfir etmediğini tekfir etmişlerdir.

Bazıları ise cehaletin tanımını olduğundan fazla geniş tutarak Allahu Teala'nın bu konudaki sınırlarını aşmışlardır. Hatta inatçı mürtedleri ve Allahu Teala'nın dininden yüz çeviren kafirleri bile mazur görmüşlerdir. Halbuki mazur göstermeye çalıştıkları bu kişiler kendi arzu ve istekleriyle, dünya hayatına olan sevgi ve bağlılıkları sebebiyle Allahu Teala'nın dinini öğrenmeye yanaşmamışlardır. Bu insanların, dünya işlerinin en büyüğünden en küçüğüne kadar insanların alimleri olduğunu gördüğümüz halde, Allahu Teala'nın insanoğluna öğrenmelerini farz kıldığını öğrenmek için başlarını kaldırdıklarını bile göremiyoruz. Halbuki öğrenmenin imkanları yaygın, Kur'an ve Sünnet önlerinde mevcuttur. Bunlar, haklarında Allahu Teala'nın, "Onlar dünya hayatının görünen yüzünü bilirler. Ahiretten ise, onlar tamamen gafildirler"[117] buyurduğu kimselerdendir.

Tekfirin engellerinden biri olarak cehaleti sebebi ile mazur kabul edilen kişi, Tevhid bilgisine sahip olmasına rağmen açıklanmasına ihtiyaç duyulan bir takım kapalı meseleleri kavrayamayan kişidir. Mesela Allahu Teala'nın isim ve sıfatları konusu bunlardandır. Tevhid ehlinden olup bu tür meseleleri bilmeyen kişinin mazur olduğuna ve kendisine hüccet ikame edilmeden önce tekfir edilmesinin caiz olmadığına dair şer'i deliller bulunmaktadır.

Hadiste geçtiği üzere, "Tevhid dışında hayır adına hiçbir amel işlemeyen ve öleceği zaman cesedinin yakılıp kül halinde savrulmasını vasiyet eden kişi çocuklarına şunu söylemişti: "Vallahi eğer Rabbim beni diriltmeye güç yetirirse, hiç kimseye azap etmediği şekilde bana azap eder."

Bu kişi, Allahu Teala'nın sonsuz gücü ve bütün vücudu yanıp kül olsa bile onu yeniden diriltmeye kadir olduğu konusunda cahil konumundadır. Buna rağmen Tevhid ehlinden olması ve Allahu Teala'dan korkması sebebiyle Allahu Teala onu bağışlamıştır.[118] Bu, Tevhid ehlinden olduğu sürece muteber cehaletin kişi için geçerli bir mazeret sayılacağının delilidir.

---

[117] 30 Rum/7

[118] Bu mesele üzerinde üçüncü bölümünde duracağız. Metinde geçen "Tevhid dışında" kısmı, Allahu Teala'nın dininden olan ve zorunlu olarak bilinmesi gereken meseledir. İmam Ahmed, Müsned'inde Ebu Hureyre'den *Radıyallahu Anhu* sahih bir sened ile ve İbn-i Mesud'dan mevkuf olarak rivayet etmiştir.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, önemli bir bölümü Allahu Teala'nın isim ve sıfatları ile ilgili olan "el-Akidetu'l-Vasıtıyye" isimli eserinde kullandığı, "Bu, kurtuluşa eren fırkanın akidesidir" cümlesine karşı çıkan bazılarına cevap olarak şunu belirtmektedir: "Bu akidenin herhangi bir kuralına muhalefet eden herkesin helak olması gerekmez. Çünkü muhalif olan kişi müçtehid olup hata edebilir. Allahu Teala onun hatasını bağışlar yahut bu konuda hüccet için yeterli olacak kadar bilgi sahibi olmayabilir."[119]

İslam'a yeni giren veya İslam'ın ayrıntılarını öğrenmesinin mümkün olmayacağı kadar insanlardan uzak yaşayan kişi şirk günahına bulaşmadığı sürece bilmediği konularda mazur sayılır. Daha önce, İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* mutlak tekfir ile muayyen tekfiri birbirinden ayırdığını, muayyen tekfir için mutlaka şartların ve engellerin gözönünde bulundurulması gerektiğini belirttiğini aktarmıştık. İbn-i Teymiye buna şöyle bir örnek verir: "İslam'a yeni giren veya İslam şeriatının kendisine ulaşmadığı uzak bir yerde yetişen ya da hataya düşerek, iman edip salih işler yapanların içkinin haramlılığından müstesna olduğunu düşünenler gibi olup, kendisine hüccet ulaşmayan bir kişi için hüccet ikamesi ve tevbeye davet vardır. Nitekim seleften bazıları, Peygamberin sözü olduğu sabit oluncaya kadar bazı şeyleri inkar ediyordu. Ahirette Allahu Teala'nın görülmesi konusu ve yine Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sorup öğreninceye kadar bazı şeylerde şüphe etmeleri bu türdendir. Durumu böyle olan kişiler, kendilerine hüccet ikame edilmeden önce tekfir edilmezler. Çünkü Allahu Teala şöyle buyurur: "Müjdeleyici ve sakındırıcı olarak peygamberler gönderdik ki insanların, peygamberlerden sonra Allah'a karşı bir bahaneleri olmasın! Allah izzet ve hikmet sahibidir."[120] Zaten Allahu Teala bu ümmetin hata ve unutarak yaptığı işleri bağışlamıştır."[121]

İbn-i Hazm *Rahimehullah* şöyle der: "Bir kişi Müslüman olup henüz İslam'ın hükümlerini bilmediğinden ve Allahu Teala'nın hükmü kendisine ulaşmadığından dolayı, içkinin helal olduğuna veya kişiye namaz kılmasının farz olmadığına inansa kafir olmaz. Ancak hüccet ortaya çıktığı halde bu durumunu devam ettirirse, ümmetin icması ile kafir olur."[122]

İbn-i Hazm başka bir yerde ise şöyle der: "Dinin vacipleri konusunda bilgi sahibi olamayanlar mazur sayılırlar ve kınanmazlar. Nitekim Medine'de Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* inen Kur'an ve belirlenen hükümler Habeşistan'da bulunduğu için Cafer bin Ebi Talib'e ulaşmıyordu. Çünkü her

---

[119] Mecmuu'l-Fetava, 3/116

[120] 4 Nisa/165

[121] Mecmuu'l-Fetava, 35/101

[122] El-Muhalla, 13/151

iki yer arasında ulaşım yoktu. Onlar altı yıl bu şekilde kaldılar. Haramı işleyip farz olanı terketmeleri onlara dinde bir zarar vermedi."[123]

İbn-i Kudame *Rahimehullah* "el-Muğni" isimli eserinin "Kitabu'l-Mürted" bölümünde şöyle der: "Namazın farz olduğunu bilmeyenlerden değilse, farziyetini inkar ederek namaz kılmayı terkeden kişinin kafir olduğunda ihtilaf yoktur. Ancak İslam'a yeni girdiği veya İslam yurdu dışında yetiştiği yada ilim ve alimlerden uzak bir çölde yaşadığı için namazın farz olduğunu bilmiyorsa küfrüne hükmedilmez. Bunun farz olduğu kendisine anlatılır ve deliller gösterildikten sonra inkar ederse kafir olur. İslam'ın bütün prensipleri için de hüküm bu şekildedir."

Alimler, Tirmizi'nin Ebu Vakıd el-Leysi'den rivayet ettiği şu hadisi de buna delil olarak gösterirler: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile birlikte Huneyn Savaşı'na çıktığımızda biz henüz yeni İslam'a girmiştik. Müşriklerin, çevresinde toplanıp silahlarını astıkları bir sidr ağacı vardı. Buna "Zâtu Envat" diyorlardı. Bir sidr ağacının yanından geçtiğimiz sırada biz dedik ki; "Ya Rasulallah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*! Müşriklerin Zatu Envat'ı olduğu gibi bizim için de bir Zatu Envat belirle." Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle dedi: "Allahu Ekber! İşte bunlar Allah'ın Sünnetleri'dir. Nefsim elinde olan Allah'a yemin ederim ki, İsrailoğulları'nın Musa'ya söylediği şey gibi bir şey söylediniz. Onlar şöyle demişlerdi: "Onların ilahları gibi bizim için de bir ilah yap." Musa da; "Siz cahil bir topluluksunuz" demişti. Siz de sizden öncekilerin yolunu takip ediyorsunuz."

Alimlerden bu rivayeti sahih olarak alanlar bunu, cehaleti sebebi ile şirk olan bir işi yapmak isteyip, bundan alıkonduğunda vazgeçen kişinin tekfir edilmeyeceğine dair delil olarak göstermişlerdir.[124] Bu rivayette, çağın Mürciesinin yapmış olduğu gibi en büyük şirki işlemeleri sebebi ile müşrik olan tağutlar ve yardımcıları için delil olacak bir durum yoktur. Çünkü Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sahabenin *Radıyallahu Anhum* böyle bir şeyi istemelerine kızmış ve buna karşı çıkmış, ancak mazur görerek tekfir etmemiştir. Bununla birlikte aynı dönemdeki müşriklerin şirk amellerini işlemelerini mazur görmemiştir.

Sahabe *Radıyallahu Anhum*, bilmemeleri sebebi ile böyle bir şeyi Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* istemişti. İslam'a yeni girmeleri sebebi ile Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Allahu Teala'ya ibadet edecekleri bir ağaç belirleme yetkisine sahip olduğunu zannettiler. Şirk olan herhangi bir iş yapmamışlar ve şirke götüren bir yola girmemişlerdi. Bu

---

[123] El-Fasl, 4/105

[124] Teysiru'l-Azizi'l-Hamid Şerhu Kitabi't-Tevhid, 185

nedenle delilin durduğu yerde durmak ve gittiği yere kadar gitmek gerekir. Açıkça şirki veya küfrü işlemedikçe, yaptığının şirk veya küfür olduğunu bilmeyen kişiyi mazur saymak gerekir.

Özellikle Allahu Teala'nın ümmete nimet olarak indirdiği ve bugün de Müslümanlar için koruduğu, insanları kendisiyle uyardığı Kur'an-ı Kerim her yerde mevcut iken, dinde zorunlu olarak bilinen, hatta Yahudi ve Hristiyanların bile Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ortadan kaldırması için gönderildiğini bildikleri, açık şirk ve küfür olan meseleleri bilmemek mazeret değildir. Kendisine uyarı ulaştığı halde şirk ve küfür olan bir sözü söyleyen veya bir işi işleyen kişi cehaleti sebebi ile kafir olmaktan ve ahirette cehennem azabını görmekten kurtulmaz. Çünkü böyle kişilerin cehaleti, öğrenmeye imkan bulamamalarından değil bilakis öğrenmekten yüz çevirmeleri sebebiyledir. Kendisine babasının durumunu soran bir adama Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* "Senin baban da benim babam da ateştedir" şeklinde verdiği cevap buna açık olarak delalet etmektedir.[125] Halbuki hem soruyu soranın ve hem de Allah Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* babası, Allahu Teala'nın haklarında "O Kitap sana, ataları uyarılmamış, bu yüzden kendileri de gaflet içinde kalmış bir toplumu uyarman için indirilmiştir"[126] ve "Bilakis O, senden önce kendilerine hiçbir uyarıcı (peygamber) gelmemiş bir kavmi uyarman için Rabbinden gönderilen haktır. Umulur ki doğru yolu bulurlar"[127] buyurduğu kimselerdendir.

Bunlar, kendilerine bir uyarıcı gelmediği halde şirk günahından dolayı mazur sayılmamışlardır. Çünkü apaçık olan şirkten sakındırma konusunda Allahu Teala açık delillerini bildirmiş, bütün peygamberleri ondan sakındırmak ve uyarmak ve yine bütün kitapları da onu yok etmek için göndermiştir. En son kitap olan ve korumasını bizzat Allahu Teala'nın kendisinin tekeffül ettiği Kur'an'ı da, yine bunun için indirmiştir. Bu Kitap'ın indirilmesinden sonra dünyaya gelenlerin şirk günahı konusunda mazur görülmemeleri evleviyatla söz konusudur. Sahibinin asla mazur görülmeyeceği Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sövme günahını işleyenlerden söz ederken Kadı Iyad şöyle der:

"Beyinsizce çirkin sözler söyler veya söverse durumu malumdur. Cehaleti, öfke, sarhoşluk veya sözüne dikkat etmeyip konuşmasında taşkınlık,

---

[125] Müslim, Enes'ten merfu olarak rivayet etmiştir. İmam Ahmed'in rivayet ettiği "Benim annem ve senin annen de ateştedir" hadisi de bu kabildendir. Müslim'de şöyle bir rivayet de bulunmaktadır: "Anneme istiğfar etmek için Rabbimden izin istedim, ancak bana izin verilmedi."

[126] 36 Yasin/6

[127] 32 Secde/3

kızgınlık ve hırçınlık göstermesi sebebi ile Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sövmeyi veya kötülemeyi kastetmediği delil ile ortaya çıkarsa, tereddüt etmeden öldürme hükmü geçerlidir. Çünkü cehalet ile hiçbir kimse küfürde mazur sayılmaz."[128]

Kadı Iyad bu sözü ile Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sövmek gibi açık olan küfürde cehalet ile kimsenin mazur olmayacağını belirtmektedir. Bununla birlikte yukarıda aktardığımız gibi Kadı Iyad'ın kendisi, Tevhid ehlinden namaz kılan kişinin te'vil yolu ile yaptıklarından dolayı tekfir edilmesinden kaçınmak gerektiğini belirtmektedir.

[128] Eş-Şifa, 2/231

D- İKRAH

Mükellef kişinin yaptığı veya söylediği şeyde serbest iradesinin olması şartının zıttıdır. Allahu Teala'nın "Kalbi iman ile mutmain olduğu halde (dinden dönmeye) zorlanan hariç"[129] ayeti bunun delilidir. Alimler, ikrah engelinin muteber olarak gerçekleşmiş sayılabilmesi için şu şartları koşmuşlardır:[130]

Birincisi: Kişiyi zorlama altında tutan kişinin yapmak istediğine güç yetirebilir olması, zorlanan kişinin ise bundan kurtulma imkanının bulunmaması.

İkincisi: Zorlanan kişinin istenen şeyi yapmadığı taktirde tehdit edildiği şeyin başına geleceğine kanaat getirmesi.

Üçüncüsü: Belayı defedecek miktar dışında zorlandığı şeyi yapmaya veya söylemeye devam etmemesi.

Dördüncüsü: Küfür olan sözü söylemediği taktirde kişinin tehdit edilen cezaya katlanma gücünün olmaması. Şiddetli işkence, organlarının kesilmesi, ateşte yakılma, öldürme gibi cezalar güç yetirilemeyen cezaların misalleridir. Bilindiği gibi, bu konuda kişinin mazur sayılacağı ile ilgili ayet Ammar bin Yasir hakkında inmiştir. O, anne ve babası öldürülüp kendisinin de Allahu Teala yolunda işkenceye maruz kalması neticesinde kendisinden istenilen sözü söylemiştir.

Beşincisi: Zorlama bittiği andan itibaren Müslümanlığını zahiren göstermesi gerekir. Müslümanlığını izhar ederse, İslam üzere olduğu kabul edilir. Ancak küfrü izhar ederse küfür fiilini işlediği ve küfür sözünü söylediği andan itibaren kafir olduğuna hükmedilir.[131]

Alimler, kafirlerin yanında hapsedilip korku altında tutulan kişinin küfür sözü söylemesi sebebi ile tekfir edilmeyeceğini kararlaştırmışlardır.[132] Çünkü korku altında esareti devam ettiği sürece kafirler istediklerini kendisine yapabilirler.[133] Ancak küfür sözünü güven içerisinde olduğu halde söylediği biliniyorsa, mürted olduğuna hükmedilir.[134]

---

[129] 16 Nahl/106

[130] Fethu'l-Bari, Kitabu'l-İkrah

[131] Bnz: İbn-i Kudame, el-Muğni, Kitabu'l-Mürted, "Küfre zorlanan kişi" bölümü.

[132] Bnz: İbn-i Kudame, el-Muğni, Kitabu'l-Mürted, "Küfre zorlanan kişi" bölümü.

[133] Bnz: Hamd bin Atik, Sebilu'n-Nevati ve'l-Fikak, 62. Kalbinden onlara muhalif olduğu halde zahirde istediklerini kabul etmesi halinde iki durum sözkonusu olur: Birincisi; esir alınıp, dayak ve öldürme ile tehdit edilerek buna zorlanması sebebi ile böyle bir şeyi yapmış olma

Şuna dikkat etmek gerekir: Alimlerin sözünü ettikleri ikrah, zorlama halinde söylenen veya işlenen küfür sözden veya fiilden sonra İslam'ın izhar edilmesi şeklindeki ikrahtır. Ancak küfrü söyleyip veya işleyip daha sonra bu söz veya fiil üzerinde karar kılmak şeklindeki ikraha kimse itibar etmemiş ve caiz olduğunu söylememiştir. İkrah konusunu işlerken, her iki ikrah şeklini birbirinden ayırmışlardır.

Esrem, Ahmed bin Hanbel'e, "Esir düşmüş bir adamın küfretmesi teklif ediliyor ve bunun için zorlanıyor, bu adam irtidat edebilir mi?" diye sorulduğunu rivayet etmiştir. İmam Ahmed *Rahimehullah*, böyle bir şeye şiddetle karşı çıkmış ve şöyle demiştir: "Bana göre bu, sahabeden hakkında ayet inen kişilere benzemez. Onlar küfür olan sözü söyledikten sonra istediklerini yapmakta serbest bırakılırlardı. Bu adamlar ise, onun küfretmesi ve küfürde devam etmesini istemektedirler.[135] Küfür sözü söylemesi için ikrah edilen ve sonra serbest bırakılan kişinin bu talebi yerine getirmesinde sakınca yoktur. Ancak esir düşüp kafirlerin arasında ikamete mecbur edilen kişinin, küfür üzere devam etmesi ve Allahu Teala'nın haram kıldığını helal görmesi, helal kıldığını ise haram görmesi kabul edilemez. Esir düşen kişi kadın ise, kafirler onunla evlenirler ve ondan çocuklar dünyaya gelir. Esir düşen kişi erkek ise yine kendilerinden bir kadın ile evlendirirler ve çocukları olur. Görülüyor ki böylelerinin yaptığı, gerçek küfre girmek olup İslam'dan sıyrılmadır. Küfür sözü söylemeye zorlanan kişinin sabredip onu söylememesi kendisi için daha iyidir."[136]

---

durumudur ki, bu halde, Ammar'ın yaptığı gibi, kalbinden muhalefet ettiği halde zahirde onlara muvafakat etmesi caiz olur. Çünkü Allahu Teala "Kalbi iman ile mutmain olduğu halde (dinden dönmeye) zorlanan hariç" (16 Nahl/106) buyurmaktadır. İkinci durum hakkında söylediği ise ileride gelecektir.

[134] İbn-i Kudame, el-Muğni, Kitabu'l-Mürted, "Küfre zorlanan kişi" bölümü.

[135] Sanki İmam Ahmed'in sözü burada bitmektedir. Sözün devamı ise İbn-i Kudame'ye ait gibi görünmektedir.

[136] İbn-i Kudame, el-Muğni, Kitabu'l-Mürted, "Küfre zorlanan kişi" bölümünden naklen

İkinci Kısım

FİİL İLE İLGİLİ ENGELLER

Bu ise iki kısımdan oluşur.

Birincisi: Söylenen sözün veya işlenen fiilin küfre delalet etmede sarih olmaması.

İkincisi: Söylenen bu sözün veya işlenen bu fiilin küfür olduğuna dair gösterilen delilin, bu fiil veya söz konusunda kesin delaletinin bulunmaması. Allah'ın izni ile ileride bunun üzerinde durulacağız.

Üçüncü Kısım

İSPAT İLE İLGİLİ ENGELLER

Bunlar engeller konusunda yargı ile ilgili olan meselelerdir. Tekfirin muayyen olarak bir kişiye indirgenmesinin istenmesi halinde bu kısım üzerinde özellikle durulur ve emin olunur. Bu engel, küfür sözü söyleyen veya küfür fiili işleyen kişinin kendi itirafının bulunması ya da adalet sahibi iki şahidin tanıklığı gibi kesin bir delilin sabit olmaması durumudur. Nitekim Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Medine'ye dönersek en aziz olan en zelil olanı oradan çıkaracaktır" sözünü söyleyen Abdullah bin Übey hakkında, şahitlerin eksik olması nedeni ile herhangi bir işlem yapmamıştır. O'nun bu sözünü Rasulullah'a bildiren tek kişi Zeyd bin Erkam idi ve başka bir şahid bulunmamaktaydı.[137]

Bu konuda kafir, deli, çocuk yahut sanığın düşmanı olması veya adalet şartlarını taşımıyor olması gibi durumlardan biri ile, şahidin tanıklığının geçersiz olması ve bununla birlikte sanığın da, kendisine isnad edilen suçu kabul etmeyip, mü'min olduğunu söyleyerek suçlamaları reddetmesi durumu tekfire engel niteliğindedir.

Alimler, bu konuda şahidin tanıklığının kabul edilebilmesi için şahidin Müslüman, baliğ, akıllı ve adaletli olması şartlarını koşmuş[138] ve bu

---

[137] Hadis, sahih kitaplarda geçmektedir.

[138] Örnek olarak el-Muğni'den, "Tanınmayan Kişi Hakkında Şahitlik Yapmak" bölümüne bakınız. Buradaki kişiden maksat, irtidat veya küfrü tartışılan kişidir. Fıkhın diğer bölümlerinde ise, ayrıntılı bilgiler bulunmaktadır. Bilindiği gibi zina suçunun sabit olması için en az dört şahit gerekir. Borç ve ödenmesinde en az iki şahit gerekir. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve*

şartlar ile ilgili gerekli delilleri belirtmişlerdir. Bu delillerden birisi "İçinizden adalet sahibi iki kişiyi şahit tutun"[139] ayetidir. Yine Ahmed, Ebu Davud, Beyhaki ve başkaları Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle dediğini rivayet ederler: "Hain erkek ve hain kadının, zani erkek ve zani kadının ve kardeşine kin taşıyan kimsenin şehadeti caiz değildir."[140]

Bu nedenle Şafii, Malik, Ahmed ve cumhurun görüşüne göre düşmanın düşman hakkındaki şahitliği caiz değildir. Ebu Hanife ise buna muhalefet etmiştir. Şevkani *Rahimehullah* bunu şöyle belirtir: "Doğru olan, düşman kişinin düşmanı hakkında şahitliğinin geçersiz olduğudur. Salt görüşler ile delillere karşı çıkılmaz. Düşman tarafların birbiri hakkındaki şahitliğinin geçerli olduğunu söyleyenlerin makbul bir delili bulunmamaktadır."[141]

Alimler, itirafa ve iki şahide ek olarak, kişinin işlediğinin iki şahidin tanıklığından daha güçlü bir delil olacak şekilde toplumda meşhur olmasını da (İstifada) ispat konusunda geçerli saymışlardır. Ne var ki bunun gözetilmesi gereken ayrıntıları vardır. Çünkü alimler bunu bazı alanlarda kabul ederken, yine bazı alanlarda kabul etmemişlerdir.[142]

Sellem, iki şahit bulunmadığı zaman hukuk ve mallarda bir tek şahit ile yetindiği de sabittir. Yolculukta vasiyette bulunma konusunda ise, Maide Suresi'nde belirtildiği gibi, adaletli iki Müslüman bulunmadığında iki kafirin şahitliği de kabul edilebilir. Bu da Şeriatın gözettiği ihtiyaç konularından biridir. Yine başkasının bulunmadığı yerlerde kadınların birbiri aleyhine şahitlikleri de geçerlidir. Şahitliğin nisabı ve onunla ilgili bazı bilgiler konusunda bakınız: İlamu'l-Muvakkıin, 1/91

[139] 65 Talak/2

[140] Hafız Telhis'de, hadisin senedinin kuvvetli olduğunu söyler, 4/198.

[141] Şevkani, Neylu'l-Evtar, "Şahitliklerine binaen hüküm vermenin caiz olmadığı kişiler" bölümü.

[142] Bakınız: El-Muğni, "Şahitlikler" bölümü, İbn-i Teymiye, Fetava, 15/179, 35/ 241-242

TEKFİRİN ENGELLERİ İLE İLGİLİ UYARILAR

A- Şüphesiz engellerin araştırılması ve bunların gözönünde bulundurulması, buna güç yetirilmesi halinde vaciptir. Ancak kendisine güç yetirilemeyen (mümteni) veya muharip hakkında bu engellerin araştırılması vacip değildir.

Güç Yetirilememe Hali İse İki Şekilde Olur:

Birincisi: Tümden veya belli bir kısmı itibari ile kişiye şer'i hükmü uygulamanın mümkün olmaması.

İkincisi: Müslümanların sözkonusu kişiyi durdurma, istitabe uygulama ve Allahu Teala'nın şeriatına göre yargılama gücüne sahip bulunmaması.

Her iki şekil arasında herhangi bir bağ bulunmamaktadır. Kendisine şer'i hükmü uygulamanın mümkün olmadığı kişi, zekat vermeyi reddedenler gibi dar'ul-İslam'da da olabilir. Yahut her ikisi bir arada bulunabilir ve şeriatın hükmünü reddeden kişi dar'ul-küfürde veya herhangi başka bir devletin koruması altında da olabilir. Öyle ki Müslümanlar onu elde edip kendisini Allahu Teala'nın hükmüne göre yargılama imkanına sahip olamazlar.

Güç yetirilemeyen kişi, eli ile savaşan biri olabileceği gibi sadece dili ile savaşan biri de olabilir.[143]

Alimler, güç yetirilemeyen kişiye istitabe uygulamanın gerekmediğini belirtmişlerdir. Böyle kişiler için durum bu ise, İslam memleketine saldırıp işgal eden ve yönetimi eline alan kişilere istitabe uygulanmasının gerekmemesi evleviyatla söz konusu olur.

İstitabe ile kastedilen iki mana vardır. Bu manalardan birincisi; mürted olduğuna karar verilen kişinin tevbe etmeye çağrılmasıdır. İkinci mana ise; kişi hakkında mürted hükmünü vermeden önce, tekfir hakkında gerekli şartların ve engellerin iyice tetkik edilmesidir. Burada üzerinde durmak istediğimiz ise bu ikinci manadır.

Allahu Teala'nın dinini ve hükmünü kabul etmeyip, Müslümanların güç ve kudretinin dışında olan küfür devletinin güç ve kanunlarına sığınan ve Müslümanlarla savaşan kişi, kendisine güç yetirememenin iki şeklini de üzerinde bulundurmuş olur. Kendisini tekfir etmeden ve onunla savaşmadan önce, onun hakkında şartların ve engellerin araştırılması gerekmez. Çünkü kendisini Müslümanlara teslim etmemekte ve onların şer'i hükmünü kabul

---

[143] Bilgi için bakınız: Es-Sarimu'l-Meslul, 388

etmemektedir. Ne söylediğini bilmeyen ahmakların dedikleri gibi, özellikle din konusunda Müslümanlarla savaşanlar, İslam memleketlerine musallat olanlar, güçlerine dayanarak İslam'ın hükümlerine karşı çıkanlar, küfür ve tağutun hükümlerini kanunlaştırıp uygulayanlar için, 'Onlara hüccet ulaşmamıştır' denilemez.

Muhammed bin Hasan eş-Şeybani şöyle der: "Kendilerine İslam'ın ve davetin ulaşmadığı düşmandan oluşan bir topluluk İslam memleketine gelse ve Müslümanlar da kendilerini savunmak için onlarla savaşsalar, onları öldürmeleri, mallarını, kadın ve çocuklarını almaları caizdir. Müslümanlardan biri diğer bir Müslümana öldürme maksadı ile kılıç çekse, kendisine kılıç çekilen Müslümanın nefsini savunarak kılıç çekeni öldürmesi helal olunca, saldıran ve mümteni konumundaki düşmanı öldürmek evleviyatla helal olur. Böyle bir durumda Müslümanlar İslam'a davet ile meşgul olursa, düşmanın saldırması halinde gerekli savunmayı yapamamaları sebebiyle Müslümanların kadın ve çocukları esir alınır veya öldürülebilir. Böylece artık davete de ihtiyaç kalmamış olur."[144]

İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* şöyle der: "Müslümanlar savaşa başlamadan önce kafirleri İslam'a çağırır. Davet onlara ulaşmamış ise, bunun yapılması vaciptir. Ancak davet onlara ulaşmış ise, bunun yapılması müstehap olur. Şüphesiz bu durum Müslümanların kafirler üzerine yürümeleri halinde sözkonusudur. Ancak kafirler Müslümanların memleketine saldırmış ise, davet olmaksızın onlarla savaşılır. Çünkü Müslümanların, canlarını ve memleketlerini savunmaları gereklidir."[145]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, Müslümanlara karşı koyarak onlarla savaşan mümteni konumundaki mürtedin, kendisine istitabe uygulanmadan öldürüleceğini, mücerred olarak irtidat suçunu işleyen, ancak mümteni konumunda olmayan kişinin ise tevbe etmemesi halinde öldürüleceğini belirterek, bu ikisi arasında ayırım yapmıştır.[146]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Mürted kişi dar'ul-harbe sığınmak veya mürtedlerden oluşan bir topluluk ile birleşip, İslam'ın hükümlerini kabul etmeyerek karşı koymak suretiyle teslim olmazsa, istitabe uygulanmaksızın tereddütsüz öldürülür."[147] "Çünkü kendisine güç yetirilemeyen

---

[144] Şerhu's-Siyeri'l-Kebir'den aktarılmış, ancak yeri belirtilmemiştir.
[145] İbnu'l-Kayyim, Ahkamu Ehli'z-Zimme, 1/5
[146] Bakınız: El-Fetava, 20/59
[147] Es-Sarimu'l-Meslul, 322

kişinin değil, sadece İslam'ın hükümlerine ve dolayısıyla da Müslümanlara teslim olan kişiye istitabe uygulamak gereklidir."[148]

B- Tekfirin engellerinden olmadığı halde mürtedlerin ve başkalarının ileri sürdükleri mazeretler.[149]

Tekfirin şartları ve engelleri üzerinde durduktan sonra bu konu ile ilgili önemli bir şer'i kurala dikkat çekmek istiyorum. Bu kural şudur: Tekfirin engel, şart ve sebepleri, şer'i deliller ile sabit olur ve ancak bu durumda kendilerine itibar edilir.[150]

Engel, şart ve sebeplerin tümü şeriatın belirlediği ölçülerdir. Bu ölçülere uymayanlarına itibar edilmez. Bir şeyin başka bir şeye sebep, şart veya engel olduğunu iddia edenin, bu iddiasını şer'i bir delil ile ispatlaması gerekir. Bunun yapılmaması halinde, bilmeden Allahu Teala'ya iftira edilmiş olur. Allahu Teala'nın bildirdikleri dışında, tekfir konusunda şartlar, engeller ve sebepler uydurmak caiz değildir. Böyle yapanlar Allahu Teala'nın şu ayetlerinin kapsamına girerler: "Yoksa onların, dinden Allah'ın izin vermediği şeyleri dini kural kılan ortakları mı var? Eğer azabı erteleme sözü olmasaydı, derhal aralarında hüküm verilir (işleri bitirilir)di. Şüphesiz zalimler için can yakıcı bir azap vardır."[151] "(Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (Hristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i Rabler edindiler. Halbuki hepsine de tek İlah'a kulluk etmekten başka bir şey emrolunmadı. O'ndan başka hiçbir ilah yoktur. O, bunların ortak koştukları şeylerden münezzehtir."[152]

---

148 Es-Sarimu'l-Meslul, 325-326

149 Bu konuda "İmtau'n-Nazar fi Keşfi Şubuhati Mürcieti'l-Asr", "Millet-i İbrahim", "Keşfu Şubuhati'l-Mücadilin an Asakiri'ş-Şirki ve Ansari'l-Kavanin" isimli kitaplarımıza müracaat edilebilinir. Yine Abdulkadir bin Abdulaziz'e ait olan, "el-Cami fi Talebi'l-İlmi'ş-Şerif" kitabına da bakabilirsiniz. Hemen belirteyim ki bu kitaptan yararladım ve ikinci bölümün bazı konularını ondan aldım. Bazı kardeşlerimizin çabası ile kitabın hapishaneye girmesi mümkün oldu. Kitap hakkında benden biraz bilgi istediler. Ben de bu kitabın üzerine "En-Nuketu'l-Levami fi Melhuzati'l-Cami" adını verdiğim bazı notları kaleme aldım. ("Millet-i İbrahim", "Keşfu Şubuhati'l-Mücadilin an Asakiri'ş-Şirki ve Ansari'l-Kavanin" ve "En-Nuketu'l-Levami fi Melhuzati'l-Cami" isimli kitapların tamamı, "el-Cami fi Talebi'l-İlmi'ş-Şerif" isimli kitabın ise önemli bir kısmı Allahu Teala'nın yardımı ve lütfu ile terceme edilmiştir. Bu kitaplar için internet sitemizi ziyaret edebilirsiniz.

150 Muhammed Süleyman el-Aşkar, el-Vadıh fi Usuli'l-Fıkh, 32

151 42 Şura/21

152 9 Tevbe/31

Nitekim usülcülerin çoğu şartlar, sebepler ve engellerde kıyası bile kabul etmemişlerdir.[153] Buna rağmen günümüzde bazı kişiler tekfirin mazeret ve engellerine dalmış, mürtedlerin akıllarına bile gelmeyen birtakım sebep ve yöntemler ile mürted ve kafirler için mazeretler uydurmaya koyulmuşlardır. Bu mazeretlerin kimisi hakkında Allahu Teala herhangi bir şey indirmemiş ve yine kimisini de Kur'an veya sünnet ile iptal etmiştir. Tekfirin muteber olmayan engellerinden bazıları şunlardır:

Birincisi: Maaşın kesilmesi, görevden atılma, bazı çıkarlara el konulması veya dünyalık bazı menfaatlerden mahrumiyet ile tehdit, tekfirin engellerinden değildir ve bunlardan dolayı küfre bulaşanlar asla mazur olamazlar. Bunlar sebebiyle küfre girenler, müşrikleri dost edinenler ve destekleyenler, müşriklerin yasalarına arka çıkanlar mazur değildirler. Bilinmelidir ki bu, şeytanın aldatması, dostlarını saptırması ve kafirlere musallat olmasıdır. Çünkü muteber olmayan bu sebeplerden herhangi biri ile korkutulmak, hiçbir şekilde ikrah sınırlarına da girmez. Allahu Teala şöyle buyurur: "İnsanlardan kimi vardır ki, 'Allah'a iman ettik' der; fakat Allah uğrunda eziyete uğratıldığı zaman, insanların işkencesini Allah'ın azabı gibi tutar. Halbuki Rabbinden bir yardım gelecek olsa, mutlaka, 'Doğrusu biz de sizinle beraberdik' derler. Acaba Allah, herkesin kalbindekileri en iyi bilen değil midir?"[154]

Yine Allahu Teala şöyle buyurur: "Ey iman edenler! Yahudileri ve Hristiyanları dost edinmeyin. Zira onlar birbirinin dostudurlar (birbirinin tarafını tutarlar). İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna hidayet etmez. Kalplerinde hastalık bulunanların: 'Başımıza bir felaketin gelmesinden korkuyoruz' diyerek onların arasına koşuşturduklarını görürsün. Umulur ki Allah bir fetih, yahut katından bir emir getirecek de, onlar içlerinde gizledikleri şeyden dolayı pişman olacaklardır. (O zaman) iman edenler: 'Bunlar mıdır bütün güçleriyle, sizinle beraber olduklarına yemin edenler' diyeceklerdir. Onların bütün yaptıkları boşa gitmiştir de kaybedenlerden olmuşlardır. Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse (bilsin ki); Allah, sevdiği ve kendisini seven, mü'minlere karşı alçak gönüllü, kafirlere karşı onurlu ve zorlu bir toplum getirecektir. (Bunlar) Allah yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar. Bu, Allah'ın, dilediğine verdiği lütfudur. Allah'ın lütfu ve ilmi geniştir."[155]

---

[153] Bakınız: Şankıti, Usulu'l-Fıkh notları, 282, İrşadu'l-Fuhul, Kıyasın geçerli olmadığı yerler bölümü, 375

[154] 29 Ankebut/10

[155] 5 Maide/51-54

Bu ayetler, salt bir korku sebebi ile kafirleri dost edinen kişilerin mürted olduklarını ve amellerinin boşa gittiğini belirtmektedir. Bu ise ancak küfür ile meydana gelecek bir durumdur.

Allahu Teala, soyut bir korku ile müşrikleri veya kanunlarını dost edinme küfrünü işleyenleri mazur görmemiş, bu korkuyu tekfirin engellerinden saymamış ve çoğu cahillerin sandığı gibi ikrah olarak da kabul etmemiştir. Hamd bin Atik *Rahimehullah* içinden muhalefet etmesine rağmen mecbur kalmasından dolayı zahirde kafirlere muvafakat edenlerin durumunu belirttikten sonra şöyle der[156]: "Kafirlerin ellerinde esir olmamasına rağmen, içten muhalefet ettiği halde zahirde onlara muvafakat eden kişi bunu ya liderlik veya mal veya vatan sevgisi veya çoluk çocuk ya da mala gelecek zarar endişesiyle yapmışsa, o taktirde mürted olur ve kafirlere içinden nefret ediyor olması da kendisini kurtarmaz.[157] Bunlar Allahu Teala'nın haklarında "Bu da onların dünya hayatını ahirete tercih etmelerinden ve Allah'ın kafirler topluluğunu hidayete erdirmemesinden dolayıdır"[158] buyurduğu kimselerdir.

Bunları cehalet, hakka buğzetme, batılı sevme gibi sebepler değil, dine tercih ettikleri dünyevi bazı çıkarlar küfrü tercih etmeye sevketmiştir. Bu, Şeyhu'l-İslam Muhammed bin Abdulvehhab'ın sözüdür. İnsanlardan çoğunun özür zannettiği şey, şeytanın süslediği batıldan başka bir şey değildir. Şeytanın dostları, bu insanları gerçek olmayan bir korku ile korkuttuğu zaman, müşriklere muvafakat etmenin ve boyun eğmenin caiz olduğunu zannetmişlerdir."[159]

Hamd bin Atik *Rahimehullah* bunları belirttikten sonra İbn-i Teymiye'nin, muteber ikrahın salt korku, eşi, çocukları ve malından ayrı bırakılması ile değil dayak, işkence veya öldürme ile meydana geleceğini belirttiği görüşünü aktarmaktadır.

Suyuti, Kadı Iyad'dan şunu nakleder: "Maliki alimlerinden Ebu Muhammed el-Kayravani el-Keyzani'ye, Mısır yöneticileri tarafından kendi davetlerine uymaya zorlanan, aksi halde öldürüleceği belirtilen kişinin durumu hakkında soruldu. Bunun üzerine şöyle cevap verdi:

"Öldürülmeyi tercih eder, bu konuda kimse mazur olmaz. Durumları bilinmeden önce onların davetini kabul edenler oldu. Ancak durumları belli olduktan sonra bundan kaçınmak vacip olmuştur. Onların yanında ikamet

---

[156] İkrah hakkında daha önce belirtilenlerin ikinci durumu budur. İkrah engeli hakkında söyledikleri ise, bundan önceki dipnotta belirtilmişti.

[157] Bu, muteber bir ikrah olmaksızın küfrü kabul etmesi sebebiyledir.

[158] 16 Nahl/107

[159] Sebilu'n-Necat, 62

ederek korkusundan dolayı onların davetini kabul etmesi sebebi ile kimse mazur sayılmaz. Çünkü şeriatın iptal edildiği yerde ikamet etmek caiz değildir. Fakihler, bu gibi yerlerde ikamet etmenin Müslümanlara dinlerini öğretmek ve İslam'dan çıkmalarını engellemek şartı ile olabileceğini belirtmişlerdir."[160]

Bu söylenenlere Allahu Teala'nın şu ayeti de delalet etmektedir: "Kendilerine yazık eden kimselere melekler, canlarını alırken: 'Ne iş üzere idiniz' dediler. Bunlar: 'Biz yeryüzünde mustaz'af konumundaydık' diye cevap verdiler. Melekler de: 'Allah'ın arzı geniş değil miydi? Hicret etseydiniz ya' dediler. İşte onların barınağı cehennemdir. Orası ne kötü bir gidiş (yeri)dir."[161]

Bu ayet, Müslüman oldukları halde evlerini, mallarını, eşlerini ve çocuklarını terketmemek için Mekke'de müşrikler ile beraber ikamet edip hicret etmeyenler hakkında inmiştir. Bedir Savaşı'nda müşrikler onları da kendi saflarına kattılar. Sahabe *Radıyallahu Anhum*, atışları ile müşriklerin saflarındaki Müslümanları vurunca "Kardeşlerimizi öldürdük" dediler. Bunun üzerine Allahu Teala bu ayeti indirdi. Mustaz'af oldukları gerekçesiyle müşriklerin saflarına katılmalarından dolayı Allahu Teala onları mazur görmedi. Çünkü Bedir Savaşı'na çıkarılmadan önce hicrete güç yetirebilmelerine rağmen, müşriklerin arasından ayrılmada kusur ettiler. Bununla birlikte hapsedildikleri ve gerçekten mustaz'af oldukları için veya kadın, çocuk ve yaşlılar gibi güç yetirememeleri sebebi ile hicret etme imkanı bulamayanlar mazur görülmüştür. Allahu Teala şöyle buyurur: "Erkekler, kadınlar ve çocuklardan (gerçekten) aciz olup hiçbir çareye gücü yetmeyenler, hiçbir yol bulamayanlar müstesnadır. İşte bunları, umulur ki Allah affeder. Allah affedici, bağışlayıcıdır."[162]

Bütün bunlar, kafir ve müşriklerin sayısını çoğaltan ve Müslümanlara karşı onlara yardım eden ve destekleyen kişilerin, salt korku ve dünya malına olan düşkünlükleri sebebiyle mazur olmayacaklarına delalet etmektedir. Bunların durumu böyle iken, şirkin kendisini destekleyen, küfür kanunlarını koruyup kollayan ve Tevhid ehline karşı onları ve sahiplerini desteklemek için çalışan kişiler nasıl mazur olabilir! Şüphesiz bunlar evleviyatla mazur sayılmazlar.

İkincisi: Mürtedlerin ve onların destekçileri olanların yöneticilerle başa çıkamadıkları ve onlara güç yetiremedikleri gerekçesiyle tekfir edilmek-

---

[160] Suyuti, Tarihu'l-Hulefa, 13

[161] 4 Nisa/97

[162] 4 Nisa/98-99

ten kurtulmaları da mümkün değildir. Mustaz'aflığın bulunması ve haklarında muteber olması, onların müşrik ve kafirleri muvahhidlere karşı desteklemelerini gerektirmez. Çünkü onları buna ve bu işlerin yapıldığı görevlere kimse zorlamamaktadır. Aksine kendileri bu görevler ve işler için can atmakta, bu göreve gelebilmek için her türlü yollara başvurmaktadırlar.

Daha da tuhafı, Allahu Teala'nın basiretlerini körelttiği ve vahyin nurundan mahrum bıraktığı bu kişilerden öyleleri vardır ki; Allahu Teala'nın şeriatını rafa kaldıran, küfür kanunlarını ortaya koyan ve onları egemen kılıp bu kanunlar ile korunan tağutların, ABD'nin karşısında mustaz'af olduklarını ve bundan dolayı şeriat hükümlerini uygulamaya güçlerinin yetmediğini söyleyerek bu tağutları savunmaktadırlar.

Bu kişilere şunun sorulması gerekir: Yönetimde bulunmaya ve iktidar sandalyesine azı dişleriyle sarılmaya onları kim mecbur etmektedir? Hiçbir zorlama olmadığı halde bunların çoğu, tankların üzerinde yağcılık naraları atarak oraya geldiler. Ellerinden geldiği kadar Müslümanları öldürerek, hıyanet ederek ve alçalarak o makamı işgal ettiler. Onlardan kimisi babasını öldürdü, kimisi sürgüne gönderdi, kimisi bunu elde etmek için köyleri ve kasabaları tümden yok etti. Bunlara rağmen kendilerinin ABD karşısında mustaz'af olduklarını söylerler. Oysaki eşyayı hakiki ismi ile isimlendirmeleri ve dolayısıyla da ABD'nin kuyruğu, kardeşi ve sevgilileri olduklarını söylemeleri gerekir.

Ne olursa olsun, mustaz'af konumunda olan birinin küfür sözü söylemesi veya küfür fiili işlemesi helal değildir. Sadece kafirlere mudara ve takiyye yapması caiz olur. Bu ise onlardan nefret etmesi ve onları kötü görmesi yanında, kendilerine dili ve eli ile karşı çıkmaması şeklinde yapılır. Bu, kalben onlara düşman olmakla birlikte, küfürde onlara uyup rıza göstermemesi şartıyla, açık bir düşmanlıkta bulunmama halidir. Hadiste "Razı olan ve uyan hariç" denilerek bu durum belirtilmiştir. Birçok ayette açık olduğu gibi, Allahu Teala küfür ve şirkte kafirlere uyan kişileri, mustaz'aflık gerekçesiyle mazur saymamaktadır. Bunu belirten ayetlerden bazıları şunlardır:

"(Kafirler) ateşin içinde birbirleriyle çekişirlerken zayıf olanlar, o büyüklük taslayanlara, 'Biz size uymuştuk. Şimdi ateşin birazını bizden savabilir misiniz?' derler. O büyüklük taslayanlar ise, 'Doğrusu hepimiz bunun içindeyiz. Şüphe yok ki Allah kulları arasında vereceği hükmü verdi' derler. Ateşte bulunanlar cehennem bekçilerine, 'Rabbinize dua edin, bizden bir gün olsun azabı hafifletsin' diyecekler. (Bekçiler), 'Size peygamberleriniz açık açık deliller getirmediler mi?' derler. Onlar da, 'Evet getirdiler' derler. (Bekçiler

ise), 'O halde kendiniz yalvarın' derler. Halbuki kafirlerin duası, heder olmaktan başka hiçbir değeri haiz değildir."[163]

"İnkar edip kafir olanlar dediler ki: 'Biz hiçbir zaman bu Kur'an'a ve bundan önce gelen kitaplara iman etmeyeceğiz.' Sen o zalimleri, Rablerinin huzurunda tutuklanmış, birbirlerini suçlayarak söz atarlarken bir görsen! Zayıf sayılanlar, büyüklük taslayanlara, 'Siz olmasaydınız, elbette biz iman eden insanlar olurduk' derler. Büyüklük taslayanlar, zayıf sayılanlara: 'Size hidayet geldikten sonra sizi ondan biz mi çevirdik? Bilakis siz suç işliyordunuz' derler. (Buna karşılık) zayıf sayılanlar, büyüklük taslayanlara, 'Hayır! Gece gündüz (işiniz) hile ve tuzak kurmaktı. Siz daima Allah'ı inkar etmememizi, O'na ortak koşmamızı bize emrederdiniz' derler. Artık azabı gördüklerinde, pişmanlıklarını içlerine atarlar. Biz de o inkar edenlerin boyunlarına (ateşten) demir halkalar takarız. Onlar ancak yapmakta oldukları günahlar ile cezalandırılır."[164]

İş işten geçip azabı görünce nasıl pişman oldukları ve birbiriyle nasıl kavga ettikleri, kendilerini helake götüren efendi ve büyüklerine 'Hayır! Gece gündüz (işiniz) hile ve tuzak kurmaktı. Siz daima Allah'ı inkar etmememizi, O'na ortak koşmamızı bize emrederdiniz' demeleri üzerinde düşünmek gerekir.

Bu konuda mustaz'af olmak özür değildir. Mustaz'af, Müslümanların yanına hicret etmemesi ve Müslümanlara yardım etmemesi gibi bazı haramları işlemesi veya bazı farzları terketmesi halinde, mustaz'af olması sebebi ile mazur görülür. Ancak kendi iradesiyle küfre götüren bir şeyi işlemesi halinde mazur görülemez. Çünkü mustaz'af olmak, yukarıda belirtilen ikrahtan farklı bir durumdur. İkrah, kalbi imanla dolu olduğu halde zorlama altında kişinin küfre götürecek bir şey söylemesi veya işlemesi halidir

Bu nedenle Allahu Teala, mü'min mustaz'afların ellerinden geldiği kadar kendilerini kafirlerin arasından çıkarması için Allahu Teala'ya dua ettiklerini belirtmekte ve günümüzde fitneye düşmüş kişilerin yaptıkları gibi, din karşılığında dünyayı almak için mustaz'aflığı bir araç olarak görmediklerini bildirmektedir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Size ne oluyor da Allah yolunda ve 'Rabbimiz! Bizi, halkı zalim olan bu şehirden çıkar, bize tarafından bir sahip gönder, bize katından bir yardımcı yolla!' diyen zavallı erkekler, kadınlar ve çocuklar uğrunda savaşmıyorsunuz?"[165]

---

[163] 40 Mü'min/47-50

[164] 34 Sebe'/31-33

[165] 4 Nisa/75

Üçüncüsü: Mürtedlerin ve kafir yardımcılarının kendilerini mü'min saymaları veya işledikleri cinayetlerde kendilerini haklı görmeleri de onların tekfir edilmelerine engel değildir. Allahu Teala birçoklarını bununla nitelemiş ve bu durumu onların tekfir edilmelerine engel saymamıştır.

Allahu Teala şöyle buyurur: "De ki: Size (yaptıkları) işler bakımından en çok ziyana uğrayanları bildirelim mi? (Bunlar) İyi işler yaptıklarını sandıkları halde, dünya hayatında çabaları boşa giden kimselerdir. İşte onlar, Rablerinin ayetlerini ve O'na kavuşmayı inkar eden, bu yüzden amelleri boşa giden kimselerdir ki, biz kıyamet gününde onlar için hiçbir ölçü tutmayız. İşte, inkar ettikleri, ayetlerimi ve Rasulüm'ü alaya aldıkları için onların cezası cehennemdir."[166]

Başka bir ayette ise şöyle geçer: "Çünkü onlar, Allah'ı bırakıp şeytanları kendilerine dost edindiler. Böyle iken kendilerinin doğru yolda olduklarını sanıyorlar."[167]

Her dönemde kafirlerin çoğunun durumu böyledir. Mısır tağutu Firavun, halkına şöyle seslenirdi: "Ben size kendi görüşümden başkasını işaret etmiyorum. Ben size ancak doğru yolu gösteriyorum."[168] Allahu Teala başkaları için de şöyle buyurur: "Onlara; 'Yeryüzünde fesat çıkarmayın' denildiği zaman, 'Biz ancak ıslah edicileriz' derler."[169]

Her zaman ve her yerde kafirler böyledir. Yahudiler ve Hristiyanlar bile hidayet üzere olduklarına, kendilerinin mü'minler ve cennet ehli olduklarına inanırlar. Allahu Teala onlar hakkında şöyle buyurur: "Yahudiler ve Hristiyanlar: 'Biz Allah'ın oğulları ve sevgilileriyiz" dediler."[170] "(Ehl-i Kitap), 'Yahudi ve Hristiyan olanlar hariç hiç kimse cennete giremeyecek' dediler."[171]

Diğer kafirlerin durumu da böyledir. Şüphe yok ki böyle inanmaları Allahu Teala'nın yanında onlara yarar sağlamadığı gibi, tekfir edilmelerine de engel değildir.

---

[166] 18 Kehf/103-106

[167] 7 A'raf/30

[168] 40 Mü'min/29

[169] 2 Bakara/11

[170] 5 Maide/18

[171] 2 Bakara/111

Tekfiri sadece itikada bağlayanlar, imanı sadece kalbin itikadından ibaret gören aşırı Mürcie mezhebidir. Onlara göre küfür ancak itikad ile gerçekleşir.[172]

Kaldı ki itikad kalpte kapalı olup bilinmeyen bir şeydir. Böyle olunca, onu tespit etmek de mümkün olmaz. Bu nedenle Şari', itikadı dünya ahkamında tekfirin bir engeli olarak nitelememiştir. Engel, hükmün sabit olmasını engelleyen ve tesbiti mümkün olan açık bir olgudur. İtikad ise bu tanıma uymaması sebebi ile tekfirin engellerinden biri olmaz.

Dördüncüsü: Küfre götüren sebeplerden biri veya İslam'dan çıkaran sebeplerden biri ile küfre giren kişinin namaz kılması, şehadet kelimelerini söylemesi ve buna benzer İslam'ın diğer rükunlarını yerine getiriyor olması, tekfir edilmesine engel değildir. Çünkü bu kişinin küfrü, bu rükunları yerine getirmemesi sebebi ile değil, başka bir sebepden dolayıdır. Allahu Teala müşriklerin, imanın unsurlarından sayılan bazı işleri yerine getirmelerine rağmen, bu unsurların, onların müşrik olarak isimledirilmelerine mani olmadığını belirtmektedir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Onların çoğu, ancak şirk koşarak Allah'a iman ederler."[173] Başka bir ayette ise şirkin bütün amelleri boşa götürdüğü belirtilmektedir: "Eğer onlar da Allah'a şirk koşsalardı kendileri için yapmakta oldukları amelleri elbette boşa giderdi."[174]

Bilindiği gibi insan şehadet kelimelerini söyleyerek İslam'a girer ve imanın aslından olan amelleri yerine getirerek İslam'ını sürdürebilir. Bununla birlikte küfür sebebi olan işlerden birini işlemesi nedeni ile kişi, bütün bu amellerini boşa götürebilir.

Bu maddede üzerinde durduğumuz durumun, Allahu Teala'nın yanında muteber olan özürlerden olmadığı ve tekfir etmenin engellerinden sayılmadığına dair şu ayet de delildir: "Eğer onlara sorsan, elbette 'Biz sadece lafa dalmış şakalaşıyorduk' derler. De ki: Allah ile, O'nun ayetleriyle ve O'nun Peygamberi ile mi alay ediyordunuz. Boşuna özür dilemeyin, çünkü siz iman ettikten sonra (tekrar) kafir oldunuz. Sizden (tevbe eden) bir grubu bağışlasak bile, bir gruba da suçlu olduklarından dolayı azap edeceğiz."[175]

Bu ayetler, şehadet kelimesini söyleyen, namaz kılan ve Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile beraber en çetin savaşa çıkmış olan bazı insanlar hakkında inmiştir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve sahabe

---

[172] Bu konuda bilgi için "İmtau'n-Nazar fi Keşfi Şubuhati Mürcieti'l-Asr" isimli kitabımıza bakınız.

[173] 12 Yusuf/106

[174] 6 En'am/88

[175] 9 Tevbe/65-66

Radıyallahu Anhum hakkında alay ve hakaret içeren sözleri söylemeleri nedeni ile, Allahu Teala onları tekfir etmiş ve şehadet kelimesini söylemeleri, namaz kılmaları, cihada çıkmaları ve diğer amelleri yerine getiriyor olmaları, onları tekfir edilmekten kurtarmamıştır.

Buna göre mürtedleri ve müşrikleri destekleyenler ile savaşılması esnasında, şehadet kelimelerini söylüyor olmaları onların öldürülmelerini engellemez. Çünkü şehadet kelimesini inkar etmemiştir ki onu tekrar söylemesi sebebi ile kendini korumuş ve Üsame bin Zeyd'in öldürdüğü adamın durumunun kapsamına girmiş olsun. Kendisi ile savaşılan bu kişi zaten şehadet kelimelerini gece gündüz söyleyip kabul ediyor, belki de namaz kılıyordur. Tekfir edilmesinin sebebi, Allahu Teala'nın hükümleri yerine başka hükümleri benimseyip savunması ve muvahhidlere karşı müşrikleri desteklemesidir. Bu sebepten sıyrılıp tevbe etmedikçe, Müslüman olamaz. Ancak bu sebepten dönmesi halinde tekrar İslam'a girebilir. Çünkü kendisi bu kapıdan çıkmıştır ve dolayısıyla da dönüşü de ancak bu kapıdan olur.

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* vefatından sonra sahabenin *Radıyallahu Anhum* mürtedlere karşı tavrında bu durum açık ve net olarak görülmektedir. Bu mürtedler değişik sınıflardan oluşmaktaydı. Bir kısmı tümden dinden dönmüş, bir kısmı "Namaz kılarız ancak zekat vermeyiz" diyerek dinin bazısından yüz çevirmiş ve yine diğer bir kısmı da iman ettikleri Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yanında Esved el-Ansi veya Esedoğullarından Tuleyha gibi başkalarının da peygamber olduğunu uydurup, onları da peygamber olarak kabul etmişlerdi. Ebu Bekir *Radıyallahu Anhu* bunlara karşı çıkarak, meşhur uygulamasını yerine getirmiştir. Onlardan şehadet kelimesini söyleyip namazı kıldığı halde zekatı vermeyenler ile zekatı vermeyi kabul etmelerine kadar savaştı. Ve yine onlardan Müseyleme'ye iman etmesi sebebiyle dinden çıkmış olanlar ile, Müseyleme'den ilişkilerini kesip peygamberlik iddiasını red etmelerine kadar savaştı.

Başlangıçta bu durum Ömer bin Hattab'a *Radıyallahu Anhu* kapalı geldi ve Ebu Bekir'e *Radıyallahu Anhu*, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şehadet kelimesini söylemelerine kadar insanlarla savaşmakla emrolunduğunu bildirdiği hadisi hatırlatarak, "İki şehadeti söylemelerine rağmen onlarla nasıl savaşırsın?" diye itiraz da bulundu. Ebu Bekir *Radıyallahu Anhu* ona, "Namazı ve zekatı birbirinden ayıran ile vallahi savacağım" diyerek cevap verdi. Bundan da anlaşılmaktadır ki Ebu Bekir'in savaştığı bu insanlardan kimileri namaz kılıyor ve şehadet kelimesini söylüyordu. Bunların dinden çıkmalarının nedeni namaz veya iki şehadetin terk dışında başka bir sebepti.

Beşincisi: Küfür sebeplerinin herhangi birinin işlenmesinin rahiplerin, hahamların, yöneticilerin veya benzerlerinin saptırması ile olması da tekfirin engellerinden değildir. Yukarıda belirttiğimiz gibi, cehalet engeli, kapalı ve açıklamaya muhtaç konular için geçerli olan bir mazerettir. Bu şekilde kapalı olan konularda muayyen olarak bir kişi tekfir edilmeden önce mutlaka hüccet ikamesinin yerine getirilmesi gerekir. Ancak Tevhid'in temelini yıkma ve Yahudi ve Hristiyanlara bile kapalı olmayan apaçık şirk ve küfür olan bir işi yapma durumunda, cehalet engeli geçerli bir mazeret değildir.

Yahudi ve Hristiyanların, kendi din adamları tarafından saptırılmaları sebebi ile Allahu Teala'ya yapılması gereken ibadeti başkalarına yapmış olmaları meselesinde, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onları mazur görmediği ile ilgili hadis, ileride gelecektir Allah'ın izni ile. Onlar, Adiy bin Hatim'in *Radıyallahu Anhu* açıkladığı gibi, bu konuda din adamlarına itaat etmenin ibadet olduğunu bilmiyorlardı. Yahudi ve Hristiyanların küfrü daha çok taklit küfrüdür. Allahu Teala şöyle buyurur: "(Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (Hristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i Rabler edindiler. Halbuki hepsine de tek İlah'a kulluk etmekten başka bir şey emrolunmadı. O'ndan başka hiçbir ilah yoktur. O, bunların ortak koştukları şeylerden münezzehtir."[176]

Kafirlerin çoğunun küfrü de bu şekildedir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Onlara: 'Allah'ın indirdiğine ve Rasul'e gelin' denildiği vakit: 'Babalarımızı üzerinde bulduğumuz (yol) bize yeter' derler. Ataları hiçbir şey bilmiyor ve doğru yol üzerinde bulunmuyor iseler de mi?"[177]

Buhari'nin rivayet ettiği hadiste Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, kabir azabı hakkında şöyle buyurur: "Kafir veya münafık ise şöyle cevap verir: 'Bilmiyorum. Ben de herkesin söylediğini söylüyordum!' Bunun üzerine kendisine: 'Sen anlamadın ve uymadın' denilir. Sonra kulaklarının arasına demirden bir sopa ile vurulur."

Kur'an, zayıf ve mukallid konumundaki kişilerin, kendilerinin sapıtmalarına sebep olan efendi ve büyüklerinden, kıyamet günü teberri edeceklerini, ama bunun onları kurtaran bir özür sayılmayacağı gibi tekfir edilmelerine de engel olmayacağını belirtmektedir. Allahu Teala şöyle buyurur: "(Kıyamet günü) hepsi Allah'ın huzuruna çıkacak ve zayıflar o büyüklük taslayanlara diyecekler ki: Biz sizin tabilerinizdik, şimdi siz, Allah'ın azabından herhangi bir şeyi bizden savabilir misiniz? Onlar derler ki: Allah bizi

---

[176] 9 Tevbe/31

[177] 5 Maide/104

hidayete erdirseydi biz de sizi, doğru yola iletirdik. Şimdi biz sızlansak da, sabretsek de birdir. Çünkü bizim için sığınacak bir yer yoktur."[178]

Başka bir ayette ise Allahu Teala şöyle buyurur: "Şu muhakkak ki, Allah kafirlere lanet etmiş ve onlara çılgın bir ateş hazırlamıştır. Orada ebedi olarak kalacaklar, (kendilerini koruyacak) ne bir dost, ne de bir yardımcı bulacaklardır. Yüzleri ateşte evirilip çevirildiği gün, 'Eyvah bize! Keşke Allah'a itaat etseydik, Peygamber'e de itaat etseydik' derler. 'Ey Rabbimiz! Biz liderlerimize ve büyüklerimize uyduk da onlar bizi yoldan saptırdılar' derler. 'Rabbimiz, onlara iki kat azap ver ve onları bir lanetle rahmetinden kov' derler."[179] Bu anlamda olan ayetler çoktur.

İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* "Tariku'l-Hicrateyn" isimli kitabında, mükelleflerin tabakalarından söz etmekte ve on yedinci tabaka hakkında şunları söylemektedir: "Taklitçiler tabakası, kafirlerin cahilleri ve onlara uyanlar ile bu uyanları takip eden eşekleri şunu söylerler: "Biz atalarımızı bir ümmet (yol) üzere bulduk ve onları bu yollarında takip ettik." Bununla beraber bunlar İslam ehline karşı muharip (savaşçı) değillerdir. Bunların durumları; aynen muharip olan kafirlerin, direk olarak Allah'ın nurunu söndürme, dinini ve kelimesini yıkma teşebbüsü içerisinde olmayan kadınları, hizmetçileri ve kendilerine uyanları gibidir. Onlar bu taklitlerinde hayvanlar gibidirler. Ümmet (alimleri) bu taklitci tabakasının cahil olsalar da kafir oldukları konusunda ittifak etmiştir. Her ne kadar kendilerinden öncekilere ve atalarına uymuş cahiller de olsalar, bunların hükmü kafir olmalarıdır. Ancak bazı bid'at ehli kimseler bunların kafir olmadıkları hakkında hüküm vermiş ve bunların konumlarının kendilerine davetin ulaşmadığı kimselerin konumu gibi olduğunu söylemiştir. Kelam ilmi ile uğraşan bazı kişiler dışında, Müslümanların imamlarından veya sahabeden veya tabi'inden ya da tabi'inden sonra gelenlerden böyle bir görüş aktarılmamıştır. Bu görüşü savunanlar, bu taklit edenler tabakasının davete karşı inatçı olmadıklarını ve bunların cahil kafir olduklarını söylemişlerdir. Sahih olan bir rivayete göre Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmaktadır: "Cennete ancak Müslüman kişi girer."[180] Taklid eden bu kişi ise Müslüman değildir.

İslam, Allahu Teala'yı birlemek ve ibadeti sadece ona yapmak, Allahu Teala'ya, Rasul'üne *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve getirdiklerine iman etmektir. Kişi bunları yerine getirmediği sürece Müslüman olmaz. Bunlar inatçı birer kafir olmasalar da, cahil kafirlerdir ve inatçı olmamaları onları kafir olmaktan kurtarmaz."

---

[178] 14 İbrahim/21

[179] 33 Ahzab/64-68

[180] Müslim, Kitabu'l-İman, 178

İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* bunları aktardıktan sonra, küfürde başkalarını taklit ederek onlara uyanları ve her iki tarafın da ateşte olduğunu belirten ayetleri aktarmaktadır. Bunlardan birisi Allahu Teala'nın şu ayetidir: "(Kafirler) ateşin içinde birbirleriyle çekişirlerken zayıf olanlar, o büyüklük taslayanlara, 'Biz size uymuştuk. Şimdi ateşin birazını bizden savabilir misiniz?' derler. O büyüklük taslayanlar ise, 'Doğrusu hepimiz bunun içindeyiz. Şüphe yok ki Allah kulları arasında vereceği hükmü verdi' derler."[181]

Daha sonra ise İbnu'l-Kayyım *Rahimehullah* şöyle devam eder: "Bu ayetler, taklit edenler ve edilenlerin hepsinin ateşte olduğunu, taklit edenler için bu durumlarının kendilerine bir yarar sağlamadığını belirtmektedir. Şu ayet bunu daha açık bir şekilde bildirir. "O zaman (görecekler ki) kendilerine uyulup arkalarından gidenler, kendilerine uyanlardan hızla uzaklaşırlar ve o anda her iki taraf da azabı görmüşler, nihayet aralarındaki bağlar kopup parçalanmıştır. Taklit edenler şöyler derler: 'Ah, keşke bir daha dünyaya geri dönmemiz mümkün olsaydı da, şimdi onların bizden uzaklaştıkları gibi bir de onlardan uzaklaşsaydık!' Böylece Allah onlara işledikleri bütün işlerini kendilerine hasret, pişmanlık ve üzüntü kaynağı olarak gösterir ve onlar artık ateşten çıkmazlar."[182]

Altıncısı: Mürted kişinin ilim ehlinden veya akademisyen, sakallı ve belli bir İslami cemaatin mensubu olması da tekfirin engellerinden değildir. Allahu Teala, belli bir dönemde yaşamış olan ve zamanının en bilgini olan kişi hakkında şöyle buyurur: "Onlara, kendisine ayetlerimizden verdiğimiz fakat onlardan sıyrılıp çıkan, o nedenle de şeytanın takibine uğrayan ve sonunda azgınlardan olan kimsenin haberini oku. Dileseydik elbette onu ayetlerle yükseltirdik. Fakat o, yere saplandı ve hevesinin peşine düştü. Onun durumu tıpkı köpeğin durumuna benzer: Eğer üstüne varsan, dilini çıkarıp solur, bıraksan da dilini çıkarıp solur. İşte ayetlerimizi yalanlayan kavmin durumu budur. Bu kıssayı anlat, umulur ki düşünür, ibret alırlar."[183]

Allahu Teala, yaratılanların en hayırlıları olan peygamberler hakkında ise şöyle buyurur: "İşte O, Allah'ın hidayetidir; kullarından dilediğini ona iletir. Eğer onlar da Allah'a ortak koşsalardı kendileri için yapmakta oldukları amelleri boşa giderdi. İşte onlar, kendilerine kitap, hikmet ve peygamberlik verdiğimiz kimselerdir. Eğer bunlar onları inkar etselerdi, derhal biz, onları inkar etmeyecek bir toplumu onlara vekil bırakırdık."[184]

---

[181] 40 Mü'min/47-48

[182] 2 Bakara/166-167

[183] 7 A'raf/175-176

[184] 6 En'am/88-89

Abdullah bin Ebi Serh olayı da buna delalet eder. Bu kişi Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* vahiy katiplerindendi ve dinden döndü. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Kabe'nin eteklerine tutunmuş olarak görülse bile onun öldürülmesini emretti. Daha sonra tevbe etti ve Mekke'nin Fethi sırasında İslam'a döndü. Süt kardeşi olan Osman bin Afvan *Radıyallahu Anhu* onu Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* getirdi. Burada söylemek istediğimiz şudur; irtidat edip küfrü gerektiren işleri yaptığında, vahiy katiplerinden olması, Abdullah bin Ebi Serh'i kafir olmaktan kurtarmamıştır. Bu olay İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* "es-Sarimu'l-Meslul" isimli kitabında ayrıntılı olarak anlatılmaktadır.

Ne var ki dinden çıkaran açık bir küfrü işleyen ile içtihadından dolayı ecir kazanan müçtehidin, hata sonucu küfür olan bir işi işlemesi veya küfür olan bir sözü söylemesini birbirinden ayırmak gerekir. İçtihad hatasından dolayı böyle bir şey söz konusu olduğu zaman, onlara karşı edepsizlik yapmak veya dil uzatmak, sövmek, kitaplarından insanları soğutmak doğru değildir. Özellikle bu kişiler dinin savunucuları ve mürted tağutlardan uzak insanlar ise onlar hakkında kötüleyici şeyler söylemekten kaçınmak gerekir.

Buhari *Rahimehullah* Sahih'inin "Ensar'ın Fazileti" bölümünde Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle dediği aktarır: "Ensar dayanağımdır, sırdaşımdır. İnsanlar sayıca artarken onlar azalacaklar. Öyleyse onların iyilerine yapışın, kusurlularını da affedin." Yine Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Enes'e *Radıyallahu Anhu* Ensar'ı vasiyet ettiği hadisinde de şöyle geçmektedir: "Size Ensar'ı vasiyet ediyorum... Onların iyilerine yapışın, kusurlularını da affedin."

Allahu Teala'nın dini için canlarını feda eden ve Allah yolunda her şeylerini vermekten çekinmeyen Ensar, her zaman bu vasiyetten nasibini alacaktır. Allahu Teala hepsinden razı olsun. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onlar hakkındaki vasiyeti unutulmamalı, beyinsiz ve ahmak kişilerin onlara dil uzatmalarına meydan verilmemelidir. Çünkü onlara dil uzatmak, İslam'ın ve Allahu Teala'nın düşmanlarının gözünü aydınlatır. Aklı başında hiçbir kimse buna cesaret edemez.

Yedincisi: Belli bir küfür sebebinden dolayı muayyen olarak tekfir edilecek olan kişilerin sayılarının çok olması da tekfirin engellerinden değildir. Çünkü Allahu Teala'nın dini hiçbir kimseyi kayırmaz. Musa *Aleyhisselam* şöyle demiştir: "Eğer siz ve yeryüzünde olanların hepsi kafir olsanız, (Allah'ın bir şeyi noksan olmaz). Çünkü Allah gerçekten zengindir."[185] Allahu Teala şöyle buyurur: "Sen (iman etmelerine) düşkün olsan bile yine de insanların

---

[185] 14 İbrahim/8

çoğu iman edecek değillerdir"[186], "İnsanların birçoğu, Rablerine kavuşmayı gerçekten inkar etmektedirler."[187]

Ebu Davud ve İbn-i Mace'nin rivayet ettiği hadiste şöyle geçer: "Ümmetimden kimi kabileler müşriklere katılmadıkça ve kimi kabileler putlara tapmadıkça kıyamet kopmaz." Hakim'in Ebu Hureyre'den *Radıyallahu Anhu* rivayet ettiği ve sahih dediği hadiste de şöyle geçmektedir: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* "Allah'ın yardımı ve zaferi gelip de insanların bölük bölük Allah'ın dinine girmekte olduklarını gördüğün vakit.."[188] ayetini okudu ve "bölük bölük ona girdikleri gibi bölük bölük de ondan çıkacaklardır" buyurdu." İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, "Minhacu's-Sunne" isimli kitabında[189] Müseylemetü'l-Kezzab'ın taraftarlarının yüzbin veya daha çok olduğunu belirtmektedir.

Sekizincisi: Küfür sözünün şaka, oyun, eğlence veya alay olarak söylenmiş olması da tekfirin muteber olan engellerinden değildir. Bu konuda alimlerin ittifakı bulunmaktadır. Bunun delili ise şu ayettir: "Eğer onlara sorsan, elbette 'Biz sadece lafa dalmış şakalaşıyorduk' derler. De ki: Allah ile, O'nun ayetleriyle ve O'nun Peygamberi ile mi alay ediyordunuz! Boşuna özür dilemeyin, çünkü siz iman ettikten sonra (tekrar) kafir oldunuz. Sizden (tevbe eden) bir grubu bağışlasak bile, bir gruba da suçlu olduklarından dolayı azap edeceğiz."[190] Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile beraber Tebük seferine çıkmış olmalarına, bu sözleri yolculuk esnasında oyun ve eğlence olarak söylemelerine rağmen Allahu Teala onların bu yaptıklarını affetmedi ve özür beyanlarını kabul etmedi.

Ebu Bekr bin el-Arabi (543 hicri) şöyle der: "Şaka olarak yapılan küfür, kişiyi küfre götürür. Ümmette bu konuda ihtilaf yoktur. Tahkik etmek, ilmin ve hakkın; rastgele konuşmak ise, cehalet ve batılın kardeşidir."[191]

İbnu'l-Cevzi *Rahimehullah* şöyle der: "Küfür kelimesini söylerken ciddiyet ve oyun aynı değerdedir."[192]

Nevevi *Rahimehullah* şöyle der: "Küfrü gerektiren sözü söylemenin ve din ile alay etmenin şaka olarak veya ciddi olarak yapılması arasında fark yoktur."[193]

---

[186] 12 Yusuf/103

[187] 30 Rum/8

[188] 110 Nasr/1-2

[189] 7/217

[190] 9 Tevbe/65-66

[191] Kurtubi, Ahkamu'l-Kur'an, 2/964, 8/197

[192] Zadu'l-Mesir, 3/465

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* "Boşuna özür dilemeyin, çünkü siz iman ettikten sonra (tekrar) kafir oldunuz"[194] ayetini açıklarken şöyle der: "Allahu Teala onların "Biz sadece lafa dalmış şakalaşıyorduk" sözleri için "Yalan söylüyorsunuz" demedi. Bundan önce, işledikleri küfür fiillerinden dolayı özür dilemeleri konusunda Allahu Teala onları yalanlıyordu. Bu defa ise özürlerinde mazeret olarak belirttikleri bu dalma ve şakalaşma sebebi ile kafir olduklarını belirtti."[195]

Beyan ettikleri özüre rağmen Allahu Teala onları tekfir etti. Özür dilemediklerini söylemedi, aksine bu özrün geçersizliğini belirtti. Bu ise beyan edilen bu özrün tekfirin engellerinden olmadığını gösterir.

İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah*, hükmün sıhhati için kastın bulunması gerektiği konusundan söz ettikten ve kaybolan devesini bulunca aşırı sevinçten dolayı "Allah'ım, sen benim kulum, ben de senin rabbinim" diyen kişinin sözünü naklettikten sonra şöyle der: "Açık bir küfür söylese bile bu söz ile kafir olmaz. Çünkü küfrü kastetmiş değildir. Küfür söylemesi için ikrah edilen kişi de küfrü söylese yine kafir olmaz. Çünkü bu, iradesi dışında olmaktadır. Halbuki alay eden ve şaka yapan böyle değildir. Alay veya şaka da olsa küfür ve boşama konusunda kişinin söyledikleri geçerlidir. Çünkü sözü bile bile söylemiştir. Unutan, ikrah altında olan ve hata yapanın aksine, şaka ve alay amacı ile söz söyleyenin, söylediği bu sözü geçerli kabul edilir. Halbuki unutarak, hata ederek ve ikrah altında olarak konuşan kişi mazurdur ve bu söylediğinden sorumlu değildir. Ancak alay ederek konuşan kişi küfür ve akid sözlerinde mazur değildir. Çünkü lafzı söylemekte ve onu kastetmektedir. Alay amaçlı söylenen sözü, Allahu Teala ve Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* özür olarak saymamıştır. Hatta alay amaçlı olarak küfür sözünü söyleyen kişi, cezayı daha çok hak eder. Halbuki Allahu Teala, kalbi iman ile dolu olan kişinin ikrah altında küfür sözü söylemesini mazur görmüştür. Ancak alaylı olarak küfür sözünü söyleyeni mazur görmemiş ve şöyle buyurmuştur: "Eğer onlara sorsan, elbette 'Biz sadece lafa dalmış şakalaşıyorduk' derler. De ki: Allah ile, O'nun ayetleriyle ve O'nun Peygamberi ile mi alay ediyordunuz. Boşuna özür dilemeyin, çünkü siz iman ettikten sonra (tekrar) kafir oldunuz. Sizden (tevbe eden) bir grubu bağışlasak bile, bir gruba da suçlu olduklarından dolayı azap edeceğiz.""[196]

---

[193] Ravdatu't-Talıbin, 10/64

[194] 9 Tevbe/65-66

[195] Es-Sarimu'l-Meslul, 517

[196] 9 Tevbe/65-66; İlamu'l-Muvakkıin

İbn-i Nuceym el-Hanefi şöyle der: “Küfür sözünü, alay ederek veya oyun olsun diye söyleyen kişi, herkese göre kafirdir ve itikadına itibar edilmez.”[197]

Dokuzuncusu: Tekfir edenlerin, irtidat cezasını veya kafir yöneticiyi değiştirme gibi tekfirin sonuçlarını, tekfir edilenlere uygulama gücüne sahip olmamaları da tekfirin engellerinden değildir. Bunlar, günümüz Mürciesinin ağızlarına doladıkları şeylerdir. Birinci bölümde günümüz Mürciesinin önderlerinden bazılarının sözlerine değinmiştik. Bazıları ise onları taklit etmiş ve bu söylediklerine dört elle sarılmıştır. Halbuki söyledikleri, cehalet ile safsata yapmalarından başka bir şey değildir. Böyle bir gerekçe doğru olmuş olsaydı, şer’i bütün ahkamın iptal edilmesi gerekirdi ve kendi itirafı veya şahitlerin tanıklığı ile zina yaptığı sabit olan kişilere zina cezasını uygulama imkanımız olmadığına göre, bu kişiler de zani hükmünü almamış olurlardı.

Yine, haksız yere adam öldürene kısas uygulama gücüne de sahip olmadığımıza göre, öldüren kişi katil hükmünde olmaz ve adamın diyet yahut kefaret vermesi ve hatta tevbe etmesi de gerekmezdi. Hırsızlık yapanın elini kesme gücüne sahip olmadığımıza göre, ona hırsız dememiz de helal olmazdı.

Açıkça işlenen kötülükleri önleme gücüne madem ki sahip değiliz; bu durumda bu kötülükleri tarif etmemiz, ondan sakındırmamız veya onlara kötülük dememiz de caiz olmaz.

Bütün bunlar, fesat ve ilhad kapısını ardına kadar açmak, onaylamak ve kulların işlemesi için kolaylık sağlamak olur. Halbuki burada hak ve doğru olan, Allahu Teala’nın Kur’an’da belirttiği “O halde gücünüz yettiği kadar Allah’tan korkun”[198] ölçüsüne riayet etmektir. Yine Şuayb’ın *Aleyhisselam* dilinden şöyle aktarılır: “Ben sadece gücümün yettiği kadar ıslah etmek istiyorum. Fakat başarmam ancak Allah'ın yardımı iledir.”[199]

Bu nedenle fıkıh alimleri “Mümkün olan, imkansız olan sebebiyle düşmez” kuralını koymuşlardır. Müslümanların herhangi bir dönemde kafir yöneticiye karşı çıkıp onu değiştirmekten aciz kalmaları, onu tekfir etmeyi bırakmaları anlamına gelmez. Ellerinden geldiğince ve güçlerinin yettiği kadar Allahu Teala’dan korkmaları gerekir. Bu tür yöneticileri değiştirme imkanları olduğunda onun hükümlerini reddederler, din ve dünya işlerini ona bırakmazlar ve ellerinden geldiği kadar başlarına musallat olmasına fırsat vermezler. Ona bey’at etmez, sancağı altında savaşmaz, batıl şeylerinde

---

[197] El-Bahru’r-Raik Şerhu Kenzu’d-Dagaig, 5/134

[198] 64 Teğabün/16

[199] 11 Hud/88

onu desteklemez ve Müslümanlara karşı ona yardım etmezler. Şüphesiz yöneticinin kafir olduğunu bilmek, ciddi çalışmayı ve günün birinde onu değiştirmek için hazırlık yapmayı gerektirir. Kafir olan yöneticiye Müslüman gözü ile bakanlar ise, ona karşı bir tepki göstermez ve günümüz Mürciesinin yaptığı gibi, onu değiştirmek için hiçbir zaman ciddi bir çalışma içine girmezler.

Yönetici hakkında verilen hükmün farklı olması, grupları ve eğilimlerini birbirinden ayıran bir ölçüdür. Bu ölçü ile muvahhidleri, tağutları tekfir edenleri veya en azından onlar ile aynı safta bulunmaktan kaçınanları; bu tağutlara bey'at edenlerden, batıl yolunu savunanlardan ve tağutları kafir göstermemek için göbeklerini yırtanlardan ayırabiliriz. İnsaf sahipleri muvahhidlerin durumunu, ahvalini, davetlerini ve yöntemlerini, bununla birlikte tağutların kucağında uyuyan, onların sütü ile beslenen, onları eleştirenlere kalemlerini ve dillerini, kılıç ve oklarını musallat edenlerin durumunu bugünün vakıası içinde düşünmelidirler.

Onuncusu: Küfrü işleyen kişinin eksik bir terbiye ile yetişmiş veya kötü bir terbiyeye sahip olması da tekfirin engellerinden değildir. Allahu Teala'ya, dine veya Peygambere söven kişileri tekfir etmeye karşı çıkan ve peşinden gidilip parmakla gösterilen kişilerin söylediği gibi, bu durum onların tekfir edilmelerine engel teşkil etmez. Çünkü kafir ve müşriklerin çoğu kötü terbiye ve yetişme sonucu kafir ve müşrik olmuşlardır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bunu şöyle belirtir: "Her doğan, İslam fıtratı üzere doğar. Anne ve babası onu Yahudileştirir, Hristiyanlaştırır ya da mecusileştirir."[200]

Onbirincisi: İstihsan, ıstıslah veya adına davetin çıkarı dedikleri gerekçeler ile sarih ve açık olan küfür sebeplerinden birini işlemek de tekfirin engellerinden değildir. Çünkü şirk veya küfürde muteber bir yarar yoktur. Dünyada Allahu Teala'ya isyan edilen en büyük günah şirktir. Bu nedenle Allahu Teala şöyle buyurur: "Allah kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz. Bundan başkasını dilediği kimse için bağışlar. Allah'a ortak koşan kimse büyük bir günah (ile) iftira etmiş olur."[201] Buhari ve Müslim'in yapmış oldukları rivayete göre Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* en büyük günahın ne olduğu sorulmuş ve bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle cevap vermiştir: "Seni yarattığı halde Allahu Teala'ya ortak koşmandır."

Şirk, dünyada kötülüklerin en büyüğüdür. Bu nedenle bütün amelleri boşa götürür. Allahu Teala şöyle buyurur: "(Ey Muhammed) Andolsun ki

[200] Müslim rivayet etmiştir.

[201] 4 Nisa/48

sana ve senden önceki peygamberlere de (şu husus) vahyolunmuştur: Andolsun ki, (bilfarz) Allah'a ortak koşarsan, işlerin şüphesiz boşa gider ve hüsranda kalanlardan olursun."[202]

Şirkte veya küfürde, varlığı iddia edilen her türlü yarar veya çıkar, şer'an red edilen batıl bir yarar ve çıkardır. Allahu Teala ona hiçbir değer vermez.

Evet, şirk ve küfürde bazı insanlar için dünyalık çıkarlar olabilir. Bu çıkarlarını din maskesi ile örterler. Halbuki din ondan beridir. Allahu Teala, şirki ortadan kaldırmak için bütün peygamberlerini göndermiş ve kitaplarını indirmiştir. İbadetleri sadece Allahu Teala'ya yapmak şarttır. Allahu Teala iyidir ve ancak iyi olanı kabul eder. Şer'i yararlara ancak meşru yollar ve vasıtalarla ulaşmak caizdir. Gayenin her türlü aracı meşru kıldığına inanan Makyavelistlerden[203] değiliz ki hevamızın uygun gördüğü vasıtayı seçelim.

Allahu Teala, bütün yolları kapatmış ve bize sadece bir tek yolu açık bırakmıştır. Açık bıraktığı o yol ise kendisine, cennetine, rızasına, dinine destek olmaya ve iki cihan mutluluğunu elde etmeye götüren, Allahu Teala'nın Peygamberini gönderdiği ve kendisine bildirdiği yoldur. "Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Allah'ın Rasulü olduğuna şehadet ederim" sözünün en önemli anlamlarından biri budur. Küfürde maslahat görenlerin sapıklığını ve onu işlemeyi güzel gösterenlerin zararları hakkında Allahu Teala şöyle buyurur:

"De ki: Size (yaptıkları) işler bakımından en çok ziyana uğrayanları bildirelim mi? (Bunlar) İyi işler yaptıklarını sandıkları halde, dünya hayatında çabaları boşa giden kimselerdir. İşte onlar, Rablerinin ayetlerini ve O'na kavuşmayı inkar eden, bu yüzden amelleri boşa giden kimselerdir ki, biz kıyamet gününde onlar için hiçbir ölçü tutmayız. İşte, inkar ettikleri, ayetlerimi ve Rasulümü alaya aldıkları için onların cezası cehennemdir."[204] Sahiplerinin dine yakıştırdığı bu tür maslahatlar için salih Selef "İblisin tuzağı" adını vermiştir. Hilafet ve fetihler zamanında yöneticilere yağcılık yapan ve onlara yakınlık kazanmaya çalışanların yaptığı hakkında bu ismi kullanırlardı.

Allahu Teala Süfyan-ı Sevri'ye rahmet etsin. Dostlarına ve yakınlarına, yönetimdeki idareyi ve idarecileri övmemelerini ve onlara yaklaşmamalarını, meclislerine katılmamalarını tavsiye eder ve şöyle derdi; "Emirleriniz

---

[202] 39 Zümer/65

[203] Nicola Makyavel, "el-Emir" başlıklı bir kitap kaleme almış ve içerisinde emirlerin tahtlarını korumalarını garantileyen öğütlerini sıralamıştır. Kendince bu öğütlerden en önemlisi "Gaye, aracı meşru kılar" sözüdür.

[204] 18 Kehf/103-106

konusunda dikkatli olun. Onlara yaklaşmayın ve hiçbir meselede onlarla birlikte olmayın. Size karşı, yönetime yaklaşmanız ve yönetimin işlerine ortak olmanız durumunda, mazlumun hakkının mazluma iadesinin kolaylaşacağı yönünde söylenen hileli sözlere karşı dikkatli olun. Ki bu İblisin tuzağıdır."[205]

Zulmü azaltmak ve fesadı önlemek gerekçesiyle yöneticilerin yanında bulunmanın ve onlara yakın olmanın yararlı olacağını söylemenin nasıl red edildiği ve buna "İblisin tuzağı" adının verildiği üzerinde düşünmek gerekir. Süfyan-ı Sevri *Rahimehullah* bu sözünü bid'atlarını ortaya çıkaran ve insanları mihnetten mihnete düşüren Me'mun ve Mu'tasım'dan önce Abbasi hilafetinin başlarında söylemiştir. O dönemde hilafetin izzet ve heybeti yerinde, Müslümanlar fetihler yapıyor ve orduları doğuda ve batıda küfrün kalelerini dövüyordu.

Bugün tağutlara ve mürtedlere yakın olmakla yetinmeyip onların dinine giren, şirk anayasalarına el basıp yemin eden, küfür kanunlarını çıkarmalarında katkıda bulunan ve onlar için ihlaslı savunucular ve savaşçı askerler kesilenleri görseydi, acaba ne derdi? Üstelik işledikleri bütün bu küfür ve şirklerini de dine yamamaktan çekinmezler ve bunun dinin yararı ve davetin çıkarı için olduğunu söylerler. Halbuki mide ve keselerinin menfaatlerinden başka bir çıkar bulunmamaktadır. Süfyan-ı Sevri *Rahimehullah*, şöyle demiştir: "Bazı kişiler ile karşılaştığımda, onlardan nefret ederim. Bu kişi bana, "Nasılsın?" dediğinde kalbim ona karşı yumuşuyor. Ya onların tiridini yiyen ve halılarında oturan acaba nasıl olur?"[206]

Bu tür şirk ve küfür olan işler içerisinde olanları savunanların muteber olmayan maslahat gerekçelerini dine yamamalarında bir tuhaflık yoktur. Çünkü onlar bununla da kalmayıp bu tür kişileri savunacak, yönetici konumundaki tağutlar ve savunucularının, muteber olmayan bu gerekçeler ile mazur olduklarını iddia edecek dereceye varmışlardır. İhvan-ı Müslim'e (Müslüman Kardeşler Cemaati) mensup bir parlamenter, içişleri bakanı ve yardımcıları eşliğinde bizim ziyaretimize gelmiş ve buna benzer gülünç maze-

---

[205] Siyeru Alami'n-Nubela, 13/586. Bu konuda, "el-Kavlu'n-Nefis fi Hadiati İblis" isminde bir risalemiz bulunmaktadır. Bu risalede İbn-i Teymiye'nin bir fetvasını naklettik. Ehl-i Sünnet'ten bir kişi yol kesenlerden bir gruba hidayet yolunu göstermek istemiş ve bu maksad ile def kullanarak onlara daveti şiir olarak yapmıştır. Bunun üzerine gruptan bazıları hidayet bulmuş ve büyük günahlardan sakınmazken küçük şeylerden bile kaçınır olmuştur. İbn-i Teymiye'ye *Rahimehullah* bu kişinin yaptığı ile ilgili sorulmuştur. Bunun üzerine İbn Teymiye, görünürdeki yararına rağmen bu yolun bid'at ve batıl olduğunu söylemiş ve daveti bu şekilde yapan şahsın şer'i yolları bilmediğini veya onlardan aciz olduğunu bildirmiştir. Bu fetva için bakınız: Mecmuu'l-Fetava, 11/337, Tasavvuf bölümü.

[206] Tezkiratu'l-Mevzuat, 25

retler öne sürmüştü. Onların selamını almayı red edip küfürlerini yüzlerine vurduk, kanun ve yönetimlerinden beri olduğumuzu belirttik, kendilerinden hiç bir istekte bulunmadığımızı söyledik, basında o parlamenterin insanları tekfir ettiğimize ilişkin söylediklerini red ettik, kendisine ve beraberindekilere bunun yalandan ibaret olduğunu gösterdik, bizim insanları genel olarak tekfir etmediğimizi, savaşımızın avam halkla değil, Allahu Teala'nın dinine savaş açan kafir yönetim ile olduğunu, sadece onu ve kanunlarını destekleyenleri, koruyanları ve yasalaştıranları tekfir ettiğimizi belirttik. Her zaman bu kanunları koruyup desteklemeyi bırakmaya ve Allahu Teala'nın dininin koruyucuları olmaya çağırdık.

Bu çağrımız karşısında sözü edilen parlamenter, işgal ettikleri koltuklarla Allahu Teala'nın dinini savunduklarını söyleyerek tekfir edilen bu kişileri savunmaya koyuldu. İddiasına göre bu insanlar işgal ettikleri koltuklarıyla ABD'ye karşı koyuyor, hilafet için hazırlık çalışması yapıyormuş. Onun bu mazeretlerini konuştuğu yerde, dine savaş açmış azgın kişilerden olan emniyetin üst rutbedeki temsilcileri ve başkaları da vardı. Halbuki onları savunmak için söylediği bu sözler hiçbir zaman onların da aklına gelmemektedir. Hatta böyle şeyleri düşündüğü veya telaffuz ettiği tespit edilirse haklarında dava açılacak ve işlerinden olacaklardır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur; "Utanmıyorsan, istediğini yap."[207]

Yine bu parlementer Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Hılfu'l-Fudul'da yer almasını delil göstererek bulunduğu halini savunmaktadır. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* iştirak ettiği sözkonusu bu kurumun mazluma maddi kuvvet ile yardım etmek için kurulduğunu hatırlattım ve yasama işini bırakıp kendisinin de böyle bir kurumda yer alabileceğini söyledim. Ancak bu adam, kendisinin mustaz'af olduğunu beyan ederek, Mekke döneminde güç kullanılan herhangi bir çalışmaya girişilmediğini belirtti.

Kendisinin bu delillendirmesinin batıl olduğunu söylemem üzerine Hendek Savaşı sırasında Nuaym bin Mes'ud'un yaptığını bize delil olarak gösterdi. Kendisine Nuaym bin Mes'ud'un küfür anayasaları üzerine yemin etmediğini açıklayınca arkasını dönüp gitti. Evet, Süfyan-ı Sevri *Rahimehullah* ne kadar da doğru söylemiş! "Onların tiridini yiyen ve halılarında oturan acaba nasıl olur?"

[207] Buhari ve diğerleri rivayet etmiştir. Ebu Mes'ud el-Bedri hadisinden.

3- TEKFİRİN SEBEPLERİ

Usülcülere göre tekfir için şer'i sebep, şari'in hükme sebep kabul ettiği söz veya fiildir.[208] "Varlığı müsebbebi gerektiren, yokluğu ise bunu gerektirmeyen şey"[209] olarak da tanımlanmaktadır. Sebep, hükmü gerektiren söz ve fiildir. Bu nedenle alimler, "Hüküm, varlık ve yokluk olarak illete bağlıdır" derler. Sebep ile illet eş anlamlıdır.[210]

Ehl-i Sünnet'e göre iman; itikat, söz ve amelden oluşur. Dolayısıyla küfrün sebepleri de bu itikad, söz ve amele tekabül eder. Bunlar küfre sebep olan söz, küfre sebep olan amel (küfre sebep olan terk de buna girer) ve küfre sebep olan itikad veya şüphedir.

İbn-i Hazm küfrün tanımında şöyle der: "Hüccet ikame edildikten ve hak kendisine ulaştıktan sonra, Allahu Teala'nın iman edilmesini istediği bir şeyi kalp veya dil ya da her ikisi ile inkar etmek yahut küfre götürdüğü nass ile sabit olan bir ameli işlemektir."[211]

Taceddin es-Subki şöyle der: "Tekfir şer'i bir hükümdür. Tekfirin sebebi ise Allahu Teala'nın varlığını veya birliğini veya peygamberliği inkar etmek, yahut inkar bulunmasa bile küfre götürdüğü nass ile sabit olan bir işi yapmak veya sözü söylemektir."[212]

Eş-Şirbini'ş-Şafii şöyle der: "İrtidat, inanarak, alay ederek veya inat ederek İslam ile ilişkiyi kesecek bir söz, bir amel veya bir niyettir."[213]

Mansur el-Behuti el-Hanbeli şöyle der: "Sözlük olarak mürted; "dönen" manasındadır. Allahu Teala bir ayetinde şöyle buyurur: "Gerisin geriye dönmeyin, yoksa kaybederek dönmüş olursunuz."[214] Terim olarak ise, Müslüman iken söz, fiil, itikad veya şüphe sebebi ile kafir olan kişi manasındadır."[215]

Alimlerin bu konuyu açıklayan sözleri çoktur. Bu sözlerin tamamında küfrün sebepleri olarak küfre götüren söz, amel, itikad veya şüphe belirtilmektedir. Küfrün sebepleri genel olarak bunladır.

---

[208] Bakınız: Muhammed Süleyman el-Aşkar, el-Vazıh fi Usuli'l-Fıkhi, 31

[209] Şevkani, İrşadu'l-Fuhul, 24

[210] Eş-Şankiti, Müzekkiratu Usuli'l-Fıkhi, 42

[211] İbn Hazm, El-İhkam fi Usuli'l-Ahkam, 1/45

[212] Fetava-i Subki, 2/586

[213] Muğni'l-Muhtac, 4/133

[214] 5 Maide/21

[215] Keşşafu'l-Kına' an Metni'l-İkna', 6/136

Dünya işleriyle ilgili olarak ise küfrün sebepleri amel veya söz ile sınırlıdır. "İmtau'n-Nazar fi Keşfi Şubuhati Murcieti'l-Asr" isimli kitabımızda bu konu üzerinde genişçe durduk ve bozuk bir itikad, inkar veya helal kılma şartına bağlılığı olmaksızın bazı söz ve amellerin kişiyi dinden çıkardığını belirttik. Şeriat, tekfirin sebeplerini bunlarla sınırlandırmıştır. Çünkü itikad ve şüphe, açık değildir ve tesbiti imkansızdır. Bu nedenle dünya ahkamı bunlara bağlanmamış ve bunlar tekfir sebebi olarak kabul edilmemiştir. İtikad veya şüphe, dünya ahkamı ile ilgili olmayıp ahiret ahkamı ile ilgilidir. Kalbinde iman bulunmadığı halde küfrünü gizleyip açığa vurmayan, İslam ile amel eden ve dolayısıyla da Müslümanlar ile eşit muamele gören münafıklar olmuştur. Ancak Allahu Teala bu münafıkları ahirette en çetin hesaba çekecek ve en ağır ceza ile de cezalandıracaktır.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* özetle şöyle der: "Kim küfür olan bir sözü söyler veya küfür olan bir ameli işlerse, kafir olmayı kastetmemiş olsa bile, bu fiili sebebi ile tekfir edilir. Çünkü, Allahu Teala dilemedikleri dışında kimse küfrü kastetmez."[216] Görüldüğü gibi küfrün sebepleri olarak sadece söz ve fiil belirtilmiştir. Çünkü dünya ahkamı için geçerli olan sebepler zahiri olanlardır. Kalpte gizli olan durumlar ise belirtilmemiştir. Çünkü dünya ahkamıyla bunların ilgisi yoktur.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* "Kafir olmayı kastetmemiş olsa bile" demektedir. Çünkü şari', sebepler ile müsebbebi (küfür) birbirinden ayırmamıştır. Sebepler mevcut olup şartlar bulunduğu ve engeller de ortadan kalktığı zaman, sebepleri işleyen kişiye hüküm uygulanır. Sebebi işleyen kişi, müsebbebi kastetmiş olsun veya olmasın farketmez. Hatta sebep işlenip, şartlar meydana gelse ve engeller de ortadan kalkmış olsa, kişi küfrü istemese bile bu onu kurtarmaz.[217] Mükellefin, sebep ile müsebbebi birbirinden ayırmaya hakkı yoktur.

Buna göre, söz veya fiil olarak açık küfür sebebi olan şeylerden birini mükellefin işlemesi ve şartların bulunup engellerin ortadan kalkması ile kişi kafir olur. Bunlarla kafir olmayı ve dinden çıkmayı kastetmediğini iddia etse bile sonuç budur. Çünkü Hristiyanlar da dahil olmak üzere, kimse küfrü kastetmez. Kendilerine 'İsa, Allah'ın oğludur' derken bu sözünüzle kafir olmayı mı kastediyorsunuz?" diye bir soru sorulsa, "Hayır" der ve bunu reddederler.

---

[216] Es-Sarimu'l-Meslul, 177-178, 370

[217] Bkz: Abdulvahhab Hallaf, Usulu'l-Fıkh, 118. Eşini ric'i talak ile boşamasına rağmen, boşama anında "ric'at istemiyorum" demesini örnek vermişlerdir. Yine mübah veya mübah olmayan bir iş için Ramazan'da yolculuk yapan kişinin yolculukta oruç tutmamasının mübah olmasını örnek verirler.

TEKFİRİN SEBEPLERİ HAKKINDA BİR UYARI

Mükellef kişi, küfür sebeplerinden birini işlediği ve şartlar bulunup engeller de ortadan kalktığı zaman kafir olur. Kafir olması için birden fazla sebebin bulunması gerekmez. Aksine, küfür sebeplerinin çokluğu küfrü de artırır. İmanın dereceleri olduğu gibi, küfrün de dereceleri vardır.[218]

Küfrün dereceleri olduğunun delili şu ayettir: "(Haram ayları) ertelemek, ancak kafirlikte ileri gitmektir."[219] Yaptıkları bu iş, Kureyş kafirlerinin küfrünü artıran başka bir küfür sebebi olarak tanımlanmıştır. Yine Allahu Teala şöyle buyurur: "Bedeviler, kafirlik ve münafıklık bakımından daha şiddetlidir."[220]

Küfrün bazısı diğer bazısından daha şiddetlidir. Şehadet kelimesini terkederek veya namazı terkederek mürted olan, buna Abdullah bin Serh, Abdullah bin Hatal ve başkalarının yaptığı gibi Allahu Teala'nın dinini kötülemeyi, Peygambere sövmeyi veya başka kötülükleri de ekleyen ve Allahu Teala ve Rasulü'ne *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* savaş açarak birden fazla küfür sebebi işleyenlerin küfrü; Tebuk Savaşı sırasında sahabenin ilim ehli ile alay eden ve namaz ve diğer farzları yerine getirdikleri halde sadece zekatı kabul etmeyerek mürted olanların küfrü gibi, bir tek sebep ile kafir olanların küfründen daha büyüktür.

Bir şeyin haram hükmünde olduğunu belirtirken bazen iki sebep gösterilir. Kişinin, evli olduğu kadının emzirdiği kız (rebibe) ile evlenmesinin haram olması gibi. Alimler, buna Ümmü Habibe'nin hadisini delil gösterirler. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: "Eşimin kızı olmasa bile bana helal olmaz. Çünkü süt emme yolu ile kardeşimin kızıdır. Beni de Seleme'yi de Ebu Leheb'in cariyesi Suveybe emzirdi."[221]

İmam Ahmed *Rahimehullah*, haram olarak saydığı bazı şeyler için şöyle der: "Bu, ölü domuz eti gibidir." İmam Ahmed *Rahimehullah* bu sözü bir şeyin kesin haram olduğunu belirtmek için kullanmaktadır.[222]

---

[218] Bu konuda bilgi için bakınız: İbnu'l-Kayyim, "Tariku'l-Hicrateyn", Mükelleflerin Ahiretteki Dereceleri ve Tabakaları Bölümü.

[219] 9 Tevbe/37

[220] 9 Tevbe/97

[221] Buhari ve Müslim

[222] Hükmün birden fazla sebebe bağlanması hakkında bilgi için Usulu'l-Fıkıh kitaplarına ve Mecmuu'l-Fetava, 20/94'a bakınız.

Çağımızın tağutlarının küfrü bu türdendir. Bunların küfrünün sebebi birden fazladır. Çünkü bunlar kafir olmalarına neden olacak birçok sebepleri işlemiş ve dolayısıyla da birden fazla kapıdan dinden çıkmışlardır. Allahu Teala'nın izin vermediği şeyleri kanun yapmak, Allahu Teala'nın indirmediği ile hükmetmek, demokrasi ve benzeri İslam dışı ve küfür olan yönetim şekillerini uygulamak, Yahudi ve Hristiyanları dost edinmek, muvahhid mücahid Müslümanlara karşı kendileri gibi kafir konumunda olan diğer yönetimleri desteklemek, din ile alay etmenin kapılarını açmak ve basın-yayın vasıtası ile bunu alenen işlemek gibi burada sayamayacağımız bir çok sebep bunların işlediklerinden bazılarıdır.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TEKFİR KONUSUNDA YAYGIN OLAN HATALAR

Bunlardan bazısı yaygın ve bazısı da tekfir konusunda oldukça çirkin olan hatalardır. Yeni olup, hamaseti ve aşırılığı olan bir çok kişi bu hatalara düşmektedir. Bu kişiler, ilim ve ihlas zayıflığı yanında zaman zaman hevalarına uyarak hareket etmeleri sebebi ile bu tür hatalı genellemeler yapmaktadırlar. Şer'i ilimler konusunda zayıflık şüphelerin kapısı, ihlas zayıflığı ise şehvetlerin ve şüphelerin yoludur. Şehvetler heva ve sapıtmanın aracıdır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Heva ve hevese uyma, yoksa bu seni, Allah'ın yolundan saptırır. Doğrusu Allah'ın yolundan sapanlara, hesap gününü unutmalarına karşılık çetin bir azap vardır."[223]

Bu hatalara bazen mübalağalar ve iftiralar yol açmaktadır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Ey insanlar! Sizin taşkınlığınız ancak kendi aleyhinizedir."[224] Gökleri ve yeri ayakta tutan adalet ölçüsünden uzak düşmanlıklar da, bazen tekfirde aşırılığa sebep olmaktadır. Halbuki Allahu Teala şöyle buyurur: "Ey iman edenler! Allah için hakkı ayakta tutun, adaletle şahitlik eden kimseler olun. Bir topluluğa duyduğunuz kin, sizi adil davranmamaya itme-

[223] 38 Sa'd/26

[224] 10 Yunus/23

sin. Adaletli olun; bu, Allah korkusuna daha çok yakışandır. Allah'a isyandan sakının. Allah yaptıklarınızı hakkıyla bilmektedir."[225]

Bazen bu hatalara varolan küfür yönetimlerinin baskı ve terörü yol açmaktadır. Bu dinin düşmanlarının mü'minlere uyguladığı baskı ve şiddet, zulüm altında inleyen insanlarda karşı tepkiye dönüşmekte ve hatalı tekfire sebep olmaktadır. Bazıları bunu hapishane küfrü olarak da isimlendirir. Düşman bu isimlendirmeleri istismar ederek daveti karalamakta ve bu davetin sahiplerinin böyle olduğunu yaymaktadır. Halbuki bu tür tekfirlerin din ile ve davet ile bir ilgisi yoktur. Sadece baskı ve şiddet altında tutulan kişilerin dillendirdikleri şeylerdir. Baskı ve şiddetin ortadan kalkmasıyla bu tür hatalar da kendiliğinden ortadan kalkar.

Tekfir konusunda hatalar, ancak aklı zayıf, ilim ölçülerine ve usül kurallarına bağlı olmayan cahil kişilerde bulunur. İçinde yaşadıkları çetin şartlar, baskı ve acımasız uygulamalar onları bu yola sevketmiştir. Bunlar zaten dinin ve davetin gerçek ve belirleyici temsilcileri konumunda da değillerdir.

Zaman zaman bu davet alanında ayakları henüz yere değmemiş ve fikirleri olgunlaşmamış olan bazı kişiler, hamasi duygular ile bu tür hatalı hükümler vermektedir. Dini savunma ve düşmanlarına öfkeden kaynaklanan bu tür sözlere çok tanık olmuşumdur. Aklı başında olanlara bu durum hatırlatıldığı ve şer'i ölçüler kendisine gösterildiği zaman hatasını anlar, gayretini, söz ve fiillerini dizginler, sevinçte ve kötü zamanda ölçülü olur. Hamiyet duygusu güzel bir şeydir. Ancak başıboş ve ölçüsüz değil, şer'i ölçülere bağlı olan hamiyet ve gayret iyidir.

Bu nedenle Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, lanetleşme hükmü inmeden önce, eşinin yabancı bir kişi ile beraber olduğunu gören bir kimsenin dört şahit buluncaya kadar sabretmesi gerektiğini söyleyince, Sa'd bunun zor olduğunu söyledi ve "Allahu Teala'ya yemin ederim ki ondan önce kılıçla işini bitiririm" dedi. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: "Sad'ın gayretine hayret ediyor musunuz? Allahu Teala ondan daha gayretlidir. Bu nedenle açık ve gizli bütün ahlaksızlıkları haram kılmıştır. Allahu Teala'dan daha gayretli kimse yoktur."[226] Merfu bir hadiste şöyle rivayet edilir: "Gayretin bazısını Allah sever, bazısından ise nefret eder."[227]

Şüphe yok ki tekfirde hataya düşen bu tür kişiler, tekfir ettikleri kişiler hakkında bu şekilde konuşmaya kendilerini sevkeden kuvvetli bir sebep

---

[225] 5 Maide/8

[226] Buhari ve Müslim

[227] Ahmed, Abu Davud ve başkaları rivayet etmiş ve hasen olduğunu söylemişlerdir.

olduğu ve dini korumak maksadı ile bunu yaptıkları sürece mazur sayılırlar. Nitekim Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Ömer bin Hattab'ın, Hatıb bin Ebi Belta hakkında "Ey Allah'ın Rasulü, izin ver bu münafığın boynunu vurayım" deyip öldürmek için izin istemesi olayında, Ömer'i *Radıyallahu Anhu* mazur görmüş ve O'na "Müslüman kardeşini tekfir ettiğin için kafir oldun" dememiştir. Bilindiği gibi Hatıp *Radıyallahu Anhu*, kişiyi küfre götürebilecek bir ameli işlemişti. Ne olursa olsun, bu tür hamasetli kişilere, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Ömer'e yaptığı gibi, doğru olan yolu açıklamak gerekir. Çünkü din hiçbir kimseyi kayırmaz veya temize çıkarmaz.

Ömer bin Hattab *Radıyallahu Anhu* bu hataya düşmüş ise, başkası nasıl düşmesin. Sebebi ne olursa olsun, hata hatadır. Hakkın dışında ancak sapıklık olur. Güzel niyetler, iyi amaçlar ve seçkin duygular ne kadar bulunursa bulunsun, sapıklığın çirkin yüzünü güzelleştiremez.

Zaten bu dinin ve davetin düşmanları, davetin mensuplarının en ufak bir hatasını veya tökezlemesini yakalamak için tetikte beklemektedir. Onların hiçbir hatasını affetmez veya hiçbir mazeretlerini görmezler. Daveti davetçilerden, yenileri alimlerden ayırma zahmetine katlanmazlar. Bu dinin düşmanlarında en az ve nadir bulunan şey insaftır. Onlarda yalan ve iftiradan daha çok bir şey yoktur. İlimsiz ve adaletsiz konuşmayı hoş gören veya bunu ücret ile yapan kişiler, sırf düşmanlık olsun diye herşeyi söylemekten çekinmezler.

Tevhid davetinin sahipleri, tertemiz beyaz elbise giyenler gibidir. Onun üzerinde en ufak bir leke hemen göze batar. Bu nedenle kıldan ince de olsa, yöntemde en ufak bir sapmadan kaçınmak gerekir. Bu hataları işleyenler, batılın salyalarıyla, şehvetlerin ve şüphelerin kötülükleriyle elbiselerini ve yüzlerini karartan ve bu davetin düşmanı olan kişiler gibi değildirler.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, özeleştiri alanında en güzel örneklerden sayılan bir risale yazmış ve orada şöyle demiştir: "Bid'atçıların, selef alimlerini küçümsemesinin sebebi; bu alimlerde gördükleri kimi haksızlık ve içtihadlarda yapılan kimi hatalardır. Meydana gelen bu hata ve eksiklikler, muhaliflerinin hataya düşmesine ve hatta büyük bir sapıklığa yönelmelerine sebep olmuştur."[228]

Bu nedenle oturup kalktığımız, kendilerine ders verdiğimiz veya velisi olduğumuz kişilerin bu hatalarını tasvip edecek değiliz. Hiçbir zaman onlara karşı sessiz kalmadık. Hoşuna gitsin gitmesin, uzak veya yakın olsun bu davetin duruluğunu bulandıracak hiçbir kimsenin hatalarına gözümüzü yummadık ve kayırmadık. Bir takım insanların haksızlıkları, düşmanlıkları ve

[228] Mecmuu'l-Fetava, 4/91

eziyetleri de bizi bu işten alıkoymadı. Allahu Teala'nın yardımı ve zaferi kendilerine gelinceye kadar, bizden çok daha hayırlı ve üstün kişiler bu yolda eziyet görmüştür. Güzel bir sözde şöyle geçmektedir:

"Daima faziletleri toplamaya çalış. Bunun için beden ve ruh çabalarını sürdür. Sadece Allahu Teala'nın rızasını kazanmaya ve bunun için çalışanlara yarar sağlamaya gayret et. Kıskananları, söylediklerini ve haksızlıklarını bir yana bırak. Çünkü ölümden sonra kıskanma da kalmaz."

Bir zamanlar bu hatalara karşı çıkışlarımızı yadırgayanlardan bazıları olgunlaşıp gerçekleri gördükten ve bu muteber olmayan görüşlerinin davete olan zararlarını anladıktan sonra, bu hatalarından dönmüşlerdir. Benim bu kişiler ile olan alakam ve durumum, "En çetin şartlarda elimden geldiği kadar onlara öğüt verdim, ama doğru yolu ancak ertesi günün sabahında gördüler" sözünde belirtildiği gibidir.

Her şeye rağmen Allahu Teala'ya hamd olsun! Bunların, muhalefet ve mücadeleden sonra da olsa, hakka dönmeleri, başkalarının hata ve sapıklık üzerinde devam etmelerinden daha iyidir. Kalplerin hidayet bulması elimizde değildir. Hiçbir zaman insanların elinde de olmamıştır. Allahu Teala Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "(Rasulüm!) Sen sevdiğini hidayete erdiremezsin; bilakis, Allah dilediğine hidayet verir ve hidayete girecek olanları en iyi O bilir."[229]

Sonuç olarak, Allahu Teala bizi bu yola hidayet ettiğinden beri hiçbir zaman bu şaz olan görüşlerden ve hatalardan bir şey sahiplenmedik, kabul etmedik, ona çağırmadık ve bir gün olsun onu savunan bir şey yazmadık. Hapishanede iken de, ondan sonra da bu hata ve yanlışlardan beri olduğumuzu belirttik ve Allah'ın izni ile belirtmeye devam edeceğiz. Hiçbir zaman hapishane koşullarında meydana gelebilecek tepkisel itikadları benimsemedik. Sadece Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'in menheci olan bu itikadı taşıdık, onu yazdık, açıkta ve gizlide okuyarak, şeriatın ve salih selefin yazdıklarını araştırarak ona davet ettik. Her koşulda ona bağlı olmaya, baskı veya zulüm sebebiyle ifrat ve tefrite kaçmamaya Allah'ın izni ile devam edeceğiz. Allahu Teala'nın bize sebat vermesini ve bu menhec ve itikad üzerinde canımızı almasını dileriz. Yeni başlayan ve hamasi duygular besleyenlere öğüt vermek ve aşırıya kaçanları da uyarmak için bu risaleyi kaleme aldım. Hatalardan ve muteber olmayan şeylerden bu davetin ve mensuplarının beri olduğunu vurgulamak için bunları yazıyorum.

---

[229] 28 Kasas/56

-1-

MUTLAK KÜFÜR İLE MUAYYEN TEKFİR ARASINDA AYIRIM YAPMAMAK

Öğrenme aşamasında olanlardan birçoğu, alimlerin kitaplarında kullandıkları "İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* beşyüz İslam aliminden, istivayı inkar edip istila anlamında olduğunu iddia edenlerin tekfir edildiğini nakletmiştir" sözünü veya "Kur'an mahluktur diyen kafir olur", "Allah her yerdedir diyen kafir olur" gibi ifadeleri hatalı anlamaktadır. Yine küfre götüren bazı amelleri yapan veya sözleri söyleyenler hakkında kullandığımız "Falan kişi küfre sebep olan işler yaptı" veya "Küfür sözü söyledi" gibi sözlerimizi anlamamaktadırlar. Öğrenme aşamasında olanlar, kullandığımız bu genel ifadeler sebebi ile, muayyen kişileri tekfir ettiğimizi zannederler. Halbuki durum onların zannettikleri gibi değildir.

Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat akidesinden sapan fırkalar ile ilgili olarak alimlerin söyledikleri "Cehmiyye fırkası kafirdir, Kaderiyye fırkası kafirdir" gibi genel ifadeler de bu kabildendir.

Bazıları bu genel ifadeler ile muayyen kişiler için söylenen sözleri birbirinden ayırmazlar. Hatta Hafız İbn-i Hacer, Nevevi ve günümüz alimlerinden Seyyid Kutup[230] *Rahimehumullah* gibi Allahu Teala'nın sıfatlarında bazı ibareleri te'vil eden kişileri de tekfir edenleri gördüm. Bütün bunlar aşırılık sebebi ile acele olarak verilmiş hoş olmayan kararlardır.

Muhakkik alimlere göre bunun doğrusu; bu fırkalar ve sahip oldukları akideler hakkında bu tür genel ifadeler kullanılmış olsa bile, tekfirin şartları ve engelleri gözönünde bulundurmadan muayyen kişilerin tekfir edilmemesidir. İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, Selefin ve imamların Cehmiyye'yi genel olarak tekfir ettiğini, ancak muayyen bir kişinin tekfir edilebilmesi için delil ve şartların bulunması gerektiğini belirtmektedir.[231]

---

[230] Haksız olarak kendileri için Selefiyye ismini kullanan çağdaş Mürcie'nin çömezlerinden birinin, sıfatlar konusundaki bazı hataları veya edebi bazı genellemeleri sebebiyle Seyyid Kutub'u *Rahimehullah* tekfir ettiğini işittim. Mürted çağdaş tağutları tekfir etmeye yürekleri yetmeyen bu insanlar, Seyyid Kutup gibi birini tekfir etmekten utanmamaktadırlar.

[231] Bakınız: Mecmuu'l-Fetava, 2/214

Bu konuda özet olarak şunu söyleyebiliriz: Mutlak tekfir; küfre götüren bir söz veya fiil sebebi ile şer'i bir delile binaen, belirli bir kişiye indirgenmeden yapılan ve asıl olarak işlenen fiil veya söylenen sözün tekfir edildiği bir hükümdür. "Şöyle diyen kafir olur", "böyle yapan kafir olur" gibi tekfir hükmü muayyen bir kişiye indirgenmeden genel olarak verilir. Dolayısıyla mutlak tekfir, kişi hakkında değil sebep hakkında hüküm vermektir.

Yani faili değil, fiilin kendisini cezalandırmaktır. Bu meselede, söylenen bu söz veya işlenen fiilin, büyük küfür olduğuna dair delaleti kesin olan şer'i delile bakılır. Bu delil, delaleti değişik ihtimallere açık olan türden olmamalıdır. Küfür hükmünü vermek için mutlaka delilin hem sabit olması ve hem de delalet yönünden kesin olması gerekir.

Muayyen tekfir ise, küfre götüren bir işi yapan yahut bir sözü söyleyen kişi hakında hüküm vermektir. Mutlak tekfirde olduğu gibi, burada da gerekli düzeyde araştırma yapmak ve kesin delile dayanmak gerekir. Bu nedenle failin işlediği veya söylediği iş yahut sözün kişi hakkında sabit olmasına ve tekfirin engellerinin bulunup bulunmadığına bakmak gerekir. Tekfirin şartları ve engelleri hakkında ve bu engeller ve şartların bulunup bulunmadığına dair yapılacak araştırmanın, mümteni konumunda olmayan güç yetirilebilen kişiler hakkında gerekli olduğunu yukarıda açıklamıştık.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Belirli bir takım sözler hakkında mutlak olarak nakledilen tekfir hükümlerini onlara açıklıyordum. Bu sözlerin doğruluğunun üzerinde duruyor ancak muayyen tekfirin bundan ayırılması gerektiğini belirtiyordum. Ümmetin, temel usül konularından biri olarak hakkında ihtilaf ettiği ilk mesele va'id (tehdit) konusudur. Kur'an'da va'id ile ilgili ayetler mutlaktır. Mesela "Haksızlıkla yetimlerin mallarını yiyenler şüphesiz karınlarına ancak ateş tıkınmış olurlar; zaten onlar alevlenmiş ateşe gireceklerdir"[232] ayetinde olduğu gibi. Bu, genel ve mutlak bir hükümdür. Selefin yaptığı da budur. Halbuki muayyen kişi için ceza (va'id) hükmü, tevbe ile, günahları silen iyilikler ile, musibetler ile veya makbul bir şefaat ile ortadan kalkmış olabilir.

Tekfir de bir ceza tehdididir. Sözü, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* söylediğini yalanlamak da olsa, kişinin İslam'a yeni girmiş veya ilim muhitinden uzak bir yerde yaşamış olması yahut söylediği sözün küfür olduğuna dair nassları duymamış veya duymuş olsa bile sahih veya sabit görmemiş yahut yanılmış olsa bile kendisince onları te'vil etmiş olması sebebiyle

---

[232] 4 Nisa/10

hakkında kesin delil kaim olmadıkça inkar ettiği şeyler yüzünden kafir olmayabilir."[233]

Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye *Rahimehullah* başka bir sözünde de şöyle der: "Bunun aslı şudur; Kitap, sünnet ve icma ile küfür olduğu sabit olan bir söz için "Mutlak küfürdür" denir. Şer'i deliller bunu göstermektedir. İman, Allahu Teala ve Rasulü'nden *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* öğrenilen hükümlerdendir. İnsanların zan ve hevalarına göre karar verecekleri bir konu değildir. Hakkında tekfirin şartları sabit olmadıkça ve engelleri ortadan kalkmadıkça, bu tür sözleri söyleyen her kişi hakkında küfür hükmü verilmez. İslam'a yeni girmiş olması veya ilimden uzak bir yerde yetişmiş olması sebebiyle içkinin veya faizin helal olduğunu söyleyen kişi bu kabildendir."[234]

Yine şöyle der: "Söylenen söz, mutlak olarak sahibinin tekfir edildiği türden olabilir ve genelde bunu ifade etmek için, "Kim şöyle derse kafir olur" ifadesi kullanılır. Ancak bu sözü söyleyen kişi, gerekli olan hüccet ikamesi yapılmadan önce tekfir edilmez. Allahu Teala'nın, "Haksızlıkla yetimlerin mallarını yiyenler şüphesiz karınlarına ancak ateş tıkınmış olurlar; zaten onlar alevlenmiş ateşe gireceklerdir"[235] ayetinde olduğu gibi, va'id ile ilgili olan nassların durumu bu şekildedir. Bu ve buna benzer nasslar hak olan va'idi bildirir. Ancak gerekli olan şartların oluşmaması ve engellerin de kalkmaması sebebi ile mutlak olan bu va'id muayyen bir şahsa indirgenemez. Çünkü işlediğinin haram olduğu kendisine açıklanmamış veya bu yaptığından tevbe etmiş veya işlediği bu haramın affedilmesine sebep olacak derecede iyilikleri fazla olmuş ya da kendisine şefaat edilmiş olabilir.

Küfür olarak nitelenen sözler de böyledir. Kişiye hakkı bildiren nasslar ulaşmamış olabilir, ulaşmış olsa bile onları sabit görmemiş olabilir veya anlamamış olabilir ya da Allahu Teala'nın mazur göreceği şüpheler ile karşılaşmış olabilir. Hak peşinde olup hata yapan mü'minin hatasını ne olursa olsun Allahu Teala bağışlar. Bu hatanın nazari veya ameli konularda olması farketmez. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ashabı ve ümmetin imamlarının görüşü budur."[236]

Ayrıca, sonraki alimlerden bazısının bid'at ehlini tekfir etmeleri, bu tekfirin kişiyi dinden çıkaran türden olup olmadığı ve tekfir edilen bu kişilerin ebedi cehennemlik olup olmadıkları konusundaki tartışmaları naklettikten sonra şöyle der: "Gerçek şu ki, imamların mutlak olarak söyledikleri sözler

---

[233] Mecmuu'l-Fetava, 3/147-148

[234] Mecmuu'l-Fetava, 35/101

[235] 4 Nisa/10

[236] Mecmuu'l-Fetava, 23/195

hakkında, öncekilerin mutlak olan şer'i nasslar hakkında düştükleri durumun aynısı olan bir duruma düştüler. Onları ne zaman görseler "Kim şunu söylerse kafirdir" sözünü duydular. Daha sonra, belirtilen o sözü söyleyen herkesin kafir olduğuna inandılar. Halbuki tekfirin belirli bir kişiye indirgenmesi belli şartların yerine gelmesine ve yine belli engellerin de olmamasına bağlıdır. Mutlak tekfir, şartları bulunmadıkça ve engelleri ortadan kalkmadıkça belirli kişiler için sabit olmaz. İmam Ahmed *Rahimehullah* ve bu genel hükümleri belirten tüm alimler, Cehmiyye fırkasından küfür sözlerini bizzat söyleyenler dışında kimseyi tekfir etmediler. Çünkü bir sözü söylemeye çağırmak, onu söylemekten daha büyüktür. Söyleyeni ödüllendirmek ve terkedeni cezalandırmak ise bir sözü söylemeye çağırmaktan daha büyüktür.

Bununla birlikte İmam Ahmed *Rahimehullah*, halifeye ve kendisini hapsedip dövenlere dua etmiştir. Onlar için istiğfar edip hakkını helal etmiştir. İslam'dan çıkmış olsalardı, onlar için istiğfar etmek caiz olmazdı. Çünkü kafirler için istiğfar etmek Kur'an, sünnet ve icma ile caiz değildir.

Onun ve başka imamların bu sözleri, Kur'an'ın mahluk olduğunu ve ahirette Allahu Teala'nın görülmeyeceğini söyleyen Cehmiyye'den belirli (muayyen) kişileri tekfir etmediklerini gösterir. İmam Ahmed'in bu konuda muayyen kişileri tekfir ettiğini belirten sözler de nakledilmiştir. Kendisinden, bir konuda farklı iki görüşün aktarılmış olması tartışma götürür. Yahut mesele tafsilata inilerek ele alınır ve muayyen kişileri tekfir etmişse, bunun şartların bulunduğu ve engellerin de ortadan kalktığı için olduğu, muayyen olarak tekfir etmediklerinin ise, gerekli şartların bulunmaması ve engellerin kalkmaması sebebiyle tekfir edilmedikleri söylenir. Böyle bir durumda ise tekfir mutlak manadadır."[237]

Sonuç olarak, muayyen tekfir ile mutlak tekfir arasındaki farkı gözönünde bulundurmamak, bazı kişilerin yuvarlandıkları bid'at uçurumudur. Bu uçuruma yuvarlananlar, ancak belli araştırma ve gerekli uyarıdan sonra tekfir edilmeleri helal olan kimi insanları tekfir etmişlerdir. Dolayısıyla da hem kendileri sapmış ve hem de başkalarını saptırmışlardır.

---

[237] Mecmuu'l-Fetava, 12/261-262

-2-

BELDENİN DARU'L-KÜFÜR OLMASINA BİNAEN, O BELDEDE YAŞAYANLARIN ASIL OLARAK KAFİR OLDUKLARINI SÖYLEYEREK HERKESİ TEKFİR ETMEK

Tekfir konusunda yaygın olan hatalardan biri de daru'l-küfür gerekçesiyle insanları tekfir etmek ve kanlarının, mallarının ve ırzlarının helal olduğunu söylemektir. Bu durum, aşırıya kaçanlar arasında oldukça yaygındır. Bazı cahiller işin aslını ve sonuçlarını anlamadan böyle bir akıma kapılmışlardır. Allahu Teala'ya hamd olsun ki biz hiçbir zaman böyle bir kuralı ortaya koymadık ve uygulamadık. Bununla birlikte bugüne kadar da o kurala karşı çıktık. Hatta bu kuralı benimsemesi sebebi ile kendilerine muhalefet ettiğim ve söylediklerini reddettiğim bir kişi, bir defasında beni de tekfir etti. O gün Mardin şehri hakkında İbn-i Teymiye'nin söylediklerinden aldıkları ve ibareleri çarpıttıkları bir fetva dışında ellerinde buna dair bir kaynak da görmedim. İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah*, sözkonusu fetvasında "...ne de halkı kafir olan daru'l-harp konumundadır" şeklinde kullandığı ifadeyi onlar "halkı kafir olan daru'l-harp" şekline çevirerek; sonradan daru'l-küfür olsa bile, akidesini bizzat bildikleri kişiler dışında, bütün halkın kafir olduğu sonucunu çıkarmışlardr. Bu kişiye, özellikle Mardin ve kafirlerin sonradan işgal ettikleri diğer yerler hakkında fakihlerin kullandıkları daru'l-küfür ifadesinin, uygulanan küfür hükümlerine binaen söylendiğini, küfür sebeplerini işleyenler dışında, orada oturan insanların küfür ile bir ilgisinin olmadığını anlattım. Meseleyi uzunca açıkladım. Fakat beni dinlemediler ve sözkonusu ibareye sarılmaya devam ettiler. Hevanın, ölçüleri nasıl altüst ettiğine, tekfir gibi en tehlikeli konuda ashabın ve onlardan sonraki üç kuşak alimlerinin söylediklerini kabul etmeyip, yedinci asırda yaşamış bir alimin çarpıtılmış bir ibaresine dört elle sarılmaya kişiyi nasıl sevkettiğine şahid oldum. Halbuki Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* dışında bütün insanların söylediklerinin bizzat delil olmadığını ve dolayısıyla da delile dayanmayan sözlerin hüccet olamayacağını kendisi de itiraf etmektedir.

Allahu Teala, bazen acele ile tekfire yönelmede nefsin bazı dürtü ve heveslerinin olduğunu belirterek şöyle buyurur: "Size selam veren kişiye,

dünya hayatının geçici menfaatine göz dikerek 'Sen mü'min değilsin' demeyin."[238]

Bu konuda hata edenler, tekfir ettikleri insanların mallarını en kısa zamanda yağmalamak için fırsatlar kollamaktadırlar. Ki mallarını yağmalamayı hedefledikleri bu insanlar, mücahid davetçiler ve ihlaslı mü'minler olsalar bile, onlara göre bu mallar ganimet hükmündedir. Allahu Teala'nın, onları doğru yola iletmesini ve Müslüman gençleri bu saptırıcı fitnelerden uzak tutmasını dilerim.

Çünkü şer'i bir delil olmaksızın Müslümanları tekfir etmeye cüret etmek ve muvahhidlerin kanlarını helal görmek, ancak takva ve Allahu Teala korkusundan nasibini almamış hasta nefislerin işidir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Veda haccı hutbesinde şöyle buyurur: "Bu şehrin haramlığı, bu ayın haramlı ve bu günün haramlığı gibi kanlarınız, mallarınız ve ırzlarınız da birbirinize haramdır" Buhari ve Müslim'in rivayet ettiği hadiste "Şu üç kişi dışında Müslüman bir kimsenin kanı helal olmaz: Zina eden evli kimse, kısas olarak öldürülen kimse ve cemaatten ayrılarak dinini terk eden kimse" şeklinde geçmektedir. Yine Buhari'de şöyle rivayet edilir: "Müslüman kişi, haksız yere birinin kanını dökmediği sürece dininde rahat içindedir."

Buhari İbn-i Ömer'den *Radıyallahu Anhuma* şöyle nakleder: "Haksız yere kişinin kanını dökmek, kişinin içine düştüğü ve kurtulamadığı uçurumlardandır." Yine Buhari'de şöyle rivayet edilir: "Meymun bin Siyah, Enes bin Malik'e şöyle demiştir: "Ey Ebu Hamza, kulun kanını ve malını haram eden nedir?" Bunun üzerine Enes bin Malik *Radıyallahu Anhu* şöyle cevap verir: "Şehadet kelimesini söyleyen, kıblemize yönelen, namazımızı kılan, kestiğimizi yiyen kişi Müslümandır. Müslümanların lehine olan onun da lehine, aleyhine olan onun da aleyhinedir."

Kadı Iyad muhakkik alimlerden şöyle nakleder: "Muvahhid Müslümanların kanının mübah olduğunu söylemek tehlikelidir. Bin kafiri terketmede yanılmak, yanlışlıkla bir Müslümanın bir damla kanını haksız yere dökmekten ehvendir."[239]

Kadı Iyad, el-Kabisi'den şu sözünü aktarır: "Açık bir durum olmadıkça kanlar dökülmez. Beyinsizleri kırbaç ve hapis ile cezalandırmak, onları edeplendirmek için yeterlidir."[240]

Bunlar ilim ve bu ilmin tahsili ile uğraşsalardı, usül ve füru' bilgilerini alsalardı, küfre götüren söz ve fiil meydana gelmiş olsa bile, tekfir etmek bir

---

[238] 4 Nisa/94

[239] Eş-Şifa, 2/277

[240] Eş-Şifa, 2/262

yana, kan ve malın mübahlığını önleyen aşamaların, şartlar ve engellerin bulunduğunu, özellikle musallat oldukları mustaz'aflar, davetçiler, tağutların düzen ve kanunlarının koruması altında olmayan mü'minler hakkında böyle bir hükme varmalarının önünde engeller olduğunu göreceklerdi. Sözün veya fiilin küfür olarak nitelenmesinin muayyen kişiyi tekfir etmeyi gerektirmediğini, dolayısıyla arzu ettikleri sonuçların ona terettüp etmediğini anlarlardı. Kaldı ki alimlerin cumhurunun görüşü, hatta İbnu'l-Munzir'in dediğine göre alimlerin icması, irtidadının birden fazla sebepten dolayı olmadığı ve mümteni konumunda bulunmadığı taktirde mürtedin mülkünün sadece irtidat etmesiyle zail olmayacağı yönündedir.[241] Çünkü bu durumda tevbe etmeye çağrılır ve İslam'a dönebilir.

Bu hataya düşenlerin, kendilerine delil olarak edindikleri İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* fetvası üzerinde araştırma yapanlar, bu fetvanın bu hataya delil teşkil edecek bir yönünün olmadığını görürler. İbn-i Teymiye'ye *Rahimehullah*, içinde Müslümanların bulunduğu ve Moğolların işgal ettiği Mardin şehrinin durumu sorulmuş, o da şöyle cevap vermiştir:

"Hamd Allah'a aittir. Mardin'de veya başka yerlerdeki Müslümanların kanları ve malları haramdır. İster Mardin halkı, isterse başkaları olsun, İslam şeriatından çıkanlara yardım da haramdır. Orada yaşayan eğer dinini yerine getirmekten aciz ise hicret üzerine vacip olur. Böyle bir acziyet söz konusu değilse hicret vacip değil müstehaptır. Müslümanların düşmanlarına canları veya malları ile yardım etmeleri haramdır. Gerek kaçarak, gerek tevriye yaparak, gerek aldatarak; hangi yolla olursa olsun, bundan kaçınmak üzerlerine vaciptir. Eğer bundan kaçınmaları ancak hicret ile mümkün oluyorsa hicret etmeleri farz olur.

Bu insanların geneline hakaret etmek ve nifak ile suçlamak helâl olmaz. Bu sadece Kuran ve Sünnet'te belirtildiği şekliyle bu vasıfları üzerlerinde taşıyanlar için caizdir. Mardinliler veya başkaları olsun, herkes için bu kural geçerlidir.

Mardin'in daru'l-harb ya da daru'l-İslâm olmasına gelince, orası bu iki niteliği de üzerinde taşıyan (daru'l-mürekkebe) bir ülkedir. Bu, şu iki manayı ifade eder: Burası ne ordusu Müslüman olduğu için İslam hükümleri uygulanan bir dârul-islâm, ne de halkı kâfir olan dâru'l-harp konumundadır. Bilakis üçüncü bir kısımdır. Orada Müslümanlara gerektiği gibi muamele edilir, İslam şeriatından çıkanlarla ise hak ettikleri şekilde savaşılır."[242]

---

[241] Bakınız: El-Muğni, Kitabu'l-Murted, "Sadece İrtidat Etmesi İle Mürtedin Mülkünün Elinden Çıkmasına Karar Verilmez" bölümü.

[242] Mecmuu'l-Fetava, 28/135 (Özet olarak)

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* bu fetvasında şunları kararlaştırmaktadır: Nerede olursa olsun, Müslümanların kanları ve malları hakkında asıl olan ilke, haram olmasıdır. Bunda yaşanılan yerin bir rolü yoktur. Bu dokunulmazlığın sebebi, yaşanılan yerin daru'l-İslam olması değil, kişinin Müslüman olmasıdır.

Sadece memleketin kafirlerin işgali altında olması sebebi ile orada yaşayan Müslümanlara nifak ve benzeri sıfatların yakıştırılması caiz değildir. Kafirler işgal ettiği için fakihlerin daru'l-küfür olarak niteledikleri yerler hakkında da durum böyledir. Her şeyden önce orası (Mardin), kitap ehlinin kıyafetleriyle Müslümanlardan ayrıldığı ve hiçbir şekilde mürtede hayat hakkının tanınmadığı daru'l-İslam değildir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* daru'l-İslam'da, Müslümanın tanıdığı ve tanımadığı herkese selam vermesini emretmiştir.[243] Bu nedenle fakihler "Daru'l-İslam'da asıl olan İslam'dır" kuralını usül ve furuda delil kabul ederek hükümler vermişlerdir.

Bununla beraber orası, halkı kafir olan ve hiçbir zaman daru'l-İslam hükmünü almamış ve halkı da Müslüman olmayan daru'l-harp konumunda da değildir. Bu nedenle asıl olarak daru'l-küfür olan bir memleket değildir. Kafirler işgal etmeden önce orası daru'l-İslam ve halkı da Müslüman idi. Bu nedenle halkı hakkında ve onlara yapılacak muamelede bu terimlere göre hüküm verilmez. Aksine kim "Müslümanım" derse, canı ve malını korumuş olur ve Müslümana yapılan muamele geçerlidir. Kim de İslam şeriatının dışına çıkarsa hak ettiği muameleyi görür. Dolayısıyla İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* söylediği bu söz, açık ve nettir.

Ne var ki İbn-i Teymiye'nin başka bir yerde belirttiği gibi, heva ile şüphe bir araya geldiği zaman, şüpheye düşme ihtimali artar, ilim ve anlama bozukluğuna yol açar. Üzerinde durduğumuz bu hatanın sahipleri, bu bozuk anlama ile şüphelerini kanıtlayacak delili bulduklarını zannetmektedirler. Onlar "...ne de halkı kâfir olan dârulharp konumundadır" ibaresine sarılmışlar ve işgal edildiği için daru'l-küfür olarak nitelenen her memleket için küfrü asıl olarak ele almışlar ve geneli Müslüman olup İslam'a sarılsalar bile oradaki Müslümanları tekfir etmişlerdir.

Daha önce daru'l-küfür ve daru'l-İslam konusunu incelemiş ve alimlerin bu konudaki tariflerini, görüşlerini ve bu kavramların, orada ikamet edenler üzerindeki sonuçlarını aktarmıştık. Bu hatanın sahiplerinin iddia ettikleri gibi, halkı Müslüman olup sonradan işgal edilmiş olan yerlerde yaşayanlar için asıl olanın küfür olduğunu söyleyen muhakkik bir alim görmedim.

---

[243] Muttefekun aleyhi

Sadece Harici ve sapmış kimi fırka mensuplarında bunların söylediklerine benzer bazı görüşler bulunmaktadır. Nafi bin Ezrak menhecine bağlı Ezrakiler şöyle derler: "Daru'l-küfürde ikamet edenler kafirdir. Orayı terketmeleri gerekir." Bilindiği gibi bu fırka mensupları, Müslüman muhaliflerinin memleketlerini de daru'l-küfür olarak görürler.

Beyhesiyye ve Avfiyye fırkaları ise şöyle der: "İmam kafir olursa, orada bulunan ve bulunmayan bütün halk da kafir olurlar." Halbuki bütün bunlar onların asılsız düşüncelerinden başka bir şey değildir. Allah'ın izni ile, bu kitabın dördüncü bölümünde bunu ele alacağız.

Muhakkik alimlerden birçoğunun görüşlerini inceledim ve bu tür görüşlerin hiçbirisine rastlamadım. Cassas'ın "Ahkamu'l-Kur'an" isimli kitabında geçen ifade de bu söylediğimizden başka değildir. Çünkü oradaki ifade asli daru'l-küfür veya daru'l-harb hakkında söylenmiş bir sözdür. Müslümanların yaşadığı ve ulaşabileceği bir daru'l-İslam varken, böyle bir yerde ikamet eden ve kafirlerin sayısını çoğaltan kişiler ile ilgili yapılmış bir açıklamadır.

Halkı Müslüman olup sonradan düşmanın işgal ettiği veya Müslümanların hicret edeceği başka bir memleketin olup olmadığı dikkate alınmadan ve orada kalmaya devam eden Müslümanların kafirler ile işbirliği yapıp yapmadığını hesaba katmadan bu terimler sebebi ile orada ikamet eden Müslümanların tekfir edildiğini hiçbir kitapta görmedim.

Şevkani'nin *Rahimehullah* şu sözü hoşuma gider: "Daru'l-İslam ve daru'l-küfür meselesini gündeme getirmenin fazla bir yararı yoktur. Bunun üzerinde daha önce durduk. Müslümanlar ile savaş halinde olan kafirin, Müslümanlardan eman almadığı sürece malı ve kanı helaldir. Müslümanın malı ve kanı ise gerek daru'l-küfürde olsun ve gerekse başka yerde olsun haramdır."[244]

Bu söz konumuz ile direk alakalıdır ve İbn-i Teymiye'nin Mardin ve başka yerlerin halkı hakkında söylediklerine de uygundur. Bütün alimler de bunu belirtmişlerdir. Daru'l-küfür ve daru'l-İslam tanımlarından, hangi memlekette olursa olsun dinini öğrenme ve yerine getirme imkanına sahip olan Müslüman hakkındaki hükümde bu tanımların etkisinin olmadığı ve bunların birer fıkhi terimler olduğu, nerede yaşarsa yaşasın, İslam'a aykırı davranmadıkça Müslümanın kanı ve malının dokunulmaz olduğu anlaşılmaktadır.

Alimlerin bu kavramlar hakkında yaptıkları tanımlarda bazı farklılıklar olsa da, sonuç olarak yapılan bu isimlendirmeler, memlekette egemen olan güçler ve uygulanan hükümler üzerine yapılmaktadır Bir yerde egemenlik kafirlerin elinde ve uygulanan hükümler de küfür hükümleri ise, orada yaşa-

[244] Şevkani, Es-Seylu'l-Carra, 4/576

yanların çoğu Müslüman da olsa daru'l-küfür olarak isimlendirilir. Bir yerde halkın çoğu kafir de olsa, zimmet ehlinin bulunduğu ve Müslümanların egemen olduğu ülkelerdeki durum gibi egemenlik Müslümanların elinde ve uygulanan hükümler de İslam hükümleri ise, o memleket daru'l-İslam olarak isimlendirilir.

İbn-i Hazm *Rahimehullah* şöyle der: "Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Müşrikler arasında ikamet eden her Müslümandan beriyim" sözünde kastettiği yer daru'l-harptir. Değilse, halkının tamamı Yahudi olduğu halde fethedilen yere Müslümanları yönetici olarak bizzat Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kendisi görevlendirmiştir. Zimmet ehlinin yaşadığı yerde valilik veya ticaret için bulunan Müslümanlar, sadece orada bulunmaları sebebi ile onlar gibi kafir veya günahkar hükmünü almazlar. O memlekete de daru'l-küfür değil, daru'l-İslam denir. Çünkü memleket, egemen olanlara nisbet edilir."[245]

Kadı Ebu Ya'la el-Hanbeli *Rahimehullah* şöyle der: "İslam'ın hükümleri değil de, küfrün hükümleri uygulanan her yer daru'l-küfürdür."[246]

İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* şöyle der: "İslam coğrafyasına komşu da olsa İslam ahkamının uygulanmadığı yer daru'l-İslam değildir. Mesela Mekke'ye çok yakın olan Taif'in, Mekke'nin fethedilmesiyle daru'l-İslam olmadığı gibi."[247]

Şevkani *Rahimehullah* şöyle der: "Egemenlik Müslümanların elinde ise, orası daru'l-İslamdır ve orada diğer Müslüman beldelerde oturan Yahudi, Hristiyan ve anlaşmalı olan başkalarının durumu gibi küfür özelliklerinin ortaya çıkması bu tanıma zarar vermez. Çünkü bu özellikler kafirlerin kuvveti ve galebesi sonucu ortaya çıkmış değildir. Egemenlik kafirlerin elinde ise, o belde daru'l-küfür olur."[248]

Süleyman bin Sühayman (hicri 1349) manzum olarak şöyle der: "Kafir, daru'l-İslam'a egemen olur ve korku salarsa, orada açıkça küfür hükümlerini uygulayıp sürekli olarak bunu yaparsa ve orada Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şeriatını rafa kaldırıp İslam şeriatını yasaklarsa, dinler hakkında söz sahibi muhakkik alimlerin dediği gibi, o belde daru'l-küfür olur. Ancak orada oturanların hepsi kafir olmaz. Salih amel sahibi Müslümanlar da bulunabilir."

---

[245] El-Muhalla, 11/200

[246] El-Mutemed fi Usuliddin, 276

[247] Ahkamu Ehli'z-Zimme, 1/366

[248] Es-Seylu'l-Carra, 4/575

Bütün bu tanımlardan anlaşılmaktadır ki alimler, ülkede bulunan egemenlik ve uygulanan hükümleri tanımlamak için bu terimleri kullanmışlardır. Nerede olursa olsun, Müslümanın kanı ve malının dokunulmaz olduğunu ve beldenin niteliğinin bunun üzerinde etkisinin olmadığını söylemişlerdir. Aynı şekilde insanların Müslüman veya kafir diye nitelenmesi üzerinde de yaşadıkları beldelerin kimliğinin bir etkisi yoktur. Özellikle sonradan kafirlerin eline geçmiş olan ülke için durum böyledir. Bu nedenle İbn-i Sehman şöyle der: "Orada bulunan herkesin kafir olduğu söylenemez. Orada nice salih amel sahibi Müslümanlar vardır."

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hicri yedinci yılda Hayber'i fethettiğinde oranın halkının tamamı Yahudi idi. Orada yaşamaya devam etmelerini kararlaştırdı ve tarım ürünleri üzerinde onlar ile anlaşma yaptı. Müslümanlar egemen olduğu ve İslam hükümleri geçerli olduğu için artık orası daru'l-İslam olarak sayıldı ve orada ikamet etmek caiz oldu. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Hayber'e valiler de görevlendirdi.

Yine Yemen'de Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hayatının son günlerinde Esved el-Ansi'nin peygamberlik iddia etmesine, halktan bir kısmının irtidat edip ona tabi olmasına, Esved'in Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* vali olarak görevlendirdiği Şehr bin Bazan'ı öldürmesine, isyanın yayılıp mürtedlerin sayısının çoğalması sebebi ile Müslüman görevlilerin bir kısmının Medine'ye kaçmasına ve bir kısım Müslümanların da takiyye yaparak orada ikamet etmeye devam etmesine rağmen, orada kalmaya devam eden Müslümanlar mürtedlerin ülkesinde kalmaya devam ettikleri ve kaçmadıkları için kafir olarak kabul edilmediler. Aksine Feyruz ed-Deylemi ve arkadaşları İslam üzere sebat ederek orada kaldılar ve bir yolunu bulup Esved'i öldürdüler. Esved'in öldürülmesinden sonra tekrar Müslümanlar oraya galip geldi.[249]

Bu şekilde San'a şehri, İslam yurdu iken, mürtedlerin galip gelmesiyle daru'l-ridde oldu ve yaklaşık dört ay Esved ve yandaşları olan mürtedlerin egemenliği altında kaldı. Böyle olması, orada İslam'a bağlı olarak yaşamaya devam eden ve takiyye yaparak tekrar İslam'ın galip olmasını sağlayan Müslümanların bulunmasına engel olmadı. Bunlar sonunda Esved'i öldürdüler ve yönetimi Müslümanların eline verdiler. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onların takiyye yapmalarını veya orada kalmalarını da eleştirmedi. Kafirler galip geldiği için San'a şehrinin daru'l-küfür olduğu ve başka yerde

---

[249] Bakınız: İbn-i Kesir, El-Bidaye ve'n-Nihaye, 6/308

daru'l-İslam ve Müslümanlar olmasına rağmen Müslümanların orada kalmaya devam ettikleri için kafir olduklarını da söylemedi.[250]

Yine Mısır, Ubeyd el-Kaddah oğullarından kafir Ubeydiler (Fatımiler)'in eline geçtiğinde, halkının çoğu Müslüman idi ve daru'l-İslam iken küfrün egemen olması ile daru'l-küfür oldu. Yaklaşık ikiyüz yıl onların egemenliği altında kaldı.[251] Orada her türlü küfür ve isyanı işledikleri halde, muhakkik alimlerden hiçbiri ülke için kullanılan daru'l-küfür isminin oradaki mustaz'aflar hakkında kullanıldığını söylemedi.

O gün Mısır halkı arasında alim ve salih fakihler de bulunmaktaydı. Bunlardan bazıları Ubeydilere karşı güç yetiremediği için imanını gizliyor ve öldürülme korkusundan dolayı Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hadislerini bile dile getiremiyordu.[252]

Müslüman halk Ubeydilere buğzediyor ve onlardan beri olduğunu belirtiyordu. Belki de bazıları bu buğzunu içinde gizliyordu. Suyuti, İbn-i Hallikan'ın Ubeydiler hakkında şöyle dediğini belirtir: "Gaybı bildiklerini iddia ederlerdi. Bu konuda haberleri meşhurdur. Hatta Aziz, bir gün minbere çıktığında üzerinde şöyle yazan bir yaprak gördü. 'Zulme ve haksızlığa razı olduk ama küfür ve ahmaklığa değil. Gaybı biliyorsan bize bu kağıdı kimin yazdığını söyle.'

Bir kadın da ona şöyle yazdı: 'Yahudileri Mişa ile, Hristiyanları İbn-i Nastur ile muzaffer, Müslümanları da senin ile zelil kılanın adına benim durumuma bakmanı istiyorum.'"[253]

Küfre götürecek bir sebep işlemedikleri sürece, o gün hicret edecekleri bir daru'l-İslam olmasına rağmen hicret etmeyip daru'l-küfürde ikamet eden Müslümanların bundan dolayı kafir olduklarını muhakkik alimlerden kim söylemiştir? Zamanımızda Müslümanların hicret edecekleri daru'l-İslam hükmünde olan bir belde olmadığı halde, daru'l-küfür hükmündeki beldelerde yaşayan Müslümanların kafir olacağını aklı başında hangi alim söyler?

---

[250] Hatta bunu Rasullullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* emri ile yaptıkları ve Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onlara, dinlerinde sebat edip Esved'in hakkından gelmek için çalışmaya devam etmelerini söylediği rivayet edilir. Bu konu için, Tarih'ut-Taberi ve diğer eserlere müracaat edilebilir. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Feyruz'un, Esved'i öldürdüğü haberini alınca Feyruz'u övdüğü de rivayet edilir.

[251] Nitekim İbnu'l-Cevzi, "en-Nasr ala Mısır" isimli kitabını bundan dolayı yazmıştır.

[252] İbrahim bin Said el-Habbal'ın, öldürülmekten korktuğu için hadis rivayet etmekten kaçındığı rivayet edilir. Bakınız: Mecmuu'l-Fetava, 35/85

[253] Suyuti, Tarihu'l-Hulefa, 13. Yahudi Mişa, Şam'da ve Hristiyan İbn-i Nastur, Mısır'da vali idi.

Zehebi'nin belirttiği gibi Ubeydiler, Müslümanlar için Moğollardan daha kötü idiler. Onlardan bazıları ashaba sövmek bir yana, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bile açıkça sövüyordu. Suyuti, Ebu'l-Hasan el-Kabisi'den şöyle rivayet eder: "Ubeydullah ve mensuplarının, insanları ashaba "Allah onlardan razı olsun" demekten vazgeçirmek için öldürdüğü alim ve insan sayısı dört binden fazladır. Bu insanlar bunu söylemekten vazgeçmeyip ölümü tercih ettiler. Ubeydullah, keşke sadece Rafızi olsaydı, bilakis kendisi zındıktı."[254]

Görüldüğü gibi o gün Mısır'da fakihler vardı. Ebu Muhammed el-Kayravani el-Keyzani'ni şöyle der: "Müslümanların İslam'ın hükümlerinden uzak kalıp dinlerinden ayrılmamaları için onlar arasında fakihler kalmıştı. Onlardan bazısı gizleniyor, bazısı ise dinini açıkladığı için öldürülüyordu. Kadı Ebu Bekr el-Bakıllani bunu şöyle belirtir: "Ubeydullah, Batınilerden idi ve İslam dinini yok etmek isteyen kötü bir insandı. Halkı saptırmak için alimleri ve fakihleri idam etti."[255]

Onların küfrünü açıklayarak karşı çıkanlardan biri, Ebu Bekr en-Nablusi'dir. Muiz ona şöyle dedi: "Duydum ki, "On tane okum olsa, dokuzunu Rumlara, birini de Mısırlılara atarım" demişsin. Bunun üzerine Ebu Bekr en-Nablusi *Rahimehullah*, "Hayır, böyle söylemedim" dedi. Muiz, onun sözünden döndüğünü zannetti ve "Peki ne söyledin?" dedi. Ebu Bekr en-Nablusi şöyle cevap verdi: "Dokuzunu size, birini Rumlar'a atmamız gerektiğini söyledim." Muiz ona bunun nedenini sorunca Ebu Bekr en-Nablusi şöyle dedi: "Çünkü siz ümmetin dinini değiştirdiniz, salih insanları öldürdünüz, Uluhiyyet nurunu söndürdünüz ve hakkınız olmayan şeyleri iddia ettiniz." Muiz bu cevaptan sonra onu halkın önüne çıkardı ve kamçılattı. Sonra bir Yahudi getirdiler ve derisini yüzmesini emrettiler. Yahudi onun derisini yüzerken kendisi Kur'an okuyordu. Yahudi, onun bu hali karşısında daha fazla dayanamadı ve kalbi hizasına geldiğinde çabuk ölüp kurtulması için bıçağı kalbine sapladı.[256]

Bütün bunlar, İslam topraklarının bazı yerlerinde egemen olan kafirlerin yönetimi altında Müslümanların kimisinin gizlenen mustaz'aflar olarak ve kimisinin de Allahu Teala'nın dinine sarılan mücahidler olarak bulunduğunu ve alimlerin, İslam'dan çıkaran ve küfre sokan bir iş yapmadıkları sürece onlara kafir demediğini, bununla birlikte kafirlere yardım ve destek verenleri, onlara dostluk gösterenleri yahut küfür yönetimlerinin safında

---

[254] Suyuti, Tarihu'l-Hulefa, 13

[255] Suyuti, Tarihu'l-Hulefa, 12

[256] İbn-i Kesir, El-Bidaye ve'n-Nihaye, 11/284 (Özet olarak). Zehebi, Siyeru Alami'n-Nubela, 16/148

olduğunu söyleyenleri tekfir ettiklerini göstermektedir. İbn-i Kesir *Rahimehullah*, Bakıllani'den şöyle nakleder: "Ubeydilerin mezhebi salt küfürdür. Akideleri Rafızıliktir. Dolayısıyla Ubeydullah'a itaat eden, ona dostluk besleyen ve meşru yönetici sayanlar da onun gibidir. Allahu Teala onu ve onun gibi olanları kahretsin."[257] Tarihte bunun örnekleri çoktur.

Sonuç olarak, küfrü gerektirecek bir şey işlemediği sürece İslam'a mensup olan ve İslam'ını ortaya koyan herkes Müslümandır. Nerede olursa olsun onun kanı, malı ve ırzı dokunulmazdır. Henüz daru'l-küfür iken, Mekke'de ikamet etmelerine ve imanlarını gizlemelerine rağmen Allahu Teala orada bu şekilde ikamet edenlerin Müslüman olduğunu şu ayette belirtmektedir: "Eğer (Mekke'de) kendilerini henüz tanımadığınız mü'min erkeklerle mü'min kadınları bilmeyerek ezmek suretiyle bir vebalin altında kalmanız ihtimali olmasaydı.."[258]

Nevevi'nin *Rahimehullah*, "Ravdatu't-Talibin" isimli kitabında şöyle geçer: "Daru'l-küfürde Müslüman zayıf olup dinini izhar etmeye gücü yoksa, orada ikamet etmesi haramdır ve daru'l-İslam'a hicret etmesi gerekir. Hicret edecek gücü yoksa, buna güç yetirinceye kadar mazurdur. Daru'l-küfür hükmündeki o yer, bu kişi hicret etmeden önce fethedilirse, hicret vacibiyeti bu kişi üzerinden düşer. Halk kendisine itaat ettiği için veya kendisini koruyan bir aşirete sahip olduğu için dinini izhar etme gücü varsa ve dininden dolayı tehlikeden korkmuyorsa, hicret etmesi vacip değildir. Sadece onların nüfusunu fazla göstermemek veya onlara meyletmemek yahut kendisine komplo kurmamaları için hicret etmesi müstehap olur. Böyle bir durumda da olsa hicret etmesinin vacip olduğu da nakledilir ancak müstehap olması daha kuvvetlidir."[259]

Maverdi şöyle der: "Daru'l-küfürde adamın ehli ve aşireti varsa ve dinini izhar etmesi mümkün ise, hicret etmesi caiz değildir. Çünkü bulunduğu yerin kendisi daru'l-İslam olmuştur."

Reşid Rıza, Maverdi'nin bu görüşü hakkında şöyle der: "Bu, batıl bir sözdür. Çünkü sırf adamın dinini izhar edebilmesi, küfür hükümlerinin uygulandığı bir yeri daru'l-İslam yapmaz. Bütün Avrupa ülkelerinde, Müslümanlar ile savaş halinde oldukları halde, kimseye dinini izhar etmesi veya buna davet etmesi sebebi ile bir baskı yapılmamaktadır. Kaldı ki daru'l-İslam olan yerler arasında hicret, icma ile her zaman caizdir. Maverdi yukarıdaki cümle-

---

[257] El-Bidaye ve'n-Nihaye, 11/284

[258] 48 Fetih/25

[259] Ravdatu't-Talibin, 10/282

sinde belirttiği kişi için "hicret onun üzerine vacip olmaz" deseydi daha makul olurdu. İhtimaldir ki asıl ibare bu olup nakilde yanlışlık olmuştur."[260]

Allahu Teala, hata ile Müslümanı öldürmenin hükümlerini belirterek şöyle buyurur: "Eğer ölen mü'min olduğu halde, size düşman olan bir toplumdan ise, mü'min bir köle azad etmek gerekir."[261] Allahu Teala, daru'l-harpte düşmanlar ile birlikte ikamet etmesine rağmen hata ile öldürülen kişiye Müslüman demiştir. Seleften bir kesimin, fakihlerin ve tefsircilerin görüşü budur. İbn-i Cerir de bunu söylemiştir.[262]

Şevkani *Rahimehullah* şöyle der: "Küfür diyarında olup Müslüman olduktan sonra hicret etmeyen ve iki taraf arasında meydana gelen savaşta Müslümanlar tarafından, Müslüman olduğu bilinmeden öldürülen kişi için öldüren kişi diyet ödemez. Sadece Müslüman bir köle azad eder. Diyet ödemesinin gerekmediği konusunda ihtilaf vardır. Kimilerine göre öldürülen kişinin velisi kafirdir ve diyet alma hakkı yoktur. Kimilerine göre ise, öldürülen Müslüman kişinin dokunulmazlığı derece olarak daha düşüktür. Çünkü Allahu Teala şöyle buyurur: "İman edip de hicret etmeyenler ise, onlar hicret edinceye kadar size onların mirasından hiçbir şey yoktur (siz onlara varis olamazsınız). (Bununla beraber) eğer onlar din hususunda sizden yardım isterlerse, sizinle aralarında sözleşme bulunan bir kavim aleyhine olmaksızın (o Müslümanlara) yardım etmek üzerinize borçtur. Allah yapacaklarınızı hakkıyla görmektedir."[263]"[264]

Hicretin vacip olduğu daru'l-İslam bulunmasına rağmen hicret etmeyip daru'l-küfürde ikamet eden bu insanları Allahu Teala'nın Müslüman olarak isimlendirdiği unutulmamalıdır.

Şevkani bu açıklamasının devamında, alimlerden bazılarının, onun diyetini vacip gördüğünü ve beytu'l-mala ödenmesi gerektiğini söylediklerini belirtir. Bu ve üzerinde durduğumuz konu hakkında söylediklerimize Ebu Davud ve Tirmizi'nin, Cerir bin Abdullah'tan rivayet ettikleri şu hadis de delalet etmektedir: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Has'am'ın üzerine bir seriyye gönderdi. Onlardan bazıları secdeye kapanarak korunmak istediler. Ama derhal öldürüldüler. Bu durum Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ulaştı. Bunlar için yarım kan diyeti verilmesini emretti ve "Müşrikler

---

[260] Şerhu'l-Erbain en-Neveviyye, 13
[261] 4 Nisa/92
[262] Bakınız: Ravdatu't-Talibin, 9/381
[263] 8 Enfal/72
[264] Bakınız: Fethu'l-Kadir, 1/498

arasında ikamet eden her Müslümandan beriyim, onların ateşleri birbirine görünmemelidir" buyurdu."

Hadisin mürsel olduğu söylenmiştir. Çünkü ravileri arasında Cerir bulunmaktadır. Fakat bazı alimler rivayet yollarının tamamına bakarak sahih olduğunu söylemiştir.

Hattabi ve bazı alimler, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Müslüman olduklarını bildiği halde, onlar için yarım kan diyeti ödenmesini emretmesinin sebebi olarak, kafirler arasında ikamet ederek öldürülmelerine kendilerinin katkı sağlamış olmalarını belirtmişlerdir.[265]

Bütün bunlar, hicret etmekte kusur etmesine ve müşrikler arasında ikamet etmeye devam etmesine rağmen, bu ve benzerlerinin tekfir edilmeyeceğini gösterir. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu kişileri Müslüman olarak isimlendirmesi bu konuda en büyük delildir. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* müşrikler arasında ikamet edenlerden beri olduğunu belirtmesi ve bu şekilde beraatin ise ancak kafirler için olması da bu söylediğimize engel değildir. Çünkü burada sözü edilen beraat, hadiste açıklandığı gibi, diyet borcundan beri olmaktır.[266] Bunu Kur'an belirtmekte ve sünnet açıklamaktadır. Allahu Teala şöyle buyurur: "İman edip de hicret edenler, Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenler ve (Muhacirleri) barındırıp yardım edenler var ya, işte onların bir kısmı diğer bir kısmının velileridirler. İman edip de hicret etmeyenler ise, onlar hicret edinceye kadar size onların mirasından hiçbir şey yoktur (siz onlara varis olamazsınız). (Bununla beraber) eğer onlar din hususunda sizden yardım isterlerse, sizinle aralarında sözleşme bulunan bir kavim aleyhine olmaksızın (o Müslümanlara) yardım etmek üzerinize borçtur. Allah yapacaklarınızı hakkıyla görmektedir."[267]

Böyle kişiler vacip olan hicret görevini yerine getirmeyip daru'l-küfürde ikamete devam etme suçunun yanında müşriklere destek olma ve Müslümanlarla savaşma suçunu da işlemiş ise, bu durumda onlardan beraat tam manası ile gerçekleşir. İbn-i Hazm *Rahimehullah* yukarıda aktardığımız hadisi belirttikten sonra şöyle der: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sadece kafirden beri olur. Çünkü Allahu Teala, "Mü'min erkeklerle mü'min kadınların da bir kısmı, bir kısmının velileridir"[268] buyurmaktadır. Bundan da anlaşılıyor ki kendi iradesiyle daru'l-küfre katılıp İslam devletindeki Müslü-

---

[265] Bakınız: Avnu'l-Mabud, 7/218

[266] Beyhaki'nin 9/12-13 sayfadaki rivayetinde ise "Müşrikler ile beraber ikamet eden kişiden zimmet uzaktır" şeklinde geçer. Bu rivayette Haccac bin Erat bulunmaktadır.

[267] 8 Enfal/72

[268] 9 Tevbe/71

manlar ile savaşan kişi mürted olur ve işlediği bu sebebe binaen mürted için geçerli olan hükümler onun için de uygulanır. Bu, ele geçirildiğinde öldürülmesi, malının mübahlığı, nikahının batıllığı gibi bütün hükümleri kapsar. Ancak korktuğu bir zulümden dolayı daru'l-harbe giden, fakat Müslümanlarla savaşmayan, onların aleyhine düşmana yardım etmeyen ve Müslümanlar arasında kendisine eman verecek kimse bulamayan kişi bundan müstesnadır. Çünkü bu hali ile, ikrah altında bulunan bir kişidir."[269]

Müslümanlarla savaşmak ve onlara karşı kafirlere yardım etmek amacıyla daru'l-küfre gitmek küfürdür. Çünkü böyleleri, Allahu Teala'nın dinine karşı savaşan ve Tevhid ehline karşı kafirlere yardım eden kişiler durumundadır. Ancak bu hüküm, daru'l-küfürde bulunan herkesi kapsamaz.

İbn-i Hazm şöyle der: "Ez-Zehri Muhammed bin Müslim bin Şihab'ın Hişam bin Abdulmelik öldüğü zaman Bizans'a kaçacağını söylediğini daha önce aktarmıştık. Çünkü Velid bin Yezid onun kanını heder edeceğini söylemişti. Velid, Hişam'dan sonra yönetici olacaktı. Bu durumda olanlar mazur sayılırlar. Hindistan, Pakistan, Çin, Türk, Sudan, Bizans topraklarında oturan Müslümanların durumu da böyledir. Güç yetirememesi, gerekli maddi imkana sahip olmaması, hasta olması veya yol bulamaması gibi sebeplerden dolayı hicret edemeyenler de mazurdur. Ancak bu kişiler, daru'l-küfür olan yerlerde bir takım hizmetler ile veya yazışmalar ile Müslümanlara karşı kafirlere yardım ederlerse kafir olurlar."[270]

Kimilerinin yaptığı gibi, "bir takım hizmetler ile veya yazışmalar ile Müslümanlara karşı kafirlere yardım ederlerse" sözünü aşırı uçlara çekmemek gerekir. Görüldüğü gibi, İbn-i Hazm *Rahimehullah*, bu yardımı, Müslümanlarla savaşmaya bağlamıştır. Küfür olan hizmet ve yardım budur. Yani Müslümanlar ile savaşmak, sadece yazı ve benzeriyle de olsa, onlara karşı kafirleri desteklemek küfürdür. Sadece onlara hizmet etmek ve yazı yazmak ise, tek başına küfür için sebep niteliğinde değildir. Allah'ın izni ile, kafirlerin yanında çalışmak bölümünde bu konu ayrıntılı olarak ele alınacaktır.

İbn-i Hazm *Rahimehullah* şöyle devam eder: "Müslümanların yurduna gitmeye ve onlara katılmaya gücü yettiği halde sadece dünyalık elde etmek için kafirler arasında zımmi gibi kalırsa, küfürden uzak sayılmaz. Böyle bir durumda olan için bir mazeret göremiyoruz. Allahu Teala bundan hepimizi korusun. Kafir olan aşırı fırkalara ve onların yolundan gidenlere itaat ederek onların beldelerinde ikamet edenler ise böyle değildir. Çünkü Mısır'da, Kayravan'da (Ubeydilere işaret etmektedir) ve başka yerlerde İslam açığa

[269] El-Muhalla, 13/138-139

[270] El-Muhalla, 13/138-139

vurulmaktadır ve buradaki fırkaların mensupları, bütün kötülüklerine rağmen İslam'dan beri olduklarını açıkça söylememektedirler. Bunlar, hakiki manada kafir iseler de, Müslüman olduklarını belirtmektedirler.

Kendi isteğiyle Karamitaların yurdunda ikamet edenler, şüphesiz kafir olurlar. Çünkü kafir olduklarını açıkça ilan etmektedirler. Allahu Teala hepimizi bundan korusun.

Ancak küfre götüren bazı heveslerin ortaya çıktığı bir ülkede ikamet edenler kafir olmazlar. Çünkü orada açığa vurulan İslam'dır. Tevhid, Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* peygamberliğini ikrar, İslam dışındaki bütün dinleri red, namaz, oruç ve İslam'ın diğer esasları orada açıkça ifade edilmektedir. Hamd Allahu Teala'ya aittir."

Şüphesiz bütün bunlar kendisine hicret edilebilinecek bir İslam yurdunun bulunması halinde geçerli olan durumlardır. Allahu Teala'nın birliği, Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* peygamberliği, namaz ve oruç gibi İslam'ın temel ilkeleri ve kafirliklerine rağmen yöneticilerin kendilerini Müslüman saymaları gibi durumların olduğu bir yerde ikamet edenleri, İbn-i Hazm'ın İslam'ın dışında görmemesi üzerinde düşünmek gerekir. Bunun günümüz İslam ülkelerinin durumuna tıpatıp benzediğini hiçbir kimse inkar edemez.

Müşrikler arasında ikamet edenler ile ilgili Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yukarıda aktarılan hadisi de daru'l-İslam'ın bulunduğu bir dönemde söylenmiştir. Bu, Mekke'nin Fethi'nden önce hicretin vacip olduğu bir döneme rastlamaktadır. Müşrikler arasında ikamet etmelerine ve dokunulmazlıklarının azalması ve velayetlerinin zayıflaması gibi cezalar ile cezalandırılmış olmalarına rağmen, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onları tekfir etmemiştir.

Kendisine hicret edilecek bir İslam yurdu olmadığı zaman, Müslüman kişi Allahu Teala'dan korkar, şirkten kaçınır ve müşrikleri Müslümanlara karşı desteklemez ise, daru'l-küfürde ikamet etmesinden dolayı mazur sayılır. Çünkü hicret edeceği bir İslam yurdu bulunmamaktadır ki daru'l-küfürde ikamet etmesi sebebi ile kafir olması bir yana, günahkar olsun. Böyle bir durumda Allahu Teala'nın dinine yardım etmek, Tevhid'i izhar etmek, şirk ve küfür ile mücadele etmek için daru'l-küfürde ikamet etmesinde dini açıdan bir sakınca yoktur. Çünkü böyle bir Müslüman bundan dolayı iyilik kazanmış ve Allahu Teala'nın dinini yerine getirmiş olur.

Ondan fazla sahabeden *Radıyallahu Anhum* rivayet edilen bir hadiste Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Ümmetimden bir grup Allah'ın emrini yerine getirmeye devam edecektir. Onları yalnız bırakanlar

veya kendilerine muhalefet edenler, Allah'ın emri gelinceye kadar onlara bir zarar veremezler ve onlar insanlara karşı muzaffer olacaklardır."[271] Başka bir hadiste ise şöyle geçmektedir: "Kıyamet gününe kadar atın alnına hayır bağlanmıştır: Bu hayır sevap ve ganimettir."[272] Bu iki hadis kıyamet gününe kadar sadık ve mücahid Müslümanların var olacağını, daru'l-İslam olsun veya olmasın, her durumda bu Müslümanların bulunacaklarını belirtmektedir.

Nitekim İslam yurduna dönüştürmek için çalışma yapmanın mümkün olduğu durumlarda Müslümanların daru'l-küfürde ikamet etmesinin vacip olduğu da belirtilmiştir. Eş-Şirbini şöyle der: "Daru'l-harpte tehlikeden ve küfürden uzak olarak ikamet etmek mümkün ise, orada kalmak vacip olur. Çünkü bu durumda kişi için orası daru'l-İslam konumundadır. Oradan hicret ederse, daru'l-küfür olur. Bu nedenle oradan hicret etmesi haramdır. Şayet hicret etmek ile Müslümanlara yardımcı olacaksa, hicret etmesi daha iyidir. Nitekim Maverdi "Orada ikamet ediyorsa, onlarla İslam için çarpışır ve gücü yeterse onları İslam'a davet eder" demektedir."[273]

Nevevi *Rahimehullah*, Ravdatu't-Talibin'de, "el-Havi" isimli kitabın yazarının şöyle dediği nakledilir: "Orada ikamet etmek ile İslam'ın yerleşmesini umuyorsa, ikamet etmesi daha iyidir. Daru'l-harpte kendini koruma ve yerleşme gücü varsa, ikamet etmesi vacip olur. Çünkü orası kendisi için daru'l-İslam'dır. Oradan hicret ederse bulunduğu yer daru'l-harp olur ki bu da haramdır. Kafirleri davet etme ve onlarla çarpışma gücüne sahipse, bunu yapması gerekir. Bu güce sahip değil ise, bu ikametten vazgeçer. Allahu Teala en doğrusunu bilir."[274] Bu alimlerden aktarılan ve bazı durumlarda daru'l-küfürde ikamet etmenin vacip olduğu belirtilen görüşler üzerinde düşünmek gerekir. Bu görüşler nerede, daru'l-küfürde ikamet ettiği için insanları tekfir eden aşırıların yaptıkları nerede?!

İbn-i Hacer *Rahimehullah* şöyle der: "Hadis, at üzerinde savaşa gitmeyi teşvik etmektedir. İslam'ın ve Müslümanların kıyamet gününe kadar devam edeceğini de müjdelemektedir. Çünkü cihadın sürmesi, mücahidlerin, yani Müslümanların devam etmesi demektir. Bu da "Ümmetimden bir grup kıyamet gününe kadar hak üzere savaşmaya devam edecektir" hadisinin manası ile aynıdır."[275]

---

[271] Muttefekun aleyhi

[272] Muttefekun aleyhi

[273] Muğni'l-Muhtac, 4/239

[274] Ravdatu't-Talibin, 10/282

[275] Fethu'l-Bari, "İyi ve Facir Yöneticinin Yanında Cihad Devam Edecektir" bölümü

Huzeyfe'den *Radıyallahu Anhu* rivayet edilen ve üzerinde ittifak bulunan hadis de buna yakındır. Bu hadiste şöyle geçer: "Allah Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*; "Müslümanların imam ve cemaatine sarıl", dedi. "Müslümanların hiçbir imamı ve cemaati olmazsa", dedim. Bunun üzerine Allah Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu: "Bir ağacın kökünü gevmek pahasına da olsa, ölüm sana gelinceye kadar o fırkaların hepsinden ayrı dur."[276]

Müslüman cemaatin veya imamın (ki bunlar daru'l-İslam'ın iki ana unsurudur) olmamasının, kişinin mü'min veya kafir olmasıyla bir ilgisi yoktur. Kişinin kafir olması, ancak küfre götüren bir sebebi işlemesi ile olur.

Bütün bu aktarılanlar göstermektedir ki, herhangi bir engel sebebi ile veya dinini yaşama imkanına sahip olması, cihad etmesi ve İslam dinine yardım etmesi gibi bir nedenden dolayı Müslüman kişi daru'l-küfürden hicret etmez ise, Müslüman olarak kalmaya devam eder ve dolayısıyla da kanı ve malı diğer Müslümanlar için haram olur. Hicret edebileceği bir İslam yurdunun bulunmaması halinde, Müslümanın orada kalıp hicret etmemesi evleviyat ile geçerlidir. Kaldı ki Allahu Teala, insanın iradesi dışında meydana gelen şeylerden dolayı kişiyi tekfir etmez. Aksine, tesbiti mümkün olup insanın kendi iradesiyle işlediği küfre götüren bir amel veya söylediği söz sebebiyle kişi tekfir edilir.

Bir de daru'l-küfür adı verilen bir belde, sonradan bu niteliği kazanmış ise, durum daha farklıdır. Çünkü daru'l-küfür ismini alıncaya kadar İslam beldesi idi. O belde düşman tarafından işgal edilmiş bir durumdadır ve halkı da hala Müslümandır. Bu durumu hamaset sahibi birçok kişi görmemiş veya görmezden gelmiştir. Bu kişiler, asıl itibari ile daru'l-küfür olan ile sonradan düşmanın işgali sebebi ile bu niteliği kazanan beldeler arasında ayırım yapmamaktadırlar. Halkı Müslüman olup sonradan düşman işgali nedeni ile daru'l-küfür olarak nitelenen yerlerde ölü, buluntu, deli gibi kimliğini bilmenin mümkün olmadığı kişiler için kurallar konulmuş ve böylelerinin Müslüman ve masum oldukları belirtilmiştir. Bu ise orada tek bir Müslüman kalmasa bile, Müslümanların dokunulmazlığını belirtmek içindir. Çünkü İslam üstündür ve onun üstünde başka bir şey olamaz. Hatta bazıları bir tek Müslüman ortaya çıkmasa bile, imanını gizleyen bir mü'minin bulunma ihtimali nedeni ile oranın daru'l-İslam olduğunu söylerler.[277]

---

[276] Muttefekun aleyhi

[277] Bakınız: El-Muğni, Kitabu'l-Lakit, Ravdatu't-Talibin, 5/433-434

Nevevi *Rahimehullah*, Ravdatu't-Talibin'de Rafii'nin, içerisinde bulunan beldenin durumuna göre hüküm verilen buluntudan bahseden görüşünü belirtir ve daru'l-İslam'ın üç türlü olduğuna dair şu sözünü aktarır:

Birincisi: Müslümanların ikamet ettiği belde: Burada zimmet ehlinden insanlar da bulunsa, İslam galip unsur olarak değerlendirilir ve orada bulunup, kimliğinin tesbitinin mümkün olmadığı kişi de Müslüman olarak kabul edilir.

İkincisi: Müslümanların fethettiği ve cizye ödemeleri karşılığında eski sahiplerinin ikamet etmelerine izin verildiği veya fethetmelerine rağmen Müslümanların ikamet etmedikleri beldeler: Bu beldelerde bir tek Müslüman dahi olsa, bulunan ve kimliği tesbit edilemeyen kişi Müslüman olarak kabul edilir. Müslüman kişi yoksa, buluntu kişi kafir olarak kabul edilir.

Üçüncüsü: Müslümanların önceden ikamet ettiği, ancak daha sonradan kafirlerin galip gelerek işgal ettiği belde: Bu beldelerde ise bulunan bu kişinin Müslüman olduğuna tanıklık yapacak bir kişi çıkmaz ise, buluntu kişi kafir olarak kabul edilir. Ebu İshak ise, Müslüman olarak şöhret kazanan bir kişinin olmasından veya İslam'ını gizleyen birinin bulunması ihtimalinden dolayı buluntu kişinin Müslüman olarak kabul edileceğini söylemektedir.

Daru'l-İslam ile ilgili durumlarda işin mahiyeti budur. Aslen daru'l-küfür olan beldeler hakkında ise şöyle der: "Daru'l-küfürde Müslüman yoksa, buluntu kişi kafir olarak kabul edilir. Orada ikamet eden Müslüman tacirler varsa, beldenin hükmüne binaen kafir olduğuna değil, İslam'ın üstünlüğüne binaen Müslümanlığına hükmedilmesi en doğru olandır."

Aslen daru'l-küfür olan beldelerde bile buluntu kişinin Müslüman sayılması konusunda alimlerin İslam'ın üstünlüğü ve Müslümanların kanlarının dokunulmazlığı ilkesine ne kadar özen gösterdiğine dikkat edilmelidir. Sonradan daru'l-küfür olan bir beldede bulunan kişiler için bu özen daha öncelikli olarak gösterilmelidir.

Egemenliğin kafirlerin elinde olması ve hükümlerin de küfür hükümleri olmasına binaen beldeye daru'l-küfür adı verildiğine göre, özellikle sonradan daru'l-küfür olan beldelerde ikamet eden herkesin kafir olduğuna hükmetmek caiz değildir. Çünkü o beldeye, daru'l-küfür ismi orada ikamet edenler ve onların dinlerine göre verilmemiştir. Dolayısıyla da beldenin hükmüne bakarak kişiler hakkında küfür hükmünü vermek nasıl doğru olabilir? Bu isimlendirme, ülkede ikamet eden çoğunluğun dinine göre yapılmış olsaydı, o zaman bunu genel kural haline getirmek doğru olurdu. Ancak durum bunun aksinedir. Bu nedenledir ki fakihlerin, kitap ehlinin kendilerini Müslümanlardan ayıracak bir kıyafet ile dolaşmalarının zorunlu tutulduğu ve mürtede hayat hakkının tanınmadığı yerlerden veya İslam'ın girmediği ve Müslümanların çoğunluğu oluşturmadığı asli daru'l-küfürden

söz ettikleri zaman, beldeye binaen verilen hükümleri çok dar alanda kullandıkları görülür.

Her halukarda, fakihlerin beldenin durumuna binaen verdikleri hükümlerin (istishab) ve konuların, üzerinde durduğumuz ve red ettiğimiz mesele ile bir ilgisi yoktur. Fakihler, sadece ölüm, yaş küçüklüğü, delilik ve buna benzer sebepler ile kimliği tespit edilemeyen kişiler hakkında beldelerin hükümlerini kullanmışlardır. Bununla birlikte fakihler, beldenin durumuna binaen hakkında hüküm verilen buluntu kişinin velisinin bulunması veya durumunu açığa çıkaracak kuvvetli bir delilin ortaya çıkması ile beldenin durumuna binaen verilen hükümden vazgeçileceği ve ortaya çıkan diğer delilin asıl olarak alınacağını belirtmişlerdir.[278]

Nitekim usül alimleri istishab[279] delilinin en zayıf delil olduğunu ve sadece zahiren isbatın mümkün olmadığı durumlarda bu yola başvurulabileceğini söylemişlerdir. İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Zahir, istishabtan önce gelir. Şeriatın genel bütün işleri buna göredir. İstishab deliline sarılmak, kesin olarak başvurulacak en zayıf delildir. Sadece bu delile dayanarak ve yokluğunu gerektiren başka bir delile dayanmayarak eşyanın yokluğunu söylemek caiz değildir. Böyle yapan kişi yalan söylemiş ve bilmeden konuşmuş olur."[280]

Yine şöyle der: "Güç yetirildiği halde ve buna imkan olduğu halde, özel delilleri araştırmadan sadece istishab delili ile hüküm veya fetva vermenin doğru olmadığı konusunda İslam alimleri icma etmişlerdir. Çünkü Allahu Teala'nın ve Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* vacip veya haram kıldığı bütün şeyler istishaba aykırıdır. Şeriatın delillerine bakmadan istishab ile hüküm vermek doğru olmaz."[281]

İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* şöyle der: "Kadın veya erkek adaletli bir şahidin tanıklığı istishab delilinden daha kuvvetlidir. Çünkü istishab delili, en zayıf delillerdendir. Bu nedenle inkar ile, şahit ve yemin ile veya halin delaleti ile geçersiz olur."[282]

Görüldüğü gibi, alimler istishab delilini karinelerin bulunmadığı ve zahiri belirlemenin mümkün olmadığı dar alanlarda kullanmışlardır. İstishab delilini, en ufak başka zahiri bir delil veya sima ya da şahitlik iptal eder.

---

278 Bakınız: El-Muğni, "Kitabu'l-Murted" bölümü.

279 Ölü, çocuk veya deli olması sebebi ile kişinin kimliğinin tesbit edilmesinin mümkün olmadığı durumlarda, beldenin hükmüne binaen hüküm verilmesi

280 Mecmuu'l-Fetava, 23/13 -Özet olarak-

281 Mecmuu'l-Fetava, 29/90

282 İlamu'l-Muvakkıin, 1/96

Oysaki günümüzde tekfirde aşırıya gidenler, mücahidlerin, salih Müslümanların veya mustaz'af insanların sergiledikleri İslami özelliklere itibar etmeden istishab delilini kullanmaktadırlar. Bunlar, kendi koydukları kurallara dayanarak istishab delilini, insanların gerek söz ve gerekse fiil olarak sergiledikleri açık İslami alametlerin önünde tutmaktadırlar. Üstelik hakkında konuştukları beldeler, asli daru'l-küfür değil, sonradan daru'l-küfür ismini almış olan yerlerdir. Dolayısıyla onların bu kuralları her yönden çok zayıftır. Bu kadar zayıf bir kurala dayanarak insanların kan, mal ve ırzlarının dokunulmazlığını ortadan kaldırmaları elbette batıl ve geçersiz bir şeydir.

Şunu da belirtmekte yarar vardır ki; Tağutların askeri ve yardımcıları durumunda olanların kafir olduğunda şüphe yoktur. Çünkü bize göre bunlar, aksi ortaya çıkıncaya kadar asıl olarak kafirdirler. Bizim bu hükmümüz, beldenin hükmüne binaen verdiğimiz bir hüküm değil, nasslara ve zahire dayanan bir hükümdür. Zira tağutların askerleri, polisleri, istihbaratlar ve emniyet güçlerinde zahiren görünen şirkin ve müşriklerin dostları olduklarıdır.

Bunlar küfür kanunlarını gözetleyen gözlerdir. Tağutların tahtlarını korumakta, sağlamlaştırmakta ve tağutların küfrüne karşı çıkıp, Allahu Teala'nın şeriatının uygulanmasını isteyen insanları her türlü ceza ile cezalandırmaktadırlar. Tağutlar, onların koruması altında İslam'ın hükümlerini devredışı bırakmakta, küfür kanunlarını ortaya koymakta, uygulamakta, içki, faiz, zina, irtidat gibi haramları mübah saymaktadırlar. Bunların makamı, görevi ve yaptıkları iş budur. Bunların küfre girmelerinin açık olan iki sebebi, tağutların kanunlarının çıkarılması ve korunmasında görev almaları ve muvahhidlere karşı bu kanunların sahiplerini destekleyip onları korumaları olarak özetlenebilir.

Açık nasslar, bu iki uygulamanın da küfrün açık birer sebebi olduğunu göstermektedir. Bunları başka yerlerde açıkladık. Burada ise amacımız sadece buna dikkat çekmektir. Allahu Teala, kafirlerin evliyası ve dostları hakkında genel ve sağlam kuralı koymuştur. Allahu Teala şöyle buyurur: "İman edenler Allah yolunda savaşırlar, kafirler ise tağut yolunda savaşırlar. O halde şeytanın dostlarına karşı savaşın; şüphe yok ki şeytanın düzeni ve tuzağı zayıftır."[283] Başka bir ayette ise Allahu Teala şöyle buyurur: "Ey iman edenler! Yahudileri ve Hristiyanları dost edinmeyin. Zira onlar birbirinin dostudurlar. İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna yol göstermez."[284] Dolayısıyla, kafirleri dost edinenler,

---

[283] 4 Nisa/76

[284] 5 Maide/51

onlara yardım edenler, tağut yolunda savaşanlar, dili veya eli ile onları destekleyenler, kafirlerden olurlar.

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kafirlere, yardımcılarına ve yoldaşlarına karşı tavrı bu olmuştur. Müslüman olduğunu iddia etmesine rağmen, Bedir Savaşı'nda müşriklerin safında yer alıp esir düştüğünde Abbas'a yapılan muamele bilinmektedir. Bunun bir benzeri de Müslim'de rivayet edilmiştir. Sakifoğulları kabilesinin işbirlikçisi Beni Ukayl'den bir adam Sakif kabilesiyle savaşa katılıp esir düşünce, Müslüman olduğunu söylemesine rağmen Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onu serbest bırakmayıp kendisine kafirlere uygulanan muameleyi uygulamış, devesini ganimet olarak almış ve onu iki Müslüman esir karşılığında serbest bırakmıştır.

Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sonra O'nun ashabı da *Radıyallahu Anhum* Allahu Teala'nın dinine karşı güç ve kuvvet ile karşı çıkan kişilere aynı muameleyi uygulamışlardır. Müseylemetu'l-Kezzab ve taraftarları hakkında ve yine Tuleyha ve taraftarları hakkında Ebu Bekr'in ve diğer Müslümanların tavrı bu olmuştur. Bunları tekfir ederek kendilerine mürted muamelesini uygulamışlardır.

Bu nedenledir ki alimler, Müslümanlar ile savaşan kişilerin ve yardımcılarının mal ve canlarının mübah olduğunu söylerler.[285] İbn-i Kudame el-Hanbeli *Rahimehullah*, "El-Muğni" isimli eserinde şu başlıkta bir bölüm açmıştır; "Müslümanlara karşı savaşırken esir düşen kişinin, Müslümanlığını iddia etmesi ancak muteber bir delil ile kabul edilir. Çünkü sergilediği haline aykırı bir durum iddia etmektedir."[286] İbn-i Kudame *Rahimehullah* kitabındaki bu bölümde, Bedir Savaşı'nda yer alan Sehl bin Beyza olayını örnek olarak belirtmektedir.

Ayrıca Abbas'ın *Radıyallahu Anhu* durumu da buna örnek niteliğindedir. Bu nedenle bizim, şirk ve küfrü destekleyen kurumlara mensup olan kişiler hakkında verdiğimiz hüküm, kufürdür. Bu kişilerin her biri hakkında küfür hükmünü vermekteyiz ve İslam'a mensup olduğunu kanıtlayan ve tekfirini engelleyen bir mani ortaya çıkmadıkça kendisinden sadır olan zahiri sebeplere binaen her birinin kafir olduğunu söylemekteyiz. İslam yönetimine karşı çıkan ve kendilerini savunanlar (dolayısıyla mümteni konumunda olanlar) hakkında engellerin araştırılmasının vacip olmadığını daha önce belirtmiştik. Ancak bazıları hakkında böyle bir engel ortaya çıkarsa onu tekfir etmeyiz. Herhangi bir engel ortaya çıkmadıkça, bizim için asıl olan onların

---

[285] Bakınız: El-Muğni, 8/297. Çünkü düşman ancak destek ile Müslümanlara karşı savaşma imkanı bulabilmektedir.

[286] El-Muğni, 8/261

tekfir edilmeleridir. Onların batıni hallerini ise Allahu Teala bilir. Biz sadece zahire göre hüküm vermek ile emrolunmaktayız. İnsanların kalbini yarmak ve içinde gizlediklerini ortaya çıkarmak ile görevlendirilmedik. Aksi ortaya çıkıncaya kadar bu kurumların aslı ve zahiri İslam değildir. Halbuki aynı yönetimlerin başka kurumları için bunu söylememekteyiz. Çünkü ayrı olarak değerlendirdiğimiz kurumlarda asıl olan, şirki ve müşrikleri desteklemek ve korumak değildir. Misal olarak aksi ortaya çıkmadıkça doktorlarda asıl olanın küfür olduğunu söylememekteyiz. Yine başka bir sebepten dolayı küfre girmedikçe, salt olarak öğretmenlik yapmanın da küfür olduğunu söylememekteyiz. Bu görevler ile ilgili açıklamayı Allah'ın izni ile ileride yapacağız. Bu görevlerin hakikati ve tabiatı şirki ve müşrikleri desteklemek değildir. Evet, bu görevlerde çalışan kimileri şirki ve müşrikleri desteklemektedir. Fakat bu, görevin hakikatinden ileri gelmemektedir. Nitekim bu tür kurumlarda görevli olmayıp şirki ve müşrikleri destekleyenler de bulunmaktadır.

Sonuç olarak, şirki ve müşrikleri desteklemek veya küfür anayasalarına uygun kanunlar yapmak gibi açıkça küfür sebebi olan işlerin küfür olduğunu ve bu işlerde görev alanların kafir olduklarını söyleriz. Durumu açık olmayan işlerin hükmünü ise Allahu Teala'ya bırakırız.

-3-

DURUMU KAPALI OLAN BİR MÜSLÜMANIN ARKASINDA, BU MÜSLÜMANIN AKİDESİNİ ÖĞRENİNCEYE KADAR NAMAZ KILMAYI TERKETMEK

İslam alametlerinden birini veya birden fazlasını taşıyan ve kişiyi dinden çıkaracak bir şey işlediği de bilinmeyen (durumu kapalı olan Müslüman) kişinin kafir olduğunu söyleyerek arkasında namaz kılmamak da aşırıya kaçanların düştükleri hatalardan biridir. Bunlar, durumu kapalı olan kişilerin tağutu reddettiği ve tekfir ettiğini açıkça söylemelerini şart koşarlar. Bu talepleri onların hevalarına göre durumun ortaya çıkmasına yolaçar. Bu hataya düşenlerden bazıları ise tağuta yandaşlık yapan ve onu tekfir etmeyen alimleri rahip ve haham olarak sayarak tağut olarak nitelemiş ve bu alimleri kafir saymayanları da tekfir etmişlerdir. Bu tür alimleri tekfir de etse, tağutların yönetimine karşı çıkıp onlara düşman olduğunu da söylese, bu akidesini açığa vurmayan kişinin arkasında namaz kılmazlar. Daha önce onlardan bir kesim bana bu şekilde davrandı. Beni tekfir etmek ile yetinmeyip arkamda namaz kılan herkesi de tekfir ettiler.

Kesin olarak bildiğimiz ve inandığımız şu ki, İslam'ın muteber alametlerinden birini izhar eden kişinin içinde gizledikleri Allahu Teala'ya havale edilerek dünyevi işlerde kendisine Müslüman muamelesi yapılır. Çünkü kişinin içinde gizledikleri Allahu Teala'yı ilgilendirir ve dünyevi ahkamda bunun üzerine hüküm bina edilmez. Kendisini İslam'dan çıkaracak bir söz söylemediği veya bir fiil işlemediği sürece, bu tür kişilerin arkasında namaz kılınır, kendisine selam verilir ve kestiği yenir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Kim bizim kıldığımız namazı kılar, bizim kıblemize yönelir ve bizim kestiğimizi yerse bu kimse Müslümandır."[287]

Hadiste geçen, "kestiğimizi yerse" ifadesinden maksat, İslam'a uygun olarak kesilen hayvan etini yemesi demektir. Müşriklerin yediği gibi Allahu Teala'nın haram kıldığı ölü hayvan etini yemez. Buhari'nin merfu olarak rivayet ettiği şu hadis de bunu açıklamaktadır: "İnsanlar La İlahe İllallah deyinceye kadar onlarla savaşmakla emrolundum. Kim bunu söyler, nama-

---

[287] Buhari, Enes hadisinden.

zımızı kılar, kıblemize yönelir ve kestiğimiz şekilde keserse, hak etmeleri dışında malları ve kanları bize haram olur. Hesapları ise Allah'a aittir."

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hayvan kesimine İslam'ın diğer prensiplerini nasıl ilave ettiğini düşünelim. Çünkü Yahudiler ve dindar kimi Hristiyanlar gibi başka din mensupları da bu konuda bizim gibi davranmaktadırlar. Yani bu şekilde kesim yapmak sadece Müslümanlara mahsus değildir. Tıpkı sadaka, iyiliği emretmek, kötülüğü yasaklamak, güzel ahlak, iyilik işlemek gibi. Bu işler İslam'ın birer prensibi ise de, Müslüman ve kafirin yaptığı ortak işlerden de olabilir.

Hatim et-Tai'nin durumu bilinmektedir. Hakim bin Hizam hadisi de buna delalet eder. O, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle demiştir: "Cahiliyyede benim sadaka, köle azadı yahut akraba ziyareti gibi, ibadet olarak yaptığım şeyler hakkında ne dersin; bunlarda ecir var mıdır?" Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu: "Hayır olarak geçmişte yaptığın ne varsa onun üzerine Müslüman oldun."[288]

Müslim, Aişe'den *Radıyallahu Anha* şöyle rivayet eder: "Dedim ki; "Ya Rasulallah, ibn-i Ced'an cahiliyye döneminde akrabayı gözetir ve fakirleri doyururdu. Bu yaptıklarının ona bir yararı olur mu?" Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu: "Hayır ey Aişe! Ona bir yarar sağlamaz. Çünkü o bir gün olsun 'Rabbim, ahiret gününde hatamı (şirk) bağışla' demedi."[289] Kişinin durumunu belirleme konusunda bir sebep niteliğinde olsa da, onun Müslüman olduğunu kararlaştırmaya bu gibi ortak alametler elbette yeterli değildir. Bununla birlikte bazı söz ve ameller de vardır ki sadece Müslümanlara özeldir. Dolayısıyla sadece Müslümanın işleyebileceği (namaz veya Kelime-i Tevhid gibi) bir alameti izhar eden kişinin Müslüman olduğuna hükmedilir ve kalbinde gizlediği başka şeyler olsa da dünya işlerinde ona Müslüman muamelesi yapılır.

Akidetu't-Tahaviyye'yi şerheden İbnu Ebi'l-İz el-Hanefi şöyle der: "İslam'a has olan alametlerden her biri sebebi ile kişi Müslüman olarak kabul edilir. Bu alametlerden bazıları şunlardır:

---

[288] Muttefekun aleyhi

[289] Ahmed, 6/63, Müslim ve başkaları da rivayet etmiştir

Birincisi

İki Şehadeti Söylemek

Bunun delili şu hadislerdir: "Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Rasulü olduğuna şehadet edinceye kadar insanlarla savaşmakla emrolundum."[290]

Usame ibn-i Zeyd'ten rivayet edilen hadis: "La İlahe İllallah dediği halde mi öldürdün?"[291]

Kim iki şehadeti söylerse Müslüman olduğuna karar verilir, kanı ve malı dokunulmaz olur ve buna aykırı bir durum ortaya çıkmadıkça kıble ehlinden kabul edilir. Çünkü iki şehadeti bozan kalbi ve zahiri durumlar vardır. Kalbî olanları Allahu Teala bilir. Zahiri olanlar ise dünya ahkamı ile ilgili olup bizi ilgilendirir. Bu iki şehadeti bozan, aykırı düşen ve yalanlayan herhangi bir şey yapan veya söyleyen kişi ve yine bu şehadeti söylemesine rağmen tağuttan, küfür ve şirkten teberri etmeyen kişi namaz da kılsa, Müslüman olduğunu da iddia etse, Müslüman olarak kabul edilmez. Çünkü şehadet kelimesi İslam'ın alametlerinden olup kul ile Allahu Teala arasında olan bir akittir. Bu akit ile kişi İslam'ın hükümlerine bağlı olacağına, onlara razı olduğuna ve teslimiyet gösterip onlara aykırı şeylere razı olmayacağına dair söz vermiş olur. Ona aykırı söz veya fiil işlerse, İslam'ı da biter. Tıpkı şehadet kelimesini söylediği halde puta secde etmeyi bırakmayan veya İsa'nın *Aleyhisselam* Allahu Teala'nın oğlu olduğunu söyleyen veya Allahu Teala'nın dinine aykırı kanunlar yapmaya devam eden kişi gibi.

Sonuç olarak, iki şehadet İslam'ın ifadesi sayılır ve aksini yapmadıkça yahut söylemedikçe onu söyleyen kişi Müslüman olarak kabul edilir ve dünya ahkamında ona Müslüman muamelesi yapılır. Şehadet kelimesini söylediği halde başka sebep veya sebeplerden dolayı mürted olmuş ise, bunlardan vazgeçmediği sürece, şehadet kelimelerini söylemesinin kendisine bir yararı olmaz ve onu mürted olarak hükmedilmekten kurtarmaz.

El-Keşmiri şöyle der: "İçkinin haram olmasını inkar etmek gibi dinde zaruri olarak bilinen bir şey sebebiyle kafir olan kişinin, bu itikadından vazgeçmesi gerekir. Şehadet kelimesini söylediği halde, ona aykırı bir itikad taşıyamaz. Söylediğinden vazgeçmedikçe şehadet kelimesini söylemesi ona yarar sağlamaz. Çünkü bu durumda sadece şehadet kelimesini söylemek ile o kişinin küfrü ortadan kalkmaz."[292]

---

[290] Muttefekun aleyhi

[291] Muttefekun aleyhi

[292] El-Keşmiri, İkfaru'l-Mulhidin, 63

Kudame bin Maz'un ve arkadaşlarına istitabe uygulanması konusunda sahabenin ittifak etmesi de buna delalet eder. İçkinin haram olduğunu itiraf ederler ise, içki içme cezası ile cezalandırılacaklarına, bunu itiraf etmezler ise, tekfir edilip öldürüleceklerine karar verdiler. Dolayısıyla şehadet kelimesini söylemeleri, işledikleri küfür sebebi nedeni ile Kudame ve arkadaşları için yeterli görülmedi. Çünkü onların itiraf etmemeleri halinde tekfir edilmelerinin sebebi şehadeti söylememeleri değil, haram olan bir işi helal saymalarıdır.

Normalde Tevhid'i ikrar eden ve Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Allah'ın Rasulü olduğunu ikrar eden bir Yahudi İslam'a girmiş olur. Ancak sadece şehadetin birinci kısmı olan "La İlahe İllallah" kelimesini söylemesi Müslüman olması için yeterli değildir. Çünkü Yahudinin işlediği küfür sebeplerinden birisi Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* peygamberliğini inkar etmesidir. Küfürden teberri ederek Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* peygamberliğini de kabul etmediği sürece Müslümanlığına karar verilemez. Bütün bunlar yukarıda söylenenlere delalet etmektedir. Enes'ten *Radıyallahu Anhu* aktarılan hadis de buna delil olarak gösterilir. O hadiste aktarıldığına göre bir Yahudi Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Senin Allah'ın Rasulü olduğuna şehadet ederim" demiş ve ölmüştür. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: "Arkadaşınızın namazını kılınız."[293]

İkincisi

Kişinin "Ben Müslümanım" Demesi

Ahmed ve Ebu Davud'un rivayet ettiği Ferrat ibn-i Hayyan hadisinde olduğu gibi[294] yahut Mikdad ibn-i Esved hadisinde geçtiği gibi kişinin "Ben Allah'a teslim oldum" demesi bu kabildendir. Mikdad ibn-i Esved hadisinde şöyle geçer: "Ey Allah'ın Rasulü, kafirlerden biri ile karşılaşsam, adam benimle savaşsa ve bir elimi kılıçla koparsa, sonra da bir ağacın arkasında kendini benden koruyup "Eslemtu (Müslüman oldum)" dese kendisi ile savaşabilir miyim?" diye sordum. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Onu öldürme" dedi."[295]

---

[293] El-Muğni, "Kitabu'l-Murted" bölümü. El-Bani hadisin sahih olduğunu söylemiştir. Ne var ki bu hadisi Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hizmet eden Yahudi genç ile ilgili hadisin tahrici ile karıştırmıştır. Bu genç hastalanınca Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onu ziyarete gitmiş ve kendisine dua etmiştir.

[294] Hadisi Ahmed ve Ebu Davud rivayet etmektedir.

[295] Muttefekun aleyh

İbn-i Kudame *Rahimehullah* şöyle der: "Kişi, 'Ben mü'minim' veya "Ben Müslümanım" derse, hakim bu söz ile onun Müslümanlığına karar verir. Müslim'de geçen İmran bin Husayn hadisinde aktarıldığına göre Müslümanlar Beni Ukayl'den bir adamı esir alırlar ve Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* getirirler. Bu kişi, "Ey Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ben Müslümanım" der. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ona şöyle buyurur: "Sen özgür iken bunu söyleseydin, tamamen kurtulurdun."[296]

Bunun, asli kafir veya Tevhid'i inkar eden kişi ile ilgili olduğuna hamledilir. Ancak Peygamberi veya Kitap'ı ya da bir farzı inkar ederek kafir olan kişi, sadece şehadet kelimesini söylemek ile Müslüman olmaz. Nitekim bid'at ehlinin tümü kendilerinin Müslüman olduğuna inanır. Halbuki onlardan kafir olanlar vardır."[297]

Bu önemli bir tesbittir. Çünkü bugün tağutlardan mürted olan, Allahu Teala'nın dinine ve Müslümanlara karşı savaşan ve şeriata aykırı kanun yapanlardan bir çok kişi kendisinin Müslüman olduğunu söylemekte veya iddia etmektedir. Halbuki bu iddiaları onlara yarar sağlamaz. Çünkü mürted olmalarına yolaçan sebeplere sarılmaya devam ediyorlar ve onlardan teberri etmiyorlar. Bu nedenle şehadet kelimesi konusunda söylediğimizi burada da tekrar ediyoruz. İslam'dan çıkaracak bir şey yapmadıkça, şehadet kelimesini söyleyen kişi Müslümandır. Ancak İslam'dan çıkaracak bir şey yapmış ise, onu terketmedikçe Müslüman olmaz. Adaletli ve güvenilir bir Müslüman, bu kişinin, küfrüne sebep olan işten vazgeçtiğine ve Müslüman olduğuna şahitlik yaparsa, o Müslümanın şahitliği kabul edilir. Tıpkı Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Habeşistan kralı Necaşi için şahitlik yapması ve gıyabında cenaze namazını kılması gibi. İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* belirttiği gibi sahabe o ana kadar Necaşi'nin Müslüman olduğunu bilmiyordu.[298] Hatta bazıları "Kendi ülkesinde kaldığı halde bu

---

[296] Hadis üzerinde daha önce durulmuştu. Bu kişi Sakif Kabilesi'nin anlaşmalılarındandır. Sakif Kabilesi Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile olan anlaşmalarını bozunca, Müslümanlar onu esir almışlardır. Bu hadisten şu sonuç çıkar: Kişinin, ele geçmeden önce "Ben Müslümanım" demesi, onu kurtarır, malı ve kanı da dokunulmaz olur. Bu olayda olduğu gibi, Müslümanlara karşı kendini savunurken, ele geçirilip esir alındıktan sonra bunu söylemesi, onu kurtarmaz. Bu nedenle Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onun devesini ganimet olarak almış ve kendisini de Sakif Kabilesi'nin esir aldığı iki Müslüman karşılığında serbest bırakmıştır. Bakınız: Müslim, "Kitabu'n-Nüzur, 1641. "Müslüman oldum" demesine rağmen ona kafirlere yapılan muamele ile muamele yapılmıştır. Çünkü Müslüman olduğunu iddia etmesi, ele geçtikten sonra olmuştur.

[297] El-Muğni, Kitabu'l-Mürted bölümü

[298] Mecmuu'l-Fetava, 19/119

Hristiyanın namazını mı kılıyorsunuz?" dedi. Bunun üzerine, "Şüphesiz ehl-i kitaptan öyleleri var ki, Allah'a, hem size indirilene, hem de kendilerine indirilene, tam bir samimiyetle ve Allah'a boyun eğerek iman ederler. Allah'ın ayetlerini az bir pahaya satmazlar"[299] ayeti nazil oldu.

Bedir esirleri olayında İbn-i Mesud'un Sehl bin Beyda'nın Müslüman olduğuna şahitlik yapması da bunun örneklerindendir.[300] Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Bedir esirlerine, "Ya fidye verirsiniz veya boynunuz vurulur" deyince, Abdullah bin Mes'ud, "Sehl bin Beyda hariç. Çünkü onun Müslüman olduğunu işittim" dedi. el-İstiab'da, Mekke'de namaz kıldığını gördüğüne şahitlik etti denilmektedir. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* "Sehl bin Beyda hariç" dedi.[301]

Üçüncüsü

Tek Olarak Veya Cemaat Arasında Namaz Kılmak

Namaz, İslam ehlinin özelliklerindendir ve iki şehadeti içerir. Yukarıda Enes'ten *Radıyallahu Anhu* aktardığımız hadiste şöyle geçmektedir: "Kim bizim kıldığımız namazı kılar, bizim kıblemize yönelir ve bizim kestiğimizi yerse bu kimse Müslümandır." Yine başka hadislerde de şöyle geçer: "Bizim ile onlar arasındaki fark namazdır, kim namazı terkederse kafir olur"[302] "Kişi ile küfür arasında namazı terk vardır."[303]

Kurtubi *Rahimehullah* şöyle der: "İman, La İlahe İllallah ve namaz olmadan olmaz. İshak bin Raheveyhi şöyle der: Namaz konusundaki ittifak gibi başka bir konuda ittifak edilmemiştir. Çünkü kafir olarak bilinen bir kişinin daha sonradan beş vakti namaz vaktinde kıldığı aktarıldığında, dili ile iki şehadeti ikrar ettiği bilinmese de, mü'min olduğuna hükmettiler. Halbuki oruç ve zekat için aynı hüküm verilmemiştir."[304]

İbn-i Kudame *Rahimehullah* "Kitabu'l-İmame" bölümünde şöyle der: "Ashabımız ister daru'l-harpte ve ister daru'l-İslam'da olsun, kişinin tek başına veya cemaat ile namaz kılması sebebi ile onun Müslüman olduğuna hükmettiler." Daha sonra Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* aktarılan "'Bizim ile onlar arasındaki fark namazdır, kim namazı terkederse kafir olur' hadisini belirtir ve şöyle devam eder: "Namaz, iman ile küfür arasında sınır olarak belirlenmiştir. Kim namaz kılarsa, İslam sınırı içinde kalır. Çünkü

---

[299] 3 Al-i İmran/199

[300] Hakim, 3/21; Ahmed, 1/383; el-Bidaye ve'n-Nihaye, 3/298

[301] Birçok kitapta bu kişinin ismi Suheyl olarak geçmesine rağmen, doğrusu Sehl'dir.

[302] Ebu Davud, Nisai, Tirmizi, ve İmam Ahmed, Büreyde'den merfu olarak rivayet etmişlerdir.

[303] Müslim, Cabir'den merfu olarak rivayet etmiştir.

[304] El-Cali li Ahkami'l-Kur'an, 8/207

namaz, Müslümanlara mahsus bir ibadettir. Namaz kılmak, şehadet kelimesi gibi İslam alametlerindendir."

"Kitabu'l-Mürted" bölümünde de şöyle der: "Kafir olan kişi, tek başına veya cemaat ile daru'l-İslam'da veya daru'l-küfürde namaz kılarsa, Müslüman olduğuna hükmedilir. Çünkü namaz, kafirlerin amellerinden farklı bir ameldir ve sadece Müslümanlara mahsustur. Namaz olmadıkça kişinin Müslümanlığı da sabit olmaz. Bu konuda mürted ile asli kafir arasında fark yoktur. Çünkü kafirin Müslüman olmasına sebep olan şey, mürtedin de Müslüman olmasına sebep olur."

Ancak kişinin mürted olmasının sebebi namazın terki dışında başka bir sebep ise, İslam'a dönmesi de sadece namazı kılmak ile olmaz. Namazı kılmak ile birlikte kendisini İslam'dan çıkaran fiili terketmiş ve tevbe etmiş olması gerekir. Bu nedenle İbn-i Kudame *Rahimehullah* yukarıda aktardığımız sözünden sonra şunu ilave eder:

"Namazı kılmasına rağmen, bir farzı veya Peygamberi veya Kitap'ı inkar etmek ile ya da kimilerinin işlediği dinden çıkaran bir bid'atı işlemek ile küfre girmiş ise, sadece namaz kıldığı için Müslüman olduğuna hükmedilmez."

Tağutların ve onların yolundan giden yardımcılarının durumu da böyledir. Çünkü onlardan kimileri de namaz kılmakta, ancak namazı ona bir fayda sağlamamaktadır. Zira onun kafir olması, namazı inkar etmesi veya terketmesi sebebi ile değildir. Dolayısıyla Müslüman olduğuna hükmedilmesi de namazı kılması ile olmaz. Namazı kılmak ile birlikte, tağutlara dostluk, şirk ve küfür kanunlarını benimsemek, bu kanunları savunmak ve onlara saygı göstereceğine dair yemin etmek gibi kendisinin dinden çıkmasına neden olan küfür sebeplerinden de uzaklaşması gerekir. Çünkü bunların durumu, namaz kılmanın haklarında İslam'a girişlerinin alameti olarak kabul edildiği asli kafirlerin durumu gibi değildir.

Sonuç olarak, İslam'dan çıkaran bir fiili işlediği veya sözü söylediği bilinmeyen durumu kapalı kişinin, sadece namaz kılmasıyla Müslüman olduğuna hükmederiz. Onun arkasında namaz kılarız, Müslümanlara uygulanan muamelenin aynısı ile muamele ederiz.

İbn-i Kudame *Rahimehullah* şöyle der: "Kişi, Müslümanlığından şüphelendiği kişinin arkasında namaz kıldığı zaman, şüphelendiği kişinin küfrü açık olarak ortaya çıkıncaya kadar namazı sahihtir. Çünkü Müslümanlarda zahir olan İslam'dır. Özellikle bu kişi imam ise, bu daha açıktır."[305]

---

[305] El-Muğni, "İmamet" bölümünden özet olarak.

Dördüncüsü

Ezan ve Kamet

Her ikisi de şehadet kelimesini içermektedir. Enes bin Malik'ten *Radıyallahu Anhu* rivayet edilen hadiste şöyle geçer: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sabah namazı vakti baskın yapardı. Ezan sesi işitecek olursa durur, işitmezse saldırıya geçerdi."[306]

Bir çok defa belirttiğimiz gibi mürted, İslam'ın tümünü red etmek ile değil, namazdan imtina gibi İslam'dan çıkaran bir sebep ile dinden çıkmış ise, dine dönmesi de ancak bunu kabul etmesi ve yerine getirmesi ile olur. Bugün şirk ve küfür askerlerinin ve tağutların durumu böyledir. Karargah ve merkezlerinden ezan sesi duyulmasına rağmen bu onlara yarar sağlamaz. Çünkü asli kafir değil, mürted hükmündedirler ve mürted olmaları da namazı, ezanı ve benzeri şeyleri kabul etmediklerinden dolayı değildir. Bunlar Tevhid ile ve muvahhidler ile savaşmakta, şirk ve küfre destek olmaktadırlar. Bunların çoğu namaz kılmakta, ezan okumakta, şehadet kelimesini söylemekte ve bununla beraber şirk ve küfür üzere devam edip onu desteklemektedirler. Bunların İslam'a dönmeleri, inkar etmedikleri ve terketmedikleri ezana inanmak ve ona dönmek ile değil, şirk ve küfürlerine sebep olan şeylerden tevbe etmek ve uzaklaşmak ile gerçekleşir.

Tevbe Suresi'nde, alay etmeleri sebebi ile tekfir edilen kişilerin durumunu aktarmıştık. Halbuki bunlar namaz kılıyor, iki şehadeti ikrar ediyor ve ezan okuyorlardı. Üstelik Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile birlikte cihada çıkmışlardı. Alay etmeleri sebebiyle küfre girince, tevbe etmeleri de ezan okumak veya namaz kılmak ile değil ancak bu alaydan vazgeçmeleri ile olmaktadır.

Küfre götüren ve İslam'dan çıkaran herhangi bir sözü söylediği veya herhangi bir fiili işlediği bilinmeyen kişilere gelince; bunlar hakkında asıl olan, ezan okumaları veya namaz kılmaları ile Müslüman olarak kabul edilmelerinin gerektiğidir. Aksi sabit oluncaya kadar bunlar Müslüman sayılırlar.

---

[306] Müslim ve diğerleri rivayet etmiştir.

Beşincisi

Hac

Hac da İslam ehlinin özelliklerinden ve İslam'ın alametlerindendir. İbn-i Kudame'nin *Rahimehullah* el-Muğni'de aktardığı, "Müşrikler de cahiliyye devrinde hac yaparlardı. Bu nedenle hac, tek başına kişinin Müslümanlığına hükmetmek için yeterli değildir" şeklindeki görüşe iltifat etmemek gerekir.[307] Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* zamanında İbrahim *Aleyhisselam* dininde olduklarını iddia eden müşrikler de İslam'a girmeden önce hac yaparlardı. Nihayet Tevbe Suresi'ndeki "Ey iman edenler! Müşrikler ancak bir pisliktir. Onun için bu yıllarından sonra Mescid-i Haram'a yaklaşmasınlar"[308] ayetinin nazil olmasından sonra Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bunu yasakladı.

Bu yasaktan sonra hac sadece Müslümanlar için bir vasıf olarak kaldı. Günümüzde Suudi Arabistan devletinin hac yapmalarına izin verdiği tağutlar ve yardımcılarının durumu gibi, İslam'dan çıkaracak işler içerisinde olanlar için hac, namaz, şehadet kelimesini söylemek yeterli değildir ve onları küfür hükmünden kurtarmaz. Çünkü onların küfürlerinin sebebi hac, namaz ve iki şehadetin terki değildir. İçinde bulundukları şirkten, şirk kanunlarından ve nizamlarından teberri etmedikçe sayılan ibadetleri yapsalar bile, Müslüman olmazlar. Onlardan birçokları şehadet kelimesini söylemekte, namaz kılıp hac yapmaktadır. Ancak içinde bulundukları şirkten ilişkiyi kesip tevbe etmedikçe bunları yapmaları onları küfürden kurtarmaz. Kulluğu sadece Allahu Teala'ya yapıp içinde bulundukları şirk durumundan kurtulmadıkça onlar ve benzerleri Müslüman sayılmazlar. Nitekim Ebu Malik el-Eşcai'nin babasından merfu olarak, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğu rivayet edilmektedir: "Kim La İlahe İllallah der ve Allahu Teala'dan başka ibadet edilen şeyleri red ederse, malını ve canını korumuş olur. Ancak İslam'ın hakkı müstesna. Hesabı ise Allah'a aittir."[309]

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* La İlahe İllallah kelimesini söylemesine rağmen hala Allahu Teala'dan başkasına ibadete devam etmesi sebebi ile şirkten ve küfürden kurtulamayan kimseye bu söylediğinin bir faydasının olmayacağını belirtmektedir.

Yukarıda saydığımız diğer alametlerde olduğu gibi hac ibadeti de İslam'ın alametlerindendir ve bu ibadet üzere olan kişiye Müslüman muamelesi yapılır. Şüphesiz bu, İslam'dan çıkaran bir iş yapmaması veya söz söyle-

---

[307] Bakınız: El-Muğni, Kitabu'l-Murted, "Kafir Namaz Kılarsa Müslümanlığına Hükmedilir" bölümü.

[308] 9 Tevbe/28

[309] Müslim

memesi durumunda geçerlidir. İhrama girip hac yapan kişinin durumu açık olup onun Müslüman olduğunu söyleriz. Rasulullah da *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ihramlı iken devesinden düşüp boynu kırılan kişiye Müslüman muamelesi yapmış, yıkanıp elbisesiyle kefenlenmesini emretmiştir.[310] Dünya ahkamına göre, Mina, Müzdelife, Arafat gibi yerlerde ihramlı olarak gördüğümüz kişilere Müslüman hükmünü veririz.

Bütün bunlardan sonra şunu söyleyebiliriz ki, biz, durumu kapalı olan Müslümanın arkasında namaz kılarız ve Müslüman olduğuna hükmederiz. Çünkü İslam'ın rukünlerinden birini izhar etmiş ve kendisini İslam'dan çıkaracak bir şey yapmamıştır.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Durumu kapalı olan her Müslümanın arkasında namaz kılmak, bütün imamların ittifakı ile caizdir. "Kalbindeki itikadını bilmediğim kişinin arkasında ne cemaat ne de cuma namazı kılmam" diyenler bid'at içinde olup sahabeye, tabiine ve onların yolundan giden Müslümanların imamlarına muhalefet etmiş olur."[311]

Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye *Rahimehullah* başka bir yerde de şöyle der: "Fasıklık veya bid'atının görülmediği kişinin arkasında her türlü namazın kılınması, bütün imamların ittifakı ile caizdir. Kişinin imam olabilmesi için cemaatin onun itikadını bilmesi veya itikadı konusunda onu imtihana tabi tutması şartı yoktur. Durumu kapalı olan Müslümanın arkasında namaz kılınır."[312]

"İslam alimlerinin ittifakı ile durumu kapalı olan kişinin arkasında namaz kılmak caizdir. Durumu kapalı olan kişinin arkasında namaz kılmanın haram veya batıl olduğunu söyleyen, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'in icmasına muhalefet etmiş olur."[313]

Bazıları, İmam Ahmed'in *Rahimehullah*, Cehmiyye bid'atının yayıldığı dönemde durumunu bildiği kişiler arkasında namaz kılmaya özen göstermesini delil olarak göstermektedirler. Biz, Müslümanın faziletli bir imamın arkasında namaz kılmaya gayret etmesine karşı değiliz. Vazgeçirmek ve bid'atına karşı çıkmak için bid'atçı olan imamın terkedilmesine de bir şey demiyoruz. Bizim söylediğimiz, bid'atından dolayı küfre girmeyen kişinin arkasında namaz kılmanın caiz olmadığı veya namazın iade edileceği düşüncesinin yanlışlığıdır. Bid'at, küfür veya irtidadın yayılmış olduğu iddiasıyla durumu kapalı olan kişilerin arkasında namaz kılmayı yasaklama düşüncesini kabul

---

310 Hadis Buhari ve Müslim'de rivayet edilmektedir.

311 Mecmuu'l-Fetava, 4/331

312 Mecmuu'l-Fetava, 23/199

313 Mecmuu'l-Fetava, 3/175-176

etmiyoruz. Kendisini İslam'dan çıkaracak bir söz söylediği veya fiil işlediği bilinmeyen durumu kapalı olan bir kişinin arkasında namaz kılmayı caiz görmemek veya böyle bir kişinin arkasında kılınan namazın iade edilmesi gerektiği söylemek gibi görüşlere katılmıyoruz.

Durumu kapalı olan birinin arkasında namaz kılmak gerektiğinde kılarız ve bunda sakınca görmeyiz. Ancak bu durum, özellikle cuma namazlarında ummadığımız şeyler ile karşılaşmamak için sünnete bağlı olan faziletli bir imamı aramak ve arkasında namaz kılmaktan bizi alıkoymaz.

İmam Ahmed'in *Rahimehullah* yaptığı ise, vacip değil, müstehap kabilindendir. İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sonra bugüne kadar Müslümanlar durumu kapalı olan imamın arkasında namaz kılarlar. Bazı kimseler, hevaya uymalar arttığı zaman, müstehap kabilinden ancak tanıdığı ve sevdiği kişilerin arakasında namaz kılmayı tercih edebilir. İmam Ahmed, kendisine bu meselede soru soran kişiye böyle cevap vermiş ve namazın ancak durumu bilinen kişinin arkasında sahih olacağını söylememiştir."[314]

Küfre sebep olabilecek türden bid'atlara sahip olanların arkasında namaz kılmaya gelince; arkalarında namaz kılmanın caiz olmaması veya kılınan namazın tekrar edilmesinin gerekliliği konusundaki ihtilaf vardır ve bu ihtilafın sebebi işlediği bid'atten dolayı bu kişinin muayyen olarak tekfir edilip edilmediği meselesinden kaynaklanmaktadır.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Küfür türünden bid'atı olan kişinin arkasında beş vakit namazın ve cuma namazının kılınıp kılınamayacağı konusunda ihtilaf bulunmaktadır. Bu kişilerin, işledikleri bid'atlarından dolayı kafir olduğunu söyleyenlere göre namazın iade edilmesi gerekir. Çünkü bu namaz kafirin arkasında kılınmış bir namazdır. Ne var ki bu mesele heva sahiplerinin (bid'atçıların) tekfir edilip edilmemesine bağlıdır. Bu konuda insanların görüşleri farklıdır. İmam Malik, Şafii ve Ahmed'den bu konuda iki görüş veya iki rivayet nakledilmiştir. Kelamcıların durumu da böyledir. Mesela Eş'ari'den iki görüş aktarılmıştır. Diğer mezhep imamlarının görüşlerinde de farklılıklar bulunmaktadır.

Bu konunun hakikatı şudur: Söz küfür olabilir. Ancak bu hüküm muayyen bir şahsa indirgeneceği zaman, kişinin küfrünü kanıtlayan delil ortaya çıkıncaya kadar kafir olduğuna hükmedilmez."[315]

Yasama yetkisinde ortaklığa çağırma, beşeri kanunları destekleme, yasamalarında rol alma ve uygulama, onlara saygı göstereceği ve yetkilileri-

[314] Mecmuu'l-Fetava, 3/280

[315] Mecmuu'l-Fetava, 23/195

ne itaat edeceğini belirtme gibi açıkça mürted olduğunu gösteren bir şey söyleyen veya işleyen kişilere hiçbir değer vermiyoruz ve onları Müslüman olarak da saymıyoruz. Böylelerinin namazını kılmıyoruz. Çünkü muvahhid değillerdir. Bunlar mürted ve müşriktirler. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Müslümanlara, kendisi nasıl namaz kıldıyla o şekilde namaz kılmalarını ve kendilerinden olan birini imam olarak tayin etmelerini emretmiştir. Buhari'de geçen, Malik bin Huveyris hadisinde Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğu aktarılır: "Haydi ehlinizin yanına dönün. Yanlarında bulunun. Onlara dini öğretin. Beni nasıl namaz kılar gördünüzse öylece namaz kılınız. Namaz vakti geldiğinde içinizden biri size ezan okusun. En yaşlınız da size imam olsun." Hadiste geçen "en yaşlınız" zamiri, Müslümanlardan olan birini belirtir. Yine Müslim'in, Ebu Said'ten rivayet ettiği "Üç kişi iseler içlerinden biri imam olsun.."[316] hadisi de bu kabildendir ve imam olarak atanması emredilen kişi, Müslümanların içinden biridir. Kafir ise, bizden biri değildir. Bir Müslümanın kafiri namazda kendisine imam tayin etmesi helal olmaz. Allahu Teala şöyle buyurur: "Artık Allah kıyamet gününde aranızda hükmedecektir ve kafirler için mü'minler aleyhine asla bir yol vermeyecektir."[317] Buhari'nin rivayet ettiği hadiste şöyle geçer: "İslam her zaman üstündür ve ona üstün olan da olmaz."[318]

Kim, küfrünü ve bid'atını açığa vuran veya ona çağıran ve destekleyen kişinin arkasında namaz kılarsa, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kıldığı ve bizlere de öğrettiği gibi namaz kılmamış olur. Buhari ve Müslim'de aktarılan bir rivayette Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Kim bu işimizde, onda olmayan bir şey uydurursa, uydurduğu kendisinden reddedilir."

Bilindiği gibi ibadetlerde aslolan, delil ulaşmadığı sürece yeni bir şey ihdas etmemektir. Sadece Allahu Teala için yapılan, yani sünnete uygun olan ibadetler makbul ve sahih olur. İbn-i Kudame *Rahimehullah* şöyle der: "Namazdan önce veya namazdan sonra kafir olduğu anlaşılan kişinin arkasında namaz kılmak asla caiz değildir. Böyle bir kişinin arkasında namaz kılanlar, durum ortaya çıktıktan sonra namazlarını iade etmelidirler. Şafii ve Hanefilerin görüşü budur. Ebu Sevr ve Müzeni ise, kafir olduğunu bilmeden bir kafirin arkasında namaz kılan kişinin, bu namazını tekrar etmesinin gerekmediğini söyler. Çünkü durumunu bilmediği kişinin arkasında namaz

---

[316] Müslim, Ahmed ve Nesai, Ebu Said'ten rivayet etmişlerdir.

[317] 4 Nisa/141

[318] Buhari, Kitabu'l-Cenaiz

kılmıştır ve bu durum, abdestsiz olan birinin arkasında namaz kılmaya benzer."[319]

İmam bazen küfrü izhar ediyor, bazen ondan teberri ediyorsa yahut küfre sebep olan bir işi bazen işliyor ve bazen de bunu terkediyor ve tevbe ediyorsa, arkasında namaz kılınmaz. Bu kişi Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu hadisinde tarif ettiği kişilere benzer: "Gece karanlığı gibi fitneler gelmeden önce amel ediniz. Kişi mü'min olarak sabahlar, kafir olarak akşamlar; mü'min olarak akşamlar, kafir olarak sabahlar. Dünyadan bir parça karşılığında dinini satar." İşte böyle kişilerin İslam'ı anlaşılıncaya ve küfürden teberri ettiği bilininceye kadar arkasında namaz kılınmaz.

İbn-i Kudame *Rahimehullah* el-Muğni'de şöyle der: "İmam bazen Müslüman bazen de mürted olan kişilerden ise, hangisinden olduğu anlaşılıncaya kadar arkasında namaz kılınmaz."[320]

---

[319] El-Muğni, İmamet bölümü.

[320] El-Muğni, İmamet bölümü, "Müslümanlığından Şüphe Edilen Kişinin Arkasında Namaz Kılmak" kısmı

-4-

MÜCERRED OLARAK KAFİRLERİ ÖVME VEYA ONLARDAN BAZILARI İÇİN DUA ETME SEBEBİ İLE KİŞİYİ TEKFİR ETMEK

Tekfir konusunda yapılan hatalardan biri de kafirleri övmek veya onlardan biri için genel olarak dua etmek konusunda cehaleti muteber bir engel olarak kabul etmeyerek tağutlar için dua eden herkesin arkasında namaz kılmanın caiz olmadığını söylemektir.

Halbuki, işin doğrusu, bu konuda cehaletten dolayı insanları mazur görmenin gerektiğidir. Çünkü bu hüküm duruma göre değişir. Zira dua çeşitli ve farklı olabilir. Sadece kafirleri kafir oldukları veya küfrü küfür olduğu için öven kişi kafir olur.

Kafiri, bu küfründen dolayı övme, bu kafirin şahsiyetini övmekten daha açıktır. Kafirlerin, küfür kanunlarını hak olarak nitelemek, bu kanunları adalet ve nezahet ile sıfatlandırmak, bu kanunlara saygılı olacağına, benimseyeceğine, bağlı kalacağına ve koruyacağına dair yemin etmek, uygulanması ve işletilmesini istemek ve bununla birlikte bu kanunların devamı ve kalıcılığı için dua etmek kişiyi küfre sokan dua çeşididir. Halbuki Allahu Teala bu kanunların küfür ve sapıklık olduğunu belirtmiştir. Şüphesiz küfrün devamını istemek küfürdür.[321]

Tağutların şahsiyetlerini övmek ise, yukarıda açıkladığımız ve kişiyi küfre sokan dua çeşidinde olduğu kadar açık değildir. Failine göre amaçlar değişebileceğinden dolayı hüküm de duruma göre değişik olabilir. Sırf doğrulukları veya bazı güzel ahlaka sahip oldukları için kafirleri övmekte bir sakınca yoktur. Mazluma yardım ve desteklemek, iyilik yapmak ve güzel ahlakı korumak için kurulmuş bazı kurum ve kuruluşlarını, ittifaklarını övmek bu türdendir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Ehl-i kitaptan öyleleri vardır ki, ona yüklerle mal emanet bıraksan, onu sana noksansız iade eder. Fakat öylesi de vardır ki, ona bir dinar emanet bıraksan, tepesine dikilip durmazsan onu sana iade etmez."[322] Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Hılfu'l-Fudul'u övmesi buna delalet eder. Bu kurum, cahiliyye devrinde kafirler

---

[321] El-Karafi, el-Furuk, 4/118

[322] 3 Al-i İmran/75

tarafından kurulmuştu. Darda kalan ve haksızlığa uğrayan kişilere yardım ve destek amacıyla kurulduğu için, bu kurumu övmek caizdir.

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, küçük yaşta tanık olduğu o ittifak hakkında şöyle buyurur: "Yaşımın küçük olduğu bir dönemde, benim de içinde bulunduğum, iyilerden oluşan bir ittifağa tanıklık ettim. Kırmızı develerimin olmasını ona tercih etmem."[323]

El-Bidaye ve'n-Nihaye'de belirtildiğine göre "Hılfu'l-Fudul" ittifakı şöyle oluşturulmuştur: "Cahiliyye devrinde Beni Haşim, Beni Zuhre ve Beni Teym, Abdullah bin Ced'an'ın evinde toplandılar. Bir kabın içine güzel kokulu bir sıvı koydular ve içine ellerini batırıp yardımlaşmak ve mazluma destek olmak üzere ahitleştiler."[324]

Burada bahsedilen ittifak, İbn-i Kesir'in *Rahimehullah* dediği gibi Hılfu'l-Fudul'dur. Kusay'ın ölümünden sonra meydana gelen ve su dağıtımı, zorda kalanlara yardım edilmesi, meclisin oluşturulması ve hac gibi konularda Kureyş'in tartışması üzerine kurulan pakt değildir. O zaman onlardan her zümre kendi grupları için yeminleşti. Abdimenafoğulları, içinde güzel kokulu sıvı bulanan bir çanak getirdi ve içine ellerini batırdılar. Kalktıkları zaman ellerini Kabe'nin duvarlarına sildiler. Bunun üzerine "Mutayyibin" adı ile anıldılar. Rasulullah'ın Mutayyibin adını verdiği ve övdüğü pakt ise Hılfu'l-Fudul paktıdır. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu konuda şöyle buyurduğu rivayet edilir: "Abdullah bin Ced'an'ın evinde bir pakta katıldım. İslam'da da buna çağrılsam katılırım. Onlar, insanlardan alınan malları sahiplerine geri vermek ve zalime yardım etmemek üzere anlaştılar." Hılfu'l-Fudul, peygamberlikten yirmi sene önce meydana geldi. Bu pakt, Araplarda en meşhur olan ve paktların en erdemlisi ve en şereflisi idi.[325]

Muhammed İbn-i İshak'ın rivayet ettiği de bu türdendir. Kureyş'in sahabeye uyguladıkları işkenceler artınca Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onlara şöyle buyurmuştur: "Habeşistan'a gitseniz. Orada kimseye haksızlık yapmayan adaletli bir kral vardır. Orası doğruluk yeridir. Belki Allah sizi bu durumunuzdan kurtarır."

Beyhaki şöyle rivayet eder: "Bedir Harbi'nde, Hatemi Tai'nin esir düşen kızı Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kendisini serbest bırakmasını isteyip babasının bazı güzel meziyetlerini sayınca, Rasulullah

---

[323] Ahmed, 1/190, 191 ve Hakim, 2/220 Abdurrahman bin Avf'tan merfu olarak rivayet etmişlerdir.

[324] El-Bidaye ve'n-Nihaye, 2/191

[325] El-Bidaye ve'n-Nihaye, 2/291

Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurdu: "Onu serbest bırakın. Babası güzel ahlakı severdi. Allah da güzel ahlakı sever."[326]

Buhari ve Müslim de şöyle rivayet edilir: "Şairin söylediği en doğru söz, Lebid'in söylediği "Allah'tan başka her şey fanidir" sözüdür." Lebid cahiliyye devrinde Müslüman olmadan önce bunu söylemişti. Müslüman olduktan sonra şiiri bırakmış ve bu sözün dışında sadece bir beyit söylemiştir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, hak olduğu sürece bir kafirin söylediği sözü övmekte bir sakınca görmemiştir.

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* başka bir hadiste ise şöyle buyurur: "İnsanlar madenler gibidir. Anlarlarsa, cahiliyye devrinde iyi olanlar, İslam devrinde de iyi olurlar."[327] Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, cahiliyye halkından olan kimilerinin iyi olabileceğini belirtmektedir.

Müslümanın, yaptıkları iyiliğe karşılık kafirlere dil ve ameli ile teşekkür etmesinde bir sakınca yoktur. Dil ile teşekkür etmenin caiz olduğunun delili, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "İnsanlara teşekkür etmeyen, Allah'a teşekkür etmez"[328] hadisidir. Amel ile teşekkür etmenin caiz olduğunun delili ise Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu sözüdür: "Mut'im bin Adiy yaşasaydı ve bu kokuşmuşlar hakkında benden bir şey isteseydi, onun isteğini kabul ederdim."[329] Mut'im bin Adiy, Kureyş'in seçkinlerindendi. Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* iyilik yapmış ve Sakif halkını İslam'a davet etmek için gittiği Taif'ten döndüğünde, O'nu koruması altına almıştı. Haşimoğullarına ambargo uygulamak için Kureyş'in yazıp Kabe'nin duvarına astığı sayfayı yırtanlardan biri de odur ve Bedir Harbi'nden yedi ay önce ölmüştür.[330]

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu sözleri, Mut'im için ödüllendirme ve iyiliğine karşı bir teşekkür niteliğindedir. Üstelik bunu, o dönemde hala Müslüman olmamış olan Mut'im oğluna söylemiştir. Mut'im'in oğlu, Bedir esirlerinin fidye ile serbest bırakılması için Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yanına gelmişti.

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, kafir olduğu ve Müslümanlar ile herhangi bir anlaşması bulunmadığı halde Bedir Savaşı'nda Ebu'l-Buhturi bin Hişam'ın öldürülmesini yasaklaması da bu türdendir. Boykot için yazılan zulüm sayfasını yırtmaya çalıştığı ve Rasulullah'ı *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*

[326] Beyhaki

[327] Buhari,3383 ve Müslim

[328] Ebu Davud ve Tirmizi rivayet etmiş ve sahih olduğunu söylemişlerdir.

[329] Buhari, Cubeyr bin Mut'im'den rivayet etmiştir.

[330] Bakınız: El-İstiab

koruduğu için ona bu muamele yapılmıştır. İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, Mu'tim ile ilgili hadisi zikrederek şöyle der: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, kafir de olsa kendisine iyilik yapana iyilik ile karşılık verirdi."[331]

Sahabenin *Radıyallahu Anhum*, bu tür iyiliklere iyilik ile karşılık verdiği yerler çoktur. Buhari, hasen bir sened ile şöyle rivayet eder: "Ebu Musa, Dihkan'a selam ile başlayarak mektup yazdı. Ona, "Bu kişi kafir olduğu halde kendisine selam mı veriyorsun?" denilmesi üzerine şöyle cevap verdi: "O bana yazdığında selam verdi, ben de ona karşılık olarak böyle yazıyorum."[332] Bu ise Allahu Teala'nın "Bir selam ile selamlandığınız zaman siz de ondan daha güzeli ile selamlayın; yahut aynı ile karşılık verin. Şüphesiz Allah, her şeyin hesabını arayandır"[333] ayetinin ameli bir uygulaması niteliğindedir.

Buhari İbn-i Abbas'tan *Radıyallahu Anhuma* şöyle söylediğini rivayet eder: "Firavn bana, "Allah senin bereketini artırsın" dese, ona "Senin de" diye karşılık veririm. Firavn ise ölmüştür."[334] Firavn, yeryüzünün en azgın tağutlarından olduğu halde onun için böyle söylenmiştir. Acaba tekfirde aşırı gidenler, İbn-i Abbas'ın bu içtihadı için ne diyeceklerdir?

Buna göre bazı kişiler, insanlara zulüm ve haksızlıklarını biraz azalttıkları veya halkın hakkı olan bazı hizmetleri yerine getirdikleri için yahut kat kat fazlasını götürdükleri servetlerden kırıntı mesabesinde bazı şeyleri onlara da verdikleri için tağut yöneticilerin bazısını övse, bu yaptığının sebebi tağutların ve mücrimlerin durumunu tam olarak tanımama, hak ile batılı birbirine karıştırma veya kişiyi dalalete götüren cehaleti ise, salt olarak bu övgüsü nedeni ile kişi küfre girmiş olmaz. Ancak böyle bir şeyin ilim ve davet erbabı tarafından yapılması, gafil halktan birileri tarafından yapılmasından daha çirkin ve kötüdür. Çünkü ilim ve davet erbabı olan kişiler bunu yaparken, hak ile batılı da birbirine karıştırmakta ve halkı saptırmak için ellerinden geldiği kadar çalışmaktadırlar. Ancak bütün bunlara rağmen, tekfir ayrı bir şekilde ele alınmalıdır.

Tağutları, onların küfür olan sistem ve kanunlarını övmeye ve savunmaya devam eden kişi, küfrün kapılarından girmiş olur. Onları Müslümanlardan daha üstün gören ve gösterenler ise bunlardan daha kötüdür. İslam'da şahıs diktatörlüğünün, demokraside ise özgürlüğün olduğunu söyleyerek, demokrasiyi İslam'ın hükümlerinden üstün görenler tağutlar gibidir-

[331] Es-Sarimu'l-Meslul, 163

[332] Buhari, Edebu'l-Müfred, 1101

[333] 4 Nisa/86

[334] Buhari, Edebu'l-Müfred, 1113

ler. Küfür kanunlarını İslam'ın hükümlerine tercih edenler hakkında Allahu Teala şöyle buyurur: "Kendilerine Kitap'tan nasip verilenleri görmedin mi; putlara ve batıla iman ediyorlar, sonra da kafirler için: 'Bunlar, Allah'a iman edenlerden daha doğru yoldadır' diyorlar. Bunlar, Allah'ın lanetlediği kimselerdir; Allah'ın lanet ettiği kimseye gerçek bir yardımcı bulamazsın."[335]

İmam Ahmed, İbn-i Cerir ve başkaları bu ayetlerin Kab bin Eşraf hakkında indiğini belirtmektedir. Bu kişi Kureyş'e giderek Rasulullah'ı *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kötülemiş ve "Siz Muhammed'den *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* daha iyi ve daha doğru yoldasınız" demişti. Ka'b, bu sözü söylemeden önce Müslümanlar ile anlaşma yapmıştı. Bunun ile anlaşmasını bozdu ve Müslümanlar da onu öldürdüler. Onunla ilgili olaydan çıkarılan sonuçlar için İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* "es-Sarimu'l-Meslul" isimli kitabına bakınız.

Masiyet sahibi bazı Müslümanların yerine getirmediği bazı erdemleri ve güzel ahlakı yerine getiren kimi kafirleri bu yaptıklarından dolayı övmek ve bu tür Müslümanlardan daha üstün olduklarını söylemekten dolayı kişi kafir olmaz. Ne var ki böyle davranan kişiye, sözkonusu Müslümanların sahip oldukları Tevhid ve İslam'ın, bu tür kafirlerin sahip oldukları erdem ve ahlaktan daha üstün olduğunu anlatmak ve kavratmak gerekir.

Alimler, böyle bir gerekçe olmadan genel olarak kafirleri övmeyi ve küfür olmayan adetlerini hoş görmeyi büyük günahlardan biri olarak saymıştır. Bu nedenle bu tür hükümler verirken durumlar ayrı ayrı ele alınarak gözönünde bulundurulmalı ve sadece bu tür şeyler sebebi ile tekfire başvurulmamalıdır.

Sıddık Hasan Han şöyle der: "Küfürlerinden dolayı kafirleri övmek, İslam'dan irtidat etmektir. Bunun dışında bir gerekçe ile onları övmek ise bundan alıkoyacak ta'zir cezası gerektiren büyük bir günahtır. "Kafirler adaletlidir" demek ile, küfür kanunları da dahil küfür hükümlerinin ve sistemlerinin adaletli olduğunu söylemek istemiş ise, bu kişi açıkça kafir olur. Çünkü Allahu Teala, küfür olan sistem ve kanunları kötülemiş ve isyan, açık günah, iftira, azgınlık, inat ve açık zarar gibi nitelemeler ile onları nitelemiştir. Adalet, ancak Allahu Teala'nın şeriatıdır. Kur'an ve Sünnet bu şeriatı içermektedir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Şüphesiz Allah adaleti ve iyilik yapmayı emreder."[336]"[337]

---

[335] 4 Nisa/51-52

[336] 16 Nahl/90

[337] Sıddık Hasan Han, El-İbratu fi mâ Verede fi'l-Ğazvi ve'ş-Şehadeti ve'l-Hicreti, 246

Yukarıda aktardığımız sözde, kafirleri övme işinin nasıl tasnif edildiği ve hepsinin aynı kategoride değerlendirilmediği görülmektedir. "Bunu kastederse..." gibi istisna ibareleri kullanılarak her sözü, amacı ve şekline göre değerlendirmektedir. Çünkü bu tür durumlarda failin maksadı önemlidir. Özellikle Müslüman kişiden bu tür şeyler sadır olduğunda, gerekli tasnif yapılmadan faili tekfir etmek caiz değildir. Çünkü tekfir gibi kesin olan bir hüküm, şüphe veya ihtimal ile meydana gelmez.

Kaldı ki günümüzde kadın, erkek, yaşlı birçok Müslüman, tağutların gerçeğini ve mahiyetini bilmemektedir. Etraflarında olup bitenlerden haberleri bulunmamakta ve tağutların hangi komplolar düzenlediklerini de anlayamamaktadırlar. Bu insanlar, mescit inşa etmeleri, bazen camiye gitmeleri ve zaman zaman Allah ve Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* isimlerini anmaları sebebi ile tağutların ne büyük düşmanlar olduklarını ve bunları kendilerini aldatmak için yaptıklarını kavrayamamaktadırlar. Bunlar tağutların şirk ve küfür hükümlerinden uzak ve beri olduklarını düşünürler ama küfürlerini ve şirk hükümlerini farkedecek durumda da değildirler. Zaman zaman tağutların yaptıkları iyi ve güzel işlere bakarak aldanırlar ve bazı hizmetleri sebebiyle onları överler, yahut dışı hayır, ama içi zehir olan kimi başarılarından dolayı onlara teşekkür ederler. Aktardığımız bu durumda olan kişileri, Tevhid akidesine sahip oldukları sürece, sadece bu övgüleri sebebi ile aşırıya kaçan ve sözünün nereye varacağını bilmeyecek kadar ahmak olan kişiler dışında kimse tekfir etmez. Hatta bu insanlar, tağutların başırılarının devamı için onlara uzun ömür ve başarı gibi şeyler ile dua etseler, yine tekfir edilmezler. Aslında bu tür dualar, onların küfür işlerinde daha fazla devam etmeleri anlamına gelebilir. Ancak bundan dolayı tekfir etmek, sonuç ve meal itibariyle tekfir olur. Kaldı ki onlar için dua eden adam onların nasıl bir küfür içinde olduğunu ve sözlerinin nereye varacağını da bilmeyebilir. Onların küfür ve şirklerinin devamını kastetmeden sadece iyi gördüğü ve aldandığı bazı hizmetlerinin devamı için dua ediyor olabilir. Böylelerini ancak tağutların ve hükümlerinin durumunu belirttikten ve onlar için dua etmenin ne demek olduğunu anlattıktan sonra, hala onlara dua etmesi halinde tekfir edebiliriz.

Kişiyi küfre götürebilecek bu tür dualar yapanların, cehaletleri sebebi ile mazur sayılmaları gerekir. Çünkü şahısların bizzat kendilerine yapılan dua ile, küfür ve küfür kanunlarına yapılan dua arasında fark bulunmaktadır. Üstelik bu tağutlar sürekli olarak halkın kafasını çelen ve hak ile batılı birbirine karıştıran yaldızlı konuşmalar yapar ve insanları aldatırlar.

Bununla birlikte, kişileri övme ve yermede insanların maksatları farklı olabilir. Yaptıkları bu dua ihtimal taşıyan bir fiildir. Ancak açıkça küfür olan şeylerden birini işlerse, elbette tağutların aldatıcı sözlerine kanmış olması mazereti onu kafir olmaktan kurtarmaz.

Buhari ve Beyhaki Ukbe bin Amir el-Cuheni'den şöyle rivayet ederler: "Bir defasında Müslümana benzeyen bir kişi kendisine selam verdi. Ukbe o kişinin selamını aldı. Bunun üzerine Ukbe bin Amir'in yanında bulunan bir çocuk ona, "Kime selam verdiğini biliyor musun?" dedi. Ukbe, "O Müslüman değil mi?" deyince, çocuk, "Hayır, o Hristiyandır" dedi. Ukbe kalkıp o kişinin arkasından gitti ve ona yetişerek "Allahu Teala'nın rahmet ve bereketi mü'minler üzerinedir. Ancak Allahu Teala senin ömrünü uzun ve malını bereketli etsin" dedi."[338]

Ukbe bin Amir'in bu duası, tağutlara ve küfür önderlerine yapılan dua gibi değildir. O'nun dua ettiği Hristiyan, zımmi idi. Malının çok olmasına dua etmesini ise sahabe *Radıyallahu Anhum* tarafından, o zımmiden alınacak cizyenin çok olması olarak te'vil edilmiştir. İbn-i Ömer'den de *Radıyallahu Anhuma* bunun benzeri rivayet edilmiştir. İbn-i Ömer, bir kişiye selam vermiş, ona bu kişinin kafir olduğunun söylenmesi üzerine adama, "Sana verdiğim selamı bana geri ver. Allah senin malını ve çocuklarını artırsın" demiş ve sahabeye *Radıyallahu Anhum* dönerek "Böylece bize ödeyeceği cizye daha da artmış olur" demiştir.[339]

Buradan da anlaşılmaktadır ki duadan maksat daima küfrün devamı olmayabilir. Ancak kafirlerin açık olan küfrünü veya şirk olan kanunlarını övmek, onların üstünlüğü ve devamlılığı maksadı ile dua etmek şüphe götürmeyen açık bir küfürdür.

Uğradığı haksızlığı giderdiği için tağutların mahkemesini övmek yahut demokrasinin tağut yönetimi olduğunu bilmeden yaşadığı baskı, terörizm ve şiddeti azalttığı yahut kaldırdığı için demokrasiyi övmek veya yönetici konumundakilere teşekkür etmek, ihtimalin bulunduğu sözler kapsamına girer. Bu durumda bu sözlerin her birinin ayrı ayrı değerlendirilmesi gerekir.

Sonuç olarak; kafir kişinin şahsına dua etmek ile açık olan küfrüne dua etmeyi birbirinden ayırmak ve ihtimal olan yerlerde ayrı ayrı değerlendirme yapmak gerekir.

İmam veya vaaz veren hatibin, yönetimdeki bazı tağutlar için dua etmesi de, ihtimal taşıyan amellerdendir ve ayrı ayrı değerlendirilmesi gerekir. Çünkü her dua küfre düşürücü olmayabilir. Özellikle imamların yöneticilere dua etmelerinin zorunlu olduğu ülkelerde bu durum daha da önemlidir. Bu tür imamların arkasında namaz kılmanın caiz olup olmaması da yapmış olduğu duasının özel olarak değerlendirilmesine ve bu değerlendirmeden

---

[338] El-Edebu'l-Müfred, 1112, Beyhaki, Sünen, 9/203

[339] El-Muğni, Kitabu'l-Cizye, "Kitap Ehlini Mecliste Başa Oturtmak ve Önce Onlara Selam Vermek Caiz Değildir" kısmı.

sonra ulaşılan sonuca bağlıdır.

İmam, tağutların hidayeti, ıslah olmaları ve Allahu Teala'nın onları doğru yola iletmesi şeklinde dua ediyorsa, bu dua imamın tekfirini gerektirmediği gibi, arkasında namaz kılmayı terketmeyi de gerektirmez. Bir hadiste Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle denildiği rivayet edilir: "Ey Allah'ın Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Devs Kabilesi isyan etti. Onların aleyhine beddua etseniz." Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu: "Allah'ım, Devs Kabilesi'ne hidayet et ve onları ıslah et."[340] Buhari, bu hadisi "Müşriklere Hidayet İçin Dua Etme Babı" başlığı altında rivayet etmiştir.

İmam Ahmed, Tirmizi, Ebu Davud ve başkaları Ebu Musa'dan *Radıyallahu Anhu* şunu rivayet etmişlerdir: "Yahudiler, Allah rahmet etsin, demesini umarak Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yanında aksırırlardı. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onlara "Allah size hidayet etsin ve işinizi düzeltsin" diye dua ederdi." Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onlara hidayet ve ıslah olmaları için dua ettiği açıktır. Onların iyi olmaları ise Müslüman olmalarıyla gerçekleşir. Allahu Teala şöyle buyurur: "İman edip salih ameller yapanların, Rableri tarafından hak olarak Muhammed'e indirilen gerçeğe iman edenlerin günahlarını Allah örtmüş ve hallerini düzeltmiştir."[341]

Allahu Teala'nın Kitabı ile hükmetmeleri, onunla amel etmeleri ve onların ıslah olmaları için yöneticilere dua sebebi ile, aşırıya kaçanlar dışında kimse tekfire başvurmaz. Ancak biz bu şekildeki duayı da onaylamıyoruz. Çünkü Müslüman da olsalar, cuma hutbesinde yöneticilere dua etmek, alimlerin mekruh olarak saydıkları bid'at olan işlerdendir.

İmam Nevevi *Rahimehullah* şöyle der: "Sultana dua etmeye gelince, ashabımız bunun vacip veya müstehap olmadığında itttifak etmişlerdir. Müellifin sözü ve başkalarının sözü, bunun bidat olduğu, evla olanın ise bunun mekruh olduğu şeklindedir."[342]

Şatıbi *Rahimehullah* şöyle der: "Maliki fakihlerden Esbağ'ın şöyle dediği nakledilir: Hatibin önceki halifelere dua etmesi bid'attır ve bunu yapmaması gerekir. Doğru olan, bütün Müslümanlara dua etmesidir."[343] Şatıbi, İzzeddin bin Abdusselam'ın şöyle dediğini nakleder: "Hutbede halifeler için dua etmek sevilmeyen bir bid'attır."[344] Sevilmediği söylenen ve itiraz edilen

---

340 Buhari, Kitabu'l-Cihad

341 47 Muhammed/2

342 El-Mecmu Şerhu'l-Muhezzeb, 4/393

343 Şatıbi, El-İtisam, 1/29

344 Şatıbi, El-İtisam, 1/30

bu dua halifeler hakkındadır. Acaba tağutlar hakkında dua etmenin durumu nasıl olur?[345]

Küfür olmasa bile, bu duaların bazısında bir nevi cehalet ve meseleleri karıştırma bulunmaktadır. Bazı kişiler, onların ıslah olmaları için dua edilmesine bakarak, bu tağutların ve etrafında bulunan yandaşlarının salihlerden olduğu düşüncesine kapılabilir. Ve yine Allahu Teala'nın Kitabı'nı hakim kılmaları için onlar hakkında dua etmek, bu yöneticilerin buna ehil olduğu veya Allahu Teala'nın Kitabı'nı hakim kılmanın yolunun, onlarla mücedele etmek değil, onlara dua etmek olduğu düşüncesine sevkedebilir.

Bütün bu sebeplerden dolayı, yönetimde bulunan tağutlar için şu veya bu şekilde dua etmeyen imamlar arkasında namaz kılmayı tercih ederiz. Ancak durumunu bilmediğimiz Müslüman bir imamın arkasında namaz kılarken, küfre götürmeyen bu tür dualarla karşılaşırsak arkasında namazı bırakmayız ve iade edilmesi gerektiğini de söylemeyiz. Küfre ve irtidada götüren bid'at ve sapıklıkların yayıldığı günümüzde, Müslümanların Ehl-i Sünnet menheci üzere olan en faziletli kişilerin arkasında namaz kılmaya gayret etmeleri en uygun olanıdır. Daha iyisini bulamadığı gerekçesi ile namazı kaçırmaması veya fitne endişesi olmadığı halde dini oyun ve eğlenceye çeviren fasık, facir ve zalimlere dizginlerini teslim etmemesi gerekir.

Günümüzde cuma ve cemaat namazları, geçmişte olduğu gibi sınırlı bir yerde değil, bir çok yerde kılınmaktadır. Geçmişte cuma namazı neredeyse bir tek camide kılınmaktaydı. O cami imamının arkasında cumayı kılmayan kişi namazı kaçırmış olurdu. Bu nedenle Selef, facir ve fasık, hatta bid'at ehli kişilerin arkasında da namazı kılarlardı. Bu nedenle bid'at ehlinin tekfiri konusuna bağlı olarak namazın iade edilip edilmemesi konusunda ihtilaflar olurdu.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Kılınmadığı taktirde cuma ve cemaat namazının terkedilmesine, hatta ümmetin içinde fitnenin doğmasına yol açacaksa, cuma, iki bayram, korku ve menasik namazları gibi namazların facir imamların arkasında ve gasbedilmiş yerlerde kılınmasının vacip olduğu söylenmiştir."[346]

O dönemlerde, Cuma namazının bir yerde kılınması sebebi ile, bu gibi kişilerin arkasında kılınmaması, cumanın terkedilmesine yolaçabilmekteydi. Cuma namazı işini üstlenen kişiler ise genelde devlet başkanları veya valiler olduğu için terkedilmesi halinde fitneden korkulurdu. İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* "Facir imamlar" dediği kişiler, bu yönetici-

---

[345] Bu konu için bakınız: İbn-i Teymiye, Mecmuu'l-Fetava, 24/118

[346] Mecmuu'l-Fetava, 23/142

lerdir. Bunların arkasında namaz kılmamak, onların otoritesini red etmek ve küfre girmedikleri halde imamların arkasında namaz kılmayan Haricilere benzemek anlamına gelirdi. İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* yukarıda bahsettiği imamlardan maksat, bütün mahalle ve cami imamları değildir. Çünkü bunlar arasında seçim yapmak mümkündür ve onlardan herhangi birinin arkasında namazı kılmamakta fitne de sözkonusu değildir. İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Sünnet olan, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Müslümanlara cuma, cemaat ve bayram namazlarını kıldırması, savaş emirlerinin de Müslümanlara hutbe okuması şeklinde idi. Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sonraki halifeler de bunu devam ettirdiler. Emevi ve Abbasi sultanlarından bazıları da bunu yerine getirmekteydi."[347]

Lalekai, "Usulü İtikadi Ehli's-Sünneti ve'l-Cemaat" isimli kitabında Süfyan-ı Sevri'den söz ederken, O'nun Şuayb bin Harbe söylediklerini aktarır. Süfyan-ı Sevri *Rahimehullah*, Şuayb'a şöyle söylemektedir: "Ey Şuayb, iyi veya kötü her kişinin arkasında namaz kılmayı ve kıyamete kadar cihadın devam edeceğini, adaletli veya zalim olan sultanın sancağı altında sabretmeyi kabul etmedikçe yazdıklarının sana faydası olmaz." Şuayb, Süfyan-ı Sevri'ye şöyle dedi: "Ey Ebu Abdillah, her namaz mı?" Bunun üzerine Süfyan-ı Sevri *Rahimehullah* ona şu cevabı verdi: "Hayır sadece cuma ve iki bayram namazını yetiştiğin kişinin arkasında kıl. Bunun dışındaki namazlarda serbestsin. Güvenmediğin ve Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'ten olduğuna inanmadığın kimsenin arkasında kılma."[348]

Ancak mümkün olduğu durumlarda Cuma namazının da tercih edilen imamın arkasında kılınmasını seleften hiçbir kimse kötülememiştir. Adaletli bir imam olduğu halde, facirin veya bid'atçının arkasında kılmak alimler arasında ihtilaf konusu olmuştur. Kimileri adaletli imam varken facir ve bid'atçının arkasında kılınan namazın sahih olduğunu söylerken, kimileri bunun sahih olmayacağını söylemiştir. Malik ve Ahmed'ten rivayet edilen iki görüşten birisi budur.[349]

Ancak imam, tağutun ve küfrün devam etmesini sağlayacak şekilde dua ederse, elbette bu, kendilerine sunduğu kimi hizmetler veya giderdiği bazı haksızlıklar sebebiyle tağuta dua eden cahil, yaşlı ve bilgisiz kimselerin duası gibi değildir. Bu duanın sahibi imandan daha çok küfre yakındır. Ancak bu duanın, Yahudilere, Amerikalılara ve benzerlerine karşı devletler arasında yapay bazı kriz dönemlerinde ahmak kimi imamların yaptığı dua kabilinden, yönetimdekilerin zafer ve üstünlük kazanması amacıyla yapılmış

---

347 Mecmuu'l-Fetava, 28/146

348 Lalekai, Age: 2/154, Zehebi de bunu Tezkiratu'l-Huffaz'da belirtmektedir, 1/207

349 Mecmuu'l-Fetava, 23/204

olması ihtimali gözönünde bulundurularak, direk değil de, dolaylı olarak küfür sebebi olabileceğini söylemek mümkündür. Bu tür kişilerin arkasında namaz kılmak, küfre götüren bid'atların sahibi Cehmiyye, Kaderiyye ve buna benzer fırka mensuplarından birinin arkasında namaz kılmak gibidir. Bu tür fırkalara mensup olanların muayyen olarak tekfiri konusunda selefin uygulamasını yukarıda aktarmıştık. Bu gibiler için de aynı uygulama geçerlidir. Dolayısıyla muayyen olarak tekfir edilmeden önce, herbirinin durumu ayrı ayrı ele alınır.

Bu konuda İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Küfür türünden bid'atı olan kişinin arkasında beş vakit namazın ve cuma namazının kılınıp kılınamayacağı konusunda ihtilaf bulunmaktadır. Bu kişilerin, işledikleri bid'atlarından dolayı kafir olduğunu söyleyenlere göre namazın iade edilmesi gerekir. Çünkü bu namaz kafirin arkasında kılınmış bir namazdır. Ne varki bu mesele heva sahiplerinin (bid'atçıların) tekfir edilip edilmemesine bağlıdır. Bu konuda insanların görüşleri farklıdır."[350]

"Mesacidu'd-Dırar ve Hukmu's-Salati Halfe Evliyai't-Tağuti ve Nuvvabihi" isimli risalede bu konu üzerinde uzunca durdum.

Muhammed bin Abdulvehhab'ın tağutları savunan bazılarının durumu ile ilgili zikrettiği şu cümlesi, bu durumu çok güzel izah etmektedir: "Bu yöneticileri savunan, onları tekfir edenler ile tartışan veya bu yöneticilerin yaptıklarının batıl olmasına rağmen onları küfre götürmediğini iddia eden kimselerin durumu, en düşük ihtimal ile fasıklıktır. Onunla evlenilmez, şahitliği kabul edilmez ve arkasında namaz kılınmaz."[351] Günümüzde cuma ve cemaat namazlarının birden çok camide kılındığı gözönünde bulundurulursa, bazı imamların arkasında namaz kılmamanın cumayı ve cemaati terk anlamına gelmediği anlaşılır.

Bu konunun içtihadi bir mesele olması ve selef alimlerinin bu konuda ihtilaf etmesinden dolayı, bu imamların arkalarında namaz kılanlara bir şey demiyoruz ve namazı iade etmeleri gerektiğini de söylemiyoruz. Aynı şekilde böylelerinin arkasında namaz kılmadığımız için bid'atçılık ve aşırılık ile suçlamak bir yana, bizi veya başkalarını bundan dolayı eleştirmeye de kimsenin hakkı bulunmamaktadır.

Ancak imam olan kişi, Tevhid ehline karşı muzaffer olması için tağuta açıkça dua ederse, muvahhid ve mücahid mü'minlere karşı kafiri destekleme hududuna girmiş olur. Böyleleri için Allahu Teala şöyle buyurur:

---

[350] Mecmuu'l-Fetava, 23/195

[351] Ed-Dureru's-Seniyye, Kitabu Hukmi'l-Murted, 71

"İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır."[352]

Alimler, muvahhidlere karşı müşriklere destek olmanın küfür olduğunu söylemiş, buna Kur'an ve Sünet'ten bir çok delil göstermişlerdir.[353]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, "es-Sarimu'l-Meslul" isimli eserinde destek, cihad ve savaşın, el ile olduğu gibi dil ile de olacağını, hatta bazen dil ile yapılanın daha tesirli olabileceğini belirtmektedir.[354] Buna şer'i deliller ve hakkın oklarıyla tağuta destek olma ve hak ile batılı birbirine karıştırma da eşlik ederse, durum daha da vahim olur. Şöyle der: "Savaşmak iki türden oluşur. Bunlardan birisi el ile yapılan savaştır. İkincisi ise dil ile yapılan savaştır. Dil ile yapılan savaş, el ile yapılan savaşa göre dine daha fazla zarar verir."[355]

Bilindiği gibi bu işleri yapanlar, kendi iradeleriyle bunu yapmakta ve bununla tağutlara yaranmak ve münafıklığı istemektedirler. Bu gibi kişiler ikrah altında da sayılmazlar. Çünkü ikrahın sahih ve muteber olabilmesinin şartlarını belirtirken, ikrah altındaki kişinin, ikrah olunduğu işi devam ettirmemesi gerektiğini belirtmiştik. Kaldı ki kişinin dua etmeye mecbur tutulması, sahibinin mazur sayıldığı ikrah derecesine de ulaşmaz. Çünkü onu, imam veya hatip olmaya ve bu işte devam etmeye kimse zorlamamaktadır.

İmamın tağutların sistemini veya küfür kanunlarını açıkça övmesi, bu sistemlere katılmaya çağırması, bu şirk kanunlarının yapılmasında bizzat rol alması veya raporlar hazırlayarak ya da istihbarat bilgileri sağlayarak muvahhidlere karşı kafirleri desteklemesi yukarıda sayılanların en kötüsüdür. Allahu Teala şöyle buyurur: "O, Kitap'ta size indirmiştir ki; Allah'ın ayetlerinin inkar edildiğini, yahut onlarla alay edildiğini işittiğiniz zaman, onlar bundan başka bir söze dalıncaya kadar kafirlerle beraber oturmayın; yoksa siz de onlar gibi olursunuz. Elbette Allah, münafıkları ve kafirleri cehennemde bir araya getirecektir."[356]

Allahu Teala, bu ayetlerde ikrah altında bulunmadığı halde küfre dalanlarla beraber oturanların onlar gibi kafir olduğunu ve dünyada onlardan ayrılmadıkları ve ilişkilerini kesmedikleri gibi ahirette de cehennemde onlarla

---

352 5 Maide/51

353 Misal olarak "Hukmü Müvalat Ehli'l-İşrak" isimli kitabına bakınız. Bu konuda şer'i deliller içerdiği için Necid halkı tarafından Delalil adıyla bilinir. Necid'de öğrenciler onu ezberlerdi. Kitabın yazarı Süleyman bin Abdullah bin Muhammed bin Abdulvehhab'dır. "Teysiru'l-Azizi'l-Hamid Şerhu Kitabi't-Tevhid" isimli kitap da ona aittir.

354 Es-Sarimu'l-Meslul, 206-207

355 Es-Sarimu'l-Meslul, 385

356 4 Nisa/140

birlikte olacaklarını bildirmiştir. Süleyman bin Abdullah şöyle der: "Ayet, ikrah altında olmadığı halde, Allahu Teala'nın ayetleri ile alay eden ve bu ayetleri inkar eden kişiler ile birlikte onların bu sözlerine karşı çıkmadan oturan ve başka bir konuşmaya geçinceye kadar onlarla ilgisini kesmeyen kişinin, bizzat küfür olan bir işi işlemese de kafir olacağını belirtmektedir."[357]

Küfür olan sözler söyledikleri, Allahu Teala'nın ayetleri ile alay ettikleri, küfür kanunlarını çıkardıkları, İslam'ın yerine demokrasi ve kurallarını tercih ettikleri halde, bu tağutlar ile kendi istekleriyle oturup kalkanlar ve onlar başka bir konuşmaya geçinceye kadar yanlarından ayrılmayanlar kafir olmuşlardır. Üstelik Allahu Teala'nın emrine muhalefet etmişler ve "Artık Allah kıyamet gününde aranızda hükmedecektir ve kafirler için mü'minler aleyhine asla bir yol vermeyecektir"[358] ayetine aykırı davranarak küfre boyun eğenleri öne geçirmiş ve onların arkasında namaz kılmışlardır.

Onları öne geçirmeleri ve arkalarında namaz kılmaları, onların küfrüne ikramda bulunmaları ve küfürlerini ikrar etmeleri manasındadır. Bu ise onlarla beraber oturmaktan çok daha kötü ve çok daha açık bir küfürdür. Yukarıda aktardığımız ayetteki yasaklama, "kafirlerle beraber oturmayın" kısmından ibaret olsaydı bile, bu tağutların arkasında namaz kılmayı yasaklamaya yeterli kabul edilirdi. Çünkü namazda mutlaka onlarla beraber oturma bulunmaktadır.

Buradaki tehlike "yoksa siz de onlar gibi olursunuz" tehdidinde yatmaktadır. Çünkü bu tehdidin içeriğinde sadece namazın batıl olması değil, aynı zamanda iman ve Tevhid'in de batıl olması bulunmaktadır.

Bu durumda olan imamlar ve hatipler bizden olmadıkları gibi biz de onlardan değiliz. Onların veya arkalarında kılınan namazın da hiçbir değeri ve nimeti yoktur. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Üç kişi iseler içlerinden biri imam olsun.."[359] Bu şekilde küfrün içerisine batmış olan imamlara benzeyen her imam ve hatip Müslümanlardan biri değildir. Dolayısıyla hadiste geçen üç kişiden biri olma vasıfları da bulunmamaktadır.

"Artık Allah kıyamet gününde aranızda hükmedecektir ve kafirler için mü'minler aleyhine asla bir yol vermeyecektir"[360] ayeti, mü'min üzerinde kafirin dini velayetinin olmadığını, kafirin Müslümanlara imam olamayacağını ve önlerine geçemeyeceğini belirtmektedir. Müslüman ile kafiri eşit görenler hakkında Allahu Teala şöyle buyurur: "Yoksa kötülük işleyenler ölümle-

---

[357] Ed-Dureru's-Seniyye fi'l-Ecvibeti'n-Necdiyye, 72

[358] 4 Nisa/141

[359] Ahmed, Nesai ve Müslim, Ebu Said'ten rivayet etmişlerdir.

[360] 4 Nisa/141

rinde ve sağlıklarında kendilerini, iman edip salih ameller işleyen kimseler ile bir mi tutacağımızı sandılar? Ne kötü hüküm veriyorlar."[361] Acaba Müslümanın yerine kafire önceliği veren ve kafiri imam olarak tayin edenlerin durumu nasıl olur.

Yine Allahu Teala şöyle buyurur, "Cehennem ehli ile cennet ehli bir olmaz. Cennet ehli kurtularak isteklerine erişenlerdir."[362] Olumsuz cümlede geçen fiil kipi, belirsizliği ifade eder. Ayette geçen "eşit değildir" sözü, "eşit olamazlar" anlamında olup bütün mü'minleri ve kafirleri kapsar. Durum böyle olunca, kafirleri Müslümanların önüne geçirip onları imam yapanların durumu acaba nasıl olur?

Şüphe yok ki imamlık onurlu ve önderlik içeren bir görevdir. Bu nedenle Kur'an'ı daha iyi okuyan kişi imamlıkta tercih edilir. Kur'an okumada insanlar eşit ise, sünneti en iyi bilen kişi imam olur, sonra önce hicret etmiş olan ve sonra da yaş olarak büyük olan imam olarak tayin edilir. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bize gösterdiği yol budur. Buna rağmen ahiretten nasibi olmayan bazı kimseler müşrikleri ve mürtedleri kendilerine imam edinmektedirler.

Allahu Teala, İbrahim'e *Aleyhisselam* şöyle buyurmuştur: "Bir zamanlar Rabbi İbrahim'i bir takım kelimeler ile sınamış, onları tam olarak yerine getirince, 'Ben seni insanlara önder yapacağım' demişti. 'Soyumdan da (önderler yap, ya Rabbi!)' deyince, 'Ahdim zalimlere ermez' buyurdu."[363] Tevhid sahibi hiç bir Müslümanın dini velayet bir yana, dünyevi velayetini bile kafire vermesi caiz değildir.

Kıyamet günü insanlar kendi imamlarıyla çağrılacaklar, uydukları ve tabi oldukları kişilerin arkasından sürüleceklerdir. Bunların hepsi, dünyada batıl üzerinde toplandıkları gibi, ahirette de bir araya gelip cehennemde toplanacaklardır.

Allahu Teala şöyle buyurur: "O gün her sınıf insanı imamları ile çağırırız. Kimin kitabı sağ eli ile verilirse, onlar kitaplarını okurlar ve onlara hurma çekirdeği ipliği kadar zulmedilmez. Kim bunda kör ise o, ahirette de kördür. Yol itibariyle de en şaşkındır."[364]

Mücahid, Katade ve başkaları şöyle demişlerdir: "İmam, kendisine uyulan anlamındadır. Kıyamet günü, "İbrahim'e *Aleyhisselam* uyanları, Musa'ya *Aleyhisselam* uyanları, şeytana uyanları, putlara uyanları getirin" deni-

---

[361] 45 Casiye/21

[362] 59 Haşr/20

[363] 2 Bakara/124

[364] 17 İsra/71-72

lecektir."

Ayet, geneldir ve anlamıyla ilgili görüşler farklıdır. Namazda kafire uymayı ikrah olmadan kabul edenlere de ayetin belirttiği tehditten bir pay düşmektedir.

Kıyamet günü mü'minlerin Allahu Teala'yı göreceklerini belirten hadiste şöyle denilmektedir: "Kıyamet günü, insanlar haşrolunurlar. Onlara "Kim Allah'tan başka bir şeye ibadet ediyor idiyse ona tabi olsun!" buyurulur. Onlardan güneşe ibadet edenler güneşe, aya ibadet edenler aya ve tağutlara ibadet edenler de tağutlara tabi olurlar... Geriye Allahu Teala'ya ibadet edenler kalır. Onlara, "İnsanlar gittikleri halde siz neden burada duruyorsunuz?" denir. Bunun üzerine onların cevabı şöyle olur: "Biz bugün olduğundan daha fazla muhtaç iken onlara katılmadık.."

Rivayette küfür imamlarına uyan, onları veya dostlarını kendilerine imam yapıp mü'minlere uymayanlar için büyük bir tehdit bulunmaktadır. Bu nedenle durumları bu şekilde olan kimselerin arkasında namaz kılmayı caiz görmüyoruz ve arkalarında kılmamayı tağutlardan ve dostlarından ilgiyi kesmenin zorunlu bir gereği olarak kabul ediyoruz. Durumları bu şekilde olan imamlar, gerçekte tağutların ve dostlarının imamlarıdır. Tağutun safında ve yanında yer almayı tercih etmişlerdir. Onlar bir tarafta, biz ise bir taraftayız. Bizler ve onlar, Allahu Teala hakkında birbirine hasım olan insanlarız. Biz, İslam'ı korumak için kendimizi adamışız, onlar ise tağutu ve kanunlarını, şirki ve küfrü korumak için kendilerini adamışlardır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, müşriklerden ayrılmayı ve onları terketmeyi emretmiş, tamamen ilişkiyi kesmenin alameti olarak da, iki tarafın ateşinin yani ışığının birbirini görmemesi olarak belirlemiştir.

Hadiste şöyle geçer: "Müşrikler arasında ikamet eden her Müslümandan beriyim, onların ateşleri birbirine görünmemelidir."[365]

Yine Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle rivayet edilmiştir: "Her Müslüman bir başka Müslümana haramdır. İki Müslüman birbiriyle kardeştir ve birbirlerine yardımcıdırlar. Bir kimse Müslüman olduktan sonra müşrikleri terkedip, Müslümanlara karışmadıkça hiçbir ameli (Allah katında) makbul değildir."[366] Bütün bunlardan sonra onlardan nasıl razı olur ve onları kendimize nasıl imam yaparız?

Bu nedenledir ki böylelerinin arkasında namaz kılmamak gerektiğini açıkça söylüyoruz. Durumu bize kapalı olan bir imam veya hatipten namaz sırasında, bunların sözüne benzer bir şey işittiğimiz anda camiyi ve namazı

---

[365] Ebu Davud, Tirmizi ve İbn-i Mace rivayet etmiştir.

[366] Ahmed, 5/5, Nesai, Hakim, 4/600

terketmekten asla kaçınmayız. Çünkü her zaman tağutlardan ve destekçilerinden beri olduğumuzu ilan ediyoruz. Tağuta ve yardımcılarına karşı düşmanlığımızı, dil ve silah ile açıklıyoruz. Daha önce İbrahim *Aleyhisselam* ve onun yolundan gidenler ve bizlere örnek olanların yaptığı gibi yapmak istiyoruz. Allahu Teala şöyle buyurur:

"İbrahim ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir."[367]

Sonuç olarak, selefin ve Ehl-i Sünnet imamlarının ilklerinden olanların, İslam dairesinin dışına çıkmayan zalim yöneticilerin arkasında namazın kılınması konusunda ve onların arkasında namaz kılmamanın kötülüğü konusunda söylediklerinin sebebi, bu fiilin, küfre girmedikleri halde yöneticilere karşı çıkan haricilerin işine benzerliğidir. Ancak bugün açık küfür ve şirk olan işler yapan küfür imamları ve destekçilerinin arkasında namaz kılmamak, Tevhid ehline destek ve mü'minlerden yana olmak anlamına gelmektedir. Bu nedenle biz bunu, Allahu Teala'ya yakınlık kazanmak, Allahu Teala'nın Tevhid dininine sarılmak ve nerede ve ne şekilde olursa olsunlar Allahu Teala'nın düşmanı olan tağutlardan ilgimizi kesmek için açıkça yapıyor ve ilan ediyoruz.

---

[367] 60 Mümtehine/4

UYARI

Kafirler kendisini övdüğü veya ahlakını beğendiği için Müslümanı tekfir etmenin yanlışlığı:

İbrahim'in dini üzere olduğu, kafirlerden ve müşriklerden uzak durduğunu söz ve fiilleriyle gösterdiği müddetçe, kafirlerin övmesine yahut ahlakını beğendiğini söylemesine bakarak, mustakim ve muvahhid Müslümanı bid'atçılık ile suçlamak, onu eleştirmek veya tekfir etmek caiz değildir. Çünkü kafirlerin bu şekilde olan bir Müslümanı övmesi yahut ahlakını ve üslubunu beğenmeleri ona zarar vermez ve onu doğru yoldan da çıkarmaz.

Davet veya konuşmada kullandığı güzel üslup sebebi ile, herhangi bir kafirin Müslümanı övmesinin ne zararı vardır? Bazılarının ilmi ölçülere riayet etmeden ve haddini bilmeden hakaret ve sövmeye varan sözler ile bu Müslümanları eleştirmeye ve dışlamaya ne hakları vardır?

Kafirlerin övmesi ister kanaat ve insaf eseri olsun, ister hile, oyun ve safları bölmek amacıyla olsun farketmez. Haksız olarak bu tür Müslümanlar hakkında konuşan veya onları tekfir edenlerin bu yaptıkları, akılları zayıf bazı kişiler tarafından kıskanma, istismar ve tahriklere, safların bozulmasına ve nefrete sebep olmaktadır. Bu ise kafirlerin mum ışığında aradığı bir fırsattır.

Unutmamalıdır ki bu, düşmanın gece gündüz çalışarak kurduğu tuzak ve oyunlardan başka bir şey değildir. Bu davetçiler kendileri ve Müslüman kardeşleri hakkında Allahu Teala'dan korksalar, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ahlakını öğrenip onun gibi sabretseler, düşmanın Müslümanlar ve yolları için kurdukları tuzakları görüp bunları tesbit etseler, düşmanın oyunları onlara hiçbir zaman zarar vermez. Allahu Teala şöyle buyurur: "Eğer sabreder ve Allah'tan korkarsanız, onların hilesi size hiçbir zarar vermez. Şüphesiz Allah onların bütün yaptıklarını çepeçevre kuşatmıştır."[368]

Kafirlerin böyle bir Müslümanı överken, herhangi bir tuzak peşinde olmadıklarını bile varsaysak, itikadı açık ve doğru olduğu, kafirleri tekfir ettiği bilindiği, onlardan ve kanunlarından beri olduğunu açıkça bildirdiği sürece bu övgünün, o Müslüman için ne sakıncası olabilir? Kureyş müşrikleri Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* "Muhammedu'l-Emin" demiyorlar mıydı?

Buhari, Sahihinin "Bid'ul-Vahy" bölümünde Herakliyus'un Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hakkında Ebu Süfyan'a sorduğu sorula-

---

[368] 3 Al-i İmran/120

rı aktarmaktadır. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* durumunu soran Herakl'a Ebu Süfyan (o dönemde Ebu Süfyan hala müşrük idi) yalan söylemek istemiş, ancak Kureyş'ten beraberinde bulunanlardan utanarak yalan söylediğini anlatmalarından çekinmiştir. O sorulardan ve Ebu Süfyan'ın verdiği cevaplardan bazıları şöyledir: "Siz onu bu iddiasından önce hiç yalanla itham ettiniz mi?" dedi. Ben: "Hayır!" dedim... "Verdiği sözden caydığı oldu mu?" dedi. "Hayır! Ancak, aramızda bir sulh var, bu esnada ne yapacak bilmiyoruz!" dedim... Herakliyus sonra: "Size ne emrediyor?" diye tekrar soru sordu. Biz: "Namaz, zekat, sıla-i rahim ve iffeti emrediyor" dedik. Bunun üzerine Herakliyus dedi ki: "Eğer, senin söylediklerin gerçekse, O peygamberdir! Ben onun çıkacağını biliyordum. Ancak sizin aranızdan çıkacağını zannetmiyordum. Eğer, ona kavuşabileceğimden emin olsam karşılaşmayı çok isterdim. Onun hakimiyeti, ayaklarımın altında olan şu diyarlara kadar uzanacaktır."

İmam Ahmed'in Müsned'inde aktarılan, Abdullah bin Amr hadisinde şöyle denilmektedir. "Kureyş kafirleri Nebi'yi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ilahları hakkında söylediklerinden dolayı tehdit ederlerdi. Bir ara onların yanından geçti ve hoşlarına gitmeyen şeyler söyledi. Abdullah dedi ki: Daha önce ona karşı en çok tavır takınan kişi en güzel söz ile kendisine hitap ederek şöyle dedi: Ey Eba'l-Kasım, çek git, iyi bir kişi olarak git. Vallahi sen cahil birisi değilsin."

Müslüman olmadıkları halde hapis arkadaşlarının Yusuf'a *Aleyhisselam* söyledikleri de bu kabildendir. Onlar Yusuf'a *Aleyhisselam*, "Çünkü biz seni güzel davrananlardan görüyoruz."[369] Yine O'nun ahlakını ve davranışlarını görünce, kendisine "Ey Yusuf! Ey doğru sözlü kişi"[370] diye hitap ettiler. Vezirin karısı da gerçeği itiraf ederken şöyle söylemektedir: "Şimdi hak meydana çıktı. Ben onun nefsinden (murad almak) istemiştim. Şüphesiz ki o doğru söyleyenlerdendir."[371] Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve sahabenin *Radıyallahu Anhum* hayatlarında da bu örnekler çok fazladır.

Buhari, "Menakibu'l-Ensar" bölümünde şöyle rivayet etmektedir: Ebu Bekir *Radıyallahu Anhu*, Mekke'de İslam'ın gereklerini yerine getiremez olmuş ve Habeşistan'a göç etmek istemişti. Aişe *Radıyallahu Anha* bunu şöyle anlatır: "İbnu'd-Dağine ile karşılaştı. Mahallenin önde geleni idi. "Ey Ebu Bekir, nereye böyle?" dedi. Ebu Bekir, "Halkım beni çıkardı, bir yerlere gitmek ve orada Rabbime serbestçe ibadet etmek istiyorum" dedi. İbnu'd-

---

369 12 Yusuf/36 ve 78

370 12 Yusuf/46

371 12 Yusuf/51

Dağine şöyle dedi: "Ey Ebu Bekir, senin gibiler çıkarılmaz, sen yoksula yardım edersin, akrabayı gözetirsin, kimsesizi korursun, misafiri ağırlarsın, haktan gelen musibetlere karşı yardım edersin. Ben senin komşunum, dön ve memleketinde Rabbine ibadet et." Bunun üzerine Ebu Bekir *Radıyallahu Anhu* geri döndü."[372]

Yine Ensardan Hubeyb'in esir düşmesi olayı ile ilgili olarak Buhari'nin "Cihad ve Siyer" bölümünde Ebu Hureyre'den *Radıyallahu Anhu* şöyle rivayet edilmektedir: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bir gözcü seriyye gönderdi. Başına Asım İbn-i Sabit'i komutan tayin etti. Usfan ile Mekke arasında bulunan bir yere kadar gittiler. Huzeyl Kabilesi'nin Beni Lihyan denen bir koluna haber verdiler. Bunları yüz okçu yakından takibe aldı. İzlerini takiben onların inmiş bulunduğu yere kadar geldiler. Onların azık olarak Medine'den beraberlerine almış oldukları hurmanın çekirdeğini buldular. "Bu Yesrib (Medine) hurmasıdır!" dediler ve izlerini takibe devam ederek, onlara ulaştılar. Aralarında çatışma çıktı. Asım *Radıyallahu Anhu* yedi kişiyle birlikte şehid oldu. Geriye Hubeyb, Zeyd ve bir kişi daha kaldı. Bunlar, onlara teslim oldular. Hubeyb, Bedir günü el-Hâris'i öldürmüştü. Bu nedenle onların yanında esir olarak kaldı. Sonunda öldürmeye karar verdiler. (Bir ara) el-Hâris'in kızlarından birinden temizlik için ustura istedi. Kadın der ki: "Bir çocuğum vardı, gafil davrandım. Hubeyb'in yanına kadar çıktı. Hubeyb onu dizine oturttu. O vaziyette görünce çok korktum. Benim korktuğumu Hubeyb farketti, ustura de elindeydi." "Çocuğu öldüreceğimden mi korkuyorsun? İnşaallah böyle bir şey yapmam" dedi. Yine o kadın şunu anlatmıştı: "Ben Hubeyb'ten daha hayırlı bir esir görmedim. Bir gün onun, salkımdan üzüm yediğini gördüm. Halbuki o sırada Mekke'de hiç bir meyve yoktu. Üstelik demir zincirler ile bağlı idi. Demek ki o, Allah'ın Hubeyb'e lutfettiği bir rızıktı."

Kafirlerin Müslümanın ahlakını veya üslubunu beğenip övmeleri, o Müslüman için kötülük değildir. Bununla birlikte kafirlerin, bir Müslümanı karalamaları, bağnazlık, radikallik, kabalık, şiddet ve terör ile suçlamaları, Müslümanın değerini düşüren bir sebep de olmamalıdır. Çünkü Allahu Teala bazı yerlerde kafirlere karşı çetin ve şedid olmaya çağırmıştır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Ey Peygamber! Kafirlere ve münafıklara karşı cihad et, onlara karşı sert davran"[373], "Ey iman edenler! Kafirlerden size yakın olanlar ile savaşın ve onlar sizde bir sertlik bulsunlar"[374], "Muhammed Allah'ın rasulüdür. Onunla beraber olanlar, kafirlere karşı çetin, birbirlerine karşı

---

[372] Buhari, Hadis no: 3905

[373] 9 Tevbe/73

[374] 9 Tevbe/123

merhametlidir"[375], "Allah yolunda onlara bir susuzluk, bir yorgunluk ve bir açlık erişmesi, kafirleri öfkelendirecek bir yere (ayak) basmaları ve düşmana bir darbe indirmeleri, ancak bunların karşılığında kendilerine salih bir amel yazılması içindir."[376]

Allahu Teala, Tevhid'e davet eden dinin yardımcıları hakkında şöyle buyurur: "Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse (bilsin ki): Allah, sevdiği ve kendisini seven, mü'minlere karşı alçak gönüllü, kafirlere karşı onurlu ve zorlu bir toplum getirecektir. (Bunlar) Allah yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar. Bu, Allah'ın, dilediğine verdiği lütfudur. Allah'ın lütfu ve ilmi geniştir."[377]

Ayette geçen bu emri yerine getiren insanları kötüleyen ve kınayanlar aslında kötülenmeye layıktırlar. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yolunu izledikleri, İbrahim'in *Aleyhisselam* dinine uydukları ve salih selefin yolundan gittikleri sürece, aklı başında bir kimsenin kınamalara aldırış etmemesi gerekir.

Kureyş müşrikleri Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, atalarına beyinsiz dediğini, putlarına hakaret ettiğini, dinlerini kötülediğini ve birliklerini dağıttığını söylediler.[378] Halbuki Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onların atalarına ve putlarına sövmedi. Böyle bir şey onların da Allah'a sövmelerine yol açabileceği için bundan nehyedildi. Kaldı ki, o müşriklerin ibadet ettikleri şeylerin bazısı melek ve salih kişilerdir. Ancak, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onların batıl ilahlarının yarar ve zararı olmayan şeyler olduğuna, onları inkar etmeye ve ilgilerini kesmeye dair yaptığı daveti, ilahlarına sövüldüğü yönünde anladılar.

Anayasa müşrikleri de böyledirler. Onların beyinsizliklerini gösterdiğimiz, küfür ve çelişkilerini ortaya koyduğumuz, Allahu Teala'nın izin vermediği kanunlarından sakındırdığımız zaman bizi aşırılar, hariciler, tekfirciler veya teröristler olarak isimlendirirler. Davetimizi, cihadımızı, onları red etmemizi yasal veya meşru olmayan bir iş olarak nitelerler.[379] Onların bu tavırları ile Kureyş müşriklerinin tavırları aynen birbirine benzemektedir.

Peygamberin yolunda oldukları ve ifrat ile tefrite kaçmadıkları sürece muvahhidlerin bu iftiralara aldırış etmemesi gerekir. Çünkü bunlar öteden

---

[375] 48 Muhammed/29

[376] 9 Tevbe/120

[377] 5 Maide/54

[378] Bakınız: İmam Ahmed, Müsned, 7036, Tahkik: Ahmed Şakir

[379] Bu konuda "el-Farku'l-Mubin Beyne Tevhidi'l-Vataniyyin ve Tevhidi'l-Murselin" isimli risalemize bakınız.

beri Tevhid'e ve muvahhidlere düşman olanların iftira ve tekerlemeleridir. Her devirde birbirlerinden devralırlar ve devam ettirirler. Allahu Teala şöyle buyurur: "Bunu birbirlerine vasiyet mi ettiler? Hayır, onlar azgın bir topluluktur."[380]

Ayrıca şunu da belirtmek isterim ki, bu eleştirilerin çoğu, davette yeni olan ve hamasi duyguları kabarıp zaman zaman şer'i ölçülerin dışına taşanlara yöneltilmektedir. Davetçilerin bu sıkıntıları gidermesi, önlemesi ve onaylamaması gerekir. Çünkü bu tür tavırlar eleştirilerin, davete ve davetçilere yöneltilmesine ve insanların davetten ürkmesine yol açar. Aslında her toplumda bu tür sıkıntıların olması bilinen bir şeydir. Özellikle davete yeni başlayanların bu tür hataları işlememesi çok nadirdir. Kendimi de bundan beri görmüyorum. Ben de zaman zaman hiddet ve şiddete kapılmışımdır. Öğüt hepimiz için gereklidir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Şüphesiz öğüt mü'minlere fayda verir."[381]

Bu tür hatalardan ancak cemaat olanlar kurtulabilir. Nesillerin en hayırlısı olan sahabe *Radıyallahu Anhum* zamanında da bunun benzerleri görülmüştür. Ancak Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu hataları hiçbir şekilde onaylamamış ve bu hatalar karşısında tepkisiz kalmamıştır. Bu hatalara karşı gereken tepki gösterilmiş ve çaresine bakılmıştır. Bir defasında onlardan birisi, imamın namazı uzun kıldırmasından yakındı ve bundan dolayı neredeyse sabah namazına gelemeyecek hale geldiğini söyledi. Ebu Mes'ud el-Ensari şöyle der: "O gün kızdığı kadar Rasulullah'ın başka hiç bir şey için kızdığını görmedim. İnsanların önüne çıktı ve "Ey insanlar, nefret ettirmeyin" dedi."[382]

Şunu bilmek ve daima gözönünde bulundurmak gerekir: Tevhid'e çağıranların üsluplarına yöneltilen eleştirilerin çoğu, bu gençlerin şirk ve küfürden beri olmaları ve Tevhid görevini yüklenmelerinin yanında anılmaya bile değmez. Tevhid ehlinin temel ölçüleri budur. Başkalarının günah ve cahiliyye hayatı içinde yüzmelerinin yanında bunların asıllarda değil, teferruatta olan hatalarını bu işin ehli olan insanların ve alimlerin hoşgörü ile karşılayıp düzeltmeye gayret etmeleri gerekir. Bu hepimizin sorumluluğudur. Bizim üzerinde en çok durduğumuz şeylerden biri de budur ve bu sayfalar bu görevin yerine gelmesi için yazılmıştır.

İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah*, Fetevalar'ının dördüncü cildinin başında çok değerli bir risalesi bulunmaktadır. Bu bölümün başında bu risaleye

---

[380] 51 Zariyat/53

[381] 51 Zariyat/55

[382] Müslim

değinmiştik. Orada hadisçileri ve sünnetin taraftarlarını savunur ve kimi kelam fırkalarının onlara olan eleştirilerini belirtir. Kendisi de sünnetin savunucularından biri olarak bu eleştirileri ve eksiklikleri itiraf etmekte ve kimseyi kayırmamaktadır. Onların düzeltilmesi ve değiştirilmesini isterken başka ithamları da red etmektedir. Daha sonra ise iki taraf arasında karşılaştırma yaparak şöyle der:

"Hadis ehli ile kelam ehli arasında bir karşılaştırma yaparsak, hadis ve cemaat (Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat) ehlini suçlayanlar, onları bilgi ve marifet azlığı ile suçlamaktadırlar. Birinci olarak, mevzu, zayıf veya delil olmaya elverişli olmayan haberleri delil göstermek ile suçlarlar. İkinci olarak, sahih hadislerin manasını bilmemek ile suçlarlar, hatta "çelişkili iki nassı aktarır ve çıkış yolunu da bilmezler" derler. Bunun iki sebebi vardır: Ya yararsız çok şey söylerler ve uydurma hadisler gibi yararlı olduğunu zannederler ya da yararlı olduğu halde onları anlamazlar. Çünkü hadise uymak, her şeyden önce hadisin sahih olmasına ve anlaşılmasına bağlıdır. Tıpkı Kur'an'a uymakta olduğu gibi. Dolayısıyla hadis ve cemaat ehlinin eleştirilen bu eksiklikleri, belirttiğimiz iki öncülden birini ihlal etmekten kaynaklanmaktadır. İnsanlardan onları kötüleyenler bu sebepten dolayı kötülerler.

Maalesef hadis ve cemaat ehlinden olan bazılarında bu eleştirilen durumlar mevcuttur. Usül ve furu konularına dair uydurma rivayetler ve sahih olmayan hikayeleri delil olarak gösterirler. Kur'an ve hadisten anlamını bilmediklerini inkar ederler, hatta yersiz te'vil eder ve ilgisiz bir yerde kullanırlar.

Bu zayıf rivayetler ve yanlış anlayışları sebebi ile bazen, ümmetten belirli kişileri bid'at, dalalet ve küfür ile suçlarlar. Bazıları hakta o kadar ifrat eder ve insanlara o kadar haksızlık yaparlar ki, bu yaptıklarının bir kısmı bağışlanır bir hata, bazıları münker ve iftira ve bazıları da ağır cezaları gerektiren bid'at ve sapıklıklara kadar varır. Bunu ancak cahil veya zalim bir insan inkar eder. Bu türden çok tuhaf şeyler ile karşılaştım.

Ne var ki bu konuda hadisçiler ile başkaları arasındaki fark, hadisçiler ile başka dinlere mensup insanlar arasındaki fark gibidir. Şüphe yok ki Müslümanlar arasında o kadar çok zulüm, cahillik, bid'at ve fücur vardır ki onu ancak her şeyi bilen Allahu Teala bilir. Fakat unutmayalım ki Müslümanlarda bulunan her kötülüğün daha kötüsü ve başkalarında bulunan her iyiliğin daha iyisi Müslümanlarda daha fazladır. Hadis ehli de başkalarına oranla bu durumdadır."[383]

Sonra iki grubu karşılaştırma yaparak ve bütün eleştirilere rağmen

[383] Mecmuu'l-Fetava, 4/20

hadis ehlinin kelamcılara ve başkalarına üstünlüğünün kat kat fazla olduğunu, avam olanından ilim ehli olanına kadar hadis ehlinin sahip olduğu kesin itikad ve yararlı bilginin kelam imamlarında bile bulunmadığını, metodlarının sağlamlığı yönünden başkalarının hatalarının bunların hatalarından kat kat daha fazla olduğunu belirterek gayet güzel bir şekilde bu konuyu ele alır

Bu davetin ehline yöneltilen eleştiriler de aynen buna benzer. Onlara yöneltilen eleştiriler, aslında düşmanlarında ve rakiplerinde bulunan öldürücü eksiklik ve kusurların yanında anılmaya bile değmez. Hasımlarında takdir edilen tali şeyler, özellikle bu davetin sahiplerinde kak kat fazlasıyla ve daha mükemmel bir şekilde bulunmaktadır. Çünkü ilim ve fıkhı kazanmanın, hidayet ve başarı sağlamanın en önemli sebebi, Allahu Teala'dan korkmak, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* uymak ve Tevhid'e destek olmaktır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Allah'tan korkun. Allah size bunları öğretiyor"[384], "Ey iman edenler! Eğer Allah'tan korkarsanız O, size iyi ile kötüyü ayırdedecek bir anlayış verir, hatalarını örter sizi bağışlar"[385], "Eğer ona itaat ederseniz, doğru yolu bulmuş olursunuz"[386], "Bizim uğrumuzda cihad edenleri elbette kendi yollarımıza eriştireceğiz. Hiç şüphe yok ki Allah, iyi davrananlarla beraberdir."[387]

Kalplerin mühürlenmesi, anlayışın körelmesi ve bu davetin hasımlarının dalalet ve yanlışlarda bocalamasına neden olan cehaletin sebebi de bu dine yardım etmek ve desteklemekten uzak durmaktır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Geride kalıp oturanlarla beraber olmaya razı oldular. Allah onların kalplerini mühürlendi. Bu nedenle onlar anlamazlar"[388], "Geride kalıp oturanlarla beraber olmaya razı oldular. Allah onların kalplerini mühürlendi. Bu nedenle onlar bilmezler."[389]

---

[384] 2 Bakara/282
[385] 8 Enfal/29
[386] 24 Nur/54
[387] 29 Ankebut/69
[388] 9 Tevbe/87
[389] 9 Tevbe/93

-5-

BELLİ BİR İMAMA BEY'AT ETMEYENİ TEKFİR ETMEK

Müslim'in rivayet ettiği; "Bey'at etmeden ölen kişi cahiliyye ölümü ile ölmüştür" ve "Kim boynunda bey'atı olmadan ölürse cahiliyye ölümü ile ölür" hadislerine dayanarak, muayyen bir imama bey'at etmeden ölen kişilerin cahiliyye ölümü ile öleceğini söyleyip onları tekfir etmek, yapılan en çirkin hatalardan biridir. Halbuki hadisler, açık olarak onların bu söyledikle-rine delalet etmemektedir. Bu nedenle müteşabih bütün nasslar için yapıldığı gibi, bu ifadeyi de açıklayıcı muhkem nasslar ışığında anlamak gerekir. Çünkü tekfirin, delaleti ihtimal taşıyan değil, delaleti kesin olan nasslara dayanması gerekir.

Bu konu ile ilgili şer'i delilleri incelediğimizde, imama ve Müslümanların cemaatine karşı isyan eden kişinin sadece bu yaptığı ile İslam'dan çıkmayacağı neticesine ulaştık. Allahu Teala şöyle buyurur: "Eğer mü'minlerden iki topluluk birbirleriyle savaşırlarsa aralarını düzeltiniz; eğer biri diğeri üzerine saldırırsa, saldıranlarla Allah'ın buyruğuna dönmelerine kadar savaşınız. Eğer dönerlerse aralarını adaletle bulunuz, adil davranınız, şüphesiz Allah adil davrananları sever. Şüphesiz mü'minler birbirleriyle kardeştirler; öyle ise dargın olan kardeşlerinizin arasını düzeltin. Allah'tan sakının ki size acısın."[390]

Ayette geçen her iki taraf da Müslüman olarak isimlendirilmiştir. Oysa ki bu taraflardan biri saldırgan bağı konumundadır. Bu da gösteriyor ki hadiste sözü edilen cahiliyye; günah ve kötü huylar gibi kişiyi dinden çıkarmayan türdendir. Bu iş, Müslümanların birliğini bozan ve aralarını ifsad eden kötü bir fiil olması nedeni ile, cahiliyye olarak isimlendirilmiştir. Çünkü bir imam veya cemaat etrafında toplanmamak cahiliyyenin adetlerindendir. Bilindiği gibi cahiliyye Arapları birlik değil, dağınık kabileler ve topluluklar halinde yaşar, birbirlerine saldırır ve haksızlık yaparlardı.

Cahiliyye kelimesinin, başka nasslarda kişiyi dinden çıkarmayan masiyet manasında kullanılmış olması da, kişiyi dinden çıkaran küfür manasında olmadığını desteklemektedir. Bu nasslardan birisi şu ayettir: "Evlerinizde vakarınızla oturun, ilk cahiliyye (devri kadınları)nın açılıp saçılarak,

---

[390] 49 Hucurat/9-10

zinetlerini göstererek yürüyüşü gibi yürümeyin."[391] Açılıp saçılma, cahiliyye kadınlarının ahlakıdır. Bu ise, helal olarak görülmediği sürece, kişiyi dinden çıkaran bir fiil değildir.

Taberani *Rahimehullah* şöyle rivayet eder: "İçki kötülüklerin anasıdır. İçki içenin namazını Allah kırk gün kabul etmez. İçki karnında iken kişi ölürse, cahiliyye ölümü ile ölür."[392] Helal saymadan içki içmek de, kişiyi dinden çıkaran amellerden değildir.

Bir kişiyi annesinden dolayı kötüleyen Ebu Zerr'e, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Annesinden dolayı mı onu kötüledin, sen kendisinde cahiliyyeden bazı şeylerin bulunduğu birisin" demesi de bu kabildendir. Buhari bunu "Kitabu'l-İman" bölümünde rivayet etmiş ve "Kitabu'l-Edeb" bölümünde "Birbiriyle sövüşmenin ve lanet etmenin nehyedilmesi" babında şunu eklemiştir: "Benimle bir adam arasında bir söz olmuştu. Onun anası Arap olmayan yabancı bir kadındı. Ben kavga sırasında onun anasını kötüledim." Onun söylediği söz "Ey siyah kadının oğlu" cümlesidir. Bu söz ise küfür değil, masiyettir. Bu nedenle Buhari *Rahimehullah* Sahih'inde, bu hadis hakkında şöyle der: "Günahlar cahiliyye işlerindendir. Şirk işlemedikçe sahibi ondan dolayı kafir olmaz. Çünkü Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* "Sen kendisinde cahiliyyeden bazı şeylerin bulunduğu birisin" demiştir. Allahu Teala da şöyle buyurur: "Şüphesiz Allah, kendisine ortak koşulmasını bağışlamaz; bundan başkasını dilediği kimse için bağışlar."[393]" Buhari *Rahimehullah* bu sözünden sonra Ebu Zer hadisini ve "Eğer mü'minlerden iki grup birbirleriyle vuruşurlarsa aralarını düzeltin"[394] ayetini aktarır.

İbn-i Hacer *Rahimehullah* Ebu Zerr hadisinde geçen cahiliyye lafzı ile ilgili olarak şöyle der: "Bununla kastedilen şey cehalettir. Yani "sen cahilsin" demek gibidir."

Müslim şöyle rivayet eder: "Kim gazve yapmadan ve gaza yapmayı temenni etmeden ölürse, nifaktan bir şube üzerine ölmüş olur." Cihad etmemenin bizzat kendisi küfür değildir. Dolayısıyla buradaki cahiliyye ölümü de kişiyi dinden çıkaran küfür anlamında değildir. Allahu Teala'nın şu ayeti bunun delilidir: "Mü'minlerden (özür sahibi olanlar dışında) oturanlarla, malları ve canlarıyla Allah yolunda cihad edenler bir olmaz. Allah, malları ve canları ile cihad edenleri, derece bakımından oturanlardan üstün kıldı."[395]

---

[391] 33 Ahzab/33

[392] Taberani, El-Evsat

[393] 4 Nisa/48

[394] 49 Hucurat/9

[395] 4 Nisa/95

Bu ayetten anlaşılmaktadır ki, özürsüz olarak cihada katılmayanlar arasında mü'minler bulunmaktadır ve cihada katılmamaları onlardan mü'minlik sıfatını gidermemiştir. Cihad edenler bir derece üstün olmakla beraber Allahu Teala hepsi için de cenneti vaadetmektedir.

Dolayısıyla, buradaki cahiliyye sözcüğü, imanın gereği olarak terkedilmesi gereken ve işlenmesi halinde kişiyi dinden çıkaran küfrün dışındaki günahlar için kullanılmıştır.

Bununla birlikte cahiliyye kelimesi, "Yoksa onlar cahiliyye idaresini mi arıyorlar? İyi anlayan bir topluma göre, Allah'tan daha iyi hüküm veren kim vardır?"[396] ayetinde olduğu gibi, küfür anlamında da kullanılabilir. Dolayısıyla hem masiyet ve hem de küfür manasında kullanılmış olması sebebi ile ihtimal taşıyan terimler kapsamındandır. Muhkem olan nasslara başvurulmadan bu tür ihtimal taşıyan terimleri yorumlamak heva ve heveslerine uyan kişilerin metodudur. Allahu Teala bunu şöyle belirtir: "İşte kalplerinde eğrilik olanlar, fitne çıkarmak ve onun te'viline yeltenmek için müteşabih ayetlere yapışıp, onlarla uğraşır dururlar"[397]

Bu konunun başında aktardığımız hadisler hakkında aşırıya kaçanlardan biri ile konuşmuştum. Onlar bunun kesin olarak küfrü ifade ettiğini savunmakta ve kendi liderlerine bey'at edilmesini söylemektedirler. Bu hadisi de bu söylediklerine delil olarak gösterirler ve kendi liderlerine bey'at etmeyenleri tekfir ederek, cemaatlerine katılmayanların cahiliyye ölümü ile öleceğini savunurlar.

Ben bunları savunan kişiye Huzeyfe'den *Radıyallahu Anhu* rivayet edilen şu hadisi aktardım: "Müslümanların hiçbir imamı ve cemaati olmazsa" dedim. Bunun üzerine Allah Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu: "Bir ağacın kökünü gevmek pahasına da olsa, ölüm sana gelinceye kadar o fırkaların hepsinden ayrı dur."[398] Bu hadis, kendisine bey'at edilecek bir imamın olmadığı ve Müslümanların bir cemaatinin bulunmadığı dönemlerde de kişinin mü'min olarak kalabileceğini ve kişinin İslam'ının, imamın bulunmasına veya bey'ata bağlı olmadığını belirtmektedir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Huzeyfe'ye bir cemaat kurmasını ve kendisine yahut başka birine bey'at etmesini, aksi halde cahiliyye ölümü ile öleceğini söylememiştir. Nitekim Huzeyfe *Radıyallahu Anhu* kendisi hakkında şöyle demektedir: "Halk Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hayrı sorardı, ben ise başıma gelmesin diye şerri sorardım."

Müslüman cemaat ve imamın bulunmaması durumunda, herhangi

---

[396] 5 Maide/50

[397] 3 Al-i İmran/7

[398] Muttefekun aleyhi

bir imama bey'at etmemek kötülük veya küfür olsaydı, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ondan sakındırır ve bunu açıklardı. Çünkü ihtiyaç olduğu anda açıklamanın ertelenmesi caiz değildir.

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmeti için çok özen gösterirdi. Ki bu ümmeti hayra iletip cennete götürecek ve yine cehennemden uzaklaştıracak her şeyi açıklamıştır.

Yine kendisi ile tartıştığım bu kişiye, Mekke ile Medine arasında bir yere sığınan ve Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile Mekke müşrikleri arasında yapılan anlaşma nedeniyle Medine'de Müslümanlara katılma imkanı bulamayan Ebu Basir, Ebu Cendel ve diğerlerinin olayını anlattım.[399] Ebu Basir, Medine'de Müslümanlara katılma imkanı bulamadan orada ölmüştür. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Ebu Basir ve arkadaşlarını tekfir etmek bir yana, bu durumlarını eleştirmemiştir bile. Ebu Basir'in cahiliyye ölümü ile öldüğünü de söylememiştir. Bu yaptıkları küfür olsaydı, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onların bu yaptıklarını onaylamaz ve Kureyş ile yaptığı anlaşmanın bir şartı olarak bunu kabul etmezdi. Çünkü Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* insanların en takvalısı ve haramlardan en çok kaçınanı idi.

Alimler, Ebu Basir'in Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* velayeti altına girmediğine ve Müslüman cemaate katılmadığına delil olarak şunu aktarırlar: Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Ebu Basir ve onunla beraber Medine'ye gelen kişiyi Kureyş'e geri verdiği zaman, bu ikisi kendilerini almaya gelen adamı yolda öldürdüler ve tekrar kaçtılar. Kureyşliler öldürülen bu kişinin diyetini Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* istemediler. İki taraf arasında anlaşma vardı. Ancak Ebu Basir ve arkadaşı Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* velayeti altında olmadığı gibi Müslüman cemaatin içinde de değildi. Böyle olunca onun yaptığından ne Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve ne de İslam cemaati sorumlu olmamıştır.

Ayrıca tartıştığım bu kişiye, Hasan ve Hüseyin'in *Radıyallahu Anhuma* cennet gençlerinin efendileri olduğunu belirten hadisi,[400] bununla birlikte Hasan'ın *Radıyallahu Anhu* zamanının imamına bey'at etmeden öldüğünü, hatta ona karşı isyan ettiğini anlattım. Kendisine Hasan'ın *Radıyallahu Anhu* bu yaptığı sebebi ile durumunun ne olduğunu sordum. Halbuki Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Hasan'ın cennet gençlerinin efendisi olduğunu bildirmiştir.

Bunun üzerine cevap veremedi. Çünkü biri diğerinden daha sıcak iki ateş arasında kaldılar. Ya cennet gençlerinin efendisini tekfir edeceklerdi (Allah korusun) ya da bu ilkelerini terkedip, insanları bu sebepten dolayı tekfir etmekten vazgeçeceklerdi.

---

[399] Bunlar hakkında bilgi için bakınız: Buhari, Kitabu'ş-Şurut, hadis no: 2731-2732

[400] Tirmizi, Hakim, 3/166-167 ve başkaları rivayet etmiştir.

UYARI

Kişinin, mustaz'af durumda iken, bey'at ettiği imamına bey'at etmeyen insanları tekfir etmesinin yanlışlığına işaret etmek istiyorum. İsteyen, hilafetin şartlarına sahip olduğuna inandığı kişiye bey'at edebilir ve Allahu Teala'nın dinini yeryüzünde egemen kılmak için onun yanında savaşabilir. Ancak kendi içtihadından farklı olan ve kendi imamına bey'at etmeyen insanları günahkar olarak saymaya hakkı yoktur. Bilhassa çağımızda bu tür imamlardan çokça bulunmaktadır. Her biri de kendisi için bey'at istemekte ve Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Ebu Hureyre'den rivayet edilen şu sözünü delil olarak kullanmaktadır: "İsrailoğullarını peygamberler yönetirdi. Ne zaman bir peygamber ölürse onun yerine başka peygamber gelirdi. Benden sonra peygamber olmayacak, halifeler olacak ve çoğalacaklardır." Bunun üzerine; "Bize ne emredersiniz?" diye soruldu. Allah Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle cevap verdi: "Kim önce olursa, onun bey'atına bağlı kalınız, haklarını veriniz. Allah halkın hesabını onlardan soracaktır."[401] Halbuki bu hadisi delil getirerek, kendisine bey'at edilmesini şart gören bu insanların her biri güçsüz, yetkisiz ve kendisine bey'at eden insanları korumaktan acizdirler. Acaba Müslümanlar neden ona bey'at etmek zorunda olsunlar?

Müslümanların yöneticisi olacak imam hakkında Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Şüphesiz imam kalkandır. O'nun arkasında savaşılır ve onunla korunulur."[402]

İmam, bir kalkandır. Halkın sığınağı ve siperidir. Kalkanın arkasında gizlenen kişi kendini düşmandan korumuş olur. Bunu açıklarken Nevevi *Rahimehullah* şöyle der: "İmam siper gibidir. Müslümanları düşmanın eziyetinden ve yine insanları da birbirine zarar vermekten korur. İslam'ı savunur. İnsanlar ondan korkar ve cezasından sakınırlar."

Alimler imamın, İslam coğrafyasını ve Müslümanları koruma, dini muhafaza etme, dünya işlerini düzenleme ve cihad gibi görevleri yerine getirmesi gerektiğini söylemişlerdir. Öyle ki esir düşmesi, yetkilerinin elinden alınması, azledilmesi veya aciz duruma düşmesi gibi sebeplerden biri ile görevini yapamaz hale gelirse, bu görevler kendisinden düşer ve imam yahut halife olmaktan çıkar. Elinden bir şey gelmeyip mustaz'af olduğunda da durum böyledir. Dolayısıyla kimse, Müslümanları ona bey'at etmeye zorlayamaz ve ona bey'at etmeyi kabul etmeyen Müslümanları günahkar olarak

---

[401] Muttefekun Aleyhi

[402] Müslim

niteleyemez. Çünkü mustaz'af duruma düşen bu kişi, tağutların hükmü altında Müslümanları koruyacak siper olmak bir yana, kendi ev halkını bile zulümden koruyamayacak haldedir.

İbn-i Hacer *Rahimehullah* Fethu'l-Bari'de şöyle der: "'İmam kalkandır' sözü, Müslümanları düşmanın eziyetinden koruması ve Müslümanların birbirlerine zarar vermesinin önüne geçmesi sebebiyledir. İmamdan maksat, mü'minlerin işlerini yürüten herkestir."

Kalkaşandi şöyle der: "İslam'ın başından bugüne kadar yaygın olan örfe göre imam, genel olarak Müslümanların işlerini yürüten kişidir."[403]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* "Minhacu's-Sunne" isimli eserinde şöyle der: "Kim güç ve kudret sahibi olmayan birkaç kişinin muvafakatıyla imam olduğunu iddia ederse, yanılmış olur."[404]

---

[403] Kalkaşandi, Measiru'l-Enake fi Mealimi'l-Hilafe, 1/13

[404] İbn-i Teymiye, Mecmuu'l-Fetava, 1/141

-6-

FIRKATU'N-NACİYE KAVRAMINI, MÜSLÜMANLARIN GENELİNİN İÇERİSİNDEN SADECE BİR CEMAAT VEYA GRUP İLE SINIRLANDIRMAK

Müslümanların geneli arasından, Fırkatu'n-Naciye kavramını sadece bir cemaat veya bir grup ile sınırlayarak, geri kalanları tekfir etmek yahut helak olduklarını söylemek de yaygın olan hatalardandır. Ümmetin fırkalara bölüneceği ve bunlardan kurtuluşa erecek olan fırkanın niteliklerini anlatan hadis birçok yoldan rivayet edilmiş ve sahih olduğu belirtilmiştir. Bu rivayette Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Yahudilerin yetmiş bir fırkaya ayrıldığını, Hristiyanların yetmiş iki fırkaya ayrıldığını ve bu ümmetin de yetmiş üç fırkaya ayrılacağını ve bu fırkalardan biri dışında hepsinin ateşte olduğunu belirtmektedir. Bu hadisin bir rivayetinde "Ümmetim bölünecektir", diğer bir rivayette ise "Bu millet bölünecektir" şeklinde geçer. Başka bir rivayette de şöyle geçer: "Orada bulunanlar: 'Kimdir bu kurtulan fırka Ey Allah'ın Rasulü?' dediler. Bunun üzerine Allah Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu: 'Bugün benim ve ashabımın üzerinde bulunduğudur.'" Yine diğer bir rivayette ise "Cemaattir" diye cevap verdiği aktarılmaktadır.[405]

İbn-i Kesir *Rahimehullah* tefsirinde, bu ümmetin yetmiş küsur fırkaya bölüneceğini belirten hadisin değişik yollardan rivayet edildiğini belirtir.

Bazı gruplara veya cemaatlara bağlanmış olan birtakım aşırıya kaçan kişilerin, Müslümanların çoğunun helak olmasını gerektiren bu hadisteki Fırkatu'n-Naciye'nin bizzat kendi cemaatlari veya şeyhleri olduğunu dile getirdiklerini ve sevindiklerini gördüm. Çünkü bunlar kendilerinin hadis ehli olduğunu söylemekte ve kimi alimlerin hadis ehli hakkında övücü bazı sözlerini ele alarak, kendi cemaatlerinin Fırkatu'n-Naciye olduğuna inanmaktadırlar.

Ne tuhaftır ki haksız olarak Selefiyye adını kullanan, tağutlara karşı cihad bayrağını açanları tekfir etmelerine rağmen, tağutları tekfir etmekten

---

[405] İbn-i Teymiye, hadisin sahih olup Ebu Davud, Tirmizi, Nesai ve başka sünen ve müsned kitaplarda yer aldığını belirtir. Mecmuu'l-Fetava 3/215. "Bugün benim ve ashabımın üzerinde bulunduğudur" rivayetini bazı alimler zayıf saymışlardır.

kaçınan bu insanlar, kendilerinin Fırkatu'n-Naciye olduklarını iddia etmektedirler.

Bu iddialarını ise, Ahmed bin Hanbel, Süfyan es-Sevri ve benzeri sünnet imamlarının sözleri ile delillendirmektedirler. Halbuki sözlerini, kendi iddiaları için delil olarak kullandıkları bu imamlar, dönemlerindeki sultanların kötülükleri ve bid'atları karşısında susmamışlar, dinleri adına yağcılık yaparak yöneticilerin küfürlerini görmezden gelmemişler ve bunlara tepki göstererek her türlü eziyete ve cezaya maruz kalmışlardır. O insanlar, sultanların kapı ve makamlarından yüz çevirmişler, yöneticiler tarafından atanan makamlarda görev alanları eleştirip terketmişlerdir. İmamların yöneticilere karşı bu şekilde davranmaları ise hilafetin bulunduğu ve fetihlerin devam ettiği dönemlerde meydana gelmiştir.[406]

Bugün tağutların eşiklerinde, şirk ve putperest makamların birinden yer kapmak için haksız yere kendilerini önceki alimlere nisbet edenler, güya onların yolundan gittiklerini zannetmektedirler. Halbuki unutuyorlar ki geçmişte hadis ehli sadece Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hadislerini savunmak için sayfaları karalamakla kalmamışlar, İslam'a ve Müslümanlara yardım yolunda en büyük cihad örneklerini de sergilemişler, şehitlik ve savaş meydanlarını kanlarıyla sulamışlardır. Allah rahmet etsin, imam Abdullah bin Mubarek'in şu sözü ne güzeldir:

"Ey iki haremde ibadet eden adam, bizi görseydin ibadet ile oyun oynadığını anlardın,

Siz yanaklarınızı gözyaşlarıyla süslerken, boyunlarımız kanlarımızla kınalanmakta.

Sizler batıl yolunda at koştururken, atlarımız savaş alanlarında yorulmakta.

[406] Bunun örnekleri çoktur. İbn-i Mübarek'in, kadılık görevini kabul eden İsmail bin Aliyye'ye tepki göstermesini ve okuduğu şiir ile onu eleştirmesi de bu kabildendir. İlginçtir ki, Mürcie'nin çömezleri ve yönetimlerin alimlerini taklit edenler, Allahu Teala'nın dini için zalimlere karşı cihad eden kardeşlerimizin öldürülmesine ses çıkarmayan kötülük örneği alimlere karşı tepkimizi gösterdiğimiz bir yazıda kullandığımız "İlim eşeği çamurda yolunu şaşırdı" ifadesine kızmışlardır. Bunlar kafirlere, müşrik ve mürtedlere karşı cihadı, Allahu Teala'ya ve Rasulü'ne *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* karşı savaş, yeryüzünde fesat çıkarma ve masum insanlara korku salma olarak nitelemişlerdir. Bütün bunları da krallarını ve Amerikalı dostlarını memnun etmek için yapmaktadırlar. Acaba hilafet döneminde sırf kadılık görevini kabul ettiği için İbn-i Aliyye'yi eleştiren İbn-i Mübarek *Rahimehullah*, bunların sapıklık ve çırpınışlarını, tağutlara nasıl bey'at ettiklerini görseydi, müşrikleri ve devletlerini dost edinmek, terörle mücadele adını verdikleri işbirliği adı altında, muvahhidlere ve mücahidlere karşı onları desteklemek gibi küfürlerine şahit olsaydı, onlar için ne söylerdi? Bu insanlar bütün bu söylediklerimizi yapmakta ve haç takmayı bile küfür ve şirk değil, normal bir iş olarak görmektedirler.

Rüzgar size güzel kokuları getirirken, nal kıvılcımları ve toz bizim güzel kokularımız olmakta."

El-İzz bin Abdusselam'ın *Rahimehullah*, dönemindeki sultanlara karşı tavırları ve yine İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* Moğol hükümdarlarına karşı tavırları, onları tekfir etmesi ve kendilerine karşı cihad edilmesi gerektiğini bildiren fetvası meşhurdur.[407]

Bu meselede aşırıya kaçan bazı kişilerin kendi cemaatlerinin Fırkatu'n-Naciye olduğunu iddia ederek, cemaatlerinden olmayan başkalarının Müslümanlığı konusunda duraksadıklarına ve hatta tekfir ettiklerine rastladım.

Aşırılardan kötülüğü en az olanlar ise, kendi grubu veya cemaati dışında kalanları muayyen olarak değil genel olarak tekfir edenlerdir. Kendilerinden olmamayı İslami haklarının helal sayılması, namuslarının mübah görülmesi, hiç bir akrabalık ve anlaşma hakkının gözetilmemesi için sebep olarak sayarlar. Bunlar Allahu Teala'nın hudutlarını aşan insanlardır. Bütün bunlar batıl ve açıkça sapıklık olup hepsinden Allahu Teala'ya sığınırız.

Kendilerinin Fırkatu'n-Naciye olduklarını söyleyenler, "Cemaatten bir karış ayrılıp ölen kişi cahiliyye ölümü ile ölür"[408] hadisini delil olarak gösterirler ve cemaat sözcüğünün sadece kendi cemaatlerini ifade ettiğini iddia ederler. Bu hadisteki cahiliyye kavramının küfre delaletinin açık olmadığını ise yukarıda belirtmiştik.

Muhammed ümmetinden Fırkatu'n-Naciye'den olmayanların cehennem ile tehdit edilmesi meselesi de ihtimal taşıyan ifadelerdendir. Bu ifadenin küfre delaleti açık değildir. Bilindiği gibi cehennem ile mutlak tehdit, orada ebedi kalmayı gerektirmez. Allahu Teala şöyle buyurur: "Kim cehennemden uzaklaştırılıp cennete konursa o, gerçekten kurtuluşa ermiştir."[409]

Cehennem azabı ile tehdidin küfre götürmeyen birçok işler için de yapıldığı meselesi üzerinde ileride duracağız. Bundan da anlaşılmaktadır ki Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmetinden Fırkatu'n-Naciye'den olmayan ve cehennem ile tehdit olunan herkes kafir değildir. Bu tehdidin kapsamına girenlerden kafir olanlar ve helak olup cehennemde ebedi kalan-

---

407 Bu konuda bakınız: Rabi' bin Hadi el-Medhali'nin, Ehlu'l-Hadis Humu't-Taifetu'l-Mansuratu'n-Naciye isimli kitabı. Yazar kitabında dinini tağut yöneticilere satmıştır. İrtidat parlamentolarında şirk ve küfür yasalarının çıkarılmasına fetva vermiş, tağutlara karşı cihad eden muvahhid Müslümanları hariciler olarak nitelemiş olan birtakım kişileri, yardım olunan ve kurtuluşa eren diye tarif ettiği fırkanın alimleri olarak saymıştır.

408 Muttefekun aleyhi

409 3 Al-i İmran/185

lar olduğu gibi, İslam dairesinden çıkmayanlar da vardır. Bunlar ateşe girseler bile, orada temelli kalmayacaklardır.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* "İman" bölümünde şöyle der: "Kurtuluşa eren tek fırkanın haricinde kalan yetmiş iki fırkadan her bir ferdin dinden çıkaran küfür ile kafir olduğunu söyleyenler, Kitap ve Sünnet'e, sahabenin icmasına ve imamların icmasına muhalefet etmiş olurlar. Çünkü sahabeden ve imamlardan, yetmiş iki fırkadan herkesin kafir olduğunu söyleyen yoktur."[410]

Şatıbi *Rahimehullah* bu hadis hakkında şöyle der: "Bir ihtimale göre hadiste belirtilen ve yaptıkları sebebiyle dinden çıkmış olan bu fırkalar, kesin olarak Müslümanlardan ayrılmış ve kafir olmuşlardır."[411] "İkinci bir ihtimale göre ise, İslam'ın birtakım ahkam ve usulünün dışına çıkmış olsalar bile, tümden İslam'dan çıkmamışlardır."[412] "Üçüncü bir ihtimale göre ise, bazıları İslam'dan ayrılmış olmasa da, söyledikleri açık küfürdür ve yine bazılarının da gittiği yol çok kötü olmakla beraber kendisi açık küfür ve açık din değiştirme derecesine varan sözler söylememiştir."[413]

Bu aktarılanlardan da anlaşılmaktadır ki Fırkatu'n-Naciye'nin dışında kalanların kafir olduğuna ilişkin hadisin delaleti kesinlik değil, ihtimal taşımaktadır. Bu fırkalardan helak olup dinden dönenler olduğu gibi, İslam dairesinden çıkmayanlar da bulunmaktadır.

Diğer taraftan, kurtuluşa eren fırkanın, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'in genelinin içinden sadece belli bir cemaat veya topluluk olduğunu söylemek de doğru değildir. Aksine Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'in usulüne uyan herkes, muayyen bir cemaate katılmasa da, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* dışında başka bir şahsa bey'at etmese de ve kişiyi küfre götürmeyen günahları bulunuyor olsa da, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'tandır.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Bu nedenle genel olarak Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat, Fırkatu'n-Naciye olarak nitelenmiştir."[414]

Başka bir yerde de şöyle der: "Birçok insan bu fırkalar hakkında zan ve hevasına binaen konuşmaktadır. Kendi grubu ve imamına mensup olanları Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat fırkası olarak sayar; onlara muhalif olanları da bid'at ve dalalet ehli olarak görür. Bilinmelidir ki hak ve sünnetin tabilerinin imamı sadece Rasulullah'tır *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*. O'nun söyledikleri

---

[410] Mecmuu'l-Fetava, 7/139
[411] Şatıbi, El-İtisam, 2/226
[412] Şatıbi, El-İtisam, 2/228
[413] Şatıbi, El-İtisam, 2/228-229
[414] Mecmuu'l-Fetava, 3/215

vahiyden başkası değildir ve hevasından da konuşmaz. Haber verdiği bütün şeylere tasdikin ve emrettiği bütün şeylere de itaatin vacip olduğu kişi O'dur. Başka bir imamın böyle bir mertebesi yoktur. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* dışında herkesin sözü alınabilir veya terkedilebilir.

Kim Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* dışında sevdiği ve uyduğu kişilere uyanları Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat, muhalefet edenleri de tefrika ve bid'at ehli olarak sayarsa kendisi bid'at, tefrika ve dalalet ehlinden olmuş olur. Kelam imamlarının çoğunun tabilerinin durumu budur. Böylece anlaşılmaktadır ki insanlardan bu fırkadan olmaya en layık olan kişiler, Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* başka hakkında bağnazlık yapacakları imamları olmayan sünnet ve hadis ehlidir."[415]

Şatıbi *Rahimehullah* Fırkatu'n-Naciye ve cemaat kavramlarını açıklamış, cemaate sarılmayı teşvik eden hadisi nakletmiş ve insanların bunu anlama konusunda beş gruba ayrıldıklarını belirterek şöyle demiştir:

Birinci Grup: Müslümanlardan büyük çoğunluktur. Onlara muhalefet eden cahiliyye ölümü ile ölür.

İkinci Grup: Alimler ve müçtehidler topluluğudur. Ümmetin alimlerinin yolundan gitmeyenler cahiliyye ölümü ile ölür.

Üçüncü Grup: Sahabe *Radıyallahu Anhum*. Dalalet üzerinde toplanmayanlar onlardır. Bu görüş, diğer rivayetteki "Bugün benim ve ashabımın üzerinde bulunduğudur" ifadesi ile de uyuşmaktadır.

Dördüncü Grup: Müslümanların cemaatidir. Bu görüş birinci görüşe havledilir ki bu da Müslümanların büyük çoğunluğu manasındadır.

Beşinci Grup: Bir emir etrafında toplanan Müslüman cemaattir de denir ki bu görüş Taberi'den aktarılmaktadır. Şu hadisi ise buna delil olarak gösterir: "Toplu olan bu ümmetin birliğini bozmak isteyen kim olursa olsun kılıçla boynunu vurun."

Bu Görüşlerin Neticesi Şudur: Cemaatten kasıt, Kitap ve Sünnet'e muvafık olan imamın etrafında toplanmaktır. Çünkü sünnete uymayan bir şey üzerinde toplanmak, anılan hadislerde belirtildiği gibi cemaat anlamının dışında kalır. Hariciler ve onların yolundan gidenlerin durumu budur. Bu beş görüş, kurtuluşa eren fırka ve cemaat ifadelerinin Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat olduğu etrafında odaklaşmaktadır. Bunun esas olarak alınması gerekir."[416]

Buna göre Fırkatu'n-Naciye olarak Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaatin içinden sadece belli bir grubu veya cemaati alarak bu ifadeyi onunla sınırlan-

---

[415] Mecmuu'l-Fetava, 3/216

[416] Şatıbi, El-İtisam, 2/296

dırmak ve buna göre dostluk veya düşmanlık yapmak doğru değildir. Böyle bir şey, bid'at ehlinin yoludur.

Şatıbi *Rahimehullah*, dalalet ehli fırkalardan her birinin Fırkatu'n-Naciye olma konusunda diğerleriyle rekabet ettiğini belirtmektedir.[417] Allahu Teala'nın sıfatlarını inkar edenler bile bu fırkanın kendileri olduğunu iddia etmektedirler. Mutezile kendilerini adalet ve Tevhid ehli olarak isimlendirmektedir.[418]

Şatıbi *Rahimehullah* daha sonra şöyle devam etmektedir: "Hariciler, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Ümmetimden bir grup Allah'ın emrini yerine getirmeye devam edecektir. Onları yalnız bırakanlar veya kendilerine muhalefet edenler, Allah'ın emri gelinceye kadar onlara bir zarar veremezler ve onlar insanlara karşı muzaffer olacaklardır"[419] sözünü kendileri hakkında delil olarak gösterirler. Mürcie ise, "Zina etse ve hırsızlık da yapsa, kalben samimi olarak La İlahe İllallah diyen cennettedir" sözünü kendilerine delil olarak gösterir."[420] Daha sonra Kaderiyye, Mufavvıda, Rafiziyye ve diğer fırkaları da sayar.

Yine şöyle der: "Ehl-i Sünnet veya ehl-i bid'attan İslam şemsiyesi altına giren herkes kendi grubunun Fırkatu'n-Naciye ve bahsedilen cemaat olduğunu iddia etmiştir. Çünkü İslam kimliğini atmayan ve küfür fırkasına yönelmeyen hiçbir kimse bunun aksini iddia etmez."[421]

Sonuç olarak, inandığımız ve Allahu Teala'ya kulluk ettiğimiz hak şudur: Allahu Teala'dan, Fırkatu'n-Naciye olarak, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'ten olarak, her zaman Allahu Teala'nın dinine sarılan ve onun için çalışan insanlar olarak, bizi sabit kılmasını ve ömrümüzü o şekilde sona erdirmesini dileriz. Bununla beraber Fırkatu'n-Naciye veya terkedilmesinin tehdidi içerdiği cemaatin, Müslümanların genelinin arasından sadece bir kısım veya grup ile sınırlandırılmasını da caiz görmüyoruz.

Böyle bir şeyden Allahu Teala'ya sığınırız. Hariciler ve benzerleri olan fırkaların gittiği yoldan beri olduğumuzu ve onaylamadığımızı şimdiye kadar okuyucu öğrenmiştir. Bizim akidemiz şudur:

---

[417] Şatıbi, El-İtisam, 2/283

[418] Allahu Teala'nın yaratılanlardan birine benzetilmesi, Ehl-i Sünnet'in beri olduğu batıl bir şeydir. Ehl-i Sünnet'in hasımlarından bazıları, Allahu Teala'nın sıfatları olduğunu kabul etmeleri nedeni ile Ehl-i Sünnet'i müşebbihe diye isimlendirmişlerdir.

[419] Muttefekun aleyhi

[420] Şatıbi, El-İtisam, 2/284

[421] Şatıbi, El-İtisam, 2/283

Tevhid sahibi olup şirk ve küfürden sakınan her Müslüman, Fırkatu'n-Naciye'dendir. Bu Müslümanın, imanı ve gereklerini yerine getirmesi halinde gideceği yer cennettir. İmanın aslını korumakla beraber kendine zulmedip kimi vacipleri yerine getirmemiş olsa bile, sonuçta Allah'ın izni ile cennete girecektir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Sonra Kitap'ı, kullarımız arasından seçtiklerimize verdik. Onlardan kimi kendisine zulmeder, kimi ortadadır, kimi de Allah'ın izniyle hayırlarda öne geçmek için yarışır. İşte büyük fazilet budur. (Onların mükafatı) içine girecekleri Adn cennetleridir."[422]

Allahu Teala'nın emrini yerine getirip, Allahu Teala'nın kendilerine yardım ettiği kişiler bu fırkanın seçkinlerindendir. Bu dinin emrini yerine getiren, destekleyen, yücelten ve koruyan herkes, kıyamet saatine kadar nerede olursa olsun bu fırkadandır. Allahu Teala'dan, bizi bu fırkanın erlerinden yapmasını ve huzuruna çıkacağımız ana kadar bunun üzerinde sebat ettirmesini dileriz. O bizim mevlamızdır, en güzel mevla ve yardımcı da odur.

[422] 35 Fatır/32-33

-7-

DELALETİ KESİN OLMAYAN DELİLLER İLE TEKFİR ETMEK

Tekfirde yapılan hatalardan biri de, delaleti kesin olmayan deliller ile tekfir etmektir. Halbuki sübutu ve delaleti kesin olmayan delile binaen tekfir etmek caiz değildir. Çünkü kesin bir nass ile İslam'ı sabit olanın, delaleti kesin olmayan bir delil ile İslam'dan çıktığı öne sürülemez. Delaleti ihtimal taşıyan delil ile istidlal (delillendirme) yapılması batıldır.

Delaleti ihtimal taşıyan nassın maksadı, heva, heves, istishab veya ıstıslah ile ortaya çıkarılmaz. Böyle bir nassın maksadının anlaşılması nassın bizzat kendisinin veya o delili açıklayıcı olan diğer nassların karinelerine bakılarak olur. Eğer ki doğru olan bu yol ile nassın delaleti ortaya çıkarılmaz ise, nassın anlaşılmasında hataya düşülür ve ilim ile cehalet, adalet ile zulüm birbirine karıştırılır. Delaleti ihtimal taşıyan nassları açıklayıcı konumda olan delaleti kesin nassları gözönünde bulundurmayanlar, Haricilerin düştüğü hataya düşebilirler. Ki onlar delillendirmelerini delaleti ihtimal taşıyan nasslar ile yapmaktadırlar. Onların böyle yapmalarının sebebi, delaleti kesin olan nassların, kendilerinin batıl anlayışlarını iptal etmesidir.

Delaleti ihtimalli olan nass müteşabihtir. Kimileri onu heva ve hevesleriyle te'vil ederler ve batıl anlayışlarına mesnet yaparlar. Bu ise sapıklık peşinde olanların yoludur. Allahu Teala bunların yolundan sakındırarak şöyle buyurur: "Sana Kitap'ı indiren O'dur. O'nun bazı ayetleri muhkemdir ki, bunlar Kitap'ın esasıdır. Diğerleri de müteşabihtir. İşte kalplerinde eğrilik olanlar, fitne çıkarmak ve onun te'viline yeltenmek için müteşabih ayetlere yapışıp, onlarla uğraşır dururlar. Halbuki onun te'vilini ancak Allah bilir. İlimde yüksek derecelere erişenler ise, 'Ona iman ettik. Hepsi Rabbimiz katındandır' derler. Bu inceliği ancak akl-ı selim sahipleri düşünüp anlar."[423]

İbn-i Kesir *Rahimehullah* şöyle der: "Allahu Teala, Kur'an'da muhkem ayetler olduğunu ve bunların Kitap'ın anası olduğunu bildiriyor. Bunların delaleti açıktır ve kimse için kapalılığı yoktur. Kur'an'da bazı insanlara delaleti açık olmayan kimi ayetler de bulunmaktadır. Kur'an'dan, müteşabih olan ayetleri, açık olan ayetler ile anlayan ve muhkemi hakem yapan kişi doğru

[423] 3 Al-i İmran/7

yolu bulmuş olur. Bunun aksini yapan ise, sapmış olur. Bu nedenle Allahu Teala, "..bunlar kitabın esasıdır" buyurmuştur. Yani kapalılık anında kendisine başvurulan asıl, bu nasslardır. "Diğerleri de müteşabihtir" ifadesinde kastedilen ise, maksat açısından değil, lafız ve terkip açısından başka bir şeye delalet ihtimali olan nasslardır.

Bu nedenle Allahu Teala, "İşte kalplerinde eğrilik olanlar, fitne çıkarmak ve onun te'viline yeltenmek için müteşabih ayetlere yapışıp, onlarla uğraşır dururlar" diye buyurmaktadır. Yani haktan sapma ve batıla gitmeye meyilli olanlar, "müteşabih ayetlere yapışıp, onlarla uğraşır dururlar." Bozuk emelleri için tahrif edebilecekleri ve amaçladıkları şeye yorumlayabildikleri için mütaşabih olan nasslara sarılırlar. Muhkemde ise böyle bir şey yapmaları mümkün değildir. Çünkü bu ayetler, onların yapmak istediğini reddeden ve aleyhlerinde delil olan nasslardır. Bu nedenle Allahu Teala şöyle buyurur: "Fitne çıkarmak ve onun te'viline yeltenmek için." Yani bid'atlarına Kur'an'dan delil getirdikleri intibasını vererek tabilerini saptırmak isterler. Halbuki Kur'an onların lehine değil, aleyhinedir. Buhari'de şöyle rivayet edilir: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu ayetleri okudukta sonra şöyle dedi: "Ondan müteşabih olanlara uyanları görürsen, işte onlar Allahu Teala'nın burada kastettiği kişilerdir. Onlardan sakının."

Delaleti ihtimal taşıyan nasslardan biri de nekre (belirsiz) olarak geçen küfür lafızlarının bulunduğu ifadelerdir. Bu ifadeler, kendilerini açıklayan muhkem ayetler ile birlikte ele alınıp anlaşılmazsa, tek başına müteşabih olur ve sapmaya yol açabilir. Bu nasslara örnek olarak şu hadisi verebiliriz: "Benden sonra birbirinin boynunu vuran kafirler olmayın."[424] Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu hadiste, Müslümanların birbiri ile vuruşmasını, küfür olarak nitelemiştir. Bunun hakiki küfür anlamında olduğunu kabul edenler, sahabeden *Radıyallahu Anhum* birbiriyle vuruşan büyük bir topluluğu tekfir etmeye kadar gitmişlerdir. Halbuki başka nasslar, Müslümanların birbiri ile çarpışmasının İslam'dan çıkaran bir fiil olmadığını göstermektedir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Ey iman edenler! Öldürülenler hakkında size kısas farz kılındı: Hüre hür, köleye köle ve kadına kadın öldürülür. Ancak kim kardeşi tarafından affedilirse kısas düşer. Bundan sonra iyiye uymak, öldürülenin velisine (gereken diyeti) güzel bir şekilde ve tam olarak ödemek gerekir. O halde söylenenler, Rabbinizden bir hafifletme ve rahmettir. Her kim bundan sonra saldırıya kalkışırsa, muhakkak onun için elem verici bir azap vardır."[425]

---

[424] Buhari ve Müslim

[425] 2 Bakara/178

İbn-i Hazm şöyle der: "Allahu Teala, içinde katil ve maktulün bulunduğu topluluğa "Ey iman edenler" diye hitap etmektedir. Öldüren kişi ile maktulün velisinin kardeş olduğunu belirtmektedir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Mü'minler ancak kardeştirler."[426] Dolayısıyla kasten de olsa Müslümanı öldüren kişinin Müslüman olduğu Kur'an nassı ile anlaşılmaktadır."[427]

Allahu Teala'nın, "Eğer mü'minlerden iki gurup birbirleriyle vuruşurlarsa aralarını düzeltin"[428] ve "Mü'minler ancak kardeştirler"[429] ayetleri de bunu bildirmektedir ve birbirleriyle çarpışmalarına rağmen Allahu Teala onları mü'minler olarak isimlendirmektedir.

Bütün bunlar gösteriyor ki hadiste geçen küfür, kişiyi dinden çıkarmayan türdendir. Şari', bunu sakındırmak ve uyarmak için küfür olarak adlandırmıştır. Şüphesiz şari'in bu şekilde adlandırdığı bir günah başka günahlara benzemez. Dolayısıyla bu büyük bir günahtır ve kardeşlik nimetine karşı nankörlük ile açıklanan sınırlı bir küfürdür.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Mü'min veya kafir denildiğinde genel olarak kullanılan anlam ile özel olarak kullanılan anlam arasında fark vardır. "Benden sonra birbirinizin boynunu vuran kafirler olmayın" hadisinde, "birbirinizin boynunu vuran" sözü, hadisteki kafirler sözünü tefsir etmektedir. Bunlar sınırlı (mukayyed) kafirler olarak isimlendirilirler. Yoksa mutlak olarak kafir veya mü'min denildiğinde ifade edilen anlam kapsamına girmezler.

"İnsan neden yaratıldığına bir baksın. Dışa atılan koyu bir sudan yaratıldı"[430] ayetinde meniye mukayyed bir adlandırma ile su adı verilmiştir. Bu isimlendirme ile meni, "..su bulamamışsanız o zaman temiz bir toprakla teyemmüm edin"[431] ayetinde geçtiği anlamda mutlak su anlamında olmaz.""[432]

Buhari'nin "İman" bölümünde geçen şu rivayet de bunun gibidir: Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* "Bana cehennem gösterildi, oradakilerin çoğu kadındı. Onlar küfrederler..." buyurdu. Denildi ki; "Allah'a mı küfrederler ey Allah'ın Rasulü?" Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve*

---

[426] 49 Hucurat/10
[427] El-Fasl, 3/235
[428] 49 Hucurat/10
[429] 49 Hucurat/10
[430] 86 Tarık/6
[431] 4 Nisa/43
[432] İbn-i Teymiye, İktidau's-Sırati'l-Mustakim, 82-83

Sellem şöyle cevap verdi: "Kocalarına küfrederler. Ve bir de yapılan iyiliği inkar ederler."

Buhari hayızlı kadının orucu kısmında aynı hadisi şöyle rivayet etmektedir: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Ramazan veya kurban bayramında çıkıp kadınların bulunduğu yerden geçti ve şöyle buyurdu "Ey kadınlar topluluğu, çok sadaka veriniz. Bana sizin, cehennem ehlinin çoğunluğu olduğunuz gösterildi." Dediler ki; "Ne sebeple?" Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle cevap verdi: "Çok lanet ediyorsunuz ve kocalarınıza çok küfür (nankörlük) ediyorsunuz."

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, kadının kocasının iyiliğine karşı nankörlük etmesini küfür olarak adlandırmıştır. Dolayısıyla bu nassın açıklaması olmaksızın direk olarak alınması halinde hataya düşülebilir. Ancak bu nass, kendisini açıklayıcı olan karineler ile ele alınırsa, ifadede geçen "küfür" ibaresinin kişiyi dinden çıkarmayan türden bir masiyet manasında olduğu anlaşılır.

Bu nassı açıklayıcı mahiyette olan karinelerden biri; "Kocalarına küfrederler. Ve bir de yapılan iyiliği inkar ederler" ifadesidir. Diğer bir karine ise, bu nankörlüğü telafi etmek için kadınlara sadaka vermelerinin emredilmesidir. Sadaka, küfrü değil sadece günahları telafi edebilir. Dinden çıkaran şirk ve küfrü ise sadaka telafi edemez.

Hadislerde mazi veya muzari kipler ile "kafir oldu", "kafir olur" gibi yahut isim olarak "kafir" veya "küffar" gibi ibareler çokça geçmektedir. Bunların tamamı tek başına ele alınarak tekfir için delil olabilecek olan nasslardan değildir. Ancak belirlilik kipi (elif-lam takısı) ile gelen "küfür" ibarelerinden maksat, genellikle dinden çıkaran küfürdür.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "İnsanlarda bulunan şu iki şey küfürdür. Bunlar; nesebi sebebi ile kişiyi kötülemek ve ölünün başında ağlamaktır" hadisinde bu iki fiilin küfür olduğu bildirilmektedir. Çünkü kafirlerin amellerinden olup insanlarda bulunmaktadır. Ancak kendisinde küfür şubelerinden biri bulunan herkes, mutlak küfür anlamında kafir değildir. Nitekim imanın şubelerinden biri bulunan herkes de mutlak manada mü'min değildir. "Kişi ile küfür arasında namazı terk vardır" hadisinde geçtiği gibi, belirlilik kipinde gelen küfür sözcüğü ile, olumlu cümlede geçen ve nekre olarak gelen küfür sözcüğü arasında fark vardır."[433]

Usül alimleri özellikle marife olarak (elif-lam takısı ile) kullanılan küfür sözcüğü ile ilgili şu kuralı belirtmişlerdir: Bu şekilde gelen küfür sözcüklerinin dinden çıkaran küfür anlamında alınması gerekir. Bu şekilde gelen küfür

[433] İbn-i Teymiye, İktidau's-Sırati'l-Mustakim, 82

sözcüklerinde, dinden çıkaran küfür anlamında olmadığını belirten bir karine olmadığı sürece asıl olan budur.

Abdullatif bin Hasan Âlu'ş-şeyh şöyle der: "Kur'an ve Sünnet'te geçen zulüm, fasıklık, şirk ve buna benzer lafızlar, hakikat ve isimlendirme türünden mutlak olarak kullanıldığı gibi, bu şekilde kullanılmamış da olabilir. Usulcülere göre asıl olan, hakiki manada kullanılmış olmalarıdır. Bu manada kullanılmadığını kararlaştırmak için lafzi veya mana olarak bunu destekleyen bir karinenin bulunması gerekir. Bu ise Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* beyanı ve sünnetinin tefsiri ile bilinir. Allahu Teala şöyle buyurur: "(Allah'ın emirlerini) onlara iyice açıklasın diye her peygamberi yalnız kendi kavminin diliyle gönderdik."[434]"[435]

Yukarıda geçen hadiste Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kadınlara hitap ederken "küfredersiniz" dediğinde sahabe hemen "Allah'a mı küfrederler?" diye sormuştur. Bu da gösteriyor ki küfür mutlak olarak kullanıldığında onun manasının küçük küfür olduğuna işaret eden herhangi bir şey bulunmadığı sürece yukarıdaki örnekte olduğu gibi öncelikle büyük küfrün kastedildiği anlaşılır.

Bu da gösteriyor ki usülde, küfür lafzının asıl anlamı büyük küfürdür. Ancak ihtimal taşıması nedeni ile bu konuda Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* açıklamasını beklemişler ve bu açıklamadan önce kesin bir şey söylememişlerdir. İhtimal taşıyan bütün lafızlar için uygulanması gereken kural budur.

Buhari'de bulunan ve Ebu Hureyre'den *Radıyallahu Anhu* rivayet olunan şu hadis de bu kabildendir: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu: Kim kendini boğarsa, cehennemde kendini boğar. Kim kendini bir şeyle vurarak öldürürse, cehennemde onunla kendisine vurur. Kim kendini bir yerden atarak öldürürse, cehennemde de kendisini atar."

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kendini öldüren kişinin namazının kılınmasını emretmiştir. Bunlar kafir veya münafık olsalardı, namazlarının kılınması caiz olmazdı."[436]

Ebu Davud, Aişe'den *Radıyallahu Anha* şöyle rivayet eder: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu: "Bir kavim birinci saftan geri kalmaya devam eder de Allah da onları ateşte geri bırakır."

---

[434] 14 İbrahim/4

[435] Er-Resailu'l-Mufide, 21-22

[436] Mecmuu'l-Fetva, 10/358-359

“Ateşte yerlerine hazırlansınlar” veya “Cehennemde kalıcıdırlar” ifadeleri de bu türdendir. Ancak “Ebedi” ibaresi ile beraber kullanılmaları halinde, bu tür ifadelerin büyük küfrü kastettiği söylenmiştir. İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, Fetavalar’ın 7/42-51 sayfalarında bunu söyler ancak bunun kesin bir kural olduğunu da belirtmez.

“Allah onlara bakmaz”, “onlar ile konuşmaz” ve “onlar için acıklı bir azap vardır” ifadelerinin de böyle olduğu söylenir. Bütün bunlar ihtimalli olup kesin olarak küfre delalet etmezler. Çünkü bu ifadeler, şirk dışında olan ve küfür olmadığı şer’i deliller ile belirtilen günahlar için de kullanılmaktadır.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: “Büyük azap tehdidi “Allah’tan bir yazı geçmemiş olmasaydı, aldığınız fidyeden ötürü size mutlaka büyük bir azap dokunurdu”[437] ayetinde mü’minler hakkında kullanılmaktadır.”[438]

“Alçaltıcı bir azap” ifadesi ise bunun aksinedir. İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: “Kur’an’da alçaltıcı azap tehdidi ancak kafirler için yapılmıştır. Bu ifade ayetlerde şu şekillerde geçmektedir: “Biz kafirler için alçaltıcı bir azap hazırladık”[439], “Ayrıca kafirler için alçaltıcı bir azap vardır”[440], “Allah kimi alçaltırsa, artık ona ikramda bulunacak yoktur.”[441] Çünkü alçaltmak, zelil ve hakir yapmak anlamındadır. Bu ise azabın ötesinde bir aşağılamadır. Kişi azap görebilir ama alçaltılmayabilir. Bu nedenle “Kim Allah’a ve Rasulü’ne karşı isyan eder ve sınırlarını aşarsa Allah onu, devamlı kalacağı bir ateşe sokar ve onun için alçaltıcı bir azap vardır”[442] ayetindeki tehdidin farzları inkar eden ve alay edenler için olduğu söylenir.”[443]

Bu ve benzeri tehdit ifadelerinin maksadı yeterince anlaşılmadan ve açıklayıcı yerlere müracaat edilmeden karar verilmesi, kişiyi aşırılığa ve bocalamaya götürür. Allahu Teala’nın “Artık kim Allah ve Rasulü’ne karşı gelirse, bilsin ki ona, içinde ebedi kalacakları cehennem ateşi vardır”[444] ayetini mutlak olarak kullananlarda bu durum sözkonusudur. Halbuki bu ayet “Allah kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz. Bundan başkasını dilediği kimse için bağışlar. Allah’a ortak koşan kimse büyük bir günah (ile)

[437] 8 Enfal/68

[438] Es-Sarimu’l-Meslul, 52

[439] 4 Nisa/37

[440] 2 Bakara/90

[441] 22 Hacc/18

[442] 4 Nisa/14

[443] Es-Sarimu’l-Meslul, 52-53 -Özet olarak-

[444] 72 Cin/23

iftira etmiş olur"[445] ayeti ile birlikte ele alınmalıdır. Çünkü birinci ayette geçen tehdidin hududları, ikinci olan bu ayette belirtilmektedir.

İçerisinde tehdit bulunan lafızlarından biri de Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* dili ile günah sahiplerinin lanetlendiği nasslardır. İmam Ahmed ve Ebu Davud'un şu rivayeti bu kabildendir: "Rasululluh *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* içkiyi sıkana, sıktırana, içene, içirene, taşıyana, taşıtana, satıcısına, alıcısına ve parasını yiyene lanet etmiştir."[446] Lanetlemek, rahmetten uzaklaştırmaktır. Bu lafız mutlak olarak alınıp açıklayıcı ifadelere başvurulmaz ise müteşabih olur. Açıklayıcı başka lafızlara bakılarak dinde içki içen kimsenin cezasının mürtedin cezası gibi ölüm değil, dayak olduğu anlaşılır. Bu ise gösterir ki hadiste belirtilen kişi kafir değildir. Mutlak ifade ile kullanılmış olsa bile, lanet tek başına küfre delalet etmeye yeterli değildir.

Buhari *Rahimehullah* "Hudud" bölümünde "İçki içene lanet okumanın mekruhluğu ve içki içmenin kişiyi dinden çıkarmadığı" başlığı altında Ömer bin Hattab'dan *Radıyallahu Anhu* şu rivayeti yapar: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* zamanında Abdullah adında bir adam vardı ve "Eşek" lakabı ile anılırdı. Rasulullah'ı güldürürdü. Rasulullah ona içki içme cezasını birkaç kez uygulamıştı. Bir gün yine içki içtiği için getirildi ve Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ona ceza uyguladı. Orada bulunalardan biri "Allah'ın laneti üzerine olsun, ne de çok bu haltı işliyor" dedi. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ona şöyle cevap verdi: "Lanetleme! Allah'a yemin ederim ki o, Allah'ı ve Rasulü'nü sevmektedir."

Buhari *Rahimehullah*, Ebu Hureyre'den *Radıyallahu Anhu* şöyle rivayet eder: "Bir defasında Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* huzuruna şarap içmiş bir kişi getirmişlerdi. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* orada bulunanlara: "Şu adama vurunuz!" buyurdu. Biz de kimimiz eliyle, kimimiz ayakkabısıyla vurduk. Bu adam dayaktan kurtulduktan sonra sahabeden bazı kimseler ona: "Allah seni kahretsin, rezil etsin!" demişlerdi. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*: "Hayır öyle söylemeyiniz, kardeşiniz aleyhine şeytana yardım etmeyin!" buyurdu."

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Kardeşinizin aleyhine şeytana yardım etmeyin" demesi, içki içmenin Müslümanı dinden çıkarmadığının bir delilidir. Bundan önceki hadiste de "Lanetleme!" demesi, mutlak olarak yapılan lanetin, muayyen kişiye lanet etmek anlamında olmadığını gösterir.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, içki içmeye devam etmesine rağmen, Allah'ı ve Rasulü'nü sevdiği

---

[445] 4 Nisa/48

[446] Ebu Davud, 3674

için Abdullah ismindeki o kişiye lanet okunmasını yasakladı. Halbuki Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* içki meselesinde sırası ile bu işte görev alan on kişiye lanet etmiştir. Fakat mutlak olarak yapılan lanet, muayyen kişilere lanet okumak demek değildir. Mutlak tekfir ve mutlak tehdit de böyledir. Bu nedenle Kur'an ve Sünnet'te yapılan tehdit (va'id), şartların bulunmasına ve engellerin ortadan kalkmasına bağlıdır. Müslümanların ittifakı ile bu tehdit, günahtan tevbe edeni, günahlarını silen iyilikleri olanı, şefaata olunanı ve bağışlananı kapsamaz."[447]

Sonuç olarak; kullanılan ifade, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* tarafından beddua şeklinde kullanılmış ise tek başına küfre delalet etmez. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* "Tarlanın sınır taşlarını değiştirene Allah lanet etsin", "Hırsızlık yapana Allah lanet etsin", "Faiz alan ve verene Allah lanet etsin" sözleri bu türdendir.

Ancak ibare, Allahu Teala'nın dünyada ve ahirette lanet etmesi siğasında gelirse durum farklıdır. Bu söz küfür ifade eder. İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, "Allah ve Rasulü'ne eziyet edenlere, Allah dünyada ve ahirette lanet etmiş ve onlar için alçaltıcı bir azap hazırlamıştır"[448] ayetini açıklarken bunu belirtmektedir.[449]

Delaleti ihtimalli olan ifadelerden biri de Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* işin failini mü'min olmamak ile nitelediği ifadelerdir. Ebu Hureyre'den *Radıyallahu Anhu* rivayet edilen şu hadis bu kabildendir: "Zani bir kimse, zina yaptığı sırada mü'min olarak zina yapmaz, hırsız da çaldığı sırada mü'min olarak hırsızlık yapmaz. İçkici, içki içtiği sırada mü'min olduğu halde içki içmez."[450]

Yukarıda Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* içki içen kişiyi "..kardeşiniz" diye nitelediği görülmektedir. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, kendi zamanında içki içen, zina yapan ve hırsızlık yapan kişiler hakkıda küfür hükmünü vermediği ve onlarla Müslümanlar arasındaki velayet bağlarını kesmediği sabittir. Sadece içki içene dayak, hırsızlık yapana el kesme cezasını uygulamış, ama aynı zamanda onlar için istiğfar ederek "Kardeşiniz aleyhine şeytana yardım etmeyin" buyurmuştur.[451]

Yine şu hadisler de delaleti ihtimal taşıyan nasslara birer örnektir: "Hiçbiriniz kendisi için sevdiğini kardeşi için de sevmedikçe iman etmiş

[447] Mecmuu'l-Fetava, 10/191

[448] 33 Ahzab/57

[449] Es-Sarimu'l-Meslul, 41-43

[450] Buhari, Müslim, Ebu Davud, Tirmizi ve Nesai

[451] Mecmuu'l-Fetava, 7/409

olmaz."[452], "İman etmedikçe cennete giremezsiniz, birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olamazsınız"[453], "Komşusu, kötülüğünden emin olmayan kişi mü'min değildir"[454], "Hiç biriniz, ben ona babasından, çocuğundan ve bütün insanlardan daha sevgili olmadıkça iman etmiş olmaz."[455]

Bu ve benzeri hadislerde kullanılan ifadelerin, delaleti bakımından ihtimalli olması sebebi ile, kapsamına giren herkesin kafir olduğunu söylemek mümkün değildir. Aşıraya kaçanlardan bir çoğu, bu tür hadislerde geçen tehdit ifadelerine dayanarak insanları tekfir etmektedir.

Tembellikten veya dünyevi bir meşguliyet sebebiyle cemaatla namaza gelmeyen kişileri, işini Allah ve Rasulü'nün sevgisine tercih ettiği gerekçesiyle tekfir edenler ve yine canı ve çoluk çocuğu hakkında korktuğu için cihaddan ve dini desteklemekten geri kalan kişileri tekfir edenler bulunmaktadır.

Gördüğümüz gibi bu ve benzeri ifadeler ihtimalli olup, sadece bu deliller ile insanları tekfir etmek için yeterli değillerdir. Nitekim Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu günahlardan daha fazlasını işleyen kişilere Müslüman muamelesi yapmış, onları tekfir etmemiş ve mürted cezası uygulamamıştır. Bu nedenle bu tür ifadeleri, ne manaya geldiklerini açıklayan başka nasslar ışığında anlamak gerekir. Bu konuda Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'in kuralı, Allahu Teala'nın şu ayetidir: "Allah kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz. Bundan başkasını dilediği kimse için bağışlar."[456]

Yine bazıları Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* işin failinin mü'min olmadığını belirttiği hadislerin manasının, "Kamil mü'min değildir" şeklinde olduğunu ve failde olmadığı haber verilen imanın, müstehap olan iman olduğunu söylemektedir. Bu yanlış bir tanımdır. Ancak eğer ki failde olmadığı haber verilen imanın, vacip olan iman olduğunu kastediyorlarsa bu doğrudur.[457] Çünkü müstehap olan imanda eksiklik, kötülenmeyi gerektirmez. İmansızlık ifadesi, bir tehdit ifadesidir. Tehdit (va'id) ise, ancak iman edilmesi gereken bir vacibi terkeden hakkında olur.

O halde bu ifadeler, ya kişinin küfrünü gerektiren imanın aslının yokluğunu ya da imanın vacip olan kısmından bazı eksiklerin olduğunu veya bu kısmın tamamının bulunmadığını belirtir. İkinci durumda kişi kafir değil, fasık

---

[452] Muttefekun aleyhi

[453] Müslim

[454] Hakim, 4/165

[455] Buhari

[456] 4 Nisa/48

[457] Bakınız: El-Fetava, 7/14

olur. Bu ifadelerden maksadın ne olduğunu belirlemek ise, muhkem nasslara başvurmak ile olur.

"Bizden değildir" ifadesi de bunun gibidir ve hadislerde şöyle geçer: "Küçüğümüze merhamet etmeyen ve büyüğümüze de saygı göstermeyen bizden değildir"[458], "Bizi aldatan bizden değildir. Bize karşı silah kullanan bizden değildir"[459], "Atıcılığı öğrendikten sonra terkeden bizden değildir."[460]

Bu ve benzeri hadislerde geçen ifadeler ile kişinin kafir olduğuna karar vermek caiz değildir. İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Bir kişinin imanının olmadığının söylenmesi, vacip olan imanın tamamen yokluğunu değil, sadece eksikliğini belirtir. Böyleleri, mutlak küfür sebebi ile değil, bu eksiklik sebebi ile tehdide maruz olurlar. "Bizi aldatan bizden değildir. Bize karşı silah kullanan bizden değildir" ifadesi de böyledir. Bunlar, üzerine vacip olan şeyleri terkeden veya Allahu Teala'nın yasakladığını işleyenler için söylenir. Bu terkinden dolayı vaadedilen mükafata hak kazanan ve tehditten kurtulan kişilerden olmadığı belirtilmektedir."[461]

Bu nedenle selef, insanların gözünde küçültmek ve kötülükleri işlemeye teşvik etmek korkusundan dolayı bu tür tehdit ifade eden nassları te'vil etmekten çekinmişlerdir. Ancak gerçek yolun ne olduğunu göstermek ve aşırıların şüphelerini gidermek için bunları açıklamaya mecbur kalmışlardır. Halbuki aslolan, tehlikesi olmadığı taktirde tehdidin zahir haliyle bırakılmasıdır. Çünkü bu hali ile bu kötülüklerin işlenmesini engellemede daha etkilidir. Nevevi *Rahimehullah*, Sufyan bin Uyeyne'nin, bazı hadislerde geçen "bizden değildir" ibarelerini, "Doğru yolumuz üzerinde değildir" şeklinde te'vil edenleri onaylamadığını "Daha etkili olması ve insanları sakındırması için bu şekilde kalması daha uygundur" dediğini ve bunun te'vil edilmesinin kötülüğünden bahsettiğini nakletmektedir.[462]

"Allah ona cenneti haram eder", "Cennete giremez", "Cennetin kokusunu bile alamaz" ifadeleri de bu türdendir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Akrabalık ilişkilerini koparan kişi cennete giremez."[463]

---

458 Buhari, Edebu'l-Müfred, 358

459 Müslim

460 Müslim, bundan küfrün kastedilmediğini açıklamıştır. Diğer bir rivayette ise "..asi olmuştur" ifadesi bulunmaktadır.

461 Mecmuu'l-Fetava, 7/30-31

462 Şerhu Müslim, Kitabu'l-İman, 2/92

463 Buhari ve Müslim

Başka bir hadiste de şöyle geçmektedir: "Komşusu, kötülüğünden emin olmayan kişi cennete giremez."[464]

Ebu Davud'da nakledildiğine göre, bir kişi Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* gelmiş ve komşusunu şikayet etmiştir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ona sabretmesini söylemiş ve şikayet ettiği komşusunun kafir ollduğunu söylememiştir. Daha sonra eşyasını yola koymasını emretmiştir. O kişi eşyasını yola koymuş ve bunun üzerine insanlar bu yaptığının sebebini sorunca, komşusunun kendisine eziyet ettiğini söylemiştir. Adamın bu cevabı üzerine diğerleri de onun komşusuna lanet etmişlerdir. Ancak bütün bunlara rağmen Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve diğerlerinin, komşusuna eziyet eden adama mürted muamelesi yaptığı belirtilmemiştir.

Nevevi *Rahimehullah*, "cennete giremez" ifadesinin iki manaya gelebileceğini belirtmektedir. Bunlardan birincisi; kişinin haram olduğunu bilerek komşusuna eziyet etmesi ve bunu kendisine helal görmesi halinde kafir olup asla cennete giremeyeceğidir. İkinci mana ise, cennetin kapıları açılıp başkaları cennete girdiği halde bu kişinin yaptığı kötülükten dolayı, cezasını çekinceye kadar cennete giremeyeceğidir. Ancak bu kişi Allahu Teala tarafından bağışlanarak kapıları açıldığı anda da cennete girebilir. Çünkü hak ehlinin mezhebine göre büyük günahları işleyip tevbe etmeden ölenlerin işi Allahu Teala'ya kalmıştır. Dilerse onu bağışlar ve cennete koyar ya da onu cezalandırır ve cezasını çektikten sonra cennete koyar. Allahu Teala en iyisini bilir."[465]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* bu mesele ile ilgili olarak kendisine sorulan bir soruya şöyle cevap vermektedir: "Red edilen şey, bu kişinin azap görmeden cennete girecek olmasıdır. Ateşe girip cezasını çektikten sonra cennete gireceği meselesi değildir."[466]

"Cahiliyye", "cahiliyye ölümü" ve "Şöyle yapan kişiden beriyim" ifadeleri de bu türdendir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Müşrikler arasında ikamet eden her Müslümandan beriyim."

Başka hadisler, buradaki beri olmanın küfür anlamında olmadığını açıklamaktadır. Bu hadisin anlamını açıklayan rivayet şöyledir: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Has'am'ın üzerine bir seriyye gönderdi. Onlardan bazıları secdeye kapanarak korunmak istediler. Ama derhal öldürüldüler. Bu durum Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ulaştı. Bunlar için yarım kan

---

[464] Müslim

[465] Nevevi, Şerhu Müslim, 2/15-16

[466] Mecmuu'l-Fetava, 7/414

diyeti verilmesini emretti ve "Müşrikler ile beraber ikamet eden kişiden zimmet uzaktır" buyurdu."[467]

Sonuç olarak, delaleti ihtimal taşıyan bu tür ifadeleri iyice araştırmadan ve incelemeden, açıklayıcı başka nasslara başvurmadan tekfir için delil olarak kullanmak, ancak dinini önemsemeyen kişilerin başvuracağı çetin bir yokuştur. Hariciler bu yolu izleyerek insanları tekfir ettiler, kanlarını helal saydılar ve böylece Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat mezhebinin dışına çıktılar.

Hak peşinde olan insan, dini için ihtiyatlı olmalı, şari'in amacını ve kastını öğrenmek için dinin usül, maksat ve delillerini incelemeden önce delaleti ihtimal taşıyan ifadelerden hareketle insanları tekfir etmeye kalkışmamalıdır. Bu konuda kim, ifrata kaçar, bu gerçekleri görmezden gelir ve nassları hamaset ve öfke ile ele alırsa, hem kendisi helak olur ve hem de dini ve başkaları hakkında cinayet işlemiş olur.

---

[467] Taberani, El-Kebir

-8-

SÖYLEYEN VEYA İŞLEYENİN MAKSADINA BAKMADAN, DELALETİ İHTİMAL TAŞIYAN SÖZ VE AMELLER SEBEBİ İLE İNSANLARI TEKFİR ETMEK

Söyleyen veya işleyenin maksadına bakmadan delaleti ihtimalli olan söz ve fiiller ile insanları tekfir etmek de yaygın olan hatalardandır. İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyler der: "İhtimal taşıyan bir sebep ile kişi tekfir edilmez."[468]

Mükellefin söz veya fiilinin tekfir sebebi olabilmesi ancak şu iki şart ile gerçekleşir:

Birincisi: Kişinin sözü veya fiilinin küfür olduğuna delalet eden şer'i delilde aranan şarttır. Delilin, kişinin sözünün veya amelinin küfür olduğuna kesin olarak delalet etmesi gerekir. Yukarıda bununla ilgili açıklama yapılmıştı.

İkincisi: Kişinin söz veya amelinde bulunması gereken şarttır. Kişinin söz veya amelinin küfre delaletinin açık olması gerekir. Usul alimleri "Sebep" kavramını şöyle tanımlarlar: "Şari'in hükmü kendisine bağladığı, tespit edilebilir açık vasıf."

Küfre delaleti ihtimal taşıyan söz ve fiiller sebebi ile insanları tekfir etmek helal değildir. Çünkü ihtimal taşıyan söz veya fiil açık olmayan vasıflardır. Söz veya fiilin delaletini ve açık küfür olup olmadığını belirlemek gerekir. Bu ise, failin maksadını anlamak, Karainu'l-Hal'e[469] bakmak ve kişinin örf ve adetini gözönünde bulundurmak şeklinde özetlenebilir.

İhtimal taşıyan herhangi bir söz söyleyen veya iş yapan failin maksadını anlamak, bu söz veya fiil ile neyi kastettiğini kendisinden sormak ile olur. Mesela, biri "Muhammed" ismini kullanarak sövse, bunun zahiri adamın küfre götüren bir söz söylemiş olduğunu gösterir. Ancak bu kişi, zındıklık veya dini horlamak ile meşhur olan biri değil ise, kendisi hakkında zahirin delalet ettiği ile hüküm vermeden önce, bu sözü ile kimi kastettiği kendisine sorulur.

---

[468] Es-Sarimu'l-Meslul, 517

[469] Amel ile birlikte kişinin hal ve tavırlarının neye işaret ettiğine bakılması.

Yine, delaleti açık olmayan başka bir söz söylemiş olsa, hakkında hüküm vermeden önce bu sözden maksadının ne olduğu kendisine sorulur. İbnu'l-Munzir, Şafii'den Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* açıkça söven kişinin katlinin vacip olduğunda ittifak olduğunu nakleder. Şafii imamlardan Ebu Bekir el-Farisi de "el-İcma" isimli kitabında Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* söven kişinin alimlerin ittifakı ile öldürüleceğini nakleder.

Açık olmayan lafızlar veya fiiller ile, sahibinin maksadını anlamadan tekfir etmek ve insanların kan ve mallarını helal saymak caiz değildir. İmam Şafii *Rahimehullah* şöyle der: "Delaleti açık olmayan lafız hakkında hüküm, ancak sözün zahirine göre verilir."[470]

Hafız İbn-i Hacer "Kitabu İstitabeti'l-Murted" bölümünde bunun benzereni İbnu'l Munzir ve Ebu Bekir'den nakletmiştir. İbn-i Hacer, bir Yahudinin Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* "essamu aleyke" sözü ile selam vermesini nakletmiş ve "Zimmi yahut başkasının Peygamber'e sövmek isterken "essamu aleyke" sözünde olduğu gibi bunu açık olmayan bir ifade kullanarak yapması bölümü" başlığını kullanmıştır.

Alimler, kendisine "essamu aleyke" şeklinde selam veren Yahudiyi Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* öldürmemesinin sebebinin, sözünün delaletinin açık olmaması olduğunu belirtirler. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ancak sarih olan söz veya fiiller sebebi ile insanları cezalandırırdı. Böylece bir kişiyi alıp cezalandırdığı zaman iki taraf arasında tartışmaya yer bırakmazdı. Bu nedenle kendisine "essamu aleyke" diyen Yahudiye "ve aleykum" diyerek cevap vermek ile yetinmiştir. O Yahudinin cezalandırılmaması hakkında başka sebeplerde belirtilmiştir. Kadı Iyad kitabında, "Kedisine "essamu aleyke" diyen Yahudiyi Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* öldürmemesinin sebebleri" diye bir başlık kullanmıştır.[471] Bu konu ile alakalı olarak "es-Sarimu'l-Meslul" ve yine "Fethu'l-Bari" kitaplarından, ilgili yerlere bakınız.

Bir kabrin başında sesi duyulmayacak şekilde dua eden kişinin durumu da bunun gibidir. Ona ne yaptığı sorulur. Kabirdeki ölüyü bağışlaması için Allahu Teala'ya dua ettiğini söylerse, kabirdeki ölü Müslüman ise adam iyi etmiş olur, ancak ölü kafir ise kötü yapmış olur. Müşriklere istiğfar etmeyi Allahu Teala'nın yasakladığını biliyor ve buna rağmen onlara dua ediyorsa, bu kişi günahkar olur, ama kafir olmaz. Kabul edilmesini umarak kabrin yanında dua ettiğini söylerse, yaptığı iş kendisini küfre götürmeyen bir bid'at olur ve şirke kapı açacağı için bundan sakındırılır. Ancak ihtiyaçlarını gider-

---

[470] El-Um, 7/297

[471] Bakınız: Eş-Şifa, 2/224-230

mesi için kabirde bulunan kişiye dua ettiğini söylerse, bununla küfre girer. Bütün bunlardan anlaşılmaktadır ki maksadı bilmek, delaleti muhtemel olan lafızdan neyin kastedildiğini belirler ve tekfir sebebi olup olmadığını ortaya çıkarır.

Nevevi *Rahimehullah*, Saymeri ve Hatıb'dan şöyle nakleder: "Bir kısmı açık küfür olmayan bazı sözler söyleyen kişinin durumu hakkında müftüye soru sorulsa, müftünün söyleyen kişiye ne demek istediğini sorması gerekir. Daha sonra ise, "Şunu demek istemişse, durumu şu olur, ama başka bir şey demek istemiş ise, durumu da ona göre değişir" demesi gerekir."[472]

Yahudilerin dinine lanet eden ve Tevrat'a söven bir kişinin durumu ile ilgili olarak İbn-i Teymiye'nin verdiği cevap bu mesele için güzel bir örnektir. Şöyle der: "Tevrat'a hiçbir kimse lanet edemez. Tevrat'a lanet okuyan kişinin tevbe etmesi istenir. Tevbe ederse, kurtulur, değilse öldürülür. Tevrat'ın Allahu Teala tarafından indirildiğini ve ona iman etmenin vacip olduğunu biliyorsa, lanet etmesi sebebi ile öldürülür ve alimlerin en zahir görüşüne göre tevbesi de kabul edilmez.

Ancak Yahudilerin şimdiki dinlerine lanet ediyorsa, bu kişi için bir şey gerekmez. Çünkü hem onlar ve hem de şimdiki dinleri lanetlidir. Tahrif edildiğini belirtmek amacıyla şimdiki Tevrat'a sövmesi de cezayı gerektirmez. Çünkü günümüzdeki Tevrat tahrif edilmiş olan nüshadır ve onunla amel etmek de caiz değildir. Tahrif edilmiş ve değiştirilmiş olan bu hükümler ile amel eden kişinin kafir olacağını söyleyen için de bir şey gerekmez. En doğrusunu Allahu Teala bilir."[473]

Delaleti küfürden başka bir şey olmayacak kadar açık olan söz veya amel için kişinin niyetine ve maksadına bakılmaz. Bu söz veya ameller için maksada bakılmasının gerektiği söylenirse, zındıkların ve kafirlerin dini oyuncağa çevirmesine kapı açılmış olur. Bu nedenle Kadı Iyad, Maliki fakihlerinden Habib bin Rabi'den şöyle nakleder: "Açık olan bir kelimede te'vil bulunduğunu iddia etmek, kabul edilmez."[474] İbn-i Teymiye de *Rahimehullah* delil göstererek aynı sözü nakletmektedir.[475]

Kadı Iyad açık küfre örnek olarak şöyle bir olayı nakletmektedir: "Kendisinden, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hakkı için infak etmesi istenen bir kişi, "Allah, Rasulü'ne şöyle şöyle yapsın" demiş ve kötü sözler söylemişti. Ona "Ey Allah'ın düşmanı, ne söylüyorsun?" denildiğinde ise, bu

---

472 Mecmuu lin-Nevevi, 1/49

473 Mecmuu'l-Fetava, 35/121

474 Eş-Şifa, 2/217

475 Bakınız: Es-Sarimu'l-Meslul, 527

kötü sözlerini artırarak devam etti. Daha sonra ise "Rasulden maksadım, akreptir" dedi. İbn-i Ebi Süleyman, bunu kendisine anlatan kişiye "Onun aleyhine şahitlik yap, ben de onun öldürülüp sevabına katılmak için sana ortak olayım" dedi."[476]

Sonuç olarak; sözün veya amelin sahibinin maksadını ortaya çıkarmak, özellikle delaleti ihtimalli olan ifadeler ile tekfir konusunda zaruridir. Ancak delaleti açık olan söz ve ameller için kişinin maksadının ortaya çıkarılmasına gerek yoktur.

[476] Eş-Şifa, 2/217

UYARI

Tekfirin engelleri bölümünde belirttiğimiz, tekfir için kişinin söz veya ameli konusunda maksadının belirlenmesi kuralından anlaşılması gereken bunun delaleti ihtimalli olan söz ve ameller için olduğudur. Delaleti açık olan söz ve ameller için ise sadece kişinin bu yaptığını taammüden yapıp yapmadığına bakılır. "Muhammed" ismini kullanarak söven bir kişi için, bunun ile Allah Rasulünü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kastedip kastetmediğinin anlaşılması yeterlidir. Böyle bir kişinin maksadı bu kadar anlaşıldıktan sonra, bu sözü veya ameli ile küfre girmeyi kastediyor veya kastetmiyor olması araştırılmaz ve buna gerek de yoktur. Ya da günümüz Mürciesinin şart koştuğu gibi, kişinin söylediği bu sözü veya işlediği ameli, kendisi için kalben helal görüp görmemesi de kişinin tekfir edilmesi veya edilmemesi konusunda geçerli bir şart değildir. Kişinin, "Ben bununla küfrü kastetmedim" demesi hükmü etkilemez. İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Bir kimse küfür olan bir söz söyler ya da bir amel işlerse, kafir olmayı kastetmemiş olsa bile, bu sebebe binaen kafir olur. Zira Allah'ın dilediği kimseler dışında hiç kimse küfrü kastetmez"[477]

Delaleti açık olmayan sözün veya amelin sahibinin kastının ortaya çıkarılmasında Karainu'l-Hal'e bakılmasına gelince; küfür olma ihtimali olan sözü söyleyen kişinin din ile alay etme veya zındıklıkla meşhur bir kişi olmasının bilinmesi bu kabildendir. Bu gibi karineler, sahibinin küfrü kastetmiş olmasının tercih edilmesine sebep olur.

İbn-i Recep *Rahimehullah* şöyle der: "Ahvalin delaleti ile akvalin (sözlerin) delaleti değişir. Bu ise, ahvale muvafık olanın kabul edilmesi ve muhalif olanın red edilmesiyle ortaya çıkar. Ahkam buna göre uygulanır."[478]

Kadı Iyad buna şöyle bir örnek verir: "Şeyh Kadı Ebu Abdillah Muhammed ibn-i İsa'yı hüküm verirken izledim. Bir gün birisiyle kavga ettikten sonra bir köpeğe ayağıyla vurarak 'Kalk ey Muhammed' dediği iddia edilen bir adam getirildi. Adam böyle bir şey söylediğini inkar etti. Aleyhine şahitlik edenler olduğu için Şeyh onun hapse atılmasını emretti. Araştırıldığında itikadı hakkındaki şüpheyi kuvvetlendirecek bir şey bulunmadığı için onu kırbaçladı ve serbest bıraktı."[479]

Yukarıdaki kişinin öldürülmemesinin sebebi, maksadının ortaya çıkarılması sonucu, onun "Muhammed" ile Rasulullah'ı *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*

---

[477] Es-Sarimu'l-Meslul, 177-178

[478] El-Kavaid, 322, No:151

[479] Eş-Şifa, 2/237

kastetmediğinin anlaşılmasıdır. Çünkü bu kişinin Muhammed isminde bir hasımının olduğu, kendisinin de zındıklığı ile tanınan birisi olmadığı ve sövmesi esnasında belirlenen Karainu'l-Hal'inin Rasulullah'ı *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* değil, hasımını kastettiğine işaret ettiği ortaya çıkarıldı. Dolayısıyla bunlar, onun tekfir edilmesini ve kanının dökülmesini engelledi. Bu tür ihtimalli sözlerden uzak durması, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sövme kapısının açılmasına sebep olmaması ve bundan sonra daha dikkatli olması için kendisine tazir olarak kamçı cezası uygulandı.

Örfe bakılmasına gelince; bir kabilede veya şehirde kullanılan bir lafız, başka bir yerde farklı bir anlamı ifade edebilir. Bu konuda İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* şöyle der: "Müftünün ikrar, iman, vasıyyet ve diğer lafız ile ilgili şeylerde, o sözleri kullanan halkın anlayışına ve örfüne bakmadan ve bu kelimelere gerçek manalarından farklı dahi olsa onların kullandıkları manayı yüklemeden fetva vermesi caiz olmaz. Eğer böyle yapmazsa hem kendisi sapar hem de başkalarını saptırır.. Bu büyük bir meseledir. Cahil müftü bu tuzağa düşer, insanları aldatır, Allah'a ve Rasulü'ne *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* iftira eder, dinini değiştirir, Allahu Teala'nın haram kılmadığını haram kılar ve vacip kılmadığını da vacip kılar. Allahu Teala korusun."[480]

Bilhassa günümüzde bazı memleketlerde insanlar Muhammed ismi ile Allah Rasulü'nü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kastediyorlarsa Muhammed kelimesini tam telaffuz ederler. Ancak başka bir kişiyi kastediyorlar ise "Hamed" şeklinde bozuk telaffuz ederler. Bu şekilde farklı telaffuzların kullanılması ise, kişinin kastının ortaya çıkarılması için kullanılabilecek bir karinedir. Halk arasında genellikle sövme ve konuşmalar avam arasında kullanılan lehce ile yapılmaktadır. Ancak Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ismini, irablı ve düzgün olarak telaffuz ederler.

Sonuç olarak, kişinin maksadı ortaya çıkarılmadan, delaleti ihtimal taşıyan lafızlar sebebi ile yapılan tekfir hatadır. Dinine önem veren bir kimsenin bu açıklamalara dikkat etmeden böyle bir şeye kalkışması helal olmaz. Bu konu ile ilgili alimlerin ve usülcülerin verdiği bazı örnekleri aktardık. Bu aktardıklarımız onların ne kadar ihtiyatlı davrandıklarını göstermektedir.

Kadı Iyad "eş-Şifa" isimli kitabında şöyle der: "Dördüncü şekil: Kişi, hem Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve hem de başkası için söylenebilecek lafız ve cümleler kullanmış olabilir veya bu tür lafız ve kelimelerin iyi veya kötü olduğunda tereddüt edilebilir. Böyle bir durumda ise verilecek karar konusunda tereddüt ve bocalama olur. Müçtehidler bu tür durumlarda problem ile karşılaşırlar. Mukallitler ise bu tür durumlarda bir şey söylemez-

[480] İlamu'l-Muvakkıin, 4/228-229

lerse kendilerini kurtarmış olurlar. Helak olan, delil ile helak olsun, yaşayan ise delil ile yaşasın. Müçtehidlerden kimileri Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hürmetini önde tutarak, delaleti ihtimal taşıyan bir kelime ile söven kişinin öldürülmesi gerektiğini söylemiş, kimileri de sözdeki ihtimalden dolayı, şüpheli bir sebebe dayanarak kanı heder etmekten sakınmışlardır.

Birbirine kızgın haldeki iki kişiden biri diğerine, "Muhammed'e *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* salat getir" demiş, bunun üzerine ikinci kişi şöyle cevap vermiştir: "Ona salat getirene Allah salat etmesin." Bu söz hakkında alimler ihtilaf etmişlerdir. Sahnun'a, bu kişinin Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* salat giteren meleklere söven bir kişi olup olmadığı hakkında soruldu. Bunun şöyle cevap verdi: "Sinirli olarak söylemiş ise, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* söven bir kişi gibi olmaz. Çünkü bunu kastetmemiştir."

Ebu İshak el-Barki ve Esbağ bin el-Farac şöyle demiştir: "Bu kişi öldürülmez. Çünkü sadece Rasulullah'a salat getiren halka sövmüştür." Bu söz Sahnun'un söylediğine benzemektedir. Çünkü Peygambere sövmede öfkeyi mazeret olarak saymamış, söylenen söz kendisine göre ihtimalli olup Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* veya O'na salat getiren meleklere sövdüğünü kanıtlayan bir karine bulunmadığından ve olayın öncesini de bilmediğinden dolayı böyle bir hüküm vermiştir.

Ancak bazı alimler, bu kişinin öldürülmesi gerektiğini söylemiştir. Ebu'l-Hasan el-Kabisi'nin buna benzer bir konuda şöyle dediği belirtilir: "Kesin bir durum olmadıkça Müslümanın kanı dökülmez. Te'vil edilebilecek söz ve amellerde iyi düşünüp taşınmak gerekir." Sözünün anlamı budur. Ebu Muhammed bin Ebi Zeyd'in, "Allah Araplara lanet etsin, Allah İsrailoğullarına lanet etsin, Allah Ademoğullarına lanet etsin" diyen ve bu sözü ile peygamberleri değil, zalim olanları kastettiğini söyleyen bir kişi hakkında sultanın içtihadına göre tedip cezası verileceğini söylediği nakledilir. Yine, "İçkiyi yasaklayana Allahu Teala lanet etsin" deyip, içkiyi kimin haram kıldığını ve hadiste kimler için lanet okunduğunu bilmediğini söyleyen kişinin, cehaleti sebebiyle mazur olduğunu ve tedip cezasının verileceğini söylediği de nakledilir. Çünkü bu kişinin tavrından Allahu Teala'ya ve Peygambere sövmeyi kastetmediği anlaşılmaktadır. Sadece insanlardan içkiyi haram edenlere lanet etmektedir. Yukarıdaki meselede Sahnun ve arkadaşlarının fetvasında belirttikleri gibi işlem yapılmıştır. Sefih insanların birbirlerine söyledikleri de bu türdendir. Çünkü bunlar birbirlerine karşı "Bin domuzun oğlu, yüz köpeğin oğlu" gibi çirkin sözler söylerler ki bunun içine peygamberlere varıncaya kadar baba ve ecdadından pek çok insan dahil olabilmektedir. Hatta bu sayı belki de Adem'e *Aleyhisselam* kadar uzanır. Dolayısıyla bu tür sözlerden kaçınmak gerekir. Bir kişi Haşimoğullarından birine "Allah, Haşimoğullarına lanet etsin" derse ya da Rasulullah'ın *Sallallahu*

Aleyhi ve Sellem soyundan geldiğini bildiği bir kimseye çirkin bir söz söyler ve sövdüğü kişiler arasından Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* dışarıda tutulmasını gerektirecek açık bir karine de yoksa bu kişinin öldürüleceği söylenmiştir."[481]

Şeyhu'l-İslam'a *Rahimehullah*, Ehl-i beytten şerefli birine söven ve "Allah ona ve onu şereflendirene lanet etsin" diyen kimsenin durumu sorulduğunda şöyle cevap verdi: "Bu söz tek başına sahibinin öldürülmesine sebep olan sövme değildir. Bilakis sözünü açıklaması istenir ve onu kimin şereflendirdiği sorulur. Eğer bu sözünün açıklamasıyla yahut sözlerinin ve halinin işaretiyle onun Nebi'ye *Aleyhissalatu Vesselam* lanet etmeyi amaçladığı tespit edilirse öldürülmesi vacip olur. Eğer böyle bir şey tespit edilmemişse alimlerin ittifakıyla katlini gerektirecek bir şey yoktur. Yine alimlerin ittifakı ile eşraftan birine sövdüğü için bir Müslümanın katli vacip olmaz. Sadece Peygambere söven kişi öldürülür."[482]

İbn-i Teymiye yine şöyle der: "Haşimoğullarından birine söven kişiye tazir cezası verilir, ama bu Peygambere sövme kabilinden sayılmaz. Kişinin, Peygamberin babası ve dedesine sövmesi de bizzat Peygambere sövme olarak kabul edilmez. Çünkü bu konuda lafız açık değildir. Mutlak olarak dede, babanın babası anlamındadır. Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sövmek, katli vacip kılan bir küfürdür. Şek ile kesin iman zail olmaz, dokunulmaz olan kan da şüphe ile dökülmez. Özellikle Müslümanın Peygamberi kastetmeyeceği galip olan bir durumdur. Onun lafzı da, hali de bunu gerektirmez. Delil olmaksızın bununla Peygamberi kastettiğine ilişkin iddia da onun hakkında kabul edilmez."[483]

Delaleti ihtimal taşıyan bu tür konularda halin, lafzın ve kastın anlaşılması zaruretinin göz önünde bulundurulması gerektiği ve alimlerin bu konuda nasıl değerlendirme yaptıkları üzerinde dikkatle durulmalıdır. Çünkü iman ve küfür, çok önemli ve tehlikeli iki konudur. İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* dediği gibi bunlar, insanların zan ve hevalarıyla hüküm verecekleri konular değil, Allahu Teala ve Rasulünden *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* öğrenilecek konulardır."[484]

---

[481] Eş-Şifa, 2/234-237

[482] Mecmuu'l-Fetava, 35/120

[483] Mecmuu'l-Fetava, 34/87

[484] Mecmuu'l-Fetava, 35/101

-9-

KÜFRÜN AÇIK OLAN SEBEP VE BELİRTİLERİ İLE, TEKFİR İÇİN TEK BAŞINA YETERLİ OLMAYAN SEBEP VE BELİRTİLER ARASINDA AYIRIM YAPMAMAK

Küfrün açık olan sebep ve belirtileri ile, tekfir için tek başına yeterli olmayan sebep ve belirtiler arasında ayırım yapmamak da tekfirde yaygın olan hatalardan biridir. İslam'ın diğer dinlerde olmayan bazı alametleri olduğunu ve bu alametlerden birini üzerinde taşıyan kişi için asıl olanın, aksini izhar etmedikçe İslam olduğunu belirtmiştik. Bunula birlikte başka din mensuplarının da yapabileceği ve tek başına kişinin İslam'ı için yeterli olmayacak olan alametler de bulunmaktadır. Bu alemetleri ise şöyle sıralayabiliriz:

1- Selam Vermek:

Müslümanların ayırıcı niteliklerinden biridir. Ancak tek başına kişinin Müslümanlığı için kesin delil değildir. Çünkü kafirlerden de bir çok kişi selam vermektedir. Enes'ten *Radıyallahu Anhu* rivayet edilen hadiste şöyle geçmektedir: "Kitap ehli size selam verdiği zaman siz de onlara 've aleykum' deyin."[485] Dolayısıyla selam vermek, kişinin Müslümanlığına karar vermeye yeterli bir alamet değildir. Ancak bu alametin bulunması, gerekli araştırmanın en güzel şekilde yapılmasını ve kişinin kanını ve malını helal ederek tekfir etmede acele etmemeyi gerektirir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Ey iman edenler! Allah yolunda savaşa çıktığınız zaman iyi anlayın dinleyin. Size selam verene, dünya hayatının geçici menfaatine göz dikerek, 'Sen mü'min değilsin' demeyin. Çünkü Allah'ın nezdinde sayısız ganimetler vardır. Önceden siz de böyle iken Allah size lutfetti; o halde iyi anlayıp dinleyin. Şüphesiz Allah bütün yaptıklarınızdan haberdardır."[486]

Allahu Teala, selam veren kişiyi araştırma yapmadan tekfir etmekten mü'minleri nehyetmiştir. Ayette geçen "Allah yolunda savaşa çıktığınız zaman" ibaresinden maksat; cihad yolculuğudur. Bu ise bu işin daru'l-İslam'daki bir yürüyüş ve çıkış olmadığını göstermektedir. Buhari, Tirmizi ve başkaları bu ayetin nüzul sebebi olarak şunu rivayet ederler: "Suleymoğullarından bir adam birkaç arkadaşıyla beraber sahabenin yanın-

---

[485] Muttefekun aleyh

[486] 4 Nisa/94

dan geçti. Yanlarında kendilerine ait koyunlar da bulunmaktaydı. Bunlar selam vermelerine rağmen, sahabe *Radıyallahu Anhum* onları öldürdü ve selam vermelerini de kendilerinden korunma gayesi olarak yorumladılar. Koyunları ise Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* getirdiler. Bunun üzerine "Ey iman edenler! Allah yolunda savaşa çıktığınız zaman iyi anlayın dinleyin. Size selam verene, dünya hayatının geçici menfaatine göz dikerek, 'Sen mü'min değilsin' demeyin"[487] ayeti nazil oldu."

Hafız İbn-i Hacer *Rahimehullah* şöyle der: "Ayet, İslam'ın alametlerinden birini üzerinde taşıyan kişinin, durumu kendisinden sorulup araştırma yapılmadan önce öldürülemeyeceğine delalet etmektedir. Çünkü selam vermek, mü'minlerin alameti olduğu gibi, cahiliyye devrinde de yaygın olan bir selamlama yöntemiydi. Ancak selam vermek tek başına kişinin Müslüman olduğuna hükmetmek ve kendisine İslam'ın hükümlerini uygulamak için yeterli değildir. Kişinin Müslüman olduğuna hükmedilmesi için şehadet kelimesini Müslümanların söylediği şekilde söylemesi gerekir."[488]

Selam vermenin İslam'ın özelliklerinden olmakla beraber tek başına kişinin Müslümanlığı hakkında karar vermeye yeterli bir delil olmadığını Buhari ve Beyhaki'nin Ukbe bin Amir el-Cuheni'den yaptıkları şu rivayet de teyit etmektedir: "Bir defasında Müslümana benzeyen bir kişi kendisine selam verdi. Ukbe o kişinin selamını aldı. Bunun üzerine Ukbe bin Amir'in yanında bulunan bir çocuk ona, "Kime selam verdiğini biliyor musun?" dedi. Ukbe, "O Müslüman değil mi?" deyince, çocuk, "Hayır, o Hristiyandır" dedi. Ukbe kalkıp o kişinin arkasından gitti ve ona yetişerek "Allahu Teala'nın rahmet ve bereketi mü'minler üzerinedir. Ancak Allahu Teala senin ömrünü uzun ve malını bereketli etsin" dedi."[489]

Bu kişinin, İslam'ın alametlerinden olan sima ve selam özelliklerini izhar etmesi üzerine Ukbe bin Amir onun selamını almıştır. Ne var ki adam Müslüman değildi. Buna benzer konumda olan diğer alametlerin durumu da bu şekildedir.

Bu, daru'l-İslam'da olmuş bir olaydır. Yapılan duadan ve sebebinden anlaşıldığı gibi adam zimmet ehli idi. Daru'l-İslam'da tanının ve tanınmayan herkese selam vermek asıldır. Buhari ve Müslim'de rivayet edilen hadiste de bu belirtilmiştir. Müslüman olanlar ile Müslüman olmayanların birbirinden

---

[487] 4 Nisa/94

[488] Fethu'l-Bari, Kitabu't-Tefsir, Bab:17

[489] Buhari, el-Edebu'l-Mufred, 1112; Beyhaki, Sünen, 9/203. Bu dua, kitap ehlinden olan bu kişinin uzun yaşayıp malının çoğalması ve böylece Müslümanlara daha çok cizye ödemesi için yapılmıştır. Bununla ilgili el-Muğni'de de bir rivayet bulunmaktadır.

ayırt edilemediği bir yerde ise karışıklık meydana gelebilir. Ancak böyle bir yerde selama karşılık vermesi halinde meydana gelebilecek karışıklıkta Müslüman için bir kınama yoktur. Çünkü nassın delaletine uygun olarak ve emredildiği gibi yapmıştır.[490]

2- Kişinin Müslümanların Kullandığı Bir İsim Taşıyor Olması:

Bu da tek başına kişinin Müslümanlığı için karar vermeye yeterli değildir. Çünkü bugün, özellikle İslam devletinin kaybolmasından ve yerine mürted ve müşrikleri koruyan, Hristiyanları ayırıcı bir alamet taşımaya mecbur tutmayan devletler kurulduktan sonra ğayri müslimlerden bir çok kişi Müslümanların kullandığı isimleri taşımaktadır. Kafir devletler, zimmet ehline bu tür alametler taşımayı ve Müslümanca isimler almayı yasaklamamaktadır. Bugün hak ile batıl karışmıştır. Çocuğu olmayan bazı Hristiyanlardan çoğunun, çocuğu olması halinde adını Muhammed koyacağını söylediğini duydum ve öyle yapanlar da bulunmaktadır.

3- Elbise, Sakal, Saç, Sarık ve Buna Benzer Dış Görünüşünün Müslüman Olduğu İzlenimi Vermesi:

Bu gibi şeyler de tek başına kişinin Müslümanlığı için karar vermeye yeterli değildir. Çünkü özellikle günümüzde, daru'l-İslam'da olduğu gibi Müslüman ve Müslüman olmayanı birbirinden ayıracak şekilde kıyafet giyilmesi zorunluluğu bulunmamaktadır. Bununla beraber Müslüman simasının yanında sakalının da bulunması, kişi hakkında güçlü bir karine olabilir.

Muhammed bin Hasan eş-Şeybani şöyle der: "Müslümanlar, müşriklerin şehirlerinden birine kuvvet yolu ile girse, gördükleri Müslüman veya

---

[490] "Müslüman olmayanların Müslümanlardan ayrı olduğunu belirten bir alamet taşımaları gerektiğini şart koştuğunuz halde bu Hristiyan neden böyle bir alamet taşımamıştır?" diye sorulursa, şöyle deriz: Bu, özel bir olaydır. Ne zaman olduğu belli değildir. Müslümanları zimmet ehlinden ayıran şartları gölgelemez. Bu şatların, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* zamanında Yahudiler için konulmadığı ve uygulanmadığı bilinmektedir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Medine'ye geldiği zaman, Yahudiler ile genel bir barış anlaşması imzalamış ve onlardan cizye de almamıştır. Çünkü anlaşma, cizye vermek gibi değildir. Bu konuda ve bu anlama ile ilgili olarak her iki taraf için Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yazdıkları hakkında, Es-Sarimu'l-Meslul, 62 ve sonraki sayfalara bakınız. Şunu belirtmek istiyoruz ki; ilk İslam devletinin ilk kurulduğu dönemde kitap ehlini saç, kıyafet ve buna benzer şeylerde Müslümanlardan ayıran bir alamet yoktu. Ancak Müslümanlar güçlendikten ve din galip olduktan sonra kitap ehline bu mecburiyet getirilmiştir. Bunun en açık uygulaması, Ömer bin Hattab *Radıyallahu Anhu* döneminde olmuştur. Bu şartları onlara uygulayan da Ömer bin Hattab'tır. Bu nedenle, bu şartlara "Ömer'in şartları" ismi verilir. Herhalde bu olay bundan önce olmuştur. Bakınız: İktizau's-Sırati'l-Mustakim, 192

zimmet ehli siması taşıyan bir kişiyi öldürmeleri haricinde, orada bulunanları öldürmelerinde bir sakınca yoktur. Ancak üzerinde Müslüman siması taşıyan birini gördüklerinde onun kimliğini çok iyi araştırmaları gerekir."

Bu cümleyi şerheden Serahsi şunu söyler: "Çünkü hakikati bilinmeyen şeylerde simaya göre hüküm vermek asıldır. Allahu Teala bazı ayetlerde şöyle buyurmaktadır: "Yüzlerinde secdelerin izinden nişanları vardır"[491] "Sen onları görünce yüzlerinden tanırsın."[492] Yanlışlıkla öldürmeyi telafi etmek mümkün olmaz. Ele geçen kişinin kimliğinin iyice araştırılıp netleştirilinceye kadar beklenilmesi ise Müslümanlara zarar getirmez. Çünkü ihtimal ifade eden sima, fasık bir kişinin getireceği haberden daha aşağı derecede değildir. Fasık haber getirdiğinde araştırma yapmak emredildiği gibi, bu tür simalarda da gerektiği gibi araştırma mecburiyeti vardır."[493]

4- İyiliği Emretmek, Kötülüğü Yasaklamak, Mazlumun ve Darda Kalanın Yardımına Koşmak:

Bu tür ahlakın ve fiillerin sadece Müslümanlarda değil, bazı kafirlerde de bulunduğu bilinmektedir. Ümmü Seleme'den *Radıyallahu Anha* şöyle rivayet edilir: "Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle dedim: "Hişam akrabayı gözetir ve misafiri ağırlardı, sıkıntıyı giderir ve yemek yedirirdi. Eğer anlayıp Müslüman olsaydı bu yaptıklarının ona faydası olur muydu?" Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu: "Hayır, o dünyada övülmek ve anılmak için verirdi. Birgün olsun 'Rabbim, ahiret gününde hatamı bağışla' demedi."[494]

Müslim, Aişe'den *Radıyallahu Anha* şöyle rivayet eder: "Dedim ki; "Ya Rasulallah, İbn-i Ced'an cahiliyye döneminde akrabayı gözetir ve fakirleri doyururdu. Bu yaptıklarının ona bir yararı olur mu?" Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu: "Hayır ey Aişe! Ona bir yarar sağlamaz. Çünkü o bir gün olsun 'Rabbim, ahiret gününde hatamı (şirk) bağışla' demedi."

Hakim bin Hizam hadisi de buna delalet eder. O, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle demiştir: "Cahiliyyede benim sadaka, köle azadı yahut akraba ziyareti gibi, ibadet olarak yaptığım şeyler hakkında ne dersin? Bunlarda ecir var mıdır?" Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle

---

[491] 48 Fetih/29

[492] 2 Bakara/273

[493] Şerhu's-Siyeri'l-Kebir, 4/1444

[494] Ebu Ya'la ve ayrıca Tabarani el-Kebir'de rivayet etmiştir.

buyurdu: "Hayır olarak geçmişte yaptığın ne varsa onun üzerine Müslüman oldun."[495]

Şüphesiz kafirler arasında da güzel ahlakı seven, insanların yardımına koşan kişiler bulunmaktadır. Kafirlerde, amaçları değişik de olsa ilk yardım, infak, tedavi, muhtaçlara iyilik yapma gibi işleri yürüten kuruluşlar bulunmaktadır.

Burada sayılan alametlerin tamamı özellikle hak ile batılın karıştığı, beşeri yasaların mürtedleri ve mürted olmayı koruduğu, kitap ehlini ayırıcı kıyafet giymeye mecbur etmediği ve hatta birçok kişinin kafirlere benzediği mevcut yönetimler altında bu tür alametler tek başına kişilerin Müslümanlığını belirlemede yeterli olmaz. Ancak tekfir etmede acele etmeyi önleyicidirler ve insanların kan ve mallarının, gerekli araştırma yapılmadan heder edilmesine engel olur. Bu nedenle Allahu Teala şöyle buyurur: "Ey iman edenler! Allah yolunda savaşa çıktığınız zaman iyi anlayın dinleyin. Size selam verene, dünya hayatının geçici menfaatine göz dikerek, 'Sen mü'min değilsin' demeyin."[496]

Taberi *Rahimehullah* şöyle der: "Müslüman veya kafir olduğunu bilmediğiniz kişileri öldürmeden önce iyice araştırın. Kimliğini tespit edemediğiniz kişileri öldürmede acele etmeyen. Allahu Teala'ya, Rasulü'ne ve size düşman olduğunu kesin bildikleriniz dışında durumları belirsiz olan kişileri hemen öldürmeye kalkışmayın."

Bütün bunlardan sonra şunu söyleyebiliriz: Bu alametler tek başına kişinin Müslüman olduğuna delil olması için yeterli değildir. Ancak bu kişinin Müslüman olabileceği ihtimali için bir sebep niteliğindedirler. Çünkü bu alametlere sahip olan bir kişinin görünümü, küfürden çok İslam'a yakındır. Allahu Teala, bu durumlarda sözkonusu kişiyi tekfir etmemeyi ve hakkında gerekli araştırmayı yapmayı emretmiştir. Bunlar İslam'ın ihtimal taşıyan alametleri olmakla beraber sadece Müslümanlarda bulunmamaktadır. Sadece Müslümanlarda bulunan bir fiil veya sima olmuş olsaydı, araştırma yapmaya gerek kalmazdı.

İslam'ın ve Müslümanların alametleri olduğu gibi küfrün ve kafirlerin de kendine mahsus alametleri vardır. Bunlardan bazıları küfre delalet eden ve bulunması halinde tekfir için yeterli bir sebep olan alametlerdir. Bazı alametler ise tek başına kişilerin kafir olduğunu belirlemede yeterli değildir. Özellikle Müslümanlarda iman bağlarının gevşediği ve kötülüklerin yayıldığı

---

[495] Muttefekun aleyh

[496] 4 Nisa/94

ortamlarda, delaleti ihtimal taşıyan bu tür alametlere bakarak küfre karar vermek mümkün değildir.

Gerekli olan bir durumda, İslam'ın kesin olan alametlerinden birini izhar etmeyen kişi hakkında Müslüman hükmünü vermediğimiz ve özellikle günümüz toplumlarında karar vermek için yeterli olmayan ihtimalli alametler ile yetinmediğimiz gibi, küfre ihtimal taşıyan alametler, ona götüren yollar ve şekiller ile de gerekli araştırmayı yapmadan kişilerin kafir olduğuna dair hüküm veremeyiz. Şüphesiz ki ancak kafirde bulunan açık ve kesin sebepler ile insanları tekfir edebiliriz. Kişinin tekfiri için tek başına yeterli olmayan küfür alametlerinden bazıları şunlardır:

1) Kafirlere Benzemek:

Sakalı kesmek gibi sima ve kıyafette onlara benzemek bu alametlerdendir. Bütün bunlar küfre götürmeyen günahlardandır. Sadece bunlara bakarak insanları tekfir etmek, aşırıların yöntemidir. Ancak kafirlerin küfür olan söylemlerini benimsemek, ibadetlerini yapmak ve Hristiyanlığa açıkça delalet eden haç takmak[497] gibi batıl dinlerinin özellik ve hususiyetlerinden olan şeyleri taşımak veya giyinmek açık küfür alametlerindendir. Tirmizi'nin Süneni'nde ve Taberi'nin Tefsiri'nde aktarılan Adiy bin Hatim ile ilgili rivayette, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Adiy bin Hatim'in *Radıyallahu Anhu* takındığı haçı put olarak nitelemiştir.

Bâtılı açıkca simgeleyen ve din adamlarının giydiği kıyafetleri giymek küfrün açık alametlerindendir. Alimlerin kitaplarında belirttikleri zunnar (kuşak) bağlamak da bu türdendir. Nevevi *Rahimehullah*, Ravdatu't-Talibin isimli kitabında şöyle der: "Beline zünnar bağlamak küfürdür. Başına Mecusilerin takkesini takan kişi hakkında ihtilaf edilmiştir. Sahih olan görüşe göre bunu yapan kişi kafir olmaz. Kişinin zünnar niyetiyle beline ip bağlaması da küfür olup zünnar hükmendedir. Ticaret için beline zünnar bağlayıp daru'l-

---

[497] Hristiyanların şirk akidelerini gösteren ve açıkça haç olup delaleti sarih olan bir şeyi takmak bu kabildendir. Ancak sadece elbise, resim ve benzeri şeylerde çizgilerin kesişmesinden ibaret olan haç şekline bakarak insanları tekfir etmek doğru değildir. Çünkü bu tek başına insanları tekfir etmeye yeterli bir sebep olmaz. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, haç şeklinde olan hiçbir şeyi evinde bırakmadığını ve değiştirdiğini Buhari *Rahimehullah* rivayet etmektedir. Bakınız: 5952. El-İsmaili'nin rivayetinde, "Haç şekli yapan" olarak geçmektedir. Ancak şüpheye yol açan haç şeklinin elbise, kilim veya başka şeyler üzerinde bulunması ile Hristiyanların şirk akidelerini simgeleyen açık haç arasında fark vardır. Tekfir etmek, ancak sarih ve açık küfür alameti olan haçın varlığı ile olabilir. Bu şekilde açık olmayan simgeler sebebi ile tekfir yapılamaz. Çünkü bu tür şeyler ihtimal derecesinde bir delil niteliğinde olur ki, böyle bir durumda nasıl davranılacağını yukarıda açıkladık.

harbe giren kişi de kafir olur. Ancak esirleri kurtarmak için bunu yaparsa kafir olmaz."[498]

Kafirlerin batıl akideleri ve dinlerini simgelemeyen, genel olan giyimleri, kıyafetleri ve şekilleri ise, tekfir için tek başına yeterli bir sebep değildir. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, üzerinde serçe resmi olan bir elbise giydiğini gördüğü Abdullah bin Amr'a, "Bunlar kafirlerin elbiseleridir, giyme!"[499] demesi buna delalet eder. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bunu söylemek ile yetinmiştir. Bunları giymek de küfür olsaydı, gerekli açıklamayı yapar, tevbe etmeye çağırır ve şirk ve küfür olan söz ve ameller konusunda yaptığı gibi kesin olarak bundan sakındırırdı.

Müslüman olmayanlara benzemeyi şiddetle sakındıran bazı rivayetler vardır. Aşırıya kaçan bazı kişiler bu rivayetleri her türlü benzeme hakkında mutlak olarak kullanmaktadırlar. Halbuki bunların ayrı ayrı değerlendirilmesi gerekir. Bu rivayetlerden birisi şudur: "Kim bir kavme benzerse, o da onlardandır."[500]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Bu hadis zahiri manası itibari ile kafirlere benzemenin küfür olduğunu gerektirse de, bu benzeme en azından haram hükmündedir. Allahu Teala, "İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır"[501] buyurmaktadır. Bu hadis mutlak benzemeye de hamledilebilir. O durumda ise küfrü belirtir. Onlara benzediği kadarıyla onlardan olduğu anlamına da gelebilir. Dolayısıyla kafirlere benzediği şey küfür veya masiyet ise, kişinin de hükmü kafir veya masiyet sahibi olur."[502]

İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah*, "o da onlardandır" ibaresi ile ilgili bu değerlendirmeleri çok önemlidir. Kafirlere benzemenin küfürde benzeme veya günahta benzeme olabileceğini ve herbirinin hükmünün farklı olduğunu, bunların tamamını içinde toplayan mutlak benzemenin ise kesin olarak küfrü ifade ettiğini belirtmektedir.

Allahu Teala'nın "Allah kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz. Bundan başkasını dilediği kimse için bağışlar"[503] ayeti bunu açıklamaktadır. Kafirlere benzemenin bütün yönleri küfür olsaydı, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hiçbir şeyde onlara muvafakat etmemesi gerekirdi. Halbuki

---

[498] Ravdatu't-Talıbin, 10/69

[499] Müslim

[500] Ebu Davud ve İmam Ahmed rivayet etmiştir. İbn-i Teymiye *Rahimehullah* senedinin iyi olduğunu söylemiştir. İktizau's-Sırati'l-Mustakim, 94

[501] 5 Maide/51

[502] İktizau's-Sırati'l-Mustakim, 95

[503] 4 Nisa/48

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hakkında şu rivayet sabittir: "Hakkında bir emir bulunmayan konularda kitap ehline muvafakat etmeyi severdi."[504] Bütün bunlar, yukarıda aktardığımız hadisin çok yönlü olarak ve bu rivayetler ışığında değerlendirilmesi gerektiğini gösterir. Bazı aşırıların yaptıkları gibi, sadece sakal kesmesi, kafirlerin dinlerinin simgesi olmayan ve günlük hayatta giyindikleri gibi giyinmesi sebebi ile kişinin kafir olduğu, kan ve malının helal olduğu söylenemez. Genel olarak bütün meselelerde kafirlere benzeyen ise, onların bütün kötülüklerini toplamış ve onlar gibi olmuş olur.

Küfür veya günah olmayan meselelerinde onlara benzemeye gelince; bu da onlara benzeme yasağının genel kapsamı içindedir. Çünkü bunlar, bizzat yasak hükmünde olan işlere götüren bir kapıdır. Bu nedenle İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Kafirlere benzemek genelde kişiyi küfür veya masiyete götürür. Ya da netice olarak aynı anda hem küfre ve hem de masiyete götürebilir."[505]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, başka bir yerde de zahirde onlara benzemenin kalpte onlara bir nevi sevgi, sempati ve dostluk meydana getirdiğini, bu nedenle Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu kapıyı kesin olarak kapattığını ve onlara benzemeyi mutlak olarak yasakladığını belirtmektedir. Ancak fıkıh alimleri şöyle bir kural belirlemişlerdir: "Yasak, bir kötülük yolunu kapamak (Seddu'z-zeria) maksadı ile yapılmışsa, maslahat için kaldırılabilir."[506]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, kitaplarında bu kuraldan söz etmiş ve ihtiyaç yahut maslahat için onlara görünümde benzemenin küfür olmadığını aktararak şöyle demiştir: "Onlara muhalefet ancak onlarla cihad etmek, onları yenmek ve cizyeye bağlamak gibi din üstün olduktan sonra olur. Müslümanlar, ilk dönemde zayıf oldukları için onlara muhalefet etmek ile emrolunmadılar. Ne zaman ki din tamamlandı, üstün oldu ve yüceldi, onlara muhalefet etme hükmü getirildi. Bugün daru'l-harpte veya daru'l-harp olmayan daru'l-küfürde bulunan Müslüman, doğuracağı zarar açısından görünüşte onlara muhalefet etmek ile sorumlu değildir. Hatta onları dine davet etmek, durumlarından Müslümanları haberdar etmek (istihbarat toplamak),

---

504 Muttefekun aleyh

505 İktizau's-Sırati'l-Mustakim, 232

506 Bu nedenle bir çok alim, sebeplerinden dolayı, yasak olan vakitlerde namaz kılmayı maslahat açısından caiz görmüştür. Çünkü bu vakitlerde namaz kılmanın yasaklanması, mücerred olarak namaz kılmamak için değil, o vakitlerde ibadet eden müşriklere benzememek içindir. Dolayısıyla benzeme tehlikesi sözkonusu değil ise ve maslahat olarak namaz kılma ihtiyacı giderilmiş olacaksa, yasak kalkar. Bakınız: Mecmuu'l-Fetava, 1/123

onların Müslümanlara olacak zararını önlemek gibi dini bir yarar gördüğünde, zaman zaman onlara karışması müstehap veya bazen vacip olur.

Muhalefet, Allahu Teala'nın dini üstün kıldığı ve kafirleri zelil ve hakir edip cizyeye bağladığı daru'l-İslam'da olur. Onlara muhalefet ve muvafakatın zaman ve mekana göre değiştiği ortaya çıktığına göre, bu konudaki hadislerin hakikati de ortaya çıkmış demektir."[507]

Maslahat yahut ihtiyaç halinde işlenmesi caiz olan bir şeyin hiçbir zaman küfre götüren ve dinden çıkaran meseleler ile bir tutulması caiz olmaz. Bugün Müslüman kitlelerin ve avamın bu tür günah ve münker olan şeylerde kafirleri taklid ettiğini, hatta kimi Müslüman cemaatlerin sakalı kesmenin mübah olduğunu ve dış görünüşte kafirlere benzemenin ve onların adetlerini taklit etmenin bir sakıncasının bulunmadığını söylediğini görmekteyiz. Böyle bir meseleden dolayı tekfir kapısını açmak, tekfir konusunda açık bir sebep olmadığı halde günahkar Müslüman kitleleri tekfir etmek için büyük bir kapı açmak olur. Hatta bu iş, kafirlerin mü'minler ile savaşmak için azı dişlerini gösterdiği bir çok yerde, tağutların kendilerini esir alma, işkence etme ve savaş açma korkusuyla gizlenme, kıyafetlerini değiştirme ve sakallarını kesmeye mecbur olan mü'min mücahidlerin tekfir edilmesine kadar gider. Buhari'nin, İbn-i Abbas'tan *Radıyallahu Anhu* rivayet ettiği hadiste Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Mikdad'a şöyle demiştir: "Bir kimse içinde yaşadığı kafirlere karşı imanını gizledi. İmanını açığa vurduğunda ise kişi onu öldürdü. Nitekim, Mekke'de iken, bir zamanlar sen de imanını gizlemiştin."[508]

2) Müslüman Olmayan Devletlerin Pasaportunu Taşımak ve Vatandaşı Olmak:

Bu alanda musibetin genel olduğu bilinmektedir. Tağutlar insanlar için yeryüzünü daraltmış ve onların izinleri, kimlikleri, kararları, pasaportları ve mahkemeleri olmadan hareket edilemez hale gelinmiştir. Kabilesi olanlar veya birtakım güçlere dayananlar dışında bu çerçevenin dışında kalarak azimete sarılanlar yok gibidir. Dolayısıyla aklı başında olan hiçbir kimse, güçlüsünden zayıfına, erkeğinden kadınına kadar Müslümanların tamamının, bundan uzak durmadıkları ve çöllerde veya dağ başlarında yaşamadıkları için küfre girdiklerini söyleyemez.

Şüphesiz zalim tağutların baskı ve zorlamaları karşısında insanların boyun eğme ve itaat etme mecburiyetinde kalmaları ile, tağutların kuyruk ve yalakalarının yaptığı gibi, istiyerek ve kendi iradeleriyle onlara boyun eğme-

---

[507] İktizau's-Sırati'l-Mustakim, 192

[508] Buhari, 6358

leri eşit değildir. Tağutların kimliğini veya pasaportunu taşıyan herkesin onların hükmünden razı olduğu veya onların kendisinden razı olduğu söylenemez. Nitekim bir süreliğine de olsa, bu evrakları kabul etmeyen bazı insanlar, gidecek yer bulamadıklarından dolayı tekrar bunları kabul etmek ve taşımak zorunda kalmışlardır.

Mekke'de kafirler Müslümanları zorluyordu. Bu hiçbir zaman Müslümanların onların dininden razı olduğu anlamına gelmiyordu. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bizzat kendisi davet için gittiği Taif'ten döndüğü ve Mekke'ye sokulmadığı gün müşrik olan Mut'im bin Adiy'in himayesini kabul etmiştir. Yine komşusu olan Ebu Diğne, Ebu Bekir'i *Radıyallahu Anhu* ve As bin Vail de Müslüman olan Ömer bin Hattab'ı *Radıyallahu Anhu* koruması altına almıştır.

Himayesi altına almak, hayatı için kişiye garanti vermektir. Hatta bugün sistemlerin insanlara pasaport ile sağladığından daha fazlasını içermektedir. Bütün bunlara rağmen, sahabenin *Radıyallahu Anhum*, müşriklerin dinine olan düşmanlıkları ve onlardan beri oluşları güneşin parlaklığından daha açıktı.

Bugün bizler ve bizim ile beraber olanların hiçbiri bu tağutların sistemlerinden razı değiliz. Onlar da bizden razı değillerdir. Her yerde ve her zaman onları tekfir ediyoruz, hoşlarına gitmeyecek her şeyi söylüyoruz, onlardan ve sistemlerinden beri olduğumuzu ve düşmanlıklarımızı açıkça ilan ediyoruz. Bununla beraber bu sistemlerin ve yöneticilerinin kimlik ve pasaportlarını taşıyoruz. Allahu Teala'nın bizi bunlardan da en kısa zamanda kurtarmasını, katından bize bir yardımcı ve dost göndermesini diliyoruz.

Dolayısıyla sırf bu sebepten dolayı insanları tekfir etmek caiz değildir. Ancak bunun için kafirlere dostluk besleme, onların yönetim ve kanunlarını kabul etme ve üzerine yemin etme, onların erleri olarak çalışma gibi küfre götüren bir şeyi şart koşarlarsa, o zaman durum değişir. Bu konuda bizim yaşadığımız memleketler ile batı ülkeleri arasında bir fark yoktur. Batının tağutları ile doğunun tağutları kardeştir. Hatta batının tağutları bugün kendi halklarına daha merhametli, adaletli, hak ve özgürlüklerine daha saygılı ve insaflıdır.

Batıda ve doğuda, bu kafir hükümetlerin bulunduğu memleketlerde bir çok muvahhid Müslüman yaşamaktadır. Bu Müslümanlar tağutlardan ve küfür yönetimlerinden beri olduklarını ilan etmektedirler. Dolayısıyla kimlik ve pasaport sebebi ile insanları tekfir etmenin büyük bir hata olduğunu söyleyebiliriz.

Pasaport çıkarmak için tağutun hükmüne başvurduğunu öne sürerek bundan dolayı insanları tekfir edenler, şüphesiz aşırı ve ölçüsüz hareket edenlerdir ve dinlerini tehlikeye atanlardır. Bunlar, küfre götüren ve tağuta

muhakeme olmanın ne olduğunu bilmeyen, teşri edilmesinde veya ortadan kaldırılmasında kullara hiçbir yetki tanınmayan Allahu Teala'nın belirlediği hükümler ile insanların içtihadlarına bırakılan hükümleri birbirinden ayıracak bilgiden de yoksun olan kişilerdir. Şer'i hükmü idari hükümden ayıramayacak kadar cahil olan böylelerinin, insanları tekfir etme işine girmeleri helal olmaz. Allah'ın izni ile bu iki hüküm arasındaki farkı ileride belirteceğiz.

Bazıları bu sebeplerden dolayı insanları tekfir etmek için şu hadisi delil olarak gösterirler: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*: 'Bir adam bir sinek sebebiyle cennete girdi. Bir adam da bir sinek sebebiyle cehenneme girdi' buyurdu. Orada bulunanlar; 'Bu nasıl olur ey Allah'ın Rasulü?' dediler. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle devam etti: 'İki adam, putları olup herkesin adak sunduğu bir kavme uğradı. Onlardan birine 'Kurban sun!' dediler. Adam 'Kurban sunacak bir şeyim yok' dedi. 'Bir sinek de olsa, kurban sun!' dediler. Böylece adam bir sineği putlara kurban olarak sundu ve onu serbest bıraktılar. Bu yaptığı sebebi ile cehenneme girdi. Diğer kişiye de 'Kurban sun!' dediler. Adam 'Allah'tan başkasına kurban sunmam' dedi. Bunun üzerine boynunu vurdular. Bu adam ise cennete girdi."[509] Bu insanlar, Allahu Teala'dan başkasına bir sineği kurban olarak sunan kişinin kafir olup ateşe girdiğine bakarak kafirlerin verdiği pasaportu kabul eden ve taşıyan kişinin de kafir olduğunu söylerler. Bunlara cevap olarak şöyle deriz:

Şüphe yok ki nakıştan önce tahtın hazır olması gerekir. Her şeyden önce hadis merfu olarak değil, mevkuf olarak rivayet edilmiştir. "Teysiru'l-Azizi'l-Hamid Şerhu Kitabi't-Tevhid" isimli eserin yazarı, "Allahu Teala'dan başkası adına kurban kesmek" bölümünde bu hadisi zikretmiş ve bu hadisi İmam Ahmed'in rivayet ettiğini söylemiştir. Hadisin rivayetinde birinci halkayı oluşturan Tarık bin Şihab'ın sahabeden olup olmadığı ihtilaflıdır. Rasulullah'ı *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* gördüğü, ancak ondan bir şey dinlemediği söylenir ki bu durumda hadis mürsel olur. Kitabın yazarı, bu hadis hakkında İbnu'l-Kayyim'in *Rahimehullah* "Müsned'i inceledim orada bu hadise rastlamadım, herhalde imam "Kitabu'z-Zühd" veya başka yerde bunu rivayet etmiş olabilir" sözünü nakletmektedir.

Durum aynen İbnu'l-Kayyim'in *Rahimehullah* dediği gibidir. Sözkonusu rivayet İmam Ahmed'in *Rahimehullah* "Kitabu'z-Zühd" isimli eserinde 32-33. sayfa, 84 nolu maddede geçmektedir. Oğlu Abdullah ondan nakletmiş, ancak merfu olduğunu belirtmemiştir. Sadece "Tarık bin Şihab'dan, o da Süleyman'dan" diyerek belirtmiştir. Hadisin senedinde

[509] İmam Ahmed, Tarık bin Şihab'tan rivayet etmiştir.

sözü edilen kişi meçhul biridir. Kitabu'z-Zühd'e ilavede bulunan kişi bunun Selman-ı Farisi olduğunu söyler. Böyle olursa, hadis merfu olmaz. Selman'dan nakledildiği sabit ise[510], israiliyyattandır. Çünkü Selman'a "İki kitap (yani İncil ve Furkan) sahibi" denilirdi.[511] Uzun süre Yahudi ve Hristiyanlardan olan kitap ehli ile oturup kalkmıştır. Doğrusunu Allahu Teala bilir. Ne olursa olsun, böyle bir habere dayanarak insanları tekfir etmek, kanı ve malı helal saymak doğru değildir.

Bu rivayetin sahih olduğunu varsaysak bile, her şeyden önce pasaport sebebiyle insanları tekfir etmek için bunu delil olarak kullanmak hatalıdır. Şöyle ki:

A- Bu hadiste aktarılan haber bu ümmetten öncekilere dair bir haberdir. Bilindiği gibi bizden öncekilerin haberi, bizim şeriatımız ile çelişirse kabul edilmez. Çünkü Allahu Teala, Tevhid dışında her ümmete ayrı bir şeriat vermiştir. Burada kastettiğimiz ve bizim şeriatımızda olan şey, ikrah engelidir. Bilindiği gibi Allahu Teala muteber olan ikrahı tekfir veya günahkar sayma engellerinden biri olarak vazetmiştir. Bu ise sadece bu ümmete mahsustur. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Allahu Teala ümmetimin yanılarak, unutarak ve zorlanarak yaptıklarını affetmiştir."[512] Bu, Allahu Teala'nın bu ümmete olan rahmet ve kolaylaştırmasıdır. Bizden öncekiler ikrah sebebiyle mazur sayılmazlardı. Yukarıda aktardığımız hadis sahih ise, kurban sunmayan kişinin öldürüldüğü belirtilmektedir. Öldürülme tehdidi altında kurban sunan kişinin ateşe girdiğinin bildirilmesi, bu haberin bizim şeriatımıza aykırı olup delil gösterilmeye elverişli olmadığını göstermektedir.

B- Ateşe girme tehdidi, amellerin boşa gitmesi ve cehennemde ebedi kalma tehdidi gibi başka bir karine yoksa, söz veya fiilin büyük küfür olduğuna delalet için tek başına yeterli değildir. Çünkü Tevhid ehlinden olduğu halde günahları kadar ateşe girip, daha sonra Allahu Teala'nın lütfu ile cennete girecek kişiler olduğu sabit olmuştur.

C- Bu hadiste aktarılan ve sahibinin ateşe girmesine sebep olan olayda kişiyi küfre sokacak sebep bulunmaktadır. Biz, bu tür küfür sebepleri

---

[510] Daha sonra Ebu Nuaym'ın Hilye'sinde 1/203'de, hadisin Selman-ı Farisi'den *Radıyallahu Anhu* rivayet edildiğini gördüm

[511] Bakınız: İbn-i Abdilber, em-İstiab, 196

[512] İbn-i Mace, Beyhaki, Darekutni ve Hakim 2/198 de rivayet etmiştir. İbn-i Ebi Hatim illetli saymış ve başkaları da zayıf olarak saymış ise de, alimler onu kabul etmişlerdir. Çünkü Kur'an ve Sünnet'ten sabit şahitleri vardır. Ayrıca aslının olduğunu belirten başka varyantları da bulunmaktadır. Bakınız: Sehave, el-Makasıd, 230. Nevevi *Rahimehullah* Kırk Hadis isimli eserinde, bu hadisin hasen olduğunu söylemektedir.

taşıyan pasaportların çıkarılmasını veya taşınmasını caiz görmüyoruz. Bizim karşı çıktığımız, açık bir küfür sebebi taşımasa bile, pasaport çıkaran ve taşıyan insanların tamamını tekfir etme meselesidir. Bundan dolayı insanları tekfir edenler, pasaport çıkarmak için başvurmayı bile tağutun hükmüne başvurmak olarak değerlendirirler. Her halukarda sebebin pasaport ile ilgisi yoktur. Yolculuk yapmak için tağutların verdiği pasaport, galip ve egemen olanların mağlup olan insanlara verdikleri bir belgedir. Küfre götüren bir sebep taşımıyorsa, pasaporta muhtaç olan ve alan kişiler acaba hangi sebep ile tekfir edilebilir?

3) Kafirlerin Küfre Delaleti Açık Olmayan Bayrağını Veya Simgelerini Taşımak, Devlet Dairelerine Veya Meydanlara Asılmış Resimlerin Altında Bulunmak:

Bunların hiçbirisi, insanları tekfir etmek için yeterli birer sebep niteliğinde değildir. Bayrak sebebiyle insanları tekfir edenler, bildiğimiz kadarıyla şu iki sebebe binaen bunu yapmaktadırlar:

Birincisi; onları yüceltmek ve saygı göstermek, putlara saygı ve tazim göstermek gibidir ilkesi. Halbuki bu doğru ve iyi bir tespit değildir. Putları yüceltmek, ilahlaştırma ve kulluk manasındadır. Korku ve ümidin bulunduğu bir ibadettir. Bunu yapanlar, putlara korku ve ümit bağlarlar, putların fayda ve zarar verdiğini ve Allahu Teala'ya yaklaştırdığını düşünürler.

Yüceltme fiilinde, korku, ümit, ilahlaştırma, sevgi ve sevap düşüncesi yoksa, ibadet veya şirk anlamına da gelmez. Aşırılık ve abartma ile yapılması halinde, buna yol açabilecek bir kapı niteliğini alır. Aynı şekilde her sevgi ve korku da ibadet değildir. Mutlaka bunların ayrı ayrı değerlendirilmesi gerekir.

Kimsenin, bu bayrak ve buna benzer simgeleri ibadet niyetiyle yücelttiğini bilmiyorum. Sadece abartma kabilinden bir yüceltme bulunmaktadır. Şirke yol açabileceği endişesi taşıyan, ama kendisi şirk olmayan yüceltme, abartma, saygı ve tazim olsa olsa Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yasakladığı, yöneticilere karşı saygı adına ayağa kalkma türünden bir meseledir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hasta iken oturarak namaz kıldığında sahabenin *Radıyallahu Anhum* oturmadığını görünce, onları bundan neyhetmiş ve şöyle demiştir: "Az önce neredeyse Bizans ve İranlıların yaptığını yapacaktınız. Kralları otururken onlar ayakta dururlar. Siz bunu yapmayın."[513] İmam Ahmed'in rivayetinde ise şöyle geçmektedir: "Acemin birbirlerine saygı göstermek amacı ile ayağa kalktığı gibi siz de ayağa kalkmayın."[514]

---

[513] Müslim

[514] Müsned, 5/253-256. İbn-i Teymiye *Rahimehullah* bu hadis ile ilgili olarak Müslüman olmayan milletlere muhalefet konusunu irdelemiş ve bu yönde mensuh olmadığını söylemiş-

Sahabenin *Radıyallahu Anhum* bu şekilde davranması, küfür anlamı taşımamıştır. Elle selamlama, saygı ve tazim gösterme, ayağa kalkma gibi günümüz devletlerinin ortaya çıkardığı bu törenler, İslam devletini yok eden, Müslümanları bölüp parçalayan, İslam'ın bayrağını indiren bu yönetimler ve devletlerin simgelerine saygı anlamı taşısa bile, mücerred olarak, küfre götüren bir ibadet anlamı taşımaz.

Bu mesele için "Saygı ve bağlılık içinde Allah'a kulluk edin"[515] ayetini delil olarak göstermek de doğru değildir. Uzunca ayakta durmak anlamında kullanılsa bile, ayette geçen kunuttan maksat, namaz ve içinde dua olan ibadetlerdir. Yoksa herhangi bir amaçla mübah olan ayakta durma veya yasaklanan saygı ve hürmet için ayakta durma manasında değildir. Bu duruşların hiçbiri ibadet veya küfür niteliğinde olmaz.

Alimler, kunut sözcüğünün on kadar manası olduğunu belirtmişlerdir.[516] Bu manalardan bazıları uzunca duruş, huşu, itaat, dua ve konuşmama olarak sayılabilir. Namazın farz kılındığı ilk zamanlarda sahabe *Radıyallahu Anhum* bazen namazda konuşurlardı. Sonra bu ayet indi ve konuşma yasaklandı. Zeyd bin Erkam'dan *Radıyallahu Anhu* şöyle rivayet edilmektedir: "Rasulullah zamanında "Saygı ve bağlılık içinde Allah'a durun" ayeti ininceye kadar kişi ihtiyacı olduğunda namazda arkadaşıyla konuşurdu. Ayet inince konuşmamız yasaklandı."

Meselenin bu şekilde tafsilatına inilerek değerlendirilmesi gerektiğine göre, bayrak ve çeşitli simgeler karşısında ibadet ve itaat düşüncesiyle duranların bulunması ihtimali bulunsa bile, delaleti açık olmayan amellerdeki uygulamanın aynısı yapılır. Böyle bir şey küfre kapı açan bir günah, münker veya masiyet olabilir. Ya da Allahu Teala'dan başkasına yapılan ve kişiyi küfre götüren bir ibadet de olabilir.

Bu meselenin delaleti ihtimal taşıyan fiillerden olmasının sebeplerinden biri de, ilk asırlarda Müslümanların da seçtikleri bayraklarının olması ve insanların bu tür bayraklar kullanmaya ihtiyaç duymalarıdır.

İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* şöyle der: "Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Ukab denilen siyah bir sancağı vardı. Ebu Davud, sahabeden

---

tir. Oturan imamın arkasında oturma hükmünün mensuh olması halinde bile, bu hadisin mensuh olmadığını ve bu konuda hükmünün sahih olduğunu belirtmiştir. Bakınız: İktizau's-Sırati'l-mustakim

[515] 2 Bakara/238

[516] Şevkani, Neylu'l-Evtar, Kitabu'l-libas, 83

Radıyallahu Anhum birinin şöyle dediğini nakleder: "Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sarı bir sancağını gördüm, beyaz sancakları da vardı."[517]

Müslümanlar savaşta bu sancakların etrafında toplanır, yere düşmemesine gayret ederlerdi. Bu ise bayraklara saygı gösterip yüceltmek gerektiğini söyleyen kimilerinin kendilerine delil olarak gösterdikleri bir olaydır. Mute Savaşı'nda şehid düşen Cafer bin Ebi Talib'in *Radıyallahu Anhu* olayını zikrederler. Cafer bin Ebi Talib *Radıyallahu Anhu* sancağı tuttuğu sağ eli kesilince, sancağı sol eline aldı, o da kesilince sancağı kucakladı. Bu nedenle "Zu'l-Cenaheyn (iki kanat sahibi)" künyesi ile anılırdı. Bütün bunlar, bu meselenin en azından delaleti ihtimal taşıyan fiillerden olduğunu gösterir.

Diğer taraftan bazı alimler, bundan daha ciddi bir mesele olan rüku ve secde hareketini ele almışlar ve birine ilah olduğu gerekçesiyle secde yapma ile kralların yanına girip saygı ifadesi olarak yere eğilmeyi birbirinden ayırmışlardır. Birine ilahlık düşüncesiyle secde veya rüku yapmayı şirk kabul ederken, sadece saygı ifadesi olarak yere kapanmayı küfür olarak saymamışlardır.[518] Ancak bu, hiç bir zaman saygı gayesi ile de olsa bu tür hareketlerin yapılmasının mübah olduğunu göstermez.

B- Bu bayrakların, Allahu Teala'nın hükmü ile hükmetmeyen küfür sistemlerini sembolize ettiği iddiası. Bunlar, bu bayrakları diken, yücelten ve saygı gösterenlerin kafir sistemlerin dostu olacağını ve dolayısıyla da küfre gireceğini söylerler. Halbuki bu, delaleti ihtimal taşıyan bir sebeptir. Dolayısıyla gerekli araştırmanın yapılması ve her fiilin ayrı ayrı değerlendirilmesi gerekir. Her şeyden önce bir takım insanlar bu bayrakları sistemlerin ve yöneticilerin sembolu olarak değil, vatan ve memleketin sembolü olarak görmektedir. Yöneticiler, sistemler ve hükümetler değişebilir. Ancak bu bayraklar nadiren değişir. Bunun en açık örneği, Filistin halkının onlarca yıldır kullandıkları bayraklarıdır. Bu bayrağın sembolize ettiği bir yönetim veya yönetici bulunmamaktadır. Bu durum kafirlere benzemek ve cahiliyye çağrılarından ise de, buradaki konumuz bu değildir. Buradaki konumuz, bu fiilin, tek başına küfre götürmeye yeterli bir sebep olup olmadığıdır. Bana göre bu fiil, tek başına küfre sebep olmaya yeterli değildir. Bu nedenle de, bayrağı diken ve taşıyanın niyet ve maksadının araştırılıp ortaya çıkarılması

---

[517] Zadu'l-Mead, 1/131

[518] Bakınız: Şevkani, Es-Seylu'l-Carrar, 4/580. Yine kral ve hükümdarlara saygı ifadesi olarak insanların yeri öpmesi, rüku ve secdeye kapanması ile bunu ibadet ve din olarak yapanların arasındaki fark için bakınız: Mecmuu'l-Fetava, 1/257. İbn-i Nuceym'in, ibadet niyetiyle yapılan eğilme ve secdeleri, saygı amaçlı yapılanlarından ayırması ve ayrıca alimlerin çoğunluğuna göre bunu saygı amacıyla yapanların kafir olmadıkları ile ilgili olarak bakınız: El-Bahru'r-Raik, 5/134

gerekir. Şayet Allahu Teala'nın hükümlerini uygulamayan kafir bir yönetime bağlılık ve itaat, onu yüceltme ve kutsama amacıyla yapılıyorsa, küfür için yeterli bir sebep olur. Çünkü ikrah olmaksızın kafirlerin yanında yer almak ve onların parti ve grubundan olduğunu ilan etmek, onların dine düşmanlıklarında ortaklık, Allahu Teala ve Rasulü'ne *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* meydan okumalarını paylaşmak anlamına gelir. Ancak bunun dışında bir amaçla bu bayrağı bulunduruyor veya taşıyorsa, cehalet ve sapıklığına rağmen, sadece bundan dolayı onu tekfir etmek caiz olmaz.

Abdullah bin Abdullatif Alu'ş-şeyh, "Ed-Dureru's-Seniyye" isimli kitapta, can ve malının selameti için kafirlerin velayeti altına girmeyi helal görüp, bunun kafirlerden birini koruma memuru (bekçi gibi) tutmak ile aynı nitelikte olduğunu söyleyenlere cevap olarak şöyle demektedir: "Bu batıl bir kıyastır. Durumun gerektirmesi halinde malın selameti için Müslüman, zalim veya facir bir koruma bulundurmak caizdir. Ancak kafirlerin velayeti girmek ve bunun bir alameti olarak da, onların verdiği bayrağı kullanmak küfürdür. Bu, malın telafi olmasını önlemek için koruma bulundurmak gibi değildir. Kafirlerden alınan bayrak semboldür ve onların emrine boyun eğdikleri ve velayeti altına girdiklerinin alametidir. Bu ise onlara zahirde muvafakat anlamına gelir."[519]

Görüldüğü gibi, tek başına bayrağı kullanmanın değil, kafirlerin velayetlerinin altına girmenin küfür olduğu belirtilmektedir. Kafirlerin bayrağını kullanmak caiz olmamakla beraber, tek başına delaleti açık bir küfür sebebi de değildir. Bayraklarını alıp yüceltmek ve asmak, onların emrine boyun eğmek ve himayeleri altına girmenin alametidir. Alamet ise, tekfir için açık bir sebep olmaz.

Bazıları ise bu bayrakları haç ile kıyas etmişlerdir. Bu da doğru değildir. Çünkü haçın Hristiyanlık akidesine delaleti açıktır ve bu herkes tarafından bilinmektedir. Tirmizi ve Taberani'de aktarılan bir rivayette, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* haçı put olarak nitelemiştir.

Halbuki bayraklar ve simgeler böyle değildir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* haç şekline benzer olan ne varsa hepsini evinden çıkarmıştır. Bununla beraber haç şekli yapan insanı tekfir etmek de caiz değildir. Çünkü her haç veya haç şekli Hristiyanların şirk ve küfür akidesine delalet etmez. Haç şeklinin delaleti, haçın bizzat kendisinin delaleti kadar açık değildir. Gerçi benzer bütün haç şekillerini ortadan kaldırmak müstehaptır. Bu bayraklar ve simgeler için de durum aynı olup onların şeklini değiştirmek gerekir.

---

[519] Ed-Dureru's-Seniyye, 245, "Mürtedin Hükmü" bölümü.

Tağutlar, hakkı batıla karıştırmaya ve halkın dini duygularıyla oynamaya çok hevesli ve gayretlidirler. Bu bayrak ve simgelere, Tevhid kelimesi veya "Allah size yardım ederse, artık size üstün gelecek kimse yoktur"[520] ayeti gibi İslam'ın bazı sembollerini ve özelliklerini koymuşlardır. Bu ise sözkonusu bayrak ve simgelere saygı gösterme konusunu müşkil kılmaktadır. İslam'dan bu tür semboller veya ayetler taşıdığı halde onlara saygısızlık yapmayı, ikram etme ve değer vermeyi red etmeyi kim caiz görür? Bütün bunlar ayrı ayrı ele alınıp değerlendirilmeden bu bayrakları asmayı, yüceltmeyi veya saygı göstermeyi tekfirin sebebi olarak kabul etmenin acelecilik, tedbirsizlik ve isabetsizlik olduğunu göstermektedir.

Bu simgelerden biri de tağutların devlet dairelerinde asılı olan resimleri ve sözleridir. Bunları kamu görevlilerinin dairelerinde, evlerinde, iş yerlerinde çerçeveletip asarlar. Bu resim ve sözler de, bunların asılı olduğu yerlerde oturan kişilerin tekfiri için yeterli bir sebep değildir. İster memur olsun, ister bir işi için oraya girmiş olsun, bu tür simgelerin asılı olduğu yerlerde oturan kişileri tekfir etmek, kan ve mallarının helal olduğunu söylemek doğru değildir.

Bugün bu simgeler ve resimler cadde ve sokaklarda ve bütün kurumlarda genel bir musibet halini almıştır. Onları asmakta kişinin hür iradesi bulunmadığı sürece, sadece bundan dolayı tekfir etmek doğru olmaz. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Mekke'de iken Kabe'nin etrafında ve damında üçyüzden fazla put vardı. Bunlar Rasulullah'ı *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Kabe'nin yanında namaz kılmaktan alıkoymazdı. Buhari şöyle rivayet eder: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Kabe'nin yanında namaz kılarken Ukbe bin Ebi Muayt geldi, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* elbisesini boynuna doladı ve onu boğacak gibi sıktı."[521] Halbuki Kabe'den ve dolayısıyla da o putlardan uzakta namaz kılmak caiz idi. Putların orada bulunması ve onları kırmaya gücünün yetmemesine rağmen, bu durum Rasulullah'ı *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Kabe'nin yanında oturmaktan alıkoymazdı.[522] Halbuki Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* orada oturmaya mecbur olmayıp başka bir yerde de oturabilirdi. Bu da göstermektedir ki tağutların resim ve söylemlerinin asılı bulunduğu yerde oturmak ve bulun-

---

[520] 3 Al-i İmran/160

[521] Buhari, 3856

[522] Buhari, Habbab bin Eret'ten *Radıyallahu Anhu* şöyle rivayet etmektedir: "Hırkasını ensesine dayamış Kabe'nin gölgesinde istirahat ederken Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* müşriklerden çektiğimiz sıkıntılardan dolayı şikayette bulundum ve "Bizler için Allah'tan yardım dilemeyecek misiniz? Bizim için dua etmeyecek misiniz?" dedim.

makta bir sakınca yoktur ve bundan dolayı ancak aşırıya gidenler insanları tekfir eder.

Kişinin bu resim veya sözlerin yanında bulunuyor olması, onlardan hoşnut olduğu veya onları yücelttiği anlamına gelmez. Kaldı ki bu şeyler, toplumda insanların istememesine rağmen genel bir musibet haline gelmiştir. Üzerinde tağutların resimleri veya sembolleri bulunan para hemen her Müslümanın elinde ve cebinde bulunmaktadır.

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* zamanında ve ondan sonraki dönemlerde Müslümanlar İran'ın, Bizans'ın ve başkalarının paralarını kullanmışlardır. Çünkü Abdulmelik bin Mervan zamanına kadar Müslümanların özel paraları yoktu. Müslümanlar o zamana kadar üzerinde kral ve hükümdarların resimleri bulunan paraları kullanırlardı. Bugüne kadar onlardan mevcut olan örneklerde bu durum açıkça görülmektedir.[523]

Sonuç olarak, çoğu ihtimal ifade eden yahut masiyet türünden olan ve ölçüleri kesin olmayan bir takım sebepler ve alametler, kişi hakkında küfür hükmü vermek için yeterli değildir. Özellikle daru'l-İslam olmayan yerlerde bu konuda gerekli araştırma yapılmadan kimse tekfir edilmemelidir.

---

[523] Arkeoloji bilginleri Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* zamanında, üzerinde Kisra'nın yarım beden resminin bulunduğu Dinarın kullanıldığını, Gümüş dinar ise Bizans kralı ve ellerinde Hristiyan patriğinin bastonunu tutan iki oğlunun resmini taşıyan bir para olduğunu ve bu paralardan bugüne kadar sikkeler bulunduğunu belirtirler. Arkeolog Rafet en-Nebravi'nin bir araştırmasından naklen.

-10-

ŞER'İ İSBAT YOLLARINA İTİBAR ETMEDEN, ZAN VE ŞÜPHEYE DAYANARAK YAPILAN TEKFİR

Tekfir konusunda yapılan önemli hatalardan biri de, şer'i ispat yollarına dayanmadan, kişileri zan ve şüphe üzere tekfir etmektir. Bu hata, dini duygunun ve Allah korkusunun zayıfladığı zamanlarda hasım taraflar arasında çokça yapılan uygulamalardandır. Buna nefsi duygular, kişisel düşmanlıklar, kıskançlık ve haksızlıklar sebep olmaktadır. Kişiler, hasımlarını tekfir etmek için onun ağzından çıkacak yanlış sözleri ve hataları kollamaya çalışırlar. Din adına kalemleriyle ahkam kesen, hevaları ile hareket ederek, istediklerini koruyan ve istediklerini dışlayan insanlar bunu yapmaktadır. Şöyle bir tabir vardır: "Rıza ile bakan göz hiçbir kusuru görmez, ama kötüleyen göz, bütün kusurları sergiler." Böyleleri Allahu Teala'nın şu ayetini görmezlikten gelmektedirler: "Ey iman edenler! Eğer fasıkın biri size bir haber getirirse onun doğruluğunu araştırın. Yoksa bilmeden bir topluluğa sataşırsınız da sonra yaptığınıza pişman olursunuz."[524] Halbuki bütün İslam alimlerinin ittifakı ile, bir kişinin bir gerekçe ile tekfir edilmesi, ancak adaletli iki şahit yahut kendisinin itiraf ve ikrarı ile mümkün olur.

İbn-i Kudame *Rahimehullah*, "el-Muğni" isimli eserinde şöyle der: "Alimlerin çoğunun görüşüne göre bir kişinin mürted olduğu konusunda adaletli iki şahidin tanıklığı geçerlidir. Malik, Şafii, Evzai ve Hanefiler bu görüştedir. İbnu'l-Munzir şöyle der: Alimlerin çoğunluğu bu görüştedir, ancak Hasan el-Basri buna muhalefet ederek cezası ölüm olduğundan dolayı zinaya kıyas ile riddetin sabit olması için dört şahidi şart koşmuştur. Allahu Teala, kanların helal hale geldiği küfürden daha aşağı derecede olan suçlarda bile adaleti şart koşmuştur. Allahu Teala şöyle buyurur: "İçinizden adalet sahibi iki kişiyi şahit tutun."[525] Başka bir ayette ise Allahu Teala şöyle buyurur: "..rıza göstereceğiniz şahitlerden olmak üzere.."[526] Bir hadiste ise şöyle

---

[524] 49 Hucurat/6

[525] 65 Talak/2

[526] 2 Bakara/282

geçer: "Hain erkek ve hain kadının, zani erkek ve zani kadının ve kardeşine kin taşıyan kimsenin şehadeti caiz değildir."[527]

Bu konuda kafir, deli, çocuk yahut sanığın düşmanı olması veya adalet şartlarını taşımıyor olması gibi durumlardan biri ile şahidin tanıklığının geçersiz olması ve bununla birlikte sanığın da, kendisine isnad edilen suçu kabul etmeyip, mü'min olduğunu söyleyerek suçlamaları reddetmesi durumu tekfire engel niteliğindedir.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Şafii, Ahmed ve Ebu Hanife'ye göre mürted olduğuna dair tek kişinin şahitlikte bulunduğu kişi bunu kabul etmeyip şehadet kelimesini söylerse, Müslüman olduğuna karar verilir ve hakkında tanıklık yapılan şeyi itiraf etmesine ihtiyaç kalmaz. Durum bu iken, hakkında adaletli iki şahidin tanıklık yapmadığı kişi için suçlama nasıl kabul edilebilir."[528]

İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* şöyle der: "Mürted olduğuna dair şahitlik yapıldığında, kişi "Aklım erdiğinden beri şehadet kelimesini getirmeye devam ediyorum" derse, hiçbir şey açıklaması istenmez. Kendisinden veya şahitlik yapanlardan irtidat etmesinin sebebi de sorulmaz. El-Hırki ve Şafii mezhebinden başkaları bunu böyle belirtmişlerdir.[529] Kendisinin küfrüne sebep olacak bir söz söylediği iddia edildiğinde, "Söylediysem, ondan tevbe ediyorum" veya "tevbe ettim" derse, bu cevaptan başka kendisinden bir şey istenmez."[530]

İmam Şafii *Rahimehullah* şöyle der: "Namaz kılmadığı iddia edilen kişi söyleyenleri yalanlarsa, onun söylediği kabul edilir."[531]

Mihcen ed-Deyli'den *Radıyallahu Anhu* babası hakkında rivayet edilen şu hadisi buna delil olarak göstermişlerdir: "Babası (Mihcen), Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* meclisinde bulunuyordu. O sırada namaz için ezan okundu. Rasulullah *Aleyhissalatu Vesselam* kalktı, namaz kıldı ve döndü. Mihcan hala yerindeydi. Rasulullah ona, "Herkesle beraber namaz kılmana mani olan şey nedir, sen Müslüman bir adam değil misin?" dedi. Mihcen: "Elbette Müslümanım, ancak ben ailemle namazımı kılmıştım!" dedi. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu: "Mescide geldi-

---

527 İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Adaletli de olsa düşmanın, düşman hakkındaki şahitliği kabul edilmez." El-Feteva, 35/120

528 Mecmuu'l-Fetava, 35/124

529 El-Muğni, "Mürted olduğuna ilişkin hakkında şahitlik yapıldığı halde "Ben küfür olan bir şey yapmadım" diyen kişinin durumu" bölümüne bakınız, 8/99.

530 İlamu'l-Muvakkıin, 3/398

531 El-Um, 1/390

ğin zaman namaza kalkılırsa kılmış bile olsan cemaatle birlikte sen de namaz kıl."[532]

İbn-i Abdilber bu rivayetten şu sonucu çıkarmaktadır: "Namazı kabul ettiğini ve kıldığını söyleyen kişinin sözüne itibar edilir. Çünkü Mihcen *Radıyallahu Anhu*, namazı evde kıldığını söylemiş ve Rasulullah da *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onun bu sözünü kabul etmiştir."[533]

Nevevi *Rahimehullah* şöyle der: "Hakim onu öldürmek istediğinde kişi namazını evde kıldığını iddia ederse ona dokunulmaz."[534]

Öyle kişiler gördüm ki hata veya husumet sebebiyle adalet sahibi olmadığı veya zaptı yetersiz olan kişilerin hasımları hakkında söylediklerini araştırma yapmadan kabul ederler. Çünkü şahitlerde olması gereken şartlar onları ilgilendirmediği gibi, tekfirin şart ve engellerini gözönünde bulundurmak da onları fazla ilgilendirmez. Onların ilk ve son arzusu, hasmının tekfir edilmesidir. Hatta husumet ve nefretleri bazen kişinin tevbesini reddetme, istiğfar ve özür dilemesini kabul etmemeye kadar götürür. Tahkik ve tetkik eden akıllı bir insan bunları red edip söylenenlerin yalan ve yanlış olduğuna dair binlerce yemin etse bile, ona iltifat etmezler ve kulak vermezler. Düşmanlık sürdüğü müddetçe o kişiye bu lekeyi sürmeye devam ederler. İthamın şer'i yollarla ispat edilememesi ve suçlanan kişinin karşı çıkıp yemin ile bunu red etmesine rağmen, bu kötülüğü işlemeye devam ederler.

Hakikatte suçu işlemiş olsa bile, bu suçu işlediği şer'i yollarla ispat edilemeyen kişilerin durumu, dünyevi hükümlere göre o suçu işlemeyen kişilerin durumu gibidir. Çünkü Allahu Teala, dünya ahkamında insanların kalp ve iç dünyalarını araştırmakla bizi yükümlü tutmamıştır. Zina ettiği halde suçu işlediği şer'i bir yolla sabit olmayan kişi, Allahu Teala'nın ilminde gerçekten zina etmiş bir kişi niteliğinde olsa bile, dünyevi hükümlere göre zina etmemiş olarak sayılır. Dünyada şer'i hükümler ancak şer'i ispat yollarına dayanır. Şer'i ve muteber olan bu ispat yollarından herhangi birisi ile suçu işlediği tesbit edilemeyen kişiler, dünyevi hükümlere göre sorumlu tutulmadıkları gibi kendilerine ceza da uygulanmaz. Bir kişi hakkında zina işlediğine dair tanıklık yapan, bu söylediğini kendisi dışında üç şahit daha bularak kanıtlayamaz ise, kendisine iftira cezası uygulanır ve adalet özelliğini de yitirmiş olur. Dünyada uygulanan diğer hükümler de böyledir.

---

[532] Malik, Muvatta'da, Ahmed, Nesai ve Hakim rivayet etmiştir. Hakim, bu hadisin sahih olduğunu söylemiştir.

[533] İbn-i Abdilber, Et-Temhid, 4/224

[534] Ravdatu't-Talibin, 2/147

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, delil veya itiraf ile sabit olmadıkça sırf kendi bilgisi, tek kişinin şahitliği veya sadece vahyin bildirmesinden hareketle had cezalarını uygulamazdı. Küfürleri şer'i ispat yollarından biri ile sabit olmadığından dolayı, hakikatte kafir olmalarına rağmen münafıkları öldürmemesi de bundan dolayıdır."[535]

Bu insanlar Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* uygulamalarını düşünselerdi, kendileri için daha hayırlı olurdu. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* zamanında münafıklar, kendilerine ceza verileceğini bildikleri için korktukları kişilerin yanında küfürlerini açıkça ilan etmezlerdi. Çoğu zaman içlerinde sakladıkları küfrü gösteren şeylere işaret etmek ile yetinirlerdi. Allahu Teala, "Andolsun ki sen onları, konuşma üsluplarından tanırsın"[536] ayetinde bunu belirtmektedir. Münafıklardan bazıları ise küfürlerini açığa vurmaktaydı, ancak şer'i ispat yollarından biri ile ispat edilememesi sebebi ile ve yeminler ederek suçlamayı red ettikleri için kendilerine ceza uygulanamıyordu. Böyleleri için Allahu Teala şöyle buyurur: "Söylemediklerine dair Allah'a yemin ediyorlar. Halbuki o küfür sözünü elbette söylediler ve Müslüman olduktan sonra kafir oldular."[537] Başka bir ayette de şöyle geçer: "Onlar yeminlerini kalkan yapıp Allah'ın yolundan alıkoydular."[538] Onların küfür olan sözlerini, bazen Müslümanlardan bir kadın veya çocuk veya Müslüman tek bir kişi duyuyor, buna şahitlik ediyor, ancak bu şahitlik, ispat için yeterli olmadığından dolayı onlara ceza uygulanamıyordu. Mesela Zeyd bin Erkam, Abdullah bin Ubey'in "Andolsun eğer Medine'ye dönersek, en üstün olan en alçak olanı oradan çıkaracaktır"[539] sözünü söylediğine şahitlik etmiş, ancak döndüklerinde İbn-i Ubey yeminler ederek böyle bir şey söylediğini inkar etmişti. Hatta insanlar Zeyd'in yalan söylediğini konuşmaya başladılar. Ancak vahiy Zeyd bin Erkam'ın doğru söylediğini tasdik etti.[540] Vahiy, münafıkların içyüzlerini bildirmesine rağmen Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, vahyin bildirmesi ile yetinerek veya kesin delil oluşturmayan zan, şüphe ve ihtimallere dayanarak onları cezalandırmamıştır.

Bu konuda Kadı Iyad'ın *Rahimehullah*, "eş-Şifa" isimli eseri 2/224-230 sayfaları arasında "Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, kendisine beddua ederek "essamu aleykum" diyen Yahudiyi ve çoğu zaman kendisine eziyet eden münafıkları neden öldürmediğini sorarsan" diye başlayan kısma

---

535 Es-Sarimu'l-Meslul, 356

536 47 Muhammed/30

537 9 Tevbe/74

538 58 Mücadele/16

539 63 Münafikun/8

540 Buhari ve Müslim

müracaat edilebilinir. Kadı İyad *Rahimehullah* bu sorunun cevabını yukarıda özet olarak açıkladığımız gibi vermektedir. Şüphesiz bu önemli bir konudur.

Bu soruya verdiği cevabın bir kısmında şöyle der: “Belki de nakledilen bu sözler, Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yanında şer’i ispat yollarından biri ile sabit olmamıştır. Münafıkların bu sözleri Müslümanlardan bir kişi tarafından veya şahitliği yeterli görülmeyenlerden olan çocuk veya kadın tarafından aktarılmıştır. Halbuki kanlar ancak adaletli iki şahit ile heder edilebilir. Beddua ederek selam veren Yahudinin durumu da böyledir. O Yahudi bunu söylerken dilini bükmüş ve sözünü açıkça söylememiştir. Nitekim buna Aişe *Radıyallahu Anha* dikkat çekmiştir. Yahudi bu sözünü açıkça söylemiş olsaydı, bunu sadece Aişe *Radıyallahu Anha* duymuş olmazdı.”[541]

İbn-i Teymiye’nin *Rahimehullah* bu Yahudi hakkında geniş açıklamaları bulunmaktadır. Bu açıklamaları için “Es-Sarimu’l-Meslul” isimli eserinin değişik yerlerine müracaat edilebilir. Bütün bunlardan sonra, bize düşen Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* uygulamasını örnek almak ve onun gibi davranmaktır.

Müftünün irtidat konularında fetva vermesi ile ilgili olarak Nevevi *Rahimehullah* şöyle der: “Saymari ve el-Hatip şöyle demişlerdir: “Ben Muhammed bin Abdullah’tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* daha doğru söylüyorum” veya “namaz oyundur” gibi şeyler söyleyen kişi için gerekli araştırma ve uygulamalar yapılmadan önce, kanının helal olduğunu söylememek gerekir. Bu kişinin kafir olduğuna dair hüküm verilmeden önce kendi itirafı veya muteber başka bir yol ile bunları söylediğinin ispat edilmesi gerekir. Bu sözleri söylediği şer’i ispat yollarından biri ile kanıtlanırsa, hakim onu tevbe etmeye çağırır. Bu kişi tevbe ederse, tevbesi kabul edilir.[542] Tevbe etmez ise ona gerekli uygulama yapılır.”[543]

Kadı Burhaneddin bin Farhun el-Maliki şöyle der: “Riddete şahitlikte, ‘falan kişi kafir oldu’ veya ‘mürted oldu’ gibi kapalı ifadeler kabul edilmez. Bilakis şahitlerin işittiklerini yahut gördüklerini anlatmaları gerekir. Çünkü tekfir konusunda insanlar ihtilaf etmişlerdir, bir kimse küfür olmayan bir şeyin küfür olduğuna inanıyor olabilir.”[544] El-Muğni’nin “Yargı” bölümünde,

---

[541] Eş-Şifa, 2/226

[542] İbn-i Teymiye’nin *Rahimehullah*, Rasulullah’a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* söven kişinin Müslüman veya kafir olsun öldürüleceği ve istitabeye tabi tutulmayacağı ile ilgili sözlerine müracaat ediniz. Es-Sarimu’l-Meslul, 300 ve sonraki sayfaları

[543] El-Mecmu’, 1/49

[544] Tabsiratu’l-Hukkam, 2/277

"Suçlama ancak ayrıntılı olarak yapılırsa kabul edilir" başlığı altında da aynı şeyler söylenmektedir.

Buna göre bir kişiden, küfür olan sözler duyulur, ancak bunu ispatlayan kesin deliller ortaya konulamaz ise, sözkonusu kişi de bunu itiraf etmeyip inkar eder ve Müslüman olduğunu belirtirse, tekfir etmek için gerekli bilgi ve ehliyete sahip[545] olsa ve bu kişinin küfür olan sözünü işiten şahıs onu tekfir etse bile, başkalarını da bu hükmü kabul etmeye zorlayamaz. Çünkü bu kişinin küfür sözü söylediği, muteber olan şer'i yollardan birisi ile ispat edilememiştir.

[545] Ehliyetten maksadımız, kişinin İmam Ahmed gibi müçtehid imamlar derecesinde olması yahut tekfir konusundaki bütün ahkamı lağvedecek, neredeyse İslam'a ve Müslümanlara savaş ilan eden kişileri bile tekfir etmeyecek şekilde çağdaş Mürcie çömezlerinin saçmalıklarını bilmek değildir. Bundan kastımız, daha önce belirttiğimiz tekfirin şart ve engellerini bilmektir. Çünkü bu, üzerinde en fazla dikkat edilmesi gereken konulardandır.

UYARI

Bu konuyu bitirmeden önce önemli iki konuya dikkat çekmek istiyorum:

A) Muteber ispat yollarından olan iki şahidin şehadeti veya ikrar şartı, tekfir ve ona terettüp eden kan ve malın mübah olması ile ilgilidir. Ancak bu tür kişilerin kötülüklerinden, küfür ve fasıklıklarından veya bid'atlarından insanları sakındırmak bunun dışında olan bir konudur. Çünkü sakındırma, duyuru kabilindendir. Bilindiği gibi alimlerce bir haberi kabul etmenin şartları, şahitliğin şartları gibi değildir.[546] Abdullah bin Mes'ud şöyle der: "İnsanlara dostlarına göre itibar ediniz."

Kişi, yaşayış ve davranışlarında kötülük ve zındıklık ehli ile oturup kalkıyorsa, onlara bu yaptıklarını yasaklamıyorsa, yahut bid'atlara davet ediyorsa, insanları bu kişiden sakındırmak caizdir ve bu sakındırma için tekfirde olduğu gibi şartlar aranmaz. Sadece Allahu Teala'nın şu ayetinde emrettiği şart gözönünde bulundurulur: "Ey iman edenler! Eğer fasıkın biri size bir haber getirirse onun doğruluğunu araştırın. Yoksa bilmeden bir topluluğa sataşırsınız da sonra yaptığınıza pişman olursunuz."[547]

Bid'ata çağıran kişi ele geçecek olursa, kendisine ceza verilmez. Kendisine işlediği kötülük açıklanır ve uyarılır.[548] İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah*, İmam Ahmed'in "Bid'atçı, insanları bu bid'atına davet ediyorsa, sürgün edilir ve uzaklaştırılır" dediğini aktarmaktadır.[549]

B) Zındıklığı, din ile oynaması, küfrü ve fücuru açık olup bunlarla meşhur olan kişinin adaleti, dindarlığı ve şahitliği istifada deliline binaen red edilir. Bu konuda bilgi için, el-Muğni'den, "Kitabu'ş-Şehadat" bölümüne müracaat edilibilir.

İbn-i Teymiye'ye *Rahimehullah*, masiyetleri işlediği ve bid'atçılardan olduğu meşhur olan kişi aleyhinde şahitlik yapmanın caiz olup olmadığı ve mutlaka kendisini dinlemenin veya bizzat bu yaptıklarını görmenin gerekip

---

[546] Bunu açıklayan bir örnek olarak, kadının rivayetinin erkeğin rivayeti gibi olmasına rağmen, şahitliğinin erkeğin şahitliği gibi olmamasını verebiliriz. Zina konusunda had cezasının uygulanabilmesi için dört şahit gerekir. Halbuki zinayı haber vermenin herhangi bir şartı veya şahidinin olmasına gerek yoktur. Bakınız: Eş-Şınkiti, Muzekkiratu'l-Usul, 111 Nitekim kişinin akrabası veya düşmanından yapılan rivayet eleştiri konusu yapılmazken, şahitlik bunun aksinedir. Aynı yer, 119

[547] 49 Hucurat/6

[548] Bakınız: Mecmuu'l-Fetava, 35/242

[549] İlamu'l-Muvakkıin, 4/168

gerekmediği hakkında sorulmuş, bunun üzerine şöyle cevap vermiştir: "Kişinin dinine ve adaletine gölge düşüren şeylerden birini şahidin çokça müşahade etmesi halinde bunun aleyhinde şahitlik yapması olabilir. Şafii, Maliki ve Hanbeli alimlerden bir çok kişi bunu açıkça belirtmiştir. Kendisinde çokça görülen ve yaygın olan bir davranışından dolayı kişinin dışlanması normaldir. Bunda ihtilaf olduğunu bilmiyorum. Günümüzde bütün Müslümanlar ancak yaygın olan haberlerden öğrendiklerine dayanarak Ömer bin Abdulaziz, Hasan el-Basri ve başkaları hakkında şahitlik etmektedirler. Aynı şekilde Haccac bin Yusuf, Muhtar es-Sakafi, Amr bin Ubeyd, Ğıylan ed-Dımeşki, Abdullah bin Sebe' ve benzerleri hakkında ancak duydukları yaygın haberlere dayanarak şahitlik yapmaktadırlar. Buhari ve Müslim'de aktarıldığına göre[550] Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yanından bir cenaze geçti. Orada bulunanlar cenazeyi övdüler. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Vacip oldu" dedi. Başka bir cenaze geçti ve bu defa orada bulunanlar onu kötülediler. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* "Vacip oldu" dedi. Orada bulunanlar, "Ey Allah'ın Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ne vacip oldu?" dediler. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu: "Bu cenazeyi övdünüz, ben de ona cennet vacip oldu dedim. Bu cenazeyi de kötülediniz, ona da cehennem vacip oldu dedim. Sizler yer yüzünde Allah'ın şahitlerisiniz."[551]

Bu durum kişinin şahitliğinin ve velayetinin reddedilmesi için onun fasıklığının ispatı içindir. Şer'i cezaların uygulanması konusunda ise, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kötülüğü yaygın olan bir kişi tarafından işlenmiş olsa bile, şer'i ispat yollarından biri ile sabit olmadığı sürece kimseyi recmetmediği bildirilmiştir.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Bir kişinin ahlaksızlığı halk arasında meşhur ise, sadece buna dayanarak o kişi recmedilmez. İbn-i Abbas'tan *Radıyallahu Anhuma* rivayet edilen lanetleşme hadisinde şöyle geçer: "..Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*: "İyi bakın, eğer bu kadın gözleri sürmeli, kabaları iri, bacakları kalın bir çocuk doğurursa bilin ki bu çocuk Şerik İbn-u Sahma'dandır" buyurdu. Gerçekten de kadın bu vasıfta bir çocuk doğurdu. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu: "Eğer, Allah'ın Kitabı'nda kadının yemini ile haddin düşeceği

---

[550] Buhari, Kitabu'l-Cenaiz, 1367 İbn-i Hacer *Rahimehullah*, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Sizler yer yüzünde Allahu Teala'nın şahitlerisiniz" sözü hakkında şöyle der: "Bunlar sahabe ve onların yolundan giden mü'minlerdir. İbnu't-Tîn ise, bu şahitliğin sadece sahabe ile sınırlı olduğunu, çünkü onların hikmet ile söz söylediklerini belirtir. Halbuki bu şahitlik muttaki kadın ve erkeklerin tümünü kapsamaktadır."

[551] Mecmuu'l-Feteva, 35/241-242

hususunda hüküm gelmemiş olsaydı, onun benden göreceği vardı." İbn-i Abbas'a, "Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* 'Hakkında bir delil olmadan birini recmetseydim, bunu recmederdim' dediği kadın bu mudur?" diye soruldu. Bunun üzerine şöyle cevap verdi: "Hayır, o İslam'da ahlaksızlığı alenen işleyen kadındı."[552] Görüldüğü gibi o, kötü bir kişi dahi olsa, delil olmadan kimsenin recmedilmeyeceğini bildirmiştir." İbn-i Teymiye *Rahimehullah* bunları aktardıktan sonra cenaze ile ilgili yukarıda aktardığımız hadisi ve yine Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* "Sizler yer yüzünde Allah'ın şahitlerisiniz" sözünü zikretmiş ve şöyle demiştir: "Bu hükümlerde istifadayı hüccet olarak saymış, ancak recim konusunda bunu hüccet olarak saymamıştır."[553]

Nevevi *Rahimehullah*, Müslim şerhinin "Kitabu'l-Lian" bölümünde şöyle der: "İslam'da ahlaksızlığı alenen işleyen kadın ile ilgili hadisten anlaşılmaktadır ki, bu kadın ahlaksızlığı alenen işlemesine rağmen, bu yaptığı şer'i ispat yollarından biri ile sabit olmamış ve bu nedenle de kendisine had cezası uygulanmamıştır. Dolayısıyla şer'i ispat yollarından biri ile kanıtlanmadığı sürece, karinelere ve kişinin yaptıklarının insanlar arasında meşhur olmasına bakılarak ceza uygulanmaz."

---

[552] Buhari, Kitabu't-Talak, 5316, İbn-i Hacer *Rahimehullah* şöyle der: "Hakim, cezalarda, açık hükme aykırı olduğu taktirde zan ve işaretle yetinemez. Hakkında delil olmadığı zaman suçu inkar eden kişinin durumu gibi."

[553] Mecmuu'l-Fetava, 15/179

-11-

"KAFİRİ TEKFİR ETMEYEN, KAFİR OLUR" KURALININ, GEREKLİ AÇIKLAMA VE AYIRIM YAPILMADAN UYGULANMASI

Tekfir konusunda yapılan yaygın hatalardan biri de "Kafiri tekfir etmeyen, kafir olur" kuralının, gerekli ayırım yapılmaksızın herkes için kullanılmasıdır. Bu kuralın kötüye kullanılması gençler arasında genel bir musibet ve umumi bir bela olmuştur. Öyleki aşırıların liderliğini yapan kimileri bu kuralı dinin aslı ve sıhhatinin şartı olarak saymakta, İslam'ın varlığını veya yokluğunu ona bağlamakta, vela ve bera ilişkilerini bu kurala göre uygulamakta ve bu kuralı mutlak olarak kullanan kişileri Müslüman dostları olarak kabul edip, bu kuralın bazı unsurlarında onlara muhalefet edenleri ise düşman sayarak tekfir etmektedirler. Hatta birbirlerini bile tekfir etme boyutuna kadar gelmişlerdir. Çünkü insanları tekfir ederken, ister istemez birbirine aykırı düşmüş ve birbirlerini de tekfir etmişlerdir. Böyle davrananlara şunu soruyoruz: Açıklama ve değerlendirme yapmadan, bu kuralın bu şekilde kullanılması size göre İslam'ın sahih olmasının şartı ise, insan bu şartı doğuştan itibaren mi bilir, yoksa sonradan mı öğrenir?

Eğer ki bu sorumuza cevap olarak, insanların bu kuralı doğuştan itibaren biliyor olmaları gerektiğini söylerler ise, Allahu Teala'nın "Siz, hiçbir şey bilmezken Allah, sizi analarınızın karnından çıkardı. Şükredersiniz diye size kulaklar, gözler ve kalpler verdi"[554] ayetine muhalif konuma düşmüş olurlar.

Eğer ki cevapları, insanların bu kuralı sonradan öğrenecekleri yönünde ise, onlara bu kuralı öğrenme vaktinin kişinin büluğa ulaşmadan önce mi yoksa sonra mı olduğunu sorarız. Mutlaka önce veya sonra diye cevap vereceklerdir. Eğer ki cevapları, büluğa ulaşmadan önce öğrenilmesi gerektiği ise, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* "Üç kişiden kalem kaldırılmıştır: Uyanıncaya kadar uyuyandan, büluğa ulaşıncaya kadar çocuktan, aklı başına gelinceye kadar deliden" hadisine muhalefet etmiş olurlar.

Büluğa ulaştıktak sonra öğrenilmesi gerektiğini söylerler ise, buna bir sınır getirilmesi gerektiğini söyleriz. Bununla birlikte eğer ki büluğa ulaştıktak

---

[554] 16 Nahl/78

sonra belli bir döneme kadar bu kuralın öğrenilmiş olması gerektiğini söylerler ise, bu durumda çelişkiye düşmüş ve büluğa ulaştıktak sonra gencin ne kadar süreceği belli olmayan bir döneme kadar küfür üzere devam etmesine, hatta o durumda ölme ihtimaline göz yummuş olurlar.

Eğer ki kişinin büluğa ulaştıktan hemen sonra bu kuralı öğrenmesi gerektiğini söylerler ise, kendilerine şöyle deriz: Özellikle bozuk ilim ehlinin ve kötü liderler önderliğinde şüphelerin ve karıştırmaların hakim olduğu bir ortamda bu mesele okuma, inceleme, araştırma ve değerlendirme gerektirir. Bu ise en azından bir kaç saat de olsa belli bir vakit ister. Nitekim sizler bunu ancak uzun yıllar sonra öğrenebildiniz. Bu meselede cahil ve inatçı dışında kimse tartışmaz.

Bunu öğrenmek uğruna belli bir vakit için de olsa kişinin küfür üzere kalmasını caiz görüyorsanız (İslam'ın şartı olarak saydığınıza göre bu kaçınılmazdır) bu durumda Allahu Teala'ya küfretmeyi caiz görmüş, büluğa ulaştıktak sonra Allahu Teala'ya küfretmedikçe kimsenin İslam'ının sahih olmayacağını kararlaştırmış ve siz de böylece kafir olmuş olursunuz. Ya da bu kuralı doğru olduğu hali ile kullanırsınız ve alimlerin bu kural hakkındaki değerlendirmelerine bakarsınız.

Allahu Teala'ya şükrederek diyoruz ki dinimiz konusunda şeriatın söylediğinden başkasını kabul etmiyoruz. Daha önce de belirttiğimiz gibi, tekfir şer'i bir hükümdür ve ancak kesin olan şer'i deliller ile sabit olur. İbn-i Hazm'ın dediği gibi, kim dinden bir mesele hakkında, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bilmediği bir şeyi bildiğini iddia ederse tartışmasız yalancı ve kafir olur. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, İslam'ın ancak kendisiyle sahih olacağı bir şeyi insanlara bildirmeyi unutmuş veya gizlemiş olması veya sahabenin bunu bile bile gizlemede ittifak etmesi alimlerin ittifakıyla mümkün değildir. Bu nedenle Kur'an ve Sünnet'te bulunmayan her şartın batıl olduğunu söylüyoruz. Şeriata dayanmayan her görüş, kural ve düşünce reddedilir. Dolayısıyla her kuralda olduğu gibi, bu kuralın da kaynağına bakmak, anlamak ve sınırlarını belirlemek için hangi kaynağa dayandığını bilmemiz gerekir. Şer'i ilimlerde zayıf olan bazı gençler arasında musibeti yaygınlaştırdığına bakarak daha önce bu kural ile ilgili bilgileri derlemiş ve alimlerin söylediklerini toplamıştım. Bu kuralı ilk olarak kimin kullandığı ve diğer alimlerin bu kural hakkında bakış açılarının ne olduğunu anlamaya çalıştım. Bu araştırmanın sonunda şu sonuçlara vardım:

A- Bu kuralın kullanımı, İbn-i Teymiye veya Muhammed ibn-i Abdulvehhab'a *Rahimehumallah* değil, daha önceye dayanmaktadır. Bu kuralı İbn-i Teymiye'nin çok kullandığı bilinmektedir ve günümüzde bu kuralı kullananların çoğu bunu İbn-i Teymiye ve Muhammed ibn-i

Abdulvehhab'a nisbet etmektedirler. Halbuki onlardan daha önceki alimlerden bunu kullananlar bulunmaktadır. Mesela:

Mü'minlerin emiri olarak nitelenen Süfyan bin Uyeyne (Ölüm: 198 hicri) şöyle der: "Kur'an, Allahu Teala'nın kelamıdır. Onun mahluk olduğunu söyleyen kişi kafir olur. Bu kişinin küfründen şüphe eden de kafir olur."[555] İbn-i Hayseme'nin, Hafız Ebi'l-Kasım Hibetullah el-Lalekai'ye ait olan "Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'in İtikadı" isimli kitabın şerhinde bunun benzeri bir görüşü aktarılmıştır.[556]

Yine el-Lalekai'nin adı geçen kitabında aktarıldığına göre, Ebu Bekir bin Ayaş el-Mukri (Ölüm: 194 hicri), Kur'an'ın mahluk olduğunu söyleyen kişi hakkında sorulması üzerine, bu kişinin kafir olacağını ve onu tekfir etmeyenin de kafir olacağını söylemiştir.[557]

İbn-i Hacer *Rahimehullah* "et-Tehzib" isimli eserinde, Mekke'nin muhaddislerinden Seleme bin Şebib en-Neysaburi (Ölüm: 247 hicri) hakkında şunu aktarır: "Beyhaki şöyle der: el-Halvani[558], Kur'an'ın mahluk olduğu meselesinde duraksayan kişiyi tekfir etmediğini söyledi. Beyhaki der ki: Seleme bin Şebib'ten, el-Halvani'nin bu görüşü hakkında sordum. Bana şu cevabı verdi: Bu söz avluya atılır. Kafirin kafir olduğunu söylemeyen, kafir olur."[559] Aynı zamanda bunu Hatib el-Bağdadi, "Tarihu'l-Bağdadi" isimli eserinde de aktarmaktadır.[560]

Ebu Zur'a Ubeydullah bin Abdulkerim er-Razi (Ölüm: 264 hicri) şöyle der: "Kur'an'ın mahluk olduğunu iddia eden, İslam'dan çıkaran küfür ile kafir olur. Anlayabildiği halde böylelerinin küfründen şüphe eden de kafir olur." Ebu Hatim Muhammed bin İdris er-Razi'den de (Ölüm: 277 hicri) bu görüşün aynısını aktarılmıştır.[561] Abdulkerim er-Razi'nin, "..anlayabildiği halde.." demesi önemli bir ibaredir. Allah'ın izni ile ileride bu ibare üzerinde duracağız.

Bu kural ile ilgili olarak bulabildiğim en eski sözler bunlardır. Bunlar ilk üç asır alimlerinin görüşleridir. Dolayısıyla bazılarının iddia ettiği gibi bu kuralı ilk defa ortaya koyan İbn-i Teymiye *Rahimehullah* değildir.

---

555 İmam Ahmed'in oğlu Abdullah sahih bir sened ile Es-Sunne'de rivayet etmiştir, 25

556 Hibetullah Lalekai, Şerhu Usuli İtikadi Ehli's-Sünneti ve'l-Cemaati, 2/256, No: 430

557 Age, 2/250, No:412

558 Bu kişi; Ebu Muhammed el-Halvani el-Hüseyn bin Ali bin Muhammed el-Hezeli el-Hilali'dir.

559 İbn-i Hacer, Et-Tehzib, 2/303

560 El-Hatib el-Bağdadi, Tarih, 7/365)

561 Bakınız: Lalekai, Sünne, 2/176

B- Alimlerin söylediklerini araştırırken gördüm ki, onlar bu kuralı, dönemlerinde küfre kapı açabilecek olan veya bizzat küfre sebep olan Kur'an'ın mahluk olup olmadığı ve benzeri bazı konulardan halkı uzak tutmak ve bu tür batıl ifadeleri ve sahiplerini onaylamaktan ürkütmek için kullanmışlardır. Dolayısıyla bu kural, mutlak olarak kullanılması halinde caiz olan, ancak muayyen bir kişiye indirgenmesi istendiğinde tekfirin şartlarının ve engellerinin gözönünde bulundurulması gereken va'id (tehdit) kabilindendir.

Yine bu kuralı, açık küfür olan bazı söz ve fiillerden, insanları şiddetle sakındırmak ve uzak tutmak amacıyla da kullanmışlardır. Nitekim kimileri hakkında kafir oldukları açık olarak sabit olduğunda onları tekfir etmemek, bir bakıma şeriatı yalanlama ve ona karşı çıkma anlamına gelir. Kur'an ve Sünnet ile kafir oldukları sabit olan ve İslam'da zorunlu olarak bilinen Yahudi ve Hristiyanların durumu bu kabildendir.

C- Bu kuralın temeli ve dayanağı, Allahu Teala'nın şu ayetleridir: "Ayetlerimizi ancak kafirler bile bile inkar ederler"[562], "Allah'a karşı yalan uyduran, kendisine gelen gerçeği (Kur'an'ı) yalan sayandan daha zalim kimdir? Cehennemde kafirlere yer mi yoktur?"[563] Dinde sabit ve kesin olan bir hükmü yalanlayan kişinin kafir olduğunu belirten nasslar bu kuralın temeli ve dayanağıdır.

Bu nedenle Kadı İyad *Rahimehullah*, "eş-Şifa" isimli eserinde Cahız ve Sumame'den, avamdan bir çok kişinin, kadınların, Yahudi ve Hristiyanlardan mukallid konumunda olanların ve benzerlerinin üzerinde Allahu Teala'nın hüccetinin bulunmadığı, çünkü bunların istidlal yapabilecek durumda olmadıklarına dair görüşlerini naklettikten sonra şöyle der: "Ğazali de "et-Tefrika" isimli kitabında buna yakın bir yol izlemiştir. Hristiyanları, Yahudileri, Müslümanların dininden olmayan herkesi tekfir etmeyen veya tekfir etmede duraksayan ve şüphe eden kişileri tekfir etmeyenlerin kafir olduğu icma ile sabit olup bu sözleri söyleyenler de kafirdirler. Kadı Ebu Bekir şöyle der: Çünkü nasslar ve icma bunların kafir olduğunu bildirmektedir. Bu konuda kim duraksarsa, nassı ve teklifi yalanlamış veya ondan şüphelenmiş olur. Onları yalanlamak ve onlardan şüphe etmek ise ancak kafirin yapacağı bir iştir."[564]

Yine şöyle der: "İslam'dan başka bir dine mensup olanları tekfir etmeyenleri, onların tekfiri hakkında duraksayanları, bundan şüphe duyanları

---

[562] 29 Ankebut/47

[563] 39 Zümer/32

[564] Eş-Şifa, 2/280-281

veya onların yollarının doğru olduğunu söyleyenleri tekfir ederiz.[565] Daha sonra İslam'ı izhar edip, ona iman edip ve onun dışındaki her mezhebin batıl olduğuna iman ettikten sonra yeniden buna aykırı şeyler izhar ederse yine kafir olur."[566]

Yalanlama ve inkar etme ancak kesin bilgi veya itiraf ile sabit olur. Bizzat yalanlayanları tekfir eden deliller de buna delalet eder. Bu delillerden bazıları şunlardır: "Ayetlerimizi ancak kafirler bile bile inkar ederler"[567] İnkar etmek ise ancak ayetler geldikten ve kişiye ulaştırıldıktan sonra meydana gelir: "Allah'a karşı yalan uyduran, kendisine gelen gerçeği (Kur'an'ı) yalan sayandan daha zalim kimdir? Cehennemde kafirlere yer mi yoktur?"[568]

Böylece anlaşılmaktadır ki, bu kuralın hakikati ve açıklaması şu şekildedir: Kur'an veya Sünnet'in açık ve kesin olarak kafir olduğunu belirttiği ve tekfirin bütün şartlarının bulunduğu ve engellerin kalmadığı kişiyi tekfir etmeyen kimse, Kur'an ve Sünnet'i yalanlamış olacağından, icma ile kafir olur. Delillerini gördükten ve alimlerin görüşlerini öğrendikten sonra bu kuralın gerçeği ve tefsiri budur.[569]

Kişi açık nassı bildiğini ve buna rağmen onu reddettiğini açıklayıp itiraf etmedikçe, onu bundan dolayı sorumlu tutmak, dolayısıyla tekfir etmek doğru olmaz. Bu kuralın gereği budur. Çünkü o taktirde mesele dolaylı olarak veya meal yolu ile tekfir etmeye dönüşür. Meal yolu ile tekfir etmenin yanlışlığı ve ancak mezhep sahibinin mezhebinin lüzumunu bilmesi ve kabullenmesi halinde mezhebinin hükmünün onu bağlayacağını ileride belirteceğiz.

Ancak kesin delil ile sabit olan ve Yahudilerin, Hristiyanların veya başka din mensuplarının kafir olduğu hakkında İslam dininde zorunlu olarak bilinen bir mesele ise, durum farklıdır. Yahudiler, Hristiyanlar veya bunlar gibi olanları tekfir etmekten kaçınan kişi genellikle onları kafir kılan nassı

---

[565] Bu söz ile Muhammed bin Abdulvahhab'ın "Risaleyu'ş-Şahsiyye" de söylediği şu sözün benzerliğine dikkat etmek gerekir: "Müşrikleri tekfir etmeyen veya kafir olduklarından şüphe eden ya da onların yollarının ve mezheplerinin sahih olduğunu söyleyenler icma ile kafirdir." S:213. Muhammed bin Abdulvahhab *Rahimehullah*, kişiyi İslam'dan çıkaran on maddeden biri olarak bunu saymıştır.

[566] Eş-Şifa, 2/286

[567] 29 Ankebut/47

[568] 39 Zümer/32. Bu konuda bakınız: İbnu'l-Kayyim, el-Fevaid, 4/118

[569] Kimileri bu kuralı başka şekilde açıklar ve kafiri yahut müşriği tekfir etmeyen kişinin müşriklerden beri olmadığını, dolayısıyla kendisinin de onlardan olacağını söyler. Halbuki bu söz, İslam'a aykırıdır. Bir şeyin gerektirdiği ile (İlzam) tekfirin yanlışlığına değinirken bu tarz yorumların durumunu da değerlendireceğiz Allah'ın izni ile.

veya hükmü reddediyor yahut şüphe ile karşılıyor veya ona boyun eğmiyor demektir. Çünkü böyle bir nass, Müslümanlara kapalı olması bir yana, Yahudilere ve Hristiyanlara bile kapalı değildir. Bu durumda olan kişi icma ile kafir olur.

Bununla birlikte, farklı anlamlara gelebilecek şer'i delillerin birini yanlış anlaması sebebi ile, nassı te'vil ederek veya ancak risalet hücceti ile bilinebilecek bir meseleden olması sebebi ile kişinin cahil kalmasından dolayı mazur sayılabileceği ya da ilminin az olması sebebi ile kendi yanında bir nassın sabit olmamısı nedeni ile küfür sözünü söyleyen veya amelini işleyenlerde olduğu gibi ancak kendilerine hüccet ikamesi yapılıp, durumun açıklanmasından sonra tekfir edilebilecek kişileri tekfir etmeyenler veya onların tekfirinde şüpheli olanlar ve duraksayanlar için "Kafiri tekfir etmeyen, kafir olur" kuralı geçerli olmaz. Bu nedenledir ki Ebu Ubeyd Kasım bin Selam (224 hicri) bu konu ile alakalı olarak Cehmiyye hakkında şöyle der: "Onlardan daha kafir bir kavim görmedim. Onların küfürlerini bilmeyenler dışında, onları tekfir etmeyenleri cahalet sebebi ile mazur olanlardan saymam."[570]

İmam Buhari *Rahimehullah* şöyle der: "Yahudilerin, Hristiyanların ve Mecusilerin söylediklerine baktım, Cehmiyye'den daha kafir olan görmedim. Onların küfürlerini bilmeyenler dışında, onları kafir saymayanları cehaletleri sebebi ile mazur olanlardan saymam."[571]

İmamlar "onları tekfir etmeyenleri tekfir ediyorum" diye bir ibare kullanmamışlardır. Küfürlerini bilmemesi sebebi ile Cehmiyye'yi tekfir etmeyenleri "Kafiri tekfir etmeyen, kafir olur" kuralından istisna tutmuşlardır.

İmam Ahmed'in de *Rahimehullah* kader, Rafızilik, Kur'an'ın yaratılmış olup-olmaması ve irca konularında kendisine soru soran Müseddid bin Müserehhid el-Basri'ye verdiği cevapta "Kafiri tekfir etmeyen, kafir olur" kuralının, ancak mutlak olarak kullanılacağını belirttiği rivayet edilir. Şöyle der: "Kur'an, Allahu Teala'nın kelamıdır, mahluk değildir. Kur'an'ın mahluk olduğunu söyleyen kişi, Allahu Teala'yı inkar etmiş olur. Böyle diyeni tekfir etmeyen de kafirdir."[572]

Cehmiyye, Kaderiyye ve benzeri heva sahiplerinin tekfiri konusunda İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, İmam Ahmed'ten iki rivayet nakletmekte ve doğru olanın böyle bir kuraldan hareket ile insanları tekfir etmediği olduğunu belirterek şöyle söylemektedir: "Onları tekfir etmeyenleri tekfir etmesi

---

[570] İbn-i Teymiye, Mecmuu'l-Feteva, 12/272

[571] Buhari, Halku Ef'ali'l-İbad, 19, No:35

[572] Ebu Ya'la, Tabakatu'l-Hanabile, 1/315

konusunda ondan iki rivayet nakledilir. Doğru olan ise, bu kurala binaen kimseyi tekfir etmediğidir."[573]

İhtimaldir ki burada kastettiği şey, bu kuralın mutlak olarak kullanılmasından ziyade, Cehmiyye ve benzerlerini tekfir etmeyenlerin muayyen olarak tekfir edilmediği meselesidir. İmam Ahmed'in bu kuralı mutlak olarak kullandığını yukarıda gördük. Daha sonra İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle devam eder: "Bazıları, onları tekfir etmeyenleri tekfir etme kuralının mutlak olarak kullanılması konusunda ihtilaf olduğunu söylemektedir. Bu ise doğru değildir."

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, bu konunun ayrıntılarına inilerek değerlendirilmesi gerektiğine işaret etmek istemektedir. Allah'ın izni ile, bunu ileride daha iyi göreceğiz.

Bu kuralı kullanan ve ilim öğrenme aşamasında olup, bu kuralı delil olarak gösteren kişilerin çoğu, bunu İbn-i Teymiye veya Muhammed İbn-i Abdulvehhab'a nisbet ederler. Bilindiği gibi Muhammed İbn-i Abdulvehhab'ın, oğullarının ve öğrencilerinin yazdıkları kitapların çoğunun kaynağı özellikle bu konularda İmam İbn-i Teymiye'dir. Dolayısıyla bu kuralın daha iyi anlaşılması için İmam'ın ve bazı öğrencilerinin yazdıklarından örnekler aktaracağım.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, "Vahdet-i Vücud" akidesini taşıyanlardan söz ederken şöyle der: "Putlara tapanların, putları bırakmaları durumunda, bu putları bıraktıkları ölçüde hakkı terketmiş olacaklarını söyleyenler, Yahudi ve Hristiyanlardan daha kafirdirler. Onları tekfir etmeyenler de Yahudi ve Hristiyanlardan daha kafirdir. Çünkü Yahudi ve Hristiyanlar putlara tapanları tekfir ederler."[574]

"Vahdet-i Vücud" akidesini taşıyanlar her şeyin Allahu Teala olduğunu iddia ederler. Onlara göre putlar Allah'tandır. Putlara tapmayı terkedenin, Allahu Teala'ya ibadeti de terketmiş olacağını söylerler. Şerafuddin el-Makri el-Yemeni, İbn-i Arabi'nin "Fususu'l-Hikem" isimli kitapda yayılmış bulunan küfür sözlerine manzum olarak şöyle cevap vermektedir:

"İbn-i Arabi bu sözlerde Allahu Teala'ya karşı küstahlık gösterip saldırmıştır.

Rabbın ve kulun bir olduğunu ve Rabbın aynı zamanda kul olduğunu söylemiştir.

[573] Mecmuu'l-Fetava, 12/260

[574] Mecmuu'l-Fetava, 2/83

Teklifi de inkar etmiştir. Çünkü bu küstahça inkarda ona göre kul ile rab aynıdır.

Hak, tecelli ettiği her surette şekillenir ve her şey olarak ortaya çıkar, der.

Ölürken sadece Firavun değil, bütün kafirler iman eder, der.

Ey kişi onu yalanla, en iyi mü'min olursun. Değilse, en kötü kafir olursun.

Nuh'un Aleyhisselam *Ved, Yeğus, Yeuk ve Nesr'i bırakmaya yönelik davetine icabet etmeyenleri övdü.*

Bunları bırakma çağrısını kabul edenlere ise cahil dedi. Bu ise açık bir küfürdür.

O, putların iyi olduğunu söyler ve onlara tapanı Peygamberin emrine asi olan birisi olarak görmez.

İbn-i Arabi gibilerinin dini dinimiz ve tekfiri tekfirimizdir, demekten sakın.

Çünkü o zaman kendini tekfir etmiş ve cehenneme atmış olursun.

Çünkü bu, Muhammed'in Sallallahu Aleyhi ve Sellem *dininden başka bir din ve sapıklıkta yuvarlanan bir küfürdür."*[575]

Bu kaside de geçen İbn-i Arabi, "Fususu'l-Hukem" isimli kitabın yazarı İbn-i Arabi et-Tai'dir (638 hicri). Şarafuddin el-Makri el-Yemeni, yukarıdaki kasidesinde İbn-i Arabi'nin ve onun dinini benimseyenlerin kafir olduğunu söylemektedir. O, bunu açıkça söylemiş ve Sehavi'nin "el-Kavlu'l-Munbi an Tercemeti İbn-i Arabi" isimli kitabında belirttiği gibi, bazı kitaplarında bu kuralı zikretmiştir. İbnu'l-Makri, "er-Ravda" isimli kitabının muhtasarında şöyle der: "Yahudilerin, Hristiyanların, İbn-i Arabi ve benzerlerinin tekfirinde tereddüt eden, kafir olur."[576]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, birçok alimin İbn-i Arabi'yi tekfir ettiğini belirterek şöyle der: "Bu, İbn-i Sebin, Konevi, Tilimsani ve benzerlerinden İslam'a daha yakındır. Daha yakın olanın küfrü, Yahudi ve Hristiyanların küfründen daha büyük ise, İslam'dan daha uzak olanların küfrü nasıl olur? Onların işlediği küfür sebeplerinin onda birini bile burada anlatmış değilim."[577]

İbn-i Arabi'nin hangi akide üzerine öldüğü konusunda İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* birkaç yerde duraksadığını görmekteyiz. İttihat

---

[575] Bunlar, kasidesinden alınmış beyitlerdir. Ahmed bin İsa'nın İbnu'l-Kayyım'ın kasidesine yazdığı şerhte bulunmaktadır, 1/174

[576] İbnu'l-Kayyim'in Nuniyye Şerhin'nden, 1/166. Muhammed bin Abdulvehhab da "Mufidu'l-Mustefid fi Kufri Târiki't-Tevhid" isimli kitabında bunu belirtmiştir.

[577] Mecmuu'l-Fetava, 2/85

fırkasının küfür sözlerini aktardıktan sonra şöyle der: "Bu anlamların hepsi, "el-Fusus" isimli kitabın sahibinin sözleridir. Bu kişinin hangi akide üzere öldüğünü Allahu Teala bilir."[578]

Bütün bunlar, imamların insanları tekfir etme konusunda, özellikle ihtimalin bulunması veya hangi akide üzere öldüğünün bilinmemesi halinde ne kadar ihtiyatlı hareket ettiklerini göstermektedir. Kafiri tekfir etmeyenin kafir olduğunu söyleyen kural ile ilgili nakillerimize devam edelim.

İbn-i Teymiye, her şeyin Allah olduğunu söyleyen ittihatçıların İsa'nın *Aleyhisselam* Allahu Teala olduğunu söyleyen Hristiyanlardan daha kötü olduğunu belirttikten sonra şöyle devam etmektedir: "Yahudi ve Hristiyanların akidelerini onaylamakta ve putlara tapanları hak üzere gördükleri gibi onların da hak üzere olduklarını söylemektedirler. Halbuki bu batıl akidelerin her biri diğerinden daha büyük küfürdür. Onlar hakkında hüsn-ü zan besleyen ve onların akidelerinin ne olduğunu bilmediğini söyleyenlere, bu gerçekler anlatılır. Buna rağmen onları dışlamaz ve red etmez ise, kendisine onlardan olduğu söylenir. Onların söylediklerinin şeriata uygun birer te'vil olduğunu söyleyenler de, onların lider ve elebaşılarından olur. Buna kalbi ve dili ile inanıyorsa, Hristiyanlardan daha kafir olur."[579]

Yine şöyle der: "Bunların söyledikleri Hristiyanların söylediklerinden daha kötüdür. Tıpkı Hristiyanların söylediklerindeki çelişkiler gibi çelişkiler içerir. Bu nedenle bazen hulul (yaratanın, yaratılan suretinde bulunabilmesi), bazan ittihad, bazan vahdet-i vücud akidesini dillendirirler. Bu, kendi içinde bile çelişkileri olan bir mezheptir. Onların mezheplerini anlamayan kişiler hak ile batılı karıştırabilirler. Bunların tamamı bütün Müslümanların icması ile zahir ve batın olarak kafirdirler. İslam'ı ve onların söylediklerini öğrendikten sonra onların kafir olduğundan şüphe edenler, müşriklerin, Yahudi ve Hristiyanların küfründen şüphe edenler gibi kafir olurlar. Bunları tekfir etmeyenler, Yahudi ve Hristiyanları teslis ve ittihat akidelerinden dolayı hiç tekfir etmezler."[580]

Bu aktarılanlardan aşağıdaki şu üç sonuç çıkarılmaktadır:

Birincisi: İmam, bu kuralı bazen açık bazen kapalı olarak birbirine yakın lafızlarla kullanmıştır. Onları tekfir etmeyenin küfrünün, Yahudi ve Hristiyanlardan daha büyük olacağını söylemiştir. Onlar hakkında hüsn-ü zan besleyen ve durumlarını bilmediğini söyleyen kişiye hakkın anlatılacağını, buna rağmen onları dışlamayan ve onlara karşı çıkmayanın onlardan

578 Mecmuu'l-Fetava, 2/284, ayrıca 2/91, Daru İbn Hazm baskısı.

579 Mecmuu'l-Fetava, 2/86

580 Mecmuu'l-Fetava, 2/223

olacağını, söylediklerinin şeriata uygun birer te'vil olduğunu söyleyenlerin, onların elebaşı ve liderlerinden olacağını, onların söylediklerini ve İslam'ı öğrendikten sonra onların küfründen şüphe eden kimsenin, Yahudi ve Hristiyanların küfründen şüphe eden kimse gibi kafir olacağını aktarmaktadır.

Bu sözlerden mücmel olanlarını, ayrıntılı olarak söylenenler ışığında anlamak ve kabul etmek gerekir. Çünkü bu sözler bir konu ve bir zümre için söylenmiş açık sözlerdir.

İkincisi: "Kafiri tekfir etmeyen, kafir olur" kuralını, "Bunların tamamı bütün Müslümanların icması ile zahir ve batın olarak kafirdirler" veya "Bunların söyledikleri Hristiyanların söylediklerinden daha kötüdür" sözleriyle mutlak olarak küfrü nitelemekte kullanmaktadır. Hristiyanlar, Allahu Teala'nın hulul ettiği veya İsa *Aleyhisselam* ile bütünleştiği inancını savunurken, bunlar kötü olan ne kadar varlık varsa hepsinin Allahu Teala olduğunu söylerler. Allah, zalimlerin söylediklerinden yüce ve münezzehtir. Bu nedenle İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Bunları tekfir etmeyenler, Yahudi ve Hristiyanları teslis ve ittihat akidelerinden dolayı hiç tekfir etmezler." "Onların kafir olduğundan şüphe edenler, müşriklerin, Yahudi ve Hristiyanların küfründen şüphe edenler gibi kafir olurlar."

Üçüncüsü: İttihatçıların söz ve küfürlerinin Hristiyan ve Yahudilerin söz ve küfürlerinden daha büyük olduğunu söyledikten sonra, bu kuralı ancak önemli bir kayıt ile uyguladığını görmekteyiz. Bu kurala sarılan ve uygulayan herkesin mutlaka bu kaydı bilmesi ve göz önünde bulundurması gerekir. Bu kurala muhatap olabilmesi için kişinin onların durumunu biliyor olması ve çirkin küfür sözlerini bildiği halde onları tekfir etmekten kaçınıyor olması gerekir. Kur'an'ın mahluk olduğunu söyleyen kişiyi tekfir etmek ile ilgili Ebu Zur'a ve Ebu Hatim'in söylediklerini hatırlamalıyız. Böyle bir kişiyi tekfir etmeden önce, o kişinin sözkonusu insanların durumunu ve söylediklerini bilmesi gerektiğini şart koşmuşlardır.

İbn-i Teymiye de *Rahimehullah* aynı şeyi söylemektedir. O, bu kuralı uygulamadan ve hüküm vermeden önce yapılması gerekenleri şöyle izah etmektedir: "Onların akidelerinin ne olduğunu bilmediğini söyleyenlere, bu gerçekler anlatılır. Buna rağmen onları dışlamaz ve reddetmez ise, kendisine onlardan olduğu söylenir." "İslam'ı ve onların söylediklerini öğrendikten sonra onların kafir olduğundan şüphe edenler, müşriklerin, Yahudi ve Hristiyanların küfründen şüphe edenler gibi kafir olurlar." Burada onların söylediklerini bilmenin yanında, İslam'ı bilmesinin gerektiğini de eklemektedir. Dolayısıyla İslam'a yeni girmiş olup, İslam'ı öğrenme imkanı bulamamış kişiler bu kuralın genel hükmü dışında kalmaktadırlar. Bu ise, ancak gerekli hüccet ikamesi yapıldıktan, söylenenler açıklandıktan ve gerekçeleri ortaya

konduktan sonra bu kuralın uygulanabileceğini açıkça ortaya koymaktadır. Yani bu kurala binaen, ancak sübutu ve delaleti kesin olan bir nassı inkar eden ya da kabul etmeyenleri tekfir etmek mümkündür. Bu nedenledir ki, "İslam'ı bilmek" kaydı konmuştur. Küfür olduğu kesin olup delaleti ihtimal taşımayan söz ve amellerde bu kural uygulanabilir. Bu nedenledir ki, onların küfür olan akide ve sözlerinin de bilinmesi gerektiği şartı eklenmiştir. Böylece İbn-i Teymiye, şer'i delili ve küfre sebep olan söz veya ameli bilmemek gibi iki sebebe binaen, onları tekfir etmeyen kişiyi mazur görmüştür.[581]

Müftülerin veya insanların akide ve amelleri hakkında dinin görüşünü aktaranların, fetva ve görüş belirtebilmeleri için söz konusu mesele ile alakalı şeriatın hükmünü ve söylenen sözün veya işlenen fiilin ne olduğunu bilmeleri gerekir. Bu nedenledir ki Şeyhu'l-İslam, "İslam'ı bilmek" ve "Söylenenleri bilmek" kaydını belirtmiştir.

Bu iki unsuru veya bunlardan birini bilmemek kişiyi, gerçeği bulmaktan mahrum bırakır ve dinin hükmünü ortaya koymaktan alıkoyar. Çünkü bu durumda müftü, bilmeden Allahu Teala adına konuşmuş ve hüküm vermiş olur. Bu nedenle İbn-i Teymiye *Rahimehullah* Moğollar ve askerleri hakkında fetva vermeden önce şöyle demektedir: "Hamd alemlerin rabbi olan Allahu Teala'ya aittir. Kur'an, sünnet ve Müslümanların imamlarının ittifakı ile bunlar ile savaşmak vaciptir. Bunun iki dayanağı bulunmaktadır. Bu dayanaklardan ilki; bu askerlerin durumlarını bilmek, ikincisi ise; böyleleri hakkında Allahu Teala'nın hükmünü bilmek."

İbn-i Teymiye'nin öğrencisi olan İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* bunu açıklayarak şöyle der: "Müftü veya hakimin gerçeğe uygun fetva veya hüküm vermesi ancak iki unsura riayet etmesi ile mümkün olur. Bunlardan birincisi; kendisine sorulan durum hakkında yeterli bilgiye sahip olmak ve sahip olduğu bu bilgi ile olan bitenin gerçek mahiyetini, karinelerden hareket ederek kavramak. Bu unsurlardan ikincisi ise; olay hakkında vacip olanın ne olduğunu bilmek. Bu ise olay hakkında Allahu Teala'nın ve Rasulü'nün verdiği hükmü bilmek ile olur. Daha sonra ise şer'i olan hüküm, olay üzerine uygulanır."[582]

Konunun daha da iyi anlaşılması için İbn-i Teymiye'nin ittihatçıların söylediklerini bilmeyenlerin mazur olduğu ve bilgisizliği sebebiyle onları tekfir etmeyenler hakkında, kendilerine hüccet ikame edilip, onların işlediği kötü-

---

581 Bu, sadece onları tekfir etmeyenler içindir. Ama onların küfrünü haklı gören veya savunan kişi elbette bu özrün dışındadır. Yukarıda belirtildiği gibi böyleleri hakkında, ""Söylediklerinin şeriata uygun te'vili vardır" diyen, onların lider ve elebaşılarından olur" denildiğini unutmayalım.

582 İlamu'l-Muvakkıin, 1/87-88

lükler açıklanıncaya kadar bu kuralın uygulanamacağı konusunda söylediği açık sözlerini aktarmak istiyoruz. Bu konuda delil göstermekten maksat, ittihatçıların söylediklerinin açık küfür olduğunun anlatılması ve İslam'a yeni girmesi veya bilgisizliği sebebi ile, onların bu söylediklerinin İslam'ın temel esaslarına aykırı olduğunu bilmeyenlere gerekli açıklanın yapılmasıdır.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Bunların söylediği ve bunların sözlerine benzer sözlerin batını zahirinden daha büyük küfürdür. Zahirinin arif, tahkik ve Tevhid ehl-i alimlerin sözlerinden olduğu sanılabilir. Halbuki batını Yahudi, Hristiyan ve putperest kafirlerin küfründen daha büyük yalan ve küfürdür. Bu mezhebin içyüzü (batını) kendisine bildirildiği halde ona muvafakat eden herkesin küfrü, onların küfründen daha açık olur. Ancak onlar hakkında hüsn-ü zan besleyen ve söylediklerini anlamayan, bu sözleri arif alimlerin söyledikleri ancak halktan avam olanların anlamadığı doğru sözler türünden kabul eden insanlarda, taklidi olan imanları oranında, İslam, Kitap ve Sünnet'e bağlılık görürsün. Bununla birlikte bilgisizlikleri ve dalaletleri oranında da bu sözleri ve sahiplerini kabul ettiklerini ve haklarında hüsn-ü zan beslediklerini görürsün. Onları mülhid, kafir veya sapık cahiller dışında kimsenin övdüğü tasavvur edilemez."[583]

Yine şöyle der: "Onların söylediklerinin gizli bir sırrı ve hak olan bir içyüzünün olduğunu ve onları ancak halkın ileri gelenlerinin anlayabileceğini söyleyenler, şu iki topluluktan birine dahil olurlar: Ya ilhad ve inkar ehli büyük zındıklardandırlar, ya da büyük cahil ve sapıklardandırlar. Zındık olanın öldürülmesi vaciptir. Cahil olana ise işin gerçeği anlatılır, kendisine hüccet ikamesi yapılır. Buna rağmen bu batıl akide üzerinde kalmaya ısrar ederse, katli vacip olur."[584]

Muhakkik alimlerin, bu kuralı uygulamalarına baktığımız zaman, genellikle bu şekilde hareket ettiklerini görürüz. İşte onlardan bazı örnekler:

Kadı Iyad, Muhammed bin Sahnun'un şöyle dediğini nakleder: "Alimler, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* söven veya onu horlayan kişinin kafir olduğundan, Allahu Teala'nın onu cezalandıracağından ve ümmete göre katlinin vacip olduğundan şüphe edenlerin kafir olacağı konusunda icma etmişlerdir."[585] Burada söylenenler üzerinde gereği gibi düşünüldüğünde, yukarıda söylediklerimiz ile uyum içinde olduğu görülür.

Çünkü Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sövmek, İbn-i Sahnun'un belirttiği gibi, alimlerin ittifakıyla küfürdür. İbn-i Teymiye, "es-

---

[583] Mecmuu'l-Fetava, 2/222

[584] Mecmuu'l-Fetava, 2/230, ayrıca bakınız: 2/85

[585] Kadı Iyad, Eş-Şifa, 2/215-216. İbn-i Teymiye, Es-Sarimu'l-Meslul, 4

Sarimu'l-Meslul" isimli eserinde bu konuda icma olduğunu nakletmiş ve birçok alimden de bunu rivayet etmiştir. Ayrıca bunun Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve mü'minlere eziyet verdiğini ve daru'l-İslam'da cizye vermeleri karşılığında serbest bırakılan ehl-i kitabın küfründen daha büyük bir küfür olduğunu da belirtmektedir.

Şunun belirtilmesi gerekir ki, "Kafiri tekfir etmeyen, kafir olur" kuralının uygulanması, ihtimal taşımadan açık bir şekilde Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sövüldüğü belirlenen konularda olur. Alimler, kendisinden böyle bir söz duyulmuş olan kişileri tekfir etmeden önce meseleyi ayrıntılı olarak ele almış ve ihtimallere binaen insanları tekfir etmemişlerdir.

İbn-i Teymiye, Dürziler'den söz ederek şöyle der: "Bunların kafir olduğu konusunda Müslümanlar arasında ihtilaf yoktur. Hatta bunların kafir olduğundan şüphe eden kişi de kafir olur. Bunlar ehl-i kitap veya müşrikler derecesinde de değillerdir. Bilakis onlardan daha sapıtmış konumda olan kafirlerdir. Onların yemeklerini yemek caiz değildir."[586] Sözünden de anlaşıldığı gibi, İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, "Kafiri tekfir etmeyen, kafir olur" kuralını genel olarak uygulamadan önce Dürzilerin kafir olduklarını belirtmektedir. Bunların kitap ehlinden daha da kötü bir konumda olduklarını, başka bir yerde ise bunların Hakim el-Ubeydi'yi ilahlaştırdıklarını, ona, "yaratan ve her şeyi bilen" anlamında "el-Bari el-Allam" dediklerini, bunların Yahudi, Hristiyan ve Arap müşriklerinden daha kafir olup, Batıniyye fırkasının Karamita kolundan olduklarını belirtmektedir. Bütün bunlar, daha önce söylediklerimiz ile uyum içindedir. Bu meseleyi bunlar ile kıyas edersen, Allahu Teala'nın izni ile isabet edersin.

Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, "es-Sarimu'l-Meslul" isimli eserinde, sahabeye sövme konusunda şöyle der: "Ali bin Ebi Talib'in *Radıyallahu Anhu* ilah veya peygamber olduğunu ve Cebrail'in peygamberliği yanlış kişiye verdiğini söyleyen kişi, şüphesiz kafir olur. Hatta bunun kafir olduğunda duraksayan kişi de kafir olur. Kur'an'da bazı ayetlerin eksik olduğunu veya gizlendiğini ya da şer'i hükümlerini işlevsiz kılan batıni te'viller bulunduğunu iddia edenler de kafir olur. Batınıyye, Karamita ve Tenasuhiyye gibi isimler ile anılan bu insanların kafir olduğunda ihtilaf yoktur.

Sahabeyi *Radıyallahu Anhum* dinsizlik veya adaletsizlik ile itham etmeden, sadece bazılarını cimri, korkak, bilgisiz veya takvaya önem vermeyen olarak niteyenlerin, sırf bu nitelemelerinden dolayı kafir olduğunu söylemiyoruz. Bunların te'dip ve tazir edileceğini söylüyoruz. İlim ehlinden

---

[586] Mecmuu'l-Fetava, 35/98

böylelerini tekfir etmeyenlerin söyledikleri bu anlamda ele alınmalıdır. Ama mutlak olarak sahabeye lanet eden ve onları kötüleyenler ihtilaf konusudur. Çünkü buğzetmekten dolayı lanetleme ile itikattan dolayı lanetleme arasında da fark bulunmaktadır.

Az bir topluluğun dışında, sahabenin, Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sonra irtidat ettiğini veya genelinin fasık olduğunu iddia edenlerin kafir olduğunda şüphe yoktur. Çünkü bunlar, bu sözleri ile Kur'an'ı yalanlamış olmaktadır. Allahu Teala, bir çok ayette sahabeyi övmüş ve onlardan razı olduğunu bildirmiştir. Öyle ki böylelerinin küfründen şüphe edenler kesin olarak kafir olurlar. Çünkü bu söz, Kitap ve Sünnet'i nakledenlerin fasık ve kafir oldukları manasına gelir.[587] Bunlar, Allahu Teala'nın, "Siz insanların iyiliği için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz"[588] ayetini de yalanlamaktadırlar. Çünkü sahabenin genelinin, fasık ve kafir olduğunu söylemek, bu ayeti yalanlamaktır. Bunu söylemenin dinden zaruri olarak bilinen bir küfür olduğu açıktır. Sahabeye sövenlerden bazılarının küfrü kesin, bazılarının küfrüne hükmedilmez ve bazılarının ise kafir olduğu ihtilaflıdır."[589]

Şimdiye kadar söylenenleri şöyle özetleyebiliriz: "Kafiri tekfir etmeyen, kafir olur" kuralı, Yahudi, Hristiyan veya küfrü daha açık olanların tekfir edilmemesi konusunda kullanılır. Öyleki bunları tekfir etmeyen kişi, delaleti açık ve kesin olan bir nassı inkar etmiş gibi icma ile kafir olur.

Bununla beraber yeni Müslüman olduğu için veya başka bir sebep ile batıl ehlinden olan bu insanların söylediklerini bilmeme gibi bir nedenden dolayı onları tekfir etmeyen cahil Müslümanlar, ancak durum kendilerine anlatılıp, gerekli hüccet ikame edildikten ve onların söylediklerinin İslam dinine aykırılığı kendilerine açıklandıktan sonra hala onları kafir olarak saymamaları halinde bu kuralın muhatabı olurlar.

Kafiri tekfir etmeyen kişiler ile ilgili içerdiği tehdit konusunda bu kuralın durumu, tehdit içeren diğer nassların durumu gibidir. Alimler bu kuralı ehl-i sünnetin menhecinden sapmış olan bozuk fırkalar, sözler ve ameller hakkında mutlak olarak kullanırlar. Ancak bu kural muayyen bir şahsa indirgenmek istendiğinde, aynen tehdit içeren diğer nassların uygulanmasında olduğu gibi tekfirin engel ve şartları mutlaka göz önünde bulundurulur.

---

[587] İbn-i Teymiye *Rahimehullah* burada, söylenen sözün durumu hakkında konuşmakta ve bu sözün içeriğini, manasını ve hakikatını belirtmektedir. Yoksa, sözün gerektirdiği dolaylı manayı kastetmemektedir. Bu konuda açıklama Allah'ın izni ile ileride gelecektir.

[588] 3 Al-i İmran/110

[589] İbn-i Teymiye, es-Sarimu'l-Meslul, 586-587

Gerek şari'in sözünü anlamada, gerekse alim ve imamların söylediklerini alıp uygulamada, mutlak tekfir ile muayyen tekfiri birbirinden ayırmak gerekir.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Gerçek şu ki, imamların mutlak olarak söyledikleri sözler hakkında, öncekilerin mutlak olan şer'i nasslar hakkında düştükleri durumun aynısı olan bir duruma düştüler. Onları ne zaman görseler "Kim şunu söylerse kafirdir" sözünü duydular. Daha sonra, belirtilen o sözü söyleyen herkesin kafir olduğuna inandılar. Halbuki tekfirin belirli bir kişiye indirgenmesi belli şartların yerine gelmesine ve yine belli engellerin de olmamasına bağlıdır. Mutlak tekfir, şartları bulunmadıkça ve engelleri ortadan kalkmadıkça belirli kişiler için sabit olmaz. İmam Ahmed *Rahimehullah* ve bu genel hükümleri belirten tüm alimler, Cehmiyye fırkasından küfür sözlerini bizzat söyleyenler dışında kimseyi tekfir etmediler."[590]

Bu nedenle bu kurala binaen aşırılardan birçoklarının insanları silsile halinde tekfir etmeleri doğru değildir. Halbuki alimler, bu kurala binaen insanları tekfir etmek için, tekfirinde şüphe duyulan veya duraksanan kişinin küfrünün Yahudiler, Hristiyanlar ve benzerlerinin küfrü kadar açık olması gerektiğini söylemektedirler. Zincirin birinci halkası hakkında bu kadar ihtiyat söz konusu ise, diğer halkalarda bu ihtiyatın söz konusu olması evleviyat ile gereklidir.

Bunları öğrendikten sonra anlaşılmaktadır ki, İslam'a mensup olduğunu söyleyen ve hakkında tekfire engel sanılan bazı şüphelerin bulunduğu kişileri tekfir etmeyenler hakkında bu kuralı uygulamak makul olmaz. Hata ediyor olmasına rağmen, nassı yanlış anlaması sebebi ile namaz kılmayan birini tekfir etmeyen kişi hakkında da bu kural uygulanamaz. Çünkü yanlış anlamaya sebep olabilecek başka nasslar bulunabilir. Namaz konusunda şu hadisi buna misal olarak verebiliriz: "Allah, beş vakit namazı insanlara farz kıldı. Onları kılmayan kişinin Allah yanında bir ahdi olmaz. İsterse ona azap eder, isterse bağışlar."[591] Nitekim Malik, Şafii ve diğer imamlar tembellikten dolayı namaz kılmayan kişiyi tekfir etmemişlerdir. Kendisinden aktarılan iki rivayetten birine göre İmam Ahmed tembellik sebebi ile de olsa namazı terkeden kişiyi tekfir etmiştir. Buna rağmen İmam Ahmed, Abdullah bin Mübarek, İshak bin Raheveyh ve diğerleri, tembellik sebebi ile namazı terkeden kişiyi tekfir etmeyen imamları, "Kafiri tekfir etmeyen, kafir olur" kuralına binaen tekfir etmemişlerdir.

Sahabenin *Radıyallahu Anhum*, İbn-i Sayyad'ın deccal olup olmadığı konusunda ihtilaf etmeleri de bunun gibidir. Deccal'ın kafir olduğunda

---

590 Mecmuu'l-Fetava'dan yukarıda aktarılmıştı.

591 Ahmed, Ebu Davud, Nesai ve başkaları rivayet etmiştir.

şüphe yoktur. Buna rağmen bu ihtilafları sebebi ile birbirlerini tekfir etmemişlerdir.

Yine sahabenin bazı münafıklar hakkında iki gruba ayrılmalarını da buna eklebiliriz. Allahu Teala şöyle buyurur: "Size ne oldu da münafıklar hakkında iki gruba ayrıldınız? Halbuki Allah onları kendi işledikleri yüzünden baş aşağı etmiştir. Allah'ın saptırdığını doğru yola getirmek mi istiyorsunuz? Allah'ın saptırdığı kimse için asla (doğruya) yol bulamazsın."[592] Buna rağmen, sahabe bu ihtilafları sebebiyle birbirlerini tekfir etmemiştir.

Ebu Bekir *Radıyallahu Anhu* mürtedler ile savaşa karar verdiğinde, Ömer bin Hattab'ın *Radıyallahu Anhu* ona karşı çıkması da bunun misallerindendir. Zekat vermeyenlerin "La İlahe İllallah" diyor olmaları, konuyu Ömer *Radıyallahu Anhu* için müşkil hale getirmiştir. Buna rağmen Ebu Bekir *Radıyallahu Anhu* onu tekfir etmemiş, aksine onun şüphesini gidermiş ve doğruyu göstermiştir. Bu olayın, bu konuda misal olmayacağını iddia etmek doğru olmaz. Çünkü şu bilinen bir meseledir ki, Ebu Bekir'in *Radıyallahu Anhu* yapılmasını istediği savaş ve onlara karşı takındığı tavır, devlete isyan eden bağilere takınılan bir tavır değil, mürted olanlara karşı takınılan bir tavır ve yapılan bir savaş niteliğindedir.

Selef alimlerinden de, bazı zalim ve azgınların tekfiri konusunda ihtilaf aktarılmıştır. Haccac'ın tekfir edilip edilmeyeceği konusundaki ihtilaf bunların en meşhur olanıdır. Selefin çoğu onu tekfir etmemiş ve arkasında namaz kılmıştır. Ancak bazılarının Haccac'ı tekfir ettikleri de sabit olmuştur. Said bin Cübeyr bunlardan birisidir. Ona, "Haccac'a karşı isyan mı ettin?" denilmesi üzerine şu cevabı vermiştir: "Allahu Teala'ya yemin olsun ki, kafir oluncaya kadar ona karşı çıkmadım." Yine, Mücahid'e Haccac'ın durumu hakkında sorulduğunda şu cevabı vermiştir: "Bana o yaşlı kafiri mi soruyorsun?"

İbn-i Asakir, Şa'bi'nin şöyle dediğini rivayet eder: "Haccac, cibt ve tağuta iman etmiş ve Allahu Teala'ya küfretmiştir." Hatta İbrahim en-Nahai şöyle der: "Haccac'ın durumunu görmemesi, kişi için körlük olarak yeter."

Buna rağmen ne İbrahim en-Nahai ve ne de Haccac'ı tekfir eden diğer alimler, muayyen olarak onu tekfir etmeyen birinin kör veya kafir olduğunu söylememişlerdir. Aksine Tavus'un şöyle dediği rivayet edilir: "Iraklı kardeşlerimizin Haccac'a mü'min demelerine hayret ediyorum."[593]

Tavus, Haccac'a mü'min diyen kişileri "kardeşlerimiz" diye nitelemektedir. Doğru olan da budur. Çünkü alimlerden onu tekfir etmede durak-

---

[592] 4 Nisa/88

[593] Bu haberlerin tamamı, el-Bidaye ve'n-Nihaye, 9/131-132,136-137'dan alınmıştır.

sayanlar, onun Tevhid ehlinden olduğunu bildikleri halde açık olarak küfrüne delalet eden bir sebep bilmemeleri nedeni ile onu tekfir etmemişlerdir. Bu konuda içtihad etmişler ve şeriatın herhangi bir nassını da yalanlamamışlardır.

Ancak Zehebi, siyerinde[594], Tavus'un bu sözlerini naklettikten sonra şöyle der: "Tavus bu sözü ile Haccac'ı tekfir etmeyen Mürcie'ye işaret etmektedir. Bunlar kanları döken, sahabeye söven ve her tarafı kasıp kavuran Haccac'ın kamil iman sahibi bir mü'min olduğunu söylerler." Burada kastedilen Mürcie, imanın tariflerindeki hatalarından ve ameli imandan bir unsur olarak görmemelerinden dolayı selefin kendilerini tekfir etmediği Mürcie fakihleridir. Onlar, fasık veya facir olan kişiyi günahlarından dolayı imanı eksilmeyen kamil bir mü'min olarak görmektedirler. Çünkü onlara göre iman bir bütündür ve artıp eksilmez. Haccac için söyledikleri de budur. Yoksa küfrü onaylamaları veya onu kamufle etmeleri manasında değildir. Haccac'ın kafir olduğu onların yanında sabit olsaydı, onu imanı kamil olan bir mü'min olarak nitelemezlerdi. Hatalarının bu olmasından dolayı, ne Zehebi'nin kendisi ve ne de seleften olan diğer alimler onları iman kardeşliği hududlarından dışına çıkarmamıştır. Ahmed bin Hanbel, Veki bin Cerrah, Ebu Ubeyd ve seleften olan diğer alimlerin tekfir ettiği aşırı Mürcie'nin durumu ise böyle değildir.

Selefin Hariciler, Kaderiyye, Cehmiyye ve diğer fırkaların tekfir edilmesi konusunda ihtilaf etmesiyle ilgili olarak da aynı şeyler söylenir. İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, "el-Fetava" isimli eserinin birçok yerinde bundan söz etmiş[595], alimler arasında bu konuda meydana gelen ihtilafları belirtmiş ve bu fırkalardan bazılarının tekfiri konusunda İmam Ahmed ve diğer imamların söylediklerini nakletmiştir. Bu fırkaları tekfir edenlerin, tekfir etmeyenler hakkında kafir olduklarını söylediklerine dair ne İbn-i Teymiye ve ne de bir başkası herhangi bir haber aktarmamıştır. Aksine İbn-i Teymiye *Rahimehullah* bu ihtilaflarında, iki tarafın da mazeretini belirterek şöyle der: "İhtilaf etmelerinin sebebi, kendilerine ulaşan delillerin farklılığıdır. Onların tekfir edileceğine delalet eden delilleri ele alıyorlar ve daha sonra da tekfir edilen sözlerin sahiplerinden tekfire engel niteliğinde bazı durumların olduğunu tesbit ediyorlardı. Dolayısıyla da bu iki delil arasında kalıyorlardı."[596]

Başka bir yerde de şöyle der: "Sahibinin tekfir edildiği sözler bu şekildedir. Kişinin, doğruyu öğrenmesine sebep olacak nasslar kendisine ulaşmamış olabilir veya ulaşmış ancak kendisine göre o nassları sabit görmemiş

---

594 5/44

595 Bakınız: 12/260-261

596 Mecmuu'l-Fetava, 12/260-261

veya anlayamamış olabilir ya da Allahu Teala'nın, onu mazur göreceğine dair bazı şüpheler ile karşılaşmış olabilir. Doğruyu ararken içtihad edip yanılan kişinin hatası ne olursa olsun Allahu Teala onu bağışlar. Bu hata ister nazari ister ameli meselelerde olsun farketmez. Sahabenin ve cumhur alimlerin görüşü budur."[597]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, sahabenin arasında ihtilaflı olan bazı haberler ile ilgili olarak, Aişe'nin *Radıyallahu Anha* "Kim Muhammed'in Rabbini gördüğünü iddia ederse, Allahu Teala'ya iftira etmiş olur" sözünü aktararak şöyle der: "Aişe'nin *Radıyallahu Anha* bu sözüne rağmen, ona karşı çıkan İbn-i Abbas ve diğerlerini, Allahu Teala'ya iftira etmek ile itham etmiyoruz. Tekfir etmek, bir ceza tehdididir. Bu sözler, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bildirdiğini yalanlamak olsa bile, kişi İslam'a yeni girmiş veya uzak bir çölde yaşamış olabilir. Böyleleri ancak kesin delil kendisine gösterilmesine rağmen, hala aynı tavrını devam ettirirse tekfir edilebilir. Kişi belli nassları işitmemiş veya kendisi yanında o nasslar sabit olmamış ya da başka nassların kendisine ulaşmış olması sebebi ile hatalı da olsa bazı nassları te'vil etmiş olabilir."[598]

Bu aktarılanlara gereken değerin verilmesi gerekir. Çünkü gerçekten önemlidir. Kişinin anlayışını genişletir, insanı hatalardan korur, tekfirde aşırılık ve zorlamalardan yahut alimlere dil uzatmaktan kurtarır. Tekfir veya başka konularda, şeriatın bazı haberlerini veya ahkamını izlemek ve ikrar etmekten geri kalmış olan insanların mazeretlerini anlamayı sağlar. İbn-i Teymiye *Rahimehullah* bu mazeretleri beş madde halinde sıralar[599]:

1- Delillerin çatışması. Bu ise delillerin te'vil edilmesini gerektirir.

2- Kişinin, İslam'a yeni girmiş olması ya da uzak bir çölde yaşamış olması veya buna benzer başka bir sebepten dolayı bazı nassların kendisine ulaşmamış olması.

3- Nassların kişinin yanında sabit olmaması.

4- Kişinin yeterince ilim sahibi olmaması sebebi ile, kendisine ulaşan nassları anlamada eksik kalması.

5- Kişinin doğruyu aramasına rağmen, kendisinin mazur sayılmasına sebep olacak bazı şüphelere kapılmış olması.

---

[597] Mecmuu'l-Fetava, 23/195-196

[598] Mecmuu'l-Fetava, 3/148

[599] Bu mazeretler hakkında daha fazla bilgi için bakınız: İbn-i Teymiye, Raf'ul-Melam ani'l-Eimmeti'l-Alam, s:20

Bu sayılanların birisi sebebi ile bir nassı te'vil eden veya onun ile amel etmeyi reddeden kişi, nassı yalanlamış veya inkar etmiş sayılmaz. Dolayısıyla böyleleri için "Kafiri tekfir etmeyen, kafir olur" kuralı özellikle silsile şeklinde uygulanmaz.

Allahu Teala'nın isim ve sıfatlarında yapılan hatalar sebebi ile tekfir konusundaki ihtilaflar çok geniştir. Kendisinin tekfir ettiği kişileri tekfir etmeleri için muhaliflerini ikna etmeye çalışan kişinin şer'i delillerini ortaya koyması ve o deliller ile doğru istidlal yollarını gözetmesi gerekir. Allahu Teala şöyle buyurur: "De ki: Ben, sadece, vahiy ile sizi ikaz ediyorum. Fakat, sağır olanlar, ikaz edildikleri zaman bu daveti duymaz(lar.)"[600] Bu konuda gerekli delillerini gösteremeyen kişi ise tam manası ile iflas etmiş olur ve hiçbir hayrı kalmaz. Allahu Teala şöyle buyurur: "Artık Allah'tan ve O'nun ayetlerinden sonra hangi söze iman edecekler?"[601] Böylelerinin tekfir veya fikrî terör estirme metodlarından da hiçbir hayır gelmez. Çünkü bunlar ancak sahibine zarar verir. Kendisinin de tekfir halkasına eklenmesinden korktuğu veya zarar gördüğü için bu yöntemi benimseyen kişilerde de hayır yoktur. Bunu en yakın fırsatta ve en basit bir şüphe sonucu bırakması daima ihtimal dahilindedir. Allahu Teala'nın tasvip ettiği yol, eğilimlere uyan katı ve çetin yol değil, en doğru ve şer'i delillere en uygun olan yoldur. Böyleleri Allahu Teala'nın ve Rasulü'nün emirlerinin dışında başka yerlerde amaçlarına hizmet edecek sözler ve görüşler arıyorlarsa, unutmasınlar ki istedikleri kadar bu söz ve görüşlerden bulabilirler. Bu kural ilgili bilgileri araştırırken, karşılaştığım en ilginç söz, Karamitalardan olan Yahya bin Zekeraveyhi'yi öldürmesi esnasında halife el-Muktefi'yi (289-295) öven es-Suli'nin şu sözleridir:

"Size isyan edeni kim mü'min sayarsa, kafir olmuştur.
Bunu Allahu Teala muhkem olan surelerde daha önce indirmiştir."

Yani ona karşı çıkanları tekfir etmeyen veya fasık saymayanların kafir olacağını belirtmekte ve Kur'an'ın da buna delalet ettiğini iddia etmektedir.[602]

---

600 21 Enbiya/45

601 45 Casiye/6

602 Bu sözler bana Cezayirli bir kişinin şu sözlerini hatırlatmaktadır: "Hangi İslam ülkesinde olursa olsun, İmanı ve İslam'ı sahih bir kimse yoktur ki kalbinden İbn-i Suud'un kendisini yönetmesini temenni etmesin. Yönetici veya Müslümanların halifesi olarak kendisine bey'at etmeye çağırırsa, bey'at etmekte bir an bile tereddüt etmem. Çünkü bu devlet İslam'ı temsil ediyor, uyguluyor ve ona davet ediyor." Mine'l-İlam bi enne'l-Azfe ve'l-Ğınae Haramun, s:57, 1407 h. Yine şöyle devam ediyor: "Ondördüncü hicri asrın mucizesi olan bu devlet, ancak mü'min olanın dost olduğu ve münafık kafirin düşman olduğu bir devlettir.! Allah'ın emrini yerine getirmeye devam ettikçe..." Age:58 "Ancak mü'min olanın dost olduğu ve münafık

Bu kişiye sormak gerekir; acaba Allahu Teala muhkem olan surelerde bunu nerede bildirmiştir? Halkın itaat etmesini sağlamak, itiraz etmek ve karşı çıkmaktan korkutup ürkütmek için bu kuralı kullanmıştır. Halbuki adalet sahibi insanlar için Şari'in nasslarında yeterlilik vardır. Böylelerine aldanmamak gerekir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Şairler(e gelince), onlara da sapıklar uyarlar. Onların her vadide şaşkın şaşkın dolaştıklarını ve gerçekte yapmadıkları şeyleri söylediklerini görmedin mi?"[603]

Muhammed bin Abdulvehhab'ın davetine mensup olup onun bazı sözlerini kötü kullanan ve insanlar hakkında gerekli araştırmayı yapmadan bu konuda hüküm veren bazı kişilere yönelik olarak Abdullatif bin Abdurrahman bin Hasan Alu'ş-şeyh, risalelerinin birinde İbn-i Teymiye'nin şu sözlerini aktarmaktadır: "Gerçek şu ki, imamların mutlak olarak söyledikleri sözler hakkında, öncekilerin mutlak olan şer'i nasslar hakkında düştükleri durumun aynısı olan bir duruma düştüler. Onları ne zaman görseler "Kim şunu söylerse kafirdir" sözünü duydular. Daha sonra, belirtilen o sözü söyleyen herkesin kafir olduğuna inandılar. Halbuki tekfirin belirli bir kişiye indirgenmesi belli şartların yerine gelmesine ve yine belli engellerin de olmamasına bağlıdır. Mutlak tekfir, şartları bulunmadıkça ve engelleri ortadan kalkmadıkça belirli kişiler için sabit olmaz. İmam Ahmed *Rahimehullah* ve bu genel hükümleri belirten tüm alimler, Cehmiyye fırkasından küfür sözlerini bizzat söyleyenler dışında kimseyi tekfir etmediler." O, konunun daha iyi anlaşılması için bunu aktarmıştır. Bununla birlikte gerek Muhammed bin Abdulvehhab, gerek oğulları ve gerekse torunları daha önce de belirttiğimiz gibi bu konuda İbn-i Teymiye'nin söylediklerinin aynısını söylerler.

Abdullatif bin Abdurrahman bin Hasan Alu'ş-şeyh *Rahimehullah* daha sonra ise, "Abdullatif bin Abdurrahman bin Hasan'dan Abdulaziz el-Hatib'e" başlığını kullanarak şunları söyler: "Allahu Teala'nın selamı salih kulların üzerine olsun. Mektubunu okudum. İçeriğini ve kastettiğin mazereti anladım. Ancak muhterem babamızın hak ehlini tekfir etmenize ve üzerinde olduğunuz bozuk anlayışa dair söylediklerine binaen aktardıklarınız doğru değildir.

---

kafirin düşman olduğu bir devlet!" sözleri üzerinde düşünmek gerekir! Bu Allahu Teala'nın emrini nasıl yerine getirmektir ey kendi kendisinin düşmanı! Bunun, Allahu Teala'nın emirlerini nasıl yerine getirme olduğunu anlamak isteyenler, "el-Kevaşifu'l-Celiyye fi Kufri'd-Devleti's-Suudiyye" kitabımıza baksınlar. Bu sözler, bana bir başkasının sözlerini de hatırlatıyor. Adı geçen kitabım hakkında kendisine sorulduğunda öfkesinden köpürmüş ve okumadan önce, "Onun yazarına söyleyin, kendisi kafirdir" karşılığını vermiştir. Bu genel hükümleri vermekten kaçınmadıkları gibi muhaliflerini ve devletlerini tekfir edenleri hariciler ve tekfirciler olarak adlandırmaktan da utanmazlar. Acaba bu sıfatlara ve özelliklere kim daha layıktır?!

[603] 26 Şuara/224-226

Naki' ehlinden olan kardeşlerinin senin ile tartıştığını ve hakkımızda senin ile çekiştiğini hatırla. Bizi bazı konularda sessiz kalmak ile itham ediyorlar. Biliyorsun ki bunu da genellikle akideyi eleştirmek ve yolumuzu kötülemek için söylemektedirler. Açıkça tekfir etmeseler bile, ona çok yaklaşmışlardır. Hidayetten sonra dalalete düşmekten ve doğru yolu bildikten sonra sapıklık ve şaşkınlıktan Allahu Teala'ya sığınırız.

Altmış dört yılında İhsa'da, aslen Farisli olan sizin gibi iki kişi gördüm. Bunlar cemaate ve cumaya gitmiyorlar ve o memlekette bulunan Müslümanları tekfir ediyorlardı. Gerekçeleri de sizin gerekçeniz ile aynı sebeplerdi. Derler ki, "İhsa' halkı İbn-i Feyruz ve benzerleri ile oturup kalkarlar. Ki İbn-i Feyruz, tağutları ve İmam Muhammed'in davetini kabul etmeyip düşmanlık yapan dedesini tekfir etmemektedir. Dolayısıyla bu halde olan dedesini açıkça tekfir etmeyenler, Allahu Teala'ya küfretmiş ve tağutu ikrar etmiş olurlar. Onunla oturup kalkanlar onun gibidirler. Yalan ve yanlış olan bu iki esas üzerine küfür hükümlerini bina etmişler ve selamı almayı dahi terk etmişlerdir. Durumları bana iletildi, kendilerini çağırdım ve tehdit ettim. Ağır şeyler söyledim. Önce Muhammed bin Abdulvehhab'ın akidesinde olduklarını iddia ettiler. O anda toplantıda aklıma gelen bilgiler ile şüphelerini ortaya çıkardım ve sapık anlayışlarını çürüttüm. İmam Muhammed'in bu akide ve mezhepten beri olduğunu söyledim. Çünkü kendisi, küfür olduğunda icma edilen şirk, Allahu Teala'nın ve Rasulü'nün ayetlerini inkar gibi konular dışında insanları tekfir etmezdi. Bu tür konularda da öncelikle insanlara hüccet ikamesinde bulunur ve tekfir için gerekli olan araştırmayı yapardı. Ki iman ve ilim ehli de zaten bu konuda icma etmiştir.

Adı geçen bu iki kişi pişmanlık duyarak tevbe ettiler ve hakkı anladıklarını iddia ettiler. Ancak sahile gittiklerinde eski söylemlerine geri döndüler. Daha sonra ise, Mısır hükümdarlarıyla mektuplaştıklarını gerekçe göstererek Müslümanların imamlarını ve hatta bu imamların Mısır hükümdarlarıyla yazıştıkları esnada mecliste bulunan diğer kişileri dahi tekfir ettiklerini duyduk. Hidayetten sonra dalalete düşmekten Allahu Teala'ya sığınırız.

Sizin de bunlara benzer şeyler söylediğiniz ve bu konulara daldığınızı duyduk. Dostluk ve düşmanlıklar, anlaşma ve yazışmalar, malları sarfetme ve hediyeler gibi konularda şirk ve dalalet sahiplerinin söylediklerini söylediğinizi, bedeviler ve başka bedbahtların Allahu Teala'nın hükmünden başka hükümler ile hükmetmeleri gibi ancak alimlerin ve akıl sahiplerinin söz söyleyebileceği konularda konuştuğunuzu öğrendik. Halbuki bu konularda konuşmak, söylediklerimizi ve genel usül kurallarını bilmeyi gerektirir. Genelleme yapmak ve mutlak olarak söz söylemek, kişiyi, sözün nereye varacağını ve ne anlama geldiğini bilmemeye, yanlış yapmaya, karıştırmaya ve Allahu Teala'nın maksadını iyi anlamamaya götürür. Bunlar ise dinleri bozar, zihin-

leri böler ve kişinin Kur'an'ı anlamasına engel olur. İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* Kafiye'sinde şöyle der:

"Tafsilata inmekten ve açıklama yapmaktan sakın ayrılma, çünkü mücmel ve mutlak söz anlaşılmaz.

İkisi bu alemi bozmuş, zihinleri ve düşünceleri her zaman karıştırmıştır."

Zannınızca küfre sebep olarak gördüğünüz bu işlerden dolayı Müslümanları tekfir etmek, Ali bin Ebi Talib ve beraberindekilere karşı isyan eden Haruriyye Haricilerinin yolu ve mezhebidir. Bunlar Muaviye ve Şam halkı arasında meydana gelen olayda Amr bin As ve Ebu Musa el-Eşari'nin hakem tayin edilmesine karşı çıkmışlar ve Allahu Teala'nın dini konusunda insanların hakem tayin edildiğini söyleyerek Muaviye ve Amr'a bağlılıklarını ilan etmişlerdir."[604] Daha sonra ileride temas edeceğimiz Haricilerin bazı düşüncelerini anlatır ve şöyle devam eder:

"Zulüm, masiyet, fasıklık, fücur, dostluk, düşmanlık, boyun eğme, şirk ve benzeri lafızlar Kur'an ve Sünnet'te varid olmuştur. Bunlar kullanılırken mutlak hakikatleri kastedilmiş olabileceği gibi, bu kelimelerin hakikatlarının mutlak manası da kastedilmiş olabilir. Usulcülere göre asıl olan birincisidir. İkinci anlamda olabilmesi için manevi veya lafzi bir karinenin bulunması gerekir. Bu ise Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* açıklaması ve sünnetin bunu tefsir etmesi ile bilinir. Allahu Teala şöyle buyurur: "(Allah'ın emirlerini) onlara iyice açıklasın diye her peygamberi yalnız kendi kavminin diliyle gönderdik."[605]"[606]

Daha sonra şöyle devam eder: "Bazı günahlar hakkında yapılan mutlak va'id'in (tehdid) muayyen kişilere indirgenmesine bazı engeller mani olabilir. Allah ve Rasulü'nün sevgisi, Allah yolunda cihad, iyiliklerin ağır gelmesi, Allahu Teala'nın rahmet ve bağışlaması, mü'minlerin şefaat etmesi ve yine başa gelen ve günahları silen musibetler bu engeller arasında sayılabilir. Selef alimleri, kıble ehlinden muayyen kişiler için ne cennetlik ve ne de cehennemlik olduğuna dair şahitlik etmemişlerdir. Onlar va'id ibaresini kullandıkları zaman mutlak ile mukayyed arasında ayırım yapmışlardır. Eşek lakabı ile anılan Abdullah içki içen birisiydi. Bir defasında yine bu suçu işlemesi nedeni ile Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* getirildi. Birileri ona lanet etti ve "Bu adam Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ne kadar çok getiriliyor" dedi. Bunun üzerine Rasulullah *Aleyhissalatu Vesselam* şöyle buyurdu: "Ona lanet okuma. Şüphesiz ki o, Allah'ı ve Rasulü'nü sevmekte-

---

[604] Mecmuatu'r-Risail ve'l-Mesail, Sayfa: 4-6

[605] 14 İbrahim/4

[606] Mecmuatu'r-Risail ve'l-Mesail, Sayfa: 7

dir." Halbuki Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* içkiyi içene, alana, satana, bulundurana, yapana ve taşıyana lanet etmiştir."[607]

Yine şöyle devam eder: "İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır"[608], "Allah'a ve ahiret gününe iman eden bir toplumun (babaları, oğulları, kardeşleri yahut akrabaları da olsa) Allah'a ve Rasulü'ne düşmanlık yapanlara dostluk beslediğini göremezsin"[609], "Ey iman edenler! Sizden önce kendilerine kitap verilenlerden dininizi alay ve oyun konusu edinenleri ve kafirleri dost edinmeyin. Allah'tan korkun; eğer mü'minler iseniz"[610] ayetlerini sünnet tefsir etmiş, kayıtlamış ve bunun mutlak manadaki dostluk ile ilgili olduğunu bildirmiştir. Muvalatın aslı sevgi, arkadaşlık ve yardımdır. Bunun dışında farklı dereceleri de bulunmaktadır. Her günahın kınama ve va'idden nasibi ayrı ayrıdır. Sahabe ve tabiinden alim olanlar tarafından bu ve benzeri konular bilinmektedir. Ancak bu işleri iyi kavrayamamış, Kur'an ve Sünnet'in manalarını iyice sindirememiş Arap olmayan kimi insanlar ise bu durumların içinden çıkamamış ve karıştırmışlardır. Bu nedenle Hasan *Radıyallahu Anhu*, "Bunlar Arap dilini iyi bilmedikleri için bunu yaptılar" demiştir. Amr bin El-Ala' ise büyük günah işleyenlerin cehennemde ebedi kalıp-kalmayacakları konusunda kendisi ile tartışırken Amr bin Ubeyd'e aynı şeyi söylemiştir. Amr bin Ubeyd, Kur'an'da büyük günahlar için verileceği belirtilen ebedi cehennem cezasına işaret ederek, bu günahları işleyenlerin ebedi olarak cehennemde kalacaklarını, bunun Allahu Teala'nın bir vaadi olduğunu ve Allahu Teala'nın vaadinden dönmesinin söz konusu olmayacağını belirtmişti. Bunun üzerine Amr bin Ala' ona şöyle cevap verdi: "Acem olduğun için anlamıyorsun. Bu, vaad değil, va'id'dir" dedi ve şu mısraları okudu: "Ben söz versem veya tehdit etsem, tehdidimi bozarım ama sözümü tutarım."

Buhari ve başkalarından rivayet edildiğine göre imamlardan bazısı şöyle demişlerdir: "Acem ve Arap iki kişi Müslüman olur ve sünneti bilen birini izlerler ise, mutlu olurlar. Ancak bu ikisi Müslüman olur ve heva ehlinden birine uyarlarsa mihnete düşer ve bedbaht olurlar."[611]

Şöyle devam eder: "Muhammed Suresi'ndeki, "Bunun sebebi; onların, Allah'ın indirdiğinden hoşlanmayanlara 'Bazı hususlarda size itaat edeceğiz' demeleridir. Oysa Allah, onların gizlediklerini biliyor"[612] ayetini, kimi emir ve idarecilerin dalalet önderleri ve müşrik krallar ile yazışması, ateşkes

---

[607] Mecmuatu'r-Risail ve'l-Mesail, Sayfa: 8

[608] 5 Maide/51

[609] 58 Mücadele/22

[610] 5 Maide/57

[611] Mecmuatu'r-Risail ve'l-Mesail, sayfa: 10

[612] 47 Muhammed/26

anlaşması yapması veya barış görüşmesi yapması fiillerine uyguladığınızı işittim. Halbuki bundan bir önceki ayette Allahu Teala şöyle buyurur: "Şüphesiz ki kendilerine doğru yol belli olduktan sonra, ona arka dönenleri, şeytan sürüklemiş ve kendilerine ümit vermiştir"[613] denilmektedir. Siz bunu görmediniz, bu itaattan maksadın ne olduğunu da anlamadınız. Bu ayette ve Hudeybiye Antlaşması olayında müşriklerin istek ve şartları ve Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onlara verdiği cevap, aslında sizin anlayışınızın yanlış olduğunu ve batıl iddialarınızın geçersizliğini ortaya koymaya yeterlidir."[614]

Dedesi Muhammed bin Abdulvehhab'ın "Minhacu't-Tesis ve't-Takdis fi Keşfi Şubuhati Davud bin Cercis" adındaki bir risalesini de nakletmiştir. O risalede şöyle geçer:

"Şerif, bana niçin savaştığımızı ve adamı ne ile tekfir ettiğimizi sordu. Ona doğru olanları bildirdim ve düşmanların hakkımızda uydurduğu iftira ve yalanları izah ettim." Söylediklerinden bazıları şöyle idi: "Yalan ve iftiraya gelince: Bizim insanları tümden tekfir ettiğimiz, dinini izhar etmeye güç yetirenlerin hicret etmelerini vacip gördüğümüz, kafir olmayan ve savaşmayan kişileri tekfir ettiğimiz gibi çok şeyler hakkımızda iddia edilmektedir. Halbuki bütün bunlar putların hizmetçileri ve kafirlerin önderlerinden Ebu Cehil'in torunlarının uydurduğu iddialardır Onlar bu iddia ve iftiraları ile insanları Allahu Teala'nın ve Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* dininden alıkoymaktadırlar. Biz, Allah ve Rasulü'nün tekfir etmediğini asla tekfir etmiyoruz. Tekfir ettiklerimiz ise putlara tapan müşriklerdir. Aynen Abdulkadir'in kabri üzerindeki puta, Ahmed Bedevi'nin kabri üzerindeki puta ve benzerlerinin kabirleri üzerindeki putlara tapanlar gibi. Allahu Teala'ya, peygamberlere, meleklere, ahiret gününe, kitaplara iman eden ve Allahu Teala için hakkıyla cihad edenler, bize hicret etmeseler bile bizim din kardeşlerimizdir. Allahu Teala şahittir ki bu büyük bir iftiradır."[615]

Sonuç olarak ve şimdiye kadar aktardığımız ayrıntılı bilgilere dayanarak diyoruz ki; yönetici konumundaki tağutların, onların yardımcılarının, asker ve ordularının tekfir edilmesi konusunda kendisine göre çelişkili bulduğu nasslardan[616] veya içinden çıkamadığı müşkillerden dolayı, onların tekfi-

---

[613] 47 Muhammed/25

[614] Mecmuatu'r-Risail ve'l-Mesail, sayfa: 11-12

[615] Mecmuatu'r-Risail ve'l-Mesail, sayfa: 88-89

[616] Burada "kendisine göre" dedik, çünkü hiçbir konuda vahyin nassları arasında çelişki olmaz. Allahu Teala şöyle buyurur: "Elif Lam Ra! (Bu sana indirilen), hikmet sahibi (ve) herşeyden haberdar olan (Allah) tarafından ayetleri sağlamlaştırılmış, sonra da (her yönüyle) açıklanmış bir kitaptır." (11 Hud/1) Eksik anlama veya nassları uzlaştırma ve her birini yerli

rinde duraksayan kişileri, biz asla tekfir etmiyoruz.[617] Sırf bu muhalefetlerinden dolayı Tevhid akidesine sahip oldukları ve bu duraksamalarının sebebi bilgisizlikleri, bazı şüpheleri veya zihinlerinde nassların çelişmesi olduğu sürece onlar hakkında "Kafiri tekfir etmeyen, kafir olur" kuralının uygulanmasını da doğru görmüyoruz. Çünkü bu sebeplerden dolayı tekfirde duraksamak, tağutları ve destekçilerini tekfir etmeyi gerektiren açık nassları inkar etmeyi veya reddetmeyi gerektirmemektedir. Yeter ki bu durumları, onları, küfre götüren bir fiili işlemeye sevketmesin. Onların ordularına katılmak, onlara yardım etmek, küfür kanunlarını desteklemek, yasalaştırılmasına katılmak, uygulamak, korumak ve hakem tanımak gibi açık bir küfre gitmemeleri şartıyla, duraksamalarını anlayışla karşılıyoruz. Allah'ın izni ile bu bölümün sonunda bunlar üzerinde daha da duracağız. Bu söylediklerimiz, ilk defa söylediğimiz sözler de değildir. Aksine bundan önce bu sözlerin benzerini söyledik.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, Ubeydilerin insanların en kafirlerinden olduğunu belirtmektedir. Nasıl bir irtidat içinde oldukları ve şeriatı nasıl değiştirdikleri bilinmektedir. Onlardan masum bir imamın bulunduğunu ancak cahil veya bilmeden konuşan bir zındığın iddia edebileceğini söylemektedir. Ancak onların mü'min olduğunu söyleyip, tekfir etmeyenin kafir olduğunu söylemediği gibi, defalarca mutlak olarak kullandığı "Kafiri tekfir etmeyen, kafir olur" kuralını da böyle bir kişi için uygulamamaktadır.[618]

Şöyle der: "Bunların (Ubeydilerin) münafıklardan olduklarına, Müslüman olarak görünüp aslen kafir olduklarına ümmet ve bu ümmetin imamları şahitlik etmektedir. Onların mü'min olduğuna şahitlik yapan kişi, bilmediği bir şeye şahitlik ediyor demektir."[619]

Şöyle devam eder: "Durum böyle olunca, onların nesebinin veya imanının sahih olduğuna kim şahitlik ederse, en azından bilmeden şahitlik etmiş olur. Bu ise imamların ittifakı ile haramdır."[620]

---

yerinde kullanma bilgisinin yetersizliğinden dolayı yahut sahih veya sabit olmayan şeyler ile delillendirme ya da sahih olduğu halde kişinin eline geçmemesi veya nasih mensuhu bilmeme, önce gelen ile sonra gelen nassları seçememe veya bilinen birleştirme ve tercih yollarını anlamama sebebiyle zihinlerde çelişki ortaya çıkabilir.

[617] İlimde yeterince derinleşmemiş olan bazıları, "La İlahe İllallah" dedikleri için veya namaz kıldıkları için yada yukarıda birer birer açıkladığımız başka şüpheler sebebiyle onları tekfir etmekten kaçınmaktadır.

[618] Mecmuu'l-Fetava, 35/79

[619] Mecmuu'l-Fetava, 35/80

[620] Mecmuu'l-Fetava, 35/81

Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* bu sözüne dikkat edilmesi gerekir. Çünkü küfürleri günümüz tağutlarından daha az olmayan Ubeydileri tekfir etmeyenleri kafir olarak saymamaktadır. Sakın ifrat ve tefrite kaçarak bu kuralı dinin temeli ve İslam'ın varlığı veya yokluğunu ona bağlayanlardan olma. Beni de, seni de yanılma ve ayakların kaydığı yerlerden korumasını ve sözü dinleyip en iyisine uyanlardan kılmasını Allahu Teala'dan dilerim.

Başka bir konuya geçmeden önce İbn-i Teymiye'nin şu sözünü hatırlatmak isterim: "Bid'at ehlinin ayıplarından biri birbirlerini tekfir etmeleridir. İlim ehlinin güzel vasıflarından biri, birbirlerini tekfir etmeden hatalarını birbirlerine aktarmalarıdır. Bunun sebibi ise, küfür olmayan bir fiili, birinin küfür zannetmesini engellemektir. Halbuki bu fiil küfür de olabilir. Çünkü kendisi bunun Peygamberi yalanlamak ve Allahu Teala'ya sövmek olduğu kanaatine varmıştır. Ancak bir başkası bu kanaate varmamış olabilir. Kişinin, durumunu bildiği bir kişiyi tekfir etmesi, durumunu bilmediği kişiyi de tekfir etmesini gerektirmez."[621]

---

[621] Minhacu's-Sunne, 3/63

-12-

SÖZLERİN GEREKTİRDİĞİ İLE VEYA MEAL YOLU İLE YAPILAN TEKFİR

Tekfir konusunda yaygın olan hatalardan biri de, mükellef açıkça küfür olan bir şeyi söylemediği halde, sözlerinin gerektirdiği ile veya meal yolu ile onu tekfir etmektir.[622] Kişi bu sözleri söylerken dolaylı olarak doğacak manayı ve sonucu bilmemekte, hatta bu mana ve sonuç aklına hiç gelmemektedir. Sözü söyleyen kişi, söylediğinin dolaylı sonucunu bilmiyor ve onu kabullenmiyorsa, ondan dolayı onu tekfir etmek veya dolaylı olan manayı kastetmiş ve söylemiş gibi kabul etmek caiz değildir. Dolayısıyla kişileri, sözlerinin gerektirdiği ile tekfir etmek caiz olmaz.

Günümüzde insanlarının tökezlemelerini adım adım izleyen, bulanık suda avlanan ve sözlerin gerektirdiği manalar ile onları tekfir eden bazı aşırılar bulunmaktadır. İbn-i Hazm *Rahimehullah* şöyle der: "İnsanları sözlerinin te'vili ile yani sözlerinin gerektirdiği dolaylı manalar ile tekfir etmek yanlıştır. Çünkü bu, hasıma yapılan bir iftira ve söylemediğini ona söyletmek kabilindendir. Tehlikeli bir manaya gelebilecek sözü söylemiş bile olsa çelişkili bir durum meydana gelmiş olur. Çelişkili olan ve açık olmayan şey ise küfür değildir. Aksine, kişinin bu çelişkiyi kabul etmesi kendisi açısından iyidir. Çünkü küfürden kaçmış olur. Dolayısıyla doğru olan, kişinin ancak sözünün zahiri ile ve ifade ettiği açık akidesine binaen tekfir olunacağıdır. Kötü olan akidesini sözleri ile güzelleştirmeye çalışmasının kişiye bir faydası olmaz. Ancak o kişi hakkında verilen hüküm, o sözlere binaen olur."[623]

Dolayısıyla alimlere göre doğru olan "Mezhebin gerektirdiği, bizzat mezhep değildir" kuralıdır. Kişi belli bir sözü veya mezhebi benimseyebilir, ancak çeliykiye düşmüş bile olsa, bu söz veya mezhebin küfre götüren ya da götürmeyen manasına ve gerektirdiğine iltizam etmeyebilir. Mutezilenin Allahu Teala'nın sıfatları hakkındaki "Alimdir, ama ilmi yoktur", "Diridir, ama hayatı yoktur" gibi sözleri bu kabildendir. Onlar Allahu Teala'nın alim ve diri olduğunu kabul ediyor ve tekfir edilmelerine sebep olacak şekilde bu sıfatlardan hiç birini inkar etmiyorlar. Ancak "ama ilmi yoktur" veya "ama

---

[622] Bakınız: İbn-i Rüşd el-Hafid, el-Bidayetu'l-Muctehid ve Nihayetu'l-Muktasid, 2/492

[623] El-Fasl, 3/294

hayatı yoktur" ibaresi ile küfre sebep olan bir sözü söyledikleri intibasını veriyorlar. Çünkü ilim ve hayatın olmadığını söylemek, Allahu Teala'nın alim ve diri olmadığı sonucuna götürür. Mutezile ise bu sonucu ve manayı kabul etmemektedir. Aksine Allahu Teala'nın alim olduğunu kabul etmekte ve dolayısıyla da Allahu Teala'nın bu sıfatını inkar etmemektedir. Bu problem, Mutezile'nin bocalamasına, çelişkiye düşmesine ve bozukluğa yol açmakta, ancak mücerret olarak bu sözleri onların tekfir edilmesini de gerektirmemektedir.[624]

Kadı Iyad *Rahimehullah*, Allahu Teala'nın bazı sıfatlarını bilmeyen kişilerin durumu konusunda alimlerin görüşlerini naklettikten sonra şöyle der: "Mükellefin dolaylı olarak (meal yolu ile) tekfir edilebileceği görüşünü benimseyenler, Allahu Teala'nın sıfatlarından birini yok sayıp, sadece o sıfatın gerektirdiği vasfı kabul ederek "Alimdir, ama ilmi yoktur. Konuşur, ama kelamı yoktur" gibi Mutezile mezhebinin söylediğine benzer sözler söyleyen kişinin kafir olacağını çünkü ilim sıfatının yok sayılmasının, alimlik vasfının da yok sayılmasını gerektirdiğini ve ancak ilmi olan kişiye alim denilebileceğini belirtirler. Dolayısıyla bu görüşü benimseyenlere göre bu kişi, sözlerinin gerektirdiği manayı da açıkça söylemiş gibidir. Müşebbihe, Kaderiyye ve diğerlerinin söyledikleri hakkında, onların yanındaki kural budur.

Kişinin, sözlerinin gerektirdiği ile sorumlu tutulmayacağını söyleyenler ise, Allahu Teala'nın sıfatları hakkında yukarıda aktardığımız sözü söyleyen kişiyi tekfir etmezler. Çünkü Allahu Teala'nın sıfatları hakkında bu tür sözler söyleyenlere, sözlerinin ne tür manalara vardığı bildirildiğinde; "Biz Allahu Teala'nın alim olmadığını söylemiyoruz ve sözlerimizin gerektirdiği o manaları da kabul etmiyoruz. Aksine biz de sizin gibi, Allahu Teala'nın alim olmadığını söylemenin küfür olduğuna ve kendi usulümüze göre sözlerimizin bu tür manalara varmadığına inanıyoruz" derler.

Bu iki anlayıştan dolayı kişileri tekfir etmede insanlar ihtilaf etmişlerdir. Bunu anlarsak, bu konuda insanların ihtilaf etmesine yol açan şeyi de anlamış oluruz.

Doğru olan ise, sözlerinin gerektirdiği ile insanları tekfir etmemek, haklarında hüsran hükmünü vermemek, kısas, miras, nikah, diyet, namazlarının kılınması, Müslüman mezarlığına defnedilmesi ve buna benzer diğer muamelelerde onları Müslüman olarak saymaktır. Ancak Allahu Teala'nın sıfatları hakkında bu tür sözler söyleyenler şiddetle te'dip edilir ve bid'atlarından dönmeleri için ağır cezalara çarptırılır. İlk neslin böylelerine karşı takındıkları tavır bu şekildedir. Sahabe ve tabiin döneminde

[624] Nevevi, Şerhu Müslim, Kitabu'z-Zekat, 7/142

Kaderiyyecilik, İ'tizal ve Haricilik görüşlerini seslendirenler olmuş, buna rağmen ne onlar için ayrı bir kabir açılmış ve ne de onlar mirastan mahrum bırakılmıştır. Durumlarına göre kendilerine, ilgiyi kesme, dayak, sürgün ya da öldürme ile te'dip cezaları verilmiştir. Çünkü muhakkik alimlere ve bu tür sözlerin sahibi olanları tekfir etmeyen Ehl-i Sünnet'e göre bunlar fasık, zalim, asi ve büyük günah sahibi kişilerdir. Doğruya ileten ancak Allahu Teala'dır."[625]

Açıkça küfür olan sözleri söylemeyen veya açık tekfir sebeplerinden birini işlemeyen ve sadece dolaylı olarak küfre götüren şeyler söyleyen Hariciler konusundaki ihtilaf da bu kabildendir. Kadı Iyad yukarıda buna işaret etmiş ve Mazri'nin şu sözlerini de nakletmiştir: "Alimler, Haricilerin tekfiri konusunda ihtilaf etmişlerdir. Bu, en müşkil meseleler arasındadır. Fakih Abdulhak'ın *Rahimehullah* Ebu'l-Meali'yi bu mesele hakkında söz söylemek için teşvik ettiğini gördüm. Ancak Ebu'l-Meali *Rahimehullah*, kendisinin bundan çekindiğini, bu konuda yanılmanın büyük zarar getireceğini belirterek özür dilediğini, çünkü bir kafiri Müslüman göstermenin veya bir Müslümanı kafir saymanın dinde büyük bir konu olduğunu belirtti. Ayrıca Kadı Ebu Bekr el-Bakıllani'nin büyük bir usül alimi olmasına rağmen bu konuda çelişkili konuştuğunu ve İbnu'l-Bakıllani'nin bu meseleyi çetin bir konu olarak nitelediğini, çünkü bu insanların, küfrü açıkça söylemeyip sadece dolaylı olarak ona götüren sözler söylediklerini de aktardı."[626]

Mürcie'den olan Cehmiyye'nin durumu da bu kabildendir. İmanı mücerret bilgi olarak tanımlamaları Firavun'un da mü'min olmasını gerektirmektedir. Çünkü Allahu Teala şöyle buyurur: "Vicdanları da bunlar(ın doğruluğun)a tam bir kanaat getirdiği halde, zulüm ve kibirlerinden ötürü onları bile bile inkar ettiler. Bozguncuların sonunun nice olduğuna bir bak."[627] Yine Allahu Teala, Musa'nın *Aleyhisselam* şöyle dediğini aktarır: "Kesin olarak biliyorsun ki, bunları birer ibret olmak üzere, ancak, göklerin ve yerin Rabbi indirdi. Ey Firavun! Ben de senin gerçekten mahvolduğunu sanıyorum."[628] Ayrıca onların bu tanımlarına göre Yahudi ve Hristiyanların da mü'min olmaları gerekir. Çünkü Allahu Teala onlar için şöyle buyurur: "Kendilerine kitap verdiklerimiz onu öz oğullarını tanıdıkları gibi tanırlar. Buna rağmen onlardan bir grup bile bile gerçeği gizler."[629] Yine Allahu

---

[625] Eş-Şifa, 2/293-295

[626] Nevevi, Şerhu Müslim, 7/142, Eş-Şifa, 2/276-277, Fethu'l-Bari, "Hariciler İle Savaşı Terkeden Kişi" bölümü

[627] 27 Neml/14

[628] 17 İsra/102

[629] 2 Bakara/146

Teala'yı ve O'nun birliğini bildiği için iblisin de onların tanımlarına göre mü'min olması gerekir. Çünkü İblis ne bir haberi yalanlamış ve ne de inkar etmiştir. Allahu Teala ona arada rasul olmaksızın emretmiştir. Ancak Cehmiyye'nin cumhuru, sözlerinin bu gerektirdiklerini kabul etmemektedir. Kabul ederlerse, şüphesiz bundan dolayı tekfir edilirler. Çünkü bu saydıklarımızı açıkça tekfir eden nassları inkar etmiş olurlar.

Dolayısıyla çelişkiye düşmüş olsalar bile, sözlerinin dolaylı sonuçlarını ve manalarını kabullenmedikçe onları tekfir etmek caiz olmaz. Bununla birlikte Veki' bin el-Cerrah ve Ahmed bin Hanbel gibi seleften bazıları imanın salt kalp bilgisi olduğunu söyleyenleri tekfir etmişlerdir. Yine onların aşırılarını tekfir etmelerinin başka sebepleri de bulunmaktadır. İman konusunda söylediklerinin yanlış olduğu hakkında onlarla tartışan kişilerin, sözlerinin gerektirdiği bu fasid sonucu onlara izah etmesi gerekir. Çünkü sözün gerektirdiğinin fasit olması, sözün de fasid olduğunun delilidir.

Cehmiyye'den olan ve sözlerinin gerektirdiği manaları kabul eden İttihadiyye ve Hululiyye gibi gruplar bundan dolayı tekfir edilirler. Değilse, çelişkiye düşmüş olsalar bile, sözlerinin gerektirdiği sonuç ve manaları kabul etmeyip, reddettikleri ve tekfir edilmelerine sebep olacak başka bir küfür sebebi de işlemedikleri sürece, sadece bu tanımlarından dolayı onları tekfir etmek helal olmaz.

Bu hata ile ilgili olarak, günümüzde bazı gençler arasında var olan misallerden biri de; müşrikleri, tağutları ve tağutların yardımcılarını tekfir etmemenin onlara dost olmayı ve kendilerinden beri olmamayı gerektirdiği, dolayısıyla da bunları tekfir etmeyenlerin, Allahu Teala'nın "İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır"[630] ayeti gereğince kafir olduğu iddiasıdır. Bu gençlere göre, tağutlar ve yardımcılarını tekfir etmeyip Müslüman saymak, iman dostluğundan onlara pay ayrılmasını ve onların iman dairesinden çıkarılmamasını gerektirmektedir. Bu ise onların, "Kafiri tekfir etmeyen, kafir olur" kuralından çıkardıkları sonuçlardan biridir.

Bazıları ise bunu şöyle açıklamaktadır: "Tağutu inkar etmek imanın şartı ve yarısı olduğuna göre, tağutları tekfir etmeyenler tağutu inkar etmiş olmazlar. Dolayısıyla Allahu Teala'nın, kullar üzerindeki hakkı olan ve kurtuluşu kendisine bağladığı kopmaz ip niteliğindeki Tevhid'i de gerçekleştirmemiş olurlar. Allahu Teala şöyle buyurur: "O halde kim tağutu inkar edip Allah'a iman ederse, sağlam kulpa yapışmıştır ki o hiçbir zaman kopmaz."[631] Kim tağutu inkar etmez ve ondan beri olmazsa, Tevhid'i gerçekleştirmemiş,

---

[630] 5 Maide/51

[631] 2 Bakara/256

kurtuluşun sebebi olan sağlam kulpa tutunmamış ve dolayısıyla da helak olanlardan olmuş olur."

Aslında her iki yorum da aynı şeye varmaktadır. Bu ise tağutlardan birinin Müslüman olarak görülmesinin, kişinin tağutlardan beri olmadığı ve onlara dostlukta bulunduğu sonucunu gerektirmesidir.

Doğal olarak bu dolaylı sonuca binaen insanları tekfir etmeleri, günümüzde avam Müslümanları kitleler halinde İslam'ın dışında saymalarına sebep olmaktadır. Hatta günümüz yönetimleri ile diyalogları bulunan ilim ehlinden bazı kişileri tekfir etmemeleri sebebi ile, öğrencilerden, davetçi ve mücahidlerden de tekfir ettikleri bulunmaktadır. Bu ise Tevhid'i gerçekleştirmenin bir şartı olarak inkar edilmesi vacip olan tağut teriminin manasını geniş tutmalarının bir sonucudur.

İlim ehlinden olup, tağuti yönetim ile diyaloğu bulunan kişilerin, bu yönetimi tekfir etmemeleri sebebiyle, "(Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (Hristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i Rabler edindiler"[632] ayetinde belirtilen haham ve rahiplerden olacaklarını söylerler ve buna binaen bu kişilerin de birer tağut konumunda olduklarını iddia ederler. Daha sonra ise, bu kişileri tekfir etmeyenlerin de Tevhid'i gerçekleştirmiş olmayacaklarını ve böylece onların da tekfir edileceğini söylerler. Bu söylediklerine delil olarak da yukarıda aktardığımız Tevbe Suresi'ndeki ayeti gösterirler. Halbuki doğru olan haham, rahip ve bu tür alimlerin durumunun, yasama yapan parlamenterler, reisler ve kralların durumu gibi olduğudur. Onları tekfir etmeyen her kişinin rableri konumunda sayılmazlar. Sadece küfürlerini onaylayan ve kanunlarına itaat eden kişiler için birer tağut ve rabler niteliğinde olurlar. Onları rabler edinmek budur. Onlara ibadet etmenin şekli ise Adiy bin Hatim hadisinde şöyle açıklanmıştır: "Allah'ın helal kıldıklarını haram, haram kıldıklarını ise helal sayıyorlar ve siz de bunları helal ya da haram kabul etmiyor muydunuz?" dedi. Ben: "Evet" dedim. Bunun üzerine Allah Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*: "İşte ibadetiniz budur" buyurdu."[633] Muhammed bin Abdulvehhab *Rahimehullah* bu hadisi, "Allahu Teala'nın helal kıldığını haram, haram kıldığını helal yapan alimlere itaat edenler, onları Allah Teala'dan başka rabler edinmiş olurlar" başlığı altında zikretmektedir.

Dolayısıyla, bu yönetimleri tekfir etmeyen kişiler, bu yönetimlerin kanunlarına uymadıkları veya bizzat bu yönetimlerin küfrüne katılmadıkları

---

[632] 9 Tevbe/31

[633] Tirmizi rivayet etmiştir. Ancak zayıftır. Ancak Taberi'nin mevkuf olarak Huzeyfe'den yaptığı rivayeti takviye etmektedir. Bakınız, 16634

sürece salt tekfir etmemeleri sebebi ile onları kendilerine ibadet edilen birer tağut veya rabler edinmiş olmazlar. Özellikle onları tekfir etmemelerinin sebebi, tekfirin engellerinden bir engelin bulunduğu şüphesi veya onların tekfiri konusu ile ilgili olan nass konusunda cahil olmaları veya bu nassın delaletinin onların yanında yeterince açık olmaması ya da özellikle şer'i ilimde zayıf olan avam kesimin zihinlerinde bu meselesinin karışık olması ise bu söylediğimiz daha da kesinleşmiş olur. Çünkü her tağut kafirdir ama her kafir tağut değildir. İlim ehlinden olan bu tür kişilerin salt dalaletleri ve bu tür yönetimlerle olan bazı irtibatları, sapıklığın önderleri konumunda olsalar veya küfür sebeplerini işliyor olsalar dahi, onların tağut olmalarını da gerektirmez.

Sonuç olarak, ancak şeriatın tağut tanımına uyan ve o vasıfları taşıyan kişiye tağut denir. Şeriatta ise, Allahu Teala'dan başkasına yapılması küfür olan herhangi bir ibadet şekli ile kendisine ibadet edilen ve kendisinin de bu durumdan razı olduğu kişiye tağut denir. Allahu Teala'nın izin vermediği konularda yasa çıkarmak veya Allahu Teala'nın indirmediği hükümler ile hükmetmek bu şer'i tanımın kapsamına giren işlerdendir. Ancak bu şer'i tanımın içerisine, asiler veya zalimler gibi tağut teriminin sözlük manasının kapsamı içerisinde olanlar ve yine bazı aşırıya kaçan kişilerin hevalarına göre belirledikleri şeyler dahil değildir.

Kim Allahu Teala'nın indirmediği bir hüküm ile hüküm vermesi için alime, kahine, hakime başvurursa veya helalı haram ve haramı helal kılması ya da Allahu Teala'nın yarattıkları için koyduğu hükümleri değiştirmesi ve belirlediği ölçüleri kaldırması gibi Allahu Teala'nın indirmediği hükümlerde birine itaatte bulunursa, hükmüne başvurduğu ve itaatinde bulunduğu bu kişi veya kişileri Allahu Teala'dan başka rabler edinmiş ve tağuta uymuş olur. İşte bunu yapan kişi namaz da kılsa, oruç da tutsa, Müslüman olduğunu da söylese, onları tekfir ediyor olsun veya olmasın, Allahu Teala'dan başka rabler edindiği ve kendilerine uyduğu bu tağutlardan beri olmadıkça ve bununla birlikte onları tekfir de etmedikçe Müslüman olamaz.

Diğer bir açıdan ise, bu anlayış sahiplerinin ileri sürdüğü, tağutları ve destekçilerini tekfir etmemenin, bu tağut ve destekçilerine dostlukta bulunup kendilerinden beri olmama sonucunu gerektirdiği iddiasını insanların çoğu kabul etmemektedir. Bu nedenle tağutu tekfir etmemeye terettüp eden bu tür sonuçlar, ancak bu sonuçları kabul ettiğini, açık olan amel veya sözü ile tasdik edenlere yüklenebilir. Yani kişi ancak açık olan küfür sözü veya fiilini işlediği zaman kafir olur. Bunu yapmadığı müddetçe, sözü edilen sonuç ve manaların hiçbiri ona terettüp etmez ve bu sebebe binaen kafir de olmaz.

Günümüzde, Mutezile'nin çelişkisine benzer bir çelişki içine düşmüş, ancak sözlerinin gerektirdiği dolaylı sonuç ve manaları kabul etmemiş ve bu

sonuçlara uygun söz ve amellerde de bulunmamış bir çok insan bulunmaktadır. Çelişki, bocalama ve cehalet ile, ancak açık olan bir küfür sebebine binaen yapılabilecek olan tekfir ayrı ayrı şeylerdir. Bu konuda değişik İslami cemaatlerden bazı insanlarla konuştum. Kendilerine, bir takım çelişkili sözlerinin gerektirdiği dolaylı sonuç ve manaları kabul edip etmediklerini sorduğumda, bu sonuçları kabul eden kimseyi bulamadım. Hatta bu kişiler, kendilerinin çelişki içinde olduklarını kabul etmemekte ve sözlerinin gerektirdiği dolaylı sonuç ve manalarından olup küfür olan hiçbir şeyi de açıkça yerine getirmemektedirler. Sözlerinin gerektirdiği dolaylı sonuçlardan olan tağutlara muvalat ve onların hükümlerini kabullenmek, bu kişilerin kabul etmedikleri ve hatta çoğunun bu tür şeyleri küfür olarak niteledikleri amellerdendir. Ancak bu kişilerden biri, kendisine, bu tağutları Müslüman sayması nedeni ile onlardan tam bir beraatin caiz olmayacağını hatırlattığımda, bunu kabul etti. Ben, "O halde sen onu dost kabul ediyorsun" deyince, bunu reddetti. Halbuki ondan beri olmamak ve onu dost edinmek hakikatte aynı şeydir. Ancak Allahu Teala kafirleri dost edinmenin küfür olduğunu söylediği için bu insanlar, "O halde sen onu dost kabul ediyorsun" sözünü sakıncalı görüp kabul etmezler. Dolayısıyla bu dostluğu, fiil veya söz olarak açıkça kabullenmedikleri veya yerine getirmedikleri sürece, sözlerinin gerektirdiği dolaylı sonuçlardan olan bu dostluğu kabullendiklerini söyleyip onları tekfir etmek caiz olmaz. Bu konuda çelişki içerisinde olmaları da bu söylediğimizi değiştirmez. Açık olan bir küfür sebebi işlemedikleri sürece insanları tekfir etmek için sebepler aramak bizim işimiz değildir. Açık olan bir küfür sebebini işlemek veya söylemek ile kişinin çelişki içerisinde olması aynı şeyler değildir. Bu tür kişilerin çelişki ve bocalamaları da sadece bu mesele ile sınırlı değildir. Birçoklarının, kafirlerden beri olduklarından daha çok tağutlara düşman olup onlardan beri olan muvahhid hasımlarından beri olduklarını görmekteyiz. Hatta muvahhidlerden beraatini laik kafir gazetelerin sayfalarında ilan edenler vardır.

Bunlar hasımlarına düşmanlık yapar, iftira eder, iffetlerine dil uzatır, İslami haklarını çiğner ve onlara, kafirlere yapılan muamele gibi muamele yaparlar. Muvahhidlere böyle bir tavır takınanlara, cihadları ve Tevhid'leri sebebiyle onlara kafir demenin veya buğzetmenin sorumluluğunu yüklenmelerini söylediğiniz zaman bunu kabul etmezler. Bu da onların çok sayıdaki çelişkilerinden biridir.[634]

Yine bu insanlardan bazıları, tekfir etmediği yöneticilere karşı isyan etmeyi ve onlarla savaşmayı caiz görür. Dolayısıyla bu tür yöneticileri tekfir

---

[634] Düşmanlık veya te'vil yoluyla olan şeyler ile Tevhid ehline veya dinlerine karşı kafirlere destek mahiyetinde olan şeyler arasındaki farkı ileride belirteceğiz Allah'ın izni ile.

etmemesinin gerektirdiği dolaylı bir sonuç olan bu yöneticileri dost edinme ile bu insanları nasıl sorumlu tutabiliriz ki?

Bu söylediğimizin açık bir misali, Cüheyman ve arkadaşlarının durumudur. Bir müddet onun cemaatinde bulundum, bütün kitaplarını okudum, onlarla beraber oturup kalktım ve yakından tanıdım. Allahu Teala ona rahmet etsin. Cüheyman, günümüz yöneticilerinin kanun ve küfürlerini yeterince kavrayamadığı için onları tekfir etmiyordu. Ona göre Suud yöneticilerinin durumu da bu şekilde idi. "Keşfu'l-İltibas" ve "el-İmare" isimli kitaplarında bunu açıklamaktadır.

Bununla birlikte Cüheyman, onların amansız bir düşmanı ve hasmıydı. Onları tekfir edenlerin çoğundan daha fazla onlara düşmandı. Onlara bey'at etmeyi reddeder ve geçersiz sayardı. Onların işledikleri ve açık olan kötülüklerine karşı sessiz kalmazdı. Nihayet kendisi ve beraberindekiler hicri 1400 yılında onlara karşı ayaklandı ve savaştı. O olaylar sırasında ortaya atılan mehdi ve ona bey'at konusu ile ilgili te'viller şu an için bizi ilgilendirmemektedir. Sadece şunu belirtmek isterim ki; Cüheyman onları tekfir etmemekle beraber onları ne sevmiş ve ne de dost edinmişti. Aksine onlara buğzetmiş, düşmanlıkta bulunmuş, bey'atlarını geçersiz saymış, kendisi ve taraftarları Suud devletinde görev almayı bırakmışlardır.[635] Hatta okul ve üniversitelerini de bırakıp, kimlik ve pasaportlarını da atarak, sonunda onlarla savaşmışlardır. Bu savaştan önce zaten yönetim tarafından aranıyor ve gizlice dolaşıyordu. Nihayet onu Harem'de ele geçirdiler ve öldürdüler. Cüheyman ve arkadaşlarının bu durumu, tağutu tekfir etmemenin gerektirdiği dolaylı sonuçları, tağutu tekfir etmeyen herkes hakkında uygulamanın hatalı olduğuna dair canlı ve açık bir örnektir.

Yine bilindiği gibi küfre götüren tevelli, muvahhidlere karşı kafirlere destek olmak veya dil yahut kılıç ile bizzat küfrün kendisini desteklemektir. Yani sözlü veya ameli küfür sebeplerinden biri olarak kişinin bunu işlemesidir. Dünya ahkamında kişileri tekfir etmek sadece bununla mümkün olur.

---

[635] Bununla kendisi ve taraftarlarının devlette her türlü görev almayı haram saydıklarını kastetmiyorum. Cüheyman'ın yakın arkadaşlarından olan ve hapsedilenler ile beraber bir süre hapis yatan Ebu Huza' Abdullatif ed-Dırbas bana şunu anlattı: Cüheyman, İbn-i Baz'ın bir meclisine gitmişti. İbn-i Baz ona "Devlette her türlü görev almayı haram saydığınız doğru mudur?" diye sordu. Elinde kahve fincanı olduğu halde, "Hayır, böyle olsaydı şu an burada kahve içmezdim. Ancak sana diyorum ki Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "İnsanlarla beraber olup onların eziyetlerine katlanan mü'min, onlarla beraber olmayıp eziyetlerine katlanmayan mü'minden daha hayırlıdır" hadisinden senin nasibin yoktur. Sen onların şöyle şöyle yaptıklarını biliyorsun (eleştirdiği şeyleri saydı), onları değiştirmeye güç yetiremiyorsun, onlar şöyle şöyle yapıyorlar ve ilim ehlinin karşı çıkmasına aldırış etmiyorlar" dedi ve bir takım şeyler daha sıraladı. Bin Baz da başını eğmiş, söylenenleri kabul eder gibi kafasını sallıyordu.

Ancak, "Tağutları tekfir etmeyenler ister istemez onları veli edinmiş olurlar" gibi bir iddia ile gizli ve kapalı olan, zan ve tahmine dayanan bir sebebe binaen dili veya ameli ile bu türden olan muvalatını açığa vurmamış olanları tekfir etmek doğru değildir ve dünya ahkamı açısından böyle bir sebebin geçerliliği de yoktur. Kişi, söz veya fiil ile dolaylı olan bu sonuçları kabul etmediği sürece, kendi içinde çelişkiye düşmüş olsa bile, bu sonuçlar ile onu sorumlu tutmak ve onu tekfir etmek caiz olmaz.

İbn Teymiye'ye *Rahimehullah*, kendisine, "Mezhebin gerektirdiği, bizzat mezhep midir?" diye sorulması üzerine şöyle cevap vermiştir: "Şüphesiz kişinin mezhebinin gerektirdikleri, o kişi bunları yerine getirip kabullenmedikçe mezhep değildir. Kişi bunları inkar ve red etmiş ise, bu mezhebinin gerektirdiği bu dolaylı sonuçlar ile kendisini sorumlu tutmak yalan ve iftira olur. Söylediğinin veya yaptığının gerektirdiği dolaylı sonuç ve manaları kabul etmiyor ve uygulamıyor ise, bu kişi çelişkiye düşmüş olur. Ancak bu kişi çelişkiye düşmüş olmasına rağmen, sözlerinin gerektirdiği dolaylı sonuçlardan olan küfür ve küfür ihtimali olan şeyleri kabullenmeyebilir. Bazıları birtakım sözler söylemekte ve kendisinin bu sözlerin gerektirdiği dolaylı sonuçlara iltizam etmediğini bildiği halde, söylediği bu sözün bu sonuçlara iltizam ettiğini bilmemektedir. Mezhebin gerektirdiği, bizzat mezhep olmuş olsaydı, Allahu Teala'nın istiva veya başka sıfatları hakkında, bu sıfatların hakikat değil, mecaz olduğunu söyleyenlerin tümünün kafir olması gerekirdi. Çünkü bu sözün gerektirdiği dolaylı olan sonuç, bu sıfatlardan hiçbirinin hakikat olmamasını gerektirir. Ancak bilmekteyiz ki bu sözü söyleyenlerin çoğu, söylediklerinin gerektirdiğini bilmemekte ve hatta bazıları hakikatin, yaratılmışların hakikatlerinden başka bir şey olmadığını tevehhüm etmektedir.[636] Bunlar hakikat ve mecaz tanımları hakkında cahildirler ve yaptıkları bu tanımlar dile ve şeriata iftira niteliğindedir."[637]

Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye *Rahimehullah* başka bir yerde de şöyle der: "İnsanın söylediği sözün gerektirdiği dolaylı sonuç iki türlüdür: Birincisi; doğru olan sözün gerektirdiğidir ki kişinin buna iltizam etmesi gerekir. Çünkü doğrunun gerektirdiği de doğrudur. Açığa kavuşturulduğunda onu kabullenmekten imtina etmeyeceği halinden anlaşılıyorsa, sözünün gerektirdiğini kişiye izafe etmek caizdir.

İkincisi ise, kişinin doğru olmayan sözünün gerektirdiğidir ki böyle bir sözün gerektirdiği ile kişiyi sorumlu tutmak gerekmez. Çünkü böyle bir du-

---

[636] Yani bazıları hakikatin, yaratılanların şekli olduğunu zannediyor. Bu nedenle Allahu Teala'nın sıfatları sözkonusu olduğu zaman hakikat lafzını reddediyor ve "İstiva hakikat değil mecazdır, el hakikat değil mecazdır" diyor.

[637] Mecmu'ul-Feteva; 20/121, Daru İbn-i Hazm baskısı

rumda olsa olsa kendi içinde çelişkiye düşmüş olur. Peygamberler dışında her alimin çelişkiye düşebileceği sabittir. Açığa kavuşturulduğunda kişinin onu kabullenmekten imtina etmeyeceği halinden anlaşılıyorsa, sözünün gerektirdiği kişiye izafe edilebilir. Ancak sözünün fasit olduğu kendisinde açık hale geldiğinde ona iltizam etmeyeceği belli olan kişiye, onu izafe etmek caiz olmaz. Çünkü böyle bir durumda kişi, kendisinin sorumlu tutulacağı bir sözü söylemiş olmasına rağmen, bu sözün fasit olduğundan ve gerektirdiği sonuçlardan habersizdir.

Bu açıklama insanların, mezhebin gerektirdiğinin, bizzat mezhep olup olmadığı konusundaki ihtilafıdır. Bu ihtilaf, bunlardan birisi üzerinde karar kılmalarından daha iyidir. Böylece söylediği açığa kavuşturulduktan sonra, sözünün gerektirdiği sonuçlardan razı olan kişiye bu sonuçlar izafe edilir. Ancak bu sonuçlardan razı değil ise, çelişkiye düşmüş olsa bile, bunlar o kişiye izafe edilmez."[638] İbn-i Teymiye'nin öğrencisi olan İbnu'l-Kayyim *Rahimehumallah*, "el-Kafiye" isimli kasidesinde şöyle der:

"Mananın gerektirdiği, onun bunları gerektirdiğini bilen için bağlayıcı olur.

Bunun dışında kişiye bunlar izafe edilemez ve bunun ona açıklanması gerekir.

Sözün gerektirdiği, kişi tarafından bilinmeyebilir veya kişi onu kesin olarak biliyor da olabilir.

Ancak unutkan ve dalgın olduğu için bu sonuçların bağlayıcılığını unutmuş olabilir.

Bu nedenle alimlerin mezhebinin gerektirdikleri, delil olmadan mezhep değildir."[639]

Bu beyitlerde İbnu'l-Kayyim sonuç olarak şunu söylemektedir: Mezhebin gerektirdiği, bizzat mezhep değildir. Ancak mezhebin sahibi, mezhebinin gerektirdiklerini biliyorsa, bunlardan sorumlu tutulur. Eğer bunları bilmiyor veya unutmuş ise, delil olmadan bunlar sebebi ile onu sorumlu tutmak caiz olmaz.

Zehebi (748 hicri) şöyle der: "Şüphesiz kelam alimlerinden bazıları nefiy, tenzih ve tahrif konularında aşırıya gittiler. Öyle ki bid'ata düştüler veya yaratıcıyı yokluk sıfatlarıyla nitelediler. Hadis alimleri ise ispatta, zayıf ve münker haberleri kabulde aşırıya gittiler. Sünnet ve sünnete ittiba etmeyi seslendirip durdular. Bu aşırılıklar nedeni ile kargaşa meydana geldi ve buğz oluştu. Bazıları bazılarını bid'atçılıkla suçladı ve bazıları da birbirini tekfir etti.

---

[638] Mecmuu'l-Fetava, 29/25-26

[639] Ahmed bin İsa'nin kaside şerhinden naklen, 2/394

Din konusunda heva ile hareket etmekten ve münakaşa etmekten Allahu Teala'ya sığınırız. Sözün gerektirdiği dolaylı manalardan kaçtığı ve Allahu Teala'yı tenzih edip yücelttiği halde, bu manalara binaen bir Müslümanı tekfir etmekten Allahu Teala'ya sığınırız."[640]

Ebu İshak el-Şatıbi *Rahimehullah* (790 hicri), "el-İtisam" isimli kitabında şöyle der: "Alimlerden duyduğumuza göre muhakkik usül ehlinin mezhebi şudur: 'Meal yolu ile meydana gelen küfür, kişinin zahiri hali ile meydana gelen küfür gibi değildir.' Nasıl olsun ki! Kafir bile o meali şiddetle inkar etmekte ve kendisini bunun ile sorumlu tutan muhaliflerini reddetmektedir. Söylediğinin gerektirdiği mananın küfür olduğu kendisine açıklandığı zaman, hiçbir şekilde bu manayı kabul etmez."[641]

Yine şöyle der: "Mezhebin gerektirdiğinin, bizzat mezhep olup olmadığı meselesi, usül alimleri arasında ihtilaf konusudur. Mağrib ve Cubbai alimlerimizin kabul ettiği ve muhakkik alimlere dayandırdıkları görüş şudur: Mezhebin gerektirdiği, bizzat mezhep değildir. Bu nedenledir ki kişiye sözünün gerektirdiği mana açıklandığında kesin olarak bunu reddeder."[642]

Sehavi, üstadı İbn-i Hacer'in şu görüşünü nakletmektedir: "Sözü açık küfür olan veya söylediği sözün gerektirdiği mananın küfür olduğu kendisine açıklandığında, bu manayı kabul eden kişi hakkında küfür ile hükmedilir. Ancak sözünün gerektirdiği manayı kabul etmeyip reddeden kişi hakkında, sözünün gerektirdiği mana küfür de olsa, küfrüne hükmedilmez."[643]

Abdurrahman bin Nasır es-Sadi (1376 hicri) şöyle der: "Delil ile kanıtlanan doğru şudur: Sahibinin açıklamadığı, işaret ve iltizam etmediği dolaylı manalar ve sonuçlar, mezhep değildir ve sahibi bunlardan dolayı sorumlu tutulmaz. Çünkü sözü söyleyen kişi hatalardan korunmuş değildir. Yaratılmış olanın ilmi ne kadar çok olursa olsun, mutlaka eksiktir. Sözünün gerektirdiği manayı kabul etmeyen kişiyi hangi delil ile bu manadan sorumlu tutacağız ve söylemediğini kendisine söylettireceğiz! Ancak sözün gerektirdiği mananın bozuk olması, sözün de bozuk olduğuna dair delil olarak gösterilebilir. Şüphesiz sözlerin gerektirdiği manalar, o sözlerin sıhhati, zayıflığı veya fesadı hakkında deliller niteliğindedir. Hakkın gerektirdiği mana haktır. Batılın da kendisine uygun olarak gerektirdiği manalar bulunmaktadır. Özel-

[640] Er-Reddu'l-Vafir li İbn-i Nasıriddin, 48

[641] El-İtisam, 2/292

[642] El-İtisam, aynı yer.

[643] Es-Sehavi, Fethu'l-Muğis, 1/334

likle sözün sahibinin fesadını itiraf ettiği bu manalar, sözün fesadına delil olarak gösterilir."[644]

Sonuç olarak, sözlerin gerektirdiği dolaylı manalar ve meal yolu ile, yani dolaylı olarak yapılan tekfir, alimlerin belirttiği gibi doğru olmayan bir yoldur. Şevkani *Rahimehullah* şöyle der: "Bir şeyin gerektirdiği ile tekfir etmek, en büyük yanlışlardandır. Dinini tehlikeye atmak isteyen kişi, böyle bir yönteme başvurması halinde, kendi nefsinin cinayetini işlemiş olur."[645]

[644] Tavdihu'l-Kafiyeti'ş-Şafiye, 113

[645] Es-Seylu'l-Carrar, 4/580

-13-

GÜNAHLARINDAN TEVBE ETMEDEN ÖLEN KİŞİLERİ TEKFİR ETMEK

Günahlarından tevbe etmeden ölen kimseleri tekfir etmek de, tekfir konusunda yapılan en yaygın hatalardan biridir. Tekfirde aşırıya gidenlerden bazıları bu hatayı işlemektedir. Ancak Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat menhecinden sapmış olan yollarını kamufle etmek ve bu yollarını Haricilerin mezheplerinden ayırmak için küçük günahları bundan istisna ederler. Bilindiği gibi Haricilerden bazıları küçük günahlardan dolayı insanları tekfir etmemektedir. Hatta cehalet özrünü muteber engeller arasında kabul eden ve bu kitabın sonunda göreceğimiz gibi büyük günahlardan dolayı bile tekfir etmeyen Hariciler vardır. Bu görüşü savunanlara, günahlarından tevbe etmeden ölenleri tekfir etmenin yanlış olduğunu göstermek amacıyla, şirk ve küfür üzere ölenler dışında Allahu Teala'nın büyük küçük ayırımı yapmadan günahları dilediği insanlar için bağışlayacağını belirten ayetlerden bazı deliller getirdim.

Sunduğum bu delillerden birisi Allahu Teala'nın şu ayetidir: "Allah kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz. Bundan başkasını dilediği kimse için bağışlar."[646] Ayrıca günahları kadar azap çektikten sonra kendilerine şefaat olunması sebebi ile ateşten çıkanların durumunu belirten veya Allahu Teala'nın rahmeti ile ateşe hiç girmeden kurtulacak olan günah sahiplerinin durumunu belirten hadisleri de kendilerine aktardım. Ancak onlar, bu ayet ve hadislerin ölmeden önce tevbe edenleri kapsadığını söylediler. Oysa ki bilindiği gibi dünyada yapılan doğru bir tevbe, öncesini siler ve sonrası için kişinin bu işlediklerinden dolayı azap görmesi de kalmaz. Tevbe kapısı ise şirk ve küfrü de kapsar ve sadece büyük veya küçük günahlar ile sınırlı değildir.

İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* söylediği gibi, Ehl-i Sünnet alimleri, tevbe etmediği sürece Allahu Teala'nın büyük günah sahiplerini bağışlamayacağını söyleyen bid'at ehline karşı yukarıdaki ayeti delil olarak göstermişlerdir.[647] İbn-i Teymiye bu ayetin açıklaması ile ilgili olarak şöyle der: "Allahu

---

[646] 4 Nisa/48

[647] Bakanız: Mecmuu'l-Fetava, 7/416

Teala, günahları bağışlayan, tevbeyi kabul eden ve azabı çetin olandır. Günah ve küfür ne kadar büyük olursa olsun, sadık tevbe bunların hepsini siler. Tevbe edilmesi halinde, Allahu Teala'nın bağışlamayacağı hiçbir günah yoktur. Hatta şirk ve küfrü bile tevbe edilmesi halinde bağışlar. Allahu Teala şöyle buyurur: "De ki: Ey kendi nefisleri aleyhine haddi aşan kullarım! Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin! Çünkü Allah bütün günahları bağışlar. Şüphesiz ki O, çok bağışlayan, çok esirgeyendir."[648] Bu ayet geneldir ve tevbe eden herkesi kapsar.

"Allah kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz. Bundan başkasını dilediği kimse için bağışlar"[649] ayeti ise, özel ve mukayyed bir ayettir. Çünkü tevbe etmeyenleri kapsamaktadır. Allahu Teala onların şirk koşmasını bağışlamaz. Ancak şirk dışındakileri bağışlaması onun dilemesine bağlıdır."[650]

İbn-i Hazm *Rahimehullah*, "Eğer mü'minlerden iki topluluk birbirleriyle savaşırlarsa aralarını düzeltiniz; eğer biri diğeri üzerine saldırırsa, saldıranlarla Allah'ın buyruğuna dönmelerine kadar savaşınız. Eğer dönerlerse aralarını adaletle bulunuz, adil davranınız, şüphesiz Allah adil davrananları sever. Şüphesiz mü'minler birbiri ile kardeştirler; öyle ise dargın olan kardeşlerinizin arasını düzeltin; Allah'tan sakının ki size acısın"[651] ayetlerini ve kısas ile ilgili olan "Ancak kim kardeşi tarafından affedilirse kısas düşer"[652] ayetini belirterek, bu ayetlerde geçen iman kardeşliğinin, affedilen kişi veya kişilerin kafir olmadıklarını gerektirdiğini söyleyerek şöyle devam eder: "Hiçbir kimse, "Ancak tevbe etmeleri halinde Allahu Teala onları kardeş saymıştır" diyemez. Çünkü ayet, birbirlerine karşı azgınlık gösterdikleri ve Allahu Teala'nın buyruğuna dönmedikleri halde kardeş olduklarını belirtmektedir."[653]

Başka bir ayette ise Allahu Teala şöyle buyurur: "Tevbe eder, namaz kılar ve zekatı verirlerse, artık onlar dinde kardeşlerinizdir. Biz, bilen bir kavme ayetlerimizi böyle açıklıyoruz."[654] Allahu Teala bu ayetinde ise, din kardeşliğini küfürden tevbe etmeye bağlamaktadır. Dolayısıyla tevbe ile ilgili olarak küfre götürmeyen günahlar ile küfre götüren günahlar arasında Allahu Teala'nın nasıl ayırım yaptığına dikkat etmek gerekir.

---

[648] 39 Zümer/53

[649] 4 Nisa/48

[650] Mecmuu'l-Fetava, 2/217, Daru İbn-i Hazm baskısı.

[651] 49 Hucurat/9-10

[652] 2 Bakara/178

[653] El-Fasl, 3/236

[654] 9 Tevbe/11

Buhari, Müslim ve başkalarının, Ubade bin Samit'ten *Radıyallahu Anhu* rivayet ettiklerine göre Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ashabına şöyle demiştir: "Allahu Teala'ya hiçbir şeyi ortak koşmamak, hırsızlık yapmamak, zina yapmamak, çocuklarınızı öldürmemek şartları üzerine bana bey'at edin. Kim vereceği bu sözlere sadık kalır, ahdine vefa gösterirse karşılığını Allah'tan alacaktır. Kim de bu yasaklardan birini işleyecek olursa artık işi Allah'a kalmıştır, dilerse affeder, dilerse azap eder." Ayrıca Nesei'nin rivayetinde şöyle bir ziyade bulunmaktadır: "Kim bunlardan birini işler, sonra da dünyada cezalandırılırsa, çektiği bu ceza onun için kefaret ve o günahtan temizlenme olur." Hadis, sayılan günahlardan birini işleyip dünyada gerekli olan had cezası ile cezalandırılmadan ölen kişinin işinin Allahu Teala'nın iradesine kaldığını, dilerse günahı kadar kendisine azap edeceğini ya da onu bağışlayacağını, bu durumda olan kişinin kafir olmadığını, bu durumun genel olup tevbe etmeyen veya yaptığı tevbenin günahı yok edecek şekilde olmadığı herkesi kapsadığını, ancak sadık bir tevbe ile tevbe edenin azaptan kurtulduğunu ve şirke bulaşmış olmasının da bunu değiştirmediğini belirtir. Çünkü bu hadisin geneli, Nevevi'nin *Rahimehullah* söylediği gibi, "Allah kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz"[655] ayeti ile sınırlandırılmıştır. Bu nedenle mürtedin mürted olarak öldürülmesi, onun için kefaret olmaz.

İbn-i Hacer *Rahimehullah* şöyle der: "Nisa Suresi'ndeki bu ayette belirtilen bağışlamanın, muhtemelen şirk haricindeki günahları kapsadığı, çünkü bu ayet ile muhatap olanların Müslümanlar olduğu söylenir. Halbuki şirk bu bağışlamanın kapsamına girmemektedir ki, bu şekilde bir istisnaya ihtiyaç kalsın. Müslim'in, Ebu Eş'as yolu ile rivayet ettiği hadiste geçen "Kime ceza uygulanırsa" ifadesi de bu söylediğimizi kesinleştirmektedir. Çünkü şirkten dolayı öldürülmek, had (ceza) olarak isimlendirilmez."[656]

Müslim'in rivayet ettiği Ebu Zer hadisinde Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğu aktarılır: "Allahu Teala demiştir ki: "Kim bir hayır işlerse ona sevabının on katı verilir veya arttırırım da. Kim bir günah işlerse bunun cezası, misli kadardır, veya affederim. Kim bana bir karış yaklaşırsa ben ona bir zira' yaklaşırım. Kim bana bir zira' yaklaşırsa ben ona bir kulaç yaklaşırım. Kim bana yürüyerek gelirse ben ona koşarak giderim. Kim bana hiçbir şeyi şirk koşmaksızın arz dolusu hata ile kavuşursa ben de onu bir o kadar mağfiretle karşılarım." Hadisin iki delaleti vardır. Birincisi; şirk dışında günahlarla ölen kişilerin bu günahlarından dolayı kafir olmadığını gösterir. Bu, "Kim bir günah işlerse bunun cezası, misli kadardır, veya

---

[655] 4 Nisa/48

[656] Fethu'l-Bari, Kitabu'l-İman

affederim" ibaresinin delalet ettiğidir. Tevbe etmeden ölen ve günahları ile Allahu Teala'nın huzuruna varan kişinin durumunun Allahu Teala'ya kaldığını, dilerse günahları kadar o kişiye ceza veceğini veya onu bağışlayacağını belirtmektedir.

Hadisin delalet ettiği konulardan ikincisi ise; günahlarından tevbe etmeden ölen ve Allahu Teala'nın huzuruna varan kişinin Tevhid ehli olup şirkten kaçınmışsa Allahu Teala'nın onun bu günahlarını bağışlayacağıdır. Buna ise, "Kim bana hiçbir şeyi şirk koşmaksızın arz dolusu hata ile kavuşursa ben de onu bir o kadar mağfiretle karşılarım" kısmı delalet etmektedir.

İbn-i Ömer'in şöyle dediği rivayet edilir: "Büyük günah sahipleri için istiğfar etmekten çekindik. Nihayet Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle dediğini işittik: "Şüphesiz Allahu Teala kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz. Ancak dilediği kişinin, şirk dışındaki günahlarını bağışlar. Ben şefaatimi, kıyamet günü ümmetimden olan büyük günah sahipleri için ayırdım. Bunun üzerine biz, büyük günah sahipleri için istiğfar etme çekingemizden vazgeçtik."[657]

Müslim, intihar eden kişinin kafir olmadığına delil olarak, Tufayl bin Amr ile beraber hicret edip hastalanan ve atar damarını kesip intihar eden kişi ile ilgili hadisi rivayet eder. Tufayl bu kişiyi rüyasında, ellerini kapatmış olarak, iyi bir halde görür ve kendisine "Rabbin sana nasıl davrandı?" diye sorar. O kişi, "Hicret etmemden dolayı Rabbim beni bağışladı" diye cevap verir. Tufeyl, "Neden ellerini kapatıyorsun?" deyince o kişi, "Bana, bozduğunu düzeltmeyeceğiz denildi" der. Daha sonra Tufayl, bu rüyasını Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* haber verir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* o kişi hakkında şöyle buyurur: "Allah'ım, onun ellerini de bağışla."

Nevevi *Rahimehullah* şöyle der: "Burada Ehl-i Sünnet için büyük bir delil vardır. Kendisini öldüren veya buna benzer başka büyük bir günah işleyip tevbe etmeden ölen kişi kafir değildir ve kesin olarak cehennemlik olduğu söylenemez. O kişinin durumu, Allahu Teala'nın iradesine kalmıştır."

Başka bir yerde de şöyle der: "Hak ehlinin mezhebi şudur: Küfür dışındaki günah sahiplerinin tevbe etmeden ölmeleri halinde kesin olarak cehennemlik oldukları söylenemez. Mutezile ve Haricilerin söylediğinin aksine, onların durumu Allahu Teala'nın iradesine kalmıştır. Dilerse onları bağışlar, dilerse azap eder."[658]

---

[657] İbn-i Ebi Asım es-Sunne'de rivayet etmiştir.

[658] Şerhu Müslim, 4/297

Genel olarak bütün günahlardan dolayı insanları tekfir edenlerin hatalı olduğunun delili, Allahu Teala'nın, kulları için dünyada değişik hadler ve cezalar belirlemiş olmasıdır. Allahu Teala, bütün günahlar için irtidat cezasında olduğu gibi ölüm cezasını belirlememiştir. İrtidat cezası hakkında ise Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Dinini değiştireni öldürünüz."[659] Büyük günahlar veya başkaları, dinden çıkaran küfür türünden olsaydı, hepsinin cezası irtidat suçunda olduğu gibi öldürülmek olurdu. Ancak her bir suçun cezasının farklı olması, Allahu Teala'nın onlar hakkındaki hükmünün de farklı olduğunu ve bu tür günahları işleyenlerin kafir olmadığını gösterir. Bu nedenle hasta olan veya ölmesinden endişe edilen kişiler iyileşinceye kadar kendilerine had cezaları uygulanmaz.

Evli olduğu halde zina eden veya haksız yere Müslümanı öldüren kişide olduğu gibi, had cezası ölüm olanların, öldürüldükten sonra namazı kılınır, Müslüman mezarlığına gömülür, malı ise varislerine kalır. Bütün bunlar mürtedin ahkamından farklı hükümlerdir. Hırsızlık yapanın eli kesilir ve diğer Müslümanların hakkı olduğu gibi onun da hakkı olarak kendisine beytu'l-maldan verilir. Kendisine içki haddi uygulanan bir kişiye, sahabeden *Radıyallahu Anhum* bazıları lanet okuyunca, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, onları bundan men etmiş ve içki içen o kişinin Allah'ı ve Rasulü'nü sevdiğini belirtmiştir.[660]

Bütün bunlar kişide iyilik ve kötülüğün aynı anda bulunabileceğini ve kişinin, şirke bulaşmadığı sürece diğer günahlarından dolayı dinden çıkmayacağını gösterir. İman ile beraber günahın bulunmasının mümkün olması kuralı, Hariciler, Mutezile ve diğer fırkalardan Ehl-i Sünnet'i ayıran temel farklılıktır. Bu nedenle Ehl-i Sünnet, imanın derecelerinin ve kısımlarının bulunduğunu söyler.

Ebu Mansur Abdulkahir bin Tahir el-Bağdadi, günahlar sebebi ile insanları tekfir eden Haricilere cevap vererek, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'in üzerinde birleştiği esasları belirtir ve şöyle der: "Günah işleyen kişilerin tamamı bu işledikleri nedeni ile dinden çıkmış olsalardı, hepsi mürted hükmünde olurdu. Mürted olmuş olsalardı, kendilerine had cezası değil, ölüm cezası uygulanırdı. Bu durumda ise evli olduğu halde zina eden kişiyi taşlayarak öldürmenin, iffetli Müslüman bir kadına iftira edene seksen değnek vurmanın ve hırsızın elini kesmenin bir anlamı olmazdı. Çünkü mürtedin ölümden başka herhangi bir cezası yoktur."[661]

---

[659] Müslim dışındakiler rivayet etmiştir.

[660] Buhari, "Hudud" bölümünde rivayet etmiştir, 6780

[661] El-Farku Beyne'l-Firak, 351-352

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, Haricilerin mezhebini anlatırken şöyle der: "Hariciler, ancak bütün vacipleri yerine getiren ve bütün haramları terkeden kişinin mü'min olduğunu, durumu bu olmayanın ise kafir ve ebedi cehennemlik olduğunu söylerler ve bu görüşlerinde kendilerine muhalefet eden herkesi de kafir ve ebedi cehennemlik olarak görürler. Bu görüşlerinden dolayı Ali bin Ebi Talip, Osman bin Afvan ve onlarla birlikte olan başkalarının, Allahu Teala'nın indirmediği ile hükmettiklerini, zulmettiklerini ve kafir olduklarını iddia ederler.

Halbuki Kitap ve Sünnet'te, bunların mezhebinin batıl olduğunu gösteren bir çok delil bulunmaktadır. Allahu Teala, hırszlık yapanın öldürülmesini değil, elinin kesilmesini emretmiştir. Hırsız, mürted olsaydı öldürülmesi gerekirdi. Çünkü Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* mürted hakkında "Dinini değiştireni öldürünüz" buyurmaktadır. Yine Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğu rivayet edilir: "Şu üç kişi dışında Müslüman bir kimsenin kanı helal olmaz: Zina eden evli kimse, kısas olarak öldürülen kimse ve cemaatten ayrılarak dinini terk eden kimse." Allahu Teala evli olmayıp zina eden kadın ve erkeğe yüzer değnek vurulmasını emretmektedir. Bu ikisi mürted olmuş olsaydı, öldürülmelerini emrederdi. Yine Allahu Teala suçsuz bir kadına iftira eden kişiye seksen değnek vurulmasını emretmektedir. Halbuki bu kişi mürted olmuş olsaydı, öldürülmesini emrederdi."[662]

İmam Ebu Osman İsmail es-Sabuni (449 hicri) şöyle der: "Ehl-i Sünnet, büyük veya küçük birçok günah işlese de, mü'minin, bu günahlar sebebi ile tekfir edilmeyeceğine inanır. Günah işleyen bu kişilerden, tevbe etmediği halde Tevhid ve ihlas üzere ölenlerin durumu Allahu Teala'ya kalmıştır. Allahu Teala, günahı ile gelen bu kişilerden dilediğini bağışlayıp, yaptıklarından dolayı onu cezalandırmadan ve ateşe sokmadan salimen cennete koyar, dilediği kişileri ise bağışlamayıp, günahı kadar cehennemde azap eder. Ancak bu tür kişiler azap görse bile cehennemde ebedi bırakılmaz. Bilakis Allahu Teala onların yaptıklarını bağışlayıp cehennemden çıkarır ve cennete koyar."[663]

---

[662] Mecmuu'l-Fetava, 7/296-297, Daru İbn-i Hazm baskısı.

[663] Es-Sabuni, Akidetu's-Selef ve Ashabi'l-Hadis

-14-

İMANI BOZAN HALLER VEYA İMANIN ASLINDAN OLAN ŞEYLER İLE, İMANIN VACİP VEYA MÜSTEHAP OLAN KISMINDAN OLAN ŞEYLER ARASINDA AYIRIM YAPMAMAK

Tekfir konusunda yapılan hatalardan biri de, imanı bozan haller veya imanın aslından olan şeyler ile, imanın vacip veya müstehap kısmından olan şeyleri birbirine karıştırmaktır. Bu karıştırma, tekfir konusunda bocalamalara yol açmaktadır.

İman; aslı, vacip olan kısmı ve müstehap olan kısmı olmak üzere üç mertebeye ayrılır. İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, imanın tarifi ile ilgili olarak şöyle der: "İman, bulunmadığı taktirde imanın tamam olmadığı[664] bir asıldan, işlenmediği taktirde imanın eksileceği ve sahibinin cezayı hak edeceği bir vacip kısımdan ve bir de yapılmadığında kişinin derecesinin düştüğü müstehap kısımdan oluşur."

A- İmanın Aslı: Bulunmadığı takdirde imanın da bulunmayacağı kısımdır. Küfürden kurtuluş ancak bununla gerçekleşir. "Mutlaku'l-İman" olarak da isimlendirilir. İmanın bu mertebesi bazı şubeleri kapsar ki, bunlar tamam olmaksızın iman da sahih olmaz. Bu şubeler şunlardır:

Kalbin Sorumlu Oldukları: Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* getirmiş olduklarını ana hatlarıyla bilmek, bunları tasdik etmek ve boyun eğmek. Muhabbet, haşyet, rıza ve Allahu Teala'ya teslimiyet gibi diğer bazı kalp amelleri de imanın aslına girer.

Dilin Sorumlu Oldukları: İki şehadeti ikrar.

Organların Sorumlu Oldukları: Namaz gibi, terkedenin tekfir olunduğu ameller. Bazı alimlere göre dinin beş temelinden (el-mebânî)

---

[664] İbn-i Teymiye "İmanın tamam olmadığı bir asıl" demektense, "Onsuz imanın var olamayacağı bir asıl" demiş olsaydı daha güzel olurdu. Çünkü, iman sadece aslının olmasıyla tamam olmuş olmaz. Bilakis, tamamına birden "Kamil iman" denilen üç mertebenin bir arada bulunmasıyla tamam olur. İbn Teymiye bizzat kendisi şöyle der: "İman, Allah'ın emrettiklerinin hepsidir. İşte kâmil ve tam iman budur" (Mecmuu'l-Feteva, 19/293)

geriye kalanlar da buna dahildir. Küfre düşürücü şeyleri terk de imanın aslına dahildir.

Fiil olsun, terk olsun imanın aslına giren amelleri tespit etmenin kuralı şudur: Terk edenin tekfir olunduğu her amelin işlenmesi imanın aslındandır. Aynı şekilde, işleyenin tekfir olunduğu her amelin terki de imanın aslındandır. Çünkü, imanın aslının zıddı küfürdür.

Kim, imanın aslını yerine getirirse, ya hemen ya da günahlarının cezasını ödedikten sonra mutlaka cennete girer. Eğer (ikinci mertebedeki) "vacip olan iman"ı da tam olarak yerine getirirse, hemen cennete girer.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "İmanın şubelerinden birine sahip olan herkes, imanın aslına sahip olmadıkça, mü'min olmaz."[665]

B- Vacip Olan İman: İmanın aslını yerine getirip, bunun üzerine vacipleri işlemeyi ve haramları terketmeyi eklemektir. Gerek fiil olsun gerek terk olsun hangi amelin vacip olan imana dahil olduğunu tespit etmenin kuralı şudur: Terki halinde azapla korkutmanın söz konusu olduğu ancak, terkedenin tekfir edilmediği amelin işlenmesi vacip olan imandandır (sıdk, güvenilirlik, ana-babaya iyilik ,vacip olan cihad gibi). İşlenmesi halinde azapla korkutma söz konusu olan, ancak işleyenin tekfir edilmediği amelin terki de vacip olan imandandır (zina, faiz, hırsızlık, içki içmek, yalan, gıybet, laf taşıma gibi).

İmanın aslını yerine getirdikten sonra vacibi terk etmek ya da haram işlemekle kusurda bulunanlar, büyük günah işleyen kimseler, salih amel ile kötü ameli karıştıranlar, Tevhid ehli olup asi olanlar veya dinden çıkmayan fasıklar (el-Fasıku'l-Milli)dır. Durumu bu olan kimse, eğer tevbe etmeksizin ölürse azapla tehdidin muhatabıdır. Fakat o kimsenin durumu Allah'ın dilemesine bağlıdır; eğer Allah dilerse onu mağfiret eder ve hiç azap etmeksizin cennete sokar. Eğer dilerse günahları miktarınca ona azap eder, sonra onu cehennemden çıkarır ve imanın aslını yerine getirmiş olmasından dolayı cennete sokar.

Buhari *Rahimehullah*, Ebu Hureyre'den Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğunu rivayet eder: "Allah, kulları arasında hüküm vermeyi bitirdiğinde ve cehennem ehlinden dilediğini rahmeti ile çıkarmak istediğinde meleklere; La İlahe İllallah diye şehadet edip, Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmayan kimselerden rahmet ettiklerini cehennemden çıkarmalarını emreder. Melekler onları secde izlerinden tanırlar."

---

[665] İktidau's-Sırati'l-Mustakim, 82

İmanın aslını yerine getirdikten sonra, ne eksik ne de fazla yapmaksızın, vacip olan imanı tam anlamıyla yerine getirenler; tehditten kurtulup müjdelenmeye hak kazanmışlardır. Yani böyle bir kimse hiç azap görmeksizin, Allah'ın fadlı ve sadık va'di gereğince, cennete girmeye hak kazanmış demektir. Bu kimseler hakkında ise Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu hadisi varid olmuştur: "Bir kimse gelerek Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* İslam'ın emirlerinin neler olduğunu sorar. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bunları o kimseye bildirdiğinde adam şöyle der: "Seni hak olarak gönderene yemin olsun ki, Allah'ın bana farz kıldığından ne daha fazlasını yapacağım, ne de daha eksiğini." Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle der: "Eğer doğru söylüyorsa kurtuldu."[666]

C- Müstehap Olan İman: Bu, vacip olan imanı yerine getirdikten sonra mendup ve müstehapları işlemek, mekruh ve şüphelileri terketmektir. İmanın aslı ve vacip olan imanın yanısıra kim bunları da yerine getirirse o, orta yolu tutanlardan daha üstün bir derece kazanarak doğrudan cennete giren, öne geçenler (sabikûn) ve Allahu Teala'ya yakın derecede olanlar (muhsinûn) dan olur. İmanın bu mertebesini yerine getirmeyen kişi hakkında bir günah ve cezasının olmaması ile birlikte, bu mertebeyi ihmal eden kişinin derecesi yükselmemiş olur.

Yaptığımız bu açıklamalardan şu kurala varıyoruz: Her taat imandır, ancak her günah büyük küfür değildir.

Taatların dereceleri değişiktir. Kimi imanın aslı olup, onun için şart sayılmıştır, kimi vacip iman kapsamına girmektedir, kimi de müstehap imana dahildir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "İman yetmiş küsür, yahut altmış küsür şubedir. Bu şubelerin en faziletlisi La İlahe İllallah ve en basiti yoldan eziyet veren şeyi kaldırmaktır. Haya ise imandan bir şubedir."[667]

Masiyetler de aynen taatlar gibi farklı derecelerden oluşur. Onlardan bazıları imanın aslına girer ve "küfür" veya "imanı bozan şeyler" olarak isimlendirilir. Bazıları ise imanın vacip olan kısmındandır ve "fısk" olarak isimlendirilir. Bu dereceleri ve bu derecelere taalluk eden konuları bilmek ve küfre götüren masiyetler ile küfre götürmeyen masiyetler arasında ayırım yapmak gerekir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Fakat Allah size imanı sevdirmiş ve onu kalplerinize zinet yapmıştır. Küfrü, fıskı ve isyanı da size çirkin göstermiştir."[668] Allahu Teala'nın küfür, fasıklık ve isyanı birbirinden nasıl

---

[666] Buhari

[667] Muttefekun aleyhi

[668] 49 Hucurat/7

ayırdığına dikkat etmek gerekir. Kişi, Allahu Teala'nın birbirinden ayırdığını, birbirinden ayırmadığı ve birleştirdiğini de birleştirmediği sürece selamete kavuşamaz. Dolayısıyla imanın aslını bozan ve küfür olarak isimlendirilen masiyetler ile, imanın vacip olan veya müstehap olan mertebesinde zayıflığa sebep olanlar arasında ayırım yapmak gerekir.

Bazı alimler vacip olan iman veya imanın vacipleri terimini kullanırlar ve imanın aslı ile vacip olan imanı birleştirirler. Bunun nedeni, gerek imanın aslının ve gerekse imanın vacip olan mertebesinin vacip olan emir ve nehiyleri kapsıyor olmasıdır. Ancak birinci mertebe olan imanın aslı, olmaması halinde imanın bozulacağı imanın şartlarını kapsar. Bu şartlardan herhangi birisi yerine getirilmediğinde iman yok olur. İmanın ikinci mertebesi olan vacip olan iman ise, imanın şartlarını değil vaciplerini kapsar. Bu vaciplerde yapılan kusur sebebi ile iman eksilir ancak yok olmaz. Bu mesele, amaç Ehl-i Sünnet'in metoduna uygun olduğu müddetçe, tartışmaya gerek olmayan ıstılahi bir meseledir. Bu ise aşağıdaki misalde olduğu gibi, sözün siyakına bakılarak anlaşılır.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, imanın kısımları için ağaç örneğini vererek şöyle der: "(Misal olarak) ağaç, kök, yaprak ve dallarının toplamıdır.[669] Yaprakları döküldükten sonra da ağaçtır, dalları budandıktan sonra da ağaçtır. Ancak yaprakları dökülüp, dalları budandığında kamil bir ağaç olma niteliğini yitirmiş olur.[670] "Din" ve "İman" isimleri için de durum bunun aynısıdır. İman üç dereceden oluşur.

Birincisi: Öne geçenler (sabikûn) ve Allahu Teala'ya yakın derecede olanların imanıdır. Bu ise işlemek ve terketmek olarak vaciplerin[671] ve müstehapların yerine getirildiği imandır.

İkincisi: Kitabı sağından verilecek olan (Ashab-ı Yemin) ve orta yolda olanların imanıdır. Bu ise işlemek ve terketmek olarak vaciplerin yerine getirildiği imandır.[672]

Üçüncüsü: Zalimlerin imanıdır. Bu iman ise, bazı vaciplerin terkedildiği veya bazı haramların işlendiği imandır.[673] Bu nedenle sünnet

---

[669] Bu, üç mertebesiyle kamil imana işarettir.

[670] Yani üç derecesiyle iman, kamil bir ağaç gibidir. Vacip ve müstehap olan kısmının yok olmasından sonra, Haricilerin ve Mutezilenin iddia ettiği gibi iman yok olmaz. Eksik bir iman olarak adlandırılsa da aslı kalır. Tıpkı yaprakları ve dalları gittikten sonra eksik de olsa gövdesi ve kökleri kalan ağaç gibi.

[671] Buradaki vacipler, imanın aslını ve vacip olan imanı içeren vaciplerdir.

[672] Buradaki vaciplerden kasıt, bir önecekindeki gibi imanın aslını ve vacip olan imanı içeren vaciplerdir.

alimleri Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat itikadını, "Onlar, günah sebebiyle kıble ehlinden kimseyi tekfir etmezler" diye nitelerler ve bununla herhangi bir günah sebebiyle insanları tekfir eden Haricilerin bid'atına işaret ederler. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Allahu Teala'dan getirmiş olduklarını ana hatlarıyla bilmek, bunları tasdik etmek ve boyun eğmek olan imanın aslını yerine getirmeyen kişi ise mü'min değildir."[674]

İbn-i Teymiye şöyle devam eder: "İman ismi anlaşıldıktan sonra şu ortaya çıkmaktadır ki, cenneti hak etmek, cehennemden kurtulmak ve bir kısmının terkedilmesi halinde kötülemenin meydana geldiği şeyler sözkonusu edildiği zaman, bundan vacip olan iman kastedilmektedir. Allahu Teala'nın şu ayeti bu kabildendir: "Gerçek mü'minler ancak, Allah'a ve Rasulü'ne iman eden, ondan sonra asla şüpheye düşmeyen, Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla savaşanlardır. İşte doğrular ancak onlardır."[675] Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu sözünü de böyle anlamak gerekir: "Zani bir kimse, zina yaptığı sırada mü'min olarak zina yapmaz, hırsız da çaldığı sırada mü'min olarak hırsızlık yapmaz. İçkici, içki içtiği sırada mü'min olduğu halde içki içmez."[676] Hadis, bu masiyetleri işleyenlerde, kişinin cenneti hak etmesine sebep niteliğindeki imanın vacip olan kısmının bulunmadığını bildirmektedir. Ancak bu, imanın aslının ve imanın şubelerinden olan diğer taatların da bulunmamasını gerektirmez.

Yine Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* "Bizi aldatan bizden değildir"[677] hadisi de bu kabildendir. Bundan maksat, Haricilerin te'vil ettikleri gibi "kafirdir" demek değildir. Ayrıca, Mürcie'nin te'vil ettiği gibi "en iyilerimizden değildir" anlamına da gelmez. Hadis, kişinin içi ile dışının aynı olmasını belirtir. Bu durumda olanlar ise, sevaba layık ve azaptan kurtulan mü'minlerdir. Aldatan bizden olamaz. Çünkü Allahu Teala'nın azap ve gazabına maruz durumdadır."[678]

---

[673] Burada kastedilen, imanın aslının değil, vacip olan kısmının terkedilmesidir. Çünkü imanın aslında eksiklik imanı yok eder. Nitekim şu ayetteki taksimat bunu izah eder: "Sonra, kullarımızdan seçtiklerimizi Kitap'a varisler kıldık. Onlardan bir kısmı nefsine zulmetti, bir kısmı orta bir yol tuttu, bir kısmı da Allah'ın izniyle, hayırlarla öne geçti. İşte büyük fadl budur" (35 Fatır/32) Burada kendilerine zulmedenler, imanın vacip olan kısmında kusur etmiş olsalar bile, imanın aslına sahip olmaları nedeniyle Allahu Teala'nın seçtiği kullar arasındadırlar.

[674] İbn-i Teymiye, Mecmuu'l-Fetava, 12/254

[675] 49 Hucurat/15

[676] Buhari, Müslim, Ebu Davud, Tirmizi ve Nesai

[677] Müslim

[678] İbn-i Teymiye, Mecmuu'l-Fetava, 12/256 (Özet olarak)

Sonuç olarak; küfrün zıddı olan iman, sadece imanın aslıdır. Vacip olan imanın zıddı, fasıklık, müstehap olan imanın zıddı ise, küfür veya fısk türünden olmayan terktir. Kişinin, bu üç mertebenin nasslarını birbirinden ayırması gerekir. Çünkü bu, ayakların kaydığı bir meseledir. İmanın aslını yok eden küfür türünden bir günah işlemedikçe kişi iman ve İslam dairesinden çıkmaz. İmanın aslını yok eden küfür türündeki günahlardan bazıları şunlardır: İki şehadetin terki, namazın terki, zıddı yalanlama küfrü olan kalp tasdikinin bulunmaması, zıddı şüphe küfrü olan ve kalbin amellerinden olan yakinin bulunmaması gibi imanın aslının vaciplerinden olan bir vacibin terki. İmanın aslının vaciplerinden olan ve gerek kalp, gerek dil ve gerekse organların sorumlu olduğu bütün vacipler de bunun gibidir. Yine, tağuta hükmolunmak, Allahu Teala'ya veya Rasulü'ne *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sövmek, Allahu Teala'dan başkasına dua etmek veya O'dan başkasına kurban kesmek ve secde etmek ya da kanun koyma, haram ve helal belirleme gibi yetkileri Allahu Teala'dan başkasına verme gibi imanın aslını yok eden haramlardan birini işlemek de bunlar arasındadır.

Vacip olan imanın terki ise, imanı eksiltir ama yok etmez. Bu nedenle, imanın vacip olan kısmından olan masiyetler sebebi ile insanları tekfir etmekten sakınmak gerekir.

UYARILAR

Bu konuyu bitirmeden önce, beş önemli noktayı burada aktarmak isterim:

Birincisi: Yukarıda aktarılanlardan anlaşıldığı gibi küfür, imanın aslından olan herhangi bir unsurun ihlal edilmesi ile meydana gelse de, dünya ahkamında ancak imanın aslından olup dil ve organların sorumlu olduğu unsurlardan biri sebebi ile meydana gelir. Çünkü dünya ahkamı açısından kalbin amellerinin bir rolü yoktur ve verilen hükümler ancak zahire göredir. Kalbin amelleri ise bizim açımızdan bilinmesinin imkanı olmayan şeylerdir ve ancak söz veya amel ile zahiren ortaya dökülmesi halinde bilinebilir. Bilindiği gibi Şari', dünya ahkamında şer'i hükümler için açık sebepler ve tespit edilebilen zahiri illetler belirlemiştir. Kalplerin derinliklerinde olanlar ise, ğayb olup tespiti mümkün değildir. Bu nedenle kalbin amellerinin bizim ile ilgisi yoktur ve bunlar Allahu Teala'nın emrine bırakılmıştır.

İkincisi: Va'id (tehdid) siğalarından birçoğu, imanın aslının yok olmasını veya vacip olan imanın eksikliğini gerektirir. Bu nedenle kişiyi dinden çıkarmayan masiyetler ile insanları tekfir etmemek için ihtimalli olan siğaları muhkem siğalara döndürmek ve onların ışığında anlamak gerekir.

Üçüncüsü: Alimler, vacip olan imanın eksik olmasını kastederek "Kamil imanın bulunmaması" ifadesini kullanırlar. Bu nedenle bu tür lafızları imanın aslının yokluğu şeklinde anlamamak ve mutlak olarak kullandıkları bu ifadeler ile insanları tekfir etmekten kaçınmak gerekir. Ayrıca onların kullandıkları bu ifadenin, imanın müstehap olan kısmının eksikliği şeklinde de anlaşılmaması gerekir. Çünkü bu durumda maksat, hatalı olarak anlaşılır. Şari', müstehap olan imandan bir şeyin terkedilmesi sebebi ile tehdit etmez. Zira va'id, imanın aslından veya vacip olan kısmından bir unsurun terkedilmesi sebebiyle yapılır.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Alimlerin, "İmanın hakikati değil, kemalinin bulunmaması" sözü, müstehap olan imanın kemali değil, vacip olan imanın kemali anlamındadır."[679]

Başka bir yerde de şöyle der: "Eğer ki imanın yokluğu, imanın şubelerinin bulunmamasına bağlanıyor ise bu, o şubelerin vacip olduğunu gösterir. Ancak bu şubelere binaen, imanın sahibinin fazileti hakkında konuşuluyor ve bu şubelerin bulunmaması halinde iman nefyedilmiyorsa bu, o şubelerin müstehap olduğunu gösterir.[680] Çünkü Allahu Teala ve Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, emredilen bir şeyin ismini, ancak o emrin vaciplerinden bazılarının terkedilmesi sebebi ile nefyeder. Rasulullah'ın *Sallallahu*

[679] Mecmuu'l-Fetava, 12/256

[680] Bu ifade, vacip olan iman ile müstehap olan iman arasında ayırım yapmaya yardımcı olmaktadır

Aleyhi ve Sellem, "Fatihasız namaz olmaz"[681] ve yine "Emaneti olmayanın imanı olmaz ve sözünü tutmayanın dini olmaz"[682] gibi sözleri bu kabildendir. Ancak herhangi bir fiil, müstehap türünden ise, o fiilin olmaması ibadetin tümden yokluğunu gerektirmez. Eğer ki müstehapların tamamını yerine getirmemek, ibadeti nefyetmiş olsaydı, önceki ve sonraki bütün Müslümanların ibadetinin nefyini gerektirirdi. Halbuki bunu aklı başında olan hiçbir kimse söylemez.

Dolayısıyla nefyedilen şeyin kemal olduğunu söyleyen kişi, bunun ile terkeden kişinin kötülendiği ve ceza ile tehdit edildiği vacip olan imanın kemalinin nefyini kastediyorsa doğru söylemiş olur. Ancak bununla kastettiği müstehap olan imanın kemalinin nefyi ise, Allah ve Rasulü'nün sözünde böyle bir şey asla bulunmamaktadır ve bulunması da caiz değildir. Çünkü vacibi gerektiği gibi ve eksiksiz olarak yerine getiren kişi için, "Hakikat veya mecaz olarak bu vacibi yerine getirmedi" denilemez."[683]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle devam eder: "Kendisi için sevdiğini mü'min kardeşi için de sevmeyen kişi, Allahu Teala'nın vacip kıldığı imana sahip değildir. Allahu Teala, bir kişiden imanı nefyetmiş ise, bunun sebebi o kişinin, üzerine vacip olan imanı yerine getirmemesidir. Böyle bir kişi tehdide maruz kalır ve Allahu Teala'nın mutlak vadini hak edenlerden olmaz.

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Bizi aldatan bizden değildir. Bize karşı silah kullanan bizden değildir"[684] türünden bütün sözleri bu kabildendir. Bu, ancak Allahu Teala'nın vacip kıldığını terkeden veya haram kıldığını işleyen kişi için söylenir. Bu kişi yükümlü olduğu imanı terketmiş olur, ancak bu sebebe binaen iman ismi ondan nefyolunmaz. Dolayısıyla böyle bir kişi Allahu Teala'nın vadini haketmiş ve tehditten de kurtulmuş olan mü'minlerden olmaz."[685]

Buna göre İbn-i Hacer ve başkalarının, "Hiçbiriniz kendisi için sevdiğini kardeşi için de sevmedikçe iman etmiş olmaz"[686] hadisi ile ilgili olarak söyledikleri "İmanın yokluğundan maksat, imanın kemalinin yokluğudur"[687] sözünü, müstehap olan imanın kemali olarak değil, vacip olan imanın kemali

---

[681] Buhari, Müslim ve başkaları rivayet etmiştir.

[682] Heysemi, Mecmau'z-Zevaid, 1/101'de şöyle der: "Ahmed, Ebu Ya'la, Bezzar ve Tabarani Evsat'ta rivayet etmiştir. Ravilerinden olan Ebu Hilal'in sika olduğunu İbn-i Main ve başkaları söylerken, Nesai ve başkaları ise onu zayıf saymıştır.

[683] Mecmuu'l-Fetava, 7/14

[684] Müslim

[685] Mecmuu'l-Fetava, 7/30, Daru İbn-i Hazm baskısı.

[686] Muttefekun aleyhi

[687] Fethu'l-Bari, "Kitabu'l-İman"

olarak anlamamız gerekir. Çünkü iman isminin nefyi, müstehabın terkedilmesi nedeni ile değil, ancak vacip veya imanın aslından olan bir ruknün terki sebebiyle olur. İbn-i Hacer'in böyle söylemesi, Haricilerin iddia ettiği gibi imanın aslının yokluğu anlamında olmadığını belirtmek içindir. Bu nedenle aynı yerde şöyle der: "Bu sıfata sahip olmayan kişinin kafir olmadığı zaruri olarak bilinmelidir."

Dördüncüsü: Bazı günahlar için tekfirin bir şartı olarak söylenen "helal sayma" kaydı, ancak vacip olan imanın kapsamı içerisinde kalan günahlar için sözkonusu olur. İmanın aslını bozan şeyler için böyle bir şart bulunmamaktadır. Çünkü imanın aslından olan günahlar, tek başına küfür sebebi niteliğindedir ve başka bir şarta ihtiyaç kalmaz. Ancak imanın aslından olan herhangi bir günaha böyle bir şart da eklenirse, bu ancak küfürde ziyadeye sebep olur.

Beşincisi: Alimlerin sözlerinde geçen "el-İmanu'l-Mutlak" ile "Mutlaku'l-İman" lafızları arasında fark bulunmaktadır. "El-İmanu'l-Mutlak", imanın aslını, vacip olan imanı ve müstehap olan imanı kapsayan kamil ve tam iman manasındadır. Çünkü bu terimde iman sözcüğü, elif-lam takısı ile belirtili olarak kullanılmaktadır. Bu ise genellik ve kapsamlılık belirtir. Elif-lam takısından sonra mutlak olarak nitelenmektedir ki, bu ise özel olmasını gerektirecek hiçbir kayıt ile kayıtlanmadığını ifade eder ve umimidir.

"Mutlaku'l-İman" ise, hem kamil iman ve hem de eksik olan iman için kullanılır. Buradaki tamlama, genelleme için değil, ayırım yapmak içindir. Bu ise umumiliği değil, mutlak olan ortak miktarı ifade eder. Bu nedenle Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* zina eden, içki içen ve hırsızlık yapan kişiden "el-İmanu'l-Mutlak"ı nefyetmiştir. Bu ise, kendisinden "el-İmanu'l-Mutlak"ın nefyedildiği kişilerin, "Allah, mü'minlerin dostudur"[688], "Gerçekten mü'minler kurtuluşa ermiştir"[689], "Mü'minler ancak, Allah anıldığı zaman yürekleri titreyen, kendilerine Allah'ın ayetleri okunduğu zaman imanlarını artıran ve yalnız Rablerine dayanıp güvenen kimselerdir"[690] gibi ayetlerin kapsamına girmediğini belirtmek içindir. Ancak bu kişiden, "Mü'min bir köle azad etmesi"[691], "Eğer mü'minlerden iki grup birbirleriyle vuruşurlarsa aralarını düzeltin"[692] gibi ayetlerin ve Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* "Kafir karşılığında mü'min öldürülmez"[693] sözünün kapsamına girmesi için

[688] 3 Al-i İmran/68

[689] 23 Mü'minun/1

[690] 8 Enfal/2

[691] 4 Nisa/92

[692] 49 Hucurat/9

[693] Buhari ve başkaları rivayet etmiştir.

"Mutlaku'l-İman" nefyedilmemiştir. Bu nedenle Allahu Teala, "Bedeviler 'İman ettik' dediler. De ki: Siz iman etmediniz, ama 'İslam olduk' deyin. Henüz iman kalplerinize yerleşmedi"[694] ayetinde "Mutlaku'l-İman"ı değil, "el-İmanu'l-Mutlak"ı nefyetmiştir.[695]

"Mutlaku't-Tevhid" ve "et-Tevhidu'l-Mutlak" terimleri de bunun gibidir. "Mutlaku't-Tevhid"in kapsamına fasık, muttaki, havas ve avam bütün muvahhitler dahildir. Allahu Teala'ya iman eden, tağuta ibadet etmekten uzak duran ve Tevhid'e aykırı bir şey işlemeyen herkes, Tevhid'in aslına girmeyen vaciplerinde ve gereklerinde kusur etmiş olsa bile, "Mutlaku't-Tevhid"in kapsamına girer.

"Et-Tevhidu'l-Mutlak" ise, Tevhid'in aslı ile beraber vacipleri ve gereklerinin de yerine getirildiği kamil Tevhid'i belirtir. Tağutlara karşı cihad etmek, onlara karşı düşmanlığı açığa vurmak, onlardan ve dostlarından beri olduğunu ilan etmek, şirki yok etmeye ve insanları ondan kurtarmaya çalışmak bu kabildendir. Aslında bu terimler üzerinde tartışılacak bir durum bulunmamakta, ancak insanların çoğu bunları bilmemektedir.

Bu nedenle biz muvahhid sözünü çokça kullanıyor ve bununla dinin bağlısı ve destekçilerini kastediyoruz. Dinin bağlıları ve destekçilerini, insanların çoğunun ihmal ettiği, dinin en önemli gereği olan Tevhid'e nisbet ederek isimlendiriyoruz. Bunu ise Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve O'na tabi olanların davetinin aslını oluşturan Tevhid'in önemini vurgulamak için yapmaktayız.

Bununla birlikte, bazılarının yaptığı gibi, tağutları tekfir etme ve onlara karşı cihad etme konusunda bize muhalif olan kişilerden, Müslüman oldukları müddetçe Tevhid'i nefyetmeyi kesinlikle kabul etmiyoruz. Bu konuda ispatı kolaylaştıranlardan olsak da Tevhid'in yok sayılmasını sevmiyoruz. Çünkü ispat, mahzurlu olana ancak yanlış anlama sebebi ile ulaştırır ki bunun olma ihtimali nefyetmenin aksine daha düşüktür. Mutlak olarak kullanıldığı zaman Tevhid'in nefyedilmesi, bunun daima tekfir manasında kullanıldığının zannedilmesine yol açabilir. Özellikle Tevhid'in zıddı, Müslümanların örfünde şirktir. İnsanların çoğu kullanılan bu terimi anlamaktan uzak olduğu için bunu söyleyen kişinin "Mutlaku't-Tevhid"i değil, "et-Tevhidu'l-Mutlak"ı nefyettiğini anlamaz ve bu ikisini birbirinden ayıramaz. Bu nedenle muhalif Müslümanların tekfir edildiği zannına yol açmaması ve davetin düşmanlarına bulanık suda avlanma fırsatı vermemesi için bundan kaçınmak gerekir.

---

[694] 49 Hucurat/14

[695] Bakınız: İbnu'l-Kayyim, Bedaiu'l-Fevaid, 4

Bu tür kullanımlardan biri de, günümüzde davetçilerin kendi cemaatlerinin mensupları için çokça kullandığı "kardeşimiz" veya "kardeşlerimiz" ifadesidir. Cemaatlerinden olmayanlar için ise "Bunlar kardeşlerimizden değildir" derler ve bununla "Bunlar cemaatimizden değildir" demeyi kastederler. Oysa bunu Müslümanlar için kullanmak helal olmaz. Çünkü onlardan tamamen beri olma düşüncesine yol açmaktadır. Bunun ise, özellikle gençlerde ve diğer mensuplar üzerinde kötü etkileri bulunmaktadır. Bu kullanım, "kardeşimiz" veya "kardeşlerimiz" kapsamına girmeyen kişilere kafir muamelesi yapmaya veya onları tekfir etmeye yol açmıyarsa bile, guruplaşmaya sebep olmaktadır.

Halbuki Allahu Teala en şiddetli düşmanlık ve haksızlık anı olan savaş ve çarpışma anlarında bile Müslümanların birbirinin kardeşi olduğunu kararlaştırmış ve şöyle buyurmuştur: "Eğer mü'minlerden iki topluluk birbirleriyle savaşırlarsa aralarını düzeltiniz; eğer biri diğeri üzerine saldırırsa, saldıranlarla Allah'ın buyruğuna dönmelerine kadar savaşınız; eğer dönerlerse aralarını adaletle bulunuz, adil davranınız, şüphesiz Allah adil davrananları sever. Şüphesiz mü'minler birbiri ile kardeştirler; öyle ise dargın olan kardeşlerinizin arasını düzeltin; Allah'tan sakının ki size acısın."[696] Allahu Teala başka bir ayette ise, öldürülen kişinin velisinin ve öldürenin, birbirlerinin kardeşi olduğunu şöyle belirtmiştir: "Ancak kim kardeşi tarafından affedilirse kısas düşer."[697]

[696] 49 Hucurat/9-10

[697] 2 Bakara/178

-15-

HAKİKİ İMAN İLE HÜKMİ İMAN ARASINDA AYIRIM YAPMAMAK

Tekfir konusunda yaygın olan hatalardan biri de hakiki iman ile hükmi iman arasında ve yine batıni tevbe ile hükmi tevbe arasında ayırım yapmamaktır.

Hakiki iman, hakkında Allahu Teala'nın hüküm vereceği batıni işlerdendir. Allahu Teala'nın katında, sevap ve ceza gibi ahiret hükümleri buna binaen verilir.

Hükmi iman ise, kişinin zahiren ortaya koyduğu imandır. Müslüman ile kafir bunun ile birbirinden ayrılır. Malı ve kanı dokunulmaz yapan hükmi İslam ile eş anlamlıdır. Şehadet kelimesini söylemek ya da buna benzer İslam alametlerinden birinin yerine getirilmesi ve bununla birlikte İslam'ı bozan herhangi bir sebebin de bulunmaması ile kişi hakkında sabit olur.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Dünya hükümlerinin ona bakılarak icra olunduğu "Zahiri iman", ahirette sahibi saadet ehlinden olan "Batıni iman"ın varlığını gerektirmez."[698]

Başka bir yerde de şöyle der: "Allahu Teala'nın, kefaret olarak mü'min bir kölenin azad edilmesini emretmesi, ancak kalbinde iman olduğunu bildikleri bir kölenin azad edilmesinin gerektiği manasında değildir. İstenen bu olmuş olsaydı, "Kalbinde iman olduğunu bildiğiniz kişiler dışında herkesi öldürün" demek gibi olurdu. Halbuki insanların kalplerini yoklamak ve göğüslerini yarmakla emrolunmamışlardır. Dolayısıyla imanını izhar eden bir kişinin azad edilmesi caiz kılınmış ve yeterli kabul edilmiştir. Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* cariyesinin mü'min olup olmadığını soran kişi, bununla ancak kafir ile mü'mini birbirinden ayıran zahiri imanı kastetmiştir."[699]

Yine şöyle der: "Maksat şudur; Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, o cariye hakkında dünya ahkamının kendisine bağlı olduğu zahir iman ile hüküm vermiş ve onun mü'min olduğunu bildirmiştir. Bu nedenle dünya ahkamında kendisine bakılarak hüküm verilen zahiri iman hükümleri ile,

---

[698] Mecmuu'l-Fetava, 7/133

[699] Mecmuu'l-Fetava, 7/136

ahirette sevap ve cezanın kendisine bağlı olduğu hükümleri birbirinden ayırmak gerekir. Bütün ehl-i kıblenin ittifakı ile, cennete girmeye hak kazanmış olan mü'minin, batınen de mü'min olması gerekir."[700]

"Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve O'nun halife ve sahabelerinin *Radıyallahu Anhum* yaşadıkları dönemde, batınen münafık da olsa, imanını izhar eden herkes Müslümanların mezarlığına defnediliyordu. Münafıkların defnedildikleri mezarlar için, Yahudi ve Hristiyanların mezarlarına konduğu gibi, herhangi ayırıcı bir işaret konmamıştır. Münafık olduğu anlaşılan kişilerin namazlarını kılmak Kur'an nassı ile yasaklanmış olduğu halde, Müslümanların mezarlığına gömülen herkişinin namazı kılınmaktaydı. Kişinin mü'min veya münafık olduğunu anlamanın tek yolu ise, izhar ettiği halidir. Gizledikleri ise ancak Allahu Teala'ya bırakılır."[701]

Yine şöyle der: "Dünyevî hükümlerin bağlı bulunduğu iman zahiri imandır ki bu da "İslam"dır. Bu nedenle Esram Ahmed'e; Mürcie'nin, Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* , "Onu serbest bırak; O mü'mindir" sözünü delil getirdiklerini söylediğinde cevap olarak, burada kastedilenin ona dünyada iken mü'min olduğu hükmünün verilmesi olduğunu, yoksa Nebi'nin, onun sırf bu ikrarla Allah katında, cehenneme girmeksizin cennete girmeyi hak eden bir mü'min olduğunu kastetmediğini söylemiştir."[702]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, kafirlerin çocuklarının hükmü hakkında alimlerin ihtilafından sözederken şöyle der: "Bu meseledeki anlaşmazlığın sebebi; dünyadaki küfür ahkamının, ahiretteki küfür ahkamı ile karıştırılmasıdır. Babalarının bu çocuklar üzerinde bulunan velayetleri, onları yetiştirmeleri ve eğitimini vermeleri, birbirlerine varis olmaları, babalarının muharip olması halinde bu çocukların esir alınıp köleleştirilmesi gibi dünyevi işler bazında kafirlerin çocukları ile ilgili olarak küfür hükümlerinin uygulanmasında, bu çocukların babalarının hükümlerine tabi olduklarına bakarak bunların da aynen küfür sözü söyleyen veya küfür ameli işleyenler gibi kafir olduklarını zannettiler. Fıtrat üzere doğmuş olmalarının dünya ahkamında babalarına tabi olmalarına engel olmadığı bilinirse, bu karışıklık ortadan kalkar.

Küfür diyarında imanını gizleyen mü'min olabilir ve Müslümanlar da kafirler ile savaştıkları esnada, durumunu bilmemeleri sebebi ile onu öldürmüş olabilirler. Bu şekilde ölen bir kişi, durumu bilinmediğinden dolayı yıkanmaz, namazı kılanmaz ve müşrikler ile beraber gömülür. Halbuki

[700] Age: 7/137

[701] Mecmuu'l-Fetava, 7/138

[702] Aynı yer

ahirette cennet ehlinden olan mü'minler arasındadır. Nitekim münafıklar için de durum budur. Dünyada kendilerine İslam ahkamı uygulanmasına rağmen, ahirette cehennemin en alt tabakasındadırlar. Dolayısıyla ahiret yurdunun hükmü, dünya yurdunun hükmü ile aynı değildir."[703]

Allahu Teala şu ayetinde, bu iki tür iman arasında ayırım yapmaktadır: "Ey iman edenler! Mü'min kadınlar hicret ederek size geldiği zaman, onları imtihan edin. Allah onların imanlarını daha iyi bilir. Eğer siz de onların iman etmiş kadınlar olduklarını öğrenirseniz, onları kafirlere geri döndürmeyin. Bunlar onlara helal değildir. Onlar da bunlara helal olmaz."[704] "Allah onların imanlarını daha iyi bilir" sözü, imanlarının hakikatini daha iyi bilir manasındadır.

"Eğer siz de onların iman etmiş kadınlar olduklarını öğrenirseniz" sözü ise, onların zahiri hallerine bakılması manasındadır ki bu, hükmi imandır. Bu nedenle Süfyan-ı Sevri, İbn-i Mübarek ve seleften başkaları *Rahimehumullah* şöyle der: "İnsanlar bize göre miras ve diğer hükümlerde mü'mindirler. Ancak onların Allahu Teala katındaki durumlarını bilemeyiz."[705]

"La İlahe İllallah" kelimesinin şartları ve alimlerin kitaplarında belirtmiş oldukları İslam'ı bozan şeylerden bazıları Hakiki İman ile ilgilidir. İhlas ve zıddı olan gizli şirk, doğruluk ve zıddı olan kalbî yalanlama, yakîn ve zıddı olan şüphe gibi ancak Allahu Teala'nın bilebildiği gizli haller bu kabildendir. Bu türden olup sadece Allahu Teala'nın bildiği sebeplere binaen insanları tekfir etmek doğru değildir. Çünkü bu sebepler dünya hükümleri açısından açık ve net olmayan durumlardır. Dünya hükümleri açısından, ancak açık ve net olan şartlar ve bu şartları bozan hallere itibar edilir. Kişi hakkında hükmî İslam, açık olan sebeplere binaen verilir ve ona Müslüman muamelesi yapılarak kanı ve canı dokunulmaz hale gelir. Kişinin gizledikleri ise Allahu Teala'ya havale edilir.

Hafız el-Hakemi *Rahimehullah*, "Mearicu'l-Kubul" isimli eserinde şöyle der: "Bil ki ey kardeşim, Allahu Teala bizi de, seni de irşad etsin, dünya rezaletinden ve ahiret azabından kurtaran ve kişinin cenneti kazanıp cehennemden uzaklaştığı dine bağlılık, Cibril hadisinde ve o anlamda olan diğer ayet ve hadislerde belirtilen şeylere hakikat üzere bağlılıktır. Hakikat üzere olmayan, ancak İslam'ı bozan halleri de açığa çıkmayan kişiler hakkında dünyada İslam ahkamı uygulanır ve gizledikleri Allahu Teala'ya havale edilir.

---

703 Mecmuu'l-Fetava, 8/432-433

704 60 Mümtehine/10

705 Hallal, Es-Sunne, 3/567, İbn-i Batta, El-İbanetu'l-Kubra, 2/872

Allahu Teala şöyle buyurur: "Eğer tevbe eder, namazı dosdoğru kılar, zekatı da verirlerse artık yollarını serbest bırakın. Doğrusu Allah bağışlayan ve merhamet edendir."[706] Başka bir ayette ise şöyle geçer: "Tevbe eder, namaz kılar ve zekatı verirlerse, artık onlar dinde kardeşlerinizdir. Biz, bilen bir kavme ayetlerimizi böyle açıklıyoruz."[707]"[708]

Allahu Teala, kan ve mal dokunulmazlığını ve din kardeşliğini gizli olan hallere değil, zahiri olan hüküm ve alametlere bağlamaktadır.

Ayrıca Allahu Teala, bazılarının zannettiği gibi, hükmi ve hatta hakiki İslam için, "La İlahe İllallah" kelimesinin şartlarını veya manasını ya da bu kelimeyi bozan şeyleri ezberlemeyi ve bu kelimenin tafsilatını, alimlerin kitaplarında açıkladıkları haliyle bilmeyi de şart koşmamaktadır. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Allah nerededir?" diye sorduğu ve mü'min olduğuna hükmettiği cariyenin veya bedevilerden ve Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kendilerine Müslüman muamelesi yaptığı avam halktan insanların, bütün bu ayrıntıları bildiğini ve kendileri hakkında İslam hükmünün verilmesi için bu kişilere bu tür şeylerin şart koşulduğunu hiçbir kimse iddia edemez.

Hafız el-Hakemi *Rahimehullah* kaside halinde şöyle der:

"Yedi şarta bağlanmıştır ve vahiy nasslarında gerçekten yer almıştır.

Onu söyleyen kişi bunları tamamlamadıkça fayda görmez."

Bu beyitlerden sonra şöyle der: "Tamamlamaktan maksat, hepsinin kişide bulunması ve bunlara aykırı şeyler yapmaksızın yerine getirmesidir. Kişiden istenen, "La İlahe İllallah" kelimesinin, lafızlarını saymak ve ezberlemek değildir. Bu kelimenin bütün şartlarını yerine getiren ancak bunları teker teker sayamayacak olan niceleri vardır. Yine bunları ezberleyen ve bir çırpıda sayabilen niceleri de vardır ki bu şartları bozan şeyler yaparlar. Başarı Allah'tandır."[709]

Hafız el-Hakemi'nin *Rahimehullah* bu sözünden maksadı, dünya ve ahirette elde edilecek tam faidedir. Bu nedenle bütün şartların yerine getirilmesini şart koşmuş ve bu şartlardan zahir olan ile olmayan arasında ayırım yapmamıştır. Çünkü hakiki İslam'ı kastetmektedir.

Ancak yukarıda da açıkladığımız gibi dünya ahkamında geçerli olan hükmi İslam'ın durumu böyle değildir. Hükmi İslam için koşulan şart, kişiye

---

[706] 9 Tevbe/5

[707] 9 Tevbe/11

[708] Mearicu'l-Kubul, 2/608

[709] Mearicu's-Salikin, 2/418

Müslüman hükmünün verilmesini sağlayan imanın ve Tevhid'in aslının izhar edilmesidir. Yani İslam'ın zahiri olan şartlarını yerine getirmesi ve İslam'ını yok eden şeyleri de işlememesi gerekir.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi küfür; söz, fiil, şüphe veya itikattan olan sebeplerden biri ya da birden fazlası ile meydana gelebilir. Ancak dünyevi hükümlere göre kişi hakkında küfür hükmünün verilmesi sadece küfür türünden olan söz veya amele bağlanmıştır. İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Mürted, İslam'a girdikten sonra, İslam'ını bozan ve İslam ile bağdaşmayan söz veya fili işleyen kişidir."[710]

Yine şöyle der: "Farz olan iman bilgisi insanın kalbinin ayrılmaz bir sıfatı niteliğinde değilse, kişiye yarar sağlamaz ve sadece insanın içinden geçenler mesabesinde olur. Halbuki kurtuluş, zerre kadar da olsa ancak kalpteki yakin ile mümkündür. Bu da kul ile Allahu Teala arasında olan bir şeydir. Zahirde ise hükümler, kişinin ortaya koyduğu söz ve fiillere göre verilir."[711]

İtikad ve şüphe ise, batıni olan uhrevi küfür sebeplerindendir. Çünkü dünya ahkamında bunları tespit etmek, bunlara itibar etmek ve bunlara göre uygulama yapmak mümkün değildir. Bilindiği gibi Şari', dünyada hükümleri ve sonuçlarını gizli olmayan, açık ve tespit edilmesi mümkün olan sebeplere bağlamıştır. Bundan maksat ise, mükelleflerin bu sebeplere güç yetirebilmelerini sağlamaktır. Bu nedenle, münafıklarda olduğu gibi, küfrünü gizleyip söz veya amel ile bunu izhar etmeyen kişilere dünya hükümlerine göre Müslüman muamelesi yapılır. Zahiri olarak ortaya koydukları İslam, onların kanını ve malını korur. Ahirette ise cehennemin en alt tabakasındadırlar. Allahu Teala şöyle buyurur: "Hakkında bilgin bulunmayan şeyin ardına düşme"[712] Gizli ve batıni olan şeyleri bilme imkanı bize verilmemiştir.

Allahu Teala, nebisi olan Nuh'tan *Aleyhisselam* şöyle aktarır: "Ben size, 'Allah'ın hazineleri benim yanımdadır' demiyorum, gaybı da bilmem. 'Ben bir meleğim' de demiyorum. Sizin gözlerinizin hor gördüğü kimseler için, 'Allah onlara asla bir hayır vermeyecektir' diyemem. Çünkü onların kalblerinde olanı, Allah daha iyi bilir."[713] Nuh *Aleyhisselam*, hükmü onların zahir olan imanlarına bağlamış ve nefislerinde bulunanları ise bütün gizlileri bilen Allahu Teala'ya havale etmiştir.

---

[710] Es-Sarimu'l-Meslul, 459

[711] Es-Sarimu'l-Meslul, 370

[712] 17 İsra/36

[713] 11 Hud/31

İmam Şafii *Rahimehullah* şöyle der: "Allahu Teala, kullarına Peygamberine itaat etmelerini farz kılmış ve bilinmeyen şeyler hakkında onlara izin vermemiştir. Dolayısıyla en iyisi, bilinmeyen şeyler hakkında delil veya zan ile hüküm vermeye kalkışmamaktır. Dünyadaki hükmü sadece, kişide zahiren ortaya çıkan sebeplere bağlamıştır. Peygamberinin putperestler ile savaşmasını farz kılmış, ancak Müslüman olup İslam'ı izhar etmeleri halinde, kanlarının dokunulmaz olduğunu belirtmiştir. İslam'ı izhar eden bu kişilerin samimiyetlerini ise ancak Allahu Teala'nın bileceğini haber vermiştir. Daha sonra Allahu Teala Peygamberine, İslam'ı izhar ettikleri halde İslam'ın zıddı olan itikadlarını gizleyenlerin durumunu bildirmiş, ancak buna rağmen İslam'dan başkasıyla haklarında hüküm verme yetkisini vermemiştir."[714]

İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* şöyle der: "Şari', söz veya fiilden bir delil olmadan, insanların kalplerinde olan şeylere göre hüküm vermemiştir."[715] Bilindiği gibi bunlar dünya hükümlerine göredir.

Buna, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu sözü açık bir delil niteliğindedir: "Ben de sizin gibi bir insanım. Siz davalarınızın halli için bana geliyorsunuz. Bazınızın hüccet yönüyle, diğer bazısından daha ikna edici olması, böylece benim, işittiğime dayanarak onun lehine hükmetmem mümkündür. Kimin lehine, kardeşinin hakkından bir şey hükmetmişsem (bilsin ki), onun için cehennemden bir ateş parçası kesmiş oluyorum."[716] Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ancak zahire göre hüküm verdiğini bildirmektedir. Müslim'de Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğu rivayet edilir: "Ben, insanların kalplerini araştırmakla ve karınlarını yarmakla emrolunmadım." Yine Müslim'de rivayet edilen ve Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Üsame'ye karşı söylediği sözünde şöyle geçer: "Onun kalbini yarıp baktın mı?"

Ebu Cafer et-Tahavi şöyle der: "Küfür ve nifaklarını gösteren açık bir sebep olmadıkça insanların kafir veya münafık olduğuna tanıklık etmeyiz. İçlerinde gizlediklerini ise Allahu Teala'ya bırakırız." Tahaviyye'nin şarihi, bu sözün açıklamasında şöyle der: "Çünkü zahire göre hüküm vermemiz emredilmiş, zan ve bilmediğimiz şeylerin peşine takılmamız ise yasaklanmıştır."

İbn-i Hacer *Rahimehullah*, "Dinini değiştireni öldürünüz" hadisinden söz ederken şöyle der: "Hadiste geçen "Men" ibaresi geneldir. Ancak batıni olarak dinini değiştirdiği halde, zahiren bu durumu ortaya çıkmamış olan

---

[714] İlamu'l-Muvakkıin, 3/112'den naklen

[715] Age: 3/117

[716] Buhari ve Müslim

kişinin durumu farklıdır. Çünkü kişiler hakkında verilen hükümler ancak zahiri sebeplere binaen olur."[717]

İbn-i Hacer *Rahimehullah*, Allahu Teala'nın, "Çünkü onlar yeminlerini kalkan yapıp insanları Allah'ın yolundan saptırdılar"[718] ayetini aktardıktan sonra şöyle der: "Bu da göstermektedir ki; imanı izhar etmek, kişiyi öldürülmekten kurtarır. Herkes dünya hükümlerinin zahire göre verileceği ve kalplerde gizlenenlerin ise Allahu Teala'ya ait olduğu konusunda icma etmiştir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Üsame'ye "Onun kalbini yarıp baktın mı!" demiştir. Yine bir kişiyi öldürmek için izin isteyen kimseye "O, namaz kılmıyor mu?" diye sormuş, izin isteyen kişi "Evet" diye cevap verince "İşte ben böylelerini öldürmekten men edildim" demiştir. Şu hadis de bu kabildendir: Halid bin Velid *Radıyallahu Anhu*, ganimet taksimi sırasında eleştiri de bulunan bir kişiyi öldürmek için Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* izin istemiş ve şöyle demişti: "Kalbinde olmayanı dili ile söyleyen nice namaz kılanlar vardır." Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ona şöyle dedi: "Ben insanların kalplerini araştırmakla emrolunmadım." Bu hadisi Müslim tahric etmiştir ve bu manada olan daha bir çok hadis bulunmaktadır."

Ahirette kişiye faydası olan hakiki tevbe ile, dünyada kişinin Müslüman sayılıp, kan ve malının dokunulmazlığı için yeterli olan hükmi tevbe hakkında da aynı şeyler söylenir. Hakiki tevbe, Allahu Teala katında makbul olan tevbedir ve günahtan tamamen uzaklaşmak, dil ile istiğfar etmek, pişmanlık duymak ve işlenen günah kulların haklarıyla ilgili ise, bu hakları sahiplerine iade etmek gibi zahiri ve batını tevbenin şartlarını taşır. Allahu Teala'nın katında makbul olan ve Allah'ın izni ile kişiyi kurtaracak olan tevbe budur.

Dünyevi hükümlere göre, insanın kanının dokunulmazlığı veya mürtedin tevbesinin geçerliliği için bu türden bir tevbeyi şart görmek doğru değildir. Çünkü bu türden olan tevbenin bazı şartlarının yerine gelip gelmediğini Allahu Teala'dan başkası bilemez ve insanların onu tespit etmesi de mümkün değildir. Bu nedenle dünyevi hükümler açısından, hükmi tevbenin izhar edilmesi yeterlidir. Hükmi tevbe ise, günahkar kişinin, zahiren bu günahları terketmesi veya küfür olan bir söz ya da amel işliyor ise bunlardan, insanların göreceği şekilde dönmesi ve beri olması ile meydana gelir.

---

[717] Fethu'l-Bari, "İstitabeti'l-Mürted" bölümü.

[718] 63 Münafikun/2

UYARI

Bazıları zındığın[719] tevbesini bu söylenilenlerin dışında tutmaktadır. Zındık; riddet suçunu birden fazla işleyen, dine girip çıkması ve onu oyuna alması ile meşhur olan, ihtimalli olan söz ve amelleri çokça işleyip, hakkında şüpheler bulunan ve zındıklarla dostluğu olan kişidir.

İmam Malik'e *Rahimehullah* göre bu kişinin tevbesi kabul edilmez. İmam Ahmed'ten *Rahimehullah* rivayet edilen iki görüşten en meşhur olanına göre de böyledir.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Bu nedenle fakihler zındığın istitabesi konusunda ihtilaf etmişlerdir. İstitabenin gerekli olduğunu söyleyenler buna delil olarak, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* zahiri durumlarına göre kendilerine muamelede bulunup, gizlediklerini ise Allahu Teala'ya bıraktığı münafıkları belirtirler. Bu görüşü savunanlara şöyle söylenir: Bu işin başlangıcındaydı. Daha sonra ise Allahu Teala şu ayetini indirdi: "Hepsi de lanetlenmiştir. Nerede ele geçirilirlerse, yakalanır ve öldürülürler."[720] Dolayısıyla önceden yaptıkları gibi kalplerindeki nifağı açığa vurmaları halinde, onların yakalanması ve öldürülmesi emredildi. Zındık, münafık demektir. Nifağını gizlediği anlaşılacak olursa öldürülür.

Bu kişinin tevbe edip etmediğinin bilinemediğini söylerler. Çünkü önceden izhar ettiği kötülüğünü hala izhar etmektedir. Münafık olduğu halde imanı da izhar edebilirdi. Zındığın tevbesi kabul edilecek olursa, öldürülmesi de mümkün olmaz. Halbuki Kur'an onları öldürülmek ile tehdit etmektedir."[721]

Allahu Teala en doğrusunu bilir. Bu meselede ölçü; içtihat, fayda ve zarar hesabı ve mevcut durumun bilinmesidir. Kötülüğün artması, dinin küçümsenmesi ve insanların yönelişine bakılır. Bu tür durumlar tespit edildiği ve özellikle de kendilerine güç yetirildiği takdirde, din ile oynayan zındıklara baskı artırılır ve benzerlerine ibret olması açısından onlara sert davranılır. Müslümanların zayıf ve kuvvetli olduğu dönemlerde, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu tür kişiler hakkında nasıl davrandığına bakılması gerekir.

---

[719] Zındık sözcüğü, Arapça olmayan bir kelimedir. Müslümanlar arasında, Arap olmayanların çoğalması ile fakihler tarafından çokca kullanılmaya başlanmıştır. Bakınız: Mecmuu'l-Fetava, 7/290. Sehl bin Abdullah et-Tusteri şöyle der: "Zındık denilmesinin sebebi, kişinin konuşurken saçmalaması, sünneti terketmesi ve Kur'an'ı kendi hevasına göre te'vil etmesidir." Mearicu'l-Kubul'den naklen. Bu sözün aslı, Zehebi'nin el-Uluv isimli kitabındadır. Bakınız: El-Muhtasar, 220

[720] 33 Ahzab/61

[721] Mevcmuu'l-Fetava, 7/137

-16-

KÜFÜR OLAN TEVELLİ (DOSTLUK) İLE, KAFİRE İYİ DAVRANMA ARASINDA AYIRIM YAPMAMAK

Tekfir konusunda yapılan yaygın hatalardan biri de, küfür olan tevelli ile kafire iyi ve güzellik ile muamele etme arasında ayırım yapmamaktır. Kafir anne babaya iyi muamelede bulunmanın gerekliliği Kur'an ve Sünnet ile sabittir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Eğer onlar seni, hakkında bilgin olmayan bir şeyi bana ortak koşman için zorlarlarsa, onlara itaat etme. Onlarla dünyada iyi geçin. Bana yönelenlerin yoluna uy. Sonunda dönüşünüz ancak banadır. O zaman size, yapmış olduklarınızı haber veririm."[722]

Kafir olan anne ve baba veya diğerleri hakkında, onların hidayet bulmalarını ve iyiliklerini istemek, yasaklanmış olan sevgi, tevelli ve muamele kapsamında değildir. Allahu Teala bu ikisinin arasını ayırarak şöyle buyurmuştur: "Allah, sizinle din uğrunda savaşmayan ve sizi yurtlarınızdan çıkarmayanlara iyilik yapmanızı ve adil davranmanızı yasaklamaz. Çünkü Allah, adaletli olanları sever. Allah, yalnız sizinle din uğrunda savaşanları, sizi yurtlarınızdan çıkaranları ve çıkarılmanız için yardım edenleri dost edinmenizi yasaklar. Kim onlarla dost olursa işte zalimler onlardır."[723]

Allahu Teala iyilik yapma, adaletli davranma ve ihsanda bulunma ile küfre sebep olan tevelliyi birbirinden ayırmış, burada ve başka yerlerde kafirlere dostlukta bulunulmasını yasaklarken, yukarıda aktardıklarımız bazı davranışları yasaklamamıştır. Bilindiği gibi Müslüman erkek, ehl-i kitaptan olan kadın ile evlenebilir. Evlenmesi caiz olduğuna göre, bu kadın ile oturması, yemesi, içmesi ve Allahu Teala'nın eşler arasında olmasını emrettiği bütün iyi davranışlarda bulunması da caizdir. Bilindiği gibi eşler arasında doğal bir sevgi ve merhametin olması istenmektedir. Dolayısıyla Müslüman olmayan bu kadın için de, yasak olan dostluk dışında, sevgi ve merhametin bulunması gerekir.

Bütün bunlar aşırıya kaçmış olan kimi insanların, dostluk konusunda genelleme yaparak, kafirler ile ilişkisi olan herkesi tekfir etmelerinin ne kadar hatalı olduğunu göstermektedir. Burada asıl olarak dikkat çekmek istediğim

[722] 31 Lokman/15

[723] 60 Mümtehine/8-9

mesele ise; davetin, kalpleri ısındırmanın, dini güzel bir vasıf ve hikmet ile anlatmanın bir gereği olarak hitabı yumuşatmak, tartışmayı alevlendirmemek ve iyi muamelede bulunmak, davetin muhatapları açısından önemlidir ve kabullenmelerini artırır. Davet ile ilgili olan bu tür davranışlar, cihadın bir gereği olarak Allahu Teala'nın emrettiği sert ve şiddetli muameleye engel değildir. Allahu Teala cihad ile ilgili olan bu muamele hakkında şöyle buyurur: "Ey Peygamber! Kafirlere ve münafıklara karşı cihad et, onlara karşı sert davran. Onların varacakları yer cehennemdir. O ne kötü bir varış yeridir."[724] Yine şöyle buyurur: "Ey iman edenler! Kafirlerden size yakın olanlara karşı savaşın ve onlar sizde bir sertlik bulsunlar. Biliniz ki Allah sakınanlarla beraberdir."[725] Allahu Teala'nın düşmanlarına karşı savaşmak, tağutları, din ile alay edenleri ve zındıklara karşı amansız olmak, davet alanının dışında kalan bir meseledir. Nitekim Allahu Teala şöyle buyurur: "Ve eğer müşriklerden biri senden eman dilerse, Allah'ın kelamını işitip dinleyinceye kadar ona eman ver, sonra onu güven içinde bulunacağı bir yere ulaştır. İşte böyle (kafirlikte ısrar etmeleri) onların, bilmeyen bir kavim olmalarından dolayıdır."[726]

Allahu Teala, daveti duyma arzusunu göstermiş olduğu için, harp ehlinden dahi olsa, müşriğe eman verilmesini, korunmasını ve güvenliğinin sağlanmasını emretmektedir. Bu ise dolaylı olarak, ona ikram etmenin, yani yedirip içirmenin, barındırmanın, güzel davranmanın ve davetin tam olarak ulaşması için iyilikle muamele etmenin caiz olduğunu gösterir. Buna rağmen iman etmezse, Allahu Teala onun, memleketine emin ve mutmain olarak korkutulmadan ulaştırılmasını emretmektedir.

Bütün bunlar, harp ehlinden olsun veya olmasın daveti işitmek isteyen ile bundan kaçınan, yüz çeviren veya kibirlenen kişi arasında ayırım yapmanın gerekliliğini de bildirmektedir.

Özellikle mustaz'aflık halinin bulunduğu bir dönemde davetini ulaştırmak maksadı ile, bazı kafirlere veya bu kafirlerin memurlarına, hatiplerine ya da bunlara karışmış olan bazı insanlara yumuşak davranan ve iyilikle muamelede bulunanlara karşı, açık bir delil olmadan oldukça sert bir şekilde tavır takınan ve onları şiddetle eleştiren bazılarını gördüm. Halbuki gerçekler bu insanların taşıdıkları şiddet ve nefret üslubundan çok daha etkileyici ve uyarıcıdır. Bütün bunlara rağmen bu kişiler, yumuşak davranmayı kabul

---

[724] 9 Tevbe/73

[725] 9 Tevbe/123

[726] 9 Tevbe/6

etmemekte ve bu davranışın kafirlere yapılan müdahane[727] türünden olduğunu iddia etmektedirler. Hatta bazıları bunu kafirlere dostlukta bulunma olarak görmektedirler. Allahu Teala'dan selamet dileriz.

Bu iddiaların sahipleri yukarıda aktardığımız Mümtehine Suresi'ndeki ayeti kendi görüşlerinin delili olarak aktarırlar. Halbuki ayet onların aleyhine delil niteliğindedir. Çünkü Allahu Teala Mümtehine Suresi'ndeki ayette, özellikle davet alanında insanlara iyilik ile muamelede bulunmayı kesinlikle yasaklamamaktadır.

Ayrıca muharip konumunda olan kafirler için şiddet ve sert davranmanın dışında başka bir muamelenin bulunmadığını iddia etmektedirler. Hatta bazıları Allahu Teala'nın yasakladığı sövme ve hakaret etmeyi de, uygulanması gereken bu muamelenin kapsamına dahil eder. Böylece davetin parlak yüzünü bozdukları gibi, hastalıklı ağızlarıyla dine karşı cinayet de işlemektedirler. Bunlar, alimlerin terminolojisinde "muharip" lafzının, Müslümanlarla arasında anlaşma, zimmet ahdi veya bir yakınlık bulunmayan herkesi kapsadığını bilmemektedirler. Daru'l-harp ehlinden olup, savaşçı nitelikte olmayan kadınlar, çocuklar, kötürümler, hastalar ve buna benzer savaşacak durumda olmayan kişiler, din uğrunda bizimle savaşmayan ve bizi yurdumuzdan çıkarmaya veya çıkarmak için yardım etmeye çalışmayanlar da "muharip" lafzının kapsamına girmektedir. Dolayısıyla "savaşçı", "muharip" olana göre daha özel bir konumdadır. Bu nedenle tefsirciler sözkonusu ayetlerin nüzul sebebi hakkında, Ebu Bekir'in kızı Esma'nın annesinin Mekke'den bazı hediyeler ile birlikte kızının ziyaretine gelmesini ve Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Esma'ya annesini eve alıp, hediyelerini kabul etmesi için izin vermesini aktarırlar.

Sonuç olarak, davet açısından muharip olan veya olmayan kişilere karşı takınılacak tavır, savaş konusunda müstekbirlere, davetten yüz çevirenlere veya dini alaya alanlara ve bununla birlikte kafirlerin geneline takınılacak tavırdan farklıdır.

Kafirlere yapılacak davetin başında takınılacak tavır konusunda Musa'nın *Aleyhisselam* durumu bir misaldir. Allahu Teala onu, dönemin tağutu, muharip ve savaşçı olanların başı olan Firavun'a gönderdi. Bununla birlikte hem Musa'ya ve hem de kardeşine *Aleyhimesselam*, yumuşak bir dil ile hitap etmelerini emretti. Allahu Teala şöyle buyurur: "Firavuna gidin. Çünkü o,

---

[727] Müdahane, "dihân" (ikiyüzlülük)'dan alınmadır. Bunun anlamı ise, farklı bir görüntü vererek işin aslını gizlemektir. Buna göre alimler müdahaneyi, kendisine karşı çıkmaksızın, fasıkla yakınlık kurmak ve onun içinde bulunduğu durumdan hoşnut görünmek olarak yorumlamışlardır. (Çeviren)

kesin olarak azdı. Ona tatlı dille konuşun. Belki o, aklını başına alır veya korkar."[728] Bu emir üzerine hem Musa ve hem de kardeşi Firavun'a bu üslup ile hitap ettiler. Ancak ne zaman ki Firavun bu davetten yüz çevirdi, reddetti, kibirlendi ve tehdit ederek Musa'ya *Aleyhisselam*, "Ey Musa! Senin büyülenmiş olduğunu sanıyorum"[729] deyince, Musa *Aleyhisselam* da ona; "Pekala biliyorsun ki, bunları, birer ibret olmak üzere, ancak, göklerin ve yerin Rabbi indirdi. Ey Firavun! Ben de senin hakikaten mahvolduğunu sanıyorum"[730] diye karşılık verdi.

İbrahim'in *Aleyhisselam* üslubu da böyle olmuştur. Davet yönünden, hikmet, güzel öğüt ve delil ile kavmine hitap ediyor ve babasının hidayeti konusunda elinden gelen çabayı göstererek şöyle diyordu: "Babacığım, hakikaten bana, sana gelmeyen bir ilim geldi. Öyle ise bana uy ki, seni düz yola çıkarayım. Babacağım, şeytana kulluk etme. Çünkü şeytan, çok merhametli olan Allah'a asi oldu. Babacığım, Allah tarafından sana azap dokunup da şeytanın yakını olmandan korkuyorum."[731]

Ancak kavminin yüz çevirmesi, kendilerine gösterilen açık delillere karşı tartışmaları ve batılı savunmaları karşısında İbrahim'in *Aleyhisselam* onlara karşı tavrı da değişti ve şöyle dedi: "Size de, Allah'ı bırakıp tapmakta olduğunuz şeylere de yuh olsun! Siz akıllanmaz mısınız?"[732], "Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir."[733] Allah Teala, İbrahim'in *Aleyhisselam* babasına olan tavrındaki değişiklik hakkında ise şöyle buyurur: "Onun Allah'ın düşmanı olduğu kendisine belli olunca, (af dilemekten vazgeçip) ondan uzaklaştı."[734]

Rasul ve nebilerin sonuncusu olan Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* durumu da böyledir. Kavmi ve akrabalarının hidayete ulaşmaları konusunda insanların en hırslısı idi. Onları cehennem konusunda uyarıyor ve bundan nefislerini nasıl kurtaracaklarını izah ediyordu. Son nefesine kadar amcası Ebu Talib'i buna davet etmiş ve onun hidayetini dilemiştir. Kavminin bu davetten yüz çevirmesi ve kibirlenerek alay etmesi üzerine ise

---

[728] 20 Taha/43-44
[729] 17 İsra/101
[730] 17 İsra/102
[731] 19 Meryem/43-45
[732] 21 Enbiya/67
[733] 60 Mümtehine/4
[734] 9 Tevbe/114

onlara karşı şu tavrı takındı: "Dinleyin ey Kureyş topluluğu, Muhammed'in nefsini elinde bulundurana yemin olsun ki size boğazlama ile geldim."[735]

Dolayısıyla daveti dinleyen, anlamak isteyen ve ilgi duyan kişiler ile davetten yüz çevirip kibirlenen, onu alay ve eğlence konusu yapan kişileri birbirinden ayırmak gerekir. Yine kendisine davetin yeni sunulduğu kişiler ile, uzun zamandır kendisine davet ulaştırıldığı halde kibirlenerek ve yüz çevirerek düşmanca tavır takınmaktan vazgeçmeyen kişileri de birbirinden ayırmak gerekir. Bütün bunlar Allahu Teala'nın bizlere emrettiği ve Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* siyerinde ve sünnetinde açıkladığı hikmet, güzel öğüt ve şer'i siyaset kabilindendir.

Allahu Teala Kitabı'nda bu tavırları ayrıntılı olarak açıklamış, şiddet ve güç kullanmayı uygun olan makamında, yumuşak davranmayı uygun olan makamında, hikmet ve güzel öğüdü uygun olan makamında ve gerekli açıklamada bulunmayı da yine uygun olan makamında zikretmiştir. Bunların her birini uygun olan yerde kullanan Allahu Teala'nın rızasını kazanmış ve davetinde de başarıya ulaşmış olur.

Allahu Teala şöyle buyurur: "Sen, Rabbin yoluna hikmet ve güzel öğütle çağır ve onlarla en güzel şekilde mücadele et. Çünkü Rabbin, kendi yolundan sapanları en iyi bilendir ve O, hidayete erenleri de en iyi bilendir."[736]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, bu ayet ile ilgili olarak insanların üç gruba ayrıldığını söyler: "Birinci grup, hakkı kabul edip bunu itiraf edenlerdir. Bunlar hikmet sahibidirler. İkinci grup, hakkı itiraf eder ancak onunla amel etmez. Bunlara amel etmeleri için öğüt verilmeye devam edilir. Üçüncü grup ise hakkı itiraf etmez. Bu tür kişiler ile en güzel şekilde tartışılır. Çünkü tartışmak, genellikle öfkelenmeye yol açar. Bu nedenle tartışma esnasında, saldıranı defetmeye çalışır gibi en iyi olan yolla tartışma yapmak gerekir ki faydaya ulaşılsın."[737]

Yine şöyle der: "Allahu Teala şöyle buyurur: "İçlerinden zulmedenleri bir yana, ehl-i kitapla ancak en güzel yoldan mücadele edin."[738] Dolayısıyla muhatabımızın zulmetmesi halinde, en güzel olan yol ile kendisiyle tartışmaya devam etmek ile sorumlu değiliz. Bilakis Ebu Bekir *Radıyallahu Anhu*, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* huzurunda; "Ben, senin etrafında toplanmış basit ve yine seni bırakıp kaçmaya meyilli insanlar olduğunu

---

735 İmam Ahmed, Müsned, 7036

736 16 Nahl/125

737 Mecmuu'l-Fetava, 2/33

738 29 Ankebut/46

görüyorum" diyen Urve bin Mes'ud'a şöyle demiştir: "Lat'ın fercini yala! Biz mi kaçıp onu yalnız bırakacağız?!"[739]

Bilindiği gibi izzet Allahu Teala'nın, O'nun Rasul'ünün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve mü'minlerindir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Gevşemeyin, üzülmeyin, iman etmişseniz mutlaka siz en üstünsünüzdür."[740] Mü'min olan, kim olursa olsun en üstün olandır. Allahu Teala, kendisine ve Rasulü'ne düşmanlık yapanlar hakkında şöyle buyurur: "Şüphesiz Allah'a ve Rasulü'ne düşmanlık yapanlar öncekilerin alçaltıldığı gibi alçaltılacaklardır."[741]"[742]

İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* bu iki sözüne dikkat etmek gerekir. Her birinin makamı ayrıdır. Kim bu ikisini karıştırısa, işin içinden çıkamaz ve insanları da çıkmaza sokar.

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, din için kendisi ve ashabıyla savaşan, yurtlarından çıkaran ve çıkarılmalarına yardım eden, kendisine ve ashabına her türlü işkenceyi yapan kavmine iyi davranma ve güzellikle muamele etme konusunda en güzel örneği vermiştir. Mekke'ye fatih olarak girdiği gün onlara en iyi muameleyi göstermiştir. Kafir olmalarına rağmen hepsini serbest bırakmıştır. O gün kendisine "Kerim bir kardeş, kerim bir kardeşin oğlu" dediler ve sonra da kitleler halinde İslam'a girdiler.

Bundan önce de Mekke vadisinin ortasında onlardan bir gruba iyilikte bulunmuştu. O gün kendisini ve ashabını yok etmeye kalkışmışlardı. Allahu Teala, onlardan seksen kişiyi, Rasulü'nün eline esir düşürdü. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onlara iyilikte bulunarak hepsini serbest bıraktı. Bundan daha büyük iyilik olur mu? Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu tür tavırlarını ve uygulamalarını anlatacak olursak, burası bize yetmez. İnsanların Allahu Teala'nın dinine fevc fevc girmelerinde, bu tavırların ve uygulamaların etkilerinin ne kadar büyük olduğu bilinmektedir.

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, bazen kafirlerden hediye kabul etmesi ve onlara hediye vermesi de bu kabildendir. Buhari *Rahimehullah*, Sahih'inin bazı kısımlarında bunlardan örnekler aktarır.[743]

Enes'ten *Radıyallahu Anhu* rivayet edildiğine göre, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, kendisine hizmet eden Yahudi bir çocuğu hastalı-

---

[739] Buhari, Kitabu'ş-Şurut, 2731-2732

[740] 3 Al-i İmran/139

[741] 58 Mücadele/5

[742] Mecmuu'l-Fetava, 3/159

[743] Müşriklerden hediye kabul etme babı, Müşriklere hediye verme babı, Müşriklerin hasta olanlarını ziyaret etme babı

ğında ziyaret etmiş ve onu İslam'a davet etmiştir. Bu davet üzerine çocuk ölmeden önce Müslüman olmuştur. Müslim, Ebu Hureyre'den *Radıyallahu Anhu* şöyle rivayet eder: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kafir bir misafir ağırlamıştı. Derhal onun için bir keçinin sağılmasını emretti. Keçi sağıldı. Kafir sütünü içti. Sonra diğer bir keçinin daha sağılmasını emretti. (Adam doymadı). Bu suretle tam yedi keçinin sütünü içti. Adam yatıp, sabah olunca Müslüman oldu. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bir keçi sağılmasını emretti. Adam sütü içti, sonra ikinci bir keçi daha sağıldı. Fakat bunun sütünü tamamen içemedi..." Allahu Teala, mü'minleri överken şöyle buyurur: "Onlar, kendi canları çekmesine rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler."[744] Müslümanların elindeki esir genellikle muharip ve savaşçı olan kafirlerdir. Bütün bunları burada anlatmak mümkün değildir. Ancak bu aktarılanlar, hakkı isteyenler için yeterli ve faydalıdır.

Bunlar, hakkı isteyenler için olduğu kadar bazı dikkafalılar için de faydalı olan misallerdir. Anlayışlarını genişletip, basiret, hikmet ve olgunluk kazanmaları açısından, bu aktarılanların yararı büyüktür. Allahu Teala'nın, Kitabı'nda açık olan tekfir sebeplerinden olduğunu belirttiği ve dolayısıyla da nass ile küfür olduğu sabit olan tevelli (dostluk) ile, kafire iyi muamelede bulunmanın, güzel davranmanın ve Allahu Teala'ya davet ve bu kabilden olan işlerde onlara karşı hitabı yumuşatmanın birbirine karıştırılmaması gerekir. Bu davranışlar sebebi ile ancak aşırıya kaçan ve dinini maceraya dönüştüren bazıları insanları tekfir eder. Ancak unutmamak gerekir ki bu tür sebeplere binaen yapılan tekfir ile işlenen cinayet, kişinin kendi nefsine yöneliktir.

---

[744] 76 İnsan/8

-17-

KÜFÜR OLAN TEVELLİ (DOSTLUK) İLE, HARAM OLAN MÜDAHANE VEYA MEŞRU OLAN MUDARAT ARASINDA AYIRIM YAPMAMAK

Tekfir konusunda yaygın olan hatalardan biri de, küfür olan tevelli (dostluk) ile, haram olan müdahane veya meşru olan mudarat arasında ayırım yapmamaktır. Müdahane ve mudarat, küfür olan dostluk (tevelli) türünden değildir. Bilakis kafirlere karşı müdahanede bulunmak haram, müdarat ise şer'an caizdir. Hamasetli bazı kişiler bunlar arasında ayırım yapmamakta, bu meselede Allahu Teala'nın uygulamadığı şiddeti uygulamakta ve mendup olan bir şeye karşı çıkmaktadır.

Hatta, sadece mudarat sebebiyle insanları tekfir eden aşırılar da bulunmaktadır. Halbuki bu, haktan sapma ve dalalettir. Bu nedenle tekfir konusunda yapılan hatalar kapsamında bu meseleye de dikkat çekmek ve her birini diğerinden ayırmak gerekir.

İbn-i Hacer *Rahimehullah*, Buhari'nin, Kitabu'l-Edeb bölümünde Ebu'd-Derda'dan *Radıyallahu Anhu* aktardığı; "Biz birtakım insanların yüzlerine karşı gülerdik ancak kalplerimiz onlara lanet ederdi" sözü hakkında şöyle der: İbn-i Battal demiştir ki: 'Mudarat mü'minlerin ahlakındandır. Bu, insanlara kanat germe, yumuşak söz söyleme ve onlara karşı kabalığı bırakmadır. Bu ise yakınlık kurmanın en önemli araçlarından biridir. Bazıları mudaratı müdahane zannetmişlerdir ki bu bir yanılgıdır. Mudarat menduptur, Müdahane ise haramdır. Aradaki fark şudur: Müdahane, "dihan" (ikiyüzlülük) kökünden gelir. Bunun anlamı ise, farklı bir görüntü vererek işin aslını gizlemektir. Buna göre alimler müdahaneyi, kendisine karşı çıkmaksızın, fasıkla yakınlık kurmak ve onun içinde bulunduğu durumdan hoşnut görünmek olarak yorumlamışlardır. Mudarat ise cahile bilmediğini öğretirken, fasığı da yaptığından nehyederken (özellikle de onun yakınlığına ihtiyacı varsa) yumuşak davranmak, içinde bulunduğu durumu yüzüne vurmaksızın ve tenkit etmeksizin, incelik taşıyan söz ve davranışla muamele ederek kaba davranmamaktır.'

"Mudarat, müdafaa'dandır. Bundan maksat, yumuşaklıkla savmaktır. Cabir'den *Radıyallahu Anhu* Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğu rivayet edilir: "İnsanlara mudarada bulunmak sadakadır." Bu hadisi, İbn-i Adiy ve Tabarani Evsat'ta rivayet etmiştir. Senedinde Yusuf bin

Muhammed el-Munkedir vardır ki bu ravi zayıf sayılmıştır. İbn-i Adiy, bu ravi hakkında "Umarım bir sakıncası yoktur" der. İbn-i Ebi Asım, bu hadisi, "Edebu'l-Hukema" isimli kitabında bundan daha iyi bir sened ile rivayet etmiştir. Yine Ebu Hureyre'den de *Radıyallahu Anhu* şöyle rivayet edilir: "Aklın başı, Allah'a imandan sonra insanlara mudarat yapmaktır." Bezzar bu hadisi zayıf bir sened ile rivayet etmiştir."[745]

İbn-i Hacer, aynı konunun, "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* taşkınlık yapacak tabiatte değildi, taşkınlık yapıcı da olmamıştır" bölümünde Kurtubi'nin, Iyad'a uyarak şöyle dediğini nakleder: "Mudarat ile müdahane arasındaki fark şudur: Mudarat dünyanın ya da dinin veya her ikisinin birden yararına olarak dünyadan bir şeyler feda etmektir. Bu ise mübah ve belki de müstehaptır. Müdahane ise dünyanın yararına olarak dini terk etmektir." Bundan da anlaşılmaktadır ki mudarat caizdir ve hatta bazen müstehap olur.

Müdahane ise; bazıları küfre götürecek bir anlam içerecek şekilde tanımlamışsa da, bu terimi kullanan alimlerin çoğu onu küfre götürmeyen haram işlerden biri olarak görür. Taberi *Rahimehullah*, "Onlar isterler ki, yumuşak davranasın da onlar da sana yumuşak davransın"[746] ayetinin açıklamasında şöyle der: "Bu kelime "duhn" (yağ) kökünden alınmıştır. Söz yumuşaklığı yağın yumuşaklığına benzetilmiştir." Hasan Basri *Rahimehullah* şöyle der: "Onlar, din konusunda kendilerine yapmacık davranmanı isterler ki onlar da sana yapmacık davransınlar." Bundan ise, dünyalık fayda için dinin önemsenmemesi manası çıkar ki bu, küfür değil haram hükmündedir. Dolayısıyla eğer ki yapılan iş bununla sınırlı ise ve küfür olan tevelli ya da ona benzer bir seviyeye ulaşmıyorsa, aşırıya kaçan bazılarının yaptıkları gibi, Allahu Teala'nın düşmanlarına karşı müdahanede bulunan kişileri, mücerred olarak bu sebebe binaen tekfir etmek helal olmaz. Çünkü bu, onlara ikramda bulunma, yapmacık davranma ya da küfür ve dine olan düşmanlıkları konusunda onlara yakınlaşmada bulunmadan batılları, fasıklıkları ve münkerleri karşısında sessiz kalmak kabilindendir. Kaldı ki günümüzde bir çoğu korku, mustaz'aflık hali veya bu kafirlerin ıslah edilmeleri gibi gerekçelerinin arkasına sığınarak yaptıkları yalakalıklar için mazerette bulunurlar. İddialarına göre bu yalakalıkları takiyye veya te'vil gibi bir şeydir. Sundukları bu mazeretleri ister doğru, ister yanlış olsun, yaptıkları bu iş, azami olarak haramlar veya büyük günahlar türünden olması nedeni ile onları tekfir etmek helal değildir.

Hatta sırf müdahane sebebine binaen insanları tekfir etmek, haram olan müdahaneden daha büyük sapıklıktır. Allah ve Rasulü'nün tekfir etme-

---

[745] Fethu'l-Bari, 10/529

[746] 68 Kalem/9

diği sebeplere binaen insanları tekfir etmek, en şiddetli va'id'in (tehdit) muhatabı olmak demektir. Hatta Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bunu, Müslüman kişiyi öldürmeye ve dokunulmaz olan kanını dökmeye benzetmiştir. Şari'in küfür olarak nitelediği bir günah elbette başka günahlar gibi değildir. Bilakis ya bir yönü ile bizzat küfürdür ya da küfre götüren bir günahtır. Bu konuda kendisini tehlikeye atanlar, kendi nefislerine ve dinlerine yönelik cinayet işlemektedirler. Acaba kendilerini böyle bir tehlikeye atanlar için, şeriatın belirlediği sınırlar yeterli gelmemekte midir? Şeriatın, Allahu Teala'nın belirlediği sınırların ve tehdidin ötesinde bir yönteme veya tehdide ihtiyacı yoktur. Allahu Teala'nın, bu ümmetten zorluğu giderdiği meselelerde ölçüsüz davrananların ifrat ve tefritine kesinlikle İslam'ın ihtiyacı yoktur. Hak vasattır ve aşırıya kaçanların aşırılıklarından yana olmadığı gibi, kusurda bulunanların ve gevşek davrananların yaptıklarından yana da değildir.

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünnetinde ve davet metodunda bu hastalıklardan kurtulmak isteyenler için yeterli çözüm yolları bulunmaktadır. Buhari *Rahimehullah*, Aişe'den *Radıyallahu Anha* şöyle rivayet etmektedir: "Bir adam Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile görüşmek için izin istedi. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Ona izin verin, aşiretinin ne kötü adamıdır" dedi. Adam girince Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onunla yumuşak konuştu. Adam gidince kendisine, "Ey Allah'ın Rasulü, adama söyleyeceğini söyledin, ondan sonra yumuşak konuştun?" dedim. Bunun üzerine şöyle buyurdu: "Ey Aişe! Kıyamet günü, Allahu Teala yanında mevkice insanların en kötüsü, kabalığından korkarak insanların kendisini terkettiği kimsedir." İbn-i Hacer el-Feth'de, İbn-i Battal'dan ve başkalarından Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* gelen bu kişinin Uyeyne bin Hısn el-Fizari olduğunu ve onun, kavmi tarafından kendisine itaat edilen ahmak bir insan olduğunun söylendiğini nakleder. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ona iltifat etmesi, kendisi ve kabilesinin Müslüman olmasını arzu ettiği içindir. Kadı Iyad onun hakkında şöyle demiştir: "O gün Uyeyne Müslüman değildi veya Müslüman olmuşsa da İslam'ı içten ve samimi değildi."

İbn-i Hacer şöyle der: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ona, güzel muamele ve yumuşak konuşmayı sarfetmiş olsa da, onu sözlü olarak övmemiştir. Dolayısıyla sözü ve fiili arasında çelişki bulunmamaktadır. Bu nedenle onun hakkında Aişe'ye söylediği söz doğru olduğu gibi, ona olan muamelesi de sosyal açıdan güzel bir muameledir.."

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu vasat ve eksiksiz olan yolu ve metodu bizler için en güzel örnektir. Bu şekilde kendisini dinleyenlere nasihatte ve tanımda doğru bilgilendirme ile İslam'ın maslahatı için toplum açısından güzel davranışı ve kalpleri kazanmak için uygun muameleyi biraraya toplamıştır. Bununla birlikte dinde ifrat ve tefrite de yönelmemiştir. Bu tavrında, dinden en küçük bir fedakarlıkta bulunmadığı gibi, en ufak bir

çirkin davranış ve sözden de uzak durmuştur. Bu yüce ahlak ve büyük kavrayış nerede, aşırıya kaçan bazı kişilerin sınırları daraltan uygulamaları nerede?!

Aşırıya kaçan bu kişilerden, muhalifini bid'atçılık ile suçlayan ve hatta Allahu Teala'nın dininde küfür türünden olmayan sebepler ile onu tekfir eden bazı kişiler gördüm. Bunların, zayıf akılları nedeni ile tekfire sebep olarak algıladıkları fiil veya sözlerden bazıları mübah olan mudarat türünden ve yine bazıları da haram olan müdahane türünden olan şeylerdir. Kafirler ile oturup kalkan veya ziyaret eden, yanlarına giren, yüzlerine gülümseyen, onlara yumuşak muamele de bulunan herkesi tekfir etmektedirler. Dolayısıyla onlara göre, kafirler ile tokalaşan, şakalaşan ve yalakalık yapanlar evleviyatla tekfir edilmeyi haketmektedirler. Doğru olan ise bu tavırların tamamını aynı seviyede değerlendirmemektir. Sadece bu tavırlara binaen insanları tekfir caiz değildir.

Davet maksadı ile kafirleri ziyaret etmek, onlarla oturmak, yanlarına girmek, yumuşak dil ile hitapta bulunmak, en iyi yol ile onlarla tartışmak, hikmet ve güzel öğüt ile onlara açıklamada bulunmak meşru olan tavırlardır. Yukarıda da aktardığımız gibi Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hasta olan Yahudi çocuğu ziyaret etmiş, onu dine davet etmiş ve o çocuk da bu davete icabet etmiştir. Dolayısıyla Müslümanın, hasta olan kafiri ziyaret etmesi ve Müslüman olmasını umarak ona iyilikle muamelede bulunması caizdir.

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Mekke ve Medine'de kafirlerin meclislerine gider, onlara daveti iletir ve eziyetlerine katlanırdı. Buhari, "Kitabu'l-Edeb" kısmında Usame bin Zeyd'ten *Radıyallahu Anhu* şöyle rivayet eder: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Bedir vak'asından önce bir gün, üzerinde Fedek dokuması saçaklı bir kadife örtü konulmuş palanlı bir merkep üzerine bindi. Arka tarafında da Usame olduğu halde Haris ibnu'l-Hazrecoğulları mahallesindeki evinde hasta bulunan Sa'd bin Ubade'ye hasta ziyaretine gidiyordu. İkisi giderken nihayet yolda aralarında Abdullah ibn Ubey ibn Selul'un bulunduğu bir meclise uğradılar. Bu vak'a Abdullah bin Ubey'in Müslüman olmasından önce idi. Bu mecliste Müslümanlardan, müşriklerden ve Yahudilerden olan bir takım insanlar vardı. Müslümanların içinde (şair) Abdullah ibn-i Revaha da bulunuyordu. Merkebin kaldırdığı toz, meclisi kaplayınca Abdullah ibn-i Ubey, kaftanıyla burnunu kapadı ve "Bizim üzerimize tozlatmayın" dedi. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* orada durup merkebinden indi, onları Allah'a davet etti ve onlara karşı Kur'an okudu. Bunun üzerine Abdullah ibn-i Ubey ibn-i Selul, "Ey adam, bu söylediklerin gerçek ise bunlardan daha güzel bir şey olamaz. Fakat bizim meclislerimize gelip de bizleri bununla ezalandırma. Kendi menziline git, sana gelen olursa ona anlat" dedi. Abdullah bin Revaha, "Evet ey Allah'ın Rasulü, sen

bizim meclislerimizde (her zaman) bizleri Kur'an ile ört, bürü! Çünkü bizler senin konuşmanı ve Kur'an okumanı çok seviyoruz" dedi. Bunun üzerine Müslümanlar, müşrikler, Yahudiler sövüşmeye başladılar, hatta birbirlerine doğru kalkışıp döğüşmeye yaklaştılar. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ise onları devamlı yatıştırıyordu, nihayet sakinleşip sustular. Bundan sonra Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, merkebine binip yürüdü. Nihayet Sa'd ibn Ubade'nin evine varıp yanına girdi. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Sa'd'a hitaben; "Ey Sa'd! (Abdullah ibn-i Ubey'i kastederek) Ebu Hubab'ın söylediklerini işitmedin mi? O şöyle şöyle söyledi" diye biraz önce geçen olayı anlattı."

İbn-i Hacer, İbn-i Battal'dan şöyle dediğini nakleder: "İslam'a girmelerinin umulması veya onlardan bir yarar elde edilmesi maksadı ile müşriklere künyeleri ile hitap etmek caizdir." Nevevi ise bu konuda şöyle der: "Fazilet sahipleri ve onların yakınlarına künyeleri ile hitap etmek, edep yönünden daha uygundur." Yine şöyle der: "Öncekiler, gerek konuşmalarında olsun ve gerekse yazışmalarında olsun birbirlerini künyeleri ile anarak saygıda bulunurlardı. Bu davanışı, kibarlık ve saygının en üst mertebesi olarak kabul ederlerdi."[747]

Bütün bunlar, kendilerini İslam'a davet etmek maksadı ile müşrik ve kafirlerin yanına girmek, onlarla oturmak, konuşmak ve bu daveti onlara hikmet ve güzel öğüt ile ulaştırmanın caiz olduğunu göstermektedir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Sen, Rabbin yoluna hikmet ve güzel öğütle çağır ve onlarla en güzel şekilde mücadele et. Çünkü Rabbin, kendi yolundan sapanları en iyi bilendir ve O, hidayete erenleri de en iyi bilendir."[748] Bu ve buna benzer nassları yukarıda aktarmıştık.

Bütün bunlar caiz ve meşru olan işlerdir. Bu türden olan işlerin caiz olduğunu ancak gafil ve cahil olanlar ile Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünnetinden ve siyerinden habersiz olan kişi inkar eder. Bu gibi şeylerden dolayı insanları tekfir etmek, günahlardan dolayı insanları tekfir eden Haricilerin bid'atlarından daha kötü ve daha çirkindir.

Bu gibi kişilerin, tekfir için bir sebep olarak kabul ettikleri bazı şeyler, haram niteliğinde bile olmayan işlerdir. Kafirler ile tokalaşmak, yüzlerine gülümsemek ve onlara iltifat etmek gibi bazı davranışlar bu kabildendir. Daveti ulaştırmak veya dine girmeleri umulan kişilerin gönüllerini kazanmak amacı dışında bu tür davranışların yapılmasını mekruh olarak görsek bile, bunlar haram derecesine ulaşmamaktadır.

---

747 El-Ezkar'dan naklen.

748 16 Nahl/125

Tağutların ve şirk anayasalarının askerlerinden olan bazıları ile sadece tokalaşmaları sebebi ile insanları tekfir eden veya onları sadece bu tokalaşmalarından dolayı haktan sapmak, kafirlere meyletmek ve bid'atçılık ile suçlayan aşırılar bulunmaktadır. Halbuki bunu yasaklayan hiçbir delilleri de yoktur. Biz, davetimizi ilan etmek ve şirk ve onun destekçilerinden beri olduğumuzu göstermek amacı ile tağutlar ve onların askerleri ile tokalaşmayı mekruh olarak görüyoruz. İmam Ahmed *Rahimehullah*, zimmet ehli ile tokalaşmanın hükmünün sorulması üzerine, bunun mekruh olduğunu bildirmiştir.[749] Dolayısıyla muharip kafirler ile tokalaşmanın mekruh olması evlaviyat ile geçerlidir. Bununla birlikte, yasaklayan bir nassın bulunmaması sebebi ile onlarla tokalaşmanın haram olduğunu söylemiyoruz. Bunun kalpler arası muhabbete yol açabileceğini düşünüyoruz. Bilindiği gibi fıkıhta şöyle bir kural vardır: "Yasak, bir kötülük yolunu kapamak (Seddu'z-zeria) maksadı ile yapılmışsa, maslahat için kaldırılabilir." Bu nedenle kalplerin dine ısındırılması, davetin ulaştırılması, bir zararın def edilmesi ya da buna benzer bir maslahatın elde edilmesi maksadı ile kafirlerle tokalaşmayı yasaklamıyoruz. Müslüman kişi, içerisinde bulunduğu durumu göz önünde bulundurarak, bunun hesabını yapmalıdır. Özellikle dine açıkça düşmanlıkta bulunduğu bilinmeyen kafirlerden böyle bir teşebbüs olursa, tokalaşmakta bir sakınca yoktur.

Tokalaşmanın durumu, hakkında açıkça yasak olan selamlaşmanın durumu gibi değildir. Şari', selamlaşmayı muhabbetin sebebi olarak belirtmektedir. Müslim'in rivayet ettiği şu hadis bu kabildendir: "İman etmedikçe cennete giremezsiniz, birbirinizi sevmedikçe iman etmiş olmazsınız. Yaptığınız takdirde birbirinizi seveceğiniz şeyi haber vereyim mi? Aranızda selamı yayın."[750]

Sevginin ancak Müslümanlar arasında olması istenir ve bunun üzerinde titizlik gösterilir. Müşriklere ve kafirlere sevgi beslemek ise yasaklanmıştır. Bu nedenle müşrikler selam vermediği halde, onlara selam vermeyi yasaklayan açık nasslar bulunmaktadır. Müslim'in rivayet ettiği şu hadisler bu kabildendir: "Yahudi veya Hristiyanlarla karşılaşınca önce siz selam vermeyin"[751], "Müşriklerle karşılaşırsanız, önce siz onlara selam vermeyin."[752]

---

[749] El-Muğni, Kitabu'l-Cizye

[750] Müslim

[751] Müslim

[752] Müslim

Tokalaşmanın durumu ise böyle değildir. Kafirler ile tokalaşmayı yasaklayan sahih bir haber yoktur.[753] Dolayısıyla buna muhalefet edenlerin bid'atçı olduğunu söylemek, onları tokalaşmalarından dolayı karalamak veya tekfir etmek helal değildir.

Sonuç olarak, bütün bu sayılan işleri aynı seviyede değerlendirmek, Allahu Teala'nın, Kitap'ı ve mizanı onun ile indirdiği adalet ve itidal ölçüsüne aykırıdır. Allahu Teala Kitabı'nda, şeriata olan muhalefet niteliğindeki işlerin tamamının aynı seviyede olmadığını, bunlardan bazılarının küfür, bazılarının fısk ve bazılarının da isyan türünden olduğunu bildirmemektedir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Küfrü, fıskı ve isyanı da size çirkin göstermiştir."[754] Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, bazı günahların küçük günah türünden, bazılarının büyük günah türünden ve bazılarının da kişiyi dinden çıkaran günah türünden olduğunu açıklamıştır.

Önceki bölümlerde açıkladığımız gibi, küfrün de dereceleri bulunmaktadır ve bazıları bazılarından derece olarak daha kötüdür. Dolayısıyla işlenmesi mekruh olan veya terkedilmesi müstehap olan ya da mübah olan bir sebebe binaen insanları tekfir etmek bir yana, bazı aşırıya kaçanların yaptıkları gibi haram hükmünde olan sebeplere binaen bile insanları tekfir etmek helal değildir. Küfür olan tevelli ile, haram olan müdahaneyi birbirine karıştırmak da bu kabildendir. Şeriatın, kendisinin belirlediği yasaklar dışında başka yasaklara ihtiyacı yoktur.

---

[753] "Musafaha yapmak, selamın tamamındandır" hadisi birçok yönden zayıftır. Yine "Tokalaşınız, kini sizden giderir" hadisini de Malik illetli olarak Ata el-Horasani'den rivayet etmiştir. Bakınız: Et-Terğib ve't-Terhib, 3/278. Bu sözler Bişr el-Ensari yolu ile de rivayet edilir. Bu kişi ise, el-Ukayli ve İbn-i Adiy'in belirttiği gibi hadis uyduranlardandır.

[754] 49 Hucurat/7

-18-

KÜFÜR OLAN TEVELLİ (DOSTLUK) İLE, CAİZ OLAN TAKİYYEYİ BİRBİRİNE KARIŞTIRMAK

Tekfir konusunda yaygın olan hatalardan biri de, küfür olan tevelli (dostluk) ile, caiz olan takiyye arasında ayırım yapmamaktır.

Küfür olan tevelli; kafirlere destek olmak, dil ve el ile muvahhidlere karşı onlara yardım etmek, küfür ve şirklerini benimseyip onlara destek olmaktır. Allahu Teala şöyle buyurur: "İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır."[755]

Takiyye ise; Müslümanın, kafirlerden korkması halinde caizdir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Mü'minler, mü'minleri bırakıp da kafirleri dost edinmesinler. Kim bunu yaparsa, artık Allah'tan hiçbir şey beklemesin. Ancak kafirlerden gelebilecek bir tehlikeden sakınmanız başkadır. Allah, kendisine karşı (gelmekten) sizi sakındırıyor. Dönüş yalnızca O'nadır."[756] Bu, düşmanlığı gizleyerek kafirlerden sakınmak ve korku halinde, küfürlerinde onlara destek olmamak, onları dost edinmemek veya buna benzer herhangi bir küfür sebebini işlememek şartı ile onlara mudaratta bulunmaktır.

Takiyye, mustaz'af Müslüman için bir ruhsattır. Bu ruhsatı kullanan bir Müslümanı, mücerred olarak bunu işlemesinden dolayı karalamak, münafık olduğunu söylemek veya bundan dolayı onu tekfir etmek ve İslam'ının sıhhatinin bir şartı olarak kafirlere düşmanlığını izhar etmesini şart koşmak helal değildir.

Kafirlere olan düşmanlığın izhar edilmesi en mükemmel tavır ve Taifetu'l-Mansura'nın sıfatlarından biri olsa da, bütün herkes ve özellikle de mustaz'aflar için zaruri değildir. Sadece düşmanlığın kalpte olması onlar için yeterlidir. Küfür olan tevelli veya buna benzer İslam'ı bozan sebeplerden birini işlemediği sürece sadece takıyye sebebi ile insanları tekfir etmek caiz değildir. Çünkü takıyye küfür olan muvalat türünden değildir.

İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* şöyle der: "Bilindiği gibi takiyye, muvalat değildir. Allahu Teala, mü'minlerin kafirlere muvalatta bulunmalarını yasakladığında, bu emir, onlara düşman olmayı, ilgiyi kesmeyi ve her durumda

---

[755] 5 Maide/51

[756] 3 Al-i İmran/28

onlara olan düşmanlık konusunda samimi olmayı gerektirmiştir. Ancak onların şerrinden korkmaları halinde takiyye yapmalarının mübah olduğunu belirtmiştir."[757]

Takiyyenin küfür olan muvalat türünden olmadığına delalet eden şeylerden biri de, ikrah bulunmadığı halde salt korku sebebi ile caiz olmasıdır. Halbuki tevellinin izharı, ancak hakiki ikrahın bulunması halinde caiz olur. Tek başına korku, tevelli için mazeret değildir. Bu nedenle Allahu Teala, salt korkuyu tevelli için mazeret olarak gösterenleri kınayarak şöyle buyurur: "İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır."[758] Allahu Teala, bir sonraki ayette de şöyle buyurur: "Kalblerinde hastalık bulunanların: 'Başımıza bir felaketin gelmesinden korkuyoruz' diyerek onların arasına koşuştuklarını görürsün."[759]

Allahu Teala, bu tür kişilerin kalblerinde hastalık bulunduğunu ve yine "Onların bütün yaptıkları boşa gitmiştir de kaybedenlerden olmuşlardır"[760] buyurarak onların amellerinin boşa gittiğini ve kafirlerden olduklarını belirtmiştir. Dolayısıyla Allahu Teala ikrah niteliğinde olmayan korkuyu, takıyyenin aksine, tevellinin izhar edilmesi için mazeret olarak kabul etmemektedir.

İbn-i Hacer *Rahimehullah*, "Kitabu'l-İkrah" bölümünün başında, Hasan Basri'nin "Takiyye, kıyamet gününe kadar vardır" sözünü naklettikten sonra şöyle der: "Takiyye, kişinin, kalbinde taşıdığı itikadını ve buna benzer görüşlerini başkasına açmaktan sakınmasıdır." Yukarıda aktardığımız gibi Buhari, Ebu'd-Derda'dan şu sözünü nakleder: "Biz birtakım insanların yüzlerine karşı gülerdik ancak kalplerimiz onlara lanet ederdi." Bu ise, takiyye halinde, kişinin kalbinde kafirlere olan düşmanlığı devam etmesinin vacip olduğunu gösterir. Çünkü bu düşmanlığın tümden yok olup, zıddının (onlara dostluğun) bulunması; imanı bozan sebeplerdendir.

Takiyye anında terkedilmesi mübah olan şey, düşmanlığın aslı değil bunun açığa vurulmasıdır. Abdullatif bin Abdurrahman Alu'ş-şeyh şöyle der: "Düşmanlığın izhar edilmesi, düşmanlığın bulunmasından başka bir şeydir. Korku ve acizlik durumunda, düşmanlığını izhar etmeyen kişi mazur kabul edilir. Çünkü Allahu Teala şöyle buyurur: "Ancak kafirlerden gelebilecek bir tehlikeden sakınmanız başkadır."[761]

---

[757] Bedaiu'l-Fevaid, 2/69

[758] 5 Maide/51

[759] 5 Maide/52

[760] 5 Maide/53

[761] 3 Al-i İmran/28

Düşmanlığın aslının bulunması ise zaruridir. Çünkü tağutu reddetme kapsamına girmektedir. Bununla birlikte mü'minde bulunması gereken Allah ve Rasulü'nü sevme zaruretinin de gereklerindendir."[762]

Dolayısıyla günümüz vakıası olan zayıflık halinin gölgesinde, genel olarak bütün Müslümanlar için tağutlar ve onların destekçileri konumundakilere olan düşmanlığın izhar edilmesini şart koşmak ve aşırıya kaçan bazılarının yaptıkları gibi, bunu izhar etmeyen kişinin muvahhid ve hatta Müslüman olmadığını söylemek caiz değildir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* döneminde, Mekke'de imanını gizleyen nice mü'minler bulunuyordu. Hatta Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bazılarına bunu emretmiştir. Ebu Zer'in *Radıyallahu Anhu* Müslüman oluşu ile ilgili olarak Buhari'de aktarılan kıssada, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ona şöyle dediği rivayet edilir: "Ey Ebu Zer, bu işi gizli tut ve memleketine dön. Ortaya çıktığımızı duyduğun zaman çık gel."[763]

Bu dini ayakta tutan ve onu ilan eden bir taife olduğu müddetçe, bu taife, ümmetin üzerine düşen görevi yerine getiriyor demektir. Dolayısıyla bu, İslam'ın sıhhatinin şartlarından olmadığı gibi, herkes üzerine vacip de değildir.

Şart olan ise, küfre ve kafirlere düşmanlığın kalpte bulunması ve devam etmesidir. Avam ve mustaz'af kesimden olup, takıyye veya mübah olan mudarat yapan ve kafirlere olan düşmanlığını izhar etmeyen insanları tekfir eden bazıları, bu görüşlerini, Muhammed bin Abdulvehhab ve diğer Necidli davet alimlerinin, düşmanlığı izhar etmenin İbrahim ve bütün peygamberlerin *Aleyhimisselam* daveti olduğu yönündeki görüşleri ile ilişkilendirmeye çalışmaktadırlar.

Muhammed bin Abdulvehhab'ın *Rahimehullah*, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, kendilerini İslam'a davet etmesini ve putların hiçbir yarar ve zarar vermediğini söylemesini, kendilerine ve putlarına birer hakaret olarak algılayan müşrikler hakkındaki sözlerinden birisi şudur:

"Bunu bildikten sonra, Allahu Teala'yı birlese ve şirki terketse bile, kişinin İslam'ının istikamet üzere olmasının ancak müşriklere düşmanlıkla, onlara düşmanlığı ve buğzu açıklamakla mümkün olduğunu da öğrendin demektir. Çünkü Allahu Teala şöyle buyurmuştur: "Allah'a ve ahiret gününe iman eden bir toplumun (babaları, oğulları, kardeşleri yahut akrabaları da

---

[762] Er-Resailu'l-Mufide

[763] Buhari, hadis no:3522

olsa) Allah'a ve Rasulü'ne düşmanlık yapanlara dostluk beslediğini göremezsin."" [764]

Muhammed bin Abdullatif Alu'ş-şeyh şöyle der: "Allahu Teala seni ve bizi, sevdiği ve razı olduğu şeylere muvaffak etsin. Bil ki; kişinin din ve İslam'ının istikameti, ancak Allah ve Rasulü'nün düşmanlarına düşman olmasıyla sağlanır." [765]

Aktardığımız bu sözler delil niteliğinde değildir. Çünkü alimlerin sözleri delil olamazlar, delillendirilirler. Bu sözler hüccet olacak şer'i deliller değildir. Bilakis masum olmayan insanların sözleridir ve delillendirilmeye muhtaçtır. Bununla birlikte bu sözlerin hiç birisinde, avam kesimden olup, İslam'ı bozan herhangi bir küfür sebebi işlemediği halde, sadece kafirlere olan düşmanlığını haykırmaması sebebi ile insanların tekfir olunacağına dair herhangi bir delil bulunmamaktadır. Çünkü açıkça görüldüğü gibi bu sözlerde, düşmanlığını izhar etmemesi halinde kişinin İslam'ın dışına çıkıp kafir olduğuna dair herhangi bir ibare bulunmamaktadır. Sadece böyle bir kişinin dininde istikamet üzere olmadığı bildirilmektedir.

Bu alimlerin ve benzerlerinin söylediklerini, Allahu Teala'nın düşmanlarına buğzu ve düşmanlığı izhar etmenin, onlardan ve şirklerinden ilgiyi kesmenin önemini vurgulamak maksadı ile ondört sene önce "Milleti İbrahim" isimli kitabımda aktarmış ve dipnotta şunları yazmıştım: "Burada kastedilen düşmanlığın aslı ise ifade geneldir ve bu hali ile alınır. Ancak kastedilen, genel manadaki düşmanlık, bunun ayrıntıları ve açığa vurulması ise kişinin İslam'ının aslının yokluğunu değil istikamet üzere olmadığını belirttiği söylenir. Şeyh Abdullatif'in "Misbahu'z-Zalam" isimli kitabında bu konunun ayrıntılı açıklamaları bulunmaktadır. İsteyen oraya müracaat edebilir. Bu açıklamalarının birinde şöyle der: "İmam'ın (Muhammed ibn-i Abdulvehhab) sözlerinden kafirlere olan düşmanlığını izhar etmeyen kişilerin tekfir edildiğini anlamak, yanlış ve geçersiz olur..." Günümüz davetçilerinin çoğunun niteliklerini unuttuğu bu temelin önemini açıklamak maksadı ile onların bu mesele ile ilgili olan sözlerini burada aktardık. Aslında söz açıktır. Ancak, bulanık suda avlanmaya çalışan bazı kişilerin, bizi Haricilikle suçlamalarına engel olabilmek için ilave açıklamada bulunmayı istedim." [766]

---

[764] 58 Mücadele/22. Ed-Dureru's-Seniyye, 93, Cihad bölümü.

[765] Ed-Dureru's-Seniyye, 208, Cihad bölümü

[766] Milleti İbrahim, 10, Birinci basım, Dipnottan alıntı. Bu kitabın, Süvaka Hapishanesi'nde bulunduğum sıralarda, ziyaretçi salonunun parmaklıklarından yaprak yaprak girmesini Allahu Teala kolaylaştırdı. Bir araya getirilmesi ve cilt yapılması tamamlandı. Sonra tağutların bütün engellemelerine rağmen bizimle beraber hapishaneleri bir bir dolaştı. Bunun birlikte zaten hapishanede bulunan kardeşlerimize kitabın içeriğini önceden özetlemiştim.

Lütfu, keremi ve hidayetinden dolayı Allahu Teala'ya hamdediyorum. Bugün zincirler içinde ve hapishanelerde yazdıklarımız, daha önce dışarıda ve rahat ortamda yazdıklarımızın aynısıdır. Akidesini tepkisel olarak veya hapishanedeki baskı ortamına göre belirleyenlerden değiliz. Allahım! Ey İslam'ın ve Müslümanların velisi! Seninle karşılaşıncaya kadar bize İslam üzere sebat ver!

Birinci Cildin Sonu

İÇİNDEKİLER

DAVET SERİSİ – BİRİNCİ ADIM		
1. Kitap	Müslümanların Birliğini Sağlayacak Temel Esaslar	Abdu'l-Mun'im Mustafa
2. Kitap	Taifetu'l Mansura'nın Özellikleri	Abdu'l-Mun'im Mustafa
3. Kitap	Ehl-i Sünnet'in Menheci ve Cihadın Esasları	Abdulkadir bin Abdulaziz
4. Kitap	Millet-i İbrahim	Ebu Muhammed Âsım
DAVET SERİSİ – İKİNCİ ADIM		
1. Kitap	İman ve Küfür	Abdulkadir bin Abdulaziz
2. Kitap	Cehalet Özrü	Abdulkadir bin Abdulaziz
3. Kitap	Demokrasi Dindir	Ebu Muhammed Âsım
4. Kitap	Tağut ve Destekçileri	Abdulkadir bin Abdulaziz
5. Kitap	Tağutların Destekçileri Hakkındaki Şüphelerin Aydınlatılması	Ebu Muhammed Âsım
6. Kitap	Dostluk ve Düşmanlık	Abdulkadir bin Abdulaziz
7. Kitap	Ülkelerin Hükümleri	Abdulkadir bin Abdulaziz
8. Kitap	Cihada Teşvik	Ebu Kuteybe eş-Şâmi
9. Kitap	İslam Erlerine Nasihatler	Süleyman Davud
ARAŞTIRMA SERİSİ		
1. Kitap	El-Umde Fi İ'dadi'l-Udde	Abdulkadir bin Abdulaziz
2. Kitap	El-Cihad ve'l-İctihad	Ebu Katâde
3. Kitap	Tekfirde Aşırılıktan Sakındırma Konusunda Otuz Risale 1-2	Ebu Muhammed Âsım El-Makdisi
4. Kitap	Akidemiz	Ebu Muhammed Âsım
5. Kitap	İslam'da Şehadet Operasyonları	Derleme

NASİHAT

Müslüman kardeşim! Bu kitapçık, Allahu Teala'nın izniyle faydalı bilgiler içermektedir. Allah'a hamd olsun ki biz, şer'i delili olmayan hiçbir söz söylemiyoruz. Senden de, şer'i bir delili olmadıkça hiçbir sözü kabul etmemeni istiyoruz. Böylece yol kesen eşkıyaların, Allah'a davet adı altında seni aldatmasına izin verme. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Bir ayet dahi olsa benden ulaştırın"[767] ve yine "Şahit olanlar, olmayanlara duyursun"[768] vasiyeti gereğince bu kitapçığın, kardeşlerinin, tanıdıklarının ve diğer Müslümanların arasında yayılması için gayret et. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Allah'ın senin elinle bir kişiyi hidayete ulaştırması, kızıl develere sahip olmandan daha hayırlıdır."[769]

Kardeşim, bil ki bu ve buna benzer yayınları Müslümanlar arasında yayman, Allahu Teala'nın yolunda bir cihaddır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Müşriklere karşı mallarınız, canlarınız ve dillerinizle cihad edin."[770]

Allahu Teala, bu ve buna benzer yayınların Müslümanlar arasında yayılması için gayret eden herkesi birçok hayır ile mükafatlandırsın, Allahumme Amin.

www.davetvecihad.com

767 Buhari

768 Müttefekun Aleyhi

769 Müttefekun Aleyhi

770 Ebu Davud, sahih bir senedle rivayet etmiştir.

TEKFİRDE AŞIRILIKTAN SAKINDIRMA KONUSUNDA

OTUZ RİSALE

İkinci Cilt

Ebu Muhammed Asım el-Makdisi

www.davetvecihad.com

TEKFİRDE AŞIRILIKTAN SAKINDIRMA KONUSUNDA

OTUZ RİSALE

İkinci Cilt

Ebu Muhammed Âsım el-Makdisî

www.davetvecihad.com

Araştırma Serisi
3. Kitap

İrtibat Adreslerimiz

davetvecihad@gawab.com

davetvecihad@maktoob.com

elhadid@gawab.com

Kitabın Orjinal İsmi

الرســالة الثــلاثينيـة

في التحذير من الغلـو فـي التـكفير

أو

رسالة الجفر في أن الغلو في التكفير يودي إلى الكفر

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

-19-

"YÖNETİCİLERİN KÜFRÜNE KARŞI SESSİZ KALMAK, ONLARIN KÜFRÜNE RAZI OLMAYI İFADE EDER" GEREKÇESİYLE TEKFİR ETMEK VE MUSTAZ'AF OLMA DURUMUNU GÖZÖNÜNDE BULUNDURMAMAK

Tekfir konusunda yapılan hatalardan biri de, mustaz'af olma durumunu gözönünde bulundurmadan, kafir yöneticilere karşı sessiz kalma, bulundukları makamdan uzaklaştırılmaları için gereken gayreti göstermeme ve bu yöneticilere karşı cihad amelini yerine getirmeme halinin, bu kafir yöneticilerden razı olmayı gerektirdiği gerekçesiyle insanları tekfir etmektir. Ehl-i Sünnet hakka uyar ve yaratılana da merhamet eder. Alimlerimiz akaid kitaplarında Ehl-i Sünnet'i, zayıfa merhamet etmeyen, hata kabul etmeyen, kimseyi mazur saymayan ve Müslümanlara karşı katı davranan bid'at ehlinden ayırmak için böyle tanımlarlar.

Boş hamaset sahibi aşırılardan öyle kişiler bulunmaktadır ki, Müslüman halka acımamakta ve kafir yöneticilerin musallat olması sonucu bugün her yerde genel musibet halini alan mustaz'aflığı hiç mi hiç gözönünde bulundurmamaktadır. Bunlar, Müslümanları güçlerinin yetmediği ile mükellef tutmaktadırlar. Bugün, Müslümanların yaşadığı memleketlerde egemen konumda olan kafir yönetimleri değiştirmek için cihad amelini yerine getirmeleri gerektiğini, aksi halde bu yönetimlere karşı sessiz kalmaları ve bunları

değiştirme gayreti içinde bulunmamaları gerekçesine binaen tekfir edileceklerini iddia ederler. Tağutlara karşı cihad amelini yerine getirmeyen her Müslümana aynı muameleyi uygularlar. Mustaz'aflık haline itibar etmemeleri sebebi ile güç yetirebilme ve güç yetirememe hallerini birbirinden ayırmazlar. Allahu Teala'nın cihada katılmayan ve genel seferberlikten geri kalan kişilere yönelik olan tehdit ayetlerini de, bu sözlerine delil olarak kullanırlar. Bu ayetlerden birisi şudur: "Eğer (gerektiğinde savaşa) çıkmazsanız, (Allah) sizi pek elem verici bir azap ile cezalandırır ve yerinize sizden başka bir kavim getirir; siz (savaşa çıkmamakla) O'na hiçbir zarar veremezsiniz. Allah her şeye kadirdir."[1] Bu kişiler, Allahu Teala'nın bu ayetini ve neye delalet ettiğini anlasalardı, bu ve benzeri ayetlerde tekfire delalet eden hiçbir şeyin olmadığını görürlerdi. Gerek dünyada uygulanacak ceza konusunu ve gerekse ahirette uygulanacak olan acıklı azap konusunu ihtiva eden her delilin tekfiri gerektirmediğini, Tevhid ehlinden olup işlediği günahlar veya terkettiği bazı vacipler sebebi ile ateşe girip azap gören, sonra Allahu Teala'nın rahmet ve lütfu ile oradan çıkıp cennete girenler olacağını önceki bölümlerde belirttik. Tehdit içeren nassların çoğunun delaletinin ihtimalli olduğunu ve bu nassları açıklayan başka nasslar ışığında konuyu iyice anlamadan sadece bu nasslara binaen tekfir etmenin caiz olmadığını aktarmıştık.

Şüphe yok ki, Müslüman ülkelerde yönetimi ele geçirerek Müslümanların başına musallat olan kafirler ile cihad etmek, insanları, onların zorbalıklarından, kula kulluktan ve bu tağutların karanlık şirk kanunlarından kurtarıp Allahu Teala'nın dinine kavuşturmak ve yeryüzünde Tevhid'i egemen kılmak, Allahu Teala'nın kullarına farz kıldığı vaciplerin başında gelmektedir.[2]

Ancak bu böyle olmakla beraber, sadece farz olan cihadı terketmesi, kişinin kafir olması için yeterli bir sebep niteliğinde değildir. Bu terk, vacip olan imanda taksirdir. Dolayısıyla bu konudaki tehdit (va'id), Allahu Teala'nın kafirler için yaptığı tehdit değil, asi Müslümanlar hakkında yapılan bir tehidittir. Bu tehididi hakeden Müslümanın, Allahu Teala'nın kendisini bağışlamaması halinde gireceği ateş, Tevhid ehlinden olan günahkar Müslümanların gireceği ateştir. Yoksa kafirler için hazırlanan ve onların yeri ve karargahı olan ateş değildir. Çünkü cehennem tabaka tabakadır. Münafıklar bunun alt tabakasındadır. Tevhid ehlinden olan günahkarların azap göreceği tabaka ise, kafirlerin sonsuz azabı tadacakları yerin aksine, geçici ve muvakkat azabın görüleceği tabakadır.

---

[1] 9 Tevbe/39

[2] Bunun delillerini "Nezu'l-Husam fi Vücubi Kitali Kefarati'l-Hukkam ve Munazaati'l-Vulati Hatta Yekune'd-Dinu Kulluhu Lillahi" isimli kitabımızda açıkladık.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Farkı belirten şeylerden biri de Allahu Teala'nın şöyle buyurmasıdır; "..Onlar için alçaltıcı bir azap hazırlamıştır"[3]. Azap ancak kafirler için hazırlanmıştır. Cehennem onlar icin var olmuştur. Çünkü oraya girmeleri kaçınılmazdır ve oradan çıkamayacaklardır. Mü'minlerden büyük günah sahiplerinin Allahu Teala'nın kendilerini bağışlaması halinde oraya girmemeleri de caizdir. Girseler bile bir müddet sonra oradan çıkarlar.

Allahu Teala, "Kafirler için hazırlanmış olan ateşten sakının"[4] buyurmaktadır. Allahu Teala, mü'minlere faiz almamalarını, kendisinden korkmalarını, kafirler için hazırlanmış olan ateşten sakınmalarını emretmiştir. Faiz aldıkları ve diğer günahları işledikleri taktirde kafirler için hazırlanmış olan ateşe girmelerinden endişe edilir. Hadiste şöyle denilmiştir: "Cehennem ehli olanlar, orada ne ölür ne de dirilirler."[5] Bazı toplulukları ise ateşten bir alev yalar, sonra Allahu Teala onları oradan çıkarır."[6]

Dolayısıyla küfre sebep olan ameller ile diğer amelleri birbirinden ayrı tutan iki tehdit (va'id) arasında ayırım yapmak gerekir.

Defalarca belirttiğimiz gibi tekfir etmek, şeriatın kesin ve açık delillerine binaen olmalıdır. Sadece mutlak va'id belirten nasslara dayanarak insanları tekfir etmek, ilimde yeterince derinleşmemiş olan kişiler için yoldan çıkmaktır. Çünkü Şari', çoğu zaman bu tehditleri, tehlikeli bazı günahlardan sakındırmak için kişiyi dinden çıkarmayan kimi kötülükler için de kullanmaktadır. Şeriatın delillerini ve Allahu Teala'nın kullarına hitap yöntemlerini bilenler için bu açık bir meseledir. Bu nedenle küfür lafzının belirli kötülükler için kullanıldığı tehdit (va'id) içerikli nasslar olsun, içerisinde ateş ile korkutma veya benzeri başka tehditler bulunan nasslar olsun, te'vil edilmelerini selef alimleri hoş görmemişlerdir. Çünkü Şari'in tehdit ettiği kimi günahlara yeltenme konusunda insanların cesaret bulmalarını veya bu masiyetleri küçümsemelerini istememişlerdir. Allahu Teala'nın küfür diye isimlendirdiği veya cezasının çetin olduğunu belirttiği bir günah, elbette başka bir günah gibi değildir. Ancak okuyucunun, Haricilerin başına geldiği gibi, bu nassları yanlış anlayıp, yanlış te'viller yaparak insanlar hakkında rastgele ahkam kesmesinden de endişe etmişlerdir.

İbn-i Hacer *Rahimehullah*, "Bize karşı silah kullanan bizden değildir" hadisini açıklarken, alimlerin "..bizden değildir" ifadesi hakkındaki sözlerini

---

[3] 33 Ahzab/57

[4] 3 Al-i İmran/131

[5] Müslim'in rivayet ettiği hadisin bir kısmı

[6] Es-Sarimu'l-Meslul, 53-54

aktardıktan sonra şöyle der: "Selef alimlerinin çoğuna göre, buradaki lafzı te'vil etmeden mutlak olarak bırakmak daha iyidir. Çünkü bu kötülükten alıkoyma konusunda, ifadenin bu hali daha etkilidir. Sufyan bin Uyeyne, bu ifadeye, zahir anlamı dışında mana verenleri eleştirmekte ve te'vil etmemenin daha iyi olduğunu bildirmektedir."[7]

Haricilerden olan Ezrakilerin sözlerinden birisi de şudur: "Tağut yöneticilere karşı savaşmayanlar, müşriktir." Bu görüşlerine delil olarak ise Allahu Teala'nın şu ayetlerini aktarırlar: "Allah'a ve Rasulü'ne yalan söyleyenler de oturup kaldılar"[8], "Üzerlerine savaş yazılınca içlerinden bir grup insanlardan, Allah'tan korkar gibi, yahut daha fazla bir korku ile korkmaya başladılar da: 'Rabbimiz savaşı bize neden yazdın. Bizi, yakın bir süreye kadar ertelesen olmaz mıydı?' dediler."[9]

Halbuki birinci ayet, içyüzlerine Allahu Teala'nın muttali olduğu münafıklar ile ilgilidir. Tekfir ise, sadece Allahu Teala'nın muttali olduğu batınî sebeplere bina edilemez. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bundan dolayı onları cezalandırmamıştır. Bu ayet, Tebuk Seferi'ne katılmayanlar hakkında inmiştir. Bilindiği gibi bu sefere katılmayan herkes, Allahu Teala'yı ve Rasulü'nü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yalanlayan münafıklardan değildir. Aksine, bu sefere katılmayanlar arasında bulunan üç kişi sahabenin *Radıyallahu Anhum* seçkinlerinden olup, Allahu Teala'yı ve Rasulü'nü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yalanlayanlardan asla olmamışlardır. Sefere katılmadıkları için kafir de sayılmamışlardır. Ayetin sonundaki, "Onlardan kafir olanlara acıklı bir azap erişecektir"[10] ifadesi de bunu açıklamaktadır.

Ayet, sefere katılmayanların tümünün Allahu Teala ve Rasulü'nü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yalanlayanlar olmadığını, onlardan kafir olanlar olduğu gibi, kafir olmayanlar da bulunduğunu belirtmektedir. Ayrıca bu ayette belirtilen yalanlama türü, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* dünyada ceza işlemini üzerine bina etmediği batını bir iştir. Çünkü bu yalanlamayı zahiri olarak açıkça yapmamışlardır.

İkinci ayetin de münafıklar ile ilgili olduğu söylenir. Çünkü ayette onların şu sözleri aktarılır; "'Rabbimiz savaşı bize neden yazdın. Bizi, yakın bir süreye kadar ertelesen olmaz mıydı?'"[11] Ayetin, münafıklardan başkaları hakkında nazil olduğu da söylenmiştir. Gerek bu ayetin ve gerekse cihada

---

[7] Fethu'l-Bari, Kitabu'l-Fiten

[8] 9 Tevbe/90

[9] 4 Nisa/77

[10] 9 Tevbe/90

[11] 4 Nisa/77

çıkmamanın büyük bir tehdide muhatap olmayı gerektiren suç olduğunu ve cihad edenlerin yerlerinde oturanlardan daha üstün olduğunu belirten diğer ayetlerin açıklamaları ve tefsirleri konusunda şu ayet yeterlidir: “Mü’minlerden (özür sahibi olanlardan başka) oturanlar ile malları ve canlarıyla Allah yolunda cihad edenler bir olmaz. Allah malları ve canları ile cihad edenleri derece bakımından oturanlardan üstün kıldı. Bununla birlikte Allah hepsine de güzellik (cennet) vaadetmiştir; ama mücahidleri oturanlardan çok büyük bir ecir ile üstün kılmıştır.”[12] Allahu Teala, mazereti olmaksızın savaşa katılmayanların mü’min olduklarını ve savaşanların savaşmayanlardan derece bakımından üstün olsalar da, hepsine cenneti vaadettiğini açıkça belirtmektedir.

Bütün bunlardan sonra şunu belirtmek istiyoruz; vacip olan cihadı terketmekten dolayı yapılan acıklı azap tehdidi veya cihad etmeden yahut cihad etmeyi gönlünden geçirmeden ölen kimselere yönelik yapılan nifakın bir şubesi üzerinde bulundukları yönündeki tehdit veya vacipleri yerine getirmeyenlere yönelik, şeriatın uyguladığı ve Haricilerin savaşa katılmayanların kafir olduğunu söyleyerek delil gösterdiği tehdit içerikli diğer nasslar, tek başına, tekfir etme konusunda yeterli ve elverişli değillerdir. Bu bakımdan mevcut yönetimleri veya sistemleri değiştirmeye katılmadıkları ve kafir yöneticilere karşı sessiz kaldıkları gerekçesiyle Müslümanları tekfir etmek doğru değildir. Çünkü şer’i deliller, bunun “güç yetirme” şartı ile kayıtlı olduğunu belirtmiştir.

Allahu Teala şöyle buyurur: “İnsanlara, kendilerine indirileni açıklaman için zikri (Kur’an’ı) indirdik. Umulur ki düşünüp anlarlar.”[13] Bu konuda Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğunu görmekteyiz: “Sizden kim bir münkeri görür ise eli ile değiştirsin, buna gücü yetmez ise dili ile değiştirsin, buna da gücü yetmez ise, kalbi ile yapsın (yani bunu kalbi ile reddetsin). Bu ise imanın en zayıf derecesidir.”[14]

Bu açıklama iki şeye delalet etmektedir: Birincisi, münkeri değiştirmeye çalışmanın vacip olması, güç yetirme şartına bağlıdır. Bu münkere karşı ses çıkarmayan kişiye söylemediği şeyi söyletmek veya değiştirmeye güç yetiremediği münkere karşı sessiz kaldığına hükmetmek, söz veya amel ile o münkerden razı olduğunu belirtmediği sürece, caiz olmaz. Çünkü hadis, ses çıkaramayan kişinin kalbi ile karşı çıkması gerektiğini belirtmektedir. Böylece imanı en zayıf olanlardan da olsa, kalbi ile karşı çıkan kişi iman ehlinden sayılmaktadır. Çünkü imanın zayıflığı, küfür değildir.

---

[12] 4 Nisa/95

[13] 16 Nahl/44

[14] Müslim

Şüphe yok ki iman zayıflığı ve hareketsizlik pek çok Müslümanda yayılmış bulunmaktadır. Tağutların ve kafirlerin onların başına musallat olmasının birinci sebebi budur. Ancak tekfirin tespit edilebilen ve açık olan sebepleri vardır.

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu meseleye daha da açıklık getirdiğini başka bir hadiste görüyoruz. Abdullah bin Mes'ud'dan şöyle rivayet edilmektedir: "Benden önce Allah'ın gönderdiği her peygamberin mutlaka ümmetinden havarîleri ve ashabı olmuştur. Bunlar onun sünnetiyle amel ederler, emirlerini de yerine getirirlerdi. Sonra, bu peygamberlerin ardından öyle kötüler zuhûr etmişti ki, yapmadıklarını söyleyip, kendilerine emredilmeyeni de yapmışlardır. Onlara karşı eli ile cihad eden mü'mindir, dili ile cihad eden mü'mindir, kalbi ile cihad eden mü'mindir; bunun ötesinde ise hardal tanesi kadar iman yoktur."[15]

Bu da gösteriyor ki tağutların batılından uzak duran ve kalbi ile karşı çıkan kişi mücahid olup, söz veya amel ile onlardan razı olduğunu göstermediği sürece, eli ve dili ile cihad edememesi sebebi ile, bu kişinin tağutlardan ve onların yönetimlerinden razı olduğunu söyleyerek, zan ve tahmin ile tekfir etmek caiz değildir.

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Başınıza bazı yöneticiler gelecek. Bazılarınız bunları kabul edecek ve beğenecek, bazılarınız ise bunları reddedecek. Bunları kötü gören onlardan uzaklaşmış, reddeden ise kurtulmuştur. Bu yöneticilerden razı olanlar ise müstesna."[16]

Nevevi *Rahimehullah*, Müslim Şerhi'nin "el-İmara" bölümünde bu hadisi açıklarken şöyle der: "Bunları kötü gören onlardan uzaklaşmıştır" sözü, o münkeri beğenmeyen kişi günah ve cezasından kurtulmuş, anlamındadır. Bu ise, eli ve dili ile karşı çıkmaya gücü olmayıp kalbi ile bu kötülüğü kabul etmeyen kişi hakkındadır. Ancak bu kötülükten razı olup ona uyan kişi günah kazanır ve ceza görür..." Bu ise göstermektedir ki eli ile münkeri değiştirmekten aciz olan kişi, sadece sessiz kalması sebebi ile günahkar olmaz. Kişi ancak o münkerden razı olduğu veya kalbi ile karşı çıkmadığı ya da o münkere uyması sebebi ile günah kazanır.

Bu, münkeri kalbi ile kötü gören ve kalbi ile karşı çıkan Müslümanın, zulüm ve küfürden beri olduğunu, tağutların batıl şeylerinden uzak durduğu, küfürlerine bulaşmadığı veya onlara destek olmadığı ve onlara uymadığı sürece, kalbi ile buğzeden kişinin zalim ve kafir olmadığını ortaya koymaktadır.

---

[15] Müslim

[16] Müslim

Ayrıca bu, kötülenen ve helak olan kişinin, tağutların yaptığını beğenen, ona uyan ve destekleyen kişi olduğunu da göstermektedir. Razı olmak, küfrün sebeplerinden olsa da, tespiti mümkün olmadığından dolayı, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hadiste belirttiği tabi olmak gibi, onların safında yer almak, Allahu Teala'ya olan düşmanlıklarında onlara katılmak, mü'minlere olan düşmanlıklarını paylaşmak, şeriata aykırı otorite ve kanunlarına sığınmak şeklinde, sahibi tarafından söz veya amel ile izhar edilmedikçe, dünya ahkamında mücerred olarak tekfirin sebeplerinden değildir. Yukarıda sayılan eylemleri işleyenlerin hükmü, tabi olduğu tağutların hükmü gibidir. Söz ile açıklamasa bile, onların küfür yönetimi ve eylemlerinden razı olduğu ve paylaştığı söylenebilir. Çünkü eylemlerin lisanı, çoğu zaman dilin ikrarından daha açıktır. Bu nedenle alimler, savaşçı ve mümteni konumunda olan zümrenin, yardımcı ve destekçilerinin de savaşçı hükmünde olduğunu belirtmişlerdir. İlk dönemde Müslümanların savaşı ve kitlelere karşı olan cihadı buna göre olmuştur. Destekçi olanların sessiz olduğu, dolayısıyla razı olduklarını söylemenin doğru olmadığı söylenemez. Çünkü bunlar, savaşçıların tarafındadırlar ve onların yardımcıları konumundadırlar. Allahu Teala'nın dinine karşı savaşanların ortağıdırlar. Bu ise kişiyi küfre götüren amellerdendir. İkrah bulunmadığı halde, onların küfrüne söz, amel veya başka bir şekilde tabi olan kişi, küfre bağrını açmış olur.

"Kalbi iman ile mutmain olduğu halde (dinden dönmeye) zorlanan hariç, kim, iman ettikten sonra Allah'ı inkar ederse, (ona Allah'ın gazabı vardır). Kim, kafirliğe göğüs açarsa, onların üzerine Allah'tan bir gazap ve onlar için büyük bir azap vardır"[17] ayetinin açıklamasında İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "İkrah olmadan kafir olan kişi, küfre bağrını açmış demektir... Kendi isteğiyle küfür sözü söyleyen kişi, küfür olan şeye bağrını açmış demektir."[18] Ancak münkerden razı olduğu, söz veya amel ile zahiri olarak ortaya çıkmış olan herhangi bir küfür sebebi bulunmayan kişiyi sadece sessiz kaldığı için küfre nisbet etmek helal olmaz. Bu nedenle fakihler şöyle bir kural belirtmişlerdir: "Susan kişiye, söz nisbet edilmez."[19]

Sonuç olarak; Allahu Teala şöyle buyurur: "Andolsun ki, biz, 'Allah'a kulluk edin ve tağutlardan kaçının' diye (emretmeleri için) her millete, bir peygamber gönderdik. Allah, onlardan bir kısmını doğru yola iletti. Onlardan bir kısmı için de sapıklığa düşmek hak oldu. Yeryüzünde gezin de görün. Küfredenlerin sonu nasıl olmuştur."[20] İmanın aslını izhar eden, küfürden

---

[17] 16 Nahl/106

[18] Mecmuu'l-Fetava, 7/140

[19] Suyuti, El-Kavaidu'l-Fıkhıyye, 266

[20] 16 Nahl/36

uzak olup ona uymayan ve küfrü desteklemeyen herkes, bize göre dünya ahkamında Allahu Teala'nın hidayet verdiği kimselerdendir. İçi ile dışı bir olup kalbi ile de küfürden nefret ederse, aciz olduğu veya taksir ettiği için küfre karşı cihad etmeye ve onu değiştirmeye çalışmasa da, hakiki manada da (Allah katında) küfürden beri olmuştur.

Bir de bugün Müslümanların içinde bulunduğu mustaz'aflık ve imkansızlık durumu buna ilave edilirse ve Müslümanın kafirlere düşmanlığını gizleyip takiyye yapmasının mümkün olduğu yahut yüz çevirme ve sabretme ile ilgili olan nasslar ile amel etmesinin caiz olduğu gözönünde bulundurulursa, küfürden uzak olabileceği daha açık görülür.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Sabretmeyi, kafir ve münafıklardan yüz çevirmeyi belirten ayetler, eli ve dili ile Allahu Teala'nın dinine yardım etme imkanı bulamayan, mustaz'af konumundaki bütün Müslümanlar için geçerlidir. Bu kişi kalbi ile veya gücünün yettiği başka bir şekilde Allahu Teala'nın dinine yardım eder. Ancak eli ve dili ile Allahu Teala'nın dinine yardım etme imkanı ve gücüne sahip olduğu halde bundan geri duran her mü'min için ise aşağılama ve alt tabakadan olduğu bildirilen ayet geçerlidir. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hayatının sonlarına kadar ve Raşid halifeler döneminde Müslümanlar bu ayete göre amel ederlerdi. Bu, kıyamet saatine kadar da böyle olacaktır. Bu ümmetten bir zümre hakka bağlı olmaya, Allahu Teala'ya ve Rasulü'ne *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* tam destek vermeye devam edecektir. Kim mustaz'af olduğu bir yerde veya memlekette yaşıyorsa, kitap ehli ve müşriklerden Allahu Teala'ya ve Rasulü'ne *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* eziyet verenler ile ilgili sabır ve onlardan yüz çevirmeyi emreden ayetler ile amel eder. Güç ve kuvvet sahibi olanlar ise, dini kötüleyen küfür önderleriyle savaşmayı öngören savaş ayeti ve mağlup olarak kendi elleriyle cizye verinceye kadar kitap ehli ile savaşmayı emreden ayet ile amel ederler."[21]

[21] Es-Sarimu'l-Meslul, 221

-20-

ŞİRK ASKERLERİNİN VEYA MÜRTED HÜKMÜNDE OLAN DİĞERLERİNİN EŞ VE ÇOCUKLARINI TEKFİR ETMEK VE MUSTAZ'AFLIK HALİNİ GÖZÖNÜNDE BULUNDURMAMAK

Tekfir konusunda yapılan en çirkin hatalardan biri de, şirk askerlerinin veya mürted hükmünde olan diğerlerinin eş ve çocuklarının da tekfir edilmesi, tekfirin gereklerinin onlara da uygulanması ve mustaz'aflık durumunun gözönünde bulundurulmamasıdır. Günümüzde aşırıya kaçmış olan kimi insanlar bu hataya düşmektedirler. Oysa ki, tekfir edilmelerine engel nitelikte olmasa da, Müslüman olduklarını ve iyi işler yaptıklarını iddia eden şirk askerlerinin ve tağutların tekfir edilmesi, İslam'ını izhar etmiş olan eş, çocuk ve babalarının da tekfir edilmesini gerektirmez. Bunlardan herhangi biri küfre götüren sebeplerden birini işlemedikçe, özellikle ellerinden bir şey gelmeyen ve bu durumdan kendilerini kurtaracak olan bir yol da bulamayan kişiler acaba hangi sebeple tekfir edilecektir?

Allahu Teala şöyle buyurur: "Yoksa, Musa'nın ve ahdine vefa gösteren İbrahim'in sahifelerinde yazılı olanlar kendisine haber verilmedi mi? Gerçekten hiçbir günahkar, başkasının günah yükünü yüklenmez."[22], "Hiçbir günahkar başkasının günahını çekmez. Eğer yükü (günahı) ağır gelen kimse onu taşımak için (başkasını) çağırırsa, bu çağırdığı akrabası da olsa, bir şey (alıp) taşınmaz."[23], "Allah, mü'minler için Firavun'un karısını misal gösterdi. O, 'Rabbim, bana katında, cennette bir ev yap. Beni Firavun'dan ve onun işinde çalışmaktan koru ve beni zalimler topluluğundan kurtar', demişti."[24]

Bu, saliha bir kadındır, hatta dünyanın en iyi kadınlarındandır. Bununla birlikte bu kadın, yeryüzünün en kötü ve kafir olan, zamanında dine karşı en acımasız düşman durumunda olan bir kişinin eşi idi. İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, "Zalimleri, onların eşlerini ve Allah'tan başka tapmış olduklarını toplayın"[25] ayetini açıklarken, eşlerden maksadın zalimlerin benzerleri ve onların tabileri olduğunu belirttikten sonra şöyle der:

---

[22] 53 Necm/36-38

[23] 35 Fatır/18

[24] 66 Tahrim/11

[25] 37 Saffat/22

"Bundan maksat, mutlak olarak bu zalimlerin eşlerinin de kendileri ile beraber toplanacakları değildir. Çünkü Firavun'un karısı gibi, saliha bir kadının kocası facir ve hatta kafir olabilir."[26]

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve salih selefin uygulamalarında, mürted veya kafir kocanın cezalandırıldığı, ancak bu kişinin karısına dokunulmayıp, irtidadı ispat edilmediğinden dolayı Müslüman muamelesi yapıldığı durumlar çoktur. Bunun en meşhur örneklerinden biri Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kızı Zeynep'tir.

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, kızı Zeynep'i, vahiy gelmeden önce müşrik olan Ebu'l-As bin Rabi' ile evlendirmişti. Bu kişi Hatice'nin *Radıyallahu Anha* yeğenidir. Vahiy gelince, Ebu'l-As İslam'a davet edildi. Ancak İslam'ı kabul etmeyip şirk üzere devam etti. Zeynep ise Müslüman oldu ve Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hicret edinceye kadar müşrik konumunda olan kocası ile beraber yaşamaya devam etti. Hatta Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hicret ettikten sonra, ellerinden bir şey gelmeyen ve yol bulamayan mustaz'af konumundaki diğer kadın ve çocuklarla beraber Mekke'de kaldı ve müşrik olan kocası ile beraber Bedir Savaşı'na kadar yaşamaya devam etti. Bedir Savaşı'nda Ebu'l-As, müşrikler ile beraber Müslümanlara karşı savaşmak üzere Bedir'e geldi ve Müslümanlara esir düştü. Müşrikler esirlerinin kurtuluşu için fidye gönderdiklerinde Zeynep de kocasının kurtuluşu için zifaf günü annesi Hatice'nin *Radıyallahu Anha* hediye ettiği bir gerdanlığı fidye olarak Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* gönderdi. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* gerdanlığı görünce duygulandı ve Müslümanlara şöyle dedi: "Eğer onun esirini serbest bırakmayı ve fidye olarak gönderdiği gerdanlığı da geri vermeyi uygun görürseniz, bunu yapın." Bunun üzerine Ebu'l-As serbest bırakıldı ve karşılığında da kendisinden Zeynep'i serbest bırakma sözü alındı. Ebu'l-As serbest kalıp Mekke'ye döndü. Rasulullah da *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Zeynep'i alıp getirmesi için Zeyd bin Harise ve Ensar'dan bir kişiyi Mekke'ye yakın olan bir yere görderdi. Bu olay, Bedir Savaşı'ndan bir ay sonra oldu. Kureyş kafirleri başlangıçta buna karşı çıktılarsa da, sonradan Zeynep'i serbest bıraktılar. Daha sonra kocası Ebu'l-As Şam tarafına ticaret amacı ile gitti. Dönüşünde Müslüman bir müfreze bunun malına el koydu ve kendisi kaçtı. Sonra Medine'ye gelerek Zeynep'e sığındı, o da malını bulması için kendisine eman verdi. Bütün bunlar, Ebu'l-As Müslüman olmadan önce meydana gelmiştir. Olay siyer ve tarih

[26] Mecmuu'l-Feteva, 7/45

kitaplarında meşhur ve malumdur. Bazı bölümlerini Sünen sahipleri de rivayet etmişlerdir.[27]

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kızı, müşrik ve İslam'a karşı savaşçı olan bir kafirin yanında mustaz'af olarak bir süre kalmış ve Müslümanlar onu ancak Bedir zaferinden sonra kurtarabilmişlerdir. Esir düşen kocasını fidye ile kurtarmaya çalışmıştır. Bütün bunlar Zeynep'in İslam'ına zarar vermemiştir. Çünkü mustaz'af durumunda bulunuyordu. Mekke'de Müslüman olup hicret imkanı bulamayan diğer kadınların durumu da bu şekilde idi. Allahu Teala onlar hakkında şöyle buyurr: "Eğer, (Mekke'de) kendilerini henüz tanımadığınız mü'min erkekler ile mü'min kadınları bilmeyerek ezmek suretiyle bir vebalin altında kalmanız ihtimali olmasaydı, Allah savaşı önlemezdi. Dilediklerine rahmet etmek için Allah böyle yapmıştır. Eğer onlar birbirinden ayrılmış olsalardı, elbette onlardan kafir olanları, elemli bir azaba çarptırırdık."[28] Daru'l-küfürde ikamet etmelerine rağmen, onlara, mü'min kadınlar denilmektedir. Onların kimisinin eşi hala kafir müşrik idi. Ancak bu, Müslüman olan bu kadınların, mustaz'af olmaları sebebi ile İslam'larına bir zarar vermiyordu.

Allahu Teala şöyle buyurur: "Erkekler, kadınlar ve çocuklardan (gerçekten) aciz olup, hiçbir çareye gücü yetmeyenler, hiçbir yol bulamayanlar müstesnadır. İşte bunları, umulur ki Allah affeder. Allah affedici, bağışlayıcıdır."[29]

Yemen'de, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* görevlendirdiği bir vali olan Şehr bin Bazan'ın karısı Azad da bunlardan biridir. Esved el-Ansi, Şehr bin Bazan'ı öldürdü ve San'a kentini ele geçirerek Müslümanlığında sebat eden karısı Azad ile evlendi. Kadın onun peygamberlik iddiasını kabul etmedi, ancak bunu açığa da vuramadı. Nitekim amca oğlu Firuz ed-Deylemi ile işbirliği yaparak Esved'i öldürünceye kadar mustaz'af olarak onunla yaşadı. İbn-i Kesir *Rahimehullah*, Esved hakkında şöyle der: "Şehr bin Bazan'ın karısı ile evlendi. Adı Azad olan kadın güzel olup Firuz'un akrabası idi. Bununla beraber saliha bir kadın olup Allahu Teala'ya ve Rasulü'ne de *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* iman etmekteydi."[30]

Yalancı Muhtar bin Ubeyd es-Sakafi de bu şekildedir. İki eşi vardı ve ikisi de sahabi kızı idi. Biri Semura bin Cundeb'in, diğeri ise Numan bin

---

[27] Bakınız: İbn-i Hişam, Es-Siyra, Taberi, Tarih, İbn-i Abdilber, El-İstiab, Ahmed bin Hanbel, Müsned

[28] 48 Fetih/25

[29] 4 Nisa/98-99

[30] El-Bidaye ve'n-Nihaye, 6/308

Beşir'in kızı idi. Muhtar, peygamberlik iddiasında bulunup irtidat etmeden önce bunlar ile evlenmişti. Mus'ab bin Zubeyr ve beraberindekiler Muhtar'ı yakalayıp öldürünce, mürted kafirin eşleri olduğu için bu kadınların da mürted veya kafir olduğuna hükmetmediler. Çünkü ikisi de Müslümandı. Bu nedenle Musab bin Zubeyr, ikisini de çağırdı ve kendilerine kocaları hakkında sordu. Biri, "Siz onun için ne diyorsanız, ben de aynısını söylüyorum"[31] dedi ve serbest bırakıldı. İkinci kadına da aynı soru yöneltildi. Ancak o şu cevabı verdi: "Allah ona rahmet etsin, Allah'ın salih kullarındandı." Bunun üzerine kadın hapsedildi ve kadının kardeşi olan Abdullah'a bacısının durumu aktarıldı. Ona ne yapılacağı hakkındaki görüşü soruldu. Abdullah ise şu cevabı gönderdi: "Onu hapishaneden çıkarın ve öldürün." Böylece kadın öldürdü.[32]

Bunlar, İslam'ın başında meydana gelen olaylardır. Ya bugün, Müslümanların kan ve mallarını koruyan, iyi ve kötüleri, mü'minleri ve kafirleri birbirinden ayıran bir İslam devletinin bulunmadığı, Müslümanların çoğunun mustaz'af konumunda olduğu bir dönemde durum nasıl olur? Allahu Teala o gün mü'min kadınlar ile ilgili olarak şöyle buyuruyordu: "Ey iman edenler! Mü'min kadınlar hicret ederek size geldiği zaman, onları imtihan edin. Allah onların imanlarını daha iyi bilir. Eğer siz de onların iman etmiş kadınlar olduklarını öğrenirseniz, onları kafirlere geri döndürmeyin. Bunlar onlara helal değildir. Onlar da bunlara helal olmaz."[33] Bugünün cahiliyye rejimleri altında ve cahiliyye toplumlarında, mustaz'af olarak yaşayan nice kadınlar bulunmaktadır. Ailesi onu, Müslüman saydığı veya zannettiği mürted müşrik kişiler ile evlendirmiş ve onunla birlikte yaşamaya mahkum olmuştur. Bilindiği gibi, ikrah mazereti, gücü yeten erkekler hakkında kolay kolay geçerli sayılmadığı halde mustaz'af konumundaki kadınlar hakkında bu kadar tavizsiz değildir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Allah bir kimseye ancak gücü yettiği kadar sorumluluk yükler"[34], "Allah hiç kimseye gücünün yettiğinden başkasını yüklemez."[35]

Müslümanların başına musallat olan tağutların kanun ve anayasaları, şer'i adını verdikleri de dahil, din açısından insanlar arasında ayırım yap-

---

[31] Sahabenin kanları dökmekten ve şüpheler ile hareket etmekten ne derece sakındıklarına dikkat etmek gerekir. Onlar, kanların dökülmesine aldırış etmeyen aşırı kimi kişilerin yaptığı gibi, "Bunu korktuğu için söyledi" veya "yalan söyledi" yahut "kalbindeki küfrü saklıyor" dememişlerdir.

[32] Bakınız: El-Bidaye ve'n-Nihaye, 8/289

[33] 60 Mümtehine/10

[34] 2 Bakara/286

[35] 65 Talak/7

mamaktadır. Onların kanunlarında riddet suçunun cezası da yoktur. Velayet, nikah, miras ve buna benzer diğer alanlarda insanlar arasında fark kabul etmezler. Bu ve başka alanlarda mücrimler ve mü'minler, iyiler ve kötüler, kafirler ve Müslümanlar, onlara göre eşittir. Bunun da ötesinde bunlar mürted olanları Müslümanlardan üstün tutmakta, evlilik ve benzeri konularda Müslümanın üzerinde, bu mürtedlerin velayetini kabul etmektedirler. Halbuki Allahu Teala şöyle buyurur: "Artık Allah kıyamet gününde aranızda hükmedecektir ve kafirler için mü'minler aleyhine asla bir yol vermeyecektir."[36] İslam şeriatında mürted erkeğin Müslüman kadına velayeti geçerli değildir. Bu mürted ister baba, ister oğul, ister hakim olsun fark yoktur. Ancak beşeri kanunlarda hak ile batıl karışmış ve musibet genelleşmiştir.

İşin daha da kötüsü Müslümanların, şer'i ahkamı önemsememeleri, dinin asıl ve furu'undan habersiz olmaları, iman ve küfrü, şirk ve Tevhid'i birbirinden ayırmamaları sebebi ile, Müslümanlara ve İslam'a amansız düşman olup, şirke ve müşriklere sıcacık dost olan kimi yöneticilerin namaz kılmasına veya oruç tutmasına aldaranak onları Müslüman olarak saymalarıdır. Bunlara bakarak Müslüman kızlarını onlarla evlendirmişler ve velayetlerini onların eline teslim etmişlerdir. Böylece musibet ve bela özellikle akrabalar arasında genelleşmiştir.

Tağutların ve destekçilerinin kafir ve müşrikler olduğu, kanunlarının da küfür olduğunu bilmek ne yazık ki avam bir yana, havas tabakasından olan kişiler tarafından bile bugün ihmal edilmekte ve önem verilmemektedir. Bu ise gördüğümüz bu çirkin ürünün meydana gelmesine sebep olmuştur. İman ve küfür ahkamı ve onlara terettüp eden konular ve hükümler hakkında daha önce bir miktar bilgi vermiştik.

Bütün bunları gözönünde bulundurarak, ellerinden bir şey gelmeyen, bu küfür kanunlarında ve zor şartlar altında kendilerini kurtaracak, zalim ve adaletsiz beşeri kanunlar altında mal ve çocukları bakımından onları haksızlığa maruz bırakmadan ve zulmetmeden çekip alacak kimse bulamayan mustaz'af Müslüman kadınları tekfir etmenin doğru olmadığını, kendilerini Müslüman zanneden müşrik ve mürted erkeklerin velayeti altında olmalarından dolayı Müslümanım diyen kadınları ve çocukları tekfir etmenin yanlış olduğunu, aşırıya kaçan boş hamaset sahiplerine birilerinin anlatması gerekir. Hükümde anne-babaya tabi olmak ancak konuşamayan, akledemeyen, deli, çocuk ve benzeri kişiler için sözkonusudur. Ancak Müslümanım diyen kişiyi akrabalık bağı yolu ile tekfir etmek, helal olmaz. Müslümanım diyen kişiyi sözlü veya ameli küfür sebeplerinden biri olmadan tekfir etmek caiz değildir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi akrabalık bağına binaen hüküm ver-

---

[36] 4 Nisa/141

mek, istishab yolu ile hüküm vermektir. İstishab ise, İslam'ın zahir olan en basit alametinin bile kendisinden kuvvetli olduğu en basit delillendirme yöntemidir.

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, kafirlerin, savaşmayan kadın ve çocuklarının hata haricinde kasıtlı olarak öldürülmesini yasaklamıştır. İbn-i Battal ve başkalarının da naklettiği gibi, bütün alimler, kadın ve çocukların kasten öldürülmesinin yasak olduğunu belirtmişlerdir. Kadınlar zayıf oldukları için, çocuklar da küfür olan şeyleri işlemekten uzak oldukları için öldürülmezler.[37]

Durum böyle olduğu halde, belki de ellerinden bir şey gelmeyen, kendilerini kurtaracak kimse de bulamayan mustaz'af konumundaki Müslüman kadın ve çocuklar, kafir anne ve babalarının işledikleri suçlardan dolayı nasıl cezalandırılabilir!?

Kaldı ki biz, muvahhidlere karşı kafir tağutları desteklediği, onlara muvalat ettiği ve küfürlerini paylaştığı açık olmayan ve açıkça küfre götüren bir şey işlememiş olan, ancak şirkin askerlerini ve tağutların destekçilerini bazı şüphelerden dolayı tekfir etmeyen muhalifleri bile, bu hatalarından dolayı tekfir etmemekteyiz. Namaz kılmaları sebebine binaen Müslüman ve mü'min zannettiği tağutların askerlerinden biri ile Müslüman cahil bir kadın arasında meydana gelen mücerred evlilik, açık seçik küfür sebeplerinden biri değildir. Müslümanlar arasında yaygınlaşan cehalet ve dalalet niteliğinde olsa da ve Müslüman davetçilerin insanları bu münkeratın pisliklerinden kurtarmak için gece gündüz çalışmaları zorunlu olsa da, sırf bu evlilikten dolayı Müslüman kadın tekfir edilemez.[38]

---

[37] Fethu'l-Bari, Kitabu'l-Cihad ve's-Siyer bölümü

[38] Yazdıklarımdan şunları çıkarttım: "Ne olursa olsun, kafirle evlenmek bizatihi tevelli değildir ve tekfir sebeplerinden de olmaz. Böyle olsaydı, kitap ehl-i kadınlarla evlenmek caiz olmazdı. Te'vil yolu ile olursa, tekfir sebebi hiç olmaz. Demek istediğim, erkeğin kafir olduğunu kadının bilmemesi, yukarıda belirttiğim gibi namaz kılarak ve kendisinin Müslüman olduğunu iddia etmesine bakarak aldanması durumunda kadın, aldanmış olup açıkça küfür sebebi işlemiş değildir."

Ancak bu ifade mutlak olup, mesele bununla sınırlı olmadığından dolayı çıkarmayı uygun gördüm. Kardeşlerimizden biri buna dikkatimizi çekti. Allah razı olsun. Ahmed Şakir şöyle der: "Müslüman kadınlar bilsin ki, bu durumda olduğunu bildiği bir erkek ile evlenmeye razı olan veya mürted olduğunu bildiği bir koca ile beraber kalmaya razı olan kadın, koca gibi mürted sayılır." Kelimetu Hak, 158-159

Bu gerçek olup tartışma götürmez. Ancak kocanın mürted olduğunu kadının bilmesini şart koşmaktadır. Aksi halde İslam'da haram olarak bilinen şeyi helal kılmış olur. Böyle bir kişinin hükmü, Bera hadisinde belirtildiği gibi, babasının eşi ile evlenen kişinin hükmü gibidir. Ayrıca kendi isteğiyle kafirin velayeti altına girdiği için onun hükmünde olur.

Biz dinimiz için titizlik gösterir ve tekfir konusunda ihtiyatlı davranırız. Hasımlarımızın iddia ettiği gibi biz ayırım yapmadan mutlak olarak herkesi tekfir etmiyoruz. Cahillerin bu tür yanlışlarını ve meydana gelen sonuçlarını bir çok defa eleştirdik ve karşı çıktık. Hatta muhaliflerimizin, tağutları ve destekçilerini tekfir etmedikleri halde, bu tağut ve destekçilerinin eş ve kızlarının iffetine dil uzatmalarına defalarca karşı çıktık.

Kendilerine zulmettikleri veya bazı haklarını çiğnedikleri zaman tağutlara ve destekçilerine karşı feryat ettiklerini ve en ağır küfürler ile sövdüklerini duyduk. Eşlerine, bacılarına veya kızlarına en ağır küfürler yaptıklarını gördük. Hatta bazıları, muhaliflerimizden olan ve bizleri tekfirci olarak itham eden bu kişilerin haksızlıklarına bu derece karşı çıkmamıza taaccüb etmekte, tağutlar hakkında o kadar amansız davranmamıza rağmen, muhaliflerimizin, tağutların eşleri hakkında işledikleri bu haksızlıklara karşı gösterdiğimiz tepki karşısında hayrete düşmektedir. Onlara şer'i deliller ile tağutları tekfir ettiğimizi, ancak bunun sınırlarını aşmadığımızı belirtmek istiyoruz.

Şunu belirtelim ki, bir insan, tağutları tekfir etse bile, bu, tağutların kadın ve kızlarına sövmesini meşru hale getirmez. Davetçilerin, ırz ve namuslara dil uzatmaktan kaçınmaları gerekir. Çünkü bu durum, Müslümanların ahlakına uymaz. Nitekim alimler kafir kadına bile iftira edilmesine karşı çıkmış ve zımmi bir kadına iftiradan dolayı tazir cezasının uygulanmasını istemişlerdir. Bundan ise, ahlaksız kişilerin, insanların ırz ve namuslarına dil uzatmaya cesaret etmemeleri, kötü ve çirkin sözler söylemeye veya suçsuz mü'min kadınlara iftiraya yol açmaya kapı aralamaması hedeflenmiştir. Diğer taraftan kafir kadının Müslüman oğlu, kardeşi veya bir yakını olabilir ve ona sövmek, bu Müslüman yakınını üzebilir. Bu nedenle Said bin Museyyeb ve İbn-u Ebi Leyla, Müslüman oğlu bulunan zımmi bir kadına iftira eden kişiye had cezasının uygulanması gerektiğini söylemiştir. Halbuki alimlerin cumhuruna göre had cezasının uygulanmasının şartlarından biri de iftiraya uğrayan kişinin Müslüman olması gerektiğidir.

Kadına sövmenin kıvılcımları, o kadının yakınlarından olanlara da sıçrayabilir. Bugün tağutların koruyucuları konumundaki askerlerin kadınlarından, Müslüman olanlar olabileceği gibi, bu kadınların Müslüman yakınları olmayanı yok gibidir.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "İhtimaldir ki, sövmekten dolayı kimi kişilere gelen zarar, sövdüğü kişiye gelen zarardan daha büyüktür. Bu nedenle İmam Ahmed *Rahimehullah*, kendisinden gelen iki rivayetten birine göre, evli olmayan veya evli oğlu veya kocası bulunan zimmi kadına iftira eden kimseye had cezasının uygulanacağını söylemektedir. Çünkü evli olan oğlu veya kocasına utanç verilmiştir. Diğer rivayette ise, ki bu çoğunlu-

ğun görüşüdür, iftira eden adama had cezası gerekmez. Çünkü onlara iftira değil, eziyet vermiştir. Had cezası ise, ancak iftira halinde gerekmektedir."[39] Bu şekildeki iftiradan dolayı kimi alimler tazir cezasını, kimileri ise had cezasını öngörmüşlerdir. Bu alimlerin anlayışı nerede, bu aşırıların anlayışı nerede!..

Bir defasında, kendisine zulmeden bir hakime livata iftirası yapanı ve en ağır sözler ile söveni gördüm. Bu yaptığından dolayı kendisini kınadım ve dedim ki; "Sen Müslüman olduğuna inandığın bir insana bu şekilde iftira ediyorsun. Bu ise delile muhtaçtır ve senin hiçbir delilin yoktur. Halbuki size onlarca delil getirmemize rağmen, sizler böylelerini tekfir ettiğimiz için bizi kınıyorsunuz." Bunun üzerine bana verdiği cevap; "Allah kötü sözün açıkça söylenmesini sevmez; ancak haksızlığa uğrayan başka. Allah her şeyi işitici ve bilicidir"[40] ayetini okumak oldu ve "Acaba kötülük bundan başka ne ola ki!" dedi.

O gün neye hayret edeceğimi bilemedim. Delillerin çokluğuna rağmen tağutları tekfir etmekten kaçınmalarına mı, yoksa şer'i nasslar ile oynama cür'etlerine ve sadece hevalarına uyarak canlarının istediği gibi tekfir etmelerine mi? Çünkü alimlerin belirttiği gibi, burada Allahu Teala'nın seslendirilmesine cevaz verdiği kötülük, uğradığı haksızlığı dile getirme ve zulümden sakındırmak için mazlum durumundaki kişinin, zalim hakkında söyledikleridir. Yoksa hiçbir zaman ona iftira etmek ve yalan suçlama yapmak değildir.

Çoğu zaman ırzlara dil uzatmak ve bilhassa kadınlara iftira etmenin, şer'i ispat yolları bakımından, Şari'in tekfirden daha şiddetli bir şekilde üzerinde durduğu bir şey olduğunu bu insanlara hatırlattım. Zina suçunun ispatı için zina fiilini gören dört şahit şartını koşarken, tekfir için ise sözü işiten adaletli iki şahit veya küfre götüren delaleti açık fiili gören bir şahit ile yetinmiştir.[41]

Nitekim, birine zina iftirasında bulunmanın cezasını, küfür suçlamasında bulunma cezasından daha ağırdır. Te'vil yolu ile yapılması haricinde, söverek başkasını tekfir eden kişinin cezası sadece ta'zirdir. Beyhaki, Ali bin Ebi Talib'den *Radıyallahu Anhu* şöyle rivayet etmiştir: "Bana, başkasına, 'ey kafir, ey fasık, ey eşek', diyen kişinin cezasını sordunuz. Yetkilinin vereceği tazirden başka cezası yoktur. Bir daha böyle şeyler söylemeyin."

---

[39] Es-Sarimu'l-Meslul, 45-46

[40] 4 Nisa/148

[41] Bunun alimlerin çoğunluğunun görüşü olduğunu belirtmiştik. Bakınız: El-Muğni, "Kitabu'l-Mürted"

İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* şöyle der: "Haksız olarak başkasına kafir diyen kişinin cezasının, zina iftirasında bulunan kişinin cezasından az olması, son derece isabetlidir. Çünkü başkasına zina iftirasında bulunan kişinin, yalan söylediğini bir başkasının bilmesinin yolu yoktur. İftiranın cezası, iftira suçunu işleyen kişinin yalanlanması ve iftiraya uğrayan kişinin de temize çıkarılması olarak belirlenmiştir. Bununla birlikte, tazir cezası olarak ise, Müslümana zina iftirası yapan kişiye sopa cezası uygulanmış ve bu ahlaksızlığın ne kadar kötü olduğu belirtilmiştir.

Başkasını kafir olmakla suçlayan kişiyi yalanlamak için ise, suçlanan Müslümanın durumunu, Müslümanların bilmesi ve görmesi yeterlidir. Zina iftirasından dolayı uğrayacağı zarar, küfür suçlamasından dolayı uğrayacağı zarardan çok daha büyüktür. Özellikle iftiraya uğrayan kadın ise, ailesi ve yakınları arasında ona gelecek zarar ve utanç, insanlar arasındaki kötü zanlar, kimilerin doğrulaması ve kimilerin yalanlamasının yolaçacağı yıkım, tekfirden dolayı olacaklardan çok daha büyüktür."[42]

Gece-gündüz hakkında bize akıl verdiğiniz tekfirin durumu budur. Halbuki tekfirleri konusunda bize muhalefet ettiğiniz kişilerin küfrü, günün ortasındaki güneşten daha açıktır. O kadar açık ve malumdur ki, iki şahide ihtiyaç bile bırakmaz. Çünkü bunu kendileri itiraf etmekte, gece-gündüz kafir olduklarına şahitlik etmektedirler. Hatta küfür kanunlarına ve yetkililerine bağlılık ve itaatlarıyla, saygı göstereceklerine dair yemin etmekle, koruma ve kollamaya gece-gündüz çalışmakla, şirk kanunlarının yasalaşmasına katılmakla, onlardan teberri eden muvahhid Müslümanlara savaş açmakla ve her yerde onlara karşı müşriklere destek vermekle iftihar etmektedirler.

Bununla birlikte bu gibilerinin, kafir oldukları kesin olarak söylenemeyen kadınlarına iftira etmenin durumu açıkladığımız gibidir. Buna rağmen hasımlarımızdan çoğu gece-gündüz ve sürekli olarak bu suçu işlemekten kaçınmazlar. Halbuki bunun ispatı, kınına girerken kılıcın görüldüğü gibi gözleriyle bu fiili gören dört şahidin şahitlik etmesini gerektirmektedir. Onlardan biri şahitlikten cayar veya geveleyip inkar ederse, diğer üç kişiye iftira cezası olarak seksen sopa vurulur, adalet nitelikleri ellerinden alınır ve fasıklardan sayılırlar.

Şunu da belirtmek isterim ki, asli küfre terettüp eden hükümlere bakıp, riddet küfrünü diğer küfür çeşitleriyle karıştıran ve tağutların veya askerlerinin eşlerini cariye olarak elde etmeyi dillerine dolayan hamasetli kimi kişiler bu konuda da hataya düşmektedirler. Bu da şer'i ahkamı tümden bilmediklerini ve haram olan işlere cahilce daldıklarını gösterir. Çünkü yuka-

---

[42] İlamu'l-Muvakkıin, 2/64

rıda da belirttiğimiz gibi bu kadınların mustaz'af Müslüman kadınlardan olma ihtimali yüksektir.

Sonra, bu taşkınlara göre, bu kadınlar hakkında küfrün şer'i olarak sabit olduğunu varsayalım. Bu kadınların bu durumda kafir olmaları, Müslüman olduklarını iddia etmelerinden dolayı riddet küfrüdür. Durum böyle ise, alimlerin sahih görüşlerine göre mürted kadını esir almak caiz değildir ve mürted kişi Müslümanlar arasında hiçbir şekilde yaşatılamaz. Çünkü, Müslim dışında beş hadis kitabında rivayet olunan, "Dinini değiştireni öldürünüz" hadisi buna engeldir. Muaz hadisinin rivayetlerinden olan ve İbn-i Hacer'in hasen olarak belirttiği bir rivayete göre Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Muaz bin Cebel'i *Radıyallahu Anhu* Yemen'e gönderdiği zaman ona şöyle demiştir: "Bir erkek İslam'dan dönerse, İslam'a davet et. İslam'a dönmez ise, boynunu vur. Bir kadın İslam'dan dönerse, onu da İslam'a davet et. İslam'a dönmez ise, boynunu vur."[43]

Kaldı ki bu tembel kişilerin özledikleri cariye konusu, ancak tamamen ele geçirme ve hamile olmadığı anlaşıldıktan sonra caiz olur. Şari', cariye ile yatmanın ancak sahih temellük ile caiz olduğunu belirtmiştir.[44] Cariye tam mülk olarak alınmadıkça, onunla yatmak hiçbir şekilde helal değildir. Bugün ise, yaşadığımız şartlarda kafirlere meydan okuyan ve gerektiğinde onlara karşı savaşan, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* zamanındaki gibi bir devlete sahip olunmadığı sürece esir almak mümkün değildir. Üstelik dünya devletlerinin zayıf ülke halklarını sömürme ve ğayri resmi köleleştirmelerine rağmen, köleliğin yasaklanmasını öngören anlaşmaları bulunmaktadır.

Sonuç olarak; böyle bir dönemde kölelik konusuna girmiyoruz ve bugüne kadar da girmedik. Bu konuda kimilerin davetimize yüklemeye çalıştığı şeyler, yalan ve iftiradan başka bir şey değildir. Bu yalan ve iftiralar, açık ve kesin delillere sahip olan bu davete karşı mağlup olduklarını ve açıkça karşı koyamadıklarını gösterir. Onun imajını bozmak ve insanları ondan uzaklaştırmak için bu yalan ve iftira yoluna başvurmuşlardır. Deliller ile yapamadıklarını iftira ve yalan ile yapmaya çalışmaktadırlar.

---

[43] Bakınız: El-Muğni, 8/96 Ali bin Ebi Talip'ten *Radıyallahu Anhu* rivayet edilen ve mürted kadının esir alındığını belirten rivayeti İmam Ahmed Rahimehullah zayıf saymıştır. Ebu Bekir'in *Radıyallahu Anhu* esir aldığı kişiler Müslüman olmamışlardı ki mürted oldukları söylenebilsin. Başkaları, Ali'nin *Radıyallahu Anhu*, onların kadınlardan kimseyi esir almadığı ve sadece Beni Hanife cariyelerinden siyah bir cariyeyi yanına aldığını aktarır. Mürtedin mal ve eşyasını ganimet almanın caiz olduğunu ve bu cariyenin Beni Hanife'nin mal ve eşyasından sayıldığını söylediler. Alimlerin bundan farklı cevapları da bulunmaktadır.

[44] Fetava's-Subki, 2/282

Bize göre, tekfir ettiğimiz tağutların ve destekçilerinin kadınlarını esir saymak iki durum sebebi ile helal olmaz. Birinci duruma göre bunlar, kocaları gibi mürted olabilirler. Mürted kadını esir olarak yaşatmak ise caiz değildir. İkinci duruma göre ise, bunlar, cahil Müslüman kadınlar olabilir. Bizim onlara nasihat etmemiz, anlatmamız gerekir. Yahut mustaz'af Müslüman kadınlar olabilirler. Bu durumda ise, kurtulmaları için olara yardımcı olmak ve velayetlerini üstlenmek mecburiyetindeyiz.

Tağutların karısı, kızı, kızkardeşleri hakkındaki düşüncemiz bu ise, çok yakın zamana kadar daru'l-İslam olan ve halklarının büyük çoğunluğu İslam'a mensup olan bu memleketlerin bütün kadınları hakkında bu şekilde düşünmemiz evleviyatla gerekir. Artık bu yalancı ve iftiracıların bize karşı yaptıklarından vazgeçme ve tevbe etme zamanı gelmedi mi?! Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu buyruğunu hatırlamaları artık gerekmez mi: "Kim bir Müslüman hakkında onda olmayan şeyi söylerse, yaptığından tevbe edinceye kadar Allah onu cehennemin en kokuşmuş yerine koyar." Artık bu konularda bocalayanların vazgeçme zamanı gelmiştir. Çünkü onların bocalama ve saçmalıkları, İslam daveti düşmanlarının elinde, onu karalamak için arayıp da bulamadıkları malzeme olmaktadır.

-21-

TEKFİRİN SONUÇLARI BAKIMINDAN, MÜMTENİ' KONUMUNDAKİ KAFİR İLE KENDİSİNE GÜÇ YETİRİLEN KAFİR ARASINDA AYIRIM YAPMAMAK

Tekfir konusunda yapılan yaygın hatalardan biri de, istitabe uygulanmaksızın kan ve malın mübah sayılması konusunda, mümteni' konumunda olan kafir ile mümteni' konumunda olmayan, kendisine güç yetirilen kafir arasında ayırım yapmamaktır. Ne yazık ki aşırıya kaçmış olan kimi insanlar araştırıp-soruşturmadan, tekfirin şartları ve engellerini yeterince gözönünde bulundurmadan, ihtimalli olan delillerden hareket ederek mustaz'af konumundaki Müslümanları mutlak olarak tekfir etmekte, mümteni' konumundaki mürted muamelesi yaparak, kan ve malının helal olduğunu söylemektedir. Mümteni' konumunda olmak, şer'i anlamda ikiye ayrılır. Birincisi, Şeriatın bir kısmı veya tamamıyla amel etmekten kaçınmak anlamındadır (mümteni' ani'ş-Şerîa). İkincisi ise, güç yetirilememek anlamındadır. Yani Müslümanların yöneticisinin, kişiyi tutuklayıp sorgulamaya güç yetirememesidir.

Bu birinci ve ikinci anlamlar arasında herhangi bir ilişki yoktur. Şeriatla amel etmekten kaçınan kimse daru'l-İslamda güç yetirilen bir kimse olabilir. Mesela; daru'l-İslamda güç yetirilen bir kimse olup namaz kılmaktan, zekat vermekten kaçınan kimse gibi (Bu gibi kimselere mümteni' ani'ş-Şerîa denir). Bu iki anlam arasındaki farkı ayırt etmede dikkatli olmak gerekir. İstitabe uygulamak ise, mürted olduğuna karar verilen kişinin tevbe etmesini istemek demektir. Ayrıca bu, kişinin, mürted olduğuna karar vermeden önce şartların ve engellerin araştırılmasını da kapsamaktadır. Burada istitabeden kastedilen ise budur. Fıkıh kitaplarında çokça kullanılan "Kim şöyle der veya şunu işlerse, istitabeye tabi tutulur" sözü, sözkonusu olan kişinin her zaman kafir olduğu ve tevbe etmesinin istendiği anlamına gelmez. Kendisinden küfre götüren söz veya fiil meydana gelmiş olabileceği, durumunun araştırılması, yani tekfirin şartlarının ve engellerinin tespit edilmesi gerektiği anlamına da gelebilir.

Bunlar uygulandıktan sonra, tekfirin şartlarından bazılarının yerine gelmemiş olması veya tekfirin engellerinden bazılarının bulunuyor olması nedeni ile kişinin küfürden beraatine ya da şartlar yerine gelmiş ve engeller

de bulunmamaktaysa kişinin küfrüne karar verilir ve tevbe etmesi istenir. Bu ise, kişiye riddet cezası uygulanmadan önce, tekfir edilen bu kişinin yaptığından vazgeçtiğini belirtmesi şeklinde olur.

Bu nedenle, alimlerin ne amaçla kullandıklarını tespit etmeden bu ifadeyi mutlak olarak kullanmak ve sonuçlarıyla amel etmek doğru değildir. Bilinmelidir ki, mümteni' konumunda olanlar ile bu konumda olmayanlar aynı kategoride değillerdir.

Kendisine güç yetirilebilen kişi, Allahu Teala'nın hükmüne göre muamele görmeyi red etmeyendir. Müslümanların otoritesini reddedip kafirlerin otoritesine, gücüne ve devletine sığınmayan kişidir.

Mümteni' konumda olan kişi ise, daru'l-küfre sığınarak, Müslümanların yönetiminden imtina eden, kafir devletin gücüne, askerine, otoritesine ve yasalarına sığınandır. İslam'ın hükümlerine göre işlem görmeyi reddeder ve Müslümanlar kendisine Allahu Teala'nın hükmünü uygulama imkanı bulamaz. Ya da Müslümanlar arasında olması ile birlikte, kendisini Müslümanların otoritesinden koruyan bir kesime veya güce sığınıyor olabilir. Böylelerinin hükmü, harp ehlinin hükmüdür. Kendisine istitabe uygulanmadan onunla savaşmak, öldürmek ve malını almak, buna güç yetirebilen herkes için caizdir.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Allahu Teala'ya ve Rasulü'ne *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* isyan edenlere şeriatın verdiği cezalar iki türlüdür: Birincisi, kendisine güç yetirilen kişilere verilen cezadır. Diğeri ise, ancak savaş ile kendisine güç yetirilen mümteni' zümreye verilen cezadır."[45]

Günümüzde İslam ahkamı ve Müslümanların otoritesine karşı imtina edenler kapsamına Allahu Teala'nın şeriatını yürürlükten kaldıran tağutlar, küfür kanunlarını yapanlar ve uygulayanlar, Müslümanlara karşı onlara yardım edenler, onların kanunlarını destekleyip savunanlar, şeriatın hükümlerine göre işlem görmeyi red edenler girmektedir ve bunlar her iki imtina şeklini de taşımaktadırlar. Bunlar hem şeriatın hükmünü kabul etmemekte ve hem de Müslümanların otoritesini tanımamaktadırlar. Çünkü bunlar İslam'a ve Müslümanlara karşı amansız düşmanlar konumundadırlar.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, Moğollar ile ilgili meşhur fetvasında şöyle der: "Mütevatir ve meşhur İslam ahkamına karşı çıkanlar ile, şehadet kelimesini söyleseler bile, Müslümanların ittifakıyla savaşmak vaciptir. Şehadet kelimesini söylediği halde beş vakit namazı kılmayı red ederlerse, namaz kılıncaya kadar onlarla savaşmak vaciptir. Zekat vermeyi red ederlerse, zekat verinceye kadar onlarla savaşmak vaciptir... Kan, mal, ırz, eşya ve

---

[45] Mecmuu'l-Fetava, 28/193

başka şeyler ile ilgili olarak Allahu Teala'nın ve Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hükmü ile hüküm vermeyi red ederlerse onlarla savaşmak vaciptir. Emr-i bi'l-ma'ruf ve nehyi ani'l-münkeri veya Müslüman oluncaya kadar ya da teslim olup kendi elleriyle cizye vermeyi kabul edinceye kadar kafirler ile savaşma da bu hükümler arasındadır. Çünkü Allahu Teala şöyle buyurur: "(Yeryüzünde) fitne kalmayıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın."[46] Dinin bir kısmı Allahu Teala'nın ve bir kısmı da başkalarının ise, dinin tümü Allahu Teala'nın oluncaya kadar kafirler ile savaşmak, bu dinin yerine getirilmesi vacip olan hükümlerindendir."[47]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, bu tür kişilere karşı yapılacak olan savaşın, isyancı Müslümanlara karşı yapılacak savaş türünden olmadığını, bu savaşın Ebu Bekir'in *Radıyallahu Anhu* savaştığı mürtedler ile savaş türünden olduğunu belirterek şöyle der: "Salih selef, namaz kılıp, oruç tutmalarına ve Müslüman cemaate karşı savaşmamalarına rağmen, zekat vermeyi kabul etmeyenleri mürted olarak isimlendirmiş ise, Allahu Teala'nın ve Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* düşmanlarıyla birlik olup Müslümanlarla savaşan kişiler nasıl mürted olmasın!."[48]

Kendisine güç yetirilen kişiye ise, tekfiri konusunda hüküm verilmeden önce istitabe uygulamak vaciptir. Yani tekfir hükmü verilmeden önce, tekfirin şartlarının yerine gelip engellerinin ortadan kalktığına bakılması gerekir. Bu araştırma neticesinde, kişinin irtidat suçunu işlediği tesbit edilirse, kendisinden tevbe etmesi ve İslam'a dönmesi istenir. Kendisine bu davet yapılmadan önce riddet cezası ona uygulanmaz ve[49] İslam'a dönmesi muhtemel olduğundan dolayı mürted olarak öldürülünceye kadar malındaki mülkiyet hakkı yok olmaz.[50]

Kişi, mürtedlerin gücüne ve halka musallat olan kanunlarına sığınmıyorsa, onlardan yardım almıyorsa veya muvahhidlere karşı onlara destek vermiyorsa ve İslam ahkamının kendilerine uygulanmasına karşı çıkmıyorsa, günümüz mustaz'af Müslüman halkın kapsamına girmektedir. Bunlar için durum böyle ise, Allahu Teala'nın "Allah'a kullak edin ve tağutlardan kaçı-

---

[46] 8 Enfal/39

[47] Mecmuu'l-Fetava, 28/278-279, Daru İbn hazm baskısı

[48] Mecmuu'l-Fetava, 28/289

[49] İbn-i Teymiye, Es-Sarimu'l-Meslul'da, mücerred riddet ile birden fazla işlenen suç ile oluşan riddet arasında ayırım yapmıştır. Bunlardan ikincisinin tevbe ettirilmesine yer olmadığını söylemiştir.

[50] Bakınız: El-Muğni, Kitabu'l-Murted

nın"[51] emrini yerine getiren, tağutlardan ve şirklerinden uzak duran insanlar neden bu kapsama girmesin!..

Bu durumda olan insanları, yönetimi eline geçirip Müslümanların başına musallat olan ve Müslümanlara güçle karşı koyan mümteni' mürted savaşçılar ile eşit tutmak helal değildir. Bu insanlardan, cehalet, hata veya te'vil sonucu küfre götüren bir söz veya amel meydana gelirse, kendilerine istitabe uygulamadan, yani tekfirin şartlarının meydana gelip-gelmediği ve engellerin de ortadan kalkıp-kalkmadığı tespit edilmeden önce tekfir etmek caiz olmaz.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Kendisine hüccet ulaştıktan sonra dört farzdan herhangi birisinin vücubiyetini inkar eden kimse kafir olur. Aynı şekilde; kötülükler, zulüm, yalan, içki ve buna benzer şeyler gibi mütevatir olarak haramlığı bilinenleri inkar eden kimse de kafir olur. Ancak kendisine hüccet ikame edilmemiş olan, örneğin; İslam'a yeni girmiş ya da İslam şeriatının ulaşmadığı kırsal bölgelerde oturan kimseler gibi; yahut da (aynen hata ettiklerinde Ömer ibnu'l-Hattab'ın *Radıyallahu Anhu* kendilerine istitabe uyguladığı kimseler gibi) hata ederek iman edip salih ameller işleyenlerin içkinin haram oluşundan istisnâ tutulacaklarını zanneden kimse ve bunun gibilerine istitabe uygulanır ve hüccet ikame edilir. Eğer ısrar ederlerse o zaman kafir olurlar. İstitabe yapılıp hüccet ikame edilmeden önce onların kafir olduklarına hükmedilmez. Aynen sahabenin Kudame ibn-i Maz'un ve yanındakilerin te'vilinde hataya düştükleri şeyden dolayı kafir olduklarına hükmetmedikleri gibi."[52]

Dolayısıyla aşırıya kaçan bazılarının yaptıkları gibi, en ufak bir hatada kişinin küfrüne hükmedecekleri bir meselede, avamın içerisinden İslam'ını izhar eden bir kimseyi imtihan etmek de helal değildir. Bu meselenin ihtimalli olup olmaması veya alimlerin bile meal ile tekfir meselesi gibi içinden çıkamadığı bir konu olması ya da delil olmadan tekfir hükmünün verilemeyeceği bir mesele olması bu cahil aşırılar için çok önemli değildir. Ayrıca onları, ele geçirdikleri av gözü ile baktıkları bu kişinin, elinden bir şey gelmeyen ve yol bulamayan mustaz'aflardan olması ya da gönlü İslam'dan ve Müslümanlardan yana olması ve bir meselede bilmeden yanılmış olması da ilgilendirmez. Bu zavallıların derdi, bu yanlışları tedavi etmek değil, fırsat bilmektir. Çünkü bu tür sebepler ile tekfir edecekler, insanların can, mal ve ırzlarını helal sayacaklardır. Tekfirin şartlarına veya engellerine bakmazlar. Hatta bu aşırılardan öyleleri vardır ki, tekfirin şartları ve engelleri konularına

[51] 16 Nahl/36

[52] Mecmuu'l-Fetava, 7/609-610

dair, hiçbir şey bilmemektedir. Üstelik bu tür davranışlarını da Allahu Teala yolunda hazırlık ve cihad olarak kabul ederler.

Gerçekten bunlar kahraman ve mücahid olsalardı, Allahu Teala'nın dinine karşı koyan ve savaş açanlara karşı tavır alır ve bunlara karşı koyarlardı. Bu kafir mürtedlere, kanun ve güçlerine, işbirlikçilerine sığınanlarla savaşırlardı. O zaman Allahu Teala, onlara lütfundan istedikleri kadar verirdi. Gerçekten böyle bir mücadelenin içinde olsalardı, Allahu Teala onlara bol bol ganimetler verirdi. Madem ki buna güçleri yok, o zaman genel itibarları ile mümteni' konumunda olmayan bu mustaz'af insanlara daveti götürmek ile meşgul olmaları, hidayet bulmalarına yardımcı olmaları ve böylece Allahu Teala'nın kendilerine, düşmanlarına karşı güç vermesi için çalışmaları gerekirdi. Şüphe yok ki Allahu Teala, Muhammed'i *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* dilenci değil, hidayet rehberi olarak göndermiştir.

Pakistan'da bu cahil ve serserilerden; yetimlerin, fakirlerin, göçmenlerin, hatta mücahidlerin mallarını çalanları gördüm. Daru'l-küfürde bulundukları için yahut kendilerinin tekfir ettiklerini, tekfir etmeyen bütün herkes için aslolanın küfür olduğunu iddia ederek bunu yapmaktadırlar. Hatta bu konuda kendilerine karşı çıkan bazı muvahhidleri de öldürmekten çekinmemekte, anlamsız hüccetler ile ve geçersiz deliller ile o insanların kanlarını dökmeyi mübah saymaktadırlar.

Kadı Iyad'ın, el-Kabisi'den naklettiğini daha önce aktarmıştık. Ki orada şöyle diyordu: "Açık delil olmadıkça insanların kanını dökmek helal değildir."[53] Alimlerin bu şekilde ihtiyat gösterilmesi gerektiğini bildirdikleri makam, devletin güç ve iktidarının bulunduğu yargı merciidir. Bu aşırıların ihtiyatlı davranmaları konusunda yapılacak uyarı ne boyuttadır!?

Bir defasında bu aşırılardan pişman olan biri hapishanede bana şunları anlattı: "Geceleyin sahibini tanımadan yoldan ticari bir taksi çevirirdik. Silahlarımızı gizlerdik. Bizi bir meyhaneye götürüp içki almasını söyleyerek sürücüyü imtihan ederdik. Dediklerimizi kabul eder veya hoşumuza gidecek bir şey söylerse, ona nasihat etmeden (ki zaten nasihat etmek için değil, ganimet almak için bu işi yapardık) silahlarımızı çeker ve o gün ailesi için kazandığı paralarını elinden alırdık. Hemen bu stratejik soru ile başlar, aynı anda kararı verir, mürted olduğuna hükmeder ve malını ganimet olarak alırdık."

Halbuki bunların, o sürücüden istedikleri, yani kendilerini meyhaneye götürme işi, helal saymadığı sürece, kişiyi dinden çıkaran günah türünden değildir ve kötülük ile haksızlık üzerinde yardımlaşmadır. Üstelik taleplerine

---

[53] Eş-Şifa, 2/262

verilen yanıt ne kesin olarak, ne de ihtimalli olarak kişiyi küfre götüren bir söz veya amel de değildir. Kaldı ki bu sürücünün malını almanın helal olmasından önce, kendisini küfre götüren bir söz veya amel sadır olsa bile, mümteni' konumda olmaması nedeni ile, uygulanması gereken başka aşamalar vardır. İbnu'l-Munzir, sırf irtidat ettiği için mürtedin malı üzerindeki mülkiyet hakkının yok olmadığı konusunda icma olduğunu belirtmektedir.[54] Mülkiyet hakkının kalkması için mürtedin öldürülmesi veya ölmesi gerekir. Çünkü ölünceye veya öldürülünceye kadar, tevbe etme ve İslam'a dönme ihtimali bulunmaktadır.

Bütün bunlar, alimlerin riddet terimini tanımlarken kasdettikleri dinini değiştiren ve kafir olan bir insan için sözkonusudur. Hatalı te'vili sebebi ile küfür olan bir işi işleyen ancak bununla birlikte de İslam'ın şiarlarını benimseyen, ondan asla kopmayan, İslam'a veya Müslümanlara karşı savaşmayan veya düşmanlarını ona karşı desteklemeyen, İslam'ın düşmanlarının küfrü ile karşılaştıklarında ona katılmayan veya karşı çıkan, onlardan ve onların küfürlerinden beri olduklarını belirten veya te'villerini ve mazeretelerini gündeme getiren, kendilerini tekfir edenlerin ise ancak içtihad ile tekfir ettikleri ve bu içtihadlarında isabet veya hata edebildikleri bu insanlar nasıl tekfir edilebilir? Böyle şeyler ile insanların kanı ve malı heder edilebilir mi?

Bu gafiller, güya, bu sürücüye, isteklerine karşı çıkmasını bekleyerek sormuşlar. Halbuki adamı baştan aldatmaktadırlar. Çünkü sakallarını traş etmişler, şekillerini değiştirmişler ve dindarların simasından üzerlerinde bir iz bırakmamışlar, sonra da istedikleri cevabı vermesi için adamı tuzağa düşürmüşler ve bütün bunlara rağmen o kişinin içki alma isteklerine karşı çıkmasını beklemişlerdir. Oysa ki, günümüzde bu tepkiyi dinlerine kuvvet ile sarılan bazı garibanlardan başka kim gösteriyor ki! Tağutların hayatı ve geçimi zorlaştırmaları sebebiyle sabahtan akşama kadar ekmek lokmasının peşinde koşarak günlerini tüketen, insanlara iltifat etme ve yüzüne gülme tavrı sergileyen, hatta malı haram yollardan kazanmayı bile çoğu önemsemeyen avam insanlardan böyle bir isteğe kaç kişi karşı çıkabiliyor ki!? Zaten böyle bir şey, kan ve malın heder olması bir yana, tek başına tekfir için yeterli sebep değildir.

Halbuki o kişi, onlar üzerinde mütedeyyin bir Müslüman siması görseydi, belki de Tebliğ Cemaati'nin yaptığı gibi, onlarla beraber hayırlı işlerde yardımcı olmaya ve tebliğe çıkmaya söz verirdi. Ondan dini bir şey sorsalardı, sıkça gördüğümüz gibi, kendilerine dini bir eda ile iltifat eder ve memleketin şeyhu'l-İslam'ı gibi cevap vermeye çalışırdı.

[54] Bakınız: Eş-Şifa, aynı yer

İnsanlara yaklaşım bu şekilde olmaz ve bir hükmün tespiti böyle yapılmaz. Özellikle cehaletin yayıldığı, alimlerin ve ilmin azaldığı bir ortamda kanların ve malların mübah sayılacağı şer'i hükümler bu şekilde verilmez.

Bu gençlerin hamaset ve dini gayretleri, tağutlara karşı savaş yolunda kullanılacağı gerekçesi ile, doğrudan veya tuzaklar kurarak insanların mallarını almayı meşru kılmaz. Allahu Teala temizdir ve helal olmayan şeyleri kabul etmez. Gaye kadar bu gayeye ulaşmada kullanılacak vesilenin de meşru ve temiz olması gerekir.

Daha sonra bu kişiler bazı soygun ve hırsızlık olayları sebebiyle tutuklandılar. Dindarlıklarını gösterdiler, sakallarını kesmediler. Böylece Allahu Teala'nın ve dinin düşmanları için kullanılacak bulunmaz bir fırsat niteliğine dönüştüler. Bunların yaptıkları bahane edilerek basın-yayın organlarında sayfalar dolusu yayınlar yapıldı, cihad ve davet ile alay edildi. Bunların hırsızlar koğuşuna atıldıklarını ve askerlerin bunlarla alay ettiklerini, dindar görünmelerinden yakındıklarını, hatta işledikleri suçlar hakkında kendilerine nasihat ettiklerini gördüm. Bana helal ve haramı bir kafirin öğretmesinden daha tuhaf ne olabilir ki! Bir süre sonra onlardan bazılarını, söylemlerinden vazgeçmiş veya gerisin geri dönmüş olarak gördüm. Hapisin uzaması ve kurtuluşun gecikmesinden dolayı Allahu Teala'nın kaderine kızıyor ve çirkin sözler söylüyorlardı. Allahu Teala'dan Müslüman gençlere afiyet, selamet ve hidayet vermesini niyaz ediyoruz.

FAİDE

Burada söylenenlere ek olarak sahibine istitabe uygulanan mücerred riddet suçu ile sahibine istitabenin uygulanmadığı riddet suçu arasında ayırım yapmak gerektiğini belirtmek istiyoruz. İbn-i Teymiye *Rahimehullah* bu konuda şunları söyler: "Riddet iki türlüdür. Birincisi mücerred riddettir. İkincisi ise ölüm cezasının istitabe yapılmadan uygulanacağı riddettir. Her iki tür riddetin cezasının da öldürülme olduğuna ilişkin deliller vardır. Bununla birlikte tevbe ile bu cezanın düşmesi her iki türü de kapsamamaktadır. Tevbe ile cezanın düşmesi hali sadece birinci tür riddet suçu için geçerlidir. Mürtedin tevbesi ile alakalı delilleri inceleyen bunu açıkça görür. İkinci tür riddet suçunu işleyen ise tevbeye davet edilmeden ya da tevbesi kabul edilmeden öldürülür. Riddet suçunun bu ikinci türünü işleyenler hakkında, tevbelerinin kabul edileceğini belirten ne bir nass ve ne de bir icma bulunmamaktadır. Bu konuda kıyas yapmanın da imkanı yoktur. Bu nedenle ikinci tür riddet suçu için birinci tür riddet suçunun hükmünü uygulamak mümkün değildir.

Bu konuyu inceleyenler göreceklerdir ki söz veya fiil ile riddet suçunu işleyenlerin tümü, tevbe ile öldürülmekten kurtulmamaktadır. Aksine Kitap, sünnet ve icma, mürtedler arasında ayırım yapmıştır. Bununla birlikte bazıları bu konuda kendi içtihadları sebebi ile, aralarında farklılık bulunmasına rağmen, riddetin bu iki türünü aynı olarak değerlendirmiştir. Halbuki hükümde etkili olan bir farkla kıyas edilenler birbirinden farklı ise, kıyas geçersiz olur. Bu farkın hükme etki ettiğine Şari'in delili ve muteber maslahatı içeren münasebet delalet etmektedir. Bunu üç yönden açıklayabiliriz:

Birincisi: Mürtedin tevbesinin kabul edileceğine dair deliller bulunmaktadır. Bu delillerden bazıları Allahu Teala'nın şu ayetleridir: "İman ettikten, Rasul'ün hak olduğuna şehadet ettikten ve kendilerine apaçık deliller geldikten sonra küfre sapan bir kavme Allah nasıl hidayet nasip eder? Allah zalimler topluluğunu doğru yola iletmez... Ancak bundan sonra tevbe edip yola gelenler başka. Çünkü Allah, çok bağışlayıcı ve merhametlidir"[55], "..Kim, iman ettikten sonra Allah'ı inkar ederse, (ona Allah'ın gazabı vardır)"[56] Ancak bu deliller küfrüne ek olarak zarar ve eziyet vermeyi katanların değil, sadece imandan sonra mücerred bir riddet suçunu işleyenlerin tevbesinin kabul edileceğini belirtmektedir. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünneti de sadece mücerred olarak riddet suçunu işleyen kişinin tevbesinin kabul edilebileceğini belirtmektedir. Raşid halifelerin uygulamaları

[55] 3 Al-i İmran/86-89

[56] 16 Nahl/106

da mürted olduktan sonra Müslümanlarla savaşan kişilerin tevbe hakkının bulunmadığını göstermektedir. Sadece riddet suçu ile kalanlar olsun, riddet suçunun yanında başka küfür olan suçlar işleyip Müslümanlarla savaşan veya kafirlere sığınıp onlardan destek alanlar olsun, bütün mürtedlerin tevbelerinin kabul edilebileceğini söyleyenler, yanılmaktadır. Çünkü deliller vefatından sonra Rasul'e *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* söven kişinin tevbesinin kabul edilmeden öldürüleceğini göstermektedir.[57]

İkincisi: Allahu Teala şöyle buyurur: "İman ettikten, Rasul'ün hak olduğuna şehadet ettikten ve kendilerine apaçık deliller geldikten sonra küfre sapan bir kavme Allah nasıl hidayet nasip eder? Allah zalimler topluluğunu doğru yola iletmez. İşte onların cezası: Allah'ın, meleklerin ve bütün insanlığın laneti onların üzerinedir. Bu lanete ebedi gömülüp gidecekler. Zira onların azapları hafifletilmez, yüzlerine de bakılmaz. Ancak bundan sonra tevbe edip yola gelenler başka. Çünkü Allah, çok bağışlayıcı ve merhametlidir. İman ettikten sonra kafirliğe sapıp sonra küfürde daha da ileri gidenlerin tevbeleri asla kabul edilmeyecektir. Ve işte onlar, sapıkların ta kendisidirler."[58]

Allahu Teala, iman ettikten sonra kafir olup, küfürde daha da ileri gidenlerin tevbelerinin kabul edilmeyeceğini bildirmektedir. Mücerred bir riddet suçu işleyen ile küfürde ileri gideni birbirinden ayırmış ve birincisinden tevbenin kabul edileceğini bildirmiştir. İmandan sonra her türlü riddet suçundan dolayı tevbenin kabul edileceğini kim iddia ederse, Kur'an nassına muhalif görüş bildirmiş olur. Kimileri, bu küfrün ölüm anına kadar süren küfür olduğunu ve son anda yapılan tevbenin kabul edilmediğini söylemiş ise de, bu hatalıdır. Çünkü ayet bundan daha umumidir.[59]

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu iki tür riddeti birbirinden ayırmıştır. Bu suçu işleyenlerden bir grubun tevbesini kabul etmiş, diğer bir grubun tevbesini ise kabul etmemiştir. Bunlardan birisi Subabe'dir. Subabe bir Müslümanı öldürmüş, o Müslümanın malını almış ve ele geçmeden önce

---

[57] Tevbesinin kabul edilmemesi, tevbe etse bile öldürülmekten kurtulmayacağı anlamındadır. Bu nedenle küfürde öne gitmiş olanın tevbe etmesi şartı yoktur. Ancak kendisi İslam'a dönmek isterse kimse buna engel olamaz. Allahu Teala'nın tevbesini kabul etmesi de böyledir. Tevbe ederse, hiçbir kimse engelleyemez. İbn-i Teymiye Rahimehullah bunu Es-Sarimu'l-Meslul isimli kitabında değişik yerlerde belirtmişir. Bu nedenle öldürülmeden önce tevbe eden böyle bir kimse mürted olarak değil, Peygambere sövmek veya suçsuz bir insanı öldürmekten dolayı ceza olarak öldürülür.

[58] 3 Al-i İmran/86-90

[59] Mürted olarak ölen veya can boğazdan çıkarken tevbe eden kişinin tevbesinin kabul edilmemesi konusunda tefsircilerin söyledikleri ile İbn-i Teymiye'nin söylediği dünya ahkamını içermektedir.

tevbe etmediği için Mekke'nin fethi günü kendisine istitabe uygulanmadan, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* emri ile öldürülmüştür. Yine buna benzer suç işlemleri nedeni ile Arniyyin denilen mürtedlerin de öldürülmelerini emretmiştir. Yine peygambere söverek riddet suçunu işlemiş olan ve bir Müslümanı öldüren İbn-i Hatal ve Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* iftira ve hakaret eden İbn-i Ebi Serh'in öldürülmeleri de bunun örneklerindendir.

Kitap ve Sünnet mürtedler hakkında bu şekilde iki ayrı hüküm vermiş ise ve sırf riddet suçunu işlemek ile kalmayıp, bir Müslümanı öldüren veya malını alan ya da Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* söven kişiler tevbe etse bile öldürülmekten kurtulamamışsa, mutlak olarak mürtedin tevbesinin kabul edileceğini söylemek doğru olmaz. Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* söven mürted, tevbesi kabul edilmeyen mürted türündendir. Sadece riddet suçunu işleyen ve bu suçunun üzerine başka bir suç daha işlemeyen kişi dinini değiştirdiği için öldürülür. Bu tür kişiler tekrar İslam'a dönerse, tıpkı ilk defa Müslüman olanların bağışlandığı gibi bağışlanır. Ancak Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* söven kişi böyle değildir. Bunun öldürülmesi sırf riddet suçunu işlemesi sebebiyle değil, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sövmesi sebebiyle olur ve bu kişinin öldürülmesi Allahu Teala'nın dinine karşı savaşan mümtenilerin öldürülmesi gibidir. Sonuç olarak, Kur'an ve Kur'an'ı açıklayan sünnet, Allahu Teala'ya ve Rasulü'ne *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* eli veya dili ile savaş açarak riddet suçunu işleyenin tevbesinin kabul edilmediğini belirtmektedir.

Üçüncüsü: Mürted kişinin, işlediği riddet suçu Allahu Teala'ya veya Rasulü'ne *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sövme sebebi ile gerçekleşmemiş olabilir. Zaten bu suçun işlenmiş olması için, mutlaka Allahu Teala'ya veya Rasulü'ne *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sövme sebebi ile meydana gelmesi de zaruri değildir. Kişinin riddeti, Müslümanları öldürmeyi ve mallarını almayı da içermiyor olabilir. Çünkü sövmek ve hakaret etmek, düşmanlıkta ileri gitmekten ibarettir ve daha büyük bir ahmak olduğunu, dini bozma ve Müslümanlara zarar vermeye gayret ettiğini gösterir.

Riddet suçu, nasıl ki, mürted olmayı kastetmeden de meydana gelebiliyorsa, din değiştirme ve peygamberliği yalanlama amacı olmadan da meydana gelebilir. Tıpkı İblis'in, Allahu Teala'ya has kılınması gereken Uluhiyyeti yalanlama amacı taşımadığı gibi. Gerçi bu amacın bulunmaması, suçu işleyen kişiye yarar sağlamaz. Tıpkı kişinin, kendisini küfre sokacak herhangi bir işi, kafir olmak amacıyla işlememesinin kendisini riddet suçunu işlemiş olmaktan kurtarmadığı gibi.

Netice olarak, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sövmesi sebebi ile riddet suçunu işleyen kişi, başka bir sebebe binaen riddet suçunu işleyen kişiye kıyas edilerek tevbe etmesi ile ölüm cezasından kurtulmaz. Çünkü bu iki riddet türü arasında hükümde etkili olan fark bulunmaktadır. Mücerred riddet suçunu işleyerek dinini değiştiren mürted ile hem Müslümanlara ve hem de Allahu Teala'ya ve Rasulü'ne *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hakaret eden mürted, Müslüman olduktan sonra küfre dönen ve aynı adı taşıyan, ancak birbirinden ayrı olan iki tür kafir konumundadır. Mücerred olarak riddet suçunu işleyen ve hakaret suçunu işlememiş olan kişinin tevbesi kabul edilmişken, riddet suçu işleyen ve bununla birlikte hakaret suçunu da işleyen kişinin tevbesi kabul edilmemiştir. Çünkü zarar vermesi ve vermiş olduğu bu zararın tevbe ile telafi edilemeyecek olması açısından, bu iki tür arasında fark bulunmaktadır."[60]

Sonuç olarak; mümteni' olan mürted ile mümteni' olmayan mürted arasında ayırım yapmak gerektiği gibi, tevbesinin geçerli olup-olmaması bakımından da mücerred riddet suçu işleyen kişi ile küfürde ileri gitmiş olan kişi arasında ayırım yapmak gerekir. Mücerred olarak riddet suçunu işleyen kişi tevbe edebilir ve İslam'a dönebilir. Böylece kanı ve malı dokunulmaz olur. Ancak riddet suçunun yanında cezayı gerektirecek başka bir suç işleyen mürtedin tevbesi geçerli değildir ve tevbe etse bile kanı ve malı dokunulmaz değildir. Çünkü böyle bir kişiye verilen ölüm cezası mücerred riddedin dışında başka sebepler ile meydana gelmiştir. Rasulullah'a sövmek, Müslümanı öldürmek, evli iken zina etmek gibi, tevbe ile telafi edilemeyen kul hakları bulunduğu için, böyle bir kişinin yapacağı tevbe kendisini ölüm cezasından kurtarmaz. Bu açıdan iki riddet türü arasında fark bulunmaktadır. Mürted olarak öldürülme ile had cezası olarak öldürülme arasındaki farkı da böylece öğrenmiş oluyoruz. Had cezası olarak öldürülen kişi hakkında İslam ahkamı geçeridir. Öldürüldükten sonra yıkanır, namazı kılınır, Müslüman mezarlığına gömülür ve malı akrabalarına miras olarak kalır. Halbuki mürted olarak öldürülen kişi hakkında kafirlerin hükümleri geçerli olur.

---

[60] Es-Sarimu'l-Meslul, 366

-22-

KAFİR DEVLET DAİRELERİNDE ÇALIŞAN HER KİŞİYİ, AYIRIM YAPMADAN TEKFİR ETMEK

Kafir devletin kurumlarında çalışan her kişiyi, ayırım yapmadan tekfir etmek de, tekfirde yapılan büyük hatalardan biridir. Günümüz fikir kitaplarından okudukları kimi genellemeler ile ahkam çıkaran hamasetli bazı gençlerde bu tür tekfir yaygınlık kazanmıştır. Örneğin, bazılarının, "cahiliyye toplumları" ifadesinden hareket ile bu tür toplumlarda yaşayan herkesi tekfir etmeleri bu türdendir. Cahiliyye sistemlerinin şemsiyesi altındaki herhangi bir kurumda çalışmak, cahiliyyeyi güçlendiren bir sistemde çalışmak olarak kabul edilmiş ve bu anlayış bazılarının ilham kaynağı olmuştur.

Bundan hareketle kimileri, çöp toplayan kişilerden, tağut yöneticilere kadar, kafir devletin kurumlarında çalışan herkesin kafir olduğunu söylemektedirler. Halbuki bu, hatalı bir genellemedir. Böyle bir genellemeden, Allahu Teala'ya sığınırız ve kesinlikle bunu kabul etmeyiz.

Bugüne kadar devlette hiçbir görev almamış olsak ve tağuttan ve onunla ilgili her şeyden olabildiğince uzak dursak, ona ve yönetimine yakınlaşılmasına sebep olabilecek her türlü yolun önüne geçsek, ona götüren bütün yolları ve bağları kesmek için muvahhid kardeşlerimizin de kafir devlette görev almalarını uygun görmesek de, herkesin böyle yapmaya mecbur olduğunu veya bunun imanın ve İslam'ın asıllarından olduğunu söylememiz mümkün değildir. Biz şer'i hüküm açısından, kafir devlette alınan bütün görevlerin küfür veya haram olduğunu söylemiyoruz. Aksine görevden göreve fark olup bunlar arasında ayırım yapmanın gerekliliğini savunuyoruz.

Açıkça küfür olan söz ve amellerin işlendiği görevler küfre götüren görevlerdir. Kişinin, küfür olan kanunların yapılmasına katılması veya kendisine verilen görevinde küfür olan bu kanunlara uyması ve bu kanunlara saygı göstereceğine dair yemin etmesi, tağutlara karşı dostlukta bulunması, bu kanunları koruması ve savunması veya Müslümanlara karşı tağutlara destek olması gibi açıkça küfür olan işler bu türdendir.

Ancak muhteviyatında sadece günah, kötülük ve haksızlıkta yardımlaşma bulunan görevler, haram olan görevlerdir ve bu işlerde görev alanlar günahkar olurlar. Açıkça küfür sebebi olan bir durumu olmadığı sürece

sadece böyle bir işte görev alması sebebi ile, o kişinin tekfir edilmesi helal olmaz.

Muhtevasında küfür veya haram olan bir şeyin bulunmadığı işlerde görev almak ise sadece mekruhtur. Mekruh olduğunu söylememizin sebebi, bu işin, Allahu Teala'nın düşmanlarının, Müslümana musallat olmasına, küfür olan hukuku ile yönetmesine veya o işte görev alan Müslümanın zelil duruma düşürülmesine yol açması endişemizdir.

Buhari *Rahimehullah* Sahih'inin "İcare" bölümünde, "Bir Müslüman Daru'l-harpte Bir Müşriğin Yanında Çalışabilir mi?" başlıklı babda Habbab ibn-i Eret'ten *Radıyallahu Anhu* şöyle rivayet etmektedir: (Habbab) Der ki: "Ben demircilik yapan birisi idim ve As ibn Vail'in yanında çalıştım. Bana ödemesi gereken ücret birikti. Bunu ödemesi için yanına gittiğimde bana dedi ki: 'Hayır, vallahi sen Muhammed'i *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* inkar edinceye kadar ödemeyeceğim.' Bunun üzerine ben: 'Vallahi ben de sen ölüp tekrar dirilmedikçe asla böyle bir şey yapmayacağım.'dedim. Dedi ki: 'Ölüp de tekrar dirilecek miyim?' ben 'Evet' dedim. O, 'Kuşkusuz ben orada mal ve evlatlara sahip olacağım; borcumu o zaman öderim' diye karşılık verdi. Bunun üzerine Allahu Teala, "Bizim ayetlerimizi inkar edeni ve 'bana mal ve evlat verilecek' diyeni gördün mü?"[61] ayetini indirdi."

Henüz daru'l-harp konumunda olan Mekke'de durum bu idi. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onun durumunu gördü. İbn-i Hacer *Rahimehullah* hadisin şerhinde şöyle der: "Buhari'nin, bu babı "Bir Müslüman Daru'l-harpte Bir Müşriğin Yanında Çalışabilir mi?" diye isimlendirmesi ve Habbâb hadisini burada rivayet etmesinden anlaşılıyor ki, O, müşrik olan As ibn Vail'in yanında çalışırken Müslümandı. Bu olay Mekke'de olmuştur ki, Mekke o zaman daru'l-harpti. Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ise bu durumu öğrenmiş ve onaylamıştır. Musannıf bu cevazın zaruret ile kayıtlı olması veya müşrikler ile savaşa ve onlardan uzaklaşmaya izin verilmesi ve Müslümanın kendisini küçültmemesi emrinden önce olma ihtimalini gözönünde bulundurarak hükmü kesinleştirmemiştir. Muhalleb der ki: 'İlim ehli bunu zaruret dışında kerih görmüşlerdir. Zaruret halinde caiz olması da iki şarta bağlıdır: Birincisi: Yaptığı işin, bir Müslümanın yapması helal olan bir şey olması. İkincisi ise: Zararı Müslümanlara dönecek olan bir şeyde onlara yardım etmiş olmaması. İbnu'l-Münir der ki: 'Mezhepler, kafire evinde hizmetçilik yapmanın onun emri altında olmanın aksine, iş yerlerinde, zanaatkarların zimmet ehli için çalışmalarının caiz olduğunda ve bunun bir zillet olmadığında karar kılmışlardır. En iyisini Allah bilir."

---

[61] 19 Meryem/77

Demirci olan Habbab olayında şunu belirtmemiz gerekir ki; Habbab *Radıyallahu Anhu*, belirli bir iş için çalışmıştır. Yani günümüzde insanların yaptığı şekli ile, işe başlamasından emekli oluncaya kadar devlet ile akit içinde bulundukları gibi, yanında çalıştığı kişi ile akit bağı yoktu. Sözleşme ile devlete bağlı olarak çalışanlar üzerinde amirlerinin musallat olması, onlara tahakküm etmesi ve zelil düşürmesi kesindir. Şüphesiz kafirlerin yanında muvakkat olarak ücretle bir işi yapmayı mekruh gören alimler, böyle bir durumda çalışmayı daha çok mekruh göreceklerdir. Kaldı ki mekruh demeleri, öncekilerin kullanımında olduğu gibi, haram anlamında da olabilir.

Ancak, böyle bir işte görev almanın hükmü ne olursa olsun, tekfir etmekten başka bir şeydir. Çünkü defalarca belirttiğimiz gibi tekfir, sadece, delaleti açık, tespiti mümkün olan ve kişiyi küfre götüren söz veya amel ile yapılabilir. Şeriatın temeline dayanmayan ve kurallara uymayan bazı mutlak ifadeler tekfir hükmünün uygulanabilmesi için yeterli değildir.

Bazı aşırıların, kafir devlet dairelerinde çalışan her kişinin kafir olduğunu iddia etmeleri ve buna sebep olarak da bu kişilerin kafirlere itaat etmesi olduğunu söylemeleri ve Allahu Teala'nın, "Şüphesiz ki kendilerine doğru yol belli olduktan sonra, ona arka dönenleri, şeytan sürüklemiş ve kendilerine ümit vermiştir. Bunun sebebi; onların, Allah'ın indirdiğinden hoşlanmayanlara 'Bazı hususlarda size itaat edeceğiz' demeleridir. Oysa Allah onların gizlediklerini bilir"[62] ayetini buna delil olarak göstermeleri, bu ayetteki küfre götüren itaattan maksadın ne olduğunu anlamamalarından kaynaklanmaktadır.

Buradaki itaat, mutlak itaat manasında değildir ve küfür, şirk, riddet ve kanun koyma ile ilgili olan özel bir itaati kapsamaktadır. Kafir veya tağut kişi, Allahu Teala'ya itaat olan bir işi veya bir iyiliği emredecek olsa, ona bu emrinde itaat eden kişi kafir olmak bir yana, günahkar bile olmaz. Bu o kadar açık bir meseledir ki üzerinde daha fazla durmanın gereği yoktur. Bununla beraber bu sözümüz hakkında delil soranlara, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* "Hılfu'l-Fudul" konusunda söylediklerini hatırlatmak isterim. Bilindiği gibi "Hılfu'l-Fudul" dönemin kafirlerinin oluşturduğu bir kurumdu. Buna rağmen Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "İslam döneminde de böyle bir şeye çağrılsam, bunu kabul ederim" İleride bu konu üzerinde Allahu Teala'nın izni duracağız.

Yine, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Kureyş kafirleri ile yaptığı Hudeybiye anlaşmasında, müşriklerin istekleri konusunda "Allahu Teala'nın haram kıldığı şeyler dışında benden ne isterlerse veririm" sözü ve

---

[62] 47 Muhammed/25-26

onların bazı şartlarını kabul etmesi de bunun delillerindendir. Bu konuda Buhari'nin *Rahimehullah* Sahih'inde "Şartlar" bölümünde "Cihad İçin Şartlar", "Daru'l-Harp Halkı İle Anlaşma Yapmak" ve "Şartların Yazılması" konularına bakılabilir.

Abdullatif bin Abdirrahman bin Hasen Alu'ş-şeyh, zamanındaki bazı aşırılara seslenerek şöyle demektedir: "Duydum ki Muhammed Suresi'nde geçen, "Şüphesiz ki kendilerine doğru yol belli olduktan sonra, ona arka dönenleri, şeytan sürüklemiş ve kendilerine ümit vermiştir. Bunun sebebi; onların, Allah'ın indirdiğinden hoşlanmayanlara 'Bazı hususlarda size itaat edeceğiz' demeleridir. Oysa Allah onların gizlediklerini bilir"[63] ayetini günümüz emirlerinden olan, sapık kimi liderler ve bazı müşrik krallar ile anlaşma veya ateşkes gibi konularda yazışma yapanlara uyguluyorsunuz. Halbuki ayetin baş tarafındaki "Şüphesiz ki kendilerine doğru yol belli olduktan sonra, ona arka dönenleri.." kısmını görmüyorsunuz ve buradaki itaatten neyin kastedildiğini bilmiyorsunuz. Başında elif-lam takısı bulunan el-Emr'in ne olduğunu da anlamıyorsunuz. Hudeybiye Antlaşması olayında, o gün müşriklerin isteklerinde, koştukları şartlarda ve Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onları kabul etmesinde bu yanlış anlayışınızı reddecek ve batıl iddialarınızı çürütecek deliller bulunmaktadır."[64]

Devlet dairelerinde çalışmanın hükmü konusunda özel bir çalışmamız bulunmaktadır ve "el-Mesabihu'l-Munira fi'r-Reddi ala Es'ileti Ehli'l-Cezira" adıyla basılmıştır.

---

[63] 47 Muhammed/25-26

[64] Mecmuatu'r-Resail ve'l-Mesaili'n-Necdiyye'den

-23-

İSLAM DEVLETİNİN BULUNMADIĞI BİR YERDE TAĞUTLARDAN VEYA DESTEKÇİLERİNDEN YARDIM İSTEYEN YA DA MAHKEMELERİNE BAŞVURAN HER KİŞİYİ AYIRIM YAPMADAN TEKFİR ETMEK

Tekfir konusunda yapılan hatalardan biri de, İslam devletinin bulunmadığı bir zamanda, hakkını almak veya bir haksızlığı önlemek için tağutların yahut destekçilerinin mahkemesine başvuran veya onlardan yardım isteyen her kişiyi ayırım yapmadan tekfir etmektir. Aşırıya kaçan bazılarının, neredeyse ikrah derecesinde bir mecburiyet sebebi ile bu mahkemelere başvurmuş veya zorla götürülmüş ya da elinden bir şey gelmeyen ve başka bir yol da bulamayan mustaz'aflardan olsa bile, beşeri kanunlarla hüküm veren mahkemelere başvuran her kişiyi tekfir ettiğini gördüm. Hatta bazıları, kendisi hakkında yapılmış bir şikayet ile ilgili olarak kendisini savunmak, suçlamayı reddetmek veya kaybolmuş olan çocuğu ya da eşyasını bulmak gibi bir amaçla karakolun birine müracaat eden insanları bile tekfir etmektedir. Çünkü böyle bir işi, tağutun hükmüne başvurmak olarak kabul ederler.

İslam'ın hükümleriyle hüküm veren bir mahkemenin bulunmadığı dönemlerde, vicdansız bir düşmanın saldırısına uğranılması veya çocuklarından birinin kaçırılmış olması veya namusuna yönelik saldırıda bulunmuş olması ya da can ve malına tecavüz edilmiş olması halinde mustaz'af konumundaki bir Müslüman, bu kurumlara müracaat etmekten başka ne yapabilirler ki? Şeriat onları başıboş, sahipsiz ve korumasız olarak mı bırakmıştır? Bu gibi yerlerde çözüm aramalarını yasaklamış mıdır? Bu tür yerlere müracaat etmeleri zorunda olduklarını söyledikleri halde, mücerred olarak bu müracaatları sebebi ile kafir mi olmaktadırlar? Bu sorular, aşırıya kaçan o insanlara sorulduğunda cevap bulmakta zorluk çekmezler ve böyle bir dönemde Müslümanların içinde bulunduğu zayıflık halini gözönünde bulundurmazlar. Onları ilgilendiren tek şey, insanları tekfir etmektir.

Alimler, küfür konusunda ikrah engelinin muteber olabilmesi için bazı şartlar olduğunu bildirmişlerdir. Bununla birlikte, suçsuz olan bir insanı öldürmesi yönünde zorlamaya maruz kalan kişi hakkında ikrah engelinin muteber sayılabilmesi konusunda çok daha titiz davranmışlardır Ortaya konan bu şartlar ihtilaflı konulardandır. Alimlerin bu konudaki sözlerini

inceleyenler bunu görürler. Aslında ihtilaf, kafirlerin yönetimleri altında mustaz'af olarak bulunan kişinin cehaleti sebebi ile te'vil ederek hareket etmesi halinde mazeretli olarak kabul edileceği furu'attan olan meselelerdedir. Bu nedenle ilim tahsili ile uğraşanların, kişiyi küfre düşmekten veya küfür kapısını çalmaktan sakındırmak için kullanılan mutlak tehdit ifadeleri ve azimete sarılmaya teşviki içeren ifadeler ile özellikle mustaz'aflık veya te'vil durumlarında, muayyen tekfir için kullanılan ifadeler arasında fark olduğunu öğrenmesi gerekir. Kimileri, insanların, hakkı uygulamak ve haksızı cezalandırmak için gereken herhangi bir yetki ve otoriteye sahip olmayan üstadlarına muhakeme olmalarını mecburi tutmaktadırlar.

El-Cuveyni *Rahimehullah*, "el-Ğıyasî" isimli kitabında, Müslümanları yöneten bir imamın bulunmaması halinde, Müslüman alim ve kadıların, halkın işleri hakkında hüküm vermeleri gerektiğine yönelik bazı bölümler açmıştır. Bu, her belde halkının, aralarında şeriatın hükümlerini uygulaması için oradaki müçtehidlere başvurması suretiyle olmaktadır. Bu ise ancak o müçtehidlerin etrafında odaklanmış ve uygulama otoritesi bulunan Müslüman bir cemaatin bulunmasıyla mümkündür. Çünkü ancak bu şekilde verilen hükümler uygulanabilir.

El-Cuveyni *Rahimehullah*, belli bir dönem Müslümanların imamının bulunmayabileceğini hesaba katarak bunu belirtmiştir. Ancak, günümüzde olduğu gibi, Müslümanların devlet otoritelerinin olmamasına ilaveten İslam cemaatinin de bulunmamasını, ümmetin sürüler gibi dağınık olmasını, mürtedlerin onların başına musallat olmasını ve insanlara kanunlarını zorla kabul ettirmelerini, alimlerin ve hal ve akd ehlinin ortadan kalkmasıyla ilmin de yok olmasını, cahil liderlerin insanların başına geçmesini, ümmetten kitlelerin müşriklere katılmasını ve çağımızda, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kıyametten önce ortaya çıkacağını belirttiği fitne ve musibetlerin ümmetin başına bu derece gelmesini aklına getirmemiştir. Bugün, alimlerin, insanlar kendilerine anlaşmazlıklarını çözmeleri için müracaat etmeleri halinde, kararlarını uygulayacak ne bir otoriteleri ve ne de böyle bir cemaatleri kalmamıştır. Özellikle haksızlık yapanlar, bir güce dayanarak, alimlerin otoritesini tanımayan kafir ve fasık kimseler ise, alimlerin bunlara kararlarını uygulatma imkanı hiç bulunmamaktadır. Çünkü böyle bir durumda alimlerin kararlarına ancak Allahu Teala'dan korkan kimi insanlar boyun eğer. Bu ise hasım tarafların ancak takva ve iman ehlinden olmaları halinde mümkündür. Bugün genel olarak, insanların davalarında musibet haline gelenler takva ve hatta iman ehli olan kişiler değildir. Aksine genellikle Kur'an'ı umursamayan, iman duygusuyla hareket etmeyen ve ancak otoritenin gücü ile yola gelecek olan insanlardır.

Müslümanın canına, malına, ırzına veya ehline haksızlık yapanlar, şeriatın hükümlerine boyun eğmeyen ve alimlerin verdiği bu hükümleri kabul etmeyen kişiler ise, bu hükümler ile yargılanıp haksızlıkları tespit edildiğinde onlara bunu uygulayacak Müslüman bir otorite de yoksa, zaten mazlum ve mağdur olan Müslüman, yargılanmak için bu alimlere başvurmaya nasıl mecbur edilebilir? Halbuki bu alimler ne onun hakkını geri alabiliyor, ne da uğradığı haksızlığı giderebiliyorlar. Müslüman, bir kafirden korunmak veya bir zalimin haksızlığını önlemek için, mürted ve kafir hükümetlerin kurumlarına sığınmaya mecbur kalsa, yine de tekfir edilebilir mi?

Biz burada, bugün Müslümanların yaşadıkları acıklı durumu haklı çıkarmaya çalışmıyoruz. Aksine bizim davetimiz, insanları kullara kulluktan kurtarıp Allahu Teala'ya kul yapmak ve tağutların hükümlerinden Allahu Teala'nın tertemiz şeriatının hükmüne çıkarmak temeline dayanmaktadır. Şüphesiz bu, avamından ilimli olan tabakasına kadar bütün Müslümanların gerçekleşmesi için çalışmaları vacip olan bir görevdir. Bunun için çalışıp çabalamaları ve bu gayeye yönelik olarak yapılacak olan her türlü cihadi faaliyetin içinde bulunmaları gerekir. Bütün problemler ve hastalıklar için en yararlı çözüm budur.

Ancak Allahu Teala bu konuda Müslümanlara lutfedinceye kadar böyle durumlarda mustaz'af konumundaki Müslümanlar ne yapmalıdır? Bu mahkemelere ve otoritelere başvurmak zorunda kalırlarsa kafir mi olurlar?

Bu sorulara cevap vermeden önce hemen belirteyim ki bu sözlerim ile hiçbir zaman tağutun mahkemelerinde yargılanmaya veya bunu normal göstermeye çalışmıyorum. Allahu Teala bundan bizleri korusun. Hiçbir zaman böyle bir şey aklımdan geçmez. Biz ömürlerimizi Allahu Teala yolunda adadık ve hayata geldiğimizde başımıza musallat olduğunu gördüğümüz bu tağuti rejimler ile mücadele ederek geçirdik. Bugüne kadar da büyük küçük herhangi bir konuda onların hükmüne başvurmadık ve hiçbir anlaşmazlıkta onların karakollarına, mahkemelerine veya polislerine gitmedik. Hatta hasmımızın hakkımızı teslim ettiği zaman, yol üzerindeki ihtilaflar veya basit olaylarla ilgili olarak da bu yerlere başvurmadığımız gibi, hakkımızın kaybolduğu zamanlarda da bu kurumlara başvurmadık. Bize yöneltilen kimi suçlamalar sebebiyle zaman zaman idam talebi ile elleri kelepçeli ve tutuklu olarak yargılandık. Allahu Teala bize lutfetti sebat ettik. Buna rağmen küfür kanunlarıyla yargılama olacağını ve avukatların hemen hepsinin bu mahkemeleri ve kanunlarını yücelttiğini, kararlarının adalet ve hakkaniyet ile verildiğini söylediklerini bildiğimiz için kendimizi savunmak amacıyla avukat bile tutmadık. Allahu Teala'nın salih amellerimizi kabul etmesini ve canımızı Müslüman olarak almasını dileriz.

Her zaman insanlara bunu tavsiye ediyor, tağutlardan ve onların mahkemelerinden uzak durmalarını teşvik ediyoruz. Dünyalık kayıpları olsa bile elleri kelepçeli ve zorla götürülmedikleri, kendilerini savunmak zorunda kalmadıkları sürece onların mahkemelerine gitmemelerini söylüyoruz.

Bütün bunlarla beraber insanların ahvalinin farklı olduğunu, mustaz'af olduklarını, şeriat hükümlerinin ve otoritesinin bulunmadığı bir ortamda imkanlarının değişik olduğunu da bilmekteyiz. Dolayısıyla her Müslümanı azimete sarılmaya mecbur etmenin mümkün olmadığının da farkındayız.

Allahu Teala, dini hükümleri ve çözümleri sadece güçlüler için koymamıştır. Aksine bütün ümmetten sıkıntıyı kaldırmış, zayıfların durumunu gözetmiş ve kimseye gücünün üstünde bir şey yüklememiştir. Zaruret hallerinde mahzurlu olan bazı şeyleri mübah kılmış ve kalp imanla dolu iken ikrah durumunda küfür sözünü söylemeye de ruhsat vermiştir. Azim sahibi insanlar bile mecbur kaldıkları ve üstesinden gelemedikleri bazı şeylerde normal zamanda nefret ettikleri, uzak durup kaçındıkları kurum ve kişilere başvurmak zorunda kalabilirler. Mesele, her zaman kişinin vazgeçeceği veya dinini korumak için terkedeceği hukuk veya dünyalık türünden olmayabilir. Belki kimilerinin malına, canına, namusuna saldırıda bulunmuş olabilir. Allahu Teala'nın ahkamının yürürlükten kaldırıldığı bu kokuşmuş toplumlarda olup bitenleri izleyenler, o kadar çok cinayetlere, özellikle iffet ve namuslara yapılan saldırı ve tecavüzlere tanık olur ki bu durumlarda kişinin başına gelenleri sineye çekmesi veya hakkını aramaması mümkün değildir. Her kişinin de kendi canını, namusunu ve malını koruyacak adamı, aşireti veya yakınları yahut güç ve otoriteyi elinde bulunduran bu mahkemelere başvurmadan işini halledecek destek ve iktidarı olmayabilir. İnsanların durumlarını bilen ve şeriatın maksatlarından haberdar olan ilim ehlinin, bütün bu durumları gözönünde bulundurması, bu gibi olaylar hakkında konuşurken bu durumları mutlaka hesaba katması ve bu gibi durumlarda acele ile insanları tekfir etmemeleri gerekir.

Üstelik, "Sana indirilene ve senden önce indirilenlere iman ettiklerini ileri sürenleri görmedin mi? Zira tağuta iman etmemeleri emrolunduğu halde tağutun önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Halbuki şeytan onları büsbütün saptırmak istiyor. Onlara, 'Allah'ın indirdiğine ve Rasul'e gelin' denildiği zaman, münafıkların senden iyice uzaklaştıklarını görürsün"[65] ayetlerinin nüzul sebebi de, Allahu Teala'nın hükmünü uygulayacak bir otoritenin bulunmadığı böyle bir dönemde, üzerinde durduğumuz konudan farklı bir olaydır.

---

[65] 4 Nisa/60-61

Bu ayetler, Allahu Teala'nın hükmünün devlet ve otorite sahibi olduğu, mazlumun ve zalimin hakkını, kısaca her hak sahibinin hakkını veren insanların en adaletlisi Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bulunduğu bir dönemde inmiştir. 'Allah'ın indirdiğine ve Rasul'e gelin' ifadesi bunu göstermiyor mu? Buna rağmen, ayette sözü edilen insanlar kendi iradeleriyle, Allahu Teala'nın ve Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hükmünü bırakıp, tağutun hükmüne başvurmayı tercih etmişlerdir. Bu insanlar, hükmüne başvurdukları kimseler ister Yahudi, ister kahin, ister başkaları olsun, kendi hevalarına uygun olarak hüküm vermeleri için onların yanına gidiyorlardı. Elbette Allahu Teala'nın izin vermediği kanunları kendi kendilerine teşri eden, yönetim ve yasama yetkilerini ellerinde bulunduran tağutlar da Allahu Teala'nın şeriatını uygulamayı reddetmeleri, küfür kanunlarını uygulamaları ve herkesi buna uymaya mecbur etmeleri sebebi ile hem bizzat tağut ve hem de tağutların hükmüne başvuranlar kapsamına girmektedirler. Onlara yardım eden, Allahu Teala'nın şeriatını uygulamayı reddeden ve tağutların hüküm ve iktidarlarının ayakta kalmasını destekleyen herkes bunun içindedir. Çünkü savaşta öncünün hükmü ile artçının hükmü aynıdır.[66]

Genel olarak, Allahu Teala'nın hükmüne ulaşma ve anlaşmazlığı şeriatın hükmü ile çözme imkanı olduğu halde, kendi irade ve isteğiyle bunu reddedip, tağutun hükmüne başvuran herkes, Allahu Teala ve Rasulü'nün hükmünü bırakıp tağutun hükmüne başvurmuş sayılır. Tağutun hükmü ise, Allahu Teala'nın indirmediği ve izin vermediği her türlü hükümdür.

Ancak tekfir edilmemeleri gerektiğini söyledimiz insanlar, ayetlerde belirtilen tabloya uyan insanlar değildir. Dolayısıyla ayetteki hükmün kapsamına da girmemektedirler. Günümüzde insanlar, yeryüzünde Allahu Teala'nın otoritesinin ve hükmünün yürürlükte olmadığı, mustaz'af konumdaki Müslümanların haklarını almak için başvurup sığınacakları şer'i bir mahkemenin bulunmadığı bir ortamda tağutun mahkemelerine müracaat etmektedirler. Bunlar Allahu Teala'nın hükmünü ve otoritesini terkederek, tağutun hüküm ve mahkemelerine gitmiyorlar. Allahu Teala'nın ve Müslümanların korumasını ve desteğini dışlayarak, tağutun koruma ve desteğine sığınmıyorlar. Zaten böyle bir şeyi savunmaktan ve korumaya çalışmaktan Allahu Teala'ya sığınırız.

Karşımızdaki manzara, kendilerini koruması altına alacak Müslüman bir imam veya sığınacak Müslüman bir otorite bulumayan, haklarını almak için mevcut mahkemelerden ve kanunlardan başkasını bulamayan mustaz'af

---

[66] Ebu Bekir İbnu'l-Arabi, alimlerin çoğunun öncü ile artçının hükmünün aynı olduğunda ittifak ettiklerini belirtmekedir. Bakınız: Ahkamu'l-Kur'an, 1/148-151, Mecmuu'l-Fetava'da İbn-i Teymiye de aynı şeyi belirtmektedir.

ve ezilmiş insanların manzarasıdır. Güç ve aşiret sahibi başka bir kafirin canı, malı ve namusuna yönelik yaptığı saldırıdan kendisini korumak ve hakkını almak için veya te'viline binaen mecbur kaldığı sonucuna ulaştığı için kafirlerin kuvvet ve otoritesine sığınanların manzarasıdır. İşte bu manzarayı, ayetlerin nüzul sebebi olarak belirtilen manzara ile aynı görmek doğru olmaz. Aynı şekilde Müslümanın canına veya namusuna saldıran kişinin, ancak kuvvet ve otoritenin caydırabileceği ve bundan başka da caydırma yolunun bulunmadığı, kendisini Müslüman sayan zalim ve facirlerden olması halinde de durum böyledir.

Bugün Müslümanların başına musallat olan küfür kanunlarının ne barbar hükümler içerdiğini, bu kanunların, insanların kan, mal ve namuslarının heder olmasında en büyük etken olduğunu, mal ve mülklerini her yağmacı ve soyguncunun telef etmesine müsaade ettiğini bilen biri olarak bunları söylüyorum. "Keşfu'n-Nikab an Şeriati'l-Ğâb" isimli kitabımızda bu kanunların maskesini indirdik ve barbarlıklarını gösteren örnekler verdik.[67]

Ancak insanların başına gelen olaylar, kıyamet gününe kadar her gün değişmekte ve artmaktadır. İnsanların zaruretleri ve problemleri de farklıdır. Bilhassa namus meselesinde insanlarda zaruret, bazen ikrah derecesine varmaktadır.

Tağutların destekçileri ve şirk hükümlerini uygulayanlar arasında, yaptıklarını iyi sanan, namuslara saldırılmasına razı olmayan ve elinden geldiği kadar mazlumun hakkını almaya çalışan kişiler bulunabilir. Özellikle bu kişiler iyi bir ailede yetişmiş, ahlaklı ve namus ehli insanlar ise, bu konuda daha titiz davranabilirler. Bu ahlakta olanlar her zaman kafirler arasında da bulunabilir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "İnsanlar madenler gibidir. Anlarlarsa, cahiliyye devrinde iyi olanlar, İslam devrinde de iyi olurlar."[68]

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Kureyş'in eziyetlerinden bunalan ashabına hitaben buyurduğu şu sözler de bunu desteklemektedir: "Habeşistan'a gitseniz. Orada kimseye haksızlık yapmayan adaletli bir kral vardır." Gerçekten de henüz kafir olmasına rağmen Necaşi haksızlık yapmadı ve hicret edenleri geri getirmek için giden Kureyş heyetine Müslümanları teslim etmedi. O zaman Necaşi, henüz Müslüman değildi.

İbnu'd-Dığne, Ebu Bekir'in *Radıyallahu Anhu* yola çıktığını gördüğünde ona şöyle söylemiştir: "Ey Ebu Bekir, senin gibi biri ne çıkar, ne de çıkarı-

---

[67] Kuveyt nüshası ile Ürdün'de muhtasar olarak hazırladığımız nüshayı birleştirdik.

[68] Buhari,3383 ve Müslim

lır... Sen benim komşumsun, dön ve memleketinde Rabbine ibadet et."[69] O, Ebu Bekir'in komşusu ve müşrik biriydi. Bunun gibi kafirler arasında da zulümden nefret eden, mazlumun ve darda kalanın imdadına yetişen insanlar olduğunu gösteren örnekler çoktur. Ancak şuna dikkat edilmelidir ki, biz, kanunlardan söz etmiyoruz. Sadece bu kanunlarla hükmeden hakimlerden, bazen haksızlığı önlemek veya hakları geri vermekte yetki ve otoritelerini kullanan insanların olduğunu söylüyoruz.

Ancak İbnu'd-Dığne'nin, Ebu Bekir'i *Radıyallahu Anhu* himaye etmesi, onun hakkındaki küfür hükmünü değiştirmediği gibi, bu tağuti kanunlarla hükmeden insanların, bazen mazluma yardımda bulunmaları, haklarındaki hükmü değiştirmez ve görevlerinde kalmalarını caiz veya mübah kılmaz. Bizim söylediklerimiz bununla ilgili değildir. Biz sadece bu gibi insanlara ve hükmettikleri kanunlara insanları başvurmaya mecbur bırakan, onlardan yardım almaya iten te'viller, haklı sebepler ve gerekçeler ile ilgili olup, bu sebeplerden dolayı, bu kurumlara müracaat eden insanların tekfir edilmelerinin doğru olmadığını söylüyoruz.

Müslümanın, koruyacak ve ahkamına başvuracak İslami bir otorite ve mahkemenin bulunmadığı bir ortamda, zaruret durumunda, kendisini koruyan, haksızlıktan kurtaran veya başka bir kafirin haksızlığına karşı destekleyen ve kendisine gelecek kötülüklere göğüs geren bir kafirin korumasına sığınması, hiçbir şekilde tağutun hükmüne başvurmak anlamına gelmez. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, kafirler tarafından kurulmasına rağmen Hılfu'l-Fudul hakkındaki övücü sözlerini daha önce aktarmıştık. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, küçük yaşta tanık olduğu o ittifak hakkında şöyle buyurur: "Kırmızı develerimin olmasını ona tercih etmem. İslam'da da böyle bir şeye çağrılsam kabul ederim."[70]

Bu ittifak, cahiliyye devrinde, oluşturdukları güç ve imkan sayesinde mazluma yardım, haksızlığa uğrayanı destekleme ve haklarını geri verme konusunda aralarında sözleşen kişilerden oluşuyordu. Bu ise, İslam'ın kuvvet ve devlet olmadığı, Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* henüz peygamber olmadığı ve bu kurumun mücerred bir cahiliyye kurumu olduğu bir dönemde idi.

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu ittifakı övmesi, İslam'ın devlet olmadığı bir dönemde kafirlerin veya zalimlerin saldırılarına karşı haklarını korumak, gasbedilen hakları geri almak, haksızlığı gidermek ve can,

---

[69] Buhari, 3905, As bin Vail'in Ömer İbnu'l-Hattab'ı koruması altına alması konusunda da bakınız: Buhari, 3864-3865.

[70] Ebu Davud, Hakim ve Beyhaki rivayet etmiştir.

mal veya namusa yönelik yapılan tecavüzün önüne geçmek için mustaz'af Müslümanın da böyle yerlere ve benzerlerine başvurmasında sakınca olmadığını gösterir. Haram veya küfür olması bir yana, bunda en ufak bur sakınca olsaydı, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onu överken bunu da belirtirdi. Çünkü Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmetin en takvalısı ve dini konusunda en dikkatli olanıdır. Sakındırmadığı bir kötülük de olmaz.

Bizim savunduğumuz ve küfür olmadığını söylediğimiz şey, bu tür durumlarda bir yardım isteme ve destek aramadır. Değilse, kafir tağutların kanun ve hükümlerine başvurmayı veya muvahhid Müslümanlara karşı onlardan yardım istemeyi ve mahkemelerine başvurmayı mutlak olarak caiz görmemiz asla sözkonusu değildir. Böyle bir şeyi hiçbir zaman söylemedik. Müslümanda, hiçbir otoriteden korkmadan ve tağutların baskısından çekinmeden kendisini Allahu Teala'nın hükmüne başvurmaya ve ona razı olmaya sevkedecek kadar iman, takva ve din duygusu olması gerekir. Kişi, hakkını, hasmı ancak kafirlerin mahkemelerinde yargılanmayı kabul ettiği halde, tağutların mahkemesine gitmeden de alabileceğini biliyorsa ve buna rağmen tağutun mahkemesine kendi isteği ve iradesiyle giderse, yukarıdaki ayetin nüzul sebebi kapsamına girer ve o manzara içinde yerini almış olur.

Uğradığı haksızlığı gidermek ve davayı çözmek için mevcut olan İslam yönetiminin mahkemesine ve Allahu Teala'nın hükmüne davet edildiği halde, bunu kabul etmeyip reddeden kişiler, Allahu Teala'nın şu ayetlerinin kapsamına girmektedirler: "Onlara, 'Allah'ın indirdiğine ve Rasul'e gelin' denildiği zaman, münafıkların senden iyice uzaklaştıklarını görürsün"[71], "Hayır; Rabbine andolsun ki, aralarında çıkan anlaşmazlık hususunda seni hakem kılıp sonra da verdiğin hükümden içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın (onu) tam manasıyla kabullenmedikçe iman etmiş olmazlar."[72]

Tekfir konusunda aşırıya giden kimileri, avam kesimden olan Müslümanları protesto etmede aşırıya kaçmış, sıkıştırmış ve güçlerinin yetmediği şeyleri onlara yüklemişlerdir. Hatta bu mahkemelerde duruşmaya katılmasını, istendiği veya arandığı için bu yönetimlerin karakollarına girmesini bile yasaklamış, bundan kaçınmalarını, kaçıp gitmelerini, aksi halde kafir olacaklarını söylemişlerdir.

Halbuki özellikle gücün olmadığı dönemlerde ve yaşadığımız şartlarda buna herkesin gücü yetmez. İnsanlar zaruret ve eziyetlere katlanma konusunda farklıdırlar. Fakihler aç kalınması halinde, yeterli dirence sahip olan kişilere caiz görmedikleri bazı hususları, direnci olmayan ve yaşlı için caiz

---

[71] 4 Nisa/61

[72] 4 Nisa/65

görürler. Nitekim ikrahın derecesinde de insanlar farklı farklıdır. Bu nedenledir ki her durum ve makam için söylenecek söz de farklıdır.

Günün birinde tek başına olduğu halde kavmine meydan okuyan ve alevli ateşlerine aldırış etmeyen İbrahim *Aleyhisselam*, başka bir zamanda kendisinin ve eşinin mustaz'af olduğunu kabul etmiş ve Sare'yi çağıran kafirin isteği hakkında kendisini mecbur ve muzdar görmüştür. Buhari *Rahimehullah*, bu olayın anlatıldığı hadisi, Sahih'inin ikrah bölümüne almıştır. Ebu Hureyre'den *Radıyallahu Anhu*, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğu rivayet edilir: "İbrahim *Aleyhisselam*, zevcesi Sare ile hicret yolculuğuna çıkıp, onunla bir memlekete girdi. Orada meliklerden bir melik yahud zalimlerden bir zalim hükümdar var idi. Neticede o hükümdar, İbrahim'e; 'Yanındaki kadını bana gönder' diye haberci gönderdi. Bunun üzerine İbrahim, Sare'yi o hükümdara yolladı. Sare onun yanına varınca, hükümdar Sare'den nasip almak için harekete geçti. Sare kalkıp abdest aldı ve namaza durdu. Namazın ardından; 'Allah'ım! Eğer ben, Sana ve Rasulü'ne iman ettim ise, benim üzerime şu kafiri musallat etme' diye dua etti. Bu dua ile o zalimin hemen nefesi boğulup yere düştü ve ayağı ile yere vurup debelenmeye başladı." Buhari *Rahimehullah* bu hadise, "Kadın zina üzerine zorlandığı zaman kendisine had cezası yoktur" bölümünde yer vermiştir.

Onların bu durumu ikrah kabul edilmiş ve Sare'nin zalim kişi ile başbaşa kalması kendisi veya İbrahim *Aleyhisselam* açısından bir kötülük olarak kabul edilmemiştir. İbn-i Hacer *Rahimehullah*, alimlerin bu görüşte olduklarını belirtmiştir. İbrahim *Aleyhisselam* ve eşi, kaçıp kurtulmadıkları için kınanmamış ve bundan dolayı da sorumlu olduklarını kimse söylememiştir. Çünkü bulundukları makamda, kendi durumlarını en iyi yine kendileri bilmekteydi.

Ayrıca bilinmektedir ki, kafirlere, onların mahkeme veya karakollarına yapılan her müracaat, tağutların hükmüne başvurmak veya küfür değildir. Bununla birlikte, çoğu zaman, suçlamalar veya açılan davalar için, bu tür yerlere yapılan mücerred başvuru ile çözüm aranmaktadır. Oysa ki hiçbir sakıncası bulunmayan ve küfür ile ilişkisi de olmayan, hakem tayin etme yöntemi ile veya tarafların birbirleriyle barışması ile de bu sorunlar çözümlenebilir. Allahu Teala, "Sulh (daima) hayırlıdır"[73] buyurur. İnsanların aralarında yaptığı gizli ve kötü fısıldaşmalardan, "insanların arasını düzeltmek isteyen"[74] kişinin yaptığı fısıldaşma istisna edilmiştir. Allahu Teala, Müslüman kesimler arasındaki anlaşmazlık ve çatışma hakkında da şöyle buyurur:

---

[73] 4 Nisa/128

[74] 4 Nisa/114

"..aralarını adaletle düzeltin ve (her işte) adaletli davranın."[75] Ebu Hüreyre'den *Radıyallahu Anhu*, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğu rivayet edilir: "Müslümanlar arasında, haramı helal, helali de haram etmedikçe sulh caizdir."

Ömer ibnu'l-Hattab *Radıyallahu Anhu*, aralarında barışmaları için hasımları geri çevirirdi. Bu nedenle fakihler, Allahu Teala'nın haklarından birinin sözkonusu olmadığı bütün davalarda, hakimin, hasımları barıştırmaya çalışmasını müstehap saymışlardır. Bilindiği gibi davalarda konu ya Allahu Teala'nın haklarından biridir veya insanların haklarından biridir ya da taraflardan birinin galip olduğu ortak bir haktır. Kulların kendi hakları için aralarında barışmaları caiz olsa da, Allahu Teala'nın hakları konusunda bunun caiz olmadığı fıkıh kitaplarında aktarılmaktadır.[76]

Caiz olan barışma, insanlar arasında genel olup, sadece karı-koca ile sınırlı değildir. İki ortak, iki hasım, iki kesim ve tartışan iki taraf arasında da barışma geçerlidir. Eşler arasındaki anlaşmazlıkta, tarafların barışması caiz olduğu gibi, ayrılık ve anlaşmazlıktan daha hayırlı olan barışı sağlamak için taraflardan birinin hakkından vazgeçmesinin istenmesi de caizdir. Bütün anlaşmazlık ve ihtilaflar da bu şekilde, tarafların anlaşması veya birinin hakkından vazgeçmesi suretiyle anlaşma yapılarak çözülebilir. Tarafları uzlaştırmayı şeriatın caiz gördüğü ve bu meselede, helali haram kılma yahut haramı helal kılma olmadıkça hiçbir engelin bulunmadığı bilinmektedir.

İbn-i Hacer *Rahimehullah* şöyle der: "Anlaşmalar çeşitlidir; Müslümanın kafir ile anlaşma yapması, eşlerin anlaştırılması, adaletli taraf ile saldırgan taraf arasındaki anlaşma, yaralama olaylarında uygulanacak anlaşma, arazi sınırları hakkında olduğu gibi diğer ortak olan şeylerde anlaşmazlık çıktığı zaman tarafların aralarının bulunması bunların misallerindendir."[77]

Allahu Teala bu konuda genişlik sağlamıştır. Bunun küfür olan kanunlar veya küfür olan kanun koyma ile bir ilgisi yoktur. Bu, Allahu Teala'nın indirmediğine veya tağutun hükmüne başvurmak da değildir. Ömer ibnu'l-Hattab *Radıyallahu Anhu* şöyle der: "Allahu Teala genişletmiş ise, siz de genişletin."[78]

Ancak, Allahu Teala'nın genişlettiği konularda insanlara genişletme yapılması, bazılarının hoşuna gitmemekte ve hakkın her zaman zorda oldu-

---

[75] 49 Hucurat/9

[76] Bakınız: İlamu'l-Muvakkıin, 1/107-108

[77] Fethu'l-Bari, 2961 nolu hadis ile ilgili

[78] Buhari

ğunu zannetmektedirler. Bu kesimin tipik örneği Haricilerdir. Bu nedenledir ki onlar, bu meseleleri anlamada zorlanmışlar, Ali bin Ebi Talip ile Muaviye *Radıyallahu Anhuma* arasında sulh yapılmasına ve meydana gelen hakem olayına itiraz etmişlerdir. Özellikle Ali bin Ebi Talip'in barış anlaşmasında kendisi için kullanılan, "Emiru'l-Mü'minin" ifadesinden ve buna benzer bazı şeylerden vazgeçtiğini ve Amr bin el-As ile Ebu Musa el-Eş'ari arasında meydana gelenleri gördüklerinde, bunun Allahu Teala'nın indirmediği hükümlere başvurmak olduğunu öne sürmüşler ve şöyle demişlerdir: "İnsanlara hükmolundunuz. (Oysa Allahu Teala şöyle buyurur: "Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir."[79] Bunun üzerine İbn-i Abbas *Radıyallahu Anhuma*, Ali bin Ebi Talip'in *Radıyallahu Anhu* sözcüsü olarak onlarla tartışmış ve Rasulullah'ın da *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Hudeybiye anlaşması sırasında bazı şeylerden vazgeçtiğini ve Ali'nin *Radıyallahu Anhu* yaptığının da bu türden olduğunu onlara izah etmiştir. İbn-i Abbas'ın onlara söylediklerinin bazıları şunlardır: "Allahu Teala Kitap'ında kişi ve o kişinin hanımı için şöyle buyurur: "Eğer karı kocanın aralarının açılmasından korkarsanız, erkeğin ailesinden bir hakem ve kadının ailesinden bir hakem gönderin. Bunlar barıştırmak isterlerse Allah aralarını bulur; şüphesiz Allah her şeyi bilen, her şeyden haberdar olandır."[80] Karı ve koca için caiz olan şey, Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmeti için caiz olmaz mı? Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmetinin kanı, karı ve kocanın kanından evleviyatla dokunulmaz değil midir?"[81] Bunun üzerine bazıları söylemlerinden vazgeçti. Ancak bazıları ise aynı söylemleri ve iddiaları üzere kalmaya devam etti.

Şatıbi *Rahimehullah*, "el-İtisam" isimli kitabında bid'at ve heva sahibi fırkaların özelliklerini belirtirken şöyle der: "Birinci özellik, Allahu Teala'nın "İşte kalplerinde eğrilik olanlar, fitne çıkarmak ve onun te'viline yeltenmek için müteşabih ayetlere yapışıp, onlarla uğraşır dururlar"[82] ayetinde belirttiği husustur. Ayet, dalalet ehlinin Kur'an'ın müteşabihlerine takılıp kaldıklarını belirtmektedir.[83] Müteşabih olan ayetler, manası herkes için açık olmayan

---

[79] 5 Maide/44

[80] 4 Nisa/35

[81] Bakınız: El-Bidaye ve'n-Nihaye, 7/281

[82] 3 Al-i İmran/7

[83] Kur'an'ın kötülediği şey, müteşabih sayılan ayetlerin anlamını bilmeye çalışmak değil, o ayetlerde gündeme getirilen ve ancak Allahu Teala'nın bildiği şeyin veya olayın ne olduğunu, nasıl olacağını ve ne zaman olacağını anlamaya çalışmaktır. Halbuki bu, ğayb bilgisi olup Allahu Teala'nın bildirmediği sürece insanların bilmesi mümkün değildir. Yoksa müteşabih olarak adlandırılan ayetlerin lafız olarak anlamını bilmeye çalışmak, diğer ayetleri anlamaya çalışmak gibi gerekli ve iyidir.

ayetlerdir. Bunlar bazen, mücmel lafızlar gibi, hakiki müteşabih şeklindedir ve bazen de izafi müteşabih şeklindedir. İzafi müteşabih ise, ilk anda anlamı açık gibi görünse de, hakiki anlamının bilinebilmesi için başka bir delile ihtiyaç duyulur. Haricilerin, hakem tayin etmenin batıl olduğuna dair, "Hüküm ancak Allah'ındır"[84] ayetini delil göstermeleri, izafi müteşabihe sarılmanın misallerindendir. Ayetin zahiri, onların yaptıkları bu delillendirmeyi doğrular gibi olsa da, ayrıntılara inildiği zaman, açıklamaya muhtaçtır. Bu açıklama ise, İbn-i Abbas'ın *Radıyallahu Anhuma* söylediğidir. Çünkü hükmün Allahu Teala'nın olması, hakem tayin ederek de olabilir. Zira hakem tayin etmek ile emrolunmuşsak, onunla hüküm vermek de Allahu Teala'nın hükmüdür."[85]

Eşler arasında sulhun yapılması meşrudur. Allahu Teala, taraflardan birinin alacağı hakların bir kısmından vazgeçmesi şeklinde kişilerin anlaştırılması, savaşta alınan esirler konusunda, komutanın veya yöneticinin, bu esirleri öldürmesi, gaziler arasında paylaştırması, serbest bırakması veya fidye karşılığında salıvermesi konusunda muhayyer bırakılması gibi meselelerde insanlara genişlik ve kolaylık sağlamıştır. Sad bin Muaz'ın Beni Kureyza hakkında hakemlik yapması da bu türdendir. Onun hakem olarak tayin edilmesi kabul gördü ve o da savaşçı erkeklerinin öldürülmesi, kadın ve çocuklarının esir alınmasına hükmetti. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Onlar hakkında Allahu Teala'nın hükmü ile hükmettin" buyurdu.[86]

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, ordu komutanlarına yaptığı tavsiye ile ilgili Bureyde hadisinde şöyle geçmektedir: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bir ordunun veya seriyyenin başına komutan tayin ettiği zaman, Allahu Teala'ya karşı muttaki olmasını bildirir, beraberindeki Müslümanlara da hayır tavsiye eder ve sonra şunları söylerdi: "..Eğer bir kale ahalisini kuşattığında onlar, senden Allahu Teala'nın hükmünü tatbik etmeni isterlerse sakın onlara Allahu Teala'nın hükmünü tatbik etme, lakin kendi hükmünü tatbik et. Zira Allahu Teala'nın onlar hakkındaki hükmüne isabet edip etmeyeceğini bilemezsin."[87]

Böyle demesinin sebebi, komutanın veya emirin değişik alternatifler arasında içtihad etme ve tercih yapma serbestisi olmasıdır.

---

[84] 6 En'am/57

[85] İlamu'l-Muvakkıin, 2/264-265, özetle

[86] Muttefekun aleyhi

[87] Müslim ve Ahmed rivayet etmişlerdir

Sulh ve hakem tayini ile ilgili olarak şu olay da nakledilir: Ebu Şurayh, halkı ile beraber Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yanına geldiklerinde, insanların ona Ebu'l-Hakem dediklerini duydu. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onu yanına çağırdı ve şöyle buyurdu: "Şüphesiz hakem Allah'tır. Sana niçin Ebu'l-Hakem diyorlar?" Bunun üzerine o; "Ey Allah'ın Rasulü, kavmim bir konuda ihtilaf ettikleri zaman bana gelirler, ben de aralarında hüküm veririm ve iki taraf da razı olur." Allah Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*; "Ne güzel. Oğullarının arasında en büyük olanı kimdir" dedi. O: "Şurayh" diye cevap verdi. Allah Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*; "O zaman sen Ebu Şurayh ol" diye buyurdu.[88] Ebu Şurayh, İslam'a girmeden önce kavmi içerisinde hakemlik yapardı.[89] Bu nedenle cahiliyye devrinin hakemlerinden sayılmış ve Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onun yaptıklarını beğenmiştir. Böyle bir şey Allahu Teala'nın indirdiğinden başkasıyla hükmetmek olsaydı, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ona karşı çıkar ve hiçbir şekilde tasvip etmezdi. Bütün bunlar, sulhun caiz olduğuna, bunun, tağutun hükmüne başvurmak veya Allahu Teala'nın indirmediği ile hükmolunmak olmadığına ve helali haram veya haramı helal kılmadığı sürece hakemlik makamında bir kafirin bulunmasının haram olmadığına dair delil niteliğindedir.

Eşler arasında sulh yapılması ile ilgili olarak Allahu Teala'nın şu ayeti de bunu desteklemektedir: "Eğer karı kocanın aralarının açılmasından korkarsanız, erkeğin ailesinden bir hakem ve kadının ailesinden bir hakem gönderin. Bunlar barıştırmak isterlerse Allah aralarını bulur; şüphesiz Allah her şeyi bilen, her şeyden haberdar olandır."[90] Bilindiği gibi kadın, razı olacağı hakemi seçmekte serbesttir. Kadın, kitap ehlinden ise, kitap ehlinden olan birisini kendisi için hakem olarak tayin etme hakkına sahiptir.

Muhammed bin İbrahim Al'uş-şeyh şöyle der: "Aşiret büyüklerinin karara bağladığı şeylere gelince; bu sulh yolu ile olmuş ve haramı helal veya helalı haram kılmamışsa, helaldir. Ancak hüküm vermek suretiyle olursa, helal olmaz. Çünkü aşiret liderleri genellikle cahildir ve şer'i ahkamı bilmezler. Onların (helal veya haram konusunda) hükmüne başvurmak, tağuta başvurmak kabilinden olur."[91] Bütün bunlardan da anlaşılmaktadır ki Allahu Teala'nın düşmanlarının bazı kurumlarında veya mahkemelerinde yapılan her duruşma kişiyi küfre götüren muhakeme sayılmaz. Ayrıca kişi, kendi hakkında açılan bazı duruşmalara katılmazsa, işleri daha karmaşık ve zor bir

---

[88] Ebu Davud, Nesai, Buhari, Edebu'l-Müfred

[89] İbn-i Abdilber, El-İstiab, 4/97, İbn-i Sa'd, Tabakat, 6/49

[90] 4 Nisa/35

[91] Muhammed bin İbrahim, Fetava ve Resail, 12/292

hale gelir ve cezası da katlanır. Hakkındaki suçlama ise batıl yolla kendisi hakkında sabit olur. Ğıyabi verilen hükümlerin vicahi hükümlerden daha katı ve fazla olduğu da unutulmamalıdır. Müslüman, iki zarardan, en asgari olanını tercih ederek bu zararı kendinden savmakla yükümlüdür. Bu ise çok yönlü olarak te'vil ve içtihada açık büyük bir konudur. Dolayısıyla böyle durumlarda, mahkeme veya karakolda duruşmaya katılmak, tağutun hükmüne başvurmak değil, sadece haksız ve saldırgan kişiyi defetmek, mümkün olduğu kadar suçlamayı kabullenmemek ve zararı önlemeye çalışmaktır.

Bu konu ile ilgili olarak misal olmaya uygun olaylardan biri de, kendilerini teslim almak için gelen Kureyş heyeti ile birlikte, Cafer ve arkadaşlarının *Radıyallahu Anhum*, henüz Müslüman olmayan Habeşistan kralı Necaşi'nin önünde duruşmaya katılmaları, içlerinden hiçbirinin kralın karşısına çıkmayı reddetmemesi ve Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* böyle davrandıkları için onları kınamamasıdır.[92]

Yusuf'un *Aleyhisselam*, sarkıntılıkla suçlayan kadına karşı söyledikleri de bunun misallerindendir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Kadın dedi ki: 'Senin ailene kötülük etmek isteyenin cezası, zindana atılmaktan ya da acıklı bir işkenceden başka bir şey midir?' (Yusuf), 'Hayır o kendisi benim nefsimden (murad almak) istedi' dedi. Kadının akrabasından biri şöyle şahitlik etti. Eğer onun gömleği önden yırtılmışsa, kadın doğru söylemiştir, o ise yalancılardandır. Eğer onun gömleği arkadan yırtıldıysa, kadın yalan söylemiştir. O ise doğru söyleyenlerdendir."[93] Yusuf *Aleyhisselam*, kafir bir toplumda kendini savunmakta, birileri ona şahitlik yapmakta ve sonunda da beraat etmektedir.

Bundan daha açık olanı ise, Yusuf'un *Aleyhisselam* hapishanedeyken yaptığıdır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Onlardan, kurtulacağını sandığı kişiye dedi ki: 'Beni efendinin yanında an.'"[94] Kafir olan ve küfür kanunları ile hükmeden Mısır kralının, başka dine mensup olması, Yusuf'u *Aleyhisselam*, kendisini ona hatırlatacak ve haksız yere mazlum olarak hapishaneye atıldığını bildirecek birini ona göndermekten alıkoymamıştır. Belki onu hapisten çıkaracak, mağduriyetini giderecek ve hapishaneye atıldığı suçlamadan beraat ettirecek ümidiyle bunu yaptı. Bu durum, Kral onu yanına çağırdığı zaman kendini savunmaktan ve suçsuzluğunu ortaya koymaktan da kendisini alıkoymamıştır. Bu nedenle Yusuf *Aleyhisselam*, kendisine gelen

---

[92] İbn-i Kesir, el-Bidaye ve'n-Nihaye, Ebu Nuaym ve Beyhaki, Delail kitaplarında birbirini takviye eden senetler ile rivayet etmişlerdir. Necaşi'nin onlara eman verdiği, desteklediği ve Kureyş'e teslim etmediği belirtilmektedir.

[93] 12 Yusuf/25-27

[94] 12 Yusuf/42

elçiye şöyle dedi: "Efendine dön de ona, 'Ellerini kesen o kadınların zoru neydi' diye sor."[95] Yusuf *Aleyhisselam*, kafir krala, suçsuz olduğunu göstermek için uğradığı haksızlıktan şikayet etmekte ve mağduriyetini dile getirmektedir. Yusuf'un *Aleyhisselam* bu yaptığı ile, avamdan olan Müslümanları tekfir eden aşırıların yaptığı arasında ne kadar da fark bulunmaktadır.

Bütün bunları masum bir peygamber yapmaktadır. Bütün peygamberler Tevhid'i korumak ve dini sadece Allahu Teala'ya halis kılmak için gönderilmişlerdir. Bilindiği gibi bütün peygamberlerin daveti Tevhid'e olmuştur. Allahu Teala'nın peygamberi olan Yusuf'un da *Aleyhisselam* buna muhalefet etmesi ve ataları İbrahim, İshak ve Yakub'un *Aleyhimisselam* dininden bir adım sapması düşünülemez. Nasıl olsun ki, Allahu Teala onu tenzih etmiş ve bunun dışındaki daha basit şeylerden de onu korumuştur. Allahu Teala şöyle buyurur: "Andolsun ki kadın ona meyletti. Eğer Rabbinin bürhanını görmeseydi o da kadına meyledecekti. İşte böylece biz, kötülük ve fuhşu ondan uzaklaştırmak için (delillerimizi gösterdik). Çünkü o ihlasa erdirilmiş kullarımızdandı."[96]

Bütün bunlardan anlaşılmaktadır ki bu gibi durumlarda Tevhid ehli için bir sakınca bulunmamaktadır. Kafirlerle, tağutlarla, polis, jandarma, gardiyan, hakim ve mahkeme ile olan her ilişkinin de tağutların hükmüne başvurma sayılması ve Tevhid'e aykırı olması gerekmez.. Onlara yapılan her başvuru yahut her duruşmanın da küfür olması gerekmez.

Bu konuda ayrı ayrı değerlendirme yapmak gerekir. Bu işlerden bazısı, yardım istemek türündendir. Bunun hükmünün ne olduğunu yukarıda belirttik. Bazısı ise sulh kabilindendir ki bunun da hükmünü belirttik. Bazısı da kişinin canını koruması veya iki zarardan hafif olanını tercih ederek büyük olanı defetmesi kabilinden olabilir ki, bu da kişinin içtihad edeceği bir meseledir. Bazısı onları hakem tayin etmek kabilinden olabilir. İşte bunun küfür olan tağuta muhakeme veya Allahu Teala'nın genişlik tanıdığı idari işlerden olup olmadığına bakmak gerekir. Bunun üzerinde ise aşağıda duracağız inşaallah.

Bunu yapan kişinin ikrah altında olup olmadığına, kendi te'villerine, ümmetin ezilmişliğine ve İslam hükmünün otoriteden yoksun bulunduğuna bakmak gerekir. Şüphesiz tağuta muhakeme olmak veya yasak olan, kafirlere meyletmek kapsamına girmeyen bu işlerden zararlı veya yararlı olan şeyleri Müslümanın kendisi daha iyi bilir. Müslim'in, Ebu Hureyre'den *Radıyallahu Anhu* merfu olarak rivayet ettiği hadiste şöyle geçmektedir: "Sana

---

[95] 12 Yusuf/50

[96] 12 Yusuf/24

yararlı olan şeyde titizlik göster, Allahu Teala'ya dayan ve aciz olma. Başına bir şey gelirse, şöyle şöyle yapsaydım deme. Çünkü bu, şeytanın işinin kapısını açar. Ancak şunu söyle: Allah'ın takdiri böyledir ve o istediğini yapar."

Dolayısıyla, Müslümana düşen, güzel hesap yapması, haksızlık yapmadan işleri miktarlarıyla değerlendirmesi, maslahata bakması ve zararlar arasında karşılaştırma yapmasıdır. Yaptığı değerlendirmede Allahu Teala'nın düşmanlarının, Allahu Teala'nın dinine musallat olduğunu veya gücünün yetmediği şeyi kendine yüklediğini görürse, Müslümanın kendisini zelil etmesi ve böyle durumlarda onlara kendini teslim etmesi doğru olmaz. Çoğu zaman kaçmak kurtuluştur. Her Müslüman kendi durumunu, sıkıntılarını ve zaruretlerini daha iyi bilir. Bulunduğu durumda fayda ve zararı ölçer. Her makam için söylenecek söz farklıdır. Allahu Teala, bu ümmete bir kurtuluş yolu açıncaya kadar Müslümanın zararı kendisinden uzaklaştırması gerekir.

Buhari'de, "Kitabu'l-Cihad ve's-Siyer" bölümünde, Ensar'dan Asım bin Sabit seriyyesi olayı anlatılmaktadır. Bu olayda, sahabeden *Radıyallahu Anhum* bazıları, kafirlerin söz ve anlaşmalarına bakarak, kendisini onlara teslim edebileceği yönünde içtihad etmiş ve yine bazıları da öldürülünceye kadar kafirlerin söz ve anlaşmalarına bakılmadan çarpışılması gerektiğini tercih etmiştir.[97]

Yine Buhari'nin, "Kitabu'l-İman" bölümünde Ebu Said el-Hudri'den *Radıyallahu Anhu* rivayet ettiğine göre Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: "Kişinin en hayırlı malının, peşine takılıp dağ geçitlerini ve yağmur düşen yerleri takip edeceği koyunu olacağı zaman yakındır. Böylece dinini fitnelerden kaçırmış olur."

[97] Buhari, 3045, Fethu'l-Bari, Mağazi, 4086

-24-

İDARİ SİSTEME UYMAK VE MUHAKEME OLMAK İLE, KAFİR KANUNLARLA MUHAKEME OLMAK ARASINDA AYIRIM YAPMAMAK

Tekfir konusunda yapılan hatalardan biri de; idari sisteme uymak ve muhakeme olmak ile, kafir kanunlarla muhakeme olmak arasında ayırım yapmamaktır. Hatta aşırı gidenlerden bazıları devlet dairelerinde, kurumlarında ve şirketlerinde bulunan bütün emir, talimat ve levhalara uyanların hepsinin kafir olduklarını söylemektedir. Bu tür talimatları da küfür kanunlarından saymakta ve kendi düsturları niteliğinde tağutların ortaya koydukları mutlak kanunlar ile bu tür idari talimatlar arasında ayırım yapmamaktadırlar.[98]

Halbuki kişiyi dinden çıkaran tağuti yasama işi ile, memurların ve işçilerin çalışma düzenini belirlemek, çalışma haklarını korumak, çalışma saatlerini ve tatil vakitlerini düzenlemek veya satıcıları, ticaret yerlerini, posta, trafik, yolculuk veya şehir planlaması gibi işleri idare etmek için yapılan düzenleme aynı nitelikte değildir. Allahu Teala, bu tür idari düzenlemelerde kullarına genişlik vermiş, bu işlerin düzenlenmesi için bir takım kararların alınmasını mübah saymıştır. Bunlar idari düzenlemeler, içtihad ve serbest maslahatlar türündendir. Allahu Teala bunların yapılmasını insanlara bırakmıştır. İnsanlar bu tür talimatlar ile işlerini düzenlemektedirler. Şeriatın belli miktar belirlemediği tazir cezalarının uygulanması da bu türdendir. Hakim bu tür cezaları gerektiren suçlar için kendi içtihadı ile uygun gördüğü bir cezayı takdir edebilir.

Bütün bunların, şeriatın belirlediği hükümler ile veya helal ve haram kılma ile bir ilgisi yoktur. Hatta, idari düzenlemelerde bazı günahlar ve şeriata muhalefetler zaman zaman meydana gelebilir. Mesela, görevlilerin kafirlerin üniformalarına benzer üniforma giymelerini, sakallarını traş etmelerini zorunlu tutmak, adaletsiz ve haksız mali veya tazir cezaları vermek, yahut bu düzenlemelerde fakirler ile zenginler, seçkinler ile avam arasında ayırım

---

[98] Bunu anayasalarında belirtmişlerdir. Mesela Ürdün Anayasası madde 26'da şöyle denilmekedir: "Yasama yetkisi, kralın ve meclisin elindedir. Kayıtsız ve şartsız olarak, yasama yetkisi, yargı ve yürütme yetkisi gibi yetkisini Anayasadan alır ve ona uygun çalışır. Yani onlara göre yasalar ancak anayasaya uygun olur.

yapmak veya bu düzenlemelere cahiliyye ve kabile milliyetçiliğinin karışması ya da insanları yükümlü tutmanın helal olmadığı bunlara benzer başka mahzurlar bulunabilir. Bazı batıl ve masiyet türünden talimatlar bulunsa da bütün bu idari düzenlemeler, yasalaştıran, uygulayan, başvuran ve kabul eden herkesin kafir olduğu tağuti kanunlar ile aynı konumda değildir. Bu gibi düzenlemelerin yazılı hale getirilmesi de bu söylediğimizi değiştirmez. Çünkü masiyetin yazılmasını emretmek, onu işlemeyi emretmek gibidir. Yoksa sadece yazılı hale getirilmesi sebebi ile tağuti kanun koyma vasfını almaz.

Bu idari düzenlemelerde asıl olan, mübahlık, yani serbestliktir. Bunlar Şari'in düzenlenmesini insanlara bıraktığı işlerdendir. Bunlardan ancak şeriata muhalif olanlar veya günah işlemeyi emredenler kötüdür. Böyle olan düzenlemelerde de ölçü, "Allahu Teala'ya isyan olan işlerde kula itaat yoktur. İtaat ancak şeriata aykırı olmayan işlerde olur" kuralıdır.

Halbuki küfür olan kanun koyma fiili böyle değildir. Tağutların helal haram ayırımı yapmadan her alanda yasama hakkını kendilerine ve destekçilerine tanıdığı bütün kanunlar, ister şeriata aykırı olsun, ister şeriate uygun olsun hepsi kötüdür ve reddedilmiştir. Çünkü bu kanunları ortaya koyanlar, bunları yaparken şeriata uygunluğunu gözetmemiş, sadece ve sadece anayasaya veya tağutların zevkine uygunluğunu aramıştır.

Bu nedenle, bu iki tür arasında ayırım yapmak ve Allahu Teala'ya isyanı helal kılmayan idari düzenlemelere uymaktan dolayı insanları tekfir etmekten kaçınmak gerekir. İkisi arasında ayırım yapmayanlardan bazıları, bu düzenlemeler sebebi ile günahkar konumundaki Müslümanlara ve hatta bazı değerli Müslüman kişilere kanunlar ortaya koyan tağut muamelesi yapmaktadır.

Eş-Şenkıti *Rahimehullah* şöyle der: "Uygulanması Allahu Teala'ya küfrü gerektiren beşeri kanunlar ile, küfrü gerektirmeyen düzenlemeler arasında ayırım yapmak gerekir. Çünkü sistem iki çeşittir: İdari sistem ve kanuni sistem.

Şeriata aykırı olmayacak şekilde işlerin düzenlenmesi ve yürütülmesi amaçlanan idari sistemde, bir sakınca yoktur. Sahabeden *Radıyallahu Anhum* ve tabiinden buna muhalefet eden de bulunmamaktadır. Ömer İbnu'l-Hattab *Radıyallahu Anhu*, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* zamanında bulunmayan bu türden birtakım düzenlemeler yapmıştır. Askeriyyeye katılan ve katılmayanları belirlemek ve buna benzer bazı düzenlemeler yapmak için, askerlerin isimlerinin listesinin hazırlanması gibi bazı çalışmalar yapılmıştır. Halbuki Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* böyle bir uygulaması bulunmamaktadır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Ka'b bin Malik'in

Radıyallahu Anhu, Tebük seferine katılmadığını, ancak Tebuk'e varıldıktan sonra öğrenmiştir. Ömer İbnu'l-Hattab'ın Mekke'de, Safvan bin Umeyye'nin evini satın alması ve hapishane inşa etmesi de bu türdendir. Halbuki ne Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve ne de Ebu Bekir *Radıyallahu Anhu* döneminde hapishane inşa edilmemiştir.[99] Şeriata aykırı olmayıp işleri düzene koymak maksadı ile idari bir takım çalışmaların yapılmasında bir sakınca yoktur ve kamunun yararını gözetmek bakımından şeriatın hükümlerine de aykırı değildir.

Ancak yerin ve göklerin sahibi olan Allahu Teala'nın şeriatına aykırı olan kanunları geçerli saymak, yerin ve göklerin yaratıcısına karşı küfür niteliğindedir.."

Bunlardan da anlaşlmaktadır ki, işlerin düzene konulması türünden olup şeriata aykırı olmayan düzenlemeler, mubah olmaları bakımından sahabenin *Radıyallahu Anhum* üzerinde icma ettiği ve bizzat kendilerinin de uyguladığı işlerdendir. Fıkıh kitaplarında bazı alimler bu tür dezenlemelere "El-Mesalihi'l-Mürsele" adını verirler. Bunlar, haram olan bir şeyi helal etme derecesine varmayan kimi aykırılıklar ve hatta şeriata muhalif bazı hususlar bulunduruyor olsa da, tağuti kanun koyma kabilinden değildir. Çünkü şeriata olan her muhalefet küfür değildir. Masiyet türünden olan muhalefet de bulunmaktadır.

Her iki tür arasında ayırım yapmamak, kira sözleşmesi veya benzeri sözleşmeler yapan ya da taşıma ve satış tarifelerine uyan herkesi tekfir edecek şekilde, kişiyi, hataya sevkeder.

Bu meselede, bana ulaşan en tuhaf şeylerden biri de, yolcu taşıma ücretlerinin belirlenmesinden dolayı bile insanların tekfir edilmesidir. Bu derece hataya düşen aşırılar, bazı kurumlar tarafından belirlenen taşıma ücretine muhalefet ederek, belirlenen bu ücretten eksik veya fazla ödenmesi gerektiğini, aksi takdirde kişinin küfre düşeceğini iddia ederler. Halbuki fiyat belirleme, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yapmadığı ve sevmediği bir iş olsa da, dinden çıkaran bir küfür niteliğinde değildir. Fiyat belirlemeyi Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hoş görmediğine dair, Enes'ten *Radıyallahu Anhu* rivayet olunan hadiste şöyle geçer: "Halk Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* müracaat ederek: 'Ey Allah'ın Resûlü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*! Fiyatlar yükseldi, bizim için fiyatları siz tesbit edin' dediler. Resûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onlara şu cevabı verdi: 'Fiyatları koyan

---

[99] Eğer hapsetmek, bugünkü beşeri kanunlarda olduğu gibi, ilahi cezaların yerine bir ceza olarak uygulanırsa, o zaman idari düzenleme kapsamından çıkar ve tağuti uygulama olur. Geçmişte hapis tevkif etmek, tazir etmek ve benzeri işler için olurdu ve şeriatın belirlediği cezalar yerine uygulanmazdı.

Allahu Teala'dır. Rızkı veren, artırıp eksilten de O'dur. Ben ise, hiç kimse benden ne kan ne de mal hususunda hak talebinde bulunmadığı halde Allahu Teala'ya kavuşmamı diliyorum.'"[100]

Fiyat belirlemek, kişiyi dinden çıkaran bir küfür mahiyetinde değildir. Olsa olsa bir haksızlıktır veya haksızlığa açılan kapıdır. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* fiyat belirlemekten kaçınırken, kıyamet günü kimsenin malında veya canında uğradığı bir haksızlıktan sorumlu tutulmamayı temenni etmesi, şirk veya küfürden söz etmemesi de bunu gösterir. Hikmet ve bilgi sahibi Şari', Kur'an'da veya Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* dilinden, bir şeyden dolayı tehdit ettiği ya da bir amelden sakındırdığı zaman, onu yapana gelecek zararın azamisini belirtmesi gerekir.[101]

Fiyat belirlemek, küfür ve şirk olan kanun koyma türünden olsaydı veya ona kapı açan bir şey olsaydı, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bunu açıklar ve böyle yapmasını isteyen kişiye şiddetle karşı çıkardı. Çünkü Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* adeti gereği, şirk veya ona götüren bir şey kendisinden istendiği zaman ona şiddetle karşı çıkardı. Ebu Vakid el-Leysi'den rivayet olunan hadiste şöyle geçer: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile birlikte Huneyn Savaşı'na çıktığımızda biz henüz yeni İslam'a girmiştik. Müşriklerin, çevresinde toplanıp silahlarını astıkları bir sidr ağacı vardı. Buna "Zâtu Envat" diyorlardı. Bir sidr ağacının yanından geçtiğimiz sırada biz dedik ki; "Ey Allah'ın Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, müşriklerin Zatu Envat'ı olduğu gibi bizim için de bir Zatu Envat belirle." Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle dedi: "Allahu Ekber! İşte bunlar Allah'ın Sünnetleri'dir. Nefsim elinde olan Allah'a yemin ederim ki, İsrailoğulları'nın Musa'ya söylediği gibi bir şey söylediniz. Onlar şöyle demişlerdi: "Onların ilahları gibi bizim için de bir ilah yap." Musa da; "Siz cahil bir topluluksunuz" demişti. Siz de sizden öncekilerin yolunu takip ediyorsunuz."[102]

Hadiste kendilerinden bahsedilen bu kişiler, şirke kapı aralayabilecek bir şeyi istedikleri için Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onlara şiddetle karşı çıkmıştır. Sahabe *Radıyallahu Anhum*, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şirke karşı savaştığını ve ona izin vermediğini bilmekteydi. Zaten İslam'a girmeleri ve Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bey'at etmeleri de şirki terketmek içindi. Bazılarının iddia ettiği gibi, onların, açıkça şirk olan bir şeyi Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* istemeleri mümkün değildir.

---

[100] Nesai dışında sünen sahipleri ve Ahmed rivayet etmiştir. Tirmizi sahih olduğunu söylemiştir. İbn-i Hacer, senedinin Müslim'in şartlarına uyduğunu söyler.

[101] Bakınız: Es-Sarimu'l-Meslul, 44

[102] İmam Ahmed, Hakim ve Tirmizi rivayet etmişlerdir ve Tirmizi hadisin sahih olduğunu söylemiştir. Zehebi de sahih olduğunu bildirmektedir.

Birisi Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Allah ve siz dilediniz" dediğinde, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, ona, "Beni Allah'a ortak mı kıldın, yalnız Allah diledi, de"[103] buyurdu. Müslim, Adiy bin Hatim'den *Radıyallahu Anhu* şöyle rivayet etmektedir: "Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yanında bir adam bir hitabede bulundu ve dedi ki: 'Kim Allah ve Rasulü'ne itaat ederse doğru yolu bulmuştur, kim de o ikisine isyan ederse doğru yoldan sapmıştır.' Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu: 'Sen ne kötü hatipsin. Şöyle söyle: 'Kim Allah ve Rasulü'ne isyan ederse...'"[104]

Büyük şirk olmayan bu ve benzeri şeylerde Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* gösterdiği tepki ile, şirke kapı açabilecek olan bir şeyde gösterdiği şiddetli tepkiye dikkat edilmelidir. Tevhid ile ilgili bütün meselelerde ve şirke götürebilecek bütün işlerde, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hep böyle tavır takınmıştır.

Fiyat belirlemede ise, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* korktuğu en büyük şey, birine haksızlık yapmaktır. Yani bu insanların hakları ve dünya işleriyle ilgili bir meseledir. Yoksa kanun koyma, helali haram veya haramı helal kılma meselelerinden değildir. Bu nedenle İmam Malik'in *Rahimehullah*, Müslümanların imamının bu tür talimatlar koymasını caiz gördüğü, şafiilerden bazılarının pahalılık durumunda bunu caiz gördüğü, cumhurun ise bunu caiz görmediği rivayet edilir.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, fiyat belirleme konusunda alimlerin ihtilafını belirterek şöyle der: "Alimler bu konuda ihtilaf etmişlerdir. İnsanlar satmaları gereken şeyi satmayı reddederse, bunu yapmaları emredilir ve yapmadıkları taktirde cezalandırılırlar. Belli bir fiyat üzerinden malı satması gereken biri, daha fazla fiyatla satmakta diretirse, yine uyması gereken fiyat kendisine emredilir ve buna uymadığı takirde cezalandırılır. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, 'Fiyatları koyan Allahu Teala'dır. Rızkı veren, artırıp eksilten de O'dur. Ben ise, hiç kimse benden ne kan ne de mal hususunda hak talebinde bulunmadığı halde Allahu Teala'ya kavuşmamı diliyorum' hadisini delil olarak gösterip fiyat belirlemeyi mutlak olarak yasaklayanlar, yanılmaktadırlar. Çünkü bu, muayyen bir olaydır ve genel bir lafız değildir."[105]

---

[103] Ahmed, Nesai. İbn-i Mace, "Amelu'l-Yevm ve'l-Leyle" kitabında rivayet etmiştir.

[104] Ebu Davud, Ahmed ve Nesai rivayet etmişlerdir.

[105] Mecmuu'l-Fetava, 28/56, 57

İKİ UYARI

Birincisi: Beşeri kanunlardan ve onları yapanlardan beri olduğumuzu açıkladığımız yerlerde günümüzdeki bazı insanların şu sözlerini nakletmiştik: "Bugünkü hükümetlerde anayasa, Kur'an ve Sünnet'in önünde değildir. Sadece trafik kuralları, alışveriş kuralları, sağlık ile ilgili kurallar ve benzeri tali meselelerde kurallar konulmaktadır. Zaten gelenek ve göreneklere dayanan örf, toplumlarda farklıdır."[106]

Yukarıda da açıkladığımız gibi, biz, trafik kuralları, alışveriş kuralları, sağlık ile ilgili kurallar ve benzeri idari işleri düzenleyen kurallara uyduğundan dolayı hiçbir kimseyi tekfir etmedik ve etmiyoruz. Bu kurallara uyanlar ister bu tür kurallara aykırı davranmaktan korktuğu için, ister 'iki zarardan hafif olanı tercih edilir' kuralına binaen hareket ettiği için, ister bu tür şeylerin küfre götüren kanunlar değil de içtihad ile belirlenebilecek idari kurallardan ibaret olduğu inancına sahip olduğu için bu talimatlara uysun, biz böylelerini tekfir etmiyoruz. Böyle bir aşırılığa kaçmaktan Allahu Teala'ya sığınırız. Bu tür kişileri içtihad sebebi ile veya Haricilerin delillendirme yöntemine benzer bir delillendirme ile tekfir edenlerin hata yaptıklarını söylüyoruz.

Dolayısıyla tağuti kanunları kötülemek, bunları yapan tağutların, destekçilerinin ve bu kanunlara sığınanların tekfir edilmesi ile, bu tağutların egemenliği altında ezilmiş olan avam insanlar hakkında söz ederken, yapılması gereken bu iki kesim hakkındaki açıklama arasında ayırım yapmaktır. Korku, zayıflık, ikrah ve te'vil sebebi ile, insanların, bu kanunlara ve tağutlara yaptıkları itaatin çeşidi hakkında gerekli açıklamayı yapmak gerekir. Çünkü bu konudaki açıklama, çeşitli olan maksatların, itaati esnasında kişinin durumunun, yapılan te'villerin, kişinin itaatinin marufta mı, masiyette mi yoksa küfürde mi olduğunun belirlenmesi açısından da gereklidir. Bu tür problemlerde ayrıntılı açıklama yapmak ihmal edilmemelidir. Bunlar hakkında ayrı olarak değerlendirme yapmadan, insanları tekfir etmeye kalkışmak, ancak takvadan ve dinden nasibi olmayan cahil insanların işidir.

İkincisi: Bazı aşırılar, tağuti anayasalara binaen yapılan ve bazen şeriatın hükümlerine de uygun olan kanunları bile eleştirdiğimizi ve bunları yapanları tekfir ettiğimizi görünce, bizim çelişkiye düştüğümüzü sanmaktadır. Bunları tekfir ediyoruz çünkü, bu kanunları yapanlar, onların şeriata uygun olmasını değil, anayasaya ve tağutların hevalarına uygunluğunu gözönünde bulundurmaktadırlar. Anayasanın onlara tanıdığı mutlak yasama yetkisinden hareket ile bu kanunları çıkarmaktadırlar. Ancak bununla birlikte, bu kanun-

---

[106] Haddu'l-İslam ve Hakikatu'l-İman, 377

larla muhakeme olan, onlara uyan veya şeriatın hükümlerine uygun olduğu kanaatine varması sebebi ile, yani te'viline binaen bu kanunlar ile yargılanmayı kabul eden kişileri tekfir etmediğimizi de okumaktadırlar. Çelişkiye düştüğümüzü zannetmelerinin asıl sebebi de budur.

Bu şekilde ayrı ayrı değerlendirme yapmak aşırıların hoşuna gitmemektedir. Dolayısıyla bu değerlendirmemizi de çelişki olarak kabul ederler. Halbuki burada te'vilin, yani içtihadın bulunduğu açıktır. Bunu ise ancak dininde macera arayan ve tekfirin hükümlerini önemsemeyen kişiler ihmal edebilir. Te'vil bulunmasına rağmen, böyle bir durumda yapılacak tekfir, olsa olsa ihtimallere binaen veya dolaylı yönden bir tekfir olur. Bunun doğru olmadığını ise daha önce belirttik.

Ne olursa olsun, bizi aşırıların veya başkalarının düşüncesi ilgilendirmez. Hakkımızda çelişkiye düştüğümüzü söylemeleri ve hatta tekfir hükmünü vermeleri de bizim için önemli değildir. Bu meselede takip ettiğimiz yöntem, Allahu Teala'nın dinine uygun olduğu müddetçe, onların gürültüsü ile ilgilenmiyoruz. Zaten hiçbir gün onların veya bid'atçı olan başkalarının gönlünün razı olması için araştırma yapmadık. Amacımız Allahu Teala'nın rızasıdır. O'nun bize hidayet ve başarı vermesini dileriz.

-25-

ALLAHU TEALA'NIN İNDİRMEDİĞİ HÜKÜMLERLE HÜKMETME İLE, BİR GÜNAH OLARAK, BAZEN ALLAHU TEALA'NIN BİR HÜKMÜNÜ MÜCERRED OLARAK TERKETME ARASINDA AYIRIM YAPMAMAK

Tekfirde yapılan hatalardan biri de, Allahu Teala'nın indirdiği ile hükmetmemek için yapılan tağuti kanun koyma ve hüküm verme ile, yargılamada haksızlık yapmak gibi tevelli olmaksızın bazen Allahu Teala'nın indirdiği ile hükmetmeyi mücerred olarak terketme arasında ayırım yapmamaktır.

Bu iki türü ayırmama, günümüz kimi değerli yazarların kitaplarında olduğu gibi, sadece, bu iki kesim hakkında muhalefet etmenin ve ikisini birbirinden ayırmanın hata olduğunu söylemek ile kalsaydı, bu kadar önemli bir sorun halini almazdı.

Çünkü seleften bazıları yargılama konusunda, tevelli olmadan ve mücerred olarak, herhangi bir konuda Allahu Teala'nın indirdiği ile hükmetmeyi terk için "Küfrün Dûne Küfr (Kişiyi Dinden Çıkarmayan Küfür)" adını verirler. Bu ise yargılama sırasında Allahu Teala'nın indirdiği hüküm yerine tağutun hükümlerini uygulamak ve tevelli etmek şeklinde değil de, kişinin, hevasına uyması, masiyet veya haksızlık sebebiyle başka bir hükmü uygulaması şeklinde olmaktadır.

Halbuki öncekilerden ve sonrakilerden bu konuyu ele alan herkese şunu söylüyorum: İş, öncekilerin yaptığı gibi, sadece böyle bir işe kalkışan kişinin hatalı yaptığını söylemek ile kalsaydı, çok önemli bir boyuta gelmemiş olurdu. Ancak bu iki türü birbirinden ayrı olarak değerlendirmeyenler, muhaliflerini, bu iki türü birbirinden ayırmaları sebebiyle Mürcie'nin görüşünü izlemekle suçlamaktadırlar.

Ayrıca bu meselede aşırıya kaçan kimilerinin, akrabalık bağının olması veya hevasına uyması sebebiyle, yargılamada haksızlık yapan her kişiyi, zahirde ve batında, şeriatın hükümlerine bağlı olduğunu, onun dışında kimsenin hükmünü kabul etmediğini ve başka bir hükmü tanımadığını belirtse bile, tekfir ettiklerini gördüm. Bununla da kalmayarak, aile fertleri arasında hüküm vermede adaletsizlik yapan kişileri bile tekfir etmekte ve Allahu

Teala'nın indirdiği hükümlerle hükmetmeyen bir hakim ile aynı kategoriye koymaktadırlar. Bunlara göre adaletsiz davranan aile reisi, insanlar arasında, Allahu Teala'nın şeriatıyla hükmetmeyen yöneticiler konumundadır ve dolayısıyla da Allahu Teala'nın, "Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir"[107] ayetinin kapsamına girmektedir.

Doğrusu ise, bir konuda Allahu Teala'nın hükmünü uygulamayı mücerred ve masiyet olarak terketmek, tağutların hükmü ile hükmetmek veya hükmolunmak ya da Allahu Teala'nın hükümlerini değiştirmek gibi küfür değildir. Bu şekilde mücerred bir terk, ayetin zahiri kapsamına giriyorsa da, ayet, asıl olarak böyleleri hakkında değildir. Ayetin iniş sebebi de bunu göstermektedir. Zira ayet, kitap ehli kafirlerinden söz eden ayetlerdendir. Bu nedenle, ayetin nüzul sebebini belirten hadiste Bera bin A'zib, "Bu ayetlerin hepsi kafirler hakkında nazil olmuştur" demektedir. Yani kişiyi İslam'dan çıkaran büyük küfür ile ilgilidir. Ayetin iniş sebebi, Müslim'de aktarıldığı gibi, Yahudilerin zina edenin recmedilmesi ile ilgili hüküm hakkında yaptıkları değişikliktir. Hadiste aktarılan olayda, Allahu Teala'nın indirmediği hüküm ile hükmetmenin, Yahudilerde nasıl nesilden nesile takip edilegeldiği görülmektedir. Çünkü Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, onların alimlerinden birine, zina eden kişinin, Tevrat'taki hükmünü sorduğunda, asıl olanın recm olduğunu, ancak onlardan ileri gelen biri zina yaptığında bu hükmün uygulanmadığını, zayıf olan biri zina suçunu işlediğinde ise recm cezasının uygulandığını söylemiştir. Onların bu suçları, Allahu Teala'nın hükmünü bazılarına uygulayıp bazılarına uygulamamak kabilindendir. Halbuki aslında onlara emredilen, Allahu Teala'nın Kitabı'ndaki hükmü uygulamalarıdır. Buraya kadar onların günahı evli kimsenin zina suçu hakkındaki Allah'ın indirdiği hükmü bazen zalimce bazen masiyet olarak terk etmeleriydi. Bu gerek zenginlerinin sözlerinden çıkamayışları gerekse akrabalarını kayırmaları ya da rüşvet sebebiyle olsun, bir masiyettir. Bütün bunlar, bir hadden tamamen yüz çevirmenin ya da başkasının şeriatına uyma manasının dışında veya daha altındadır. Helal görmeksizin, onların mücerred olarak işledikleri bu suç, sadece büyük günah türündendir, yani kişiyi dinden çıkarmayan küfürdür (Küfrün Dûne Küfr).

Ne zaman ki, Allahu Teala'nın indirmediği hüküm ile hükmetmek sözkonusu olur ve kendisinden bu kastedilirse, alimlerin, bunun kişiyi küfre götürmesi için, kişi tarafından bu uygulamanın helal görülmesinin şart olduğunu söylediklerini görürüz. Bu tür uygulama için biri yukarıdaki ayeti delil olarak getirdiğinde de, kişiyi dinden çıkarmayan küfür, yani büyük günah

---

[107] 5 Maide/44

olduğunu söyleyerek te'vil ederler. Haricilere cevap verdikleri veya başka yerlerde kullandıkları ifadelerinde bu açıktır. Yani sözü edilen küfür, Allahu Teala'yı, melekleri ve benzeri iman ve İslam eseslarını inkar etmekten oluşan küfür gibi değildir. Bu nedenle kişiyi dinden çıkarmayan küfür (küfrün dûne küfr) demişlerdir.

Bu bilindiği takdirde, öncekilerin Allahu Teala'nın indirmediği bir hükümle hükmetme konusunda ve küfre götürmeyen günahlar için kullandıkları terimdeki kapalılık da ortadan kalkmış olur. Onlar bu durumlarda, yukarıda bahsettiğimiz manayı kastederler. Çünkü onların zamanında yaygın olan ve üzerinde durulan bu türdür.

Yahudilerin bilgini olan adamın, aynı hadiste geçen şu sözlerine gelince: "Zina vak'aları eşrafımız arasında çoğaldı. Artık şerefli birini bu suçla yakalarsak onu bırakır olduk. Ancak zayıf birini yakalarsak ona haddi tatbik ediyoruz. Kendi aramızda şöyle dedik: "Gelin aramızda öyle bir ceza şeklinde anlaşalım ki o, eşraftan olsun, halktan olsun herkese tatbik edilsin. Sonunda recm yerine yüzün kömürle boyanıp dayak atılmasında ittifak ettik."[108] İşte burada her biri ayrı olarak kişiyi küfre sokan iki cerimeyi işlediler ki bunlar:

Birincisi: Allah'ın evli adam hakkındaki recm hükmünü, o hükümden yüz çevirerek ve ona uymayarak tamamen terk (yani amelin cinsini terk).

İkincisi: Allah ile birlikte hüküm koymak veya Allah'ın hadlerinden birini değiştirmek ya da Allah'ın şeriatı dışında başkasının şeriatına bağlanmak. Bunlar, bu asrın tağutlarını da küfre götüren iki cerimedir. Ancak günümüz tağutlarının küfürleri daha kötü, daha iğrenç ve daha kapsamlıdır.

İşte burada Allahu Teala'nın indirdiği hükümden başka bir hüküm üzerinde anlaşmışlar, yani Allahu Teala'nın indirmediği bir hüküm ile hükmetmişlerdir. Bir tek meselede de olsa tağuta muhakeme olmuşlar ve kafir olmuşlardır. Bu olaydan sonra Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* recm ettirdiği Yahudi hakkında onlar, recm dışında başka bir hüküm vermişler, daha önce üzerinde anlaştıkları gibi o kişinin yüzünü karalama ve sopa cezasını uygulamışlardı. Bera'nın *Radıyallahu Anhu* dediği gibi, Allahu Teala onların bu yaptıklarına karşı çıkmış ve bu münasebet ile inen ayetlerde şöyle buyurmuştur: "Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir"[109], "Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmet-

---

[108] Mecmuu'l-Fetava, 28/170

[109] 5 Maide/44

mezse işte onlar zalimlerin ta kendileridir"[110], "Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar fasıkların ta kendileridir."[111] Ayetlerin nüzul sebebi ve kişiyi küfre götüren uygulama budur. Bu uygulamanın küfür olduğu belirtildikten sonra ayrıca bu uygulamayı helal görmek veya hükmü inkar etmek de belirtilirse, küfürde ilave olduğunu göstermek içindir. Yoksa, kişiyi dinden çıkaran böyle bir suç işleyenin küfre girmesi için yaptığını helal sayması veya bunun haramlığını inkar ediyor olması şartı, burada koşulmamaktadır.

Bu konuda iki grup yanılmış ve işleri karıştırmıştır. Bunlardan biri ifrata gitmiş diğeri ise tefrite kaçmıştır. İfrata dalan grup, çağımızın Mürcie ve Cehmiyyeleridir. Bunlar ayette sözü edilen büyük küfrü, kişiyi dinden çıkarmayan küfür (küfrün dûne küfr) denilen büyük günah ile te'vil etmişlerdir.

Diğer grup ise, ayette geçen küfür ibaresini aslında olduğu gibi büyük küfür olarak almış ancak bu ayeti uygun olan yerde kullandığı gibi, uygun olmayan yerde de kullanmıştır. Bunların başında Hariciler gelmektedir. Onlar, Ali bin Ebi Talip, Muaviye, Osman ve diğerlerinin *Radıyallahu Anhum* Allahu Teala'nın hükmü ile hükmetmediklerini iddia etmiş ve bundan dolayı kafir olduklarını söylemişlerdir. Yine bunlardan bazıları ise, bu ayetteki hükmü, aile fertleri hakkında adaletli davranmayan aile reisi hakkında uygulamışlardır. Halbuki böyle birinin Allahu Teala'nın indirdiği ile hükmediğini kabul etsek bile en fazla, bu kişinin, hükmünde adaletsiz ve haksız davrandığını ve hevasına uyduğunu söyleyebiliriz. Aile fertleri arasında verdiği adaletsiz hüküm, Allahu Teala'nın indirdiğinden başka bir hüküm olması ile beraber, insanlar arasında uygulanan genel bir hüküm mahiyetinde değildir.

Aradaki fark çok açıktır. Özellikle kişinin aile fertleri arasında hüküm vermesi konusunda, o kadar açıktır ki bunu ancak heva ve aşırılığın, gözlerini kör ettiği kişiler görmezden gelirler.

En doğrusu, ayette belirtilen küfrün, zahiri manası ile yani büyük küfür olarak ve hakikati üzerinde kalmasıdır. Nüzul sebebi ve başka karineler de bunun böyle olduğunu göstermektedir. Dolayısıyla, ayetteki küfür ifadesini, kişiyi dinden çıkarmayan küçük küfür olarak te'vil etmenin haklı bir gerekçesi yoktur. Maide Suresi'ndeki bu ayetin zahiri, Allahu Teala'nın indirdiğinden başkasıyla hükmeden ve O'nun hükmünden yüz çevirenleri kapsamaktadır. Ancak bununla beraber ayet, zahiri ve geneli itibariyle, selefin tekfirinde ihtilaf ettiği kişiyi küfre düşürmeyen kısmı da kapsar. Ayetin asıl bahsettiği ve iniş sebebi olan kısım ise tağuti ve şirk manasında olan

---

[110] 5 Maide/45

[111] 5 Maide/47

terketmedir. Bu yüzden alimler buradaki küfrü olduğu gibi, hakikatiyle anlamışlardır. Çünkü Kur'an'ın lafızlarında aslolan, hakikattir. Küfürde de aslolan, lugatte tarif edilen küfrün hakikatidir. Delil olmaksızın mecaza yani "küçük küfre" hamledilemez.

Hükmü terketmenin diğer şekline gelince, o ise büyük küfür olmayan şeklidir. Ancak onun da anlamı ayetin lafzının genel kapsamına girer. Bu nedenle Haricilerden delil gösteren bununla meseleyi delillendirmiş ve ayetin iniş sebebinin tefsirine itibar etmemiştir.

Tek başına bu zahiri anlam, sünnetten açıklayan başka nasslar ışığında anlaşılmazsa, kalplerinde hastalık bulunan kimselerin, hevalarına uyarak fitne çıkarmak ve te'vil etmek için peşine düştüğü müteşabihler kabilinden olur.

Bu nedenle, bu iki durumu karıştırmaktan ve birbirinden ayırmamaktan sakınmak gerekir. Geçmişte Hariciler Allahu Teala'ya karşı günah işleyen herkesin Allahu Teala'nın indirdiğinden başkasıyla hüküm verdiğini, dolayısıyla kafir olduğunu söylemişlerdir. Ayeti anlamadan, nüzul sebebini bilmeden ve Allahu Teala'nın ondan ne kastettiğini kavramadan karar verdiler. Onlar Kur'an'ı okurlar ama Kur'an boğazlarından aşağı inmez, yani kalplerine ulaşıp doğru dürüst anlamazlar.

Onlardan bir grup iki hakemi ve Ali ile Muaviye'yi tekfir ettiler. Taraflar arasında sulh yapmaya çalıştıklarını görünce Müslümanlardan büyük bir kesimi de tekfir ettiler ve "İnsanlara hükmolundunuz. (Oysa Allahu Teala şöyle buyurmaktadır): "Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir"[112] dediler. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu sözleriyle onlar hakkında ne kadar doğru buyurmuştur: "Kur'an'ı okurlar ama boğazlarından aşağı inmez."

---

[112] 5 Maide/44

-26-

SEÇİMLERE KATILAN HERKESİ AYIRIM YAPMADAN TEKFİR ETMEK

Tekfirde yapılan hatalardan biri de, parlamento veya belediye seçimlerine katılarak oy kullanan herkesin, amaç ve hata dikkate alınmadan ve hüccet ikamesi yapılmadan tekfir edilmesidir. Hamasetli gençlerden birçoğu, tekfirde muteber olan kastın şekillenmesinde etkili olan cehalet özrünü dikkate almadan, bu seçimlerde oy kullanan herkesi muayyen olarak tekfir etmektedirler.

Halkın çoğu için, belediye seçimlerindeki küfür açık değildir. Çünkü çoğu kişi, vakıadan haberdar olan insanlarda olduğu gibi, tekel bayiliği, meyhane ve genelevi gibi bir takım yerlere belediyeler tarafından işlem yapıldığını ve ruhsat verildiğini bilmemektedir. Ayrıca belediye seçimlerine aday olarak katılan ve Müslüman olduğunu söyleyen bir çok kişi, bu tür yerler hakkında olumlu düşünmemekte ve buraların açılmasına yönelik işlem yapmadığı gibi eski verilen ruhsatları da yenilememektedir. Onların bu durumları ise birçok kişinin aldanmasına ve seçimlere katılmasına sebep olmaktadır. Bu tür seçmenleri, yasama meclisi üyesi olacak parlamenterlerin seçimine katılanlarla eşit tutmak haksızlıktır.

Parlamento seçimleri konusunda da, seçmenlere insaf gözü ile bakan herkes, bu kişilerin çoğunun, kendilerine milletvekilli olarak seçecekleri kişinin sebebi ile elde edecekleri dünyevi hizmeti amaçladığını ve bu parlamentoların hakikatının ne olduğunu bilmediğini görür. Seçmenlerin çoğu, parlamentoya da, belediye meclisi veya encümen üyeliği gibi bakarlar. Çoğu zaman felçli veya sandalyeye mahkum hastaların sedye üzerinde oy kullanması için taşındıklarını, seçimlerin hakikatı hakkında bir bilgilerinin olmadığını, köy, mahalle veya semtlerine gelecek hizmette rol almak veya uğradıkları haksızlığı gidermek ve zulümden kurtulmak ya da tutuklu yakınlarının cezaevinden çıkmasına sebep olacak af çıkarılmasına sebep olmak veya bu seçimlere aday olarak katılan ve akrabalarından olan kişileri desteklemek için oy kullanıldığını görmekteyiz.

Kimileri ise herşeyden habersiz, üzerinde “Tek çözüm İslam’dır” gibi yazıların bulunduğu ve bu parlamentolarda tağuti kanunların çıkmasında ortak olan müşrikler tarafından hazırlanan afişlere bakarak, İslam’ı sevmeleri

ve destek olmak istemeleri sebebi ile bu seçimlere katılırlar. Bu tür insanlar, seçtikleri bu parlamenterlerin, şeriatın hükümlerini uygulama yolunu kapatacak yasalar çıkarmak için çalışacaklarını bilmemektedir.

Yasama işlerine bulaşmayan, küfür kanunlarına saygılı olacağına ve koruyacağına dair anayasa üzerinde yemin etmeyen ve buna benzer kişiyi küfre götüren söz ve fiillerde bulunmayan kişiler ile, durumu bu olmayanlar arasında ayırım yapmak gerekir. Bilindiği gibi her seçmen, küfür olan bu söz ve fiilleri işlememektedir.[113] Ancak kişinin kastının, küfür olduğu açık olan bu tür söz ve fiiller için kendisine vekil atamak olması halinde, kendisinin hükmü de atadığı bu vekilin hükmü gibi olur. Çünkü küfür olan bu işe destek veren ile, bunu bizzat uygulayan arasında fark yoktur. Dolayısıyla küfre giren o parlamenteri destekleyen kişinin kastı, bu küfür kanunlarının çıkarılması, küfür olan anayasa ve sistemin varlığını devam ettirmesi ise, bu kişinin hükmü de, bu işi bizzat yapanın hükmü ile aynıdır.

Ancak parlamenterlerin işledikleri küfür olan söz ve fiiller hakkında gerçekler çokça örtbas ediliyorsa ve seçmen bunu bilmiyor veya anlamıyorsa ve seçtiği kişiyi sadece köyüne, kasabasına, mahallesine veya şehrine hizmet götürmesi amacıyla seçiyorsa, bu kişi diğeri ile aynı konumda değildir. Bu seçmen hata etmektedir ve bu parlamenterleri, küfür yasalarını çıkarmaları maksadı ile seçmiş değildir.

Bu nedenle böylelerini, kendilerine hüccet ikamesi yapılmadan ve parlamenterlerin yaptıkları yasama işinin mahiyeti açıklanmadan, İslam'a ve Allahu Teala'nın dinine aykırı olan işler ile uğraştıkları belirtilmeden tekfir etmek doğru değildir. Bu durum kendilerine açıklanıp, gerekli hüccet ikamesi yapılmasına rağmen, seçimlere katılma konusunda hala ısrar ederlerse, bu hükmü hak etmiş olurlar.

Dolayısıyla bu tür seçmen arasında mutlaka ayırım yapmak gerekir. Küfür kanunlarını yapması veya buna benzer açık küfür olan başka bir işi gerçekleştirmesi kastı olmadan bu seçimlere katılan kişiler, zahirde kendilerini küfre götüren bir iş yapmışlarsa da, hüccet ikamesi yapılmadan önce tekfir edilmezler. Çünkü işler ve durumların birbirine karışmış olması, demokrasi ve parlamento gibi terimlerin yabancı terimler olup mahiyetinin birçok kişi tarafından bilinmemesi, birtakım insanların, hakikatını bilmedikleri bu tür işlere girişmesine sebep olmuştur. Bu, anlamını bilmediği bir sözü söyleyen veya işi yapan kişi kabilindendir. Alimler, anlamını bilmediği ve kendisine

---

[113] Bu fark, seçmenler ile parlamentoda yasama yapan parlamenterler arasında ayırım yapmaya bizi götürdü. Yoksa mesele kişinin mizacına ve tercihine kalmış yahut delilsiz istihsandan ibaret bir mesele değildir.

hüccet ikame edilmediği sürece, böylelerinin sorumlu olmadıklarını söylemektedir.

İzz bin Abdusselam *Rahimehullah*, "Kavaidu'l-Ahkam fi Mesalihi'l-En'am" isimli kitabında, "Anlamını bilmediği sözden dolayı kişi cezalandırılmaz" başlığı altında şöyle der: "Arap olmayan kişi küfür, talak, iman, köle azadı, satış, alış, sulh gibi anlamını bilmediği kelimeler kullanacak olursa, onun için bağlayıcı olmaz ve cezalandırılmaz. Çünkü bu kelimelerin gereklerini kabullenmiş veya kastetmiş değildir. Aynı şekilde Arap olan bir kişi, anlamını bilmeden bu manalara delalet eden yabancı kelimeler söylerse, o da kendisi için bağlayıcı olmaz ve cezalandırılmaz. Çünkü kullanırken, bunların gereklerini kastetmemiştir. İrade, ancak bilinen veya zannedilen şeye yönelir. Arap olan bir kişi, anlamını bilerek bu kelimeleri söylüyorsa, söylediği yerine gelmiş olur. Ancak Arap olan bir kişi, karısına sünnet veya bid'at olan bir yöntem ile "sen boşsun" derse, ve her iki kelimenin anlamını da bilmiyorsa veya hul', ricat, nikah, i'tak gibi arap olduğu halde anlamını bilmediği kelimeleri kullanırsa, bunlardan hiçbiri sebebi ile sorumlu olmaz ve söylediği geçerli kabul edilmez. Çünkü manasını bilmiyor ki delalet ettiği şeyi kastetmiş sayılsın."[114]

Günümüzde, demokrasi terimini bilmeyen ve ondan maksadın ne olduğunu anlamayıp baskı, zulüm, tahakkum, hak ve hürriyetlerin yok edilmesi gibi uygulamaların zıddı anlamına geldiğini düşünen veya zanneden kişilerin durumu bu kabildendir. Demokrasinin hakikatinin, Allahu Teala'nın hakkı olan hakimiyeti halkın eline vermek ve halkın kendi kendisine hakimiyet kurması veya kanunlar yapması anlamına geldiği bu tür kişilere anlatılmadıkça ve bunun küfür olduğu hakkında kendilerine hüccet ikamesi yapılmadıkça, tekfir edilmezler. Bu tür insanlar, demokrasinin hakikatini bilmediği için ne işe yaradığını da bilmez, dolayısıyla demokrasi ile hakiki manası olan küfür yapısını de kastetmiş sayılmazlar.

İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* şöyle der: "Kadın, Arapça bilmeyen kocasına, "bana üç defa 'boşsun' de" derse ve kocası da bu sözlerin ne anlama geldiğini bilmeyerek bunu söylerse, Allahu Teala ve Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hükmüne göre bu kadın boş olmaz. Yine bir kişi, diğerine, halk arasında saygı ifadesi olarak kullanılan manası ile, "Ben senin kulun kölenim" derse, o kişinin kölesi olarak sayılmaz. Sözlerin örfte kullanımlarını, niyet ve maksatlarını gözönünde bulundurmayanlara göre ikinci misaldeki adam, kendisine bu şekilde ifadede bulunan diğerine köle olarak sahip olabilir veya onu satabilir. Bu, cahil müftünün hata edebileceği büyük bir alandır. Bunu bilmeyen müftü insanları aldatır, Allahu Teala'ya ve Rasulü'ne

---

[114] Kavaidu'l-Ahkam fi Mesalihi'l-En'am, 2/102

iftira eder, dinini değiştirir, Allahu Teala'nın haram etmediğini haram ve helal etmediğini de helal yapar. Allahu Teala bundan bizi korusun."[115]

Yine şöyle der: "Allahu Teala, insanların içindekilerine delalet etmesi için kelimeleri vazetmiştir. Biri diğerinden bir şey istediği zaman kelimeler ile ne istediğini ve maksadını ona anlatır. Bu isteklere de kelimeler vasıtasıyla hükümleri bina edilir. Söz veya fiilin delaleti olmaksızın insanların içlerinde olan şeylere ve yine kişinin anlamını bilmeden söylediği ve anlamını kastetmediği kelimelere hükümler bina edilmemiştir.

Aksine kişi, içinden geçirip işlemediği, söylemediği, hata ederek, unutarak, ikrah altında kalarak, anlamını bilmeyerek veya söylediğinin anlamını kastetmeyerek yaptıklarından dolayı sorumlu tutulmamıştır. Kasıt ve sözlü ya da fiili delalet bir araya gelirse, hüküm terettüp eder. Bu şer'i bir kuraldır. Allahu Teala'nın adalet, hikmet ve rahmetinin gereklerindendir."[116]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Mü'min bir kişi, kullandığı kelimelerin anlamını bilmeden Allahu Teala ve Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hakkında bir şeyi belirtmek için, söz söyler ve o sözün kasdettiği anlama delalet ettiğini zanneder, ancak o söz başka şeye delalet ederse, o mü'min kafir olmaz.

Allahu Teala şöyle buyurur: "Ey iman edenler, 'Râina' demeyin.."[117] Bu kelime ile Yahudiler, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* eziyet etmek ister, ancak Müslümanlar ise bunu kastetmezlerdi. Allahu Teala onu kullanmalarını yasakladı, ancak bu sözü kullanmalarından dolayı onları tekfir etmedi."[118]

İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah*, İfk olayında Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* eziyet ve hakaret etmek isteyenler ile bu olaydan böyle bir hakaret ve eziyet amacı taşımayan Hassan, Mistah, Himne gibileri arasında ayırım yaptığına ilişkin söyledikleri, Allahu Teala'nın izni ile yirmi dokuzuncu bölümde gelecektir. Eziyet ve hakeret amacı taşımayanlar için şöyle der: "Onlar bunu kastetmediler ve buna delalet eden bir şey de söylemediler."[119] Burada, maksadın kelimelerin delaletinden anlaşılacağı belirtilmektedir.

Yukarıda söylenenlerden şu sonuca varmaktayız: Tekfirin sebepleri, daha önce belirttiğimiz gibi, dünya ahkamına göre söz ve fiil ile sınırlı ise de, ahvalin ve manaların karışması, insanların cehaletleri, iş ve sözlerin anlamla-

---

[115] İlamu'l-Muvakkıin, 4/229

[116] İlamu'l-Muvakkıin, 3/117

[117] 2 Bakara/104

[118] Er-Reddu ala'l-Bekri, 341-342

[119] Es-Sarimu'l-Meslul, 180

rının hakikatini bilmemek gibi sebepler ile ihtimallerin birden fazla olması durumunda kişinin kastını araştırmak ve kesin olarak tesbit etmek gerekir. "Delaleti ihtimalli olan söz ve fiiller ile insanların tekfir edilmesi" bölümünde, kişinin söylediklerinin, örfüne göre değerlendirilmesi ve gerekli karinelere bakılması gerektiğini açıklamıştık.

Biz, kişinin kastının söylediği sözlerde ve işlediği fiillerde önemli olduğunu sözlerken, Cehmiyye ve Mürcie mensuplarının küfre götüren söz ve fiillerde bile, kişinin itikadını ve helali haram kılmasını şart koşmaları gibi bir şartı koşmuyoruz. Kişinin, söylediklerinde veya işlediklerinde kafir olmayı kastetmesi gerektiğini de söylemiyoruz. Küfre girenler arasında zaten böyle bir kastı olan neredeyse yok gibidir. İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Bir kimse küfür olan bir söz söyler ya da bir amel işlerse, kafir olmayı kastetmemiş olsa bile, bu nedenle kafir olur. Zira Allah'ın dilediği kimseler dışında hiç kimse küfrü kastetmez."[120]

Bizim kasıt konusundaki amacımız bir çok defa tekrar ettiğimiz gibi, kişinin söylemiş olduğu küfür sözünü veya işlemiş olduğu küfür amelini kendi iradesi ile ve manasını bilerek işlemiş olmasıdır. Yoksa bu sözü veya ameli küfre girmek için yapmış olması ile bunu kastetmemiş olması arasında fark yoktur. Şari', şer'i ahkamı (tekfir gibi) sebeplerine bağlamış ve bu konuda mükellefe hükmü ve sebeplerini birbirinden ayırma serbestisi tanımamıştır. Aksine ne zaman sebepler mevcut olur, şartlar yerine gelir ve engeller ortadan kalkarsa, kişi bu sebeplere binaen verilecek olan hükmü amaçlamasa da, hüküm meydana gelir. Çünkü önemli olan, söylenen söz veya yapılan iş ile kafir olmayı amaçlamak değil, küfür olan bu sözü söylemeyi veya işi yapmayı amaçlamaktır.

Tekrar belirtmek isteriz ki, anayasaya yemin etmek, ona ve kanunlarına saygılı olmak ve anayasaya uygun kanunlar yapmak gibi bizzat küfür olan işler için parlamenterleri seçen kişileri cehaletlerinden dolayı mazur görmüyoruz. Bu konuda cehalet özrü muteber değildir. Çünkü bu, bütün peygamberlerin gönderiliş amacı olan Tevhid ilkesine açık bir küfürdür. Bunu bilmemek, öğrenme imkanı ve kolaylığı bulunduğu halde dinin temeli olan bir şeyi öğrenmeyi reddetmek demektir. Kaldı ki aklı başında bir insanın yasama hakkının Allahu Teala'nın hakkı olduğunu bilmemesi mümkün değildir. Özellikle tağutların kendi ve parlamentolarının hakkı olarak gördükleri ve genel olarak bütün din ve dünya işlerini kapsayan yasama konusundan insanın habersiz olması sözkonusu değildir.

---

[120] Es-Sarimu'l-Meslul, 177-178

Alimler, helal ve haram kılma veya kanunlar belirleme iddiasında bulunan kişinin, rablık iddiasında bulunmuş olacağını belirtmişler, Allahu Teala'nın helal kıldığını haram veya haram kıldığını helal yapan, Allahu Teala'nın izin vermediği kanun koyma işine girişen alimlere, yöneticilere veya hükümdarlara itaat edenlerin, onları rabler edinmiş olacaklarını söylemişlerdir. Çünkü yasama konusunda itaat, ibadettir ve Allahu Teala'ya hükümde ve ibadette ortak koşmaktır.

Bu konuda bir çok delil bulunmaktadır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Üzerine Allah'ın adı anılmadan kesilen hayvanlardan yemeyin. Çünkü onu yemek günahtır. Gerçekten şeytanlar dostlarına, sizinle mücadele etmeleri için telkin ederler. Eğer onlara uyarsanız şüphesiz siz de Allah'a ortak koşanlardan olursunuz."[121]

Ebu Davud, İbn-i Mace, Hakim ve İbn-i Cerir, İbn-i Abbas'tan *Radıyallahu Anhuma* şöyle rivayet ederler: "Müşrikler, ölü hayvanın eti hakkında Müslümanlarla tartışır ve, "Allah'ın kestiğini yemiyorsunuz, ama kendi kestiklerinizi yiyorsunuz" derlerdi. Bunun üzerine Allahu Teala, "Eğer onlara uyarsanız şüphesiz siz de Allah'a ortak koşanlardan olursunuz"[122] ayetini indirdi." Bu ise Allahu Teala'nın helal kıldığını haram ve haram kıldığını helal kılan veya Allahu Teala'nın izin vermediği yasama işini yapan kişilerin Allahu Teala'ya ortak koşmuş olduklarını göstermektedir.

Allahu Teala'nın, "(Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (Hristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i Rabler edindiler. Halbuki hepsine de tek İlah'a kulluk etmekten başka bir şey emrolunmadı. O'ndan başka hiçbir ilah yoktur. O, bunların ortak koştukları şeylerden münezzehtir"[123] ayeti de bu kabildendir. Rivayet yollarının toplamı ile hasen derecesinde olan Tirmizi ve diğerlerinin Adiy bin Hatim'den *Radıyallahu Anhu* rivayet ettikleri hadiste şöyle geçer: "Boynumda altından bir haç olduğu halde Allah Rasûlü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yanına geldim. Allah Rasûlü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bana: "Ey Adiy, şu putu boynundan at" dedi. Ben onu boynumdan attım. Yanından ayrıldığım esnada Allah Rasûlü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu ayeti okuduğunu duydum: "(Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (Hristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i Rabler edindiler."[124] Bunun üzerine ben: "Biz onlara ibadet etmiyorduk" dedim. Allah Rasûlü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*: "Allah'ın helal kıldıklarını haram, haram kıldıklarını ise helal sayıyorlar ve siz de bunla-

---

[121] 6 En'am/121

[122] 6 En'am/121

[123] 9 Tevbe/31

[124] 9 Tevbe/31

rı helal ya da haram kabul etmiyor muydunuz?" dedi. Ben: "Evet" dedim. Allah Rasûlü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*: "İşte ibadetiniz budur" diye buyurdu." İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, el-Fetava'sında, bu hadisin hasen olduğunu söylemiştir.

Hadisten anlaşılmaktadır ki onlar, helaller ve haramlar konusunda kişilere yapılan itaatin ibadet olduğunu bilmemekteydiler. Ancak buna rağmen bu cehaletleri sebebi ile mazur olarak kabul edilmemişlerdir. İbn-i Cerir *Rahimehullah*, Huzeyfe'den *Radıyallahu Anhu* şöyle rivayet eder: "Onlar bu haham veya rahipleri için oruç tutmuyorlardı ve namaz da kılmıyorlardı. Ancak onların helal kıldıklarını helal ve Allahu Teala'nın kendileri için helal kıldığı bir şeyi haram kıldıklarında da haram olarak kabul ediyorlardı. Onları Rab olarak benimsemeleri bu yöndendir."

Denilebilir ki; "İçerisinde bir takım müeyyide ve cezalar içeren kanunlar yapmak, helal ve haramlar kılmak gibi tevhide ve şeriata aykırılıkta açık olan kanunlar yapmak niteliğinde değildir. Günümüzde yapılan kanunlar genelde bu tür cezaları kapsamakta ve helal ya da haramlar konusuna girmemektedir. Bu bakımdan günümüzdeki kanun yapanlara itaat edenleri mazur saymamak için bu deliller yeterli değildir. Çünkü bu ayetler, zina, içki ve faiz gibi dinden zaruri olarak haram olduğu bilinen şeyler ile ilgilidir. Bu nedenle kendilerine uyulan kanunların türü konusunda onların cehaletine itibar etmek ve hüccet ikame etmedikçe tekfir etmemek gerekir."

Ancak anayasa gereği yasama yetkisinin parlamenterlere ve tağutlara kayıtsız şartsız mutlak olarak verilmiş olması, bu itirazı geçersiz kılmaktadır. Çünkü bu yetkinin kapsamına helal ve haram kılma veya buna benzer diğer hükümler de girmektedir. Parlamenterlere bu mutlak yetkinin verilmesi ve bu yetkinin onun hakkı olduğunu kabul etmek, tek başına o parlamenterin ve o parlamenteri seçen kişinin tekfiri için yeterlidir. Helal veya haram ilan etsin veya etmesin, cezalar ve hadler alanında kanun yapsın veya yapmasın, hüküm koyma hakkını kullara veren küfür anayasası üzerine yemin etsin veya etmesin, farketmez. Çünkü mutlak yasama hakkı sadece Allahu Teala'ya mahsustur ve sadece O'na verilmesi gerekir. Kim bu hakkı, Allahu Teala'dan başkasına verirse, Allahu Teala'dan başka ilah, rab ve hakem aramış olur ve İslam'dan çıkmış sayılır.

İslam'ın, kitap ehli alimlerini ve onlara uyanları tekfir eden hükmünün sadece helal ve haram kılma sebebine dayandığını kim iddia edebilir ki?

Onların ortaya koydukları hükümlerin çoğunun hadler ve cezalar ile ilgili olduğu sabittir. "Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte

onlar kafirlerin ta kendileridir"[125] ayetinin nüzul sebebi ile ilgili olarak gelen rivayetlerin birinde şöyle belirtilmektedir: Bu ayetler Beni Nadir ve Beni Kureyza Yahudileri hakkında inmiştir. Beni Nadir'in öldürülenleri şerefli sayılıyor ve diyetleri tam olarak veriliyordu. Ancak Beni Kureyza'nın öldürülenleri zelil sayılıyor ve diyetleri de yarım veriliyordu. Bunun üzerine Rasulullah'ı *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* aralarında hakem yaptılar. Rasulullah'da *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* diyetlerini eşitledi. Bunu İman Ahmed *Rahimehullah* rivayet etmiştir. Ayrıca İbn-i Cerir de *Rahimehullah* bunu tefsirinde belirtmektedir.

Yine, zina eden Yahudi ile ilgili olarak, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* recm cezasını ona tatbik ettiğini bildiren rivayet Müslim'de aktarılmaktadır. Onların, bu hadiste aktarılan ve Maide Suresi'ndeki ayetin iniş sebebi olan suçları zinayı kendilerine helal kılmaları değil, zina konusundaki cezayı değiştirerek atalarına uymalarıdır. Eğer zinayı kendilerine helal etmiş olsalardı, herhangi bir ceza belirlemezlerdi. Çünkü helal veya mübah olan bir işten dolayı kimse cezalandırılmaz.

Ayrıca gerek çokca konuşulması ve gerekse kafir ve mürtedlerin hemen her platformda sık sık suçlama maksadıyla gündeme getirmeleri sebebi ile, İslam şeriatındaki hadler, Müslümanlar bir yana, kafirler için bile meşhur hale gelmiştir. Bugün herkes tarafından bilinmektedir ki, tağutlar İslam'ın bu hükümlerini yürürlükten kaldırmış ve küfür devletlerinden ithal ettikleri aşağılık uydurma cezalar ile bunları değiştirmişlerdir. Bilindiği gibi İslam'ın hükümlerine bedel olarak getirilen hükümleri yasalaştırmak, zorlaştırmak veya basitleştirmek, parlamento üyeleri ve onların başında bulunan diğer tağutların görevidir.

Bu tağuti sistemlerin düzen ve kanunlarını incelediğimiz zaman, değişik şekillerde helal ve haram kıldıklarını da görürüz. Mesela İslam dininde haramlığı zorunlu olarak bilinen faiz ve buna benzer diğer büyük günahlar bu tağutların kanunlarında mübahtır. Hatta bu tür günahların düzenli olarak uygulandığı ve bu kanunlar tarafından korunduğu kurumlar da bulunmaktadır.

Aynı şekilde, Allahu Teala'nın haram kıldığı içki de böyledir. İçkinin üretildiği, satıldığı ve içildiği yerler bu sistemlerde açıkça bulunmaktadır ve hatta bizzat bunlar tarafından kurulmaktadır. Bu kurumlara ruhsat verilmekte ve hem bu kurumlar hem de içenler kanun ve uygulayıcıları tarafından korunmaktadır. Kanunlarının mübah kıldığı ve koruma altına aldığı fuhuş da böyledir.

---

[125] 5 Maide/44

Bunlardan da önemlisi, bu sistemlerde, bütün şekilleriyle küfür ve riddet mübahtır. Kanunları ve uygulayıcıları tarafından, inanç hürriyeti adı ile her türlü küfür ve riddet korunmakta ve insani bir hak olarak savunulmaktadır. Kanunlarının hiçbir yerinde küfrü veya riddeti yasaklayan ve cezalandıran bir hüküm yoktur. Bu kanunlara göre riddet, cezası olan bir suç değildir. Aksine bu küfür kanunlarının tanıdığı ve koruduğu kişisel bir hak ve özgürlüktür. Bu konuları burada ayrıntılı olarak anlatmamız uzun sürer. Bunlar üzerinde daha geniş olarak başka kitaplarımızda durduk.

Özet olarak, Allahu Teala'nın hükümlerinden başka hüküm ve kanun koyanları seçenleri veya yaptıkları bu işlerinde onlara itaat edenleri mazur olarak saymıyoruz. Aksi halde papaz ve hahamlara ibadet eden Yahudi ve Hristiyanları da mazur görmemiz gerekir. Çünkü şeriatta benzerler arasında ayırımın yapılması yoktur. Allahu Teala şöyle buyurur: "Şimdi sizin kafirleriniz, onlardan daha mı iyidirler? Yoksa kitaplarda sizin için bir beraet mi var?"[126]

Bu konuda avamdan olan Müslümanları mazur görmemezin sebebi, tekfirin kurallarında muteber bir şart niteliğinde olan, kişinin küfre götürücü olan ameli kastetmesi yani ameli bilinçli olarak yapması konusudur. Ki bu insanlarda, tekfirin şartlarından olan muteber kasıt bulunmamaktadır. Bizler, seçtiği insanları, kanun koyan, anayasaya saygı yemini eden, kanunlara muhakeme olan ve parlamento üyelerinin işlediği, kişiyi küfre götüren diğer söz ve fiilleri işleyen olarak seçmeyen ve bu maksatla seçmeyi de kastetmeyen kişileri mazur görmekteyiz. Mazur gördüğümüz bu insanların, parlamenterlerin işledikleri bu suçlar hakkında bilgileri yoktur. Dolayısıyla bu işleri yapmalarını kastetmeleri de imkansızdır. Aksine Müslüman olduğunu iddia etmeleri ve Allahu Teala'nın şeriatını egemen kılmayı vaadetmeleri sebebi ile onlara oy vermektedirler. Ya da bu insanlardan bazılarını, dünyevi hizmetler için seçmektedirler.

Böyle kişiler, ancak kendilerine hüccet ikamesi yapıldıktan sonra hala inat etmeleri halinde tekfir edilebilir. Çünkü bugün insanlar hak ile batılı karıştırmakta ve batıl şeylere hak süsü verilerek halk kandırılmaktadır. Bu nedenle İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Bazı yerlerde ve zamanlarda heva sahipleri çok olabilir ve söyledikleri sözler, cahiller tarafından ilim ve sünnet erbabının sözleri derecesinde görülebilir. Öyleki bunları yöneten kişiler de ne yapacağını bilmez olur ve Allahu Teala'nın hüccetini ortaya koyacak kişilere ihtiyaç duyalabilir."[127]

[126] 54 Kamer/43

[127] Mecmuu'l-Fetava, 3/152

Hüccetin ikame edilmiş olması, sadece Allahu Teala'nın ve Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, o konudaki kelamını insanlara ulaştırmaktan ibaret değildir. Özellikle İslam yayıldıktan, Allahu Teala'nın koruduğu Kitap'ı uzak ve yakın herkese ulaştıktan sonra hücceti ikame etmek, tebliğden ibaret de değildir. Aksine çoğu zaman şüpheleri gidermek, karışıklıkları ortadan kaldırmak, vakıayı, yani sözün hakikatini, sözün anlamını ve işin mahiyetini ortaya koymaktır.

Sözü anlamamak ve nereye varacağını bilememek veya şiddetli korku ya da sevinçten dolayı kişinin ne dediğini bilememesi sebebi ile kişinin mazur sayılacağına ilişkin açıklamayı yukarıda yapmıştık. Mükellefin, hakikatını ve manasını bilmediği bir işi yapması da bu kabildendir. Çünkü böyle bir kişi, işin, bilmediği hakikatını kastedemez. Bineğini kaybedip sonra tekrar bulduğunda "Allah'ım, sen benim kulumsun ben de senin rabbinim" diyen adamın anlatıldığı hadis de bunun delillerindendir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onu, "Sevincinin şiddetinden hata etti" diye nitelendirmiştir.

Bu delillerden biri de, kendi nefsine yazık edip; ailesine, öldüğü zaman kendisinin yakılmasını ve külünün yarısını karaya diğer yarısını ise denize savurulmasını isteyen adamın kıssasıdır. Bu şekilde, Allah'ın tekrar kendisini diriltmeye güç yetirme kudretine sahip olmadığını zannetti. Bu ise küfürdür. Ancak bu adam cahil olduğu ve Allah'tan korktuğu için Allah onu affetti. Bunun üzerinde, Allahu Teala'nın izni ile, ileride de duracağız.

Dolayısıyla parlamento seçimlerinde tafsilata inmeden ve ayırıma tabi tutmadan, bu seçimlere katılan bütün herkesi tekfir etmek, yapılan açık hatalardandır. Özellikle bu parlamentoların ve parlamenterlerin hakikatinin bilinmediği, bu konuda kasıtların ve durumların farklı olması mutlaka gözönünde bulundurulması gerekenlerdendir.

Bununla beraber bu şirk parlamentolarının hakikatini ve parlamenterlerin nasıl bir şirk içinde görev yaptıklarını bilen birisi olarak şunu da rahatlıkla söyleyebiliriz ki, yasama yapan parlamento seçimlerine katılma işi açık bir küfürdür.[128] Bu hüküm, bu tür seçimlere katılma işi hakkında verilmiş olan mutlak bir hükümdür. Bu parlamentolardan sakındırmak ve insanların onlardan uzak durmasını sağlamaya çalışmak için bu hükmü mutlak olarak vermekteyiz. Ancak mutlak olan bu hükmü muayyen bir şahsa indirgemek istediğimizde, gerekli araştırmayı yapıp, kişilerin kasıt ve bilgi seviye-

---

[128] Bu mesele için, "ed-Demokratiyye Dinun" ve "Feteva Sicni's-Sivaga" isimli kitaplarımıza bakınız. ("ed-Demokratiyye Dinun" isimli kitap, Allahu Teala'nın yardımı ve lütfu ile terceme edildi. Bu ve diğer kitaplar için internet sitemizi ziyaret edebilirsiniz. *Yayıncı*)

lerine göre hüküm vermekteyiz. Kanun çıkarması veya buna benzer, kişiyi küfre götüren işleri yapması için milletvekili seçimlerine katılanların kafir olduğunu söylüyoruz. Çünkü küfrün sebeplerinden birini işlemiştir. Bu iş ile kafir olmayı veya dinden çıkmayı kastetmese bile, hakkında verilen bu hüküm değişmez.

Parlamentonun hakikatini ve üyelerinin çalışmasının tabiatını bilmeyenlere, hüccet ikame edilmesi ve parlamento ve milletvekillerinin yaptığı işlerin mahiyetinin açıklanması gerekir. Buna rağmen bu işte ısrar ederse tekfir edilir. Ancak hüccet ikamesi yapılmadan ve kendisine gerekli açıklamada bulunulmadan tekfir etmekten kaçınmak gerekir.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Kendisine delil gösterilmeden ve doğru açıklanmadan, kimsenin, hata ve yanlıştan dolayı bir Müslümanı tekfir etmeye hakkı yoktur. Kişinin İslam'ı kesin olarak sabit olduktan sonra, şüphe ile yok olmaz. Ancak şüphe giderildikten ve gerekli hüccet ikamesi yapıldıktan sonra hala ısrar etmesi halinde, onun İslam'ı yok olur."[129]

---

[129] Mecmuu'l-Fetava, 12/250, Daru İbn-i Hazm baskısı

-27-

AÇIK OLMAYAN MESELELERDE, CEHALET ÖZRÜNÜ MUTEBER OLARAK SAYMAMAK

Tekfir konusunda yapılan hatalardan biri de, kapalı olup açıklamayı gerektiren veya ancak peygamberler yolu ile bilinebilen meselelerde, cehaletinden dolayı kişiyi mazeretli olarak saymamaktır. Cehalet özrü konusunda insanlar ifrat ve tefrite kaçarak, ihtilaf etmişlerdir. Bir grup, Allahu Teala'nın insanlara geniş tuttuğunu daraltarak cehaleti tekfirin engellerinden biri olarak kabul etmemiş ve mutlak olarak cehaleti özür saymamıştır. Diğer bir grup ise, birinci grubun tam aksine, dinde zorunlu olarak her Müslüman, hatta Yahudi ve Hristiyanlar tarafından bile bilinen şeylerde bile cehaleti özür olarak kabul etmiş ve bu konuda kapıyı ardına kadar aralamıştır. Nitekim, kendilerine hüccet ulaşmadığından dolayı değil, yüz çevirdikleri için cahil konumda olan kafirleri bile mazaretli olarak kabul etmişlerdir. Oysa ki Kur'an ve Sünnet bu insanların ellerinde bulunmakta, ancak dünya ilimlerine, her türlü süs ve malına kendilerini vermelerine rağmen başlarını kaldırıp ona bakmamaktadırlar. Bu tür insanlar hakkında Allahu Teala şöyle buyurur: "Onlar dünya hayatının görünen yüzünü bilirler. Ahiretten ise, onlar tamamen gafildirler."[130]

Halbuki Allahu Teala, emrinden yüz çevirip görmezlikten gelenleri kınayıp kötülemekte, görme, işitme ve akıl yeteneklerini, Rabbini tanıma, yaratalış amaçlarını kavrama maksadıyla kullanmadıklarından dolayı onları eleştirerek şöyle buyurur: "Andolsun, biz cin ve insandan bir çoğunu cehennem için yaratmışız. Zira onların kalpleri vardır ama onlarla gerçeği kavramazlar; gözleri vardır, lakin onlarla görmezler; kulakları vardır, fakat onlarla işitmezler. İşte onlar hayvanlar gibidir; hatta daha da dalalet içerisindedirler. Onlar gaflete düşenlerin ta kendileridir."[131] Allahu Teala başka ayetinde ise yine onların durumunu anlatarak şöyle buyurur: "Ve 'Şayet kulak vermiş veya aklımızı kullanmış olsaydık, (şimdi) şu alevli cehennemin mahkumları arasında olmazdık' diye ilave ederler. Böylece günahlarını itiraf ederler. Artık uzak olsun o alevli cehennemin mahkumları"[132], "Kendilerine kulaklar,

[130] 30 Rum/7

[131] 7 A'raf/179

[132] 67 Mülk/10-11

gözler ve kalpler vermiştik. Fakat kulakları, gözleri ve kalpleri kendilerine bir fayda sağlamadı. Zira bile bile Allah'ın ayetlerini inkar ediyorlardı. Alay edip, durdukları şey, kendilerini kuşatıverdi."[133]

İbn-i Hazm *Rahimehullah* şöyle der: "Kendi haklarında itirafta bulunan bu akletmeyen ve işitmeyen insanlar, eğer işitmiş ve akletmiş olsalardı ateşe girmeyeceklerdi. Gerçekten kulakları sesleri işitmeyecek kadar kapalı mıydı? Dünya işleri, tarım konuları, hayvan gütmeleri, malların yönetimi ve geliştirilmesi, ev yapımı, bağ ve bahçe kurulması, ticarethane ve çiftliklerin yönetimi, malların korunması, makam ve liderlik istemi konusunda cahil miydi bunlar?

Hayır, tam tersi bunların tamamını biliyorlardı. Onları asıl rezil ve perişan eden, sayılan bütün bu işleri belki herkesten daha çok bilmeleri ve herkesten daha şiddetli olarak bunlara sarılmalarıydı. Onlar nasıl mal sahibi olacaklarını, malı nasıl yönetip çoğaltacaklarını iyi bilirlerdi. Ancak azap gören bu insanlar Allahu Teala'yı bulmak, ona kulluk yapmak, söz, amel ve akide ile ona yönelmekte gözlerini, kulaklarını ve akıllarını kullanmayı kabul etmediler. Bütün bunları fani, kurtarmayan ve işe yaramayan, hatta yükü ağırlaştıran ve pişman eden dünyalık için kullandılar."[134]

Cehalet konusunda doğru olan, meselenin tafsilatına bakmaktır. Dinin bazı konuları vardır ki onu bilmemek caiz değildir. Özellikle Allahu Teala'nın koruduğu Kur'an'ın her tarafta yayılmış olduğu bir ortamda bu türden olan şeyleri bilmemek mazeret olarak kabul edilmeyecek olan suçlardandır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Kendisiyle sizi ve bundan sonra onu duyacak herkesi uyarmam için bu Kur'an bana vahyolundu."[135]

Cehaletin mazeret olarak kabul edilmediği hususlardan biri de Tevhid'in aslıdır. Allahu Teala, insanları bunun üzerine yaratmıştır. Buhari ve Müslim'de belirtildiği gibi insan bu fıtrat ile dünyaya gelir. Sonra anne ve babası onu saptırır. Bütün peygamberler Tevhid ile gönderilmiş ve kitaplar onun için indirilmiştir. Tevhid üzere olmayanlar, inatçı veya yüz çeviren cahil kafirlerdendir. Allahu Teala şöyle buyurur: "İşte bu (Kur'an) bizim indirdiğimiz mübarek bir kitaptır. O'na uyun ve Allah'tan korkun ki size merhamet edilsin. (Onu size indirdik ki), Kitap, yalnız bizden önceki iki topluluğa indirildi, biz ise onların okumasından gerçekten habersizdik demeyesiniz. Yahut, 'bize de kitap indirilseydi, biz onlardan daha çok doğru yolda olurduk' demeyesiniz diye (bu Kitap'ı indirdik). İşte size de Rabbinizden açık bir delil,

---

133 46 Ahkaf/26

134 İbn-i Hazm, İhkamu'l-Ahkam, 1/66

135 6 En'am/19

hidayet ve rahmet geldi. Kim, Allah'ın ayetlerini yalanlayıp onlardan yüz çevirenden daha zalimdir? Ayetlerimizden yüz çevirenleri, yüz çevirmelerinden ötürü azabın en kötüsüyle cezalandıracağız."[136]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Allahu Teala, yalanlayarak olsun veya olmasın, ayetlerinden yüz çevirenlere en ağır cezayı vereceğini belirtmiştir. Bu da gösteriyor ki peygamberlerin getirdiklerini kabul etmeyenler kafirdir. Bunun yalanlama, büyüklenme, hevaya uyma veya getirilen şeylerden şüphe etme sebebi ile meydana gelmesi arasında fark yoktur. Peygamberin getirdiği şeyleri yalanlayan herkes kafirdir. Yalanlamasa bile, iman etmediği sürece yine kafir olur."[137]

Allahu Teala, son peygamber olan Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile peygamberliği bitirdikten ve suyun onu silemeyeceği Kitap'ını ulaştırdıktan sonra, dinin aslı, en sağlam kulpu ve yaratılışın en önemli sebebi olan Tevhid'den yüz çeviren kişi, tembel davranması ve yüz çevirmesi neticesinde bu Tevhid'den cahil kalmış ise, mazur sayılmaz. İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* dediği gibi, her kafirin müstekbir yalanlayıcı olması gerekmez. Böyleleri olabileceği gibi, hevasına tabi olması sonucu kafir olanlar da vardır. Bu tür kafirler dini ne yalanlar, ne tasdik eder, ne de destekler. Böyleleri, din ile yakından veya uzaktan ilgilenmezler.

Dinin bazı meseleleri, açıklama yapmayı gerektirir. Bu meseleleri, Tevhid ve zıddı olan şirk gibi veya dinden zorunlu olarak bilinen ve meşhur olan şeyler gibi değerlendirmek doğru olmaz.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Eğer ki kişinin muhalefeti, dinin açık olmayan ve herkes tarafından bilinmesinin zor olduğu meselelerde olursa, hata ettiği, dalalete düştüğü ve kendisine hüccet ikamesinin yapılmadığı söylenebilir. Ancak kişinin muhalefeti, açık olan ve Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onun ile gönderildiği ve ona muhalefet edenlerin tekfir edildiği bütün Müslümanlar ve hatta Yahudi ve Hristiyanlar tarafından da bilinen meselelerde ise durum böyle değildir. Tek olan Allahu Teala'ya ibadetin emredilmiş olması ve Allahu Teala'dan başka, meleklere, peygamberlere, güneşe, aya, yıldızlara, putlara ve başka şeylere ibadetin yasaklanmış olması bu türdendir. Bunlar İslam esaslarının en açık olanlarıdır. Yine beş vakit namaz ve Yahudi, Hristiyan, Mecusi ve müşriklere düşmanlığın emredilmiş olması ile içki, kumar, zina ve faizin yasaklanmış olması da bu kabildendir."[138]

---

[136] 6 En'am/155-157

[137] Mecmuu'l-Fetava, 3/196

[138] Mecmuu'l-Fetava, 4/37

Muhammed bin Abdulvehhab, "Mufidu'l-Mustefid" isimli kitabında İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* şu sözünü nakleder: "Muayyen bir şahsın, kafir, bid'at ehli, fasık veya masiyet sahibi olarak isimlendirilmesi konusunda buna en fazla karşı çıkanlardan birisi de benim. Ancak kendisine risalet hüccetinin ulaşmasına rağmen aynı suçu işlemeye devam eden bunun dışındadır."

İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* bu sözünü değerlendiren Muhammed bin Abdulvehhab *Rahimehullah* ilave olarak şöyle der: "Tesbit ettiğimiz kadar, bütün mevzularda onun bu meseleye bakışı ve açıklama yöntemi böyledir. Gerekli araştırmayı yapmadan ve problemleri çözmeden, muayyen bir kişinin tekfiri konusunda bahsetmez. Bundan amaç hüccet ikamesi yapılmadan önce muayyen bir şahsın tekfir edilmesinden sakındırmak içindir. Ancak şu da bilinmektedir ki, kendisine hüccet ulaştırılmış olan kişi hakkında, gerekli olması halinde muayyen olarak kafir, fasık veya masiyet sahibi olarak hükmetmektedir.

Allah ondan razı olsun, yine belirtmektedir ki bu yöndeki sözleri dinin açık olmayan meseleleri hakkındadır. Kelamcılardan önde gelen bazı kişilerin çoğu zaman İslam'ın dışına çıktıklarını belirterek onlara cevap verirken şöyle der: "Eğer ki kişinin muhalefeti, dinin açık olmayan ve herkes tarafından bilinmesinin zor olduğu meselelerde olursa, hata ettiği, dalalete düştüğü ve kendisine hüccet ikamesinin yapılmadığı söylenebilir. Ancak kişinin muhalefeti, açık olan, Müslümanlar ve hatta Yahudi ve Hristiyanlar tarafından da Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onun ile gönderildiği ve ona muhalefet edenlerin tekfir edildiği bilinen meselelerde ise durum böyle değildir. Tek olan Allahu Teala'ya ibadetin emredilmiş olması ve Allahu Teala'dan başka, meleklere, peygamberlere, güneşe, aya, yıldızlara, putlara ve başka şeylere ibadetin yasaklanmış olması bu türdendir. Bunlar İslam esaslarının en açık olanlarıdır. Yine beş vakit namaz ve Yahudi, Hristiyan, Mecusi ve müşriklere düşmanlığın emredilmiş olması ile içki, kumar, zina ve faizin yasaklanmış olması da bu kabildendir. Buna rağmen ileri gelenlerinden birçoğunun bu tür dalalete düştüklerini ve mürted olduklarını görürsün. Hatta daha da kötüsü, onların bazıları müşriklerin dini hakkında yazılar yazmaktadırlar. Ebu Abdullah er-Razi'nin yaptığı bunun örneklerindendir. Bu ise, bütün Müslümanların ittifakı ile açık bir riddettir." Sözü burada bitmektedir.

İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah*, bu kuralı ve Allahu Teala'nın düşmanlarının belirttiği şüpheyi nasıl açıkladığı üzerinde düşünmek gerekir. Ancak, Allahu Teala kimi yoldan çıkarmayı isterse, onun için bir şey yapmak mümkün değildir. Biz inanıyor, Allahu Teala'ya o şekilde kavuşmayı umuyor ve diyoruz ki: Bir Müslüman, kendisine hüccet ulaştıktan sonra Allahu

Teala'ya şirk koşar veya bunu Tevhid ehlinden üstün tutarsa ve hak üzere olduğunu iddia ederse veya Allahu Teala'nın, peygamberinin ve Müslüman alimlerin belirttikleri açık olan herhangi bir küfrü seçerse, kim olursa olsun, onu tekfir ederiz. Biz Allahu Teala'dan ve Peygamberinden gelen bütün şeylere iman ettiğimiz gibi tekfir ile ilgili gelen hükümlerin ve dolayısıyla da sapıtan kim olursa olsun, gerektiğinde onu tekfir etmenin de imandan olduğuna inanırız. Bu konuda alimlerden birinin bile muhalefet ettiğini de bilmiyoruz. Bu meselede ihtilaf çıkaranlar, Firavun'un dediği "Öyle ise önceki milletlerin hali ne olacak?"[139] veya Kureyş'in dediği "Son dinde de bunu işitmedik"[140] gibi sözlere sığınırlar ve bunlara benzer lafızlar ile kendilerini savunurlar."[141]

İshak bin Abdurrahman Alu'ş-şeyh şöyle der: "Allahu Teala'ya ortak koşmadan ibadet etmek, O'ndan başkasına ibadet etmekten beri olmak, ibadette Allahu Teala'ya ortak koşanların, kişiyi İslam'dan çıkaran en büyük küfür ile kafir olduğu meselesi dinin asıllarının aslıdır. Allahu Teala, onunla peygamberleri göndermiş, kitapları indirmiş, Kur'an ve Rasul *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile insanlara hüccetini ikame etmiştir. Allahu Teala'ya ortak koşanların tekfiri konusunda din alimlerinin şu şekilde cevap verdikleri görülür: "O kişi istitabeye tabi tutulur. Tevbe ederse kabul edilir, tevbe etmez ise öldürülür." Alimler dinin asıllarından olan meselelerde açıklama yapmazlar. Sadece delili bazı Müslümanlar için kapalı olabilecek meselelerde açıklama yaparlar. Kaderiyye veya Mürcie gibi bid'at ehlinin tartıştığı meseleler, sarf ve atıf gibi gizli olan meseleler, kabirlere ibadet etmesi sebebi ile İslam'dan çıkanlara yapılacak gerekli açıklama veya şirk koşanın önceki amellerinin yok olup-olmayacağı gibi meseleler bu türdendir. Ki, Allahu Teala şöyle buyurur: "Deve iğne deliğinden geçinceye kadar onlar, cennete giremeyeceklerdir"[142], "Kim Allah'a ortak koşarsa sanki o, gökten düşüp parçalanmış da kendisini kuşlar kapmış, yahut rüzgar onu uzak bir yere sürüklemiş gibidir"[143], "Şüphesiz Allah kendisine ortak koşulmasını bağışlamaz"[144], "Kim Allah'a ortak koşarsa ameli boşa gitmiştir."[145]

Ancak bu, kötü bir inanca da yol açabilir. Bu ise, bu ümmete hüccetin Kur'an ve Rasul *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile kaim olmadığı inancıdır.

---

[139] 20 Ta-ha/51

[140] 38 Sad/7

[141] Mufidu'l-Mustefid fi Hukmi Tariki't-Tevhid, 54-55

[142] 7 A'raf/40

[143] 22 Hacc/31

[144] 4 Nisa/48

[145] 5 Maide/5

Kitap'ı ve Rasul'ü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* unutmalarına yol açan yanlış anlamadan Allahu Teala'ya sığınırız. Kur'an ve Rasul'ün davetinin ulaşmadığı fetret devrinde ölen insanlara da icma ile Müslüman adı verilmez."[146]

Abdullah bin Abdurrahman Eba Batin şöyle der: "Müşrikleri savunan bazıları, cehaleti sebebi ile küfür işleyen kişinin tekfir edilmeyeceği ve ancak inatçı kafirin tekfir edilebileceğini iddia eder ve bu sözlerine delil olarak da, çocuklarına, öldükten sonra vücudunun yakılmasını ve küllerinin savurulmasını vasiyet eden adamın olayını gösterirler.

Bu iddialarına şöyle cevap verilir: Allahu Teala, peygamberlerini müjdeleyici ve korkutucu olarak göndermiştir. Böylece insaların Allahu Teala'ya karşı bir hüccetleri kalmamıştır. Peygamberlerin, kendisi ile gönderildikleri ve ona davet ettikleri en büyük şey, ibadeti yalnızca Allahu Teala'ya has kılmak ve Allahu Teala'dan başkasına ibadet olan şirki yasaklamaktır. Dolayısıyla kişi, Allahu Teala'ya karşı en büyük şirk olan başkasına ibadet konusunda, cehaleti sebebi ile mazur kabul edilecekse, cehaleti sebebi ile mazur olmayan kim kalır ki?

Böyle bir iddia, Allahu Teala'nın yüz çeviren ve inat eden kafir dışında hiç kimseye hüccetini ikame etmediği sonucunu doğurur. Bununla birlikte böyle bir iddianın sahibi olan kişinin, aslını inkar etmesi de mümkün değildir. Bu kişi büyük çelişki içerisindedir. Çünkü bu kişinin Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* peygamber olarak gönderildiğinden şüphe eden veya kıyamet günü insanların yeniden diriltileceği gibi dinin asıllarından olan bir konuda şüphe eden kişiyi tekfir etme konusunda tevakkuf etmeleri mümkün değildir. Şüphe eden kişi ise cahildir. Fıkıh alimleri *Rahimehumullah*, kitaplarında, mürtedin hükmü konusunu açıklarken, bunun, Müslüman olduktan sonra, kişiyi küfre sokan bir söz veya fiil veya itikad ya da şüphe sebebi ile kafir olan kişi olduğunu belirtirler. Şüphe etmenin sebebi cehalettir. Ancak yukarıdaki iddianın sahiplerinin yaptıkları gibi, cehalet özrünü, doğru olmayan bir şekilde genellediğimizde cahil olan Yahudi ve Hristiyanların, cehaletleri sebebi ile aya, güneşe, yıldızlara ve putlara secde eden kişilerin ve Ali bin Ebi Talip'in *Radıyallahu Anhu* kendilerini ateşte yakarak cezalandırdığı insanların da mazur olarak kabul edilmeleri ve dolayısıyla da tekfir edilmemeleri gerekir. Çünkü bunların da cahil olduklarını kesin olarak söylüyoruz. Halbuki alimler, Yahudi ve Hristiyanları tekfir etmeyen veya kafir olduklarından şüphe edenlerin tekfir edileceği konusunda icma etmişlerdir. Bununla birlikte biz, bu Yahudi ve Hristiyanların çoğunun cahil olduğuna inanıyoruz... Allahu Teala, onların, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kendilerini davet ettiği şeyler konusunda şüphe içerisinde oldukla-

[146] Akidetu'l-Muvahhidin, 150-151 sayfalar arası

rını bildirmektedir. Bununla birlikte Allahu Teala şu ayetlerinde atalarını taklit edenleri kötülemektedir: "Senden önce de hangi memlekete uyarıcı göndermişsek mutlaka oranın varlıklıları, 'Biz babalarımızı bir din üzerinde bulduk. Biz de onların izlerine uyarız' dediler."[147] Onların durumu bu olmasına rağmen Allahu Teala, onları tekfir etmiştir. Alimler, bu ve benzeri ayetleri delil göstererek Allahu Teala'yı ve Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* risaletini bilme konusunda taklidin caiz olmadığını, Allahu Teala'nın hüccetinin, ta ki bu hüccet ve açıklamaları anlamasalar bile insanlar üzerine, kendilerine gönderilen rasuller aracılığı ile ikame olunduğunu bildirmektedir. Her müçtehidin, yapmış olduğu içtihadında doğruya isabet edip etmediği hakkında söz ederken, bu konuda cumhurun görüşünü tercih eden Muhammed bin Kudame *Rahimehullah* şöyle der: "Şüphesiz her müçtehid, yapmış olduğu içtihadında doğruya isabet edemez. Hak, müçtehidlerden birinin söylediğidir. Cahız, İslam'ı incelediği halde hakkı idrakten aciz olan kişinin mazur olup günahkar olmadığını iddia etmiştir. Cahız'ın söylediği bu söz, kesin olarak batıldır, Allahu Teala'ya küfürdür, O'nun ve Rasulü'nün söylediğini red etmektir."[148]

Muhammed bin İbrahim Alu'ş-şeyh, el-Bedevi'ye, el-Ciylani'ye ve Ehl-i Beyt'in kabirlerine ibadet edenlerin, ibadet ettikleri bu kişi ve kabirleri ilah edinmediklerini ve sadece vasıta olarak gördüklerini belirtmelerine rağmen kafir oldukları ve bu gibilerinin ibadet ettikleri bu kişi ve kabirleri ilah olarak kabul etmelerinin şart olmadığı konusunda verdiği bir fetvadan sonra şöyle der: "Tevhid'de cehalet yoktur ve bu konu, cehalet sebebi ile kişinin mazur kabul edildiği diğer konular gibi değildir. Tevhid'in eksikliği şüphesiz ki Allahu Teala'nın dininden yüz çevirmektir. İnsan güneşin varlığı konusunda cahil olabilir mi? Onların bilginleri cahildir ve müşriklerden daha cahil olan da yoktur. Kur'an'da, Allahu Teala'dan başkasına ibadet eden bazılarına yönelik yapılan hitap dışında, cehalet ile hitap yoktur. Ki onlar cahildirler ve üzerlerine hüccet ikame edilmiştir. Dolayısıyla şu iki şey birleşmektedir: Hüccetin ikame olunduğu oran nisbetinde ilim, ve kişinin bundan yüz çevirmesi nisbetinde cehalet."

Bu konuda, kendisi ile Ezher şeyhi arasında bir tartışma olmuştur. Bu tartışmanın sonunda Ezher şeyhinin, "Onlar, küfrü izhar ediyorlar" demesi üzerine Muhammed bin İbrahim, şu cevabı vermiştir: "O zaman, biz de onları tekfir edenler olduğumuzu izhar edelim."[149]

---

[147] 43 Zuhruf/23

[148] Akidetu'l-Muvahhıdin, 16-17 sayfalar arası

[149] Bakınız: Mecmuu'l-Fetava ve Resail eş-Şeyh Muhammed bin İbrahim, 12/197-198

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile tevessül etmenin caiz olduğunu reddedenlerin kafir olduğunu söyleyenlere cevap olarak İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile tevessül etmeyenlerin kafir olduğunu hiçbir kimse söylememiştir ve bunu söyleyen kişiyi tekfir etmenin de hiçbir yeri yoktur. Bu kapalı bir mesele olup delilleri açık değildir. Küfür ise, ancak dinden zorunlu olarak bilinen meseleleri veya üzerinde icma edilen mütevatir hükümleri inkar etmek ile gerçekleşir."[150]

Burada şunu belirtmekte fayda vardır ki İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* yukarıda söyledikleri, yalanlama küfrü ile ilgilidir. Bu ise, dinden zorunlu olarak bilinen meseleler ve tevatür ile sabit olan açık hükümler hakkında olur. Ancak herkes tarafından bilinmesi zor olan kapalı bir konu hakkında, kişiye bu konunun ulaşmamış olması sebebi ile inkar ve red olursa, bu kişi yalanlamış sayılmaz..

Günümüzde Cehmiyye ve Mürcie çömezlerinin iddia ettiği gibi, küfrün bütün çeşitleri yalanlama küfründen ibaret değildir. İbn-i Tyemiyye'nin yüz çevirme küfrü hakkında yukarıdaki şu sözünü burada tekrar ediyoruz: "Bir kimse küfür olan bir söz söyler ya da bir amel işlerse, kafir olmayı kastetmemiş olsa bile, bu nedenle kafir olur. Zira Allah'ın dilediği kimseler dışında hiç kimse küfrü kastetmez." İbn-i Teymiye'nin bu görüşü hiçbir tartışma götürmeyecek kadar açık ve nettir.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, cehaletinden dolayı kişinin mazur sayıldığı açık olmayan meseleler ile, kişinin cehaleti sebebi ile mazur sayılmadığı dinin zarurilerinden ve açık olan meseleleri birbirinden ayırmanın gerektiği hakkında şöyle der: "Tevessül lafzından üç şey kastedilmiş olabilir. Bunlardan şu ikisi üzerinde Müslümanlar ittifak etmişlerdir:

Birincisi: İman ve İslam'ın aslıdır. Bu ise O'na *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, iman ve itaat ile yapılan tevessüldür.

İkincisi: Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* duası ve şefaatidir. Bu da kişiye fayda veren hususlardandır. Rasulullah'ın kendisine dua ettiği ve şefaat ettiği kişi Müslümanların ittifakı ile ona tevessül etmiş olur.

Bu iki manada, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile tevessülü inkar eden kişi mürted olur, tevbe etmesi istenir, reddederse mürted olarak öldürülür. Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* iman etme ve itaat ile tevessül, dinin aslıdır. Bu dinin zarurilerinden olup, avam veya havastan olan bütün Müslümanların bilmeleri gereken bir meseledir. Bu anlamı ile tevessülü inkar eden kişinin kafir olduğu da yine Müslümanların geneli ve özeli tarafından bilinir. O'nun duası ve şefaatinin Müslümanlara yarar sağla-

---

[150] Mecmuu'l-Fetava, 1/81

yacağını inkar eden de kafir olur. Ancak birincisi, ikincisine göre daha kapalıdır. Bu ikinci manası ile tevessülü bilmeden inkar eden kişiye bu öğretilir. Kendisine öğretilmesine ve bildirilmesine rağmen hala ısrar ederse, mürted olur."[151]

Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah*, kapalı olup açıklamaya muhtaç olan meselelerde cehaletten dolayı kişiyi mazur saymak ile dinin, imanın ve İslam'ın asıllarından olan veya İslam dininde bilinmesi zaruri olan meselelerde cehaletinden dolayı kişiyi mazur sayma arasında ayırım yapmasına dikkat edilmesi gerekir.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Dinin asılları,[152] Tevhid, Allahu Teala'nın sıfatları, kader, nübüvvet, ahiret veya bunlara delalet eden meseleler gibi ya sözle veya hem söz hem de amel ile inanılması gereken şeylerdir..

Birinci kısım; Allahu Teala, insanların bilmeleri, inanmaları ve tasdik etmeleri gereken her meseleyi, özürlü kalınmasına mahal bırakmamak için

---

[151] Mecmuu'l-Fetava, 1/115

[152] Bu ve daha önce söylediklerinden anlaşılmaktadır ki dini, inkar edildiği zaman küfre götüren temellere (usül) ve inkar edildiği zaman küfre götürmeyen furu'a taksim edenleri eleştirmesinden maksat, yukarıda belirtilen bu ayırımı reddetmek veya iptal etmek değildir. Zaten kendisi kişinin cehaletinin açık olan meselelerde değil, usül veya furu'dan olan kapalı meselelerde mazeret olduğunu el-Fetava'nın birçok yerinde tekrar tekrar belirtmektedir. Bundan maksadı, Ehl-i Sünnet'e muhalefet olarak yanlış temellere göre dini usül ve furu' diye ikiye taksim eden Mutezile ve benzerlerini eleştirmektir. Nitekim o, el-Feteva 23/196 de buna işaret etmiş ve 3/191'de bunu açıklayarak şöyle demiştir: "Cevher, ard ve cisim hakkında konuşan kelamcıları (Mutezile'yi) kötüleyen ve bid'atçı sayan selef ve imamların sözleri, o kişilerin dinin usulü ile ilgili bu lafızlarla kastettikleri manaları, dinin delillerine, usüllerine ve ispat veya red meselesine karıştıranları kötülemektedir."

Başka bir yerde de şöyle der: "Kelamcılardan bir grup koydukları ölçülerine dinin usulü adını vermektedir. Halbuki bu bu büyük bir isimdir ve bu ismi verdikleri ölçülerinde çok fazla bozukluklar bulunmaktadır. Ehl-i Sünnet, onların bu bozuk ölçülerine karşı çıktığında ise, dinin usulünü inkar etmekle suçlarlar. Halbuki Ehl-i Sünnet, dinin usulü adını almaya layık olan meseleleri değil, sadece bunların dinin usulü diye isimlendirdikleri bozuk ölçülerini kabul etmemektedir. Bunlar, Allahu Teala'nın indirmediği, sadece kendilerinin ve yollarını takip ettikleri kişilerin verdikleri isimlerdir. Din, Allahu Teala'nın ve Rasulü'nün teşri ettiğidir. Onun usulü ve furu'u da açıklanmıştır. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* dinin furu'unu açıkladığı halde usulünü açıklamamış olması mümkün değildir." (El-Fetava, 4/38)

İbn-i Teymiye'nin, dinin usül ve furu' olarak iki kısma ayrılmasının Mutezile ve benzeri bid'at ehlinin yaptığı bir taksim olduğunu, Cehmiyye ve Mürcie çevrelerinden birçoklarının bu taksime can simidi gibi sarılmasını, ilim ve davete mensup değerli bazı kişilerin de onların bu taksimlerine kapıldığını belirttiği sözlerinden maksat, ilke olarak böyle bir taksime karşı çıkmak değil, sadece Mutezile ve benzerlerinin bu konuda oynadıkları oyuna karşı çıkmaktır.

açık olarak ve yeterince açıklamıştır. Çünkü bunlar, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* insanlara tebliğ ettiği ve açıkladığı en büyük ve en önemli şeylerdir. Yine bunlar, Allahu Teala'nın, bütün bunları açıklayan rasuller ile hüccetini kulları üzerine ikame ettiği en önemli meselelerdir.

Allahu Teala'nın Kitap'ı ve Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünneti gerek bunlardan ve gerekse de vacip ve müstehaplardan yeterli olduğu kadar içermektedir. Kitap ve Sünnet'in bunları içermediğini, ancak, aklı ve işitmesi yetersiz olanlar ile ayette geçtiği gibi, 'Şayet kulak vermiş veya aklımızı kullanmış olsaydık, (şimdi) şu alevli cehennemin mahkumları arasında olmazdık'[153] diyen cehennemlikler iddia edebilir."[154]

Cehmiyye hakkında ise şöyle der: "Onlar bütün dinlerin ve salim fıtrat sahiplerinin, üzerinde ittifak ettiklerine muhalefet etmektedir. Buna rağmen onların söylediği birçok şey, batında ve zahirde Allahu Teala ve Rasulü'ne *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* iman etmiş olan kişilerden bir çoğu için kapalı olabilir ve bu nedenle de ileri sürdükleri şüphelerde onların haklı olduğunu sanabilirler. Onların bu durumu, çeşitli bid'at ehli grupların haline de benzer ki, onlar için hak karışık ve kapalı olmuştur. Durumu bu olanların kesin olarak küfre girdikleri söylenemez. Aksine bunlardan fasık veya masiyet sahibi olanlar olabileceği gibi hatası bağışlanabilecekler de olabilir. Sahip olduğu iman ve takvası nisbetinde Allahu Teala'nın velayetine de sahip olabilir. Ehl-i Sünneti, Hariciler, Mutezile, Mürcie ve Cehmiyye'den ayıran asıl görüş; imanın tanımı konusundadır. Ehl-i Sünnet, diğer grupların aksine, imanın şubelerden oluştuğunu ve artıp eksilebileceğini söyler. Nitekim Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Kalbinde zerre kadar iman bulunan kişi, ateşten çıkar." Dolayısıyla Allahu Teala'nın velayeti, kişinin sahip olduğu iman derecesine göredir."[155]

"Tekfir konusuna gelince; Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmetinden içtihad edip yanılan kişinin tekfir edilmemesi ve yanılmasının bağışlanması doğru olandır. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* getirdiği kendisine açıklandıktan sonra, ona düşmanlık yapıp mü'minlerin yolundan başka bir yol izleyenler kafirdirler. Hevasına uyarak, hakkı aramada kusurlu ve eksik davranan ve bilmeden konuşanlar ise günahkar ve masiyet sahibidirler. Kişi fasık veya günahları iyiliklerinden daha ağır gelenlerden de olabilir. Dolayısıyla tekfir, kişinin durumuna göre değişir. Her hata eden, bid'at işleyen, cahil olan, dalalet ehlinden olan ve hatta fasık veya masiyet sahibi olan kişi kafir değildir. Özellikle Kur'an'ın mahluk olup olmadığı meselesi

---

[153] 67 Mülk/10

[154] Mecmuu'l-Fetava, 3/184, özet olarak

[155] Mecmuu'l-Fetava, 3/220

gibi konularda, insanların durumlarına bakmak daha da önceliklidir. Çünkü, insanların nazarında ilim ve din ehli olarak tanınmış olan cemaatlerin imamlarından birçok kişi bile, bu meselede işi karıştırmıştır."[156]

Yine şöyle der: "Tekfir etmek, Allahu Teala'nın bir hakkıdır. Ancak Allahu Teala ve Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, tekfir ettiği kişiler tekfir edilir. Muayyen bir kişinin tekfir edilmesi ve öldürülmesinin caiz olması, muhalefet eden kişinin kafir olacağı nebevi hüccetin kendisine ulaşmasına bağlıdır. Değilse, dinden bir mesele hakkında cahil olan herkes kafir olmaz...

Bu nedenle Cehmiyye, Hululiyye ve Allahu Teala'nın Arş'ın üzerinde olduğunu kabul etmeyenlere şunu söylüyordum: 'Ben size, bu iddianızda muvafakat edersem kafir olurum. Çünkü söylediğinizin küfür olduğunu biliyorum. Ancak bana göre siz tekfir edilmezsiniz, çünkü cahilsiniz."[157]

"Benim ile oturup kalkan herkes biliyor ki ben, muhalefet edilmesi halinde kişinin kafir, fasık veya asi olarak isimlendirileceği risalet hüccetinin kişiye ikame edilmesinden önce, kafir, fasık veya asi olarak isimlendirilmesine karşıyım. Allahu Teala bu ümmetin hatalarını bağışlamıştır. Bu ise haberi, kavli ve ameli meselelerdeki bütün hataları kapsamaktadır. Selef alimlerinin, hala bazı meselelerde ihtilaf halinde olmalarına rağmen, onlardan birbirini kafir, fasık veya masiyet sahibi olarak isimlendirdiklerine şahitlik eden bulunmamaktadır. Şureyh'in, "Belki de sen hayret ettin. Halbuki onlar alay ediyorlar"[158] ayetini, "Belki de ben hayret ettim. Halbuki onlar alay ediyorlar" anlamına gelecek şekilde okuyan kişiye karşı çıkması ve "Allahu Teala hayret etmez" demesi bunun örneklerindendir. Aişe *Radıyallahu Anha* ve sahabeden bazıları Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Allahu Teala'yı

---

[156] Mecmuu'l-Fetava, 12/99

[157] Ahmed bin İbrahim bin İsa, bunu ondan, İbnu'l-Kayyim'in Nuniyye kasidesine yaptığı şerhinde naklederek şöyle der: "Bana göre" demesi, onların tekfir edilmemeleri meselesinin üzerinde icma bulunmadığını, sadece kendi tercihinin o şekilde olduğunu belirtir. Onun bu meselede söylediği söz, İmam Ahmed'in mezhebinin meşhur görüşüne aykırıdır. İmam Ahmed'in mezhebinde sahih olan görüş, Kur'an'ın mahluk olduğunu, Allahu Teala'nın görülmesini ve benzeri şeyleri kabul etmeyen kişinin kafir olduğu ve mukallidin ise fasık olduğu yönündedir. Tekfir ettiğimiz her bid'at sahibini taklit edenler de fasıktır. Kur'an'ın mahluk olduğunu, Allahu Teala'nın ilminin mahluk olduğunu, Allahu Teala'nın isimlerinin mahluk olduğunu, ahirette Allahu Teala'nın görülmeyeceğini söyleyen veya dinlerinden dolayı sahabeye söven ya da imanın sırf kalp ile tasdik etmekten ibaret olduğunu söyleyen ve ona davet eden, onun için tartışan kişi kafir kabul edilir. İmam Ahmed Rahimehullah bunu değişik yerlerde belirtmiştir." Cehaletlerine rağmen haklarında nasıl küfür hükmünün verildiğine dikkat etmek gerekir. İbn-i Teymiye ise, bunların kafir değil, fasık olduklarını söylemektedir. Bkz: 2/409-410

[158] 37 Saffat/12

gördüğünü söyleyenlere karşı çıkarak, "Kim Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Allahu Teala'yı gördüğünü iddia ederse, Allahu Teala'ya büyük bir iftira etmiş olur" demişlerdir. Buna rağmen kendilerinin bu görüşüne itiraz eden ve tartışan İbn-i Abbas *Radıyallahu Anhuma* ve başkaları hakkında, "Allahu Teala'ya iftira etmişlerdir" denmemektedir. Bilindiği gibi Aişe *Radıyallahu Anha*, ölü kişinin hayatta kalan yakınlarının söylediklerini duyması ve akrabalarının ağlaması sebebiyle ölünün azap gördüğü gibi meselelerde de itiraz etmektedir.[159]

Söylenen şey, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* söylediğini reddetmeyi içerse de, tekfir etmek bir tehdittir. Ancak kişi İslam'a yeni girmiş veya ilim muhitinden uzak bir yerde yetişmiş olabilir. Bunlar, hüccet ikamesinden önce tekfir edilmezler. Kişi, sözkonusu nassları duymamış veya duymuş olmasına rağmen, sabit görmemiş veya başka bir nassın da kendisine ulaşması sebebi ile te'vilde bulunmuş ve bu te'vilinde de hata yapmış olabilir. Ben bu meselede daima Buhari ve Müslim'de geçen ve öldükten sonra cesedinin yakılmasını vasiyet eden kişinin kıssasının yer aldığı hadisi hatırlarım. Hadiste onun kıssası şöyle aktarılır: Ebu Hureyre *Radıyallahu Anhu* Allah Rasûlü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir: "Bir adam nefsine zulmetmiş ve ölüm anında oğullarına şöyle demişti: 'Öldüğüm zaman beni yakın, kül haline getirin, sonra denize saçın. Vallahi eğer Rabbim beni diriltmeye güç yetirirse, hiç kimseye azap etmediği şekilde bana azap eder.' Sonra Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* dedi ki: "Oğulları bu isteğini yaptılar" Allahu Teala yeryüzüne şöyle dedi: "Aldığını geri ver." O an adam dirildi ve kalktı. Allahu Teala ona şöyle dedi: "Bu yaptığın şeye seni sevk eden nedir?" Adam; "Senden korkumdur Ya Rabbi!" dedi. Bu söylediğinden dolayı Allahu Teala onu affetti."

Bu adam, Allah'ın gücü konusunda ve kül olduğu zaman tekrar diriltileceği hakkında şüpheye düşmüş ve tekrar diriltilemeyeceğine inanmış bir adam tiplemesidir. Müslümanların ittifakıyla bu küfürdür. Ancak cahil olduğu için bunu bilmiyordu ve Allah'ın kendisini cezalandıracağından korkan bir mü'mindi. Bundan dolayı Allahu Teala onu affetti. İçtihad ehlinden olup, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* uymaya özen gösteren ve bununla birlikte hatalı te'vilde bulunanlar, elbetteki bağışlanmaya evleviyatla bu adamdan daha çok layıktır."[160]

Şeyhu'l-İslam'ın *Rahimehullah*, hadiste sözü edilen kişi hakkındaki, "Bu adam, Allah'ın gücü konusunda ve kül olduğu zaman tekrar diriltileceği hakkında şüpheye düşmüş ve tekrar diriltilemeyeceğine inanmış bir adam

---

[159] Bu ve diğer konular için bakınız: Zerkeşi, El-İcabe lima İstedrekethu Aişe Ala's-Sahabe

[160] Mecmuu'l-Fetava, 3/147-148

tiplemesidir" sözüne dikkat etmek gerekir. Bu kişi ahiret gününü ve dirilmeyi mutlak olarak inkar etmemiştir. İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, başka bir yerde bu kişi hakkında şöyle der: "Genel olarak Allahu Teala'ya ve ahiret gününe iman ediyordu. Ölümden sonra Allahu Teala'nın ceza ve mükafat vereceğine inanması bunu göstermektedir."[161]

Günahlarından dolayı Allahu Teala'nın kendisini cezalandırma korkusu ve ölüm anında karşılaşacağı dehşet korkusu, bu kişiyi, yukarıda aktardığımız vasiyeti yapmaya sevketmiştir. Bu kişinin cehaleti, Allahu Teala'nın her zerreyi toplayıp diriltmeye kadir olduğu konusunda olmuştur. Buna benzer ayrıntılı bilgiler ise ancak risalet hüccetinin kişiye ulaşması ile bilinebilir. Bu nedenle, hadiste geçen adam da olduğu gibi, kendisinde imanın aslı bulunan kişi, bunları bilmemesi veya hata etmesi ya da Allahu Teala'nın isim ve sıfatları konusunda bazı ayrıntıları bilmemesi halinde mazur olarak kabul edilir.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, bu adamın olayını el-Fetava'nın başka bir yerinde de belirterek şöyle der: "Adam bu şekilde kül olup dağıldıktan sonra, Allahu Teala, onu tekrar diriltmeye güç yetiremez, tekrar eski haline döndüremez zannetti."[162] "Bu kişi Allah'ın sıfatlarının hepsini tam olarak bilmediği için O'nun "Kadir olma" sıfatını da bilmiyordu. Müminlerden çoğu da bu kimse gibi, Allah'ın sıfatlarını bilmemektedir. Bundan dolayı onlar kafir olmazlar."[163] Daha sonra ise, Aişe'nin *Radıyallahu Anha* geceleyin Baki' mezarlığına çıkan Rasulullah'ı *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* farkında olmadan izlemesi ve farkına varınca ise Aişe'ye *Radıyallahu Anha*; "Allah'ın sana ve Rasulü'ne haksızlık yapacağını mı sandın?" demesi, Aişe'nin de O'na "İnsanlar ne saklarsa saklasın Allahu Teala onu bilir mi?" diye sorması üzerine, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Evet" diye cevap verdiği hadisi[164] aktararak şöyle der: "Mü'minlerin annesi olan Aişe *Radıyallahu Anha*, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*; "İnsanlar ne saklarsa saklasın Allahu Teala onu bilir mi?" diye soruyor, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* "Evet" diye cevap veriyor. Bu, Aişe'nin *Radıyallahu Anha* bunu bilmediğini ve insanların gizledikleri her şeyi Allahu Teala'nın bildiğine dair gerekli bilgiye sahip olmadan önce kafir olmadığını gösterir. Halbuki bu, hüccet ikame olunduktan sonra kabul edilmesi gereken imanın asıllarındandır ve Allahu Teala'nın her şeyi bildiğini inkar etmek, O'nun her şeye gücünün yettiğini

[161] Mecmuu'l-Fetava, 12/263

[162] Mecmuu'l-Fetava, 11/224

[163] Mecmuu'l-Fetava, 11/225

[164] Müslim

inkar etmek gibidir."[165] İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, bunları aktardıktan sonra asıl soruya[166] cevap olarak şöyle demektedir: "Böylece anlaşılmaktadır ki bu söz, küfürdür. Ancak sahibinin kafir olması için, terkedenin küfre gireceği hüccetin kendisine ulaşması ve açıklanması gerekir."[167]

Hattabi şöyle der: "Bu, bazıları için kapalı olabilir ve "ölümden sonra tekrar dirilmeyi ve Allahu Teala'nın buna gücünün yeteceğini inkar eden kişi nasıl bağışlanır?" diye sorulabilir. Bunun cevabı şudur: Hadiste kıssası aktarılan bu kişi, yeniden diriltilmeyi inkar etmemiş, sadece kendisine bu uygulama yapıldığı taktirde, kendinin yeniden diriltilebileceği ve azap edilebileceği konusunda cahil kalmıştır. Bunu Allahu Teala'dan korktuğu için yaptığını itiraf etmesi ise onun mü'min olduğunu ortaya çıkarmaktadır."[168] Hattabi ayrıca İbn-i Kuteybe'nin *Rahimehullah* şu sözünü de aktarmaktadır: "Bazı Müslümanlar Allahu Teala'nın sıfatları hakkında hataya düşebilirler. Ancak bu hatalarından dolayı tekfir edilmezler."

İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah*, bu adam hakkındaki; "Bu kişi Allah'ın sıfatlarının hepsini tam olarak bilmediği için O'nun "Kadir olma" sıfatını da bilmiyordu" sözü ve yine Hattabi'nin "yeniden diriltilmeyi inkar etmemiş" sözü, bu kişinin dirilişi mutlak olarak inkar ettiğine ilişkin Cehmiyye ve Mürcie mensuplarının söylediklerinin yanlış olduğunu gösterir. Onlar hadiste aktarılan bu kişinin yeniden diriltilmeyi mutlak olarak inkar ettiğini söylerler. Daha sonra "Kafirler, kesinlikle diriltilmeyeceklerini ileri sürdüler"[169] ayetini delil olarak gösterip bu kişinin kafir olduğunu ancak buna rağmen cehaleti sebebi ile mutlak olarak yeniden dirilmeyi inkar eden bu kişinin mazur sayıldığını iddia ederler. Ve bu iddialarından hareketle Allahu Teala'nın dininden birçok kapıdan çıkarak irtidat eden günümüz tağutlarının ve yasama yapan mürtedlerin de mazur olarak kabul edilecekleri gibi batıl bir sonuca varırlar.

Şüphesiz ki böyle bir anlayış, delile taşımadığını yüklemekten başka bir şey değildir. Hadiste de açıkça görülmektedir ki o kişi, Allahu Teala'nın yeniden kendisini diriltmesini mutlak olarak inkar etmiyordu. Sadece bu gücün kapsamı ve ayrıntıları hakkında bazı hususlarda cahildi. Vücut hücrelerinin karada, havada ve denizde dağılmasının, onu yeniden diriltmesi konusunda Allahu Teala için engel niteliğinde olmayacağını anlamıyordu.

---

[165] Mecmuu'l-Fetava, 11/226

[166] "Kişinin kendisini yetiştirmeye (Riyadat) devam ederek cevher olması halinde, kendisinden emir ve yasaklar kalkar mı?" şeklindeki soru.

[167] Mecmuu'l-Fetava, 11/224-226

[168] İbn-i Hacer, Fethu'l-Bari, 6/604

[169] 64 Teğabun/7

Şüphesiz bu türden ayrıntılar konusunda, özellikle ölüm anının şiddeti de eklenince akıllar hayrete düşebilir ve kapalılığı karşısında zihinler şaşkına dönebilir. Ayrıca bu tür konular ancak risalet hücceti ile bilinebilir. Bu nedenle, bu hadisi delil göstererek, bütün peygamberlerin kendisi ile gönderildikleri ve dinin en açık, en meşhur ve en temel ilkesi olan Tevhid konusunu reddetmiş ve Allahu Teala'nın yasama hakkını ellerine geçirerek, şeriat hükümleri yerine beşeri kanunları ortaya koyan ve uygulayan tağutların da, cehalet sebebi ile mazur sayılacaklarını söylemek mümkün değildir. Allahu Teala'nın dinini dışlayan, ona alternatif bir rejim uygulayan ve Allahu Teala yerine kendilerini insanlara ilah ilan eden bu tağutlar acaba imanın ve İslam'ın hangi meselesi hakkında cahildirler? İmanın hangi ilkesini ve İslam'ın hangi hükmünü bilmemektedirler?

Allahu Teala'ya yemin olsun ki, hadiste kıssası aktarılan bu muvahhid kişinin hatası ile tağutların işledikleri ağır suçları ancak insanları aldatan, sattıklarında eksik, ama aldıklarında tam ölçen, deliller ve bu delillerin delalet ettiği hükümler ile oynayan hilekarlar eşit tutabilir. Allahu Teala, onlar hakkında şöyle buyurur: "Onlar düşünmezler mi ki, kendileri büyük bir günde hesap vermek için diriltilecekler. Öyle bir gün ki, insanlar o günde alemlerin Rabbinin huzurunda divan duracaklar."[170]

Bütün bunlardan anlaşılmaktadır ki kapalı olup ancak risalet hücceti ile bilinebilecek ve cahil kalması durumunda kişinin mazur sayılacağı meseleler ile kişinin mazur olarak sayılmayacağı açık meseleleri birbirinden ayırmadan eşit değerlendirme yapmak caiz değildir. Dolayısıyla hadiste aktarılan olayı, dinin en meşhur hususlarının birinde muhalefet olarak görmek bir yana, açık ve dinin zarurilerinden olan bir meselede muhalefet olarak değerlendirmek bile hatadır. Yani Allahu Teala'nın kullarına açık olan hüccetlerini ikame ettiği, fıtratlarına yerleştirdiği, akıllarında süslediği, ona aykırı olan her türlü şirki kötülediği, insanları yaratmadan önce onun için kendilerinden söz aldığı, bütün peygamberlerini onu gerçekleştirmeleri ve şirk gibi, onu bozacak her türlü şeyi ortadan kaldırmaları için gönderdiği, bütün kitaplarını onu için indirdiği, bugün, Yahudi ve Hristiyanların bile Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* dininin asıllarının en önemlisi olarak bildikleri Tevhid konusundaki yanılma ile hadiste kıssası aktarılan bu adamın yanılması asla eşit görülemez.

Tevhid ancak bundan yüz çevirmesi sebebi ile cahil kalanlar için kapalı olacak bir meseledir ki durumu bu olan birisi ise cehaleti sebebi ile asla mazur kabul edilmez. Dolayısıyla Tevhid ehli ile şirk ehlini eşit görmek nasıl helal değilse, bu iki kısmı da birbirinden ayırmamak helal olmaz.

---

[170] 83 Mutaffifin/4-6

Allah'a yemin ederim ki;

Ağarmadıkça kargaların tüyleri,

Ne eşit olur, ne de birleşir ikisi.

İmam Ahmed *Rahimehullah*, Müsned'inde bu hadis ile ilgili olarak, kıssası anlatılan adamın muvahhidlerden olduğuna delalet eden önemli bir ayrıntı rivayet etmektedir. Dolayısıyla kapalı olan meselelerde muvahhidlerin mazur sayıldıkları cehalet sebebi ile meydana gelen özrü, müşriklerin açık olan şirklerine ve kafirlerin meşhur olan küfürlerine indirgemek helal değildir.

Hafız İbn-i Receb el-Hanbeli *Rahimehullah*, "Hiçbir hayır işlememiş bir kavim ateşten çıkarılır..." hadisi ile ilgili olarak şöyle der: "Hiçbir hayır işlememiş.." sözünden maksat, Tevhid'in aslının bulunması ile birlikte organlarla işlenen amellerdir. Bu nedenle öldüğünde cesedinin yakılmasını vasiyet eden kişinin kıssasının anlatıldığı hadiste "Tevhid'den başka hiçbir hayır işlememiş.." denilmektedir. İman Ahmed *Rahimehullah* bunu, Ebu Hureyre'den *Radıyallahu Anhu* merfu ve İbn-i Mesud'dan da mevkuf olarak rivayet etmiştir."[171]

Allahu Teala, Tevhid'in aslını bulundurması ile beraber kapalı olan meselelerde hata işlemiş olan kişiyi mazur olarak kabul etmektedir. Çünkü bu kişi, dinin ve imanın aslı olan ve kurtuluş simidi olan unsuru yerine getirmektedir. Mürcie ve Cehmiyye çömezleri ise kendilerine söyleneni başkası ile değiştirdiler, ölçüyü bozdular ve birçok yönden Tevhid ilkesine muhalif davranan mürted ve tağutları mazur kabul ederek, onların mü'min Müslümanlar olup, kan ve mallarının dokunulmaz olduğunu söylediler.

Bununla beraber onlar, ancak risalet hücceti ile bilinebilecek olan meselelerden olması sebebi ile insanlara kapalı olabilecek bazı konularda hata yapan, lakin Tevhid ve imanın aslını bozmayan İslam alimlerini ve davetçilerini mazur olarak kabul etmediler. Sefillerini bu alim ve davetçilere karşı tahrik ettiler, onları dalalet ehli olarak gösterdiler, helak olduklarını söylediler ve hatta kimileri onları tekfir bile etti.[172]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, el-Akidetu'l-Vasıtiyye'de kullanmış olduğu "Bu, Fırkatu'n-Naciyye'nin akidesidir" ifadesine itiraz eden ve bu ifadesinin, kendisine itiraz eden herkesi, Fırkatu'n-Naciyye'nin dışında gördüğü manasına geldiğini söyleyen kişiye şöyle demiştir: "Bu akidenin herhangi bir yönüne muhalefet eden her kişinin helak olacak olanlardan olması gerekmez. Bu kişi müçtehid olup hata edebilir ve Allahu Teala onun hatasını

---

[171] Et-Tahvifu Mine'n-Nar ve't-Tarifu bi Hali Dari'l-Bevar, 260, Daru'r-Reşid

[172] Bu meseleye en yakın misal, günümüz Cehmiyye ve Mürciesinin mücahid ilim ehlinden olan Seyyid Kutub'a Rahimehullah olan saldırılarıdır.

bağışlar. Veya kendisine hüccetin ulaşmamış olması sebebi ile cahil kalan kişilerden de olabilir."[173]

İmam Zehebi *Rahimehullah*, Allahu Teala'nın nüzul ve hayret etmesi gibi sabit olan sıfatlarından bazılarını kabul etmeyenlerin tekfiri konusunda şöyle der: "Bu kişi, bunu Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* söylediğini bilmesine rağmen inkar eder ve bunlara iman etmez ise tekfir edilir."[174]

Ayrıca Şafii'den *Rahimehullah* şöyle dediğini de nakleder: "Allahu Teala'nın, kendisine hüccet ikamesi yapılmış olan birinin inkar etmesinin caiz olmadığı isim ve sıfatları vardır. Kişi, kendisine hüccet ulaştıktan sonra bunları reddederse kafir olur. Ancak kendisine hüccet ikamesi yapılmadan önce, bunları reddederse cehaletinden dolayı mazur olarak kabul edilir. Çünkü bu türden olan isim ve sıfatlar, akıl veya düşünme ile bilinemez."[175]

Zehebi *Rahimehullah*, İbn-i Cerir et-Taberi'nin, "et-Tabsir fi Meali-mi'd-Din" isimli kitabında, Allahu Teala'nın bazı sıfatlarını belirttikten sonra söylediği şu sözleri de nakletmektedir: "Allahu Teala'nın, bilinmesinin akıl ve düşünme ile mümkün olmadığı bu sıfatları konusunda, kendisine yeterli bilginin ulaşmaması sebebi ile cahil kalan hiç kimseyi tekfir etmeyiz."[176]

Sonuç olarak, İslam dininin zarurilerinden olan, salim fıtratın kabul etmediği, salim aklın çirkin gördüğü, İslam'a mensup olan herkesin bilmek zorunda olduğu, hatta Yahudi ve Hristiyanların bile, Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve bütün peygamberlerin karşı çıktıklarını kabul ettiği açık şirk şekillerinden birini bilmemekten kaynaklanan cehalet ile, ancak risalet hücceti ile bilinebilen ve bazılarına kapalı olabilen meseleleri bilmemekten kaynaklanan cehalet arasında ayırım yapılması gerekir. Şirkin

---

[173] Mecmuu'l-Fetava, 3/116

[174] Muhtasaru'l-Uluv, 232, no:282

[175] Age:177, no:202. Allahu Teala'ya şirk koşmak veya Allahu Teala'dan başkasına ibadet etmek gibi Tevhid'in aslından olan ve kişinin cehaleti sebebi ile mazur sayılmayacağı bir meselede hata eden ile ancak risalet hüccetiyle bilinebilecek olan kapalı meselelerde cehaleti sebebi ile hata edeni birbirinden ayırmamızı eleştirenlerin hataları buradan da anlaşılmaktadır. Buna itiraz eden kişi, seleften hiç kimsenin böyle bir ayırım yapmadığını söylemektedir. Halbuki selefin sözlerini yukarıda aktardık. Ayrıca, "Kul, Allahu Teala'nın isim ve sıfatlarını bilmediği halde, O'nu birlemeyi nasıl bilecek ve üzerindeki kulluk hakkını anlamadığı halde cehaletinden dolayı nasıl mazur olacak?" diyerek itiraz etmektedirler.

Zeyd bin Amr bin Nufeyl'in hicretten önceki durumunu, nasıl tevhid ehli olup şirkten uzak durduğunu düşünmek gerekir. O, Allahu Teala'nın isim ve sıfatlarını veya ancak risalet hücceti ile bilinebilecek olan meseleleri bilmediği halde hanif olarak kalmıştır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onun hakkında "Kıyamet günü tek başına bir ümmet olarak haşredilir" buyurmaktadır.

[176] Age: 224, no:274

kötülüğünü ve Tevhid'in gerekliliğini bilmeyen kişi mazur olarak kabul edilmezken, ikinci türe giren meselelerde kişi cehaleti sebebi ile mazur olarak kabul edilebilir. Bu nedenle gerekli açıklamada bulunmadan önce, ikinci kısımda olan meseleler hakkında cahil olan birisini tekfir etmeye kalkışmamak gerekir.

Hamasetli bazı kişiler, ikinci kısmı da birinci kısım gibi saymış ve taşkınlıkları sebebiyle bir takım Müslümanları İslam dairesinin dışına çıkarmışlardır. Bunların tam karşıtı olan Cehmiyye ve Mürcie çömezleri ise, imamların, kapalı olan meseleler hakkında cehaletinden dolayı kişinin mazur olarak kabul edilmesi ile ilgili söylediklerini, dinden zorunlu olarak küfür olduğu bilinen meselelere de uygulamışlar ve dolayısıyla da açık olan şirkin savunucularını bile mazur saymışlar, onların açık olan küfürlerini savunmuşlar ve yasama hakkını kendilerinde gören mürted tağutları korumaya çalışmışlardır.

İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* dediği gibi Allahu Teala'nın dini, onda aşırı giden ile ondan uzaklaşan arasında vasattır. Allahu Teala ne zaman bir kula bir şeyi emretse, mutlaka şeytan ya ifrat veya tefrit ile karşısına çıkarak itiraz eder.[177]

---

[177] Mecmuu'l-Fetava, 3/236

-28-

İCMAYA MUHALEFET EDEN HERKESİ AYIRIM YAPMADAN TEKFİR ETMEK

Tekfir konusunda yapılan hatalardan biri de, ayırım yapmaksızın ve icmanın gerçekleşmiş olmasının keyfiyeti, sübutu, sarih ve sukuti icmanın delil oluşu gibi, bu mesele ile ilgili konuları bilmeden, icmaya muhalefet gerekçesiyle herkesin tekfir edilmesidir. Halbuki muhakkik usul alimlerinin bu konular ile ilgili ihtilaflarının bulunduğu bilinmektedir. Bunların özetini Şevkani'nin *Rahimehullah* değerli kitabı "İrşadu'l-Fuhûl" da görmek mümkündür.

Bu konuda doğruluğuna inandığımız, gerçekleşebileceğini mümkün gördüğümüz, Müslümanların yolundan olduğunu kabul ederek uyduğumuz görüş şudur: Sahabe *Radıyallahu Anhum* zamanında, şeriatta aslı ve kaynağı olan bazı konularda icma sabit olmuştur. Bu ise, onların farklı memleket ve şehirlere dağılmalarından önce meydana gelmiştir. Ebu Bekir'e *Radıyallahu Anhu* bey'at, zekatı vermeyenler ile savaş ve buna benzer bazı konularda meydana gelen icma bunun örneklerindendir.

Bunun dışında meydana geldiği iddia edilen başka icmalar da bulunmaktadır. Ancak bunların dayanağı bilinmemekle birlikte, ispatı da zordur. Bu görüşü savunan sadece biz değiliz. Zahiriyye'nin de görüşü budur ve İmam Ahmed de buna işaret etmektedir.[178] Hatta Şevkani'nin belirttiği gibi, İmam Ahmed'in meşhur olan görüşü budur. Ebu Davud'un rivayetine göre ondan şöyle nakledilmiştir: "İcma, Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve ashabından geldiğinde uyulması gerekir. Tabiinden gelenlere ise kişi uymakta serbesttir." İbn-i Hibban da Sahih'inde açıkça bunu söylemektedir.[179]

Dinden zorunlu olarak bilinen ve Müslümanlardan kimsenin muhalefet ettiği bilinmeyen konularda da icma bulunmaktadır. İmam Şafii *Rahimehullah* şöyle der: "Gördüğün her alimin sana söylediği ve kendisinden öncekilerden naklettiği, öğle namazının dört rekat olması, içkinin haramlığı

---

[178] Bakınız: Eş-Şenkiti, Muzekkiratu Usuli'l-Fıkh, 155

[179] İrşadu'l-Fuhul, 148

gibi konular dışında, ne ben ne de ilim ehlinden bir kimse, herhangi bir konu hakkında, "Bu konuda icma vardır" demiyoruz."[180]

Er-Risale'de, Şafii'nin söylediğine dipnot düşen Allame Ahmed Şakir şöyle der: "Yani icma, ancak dinden zorunlu olarak bilinen şeylerde olur. Değişik kitaplara yazdığımız dipnotlarda bunu defalarca belirttik ve delillerini gösterdik."

Şafii şöyle der: "Son zamanda ortaya çıkanlar haricinde, sahabeden, tabiinden ve onlardan sonraki iki kuşaktan ve yeryüzünde bildiğim, insanların ilim ile sıfatlandırdığı kişilerden hiç kimse, herkesin mükellef olduğu farzlar dışında icma olduğunu iddia etmemiştir. Biri bu konuda kimsenin bilmediği bir şey söymemiş olabilir. Ancak onun bu dediğini iptal eden bir çok kişinin olduğunu biliyorum."[181]

İmam eş-Şafii *Rahimehullah*, kendisine "Hakkında icma bulunan bir şey var mıdır?" diye sorulduğunda ise şu cevabı vermiştir: "Evet, Allahu Teala'ya hamd olsun ki çoktur. Herkesin bilmesi gereken farzlar üzerinde icma bulunmaktadır. Bunu kastederek, "bu konuda icma vardır" dersen, etrafındakilerden kimse sana muhalefet etmez. Bu şekilde icma olduğunu söyleyenler doğru söyler. İlmin, tafsilata inen furu'undan olmayan asıllarındaki şeylerde de icma bulunmaktadır."[182]

İbn-i Hazm şöyle der: "İcma, bütün ashabın bildiği, kabul ettiği ve onlardan kimsenin ihtilaf etmediği konulardır. Onların *Radıyallahu Anhum*, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile kıldıkları beş vakit namaz, ikamet halinde tuttukları ramazan orucu bu türdendir. Ayrıca ramazan orucu ve beş vakit namaz gibi, dinin, kesin olan ve kabul etmeyenlerin mü'min olarak sayılmadığı diğer hükümleri de bunlar arasındadır. Bütün bunlarda icma olduğunda kimse ihtilaf etmez. O gün yeryüzünde mü'minler sadece onlardı. Bunun dışında icma olduğunu kim iddia ederse, iddiasını delil ile ispatlaması gerekir ki bunu yapması da mümkün değildir."[183]

İbn-i Hazm *Rahimehullah*, başka bir sözünde ise şöyle der: "Muteber icma, kat'i olan ve kendisine zıt başka icma olduğu iddia edilemeyen icmadır. Bu ise iki kısma ayrılır:

Birincisi: Şehadet kelimeleri, namaz, ramazan orucu, kan, ölü eti ve domuz etinin haramlığı, Kur'an'ın kabul edilmesi ve zekat gibi, reddeden kişinin Müslüman olmadığından kimsenin şüphe etmediği konulardır. Bu

---

[180] Er-Risale, 534

[181] El-Um, 1/153

[182] El-Um, 7/281

[183] El-Muhalla, 1/54

konular kendisine ulaştığı halde, kabul etmeyen kişi Müslüman olmaz. Bunları kabul eden herkes ise Müslümandır. Bu, bütün Müslümanların üzerinde icma ettiği meseledir.

İkincisi: Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, bütün sahabenin tanık olduğu veya orada hazır olmayanların da bildiği kesin olarak kabul edilen uygulamalarıdır. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Hayber'deki uygulaması bu türdendir. Hayber'de Yahudiler ile mahsullerinin yarısını vermeleri ve Müslümanlar tarafından istenildiği zaman oradan çıkarılmaları üzerinde anlaşma yapılmıştır. Medine'de veya başka yerlerde bulunan bütün sahabenin bunun böyle olduğunu bildiği veya öğrendiği kesindir. Bunu kadın, erkek, çocuk ve zayıf olan herkes bilmiştir. Mekke'de veya uzak yerlerde bulunan bütün Müslümanlar da bunu öğrenmişler ve sevinmişlerdir.

Bunlar icmanın iki kısmıdır ve bunların dışında icma yoktur. Ayrıca bu ikisine dayandığı kesin olarak bilinmeyen şey icma olmaz. Bu iki kısmı kimsenin inkar etmesi mümkün değildir. Bunun dışındaki icma iddialarının hepsi yalandır."[184]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "İcma, fakihler, hadisçiler, sufiler, kelamcılar ve diğerlerinden olan bütün Müslüman kesimler tarafından kabul edilir. Şia ve Mutezile'den bid'at ehli olan bazıları ise bunu inkar eder. Ancak bilinen icma, ashabın üzerinde icma ettikleridir. Bunun dışındakileri ise, genellikle bilmek zordur. Bu nedenle sahabeden sonra sözü edilen icma konularında alimler ihtilaf etmişlerdir. Tabiin'den olanların, sahabenin iki görüşünden biri üzerinde yaptıkları icma, aynı kuşaktan olup, kendisi ile aynı dönemde yaşamış olanların tamamının vefat etmelerinden önce bazılarının ihtilaf ettiği icma ve sukuti icma gibi, bazı icma türlerinde ihtilaf bulunmaktadır."[185] "Selefin aksine, ihtilaflı konularda Müslümanların icma ettiğini kesin olarak söylemek mümkün değildir. Ancak selefin çoğu zaman icma ettiği kesin olarak söylenebilir."[186]

"Bu nedenle İmam Ahmed ve alimlerden bazıları şöyle demişlerdir: Kim, bahsettiği bir konuda icma olduğunu iddia ederse yalan söylemiş olur. Bu, aynen el-Mureysi ve el-Asam'ın iddiası gibi bir şeydir. Böyle demek yerine, "Bu konuda ihtilaf olduğunu bilmiyorum" desin. Şafii, Ebu Sevr ve icmadan söz eden başkaları, üzerinde durdukları konularını "bir ihtilafın

[184] El-İhkam, 4/149-150

[185] Mecmuu'l-Fetava, 11/187, Daru İbn-i Hazm baskısı

[186] Mecmuu'l-Fetava, 13/17

olduğunu bilmiyoruz" diyerek açıklar ve "bizim iddia ettiğimiz icma budur" derlerdi."[187]

Allame Ahmed Şakir, icma konusunda İbn Hazm'ın İhkamu'l-Ahkam'da söylediklerine açıklık getirerek şöyle der: "İcma ve onu delil gösterme konusunda müellifin söylediği doğrudur. Bu ise, dinden zorunlu olarak bilinenler arasındadır. Ancak usulcülerin iddia ettiği icmanın meydana gelmesi mümkün değildir ve asla olmaz. Bu, sadece hayalden ibarettir. Çoğu defa, fakihler bir konuda zorlandıkları ve delil bulamadıkları zaman, o konuda icma olduğunu iddia eder ve ona muhalefet edenleri tekfir ederler. Allahu Teala bundan bizi korusun. Muhalefet edenlerin kafir olacağı icma, ancak dinden zorunlu olarak bilinen ve mütevatir olan icmadır ki o da dinin kendisidir."

Sonra Allame İbnu'l-Vezir'in icma konusunda şu söylediklerini nakleder: "İcma iki türlüdür. Bunlardan birincisi; dinden zorunlu olarak bilinen ve karşı çıkanın kafir olduğu icmadır. Bu sahih bir icmadır, ancak dinden zaruri olan ilim onun yerini doldurur.

İcmanın ikinci türü ise, bu dereceye ulaşamayan zanni olan icmadır. Çünkü tevatürden sonra ancak zan vardır. Tevatür ile zan arasında kesin bir mertebe yoktur. İslam yayıldıktan sonra icmanın meydana gelmediğini söyleyenlerin delili budur."[188]

Şüphesiz icmanın şer'i sahih bir dayanağının da olması gerekir. Bu dayanak ise bize göre delil ve hüccettir. İcma, bazı alimlerin söylediği gibi, zanni olan delili takviye ederek kesinleştirir.

Yoksa icma, günümüzde bazılarının söyledikleri gibi, Kur'an ve Sünnet'te olmayan şeyleri onlara ilave eden bağımsız şer'i bir delil değildir. Böyle bir tanımda bulunmaktan Allahu Teala'ya sığınırız. Bir kimsenin Şari'in bir yanlışını bulup onu düzeltmesi diye bir şey olamaz. Allah Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sahabesi de, onların fıkhı da bu yanlış ve batıldan münezzehtir.

Dolayısıyla sahabe ve diğer bütün Müslümanların yolu olan nebi ve rasullerin davetinin aslı, nerede olursa olsunlar Allahu Teala'dan başka bütün ilahların varlığını reddetmek ve bütün şekilleriyle ibadeti yalnızca Allahu Teala'ya has kılmaktır. Allahu Teala'dan başkasının olmayan hüküm belirleme hakkı da bu kapsamdadır. Bu nedenle alimlerimiz, Allahu Teala'nın helal kıldığını haram veya haram kıldığını helal yapan alimlere ve Allahu Teala'nın izin vermediği yasama hakkını kendilerinde görenlere itaat

---

[187] Mecmuu'l-Fetva, 19/147

[188] El-İhkam, 4/142, 144

edenlerin, Tevbe Suresi'nde Allahu Teala'nın kitap ehlinden naklettiği ve Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Adiy bin Hatim hadisinde ve başka yerlerde açıkladığı gibi, onları kendilerine rabler edindiklerini belirtmektedirler.

Bu nedenle ilim ehlinden olanların veya bütün insanların icma etmeleri, Allahu Teala'nın hükmü dışındaki başka bir hüküm üzerinde ise bu, Müslümanların yolu değil aksine Yahudilerin durumunda olduğu gibi müşriklerin yoludur.

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* recm cezasını uyguladığı Yahudi olayı ile ilgili Bera bin Azib'den rivayet edilen hadis bunu açıklamaktadır. Bera'dan *Radıyallahu Anhu* şöyle rivayet edilir: "Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yanına yüzü kömürle karartılmış ve dayak atılmış bir Yahudi getirdiler. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Yahudileri çağırarak: "Kitabınızda zina haddini böyle mi buluyorsunuz?" diye sordu. Onlar "Evet" dediler. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onların alimlerinden birini çağırdı ve "Musa'ya, Tevrat'ı indiren Allah aşkına soruyorum, zina edenin haddini kitabınızda böyle mi buluyorsunuz?" dedi. O: "Hayır! Eğer bana böyle yemin vererek sormasaydın sana haber vermezdim. Kitapta recm buluyoruz. Fakat, zina vak'aları eşrafımız arasında çoğaldı. Artık şerefli birini bu suçla yakalarsak onu bırakır olduk. Ancak zayıf birini yakalarsak ona haddi tatbik ediyoruz. Kendi aramızda şöyle dedik: "Gelin aramızda öyle bir ceza şeklinde anlaşalım ki o, eşraftan olsun, halktan olsun herkese tatbik edilsin. Sonunda recm yerine suratın kömürle boyanıp dayak atılmasında ittifak ettik." Bera der ki: "Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir"[189], "Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar zalimlerin ta kendileridir"[190], "Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar fasıklardır"[191] ayetlerinin hepsi kafirler hakkında nazil olmuştur."

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile konuşan bu Yahudinin, "Sonunda recm yerine suratın kömürle boyanıp dayak atılmasında ittifak ettik" sözüne dikkat etmek gerekir. Burada, Allahu Teala'nın hükmü değil, Allahu Teala'nın izin vermediği ve şeriattan bir dayanağı olmayan uydurma bir hüküm üzerinde anlaştıklarını belirtmektedir. Bu ise Müslümanların yolu değil, müşriklerin yoludur. Bu nedenle icma kapısını ardına kadar açanların kendileri için delil olarak gösterdikleri en meşhur nass, Allahu Teala'nın şu ayetidir: "Kendisi için doğru yol belli olduktan sonra, kim Peygambere karşı

---

[189] 5 Maide/44

[190] 5 Maide/45

[191] 5 Maide/47

çıkar ve mü'minlerin yolundan başka bir yola giderse, onu o yolda bırakırız ve cehenneme sokarız; o, ne kötü bir yerdir."[192]

Bunlar, kendi anlayışlarına göre, ayette geçen "mü'minlerin yolu" ifadesinden kastın icma olduğunu iddia ederler. Halbuki mü'minlerin yolu, kesin olarak Kur'an ve Sünnet'tir. İbadette ve yasama konusunda sadece Allahu Teala'ya ve önder olarak sadece Muhammed'e *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* uymayı zorunlu kılan bu iki kaynak mü'minlerin yoludur. Bunu, şehadet kelimeleri içermektedir. Bu ikisi dinin temelidir ve mü'minlerin yoludur. Bunun zıddı ise Allahu Teala'ya küfür, Peygambere uymayı ise red ve karşı çıkmaktır. Bu nedenledir ki Allahu Teala, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* karşı gelmeyi, mü'minlerin yolundan başkasına uymakla beraber zikretmiştir. Peygambere karşı gelmek, ancak küfür ile beraber meydana gelir. Çünkü Arap dilinde bu, taraflardan her birinin karşı yönde bulunması anlamındaki kelimeden türemiştir.[193]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Kafir büyük bir ayrılık içindedir. Allahu Teala'ya ve Rasulü'ne *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* karşı çıkmıştır. Allah'a ve Rasulü'ne karşı çıkan bu kişiden daha sapık bir kimse olamaz. Karşı çıkmak inat, yüz çevirme veya cehalet sebebiyle olabilir. Bilmeyi gerektiren ayetler kendisine gösterildiği halde, inadında ısrar halinde olan kişi Allah'a ve Rasulü'ne karşı çıkan kişidir."[194]

Böylece anlaşılıyor ki ayette geçen tehdit, savunucularının iddia ettikleri, hüküm olarak saydıkları ve muhaliflerini tekfir ettikleri uydurma icmaları kapsamaz. Bu tehdidin muhatapları, Allah'a ve Rasulü'ne karşı çıkan ve mü'minlerin yolu olan Kur'an ve Sünnet ile hükmetme ve hükmolunmayı reddeden kimselerdir.

Şevkani *Rahimehullah*, yukarıdaki ayeti icma için delil olarak gösterenlerin söylediklerini tartışırken, Ğazali'nin "el-Mahsul" isimli kitapta söylediklerini nakleder ve sonra şunları söyler: "Söylediklerimizi iyice anladıysan, bu ayetin, onu delil olarak gösterenlerin söylediklerine delalet etmediğini anlarsın."[195]

Şevkani, bundan önce ise Ğazali'nin şu sözlerini nakleder: "İlginçtir ki, fakihlerden bazıları, bir yandan icmayı umum ifade eden ayet ve haberler ile ispatlıyorlar, bir yandan da umum ifade eden ayet ve hadislerin delalet ettiği şeyleri, te'vil sonucu inkar edenlerin tekfir edilmeyeceğinde ittifak

[192] 4 Nisa/115

[193] Şevkani, İrşadu'l-Fuhul, 135, İbn-i Teymiye, Es-Sarimu'l-Meslul, 23-24

[194] İbn-i Teymiye, El-Cevabu's-Sahih limen Beddele Dine'l-Mesih, 5/406-407

[195] İrşadu'l-Fuhul, 139

ediyorlar. Sonra da "İcmanın belirttiği hüküm kesindir ve ona mulafet edenler fasık ve kafirdir" diyorlar. Sanki fer'i olanı asıl olandan daha güçlü yapıyorlar. Bu ise büyük bir gaflettir."[196]

Bu nedenle icmaya muhalefet etmek veya icmayı reddetmek gerekçesiyle insanları tekfir etmek, özellikleri hakkındaki büyük ihtilaflar bilindiğinde, sakınılması gereken büyük bir yanlıştır. Bu konuda doğru olan, sahih şer'i bir nassa dayanan ve kat'i olarak sabit olduğu bilinen bir icmayı inkar etmedikçe kişinin tekfir edilmemesidir. Böyle bir icmayı red veya inkar eden kişi, sahih ve sarih nassı inkar ettiği için kafir olur. Ancak sukuti icma bir yana, varlığı iddia edilen, ispatı zor olan ve bid'at ehli insanların, olduğunu iddia ettikleri icma söylentilerini red veya inkar ettiği için insanları tekfir etmek doğru değildir. Ayrıca, icmanın dinden zorunlu olarak bilinen şeylerden olması, yani açık, mütevatir ve avamından havassına kadar herkesin bildiği bir şey olması gerekir. Yoksa bilmeyenin mazur sayıldığı kapalı meseleler türünden olmamalıdır.

Nevevi *Rahimehullah*, Rafii'nin mutlak olarak icmayı inkar eden kişinin kafir olacağına yönelik söylediklerini eleştirerek şöyle demektedir: "İmam Rafii, mutlak olarak icmayı inkar edenin kafir olacağını söylemektedir. Halbuki bu, onun yaptığı gibi mutlak değildir. Şüphesiz namaz, oruç, zekat ve haccın vacipliği, içki ve zinanın haramlığı gibi nass ile sabit olup üzerinde ittifak edilen meseleleri inkar edenler kafir olur. Ancak sadece bazılarının bilebildiği bir icmayı inkar edenler kafir olmaz. Kişinin öz kızı ile beraber torun kızın da mirastan altıda bir pay alacağını, iddet bekleyen kadını nikahlamanın haram olduğunu veya belli bir dönemde yaşamış olanların üzerinde icma ettiklerini bilmediği bir konuyu inkar edenler, kafir olmazlar."[197]

Nevevi *Rahimehullah*, Müslim Şerhi'nde şöyle der: "Beş vakit namaz[198], oruç, gusül abdesti, zina, içki ve evlenmeleri haram olanlarla evlenmek gibi dinde herkesin bildiği ve ümmetin, üzerinde icma ettiği meselelerden birini inkar eden kişi kafir olur. Ancak İslam'a yeni girmiş olup, bilmediği hükümlerden birini inkar edecek olursa, kafir olmaz.[199] Kadının hala veya

---

[196] İrşadu'l-Fuhul, 138

[197] Ravdatu't-Talibin, 2/146

[198] Burada zekatı belirtmemesinin sebebi, bundan bir önceki cümlesinde zekatı bahsetmiş olmasıdır. Zaten bu cümleler aynı meselededir.

[199] Kitabu'l-İman'ın başka bir yerinde şöyle demektedir: "İslam dininden zorunlu olarak bilinen bir şeyi inkar eden kimse mürted ve kafir olur. Ancak İslam'a yeni girmiş veya ilmin az olduğu bir yerde yetişip dinin hükümlerini bilmeyecek durumda ise, kendisine bunlar anlatılır. İnkar etmekte ısrar ederse kafir olur. Zinayı, içkiyi, haksız yere adam öldürmeyi veya diğer haramları helal gören kişi de kafir olur." Müslim Şerhi, 1/134

teyzesi ile beraber nikahlanması, kasten öldüren kişinin mirastan pay alma-ması, ninenin mirastan altıda bir pay alması gibi, üzerinde icmanın bulunduğu ancak ilim sahipleri tarafından bilinen meselelerden birini cehaleti sebebi ile inkar eden kişi, gerekli hüccetin kendisine ulaşmaması sebebi ile mazur sayılır."[200]

İbn-i Dakik el-İyd (hicri 702) şöyle der: "İçtimai meseleler bazen şeriatın sahibinden mütevatir olarak bildirilir. Namazın farziyeti bu meselelerdendir. Bazen de mütevatir olarak bildirilmez. Birinci tür meselelerden birini inkar eden kişi, icmaya muhalefet ettiği için değil, tevatüren sabit olan bir hükmü inkar ettiği için kafir olur. Ancak ikinci türü inkar eden kafir olmaz."[201] İbn-i Dakik el-İyd'in, "İcmaya muhalefet ettiği için değil, tevatüren sabit olan bir hükmü inkar ettiği için kafir olur" demesine dikkat edilmelidir.

Hafız el-Iraki şöyle der: "İcmayı inkar eden kişinin kafir olması, beş vakit namaz gibi, dinden zorunlu olarak bilinen şeylerden birini inkar etmesi şartına bağlıdır."[202]

El-Karrafi şöyle der: "Üzerinde icma bulunan meseleyi inkar eden kişinin mutlak olarak tekfir edildiği zannedilmesin. Bilakis ancak, dinden olduğu zorunlu olarak bilinen ve üzerinde icma edilen bir şeyi inkar eden kişi kafir olur. Üzerinde icma edilen öyle meseleler var ki onları ancak ilim sahipleri bilebilir. Hakkında icmanın belirsiz olduğu bu tür meseleleri inkar eden kişi kafir olmaz."[203]

Meraki's-Suud'un sahibi manzum olarak şöyle demektedir: "İcmayı inkar eden kişi kötü bir bid'at işlemişse de, tekfir edilmez. Herkesin dinden olduğunu zorunlu olarak bildiği ve meşhur olan bir mesele üzerinde yapılan icmayı inkar eden kişi kafir olur."

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "İnsanlar, icmayı inkar eden kişinin kafir olup olmadığı konusunda ikiye ayrılmaktadır. Doğrusu, hakkında nassın sabit olduğu bilinen icmayı inkar eden kişi, nassı inkar etmiş gibi kafir olur. Ancak nassın bulunmadığı bir meselede icmanın olduğu bilinemez. Bilinmeyen bir şeyden dolayı ise tekfir olmaz."[204]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, icmanın dereceleri ile ilgili İbn-i Hazm'ın söyledikleri hakkında şöyle der: "Bazıları, icmadan olmayan şeyleri icma kapsamına almış, bazıları çoğunlugun söylediğini icma saymış, bazıları kesin

---

[200] Şerhu Müslim, 1/183

[201] İhkamu'l-Ahkam Şerhu Umdeti'l-Ahkam, 4/84

[202] Fethu'l-Bari, 12/202

[203] El-Furuk, 4/117

[204] Mecmuu'l-Fetava, 19/146, Daru İbn-i Hazm baskısı

olarak bilmedikleri halde, bir mesele hakkında ihtilafın olduğunu bilmemelerini icma olarak kabul etmiş, bazıları tabiinden ve sonrakilerden muhalifler bulunmuş olsa bile, sahabeden muhalif kimse olduğunu bilmedikleri meşhur ve yaygın olan sahabe görüşünü icma olarak kabul etmiş, bazıları meşhur ve yaygın olmasa da, sahabeden kimsenin muhalif olduğunu bilmedikleri sahabe sözlerini icma olarak saymışlar, bazıları da Medine halkının görüşünü icma olarak kabul etmişlerdir.

Bütün bunlar bozuk görüşlerdir. Onların bozuk olduğunu izah etmenin yeri ise burası degildir. Bu görüşlerinin bozuk olduğunu göstermek için, icma olduğunu söyledikleri konuların çoğunda, kendi söylemlerine aykırı davrandıklarını bildirmek yeterlidir. Belirttiğimiz şeylere icma demelerinin sebebi, delil karşısında bozuk görüşlerini terketmeye mecbur kaldıklarında inat etmeleridir. Nitekim bu konularda onlara muhalefet eden kimseleri tekfir etmezler. Halbuki bütün Müslümanların ittifakı ile sahih icmanın şartı, ona muhalefet eden kişinin kafir olmasıdır. Söyledikleri icma olsaydı, muhalifleri kafir olurdu. Hatta icma olduğunu söyledikleri bu meselelere çokça muhalefet etmeleri sebebi ile bizzat kendileri de kafir olurdu. Bunların her birini açıklamanın yeri ise burası değildir."[205]

"Muhalif kimseyi tekfir etmeye onları mecbur eden şey birden fazla değildir. Alimlerin çoğu icmanın muhaliflerini tekfir etmemektedirler. Onun (yani İbn-i Hazm'ın), "İcmayı inkar eden kişinin kafir olduğu hakkında, Müslümanlardan ihtilaf eden bulunmamaktadır" sözü de bu kabildendir. İhtimaldir ki bir çok kitapta bulunmasına ve meşhur olmasına rağmen, onun, bu konudaki ihtilaftan haberi yoktur. İbn-i Hazm'ın bizzat kendisi ve yine başkaları da, icmanın hüccet olduğunu kabul etmeyen Nazzam'ı tekfir etmemektedir.[206] İcmayı inkar edeni tekfir edenler, bu icmanın kendisine açıklanmasından sonra onu inkar etmesi sebebi ile bunu yaparlar. Halbuki icmaların çoğu bir çok kişiye ulaşmamıştır. Müteahhirinden olan bazılarının icma dedikleri ve üzerinde ihtilaf ettikleri birçok olay, aslında ya kat'i değil

---

[205] Meratibu'l-İcma, 9-10

[206] "İcmanın hüccet olduğunu inkar ettiği için onu tekfir etmezler" demek istemektedir. Yoksa başka sebeplerden dolayı başka bir grup onu tekfir etmiştir. Nazzam, Cahız'ın üstadı İbrahim bin Seyyar el-Basri el-Mutezili'dir. Yaklaşık olarak hicri 231 yılında ölmüştür. Otuzaltı yaşında sarhoş iken bir odanın üzerinden düşüp öldüğü söylenir. Mutezile anlayışını dayısı İbnu'l-Huzeyl'den almıştır. Ehl-i Sünnet'ten başka, dayısı ve Mutezileden başkaları onu tekfir etmişlerdir. İcmayı ve kıyası inkar eden ilk kişidir. Sahabeye dil uzatmış ve hadis ehlini çok fazla eleştirmiştir.

zannidir, ya kişiye ulaşmamıştır ya da icmanın şartlarını taşımadığına inanılmaktadır."[207]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* bu açıklamalarının sonunda şöyle der: "Bir meselenin dinin zarurilerinden olarak bilinmesi hemen gerçekleşmeyebilir. İslam'a yeni girmiş veya ilim muhitinden uzak bir yerde yetişmiş olan kişi, bu meseleleri zorunlu olarak bilmek bir yana, mücmel olarak bile bilmeyebilir. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sehiv secdesi yaptığını, öldüren kişinin akrabalarının, öldürülen kişinin diyetini ödemelerine karar verdiğini, çocuğun yatak sahibine ait olduğunu ve buna benzer ilim ehlinin zorunlu olarak bildiği birçok meseleyi, insanların çoğu elbette bilmemektedir."[208]

Buraya kadar aktarılanları şöyle özetleyebiliriz: Sahih olan ve şu şartları taşıyan icmayı inkar eden kişi kafir olur:

Birincisi: Bunun, açık ve sahih bir icma olması.

İkincisi: Kat'i, malum ve sabit olması.

Üçüncüsü: Bu icmanın malum ve sahih bir nassa dayanması. Yani, bu icmayı inkar eden kişinin, açık olan bir nassdan yüz çevirmiş olduğuna dair şer'i bir dayanağın olması gerekir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Ayetlerimizi ancak kafirler bile bile inkar ederler."[209]

Dördüncüsü: İcmanın dinden zorunlu olarak bilinen konular üzerinde olması. Yani bu icmanın, avam ve havastan olan herkesin bildiği meşhur ve malum konularda olması gerekir. Kapalı veya sadece ilim ehlinin bilebileceği meselelerde olmamalıdır. Açık olmayan bu meselelerde ise, tekfir etmeden önce mutlaka hüccet ikamesinin yapılması ve açıklanması gerekir.

Beşincisi: İcmayı inkar eden kişinin İslam'a yeni girmiş veya ilmin elde edilmesinin zor olduğu uzak bir yörede yetişmiş ya da buna benzer bir sebepten dolayı kendisine hüccetin ulaşmadığı kişilerden olmaması gerekir. Müslümanlardan avam olan kişilerin arasında bile yaygın olan bazı meseleler, bu tür insanlar için kapalı olabilir.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, Nisa Suresi'ndeki "Kim Peygambere karşı çıkarsa..."[210] ayetinden söz ederken şöyle der: "Bu ayet, mü'minlerin icmalarının hüccet olduğunu gösterir. Çünkü onlara muhalefet etmek, Peygambere muhalefet sayılır. Bununla birlikte, üzerinde icma edilen bütün şeylerin Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bir nassa dayanıyor olması-

---

[207] İbn-i Hazm ve İbn Teymiye, Nakdu Meratibi'l-İcma, 11

[208] İbn-i Teymiye, Mecmuatu'r-Resaili'l-Mübra, 1/89

[209] 29 Ankebut/47

[210] 4 Nisa/115

nın gerektiğini gösterir. Üzerinde icma olduğu kat'i olan ve mü'minlerden muhalif bir kimsenin bulunmadığı bilinen her mesele, Allahu Teala'nın, kendisi ile hidayeti gösterdiği şeylerdendir. Böyle bir icmaya muhalefet eden kişi, nassı inkar edenin tekfir edildiği gibi tekfir edilir.

Ancak bir meselede icma olduğu zanni ise, işte burada Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* tarafından doğru yolun belirtildiğine dair kesin bir şey söylenemez. Bu tür icmaya muhalefet eden kişi tekfir edilmemelidir. Çünkü kişi, bu icmanın yanlış olduğunu ve doğrunun bunun zıddı olduğunu zannetmiş olabilir. İcmaya muhalefet edenin tekfiri konusunda söylenecek şeylerin özeti budur."[211]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, icmaya muhalefet sebebi ile tekfir konusunda, kat'i icma ile zanni icmanın birbirinden ayrıldığını, kat'i icmaya muhalefet etmenin Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* muhalefet etmeyi gerektirdiğini ve böyle bir icmayı inkar edenin Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* söylediğini inkar ettiği için tekfir edileceğini ne güzel açıklamaktadır.

Buna göre dayanağı belirsiz ve üzerinde kurulduğu delil yetersiz veya kapalı olan ya da dinden zorunlu olarak bilinen şeylerden olmayan bir icmaya (ki icma denilen şeylerin çoğu böyledir) muhalefetten dolayı kişileri tekfir etmek hatalıdır. Bu, yukarıda hatalı olduğunu açıkladığımız dolaylı tekfire girer.

---

[211] Mecmuu'l-Fetava, 7/29

-29-

RİDDET KÜFRÜ İLE TE'VİL KÜFRÜ ARASINDA AYIRIM YAPMAMAK

Tekfirde yapılan hatalardan biri de, riddet küfrü ile te'vil küfrü arasında ayırım yapmamak ve birbiri ile eşit değerlendirmektir.

Burada te'vil küfrü diyerek kastettiğimiz şey, alimlerin Kaderiyye, Mutezile, Cehmiyye ve benzerleri gibi bid'at ehli hakkında verdikleri hükümlerdir. Alimler bunların bid'atları ve işledikleri hakkında tekfir hükmünü vermişler ve hatta taife bazında küfür ile isimlendirmede bulunmuşlardır. "Cehmiyye kafirleri" gibi sözler bu kabildendir. Ancak tekfir hükmünü bunlardan muayyen bir şahsa indirgeme konusunda, mutlaka gerekli tafsilata girmişler ve bid'atlarına davet edenler dışında, bunlardan hiç birini hüccet ikamesinden önce tekfir etmemişlerdir.

Dolayısıyla doğru olan, açık ve kişinin dinden beri olduğunu gösteren riddet suçu ile te'vil sebebi ile böyle bir suçu işleyen arasında ayırım yapmak ve gerekli hüccet ikamesinden önce te'vil eden kişiyi tekfir etmemektir. Çünkü bunların küfrü, kişiyi İslam'dan çıkarıp başka bir dine sevkeden türden değildir. Aksine bu insanlar İslam'a sarılmakta ve onun dışında bir din kabul etmemekte, İslam'a dostluk beslemekte ve başka bir dinden de razı olmamaktadırlar. Yine bu kişilerin işledikleri ve söyledikleri, açıkça Allah'a ve Rasulü'ne *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sövmek gibi İslam'ı bozan haller veya kişiyi dinden çıkaran açık küfür cinsinden de değildir. Onlar da olan suç, kapalı ve problemli olan bazı bid'atleri ve Allahu Teala'yı tenzih ve tazim maksadıyla bazı nassları te'vil etmeleridir. Bunları tekfir etmeden önce gerekli hüccet ikamesinin yapılarak şüphelerinin giderilmesi gerekir. Dolayısıyla bunlar ile, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* haklarında "Kim dinini değiştirirse öldürünüz" dediği mürtedleri birbirine karıştırmamak gerekir. Çünkü bunların işledikleri küfrün çoğu, dolaylı yolla olmaktadır. Ancak bunlara delil gösterildiği ve şüpheleri açıklandığı halde, açık küfür üzerinde ısrar ve inat ederlerse, diğerleri ile aynı duruma düşerler.

Kadı Iyad *Rahimehullah* şöyle der: "Allahu Teala'ya sövme, irtidat etme veya küfür kastı olmadan sadece te'vil, içtihad ve teşbih[212] veya kemal sıfatlarından birini inkar etme gibi kişiyi bid'at ve hevaya götüren hata sonucu Allahu Teala'ya yakışmayan bir şeyi ona nisbet edenlerin tekfir edilip edilmemesi konusunda hem selef ve hem de halef alimleri ihtilaf etmişlerdir. Bu konuda İmam Malik ve ashabının iki görüşü bulunmaktadır. Ancak bunlar mümteni' konumunda olurlarsa, onlarla savaşılması konusunda ihtilaf yoktur. Bunlardan tevbe etmeleri istenir, tevbe etmezlerse öldürülürler. İhtilaf, bunlardan muayyen bir kişinin tekfir edilmesi hakkındadır. Malik ve ashabının çoğunun görüşü, bunların tekfir edilmemesi ve öldürülmemesi yönündedir."[213]

Kadı Iyad *Rahimehullah*, bu tür suçları işleyenlerden olup mümteni' konumunda olanlar ile kendisine güç yetirilebilen arasında ayırım yapmaktadır. Daha sonra alimlerin bu konudaki ihtilaflarını ve bunların arkasında kılınan namazın iade edilip edilmemesi konusundaki görüş farklılığının da bu ihtilaftan kaynaklandığını aktararak şöyle der: "Bunların tekfir edilmemelerine dair Ali bin Ebi Talip[214], İbn-i Ömer ve Hasan Basri'den de rivayetler bulunmaktadır. Ayrıca bu fakihlerden ve kelamcılardan bazılarının görüşüdür. Sahabenin ve tabiinin Haruriyye halkından olan varislerine miras bırakmalarını ve Kaderiye'den olduğu bilinen bazılarının Müslümanların mezarlığına gömülmelerini ve onlara İslam ahkamının uygulanmasını bu görüşlerine delil olarak gösterirler."[215]

Te'vil ehli hakkında selef alimlerinin ve diğer alimlerin sözlerindeki ihtilaf, mutlak tekfir ve taifenin tekfiri ile bu taifeden olan muayyen bir kişinin tekfiri arasında ayırım yapıldığı taktirde ortadan kaldırılabilir. İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* buna benzer uzlaştırma çabasını ileride aktaracağız.

Kadı Iyad *Rahimehullah* alimler arasındaki bu ihtilafı aktardıktan sonra şöyle devam etmektedir: "Hak ve tahkik ehlinin imamı kadı Ebu Bekr şöyle der: "Bu girift bir meseledir. Çünkü bu insanlar, açık olan küfrü işlemiyorlar, sadece küfre götüren şeyler söylüyorlar." Bu konuda onun görüşü, imamı olan Malik'in görüşü gibi çelişkili durumdadır. Bununla birlikte daha

---

[212] Eş'ariler, bu tür ifadeler ile Ehl-i Sünnet'in menhecine uygun görünseler de, sıfatları ispat etmeyi kastedebilirler. Kadı Iyad Eş'ari'dir.

[213] Eş-Şifa bi Tarifi Hukuki'l-Mustafa, 2/272

[214] Haricilerden söz ederken bu görüşü belirteceğiz.

[215] Age: 2/275

çok, sözlerinin geldiği sonuca binaen dolaylı olarak onları tekfir etmeme taraftarıdır."[216]

Aynı konuda muhakkik alimlerden şunu da nakleder: "Te'vil ehlini tekfir etmekten sakınmak gerekir. Çünkü namaz kılan tevhid ehlinin kanını dökmenin mübah olduğunu söylemek çok tehlikelidir. Bin kafir hakkında, onların hayatta kalmasına sebep olan bir hata, bir Müslümanın kanını akıtma hatasından daha hafiftir."

"Te'vil ehlinin tekfir edilmesi konusunda insanlar arasında ihtilaf bulunmaktadır. Bu meseleyi anlaman halinde, insanların bu konuda neden ihtilaf ettiklerini de anlarsın. En doğrusu, onları tekfir etmekten, hüsranda olduklarını söylemekten kaçınmak, onlar hakkında İslam'ın kısas, miras, nikah ve diyet gibi hükümlerini uygulamak, namazlarını kılmak, Müslümanların mezarlığına defnetmek ve diğer İslami muameleleri yerine getirmektir. Ancak onlar şiddetle te'dip edilir, bunu yapmaları engellenmeye çalışılır ve bid'atlarından vazgeçinceye kadar boykot uygulanır. Öncekilerin onlar hakkındaki uygulaması bu şekildedir."[217]

Ebu Süleyman el-Hattabi şöyle der: "Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Bu ümmet, yetmiş üç fırkaya bölünecektir" sözü, bütün bu fırkaların dinden çıkmadığına delalet etmektedir. Çünkü Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, hepsinin ümmetinden olduğunu söylemiştir. Yine bu hadis, te'vil eden kişinin te'vilinde hata etse bile dinden çıkmadığını da gösterir."[218]

Beyhaki, Sünen'inin "Şehadetler" babında, İmam Şafii ve diğer imamların Cehmiyye, Kaderiyye, Hariciler ve benzeri bid'at ehli grupların tekfirleri konusunda, bunun ile kişiyi dinden çıkarmayan küfrü (küfrun dûne küfr) kasdettiklerini belirtmektedir. Bağavi de, Şerhu's-Sünne, 1/228'de bunun bir benzerini söylemekte ve buna delil olarak da, onların şahitliklerinin kabul edilmesini göstermektedir.[219]

Beyhaki şöyle devam eder: "Onları tekfir etmeleri ile, sanki Allahu Teala'nın kendi nefsi için bildirdiği sıfatları bir taraftan kabul etmeleri ve diğer taraftan da bu sıfatları uzak bir te'vil ile yok saymaları ve inkar etmelerini kastetmişlerdir. Böylece te'vil ederek zahirden sapmışlardır. Ancak hatalı da olsa bu te'villeri sebebi ile dinden çıkmamışlardır. Bu aynen diğer sureleri kabul ettiği halde, Muavvezeteyn (Felak-Nas) surelerinin Kur'an'da bulundu-

[216] Eş-Şifa, 2/276-277
[217] Eş-Şifa, 2/294
[218] Beyhaki, Es-Sunenu'l-Kübra, 10/208
[219] Beyhaki, Es-Sunenu'l-Kübra, 10/207

ğunun ispatı hakkında şüphesi olan ve bu şüphesinden dolayı hata da etmiş olsa tekfir edilmeyen kişinin durumu gibidir."[220]

İbn-i Hazm *Rahimehullah*, Ebu'l-Huzeyl[221], İbnu'l-Asam[222], Bişr el-Mu'temir[223], İbrahim bin Seyyar[224], Cafer bin Mubeşşir[225], Sumame bin Aşras[226], Ebu Ğaffar[227] Rakkaşi[228] (hepsi bid'at ehli Mutezilededendir) ve Ezrakiler, Sufriler, İbadiyye'nin cahilleri (bunlar ise Haricilerin en meşhurlarıdır) ve Rafıziler gibi bazı isim ve fırkaları belirttikten sonra şöyle der: "Belirttiğimiz bu kişilerin çoğunu tekfir etmiyoruz ve fasık olarak da saymıyoruz. Ayrıca ümmetin kafir olduğunda icma ettiği dışında hepsini dostumuz olarak kabul ediyoruz."[229]

İbn-i Hazm, bunları İslami fırkalar veya İslam dinini kabul eden fırkalar arasında sayarak şöyle der: "İslam dinini kabul eden fırkalar beştir. Bunlar Ehl-i Sünnet, Mutezile, Mürcie, Şia ve Haricilerdir."[230]

İslam dairesinden ve iman velayetinden muayyen olarak çıkmayan kişiler hakkında hak olan budur. Kişiyi, İslam dairesi dışına çıkmadığı müddetçe bid'atı ne olursa olsun, asli kafir veya dinden dönen mürted ile eşit tutmak helal olmaz. Hatta bid'atı, kişiyi küfre götüren türden olsa ve ondan dolayı bu kişi kafir olsa bile, te'vil yolu ile küfre giren bu kişiyi, aslen kafir olan veya açık bir riddet ile dinden çıkan bir mürted ile eşit görmek doğru değildir. Çünkü bu, sadece nazari bir mesele değildir ve beraberinde bazı ameli sonuçları da getirmektedir.

---

[220] Beyhaki, Age. 10/207

[221] Ebu Huzeyl, Muhammed bin Huzeyl el-Allaf el-Basri olup hicri 236 yılında ölmüştür. Mutezilenin önde gelenlerindendir. Kelamcıdır. Bunları Yunan kitaplarından almıştır. Kendisi Nazzam'ın dayısıdır.

[222] Ebu Bekr bin el-Asam el-Basri olup Bişr el-Mureysi tabakasındandır. Kelamcıdır, tefsir ve fıkıhla da uğraşmıştır. Bu nedenle Taberi, Ebu Bekr er-Razi ve bazı mütekaddiminden olanlar kitaplarında onun görüşlerine zaman zaman yer verirler. Ahad haberin kabul edilebilmesi için ravilerinin en az adaletli iki kişinin olmasını şart koşmuştur.

[223] Bağdad'ta Mutezilenin ileri geleni Ebu Sehl el-Hilali'dir. Mutezile alimleri gibi edebiyat ve kelamla uğraşmıştır. Yaklaşık hicri 210 yılında ölmüştür.

[224] Mutezile'den Nazzam'dır

[225] Mutezile'den es-Sakafi'dir. Kıyası kabul etmezdi. Hicri 234 yılında ölmüştür.

[226] Müstehçenlik ile meşhur Mutezile'nin seçkinlerindendir. Hicri 213 yılında ölmüştür.

[227] Herhalde Mutezileden Cahız'ın arkadaşı Ebu Affan er-Rakki'dir.

[228] İbn-i Mace'nin adamlarından vaiz olan Ebu'l-Fadl'dır. Rivayeti güvenilmez olup kendisi delil sayılmaz. İbn-i Kuteybe'nin belirttiğine göre Kaderiyye'dendir.

[229] Meratibu'l-İcma, 15

[230] El-Fasl, 2/265'den

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* buna ve riddet küfrü ile te'vil küfrünü eşit görenlerin hatasına dikkat çekerek şöyle der: "Fukahadan olan bir çok kişi, "kafirdir" denilen her kişi hakkında açık riddet hükümlerinin geçerli olduğunu zanneder. Dolayısıyla da miras bırakamama, mirastan pay alamama ve nikahının geçerli olmadığı gibi hükümleri, te'vil yolu ile tekfir ettikleri kişiler için de uygularlar. Halbuki işin doğrusu böyle değildir."

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, sahabenin Haruriyye ehlini tekfir etmediklerini belirttikten sonra şöyle devam eder: "Alimler, bid'at ve heva ehlinin tekfiri ve bunların ebedi cenenemlik olup olmadıkları konusunda ihtilaf etmişlerdir. Bu konuda kendisinden iki görüş nakledilmeyen imam yok gibidir. Malik, Ahmed, Şafii ve diğerleri de kendisinden iki görüş nakledilen bu imamlar arasındadır. Bu imamların tabilerinden olan bazıları ise, onların bu ihtilaflarını bütün bid'at ehli ve onların her birinin ebedi cehennemlik oldukları şeklinde uyguladılar. Öyle ki bid'atçı olduğuna inandıkları herkesi muayyen olarak ebedi cehennemlik yaptılar. Halbuki bu çok büyük bir hatadır. Bunun yanında bazıları da, ilhad, ta'dil ve ittihad ehlinin görüşlerini sergilemiş olsalar bile, bid'at ve heva ehlinden olan hiç kimsenin tekfir edilemeyeceğini söylediler.

Bu konuda işin doğrusu şudur: "Allah konuşmaz ve ahirette görülmez diyen Cehmiyye'nin sözlerinden olan bazı şeyler küfür olabilir, ancak bazı insanlar için bunun küfür olduğu açık olmayabilir. Bu durumda tekfir hükmü mutlak olarak, kişinin söylediği söze uygulanır. Selef'in, "Kur'an mahluktur, diyen kafir olur, ahirette Allah görülmez, diyen kafir olur" şeklindeki sözlerinin tamamı bu kabildendir. Kendisine hüccet ikamesi yapılıncaya kadar muayyen bir kişinin tekfirinden kaçınılır."[231]

Şeyhu'l-İslam'ın *Rahimehullah*, Te'vil küfrü veya açıklamaya muhtaç olan kapalı konulardaki küfür ile Yahudi, Hristiyan ve küfürleri bu iki taifeden daha şiddetli olan ittihadiyye fırkasının açık olan küfürleri arasında nasıl ayırım yaptığına dikkat edilmelidir. Burada iki tarafın eşit olarak değerlendirilmesine ve te'vil ehlinden olan bir kişinin muayyen olarak gerekli tafsilata inilmeden tekfir edilmesinin kötülüğüne işaret etmektedir. Aynı zamanda açık küfür ehli hakkında uygulanması gereken tekfir hükmü konusunda gevşek davrananlara da işaret edilmektedir. Bu meselede hak olan ise, delile uygun olandır. Yoksa ne aşırıların ve ne de gevşek davrananların yaptığı doğru değildir.

Yahudi ve Hristiyanları, Rafızilere tercih eden kişinin durumu hakkında sorulması üzerine Şeyhu'l-İslam *Rahimehullah* şu cevabı vermektedir:

---

[231] Mecmuu'l-Fetava, 7/375-377

"Hamd Allah'a mahsustur. Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* getirdiklerine iman eden herkes, onu inkar eden herkesten daha iyidir. İman eden kişi de bid'atın bazı çeşitleri bulunuyor olsa da bu böyledir. Bu bid'atın, Hariciler, Şia, Mürcie, Kaderiyye ve diğerlerinin bid'atlarından olması farketmez. Şüphesiz Yahudiler ve Hristiyanlar kafirdir. Bunların küfrü, İslam dininden zorunlu olarak bilinen bir küfürdür. Bid'atçı ise, kendisinin Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* muvafık hareket ettiğine ve aykırı düşmediğine inanıyorsa, bundan dolayı kafir olmaz. Kafir sayılsa bile, onun küfrü Rasulullah'ı *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yalanlayanın küfrü gibi değildir."[232]

Sonuç olarak; te'vil küfrü ile içerisinde İslam'dan çıkarak başka bir dine geçmenin ve İslam'dan uzaklaşmanın bulunduğu riddet küfrünü veya dinden zorunlu olarak bilinen açık bir küfrü eşit görmek ve özellikle de, te'vilden dolayı tekfir edilen kişiyi, mümteni' konumdaki tağut ve mürtedler ile eşit değerlendirmek doğru değildir. Dolayısıyla te'vil küfrünün sahibine, istitabe uygulamadan ve hüccet ikamesi yapılmadan önce tekfir hükmünün sonuçları uygulanmamalıdır.[233] Çünkü böyle bir şey, namaz kılan muvahhid Müslümanların kan, mal ve ırzlarının heder olmasına yol açmaktadır. Bunun da Müslümanlar için ne kadar tehlikeli ve zararlı olduğunu Allahu Teala bilir.

Şevkani *Rahimehullah*, "Hadaiku'l-Ezhar" isimli kitabın müellifinin "Hangi yönden olursa olsun, harp ehli ve mürtedin cezası ölümdür" sözüne ilişkin şöyle der: "Müellif, "hangi yönden olursa olsun" derken, te'vil küfrünü, ıstılahi olarak riddet manasına dahil etmeyi amaçlamıştır. Bu ise, bağışlanamayacak kadar büyük bir hatadır. Böyle bir şey doğru olsaydı, yeryüzündeki bütün Müslümanlar mürted olurdu. Çünkü dört mezhep ehli Eş'ari ve Maturidi olup Mutezile ve tabilerini tekfir ederler, Mutezile ise onları tekfir eder. Halbuki bütün bunlar kovulmuş şeytanın kışkırtması, aşırı taassubun ve büyük anlayışsızlığın belirtileridir."[234]

Şevkani *Rahimehullah*, aynı müellifin "Te'vilci de mürted gibidir" sözü hakkında ise şöyle der: "İşte burada şunu derim ki; dinde aşırılığın, Kur'an,

---

[232] Mecmuu'l-Fetava, 35/122, Es-Sarimu'l-Meslul kitabından da mücerred irtidat ile diğer irtidat çeşidi arasında ayırım yaptığını aktarmıştık.

[233] Bu ayarımın önemli bir çok sonucu bulunmaktadır. Günümüzün musibetlerinden haberdar olan bir kişinin buna dikkat etmesi gerekir. Mürted olanın kestiği ile te'vil yolu ile tekfir edilenin kestiği hayvanın eti arasında ayırım yapmak gibi. Çünkü te'vil yolu ile kafir olduğu söylenen kişi hala bizim gibi namazı kılmakta, kıblemize yönelmekte ve kestiğimizi yemektedir. Aynı şekilde şahitliği, haberleri ve bid'at dışında rivayeti kabul edilmektedir. Bunların ayrıntıları yerinde belirtilmiştir.

[234] Es-Seylu'l-Carrar, 4/373

sünnet, burhan ve Allahu Teala'nın bildirmesi olmadan, Müslümanların birbirini tekfir etme cinayetine varması karşısında gözyaşı dökülür ve hem İslam'a hem de Müslümanlara ağıt yakılır. Dinde aşırılık ve taassub kazanları kaynayınca ve şeytan Müslümanları birbirine düşürmeyi başarınca, havadaki toz ve çöldeki serap gibi olan basit şeyler yüzünden, hevaları onlara birbirlerini tekfir etmelerini telkin etti. Müslümanların hiçbir şekilde uğramadığı bu musibet karşısında Allahu Teala'nın Müslümanların yardımına koşmasını istemekten başka ne söylenebilir! Bütün bunlar karşısında Allahu Teala'nın murakebesinden bir eser bulunan, İslami gayretten bir nasibi olan ve bu dini anlayan herkes bilir ki Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* İslam'ın hakikati sorulduğunda şöyle buyurmuştur: "İslam, namazı kılmak, zekatı vermek, Allah'ın evini hac etmek, Ramazan orucunu tutmak ve Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet etmektir." Bu anlamdaki hadisler mütevatirdir. Kim olursa olsun bunu kabul etmeyenlerin aksine, bu beş temeli yerine getiren ve gerektiği gibi işleyen kişi Müslümandır. Kim buna aykırı olarak değersiz sözler, yanlış bilgiler ve cahilce şeyler öne sürerse, onları yüzüne çal ve 'Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* burhanı senin bu sayıkladıklarından önde gelir' de. Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sözü karşısında bütün sözleri bırak! Dininden emin olan kişi, macera arayan kişi gibi değildir."[235]

[235] Es-Seylu'l-Carrar, 4/584

-30-

KÜFÜR OLAN BİD'ATLAR İLE, MASİYET VE FURU' TÜRÜNDEN OLAN BİD'ATLAR ARASINDA AYIRIM YAPMAMAK

Tekfirde yapılan hatalardan biri de, küfür olan bid'atlar ile, masiyet ve furu' türünden olan bid'atlar arasında ayırım yapmamak ve masiyet türünden olan bid'at sahiplerine de kafir muamelesi yapmaktır.

Hamaset sahiplerinden birçoğu kendi hasım ve muhaliflerini bid'at ehlinden saymakta, alimlerin Cehmiyye, Rafıziler ve benzerlerinden küfür olan bid'at ehli için kullandıkları terimleri, muhalifleri için de kullanmakta, onlarla her türlü ilişkiyi kesmeyi, selam vermemeyi ve dışlanmaları gerektiğini savunmakta ve arkalarında namaz kılmayı yasaklamaktadırlar. Bunlardan bazıları günahkar Müslümanları da bu kapsama sokmakta ve hepsine küfür olan bid'at sahipleri ve hatta mümteni' mürted muamelesi yapmaktadır. Allahu Teala'nın dinine karşı savaşan tağutların destekçilerine karşı yapılması gereken muamelenin neredeyse aynısını muhaliflerinden olan Müslümanlara karşı da uygulamaktadırlar. Kafirlerden uzaklaştıkları gibi Müslümanlardan da uzaklaşmakta, Müslümanlar hakkında Allahu Teala'nın ölçülerini çiğnemekte, dokunulmazlıklarını ihlal etmekte ve İslam'ın onlara tanıdığı hakları daraltmaktadırlar. Halbuki tamamen uzaklaşma (el-bera) ancak kafirlere karşı uygulanacak bir muameledir. Günahkar Müslüman hakkında ise, uygulanması gereken muamele sadece onların günahlarından beri olmaktır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Sana uyan mü'minlere kanadını indir. Şayet sana karşı gelirlerse de ki: Ben sizin yaptıklarınızdan muhakkak ki uzağım."[236]

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Halid bin Velid'in *Radıyallahu Anhu*, Beni Cuzeyme'den alınan ve "Eslamna (Müslüman olduk)" diyemeyip, aynı manayı kastederek "Sabana" diyen esirleri öldürdüğü kendisine haber verilmesi üzerine şöyle buyurmuştur: "Allah'ım, Halid'in yaptığından beriyim."[237] Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Allah'ım, Halid'ten beri-

---

[236] 26 Şuara/216

[237] Buhari, Kitabu'l-Meğazi

yim" dememiştir. Bu mananın altında birçok önemli incelikler bulunmaktadır.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, kendilerinden daha üstün konumdaki ilim ehlinin dahi hata yapabildikleri bazı konularda yanılan zümrelerin tekfir edilmesine karşı çıkmış ve bu zümreler gerçekten bid'at sahipleri de olsalar, onlara kafir muamelesi yapılmasını şiddetle eleştirmiş, bu tür zümreleri tekfir eden veya onlara kafir muamalesi yapanların bid'atının, bunların bidatlarından daha büyük olabileceğini belirterek şöyle demiştir:

"Bu nedenle selef, muhalif konumda olsalar dahi birbirine din dostluğunda bulunmuş ve kafirlere yapılan düşmanlık gibi bir muamelede bulunmamışlardır. Onlar, birbirinin şahitliğini kabul eder, birbirinden ilim öğrenir, karşılıklı miras ve evlenme hukukunu yerine getirir ve birbirlerine Müslüman muamelesi yaparlardı."[238]

Keşke günümüz hamaset sahiplerinde de durum bu şekilde olsaydı. Ne yazık ki onlar, kararlaştırdıkları bu haksız muamelelere riayet etmeyen kendi arkadaşlarına bile aynı şekilde davranmaktadırlar. Bu arkadaşlarını da bid'at ehli olarak nitelemekte ve onlarla her türlü ilişkiyi kesmektedirler. Onların bu tutumları, "kafiri tekfir etmeyen kafirdir" diyen ve bu ilke üzerinde zincirleme olarak bir çok kişinin kafir olduğunu söyleyen aşırı tekfircilerin yaptığına benzemektedir.

Bunlardan bazıları bu söylediklerini doğrulamak maksadı ile bu iddialarına ilim ehlinin sözleri ile yama yaparlar. Kahtani'nin Nuniyye'sinde söylediği "Bid'atçı, bid'atçı ile oturur kalkar, külün altında ise közler tutuşur" gibi sözler onların kendi iddialarına yama olarak kullandıkları sözlerdendir. Selef bu sözleri ile küfür olan bid'at ve heva sahipleriyle oturup kalkmaktan sakındırmıştır. Ancak bunlar, şer'i birer delil niteliğinde olmayan bu sözleri, ısrarla günahkar Müslümanlar hakkında uygularlar ve herkesten de aynı tutum içerisinde olmalarını isterler. Bu tutum içerisinde olmayanları da, muhalifleri kategorisine ilave ederek bütün dokunulmazlıklarını mübah kılarlar.

Maalesef, bu fikrî terör ve bağnazlık yaygınlaşmış ve muhalifleri konumundaki insanlar için bir baskı halini almıştır. Bu hata, davetçiler arasında da yayılmış ve bazıları bid'at ve bid'atçı gibi sıfatları kullanmakta ölçüyü kaçırmışlardır. İnsanlar birbirleriyle olan ilişkilerini kesmiş, birbirlerine karşı alçak gönüllü olmayı unutmuştur. Hatta fazilet sahibi kişilerden biri kardeşlerinin kendisini terkettiklerinden, kendisine haksızlık yaptıklarından ve kendisi ile selamı dahi kestiklerinden yakınmıştı. Bu yaptıklarının sebebinin ise,

---

[238] Mecmuu'l-Fetava, 3/176, Daru İbn-i hazm baskısı

günahkar bazı kişilere zaman zaman uğramasının, onları aydınlatıp davet etmesinin ve batıl şeylerini kendilerine göstermeye çalışmasının olduğunu söyledi. Halbuki bu günahkar insanlar pişmanlık duyduklarını, tevbe edeceklerini söylemekte ve inat göstermemektedirler. Ancak şehvet ve kötü arkadaş onları perişan etmektedir. Bunların, kendilerine sabredecek, onları düzeltecek ve şeytanın musallat olmasını kolaylaştıran kötü arkadaşlara teslim etmeyecek kişilere ihtiyacı bulunmaktadır. Yoksa onları terkedecek kişilere değil.

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, ashabının en hayırlılarından olan üç kişi ile, Tebuk Seferi'ne katılmamaları nedeni ile ilişkiyi kesmiş, ancak imanı zayıf olan kişilere karşı böyle bir uygulamada bulunmamıştır. Dolayısıyla bu içtihadi bir mesele olup, davetçi, maslahatı kendi içtihadı ile belirler. Davetçinin, bu tür durumlarda, önceden belirlenmiş olan muayyen bir içtihad veya tercihe bağımlı kalması doğru olmaz. İnsanları sapık ve bid'atçı saymak, onlara düşman kesilmek gibi baskı üsluplarından birini uygulamak bir yana, kimseyi onlardan ilişkiyi kesmeye zorlamak doğru değildir.

Fasık veya masiyet sahibi olan kişilere karşı, dalalet içerisinde olan sapık heva sahipleri veya küfür olan bid'at ehline yapılan muamelenin aynısı ile muamelede bulunmak ve baskı uygulama iddiası ile gerekli açıklama ve nasihatta bulunmadan onlardan ilişkiyi koparmak doğru olmaz. Bu hatayı işleyenler, belki de hırçın mizaçlarına uygun geldiği için veya Allahu Teala'ya yapılan davette sabırsız ve dayanıksız oldukları için bu şekilde davranmaktadırlar.

Bu alanda ifrat ve tefrit içerisinde olan insanlar bulunmaktadır. Bir kesim şirk ve küfür erleri olan Allahu Teala'nın düşmanlarına yalakalık yaparak, muvahhidlerin davetteki katı üslubunu bahane edip, Müslümanlara göstermedikleri yumuşak muameleyi onlara uygulamaktadırlar.

Bunların tam zıddı olan kesim ise, bazen tekfir etmek, bazen de katı ve kaba davranmak, sapık ve bid'atçı saymak ve ilişkileri kesmek suretiyle kendilerine muhalif olanları, tekfir ettikleri şirk askerleriyle eşit saymışlardır. Hatta bunlardan öyleleri bulunmaktadır ki, tekfir ettikleri şirk askerlerine gösterdikleri yumuşak davranma, hikmetli ve güzel öğüt verme gibi muameleleri, kendilerine muhalif olan ve aynı yoldan gitmeyi kabul etmeyen hasımlarına veya masiyet sahibi Müslümanlara göstermemektedirler. Oysa ki bu davranış, şeriatın ölçüleriyle zaptedilmez ise, sahibinin, putperestleri bırakıp Müslümanlarla savaşan Haricilere katılmasından endişe edilir.

Durum olarak daha kötü ve yol olarak daha sapık olan ise günümüz Cehmiyye ve Mürcie çömezlerinin tavrıdır. Bunlar davetçilere dillerini ve

kalemlerini musallat etmiş, muvahhidlere savaş açmış ve mücahidlere düşmanlık bayrağını yükseltmişlerdir. Halbuki bunlar aynı zamanda tağutları savunmak için ellerinden geleni yapmakta, onların eşiklerinde debelenmekte ve kendilerini, bu tağutların kucaklarına atmaktadırlar.

Halbuki hak, orta yoldur ve ne ifrata kaçanların ifratı, ne de tefrite kaçanların tefritinde değildir. İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'e mensup olan kelam ehlinden çoğunun durumunu ve sünnete kendilerinden daha uzak olan fırkalara cevap verirken ölçüyü kaçırdıklarını, bazen haksızlık yaparak büyük bir bid'atı ve batılı red edebilmek için, ondan daha küçük bir bid'atı ve batılı işlediklerini belirterek şöyle der:

"Bunlar gibi olanlar, bu tür bid'atlarını, Müslümanların cemaatini böldükleri, dostluk ve düşmanlıklarını üzerine bina ettikleri bir akide haline getirmedikleri sürece hataya düşmüş kişiler olarak kabul edilirler. Allahu Teala bu tür şeylerde mü'minlerin hatalarını bağışlar. Ümmetin selef ve imamlarından birçok kişi bu hataya düşmüştür. Bu tür hatalara düşmüş olanların, içtihad ederek söyledikleri öyle görüşleri vardır ki Kitap ve Sünnet'e aykırıdır. Ancak bu tür hatalar, kendisine muvafakat edene dostluk gösteren ve kendisine muhalefet eden her kişiyi fasık veya kafir olmakla suçlayarak düşmanlık yapan ve Müslümanların cemaatini bölen, tefrika ve ihtilaf ehlinden olan kişilerin işledikleri seviyesinde değildir."[239]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, bu sözlerinin hemen ardından Hariciler hakkında bahseder. Çünkü sözünde aktardığı bu sıfatlar, özellikle Haricilerin niteliklerindendir. Bu nedenle, bu davetçilerin bağnazlığı o dereceye varmıştır ki; kafir, müşrik, tağut ve tağutların destekçileri olanlar ile, masiyet sahibi olan Müslümanlar arasında ayırım yapmamakta ve küfür olan bid'atlar ile küfür olmayan bid'atları birbirine karıştırmaktadırlar. Bu ise, davetin düşmanları olan insanların eline, Haricilerin yaptıkları gibi bütün insanların mutlak olarak tekfir edildiğini kanıtlamaları ve dolayısıyla da davet ve davetçileri kötülemeleri açısından büyük fırsatlar vermektedir. Çünkü maalesef, bu davetçilerin mümteni' olan kafirlere olan muameleleri ile fasık yahut te'vil ehlinden olan muvahhidlere olan muameleleri arasında bir fark görmemektedirler.

Hapishanede beni ziyaret eden gençlerden bazıları, bana kendilerine yapılan bazı haksızlıklar hakkında yakınmıştı. Bu gençler, Allahu Teala'nın isim ve sıfatları konusunda Eş'arilerin görüşlerine yakın bazı te'villerde bulunma ile suçlanmışlar. Bu gençlerden biri bana, Tevhid davetine mensup bir takım kişilerin kendilerine haksızlık yaptığını, kendilerinden ilişkiyi kes-

---

[239] Mecmuu'l-Fetava, 3/217

mede ölçüyü kaçırdıklarını, bu türden bir takım te'villeri bulunsa da, bunlarla meşgul olmadıklarını ve gündeme getirmediklerini, esas işlerinin Tevhid'e davet ve gençleri tağutlardan beri durmaları üzere yetiştirmek olduğunu, bundan dolayı Allahu Teala'nın düşmanlarının yakalarını bırakmadıklarını ve onlara karşı hoşgörülü davranmadıklarını, Tevhid'e çağıran ve tağuta düşmanlık yapan herkes gibi kendilerinin de, bu tağutların askerleri tarafından takip edildiklerini, kendilerine bu askerler tarafından baskı yapıldığını ve tutuklandıklarını, buna rağmen kendileri hakkında aşırıya kaçan bu kişilere yaranamadıklarını anlattılar. Tağutlara düşman ve onlardan beri olmanın kendilerine nisbet edilen bu tür te'villerden çok daha önemli olduğunu onlara izah edemediklerini, aralarındaki bu sorunu bağnazlık ve bühtan ile değil, delil ve bürhan ile çözmek gerektiğini kabul ettiremediklerini söyledi. Kendilerine yapılan bu muamelenin hala devam ettiğini, hiçbir açıklama ve nasihatta bulunulmadan kendileri hakkında gıybet edilmesini helal gördüklerini ve Allahu Teala'nın düşmanlarının eline fırsat verildiğini anlattı. Allahu Teala'nın düşmanlarının kendilerini tutukladıkları zaman saflar arasında nifak çıkarmak ve tağutların kendilerini istihbarat elemanı olarak kullanmak istedikleri ile suçlandıklarını, haksızlıkta bulunan bu kişilerin kendileri ile ilişkileri kesip selam bile vermediklerini ve kafir olduklarına karar verdikleri tağutların destekçilerine yapılan muamelenin aynısı ile kendilerine muamelede bulunduklarını haber verdi.

Bu genç Allahu Teala'nın düşmanlarının oyunlarına gelmemiş ve tuzaklarına düşmemiş ise, acaba diğer bütün gençler bu seviyede midir? Bu davetçilerin bağnaz ve sert tutumları nedeni ile, bunlar içerisinde tağutların kucağına düşebilme ihtimali olanlar yok mudur? Acaba bu gençlerden her biri, kendisine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve diğer Müslümanlar tarafından konuşma boykotu uygulanması üzerine Ğassan hükümdarının bir mektup göndererek yönetimine sığınabileceğini teklif ettiği Kab bin Malik'in olayını hatırlayabilecek ve kendisini zarardan koruyabilecek durumda mıdır? Acaba bu gençler, Kab'ın *Radıyallahu Anhu*, hükümdarın mektubunu ateşe attığı gibi, tağutların zararlarından korunmak için tekliflerini yüzlerine vuracak bilinçte midir?

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve ashabının, daru'l-İslam'da boykot ettikleri üç Müslümanın durumu ile bu gençlerin durumunun aynı olmadığını, bugün Müslümanların mustaz'af durumda olduklarını ve halkın imanının o üç sahabenin imanı derecesinde bulunmadığını göz önünde bulundurmamız gerekmez mi? Bu nedenledir ki, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, imanı zayıf olup Tebük Seferi'ne katılmayan diğerlerine böyle bir muamelede bulunmamış, kendisine beyan ettikleri özürlerini kabul etmiş-

tir.[240] Bu konuda aşırıya kaçanların çoğu, işte bu kavrayış ve anlayıştan yoksun olmaları sebebiyle Allahu Teala'nın düşmanlarının gözlerini aydın etmişlerdir.

Mutezile'den olanlar geçmişte, mezheplerini Haricilerinden ayırmak maksadı ile dinden çıkmamış olan fasık kişinin tekfir edilmemesi yönünde görüş bildirdiler. Bu kişiye kafir ismini vermediklerini, ancak Müslüman olduğunu da söylemediklerini ve bu kişinin İslam ve küfür arasında olduğunu (menzile beyne'l-menzileteyn) uydurdular. Bu fasığın akibeti konusunda ise Hariciler ile aynı görüşü paylaşmaya devam ettiler ve bu kişinin ebedi cehennemlik olduğunu bildirdiler. Peki tekfir ederek ebedi cehennemlik olduğuna hükmettikten sonra, bu kelime oyunlarının o fasık kişiye olan faydası nedir?

Günümüzde aşırıya kaçmış olanların çoğu da Haricilerin ve Mutezilenin mezhebini bilmekte ve onlardan beri olduklarını söylemektedir. Hasımlarını tekfir etmediklerini, onları İslam ve küfür arasında bir yere de koymadıklarını, aksine Müslüman olduklarına hükmettiklerini, ancak onları bid'at ve masiyet sahibi olarak gördüklerini söylerler. Buna rağmen, hasımlarına müşrik ve kafirlere karşı yapılan muamelenin aynısını uygularlar. Dolayısıyla isimlendirme ve hükümde Ehl-i Sünnet'e muvafakat ederler, ancak dünyevi muamelede Hariciler ve benzerleri gibi davranırlar. Bu yeni bir bid'at mıdır, yoksa düşmanlık insanların gözlerini kör ederek onları saptırmakta mıdır?

Bilindiği gibi uygulanan bu dünyevi muamelenin insanlara olan zararı, Mutezilenin vermiş olduğu uhrevi hükümden çok daha fazla ve şiddetlidir. Çünkü ne Mutezile ve ne de bir başkası, insanlar hakkında verdikleri hükümleri, ahirette onlara uygulama imkanına sahip değildir. Onların verdikleri bu hüküm sadece itikadi bir mesele niteliğindedir. Ancak aşırıya kaçanların fasık Müslümanlara yaptıkları muamele böyle değildir. Onlar dünyada insanlara bu şekilde ceza vermekte ve uygulamaktadırlar.

İşin daha da kötüsü, bu muamelenin zararı sadece ilişkiyi kesme, selam vermeme, iftira, baskı ve hakların daraltılması ile kalmamakta ve bazı yerlerde Müslümanların kanlarının dökülmesine kadar varmaktadır. Hata içerisinde olan bu kişilerden bazıları, bid'at ehli olduğunu söyledikleri hasımlarının kanını bütün dünyanın gözü önünde dökmüştür. Böylece

---

[240] Kab bin Malik hadisi için bakınız: Buhari, Kitabu'l-Meğazi. İbn-i Hacer'in bu hadis ile ilgili açıklamaları için ise Fethu'l-Bari'nin "Din yönünden kuvvetli ve zayıf kişileri boykot etmede ayırım yapmak" bölümüne bakınız. İbn-i Teymiye El-Fetava, 28/115'de bununla ilgili olarak güzel açıklamalarda bulunmuştur. Bizim de, bu konu ile ilgili olarak, Sevaka Hapishanesi'nde kaleme aldığımız bir risale vardır.

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* "Benden sonra birbirinin boynunu vuran kafirler olmayın"[241] buyararak sakındırdığı işi yapmışlardır.

Halbuki her iki taraf da Allahu Teala'nın düşmanlarının pençesinde ezilmiş ve takibat altındadır. Ne devletleri, ne de güç ve iktidarları vardır. Bir de bunların devletleri olsa acaba neler yaparlardı?

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Müslüman taifelerden birinin diğerini tekfir etmesi, kan ve mallarını helal görmesi en çirkin bid'atlardandır. Bu konuda şöyle denir: Bu durum bid'atçının ekinidir. Halbuki bu, iki yönden çok sakıncalıdır:

Birincisi: Tekfir edilen fırkanın iddia edilen bid'atı, tekfir eden fırkanın işlediği bid'attan daha küçük olabilir. Yani tekfir eden fırkanın bid'atı daha büyük, daha çirkin ve daha zararlı olabilir. Birbirlerini tekfir eden bid'at ehlinin çoğunun durumu budur. Şayet bid'atçı tekfir edilecekse, her iki tarafın da kafir olması gerekir. Tekfir edilmeyecekse, her iki taraf da tekfir edilmez. Çünkü her iki taraf aynı şekilde bid'atçıdır ve belki de bid'atları aynı seviyededir. Taifelerden birinin hasımlarını tekfir ederken kendi mensuplarını tekfir etmemesi, cehalet ve haksızlıktır. İşte bunlar, Allahu Teala'nın haklarında şöyle buyurduğu kimselerdir: "Dinlerini parça parça edip, gruplara ayrılanlar var ya, senin onlarla hiçbir ilişkin yoktur."[242]

İkincisi: Bu iki taifeden sadece birinin bid'atçı olduğu varsayılsa bile, diğer taifenin, Ehl-i Sünnet'in görüşünde hata eden herkesi tekfir etmeye hakkı yoktur..."[243] Şeyhu'l-İslam *Rahimehullah*, bunları aktardıktan sonra, Müslümanların hatalarından dolayı mazur görülmeleri gerektiğini deliller ile izah etmektedir. Bunu önceki konularda aktarmıştık.

Yine yukarıda izah ettiğimiz gibi, alimlerin te'vil kafirleri olarak isimlendirdikleri, yani kişiyi küfre götüren bid'at sahipleri ile açık bir riddet ile mürted olan kişinin arasında ayırım yapılması gerekir. Her iki tarafı kendilerine uygulanacak muamelede, istitabede, tekfir hükmünü muayyen bir kişiye indirgemede ve dokunulmazlarının helal kılınmasında eşit tutmak doğru değildir. Kaldı ki mücerred riddet suçu işleyen kişi ile riddet suçunda ileriye giden kişi arasında, istitabenin uygulanması konusunda da fark bulunmaktadır. Durum böyle iken, bid'atları, mücerred veya daha ileri derecede bir riddet derecesine varması bir yana, küfür derecesine bile varmayan insanlar hakkında nasıl böyle hüküm verilebilir ki!

---

[241] Buhari

[242] 6 En'am/159

[243] Mecmuu'l-Fetava, 7/417

Bid'at ehli oldukları gerekçesiyle Müslüman kardeşlerinin kanını döken bu kişilere karşı alimlerin tepkisi şiddetli olunca, selefin bid'at ehline karşı amansız tavrına ve onlar hakkında kullandıkları kimi ifadelere sığındılar. İbn-i Teymiye'nin hulul (yaratanın, yaratılan suretinde bulunabilmesi) ve ittihadçıların elebaşılarını kötüleyen, onlarla mücadele edilmesi, cihad edilmesi ve onların söylemlerini savunanlarının şiddetle cezalandırılması gerektiğini, bunların zararlarının Moğollardan, eşkiyalardan, hırsızlardan, halkın mallarına musallat olanlardan ve İslam dininden çıkanlardan daha büyük olduğunu belirten bazı ifadelerini naklettiler. Kendilerinin bid'atçı olarak nitelendirdikleri kişilerin, bu sayılanlardan daha zararlı ve kötü olduklarını, çünkü İslam dinine büyük zararlar verdiklerini öne sürdüler ve bütün bunları hasımlarını öldürmeyi meşru göstermek için yaptılar.

Günümüzde Müslümanlar arasındaki husumetlerde, insaf nadir olarak bulunduğu için İbn-i Teymiye'nin bu sözlerine sığınanlar, onun bu sözlerinin, İslam ve Müslümanlar için Yahudi, Hristiyan ve küfrün önderleri olan Firavun ve benzerlerinden daha kötü olduğunu söylediği hulul ve ittihadçılar hakkında olduğunu açıklamadılar. İbn-i Teymiye'ye ait olan şu sözleri aktarmak ile yetindiler: "Onların liderleri küfür önderleridir, öldürülmeleri gerekir, tevbe etmeden önce ele geçirilirler ise hiçbirinin tevbesi kabul edilmez. Çünkü bunlar Müslüman görünüp zındık olanlarınkinden daha büyük bir küfür ile kafir olanlardır. Onlar İslam dinine aykırı olan sözlerinin bilincinde ve farkındadırlar. Onlara mensup olan, onları savunan, öven, kitaplarına değer veren, onlara yardım ve destek verdiği bilinen veya onların aleyhine konuşmaktan nefret eden ve onları mazur göstermeye çalışan herkesin cezalandırılması gerekir.." "Halbuki bu tür mazeretleri ancak cahil veya münafık olanlar ileri sürebilir. Hatta onların durumunu bilip, onlarla mücadele konusunda yardımcı olmayan herkesin de cezalandırılması gerekir. Çünkü bunlar ile yapılacak savaş, akılları ve dinleri bozmaları nedeni ile en önemli vaciplerdendir."

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* bu sözlerinin sonunda şöyle demektedir: "Bunların dine olan zararları, yolkesen ve insanların mallarını alıp yağmalayan, ama onların dinine dokunmayan Moğolların yaptığı gibi, Müslümanların dinlerine dokunmayarak, sadece dünyalarını ifsad edenlerin zararından daha büyüktür. Onları tanımayanlar, onların ne derece tehlikeli olduklarını bilmezler. Onların sapıklığı ve saptırmaları, anlatılamayacak kadar büyüktür. Bunlar Karamati Batiniyyeleri'nden farksızdırlar."[244]

Aşırıya kaçan bu kişilere yavaş olmalarını tavsiye ediyorum. Bir meseleyi delillendirme (istidlal) bu şekilde yapılmaz. İbn-i Teymiye'nin sözünü

[244] Mecmuu'l-Fetava, 2/131-132

ettiği bu kişiler nerede, furu'dan olan bazı meselelerde fasıklık yapan ve muhalefet eden günahkar insanlar nerede?! Dolayısıyla hüküm verirken ve isimlendirme yapılırken, mutlaka ayırım yapılması gerekir. Eksikleri bulunsa ve günah işleseler de, İman dairesinde kaldıkları sürece, Rahman'ın dostları ile şeytanın dostları olan kafir ve mürtedler arasında, gerek dostluk (vela) konusunda ve gerekse uygulanacak muamele konusunda ayırım yapılması gereklidir.

Husumet sebebiyle haksızlık yapılarak, iki tarafı birbirine karıştırmaktan şiddetle sakınmak gerekir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Ölçeği tam ölçün, eksiltenlerden olmayın. Doğru terazi ile tartın"[245], "Hilekarlara yazıklar olsun."[246]

Allahu Teala bereketini artırsın, İbn-i Teymiye'nin Fetava'larında çok güzel tesbitler bulunmaktadır. Bu tespit ve değerlendirmeleri, hasımlarına karşı taşıdığı insaftan kaynaklanmaktadır. Ona muhalif olanların bu insafa sahip oldukları ne yazık ki çok nadirdir. Özellikle bugünkü husumetlerde bu insafı görmemiz çok zordur. O, bu insaf tablolarının birinde şöyle demektedir:

"Bid'at ehlinden olan kimileri, hem zahiri ve hem de batıni imana sahip olmakla beraber haksızlık ve cehaletlerinden dolayı sünnetler konusunda hata etmiş olabilirler. Böyleleri münafık veya kafir değildir. Bu kişiler zulüm ve haksızlığı sebebiyle masiyet sahibi veya fasık da olabilirler. Ya da yapmış oldukları te'villerinde hataya düşmüş ve bu hataları da bağışlanmış olabilir. Bütün bunlarla beraber İman ve takva derecesine göre Allahu Teala'ya dostluğu ve imanı da bulunabilir."[247]

---

[245] 26 Şuara/181-182

[246] 83 Mutaffifin/1

[247] Mecmuu'l-Fetava, 3/220

-31-

TAĞUTLARI TEKFİR ETMEYEN HERKESİ TEKFİR ETMEK

Tağutları tekfir etmemeye binaen Tevhid'in gerçekleştirilmediği iddiası ile, tağutları tekfir etmeyen herkesi tekfir etmek de bu meselede yapılan önemli hatalardan biridir. Şüphesiz tağutları tekfir etmek, Tevhid'in şartı ve yarısıdır. Tağutu tekfir etmeyen kişi, kopması mümkün olmayan sağlam ipe sarılmamış ve böylece helak olan kafirler zümresinden olmuş olur. Allahu Teala şöyle buyurur: "O halde kim tağutu inkar edip Allah'a iman ederse, sağlam kulpa yapışmıştır ki o hiçbir zaman kopmaz."[248]

Ancak tağutu tekfir etmek, onu inkar etmenin sıhhatinin şartlarından bir şart mıdır? Diğer bir mana ile; Müslüman görünmesi, namaz kılması ve ibadet etmesi gibi davranışlarına aldanarak veya cehalet sebebi ile tağutu tekfir etmeyen bir Müslüman, tağutu tekfir etmemesi sebebi ile kafir midir?

Biz burada, tağutları tekfir etmenin önemi üzerinde durmadığımız gibi, bunun ihmal edilmesine veya bunun öğretilmesinin terkedilmesine de davet etmiyoruz. Birtakım kişiler bizim söylediklerimizi bu şekilde anlamak veya böyle göstermek isteyebilir. Asla! Bizi ve yazdıklarımızı bilen herkes bu konu üzerinde ne kadar önemle durduğumuzu bilir. Zaten bizim yazdıklarımız sadece bu mesele ve bu meselenin etrafındaki konular ile ilgilidir.

Bizim yapmak istediğimiz sadece bu işin usulünü, kuralını ve ölçüsünü belirlemek, delillerini ortaya koymaya çalışmaktır. Hamasi genellemeler, hakkın ortaya çıkması konusunda bir şey veremezler. Susamış kişinin su sandığı, ama yanına geldiğinde su değil, zehir bulduğu hamasi sözlere ve genellemelere ihtiyacımız yoktur. Tağutun tekfir edilmesini, onların inkar edilmesi konusunda şart olarak gören bazıları, günümüz alimlerinin bazı genellemeleri dışında bu söyledikleri ile ilgili hiçbir delil gösteremezler. Bu kişiler alimlerin sözlerinden yararlanırlar. Ancak alimlerin sözleri delil olmayıp, delillendirilmesi gerekenlerdendir.

Şevkani *Rahimehullah* şöyle der: "Şartın yokluğu, kendisi hakkında şart koşulanın (meşrut) yokluğunda etkili olur. Ancak şartın varlığı, kendisi hakkında şart koşulanın varlığında etkili olmaz. Bununla birlikte şartın sabit olması, o şartın yokluğu halinde kendisi hakkında şart koşulanın da yoklu-

[248] 2 Bakara/256

ğuna delalet eden bir delil ile gerçekleşir. Bu ise kendisini ve sıhhatini nefyetmek için, "şöyle yapanın veya yapmayanın namazı olmaz" demek gibi açık bir ibare ile olur..." "Mücerred olarak gelen emirler, daha çok bir şeyin vacip olduğuna delalet eder. Vacip ise işleyenin sevap, terkedenin cezayı hak ettiği şeydir. Bu, her zaman, o vacibin şart olmasını (imanın aslından olan bir şart gibi) gerektirmez, sadece terkeden kişinin günahkar olmasını da gerektirebilir. Yokluğunun, yokluğu gerektirmesi sözkonusu değildir. Bu şekilde, o şeyin, bir şeyin olmamasını gerektirecek bir şart niteliğinde olduğuna dair delillendirme de bulunmak (istidlal) doğru olur. Bununla birlikte o şeyden dolayı meydana gelen nehyin yani geçersizliğin, o şeyin kendisi veya bir parçası sebebi ile olması gerekir."[249]

Şimdi soruyoruz; tağutların tekfir edilmesinin, tağuta ibadetten kaçınma ve onu inkar etmenin sıhhatinin şartı olduğuna dair, Allahu Teala'nın veya O'nun Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sözünde açık bir delil var mıdır? Tağuta ibadetten kaçınma ve onu inkar etmenin İslam'ın sıhhatinin şartı olduğuna dair ittifak bulunmaktadır. Tağutu reddetmek, ona ibadet etmeyi reddetmek, batıl din ve şeriatını reddetmek, ona dostlukta bulunmayı ve destek vermeyi reddetmek anlamında tağutu inkar, Müslümanın İslam'ının sahih olduğunu gösterir. Allahu Teala kullarını müjdeleyerek şöyle buyurmakadır: "Tağut'a kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır."[250]

Tağutlardan bazılarının durumunu bilmemesi veya tekfir edilmelerine şer'i bir engel bulunduğu zannıyla, onların küfrü kendisi için net olmadığından dolayı onları tekfir etmeyen, ancak tağutlara ibadet etmekten uzak duran ve Rab'lerine yönelen kişilere Allahu Teala'nın verdiği bu müjdeyi aşırıya kaçan bu insanlar hangi delil ile iptal edebilirler?! Bu genelleme konusunda aşırıya kaçanlardan bazılarıyla bir ara münakaşa ettim ve onlara aynı şeyi sordum. Kitap ve Sünnet'ten buna açıkça delalet eden bir tek delil gösteremediler. Delil olarak sadece Muhammed bin Abdulvehhab'ın şu sözlerine dayandıklarını söylediler:

"İslam dininin temeli ikidir: Birincisi; tek olan Allah'a ibadet etmeyi emretmek, buna teşvik etmek, buna göre dostlukta bulunmak ve terkedeni tekfir etmektir. Diğeri ise; Allahu Teala'ya kullukta şirkten sakındırmak, bunun cezasının ağır olduğunu söylemek ve bunu yapanları tekfir etmektir. Tevhid makamı ancak bununla tamam olur."

---

[249] Es-Seylu'l-Carrar, 1/157-158

[250] 39 Zümer/17

Bu gençler, şeyh Muhammed bin Abdulvehhab'ın *Rahimehullah*, "Allahu Teala'ya kullukta şirkten sakındırmak, bunun cezasının ağır olduğunu söylemek ve bunu yapanları tekfir etmektir" sözleri ile uçmaktadırlar. O'nun sözündeki "yapanları tekfir etmektir" ifadesini İslam dininin aslı ve dostluk ve düşmanlık akidesinin dayanağı haline getiriyorlar ve kendilerine göre bunu yapmayan veya bunda gevşeklik gösteren kişileri tekfir ediyorlar.

Halbuki şeyh Muhammed bin Abdulvehhab'ın sözlerinin sonundaki ifade çok açıktır ve bu sözü mutlak olarak söylemesi, İslam'ın asıllarından, gereklerinden ve vaciplerinden olan ve ayrı ayrı değerlendirilmesi gereken bu şeyleri genel olarak topladığını beyan etmektedir. Yukarıda aktardığımız sözünün sonunda şöyle der; "Tevhid makamı ancak bununla tamam olur." Açık olan bu ifadeden de anlaşıldığı gibi, burada Tevhid makamının kemali kastedilmektedir. "Tevhid makamı bunsuz sahih olmaz" veya "..kabul olmaz" denilmemektedir. "Sahih olmaz" veya "kabul olmaz" gibi ifadeler ise, olmaması halinde, geçersizliği ve batıl olmayı gerektiren şart nitelemelerinde kullanılan lafızlardır.

Bunu açıklayan ve destekleyen kanıtlardan biri de, şeyhin saydığı bu emirlerin birbiri ile eşit derecede olmamasıdır. Çünkü bunların bazısı dinin aslı ve şartlarındandır ki kişi ancak bunlarla Müslüman olur. Sadece Allahu Teala'ya ibadet etmek ve ona hiç bir şeyi ortak koşmamak bunlar arasındadır. Söylediklerinin bazısı ise dinin ve Tevhid'in vaciplerindendir. Tevhid'e teşvik etmek, ona davet etmek ve dostluğu onun üzerine bina etmek gibi.

Şirk sebebi ile düşmanlıkta bulunmanın da ayrıntıları vardır. Genel olarak şirke ve müşriklere düşmanlığın kalpte bulunması, İslam'ın ve Tevhid'in aslıdır. Ancak bunu açığa vurmak, ilan etmek veya delillendirmek, Tevhid'in şartlarından değil gereklerinden ve kemalindendir. Bütün bunlar, dinde hüküm verirken, kendisine göre hareket edilmesi gereken şer'i delillere bakmak ve onları anlamak ile öğrenilir. Hata yapma ihtimali daima bulunan insanoğlunun sözleri ile dinde hüküm vermek doğru olmaz. Kişilerin sözlerine dayanarak, dinde hüküm vermek ve bu sözleri ölçü ve kural olarak kabul etmek doğru olsaydı, İbn-i Abdulvehhab veya Necidli davet alimlerinin sözlerine benzer, bir çok söz bulunabilirdi. "Mecmuatu't-Tevhid" kapsamında yer alan ve İbn-i Abdulvehhab'ın kitapları arasında bulunan bir risalede, tağutun manası hakkında söylediği şu söz de bu ifadeler arasındadır:

"Tağutu inkar etmek, Allahu Teala'dan başkasına ibadetin batıl olduğuna inanmak, onu terketmek, ona buğzetmek, ona ibadet edenleri tekfir etmek ve onlara düşman olmakla olur."[251] O'nun buna benzer sözleri çoktur.

---

[251] Muhammed bin Abdulvahhab'ın bütün eserleri içinde, 1/376

Bilindiği gibi bu söz doğrudur. İcmali iman yönünden buna bir itiraz yoktur. Biz de aynı şeye çağırıyor ve insanlara sesleniyoruz. Ancak bu yüce isteklerin tümü aynı derecede görülür ve her birinin yok olması halinde imanın da yokluğu kabul edilirse, o zaman açıklama ve ayırıntı da bulunma vacip olur. Çünkü böyle bir anlayış hatadır ve yukarıdaki sözü ile bunu kasdettiğini açıklayan ve kendisine ait olan başka bir sözü bulunmadığı sürece, böyle bir hatanın şeyh Muhammed bin Abdulvehhab'a *Rahimehullah* nisbet edilmesi doğru değildir.

Tağuta ibadet edenlere yapılması gereken mutlak düşmanlığı, tağutu inkar etmenin nitelikleri kapsamında göstermesi de açıklamaya muhtaçtır. Çünkü bunu bir şart olarak söylediği anlaşılabilir. Bu düşmanlığın açığa vurulmasının, Tevhid'in bir şartı veya vacibi niteliğinde olması ile, herkesin yapamayacağı ve yapmasının da gerekli olmadığı müstehap niteliğinde olması arasında ayırım yapılmalıdır.

Tağutun anlamı ve ondan sakınmanın vacipliği konusunda Süleyman bin Sehman'ın da buna benzer sözleri vardır. Süleyman bin Sehman, tağuttan uzak durmayı gerektiren ayetleri aktardıktan sonra şöyle der: "Bütün peygamberler, tağuttan uzak durmayı emretmek ile görevlendirilmiştir. Tağuttan uzak durmayan, bütün peygamberlere muhalefet etmiş olur. Tağuttan uzak durmaktan maksat; kalp ile buğzetmek, onlara karşı düşman olmak, dil ile yermek ve kötülemek, imkan varsa mutlaka onları yok etmek ve ilişkiyi kesmektir. Tağuttan uzak durduğunu söylediği halde bunları yapmayan kişi, doğru söylemiş olmaz."[252]

Bu ifadede tağutu kötülemeyen ve dili ile yermeyen kişinin tağutu inkar etme iddiasında doğru olmadığına yönelik bir genelleme bulunmaktadır. Halbuki dil ile tağutu kötülemek herkes üzerine vacip değildir. Acaba sahabenin tümü kavimlerinin tağutlarına açıkça sövüyor ve onları kötülüyor muydu? Yoksa çoğu kendisini gizliyor muydu? Bu durumda onlar için bütün peygamberlere muhalefet ettikleri veya tağutu inkar etme konusunda sadık olmadıkları söylenebilir mi?

Tağutlara sövmeye gelince; Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* özellikle bunu yapmazdı. Çünkü müşriklerin Allahu Teala'ya sövmelerinin önüne geçmek için Allahu Teala bunu yasaklamıştır. Putlara sövmek bir yana, onların iyilik veya kötülük olarak hiçbir şey yapacak durumda olmadıklarını, onlara tapmayı bırakmalarını söylemesine bile müşrikler tahammül etmez ve bunu sövme olarak sayarlardı. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve*

---

[252] Ed-Dureru's-Seniyye, Hükmü'l-Mürted, 271

Sellem, atalarının putlara tapmasının yanlış olduğunu söylemesi ve onların yolundan gitmeyi bırakmalarını istemesini sövme olarak kabul ederlerdi.

Bunları bahsetmemdeki amacım, alimlerin sözlerinin Kur'an olmadığını, onların hatadan masum olmadıklarını ve hiç şüphesiz hata yapabileceklerini, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* haricinde onların veya başkalarının sözlerinin dinimizde hüccet niteliğinde olmadığını açıklamaktır. Alimlerin mutlak olan sözlerinin mukayyed olan sözleri ile tefsir edilerek, mutlak olan ifadelerin mukayyed olana hamledilmesi gerekir. Bu onlara ve kitaplarına iyilikte bulunmaktır. Onların mutlak olan sözlerinin Ehl-i Sünnet itikadına göre anlaşılması Allahu Teala'ya karşı samimiyet ve ilmi emanetin gereğidir. Çünkü bu alimlerin kitaplarını inceleyen herkesin bildiği gibi, onların yolu, Tevhid'i yüceltmeye, fazlasıyla izhar edilmesine destek olmaya, önemini açıklamaya, gereklerinin yerine getirilmesine, vaciplerinin uygulanmasını sağlamaya, şirkten şiddetle sakındırmaya, müşrikleri kötülemeye ve açık bir şirk niteliğinde olmasa bile şu veya bu şekilde ona giden bütün açık kapıları kapatmaya dayanmaktadır. Nitekim kendileri veya onlardan sonra gelen diğerleri bu genellemelerin, muayyen kişiler hakkında uygulanması konusunda açıklama yapma ihtiyacını duydular.

Bu genellemelerden zarar gören iki kesim bulunmaktadır. Bunlardan birincisi; bu genellemeleri hasımlarına hatalı olarak uygulayanlardır. Onlar, bu genellemeleri hasımlarına veya kendilerine muhalif olan herkese uygulamaya çalışmışlar ve kendilerini küfre götüren herhangi bir sözü söylemedikleri halde söylemiş gibi muamele yaparak onları tekfir etmişlerdir.

Bunu yapanların tümü taassup ehlinden olan mezhepçiler veya kabirlere tapan cahillerden ibaret değildir. Aksine aralarında Şevkani gibi selef alimleri de bulunmaktadır. Şevkani, Muhammed bin Abdulvehhab ve tabileri için şöyle der: "Necid'in sahibinin devleti kapsamında olmayan ve onların emirlerini tutmayan herkesi İslam'dan çıkmış olarak görüyorlar."[253]

Yine Muhammed Sıddik Hasen, "Tercumanu'l-Vahhabiyye" isimli kitabında hadis ehlinin Vahhabilerden beri olduğunu ilan etmektedir. Keşmirli Enver Şah da Muhammed bin Abdulvehhab'ın insanları tekfir etmede aceleci olduğunu söyler.[254]

---

[253] El-Bedru't-Tali', 2/7

[254] Muhammed bin Abdulvehhab'ı savunma ve daveti etrafındaki şüphelere cevap verme konusunda şu kitaplara bakılabilir: Abdulaziz bin Muhammed Ali Abdullatif'e ait olan "Daava'l-Munaviin li Daveti eş-Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab", Abdullatif bin Abdurrahman Alu'ş-şeyh'e ait olan "Misbahu'z-Zalam fi'r-Reddi ala Men Kezebe ala'ş-Şeyhi'l-İmam", "Minhacu't-Tesis ve't-Takdis fi keşfi Şubuhati Davud bin Cercis"

Bu genellemelerden zarar gören ikinci kesim ise, bu davet alimlerinin görüşlerini kullanan, aşırılığı yöntem edinmiş bazı kişilerdir. Bununla ilgili örnekler daha önce aktarılmıştı. Abdullatif Al'uş-şeyh'in anlattığı şu olay, bu örneklerden biridir: "Altmış dört yılında İhsa'da, aslen Faris'li olan iki kişi gördüm. Bunlar cemaate ve cumaya gitmiyorlar, o memlekette bulunan Müslümanları tekfir ediyorlar ve şöyle diyorlardı; "İhsa' halkı İbn-i Feyruz ve benzerleri ile oturup kalkarlar. Ki İbn-i Feyruz, tağutları ve İmam Muhammed'in davetini kabul etmeyip düşmanlık yapan dedesini tekfir etmemektedir. Dolayısıyla bu halde olan dedesini açıkça tekfir etmeyenler, Allahu Teala'ya küfretmiş ve tağutu ikrar etmiş olurlar. Onunla oturup kalkanlar onun gibidirler." Yalan ve yanlış olan bu esas üzerine küfür hükümlerini bina etmişler ve selamı almayı dahi terk etmişlerdir. Durumları bana iletildi, kendilerini çağırdım ve tehdit ettim. Ağır şeyler söyledim. Önce Muhammed bin Abdulvehhab'ın akidesinde olduklarını iddia ettiler. O anda toplantıda aklıma gelen bilgiler ile şüphelerini ortaya çıkardım ve sapık anlayışlarını çürüttüm. İmam Muhammed'in bu akide ve mezhepten beri olduğunu söyledim. Çünkü İmam Muhammed, küfür olduğunda icma edilen şirk veya Allahu Teala'nın ayetlerini inkar gibi konular dışında insanları tekfir etmezdi. Bu tür konularda da öncelikle insanlara hüccet ikamesinde bulunur ve tekfir için gerekli olan araştırmayı yapardı. Ki iman ve ilim ehli de zaten bu konuda icma etmiştir."[255]

Bu örneklerden biri de Şevkani'nin şu sözlerdir: "Yemen'den gelen hacıların emiri olan Muhammed bin Hüseyin el-Muracil el-Kebsi bana, Muhammed bin Abdulvehhab'ın tabilerinden birinin, kendisinin ve Yemen'den gelen bütün hacıların kafir olduklarını ve İslam'larını kontrol etmesi için Muhammed bin Abdulvehhab'a gitmemeleri konusunda mazur sayılamayacaklarını söylediğini ve onun dilinden zorla kurtulduklarını aktardı."[256]

Abdullatif Al'uş-şeyh, dedesi Muhammed bin Abdulvehhab'ın, bazı aşırıya kaçanların aldandığı bu türden sözlerine açıklık getirmek maksadı ile şunları söyler: "Muhammed bin Abdulvehhab şöyler der: "Allahu Teala'nın birliğini kabul etse ve şirki terketse bile, kişinin İslam'ının doğruluğu, ancak müşriklere düşmanlık göstermek ve onlara karşı düşman olduğunu açıkça söylemek ile mümkündür. Allahu Teala şöyle buyurur: "Allah'a ve ahiret gününe iman eden bir toplumun (babaları, oğulları, kardeşleri yahut akrabaları da olsa) Allah'a ve Rasulü'ne düşman olanlarla dostluk ettiğini görmezsin."[257]" Muhammed bin Abdulvehhab'ın "düşman olduğunu açıkça söyle-

---

[255] Bakınız: Mecmuatu'r-Resail ve'l-Mesaili'n-Necdiyye, 3/4-5

[256] El-Bedru't-Tali', 2/5

[257] 58 Mücadele/22

mek ile mümkündür" sözünden böyle yapmayan kişilerin kafir olduğu manasını çıkarmak yanlış ve batıldır."[258]

Muhammed bin Abdulvehhab'a, "Dostluk ve düşmanlık konusu, La İlahe İllallah'tan mıdır, yoksa onun gereklerinden midir?" diye sorulması üzerine şu cevabı vermiştir: "Müslümanın, müşriklere düşman olmayı, onlara dost olmamayı, mü'minleri sevmeyi ve onlara dost olmayı Allahu Teala'nın kendisine farz kıldığını bilmesi yeterlidir. Allahu Teala ayette, bunların imanın şartlarından olduğunu, babaları, oğulları, kardeşleri veya akrabaları da olsa, Allah'a ve Rasulü'ne düşmanlık yapanlara dostluk besleyenlerin mü'min olmadıklarını bildirmiştir."

İmanın şartlarından olduğunu bildirdiği müşriklere düşmanlığın, İbrahim *Aleyhisselam* ve beraberindekilerin ve onun yolundan giden peygamberlerin ve mü'minlerin yaptıkları gibi, müşriklere düşmanlığı açıkça ilan etme ve onlardan uzaklaşma niteliğinde olması gerektiği anlamına gelmez. Bunun manası, onlara düşmanlığın aslının, sadece kalpte de olsa bir mü'minde bulunması gerektiğidir.

Bundan dolayı anlaşılmaktadır ki, Muhammed bin Abdulvehhab ve diğer alimlerin sözleri hakkında tafsilatın yapılması ve ihtiyaca binaen kullandıkları bazı mutlak tekfir veya mutlak tehdit niteliğindeki sözleri ile, muayyen kişiler hakkında hüküm verilmemesi gerekir.

Ayrıca alimlerin sözlerini Ehl-i Sünnet metodunun ışığı altında anlamak gerekir. Özellikle Muhammed bin Abdulvehhab'ın menhecini bilen insanların, onun mutlak olan ifadeleri hakkında hüsn-ü zan beslemeleri ve bu sözleri muayyen fertlere indirgememeleri gerekir. Bu mutlak ifadeler hakkında şu söylenir; eğer ki kasıt tağuta düşmanlığın aslı ve kalpte bulunması ise, bunu mutlak olarak almak ve tekfir anlamında saymak mümkündür. Ancak kastedilen mana, genel manadaki düşmanlık ve bunun izhar edilip açıkça söylenmesi ise, o zaman sözlerinin imanın aslının yokluğu anlamında değil, kişinin İslam'ının müstakim olmadığı anlamında olduğu anlaşılır.

Dolayısıyla bu, Allahu Teala'nın kullarından dilediğine hidayet olarak verdiği ve yoksun kalanların kavrayamadığı bir anlayış ve fıkıhtır. Ayrıca bu anlayış gerek şeyh Muhammed bin Abdulvehhab'ın kendisine olsun ve gerekse onun yazdıklarına olsun bir iyiliktir. Bununla birlikte o beşerdir ve dolayısıyla da hatadan korunmuş değildir. Onun sözleri de diğer bütün alimlerin sözlerinde olduğu gibi delil değildir ve kabul edilebilmesi için delile muhtaçtır. Hakka uygun düşen kabul edilir, aykırı olan ise red edilir.

[258] Misbahu'l-Zalam

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* dışında herkesin sözü alınır veya red edilebilir. Şeyhin sözleri için bunlar söyleniyorsa, sonrakilerden ve torunlarından olan diğer ilim ehli için de evleviyatla söylenir.

Nitekim diğer alimlerin sözleri incelediğinde, onların da mukayyet olmayan mutlak ifadeler kullandıkları görülür. Bunların bazısı şirki tamamen bertaraf etmek ve ondan sakındırmak için mübalağa içeren sözlerdir. İnsan, bu sözleri Ehl-i Sünnet metodu ışığında değerlendirmez ise aşırıların seslendirdiği bazı şeyleri söyleyebilir.

Ben bu sözleri deneyimsiz olarak söylemiyorum. Çünkü ilim tahsiline başladığımdan bugüne kadar Necid alimlerinin hemen hemen okumadığım hiçbir kitabı kalmamıştır. "Millet-i İbrahim" ve diğer kitaplarımda, bu alimlerden bir çok nakilde bulundum. Naklettiğim bazı sözlere açıklamalarda bulundum ve okuyucunun dikkat etmesini istedim, bazı sözleri ise olduğu gibi bıraktım. Bu nedenle, tekfirde yapılan hataları ele aldığımız bu kitabımızda, buna benzer açıklamalarımızı gören bazıları, bizim söylediklerimizde çelişkiye düştüğümüzü ve söylemlerimizden döndüğümüzü zannetmiştir. Halbuki bu gibi kişiler, Tevhid yolundan sapan veya hak ve gereklerini yerine getirmeyen bütün kişilere şiddetle karşı çıktığımız ve tehdit ve müjdeyi mutlak olarak kullandığımız ifadelerimiz ile, tekfiri muayyen kişilere indirgemek ve özellikle de bunun gerektirdiği özen, tafsilat ve dikkat konusunda söylediklerimiz arasındaki farkı anlamamaktadırlar. Bunlar, alimlerin mutlak tekfir ile muayyen tekfir hakkında söyledikleri arasında ayırım yapmadıkları gibi, her iki konu hakkında bizim söylediklerimizde de ayırım yapmamaktadırlar.

Üstelik Necidli alimlerin kitaplarını okuduğum için biliyorum ki, açıklama ve tafsilat gerektiren mutlak ifadeleri ile de bu iş sınırlı kalmamaktadır. Bilakis Süleyman bin Sehman ve Muhammed bin İbrahim Al'uş-şeyh gibi sonraki seçkin alimlerden öyle genelleme ve ifadeler sadır olmuştur ki onlara uymak veya ölçüye uydurmak mümkün değildir. Tehlikeli boyutta olması ve içerisinde mutlak olan bir çok ifade barındırması sebebi ile dikkat edilmesi gereken ifadelere örnek olarak, Amerika ve İngiltere'nin dostu olan Abdulaziz'e muhalif olanlar hakkında verilen fetvaları verebiliriz. Abdulaziz'e karşı çıkan Duveyş, Acman ve beraberlerinde bulunan Müslüman kardeşler cemaatinden (ihvan-ı müslimin) olan kişileri fiilen tekfir ettiler, mürted olduklarını söylediler ve İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah*, Moğollara katılan kişilerin kafir olduklarına ve kanlarının helal olduğuna dair vermiş olduğu fetvayı bile bunlar hakkında kullandılar.[259]

[259] Bakınız: Ed-Dureru's-Seniyye, 7/334, Kitabu'l-Cihad

Hatta onların tevbelerinin kabul edilip edilmemesi konusunda sorulan soruya verdikleri cevapta, Abdulaziz'e karşı çıkan bu kişilerin, tevbelerinin kabul edilmesi için, Müslüman kardeşler cemaati ile ilişkilerini tamamen kesme, bu cemaatin fertlerinin kafir olduklarını açıksa söyleme, malı, dili ve canı ile onlarla cihad etme şartını koştular.[260]

Dolayısıyla bu aktarılanlar üzerinde gereğince düşünmek ve bunlardan ibretler çıkarmak gerekir. İlim ehlinden de olsalar, kişilerin hatadan masum olmadığı ve kitaplarının batılı bulundurabileceği ihtimali unutulmamalıdır.

Tekrar ediyoruz ki, üzerinde konuştuğumuz bu mesele hakkında hata yapanlar, tağutu inkarın izhar edilmesinin imanın ve Tevhid'in aslından olduğuna dair, mutlak olan bu tür ifadeler dışında, hiçbir sahih delil gösterememektedirler. Halbuki Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* haricinde hiçbir beşerin sözü delil hükmünde değildir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Rabbinizden size indirilene uyun. O'ndan başkasını dostlar edinip peşlerine düşmeyin. Ne kadar da az öğüt alıyorsunuz."[261]

Dolayısıyla sonuç şudur ki, tağutları tekfir etmeyen herkes, onları tekfir etmemesi sebebi ile tekfir edilmez. Kişinin tağutu tekfir etmemesinin, ona ibadet ettiği manasına geldiğini söylemek için sahih delilin bulunması gerekir. İslam'ın sıhhati için tağuttan uzak durmayı şart gören bazıları, uzak durmanın manasını genişleterek haram olmayan işlerde bile, tağutların hükümetlerinde çalışmayı da bunun kapsamına almışlardır. Hatta onlardan bazıları trafik işaretleri veya otobüs bilet ücreti tarifesine uymayı bile bunun kapsamına alırlar. Dolayısıyla da bu dalalet ve hatada kendilerine ve Muhammed ümmetine acımamışlardır.

Alemlerin Rabbi tarafından istenen, tağutu inkar ve ondan kaçınmanın ne manaya geldiği, tağuta ibadet etmenin ve şirk derecesinde ona uymanın hakiki manasının ışığı altında anlaşılabilir ve bilinebilir.

Allahu Teala'dan başka kendisine, Allah'tan başkasına yapılması yasak olan bir ibadet şekli ile ibadet edilen ve kendisinin de bundan razı olduğu herkes tağuttur. Bu nedenle kendisine namaz kılınan, tavaf edilen, hayvan kesilen, adak ve duada bulunulan, yasama konusunda kendisine itaat edilen veya bunda hakkı olduğuna inanılan herkes tağut olup, bunu yapanlar da o tağuta ibadet etmiş olurlar. Bu tür kişiler, bu manası ile tağutu ve ona ibadeti inkar etmedikçe Müslüman olamazlar.

---

260 Age: 330

261 7 A'raf/3

Tağutun inkar edilmesi, onun tekfir edilmesi manasına gelmez. Tağutun tekfir edilmesi, tağutun inkar edilmesinin bir gereği ve vacibi niteliğinde olsa da durum değişmez. Tağutun inkar edilmesi, onun ibadetinden, tağutluğundan, uluhiyetinden, rububiyetinden ve kendisine herhangi bir ibadetin yapılmasına layık olduğundan tümüyle beri olmayı ifade eder.

Tağutun inkarı, Allahu Teala'nın şu ayetinde, onun ibadetinden içtinap olarak tabir edilmiştir: "Tağuta kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır."[262] Bu ayet, Allahu Teala'nın şu ayetinin açıklaması ve tefsiri niteliğindedir: "Andolsun ki biz, "Allah'a kulluk edin ve tağuttan sakının" diye her millete, bir peygamber gönderdik."[263]

Acele ile hareket edenlerin yaptığı gibi, mutlak olarak tağutu red etmeyi belirten ikinci ayeti, onun tefsiri niteliğindeki birinci ayeti dikkate almadan kullanmak doğru değildir. Çünkü böyle bir şey, Kur'an'ın müteşabihlerine takılan ve onu açıklayan muhkem ayetleri gözönünde bulundurmayan dalalet ehlinin yoludur. Alimlerimiz, mücmel olan ifadenin, onu açıklayan ifadeden ayrıldığında müteşabih olacağını belirtmişlerdir. Mutlak veya umumi olan lafız, kendisini tahsis veya takyid eden lafızdan bağımsız olarak ele alınırsa, o da müteşabih olur. Bu ise, Allahu Teala'nın Al-i İmran Suresi'nin başlarında belirttiği gibi, ancak kalplerinde sapma ve fitne hastalığı bulunan kimselerin yoludur.

Şatıbi *Rahimehullah* şöyle der: "Müçtehidler, sadece mutlak veya umumi olan lafızlarla yetinmezler. Umumi olanı tahsis eden ve mutlak olanı da takyid eden lafızları da araştırırlar. Çünkü umumi lafız, hususi lafız ile beraber delil olur. Hususi lafzın bulunmaması halinde, umumi olan lafız müteşabih kabilinden olur. Dolayısıyla hususi olan lafzın gözönünde bulundurulmaması doğruluktan sapma ve tahrif olur. Bu sebepten dolayı Mutezile, sapmış olanlardan sayılmıştır. Çünkü, onlar "..dilediğinizi yapın"[264] gibi ifadeleri, bu ifadeleri açıklayan lafızlarla beraber almadılar.

Hariciler de böyledir. Onlar ise, "Hüküm ancak Allah'ındır"[265] lafzını almış, ama bu lafzı açıklayacı mahiyette olan, "..içinizden adalet sahibi iki kişi hükmeder"[266] "..erkeğin ailesinden bir hakem ve kadının ailesinden bir hakem gönderin"[267] ayetlerini bırakmışlardır.

[262] 39 Zümer/17

[263] 16 Nahl/36

[264] 41 Fussilet/40

[265] 6 En'am/57

[266] 5 Maide/95

[267] 4 Nisa/35

Cebriyye'den olanlar ise, "Oysa ki sizi ve yapmakta olduklarınızı Allah yarattı"[268] ayetini almış, ancak onu açıklayan "..kazanmakta olduklarının karşılığı olarak"[269] ayetini ise barıkmışlardır.

Ayetleri bu şekilde değerlendirenlerin durumu budur. Halbuki açıklanması gereken ile açıklayıcı olanı bir araya getirip Allahu Teala'nın ulaştırılmasını emrettiğini ulaştırmış olsalardı, kendileri de maksada ulaşmış olurlardı. Bilinmelidir ki beyan eden ile beyan edilen ayrılmaz. Beyan edilen, beyan edensiz, müteşabih olur. Aslında bizzat kendisi müteşabih niteliğinde değildir. Ancak, sapmış olanlar kendi kendilerine onu müteşabih hale getirmişler ve Sırat-ı Müstakim'den ayrılmışlardır."[270]

Tevhid'in rüknu ve yarısı niteliğinde olan, tağutu inkar etme emri konusunda aşırıya kaçan kimilerinin yaptığı da budur. Onlar bu meseleyi mutlak olarak alırlar ve haram olmayan bir görev bile olsa, kafir hükümetlerdeki bütün görevleri bu kapsama katarlar. Bunu sadece müstehap kabilinden yapmış olsalardı, problem olmazdı. Zaten biz de buna davet ediyor ve bunu istiyoruz. Ancak onlar bunu İslam'ın ve Tevhid'in bir şartı olarak görmekte ve bu hükümetler içerisinde küfür olmayan bir görevde bulunanı veya mübah olan şeylerde, bu hükümete ve tağutlara itaat eden herkesi, tağuttan uzak durmadığı ve Tevhid'i gerçekleştirmediği iddiasına binaen tekfir etmektedirler

Halbuki hak olan şudur; tağuttan uzak durmaktan maksat, Allahu Teala'dan başkasına yapılması küfür olan ibadet çeşitlerinden hiç birisi ile tağuta ibadette bulunmamak ve ona dost ve destek olmaktan uzak durmaktır.

"Allahu Teala'dan başkasına yapılması küfür olan" kaydını koymamızın sebebi, bazılarının "ibadet" kelimesini şer'i ıstılah anlamıyla değil, sözlük manası ile almaları ve şeytana veya hevaya uyma gibi şeyleri de bu kapsama dahil etmeleridir. Halbuki bunların bazısı küfür, bazısı ise haramdır. Dolayısıyla onlara göre, masiyet türünden şeyler işleyenler de kafir olmaktadır. Onlar bu görüşleri ile ister istemez Haricilerin mezhebine uymaktadırlar. Bunlara göre masiyet türünden de olsa hükümetlere veya tağutlara itaat eden herkes kafirdir. Çünkü onlara göre mutlak itaat, küfür olan ibadettir.

Hatta bunların arasında öyleleri vardır ki, ma'rufta da olsa onlara itaat eden kimseleri bile tekfir ederler. Bunun için öyle felsefeler, öyle safsatalar ileri sürerler ki Allahu Teala onların hiçbirini söylememiştir. Hatta na-

---

[268] 37 Saffat/96

[269] 9 Tevbe/82

[270] Özet olarak

maz kılmak gibi şer'an vacip olan şeyleri yerine getirme konusunda bile, bu tağutlara itaat eden kişinin kafir olacağını söylerler. Bu konuda tafsilat veya te'vil gözetmezler. Şüphesiz bu apaçık bir sapıklıktır. Böyle bir şeyi küçük çocuklar bile söylese, iflah olmalarından ümit kesilir. Bu çıkmaza girmelerinin sebebi, delile ulaşma yöntemlerindeki bozukluk ve şer'i ıstılah manası ile sözlük manasını birbirine karıştırmalarıdır. Mutlak olan bir çok şeyde en son söylenecek olanı en başa almaları, Allahu Teala'nın indirmediği bir din ve yeni bir Tevhid uydurmalarına yol açmıştır. Öyleki, bu anlayışları ile, özellikle günümüzde tağuttan uzak durma meselesini içinden çıkılmaz bir duruma çevirdiler. Dolayısıyla da avam bir yana, ilim ehlinden olan alimler bile neredeyse bu durumun içinden çıkamaz hale geldi. Allahu Teala'nın dinini de, iki elin parmaklarının sayısını geçmeyen ve kendileri gibi olan birkaç kişi ile sınırlandırdılar. Hoşlarına gitsin veya gitmesin, onların söylediklerinin içeriği ve hakikati budur.

Kendisinde hiçbir değişimin olmadığı hak şudur; Allahu Teala'dan başkasına yapılması halinde, Allahu Teala'ya şirk mahiyetinde olup kişinin dinden çıkmasına sebep olan ibadet türlerinden herhangi birini, tağutlara yapmak kesin olarak küfürdür.

Mutlak masiyet veya haram olan şeylerin haricinde, küfre götüren şeylerin herhangi birinde tağuta itaat etmek küfürdür. Allahu Teala'nın helal kıldığını haram ve haram kıldığını helal yapma veya Allahu Teala'nın izin vermediği yasama konusunda onlara itaat etme ise Allahu Teala'ya şirk koşmaktır.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, haham ve rahiplerine tabi olup, onlara itaat edenleri iki kısma ayırarak şöyle der:

"**Birinci Kısım:** Allahu Teala'nın dinini değiştirdiklerini bildikleri halde, değiştirenlere uyanlardır. Peygamberlerin dinine muhalefet ettiklerini bile bile büyüklerinin helal ve haram kararlarına inanırlar ve uyarlar. İşte bu küfürdür. Uydukları kişiler için namaz kılmasa ve secde etmeseler bile, Allahu Teala ve Rasul'ü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onlara uymalarını şirk saymıştır.

İkinci Kısım: Helal ve haramı değiştirdiklerine inandıkları halde sadece Allahu Teala'ya masiyette (günahta) onlara itaat etmiş olanlardır. Müslümanın masiyet olduğuna inandığı halde haramı işlemesi gibi. Bunların hükmü, diğer günahkarların hükmü gibidir."[271]

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Allahu Teala'nın dışında rabler edinmelerini, rahip ve hahamlara mutlak itaate değil, Allahu Teala'nın

---

[271] Mecmuu'l-Fetava, 7. Cilt, İman bahsi

izin vermediği helal ve haramların belirlenmesi veya Allahu Teala'nın izin vermediği yasama hakkında yapılan itaate bağlaması ve bu meselede rahip ve hahamlara itaatin, onlara küfür manası ile ibadet etmeleri olduğunu açıklaması bu değerlendirmeyi daha da netleştirmektedir.

Bu nedenle Allahu Teala şöyle buyurur: "(Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (Hristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i Rabler edindiler."[272] Bu ayette, onların müşrik olmalarına sebep olan şeyin, haham ve rahiplerini rabler edinmeleri olduğu belirtilmektedir. Yani mutlak olarak itaat edilmesi değil, helal ve haram etmede onlara itaat edilmesi onları müşrik yapmıştır. Bu nedenle ayette "edindiler" ifadesi kullanılmış, "itaat ettiler" denmemiştir. Dolayısıyla tağutlara itaattan dolayı tekfir konusunda, mutlaka tafsilata inilmeli ve her itaat ve görev ayrı ayrı değerlendirilmelidir. Allahu Teala'nın izin vermediği yasama ve helal ve haram belirleme konusunda onlara mutlak olarak itaat eden kişi, onları rabler edinen müşriklerden olur. Ancak sadece günah olan bir meselede onlara itaat edenin durumu ve hükmü böyle değildir.

Çünkü maksadı açık olmaksızın, haramda itaat eden kişinin durumu mücerred masiyet ile, bu yaptığını helal görme arasında değişebilir. Bu itaati hakkında hüküm verirken, kişinin kastına bakmak gerekir. Tağuta ibadet etmekten, onu veli edinmekten, küfür olan dinine veya küfür olan yasa ve yasamalarına uymaktan kaçınan herkes, tağutu tekfir etmese bile, aşırıya kaçanların söylediklerinin aksine tağuttan yüz çevirmiş olur. Bu kişinin, haram olan bazı işlerde tağuta itaat etmesi ise, bunu helal saymadığı sürece masiyet niteliğindedir. Ancak bu saydıklarımızda tağuta itaat eden, ona tabi olan ve ibadet eden herkes, kafir olur ve bu kişi tağutu tekfir ediyor olsa bile tağuta ibadet etmekten uzak durmuş sayılmaz.

Bu mesele hakkındaki en güzel ve en iyi tefsir şekli budur. Çünkü Allahu Teala'nın mücmel olan kelamı, mübeyyin olan kelamı ile tefsir edilmektedir. Allahu Teala'nın, "Allah'a kulluk edin ve tağuttan sakının"[273] sözü, "Tağuta kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır"[274] sözüne döndürülmekte ve böylece tağuttan uzak durmaktan maksadın, ona ibadetten uzak durma olduğu anlaşılmaktadır.

Ayrıca Allahu Teala'nın, "O halde kim tağutu inkar edip Allah'a iman ederse.."[275] sözü de, Zümer Suresi'ndeki ayet ile ve "Zira tağuta iman

---

[272] 9 Tevbe/31

[273] 16 Nahl/36

[274] 39 Zümer/17

[275] 2 Bakara/256

etmemeleri emrolunduğu halde tağutun önünde muhakemeleşmek istiyorlar"[276] ayeti ile tefsir edilmektedir. Bu ise tağuta muhakeme olmanın onu inkar etmenin zıddı olduğunu gösterir. Ona ibadet etmek ve onu veli edinmek de böyledir. Çünkü Allahu Teala şöyle buyurur: "İçinizden onları dost edinenler, şüphesiz onlardandır."[277] Kafirleri veli edinmeyi yasaklayan ayetler de bunu açıklamaktadır. Açık olan nassların delalet ettiği budur.

Tağuttan uzak durmayı ve onu inkar etmeyi sadece tekfir ile açıklamak ve bunları İslam'ın sıhhati için birer şart yapmak, doğru değildir ve yerinde olmayan bir açıklamadır. Çünkü tağut olmamalarına rağmen, İsa *Aleyhisselam*, melekler ve bazı salih kimseler gibi Allahu Teala'dan başka kendisine ibadet edilen her şeye ibadeti reddetmek ile emrolunmamıza rağmen, onları tekfir etmek ile emrolunmamaktayız.

Putlar da böyledir. Onlar da tağuttur ve Allahu Teala'dan başka onlara da ibadet edilmektedir. Onlardan sakınmak, uluhiyyetinden beri olmak ve onları inkar etmek gerekir. Ancak putlar tekfir edilmemektedir. Çünkü putlar cansız varlıklar olup aklı veya sahip olma gibi yetenekleri yoktur ki kafir olsun veya tekfir edilsin.

Bazılarının bu meseleye, "Tağutları tekfir etmeyen ve onların tağut olduğunu bilmeyen kişinin tağutları inkar etmesi ve onlardan sakınması da makul olamaz. Çünkü tağut olduklarını bilmeden onlardan beri olmayı nasıl gerçekleştirebilir?" mantığı ile yaklaşmaları da doğru değildir. Çünkü Allahu Teala'nın kulları üzerinde hakkı olan, kurtuluşun onsuz olmayacağı ve kulların, kendilerine vaadilen müjde kapsamına girebilmeleri için şart olan Tevhid'i gerçekleştirmekten maksat, Allahu Teala'ya imanı gerçekleştirmek ve isimlerini ayrı ayrı söylemese bile mücmel olarak bütün tağutları ve Allahu Teala'dan başka kendisine ibadet edilen bütün her şeyi veli edinmekten ve onlara ibadet etmekten kaçınmaktır. Allahu Teala'nın dışında ibadet edilen her şeyden beri olmanın hakikati budur. Kişinin bilmediği ve duymadığı herhangi muayyen bir tağuttan, açıkça beri olduğunu söylemesi şart değildir. Dolayısıyla, kişi bunu yapmadığı zaman, o tağuta ibadet ettiği, müşrik olduğu ve tağutlardan beri olmadığını söylemek doğru değildir.

İslam'ın aslına sahip olan veya onun niteliklerini ve temellerini yerine getirip bunu izhar eden ve İslam'ını bozacak herhangi bir şeyi de açığa vurmayan kişinin, muayyen tağutlar hakkında imtihana tabi tutulmadan ve bu tağutları tekfir edip etmediği sorulmadan, İslam'ının kabul edilmeyeceğini

---

[276] 4 Nisa/60

[277] 5 Maide/51

söylemek caiz değildir. Tağutların isim listesi, aşırıya kaçan bu kişilerin tağut tanımlarına göre uzayıp gidebilir.

Alimler, Allahu Teala'dan başkasına ibadet eden ve O'na şirk koşan kişinin Tevhid'i gerçekleştirmiş ve tağutu inkarı etmiş olması ve İslam'ının sahih olarak kabul edilmesi için, Allahu Teala'dan başka kendisine ibadet ettiği o muayyen mabuda ibadetten beri olması ve uluhiyyetini red etmesi şartını koşmuşlardır. Bununla birlikte bu kişinin, mücmel olarak, Allahu Teala'dan başka ibadet edilen her türlü mabuda kulluktan da beri olması gerekir. Alimler bu sözlerini şu hadisler ile delillendirmektedir: "İnsanlar La İlahe İllallah deyinceye kadar onlarla savaşmakla emrolundum. Kim La İlahe İllallah derse malını ve canını korumuş olur. Ancak İslam'ın hakkı müstesna. Hesabı ise Allah'a aittir"

"Kim Allah'tan başka ilâh olmadığına, Allah'ın bir ve şeriksiz olduğuna ve Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onun kulu ve Rasulü olduğuna, İsa'nın da Allah'ın kulu ve elçisi olup, Meryem'e attığı bir kelimesi ve kendinden bir ruh olduğuna, cennet ve cehennemin hak olduğuna şehadet ederse, her ne amel üzere olursa olsun Allah onu cennetine koyacaktır."

Alimler, İslam ve Tevhid'in aslını bulunduran, Allahu Teala'dan başkasına ibadet etme ve onları veli edinme işine bulaşmamış olan kişinin Müslüman olduğuna hükmetmiş ve bu kişinin İslam'ının sahih olması için yöneticilerden, büyücülerden, rahiplerden, kahinlerden veya diğerlerinden hazırlanan listedeki muayyen tağutlardan da beri olduğunu açıkça belirtmesi şartını koşmamışlardır. Ancak bunu aşırıya kaçan bazı kişiler yapmaktadırlar.

Bu aktarılanlar, tağutu tekfir etmenin, bütün peygamberlerin daveti olan Tevhid kelimesinin manasına dahil olmadığını teyit etmektedir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Senden önce hiçbir rasul göndermedik ki ona; 'Benden başka ilah yoktur; şu halde bana kulluk edin' diye vahyetmiş olmayalım."[278] Bu, şu ayet ile birleştirilir: "Andolsun ki biz, "Allah'a kulluk edin ve tağuttan sakının" diye her millete, bir peygamber gönderdik."[279] Çünkü bu ayetler birbirini tefsir etmektedirler.

Alimler, Tevhid kelimesinin manasını "Allahu Teala'dan başka ibadet edilmeyi hak eden hiçbir mabud yoktur" şeklinde tefsir etmişler. Dolayısıyla bu manayı kim gerçekleştirirse, hakkında bilgi ve açıklama gereken vacipler ve yükümlülükler konusunda eksikleri de bulunsa muvahhid bir Müslümandır. Bu yükümlülükler arasında tekfirin ayrıntılı hükümleri de bulunmaktadır. Dolayısıyla Allahu Teala, aşırıya kaçanların yaptıkları gibi

[278] 21 Enbiya/25

[279] 16 Nahl/36

tekfirin hükümlerini ayrıntılı olarak herkesin bilmesini vacip kılmamıştır. Tevhid kelimesinin, ne yukarıda anlatılan şer'i ıstılahi manasında ve ne de sözlük manasında, muhalif olan kişiyi bu kelimenin tali olan meselelerinden dolayı tekfir etmenin ve ondan beri olmanın bu kelimenin sıhhatinin şartlarından veya unsurlarından olduğuna ilişkin hiçbir şey yoktur.

Evet, bu bazen, Tevhid kelimesinin gereklerinden veya vaciplerinden ya da ona tabi olan meselelerden olabilir. Ancak bulunmaması halinde imanın da bulunmamasını gerektirecek nitelikte bir şart olması, mücerred iddia ile sabit olmaz. Buna delalet ettiğinin ispat edilmesi, istidlal yolunu bilen ve dinini sağlam temeller üzerinde bina etmiş olan kişiler tarafından yapılır. Tağutları tekfir etmenin, şart niteliğinde olduğunu iddia eden kişinin delil getirmesi gerekir. Aksi halde, bilmeden Allahu Teala ve O'nun dini hakkında konuşan kimselerden olur. Halbuki Allahu Teala şöyle buyurur: "Sen onlara deki; 'Eğer sahiden doğru söylüyorsanız delilinizi getirin."[280] Bunu iddia ettikleri halde açık bir delil getirmeyen kişi, yalan söylemiş olur.

Yukarıda kullandığım, "muhalif olan kişiyi bu kelimenin tali olan meselelerinden dolayı tekfir etmenin" ifadesine dikkat çekmek isterim. Bu sözümüzün manası mutlak muhalefet değil, muhalefet olan mutlaktır. Çünkü bu konularda acele ile konuşan bazıları, usullerini belirlememekte, konuşmalarını sınırlandırmamakta, istidlal yollarını bilmemekte ve delilleri kullanırken delalet yönlerini anlamamaktadır. Onlar sadece süslü genel sözler kullanmakta ve tetkik ve tahkik edildiğinde hemen yıkılacak olan çürük temelleri üzerine genellemelerini kurmaktadırlar.

Muhammed bin Abdulvehhab *Rahimehullah*, kendisine, dostluk (vela) ve düşmanlık (bera) meselesinin Tevhid kelimesinin kapsadığı manasından mı, yoksa gereklerinden mi olduğunun sorulması üzerine şöyle cevap vermiştir: "Bunun şehadet kelimesinin manasından veya gereklerinden olduğunu araştırmayı Allahu Teala bize yüklememiştir.[281] Bu meselede Allahu Teala'nın bize yüklediği şey, bunu farz kıldığını ve onunla amel etmemizi emrettiğini bilmektir. Şüphe götürmeyen farz ve emir budur.

Bunun Tevhid'in manasından veya gereklerinden olduğunu bilmek, sadece iyilik kabilindendir ve hayrı artırır. Ancak bunu bilmeyen kişi, bilmekle yükümlü değildir. Özellikle bu konuda tartışmaya girmek ve ihtilaf etmek, kötülüğe, çatışmaya, imanın vaciplerini yerine getiren, Allah yolunda cihad eden, müşriklere düşmanlık ve Müslümanlara dostluk besleyen mü'minler

---

[280] 2 Bakara/111

[281] Ancak bu ve benzeri sebeplerden dolayı tekfir etmek isteyenler bunu bilmek, belirlemek ve usule bağlamak zorundadır.

arasında ihtilaf ve tefrikaya yol açacaksa, bu konuda konuşmamak gerekir. Benim gördüğüm kadarıyla, bu meseledeki ihtilaf daha çok mana açısındandır. Allahu Teala en iyisini bilir."

Bu konuyu, Muhammed bin Abdulvehhab'ın tabilerinden olan Abdullah bin Abdurrahman Eba Batin'in şu sözleriyle bitirmek istiyorum: "Sonuç olarak, kendini bilen bir kişinin, yeterli bilgi ve uygun delil olmadan bu konuda konuşmaması gerekir. Sırf kendi anlayışı ve aklının istihsanı ile Müslüman bir kimseyi İslam'ın dışına çıkarmaktan sakınmalıdır. Çünkü bir kişiyi Müslüman saymak veya İslam'dan çıkarmak dinin en önemli işidir. Bu konuda da başkaları gibi bu kadar söylemekle yetiniyoruz. Bu meselenin hükmü, İslam'ın en açık hükmüdür. Bize düşen ise, ona uymak ve bid'at çıkarmamaktır. İbn-i Mesud'un *Radıyallahu Anhu* "Tabi olun ve bid'at çıkarmayın, bu size yeter" sözü ne kadar yerindedir. Din için en ihtiyatlı olan şey, alimlerin küfür olması hakkında birbiri ile ihtilaflı oldukları meselelerde, tevakkuf etmek ve hatalardan korunmuş olan Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* açık bir nass olmadığı sürece konuşmamaktır.

Şeytan birçoklarını bu meselede yoldan çıkarmıştır. Bir kısım Kitap, sünnet ve icmanın kafir olduğunu bildirdiği kişinin Müslüman olduğunu söyledi. Diğer kısım ise Kitap, sünnet ve icmanın Müslüman olduğunu söylediği kişiyi tekfir etti. Ne tuhaftır ki bunu yapanlardan birine taharet, alışveriş veya benzeri bir şey sorulacak olsa, sırf kendi anlayışı veya aklının istihsanı ile fetva vermeyip, alimlerin söylediklerini araştırır ve onların verdiği fetvayı verirken, dinin en önemli ve en tehlikeli meselesinde sadece kendi anlayış ve aklına dayanmaktadır. Bu iki kesimden dolayı İslam'ın başına gelen musibetler ve çektiği mihnet hayret edilecek boyuttadır. Allah'ım, bizi, sapıtanların ve kendilerine gadap ettiklerinin yoluna değil, Sırat-ı Müstakim'e ilet! Allah'ın salat ve selamı Muhammed'in üzerine olsun."[282]

---

[282] Ed-Dureru's-Seniyye, 8/217, "Hükmü'l-Murted" kitabı

-32-

TEKFİRİN SEBEPLERİ KONUSUNDA, DİNİ KÖTÜLEME İLE KİŞİLERİ KÖTÜLEME ARASINDA AYIRIM YAPMAMAK

Tekfir konusunda yapılan hatalardan biri de, tekfirin sebepleri konusunda, dini kötüleme ile kişileri kötüleme, dine düşmanlık ile kişiye düşmanlık veya bir Müslüman hakkında dine bağlı olması ile alay etme ile başka bir sebepten dolayı onunla alay etme arasında ayırım yapmamaktır. Çünkü olayları sağlam ölçü ile ölçmeyen ve kötülüğü emreden nefsin yönlendirmelerine kapılan bazı aşırılar, özellikle hasım ve muhalifleri hakkında, dine düşmanlık ile kişilere düşmanlık, dini kötüleme ile kişileri kötüleme, İslam'ın bazı özellik ve nitelikleriyle alay etme ile kişilerin yaşayış ve davranışlarıyla alay etmeyi birbirine karıştırır ve aralarında ayırım yapmazlar. Bütün bunlar ise, yerin ve göklerin üzerinde kurulduğu denge ölçüsüne aykırıdır ve hevanın Allahu Teala'nın ahkamına musallat edilmesidir.

Dini kötülemek, hükümleriyle alay etmek, ona düşmanlık yapmak açık bir küfürdür ve bunun delillerini açıklamaya bile gerek bulunmamaktadır. Bunu, ihtilaf hallerinde davetçilerin şahıslarını kötülemek ile karıştırmak, giyim, kuşam, davranış ve benzeri durumlar ile alay edilmesiyle karıştırmak doğru değildir. Bu meselede ayırım yapılmasının zaruretini ve bunu birbirine karıştırmanın zararını açıklama kabilinden şunları aktarabiliriz:

Sakal ile alay edilmesi konusunda, alay eden kişi, genel manada Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünnetlerinden biri olarak sakal ile alay etmeyi kastederse, bu küfürdür. Alay eden kişi sakalın sünnet olduğunu bilmiyorsa, kendisine sünnet olduğu öğretilir ve hüccet ikamesi yapılır. Buna rağmen alay etmeye devam ederse, tekfir edilir. Ancak Kur'an veya namaz gibi dinden olduğu zorunlu olarak bilinen bir mesele hakkında alay ediyorsa ve bu kişinin Müslüman olması da yeni olan bir hadise değilse, bu konuda cahil olup olmadığına bakılmadan tekfir edilir. Çünkü bu meseleler bütün Müslümanlar tarafından bilinen şeylerdendir. Bunun delili ise Allahu Teala'nın, Kur'an'ın ezberlenmesi ile alay eden kişiler hakkında küfür hükmünü vermesi ve onların mazeretlerini kabul etmemesidir. Halbuki onlar bu yaptıklarının küfür olduğunu bilmiyorlardı. Allahu Teala şöyle buyurur: "Eğer onlara sorsan, elbette 'Biz sadece lafa dalmış şakalaşıyorduk' derler. De ki: Allah ile, O'nun ayetleriyle ve O'nun peygamberi ile mi alay ediyor-

sunuz? Özür dilemeyin, çünkü siz iman ettikten sonra (tekrar) kafir oldunuz."[283]

Ancak alay eden veya kötüleyen kişi hakkında, genel olarak sakal sünneti ile değil sadece belli bir Müslümanın sakalıyla alay ettiğine veya o

---

[283] 9 Tevbe/65-66) (Şüphe: Şöyle sorulabilir: "Tevbe Suresi'nde Allahu Teala'nın kendilerini tekfir ettiği kişiler şöyle demişlerdi: "Kurramız kadar midesine düşkün, yalan söyleyen ve savaştan korkan kimse görmedik." Buna rağmen Allahu Teala, bu söylediklerini kendisi, Peygamberi ve ayetleriyle alay kabul etmiş ve şöyle buyurmuştur: "Münafıklar kalplerinde olanı kendilerine haber verecek bir surenin mü'minlere indirilmesinden çekinirler. De ki: Siz alay edin. Allah o çekindiğiniz şeyi ortaya çıkaracaktır. Eğer onlara sorsan, elbette 'Biz sadece lafa dalmış şakalaşıyorduk' derler. De ki: Allah ile, O'nun ayetleriyle ve O'nun Peygamberi ile mi aley ediyordunuz? Özür dilemeyin, çünkü siz iman ettikten sonra kafir oldunuz." (9 Tevbe/64-66) Nüzul sebebinde, onların Kurra'nın dini ile değil şahısları ile alay ettikleri aktarıldığı halde Allahu Teala neden onların kafir olduğunu söylemiştir?"

Bu soruya cevap olarak şunları söyleriz: Allahu Teala şöyle buyurur: "Allah hükmeder. O'nun hükmünü bozacak kimse yoktur." (13 Rad/41) O, hüküm verenlerin en hayırlısıdır. Verdiği hükümler de hakikattır. O gizliyi, en gizliyi ve kalplerde olanı bilir. Bu münafıkların, Allah ile ve ayetleri ile alay ettiklerine kendisi hüküm verdikten sonra, artık bu bir gerçek olup asla şüphe götürmez. Ancak Kurranın şekil ve davranışlarıyla alay etmek ile Allah ile, ayetleri ile ve Rasulü ile alay etmenin aynı şeyler olduğu Allahu Teala'nın Kitap'ında nerede belirtiliyor?

Ayetin nüzul sebebi ile ilgili olan rivayette nakledilen ve alay edenlere ait olan sözler, kişinin amacının araştırılması gereken ihtimalli lafızlardandır. Tekfir edilmeden önce, bu tür lafızlar ile kişinin neyi kasdettiğinin ortaya çıkarılması gerekir. Acaba dinlerinden ve Kur'an hafızı olmalarından dolayı mı onlarla alay etmişler, yoksa rivayette belirtildiği gibi onların bazı nitelikleriyle mi alay etmişlerdir. Veya kişisel düşmanlıkları sebebiyle onları kötülemek mi istemişlerdir? Bizler, zahir olan sebepler üzerine bina edilecek hükümler konusunda, ihtimalli olan lafızlar ile hüküm veremeyiz. Bu hükümden önce bu lafızların araştırılması gerekir. Ancak gizliyi ve daha gizlisini bilen Allahu Teala'nın hükümlerinde böyle bir şey sözkonusu değildir. Allahu Teala onların Allah ile, ayetleri ile ve Rasul'ü ile alay ettiklerini söylemiştir. Allahu Teala hüküm verenlerin ve söz söyleyenlerin en doğrusudur.

Bu açıklamadan sonra şöyle denilebilir: "Madem ki kafir olup riddet suçunu işlediler, neden Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onları öldürmedi. Çünkü hadiste şöyle geçmektedir: "Dinini değiştireni öldürünüz.""

Bu sorunun cevabı ise yukarıda aktardığımız ayetlerin sonunda verilmektedir. Allahu Teala ayetin sonunda şöyle buyurur: "Sizden bir gurubu bağışlasak bile bir guruba da suçlu olduklarından dolayı azap edeceğiz." (9 Tevbe/66) Bundan anlaşılmaktadır ki, bu sebepten dolayı Allahu Teala'nın kendilerini tekfir ettiği kişiler, bu yaptıklarından döndüklerini ve tevbe ettiklerini izhar etmişlerdir. Ancak tevbeyi izhar eden bu kişiler iki kısma ayrılmışlardır: Birinci kısım, samimi ve hakiki tevbe ile tevbe etmiş ve Allahu Teala bunları bağışlamıştır. Diğer kısım ise, münafıklık yaparak sadece zahiri olarak tevbe ettiklerini söylemiştir. Allahu Teala onlara azabı tattıracağını belirtmiştir. Çünkü suçlu idiler. Ancak bizi ilgilendiren dünya ahkamı bakımından, zahirde yaptıkları tevbe, onları öldürülmekten kurtarmıştır. Bunun açıklaması için bakınız: İbn-i Hazm, El-Muhalla, 11/207

şahsın sakalının kirli ve bakımsız olduğunu belirtmeyi kastettiğine dair bir karine varsa, bu küfür değildir. Ancak bu yaptığı haramdır. Çünkü Allahu Teala şöyle buyurur: "Ey mü'minler, bir topluluk diğer bir topluluğu alaya almasın. Çünkü onlar kendilerinden daha hayırlı olabilirler."[284] Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: "Müslüman kardeşini horlaması, kişiye şer olarak yeter."[285]

Ancak kişi bir Müslümanı görünüşünün kötülüğü, saçının dağınıklığı ve bakımsızlığı gibi meselelerde eleştirirse sakıncalı bir iş yapmış olmaz ve hatta bu emr-i bi'l-ma'ruf kabilinden olur. İmam Malik, Muvatta'da, Ata bin Yesar'dan mürsel olarak, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğunu rivayet etmektedir: "Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* mescide girişi esnasında, saçı sakalı dağınık bir adam geldi. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ona, saçını ve sakalını düzeltmesini kastederek eliyle çıkmasını işaret etti. Adam çıktı ve sonra döndü. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu: 'Şu hal, sizden birinizin tıpkı bir şeytan gibi başındaki saçlar karmakarışık vaziyette gelmesinden daha hayırlı değil midir?'"[286]

Dolayısıyla iki durum arasında gerekli ayırımın ve açıklamanın yapılması gerekir. Çünkü iki durumu birbirinden ayırmamak, küfür olmayan bir sebepten dolayı başkasını tekfir etmek gibi kötü bir sonuca yol açar.

Davetçilerin ve mü'minlerin şahıslarını kötülemek, dinlerinden veya Tevhidlerinden dolayı değil, dünyevi düşmanlıklar, kıskançlık ve çekememezlik gibi kalbi hastalıklar veya sözkonusu davetçilerin kötü ahlakı ve davranışları sebebiyle veya günümüzde çokça olduğu gibi hasımların birbirini aşırılık, vakıayı anlamama, yeterli kavrayışa sahip olamama ile suçlama türünden ise, dini ve Tevhid'i sebebi ile kötüleme ile aynı konumda olmaz. Özellikle davet ve ıslahı amaçladığı ve bunun için uğraştığı bilinen mü'minler hakkında bu daha da geçerlidir. Aynı kuşaktan olan alimlerden niceleri birbiri hakkında abartılı şekilde konuşmuştur. Müslümanlar, birbirlerini karalamaları ve kötülemeleri sebebi ile, kendi aralarında nice haksızlıklara sebep olmuşlardır. Öyle ki bu, zaman zaman birbirlerine hasım olmaya, birbirleriyle ilişkileri ve diyaloğu kesmeye ve hatta savaşmaya kadar varmıştır. Bütün bunlar şeytanın tetiklemesi ve dini ve şeriatı kötüleme ile muayyen şahısları kötüleme arasında ayırım yapmayarak, bu sebeplere binaen tekfir etme hatasının sonuçlarıdır.

---

[284] 49 Hucurat/11

[285] Müslim

[286] Ebu Davud, Nesai ve Ahmed (3/357) benzerini rivayet etmişlerdir.

Allahu Teala, Kur'an'da dini kötüleme ve Allah'a ve Rasulü'ne eziyet etme ile genel olarak mü'minlere eziyet etmeyi birbirinden ayırmıştır. Allahu Teala, dini kötüleme ile ilgili olarak şöyle buyurur: "Eğer anlaşmalarından sonra yeminlerini bozarlar ve dininizi kötülerlerse, küfrün önderlerine karşı savaşın. Çünkü onların yemin (diye bir şeyleri) yoktur. (Onlara karşı savaşırsanız) umulur ki küfre son verirler."[287]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Allahu Teala'nın, bu ayette dini kötülemeyi özel olarak belirtmesi, savaşın en büyük sebebi olması nedeniyledir. Bundan dolayı, dini kötüleyenlerin cezası, kişinin İslam'ını bozan diğer şeylerin cezalarına göre daha ağırdır."[288] "Böylece dini kötüleyen kişinin, küfürde önder olduğu sabit olmaktadır."[289]

Allahu Teala şöyle buyurur: "Allah ve Rasulü'ne eziyet edenlere Allah, dünyada ve ahirette lanet etmiş ve onlar için alçaltıcı bir azap hazırlamıştır."[290] İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, bu ayet üzerinde durmuş ve bunun Allahu Teala'ya ve Rasulü'ne eziyet eden kişilerin kafir olduğuna delalet ettiğini belirtmiştir.[291]

Eziyet vermenin ikinci çeşidi ise, genel olarak mü'minlere yapılan eziyetlerdir. Allahu Teala bunun hakkında şöyle buyurur: "Mü'min erkeklere ve mü'min kadınlara, yapmadıkları bir şeyden dolayı eziyet edenler, şüphesiz bir iftira ve apaçık bir günah yüklenmişlerdir."[292] Allahu Teala, bu iki ayette, kendisine ve Rasulü'ne eziyet edenler ile genel olarak mü'minlere eziyet edenleri birbirinden ayırmaktadır. Allah'a ve Rasulü'ne eziyet edenlere, dünya ve ahirette lanet edildiği ve onlara alçaltıcı bir azap hazırlandığı haber verilmektedir. Dolayısıyla bütün bunlar, Allah'a ve Rasulü'ne eziyet edenin kafir olduğuna delalet etmektedir. Ancak genel olarak mü'minlere eziyet edenler tekfir edilmemiş, onlara lanette bulunulmamış, sadece korkutulmuş ve günah işledikleri belirtilmiştir.

Dolayısıyla Allahu Teala'ya ve Rasulü'ne dil uzatanlar mürted kafirlerden olup cezaları ise ölümdür. Ancak mü'minleri kötüleyenlerin durumu böyle değildir. Çünkü mutlak günahkarlık, ölümü gerektirmez.[293]

---

[287] 9 Tevbe/12

[288] Es-Sarimu'l-Meslul, 14

[289] Es-Sarimu'l-Meslul, 17

[290] 33 Ahzab/57

[291] Bakınız: Es-Sarimu'l-Meslul, 40 ve sonraki sayfalar

[292] 33 Ahzab/58

[293] Bakınız: Es-Sarimu'l-Meslul, 578

Sahabenin *Radıyallahu Anhum* adalet ve anlayışı da bu şekildedir. Dini kendilerine kalkan yapmamaları onların adaletindendir. Daha katı hüküm ve ceza vermek için şahıslarına yöneltilen karalamaları dine mal etmezlerdi. Onlar, şahıslarını kötüleyen veya sövenleri, dini kötüleyen veya Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sövenler ile eşit görmezlerdi. Her ikisini ayrı ayrı değerlendirirlerdi.

Ahmed ve Nesai'den aktarılan şu rivayetler, bunun iki örneğidir: "Ebu Berze el-Eslemi şöyle dedi: Birisi Ebu Bekir'e *Radıyallahu Anhu* kabalık etti (bir rivayette Ebu Bekir'e sövdü diye geçer). Ben Ebu Bekir'e 'Ey Allah'ın halifesi, bunun boynunu vurayım mı?' dedim. Bunun üzerine o şöyle dedi: 'Aman ha! Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* karşı yapılması dışında, bu suçtan dolayı kimsenin boynu vurulmaz."[294]

Ayrıca alimler, sahabeye söven ve Kur'an ve Sünnet'ten onları tezkiye niteliğinde gelen tevatür haberlere aykırı olarak onları karalayan kişi ile başka bir sebepten dolayı onlara söven kişi arasında da ayırım yapmışlardır.

Kadı Iyad, İmam Malik'ten şöyle dediğini nakleder: "Sahabeden, Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali, Muaviye, Amr bin As'a söven kişi, onların küfür ve dalalet üzerinde olduklarını söylüyorsa, kafir olur ve öldürülür. Ama insanların biribirine sövdüğü gibi başka bir amaçla söverse, ağır bir ceza ile cezalandırılır."[295]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, Hanbeli alimlerinden bazılarının şöyle dediğini nakleder: "Kadı Ebu Ya'la da, sahabenin din ve adaletlerini kötüleyerek onlara söven kişinin kafir olduğu görüşünü desteklemektedir. Ancak din ve adaletlerine dil uzatmadan, bir öfke veya düşmanlık sebebiyle insanların birbirine sövdüğü gibi söverse, kafir olmaz."[296]

İbn-i Teymiye, İmam Ahmed'den, el-Mervezi'nin şöyle dediğini nakleder: "Ebu Bekir, Ömer ve Aişe'ye söven kişiyi Müslüman saymam."[297] Ancak, Abdullah ve Ebu Talib'in rivayetlerinde, bu tür kişilerin öldürülmeyip sadece ta'zir cezasının verileceğini belirtmesi, onun, bu tür kişileri tekfir etmediğini göstermektedir.

İbn-i Teymiye, Kadı Iyad'ın şöyle dediğini nakleder: "'..Müslüman saymam' sözü, Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sonra zulmettiklerini ve iktidarı haksız olarak aldıklarını söylemek veya onları fasık olarak itham etmek gibi sahabenin dini ve adaletini kötüleyen kişilere hamledilir. Sahabe-

---

[294] Bakınız: Es-Sarimu'l-Meslul, 93

[295] Eş-Şifa, 2/308

[296] Es-Sarimu'l-Meslul, 570

[297] Es-Sarimu'l-Meslul, 571

ye söven kişinin öldürülmeyeceğine dair söylediği sözü ise, şer'i ve siyasi ilimlerinin az olduğunu veya onların dünyaya düşkün olduklarını söylemek gibi, sahabenin dinini ve adaletlerini kötülemeyen kişilere hamledilir."[298]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, din ve adaletlerine hakaret sayılmayan cimrilik, korkaklık, bilgisizlik, zühd yoksunluğu gibi şeylerle sahabeyi kötüleyen ve bundan dolayı tekfir edilmeyip sadece ta'zir cezasını hak eden ile, sahabenin çoğunun mürted olarak dinden döndüğünü iddia eden ve bu nedenle de küfründe şüphe bulunmayan kişi arasında ayırım yapmaktadır.[299]

Ahmet bin Hacer el-Heytemi'nin kitabında, sahabeye söven kişinin tekfir edilmesi konusundaki ihtilafla ilgili olarak şöyle denilmektedir: "Sahabenin tamamına söven kişi, ihtilafsız kafir olur. Sahabeden olduğunu için onlardan birine söven de kafirdir. Çünkü, sahabeden olmayı hor görmesi nedeniyle, Rasulullah'ı *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hor görmüş olmaktadır. Tahavi'nin, "Sahabeye buğzetmek küfürdür" sözünün, bu manaya halmedilmesi gerekir. Sahabenin tümüne veya sahabeden olduğu için, onlardan birine buğzetmek elbette küfürdür. Ancak başka bir sebepten dolayı, sahabeden bazılarına buğzetmek veya sövmek küfür olmaz."[300]

Sahabeye karşı içinde kin ve nefret taşıyan kişinin de kafir olacağını söyleyen Malik ve bazıları şu ayeti buna delil olarak göstermektedirler: "Muhammed Allah'ın elçisidir. O'nun beraberinde bulunanlar da, kafirlere karşı çetin, kendi aralarında merhametlidirler... Allah böylece onları çoğaltıp kuvvetlendirmekle kafirleri öfkelendirir. Allah, iman edip, salih ameller işleyenlere, mağfiret ve büyük bir mükafat vadetmiştir."[301]

İbn-i Teymiye şöyle der: "Sahabe kafirleri öfkelendiriyorsa, o zaman onlara öfke duyan herkes, kafirleri rezil ve zelil eden ve küfürlerini artıran bir sebepte kafirlere ortak olmuş olur. Bu öfkeleri konusunda, kafirlere ancak kafir olanlar ortak olur."[302]

Ancak mutlak öfke ve buğz ile, dinlerinden dolayı onlara karşı öfke, buğz ve nefret arasında ayırım yapmak gerekir. Dinden dolayı onlara buğzetmenin kişiyi dinden çıkardığına dair Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve*

---

[298] Es-Sarimu'l-Meslul'den naklen

[299] Bakınız: Es-Sarimu'l-Meslul, 586-587. Açıklama ve araştırma yapmadan, mutlak olarak kafiri tekfir etmeyenin kafir olduğunu söylemenin hatalı olduğu buradan da anlaşılmaktadır.

[300] İbn-i Hacer el-Heytemi, Es-Savaiku'l-Muhrika fi'r-Reddi ala Ehli'l-Bidai ve'z-Zenadika, 256.

[301] 49 Fetih/29

[302] Es-Sarimu'l-Meslul, 579

Sellem şöyle buyurmuştur: "Allah'a ve ahiret gününe iman eden bir kişi Ensar'a buğzetmez."[303] Buhari ve Müslim'de şöyle rivayet edilmektedir: "Ensar'ı sevmek, imanın alametidir." Başka bir rivayette ise şöyle geçer: "Onları ancak mü'min sever ve onlara ancak münafık buğzeder." Dinleri, cihadları ve hakka yardımları sebebiyle onlara buğzeden veya söven kişi hakkında bu hüküm uygundur. Yukarıdaki ayette Allahu Teala, onların en önemli vasıflarından bazılarını şöyle bildirmiştir: "..kafirlere karşı çetin, kendi aralarında merhametlidirler. Onları rükuya varırken, secde ederken görürsün Allah'tan lütuf ve rıza isterler. Yüzlerinde secdelerin izlerinden nişanlar vardır."[304]

Kişinin, sahabeden bazılarını başka bir sebeple kötülemesi veya buğzetmesinin hükmü ise farklıdır. Sahabeden bazıları kendi aralarında ve Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* huzurunda birbirlerine hakaret etmiş, buğzetmiş, öfke duymuş, tartışmış ve hatta birbirlerine karşı kaba kuvvet kullanmışlardır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onların bu yaptıklarına karşı çıkmak, onları teskin etmek ve yatıştırmakla yetinmiş, ancak bundan dolayı onları tekfir etmemiştir.[305] Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ölümünden sonra aralarında ihtilaf, düşmanlık ve savaşlar meydana gelmiş, ancak bunlardan dolayı kimse kimse hakkında küfür veya nifak hükmünü vermemiştir. Çünkü bütün bu olaylarda onların durumu, müçtehidlerin durumu gibidir. Meydana gelen bu olaylarda onlar, içtihadında isabet edip iki ecir alan ile içtihadında hata edip hatası bağışlanan müçtehidler durumundadırlar.

Her zaman için dinin yardımcıları hakkında söylenecek olan budur. Bununla birlikte, onlardan bazılarına, dünyalık veya buna benzer bir sebep ile düşmanlıkta bulunan, onları kötüleyen veya buğzeden herkes tekfir edilmez. Ancak dine yardımcı olmaları, Tevhidleri ve Allahu Teala'nın onlar hakkında överek bahsettiği ve o sıfatlarından dolayı kafirlerin onlara öfkelendiğini bildirdiği nitelikler sebebi ile onlara düşmanlık yapan, kötüleyen veya buğzeden herkes tekfir edilir. Her dönemde, dine yardım edenlerin, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Ensar'ının nasibi gibi nasipleri vardır.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, Ensar'a buğzedenler ile ilgili olarak yukarıda belirtilen hadisleri aktardıktan sonra şöyle der: "Elinden geldiği kadar Allahu Teala'ya ve Rasulü'ne yardımda Ensar gibi olanlar, hakikatte de onlara ortak olmuşlardır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Ey iman edenler,

---

[303] Müslim

[304] 49 Fetih/29

[305] Mesela Buhari ve Müslim'de rivayet edilen ifk olayında olduğu gibi

Allah'ın yardımcıları olun."[306]"[307] Allah'ım! Ey Hayy ve Kayyum olan Allah! Bizi dinine yardım edenlerden kıl!

Dolayısıyla, herhangi bir dönemde dine ve Tevhid'e yardım edenlerden herhangi birine düşmanlık yapan veya buğzeden kişiler hakkında yukarıda aktarıldığı gibi gerekli araştırma ve ayırımın yapılması gerekir ve bu ayırım yapılmadan her buğz, kötüleme veya sövmeye küfür hükmü verilmemelidir.

Dine bağlılık, başörtüsü ve peçeden nefret ettirmek amacıyla Tevhid sahibi mü'min kadınların iffetine ve örtülerine sövmek, hakaret etmek veya Tevhid ve davetlerine hakaret etmek veya eşlerinin cihad ve davetlerini karalamak için yapılanlar ile başka amaçlarla herhangi bir mü'min kadına genel olarak yapılan iftira arasında ayırım yapmak da bu kabildendir.

Allahu Teala, Kur'an'da bu ikisi arasında ayırım yapmıştır. Dinlerinden dolayı mü'min kadınlara hakaret edenler için şöyle buyurur: "Namuslu, kötülüklerden habersiz mü'min kadınlara zina isnadında bulunanlar, dünya ve ahirette lanetlenmişlerdir. Dilleri, elleri ve ayaklarının, yapmış olduklarından dolayı aleyhlerinde şahitlik edeceği bir günde onlar için büyük bir azap vardır."[308] Allahu Teala böyle yapanların dünya ve ahirette lanetlenmiş olduklarını belirtmektedir. Bu ise, İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah*, "Allah ve Rasulü'ne eziyet edenlere Allah, dünyada ve ahirette lanet etmiş ve onlar için alçaltıcı bir azap hazırlamıştır"[309] ayetini açıklarken belirttiği gibi, bunun, kişiyi küfre götüren sebeplerden olduğunu göstermektedir. Ayrıca İbn-i Teymiye, bu siğa ile gelen lanet ifadesinin, öldürmeyi veya tekfir etmeyi gerektirdiğini belirtmiştir.[310] Çünkü lanet, rahmetten uzaklaştırmaktır. Allahu Teala'nın dünya ve ahirette rahmetinden kovduğu kişi ancak kafir olur.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Bunu Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Mü'mine lanet okumak, onu öldürmek gibidir"[311] sözü de teyit etmektedir. Dünyada ve ahirette Allahu Teala'nın bir kişiye lanet etmesi, onun öldürülmesi gibi ise, o zaman Allahu Teala'nın lanet ettiği bu kişinin öldürülmesi mübah demektir."[312]

---

[306] 61 Saff/14

[307] Es-Sarimu'l-Meslul, 581-582

[308] 24 Nur/23-24

[309] 33 Ahzab/57

[310] Es-Sarimu'l-Meslul, 41-43

[311] Muttefekun aleyhi

[312] Es-Sarimu'l-Meslul, 42

Ancak lanetin beddua kipiyle yapılmış olması bundan farklıdır. İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, lanetin bu türü hakkında ise şöyle der: "Tekfir edilmeyen veya öldürülmeyen mel'un kişilerin tümü, beddua kipiyle kendilerine lanet edilenlerdir. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu sözlerinde geçen lanet siğaları bu türdendir: "Tarlanın sınır taşlarını değiştirene Allah lanet etsin", "Hırsızlık yapana Allah lanet etsin", "Faiz alan ve verene Allah lanet etsin.""[313]

Müfessirlerden bazıları yukarıda aktardığımız ayetin Aişe *Radıyallahu Anha* ile ilgili olarak indiğini söylerler. Ona zina iftirasında bulunmak, Rasulullah'ı *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* karalamak olduğu için küfür sayılmıştır. Bununla beraber ayet, İbn-i Teymiye'nin de tercih ettiği gibi geneldir.[314] Çünkü ayetin hitabının zahiri geneldir.

İbn-i Teymiye şöyle der: "Ayeti genel olarak anlamak gerekir. Çünkü hususi olmasını gerektiren bir şey yoktur. Ayrıca aynı sebep ile sınırlı olmadığı da ittifakla kabul edilmiştir. Çünkü Aişe'den başka Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* diğer eşlerinin hükmü de, bu genelin içine dahildir. Sebep tekil olduğu halde ayetin lafzı çoğuldur. Kaldı ki Kur'an'ın genel lafızlarını özel sebeplere bağlamak batıldır. Zaten ayetlerin geneli belirli sebepler üzerine inmiştir. Buna rağmen hiçbiri belirli bir sebep ile sınırlandırılmamıştır."[315]

Yine şöyle der: "Ebu Hamza es-Sumali, bu ayetin Mekke müşrikleri hakkında indiğini duyduklarını söyler. Çünkü onlarla Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* arasında bir anlaşma vardı.[316] Kadın, Medine'ye hicret ederek Rasulullah'ın yanına ulaştığı zaman, Mekke'li müşrikler ona iftira eder ve "Ahlaksızlık yapmak için gitti" derlerdi. Buna göre mü'min kadınlara iftira eden kişiler, onları imandan alıkoymayı ve İslam'dan nefret ettirmeyi amaçlamışlardır. Kab bin Eşref'in yaptığı da bu kabildendir. Buna göre kim böyle yaparsa kafir olur ve aynen Peygambere söven kişi gibidir."[317]

---

313 Es-Sarimu'l-Meslul, 43

314 Es-Sarimu'l-Meslul, 50

315 Es-Sarimu'l-Meslul, 50

316 İbn-i Teymiye Rahimehullah, Ebu Hamza'nın bu sözünden maksadın sözkonusu ayetin Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile müşrikler arasında anlaşma yapıldığı dönemde indiğinin belirtilmesinin olmadığını, bu ayet ile anlaşmalı olan bu müşrikler gibi olanların ve onların mü'min kadınlar hakkında söylediklerinin kastedildiğini açıklar. Çünkü ayet, Hendek Savaşı'ndan önce Beni Mustalik Gazvesi'nde Aişe'ye *Radıyallahu Anha* iftira edildiği günlerde inmiştir. Müşrikler ile yapılan anlaşma ise, bundan iki yıl sonradır. Bakınız: Es-Sarimu'l-Meslul, 51

317 Es-Sarimu'l-Meslul, 50

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, "Aişe'ye *Radıyallahu Anha* iftira edenler arasında münafıklarla birlikte mü'minlerde bulunmaktaydı. Ayetin nüzul sebebi ise bu kişilerin hepsini kapsar. Dolayısıyla hem bu ayetin içerisindeki lanet siğasının tekfire delalet ettiği ve hem de bu ayetin kafirler hakkında indiği nasıl söylenebilir ki?" sorusuna çok güzel bir nükte ile şöyle cevap vermektedir:

"Bu varsayıma cevap olarak deriz ki; Allahu Teala bu ayette şöyle buyurur: "Dünya ve ahirette lanetlenmişlerdir." Burada ise, fiil kipi belirli değil, meçhul durumdadır. Allahu Teala, lanet edeni belirtmemiştir. Ahzab Suresi'ndeki ayette ise şöyle buyurur: "Allah ve Rasulü'ne eziyet edenlere Allah, dünyada ve ahirette lanet etmiş ve onlar için alçaltıcı bir azap hazırlamıştır."[318] Burada ise lanet eden bellidir. Lanet eden belirli değil ise, melekler veya insanlar gibi Allah'dan başkalarının da lanet etmiş olması caizdir. Bir vakitte Allahu Teala'nın ve başka bir vakitte de yaratıkların onlara lanet etmiş olması da caizdir. Ayrıca kastı dini kötülemek olanlara Allahu Teala'nın lanet etmesi caiz olduğu gibi, kastı başka olanlara başkalarının lanet etmesi de caizdir.

Lanet eden kişi yaratılanlardan ise, beddua anlamında olabilir veya Allah'ın rahmetinden uzaklaştırılmış olmaları manasına da gelebilir. Aynen, kişinin karısına zina suçu isnad ettiği zaman, aralarında lanetleşmenin olması gibi. Ki bu lanetleşmenin beşincisinde koca "yalan söylüyorsam bana lanet olsun" der. Dolayısıyla, zina suçunu isnad ederken yalan söylemiş ise kendisine Allahu Teala'nın lanet etmesi için dua eder."[319]

Dinlerini kötülemek maksadı olmaksızın herhangi bir Müslüman kadına genel manada iftira etmek konusunda ise, Allahu Teala şöyle buyurur: "İffetli kadınlara zina isnadında bulunup, sonra (bunu ispat için) dört şahit getiremeyenlere seksener sopa vurun ve artık onların şahitliğini hiçbir zaman kabul etmeyin. Onlar tamamen günahkardırlar. Ancak bundan sonra tevbe edip ıslah olanlar müstesnadır. Çünkü Allah çok bağışlayıcı ve merhametlidir."[320]

Onlar, bu yaptıkları sebebi ile kafir değil, fasık olmuşlardır. Çünkü sahih bir delil olmaksızın şehvet veya şüpheye binaen iffetli mü'min kadınlara iftira etmişlerdir. İftira etmelerinde dini kötülemek veya özelilikle Müslümanlara eziyet etmek yoktur. Bu nedenle Allahu Teala bunların cezasını seksen değnek ve şahitliklerini iptal olarak belirlemiştir. Onların dünyada ve

---

[318] 33 Ahzab/57

[319] Age: 51

[320] 24 Nur/4-5

ahirette lanete uğradıklarını belirtmemiştir. Ayrıca Allahu Teala izah ettiğimiz bu iki tür iftira arasında ayırım yaparak, iftiranın bu türü için tevbeden söz ettiği halde, diğeri için, suçun büyüklüğünü belirtmek maksadı ile tevbeden söz etmemiştir. İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, buradan, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* söven kişinin, kendisine istitabe uygulanmadan öldürülmesi gerektiği sonucunu çıkarmaktadır. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, ifk olayı üzerine "Aileme eziyet eden kişi hakkında, beni kim mazur görür?" demesi ve Sad bin Muaz'ın "Ben seni mazur görürüm. Bu kişi Evs'ten de olsa boynu vurulsun" diye cevap vermesini aktardıktan sonra, iki tür iftira arasındaki farkı belirterek şöyle der:

"Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu sözüne kimsenin karşı çıkmaması, Peygambere eziyet ve hakaret eden kişinin boynunun vurulmasının caiz olduğunu gösterir.[321] İbn-i Ubey ve benzerleri, Aişe'den *Radıyallahu Anha* bu şekilde sözederken Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* eziyet etmek, hakaret etmek, karalamak ve lekelemek istiyorlardı. Bu nedenle sahabe, Rasulullah'dan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onun öldürülmesi konusunda izin istediler. Ancak Hassan, Mistah ve Hamne böyle değildi. Bunlar Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* eziyet, hakaret veya karalamayı amaçlamamış ve buna delalet eden bir şey de söylememişlerdir. Bu nedenle Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sadece İbn-i Ubey'in özür dilemesini istemiş, onun hakkında insanlara hitap etmişti."[322]

Es-Subki de bu konudan sözederek şöyle der: "Eziyet vermenin iki türü vardır:

Birinci türde kişi, Peygambere eziyet vermeyi amaçlamıştır. Şüphesiz bu, o kişinin öldürülmesini gerektirir. İfk olayında Abdullah bin Ubey'in verdiği eziyet bu türdendir.

İkincisinde ise kişi, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* eziyet vermeyi kastetmemiştir. İfk olayında Hassan, Mistah ve Hamne'nin yaptığı gibi. Bu, sahibinin öldürülmesini gerektirmez. Yapılan eziyetin, birinci türden olması için, mutlaka bunun kastedilmiş olmasının gerektiğinin delili, Allahu

---

[321] İbn-i Hacer el-Heytemi şöyle der: "Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Aişe'ye *Radıyallahu Anha* iftira edenleri öldürmemesi, bu yaptıklarının ayetler inmeden önce gerçekleşmiş olması sebebiyledir. Bu nedenle onların bu yaptıkları, Kur'an'ı yalanmayı içermemektedir. Zaten bu hüküm, ayetin nüzulünden sonra gelmiştir. Dolayısıyla hüküm öncesini kapsamamıştır." Es-Savaiku'l-Muhrika, 216. İbn-i Teymiye'nin bu konu ile ilgili olarak başka cevapları da vardır. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* değişik yerlerde münafıkları cezalandırmaması ve öldürmemesinin sebeplerinden söz ederken, bu konuya değinmiştir. Bkz: Es-Saremu'l-Meslul, 178, 179, 189, 220, 223, 237, 359 ve diğer sayfalar.

[322] Es-Sarimu'l-Meslul, 180

Teala'nın "Çünkü bu hareketiniz Peygambere eziyet veriyor.."[323] ayetidir. Bu ayet, sahabeden olan salih insanlar hakkında inmiştir. Ayetteki bu eziyet, küfrü gerektirmemektedir. Her masiyet eziyet verir, ancak her eziyet küfür değildir. Bu nedenle hüküm vermeden önce eziyetin türünü tespit etmek gerekir."[324]

Dininden, İslam'ından, Tevhid'inden ve tağutları red etmesinden dolayı Müslümanla savaşmak veya onu öldürmek ile, dünyevi bir husumetten dolayı savaşmak veya öldürmek arasındaki fark da bu şekildedir. Birincisi, sahibini dinden çıkaran bir küfürdür. İkincisi ise, büyük günahlardan birisidir. Bu ikisini karıştırmak ve eşit görmek helal değildir. Bu konuda İbn-i Teymiye şöyle der:

"Kim, Hristiyanların din sebebiyle Müslümanlarla savaştığı gibi, İslam dininden dolayı Müslümanı öldürürse, anlaşmalı olan kafirden daha şerli bir kafir olur. Bunun durumu, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve ashabıyla savaşan kafirlerin durumu ile aynıdır. Ebedi cehennemlik olan diğer kafirler de olduğu gibi, bunlar da ebedi cehennemliktir.

Ancak kişinin bir Müslümanı öldürmesi mal veya husumette binaen olan haram türünden ise, büyük günah işlemiş olur ve Ehl-i Sünnet ve Cemaat'e göre sırf bundan dolayı kafir olmaz. Böyle işlerden dolayı ancak Hariciler tekfir ederler. Fasık Müslümanların ebedi cehennemlik olduğunu söyleyen Mutezile'nin aksine, Ehl-i Sünnet'e göre Tevhid ehli kişiler ebedi cehennemlik olmazlar. Hariciler kendi görüşleri için Allahu Teala'nın şu ayetini delil gösterirler: "Kim bir mü'mini kasten öldürürse cezası, içinde ebediyyen kalacağı cehennemdir. Allah ona gazabetmiş, ona lanet etmiş ve onun için büyük bir azap hazırlamıştır."[325]

Onlar, bu ayetin, bir Müslümanı imanı üzere kasten öldürmeye hamledileceğini söylerler. İnsanların çoğu ise ayeti buna hamletmemiş ve şöyle demişlerdir; "Bu mutlak bir tehdittir. Allahu Teala'nın şu ayeti ile tefsir edilir: "Şüphesiz Allah kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamaz; bundan başkasını dilediği kimse için bağışlar."[326]"[327]

Bu açıklama, Buhari'nin Abdullah bin Mes'ud'dan *Radıyallahu Anhu* rivayet ettiği, "Müslümana hakaret etmek fasıklıktır, onu öldürmek ise küfürdür" hadisinin te'vili için de oldukça faydalıdır. Bu hadisteki küfrü, "Kim

---

[323] 33 Ahzab/53

[324] Es-Subki, Fetava's-Subki, 2/591-592

[325] 4 Nisa/93

[326] 4 Nisa/48

[327] Mecmuu'l-Fetava, 34/88

Müslüman kardeşine kafir derse ikisinden biri kafir olmuştur" hadisindeki küfür siğası ile aynı şekilde te'vil etmişlerdir. Ve buradaki küfrün büyük küfür manasına hamledilmesi için, kişi tarafından bu yaptığının helal kabul edilmesi gerektiğini söylemişlerdir. Her iki açıklama bir araya getirildiğinde şöyle denilebilir: Kim dini ve Tevhid'i için Müslümanla savaşırsa, kafir olur ve dinden çıkar. Ancak dünyalık veya kişisel bir husumet sebebiyle savaşırsa, iman nimetine karşı nankörlük etmiş olarak büyük bir günah işlemiş olur. Bu durumunun kendisini küfre götürmesinden endişe edilir.

Tağutların, Tevhid'i gerçekleştirmek, insanları, şirk yasalarından ve uydurma kanunlarından kurtarıp Allahu Teala'nın şeriatına çıkarmak ve kullara kulluktan kurtarıp Allahu Teala'ya kul yapmak için çalışan muvahhid Müslümanlara karşı açtıkları savaş, şüphesiz küfür türündendir.[328] Bunun için tağutlara kim yardım ve destek verirse, muvahhidlere işkence yaparsa, hapsederse veya onların başına felaketler gelmesini isterse, onlar hakkında istihbarat yaparsa ve bunun için raporlar yazarsa, aynı hükmün kapsamında olup kafirdir.

Ancak küfür olan bu tür ile, Müslümanlar arasında meydana gelen düşmanlık, çatışma ve haksızlıkları birbirine karıştırmak caiz değildir. Allahu Teala Müslümanlar arasındaki bu tür çatışmalar için şöyle buyurur: "Eğer mü'minlerden iki grup birbirleriyle vuruşurlarsa aralarını düzeltin... Mü'minler ancak kardeştirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin ve Allah'tan korkun ki esirgenesiniz."[329]

Bir takım insanlar aşırılığa kaçarak bu tür çatışmaları da küfür olan çatışma kısmına dahil etmiş ve Müslüman kesimleri tekfir etmişlerdir. Bununla birlikte tefrite kaçan diğer kesim ise, tağutların muvahhidlerle savaşmasını, onlara düşmanlık yapmasını, cihad ve davetlerine karşı mücadele etmesini, Müslümanlardan iki taraf arasında meydana gelen çatışmalar kabilinden sayarak, bu tağutları tekfir etmeye yanaşmamıştır. Halbuki hak olan yukarıda açıkladığımızdır.

Sonuç olarak; tekfirin sebepleri konusunda, dini veya dinin ehlini İslam'ından, Kur'an'ından ve şiarlarından dolayı kötülemek ile şahsi veya dünyevi bazı sebeplere binaen bir Müslümanın şahsiyetini kötülemek arasında ayırım yapmak gerekir. Bu ölçü gözönünde bulundurularak sadece, dini kötüleme türünden olan ve yapanı küfürde önder kılan uygulamalardan dolayı insanları tekfir etmek gerekir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Eğer

---

[328] Onların, Müslümanlara yönelttikleri suçlamaların başında, kendi düzenlerini, İslami düzene çevirmek için çalışan terörist bir örgüt oldukları suçlaması gelmektedir. Bu sözleri, burada söylediğimizin en açık delilidir.

[329] 49 Hucurat/9-10

anlaşmalarından sonra yeminlerini bozarlar ve dininizi kötülerlerse, küfrün önderlerine karşı savaşın. Çünkü onların yemin (diye bir şeyleri) yoktur. (Onlara karşı savaşırsanız) umulur ki küfre son verirler."[330]

Bu iki türü birbirine karıştırmamak gerekir. Aksi halde ölçüler bozulur ve şeriatın hükümleri kişilerin heva ve heveslerine karışır. Şahıslarına yöneltilen oklardan korunmak için şeriatı kendilerine kalkan yapan, sapma ve yanlışlarına yöneltilen eleştirileri İslam'a yapılmış gibi algılayan ve öyle gösteren niceleri bulunmaktadır. Bunu da sırf hasımlarını tekfir edebilmek için yaparlar. Bununla dine karşı cinayet işlerler, bu cinayetleriyle halkı çıkmaza sokarlar ve hevalarını hak ile karıştırırlar.

Şüphesiz Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hidayet yolunda öğüt alan herkese nice ibretler vardır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, kişisel düşmanlıkların ve nefsi arzuların dine karıştırılmasından sakındırırdı. Münafıkların batında kafir olduklarını bildiği halde, Allahu Teala'nın açık hükümle bildirdiği, alay etme konusu dışında, dünya hükümleri bakımından onları tekfir etmemiştir. Onları ne tekfir etti, ne sözlerinden dolayı cezalandırdı ve ne de şahitlikleriyle ispatın tam gerçekleşmediği çocuklar veya tek kişilerin tanıklığıyla onların aleyhine hüküm vermedi. Bu ise onları kişisel amaçlar ve kinler sebebiyle öldürdüğünün iddia edilmesini istememesi ve insanlar için din işlerinin karışmasından korktuğu içindir.

Kadı Iyad şöyle der: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, münafıkları, yaptıkları ve içlerinde gizledikleri nifakları sebebiyle öldürseydi, nefret ettirenin eline koz verir, bilmeyenler şüphe içine düşer, yüz çeviren inatçılar dedikodu yayar ve bir çok kişi, İslam'a girmekten, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ashabı olmaktan uzak dururdu. Zalim düşman ve fitneci insanlar, onları sadece aradaki düşmanlık sebebiyle ve intikam amacıyla öldürdüğünü sanırdı. Bu söylediklerimin Malik bin Enes'e *Rahimehullah* dayandırıldığını gördüm. Bu nedenledir ki Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: "İnsanlar Muhammed ashabını öldürüyor demesinler."[331]" İbn-i Teymiye'nin, "Es-Sarimu'l-Meslul" isimli eserinin 237. sayfasında buna benzer bir açıklaması bulunmaktadır.

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* davetindeki açıklık ve netlik üzerinde gereğince düşünmek gerekir. Nefislerin arzu ve heveslerinin din işlerine karıştığı günümüzde, insanların çoğu bu meseleyi, kendilerine ve hatalarına yönelen oklardan korunmak için bir kalkan olarak kullanmaktadır.

---

[330] 9 Tevbe/12

[331] Eş-Şifa, 2/227

-33-

SIRF MÜRCİE CEMAATLARINA MENSUP OLDUKLARI İÇİN MUHALİF KİŞİLERİ TEKFİR ETMEK

Tekfirde yapılan çirkin hatalardan biri de, sırf Mürcie cemaatlarına mensup oldukları için muhalif kişileri tekfir etmektir. Vermiş oldukları hükümlerini şeriatın ölçülerine göre belirlemeyen hamaset sahibi birtakım kişiler, günümüzde, tağutları veya onların destekçileri olan askerleri tekfir etme konusunda kendileri ile muhalif konumda olan bütün Mürcie cemaatlerini genel olarak tekfir etmektedirler.

Bu kişiler şöyle derler: "Mürcie'den olan falan cemaat, Allahu Teala'nın dininde değildir veya İslam'ın şemsiyesi altında değildir." Bu hamasi hükümleri hakkında açıklama yapmalarını istediğiniz zaman, o cemaatin bütün fertlerini tekfir etmeyi kastettiklerini görürsünüz. Delil sorduğunuz zaman ise, o cemaatin temsilci veya liderlerinin tağutlara yaranmak için söylediklerini veya onlarla yaptıkları tartışmada kullandıkları bazı ifadelerini aktarırlar.

Bilindiği gibi mücerred olarak bu ifadeler, kişinin tekfir edilmesi için yeterli değildir. Özellikle bu kişi, tekfirin engellerinden birinin bulunması sebebiyle veya nassları anlamadaki zayıflıktan dolayı veya onların şehadet kelimesini söylemeleri ya da namaz kılmalarını görüp aldanmasından dolayı bu tağutları veya destekçilerini tekfir etmiyorsa, bu gerekçeler o kişinin tekfiri için yeterli olmaz. Bu tağutların veya destekçilerinin tekfiri konusunda tevakkuf eden kişi, Üsame hadisine binaen, şehadet kelimesini söyleyen birini öldürdüğü için Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onu kınamasını veya şehadet kelimesinin faziletleriyle ilgili Bitaka hadisini ya da canın ve malın dokunulmazlığını İslam'ın bazı hususiyetlerine bağlayan başka rivayetleri hatırlamış ve bu nasslar kendisinde probleme sebep olmuş olabilir.[332]

Durum bu olup kendisinde ayrıca başka bir küfür sebebinin bulunmadığı bir kişinin tekfiri için bunlar yeterli değildir. Özellikle tekfir edilip edilmemeleri konusunda ihtilaf edilen bu tağut ve onların destekçilerinin çoğu, İslam'dan beri olduklarını açıkça söylememekte, namaz kılmakta,

---

[332] Bu ve benzeri şüphelere cevap için şu kitaplarımıza bakınız: "İmtau'n-Nazar fi Keşfi Şubuhati Mürcieti'l-Asr", "Şubuhatu'l-Mucadilin an Asakiri'ş-Şirki ve Ensari'l-Kavanin"

hacca gitmekte ve şehadet kelimelerini ikrar etmektedirler. Onların bu durumu, bir çok insan için, onların tekfirleri konusunda probleme sebep olmaktadır. Dolayısıyla bunların küfrü, İslam'dan ayrılıp başka bir dine geçtiğini açıkça söyleyen mürtedin küfrü gibi veya avamdan hiçbir Müslümanın tekfirleri konusunda tevakkuf ettiğini görmediğimiz Hristiyanların küfrü gibi açık değildir. Bu nedenle bunların durumu, açıklamaya muhtaçtır.

Hatta bu mesele, bir çok faziletli kişiler için bile müşkil olmuştur. Mesela Ebu Bekir *Radıyallahu Anhu*, İslam ile ilişkilerini kesmeyip sadece zekat vermeyi red eden mürtedler ile savaşmaya karar verdiğinde, Ömer İbnu'l-Hattab *Radıyallahu Anhu* buna karşı çıkmış ve "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*: "İnsanlar La İlahe İllallah deyinceye kadar onlarla savaşmaya emrolundum. Bunu söylediler mi, benden mallarını ve nefislerini korurlar. (İslam'ın) hakkı hariç artık hesapları da Allah'a kalmıştır" demiş iken, sen nasıl insanlarla savaşırsın?" dedi. Ebu Bekir *Radıyallahu Anhu*: "Allah'a yemin olsun, namazla zekatın arasını ayıranlarla savaşacağım. Zira zekat, malın hakkıdır. Vallahi, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* vermekte oldukları bir oğlağı vermekten vazgeçseler, onu almak için onlarla savaşacağım" dedi. Ömer sonradan demiştir ki: "Allah'a yemin ederim, anladım ki, Ebu Bekir'in bu görüşü, Allah'ın savaş meselesinde ona ilhamından başka bir şey değildi. İyice anladım ki, bu karar hakmış."[333]

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, hakkında "Sizden önceki ümmetlerde muhaddesler (yani ilhama mazhar olanlar) vardı. Eğer ümmetimde bunlardan biri varsa o da Ömer'dir"[334] buyurduğu Ömer İbnu'l-Hattab *Radıyallahu Anhu* için bile bu mesele müşkil olmuş ise, başkaları için nasıl olmasın!

Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sonra ümmetin en takvalısı ve Allahu Teala'nın dini konusunda hassas durumda olan Ebu Bekr *Radıyallahu Anhu*, sözkonusu mürtedler ile savaşma konusunda tevakkuf ettiği ve kendisiyle tartıştığı için Ömer'i tekfir etmemiştir. Çünkü onun bu itirazı, şüphe sebebiyle olmuştur. Şehadet kelimesini söyledikleri için Müslümanlar olduklarına ve hem mal hem de canlarının bundan dolayı dokunulmaz olduğuna inanıyordu. Ebu Bekir *Radıyallahu Anhu*, ona, zekatın malın hakkı olduğunu ve namazla beraber zekatın da şehadet kelimesinin hukukundan olduğunu açılayarak ona delil göstermiştir. Ebu Bekir bunları söylerken, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu hadisine işaret etmiştir: "Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in O'nun rasulü olduğuna şehadet

---

[333] Buhari ve Müslim

[334] Buhari ve Müslim. Yani peygamber olmadıkları halde hakka isabet eden kişiler anlamındadır.

edinceye, namazı kılıp, zekatı verinceye kadar insanlarla savaşmakla emrolundum. Bunu söylediler mi, benden mallarını ve nefislerini korurlar. (İslam'ın) hakkı hariç artık hesapları da Allah'a kalmıştır."[335] Ebu Bekir *Radıyallahu Anhu*, ona namaz ve zekat ibadetlerini yerine getirmeyi insanlar kabul edinceye kadar savaşın süreceğini belirtmiştir. Nitekim Allahu Teala şöyle buyurur: Eğer tevbe eder, namazı dosdoğru kılar, zekatı da verirlerse artık yollarını serbest bırakın. Doğrusu Allah bağışlayan ve merhamet edendir."[336] Böylece Ömer'in müşkilesini gidermiştir. Kendisine bir konu müşkil gelen herkese karşı yapılması gereken uygulama budur.

Bu türden bir konunun kendisine müşkil gelmesi sebebi ile, tağutları ve destekçilerini tekfir etmede bize muhalefet edip tartışan kişiyi tekfir etmek caiz değil ise, bu meselede sadece hocalarının söylediğini taklid eden öğrenci veya tabileri tekfir etmemek evleviyatla geçerli olur. Allahu Teala şöyle buyurur: "Hiçbir suçlu başkasının suçunu yüklenmez"[337] Bir hadiste şöyle geçmektedir: "Herkesin günahı kendisini bağlar."[338] Bu cemaatlar içerisinde olup, bu tür uygunsuz davranışlardan hoşnut olmayan, hatta açıkça karşı çıkan niceleri vardır. Yine bu cemaatlerin bazı mensupları ise içerden ıslah etmeye çalışma iddiası ile oralarla bulunmaktadır.

Bu cemaatlerin yapısını ve durumunu bilen herkes, onların saflarında bazı ihlaslı gençlerin olduğunu da bilir. Bu gençler hakkı araştırmaktadırlar. Onların, bu cemaatların hakikatini anlamaları ve bazı sapmalarını görmeleri için bazı aşamalardan geçmeleri gerekmektedir. Gördüğümüz kadarıyla bunu da birçokları başarmakta ve o cemaatların saflarından ayrılmakta veya cemaat tarafından dışlanmaktadırlar. Hatta bugün Tevhid'e çağıran birçok kişi, bu cemaatların saflarında yola başlamışlardır. Daha sonra Allahu Teala onları, bazı sapmaları görmeye muvaffak etmiş ve onlar da Allahu Teala'nın indirdiği ve peygamberlerin bildirdiği davete sarılmışlardır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Bizim uğrumuzda cihad edenleri elbette kendi yollarımıza eriştireceğiz. Hiç şüphe yok ki Allah, iyi davrananlarla beraberdir."[339] Kişi dinde basireti bir çırpıda kazanamaz. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "İlim, öğrenme ile ve yumuşak huyluluk da yumuşak davranma ile olur. Kim hayrı araştırırsa bulur, kim de kötülükten sakınırsa korunur." Dolayısıyla bu iş zaman alır ve gayret ister. Allahu Teala şöyle buyurur:

[335] Buhari ve Müslim
[336] 9 Tevbe/5
[337] 6 En'am/164
[338] Tirmizi ve başkaları rivayet etmiştir.
[339] 29 Ankebut/69

“Önceden siz de böyle iken Allah size lutfetti; o halde iyi anlayıp dinleyin. Şüphesiz Allah bütün yaptıklarınızdan haberdardır.”[340]

Bu nedenle pek çok yerde söyledik ve söylemeye devam edeceğiz; bazı nassları yeterince anlayamamaları veya bu tağutları ve askerlerini tekfir eden şer’i nassları bilmemeleri veya onların işledikleri küfürlerden habersiz olmaları sebebiyle tağutları ve destekçilerini tekfir etmede tevakkuf eden muhalifleri, bu şüphelerinden dolayı veya sırf bize muhalefet ettikleri için biz tekfir etmiyoruz. Yeter ki onların bize muhalefeti isim ve lafızlar üzerinde olsun ve bu sözleri onları, küfrü hoş görmeye, mübah saymaya veya küfre davet etmeye kadar götürmesin. Çünkü böyle şeyler kişinin kafir olmasına sebep olur. Bu sınırda kaldıkları sürece sırf bize muhalefetlerinden dolayı onları tekfir etmiyoruz. Nitekim selef de Ehl-i Sünnet ile ihtilafı mücerred olarak lafızlar üzerinde olan mürcie fırkasının mensuplarını tekfir etmemiştir.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, İmam Ahmed’den naklederek şöyle der: “Kendisinden aktarılanlardan anlaşılmaktadır ki o, Mürcieyi tekfir etmemektedir. Onların bid’atı, fakihlerin furu’dan olan meselelerde ihtilaf etmeleri türündendir. Söylediklerinin çoğu üzerindeki ihtilaf, isim ve lafızlar ile ilgilidir. Bu nedenle onların meselelerinden bahsedilen bölüme, “İsimler Babı” adı verilir. Bu ise fakihlerin kendi aralarında tartıştığı meselelerdendir. Ancak bununla birlikte dinin aslı ile ilgilidir. Bu nedenle bu konuda tartışan kişi bid’atçı sayılmıştır.”[341] Bundan maksadı, fukahatu’l-mürcie’dir.

Başka bir yerde şöyle der: “Bu tutumlarından dolayı bir topluluk fukahatu’l-mürcie’den sayılmıştır. Halbuki bunlar ilim ve diyanet ehlidir. Bu nedenle seleften hiç kimse, fukahatu’l-mürcie’den olan kimseyi tekfir etmemiştir. Aksine bunu akide konusunda değil, söz ve fiillerde olan bir bid’at olarak saymışlardır. Bu konular üzerinde anlaşmazlığın çoğu lafızlar üzerindedir. Şüphesiz Kur’an ve Sünnet’e mutabık olan lafız doğrudur. Hiçbir kimsenin Allah ve Rasulü’nün söylediğinin aksini söylemeye hakkı yoktur. Ancak bu ihtilaflar, kelamcılardan olan Mürcie’nin ve başkalarının bid’at ve fasıklıklarının girdiği bir kapı olmuş ve lafızlar üzerindeki bu hata, akide ve amellerde meydana gelen hataların sebebi olmuştur.”[342]

Fukahatu’l-mürcie’den olanların, isim ve tarifler üzerinde meydana gelen lafzi ihtilafları ile akide ve amelde sapmalara yol açabilecek ihtilaflar arasındaki farkı anlamak için bu açıklamalara dikkat etmek gerekir. Bu açık ve bilinen bir meseledir. Mürcienin tümü, selefin mazur gördüğü kısımdan

---

[340] 4 Nisa/94

[341] Mecmuu’l-Fetava, 12/260

[342] Mecmuu’l-Fetava, 7/246

değildir. Bilakis irca', kimilerini Cehmiyyeliğe kadar götürmüşür. Bunlar tekfir sebeplerini tümden lağvetmişler ve sadece kalp ile yapılan inkarla sınırlandırmışlardır. Kimilerini de bu anlayış farzları terketmeye, terketmeyi normal görmeye, küfrü normal saymaya veya küfre girmeyi basit görmeye kadar götürmüştür. Çağımızın Mürciesinde bu durum, ilk dönem Mürciesinde olduğundan çok daha açıktır.

Bu nedenle İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, bid'atları, fukahatu'l-mürcie'den olanların bid'atı türünden olup "muktesidetu'l-mürcie" adını verdiği kısım ile, ahiretteki cezayı inkar eden ve nassların hakikatte olmayan şeyler ile insanları korkuttuğunu iddia eden "ğulatu'l- mürcie" arasında ayırım yaparak şöyle der:

"Muktesidetu'l-mürcie'nin bid'atlarının, fukahatu'l-mürcie'den olanların bid'atları türünden olduğu ve içerisinde küfür olmadığı konusunda imamların ittifakı bulunmaktadır. Ashabımızdan, onları küfre götüren bid'atları işleyenler kapsamında görenler yanılmaktadırlar. Bunu söylemelerinin sebebi, söz ve amelleri imandan saymamalarıdır. Bu ise, bir vacibi terketmektir. Ancak ahirette azabı inkar eden ve nassların ahirette hakikatte olmayan şeyler ile tehdit ettiğini iddia eden aşırı mürcie'nin söylediği ise, çok büyük bir şeydir.."[343] Zehebi'nin, lafızlar konusunda fukahatu'l-mürcie ile, Tevhid'in bulunması halinde farzları terketmenin kişiye zarar vermeyeceğini söyleyen kafir mürcie arasında yapmış olduğu ayırımı da bu şekildedir.[344]

Bu ayırım çok önemlidir. Bu nedenle diyoruz ki, günümüzde Cehmiyye çömezlerinin iman lafızları ve tanımları konusunda Ehl-i Sünnet ile muvafık olmaları ancak bununla birlikte Tevhid ve onun sağlam temellerindeki muhalefetleri, demokrasi ve benzeri yaldızlı isimlerle anılan şirki normal görmeleri ve tağutları savunmaları, beşeri kanun ve anayasaları şeriata aykırı olmadıklarını veya insan haklarını korudukları iddiasıyla normal görmeleri ile fukahatu'l-mürcie'den olanları eşit görmek hiçbir şekilde caiz değildir. Mazur gördüğümüz ve fukahatu'l-mürcie'den saydığımız kişiler, nassları anlama konusundaki zayıflıkları veya tekfirin engellerinden bazılarının bulunduğunu şüphesi sebebiyle tağutları ve destekçilerini tekfir etmede tevakkuf eden kişilerdir. Ancak bu şüphelerinin kendilerini, açık olan küfrü normal görmeye, açık şirkin caiz olduğunu veya iyi olduğunu veya yararlı olduğunu söylemeye veya şirk sayılan şeylerden herhangi birini işlemeye götürmemesi gerekir. Bizim tenbih ettiğimiz şey, bu iki kısmı birbirine karıştırmamanın ve kişilere söylemediklerini söyletmemenin gerekliliği konusundadır.

---

[343] Mecmuu'l-Fetava, 20/60

[344] Siyeru Alami'n-Nubela, 5/235

Bunları söylerken, selef alimlerinin fukahatu'l-mürcieyi şiddetle eleştirdiklerini ve onları bid'atçı saydıklarını da bilmekteyim. Çünkü onların bid'atları, kelamcıların bid'atlarına kapı açmış ve fasıklığın meydana gelmesine zemin hazırlamıştır. Lafızlar üzerindeki bu basit hata, akide ve amellerde büyük hataların yapılmasına sebep olmuştur.

Günümüzde tağutların ve destekçilerinin tekfiri konusunda tartışma yapan mürcie çömezlerinin durumu da bu şekildedir. Onlar, açıkça şirki savunmamakta ve riddeti hoş görmemektedirler. Ancak yukarıda belirttiğimiz bazı şüphelerden dolayı iman ve küfür isimlerinde ihtilaf etmektedirler. Ne var ki bu ihtilafları, mensuplarından olan bazılarının şirki basit görmelerine, tağutları veli edinmelerine ve küfre götüren birtakım sebepler hakkında gevşek davranmalarına yol açmıştır.

Ancak, tekfir hükmünün açık olan sebeplere bina edilmesi zarureti ve dolaylı yönlerden tekfirin doğru olmaması sebebi ile, küfrü açıkça savunmadıkları veya küfre yada ona götüren sebeplerin mübahlığına dair fetva vermedikleri sürece, kimseyi tekfir etmiyoruz. Onların durumu, fukahatu'l-mürcie'den olanların durumu ile aynı kaldığı sürece, onları tekfir etmeme ve sadece cahillik veya bid'atçılık ile nitelemekle yetinme konusunda selefin yolunu izleyeceğiz. İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* şu sözleri, bu kişiler ile ilgili olarak anlaşılmalıdır:

"Selef ve imamlar, mürcie, imamlarını peygamberlerden üstün gören Şia ve benzerlerinin tekfir edilmeyeceği konusunda ihtilaf etmemişlerdir. Ancak imamların ashabından, onlara aykırı olarak, bütün bid'at ehlinin tekfir edilmesi gerektiğini söyleyenler vardır. Hatta bazıları bunların ve başkalarının ebedi cehennemlik olduğunu söylemiştir. Halbuki bu hem kendi mezhebi ve hem de şeriat açısından büyük bir hatadır."[345]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, fukuhatu'l-mürcie ve onların bid'atları hakkındaki sözlerinden sonra şöyle der: "Selef, onların inkar ettikleri ve ortaya koydukları bid'atları konusunda şiddetli davrandı. Ancak bunları tekfir eden birinin olduğunu bilmiyorum. Aksine bu yaptıklarından dolayı tekfir edilmeyecekleri konusunda ittifak etmişlerdir. Ahmed ve diğer imamlardan da, Mürcienin bu kesimini tekfir etmedikleri nakledilmiştir. Ahmed veya diğer imamlardan, bunların tekfir edildiğini veya bid'atlarının onları küfre götürdüğünü söylediklerini nakleden, büyük bir hata işlemiş olur."[346]

Sonuç olarak; bu gün Mürcie çömezleri, tağutları veya destekçilerini tekfir etmede muhalif durumdadırlar. Çünkü, onlar hakkında tekfirin bazı

---

[345] Mecmuu'l-Fetava, 3/219

[346] Mecmuu'l-Fetava, 7/311

engellerinin bulunduğunu zannediyorlar veya şeriatın nasslarını anlamamalarından kaynaklanan bazı şüpheler taşıyorlar. Biz, bu anlayışlarının, küfür kanunlarını koruma ve destekleme veya kanunlaştırılmasında rol almaya, onlara saygı gösterme ve bağlı kalma konusunda yemin etmeye, kanunların kölelerini destekleme ve onların güçlenmelerine yardımcı olmaya, muvahhid Müslümanlara karşı mücadelede tağutları ve askerlerini desteklemeye veya bu saydıklarımızdan herhangi birini normal görmeye ya da işlenmesinin mübah olduğuna dair fetva vermeye[347] kendilerini götürmediği sürece, onları tekfir etmiyoruz. Çünkü bu saydıklarımız, haklarında cehalet özrünün geçerli olmadığı açık küfür sebeplerindendir.

İmamlar, tekfir ve cezalar konusundan söz ederken bid'atının farkında olan ve ona davet eden ile, cahil bid'at ehli arasında ayırım yapmışlardır. İmam Ahmed gibi alimler bid'atının bilincinde olan ve ona davet eden kişinin rivayetini ve şahitliğini kabul etmeyi ve onun arkasında namaz kılmayı yasaklamışlarken, bid'atının farkında olmayan mukallit cahil için bunu söylememişlerdir.[348]

Kûsec, İmam Ahmed'e "Mürcie'den olup kendi görüşlerini davet eden kişi de böyle midir?" diye sorduğunu ve bunun üzerine İmam Ahmed'in şu cevabı verdiğini aktarır: "Evet, o da bunlardan uzak tutulur ve kendisinden uzak durulur."[349]

Bu görüşler, fukahatu'l-mürcie'den olanlar hakkındadır. Günümüzde tecehhüm ve İrca'nın, şirki ve müşrikleri desteklemeye, riddeti makul görmeye ve dinden çıkmayı normal karşılamaya kadar sürüklediği kişileri görselerdi acaba ne derlerdi?

Bazıları bizim bu şekilde ayırım yapmamızı hoş görmemiş, sadece tağutlar ve onların destekçilerinin hükmü konusunda hata eden ve bize muhalif olanları özürlü olarak kabul etmemiz ile bu hatalarına ilaveten kendilerini küfre sokacak başka bir sebep işleyeni özürlü olarak kabul etmememizi tuhaf karşılamışlardır.

Halbuki biz inanıyoruz ki bu ikisi arasındaki fark açık ve net olup şeriatın usül ve kurallarına uygundur. "Kafiri tekfir etmeyen kafirdir" kuralı ilgili olarak yukarıda aktardığımız sözlerimizde, hakkında tekfirin engellerinden

---

[347] Bakınız: İlamu'l-Muvakkıin, 3/188-189. Selef alimlerinin, boşamayı reddeden kocasından, kesin talakla boş sayılması için geçici olarak riddet etmesi konusunda Müslüman bir kadına fetva veren kişileri tekfir ettikleri belirtilmektedir.

[348] Bakınız, İbnu'l-Kayyim, Et-Turuku'l-Hukmiyye fi's-Siyaseti'ş-Şeriyye, onaltıncı bölüm, "Fasığın şahitliğiyle karar verme" bölümü, 232 ve diğer sayfalar, Mektebetu'l-Medeni, Cidde

[349] İlamu'l-Muvakkıin, 4/168

birinin varlığına inanması veya zihninde bazı delillerin çelişmesi veya bazı nasslar konusundaki cehaleti ya da bazı şüphelerinin olması sebebiyle kafiri tekfir etmede tevakkuf eden kişinin mazur sayıldığını belirtmiştik. Dolayısıyla Mürcieden olan bu kişilerin, tağutları ve destekçilerini tekfir etmede tevakkuf etmeleri bu türden olduğuna göre ve şer'i delilleri yalanlama, tağutların kanunlarını benimseme, onları savunma, dostlukta bulunma, muvahhidlere karşı onları destekleme gibi açıkça küfür olan sebepler kabilinden olmadığına göre acaba onlar hangi sebebe binaen tekfir edilsinler? Özellikle bizim ancak söz veya emel olarak açık bir küfür sebebi bulunmadığı sürece insanları tekfir etmediğimiz bilinmektedir.

Bazı nasslardan doğan şüphelerinin bulunması veya tekfirin engellerinden birinin bulunduğuna inanması veya bazı nassları bilmemesi ya da alimlerin belirttiği buna benzer başka bir sebepten dolayı, Müslüman olduğunu iddia eden ve İslam'ın bazı şiarlarını yerine getiren kişilerden tekfir ettiklerimiz hakkında, verilen bu küfür hükmü konusunda muhalif davranarak hata etmenin küfür sebeplerinden biri olduğuna dair şer'i delil nerededir?

Bu söylediklerimizi yadırgayan ve eleştiren hamaset sahibi kişiler buna dair delillerini ortaya koyarsa, hemen belirtelim ki, mutlaka dinleyeceğiz ve delile uyacağız. Şeriatın delillerine uymaktan duyacağımız mutluluğu başka hiçbir şeyden duymayız.

Ancak mücerred akılla karşı çıkıp yadırgamak tek başına yeterli değildir. Çünkü iman ve küfür risalet ile sabit olan hükümlerdir. Mü'min ve kafir, akli deliller ile değil şer'i deliller ile birbirinden ayrılır.[350]

Kadı Iyad, "Eş-Şifa" ismli eserinde "Küfür olan sözler nelerdir" başlığı altında şunları söyler: "Bu bölümü tahkik etmenin ve bu konuda hüküm vermenin ölçüsü, şer'i naslardır. Aklın, bu konuda yeri yoktur."[351]

İbn-i Teymiye şöyle der: "Küfür, şer'i bir hükümdür ve şeriatın sahibinden öğrenilir. Akıl ile sözün doğruluğu veya yanlışlığı anlaşılabilir. Ancak, akla göre yanlış olan her şey, şeriatta küfür demek değildir. Bununla birlikte akla göre doğru olan her şeyi bilmek de şeriatta gerekli değildir."[352]

İbnu'ş-Şât el-İşbili (723 hicri) şöyle der: "Ne olursa olsun bir işin küfür olması, akli işlerden değil, şeriatın işlerindendir. Şari' bir şey hakkında

---

[350] Bu sözler, İbn-i Teymiye'ye aittir. Bakınız: Mecmuu'l-Fetava, 3/204

[351] Eş-Şifa, 2/282

[352] İbn-i Teymiye, Derae Taarudi'l-Akli ve'n-Nakli, 1/242

küfür olduğunu söylemişse, o öyledir. Bu tanım ister haber kipi ile olsun, ister dilek kipi ile olsun farketmez."[353]

İbnu'l-Kayyim "Nuniyye" kasidesinde şöyle der:

"Küfür, Allah ve Rasulü'nün hakkıdır, falanın söylemesiyle değil, nass ile sabit olur.

Alemlerin Rabbi ve O'nun Rasul'ü kimi tekfir etmiş ise, işte o kafirdir."

Muhammed bin İbrahim bin el-Vezir şöyle der: "Tekfir, sadece sem'îdir ve aklın onda yeri yoktur. Küfrün delili, tartışmasız sadece sem'î olandır."[354]

Ömer İbnu'l-Hattab'ın *Radıyallahu Anhu* şehadet kelimesini getirdikleri şüphesine binaen, mürtedler ve onlar ile savaşma konusunda tevakkuf ettiği bilinmektedir. Ebu Bekir *Radıyallahu Anhu* bu konuda kendisi ile tartışmış, delilleri göstermiş ve şüphelerini gidermiştir. Ancak onu asla tekfir etmemiştir. Halbuki Müseylemetu'l-Kezzab'a yardım etmek veya İslam'ın bazı hükümlerini yerine getirmeyi reddetmek gibi küfre götüren şüphelerden birine sahip olma nedeni ile tekfir etmede hiçbir zaman tereddüt etmedi. Ebu Bekir'in kendilerine karşı savaş açtığı mürtedler arasında, şer'i bir nass ile delillendirdikleri şüpheleri sebebi ile zekat vermeyi red edenler de vardı. Bu şüphelerine delil olarak şu ayeti gösteriyorlardı: "Onların mallarından sadaka al ki, bununla onları temizleyesin, onların (sevaplarını) artırıp yüceltesin. Ve onlara dua et. Çünkü senin duan onlar için sükûnettir. Allah çok iyi işiten ve iyi bilendir."[355] Bu ayeti gerekçe göstererek, sadakanın Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* verilmesinin gerekli olduğunu, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* vefatından sonra başkasının sadaka alma hakkının olmadığını söylemişlerdir.

İşte bunların durumu Ömer İbnu'l-Hattab için müşkil olmuş, ancak Ebu Bekir onunla konuşarak bu şüphe ve müşkilini gidermiştir. Elbetteki Ömer İbnu'l-Hattab'a müşkil olan, Müseyleme, Esved veya Seffah'nın durumu değildir. Bunun iyi bilinmesi gerekir. Çünkü o dönemdeki mürtedler üç sınıftan oluşmaktaydı.[356]

Buna rağmen onların bu durumu kendilerine bir fayda sağlamadı ve Ebu Bekir *Radıyallahu Anhu* tarafından mazur kabul edilmediler. Çünkü zekat

---

[353] Tehzibu'l-Furuk, 4/158-159

[354] Muhammed bin İbrahim ibn-i el-Vezir (840 h), El-Avasım ve'l-Gavasım, 4/178-179'dan özet olarak.

[355] 9 Tevbe/103

[356] Şatıbi, El-İtisam, 2/385, Fethu'l-Bari, "Farzları kabul etmeyi red eden kişinin öldürülmesi" bölümü.

açık ve net olan bir meseledir. Ayrıca şüphe veya te'vil, açık bir küfre, şeriattan yüz çevirmeye ve düşman bir güce yahut kuvvete dayanmaya sevkediyorsa, tekfire veya savaşmaya engel niteliğinde olmaz. Kişinin taşıdığı şüphe, kendisini, muvahhidlere karşı savaşıp kanunların kullarından olan mürtedleri ve yasalarını desteklemeye, onlara ve yasalarına sığınarak şeriattan yüz çevirmeye, küfür kanunlarını çıkarmayı normal saymaya, küfür kanunlarıyla yargılanmayı caiz görmeye, onlara dostlukta bulunmaya, Allahu Teala'nın izin vermediği şeyleri kanunlaştırmaya, bu kanunları destekleme ve kollamaya sevkediyorsa, teheccümü, ircası ve şüphesi nedeniyle, küfrün açık sebeplerini işlemiş olur. Biz, açık olan bu sebeplerden dolayı bu kişiyi tekfir ederiz.

Ancak isim ve lafızlar üzerinde muhalefet ile yetinen kişilerin durumu böyle değildir. Yukarıda tekrar tekrar sayılan şüphelerden biri sebebiyle tağutları ve yardımcılarını tekfir etmeyen ve bilinen küfür sebeplerinden birini işlemeyen kişiyi sırf bundan dolayı veya bazılarının belirttiği ancak kendisinin kabullenmediği gereklerden dolayı tekfir etmek helal olmaz.

Kendileri bize iftira da etseler, söylemediğimiz sözleri söylemiş gibi de gösterseler, bizi karalamak ve kötülemek için her yola da başvursalar, bundan dolayı kendilerini tekfir etmek bir yana, onların söylemediklerini söylemişler gibi göstermez ve hiçbir şekilde kendilerine iftira da etmeyiz. Çünkü bütün bu yaptıkları, kendi sayfalarında bulacakları günah ve iftiradan başka bir şey değildir. Allahu Teala'nın yanında bundan dolayı sorumlu olacaklardır.

Ey muvahhid kardeşim! Bütün bunlardan sonra yaptığımız açıklamaların usûle uygun olduğunu ve kötü olmadığını görmüyor musun? İmam Şafii'nin şöyle dediği nakledilir: "Bid'at ehli birine muhalefet ettiğin zaman, senin kafir olduğunu söyler. Ehl-i Sünnet'ten olan birine muhalefet ettiğin zaman senin hata ettiğini söyler."

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, İbnu'l-Bekri'ye verdiği bir cevabında şöyle der: "Bu nedenle, ilim ve sünnet ehli, kendilerini tekfir etse bile, muhalefet eden kişiyi tekfir etmezdi. Çünkü küfür, şer'i bir hükümdür. Bu meselede kişinin, kendisine muhalefet edeni, misliyle cezalandırma hakkı yoktur. Bu aynen kendisine iftira eden veya eşi ile zina eden kişiye, yaptığının aynısı ile karşılık vermenin caiz olmaması gibidir. Zira kendisine iftira eden kişiye iftira etmek ve eşi ile zina eden kişinin eşi ile zina etmek helal değildir. İftira ve zina, Allahu Teala'nın haram kıldığı ve cezasını kendisinin belirlediği

meselelerdendir. Tekfir de böyledir ve Allahu Teala'nın hakkıdır. Ancak Allah ve Rasulü'nün tekfir ettiği kişi tekfir edilir."[357]

"Bid'at ehlinin ayıplarından biri de birbirlerini tekfir etmeleridir. Sünnet ehlinin iyiliklerinden biri de birbirlerini tekfir etmek yerine, hata ettiklerini söylemeleridir."[358]

İbn-i Teymiye yine şöyle der: "Hariciler, Ehl-i Sünnet'i tekfir ederler. Mutezilenin çoğu da muhaliflerini tekfir ederler.[359] Rafızilerin çoğu da böyledir. Muhaliflerini tekfir etmeyenler ise, onları fasık sayarlar. Hevalarına uyarak hareket edenlerin çoğu bir görüş uydurur ve o görüşte kendilerine muhalefet edenleri tekfir ederler. Ehl-i Sünnet ise, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Allahu Teala'dan getirdiği hakka uyar ve bu hak konusunda kendilerine muhalefet edenleri tekfir etmezler. Onlar hakkı herkesten daha iyi bilirler ve insanlara karşı da herkesten daha merhametlidirler. Nitekim Allahu Teala Müslümanları şöyle nitelemektedir: "Siz, insanların iyiliği için ortaya çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz."[360] Ebu Hureyre *Radıyallahu Anhu* bu ayetin anlamı hakkında şunu söyler: "İnsanlar için çıkarılmış en hayırlı insanlarsınız.""[361]

Bu konuyu yine İbn-i Teymiye'nin şu sözleriyle bitirmek istiyorum: "Ben bana muhalefet edenlerden hiç rahatsız olmuyorum. Tekfir ederek, fasık sayarak, iftira ederek veya cahiliyye asabiyeti ile hareket ederek hakkımda Allahu Teala'nın koyduğu sınırları çiğneyen için ben, onun hakkında Allahu Teala'nın sınırlarını çiğnemem. Aksine ben söylediğimi ve yaptığımı ölçüye göre yapar, adalet terazisi ile tartar ve Allahu Teala'nın indirdiği, insanlara hidayet yaptığı, ihtilaf ettikleri şeylerde hakem kıldığı Kitap'ına uyması için çalışırım. Allahu Teala şöyle buyurur: "Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz, onu Allah'a ve Rasulü'ne götürün."[362] Senin hakkında Allahu Teala'ya itaatsizlik eden kişiye yapacağın en büyük iyilik, onun hakkında Allahu Teala'ya itaat etmendir. Çünkü Allahu Teala şöyle buyurur: "Şüphesiz Allah muttaki olanlarla beraberdir ve onlar ihsan sahibi kişiler-

---

[357] İbn-i Teymiye, 257

[358] Bu ve bundan önceki aktarılanlar, Ahmed bin İsa'nın, İbnu'l-Kayyim'in kasidesine yaptığı şerhinden alınmıştır. Bkz: 2/406, 407. Yine bakınız: İbn-i Teymiye, Minhacu's-Sunneti'n-Nebeviyye, 5/251

[359] Abdulkahir el-Bağdadi, Usuluddin, 343'de Mutezilenin çoğunun muhaliflerini tekfir ettiğini, hatta onları tekfir etmeyenleri de tekfir ettiklerini belirtmektedir.

[360] 3 Al-i İmran/110

[361] Minhacu's-Sunne, 5/158

[362] 4 Nisa/59

dir."[363] Başka bir ayette ise şöyle geçer: "Eğer sabreder ve Allah'tan korkarsanız, onların hilesi size hiçbir şekilde zarar vermez. Şüphesiz Allah, onların yaptıklarını çepeçevre kuşatmıştır."[364]

Bu aktardıklarımın tamamından sonra:

Tekfir konusunda, farklı cemaatler içerisinde olan kişilerin yaptıkları ve bizzat gördüğüm, özellikle uyarıda bulunmak istediğim ve en fazla önem verdiğim hatalar bu aktardıklarımdır. Bunlar benim bildiğim kadar tekfirde yapılan en meşhur hatalardır. Oldukça yaygın olduklarını görmem sebebi ile bu hataları teker teker işlemeye ve açıklamaya gayret ettim.

Elimden geldiği kadar bu davet ve mensupları için yararlı olmaya, onlardan ifrat ve tefrite kaçanları, Allahu Teala'nın rızası, O'nun dini, Kitabı ve Nebisi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünneti için uyarmaya ve nasihat etmeye çalıştım. İsabet ettiysem, Allahu Teala'nın bir lütfudur. Hamd ve minnet O'nadır. O'ndan ihlas ve kabul dilerim. Yanıldıysam, bendendir. Masum olduğumu söyleyip kendimi temize çıkarmıyorum. Yanılmaktan ve ayağımın kaymasından Allahu Teala'ya sığınırım. Allahu Teala'dan, bu çalışmadan dolayı, müçtehidlere vereceği ecirden beni de mahrum etmemesini ve beni, üzerinde ihtilaf ettiğim hakka hidayet etmesini dilerim. O dilediğini Sırat-ı Müstakim'e iletir.

[363] 16 Nahl/128

[364] 3 Al-i İmran/120)" (İbn-i Teymuyye, Mecmuu'l-Fetava, 3/155-156

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HARİCİLERİN GENEL DURUMU VE ONLARIN AKİDE VE MENHECLERİNDEN BERAATİMİZ

HARİCİLERİN DOĞUŞU VE EN ÖNEMLİ AKİDE VE FIRKALARI

"Havaric"; taife anlamında olup, "Haricetün" kelimesinin çoğulu olan bir isimdir. Bid'atçı ve sapık bir topluluktur. Hak dine, mü'minlerin emirlerine yönelik yapılması gereken itaate ve Müslümanların en hayırlılarından olan kişilere karşı çıkışlarından dolayı bu isim ile anılmışlardır. Bid'atlarının çıkışı, Ali bin Ebi Talip'in halifeliği dönemindedir. Kökleri ise, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* dönemine dayanmaktadır. Buhari, Ebu Said el-Hudri'den şöyle rivayet eder: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bir gün ganimet taksimi yaparken Temimoğullarından Zu'l-Huveysıra lakaplı bir adam: 'Ey Allah'ın Rasulü adil ol' dedi. Rasulullah; 'Yazıklar olsun sana. Ben adil olmazsam kim adil olur' buyurdu. Bunun üzerine Ömer İbnu'l-Hattab *Radıyallahu Anhu*; 'Bana izin ver de şu adamın boynunu vurayım' dedi. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu: 'Hayır. Onun bir

takım arkadaşları vardır ki, sizden biriniz onların namazı yanında kendi namazını, onların oruçları yanında kendi orucunu hakir görür. Onlar okun avı delip çıktığı gibi dinden çıkarlar. Okun demirine bakılır, onda kan namına bir şey bulunmaz. Sonra okun ağaç kısmına bakılır, orada da bir şey bulunmaz. Sonra okun yelesine bakılır, orada da bir şey bulunmaz. Ok, avın işkenbesi içindeki şeylere ve kana girip çıkmış, fakat onlardan hiçbirşey oka yapışıp kalmamıştır. Onlar insanlar arasında bir ayrılma olduğu zaman ortaya çıkarlar. Onların alameti iki elinin birinde kadın memesi gibi yahut öteye beriye gidip gelen bir et parçası gibi bir şey bulunan bir adamdır."

Bu hadis, bu fırkanın köklerinin ve psikolojik dinamiklerinin Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* zamanından beri mevcut olduğunu belirtir. Ortaya çıkmaları ise, Ali bin Ebi Talip ile hasımları arasında tartışma ve bölünme başladığı zaman oldu. Yani Osman bin Afvan'ın öldürülmesi ve Müslümanlar arasında çatışmaların başlamasından sonra Cemel ve Sıffin olaylarının bir ürünü olarak ortaya çıktılar. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Onlar insanlar arasında bir ayrılma olduğu zaman ortaya çıkarlar" sözü, bu gerçeği tam olarak izah eder. Tarih, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* söylediğinin aynısını bize bildirmektedir.

Bütün bu olayların başlangıcı şöyle olmuştur: Irak halkından bazı kesimler Osman'ın akrabalarından bazılarının uygulamalarını beğenmediler ve bundan dolayı Osman'ı *Radıyallahu Anhu* eleştirdiler. Tilavet ve ibadet ile fazla meşgul oldukları için bunlara "Kurra" adı verilirdi. Ne var ki bunlar Kur'an'ı yanlış bir şekilde te'vil ederler, zühd, huşu ve başka şeylerde aşırılığa kaçarak zorlaştırıcı davranırlardı.[365]

Osman bin Afvan *Radıyallahu Anhu* öldürülünce, Ali bin Ebi Talip'in imamlığını kabul ettiler ve onun yanında savaştılar. Aişe'nin, Talha ve Zubeyr'in bulunduğu topluluk ise bunlara karşı savaştı. Bunlar Osman'ın katillerinin yakalanmasını istiyordu. Savaşta Ali galip geldi. Talha ve Zubeyr öldürüldü. Bunun üzerine "Kurra" diye adlandırılan bu insanlar, Osman'ın ve ona tabi olanların kafir olduğunu söylediler.

Sonra Şam valisi olan Muaviye de Osman'ın katillerinin yakalanmasını istedi. Ali'nin o katilleri yakalamasına yardım etmesini istedi ve kendisine bey'at etti. Ali ona, "İnsanların itaat ettiği gibi sen de itaat et, onları yakalayıp hak ile yargılayalım" dedi. Bu iş uzayınca Ali, Irak halkı ve Kurra ile beraber Şam halkı ile savaşmak üzere çıktı.. Muaviye de onlarla savaşmak üzere çıktı. İki taraf Sıffin'de karşılaştı. Aralarında savaş aylarca sürdü. Şam

---

365 Fethu'l-Bari, "Mürtedlere İstitabenin Uygulanması" kitabı, "İnkarcıların ve Haricilerin Öldürülmesi" babı

ordusu yenilmek üzereydi. Mushafları mızrakların ucuna taktılar ve "Sizi Allah'ın Kitabı'na çağırıyoruz" diye seslendiler. Ali savaşın devam etmesini istiyordu. Başta Kurra olmak üzere taraftarlarından bir çok kişi din adına savaşmayı bıraktılar ve Hakem işini kabul etmesi için ona baskı uyguladılar. Allahu Teala'nın şu ayetini de delil gösterdiler: "Kendilerine Kitap'tan bir pay verilenleri görmedin mi? Aralarında Allah'ın Kitabı hükmetsin diye çağrılıyorlar da, onlardan bir bölümü yüz çeviriyor. Onlar, işte böyle arka dönenlerdir."[366]

Ali'ye "Onlar bizi Allah'ın Kitabı'na çağırıyorlar, sen bizi kılıç sallamaya çağırıyorsun" dediler. Ali, onlara, "Ben Allah'ın Kitabı'nda olanları biliyorum[367], Allah'ın hükmüne boyun eğmeleri için onlarla savaşıyorum, onlar Allah'ın kendilerine emrettiğine itaatsizlik ettiler, ona verdikleri sözü terkettiler ve Kitabı'nı arkalarına attılar" dedi.

Kurra'dan bir grup şöyle dedi: "Ey Ali! Kendisine çağrıldığın zaman Allah'ın Kitabı'na icabet et, aksi halde seni düşmanın eline veririz veya İbn-i Afvan'a yaptığımızı sana da yaparız. Osman, Allah'ın Kitabı ile hükmetme konusunda bize diretti, biz de onu öldürdük. Vallahi ya kabul edersin veya sana da aynı şeyi yaparız." Bunun üzerine Ali şöyle dedi: "Benim, bunu istemediğimi ve sizleri bundan nehyettiğimi unatmayın. Bununla birlikte bu söylediklerinizi de unutmayın."[368]

Daha sonra bu konuda Şamlılar ile mektuplaştılar ve "Sizden bir hakem, bizden bir hakem olsun ve savaşa katılmamış kişiler de onlarla beraber olsunlar. Kimi haklı görürlerse, ona itaat etsinler" dediler. Muaviye, Amr bin As'ı vekil yaptı. Ali, Abdullah bin Abbas'ı vekil yapmak istediyse de Kurra'dan olanlar bunu kabul etmediler ve "Sadece Ebu Musa el-Eşari'yi kabul ederiz" dediler. Ebu Musa el-Eşari'nin insanları fitne ve savaştan nehyettiğini söylediler. Ebu Musa, Hicaz bölgesinin bir yerinde köşeye çekilmişti. Onu getirdiler ve aralarında "Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla. Bu, mü'minlerin emirinin verdiği karardır" şeklinde bir tutanak tuttular. Amr bin As, "Ali'nin ve babasının adını yaz. O sizin emirinizdir, bizim emirimiz değildir" dedi. Bunun üzerine Ali, "Mü'minlerin emiri ifadesini sil ve "Bu, Ali bin Ebi Talib'in verdiği karardır" diye yaz" dedi. Sonra hakem tutanağını yazdılar ve bir süre sonra Irak ile Şam arasında bir yerde, iki hakemin bir araya geleceği günü beklemek üzere ayrıldılar.. Hüküm verilinceye kadar iki tarafın, kendi bölgelerine dönmesi kararlaştırıldı.. Sonra insanlar öldürülenleri gömmeye başladılar. Ali, Şam ehlinden ellerinde bulunan bir takım esirleri

---

[366] 3 Al-i İmran/23

[367] Şehristani, El-Milel ve'n-Nihal, 114

[368] El-Bidaye ve'n-Nihaye, 7/247

serbest bıraktı. Aynı şekilde Muaviye'nin elinde olan esirler de serbest bırakıldı.

Abdurrahman bin Ziyad bin Enum, Sıffin halkından sözederek şöyle der: "Bunlar Araptı. Cahiliyye zamanında birbirlerini tanırlardı. Hem İslam ve hem de cahiliyye hamiyetini taşıdılar. Sabrettiler ve kaçmaktan utandılar. Savaş durduğu zaman karşılıklı ölülerini alır ve gömerlerdi. Şabi, bunların cennet ehli olduklarını ve birbirlerinden kaçmadıklarını söylemektedir."[369]

Daha sonra Haricilerin düşüncelerinin ve akidelerinin kendisi sebebi ile çıktığı ilk kıvılcım yaşandı. Ali'nin ordusundan tahkim'de hazır bulunan Eş'as bin Kays, Kurra'dan Temim kabilesinden bir kesimin yanına uğradı ve tahkim tutanağını onlara okudu. Onlardan Urve bin Cerir ayağa kalktı ve "Allah'ın dininde insanlara mı hükmolunuyorsunuz?" dedi ve Eş'as'ın atının arkasına bir kılıç vurdu. Bu söz Haricilerin fitnesinin ilk kıvılcımı ve çıkışlarının anahtarı oldu.

İbn-i Kesir şöyle der: "Ali'nin ashabından olan Kurra'dan bir kesim, onun bu sözünü doğru olarak kabul ettiler ve "Allah'ın hükmü dışında hüküm yoktur" dediler. Bundan dolayı kendilerine "Muhakkimiyye" denildi."[370]

Sonra insanlar Sıffin'den ayrılarak memleketlerine döndüler. Muaviye, ordusu ile beraber Şam'a gitti, Ali ise Kufe'ye döndü. Kufe'ye girince bir adam "Ali gitti, ama eli boş döndü" dedi. Bunun üzerine Ali *Radıyallahu Anhu*, "Bırakıp geldiklerimiz, yani Şamlılar onlardan hayırlıdır" dedi ve manzum olarak şöyle söyledi:

"Kardeşin, başına bir sıkıntı geldiği zaman sana merhamet ederek sıkıntını giderir.

İşler çatallaştığında durmadan seni kötüleyen kişi ise, kardeşin değildir."

Daha sonra Kufe'deki yönetim binasına varıncaya kadar Allahu Teala'yı zikretti. Kufe'ye yaklaştığı sırada ordusundan yaklaşık oniki bin kişi ayrılmış ve Haruriyye denilen yerde toplanmışlardı. Bu nedenle Haricilere "Haruriler" denilmiştir. Başlarında ise Abdullah bin el-Kevva vardı.. Ayrılmalarının sebebi, Ali'nin birtakım işlerine tepki göstermeleridir. Ali, onlara Abdullah bin Abbas'ı gönderdi. Abdullah onlarla tartıştı ve birçoğu geri döndü. Sonra Ali yanlarına gitti ve onlarla tartıştı. İbnu'l-Kevva ve beraberindeki bir topluluk Ali'ye itaat ederek döndüler. Kalanlar ise Nehravan'a

---

[369] El-Bidaye ve'n-Nihaye, 7/278. Burada kastedilen, birbiriyle savaşmalarına rağmen, aralarında İslam hukuna uymalarıdır. Yoksa fitne ortamında ortaya çıkan Hariciler gibi değildiler.

[370] Age: 7/297

gittiler. Ali ile beraber Kufe'ye geri dönenler O'nun tahkim'de alınmış bazı kararlardan vazgeçtiğini etrafa yaydılar ve bu nedenle kendisi ile beraber geri döndüklerini söylediler. Ali *Radıyallahu Anhu* bunu duyunca bir konuşma yaptı ve böyle bir şeyin asılsız olduğunu söyledi. Onlar ise, Mescid tarafından "Hüküm ancak Allah'ındır" diye bağırdılar.

Bunun üzerine Ali, "Batıl için kullanılan hak bir söz" diyerek tepki gösterdi ve "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* birtakım insanların niteliklerini bize haber vermişti. Ben o nitelikleri bunlarda görüyorum. Hakkı dilleriyle söylerler ama (boğazını göstererek) buradan geçmez" dedi.[371]

Taberi[372], İbn-i Rezin'den[373] sahih bir sened ile şöyle rivayet eder: "Tahkim meydana gelip Ali, Sıffin'dan geri dönünce, bunlar Ali'ye cephe aldılar. Nehravan'a varıp orada kaldılar. Ali, ordusu ile beraber Kufe'ye girdi. Onlar ise Haruriyye'ye gidip orada kaldılar. Ali onların yanına gitti, onlarla konuştu ve iki taraf anlaştı ve Kufe'ye döndüler. Bir adam ona geldi ve "Bunlar, senin küfründen döndüğünü anlatıyorlar" dedi. Bunun üzerine Ali *Radıyallahu Anhu* öğle namazında halka bir konuşma yaptı ve bunların söylediklerinin ve kendisine karşı yaptıklarının ayıp olduğunu bildirdi. Onlar mescidin değişik yerlerinden ayağa kalkarak "Hüküm ancak Allah'ındır" dediler. Onlardan bir adam parmaklarını kulaklarına sokarak Ali'nin yanına geldi ve "Andolsun ki sana ve senden önceki peygamberlere de (şu husus) vahyolunmuştur: Andolsun ki, Allah'a ortak koşarsan, işlerin şüphesiz boşa gider ve hüsranda kalanlardan olursun"[374] ayetini okudu. Ali *Radıyallahu Anhu* ise ona şu ayeti okuyarak cevap verdi: "Sen şimdi sabret. Bil ki Allah'ın va'di gerçektir. (Buna) iyice inanmamış olanlar, sakın seni (üzüntü ve) gevşekliğe sevketmesin."[375]

İmam Ahmed, Hakim ve Beyhaki Abdullah bin Şeddad'dan şöyle rivayet eder: "Ali *Radıyallahu Anhu* ile, savaş yapıldığı günlerde Irak'tan döndükten sonra Aişe ile birlikte oturuyorduk. Aişe bana, "Ey Abdullah, sorduğum soruya doğru cevap verecek misin?" dedi. Ben, "Neden doğru cevap vermeyeyim ki?" dedim. O, "O zaman Ali'nin öldürdüğü bu kişileri bana anlat" dedi. Ben de şöyle anlattım: "Ali, Muaviye ile yazışma yaptıktan ve hakem olayı meydana geldikten sonra Kurra'dan sekiz bin kişi ona karşı çıktılar ve Kufe taraflarında Haruriyye denilen yere gittiler. Bu kişiler Ali'ye,

---

371 Nesai sahih bir sened ile "Ali'nin özellikleri" babında nakletmektedir, s:32

372 Taberi, Tarih, 4/54

373 İbn-i Hacer, doğru adının Ebu Zerin olduğunu ve Şiilerden olmakla suçlandığını söyler. Sika bir ravi sayılır.

374 39 Zümer/65

375 30 Rum/60

"Allah'ın sana giydirdiği gömleği çıkardın ve o isimden sıyrıldın. Gittin Allah'ın dininde insanları hakem yaptın. Halbuki hüküm ancak Allah'ındır" dediler. Ali, bu insanların kendisinden ayrıldıklarını ve kendisini kınadıklarını duyunca, "Herkes elinde Kur'an ile mescide gelsin" diyerek çağrı yaptırdı. Mescid, gelen insanlarla dolunca, Ali eline büyük bir mushaf aldı ve eli ile işaret ederek, "Ey Mushaf, insanlara söyle" dedi. Halk, "Ey mü'minlerin emiri! Mushafa ne soruyorsun! O mürekkep ve yapraklardan başka bir şey değildir. Biz, ondan bize rivayet edilen şeyleri söylüyoruz" dediler.

Ali şöyle dedi: "Bana karşı çıkanlar ile benim aramda Allah'ın Kitabı vardır. Allah kadın ve erkek hakkında şöyle buyurur: Eğer karı kocanın aralarının açılmasından korkarsanız, erkeğin ailesinden bir hakem ve kadının ailesinden bir hakem gönderin. Bunlar barıştırmak isterlerse Allah aralarını bulur; şüphesiz Allah her şeyi bilen, her şeyden haberdar olandır."[376] Muhammed ümmeti, bir kadın ve erkekten daha çok muhteremdir. Muaviye ile yazışmama ve Ali bin Ebi Talip yazmama karşı çıktılar. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Kureyş ile Hudeybiye Antlaşması yaptığında biz de onunla beraberdik. Rasulullah "Bismillahirrahmanirrahim" yazınca, Kureyş heyetinin başında bulunan Suheyl bin Amr, "Bismike Allahumme, yaz" dedi. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* buna itiraz etmedi. Sonra, "Allah'ın Rasulü Muhammed'den *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*" yaz dedi. Suheyl, "Senin Allah'ın Rasul'ü olduğunu bilseydik sana muhalefet etmezdik" dedi ve buna da karşı çıktı. Onun yerine "Bu, Abdullah oğlu Muhammed'in Kureyş ile yaptığı anlaşmadır" diye yazıldı. Allahu Teala, Kur'an'da şöyle buyurur: "Ey iman edenler! And olsun ki, sizin için Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çok anan kimseler için Rasulullah en güzel örnektir."[377]

Ali, onlara Abdullah bin Abbas'ı gönderdi. Onunla beraber gittim ve askerlerinin ortasına kadar vardık. İbnu'l-Kevva ayağa kalktı, halka bir konuşma yaptı ve şöyle dedi: "Ey Kur'an'ın hafızları, bu Abdullah bin Abbas'ı hanginiz tanımaz. Ben onu Allah'ın Kitabı'ndan tanıyorum. Bu adam, kendisi ve kavmi hakkında "Bilakis onlar kavgacı bir toplumdur"[378] ayetinin indiği kişidir. Onu sahibine geri çevirin ve Allah'ın Kitabı hakkında onunla tartışmayın." Bunun üzerine onlardan bazıları söz alarak şöyle dediler: "Vallahi onunla Allah'ın Kitabı'yla tartışacağız. Bildiğimiz bir hakkı söylerse, ona uyarız. Batıl bir şey söylerse, onu batılı ile cezalandırırız ve sahibine geri göndeririz."

---

[376] 4 Nisa/35

[377] 33 Ahzab/23

[378] 43 Zuhruf/58

Üç gün onunla tarıştılar. Onlardan dört bin keşi tevbe ederek geri döndü. İbnu'l-Kevva'da bunu kabul etti ve onları alarak Ali'nin yanına geldi. Ali *Radıyallahu Anhu* kalanlara şu haberi gönderdi: "Bizimle insanların durumunu biliyorsunuz. Muhammed ümmeti bir araya gelinceye kadar olduğunuz yerde kalınız. O zaman istediğiniz yere gidersiniz. Yol kesmedikçe ve kan davası gütmedikçe, size saldırmayacağız. Ancak bunları yaparsanız, iki taraf arasında savaş olur. Şüphesiz Allahu Teala hain olanları sevmez."

Aişe *Radıyallahu Anha*, "Ey İbn-i Şeddad, Ali onları öldürdü" dedi. Ben ise dedim ki; "Vallahi, onlar yol kesmedikçe ve kan dökmedikçe, İbn-i Habbab'ı öldürmedikçe ve zimmet ehline saldırmadıkça onların üzerine asker göndermedi."[379]

İbn-i Şeddad'ın, İbn-i Habbab'ı öldürdüklerini söylediği kişiler, Nehravan'a gidenlerdir. Bunlar Abdullah bin Abbas'ın ve Ali'nin kendileriyle yaptığı tartışma ile ikna olmayıp Kufe'ye dönmeyi kabul etmeyen topluluktur. Sonra Kufe'ye dönenlerden bazı kişiler, onları geri getirmek için yanlarına gitti. Ancak ikna olmadılar. Osman ve Ali'nin imamlığını tenkit ettiler. Başlarına da Abdullah bin Vehb er-Rasibi adında bir Arabı getirdiler. Bu adam sahabeden değildir ve idrarını tutamazdı.

Kendilerine "Mü'minlerin emirine itaat ediniz" denildiğinde, "Bize Ömer gibi birini getirin, kabul ederiz" demişlerdi. Ali *Radıyallahu Anhu*, dönmeleri için, onlara adamlar gönderdi. Ancak tahkimden dolayı kafir olduğunu kabul etmedikçe ve "mü'minlerin emiri" ifadesinin kaldırılmasını kabul etmesi günahından tevbe etmedikçe dönmeyeceklerini söylediler. Ona, "Mü'minlerin emiri değilsen, kafirlerin emirisin" dediler.

Ali *Radıyallahu Anhu*, onlara bir daha adam gönderdi. Onlar ise gönderdiği kişiyi öldürmeye kalktılar. Hatta öldürdükleri de söylenir.[380] Sonra kendileri gibi inanmayan kişilerin kafir olup kanı, malı ve ırzı helal olacağı konusunda ittifak ettiler. Üzerinde ittifak ettikleri bu işi de yaptılar. Halka saldırdılar, kendilerine karşı çıkan Müslümanları öldürdüler ve mallarını aldılar.

Onların bulunduğu bölgede bir yerin valisi[381] olan Habbab bin Eret'in oğlu Abdullah, oğlunun annesi olan bir cariyesi ile beraber onların yanına geldi. Ona, "Bize babandan duyduğun Rasulullah'tan bir hadis aktar" dediler. Abdullah şöyle dedi: "Babamdan, Rasulullah'ın *Sallallahu*

---

[379] İbn-i Kesir, El-Bidaye ve'n-Nihaye, 7/218, senedinin sahih olduğunu söyler.

[380] İbn-i Kesir, El-Bidaye ve'n-Nihaye, 7/288'de Taberi'den böyle nakletmektedir.

[381] Fethu'l-Bari, "Mürtedlere İstitabenin Uygulanması" kitabı, "İnkarcıların ve Haricilerin Öldürülmesi" babı.

Aleyhi ve Sellem şöyle dediğini işittim: "Fitne olacak. O zaman oturan ayakta olandan, ayakta olan yürüyenden, yürüyen koşandan daha hayırlıdır. Katil olmaktansa, maktul olmak daha iyidir."

Bunun üzerine onu yanlarına aldılar. Yolda onlardan biri zimmet ehline ait bir domuz gördü ve kılıcıyla vurarak yaraladı. Diğeri ona, "Zımminin malı olduğu halde niçin vurdun?" dedi ve o domuzun sahibi olan zımmiye gidip memnun etti. Ve yine hurma ağacından bir hurma düştü. Biri alıp ağzına attı. Diğeri ona, "İzin almadan ve parasını ödemeden mi?" dedi. Bunun üzerine düşen hurmayı ağzına alan kişi, onu çıkarıp attı.[382]

İbn-i Habbab onlara, "Ben haklarım konusunda bu hurmadan daha saygın olmalıyım" dedi. Bunun üzerine Misma' denilen biri kılıçla vurup onu öldürdü. El-Muberred'in söylediğine göre olay şöyledir: "Onlarla karşılaştığında boynunda bir mushaf taşıyordu. "Boynunda taşıdığın bu kitap seni öldürmemizi emrediyor" dediler. O, "Kur'an'ın hayat verdiğine siz de hayat verin, öldürdüğünü siz de öldürün" dedi."[383]

Bunun üzerine İbn-i Habbab'ı öldürdüler. Kanı nehrin üzerinde ağ gibi karşı kıyıya kadar aktı. Onun oğlunu da öldürdüler ve karısına geldiler. Kadın; "Ben hamile bir kadınım, Allah'tan korkmaz mısınız?" dedi. Buna rağmen onu da öldürdüler ve karnını deştiler. Ali *Radıyallahu Anhu*, bu olayları duyunca, ordu ile onların üzerine yürüdü. Yanlarına yaklaştığında Abdullah bin Habbab'ın katilini teslim etmeleri için haber gönderdi. Bunun üzerine, "Onu hepimiz öldürdük. Seni de ele geçirirsek öldüreceğiz" dediler. Ali *Radıyallahu Anhu* ordusu ile onların üzerine yürüdü. Onlar da mevzi aldılar. Sad bin Ubade'nin oğlu Kays onların yanına gelerek nasihat etti. Ancak bir faydası olmadı. Ebu Eyyub el-Ensari de onları kınadı ve yaptıklarının kötü olduğunu söyledi. Bunun da bir faydası olmadı. Ali onlara yaklaştı ve nasihat ederek tehdit etti. Onlarla çatışmaya girmeden önce, "Bizden hoşlanmadığınız nedir?" dedi.

Şöyle dediler: "Cemel Savaşı'nda önünde savaştık. Karşı taraf mağlup olunca mallarını ganimet almayı yasaklamadın, ama kadın ve çocuklarını esir almayı yasakladın. Mallarını helal kılarken neden kadın ve çocuklarını esir almayı helal etmedin? Sana karşı gelmemizin sebeplerinden biri budur."

Ali *Radıyallahu Anhu* şöyle dedi: Mallarını almanıza izin vermemin sebebi, onların üzerine yürümeden önce Basra'da, Beytu'l-malı yağmalamış olmalarıdır. Kadınlar ve çocuklar bizimle savaşmadılar. Daru'l-İslam'da

---

[382] El-Bidaye ve'n-Nihaye, 7/288. İbn-i Ebi Şeybe'nin rivayetinde "Anlaşmalı birinin hurmasıdır, onu nasıl kendine helal saydın?" diye geçer.

[383] Muberred, El-Kamil, 2/135

olmalarından dolayı Müslümanların hükmüne tabidirler. İslam'dan çıkmış da değillerdir. Kafir olmayan kişiyi köleleştirmek ise caiz değildir. Varsayalım ki kadınlarını almanıza izin verdim, hanginiz Aişe'yi alırdı?" Dinleyenler bunun karşısında ürperdiler.

Şöyle dediler: "Muaviye ile yaptığın tahkimde yazılan tutanakta "Mü'minlerin emiri" ünvanını karşı tarafın ısrarı üzerine silmeyi kabul ettin. Sana karşı gelmemizin sebeplerinden biri de budur." Ali *Radıyallahu Anhu* şu cevabı verdi: "Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Hudeybiye günü yaptığının aynısını yaptım." Onlar; "Hakkın olan bir şeyde neden tahkimi kabul ettin?" dediler. Bunun üzerine Ali *Radıyallahu Anhu*; "Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Beni Kureyza hakkında Sad bin Muaz'ı hakem yaptığını gördüm. İsteseydi yapmayabilirdi. Ben de bir hüküm verdim. Ben tahkime karşı çıkarken siz tahkim istiyordunuz. Şimdi ise karşı çıkarak beni tekfir ediyorsunuz" dedi ve "Başka itirazınız var mı?" diye ilavede bulundu. Onlar sustular ve o gün sekizyüz kişi daha Ali'ye katıldı. Abdullah bin Vehb er-Rasıbi ve Hurkus bin Zuheyr liderliğindeki dört bin kişi ise Ali'ye karşı savaşacaklarını açıkladılar.

Ali, Ebu Eyyub el-Ensari'ye savaştan önce eman bayrağı dikmesini emretti. Oraya gelenlerin veya Kufe ve Medain'e gidenlerin eman altında olacaklarını ve Müslümanların katillerinden başka aralarında herhangi bir alıp veremediklerinin olmadığını söylemesini istedi.

Onlardan büyük bir çoğunluk çekip gittiler ve sadece bin kişi kadar kaldı. Ali beraberindekilere, "Onlar size saldırmadan siz saldırmayın" dedi. Hariciler "Hüküm ancak Allah'ındır, cennete yürüyelim" diyerek saldırdılar.

Bunun üzerine Ali, "Onlara saldırın, Allah'a yemin ederim bizden on kişi öldürülmez, onlardan ise on kişi kurtulmaz" dedi. O gün Ali'nin ordusundan dokuz kişi öldürüldü.[384] Hurkus bin Zuheyr, Ali ile müsabakaya çıktı ve "Ey Ali, seninle sadece Allah rızası ve ahiret yurdu için savaşıyoruz" dedi. Bunun üzerine Ali *Radıyallahu Anhu* ona şöyle cevap verdi: "Siz Allahu Teala'nın haklarında şöyle buyurduğu kişilere benziyorsunuz: "De ki: Size (yaptıkları) işler bakımından en çok ziyana uğrayanı bildirelim mi? (Bunlar) İyi işler yaptıklarını zannettikleri halde, dünya hayatından çabaları boşa giden kimselerdir."[385] Kabe'nin Rabbine yemin ederim ki sen onlardansın." Daha sonra arkadaşlarıyla beraber üzerine yürüdü. Müsabakada Abdullah

---

[384] Müslim'in, Ali'nin *Radıyallahu Anhu* ordusunda bulunan Zeyd bin Vehb el-Cuheni'den aktardığı rivayette "O gün sadece iki adam öldü" diye geçmektedir.

[385] 18 Kehf/103-104

bin Vehb öldürüldü, memeli adam atından yere serildi. Hariciler o gün öldürüldüler ve onlardan sadece dokuz kişi kurtuldu.

Ali bin Ebi Talip *Radıyallahu Anhu*, o gün beraberindekilerden, memeli adamı bulmalarını istedi. Onu buldular ve koltuğunun altında kadın göğsü gibi bir şişkinliğin olduğunu gördüler. Bunun üzerine Ali *Radıyallahu Anhu*; “Allah ve Rasulü doğru söyledi” dedi.[386]

Yukarıda geçen Zu’l-huvaysire hadisinde Hariciler ile ilgili olarak Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: “Onlar insanlar arasında bir ayrılma olduğu zaman ortaya çıkarlar. Onların alameti iki elinin birinde kadın memesi gibi yahud öteye beriye gidip gelen bir et parçası gibi bir şey bulunan bir adamdır.”[387] Ebu Said der ki: “Rasulullah’tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bunu duyduğuma, ben de beraberinde iken Ali’nin onları öldürdüğüne ve Rasulullah’ın nitelediği gibi bir adamın getirildiğine şahitlik ederim.” Haricilerin ilk fırkası olan Muhakkimiyye’nin ortaya çıkması böyle olmuştur.

Hariciler Ali bin Ebi Talip, Osman bin Afvan, Cemel Savaşı'na katılanlar, Muaviye ve taraftarları, iki hakem ve onların hakemliğini kabul edenler ve günah işleyen Müslümanları tekfir ederler. Buhari *Rahimehullah*, “Kendilerine hüccet ikamesi yapıldıktan sonra Hariciler ve mülhidlerin öldürülmeleri” babında Ali’den *Radıyallahu Anhu* şöyle rivayet etmektedir: “Rasulullah’tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* size bir hadis naklettiğim zaman Allah’a yemin ederim ki O’nun adına yalan söylemektense, gökten yere düşmeyi tercih ederim. Ancak sizinle benim aramda olan şeyler ile ilgili söylersem, bilin ki savaş taktiktir. Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle dediğini işittim: “Ahirzamanda yaşça küçük, akılca kıt birtakım gençler çıkacak. Yaratılmışın en hayırlısının sözünü söylerler, Kur’ân’ı okurlar. İmanları gırtlaklarından öteye geçmez. Okun avı delip geçtiği gibi dinden çıkarlar. Onlara nerede rastlarsanız öldürün. Zîra, onları öldürene, kıyamet günü Allah’ın vereceği ecir vardır.” Ali *Radıyallahu Anhu*, hicri otuz üç yılında, halifeliğinin sonlarına doğru, Nehravan’da onlarla savaşmıştır. Bu savaştan sonra onlar, kendilerinden olan Abdullah bin Mulcem’in Ali’yi *Radıyallahu Anhu* öldürmesine kadar saklandılar.

Muaviye ile Hasan aralarında anlaşınca, onlardan bir grup yine ortaya çıktı. Şam ordusu Necile denilen yerde onları bozguna uğrattı. Bundan sonra Ziyad ve oğlu Ubeydullah dönemine kadar pasif kaldılar. Ziyad ve oğlu Ubeydullah onları, öldürerek ve uzun süreli hapsederek bitirdi.

---

[386] Bu anlatılanların çoğu Bağdadi’nin “El-Farku Beyne’l-Fırak” isimli kitabından alınmıştır.

[387] Buhari, “Mürtedlere İstitabenin Uygulanması” babı

Ziyad'ın ölmesi üzerine çatışma başlayıp Abdullah bin Zubeyr halife oldu. Bununla birlikte Şam dışında diğer bütün vilayetler ona itaat etti. Mervan ise isyan ederek Şam'a hakim olup Mısır'a yöneldi. Hariciler o dönemde Irak'ta Nafi' bin Ezrak liderliğinde bir daha ortaya çıktılar. Bunlar "Ezrakiler" olarak anıldılar. Sayıca en çok ve güç olarak en kuvvetli olan Harici fırkası bunlardır. İbn-i el-Ezrak'a bey'at ettiler ve onun mü'minlerin emiri olduğunu söylediler. Umman ve Yemame tarafındaki Haricilerin de bunlara katılmasıyla sayıları yirmi bini geçti. Ehvaz, Kirman gibi yerleri işgal ettiler ve haraç toplamaya başladılar. Abdullah bin Zubeyr'in askerleri ve onlar arasında bu bölgelerde meydana gelen savaşlarda onlar galip geldiler. Bunun üzerine Abdullah bin Zubeyr, Horasan valisi Muhelleb bin Sufra'ya bir mektup yazarak onlara karşı savaşmasını emretti. Muhelleb onlarla savaştı ve yendi. O savaşta Nafi bin Ezrak öldü. Bu savaştan sonra Ezrakiler, Ubeydullah bin Memun et-Temimi'ye bey'at ettiler. Muhelleb onlarla savaşmaya devam etti ve Ubeydullah'ı da öldürdü. Daha sonra Katari bin el-Fucae'ye bey'at ettiler ve mü'minlerin emiri olarak isimlendirdiler. Onlar ile Muhelleb aralarında savaşlar devam etti. Muhelleb ve tabileri ondokuz sene onlarla savaştılar. Bu savaşlardan bazısı Abdullah bin Zubeyr zamanında, bazısı da Abdulmelik bin Mervan ve Haccac'ın Irak valilliği dönemlerinde meydana geldi. Haccac, Muhelleb'i bunlarla savaşmakla görevlendirdi ve kendisine bazı yardımcılar da atadı. Nihayet Allahu Teala yeryüzünü onlardan temizledi.

Ezrakilerin dini görüşleri ise şöyledir: "Bu ümmetten kendilerine muhalif olanları ve Ali ve Muaviye *Radıyallahu Anhuma* arasında gerçekleşen muhakemeye katılanları müşrik olarak kabul ederler. Kendi görüşlerini paylaşsalar bile, onlara hicret etmeyen ve savaşta kendilerine yardım etmeyenler de onlara göre müşriktir. Delil olarak ise Allahu Teala'nın şu ayetlerini gösterirler: "Allah'a ve Rasulü'ne yalan söyleyenler de oturup kaldılar"[388], "Üzerlerine savaş yazılınca içlerinden bir grup insanlardan, Allah'tan korkar gibi, yahut daha fazla bir korku ile korkmaya başladılar."[389]"[390] Kendilerinden olduğunu iddia ederek yanlarına gelen kişileri imtihan etmeyi vacip gördüler. Bu kişiye muhaliflerinden bir esir verilir ve öldürmesi istenir. Eğer öldürürse onun söylediklerini tasdik ederler, öldürmez ise kendisinin müşrik münafık olduğunu söyleyip onu öldürürlerdi.

Muhaliflerinin kadınlarını ve çocuklarını öldürmeyi mübah görürler, onların çocuklarının müşrik olduğunu kabul ederler ve ebedi cehennemlik

---

388 9 Tevbe/90

389 4 Nisa/77

390 Şehristani, El-Milel ve'n-Nihal, 125

olduğunu söylerler, memleketlerinin daru'l-küfür olduğunu ve orada kadınları ve çocukları öldürmenin caiz olduğunu iddia ederlerdi.

Büyük günah işleyen kişinin, kendisini dinden çıkaran bir küfür işlediği konusunda ittifak halindedirler ve o kişinin kafirler ile beraber, bu günahından dolayı ebedi cehennemlik olduğunu kabul ederler. Delil olarak ise iblisin küfrünü göstererek şöyle derler: "İblis, secde etmeyi sadece kibirlenmesi sebebi ile kabul etmedi ve Allahu Teala'nın birliğini kabul etiği halde tekfir edildi." İblisin küfrünün sebebi yüz çevirme ve büyüklenmedir. Nitekim Allahu Teala şöyle buyurur: "İblis hariç hepsi secde ettiler. O, yüz çevirdi ve büyüklük tasladı, böylece kafirlerden oldu."[391] Ayrıca İblis Allah'ın hükmüne ve emrine de itiraz etmiştir. Allahu Teala şöyle buyurur: "(İblis): 'Ben ondan daha hayırlıyım. Çünkü beni ateşten yarattın onu da çamurdan yarattın' dedi."[392]"

Ayrıca onlar, Allahu Teala'nın yerine getirilmesini emrettiği emaneti yerine getirmemeyi de kendilerine helal kılarak şöyle dediler: "Muhaliflerimiz birer müşriktir. Bu nedenle onların emanetlerini yerine getirmemiz gerekmez."

Yine bunlar, Kur'an'da bulunmadığını gerekçe göstererek zina eden evli kişinin recm edilmesini kabul etmediler. Hırsızlıkta da sınır tanımayarak az veya çok hırsızlık yapan herkesin elinin kesilmesi gerektiğini söylediler.[393] Ebu'l-Hasan el-Eş'ari, Ezrakiler'in daru'l-küfürde ikamet eden herkesin kafir olduğunu ve oradan ayrılmadıkları sürece bu hükümlerinin de değişmeyeceğini söylediklerini belirtmektedir.[394]

Ezrakilerden sonra Yemame bölgesinde Necdet bin Amir el-Hanefi'nin taraftarları ortaya çıktı ve bunlar da "Necdat" olarak anıldılar. Ortaya çıkmalarının sebebi ise, Nafi bin Ezrak'ın, kendi görüşünü benimsemelerine rağmen kendisine katılmayanların müşrik olduğunu söylemesi ve muhaliflerinin kadın ve çocuklarını öldürmeyi helal görmesidir. Bu sebepten dolayı Nafi bin Ezrak'ın cemaatinden bir topluluk ondan ayrılarak Yemame'ye gittiler. Necdet bin Amir, Nafi bin Ezrak'ın askerlerine katılmak isteyen Haricilerden bir toplulukla onları karşıladı. Nafi'den ayrılan bu topluluk, Nafi ve adamlarının yaptıklarını onlara anlattılar. Onlar da Yemaye'ye döndüler ve Necdet bin Amir'e bey'at ettiler. Bunlar, kendilerine hicret

---

391 2 Bakara/34

392 7 A'raf/12

393 Bütün bunlar için bakınız: El-Bağdadi, El-Farku Beyne'l-Firak, 83-84, Şehristani, El-Milel ve'n-Nihal, 120-122'den özet olarak.

394 Makalatu'l-İslamiyyin, 1/88

etmeyenlerin kafir olduğunu iddia edenlerin ve Nafi'nin imam olduğunu savunanların kafir olduğunu söylediler. Daha sonra ise kendi aralarında Necdet'i eleştirdikleri bazı meselelerde birbirlerine düştüler ve üç gruba ayrıldılar.

Necdet, yukarıda belirtilen görüşlerinden başka, içki cezasının olmadığını, kendisine haram olana az da olsa bakan, küçük de olsa yalan söyleyen veya bunlardan birisi üzerinde ısrar eden kişinin de müşrik olduğunu ve din anlayışlarında kendilerine muhalefet edenlerin ateşe gireceklerini söyledi. Bununla birlikte kendisine mensup olanlardan, ısrar etmeksizin içki içen, zina eden ve hırsızlık yapan kişiyi Müslüman olarak kabul etti.

Mensuplarından bazılarını oğlunun liderliğinde malları ve kadınları yağmalamak üzere el-Katif bölgesine gönderdi. Yağmaladıkları malları paylaşma yapmadan yediler ve esir aldıkları kadınları nikahladılar. Bunlar geri dönüp, bu yaptıklarını kendisine haber verdiklerinde, Necdet buna karşı çıktı. Ancak onlar, bu yaptıklarının haram olduğunu bilmediklerini söylediler. Bunun üzerine Necdet onları cehaletleri sebebi ile mazur gördü ve şöyle dedi: "Hata eden müçtehidi, kedisine hüccet ikamesinde bulunmadan önce tekfir eden, kafir olur."[395]

Necdet, bu tür işler yapınca mensuplarının çoğu bunları Haricilerin dininde bid'at olan şeyler olarak kabul ettiler. Onu tevbe etmeye çağırdılar ve tevbesini de halkın önünde ilan etmesini istediler. Necdet bu isteklerini yerine getirdi. Daha sonra onu tevbe etmeye zorlayanlardan bazıları, bu yaptıklarından dolayı pişman oldular ve Necdet'i mazur sayanlara katıldılar. Bu defa Necdet'e şunu söylediler: "Sen imamsın ve içtihad etmek hakkındır. Senden tevbe etmeni istemeye hakkımız yoktur. Bu nedenle yaptığın tevbeden tevbe et. Senden tevbe etmeni isteyenler de tevbe etsin. Aksi halde seni terkederiz." Necdet bu istediklerini de yerine getirdi. Böylece aralarında bölündüler. Çoğu onu terketti ve yukarıda belirttiğimiz gibi üç fırka oldular. Bu fırkalardan biri, hicri 69 yılında Necdet'i öldürdü.

Haricilerin fırkaları zamanla daha da çoğaldı. Ne zaman aralarında bir mesele hakkında ihtilaf etseler, bölündüler ve her fırka diğerinin söylediklerinden beri olduğunu ilan etti. Sayılarının yirmi fırkayı bulduğu belirtilmektedir. El-Bağdadi bu fırkaların isimlerini saymakta ve bunların bölünmeye devam ettiğini belirtmektedir.[396]

---

[395] Şehristani, El-Milel ve'n-Nihal, 123. Bu fırkaya, içtihadi bazı hükümlerde cehaleti engel olarak görmelerinden dolayı "Aziriyye" ismi verilmiştir.

[396] El-Farku Beyne'l-Firak, 72 ve diğer sayfalar.

Bunlardan biri de Ahnesiyye olarak isimlendirilen fırkadır. Bunlar Ahnes adında bir adamın tabileridir ve Salebe bin Mişkan adındaki kişiye bağlı olan Sealibiyye fırkasından ayrılan altı fırkadan biridir. Takiyye yurdunda[397] olanların İslam veya küfür üzerinde oldukları hakkında tevakkuf etmek gerektiğini, bu kişiler içerisinden, sadece mü'min olduğunu öğrendiklerine dostluk ve kafir olduğunu öğrendiklerine ise düşmanlık yapacaklarını söylerler. Bu, onların bid'atlarından biridir.[398]

Harici fırkalarından biri de Beyhesiyye fırkasıdır. Bunlar Ebu Beyhes'in mensuplarıdır. İmamın kafir olması halinde, halkın da kafir olacağını söylerler. Bunlar ise iki fırkaya bölündüler ve her ikiside Avfiyye adıyla anıldı. Bu iki fırkadan biri, kendilerine hicret ettikten sonra ayrılan kişiden ve ayrıca cihadı terkedenlerden beri olduklarını söyledi. Diğer fırka ise, böyle bir kişiye dostlukta bulunmaya devam edeceklerini, çünkü onların bu yaptıklarının mübah olduğunu söyledi. Bununla birlikte bu fırkaların ikisi de, imamın kafir olması halinde, orada bulunan ve bulunmayan bütün halkın kafir olacağını kabul ederler.[399]

Harici fırkalarından biri de İbadiyye fırkasıdır. Bunlar Abdullah bin İbad'ın tabileridir ve bazıları Ummanlıdır. Bunlar da kendi aralarında fırkalara ayrıldılar. Bu ümmetin kafirlerinin (muhaliflerinin), şirk ve imandan beri olduklarını, yani mü'min veya müşrik değil, kafir olduklarını söylerler. Büyük günahlardan dolayı Müslümanları tekfir eden diğer fırkalara muhalefet ederler. Büyük günah işleyen kişinin, kendisini dinden çıkaran küfür ile kafir olmadığını, o kişinin nimete nankörlük küfrü işlediğini söylerler. Kıble ehlinden olan muhaliflerinin kızlarıyla evlenmeyi caiz görürler. İslam ehlinden olan muhaliflerinin memleketini daru'l-Tevhid olarak kabul ederler. Ancak Müslümanların yöneticisinin ve askeriyesinin bulunduğu mıntakanın daru'l-bağı olduğunu söylerler. Bu nedenle alimler bunları, Haricilerin içerisinden aşırılığı en az ve Ehl-i Sünnet'e en yakın fırka olarak görmüşlerdir. Diğer fırkaların aşırılığına karşın, bunların Ehl-i Sünnet'e daha yakın görüşlere sahip olmaları, Hariciler arasından orta seviyede olan fırkaların doğmasına yolaçmıştır. İnsanların İslam'ı veya küfürleri konusunda, gerekli araştırmayı yapmadan önce tevakkuf edileceğini söyleyen Ahseniyye, bu fırkalardandır.

Harici fırkalarından biri de Şebibiyye fırkasıdır. Bunlar Şebib bin Yezid eş-Şeybani'nin tabileridir. Beyhesiyye fırkasına benzerler.[400] Hariciler arasında en güçlü fırka budur. Önce Musul'da ortaya çıktılar. Haccac, bunla-

---

[397] Takiyye memleketinden maksatları, kendilerine muhalif olan Müslümanların yurdudur.

[398] El-Farku Beyne'l-Firak, 101

[399] El-Farku Beyne'l-Firak, 109

[400] El-Milel ve'n-Nihal, 128

rın üzerine beş komutan gönderdi, ancak hepsini de birer birer öldürdüler. Yirmi yıl içerisinde Haccac'ın yirmi ordusunu yendiler. Daha sonra Kufe üzerine yürüdüler ve Haccac'la savaşarak orayı kuşattılar. Annesi Cehize ve eşi Ğazale[401] beraberinde olduğu halde geceleyin Kufe'ye baskın yaptı. Annesi ve eşi Haricilerin kadınlarından ikiyüz kadınla beraber kılıç kuşanarak ve mızraklar taşıyarak Kufe'ye baskın düzenlediler. Ulu Cami'ye girdiler, bekçilerini ve içinde itikaf halinde olanları öldürdüler. Ğazale minbere çıkıp konuşma yaptı. Haccac, askerlerinin evlerinde dağınık bir halde bulunması sebebi ile bunlara ses çıkarmadı. Sabah olunca askerleri bir araya geldi. Şebib adamlarıyla beraber mescidde namaz kıldı ve sabah namazının iki rekatında Bakara ve Al-i İmran surelerini okudu.

Sonra Haccac askerleriyle üzerine yürüdü ve Kufe Çarşısı'nda savaştılar. Şebib'in adamları öldürüldü, kendisi de yenilerek Enbar'a kaçtı. Haccac, onları takip etti ve geçmekte oldukları Duceyl Köprüsü'nü yıktı. O esnada köprünün üzerinde olan Şebib, "Bu, Aziz ve Alim olanın takdiridir"[402] diyerek atıyla beraber hicri 77 yılında suya battı. Suyun diğer tarafına ulaşabilenler ise Ğazale'ye bey'at ettiler. Bu nedenle işleri yürütebilmesi halinde, kadının emir olmasını caiz görmektedirler. Ğazale, hem binici ve hem de büyük cesaret sahibi idi. Hatta Haccac bazı savaşlarda onun önünden kaçmış, bundan dolayı şairlerden biri onu yererek şöyle demiştir:

"Bana karşı aslandır ama savaşta en ufak bir ıslıktan kaçan tüysüz deve kuşudur.

Savaşta Ğazale'ye karşı çıksaydın ya! Çıkmadın, çünkü kalbin kuşun kanatları arasındadır"

Daha sonra Haccac'ın askerleri Ğazale'yi ve yanındakileri öldürdüler, kalanları da esir aldılar. Hariciler, Emevi Devleti boyunca ve Abbasi Devleti'nin başlarına kadar devlete karşı çıkan küçük gruplar halinde bulunmaya devam ettiler. Ancak akideleri, doğduğu günden bu güne kadar, çeşitli yerlerde bazı insanları etkilemeye devam etti.

Haricilerin genel durumu ve parça parça olan akideleri budur. Onları şöyle özetleyebiliriz:

- Ali bin Ebi Talip, Osman bin Afvan ve Ali ve Muaviye arasında gerçekleşen hakem tayini olayına katılan herkesi tekfir ederler. Nikahların geçerli olmasını da bu görüşlerini kabul etmeye bağlarlar.[403]

---

[401] Annesinin Ğazale ve eşinin Cehize olduğu da söylenir.

[402] 6 En'am/96

[403] Bakınız: Şehristani, El-Milel ve'n-Nihal, 115

- Zalim sultana karşı isyan ederler. Ebu'l-Hasan el-Eşari, Makalatu'l-İslamiyyin'de bunu aktarmaktadır.

- Günah işleyen herkesin kafir olduğu konusunda icmaları bulunmaktadır. Abdulkahir el-Bağdadi, "Doğru olan, üstadımız Ebu'l-Hasan'ın onlar hakkında söylediğidir" der ve Haricilerin günah işleyen herkesin kafir olduğu konusunda icmalarının bulunmadığını söyler. Buna delil olarak da Necdat fırkasının, büyük günah işleyen kişinin, kendisini dinden çıkaran küfür ile kafir olmadığı, o kişinin nimete nankörlük küfrü işlediği yönündeki görüşünü aktarır ve şöyle der: "Haricilerden bir topluluk ise şöyle der: 'Tekfir, hakkında özel bir tehdidin (va'id) bulunmadığı günahlar sebebiyle olur. Hakkında, bir had cezası olan veya Kur'an'da bir tehdit bulunan günahların sahipleri, Kur'an'da kendilerine verilen isimden başkası ile isimlendirilmezler. Mesela zina yapan kişinin isminin 'Zani', hırsızlık yapan kişinin isminin ise 'Sarik-hırsız' olması gibi."[404]

Derim ki, bu konuda icmalarının bulunup bulunmaması önemli değildir. Çünkü bu görüş, cumhurlarının en meşhur söylemidir. Dolayısıyla bu onların kurallarından biridir.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Haricilerin söylemlerinin temelini, günahlar sebebi ile insanları tekfir etmeleri oluşturmaktadır. Günah olmayan şeyi günah kabul ederler, Kur'an'a uymanın bir gereği olarak, mütevatir de olsa, Kur'an'ın zahirine aykırı olan sünnetin terk edilmesini söylerler, kendilerine muhalefet eden herkesi tekfir ederler ve kendilerince riddet suçu işlemiş olmaları sebebiyle, asli kafirler hakkında helal saymadıkları bazı uygulamaları tekfir ettikleri bu kişiler hakkında helal sayarlar. Nitekim Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, onlar için şöyle buyurur: "Putperestleri bırakır, Müslümanlarla savaşırlar." Bu nedenle Osman, Ali ve onların yanında olanları ve Sıffin Savaşı'na katılan her iki tarafı tekfir ederler. Onların bu ve buna benzer bir çok çirkin söylemleri bulunmaktadır."[405]

---

[404] El-Farku Beyne'l-Firak, 73

[405] Mecmuu'l-Fetava, 3/221

HARİCİLER İLE SAVAŞIN TÜRÜ

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, Buhari'de geçen "Onlara nerede rastlarsanız öldürün. Zîra, onları öldürene, kıyamet günü Allah'ın vereceği ecir vardır" hadisini ve Hariciler ile savaşmaya teşvik eden, onların yer yüzünde öldürülen en şerli kişiler olduğunu belirten diğer hadisleri de belirttikten sonra, bu hadislerde Hariciler ile yapılması emredilen savaşın, saldırganlara karşı yapılan savunma veya bağiler ile yapılan savaş türünden olmadığını belirterek şöyle der:

"Bunlarla savaşmanın gerekçesi, cesaretlerinin kırılması, fesadlarının önlenmesi ve itaat altına girmelerinin sağlanmasıdır. Dolayısıyla bunlar nerede yakalanırsa öldürülmezler, yeryüzünde öldürülen en şerli kişiler değildir ve öldürülmeleri de emredilmez. Ancak bütün yollara başvurulduktan sonra onlarla savaşılır. Böylece anlaşılmaktadır ki bunlarla savaşmanın vacip olması, dinden çıkacak kadar aşırılığa kaçmaları durumundadır. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Ali'den *Radıyallahu Anhu* rivayet edilen hadisinde geçen sözleri buna delalet etmektedir: "Okun avı delip geçtiği gibi dinden çıkarlar. Onlara nerede rastlarsanız öldürün." Hadis, onlarla yapılan savaşı, dinden çıkmalarına bağlamıştır. Böylece onlarla savaşılmayı gerektiren sebebin dinden çıkmaları olduğu anlaşılmaktadır.."

"Ali'nin *Radıyallahu Anhu*, ilk ortaya çıktıklarında bunlarla savaşmamasının sebebi, Rasulullah'ın nitelediği taifeden olup olmadıklarının yeterince açığa çıkmaması sebebiyledir. Ancak ne zaman ki onlar İbn-i Habbab'ı öldürüp, insanların kadın ve çocuklarına saldırdıklarında, "Putperestleri bırakır, Müslümanlarla savaşırlar" sözündeki vasfı kazandılar. Böylece onların dinden çıkan topluluk olduğu da anlaşılmış oldu. Ali *Radıyallahu Anhu*, Müslümanlara saldırmalarından önce onlarla savaşsaydı, kabilelerinin bunlara sahip çıkmaları ve Ali'yi terketmeleri ihtimali vardı. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Medine'ye geldiği ilk dönemlerde münafıklara samimi davrandığı gibi, Ali'nin de askerlerinin gönlünü kazanması ve idare altına alması gerekirdi."[406]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* başka bir yerde ise bunlarla savaşmanın, zekatı vermeyi red edenler ile yapılan savaş türünden olduğunu belirterek şöyle der: "Zekatı vermeyenler, Hariciler ve benzerleriyle yapılan savaş, Sıffin ve Cemel Savaşları gibi değildir. Önceki imamların cumhuru bunu böyle kabul ederler. Bu, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat mezhebinin akidesi oldu-

---

[406] İbn-i Teymiye, Es-Sarimu'l-Meslul, 183-184

ğu gibi, Ahmed bin Hanbel ve diğer hadis imamlarının ve Malik gibi Medine ehlinin de mezhebidir..”

“Nass ve icma bu iki savaş türü arasında ayırım yapmıştır. Ali’nin davranışı da bu savaşın farklı olduğunu göstermektedir. Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hadisleri uyarınca Hariciler ile savaştı ve sahabeden kimse ona bu konuda karşı çıkmadı. Ancak Ali *Radıyallahu Anhu* Sıffin Savaşı hakkında, ne kadar isteksiz olduğunu ve ondan nefret ettiğini sık sık belirtmiş, Cemel Savaşı'na katılanlar için ise, “Bize karşı ayaklanan kardeşlerimiz” demiştir. Kılıç onları temizlemiş ve her iki taraftan ölenlerin cenaze namazlarını kılmıştır..”[407]

İbn Teymiye, yukarıda bir kısmı aktarılan hadisleri nakleder ve şöyle der: “Bütün ümmet Haricilerin ve sapıklıklarının kötülüğü hakkında ittifak halindedir. Ancak tekfir edilmeleri konusunda İmam Malik ve Ahmed’in mezheplerinde iki görüş bulunmaktadır. Şafii’nin mezhebindeki görüşler arasında da fark vardır. İmam Ahmed ve başkalarından iki görüş nakledilir. Bir görüşe göre onlar bağı hükmündedirler. Diğer görüşe göre ise onlar mürted kafirler hükmündedir. Onlarla savaşa önce başlamak, esirlerini öldürmek, kaçanları takip etmek caizdir. Kendisine güç yetirilenlerine istitabe uygulanır. Tevbe etmez ise öldürülür. Nitekim vacip olduğunu kabul ettikleri halde zekatı vermeyenlerin, Müslümanların imamına karşı savaşmaları halinde, onların kafir olup olmadıkları konusunda da, İmam Ahmed’ten iki görüş rivayet edilmektedir.

Bütün bunlar göstermektedir ki Ebu Bekir’in *Radıyallahu Anhu* zekat vermeyenler ile ve Ali’nin *Radıyallahu Anhu* Hariciler ile savaşı, Cemel ve Sıffin Savaşları türünden değildir. Ali ve başkalarının Hariciler ile ilgili söyledikleri de onların İslam’dan dönen mürtedler gibi olmadıklarını göstermektedir. İmam Ahmed ve diğerlerinden nakledilen de budur. Bununla birlikte onların hükmü, Cemel ve Sıffin Savaşına katılanların hükmü gibi de değildir. Bunlar hem zekat vermemeleri sebebi ile kendileri ile savaşılanlar ve hem de Cemel ve Sıffin Savaşına katılardan farklı üçüncü bir türdür. Onlar hakkında söylenen üç görüşten en sahih olanı budur.”[408]

[407] Mecmuu’l-Fetava, 28/281

[408] Mecmuu’l-Fetava, 28/281-283. Ayrıca bakınız: 4/276-277

HARİCİLERİN TEKFİR EDİLMESİ

Alimler, Haricilerin tekfiri konusunda ihtilaf etmişlerdir. Onları tekfir edenler delil olarak, Müslüman kardeşini tekfir eden kişiyi kafir olmakla tehdit eden hadisleri gösterirler. Haricilerin tekfiri konusunda İmam Malik ve Ahmed'in mezheplerinde alimlerin iki meşhur görüşü bulunmaktadır. Şafii'nin mezhebinde de bu konuda görüş ayrılıkları vardır. Bu nedenle İmam Ahmed ve diğer alimlerin meşhur olan görüşlerinden birine göre bunlar baği ve diğerine göre ise bunlar mürted kafirler hükmündedir.

Alimlerin çoğu ve Ehl-i Sünnet'in cumhuru, te'villerinden dolayı Haricileri tekfir etmezler. Hatta Hattabi bu konuda icma olduğunu iddia ederek şöyle der: "İslam alimleri, sapıklıklarına rağmen Haricilerin Müslüman fırkalardan biri olduğunda icma etmişler, onlardan olan kadınlarla evlenmeyi, kestiklerini yemeyi caiz görmüşler ve İslam'ın aslına sarıldıkları sürece tekfir edilmeyeceklerini söylemişlerdir."[409]

İbn-i Battal şöyle der: "Alimlerin cumhuru, Haricilerin İslam'dan çıkmadıklarını söylemiştir. Çünkü hadiste "Yukarıda olması konusunda tartışmaktadır" denilmektedir. Tartışmak, şüphe etmekten ileri gelir. Şüphenin bulunması halinde ise, İslam'dan çıktıklarına hükmedilemez. Çünkü İslam'a girdiği kesin olan bir kişinin, İslam'dan çıktığı da ancak kesin bir delil ile sabit olur. Ali'ye *Radıyallahu Anhu*, Nehravan ehli hakkında, onların kafir olup olmadıkları soruldu. Bunun üzerine o, "Onlar küfürden kaçtılar" diye cevap verdi."[410]

Ali'nin bu sözü, birbirini takviye eden değişik yollardan rivayet edilmiştir. İbn-i Ebi Şeybe de Musannef'inde (15/332) Tarık bin Şihab'dan şunu rivayet etmiştir: "Ali'nin yanındaydım. Nehravan'da olanların müşrik olup olmadıkları kendisine soruldu. O, 'Zaten şirkten kaçtılar' dedi. 'Münafık mıdırlar?' diye soruldu. O, 'Münafıklar Allah'ı az anarlar' dedi. Bunun üzerine, 'Peki onlar nedir?' diye sorulunca şöyle cevap verdi: 'Bize karşı isyan etmiş bir topluluktur.'"

Bu hüküm, onun zamanında bulunan Muhakkime ve benzerleri için de geçerlidir. Hariciler gibi heva ehli olan kişileri tekfir etmeme konusunda fakihler bu tür rivayetleri delil olarak gösterirler. Sahabe ve Tabi'in, Harura

---

[409] Fethu'l-Bari, "Mürtedlere istitabenin uygulanması" kitabı, "İnkarcıların ve Haricilerin Öldürülmesi" babı.

[410] Fethu'l-Bari'den naklen.

ehlinin miraslarını, Müslüman mezarlığına gömülmelerini ve İslam'ın diğer hükümlerinin kendilerine uygulanmasını geçerli saymışlardır.[411]

Ancak onlardan sonra gelen birtakım topluluklar, bozuk akidelerinde aşırıya gitmiş ve İbn-i Hazm'ın belirttiği gibi, beş vakit namazı inkar etmişler ve vacip olan namazın, sabah ve akşam namazları olduğunu söylemişlerdir. Bazıları Mecusilikten bir uygulamayı alarak dine katmış, çocuğunun, kardeşinin veya bacısının kızları ile nikah yapmayı caiz görmüşlerdir. Kimileri de Yusuf Suresi'nin Kur'an'dan bir sure olduğunu inkar etmiş[412] ve "La İlahe İllallah" diyen bir kişinin, kalbinde küfür olan bir itikadı olsa da Allahu Teala'nın katında mü'min olduğunu iddia etmişlerdir.

En doğrusu, bu ve benzeri şeyleri söyleyenler ile diğerlerini birbirinden ayırmaktır. Belki de Haricileri tekfir edenler, bu gibi sözleri söyleyenleri kastetmişlerdir. İbn-i Hazm şöyle der: "En kötüleri, durumları aktarılan bu aşırılarıdır. Hak ehline en yakın olanları ise İbadiyye fırkasıdır."

---

411 Bakınız: Eş-Şifa, 2/257

412 Bu ve önceki görüşler Meymuniyye fırkasına nisbet edilir. Bakınız: El-Farku Beyne'l-Firak, 96, Şehristani, El-Milel ve'n-Nihal, 129

HARİCİLERİN NİTELİKLERİ VE ONLARA EN ÇOK BENZEYENLER

A- Buraya kadar aktarılan tarihsel ve akidevi bilgilerden, bu sapık fırkanın nitelikleri ve ahlakı ortaya çıkmıştır. Onlardan sakındırmak, onlarla ilişkimizin olmadığını belirtmek ve farkında olmadan birilerinin bizleri onların nitelikleriyle nitelemesinin önüne geçmek için bu fırkanın en önemli özelliklerini ve ahlakını belirtmek istiyorum.

Bunlar, Müslümanları tekfir etme konusunda taşkın ve cesurdurlar. Hatta en üstün kuşaklar olduğu belirtilen sahabe ve tabi'inden olan insanları bile tekfir etme konusunda pervasızdırlar. Tekfir ettiklerinin başında Osman, Ali, Aişe, Talha, Zubeyr, Ebu Musa el-Eşari, Amr bin As, Muaviye ve diğerleri gelmektedir. İbn-i Ömer bunlar için şöyle der: "Bunlar, insanların en şerlileridir. Kafirler hakkında inen ayetleri almış ve Müslümanlara uygulamışlardır."[413]

Tekfir ettiklerinin canlarını, mallarını ve namuslarını da helal görürler. Muhaliflerini öldürür, mallarını ganimet olarak alır ve kadınlarını esir edinirler. İbn-i Habbab'ı öldürdüklerini ve hamile olan eşinin karnını yardıklarını yukarıda aktarmıştık. Müslümanlar hakkında sergiledikleri bu aşırılığa karşın, müşrik ve kafirlere karşı soğuk ve yapay bir takva gösterisinde bulunurlar. İbn-i Habbab'ı öldürmelerine rağmen, zimmet ehlinden olan birinin, bir hurmasını yemekten kaçındıklarını ve domuzunu yaraladıkları için sahibinden helallik dilediklerini aktardık. Bu ise Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onlar için söylediği "Putperestleri bırakır, Müslümanlarla savaşırlar" sözünün doğruluğunu gösterir.

Kurtubi *Rahimehullah*, el-Mufhim'de, onların bu özelliğini belirttikten sonra şöyle der: "Bütün bunlar, ilim nuru ile gönülleri aydınlanmamış ve ilmin sağlam ipine sarılmamış olan cahillere kulluk etmeleri sebebiyledir. Öncüleri olan kişinin Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ganimeti paylaştırmasını reddetmesi ve haksızlık olarak nitelemesi onların ne olduğunu göstermektedir. Allahu Teala korusun!"[414]

Müslümanların en hayırlılarına karşı pervasızlıkları, haksızlıkları ve taşkınlıkları, ispat edemeden ve sadece kötü zan ile insanların hatalarını bayraklaştırmaları da bunların temel niteliklerindendir. Onların bu durumu ne kadar kibirli olduklarını, nefislerine uyduklarını, Müslümanları nasıl hor

---

413 Buhari muallak olarak, "İnkarcıların ve Haricilerin Öldürülmesi" babında rivayet etmiştir.

414 Fethu'l-Bari, "Mürtedlere İstitabenin Uygulanması" kitabı

gördüklerini ve onlara nasıl tepeden baktıklarını gösterir. Onların öncüsü olan Zu'l-huvaysira, cüretkarlık ederek Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* "Adaletli ol" başka bir rivayette "Adaletli davranmıyorsun" ve yine başka bir rivayette ise "Görüyorum ki adaletli davranmıyorsun" diyecek küstahlığı göstermiştir.

Böyle olunca, tahkim tutanağında mü'minlerin emiri yerine, kendi ismini yazdığı için Ali'ye, "Mü'minlerin emiri değilsen, kafirlerin emirisin" demeleri çok görülmez. Halbuki ondan önce kendileri tahkime gidilmesi meselesinde ısrar etmiş ve "Ey Ali, kendisine çağrıldığın zaman Allah'ın Kitabı'na icabet et, aksi halde seni düşmanın eline veririz veya İbn-i Afvan'a yaptığımızı sana da yaparız" demişlerdir. Dolayısıyla Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onlar hakkında buyurduğu, "Dillerinden Kur'an dökülür ama şiddetlidirler" sözü tam yerindedir. Halbuki İslam, inatçı davranan ve karşı koyan kafirlere karşı şiddetli olmayı teşvik etmiş, bununla birlikte Müslümanlara karşı şefkat ve merhamet ile davranmayı emretmiştir. Hariciler ise bunu tam tersine çevirmişlerdir.

Ebu Ya'la, Enes'ten merfu olarak şöyle rivayet eder: "Aranızda öyle bir topluluk var ki, ibadetlerine insanlar hayran kalır. Bunların kendileri de yaptıklarını beğenirler. Ancak okun yaydan çıktığı gibi dinden çıkarlar."[415]

Haricilerin kendilerini ve liderlerini beğenmesinin en açık ifadesi, insanların en kötüleri olmasına rağmen onları çokça övmeleridir. Halbuki aynı kişiler sahabeye sövmekte, hakaret etmekte ve hatta tekfir etmektedir.

Şatıbi, Sapık fırkalardan ve Haricilerden söz ederken şöyle der: "Hariciler, Allahu Teala ve Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* övdüğünü ve salih selefin övülmesinde ittifak ettiği kişileri yerdiler. Salih selefin ittifakla kötülediği ve Ali'yi öldüren Abdurrahman bin Mülcem gibi kişileri övdüler ve Ali'yi *Radıyallahu Anhu* öldürmesini onayladılar. Allahu Teala'nın, "İnsanlardan öyleleri de var ki Allah'ın rızasını almak için kendini satar (feda eder)"[416] ayetinin İbn-i Mülcem hakkında indiğini ve bundan önceki "İnsanlardan öyleleri vardır ki, dünya hayatı hakkında söyledikleri hoşuna gider"[417] ayetinin ise Ali *Radıyallahu Anhu* hakkında indiğini söylediler. Allah onların canını alsın, ne kadar da yalan söylüyorlar. Umran bin Hittan[418] İbn-i Mülcem'i şöyle övmektedir:

---

[415] Ebu Ya'la, 3/1007

[416] 2 Bakara/207

[417] 2 Bakara/204

[418] Bu, İmran bin Hittan es-Sedusi'dir. Haricilerin önde gelen şair ve hatiplerindendir. Hicri 84 yılında öldü. Haricilerin mezhebine katılmasının sebebi, onların anlayışında olan amcasının

"Muttaki adam öyle bir vuruş vurdu ki, onunla Arş'ın sahibinin rızasını kazanmak istedi.

Ne zaman aklıma gelse, onu Allah'a karşı görevini en iyi yapmış kişi olarak sayarım."

Allah kendisine lanet etsin, nasıl da yalan söylüyor."[419]

Onların bir diğer vasıfları ise, şer'i delilleri anlamadan, Şari'nin ondan maksadını kavramadan ve nassların neye delalet ettiğini bilmeden hüküm vermeleridir. Anlayışları bozuktur. Nitekim Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onları, "akılca kıt"[420] diye nitelemiştir. Sünnetin, Kur'an'ı açıklamasından kendilerini mahrum bıraktıkları için bocalamışlar, meselelerde birbirlerini tekfir etmişler, sonra tevbe etmişler ancak daha sonra yaptıkları bu tevbenin de hata olduğunu söylemişlerdir. Veya başka bir görüşe yönelmişler ve öncekinden tevbe etmişler, ama daha sonra o tevbeden de vaz geçmişler ve aksi halde kafir olacaklarını söylemişlerdir. Bütün bunlar delillendirme yöntemini bilmedikleri ve kavrayışlarının yetersizliği sebebiyle olmuştur.

Muberred, el-Kamil'de şöyle anlatır: "Haşimoğullarının bir velisi Nafi bin Ezrak'a gelmiş ve şöyle demiş: 'Müşriklerin çocukları ateştedir, bize muhalefet edenler de müşriktir. Dolayısıyla onların çocuklarını öldürmemiz helaldir.' Bunun üzerine Nafi kendisine, 'Kafir oldun ve kendin delil getirdin' demiştir.[421] Adam; 'Allah'ın Kitabı'ndan sana bunun delilini getirmezsem beni öldür' dedi ve şu ayeti okudu: "Nuh dedi ki: 'Rabbim, yeryüzünde

---

bir kızı ile evlenmesidir. Evlendiği kadının görüşüne meyletmiştir. Buhari bundan hadis rivayet ettiği için eleştirilmiştir. Halbuki sadece ipek giymenin haramlığına dair bir rivayet nakletmiştir. Bunu da tabi rivayetler arasında belirtmiştir. Sözkonusu hadisin Buhari'de başka yolları da aktarılır. Bunun için, Fethu'l-Bari'nin mukkadimesine bakınız.

Buhari'nin Haricilerin görüşlerine meyletmeden önceki durumuna bakarak ondan rivayette bulunduğu söylenir. Başkaları ise, ömrünün sonunda Haricilikten vazgeçtiğini belirtmektedir. Bununla birlikte Ebu Davud şöyle der: "Fırka mensupları arasında hadisleri en sahih olanlar Haricilerdir." Daha sonra ise İmran ve başkalarını zikretmiştir. Çünkü Hariciler yalan söylemeyi küfür olarak görürler. İbnu'l-Kayyim Rahimehullah şöyle der: "Günahlar sebebiyle tekfir eden ve yalan söylemeyi bu tür günahlardan görenlerin şahitliği, böyle olmayanların şahitliğinden daha makbuldür. Selef de, halef de bunların şahitliğini kabul etmeye devam etmiştir." Et-Turuku'l-Hukmiyye, 232

[419] El-İtisam, 2/268. Buna cevap vermek için yazılmış beyitler ile ilgili olarak el-Bağdadi'nin, el-Farku Beyne'l-Fırak isimli kitabı, 93. Sayfaya bakınız.

[420] Müslim'in rivayet ettiği hadisten bir bölümdür.

[421] Nafi'nin ona "sapıttın", "yanıldın", "hata ettin" gibi bir şey söylemeden hemen "kafir oldun" demesine dikkat etmek gerekir. Öldürme, insanların kanını helal sayma ve küfür hükmünün sonuçlarını uygulama meselelerinde ne kadar acele davranmaktadırlar.

kafirlerden hiç kimseyi bırakma. Çünkü sen onları bırakırsan kullarını saptırırlar; yalnız ahlaksız, nankör (insanlar) doğururlar."[422] Bunun üzerine Nafi, kendilerine muhalefet edenlerin çocuklarının da cehennemlik olduğunu ve öldürülebileceklerini söyleyerek şunu ilave etti: "Yaşadıkları memleket, küfür memleketidir. Ve bundan sadece imanını izhar eden hariç tutulur. Geri kalanının kestiklerini yemek, kadınlarıyla evlenmek ve onlara mirasçı olmak helal değildir."

Nuh'un *Aleyhisselam* kavmini dokuz yüz elli yıl İslam'a davet ettiği halde, davetine karşı parmaklarıyla kulaklarını tıkayan, elbiselerine bürünen ve kibirlendikçe kibirlenenler için söylediği sözlerini hatalı bir şekilde kendilerine delil göstermişlerdir. Allahu Teala, Nuh'a *Aleyhisselam* şöyle vahyetmişti: "..artık kavminden iman etmiş olanlardan başkası (sana) asla iman etmeyecek."[423] Nuh'un *Aleyhisselam* kafirler için söylediğini insanların en hayırlı kişileri ve çocukları için söylemektedirler. Çünkü basiretli ve yeterli bir anlama ve kavrama yeteneğine sahip değildirler. Akılları doğru istidlal yapmaktan uzaktır.

Bu durumları Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, onlar için buyurduğu "Kur'an'ı okurlar ama boğazlarından aşağı inmez" sözünün ne kadar doğru olduğunu gösterir. Nevevi *Rahimehullah* şöyle der: "Bundan maksat, dilleriyle tekrar etmekten başka Kur'an'dan nasiplerinin olmadığını, kalplerine ulaşması bir yana, gırtlaklarından aşağıya bile geçmediğini belirtmektir. Çünkü Kur'an okumaktan maksat, kalpte anlamak ve üzerinde düşünmektir."

Şer'i ahkamda katı tutum takınmaları, Allahu Teala'nın Müslümanlar için tanıdığı kolaylığı tanımamaları ve ümmetin işini zorlaştırmaları da onların vasıflarındandır. Onlardan bazıları hayızlı kadının kılmadığı namazları sonra kaza etmesini vacip görmüş, hırsızlıkta nisap ölçüsünü gözetmeden az veya çok mal çalan kişinin elini omuzdan kesmiş, kendilerine hicret etmeyi vacip saymış, kendi mezheplerinden de olsalar muhaliflerine karşı kendi yanlarında savaşmayan kişileri tekfir etmiş, kadınlar da dahil kendilerine hicret etmede birbirlerini mazur görmemiş, mezheplerinden olmayan bir erkek ile evlenmeye ailesi tarafından zorlanan bir kadını, "Daru'l-küfürde ikamet eden herkes kafirdir ve oradan hicret etmesi gerekir" diyerek kendilerine hicret etmediği için tekfir etmişlerdir.[424]

---

[422] 71 Nuh/26-27
[423] 11 Hud/36
[424] Eş'ari, Makalat, 1/88

Bu nedenle ilk dönemlerdeki Müslümanlar, Allahu Teala'nın kolaylık tanıdığını zorlaştıran herkesin Haricilerden olduğunu düşünürdü. Buhari ve Müslim, Muaze adındaki kadından şöyle rivayet ederler: "Aişe'ye; 'Hayızlı kadın neden orucu kaza ediyor da namazı kaza etmiyor?' diye sordum. Bana; 'Sen Harurilerden misin?' dedi. Ben; 'Hayır, ama soruyorum' dedim. Bunun üzerine şöyle dedi: 'Hayızlı olduğumuz zaman orucu kaza etmemiz emredildi ancak namazı kaza etmemiz emredilmedi.'"

Onların niteliklerinden biri de, müteşabih ayetlere uymaları ve muhkem olan ayetleri ölçü almamalarıdır. Taberi, Tehzibu'l-Asar'da, İbn-i Hacer'in sahih olduğunu bildirdiği bir sened ile Hariciler hakkında İbn-i Abbas'tan *Radıyallahu Anhuma* şöyle rivayet eder: "Kur'an'ın muhkemlerine iman ederler ancak müteşabihleri ile helak olurlar."[425]

Bu nedenle sahabe *Radıyallahu Anhum*, bu şekilde davranan birini gördüklerinde onu Haricilerden zannederdi. Subayğ bin İsl hadisinde Ebu Osman en-Nehdi'den şöyle rivayet edilmektedir: "Beni Yarbu veya Beni Temim'den bir adam Ömer İbnu'l-Hattab'a, Zariyat, Naziat, Murselat veya başka bazı ayetler hakkında sordu. Ömer ona, 'Başını göreyim, Allah'a yemin ederim saçının traş edildiğini görseydim başını vururdum' dedi ve Basra halkına onunla oturup kalkmamalarını yazdı. Şöyle denmiştir: 'Yüz kişi de olsalar, o adam geldiği zaman dağılırlardı.'"[426]

Tabi'in'in bakışı böyledir. Malik, Muvatta'da, Said bin Mansur Sünen'de ve Beyhaki (8/96) Rabia bin Ebi Abdurrahman'dan şöyle rivayet ederler: "Said bin Museyyeb'e; 'Kadın parmağını kesmenin cezası nedir?' diye sordum. 'On deve' diye cevap verdi. Ben; 'İki parmağı kesilirse, cezası ne olur?' diye sordum. 'Yirmi deve' dedi. Ben; 'Üç parmak kesilirse' dedim. 'Otuz deve' dedi. Ben yine; 'Dört parmak kesilirse' diye sordum. O; 'Yirmi deve' diye cevap verince kendisine; 'Neden yarası ve acısı arttığı halde cezası azaldı?' dedim. Bana; 'Sen Iraklı mısın?' dedi. Ben; 'Hayır, ama öğrenmek istiyen bir cahil veya bildiğini pekiştirmek isteyen bir alimim' dedim. Bunun üzerine şöyle cevap verdi: 'Ey kardeşimin oğlu, sünnet böyledir.'"

Kadının diyeti erkeğin diyetinin yarısı kadardır. Bu mesele hakkında el-Muğni ve diğer kitapların "Diyetler" bölümüne bakınız.

Said bin Museyyeb, kendisine gelen bu kişinin sorup durduğunu görünce, sünnete itiraz ettiğini ve müteşabihin peşine düştüğünü zannetti. Bu nedenle kendisine Iraklı olup olmadığını sormuştur. Çünkü o dönem Irak

---

[425] Fethu'l-Bari, "Mürtedlere İstitabenin Uygulanması" kitabı

[426] Es-Sarimu'l-Meslul, 188, Emevi ve başkalarından sahih bir sened ile rivayet edilmiştir.

fitne ve Haricilerin yatağı idi. Bu Aişe'nin *Radıyallahu Anha*, hayızlı kadının namazını neden kaza etmediğini soran Muaze adındaki kadına Harurilerden olup olmadığını sorması kabilindendir.

Ömer İbnu'l-Hattab'ın *Radıyallahu Anhu*, Allah'a yemin ederim saçının traş edildiğini görseydim başını vururdum" demesinden anlaşılmaktadır ki; onların vasıflarından biri de saçlarını tamamen kesmeleridir. Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* gelen rivayetlerde onlar bununla da nitelenmişlerdir. İmam Ahmed, Enes'ten merfu olarak şöyle rivayet eder: "Ümmetimde ihtilaf ve tefrika olacaktır. Onlardan bir kavim çıkacak ki Kur'an'ı okuyacaklar, ama boğazlarından aşağı inmeyecektir. Onların özelliklerinden biri de saçlarını tamamen traş etmeleridir."[427]

Onların bir diğer niteliği ise, batıl görüşlerini yaldızlamaları ve ona hak süsü vermeleridir. Bu nedenle ciddi bir bilgisi veya derin basireti olmayan kişiler onlara kanar ve peşlerinden giderler. Ali'yi tahkime zorladıklarında "Kendilerine Kitap'tan bir pay verilenleri görmedin mi? Aralarında Allah'ın Kitabı hükmetsin diye çağrılıyorlar da, onlardan bir bölümü yüz çeviriyor. Onlar, işte böyle arka dönenlerdir"[428] ayetini dillerine doladılar. Ali'nin *Radıyallahu Anhu* kendilerine hitap etmesi esnasında, "Hüküm ancak Allah'ındır" diyerek bağırdılar. Bunun üzerine Ali bin Ebi Talip *Radıyallahu Anhu*, "Batıl için kullanılan hak bir söz" diyerek onlara cevap verdi. Onların emirleri insanlara hitap ettikleri zaman cenneti ve şehitliği öne çıkararak insanların duygularını coşturur, Müslümanlardan söz ederken ise şunu söylerlerdi: "Bizi, halkı zalim olan bu memleketten çıkar.." İbn-i Kesir *Rahimehullah*, onları "İnsanların en tuhafı" diye nitelemiştir. Onlar, İbn-i Kesir'in dediği gibi insanların en tuhafı olmaları nedeniyledir ki, halkı Ali ile savaşmaya teşvik ederken şöyle derlerdi: "Rahman ve rahim olan Allah'a itaatin gerçekleşmesi için onların yüzlerine ve sırtlarına kılıçlarla vurunuz. Bunu başarır ve istediğiniz gibi Allah'a itaat ederlerse, size itaat edenlerin sevabı vardır. Ancak siz öldürülürseniz, Allah'ın rızasına ve cennetine ulaşmaktan daha güzel ne olabilir ki?"

İbn-i Kesir *Rahimehullah*, Ali'nin ordusundaki komutanlardan biri olan Ebu Eyyub el-Ensari'nin şöyle dediğini rivayet eder: "Attığım mızraklardan biri, Haricilerden bir adama isabet etti ve sırtından çıktı. Ben Ona şöyle dedim: 'Ey Allah'ın düşmanı müjde, sana eteş var.' Bunun üzerine bana; 'Hangimizin orada kalmaya daha layık olduğunu öğreneceksin' dedi."

---

[427] İmam Ahmed, Müsned, 3/197. İlginçtir ki, haksız yere Harici olmakla suçlanan bizim ve diğer Tevhid davetçilerinin bilinen tavrı, saçlarını uzatmalarıdır. Hatta bazıları bunu bize uygun görmemiş ve eleştirmiştir.

[428] 3 Al-i İmran/23

İbn-i Hacer *Rahimehullah*, Fethu'l-Bari'de, Haricilerin vasıfları ile ilgili olan hadisteki "..yaratılanlar arasında en hayırlı konuşanlardır" sözüne işaret ederek bundan maksadın kalpler olduğunu ve en güzel sözün de Kur'an olduğunu söyleyenlere işaret ettikten sonra şöyle der: "Bu sözün zahir anlamda olması muhtemeldir. Bundan maksat, zahirde güzel, ama batında bunun aksi söz söylemektir. Aynen cevap olarak Ali'ye *Radıyallahu Anhu*, "Hüküm ancak Allah'ındır" dedikleri gibi."[429]

Onların nitelikleriden biri de, çabuk görüş değiştirmeleri ve kararsız olmalarıdır. Ali'nin tahkime gitmesi için baskı yapan, ancak daha sonradan bunu kabul ettiği için onu tekfir edenler, aynı kişilerdir. Kendilerine "Mü'minlerin emirine itaat ediniz" denildiğinde, "Bize Ömer gibi birini getirin, kabul ederiz" demişlerdi. Çok geçmeden kendilerine emir olarak, sahabeden olmayan, herhangi bir geçmişi veya üstünlüğü bulunmayan Abdullah bin Vehb er-Rasibi'yi atadılar. Basra'ya, yanında mahremi olmadan gittiğini iddia ederek Aişe'yi *Radıyallahu Anha* tekfir ettiler ve ona "Evlerinizde vakarınızla oturun"[430] ayetini okudular. Halbuki kardeşinin oğlu Abdurrahman ve kızkardeşinin oğlu Abdullah bin Zubeyr, yolculuğu esnasında Aişe'nin *Radıyallahu Anha* yanında bulunuyorlardı. Ayrıca Müslümanların hepsi onun mahremidir. Çünkü o, Müslümanların annesidir. Aişe'ye *Radıyallahu Anha* bu şekilde karşı çıkan Şebibiyye fırkası, çok geçmeden başlarına liderlerinin karısı olan Ğazale'yi getirdiler. Ğazale, Haricilerden olan diğer kadınları da yanına alarak Haccac'a karşı savaştı. Bu ise benzer şeyler arasında denge kuramamaları ve hevalarına uymaları sebebiyledir. Halbuki insanlar arasında kıyasa en çok itibar edenler de kendileridir.[431]

Onların niteliklerinden biri de, en basit sebeplerden dolayı bile çabuk bölünmeleri ve fırkalaşmalarıdır. Çok basit bir ihtilaf yüzünden birbirlerine girip ilişkilerini kesebilir, hatta birbirlerini tekfir edebilirler.

Şüphesiz bütün bu nitelikleri çirkin, akide ve düşünceleri ise sapıklıktır. Allahu Teala'nın dinine bağlı olan cemaatin bir mensubu olmak isteyen ve hakkın peşinde olan herkesin, bu niteliklerden ve akidelerden uzak durması ve sakınması gerekir. Şöyle denilir:

Sana öyle bir iş hazırladılar ki;

Farkında olsan,

Onu yapmak yerine kuzularla beraber otlamaya razı olursun.

---

[429] Fethu'l-Bari, "Mürtedlere İstitabenin Uygulanması" kitabı

[430] 33 Ahzab/33

[431] Şehristani, El-Milel ve'n-Nihal, 116

Bizi, menhecimizi ve davetimizi bilen herkes, Allahu Teala'nın lütfu ile bütün bu nitelik, akide ve düşünceler ile ilişkilerimizin olmadığını ve bunlardan en fazla sakındıranın da biz olduğumuzu bilir. Hatta bu gibi akide ve düşüncelerden beri olduğumuzu belirtmemiz ve insanları bunlardan sakındırmamız sebebi ile, hakkımızda karalamalar yapılmış, bizlere haksızlık yapılmıştır. Hatta bazıları bu sebepten dolayı bizleri tekfir etmiştir. Buna rağmen uzak veya yakın kimseye taviz vermedik ve bu çirkin nitelikleri ve sapık akideleri tasvip etmedik. Hasımlarımızdan insaf ve vicdan sahibi olan herkes bunu itiraf eder ve şahitlik yapar.

Bununla birlikte şuna dikkat çekmek isteriz ki; bu çirkin huylardan herhangi birine sahip olan herkesin Haricilerden olduğuna hükmetmek doğru değildir. Aksine, Haricilerin prensiplerini ve sapık akidelerini benimsediğini kabul etmedikçe, kimseyi bu nitelikler ile nitelemek doğru olmaz. Sahabeyi tekfir etmek, günah işleyen Müslümanları tekfir etmek, putperestleri bırakıp Müslümanlarla savaşmak, onların kan, mal ve namuslarını helal görmek gibi temel anlayışlarını, yöntem olarak kabul etmedikçe, kimseyi onlardan saymak caiz değildir.

Şatıbi, Fırkatu'n-Naciye'ye muhalif olan diğer fırkalardan söz ederken şöyle der: "Beşinci konu: Herhangi bir fırkanın, Fırkatu'n-Naciye'ye muhalif sayılması, ayrıntıların birinde değil, genel din anlayışı ve şeriatın kaidelerinin birinde ona muhalefet etmesi sebebi ile olur. Çünkü cüz'i ve tali olan şeyler üzerindeki ihtilaf sebebiyle fırkalaşma olmaz. Fırkalaşma ve bölünme ancak genel konulardaki muhalefet ile meydana gelir."

"Genel kaideler, cüz'i konuların çokluğu ile oluşur. Kişi, teferruattan olan bir çok meselede farklı görüş ortaya koyarsa, bunlar şeriatın kaidelerinden birine veya daha fazlasına muhalefet ile sonuçlanır. Ancak cüz'i olan tek bir meseledeki ihtilaf böyle değildir. İhtilafın böyle bir meselede meydana gelmesi, bid'atçının hata ve yanılması kabilindendir."[432]

Bundan da anlaşılmaktadır ki, Hariciler veya diğer dalalet ehli fırkaların Ehl-i Sünnet'e muhalif olan genel usül ve kurallarını benimsediği sabit olmadıkça, kimsenin onlara nisbet edilmesi caiz değildir. Şiddet, taassub, aşırılık ve hüküm vermede pervasızlık gibi kötü huyların biri sebebi ile onlara muvafık düşen kimseyi, onlardan saymak doğru olmaz. Bu, Haricilerde bulunan ve onların ayırıcı özelliklerinden sayılan bir nitelik bile olsa, Ehl-i Sünnet'e muhalefet ettikleri genel kural ve usullerinden değildir. Üstelik bu ahlak, sadece onlara mahsus ve başkalarında bulunmayan bir şey de değildir. Çünkü buna benzer şeyler herkeste bulunabilir.

---

[432] Şatıbi, El-İtisam, 2/233 ve 287

Bunların çoğu imanı ve ilmi az olan kişilerde bulunabilen nitelikler olup, kalpteki hastalık, zayıflık ve ifrazattan başka bir şey değildir. Buna özellikle dikkati çekmek istiyorum. Çünkü ilim tahsilinin henüz başlarında olan bazı kişilerin tam kavrayamadıkları bazı konularda heyecanlı davrandıkları ve aşarılığa kaçtıkları görülmektedir. Bu kişiler zaman zaman görüşlerinde ileri giderler ve ölçüyü kaçırırlar. Bu durumlarda onları hemen Harici olmak ile nitelemek doğru değildir. Özellikle bu aşırı davranışlar, ihlaslı ve dürüst kişilerde Allahu Teala'nın Kur'an'da ilim ehlini nitelediği ve ilmin aslı olan Allah korkusu ile çok geçmeden kaybolur. Bu ise Allahu Teala'nın Kitabı'nı iyice düşünüp taşınmak ve ilim talebesini aşırılıktan, riyadan, faydasız tartışmalara girmekten, arsız insanlarla vakti boşa geçirmekten ve ilmi bu tür işler için öğrenmekten sakındıran hadisleri incelemekle olur. Alimlerin söylediklerini incelemek, siyerlerini okumak, ahlak ve davranışlarını öğrenmek de buna yardımcı olur. Abdullah bin Ömer'den rivayet edilen bir hadiste Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Her çalışanda bir şevk vardır, her şevkin de bir sonu vardır. Kimin şevkinin sonu sünnetimde kalırsa doğru yoldadır. Kim de hata eder (sünnetimin haricinde kalır) ise o da helak olmuştur."

Bu rivayet, işin başında herkeste bu hamasetin az çok bulunduğunu gösterir. Allahu Teala iyililiğini istediği kişileri nefsin kötü arzusuna karşı koymaya ve Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünnetine uymaya muvaffak eder. Haricilerin kötü niteliklerini tanıdıktan sonra hak peşinde olan bir kişiye düşen görev, bu niteliklerden herhangi birinde onlara benzememeye çalışmak, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'in niteliklerine sahip olmak için gayret etmek ve kişiyi dinden çıkmaya kadar götürebilen aşırılıklardan kaçınmaktır. İbadet ehli olmalarına rağmen, aşırılık ve hevalarına uymaları, Haricileri dinden çıkmaya ve Nübüvvet dönemine çok yakın ve nesillerin en hayırlısı olan sahabe ve tabi'in ile beraber olmalarına rağmen onların yeryüzünde öldürülen en şerli insanlar olmalarına yolaçmıştır. Bu nedenle onlardan sonra gelen nesillerin bundan dersler çıkarması, kötülüğünün farkına varıp sakınması, ilmin azaldığı ve cehaletin yayıldığı, insanların dalalet öncülerini lider edindiği ve heva sahiplerinin peşine takıldığı günümüzde onların yolundan şiddetle sakınması gerekir.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Allahu Teala'nın dini, onda aşırı giden ile geri duran arasında vasattır. Allahu Teala ne zaman bir kula bir şeyi emretse, mutlaka şeytan ya ifrat veya tefrit ile karşısına çıkarak itiraz eder. Bu itarızının hangisinde başarılı olması onun için önemli değildir. İslam Allahu Teala'nın dinidir ve din olarak insanlardan sadece o kabul edilecektir. Bu nedenle şeytan, İslam'a mensup herkesin yoluna çıkmış, şer'i hükümlerin birçoğundan saptırmış, hatta bu ümmetin en abid ve en zahid kitlelerini bile

dalalete düşürmüş ve okun yaydan çıkması gibi dinden çıkmalarına sebep olmuştur."[433]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, Hariciler ile ilgili yukarıda aktarılan hadisleri belirttikten sonra şöyle der: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve raşid halifeler zamanında İslam'a mensup olup çokça ibadet etmelerine rağmen dinden çıkan ve kendilerine karşı savaşı hak eden olmuşsa, bilinmelidir ki bugün de İslam'a veya sünnete mensup insanlar İslam'dan ve sünnetten çıkabilir; hatta sünnet ile ilgisi olmayanlar ona bağlı olduğunu iddia edebilir. Halbuki kendisi ondan çıkmıştır. Bunun sebepleri vardır ve aşırılık bunlardan biridir. Allahu Teala, Kur'an'da aşırılığı kötülüyerek şöyle buyurmuştur: "Ey kitap ehli, dininizde aşırı gitmeyin.."[434] "De ki: Ey kitap ehli! Dininizde haksız yere haddi aşmayın. Daha önceden sapan, birçoklarını saptıran ve yolun doğrusundan uzaklaşan bir topluma uymayın."[435]

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Dinde aşırılıktan sakının. Sizden öncekilerin helak olmasının sebebi, dinde aşırılığa kaçmalarıdır."[436]

Bu sebeplerden biri de Allahu Teala'nın Kur'an'da belirttiği ihtilaf ve bölünmedir. Diğer bir sebep ise, ilim sahiplerinin ittifakı ile Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* adına uydurma olduğu bilinen birtakım hadislerdir. Cahil kişiler bunları hadis olarak duyar ve hevasına uygun düştüğü için onlara inanır.

Dalaletin aslı, zan ve hevaya uymaktır. Allahu Teala, kınadığı kişiler hakkında şöyle buyurur: "Onlar sadece zanna ve nefislerin arzularına uyarlar. Halbuki onlara Rableri tarafından hidayet gelmiştir."[437] Allahu Teala, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* için ise şöyle buyurur: "Battığı zaman andolsun yıldıza ki, arkadaşınız (Muhammed) sapmadı ve batıla inanmadı; o, kötü arzularına göre de konuşmaz. O(nun konuşması, kendisine) vahyedilenden başkası değildir."[438] Allahu Teala, Rasulü'nü cehalet ve zulüm olan dalalet ve sapıklıktan tenzih etmiştir. Dalalette olan, hakkı bilmeyendir. Sapmış olan ise, hevasına uyandır. Allahu Teala, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* nefsin arzusu ile konuşmadığını, ancak Allahu Teala'nın

[433] Mecmuu'l-Fetava, 3/236
[434] 4 Nisa/171
[435] 5 Maide/77
[436] Sahih bir hadistir
[437] 53 Necm/23
[438] 53 Necm/1-4

kendisine vahyettiğini aktardığını bildirmiş, onu ilim ile nitelemiş ve hevaya uymaktan tenzih etmiştir."[439]

B- "Harici" teriminin ıstılahi manasına dikkat edilmeli ve gerek zulmü kaldırmak için olsun ve gerekse idareyi ele geçirmek için olsun yönetime karşı çıkan ve ayaklananlar ile bid'at olan akide sahibi olan ve usül bakımından Ehl-i Sünnet'e muhalif olan Haricileri birbirinden ayırmak gerekir. Çünkü bu her iki kesim içinde "Hariciler" kelimesi kullanılır. Haricilerin ilk ortaya çıktıklarında amaçları yönetimi ele geçirmek değildi. Birçoklarının dünyaya iltifat etmediği, zühd ve ibadete düşkünlükleri ve sapık da olsa akideleri için ölmeye hevesli oldukları bilinmektedir. Ayrıca sadece yöneticilere karşı değil, bütün Müslümanlara karşı çıkmışlar, iyi ile kötüleri arasında ayırım yapmamışlardır. Kafir olduklarına hüküm verdikten sonra Müslümanları öldürmeyi, mallarını yağmalamayı ve kadınlarını esir almayı helal saymış, bu uygulamalarında kadın ve çocukları bile istisna etmemişlerdir. Onların hareket noktası sapık ve yanlış bir akidedir.

"Harici" olarak nitelenen diğer kesim ise, bir akide davasıyla değil, yönetime karşı başkaldırma veya ele geçirme için yöneticiye karşı çıkanlardır. Bunlar iki kısımdır:

Birincisi: Din adına öfkelendikleri için veya yöneticilerin zulmüne ve sünnete göre hareket etmemelerine ya da namazları bırakmalarına tepki gösterme sebebiyle ayaklananlar. Bunlar hak ehlidir. Alimler bunlardan sayılırlar. Ali'nin oğlu Hasan, Harra'da toplanan Medineliler ve Abdurrahman bin Eş'as ile beraber Haccac'a karşı çıkan "Kurra" bunlardandır.

İkincisi: Şüpheleri olsun veya olmasın, sadece iktidar için ayaklanmış olanlardır. Bunlar ise bağiler hükmündedir.[440]

Bilindiği gibi Ehl-i Sünnet'in cumhuru, zalim de olsa Müslüman imama karşı sabretmeyi tercih etmekte ve açık küfür içinde olmadıkları sürece onlara karşı ayaklanmayı uygun görmemektedir. Alimlerin, zalim imama karşı zulmüne karşı çıkmak için ayaklananları hak ehli olarak gördüğü ve hiçbir şekilde sapık Hariciler ile eşit saymadığı halde, acaba yöneticilerin bir çok sebebi işleyerek açık küfre ve şirke girdiklerini görerek, dinine yardım etmek için onlara karşı çıkan kişileri Hariciler olarak isimlendirmek caiz olur mu? Allahu Teala'nın basiretlerini köreltti ği ve kalplerini mühürlediği birçok kişinin yaptığı gibi, bu insanlara Hariciler ismini takmak caiz midir? Basireti kapalı bu kişiler, yasama yapan tağutları ve küfür kanunlarını ege-

---

[439] Mecmuu'l-Fetava, 3/238

[440] Fethu'l-Bari, "Mürtedlere İstitabenin Uygulanması" kitabı

men kılan müşrik kafirleri eleştiren veya tekfir edenlere, Ehl-i Sünnet'in en iyileri ve muvahhidlerin en samimilerinden olsalar bile, Hariciler adını vermektedirler. Bu insanların tağut müşriklere karşı çıkışı kalem veya dil ile, kuvvet veya kılıç ile olması da onlar için farketmez.

Onların bu iddialarının doğru olduğunu söylesek ve bu muvahhidlerin Harici olduğunu kabul etsek bile, keşke bu muvahhidler ile tağutlar arasında verdikleri zarar yönünden tercihte bulunma konusunda mağrib alimleri kadar basiretli ve kavrayışlı olsalardı. Mağrib alimleri Haricilerden Ebu Yezid el-Harici liderliğinde Beni Ubeyd (Fatımiler) ile savaşmak üzere çıktıkları zaman, bu bayrak altında savaşmalarını kınayan kişilere şöyle demişlerdir: “Allahu Teala’ya karşı günah işleyen kişilerin yanında, Allahu Teala’ya küfredenlere karşı savaşıyoruz.” O dönemin fakihlerinden olan Ebu İshak şöyle der: “Bunlar kıble ehlidir. Ancak kendilerine karşı savaşılan Beni Ubeyd kıble ehli değildir. Onları yenersek, Harici olan Ebu Yezid’in sancağı altında bulunmaya devam etmeyeceğiz.”

Halbuki bu mübarek daveti taşıyan o insanlar, kurdun Yusuf’un *Aleyhisselam* kanından beri olduğu gibi Haricilerin akide ve usullerinden beridirler. Mücadeleden geri kalan ve Allahu Teala’nın düşmanlarına karşı zillet, meskenet ve aşağılık içerisinde oturan bu beceriksizlerin, hiç olmazsa bu mücahid muvahhidlere iftira etmek ve yalan söylemekten kaçınmaları gerekmez miydi? Hiç olmazsa, onları kınamayı bırakın veya onların sizin hakkınızda sustukları gibi siz de onlar hakkında susun.

C- Şimdiye kadar gördüklerimizden anlaşılmaktadır ki akide yönünden olmasa da, diğer alanlarda Haricilere en çok benzeyen ve onların kötü niteliklerine en fazla sahip olmaya layık olanlar, dine ve ilme mensup olan bu yalakalardır. Haricilerin birçok kötü niteliği bunlar ile tam olarak uyuşmaktadır. Bu niteliklerin başında, Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hadiste belirttiği “Putperestleri bırakır, Müslümanlarla savaşırlar” sıfatı gelmektedir. Tağutlarla dost, ama muvahhidlere, onların davet ve cihadlarına düşman olan, hatta tağutlara karşı Mürcie, ama muvahhidlere karşı Hariciler olan bu sözde alimler ve benzerlerinin, nice kez muvahhid Müslümanlara ve davetlerine karşı tağutları teşvik ettiklerini, onları kışkırttıklarını, bunun için fetvalar düzenlediklerini[441] ve hatta bu muvahhid mücahidlerin bağiler

---

[441] Hicaz ve başka memleketlerde bu türden çok kişiler bulunmaktadır. Bunlardan birinin bu alanda yazdığı bir kasidesine reddiye olarak bizim yazdığımız ve “İla harisi’t-Tendidi ve Ruhbanihi” ismini verdiğimiz kasidemize bakınız. Ürdün’de de Ali el-Halebi bu doğrultuda verdiği fetva ile tağutların ve destekçilerinin gönlüne su serpmiştir. Bazı fazilet sahibi kardeşler onun bu fetvasını “El-Kavlu’l-Mubin fi Şeyhi’l-Muhbirin” adıyla yayınlamıştır.

olduğunu söyleyerek, verdikleri fetvalarının kendilerini Allah'a yaklaştırdığını düşündüklerini gördük.

Onlar, muvahhid mücahidlere Hariciler adını vererek karalamakta ve Haricileri tekfir eden kimi alimlerin söylediklerinden hareketle onları tekfir etmektedirler. Bu yaptıkları ile onlar, dalalet ehlinden olan Haricilerden çok daha kötü bir dereceye düşmektedirler. Hariciler günah ve masiyetler sebebiyle insanları tekfir ettiler. Bunlar ise sırf Tevhid ehlinden olmaları ve, şirke karşı çıkıp müşriklerden beri olmaları sebebiyle insanları tekfir ediyorlar. İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* böyleleri için ne güzel söylemiş:

"Haricilere benzeyen ve haksız yere günahlar sebebiyle insanları tekfir eden mi var!

Hasımlarımız ise Tevhid ve imanın zirvesi olan şeyler ile bizi tekfir ettiler.

Ne tuhaftır ki Kur'an ve hadis ehlini suçlayarak zahir şeyler ile hareket eden ve doğru yolu bulamayan Hariciler gibisiniz, dediler.

Şu ahmaklıklarına bak, iman ehline Haricilik sıfatını nisbet ettiler.

Rasulullah'ın sünnetlerine hem dilleri ve hem de kılıçlarıyla saldırdılar.

Allah'a yemin ederim ki azgınlığın öncüleri olan Hariciler böyle değildi.

Onlar günahkarı tekfir ederken, siz sırf itaat ehli oldukları için tekfir ettiniz Ehli Sünnet'i.

Onlar sizden daha iyidir, dersem, kim hayır diyecek; iki taraf eşit değildir, vallahi.

Günah sebebiyle tekfir edenler nerede, sünnete uyanları tekfir edenler nerede!

İçtihad ettik, dediniz, onlar da içtihad ettiler, bağı birer topluluksunuz ikiniz de.

İkiniz de nasslara muhalefet ettiniz, aranızda odur hakem de.

Onlar benzer bir nassla başka bir nassa muhalefet ettiler ve uzlaştıramadılar ikisini de.

Sizler nasslara muhalefet ettiniz, zihinlerde oluşan şüphelerle.[442]

Sizler hangi sebeple onlardan daha hayırlı ve hakka daha yakınsınız?

---

442 Bu, İbnu'l-Kayyim'in çok güzel bir nitelemesi ve karşılaştırmasıdır. Sanki günümüzde tağutların çömezlerini anlatmaktadır. Hariciler, sünneti ihmal etmeleri ve Kur'an anlayışlarındaki zayıflık ve bu ikisini uzlaştırmadaki yetersizlikleri sebebiyle o duruma düştüler. Ancak bu çömezlerin istidlallerine bakan bir insan, hiçbir ciddi delil göremez. Aksine bütün delilleri önemsiz şeylerdir. Hattabi kelam ehli için şöyle söyler: "Baktığın zaman gerçek sandığın şüpheler, hepsi kırılmış ve dağılmış cam parçalarından farksızdır." Bunların durumu aynen böyledir.

Onlar Kur'an'ın lafzından anladıklarını, onu açıklayan hadisten aldılar öne.
Halbuki sizler kişilerin görüşlerini ikisinin de önüne aldınız, şimdi eşit misiniz ikiniz de?
Yoksa onlar İslam'a sizden daha mı yakındır? Artık sabah oldu gözü görenlere.
Ahiret günü Allah aranızda hüküm verecektir, adalet ve insaf ile.
Biz, Allah'ın hidayet verdikleri dışında, onlardan da beriyiz, sizden de."

Ali ve beraberindekilerin, hakiki Haricilere nasıl muamele yaptıklarını yukarıda aktardık. Onlara hiçbir şekilde haksızlık yapmamışlar, savaşmadan önce kendilerine defalarca elçi göndermişler, şüpheleri konusunda onlarla münakaşa etmişler ve Müslümanların kanını akıtıncaya, mallarına ve ailelerine saldırıncaya kadar onlar ile savaşa başlamamışlardır. Onlara saldırmadan önce savaşa katılmayan veya Kufe ve Medain'e gidenlerin eman altında olacaklarını bildirdiler. Ayrıca onlarla savaştıklarında mallarını ganimet olarak almadılar ve yağmalamadılar. Aksine mallarını velilerine ve mirasçılarına iade ettiler.

Bütün bunlar, Ali'nin *Radıyallahu Anhu* Müslümanların can ve malları hakkında gösterdiği titizlikten kaynaklanmaktadır. Öldürülenler arasında Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bir hadiste bildirdiği, vücudunda kadın memesine benzer bir çıkıntı olan kişinin bulunması üzerine, hadislerde kastedilen kişilerin bunlar olduklarına kanaat etmişler ve ancak bundan sonra onların öldürülmelerine sevinmişlerdir. Buna rağmen Ali'ye *Radıyallahu Anhu*, "Onlar müşrik midir?" diye sorulduğunda, "Zaten şirkten kaçtılar" diye cevap vermiş ve yine "Münafık mıdırlar?" diye sorulduğunda ise, "Münafıklar Allah'ı az anarlar" demiştir.[443]

Hadiste, okun yaydan çıkması gibi dinden çıktıkları bildirilen bu Hariciler hakkında bile selefin insaf, adalet ve kavrayışı ile, günümüzde tağutların çömezlerinin muvahhidlere karşı yaptıkları saldırı ve haksızlıklar arasında ne kadar fark bulunmaktadır.

D- Asılsız iftiralarda bulunan bu muhaliflerin Haricilere benzeyen bir diğer vasıfları ise, gereğince kavramadan Kitap ve Sünnet'in nasslarıyla istidlalde bulunmaları ve alimlerin sözlerini yerinde kullanmamalarıdır.

---

[443] Müslim'in şartına uygun bir sened ile İbn Ebi Şeybe'nin Musannef'inde, "O halde onlar nedir?" sorusuna, "Onlar kardeşlerimizdir. Bize karşı ayaklandılar, biz de bundan dolayı onlarla savaştık" cevabını verdiği anlatılmaktadır. Ayrıca bunu İbn-i Kesir'de, El-Bidaye ve'n-Nihaye, 7/290'da aktarmaktadır. Ancak Buhari, hadisin ravisi olan Heysem bin Adiy için, güvenilir olmadığını ve yalan söylediğini belirtmektedir. Aktarılan bu eki, Ali'nin Cemel olayına katılanlar hakkında söylediği rivayet edilir.

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Hariciler için buyurduğu "Kur'an'ı okurlar ama boğazlarından aşağı inmez" niteliği, onlarda da bulunmaktadır. Akletme ve kavramanın yeri olan kalbe, okudukları Kur'an ulaşmaz.

Bilindiği gibi Hariciler, "Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir"[444] ayetinin, günah işleyen bütün Müslümanlar hakkında olduğunu kabul etmektedirler. Hatta bu ve buna benzer ayetleri delil göstererek Ali, Muaviye ve tahkim olayında onlarla beraber olan bütün Müslümanları tekfir etmişlerdir.

Bu iftiracı kişiler, Haricilerin bu yöntemini eleştiren selef alimlerinin sözlerini, küfür ve şirkin en ağırını işleyen bu tağutların ve mürted müşriklerin temize çıkarılması için kullanmaktadırlar. Bu tağutların yaptıklarını, selef alimlerinin büyük günahı kastederek kullandıkları kişiyi dinden çıkarmayan küfür (Küfrun dûne küfr) ifadesi kapsamında sayıyor ve bunu savunuyorlar. Halbuki bu tağutların yaptıkları ile selefin kişiyi dinden çıkarmayan küfür (Küfrun dûne küfr) diye niteledikleri şeyler arasında dağlar kadar fark bulunmaktadır.

Bunun sebebi ise, insanların nasslar ve deliller konusunda emanet ehlinden olmayan kişileri kendilerine lider edinmeleridir. Bu liderlerin geneli anlayışlarının azlığı, kavramalarının yetersizliği ve Kur'an ayetlerini ve nüzul sebeplerini yeterince bilmemeleri sebebiyle bu konularda bocalamaktadırlar. Bu ise Haricilerin durumuna benzemektedir.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "İlk bid'atler, aynen Hariciler-de de olduğu gibi, Kur'an'ı yanlış anlamadan kaynaklanmış, Kur'an'a muhalefet kastedilmemiştir. Kur'an'ın delalet etmediğini, delalet ediyor gibi algıladılar. Mü'minin tanımı, takva ve iyilik sahibi olduğuna göre, günah işleyenin tekfir edileceğini, dolayısıyla takvalı ve iyilik sahibi olmayanın kafir olup, ebedi cehennemlik olduğunu söylediler. Ayrıca Osman, Ali ve onların yanında bulunanların Müslüman olmadığını, çünkü onların, Allahu Teala'nın indirmediği şeyler ile hükmettiklerini söylediler. Böylece onların bid'atının iki başlangıcı bulunmaktaydı. Bunlardan birincisi; bir görüş veya bir amel ile Kur'an hakkında hata eden ve bu hatası sebebi ile ona muhalefet eden kişinin kafir olduğunu söylemeleri. Diğeri ise; Ali, Osman ve onların taraftarları olan Müslümanları da Kur'an'a muhalefet eden ve dolayısıyla da tekfr edilen kişilerden saymaları."[445]

Sahabe *Radıyallahu Anhum*, bunların görüşlerini reddetmiştir. Tağutlar hakkında bizimle tartışan bu kişiler ise, sahabenin bu reddiyelerini alarak

---

[444] 5 Maide/44

[445] Mecmuu'l-Fetava, 13/20

"Küfrun dune küfr" yani kişiyi dinden çıkarmayan küfür gibi ifadeleri apaçık şirk olan hükümleri yasalaştıran ve uygulayan kafir ve müşrikler için kullandılar. Bununla birlikte sahabeye nisbet edilen bu ifadelerden bazılarının senedi hakkında ihtilaflar bulunmaktadır.

İbn-i Teymiye şöyle der: "İslam'da ilk tefrika ve ayrılıklar, Osman'ın *Radıyallahu Anhu* öldürülmesinden sonra başladı. Ali ve Muaviye, aralarında hakem belirleme konusunda ittifak edince, Hariciler buna karşı çıktılar ve "Hüküm ancak Allah'ındır" diyerek Müslüman cemaatten ayrıldılar. Kendileri ile konuşması için yanlarına gönderilen Abdullah bin Abbas'ın onlarla yaptığı münakaşalar sonunda yarısı bu söylemlerinden vazgeçti. Diğer yarısı ise, Ali, Osman ve onlardan yana olanlar hakkında, Allahu Teala'nın indirmediği şeyler ile hükmettiklerini, Allahu Teala'nın indirdikleriyle hükmetmeyenlerin ise kafir olduğunu söylediler. Böylece Müslümanları tekfir ettiler. Onların bu konuda hataya düşmelerinin iki sebebi bulunmaktadır:

Birincisi: Bu söylediklerinin Kur'an'a aykırı olması.

İkincisi: Haramı helal veya helalı haram saymadığı halde, hata veya günah kabilinden Kur'an'a muhalefet eden kişinin kafir olduğunu söylemeleri."[446]

Şeyhu'l-İslam'ın bu sözüne dikkat etmek gerekir. Haricilerin Müslümanları ve Allahu Teala'nın şeriatıyla hükmeden imamları, bu iki bozuk sebep üzerinde bulunmalarından dolayı tekfir etmeleri, selef tarafından reddedilmiştir.[447] İbn-i Ömer *Radıyallahu Anhuma* onlar hakkında şöyler der: "Bunlar yaratılanların en şerlileridir. Çünkü kafirler hakkında inen ayetleri, mü'minler hakkında uyguladılar."

Akıllarının kıtlığı bakımından Haricilere en çok benzeyen bu muhalifler ise, Haricilerin günah sebebiyle mü'minleri tekfir etmesine karşı çıkan selefin mü'minleri savunmak için söylediklerini, mürted tağutları ve müşrik mülhidleri savunmak için kullandılar. Selefin bu türden olan ifadelerini, bu tağutların açık küfürlerini ve gün ışığı kadar ortada olan riddetlerini savunmak için kullanmalarının yanında, cephe aldıkları mü'minleri tekfir etmek için de kullandılar.

E- Bahsettiğimiz bu kişilerin Haricilere benzer olan yönlerinden biri de, yasalar koyan mürted tağutları, mü'minlerin emiri veya Müslümanların imamı olarak isimlendirmeleri, onlara bey'at etmeleri, şeriata uygun emirliğin veya imamlığın herhangi bir şartına itibar etmemeleri ve o tağutlarda bu

[446] Mecmuu'l-Fetava, 13/112

[447] Hariciler ile münakaşa edenlerin başında Ali, İbn-i Abbas, İbn-i Ömer, Ebu Bekre ve Tabiinden olan Tavus, Ebu Miclez ve Ömer bin Abdulaziz gelmektedir.

şartların bulunup bulunmadığına bakmamalarıdır. Hatta bu konuda Haricilerden daha kötü bir tavırları bulunmaktadır. Hariciler Ali ve Osman'ın hilafetini dışladıklarında, imamlığın şartlarını taşımayan bir kişiye bey'at ettiler. Ancak onların bey'at ettiği bu kişi Müslümandı. Onlar bu yaptıklarıyla ümmetin üzerinde birleşmediği ve Kureyş'ten olmayan birini mü'minlerin emiri olarak isimlendirdiler. Bu meselede, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'e muhalif davrandılar. Kadı İyad şöyle der: "İmamın Kureyş'ten olması şartı, bütün alimlerin görüşüdür. Bunu hakkında icma bulunan konulardan sayarlar. Seleften bu konuda herhangi bir muhalefet eden nakledilmemiştir. Ayrıca seleften sonra da hiçbir memlekette bu meselede ihtilaf olduğu aktarılmamaktadır. Haricilerin ve onlara muvafakat eden Mutezilenin bu konuda söylediklerine itibar edilmez."[448]

Hariciler, imamın Kureyş'ten olmasını şart görmemelerine ve Şebibiyye fırkasının yaptığı gibi kadının da bu görevde bulunmasına razı olmalarına rağmen, bu muhaliflerin içine düştüğü rezil duruma düşmemişlerdir. Çünkü bunlar mürtedlerin de Müslümanlara emir olmasını caiz görmekte ve onlara bey'at etmektedirler. Şer'i imamet konusunda çiğnemedikleri hiçbir şart bırakmadılar. Şüphesiz bütün şartların başında ise emir olarak vasıflanan kişinin Müslüman olması gelmektedir. Dolayısıyla bu konuda onlar, Haricilerden çok daha kötü ve zararlı bir hale geldiler. Çünkü, küfür kanunlarını çıkaran, onlarla hükmeden, Allahu Teala'nın din ve şeriatına savaş açan, doğu ve batı kafirlerini dost edinen, onlarla dost olup tokalaşan ve sevgilerine gönüllerini açanları dost bildiler, ancak küfür ve şirklerine karşı çıkıp batıl uygulamalarını tenkit eden herkesi bağiler ve Hariciler olarak gördüler.

F- Günümüzde Mürcie çömezlerinden ve Cehmiyye davetçilerinden tağutları ve destekçilerini savunan, muvahhidlere ve davetlerine savaş açan bazı aşırıların işledikleri cinayetler, onları Haricilerden daha kötü kılmaktadır. Onlar, çoğu zaman muvahhidleri Haricilerden olmakla suçladılar. Halbuki muvahhidler Müslüman ve adalet sahibi imamlara karşı değil, mürted kafir tağutlara karşı çıktılar. Çünkü bu Tevhid'in pratik bir uygulaması ve şirk ve tağutlardan beri olmaktır.

Şüphe yok ki bu çömezlerin, Allahu Teala'ya itaatları sebebiyle muvahhidlere düşmanlık yapması, onları günah ve masiyet sebebiyle Müslümanlara saldırıp tekfir eden önceki Haricilerden çok daha kötü ve zararlı yapmaktadır. Bu nedenle kadı Şurayh'ın Mürcie için "Onlar en kötü topluluktur", Zuhri'nin de "İslam'da, Müslümanlar için, Mürcielikten daha zararlı bir bid'at olmamıştır" demesine şaşmamak gerekir. Yahya bin Ebi Kesir ve

---

[448] Fethu'l-Bari, Şehristani, el-Milel ve'n-Nihal,116

Katade ise şöyle der: "Ümmet için Mürcielikten daha tehlikeli bir heva yoktur." İbrahim Nehai şöyle der: "Mürcienin fitnesi, bu ümmet için Ezraki Haricilerinin fitnesinden daha tehlikelidir."[449]

Kaldı ki başlangıçta Mürcienin, Ehl-i Sünnet ile olan ihtilafı, sadece isim ve lafızlardaydı. Yani Ehl-i Sünnet ve onlar arasındaki ihtilaf, sadece imanın tanımı ve amellerin iman isminin kapsamına girip girmemesiyle ilgiliydi. Onlardan hiç kimse, amelleri ihmal etmeye veya farzları terketmeye çağırmak bir yana, kafirlerin küfrüne, müşriklerin şirkine ve mülhidlerin inkarına kılıf aramaya gitmemiştir. Asla onlar böyle bir şey yapmadılar. Bilakis onlardan ibadet ve zühd ehli, imanıyla amel eden ve müçtehid olanlar vardı.[450]

Ne var ki Mürcielik daha sonra, seleften bazılarının tekfir ettiği 'ğulatu'l-mürcie' denen ve aşırı giden bazı kişilerin mezhebi haline geldi. Günümüzde bu mezhebin bir çok mensubu utanmadan şunu açıkça söylemektedir: "Tasdik veya doğru bir itikad kişide bulunduğu sürece, zahiri küfür sebeplerinden olan ameller ve sözler, herhangi bir amelin cinsini tümden bırakmak, dinden yüz çevirmek ve farzları tamamen terketmek imana zarar vermez."

Selefin, ilk ortaya çıktıklarında dahi Mürcie mezhebine karşı takındıkları tavır, onların firasetlerinin ve basiretlerinin kuvvetini gösteren bir delildir. Halbuki Mürcie ilk dönemlerinde, küfür olan herhangi bir şeyi izhar etmemiş veya bunu onaylamamıştır. Ancak selef, kuvvetli basiretleri sebebi ile bu mezhebin dinden kopmaya ve dinin hükümlerinden sıyrılmaya götüreceğini anlamıştır.

Günümüzde Mürcie çömezlerinin eserleri ve yaptıkları, selefin ne kadar haklı olduğunu göstermektedir. Çünkü Mürcielik anlayışı, mensuplarını saptırmaya ve aşırılarını dinden çıkarıp küfrün içine atmaya devam etmektedir. Durum o dereceye ulaşmıştır ki, onlardan bazıları küfrü basit görmeye, onaylamaya, kafir ve müşrikleri savunmaya, onlar için fetva vermeye, onlara katılmaya, desteklemeye, korumaya ve dostlukta bulunmaya kadar gitti.

Bu nedenle İbrahim en-Nehai'nin feraset ve basiretiyle, ilk Mürcie mensupları için "Mürcienin fitnesi, bu ümmet için Ezraki Haricilerinin fitne-

---

449 Bakınız: Mecmuu'l-Fetava, 7/246, Daru İbn-i Hazm baskısı

450 Örnek olarak Ömer bin Zer bin Abdullah el-Hemedani'nin biyoğrafisine bakınız. İmam Ahmed onun için şöyle der: "Mürcielikten ilk söz eden odur." Halkın en abid ve zahidlerindendi. Onun ibadet ve teheccüd ile ilgili söyledikleri için bakınız: Haliyyetu'l-Evliya, 5/108-115. Kays bin Müslim hakkında, Süfyan şunları söyler: "Allahu Teala'ya saygısızlık etmemek için şu zamandan beri başını semaya kaldırmamıştır." Yahya bin Said, Ebu Davud ve Nesai, onun Mürcieden olduğunu söylemişlerdir.

sinden daha tehlikelidir" demesine şaşmamak gerek. Üstelik Haricilerin mezhebinin temeli, Kur'an'ı yüceltmek ve ona uyulmasını istemeye dayanmaktadır.[451] Ne var ki Kur'an'ı açıklayan sünnetten yüz çevirmeleri ve yukarıda sözünü ettiğimiz diğer kötü davranışları onları saptırmıştır. Ancak Mürcienin ahlaksız çömezleri, hakkı batıla karıştırmalarıyla İslam'ın, iman ve Kur'an'ın halkalarını birer birer çözmekte, onun hükümlerini aşmanın önemsiz olduğunu söylemekte ve kurallarını çiğnemeyi basit görmektedirler. Bu bakımdan onlar Haricilerden çok daha kötü ve zararlıdırlar.

G- Tevhid ehlini ve davetçilerini, Müslüman halk tarafından sevilmeyen bu isim ile anarak karalamak, birbirlerinden miras aldıkları eski bir alışkanlıktır. Her milletin varislerinin olması, Allahu Teala'nın insanlar arasındaki sünnetidir. Peygamberlerin, izlerini takip eden ve Tevhid akidelerini destekleyen muvahhid mirasçıları olduğu gibi (Allah'ım, bizi onlardan eyle), onların hasım ve düşmanlarının da, münafıkların da, alçakların da, hakla batılı birbirine karıştıran sahtekarların da mirasçıları vardır. Onların batıl ve şüphelerini miras alırlar, her zaman birbirlerine aktarırlar, bid'atlarını yaymak ve hakkın sahiplerini karalamak için kullanırlar. Karalamak onlarda çok ucuzdur, çünkü ölçü ve tartısı olmadan dağıtmaktadırlar.

Yukarıda, İbnu'l-Kayyim'in "el-Kafiyetu'ş-Şafiye fi'l-İntisari li'l-Firkati'n-Naciye" isimli kasidesinden bazı bölümler aktarmıştık. Bu kaside de önceden beri, bid'atçı fırkalara mensup kişilerin, Ehl-i Sünnet mensuplarını Hariciler adını takarak karalamalarının onların adetlerinden olduğu belirtilmektedir. Hallal'ın, es-Sünne'de şöyle nakleder: "Ebu Abdullah (Ahmed bin Hanbel) şöyle dedi: "Bize ulaştığına göre Ebu Halid, Musa bin Mansur ve benzerleri hasımlarımızın yanında oturarak, bizim sözümüzü ayıplıyorlar ve şöyle diyorlar: "Kur'an ne mahluktur, ne de mahluk değil." Ayrıca tekfir ile ilgili görüşlerimizi de kınayarak, Hariciler gibi düşündüğümüzü iddia ediyorlar." Ebu Abdullah bunları söylerken öfkeli biri gibi tebessüm ediyordu."[452]

Şatıbi, hafız Abdurrahman bin Batta'nın kendisi ile aynı dönemde bulunan muhaliflerinin ona iftira etmelerinden, lakaplar takarak ithamlarda bulunmalarından yakındığını aktarır ve şöyle der: "Hafız Abdurrahman bin Batta'nın, kendisi ile aynı dönemde olan bazı kişilerden gördüğü muameleye benzer bir muamele ben de gördüm. İbn-i Batta kendi durumunu anlatarak şöyle der: İkamette ve yolculukta, yakınımda ve uzağımda, tanıyan ve tanımayanlar arasındaki halime şaştım kaldım. Mekke, Horasan ve başka yerlerde gördüğüm muvafık ve muhaliflerin çoğu beni kendi düşüncelerine uyma-

[451] Bakınız: Mecmuu'l-Fetava, 7/112

[452] Mecmuu'l-Fetava ,6/479, Daru'l-Kütübi'l-İlmiyye baskısı

ya, söylediklerini tasdik etmeye ve kendilerine şahitlikte bulunmaya davet etti. Söylediklerini tasdik ederek onaylarsam, bana "muvafık" derler, söylediklerinin bir harfine veya yaptıklarının bir bölümüne itiraz edersem, bana "muhalif" derlerdi. Bu söz ve amelerinden herhangi biri hakkında Kur'an ve Sünnet'in başka bir şey söylediğini belirtirsem bana "Harici" adını takarlardı.. Kendilerine Tevhid ile ilgili bir hadis okusam bana "Müşebbiheci" derlerdi. Allahu Teala'nın görülmesiyle ilgili bir hadis söylesem bana "Salimiyyeci" derdi. Söylediğim söz iman ile ilgili ise, bana "Mürciesin" derlerdi. Ameller ile ilgili bir şey söylesem, bana "Kaderiyyeci" derlerdi. Ne zaman birine muvafakat edersem, bana başkasının adı verildi. Cemaatlerine yalakalık yapsam, Allahu Teala'yı kızdırmış olurum. Halbuki bunların hiçbiri beni Allahu Teala'nın gadabından kurtaramaz. Ben sadece Kitap ve Sünnet'e sarılıyorum ve ğafur ve rahim olan Allah'a istiğfar ediyorum."

Şatıbi şöyle der: "Bu aktardığım hikayenin tamamıdır ve sanki o *Rahimehullah*, hepimizin dilinden konuşmaktadır. Bu lakaplardan biri veya birkaçıyla anılmamış olan meşhur bir alim veya tanınmış faziletli bir kişi bulmak çok nadirdir. Çünkü muhalifler genellikle hevalarına göre hareket ederler. Sünnetten ayrılmanın sebebi ise cehalettir. Böyle kişiler, sünnete bağlı olan insanlara yüklenirler, bu insanların yaptıklarını karalayıp kötülerler ve bu lakaplardan biri ile ona iftirada bulunurlar.

Sahabeden *Radıyallahu Anhum* sonra ibadet edenlerin en üstünlerinden olan Üveys el-Karani'nin şöyle dediği rivayet edilir: "Emr-i bi'l-maruf ve nehyi ani'l-münker mü'minlere dost bırakmadı. İnsanlara emr-i bi'l-maruf yapıyoruz, ancak onlar bu sebepten dolayı namuslarımıza söverler. Üstelik fasıklardan da buna destekçiler bulurlar. Allah'ım, o kadar suçlamalar yaptılar ki! Vallahi buna rağmen ben onlara karşı Allah'ın hakkını yerine getirmeye devam edeceğim."[453]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Cehmiyye ve Mutezile bugüne kadar Allahu Teala'nın sıfatlarını kabul eden kimseye, Müşebbiheci olduğunu söyleyerek yalan ve iftirada bulundu. Hatta onlardan o kadar ileri gidenler var ki peygamberleri bile bu şekilde suçladılar. Cehmiyye'nin önde gelenlerinden Sümame bin Eşras, peygamberlerden üç kişinin Müşebbihe'den olduğunu söylemektedir. Bu sözüne delil olarak ise Musa'nın *Aleyhisselam*, Allahu Teala'ya "Bu iş senin imtihanından başka bir şey değildir"[454] demesini, İsa'nın *Aleyhisselam* "Sen benim içimdeki bilirsin, halbuki

[453] El-İtisam, 1/31-33

[454] 7 A'raf/155

ben senin zatında olanı bilmem"[455] sözünü ve Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* "Rabbimiz iner.." sözünü gösterir.

Hatta Mutezilenin çoğu, Malik ve ashabının, Sevri ve ashabının, Evzai ve ashabının, Şafii ve ashabının, Ahmed ve ashabının, İshak bin Rahuye ve ashabının, Ebu Ubeyd ve diğer bütün imamların Müşebbihe'den olduğunu söyler. Nitekim Ebu İshak bin Osman bin Dirbas eş-Şafii, "Tenzihu Eimmeti'ş-Şeria ani'l-Elkabi'ş-Şenia" adında bir kitap yazmış, selefin ve başkalarının bu konudaki sözlerini aktarmış ve müşriklerin Rasulullah'ı *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* lakaplarla andığı gibi bid'at ehlinden her fırkanın kendine göre doğru sandığı bir lakapla Ehl-i Sünnet'i karaladığını söylemiştir.

Rafıziler Ehl-i Sünnet'e Navasıb[456] lakabını verirler. Bunun dışında Kaderiyyeciler Cebriyye, Mürcie Şüpheciler[457], Cehmiyye Müşebbihe ve Kelamcılar ise Haşeviyye, Nevabit[458], Ğusa'[459] veya Ğusera'[460] gibi lakaplarla Ehl-i Sünnet'i anarlar. Nitekim Kureyş de, Rasulullah'ı *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* deli, şair, kahin, müfteri gibi lakaplarla anıyordu...

İnsanların söylediklerini naklederek ve sırf taşıdıkları akideye muhalif olmaları sebebi ile, insanları bu isimler ile isimlendirenleri Allahu Teala'ya havale ediyorum. Allahu Teala hepsinin hakkından gelir. Kötü tuzak ancak sahibinin ayağına dolanır."[461]

İbn-i Teymiye'nin öğrencisi olan İbnu'l-Kayyim meşhur kasidesinde hadis ve şeriat ehli imamların bu kötü lakaplardan uzak olduğunu belirterek şöyle der:

"Yalana kaçarak onları her türlü lakapla suçlarlar, halbuki bu iftira ve yalandan beridirler.

Haksızlık yaparak iftira edenin iftira ettiği kişiden daha layık olduğu şeylerle suçlarlar.

Suçsuz kişi yaptıklarından dolayı karalanıyor, bunu bilmeyen ikisini eşit sayıyor.

Onlara Haşeviyye, Nevabit, Mücessime ve putlara tapanlar adını verdiler.

---

455 5 Maide/115

456 Yani Ehl-i Beyt'e düşmanlık besleyenler

457 Çünkü "İnşaallah mü'minim" demeyi caiz görürler.

458 Türedi, toy anlamındadır.

459 Çerçöp anlamındadır.

460 Ayak takımı, anlamındadır.

461 Mecmuu'l-Fetava, 5/72-74, Daru İbn-i Hazm baskısı

Halbuki Rasulullah'ın ve ashabının düşmanı olan Rafıziler hayvanların en kötüleridir.[462]

Sahabeye düşmanlık yapıyorlar ve sahabeye olan bu düşmanlıklarından dolayı Rahman'ın taraftarlarına Nasıbiyye diyorlar.

Hayret verici bir incelik var ey kardeşler, onu size açıklayayım;

Rasul'e ve Rasul'ün muhaliflerine insanlardan farklı iki zümre varis olacaktır.

Rasul'e varis olanlar, onun yolundadır, muhaliflerine varis olanlar ise iki fırkadır;

Onlardan biri Rasul'e ve tabilerine düşmandır ve bunu açıkça yaparlar,

Allah'ın sevgili kulu demezler ve asıl olarak kendilerine yakışan başka bir lakap takarlar.

Onlardan sonra gelenler de bu uygulamayı miras olarak aldılar ve haksızlık yaparak karaladılar.

Her biri, miras olarak aldığını gerçekleştiriyor, ey işiten ve anlayan kişi, duy ve anla!

Münafıklık yapan diğerleri ise, gizlediklerinin aksini açığa vururlar.

Bunlar kulların miraslarıdır. Nimeti bol Allah'ın taksimidir bu.

Bir nükte daha vardır ki haksız yere sövülen kişilere teselli verir,

Allah'ı cisim gibi insana benzeten kişilere muattılanın lanet okuduğunu görürsün.

Allah hidayet ehlinden bunu savıyor, tıpkı Muhemmed ve müzemmem isimleri gibi.[463]

Onlar müzemmem'e söverler, Muhammed ise onların sövmelerinden uzaktır.

Allah hem lafızda ve hem de manada Muhammed'i sövmelerinden korumuştur.

---

[462] Nitekim günümüzde onların çömezleri de, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, kendisinin aşırı övülmemesi tavsiyesini hatırlatan veya gördükleri delile uyarak sahabeye nisbet edilen kimi içtihad ve sözleri reddeden muvahhid insanları Peygamber ve ashabına düşmanlıkla suçlarlar.

[463] Buhari'nin şu hadisine işaret etmektedir: "Kureyş'in bana sövmesini ve lanet okumasını Allahu Teala'nın nasıl uzaklaştırdığına şaşmıyor musunuz? Onlar kötülenen birine (müzemmem) sövüyorlar ve yine kötülenen birine lanet ediyorlar. Halbuki ben Muhammed'im (övülmüşüm)." Muattıla ve müşebbihe lakaplarıyla, Hariciler ve tekfirciler nitelemeleriyle hasımlarının kendilerini karalamaya çalıştığı muvahhidler için bunda bir teselli vardır. Allahu Teala bu şekilde sövgüleri onlardan uzaklaştırmaktadır. Çünkü onlar bu şeylerden beri ve uzaktırlar. Bütün karalama ve sövmeler, her türlü kötüleme ve karalamaya layık olan hasımlarına dönmektedir.

Tabileri de Muattıla ve Müşebbihe'den beridir.

Sövmeleri kendilerine geri döner, çünkü her türlü kötüleme ve karalamaya onlar layıktır.

Muattıladan kişi Müşebbiheden kişiye lanet okuyor, ama muvahhid'i Allah koruyor...

Bunlar size ikram edilen güzel şeylerdir, ama Muattıla'dan olanlar için çirkindir.

İlim, kapıcıya ve izin almaya ihtiyaç kalmadan muvaffak olan her kalbe girer.

Rezil olduğu için mahrum kişi onu red eder.

Allah'ım, bizi ilimden mahrum etme.

Öfkenizle geberin, Rabbim içinizi ve kaplerinizde olanları çok iyi biliyor.

Allah, Dini'ni, Kitabını, Peygamberini ilim ve sultan ile her zaman destekliyor.

Hak öyle bir duvardır ki insanlar ve cinler bir araya gelse kimse onu yıkamaz.

Ne tuhaf! Kur'an ile ve hadisler ile sözlerini delillendiren kişilere dediler ki;

Siz bununla Hariciler gibisiniz. Onlar zahire baktılar, ama manaları anlamadılar..."

SONSÖZ

Allahu Teala hepimize açık olan hak üzere sebat versin. Bil ki bu ümmetten bir taife, bir topluluk veya bir cemaat kıyamet kopuncaya kadar bu din üzerinde bulunacak, yüceltip destekleyecek, tahrif edenlerin tahrifatlarından ve batıl ehlinin bid'atlarından onu koruyacaktır. Buhari ve İmam Ahmed, din üzere olan, onu yüceltip savunan ve gereklerini yerine getiren bir cemaatin olacağına ilişkin hadisi birbirine yakın lafızlar ile neredeyse tevatür derecesine yakın bir derecede rivayet etmiştir.[464] Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu hadiste şunu müjdeler: "Ümmetimden bir grup Allah'ın emrini yerine getirmeye devam edecektir. Onları yalnız bırakanlar veya kendilerine muhalefet edenler, Allah'ın emri gelinceye kadar onlara bir zarar veremezler ve onlar insanlara karşı muzaffer olacaklardır." Hakkı arayan kişinin tanıması, başkalarından ayırıp ona katılması, muvahhid mensupları ve taraftarlarından olması için bu zümrenin niteliklerini ve belirtilerini öğrenmesi gerekir. Bu topluluğun hadiste anlatılan niteliklerinden bazılarını şöyle sıralayabiliriz:

Birincisi: Allahu Teala'nın emrine (hakka) bağlıdır. Hak üzere olmak, daveti ve akideyi açıkça haykırmak, aleni olarak açıklamak, yağcılık ve geveleme yapmadan insanlara duyurmak demektir. Bu ise insanların, hakkı en parlak şekliyle tanıması, iyi ile kötünün birbirinden ayrılması, mü'minlerin yolundan mücrimlerin yolunun ayıklanması ve seçilmesi için gereklidir. Allahu Teala şöyle buyurur: "İbrahim ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek verdır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a

[464] Bunu İbn-i Teymiye belirtmektedir. Bakınız: İktizau's-Sırati'l-Mustakim ve Suyuti'nin Katfu'l-Ezhari'l-Mütenasire isimli kitabı.

iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir."[465]

İshak bin Abdurrahman bin Hasan bin Muhammed bin Abdulvehhab, akideyi açıklamanın, Tevhid'i açıkta ve gizlide gerçekleştirmek için, dine yardım etmek ve müşriklere muhalefet etmek için ona davet etmenin gerekliliğini belirterek şöyle der: "Müşriklere kalp ile buğzetmek yeterli değildir. Düşmanlığı ve buğzu açıklamak da gerekir." Buna delil olarak ise yukarıda aktardığımız Mumtehine Suresi'ndeki ayeti gösterir ve şöyle der: "Bundan daha açığının bulunmadığı şu açıklamaya bak! Bu nedenle kafirlere düşmanlığı açıklamak, onları açıkca tekfir etmek ve cismen onlardan ayrı olmak gerekir. Düşmanlığın manası, senin bir tarafta, onların ise karşı tarafta olmasıdır. Beraetin aslı da kalben, lisanen ve bedenen ilişkiyi kesmektir. Mü'minin kalbi kafirlere düşmanlıktan geri olmaz. İhtilaflı olan şey, düşmanlığı açıklama konusudur."[466]

Süleyman bin Sehman manzum olarak bunu şöyle ifade eder:

"Bu dinin izharı, onların kafir olduğunu açıklamaktır.
Çünkü onlar kafir bir topluluktur.
Açıkça onlara düşmanlık ve buğz etmektir.
Ey akıl sahipleri düşünmez misiniz!
Kalbin buğzetmesi de yetmez.
Zaten seven de odur ve bu nedenle ölçü değildir.
Ölçü, onlara açıkça ve haykırarak senin mümin, onların ise kafir olduğunu söylemektir."[467]

Allahu Teala'nın emrine bağlı olmak, bu taifenin ehlinin hakka ve Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bıraktığı yola sarılmaya devam etmesini, mü'minlerin yolundan gitmesini ve Fırkatu'n-Naciye olan Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'in yoluna ve yöntemine uymasını kapsar. Bunun kaynağı, temeli ve esası, Tevhid'i gerçekleştirmek, şirkten ve müşriklerden beri olmayı ilan etmektir. Bu, bütün peygamberlerin davetidir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Andolsun ki, biz, 'Allah'a kulluk edin ve tağutlardan kaçının' diye (emretmeleri için) her millete, bir peygamber gönderdik"[468], "Senden önce

---

465 60 Mümtehine/4

466 Ed-Dureru's-Seniyye fi'l-Ecvibeti'n-Necdiyye, 141

467 Divan, 76-77. Bundan önce aktarılanlar, "Milleti İbrahim" isimli kitabımızdan alınmıştır. Bu konuda önemli olup bakmakta yarar vardır.

468 16 Nahl/36

hiçbir rasul göndermedik ki ona; 'Benden başka ilah yoktur; şu halde bana kulluk edin' diye vahyetmiş olmayalım."[469]

Bu konuda bütün peygamberlerin şeriatı birdir. Allahu Teala, Nebi'sine *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu yol üzerinde dosdoğru olmasını Kur'an'ın birçok ayetlerinde emretmektedir. Allahu Teala şöyle buyurur: "O halde seninle beraber tevbe edenlerle birlikte dosdoğru ol. Ve aşırı gitmeyin. Çünkü O sizin yaptıklarınızı çok iyi görendir"[470], "Sonra seni din konusunda bir şeriat sahibi kıldık. Sen ona uy; bilmeyenlerin hevalarına uyma."[471]

Bu taifenin sarıldığı ve izlediği yol, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'in yoludur. Bu ise, ona muhalif olan ve "bilmeyenlerin hevaları.." kapsamına giren sapık fırkaların akidelerinden beri olmayı gerektirir. Bu taife, menheci, akidesi, cihadı, daveti ve yaşayışı ile vasat olan topluluktur. Dinin hiçbir bölümünde ifrat ve tefrite kaçmaz. İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* dediği gibi onlar, Allahu Teala'nın sıfatları konusunda Muattila, Cehmiyye ve Müşebbihe arasında vasattır. Allahu Teala'nın fiilleri konusunda Kaderiyye ve Cebriyye arasında vasattır. Allahu Teala'nın tehditleri (va'id) konusunda Mürcie, Kaderiyye'den olan Vaidiyye ve diğerleri arasında vasattır. İman ve din konusunda Haruriyye, Mutezile, Mürcie ve Cehmiyye arasında vasattır. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ashabı konusunda Hariciler ile Rafıziler arasında vasattır.[472]

Allahu Teala'nın emrine bağlı olmak, hasımlarına karşı hüccet ve davetlerinin üstün olmasını kapsar. Çünkü üstün olmanın anlamlarından biri, galip olmaktır. Bu nedenle sözkonusu hadisin bazı rivayetlerinde "Muzafferdirler", bazısında "Düşmanlarına karşı galiptirler", "Hasımlarına karşı üstündürler" şeklinde geçer. Bunun daima maddi zafer manasında olması gerekmez. Dinin yüceliği, delillerinin üstünlüğü ve kuvveti, şeriatının sağlamlığı ve diğer bütün din ve şeriatlardan üstünlüğü, izzet, zafer ve üstünlüğün en büyük anlamlarıdır. Allahu Teala'nın izniyle, geçmişte her zaman olduğu gibi, bugün de bu dinin ve bu davetin başka bütün din ve davetlerden üstünlüğünü ve hüccetinin büyüklüğünü görüyoruz. O, yüce, temiz ve mübarek bir davettir. Ne kendisinin ve ne de ehlinin, hasım ve düşmanlarının başvurduğu çarpıtma, karalama, yalan, sulandırma ve nasslarla oynama gibi çirkin yollara başvurmaya ihtiyacı yoktur. Bu davetin mensupları, kendilerine muhalif olanlara Kitap ve Sünnet ile karşı çıktığı zaman sapık çağrıların dökülmesi ve yaydıkları bütün şüphelerin çürümesi ne çabuk olmaktadır!

---

[469] 21 Enbiya/25

[470] 11 Hud/112

[471] 45 Casiye/18

[472] İbn-i Teymiye, El-Akidetu'l-Vasıtıyye'den

Bu davetin düşmanları olan tağutlar ve destekçilerinin durumu da böyledir. Allahu Teala'nın yardım ve lütfu ile onlara kaç defa şer'i deliller ile karşı çıktık, ileri sürdükleri bütün delil ve gerekçelerini çürüttük, Kur'an ve Sünnet'in delilleriyle, onların öne sürdüklerinin geçersizliğini ortaya koyduk. Bu yüce davetin delilleri ve batıl davalarının dökülmesi karşısında ya gevelemekte, ya da başlarını öne eğerek geçiştirmeye çalışmaktadırlar. Onların çoğu tehdit ve işkence yetkisine sahip değil ise, hezimete uğrayanların ileri sürdüğü geçim, zaruret ve baskıları mazeret olarak ileri sürerler.[473]

Hatta muvahhidlerden avam denebilecek kişilerin önünde bile bu kaçamaklara başvururlar. Okuma yazması olmayan bir muvahhid, onlardan bazılarına şöyle söylemişti: "Sadece iki kelime: 'Allah'a kulluk edin ve tağuttan sakının.." Sözü bundan daha fazla uzatmaya gerek yok. Sizler tağutları red mi ediyorsunuz, yoksa onları koruyup destek mi veriyorsunuz?"

Bu muvahhidin sorusu karşısında, kendisine cevap verebilmek için yukarıda aktardığımız mazaretlere sığınırlar. Muhammed bin Abdulvehhab şu sözünde ne kadar da haklıdır: "Allah'ın izni ile muvahhidlerin avamından bir kişi, müşriklerin alimlerinden bin kişiye galip gelir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Bizim ordumuz şüphesiz üstün gelecektir."[474] Allahu Teala'nın askerleri delil ve dil ile galiptir, kılıç ve mızrak ile galip oldukları gibi."[475]

Bütün bunlar, bu taifenin hüccetinin ve davetinin üstünlüğü ve hasımlarına olan galibiyetlerindendir. Allahu Teala şöyle buyurur: "O, müşrikler hoşlanmasalar da (kendi) dinini bütün dinlere üstün kılmak için Rasulü'nü hidayet ve hak din ile gönderendir"[476], "Nihayet biz, iman edenleri düşmanlarına karşı destekledik. Böylece üstün geldiler"[477], "Halbuki üstünlük ancak Allah'ın ve Rasulü'nün ve mü'minlerindir."[478]

---

[473] Ancak cellatlar, muvahhidlerin, onları kahreden, rezil ve perişan eden delillerinden anlamazlar. Onların anladığı sadece kırbaç ve sopalardır. Ahmak ve akılsızlıkları nedeniyle bu yaptıklarının akideyi değiştireceğini veya Tevhid'i söndüreceğini sanırlar. Halbuki Tevhid ehli insanlar kaç defa onlara söylediler ve zindanların duvarlarında onlara şunu yazdılar:

Zincirler ancak sebatımızı artırır, cezaevi ancak imanımızı keskinleştirir,

Kardeşlerimize yapılan işkenceler

Ve yüzlerce de olsa davetçileri öldürmek,

Sadece iman bayrağını yüceltmemizi ve apaçık hakkı haykırmamızı artırır.

Fakat onlar akletmezler!

[474] 37 Saffat/173

[475] Keşfu'ş-Şubuhat

[476] 9 Tevbe/33

[477] 61 Saf/14

[478] 63 Mübafikun/8

Allahu Teala bu daveti, ancak mensuplarının itaati, Allah yolunda olan istikameti, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onlara bıraktığı hak üzerinde sebat etmesi ve Allah yolunda cihad etmesi ile yüceltir, sahiplerini izzete kavuşturur ve hüccetlerini de üstün kılar. Allahu Teala şöyle buyurur: "O'na ancak güzel sözler yükselir. Onları ise Allah'a salih amel ulaştırır."[479] Allahu Teala bu ayetinde, gösterdiği yolda istikamet üzere olmanın ve hakka uygun olan salih amelin, daveti ve sözü yücelttiğini belirtmektedir. Alimler, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Hariciler ile ilgili söylediği "Kur'an'ı okurlar ama boğazlarından aşağı inmez" sözünü bununla tefsir etmiştir. Yani onların Kur'an'ı okumaları yükseltilmez, galip kılınmaz ve kabul de olunmaz. Çünkü şeriata uygun bir salih amel niteliğinde yapılmamaktadır. Aksine amelleri aşırılık, şeriatın hükümlerini çiğneme ve Müslümanlara karşı haksızlık üzerine bina edilmiştir. Bu ise Allahu Teala'nın şu ifadesinin kapsamına girer: "Köpük atılıp gider. İnsanlara fayda veren şeye gelince, o yeryüzünde kalır. İşte Allah böyle misaller getirir."[480]

İkincisi: Bu cemaatin niteliklerinden biri de, başkası için değil, sadece Allahu Teala'nın emri ve dini için savaşması, delil ve hüccete ilave olarak eli, dili ve kuvveti ile Allahu Teala'nın şeriatını yüceltmeye çalışmasıdır. Nesei, Seleme bin Nufeyl el-Kindi'den şöyle rivayet eder: "Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yanında oturuyordum. Bir adam geldi ve 'Ey Allah'ın Rasulü! İnsanlar atları kaldırdı, silahları da terketti, "Artık cihad bitmiştir, harpler de sona ermiştir" diyorlar' dedi. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* insanlara döndü ve şöyle dedi: "Yalan söylüyorlar, asıl şimdi harp geldi. Ümmetimden bir grup, hak yolunda mücadeleye devam edecek, Allah da, onlar ile bazı kavimlerin kalplerini saptıracak ve bunlardan onların rızkını sağlayacaktır, bu hal kıyamet gününe, Allah'ın va'dinin gelme anına kadar devam edecektir. Atın, kıyamete kadar alnında hayır bağlıdır. Sakın birbirinizin boynunu vurmayın. Mü'minlerin asıl yerleri Şam'dır."[481]

Üçüncüsü: Bu taifenin niteliklerinden biri de, taraftarlarının az olmasının ve karşı çıkan ve yalanlayanların çok olmasının ona zarar vermemesidir. Hadiste şöyle geçmektedir: "Onları yalnız bırakanlar veya kendilerine muhalefet edenler, Allah'ın emri gelinceye kadar onlara bir zarar veremezler."

Kendilerine karşı çıkan, yalanlayan, iftira eden, karalayan, savaş ilan eden ve baskı yapan kafir, müşrik ve mürtedlerin bütün çabaları, onları,

---

[479] 35 Fatır/10

[480] 13 Rad/17

[481] İmam Ahmed de, Müsned, 4/104'de bunu rivayet etmiştir.

davetlerini haykırmaktan ve Allah yolunda cihad etmekten alıkoymaz. Bütün bu sayılanlar, onları, bu taifenin dosdoğru ve sapasağlam yolundan saptırmaz. Çünkü bu yol, hadiste nitelendiği gibi Allahu Teala'nın emridir. Onlar, hasımlarının onlara uyguladığı fikri, bedeni veya manevi teröre rağmen, üzerinde bulundukları hak yoldan vazgeçmez, ondan olmayan fikir ve akidelere iltifat etmezler. Onların akidesi, menheci, daveti ve cihadı, cahillerin hevalarından uzak olan Allahu Teala'nın emrine ve şeriatına bağlıdır.

Dolayısıyla bu taifenin mensupları, hasımlarının her yerde kendilerine karşı cephe almalarından ve buna rağmen kendi sayılarının az olmasından çekinmezler. Allahu Teala onlarla beraber olduktan sonra nasıl çekingen olsunlar ki! Allahu Teala şöyle buyurur: "Şüphesiz Allah muttaki olanlar ve muhsin olanlarla beraberdir."[482] Seleften birine[483] "Çekiniyor musun?" diye sorulmuş, bunun üzerine o şöyle cevap vermiştir: "Allahu Teala, 'Beni anan ile beraberim' dediği halde neden çekineyim ki?" Bir kudsi hadiste Allahu Teala şöyle buyurur: "Kulum, beni andığı ve dudakları benim için kımıldandığı an ben kulumla beraberim."[484] Onlar, Allahu Teala'yı anarlar ve göz açıp kapayacak kadar da olsa O'nu anmaktan gafil kalmazlar. Çünkü sabah ve akşam Allahu Teala'ya davetin sancağını taşımakta ve onu yüceltmek için gayret etmektedirler. Allahu Teala ile bağı zayıflamış, ibadeti azalmış ve zikir ateşi sönmüş olanlar ürker ve kendilerini yalnız hissederler. Halbuki bu davetin sahipleri, bunların hiçbirini ihmal etmez veya kusur etmezler. Allahu Teala onları şöyle nitelemiştir: "Rablerinin rızasını isteyerek sabah akşam O'na yalvaranlar.."[485], "Geceleri pek az uyurlardı. Seher vakitlerinde de istiğfar ederlerdi."[486]

Onlar bu dinin yükünü taşırlar. Bu değerli davetin endişesini gece gündüz yüreklerinde hissederler. Onu yüceltmek ve üstün kılmak için ömürlerini ve vakitlerini cihad ile geçirirler. Dolayısıyla bu daveti destekleyen, onun velisi olan, onu yücelten ve galip kılan Allahu Teala'dan asla gafil olmazlar. Allahu Teala onların velisi ve yardımcısı iken, nasıl ürker ve yalnızlık hissederler ki? O ne güzel dost ve ne güzel yardımcıdır!

Bu davetin taraftarlarının ve onun yolundan gidenlerin azlığından da ürkmezler. Bu yüce yolda kendilerinden önceki mü'minleri, muttakileri, mücahidleri, şehitleri, nebileri ve bunlardan da önce liderleri ve rehberleri olan Muhammed'i *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hatırladıkları sürece kendileri ile

---

[482] 16 Nahl/128

[483] Beyhaki'nin Şuabu'l-İman'da belirttiğine göre bu kişi Muhammed bin Nadr'dır.

[484] İmam Ahmed, Müsned, 2/540

[485] 6 En'am/52

[486] 51 Zariyat/17-18

birlikte olan ve yardım edenlerin azlığından da korkmazlar. Bu yüce komutanın beraberliğini yanlarında ve davette, cihadda ve Allah yolunda savaşta saflarının başında hissettikleri sürece nasıl korksunlar ki! Nasıl ürkebilirler ki! Allahu Teala şöyle buyurmuyor mu: "Muhammed Allah'ın rasulüdür. Beraberinde bulunanlar da kafirlere karşı çetin, kendi aralarında merhametlidirler."[487] Aralarına yıllar da girse, O'nun *Aleyhisselam* yolunda yürüdükleri, sünnetine sarıldıkları, davet ve hidayetine uydukları sürece, Allahu Teala'nın izni ve lütfu ile bunlar O'nunla beraber olanlardandır.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, Allahu Teala'nın "Nice peygamberler vardı ki, beraberlerinde Allah erleri bulunduğu halde savaştılar da, bunlar, Allah yolunda başlarına gelenlerden dolayı gevşeklik ve zaaf göstermediler; boyun eğmediler. Allah sabredenleri sever"[488] ayetini açıklarken şöyle der: "Nebi *Aleyhisselam* ile beraber çok sayıda rabbanilerin savaşmış veya öldürülmüş olması, bizzat Nebi'nin *Aleyhisselam* onlarla beraber savaşta bulunmasını gerektirmez. Aksine Peygambere uyan ve onun dini için savaşan herkes, onun yanında savaşmış demektir. Sahabenin *Radıyallahu Anhum* anlayışı da budur. Nitekim en büyük savaşlar, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* vefatından sonra olmuştur. Şam, Mısır, Irak, Yemen, İran, Bizans, doğu ve batının fethi hep Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sonradır. Dolayısıyla onunla beraber savaşıp öldürülenlerin çokluğu da ortaya çıkmış olmaktadır. Peygamberlerin dininde olup savaşan ve yaralanan yahut öldürülenler pek çoktur. Bu ayette, kıyamet gününe kadar gelecek bütün mü'minler için ibret bulunmaktadır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* vefat etmiş olsa bile, bu mü'minlerin hepsi onun davet ettiği din üzere onunla birlikte savaşmaktadırlar. Ve onlar şu ayetlerin kapsamı içerisindedirler: "Muhammed Allah'ın rasulüdür. Beraberinde bulunanlar da kafirlere karşı çetin, kendi aralarında merhametlidirler"[489], "Sonradan iman eden ve hicret edip de sizinle beraber cihad edenler de sizdendir."[490] İtaat eden kişinin, itaat ettiği kişiyi görmesi şart değildir."[491]

Bunun iyi anlaşılması, Allahu Teala'nın dinini yücelten bu taifeye katılmak isteyen herkesin bunu aklından çıkarmaması ve başkaları arasında garip olmasının kendisini ürkütmemesi gerekir. Allahu Teala, İbnu'l-Kayyim'e rahmet etsin, şu beyitlerde ne güzel söylemiştir:

---

[487] 48 Fetih/29

[488] 3 Al-i İmran/146

[489] 48 Fetih/29

[490] 8 Enfal/75

[491] Mecmuu'l-Fetava, 1/48, Daru İbn-i Hazm baskısı

"Başkaları arasında garipliğin seni ürkütmesin,

Sayı yönünden insanlar ölüler gibidir.

Gerçekten Ehl-i Sünnet'in her zaman garipler olduğunu bilmiyor musun?

Söyle bana, Allah'ın Rasulü, onun ashabı ve onlara ihsan ile tabi olanlar,

Cahilin, inatçının, münafığın ve düşmanın haksızlık ve saldırısından ne zaman kultuldu?

Rahmana yardım yolunda eziyet çekmeden, onların mirasçısı olduğunu mu sanıyorsun!"

Dördüncüsü: Bu taifenin ayırıcı özelliklerinden biri de, daru'l-İslam olan bir yer bulunmasa da her şart ve dönemde cihadının ve dine yardım edenlerinin daima bulunacak olmasıdır. Yukarıda aktardığımız hadiste bu dinin işlerini üzerine alacak ve Allahu Teala'nın emrini yerine getirecek insanların varolmaya devam edecekleri belirtilmektedir. Hadiste geçen "devam edecektir..", "Allah'ın emri gelinceye kadar onlara bir zarar veremezler ve onlar insanlara karşı muzaffer olacaklardır" ifadeleri bunu göstermektedir.

Mü'minleri, batıl ehlinin şüphe ve batıl akideleri, yapabildikleri her sahada bu dine yardım etmekten, Allahu Teala'nın dinini ve Tevhid'ini desteklemekten hiçbir şekilde alıkoyamaz, vazgeçiremez, durduramaz ve önleyemez. Bunlar Allahu Teala'nın emrini yerine getirir, destekler ve her durumda Tevhid'in gerçekleşmesi için çarpışırlar. Müslümanların başında yönetici bir imam bulunsun veya bulunmasın, daru'l-İslam olan bir memleketleri olsun veya olmasın, her şartta Tevhid yolunda mücadele ederler.

Günün birinde kuvvet ile mücadele etmekten aciz olanlar, maddi ve manevi hazırlık yapmaktan geri durmaz, dine daveti ve Tevhid'e destek olmayı bırakmaz ve her makamda bunu anlatmaktan uzak kalmazlar. Onlardan mustaz'af olanlar ve bir çok şeye gücü yetmeyenler bile dua ile de olsa bu dine ve mensuplarına yardım etmekten geri kalmaz. Çünkü şu mısralarında İbnu'l-Kayyim'in belirttiği gibi, dine yardımcı olmak Müslümanlar üzerine farzdır:

"El ile, dil ile, ona da güç yetiremezse Allah'a yönelip dua ederek

Dine yardımcı olmak, farz-ı kifaye değil, bizzat herkes üzerine farz-ı ayndır."

Bu nedenle Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* müjdelediği gibi, bu taifenin daveti, üstün ve açık olmaya, dini var olmaya ve hüccetleri de galip olmaya kıyamete kadar devam edecektir.

Bid'at ehlinden veya şirk ve küfür ehlinden olan hasımlarının ise, davetleri yıkılmış, şüphe ve iftiraları çürütülmüş, batılları gitmiş ve yaldızlı sapıklıkları bitmiş olacaktır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Köpük atılıp gider.

İnsanlara fayda veren şeye gelince, o yeryüzünde kalır. İşte Allah böyle misaller getirir."[492] Ebu Bekir bin Iyaş şöyle der: "Ehl-i Sünnet'ten olanlar ölürler ama şanları kalır. Bid'at ehli ise ölür, onlarla beraber şanları da ölür. Çünkü Ehl-i Sünnet, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* getirdiklerini ihya etmiş ve böylece Allahu Teala'nın "Ve senin şanını yüceltmedik mi?"[493] buyruğundan nasip sahibi olmuştur. Bid'at ehli ise, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* getirdiklerini karalamış ve böylece "Asıl sonu kesik olan, şüphesiz seni kötüleyendir"[494] buyruğundan nasip sahibi olmuştur."[495]

Şimdiye kadar bu sayfalarda yazdıklarımızı okuyan insaf sahibi herkes, Allahu Teala'nın dinine bağlı olan bu taifenin ehlinin yoluna ve menhecine son derece bağlı olmaya çalışan insanlar olduğumuzu anlamıştır. Bu taifenin ehli ise, Fırkatu'n-Naciye olan Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaatin en seçkin insalardır. Allahu Teala'nın bizleri de onlar arasında kılmasını, yolları üzerinde sabit tutmasını ve liderleri olan Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sancağı altında toplamasını dileriz.

Bu sayfaları okuyan herkes görmüştür ki bizler, bu topluluğun ayak izlerini takip ediyor ve dinin her bölümünde onun yolundan gidiyoruz. Bu sayfalarda üzerinde durduğumuz va'd ve va'id, iman ve tekfir konuları da bu bölümlerden bazılarıdır.

Biz, bu mübarek davetin hasımlarının bize iftira ettiği gibi insanları umumen tekfir etmiyoruz. Ayrıca aşırıya kaçanların, cahillerin veya başkalarının insanları tekfir ettiği hatalar ve şaz olan şeyler sebebi ile de kimseyi tekfir etmiyoruz.

Biz, ancak Allahu Teala'nın ve Rasulü'nün açık ve sahih olan nasslarla tekfir ettiği kişileri tekfir ediyoruz. Kendimiz, anne babamız ve en yakınlarımız aleyhine de olsa, adalet ile şahitlik yapan ve böylece Allahu Teala'nın emrettiği gibi kendisinin adaletli şahitlerinden olmak istiyoruz.

İyi olanın iyi olduğuna, kötü olanın da kötü olduğuna şahitlik ederiz ve Tabarani'nin Evsat'ta ve Beyhaki'nin ez-Zuhdu'l-Kebir'de Ebu Said el-Hudri'den rivayet ettiği şu hadise uyarız: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: "Haberiniz olsun, çağrılıp icabet edeceğim vakit neredeyse yaklaştı. Benden sonra başınızda yöneticiler olacaktır. Bildiklerini söylerler ve öğrendiklerini işlerler. Bunlara itaat etmek taattır. Uzun süre böyle devam edeceksiniz. Daha sonra başınıza bazı yöneticiler geçecek.

---

[492] 13 Rad/17

[493] 94 İnşirah/4

[494] 108 Kevser/3

[495] Mecmuu'l-Fetava, 16/292, Daru İbn-i Hazm baskısı.

Bunlar ise, bilmediklerini söylerler ve öğrenmediklerini işlerler. Onlara yakınlaşan, yardım eden ve destekleyenler, hem kendileri helak olmuş ve hem de başkalarını helak etmiş olurlar. Bedenleriniz ile onlarla beraber olursunuz, ama amelleriniz ile onlardan farklı olun. İyi olanın iyi olduğuna ve kötü olanın kötü olduğuna da şahitlik yapın."

Bu sayfalarımızı veya yazdığımız diğer te'liflerimizi okuyan herkes, tekfir konusunda söylediklerimizin, açık ve kesin olan ve alimlerin de üzerinde icma ettikleri küfür sebepleri üzerine bina edildiğini görür.

Biz bu tağutları ve destekçilerini, Allahu Teala'ya açıkça şirk koşmaları, değişik yerlerde ve şekillerde bulunan ve yasama konusunda rabler edinilen kişilere ibadet etmeleri ve gerek bu kişilere ve gerekse ortaya koydukları şirk yasalarına olan dostlukları sebebiyle tekfir ediyoruz. Çünkü bu, Allahu Teala'dan başkasını Şari' olarak, hakem olarak, ilah ve rab olarak benimsemek, İslam'dan başkasını din ve hüküm olarak tercih etmektir. Bunlar böyle yapmakla Tevhid'i bozmaktadırlar. Tevhid'i bozan ise bütün Müslümanların şahitliği ile kafir olur. Yoksa onları tekfir etmemiz, ihtimalli olan sebeplere veya meal yoluyla, şüphe ve zan ile ya da kendisinden daima sakındırdığımız açık ve sahih olmayan başka sebeplere binaen değildir. Asla! Bunlar İslam'a ve şehadet kelimesine aykırı olan apaçık küfrün ve net şirkin birçok kapısından girerek bu dinden çıkmışlardır.

Açık olan bu sebeplere yukarıda bazı yerlerde işaret ettik ve başka kitaplarımızda da defalarca üzerinde durduk. Bizlere iftira eden ve Müslümanları yardımsız bırakan hasımlarımızın bize yönelttikleri tekfirde aşırılık, haricilik ve benzeri iddialarından tümüyle beri olduğumuzu daha net olarak anlamak isteyenler küfrün sebepleri konusunda yazdıklarımıza müracaat edebilirler.

Bugün yönetimi ellerinde bulunduran ve düşmanlarımız olan mürted tağutları, yasama yapan kesimleri, onların yardımcı ve destekçilerini, yaptıkları yasaları korumak, geliştirmek ve mahkemelerde uygulamak için ömürlerini geçirenleri, bu tağutları ve kanunlarını gece gündüz çalışarak koruyanları kesin olarak ve açık olarak tekfir ettiğimizi herkes bilir. İnsanları bizden soğutmak ve onları Allahu Teala'nın dininden alıkoymak için, bu küfür yönetimlerin başında bulunan mürted kafirler ve bize düşman olan kuyrukları, insanları genel olarak tekfir ettiğimize ilişkin iftiralar yayıp durmaktadırlar. Bunların yalan ve iftira olduğunu görmek için yazdıklarımıza bakmanız ve okumanız gerekir.

Bu bizim savaşımız ve düşmanlığımızdır. Allahu Teala bize hidayet verdiğinden beri bundan sapmamaya ve dairesinden çıkmamaya karar verdik ve üzerimize bir borç olarak kabul ettik. Kitaplarımızı ve yazdıklarımızı

okuyanlar, hepsinin bu konuda ve bununla ilgili olduğunu ve odaklandığını görecektir. Hiç bir gün genel manada bütün insanları tekfir etmek veya imtihan etmek ile meşgul olmadık. Tevhid'i çiğnemedikleri, şirke ve Allahu Teala'dan başka rab ve ilahların ortaya çıkmasına destek olmadıkları, onu caiz veya uygun görmedikleri sürece, tağutlar ve destekçilerinin tekfir edilmeleri konusunda bize muhalefet etseler bile, İslam'a mensup olan hasımlarımızı, bizi eleştirdikleri için tekfir etmedik ve etmiyoruz. Bu nedenle biz, Allahu Teala'nın dinine bağlı olan ve onu yüceltmeyi en önemli görev edinen taifeye katılmaya, nerede olursa olsun o taifenin erlerinden olmaya kendimizi adamış bulunuyoruz. Dolayısıyla hepimiz kendi nefsine baksın, gören gözleri olanlar için artık sabah olmuştur. Artık tarafları birbirinden ayırmanın ve tercih de bulunmanın vakti gelmiştir.

Bütün bunlardan sonra kendin için tercihte bulun. Ya bizden, davetimizden ve dinimizden uzakta duran kişilerin safında yer alacaksın veya nerede olursa olsunlar Allahu Teala'nın dinine bağlı ve onu yüceltmeyi kendine görev bilen bu taifenin içinde yer alacaksın. Ya bize düşman ya da dost olacaksın. Değerli davetimiz için ya yardımcı olacaksın veya yardımsız bırakıp gidenlerden. Kimin ne yaptığını insanlar Allahu Teala'nın hesap gününde öğreneceklerdir.

Allahu Teala'nın lütfu ile Ürdün çölündeki hapishanenin 1 nolu koğuşunda hicri 1419 Ramazan ayının 27. gecesi seher vaktinde kitabın yazımı bitti. Allahu Teala'nın Rasulü'ne en güzel salat ve selam olsun!

Allahım, zillet ve hezimetin atlılarını kapında durdurduk.
Sana ihtiyaç ve izzet develerini senin yanında çöktürdük.
Rızan için, yazdığımız, söylediğimiz ve yaptığımız her şeyi
Kabul etmen için ihtiyaç ve zaruret ellerini sana açtık.
Davetimizi karalayan, bize iftira eden hasımlarımızı
Yargılaman için sadece ve sadece sana şikayet ettik.
Bütün gizlilikleri bilen sensin!

Allahım, bunu red edip yüzümüze çalma.

Parmaklarımızın yazdığını şahitlerin huzurunda o gün aleyhimize alma.

Allahım, bağışlayansın, bağışlamayı seversin, beni de bağışla.

Allahım, şehid olarak ölmemi ve sana en yakın mertebeye ermemi nasip et.

Senin huzurunda yüzlerin ağaracağı ve kara olacağı günde, yüzümü ağart.

Allahumme amin!

Allah'ın Rasulü Muhammed'e, aline ve ashabının tümüne salat ve selam olsun.

Rabbinin rahmetine ve rızasına muhtaç kul olan Asım...

KAYNAKLAR

1- Zerkeşi, El-İcabe lima İstedrekethu Aişe Ala's-Sahabe, el-Mektebu'l-İslami, Beyrut, hicri 1400, 3. Baskı.

2- Nevevi, El-Erbain, Daru İbn Hazm, Beyrut.

3- Şevkani, İrşadu'l-Fuhul ila Tahkiki İlmi'l-Usul, Müessesetu'l-Kütübi's-Sakafiyye, Beyrut, 6. Baskı.

4- İbn-i Abdi'l-Ber, El-İstiyab fi Marifetu'l-Ashab, Daru'l-Kütübi'l-İlmiyye, Beyrut, 1. Baskı.

5- Abdulvahhab Hallaf, Usulu'l-Fıkh, Daru'l-Kalem, Kuveyt, 12. Baskı.

6- Şatıbi, El-İ'tisam, Daru'l-Hani, Riyad,1. Baskı.

7- İbu'l-Kayyim, İ'lamu'l-Muvakkıin an Rabbi'l-Alemin, Daru'l-Fikr, Beyrut, 2. Baskı.

8- İbu'l-Kayyim, Bedaiu'l-Fevaid, Daru'l-Fikr.

9- İbn-i Kesir, El-Bidaye ve'n-Nihaye, Mektebetu'l-maarif, hicri 1408 baskısı.

10- İbn-i Receb el-Hanbeli, Et-tahvif mine'n-Nar ve't-Tarif bi Hali Dari'l-Bevar, Daru'r-Reşid, Dımaşk-Beyrut, 2. Baskı.

11- El-Munziri, Et-Terğib ve't-Terhib, Daru mektebeti'l-Hayat, Beyrut, hicri 1411.

12- Süleyman bin Abdullah bin Muhammed bin Abdulvahhab, Teysiru'l-Azizi'l-Hamid fi Şerhi Kitabi't-Tevhid, El-Mektebu'l-İslami, Beyrut, 8. Baskı.

13- İbn-i Cerir et-Taberi, Camiu'l-Beyan an Te'vili Ayi'l-Kur'an, Daru'l-Fikr, Beyrut, 1415 hicri.

14- Abdulkadir bin Abdulaziz, El-Cami fi Talebi'l-İlmi'ş-Şerif.

15- Buhari, Halku Efali'l-İbad, Tahkik: Bedru'l-Bedr, Ed-Daru's-Selefiyye, Kuveyt, 1405 hicri.

16- Nevevi, Riyazu's-Salihin, Müessesetu'l-Kütübi's-Sakafiyye, Beyrut, 3. Baskı.

17- İbu'l-Kayyim, Zadu'l-Mead fi Hedyi Hayri'l-İbad, Müessesetu'r-Risale, 14. baskı, 1410 hicri.

18- İmam Ahmed bin Hanbel, Ez-zühd, El-Kitabu'l-Arabi, Beyrut, 3. Baskı.

19- İbn-i Hacer el-Heytemi, Ez-Zevacir an İktirafi'l-Kebair, Daru'l-Fikr, 1. Baskı.

20- Şevkani, El-Sebili'l-Cerrar el-Mütedeffig ala Hadaigu'l-Ezhar, Daru'l-Kütübü'l-ilmiyye, Beyrut, 1. Baskı.

21- İbnu Ebi'l-İz, Şerhu'l-Akideti't-Tahaviyye, El-Mektebu'l-İslami, Beyrut, 9. Baskı.

22- Ahmed bin İbrahim bin İsa, Şerhu Kasideti İbnu'l-Kayyim, El-Mektebu'l-İslami, 3. Baskı, 1406 hicri.

23- Serahsi, Şerhu Kitabi's-Siyeri'l-Kebir, Daru'l-Kütübi'l-İlmiyye, Beyrut, 1. Baskı, 1417 hicri.

24- Kadı Iyad, Eş-Şifa bi Tarifi Hukuki'l-Mustafa, Daru'l-Kütübi'l-İlmiyye, Beyrut.

25- İbnu'l-Kayyim, Tariku'l-Hicreteyn ve Babu's-Saadeteyn, Daru Mektebeti'l-Hayat, Beyrut, 1980

26- İbnu'l-Kayyim, El-Fevaid, Daru'l-Fikr, Beyrut, 1408 hicri

27- İbn-i Teymiye, İktizau's-Sırati'l-mustakim Muhalefete Ashabi'l-Cahim, Daru'l-Cil, Beyrut.

28- İbn-i Teymiye, Mecmuu'l-Fetava[496]

---

[496] Bu kitabı yazarken başvurduğum en önemli kaynak budur. Bununla ilgili olarak, zalimler hapishanede sıkı tedbirler aldıkları ve dışarıya hiçbir şeyin çıkmasına imkan bırakmadıkları bir sırada güzel bir rüya görmüştüm. Rüyamda İbn-i Teymiye ile el ele tutuşarak bir sahradan geçiyor ve ikamet edilen bir yere ulaşıyorduk. İnsanlar İbn-i Teymiye'nin gelmesi sevinci ile bizi karşılamaya çıkıyorlardı. Kendime göre bu rüyamı şöyle yorumladım: Allahu Teala'nın izni ile bu kitap hapishaneden emniyet içinde çıkacak, halk arasında yayılacak, Allahu Teala'nın düşmanları onu yakalama imkanı bulamayacaklar. Bilfiil bunun gerçekleşmesi için çalıştım ve çıkarma konusundaki karamsarlığı bıraktım. Hapishanedeki eşyam arasına onu sakladım ve yaklaşık iki ay kadar sonra Allahu Teala bizi hapishaneden kurtardı. O'nun lütfu

29- İbn-i Teymiye, Es-Sarimu'l-Meslul ala Şatimi'r-Rasul, el-Mektebetu'l-Asriyye, Beyrut, 1415 hicri.

30- Ebu't-Tayyib Abadi, Avnu'l-Mabud Şerhu Suneni Ebi Davud, Daru'l-Kütübi'l-İlmiyye, Beyrut, 2. Baskı.

31- İbn-i Hacer el-Askalani, Fethu'l-Bari Şerhu Sahihi'l-Buhari, Mektebetu Dari's-Selam, Riyad, 1. baskı, 1418 hicri.

32- Abdulkahir el-Bağdadi, El-Farku Beyne'l-Firak, Daru'l-Marife, Beyrut.

33- İzzeddin bin Abdusselam, Kavaidu'l-Ahkam fi Mesalihi'l-En'am, Daru'l-Marife, Beyrut.

34- Zehebi, Muhtasaru'l-Uluvvi, El-Mektebu'l-İslami, 2. baskı, 1412 hicri.

35- Eş-Şankiti, Müsekkiratu Usuli'l-Fıkhi, El-Mektebetu's-Selefiyye, El-Medinetu'l-Munavvara.

36- Hafız El-Hakemi, Mearicu'l-Kubul bi Şerhi Sullemi'l-Vusul, Daru İbnu'l-Kayyim, Demmam, 2. Baskı.

37- İbn-i Kudame, El-Muğni, Daru'l-Kütübi'l-İlmiyye, Beyrut, 1. Baskı.

38- Şehristani, El-Milel ve'n-Nihal, Daru'l-Fikr, Beyrut.

39- Ebu Muhammed el-Makdisi, Milleti İbrahim ve Davetu'l-Enbiyai ve'l-Murselin, 1. Baskı.

40- Muhammed el-Aşkar, El-Vadıh fi Usuli'l-Fıkh li'l-Mubtediin, Ed-Daru's-Selefiyye, Kuveyt.

41- Değişik hapishanelerde kitaplardan aldığım notlar ve yazdığım risaleler de bunlara dahildir.

---

ve yardımı ile kitap da benimle beraber dışarı çıktı. Şüphesiz ki hamd O'na mahsustur. Rabbimden kabul etmesini dilerim.

İÇİNDEKİLER

DAVET SERİSİ – BİRİNCİ ADIM		
1. Kitap	Müslümanların Birliğini Sağlayacak Temel Esaslar	Abdu'l-Mun'im Mustafa
2. Kitap	Taifetu'l Mansura'nın Özellikleri	Abdu'l-Mun'im Mustafa
3. Kitap	Ehl-i Sünnet'in Menheci ve Cihadın Esasları	Abdulkadir bin Abdulaziz
4. Kitap	Millet-i İbrahim	Ebu Muhammed Âsım
DAVET SERİSİ – İKİNCİ ADIM		
1. Kitap	İman ve Küfür	Abdulkadir bin Abdulaziz
2. Kitap	Cehalet Özrü	Abdulkadir bin Abdulaziz
3. Kitap	Demokrasi Dindir	Ebu Muhammed Âsım
4. Kitap	Tağut ve Destekçileri	Abdulkadir bin Abdulaziz
5. Kitap	Tağutların Destekçileri Hakkındaki Şüphelerin Aydınlatılması	Ebu Muhammed Âsım
6. Kitap	Dostluk ve Düşmanlık	Abdulkadir bin Abdulaziz
7. Kitap	Ülkelerin Hükümleri	Abdulkadir bin Abdulaziz
8. Kitap	Cihada Teşvik	Ebu Kuteybe eş-Şâmi
9. Kitap	İslam Erlerine Nasihatler	Süleyman Davud
ARAŞTIRMA SERİSİ		
1. Kitap	El-Umde Fi İ'dadi'l-Udde	Abdulkadir bin Abdulaziz
2. Kitap	El-Cihad ve'l-İctihad	Ebu Katâde
3. Kitap	Tekfirde Aşırılıktan Sakındırma Konusunda Otuz Risale 1-2	Ebu Muhammed Âsım El-Makdisi
4. Kitap	Akidemiz	Ebu Muhammed Âsım
5. Kitap	İslam'da Şehadet Operasyonları	Derleme

NOTLAR

NASİHAT

Müslüman kardeşim! Bu kitapçık, Allahu Teala'nın izniyle faydalı bilgiler içermektedir. Allah'a hamd olsun ki biz, şer'i delili olmayan hiçbir söz söylemiyoruz. Senden de, şer'i bir delili olmadıkça hiçbir sözü kabul etmemeni istiyoruz. Böylece yol kesen eşkıyaların, Allah'a davet adı altında seni aldatmasına izin verme. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Bir ayet dahi olsa benden ulaştırın"[497] ve yine "Şahit olanlar, olmayanlara duyursun"[498] vasiyeti gereğince bu kitapçığın, kardeşlerinin, tanıdıklarının ve diğer Müslümanların arasında yayılması için gayret et. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Allah'ın senin elinle bir kişiyi hidayete ulaştırması, kızıl develere sahip olmandan daha hayırlıdır."[499]

Kardeşim, bil ki bu ve buna benzer yayınları Müslümanlar arasında yayman, Allahu Teala'nın yolunda bir cihaddır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Müşriklere karşı mallarınız, canlarınız ve dillerinizle cihad edin."[500]

Allahu Teala, bu ve buna benzer yayınların Müslümanlar arasında yayılması için gayret eden herkesi birçok hayır ile mükafatlandırsın, Allahumme Amin.

www.davetvecihad.com

---

497 Buhari
498 Müttefekun Aleyhi
499 Müttefekun Aleyhi
500 Ebu Davud, sahih bir senedle rivayet etmiştir.

ALLAH A KARŞI HÜSNÜ ZAN BESLEMEK

[Türkçe – Turkish – تركي]

Ebu Muhammed Asım El Makdisi

Kaynak : Ey Zindan Arkadaşlarım / Şehadet Yayınları

2013 - 1434

“O, (insanlar) umutlarını kestikten sonra, yağmuru indiren, rahmetini her tarafa yayandır. O, hakiki dosttur, övülmeye layık olandır.” *(42, Şura/28)*

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla…

Şu ayeti kerime, Kur'an-ı Kerim'de üzerinde en çok durduğum ve düşündüğüm ayetlerdendir... Üzerinde durmakta haklı olduğumu sanıyorum. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"O, (insanlar) umutlarını kestikten sonra, yağmuru indiren, rahmetini her tarafa yayandır. O, hakiki dosttur, övülmeye layık olandır." *(42, Şura/28)*

İnsanların durumunu hayal ediyorum... Nefisleri, nesilleri, nimetleri ve ekip biçtikleri her şeyle ilgili endişeye düşmüşler… Hayvancılık bitmiş, toprak güneşten yanmış kavrulmuş, şiddetli ve ölümcül bir kuraklık…

Haykırarak Allah'a yalvarıyorlar. Tâ ki ümitleri tükeniyor… Helak olacaklarına inanmışlar... Birden bire gökyüzünden,

Allah'ın rahmetini yeryüzünün her tarafına yayan bir sağanak başlıyor. Ümitsizlik ve ölümün ardından toprağı, ruhları ve canları diriltmek için yağan bir sağanak…

Ayeti Kerime'nin Allah'ın *(Subhanehu ve Tealâ)* "*Veli*" ve "*Hamid*" isimleri ile bitmesi ne kadar da anlamlı. Evet… Çünkü kulların velisi olan sadece O dur. O ki kullarının her işini her an yönetir ve onları gözetir. Bu yüzden de her durumda hamdedilmeye layık olan sadece ve sadece O'dur.

Onun dışındaki bütün dostlar unutur, yanlış yapar, gaflete ve tefrite düşer.

"*Veli*" ve "*Hamid*" olana gelince; Benim Rabbim yanılmaz ve unutmaz. O'nu ne bir uyku, ne de uyuklama tutar… O diridir, kayyumdur… Bu yüzden O'nu dost edinen herkes –hiç şüphesiz- O'nu en güzel dost ve en güzel yardımcı olarak bulacaktır… Her an, her yerde dostlarının üstüne rahmetini yağdıran

bir dost... Hatta en sıkıntılı anlarda, en dar mekânlarda bile...

Zamanın derinliklerinde yol almış olan bir kervan (salihler kervanı) gözlerimin önünden geçiyor...

Ve Allah'ın dostu İbrahim'i *(aleyhisselam)* hatırlıyorum... Kavmi her taraftan etrafını sarmış, onu ilahlarını kırmakla suçluyor, yaptığı suçu itiraf etmeye zorluyor ve korkutuyorlar... O dostuna kaşı hüsnü zan besleyen bir kişinin metaneti ile cevap veriyor... Sarsılmaz dağlar misali... Hatta onlardan bile daha güçlü...

"Siz Allah'ın, size hakkında hiçbir delil indirmediği şeyleri O'na ortak koşmaktan korkmuyorsunuz da, ben sizin ortak koştuğunuz şeylerden ne diye korkayım? Öyle ise iki taraftan hangisi

daha güvende olmaya layıktır. Eğer biliyorsanız söyleyin." *(6, En'am/81)*

Mevlaya karşı hüsnü zanda bulunmaya, güven ve iç huzuruna en çok hak sahibi olan hangi fırkadır? Her şeyin mülkü elinde olan, göklerin ve yerin Rabbi'ni dost edinen fırka mı yoksa ne kendilerine ne de başkalarına yararı ya da zararı dokunmayan rableri dost edinen fırka mı? Cevap net ve açık olarak geliyor...

"İman edip de imanlarına zulüm karıştırmayanlar var ya; işte güven onların hakkıdır. Doğru yolu bulmuş olanlar da onlardır." *(6, En'am/82)*

İç huzuru, güvenlik ve emniyet, Allah hakkında hüsnü zan beslemenin bir eseridir. Her biri tevhidin ürünüdür. İbrahim'in

(aleyhisselam) kavmini hayal ediyorum. Onu elleri ile ateşin tam ortasına atmak için götürüyorlar. Böyle bir durumda dahi onun kalbinde Mevlasına duyduğu güvenden hiçbir şey eksilmiyor. Ve sadece "*Allah bize yeter, O ne güzel vekildir*" diyor.

Sonra zevcesini bebeği ile ekinsiz bir vadinin orta yerinde bırakışını hatırlıyorum. Zevcesi ona "Ey İbrahim! Ey İbrahim! Bizi burada kime bırakıyorsun?" diye seslenirken o arkasına dahi bakmadan gidiyor. Kocasının arkasına bakmaksızın gidişine şaşıran zevcesi bu gidişin aslını idrak ederek "Bunu sana Allah mı emretti?" diyor. "Evet" diyor İbrahim *(aleyhisselam).* Bunun üzerine Allah'a karşı duyduğu hüsnü zan ve güvenle şöyle diyor zevcesi: "Öyleyse O bizi perişan etmez." Eşinden ve O'ndan Allah razı olsun…[1]

---

[1] 23. sayfadaki 1 nolu dipnota bakınız.

Zamanın derinliklerindeki bu kutlu kervanın içinden Nuh'u *(aleyhisselam)* hatırlıyorum. Kavminin karşısında yapayalnız bir şekilde duruyor ve bu yalnızlığına rağmen onlara meydan okuyor… Nuh'un *(aleyhisselam)* rabbine karşı güven duygusunu ve Rabbi hakkındaki hüsnü zannını ancak onun şu sözlerini iyiden iyiye düşünen kimseler anlayabilir:

"Bir de onlara Nuh'un kıssasını oku: Hani o bir zamanlar kavmine demişti ki: "Ey kavmim! Eğer benim aranızda duruşum ve Allah'ın ayetleriyle öğüt verişim size ağır geliyorsa, şunu bilin ki, ben yalnızca Allah'a dayanmışımdır, artık siz ve ortaklarınız her ne yapacaksanız toplanıp bütün gücünüzle karar veriniz.

Sonra bu işiniz size dert olmasın. Sonra bana ne yapacaksanız yapın, bana mühlet de vermeyin." *(10, Yunus/71)*

Sonra Hud *(aleyhisselam)*'ı hatırlıyorum... Yeryüzünün en serkeş, inatçı tiranları ile karşı karşıya... Allah onları "güçlü" olarak vasıflandırmış... Karşılarına çıkıyor ve dostunun ona yardım edeceğine dair duyduğu hüsnü zan ve büyük bir güvenle şöyle diyor:

"Allah'ı şahit tutuyorum, siz de şahid olun ki ben, Allah'a koştuğunuz ortaklardan uzağım. O'ndan başka herşeyden uzağım, artık hepiniz toplanın bana istediğiniz tuzağı kurun, sonra hiç bekletmeyin. Ben *muhakkak ki, hem benim Rabbim, hem de sizin Rabbiniz olan Allah'a dayanmaktayım. Yeryüzünde*

hiçbir canlı yoktur ki, idaresi ve yönetimi O'nun elinde olmasın. Benim Rabbim, hiç şüphe yok ki, doğru yoldadır." *(11, Hud/54-56)*

Allah'ın rızasına ulaşmak için yakın, uzak herkese karşı çıkan bir yüce topluluğu daha hatırlıyorum. Şirkten, fısktan ve isyandan dostlarına firar ediyorlar… Onun rızası için müreffeh ve bolluk içinde bir hayata karşılık, daracık bir mağarayı tercih ediyorlar. Ellerinde Allah'ın onlara bağışladığı rahmetinden başka hiçbir şey olmaksızın…

"(İçlerinden biri şöyle demişti:) "Mademki siz, onlardan ve Allah'tan başka taptıkları putlardan ayrıldınız, o halde mağaraya sığının ki, Rabbiniz sizin için rahmetini yaysın ve işinizi rast

getirip kolaylaştırsın." *(18, Kehf/16)*

"...Rabbiniz sizin için rahmetini yaysın..".

Biliyorum ki Allah'ın rahmeti geniştir. Onun bir parçası bile bu mağarayı, bu hapishaneyi ya da şu zindanları cennet bahçelerinden bir bahçeye çevirmeye yeter. Tekrar ilk sözünü ettiğim ayeti hatırlıyorum. Ve kullar ümidini kestikten sonra nasıl gökten rahmetini indirdiğini... Ve daracık, karanlık mağaradaki o grubun üzerine nasıl rahmetini indirdiğini ve o mağarayı olabildiğince geniş, ferah bir gökyüzüne çevirdiğini düşünüyorum... Rabbimi tesbih ediyor ve yüceltiyorum...

Dostlarına karşı rahmetini olabildiğince yayması övülmeye değer olan bir dostun, kendisine en iyi duygularla güven besleyen

dostlarına verdiği bir karşılıktır. Töhmet altında bırakmayan, sözünü doğrulayan, verdiği güvenceye inanan, ona duyduğu güvenle kalbi huzur bulan dostlara karşı...

Bu yüzden Allah *(Subhanehu ve Telâ)* Buhari ve Müslim'in rivayet ettiği bir kudsi hadiste şöyle diyor:

"Ben, kulumun hakkımdaki zannı üzereyim. O, beni andıkça ben onunla beraberim. O, beni içinden anarsa ben de onu içimden anarım. O, beni bir cemaat içinde anarsa, ben de onu daha hayırlı bir cemaat içinde anarım. O, şayet bana bir karış yaklaşacak olursa, ben ona bir zir'a yaklaşırım. Eğer o, bana bir zir'a yaklaşırsa ben ona bir kulaç yaklaşırım. Kim bana yürüyerek gelirse ben ona koşarak giderim. Kim bana şirk koşmaksızın bir arz dolusu günahla gelse, ben

de onu bir o kadar mağfiretle karşılarım."[2]

Kim ki Rabbine karşı sui zanda bulunursa Rabbi'de onu yardımsız bırakacak ve bu zannından dolayı kendisini hüsrana uğratacaktır.

Kişinin Allah'ı *"en güzel dost ve en güzel yardımcı"* olarak bilmesi Rabbi hakkında hüsnü zannından kaynaklanır. Rabbini diğer dostlara benzemek gibi bir noksanlıktan tenzih eder. O dostlar ki kendilerini izleyenleri terkeder, onları unutur ve saptırırlar. Bunların her biri ne kadar da kötü dosttur.

Dostunu (Allah'ı) noksanlıklardan tenzih eden, onu yücelten, onun hakkında hüsnü zan besleyerek ona tevekkül eden kişi için Allah yeterlidir.

"Kim Allah'a güvenirse O, ona yeter." *(65, Talak/3)*

[2] Müttefekun Aleyh

Kul Rabbine duyduğu hüsnü zan miktarınca ümit var olur. Ona tevekkül eder. Çünkü Allah amel edenlerin amellerini boşa çıkarmadığı gibi, ümit bağlayanların da ümitlerini boşa çıkarmaz. Bu yüzden Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Hira'da vahiy meleğini gördüğünde kalbi titreyerek döndüğü zaman Hatice *(radıyallahu anha)* annemiz, O'na şöyle demişti:

"Asla korkma! Vallahi Allah seni ebediyen mahcup etmeyecektir. Zira sen, sıla-i rahimde bulunursun, doğru konuşursun, işini göremeyenlerin yükünü taşırsın. Fakire kazandırırsın, misafire ikram edersin, Hak yolunda zuhur eden hadiseler karşısında (halka) yardım edersin."[3]

Hatice *(radıyallahu anha)* annemiz Allah'ın ihsan sahibi kullarına karşı

---

[3] Müttefekun Aleyh

muamelesi hakkındaki hüsnü zannından dolayı Allah'ın onu mahcup etmeyeceğine dair yemin etmişti.

"Kâfirler topluluğundan başkası Allah'ın rahmetinden ümit kesmez." *(12, Yusuf/87)*

Kâfirler gibi bir yol tutmayı kendi nefsi için hoş görmeyen ve Allah'a karşı dünya ve ahiret işlerinde hüsnü zan besleyen mü'minler için bu bir haktır... Bu ayetin zahiri dünya hayatına yöneliktir. Ahiret hayatına yönelik ise Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"De ki: Ey haddi aşarak nefislerine karşı israf etmiş olan kullarım! Allah'ın rahmetinden ümid kesmeyin. Çünkü Allah, bütün günahları bağışlar. Şüphesiz ki O, çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir." *(39, Zümer/53)*

Bu ayet alimlerinde belirttiği gibi büyük bir müjde içermesinden dolayı Allah'ın kitabındaki en ümit verici ayettir. Ve bu ayeti kerimede Allahu Tealâ kullarını şereflendirme adına onları kendisiyle beraber zikretmiştir. O kendisine sığınan, kendisine karşı hüsnü zan besleyen kullarını terketmeyen, şükürlere en layık olan dosttur. Bunun hemen arkasından rahmetten ümit kesmeyi yasaklıyor. Sonra kullarına olanca açıklığı ile O'na tevbe eden herkesin bütün günahlarını bağışlayacağını bildiriyor.

Allahu Tealâ'nın, kendisine hüsnü zan ile iltica ederek yönelenleri bağışlaması, onların tevbelerini kabul etmesi hiç şüphesiz mü'min kalplere büyük bir huzur, sadıklara güven verici bir müjdedir.

"Onun için ümidi kesmeyin de başınıza azab gelmeden önce tevbe ile Rabbinize yönelin ve O'na teslim olun.

Sonra kurtulamazsınız." *(39, Zümer/54)*

Kişinin ölüm kendisine yaklaştığı zaman Allah'a karşı hüsnü zanda bulunması ise kalbinin Allah'ın mü'minlere verdiği söze güvenmesi, kendisini asla yardımsız bırakmayacağını bilmesi ve amellerinin zayi olmayacağına inanmasıyla gerçekleşir. Nitekim Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Sizden hiç biriniz Allah'a karşı hüs zan beslemeksizin ölmesin."[4]

Kişinin yaşarken Allah'a karşı hüsnü zanda bulunması, devamlı surette tevbe etmeyi, O'na sığınmayı ve salih ameller vasıtası ile O'nun rızasına ulaşmayı gerektirir. Ve aynı zamanda Rabbine isyan ederek O'na karşı sui zanda bulunanları da terketmeyi gerektiri.

Allah'tan birşeyler temenni etmekle,

---

[4] Müslim, Ebu Davud

O'nun hakkında hüsnü zanda bulunmak arasında fark vardır. Birincisi O'na isyan edenlerin yoluyken, ikincisi Mü'minlerin yoludur.

Temenni de acziyet, tembellik, hevaya uymak vardır. Temenni, amel etmeksizin tevbe ve çalışmaktan yoksun bir şekilde Allah'tan bir şeyler beklemektir.

Ancak şer'i anlamda reca ve hüsnü zan ile kasdedilen, bütün gücüyle çaba harcamak ve sonrada Allah'a en güzel şekilde tevekkül etmektir.

Birincisi hiç çalışmadan ekip biçeceği bir toğrağa sahip olmak isteyen kişi gibidir. Ya da evliliğin sorumluluklarını yüklenmeden çocuk sahibi olmak isteyen bir kişi gibi. İkincisi ise; toprağı sürer, eker, ondan sonra ürünün yetişmesini umar. Bu yüzden alimler recanın ve hüsnü zannın amel olmadan mümkün olmayacağı konusunda icma etmişlerdir.

Mü'minlerin annesinin salih amel işleyenleri Allah'ın asla mahçup etmeyeceğine yönelik tecrübe ve ince idrakine dayalı sözünü daha önce zikretmiştik.

Hüsnü zannın kişiyi sevgililer diyarına götüren, ahiret yurduna ulaşmayı kolaylaştıran bir etken olması için mutlaka amel ile bağlantılı olması gerekir. Salihlerin pek çoğu hüsnü zan ile ilgili bütün sözlerinde bunu şart koşmuşlardır.

Allah'a karşı hüsnü zan beslemenin gereklerinden bir taneside günahlara dalan, sapkınlığı seçen kimselerden uzaklaşmaktır. Ancak dünyada Allah düşmanları ile yollarını ayıran, onların sistemlerinden, kanunlarından uzak duran kimse Rabbinin onu azabtan kurtaracağını ummayı haketmiştir. O nasıl ki dünyada kâfirlerden uzak kalmışsa Rabbi'de onu kıyamet gününde kâfirlerden uzaklaştıracaktır.

Ancak kim de kâfir ve müşriklerden ayrılmaz, onlarla ilişkilerini kesmez, onların batıl kanunlarından uzak durmaz ve onlarla beraber olursa... İşte böyle kimselerin Allah'ın azabından kurtulmayı ummaya hakları yoktur. O nasıl dünyada kâfirlerle beraber oldu ise Allah'ta kıyamet gününde onu dünyada beraber olduğu kimselerle beraber kılacaktır.

"Muhakkak ki Allah, münafıkların ve kâfirlerin hepsini cehennemde toplayacaktır." *(4, Nisa/140)*

Kişinin kıyamet gününe dair Rabbi hakkında hüsnü zan beslemesi ancak dünyada iken yaptığı amellerle mümkündür.

Ey Kardeşim! Dürüst olduğun, tevbe ettiğin ve mü'minlerin yolunu takip edip mücrimlerin yolundan yüz çevirdiğin müddetçe

Rabbin ile yaptığın alışverişte terk edilmekten, aldatılmaktan, ihmal edilmekten korkma.

Allahım! Biz senin hakkında Nebi'ni kurtardığın gibi bizi de kurtaracağına dair hüsnü zanda bulunuyoruz. Allahım! Bizi rahmetinle dünya ve ahiretin kederlerinden kurtar. Amin...

"Allah, müminlerden, canlarını ve mallarını, kendilerine cennet vermek üzere satın almıştır. Allah yolunda çarpışacaklar da öldürecekler ve öldürülecekler. Bu, Tevrat'ta da, İncil'de de Kur'ân'da da Allah'ın kendi üzerine yüklendiği bir ahittir. Allah'dan ziyade ahdine riayet edecek kim vardır? O halde yaptığınız alış-veriş ahdinden dolayı size müjdeler olsun! Ve işte o büyük kurtuluş budur." *(9, Tevbe/111)*